INCANTA ŢIA COSMIC ĂA UNUI INI ŢIAT: N. N. NEGULESCU

Avem □ față poemele unui inițiat, **N.N. NEGULESCU**. Un transmodernist inițiat. Sunt două volume („***LACRIMI DE DIAMANT***" [1] – cu o **Prefaţă** de Florea Miu - ***Forma Cuvintelor*** - şi „***OCHIUL DE FOC***" [2] – cu o dublă **Prefaţă**: una de Harion Voronețeanul – ***Calea Regală***, precum şi una de Petre Ciobanu: ***Metafizica triunghiului originar***).
Ambele volume sunt □părțite □ c□e cinci secțiuni:
I-„***LACRIMI DE DIAMANT***": 1-„***Piramida ontică***"; 2-„***Crucea Sephirotică***"; 3-„***Pendulul percuţiei opalice***"; 4-„***Cupola cu haikaiuri***"; 5-„***Domnia Logosului***".
II-„***OCHIUL DE FOC***": 1-„***Omul gnostic***"; 2-„***Roua Hierogliptică***"; 3-„ ***ntruparea Luminilor***"; 4-„***Misterele Verbului***"; 5-„***F t a Panomphee***".
Se vede clar, cel puțin, prin intermediul primului volum, „***LACRIMI DE DIAMANT***" - că Poetul N.N. Negulescu ține „morțiş" la cifra cinci, □ secționarea pe care şi-o propune: partea a V-a, a primului volum, nu conține dec□ două poeme (față de celelalte patru părți din volum: 16, 11, 33 – respectiv, 9 „**haikaiuri"**). Dar...**TREBUIA** să se işte, şi a cincea „***secţiune***", căci era nevoie de binecuv□tarea Cifrei Sacre!!!
Şi orice inițiat are toată dreptatea de partea sa, □ ce priveşte grija şi respectul (dus p□ă la adorația pythagoreică!), față de cifra 5: la ebraicii vechi, spre exemplu, Cifra 5 era echivalentă cu Litera H□ - „***Numărul CINCI al Literelor şi 15 al Căilor – Hieroglifa Marelui Hierofant, Quinta Eternă – Numărul Ştiinţei Binelui şi Răului; Litera Femeii şi a Religiei; Pentagrama Angelică şi Diabolică***" (cf. Eliphas L□y, **Chei majore şi Pantaclul lui Solomon**) – este, deci, **CIFRA SUPREMĂ A CUNOAŞTERII REGALCOSMICE, CIFRĂ A CONTRASTELOR DEMIURGICE SUPREME ŞI A NUNŢILOR COGNITIVE SUPREME**!
Este „***semn al unirii, număr nupţial***" (cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrandt – **Dicţionar de simboluri**, vol. I) – dar şi număr al Centrului! - deci, al Armoniei şi Echilibrului! „***Cinci este şi simbolul Omului (av d braţele desfăcute, acesta pare dispus 5 părţi sub formă de cruce)"*** – cf. idem. □n hinduism, „***reprezintă conjuncţia dintre 2 (număr feminin) şi 3 (număr masculin) – este, deci, Principiul Vital***" – iar □ buddhism şi creştinism, este simbolul sintezei şi al Treptelor Iluminării-Revelației (cele 4 principii elementare cruciforme sunt „***cimentate***"-unificate şi semantizate, □tru eternitatea □nvierii, de către Hristos-CENTRUL!).
...Din punctul de vedere al conținutului, □să, opinia noastră este că titlurile (at□ ale secțiunilor, c□ şi ale poemelor!) sunt de-a dreptul futile: avem de-a face cu o **incantaţie/VIBRAŢIE CONTINUU-DEMIURGICĂ (PARASHABDA brahmanică!)**, aşa cum numai □ templele buddhiste am mai putea auzi, atunci c□d „***Marii Hierofanţi***" invocă, identifică, şi reprezintă/actualizează eternul **AUM**/Omul Divin.
...Cum se defineşte Poetul, prin N.N. Negulescu? Ca fiind **CĂUTĂTORUL TĂCERII MISTICE** – adică, **Ucenicul Supremei Aflări**: „***Eu caut mine/tăc du-mi roza tăcerii***" (cf. **Temelie a Puterii □nceputurilor**, p. 9). „**Roza"**, □ creştinismul esoteric medievaloalchimic, este Hristos-Lumina Lumii. **Roza/Trandafirul/Tradafillos** este hieratica **Floare cu 1.000 de Petale**...!
Numai prin simțirea efectivă, a Verbului Demiurgic, se pot stabili, şi pentru om („***precum cer, aşa şi pre păm t***" – sau, □ **Tabula Smaraldina**: „***Ceea ce este jos este la fel cu ceea ce este sus, şi ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos"***), „***Marile Ierarhii***" şi „***Marii Ierarhi***", care conduc la starea de **SFERĂ** platoniciană a Re-Armonizării Cosmosului („***Din măreţia sferelor/ vine duhul asupra limbilor:/<< >> – zice;/<< spre>> – zice;/fluturii monahi ies din g duri***" – cf. **Din măreţia sferelor**, p. 14; „□" este **SPLEDOAREA MEDITATIV-EXTATICĂ**, iar „□**-spre**" este **DINAMISMUL LOGOSULUI** – **FLUTURII** fiind simbolul Dublului Zalmoxis-HRISTOS: **Om t□□or** care, prin metamorfotica crisalidă, devine **DUMNEZEU M□NTUITOR/ILUMINATOR DE ŞANSE DEMIURGICE**!)!) , □tru **SPLEDOAREA SUPREMĂ şi VEŞNICĂ** (□t□ cea al Ființei Proprii, şi, prin aceasta, ulterior, Re-Armonizarea Creației Divine – viziunea aceasta există at□ □ creştinismul isihast, c□ şi □ ocultismul astrologic, alchimic sau al **Kabalei**!) : „***Şi-n vibraţiile/Marii Ierarhii/ i devin sferă a sunetului,/ i devin sferă a culorilor,/ i devin temelie/a puterii ceputirilor/din substanţa opalică/a Spiritului Zohar***" (cf. **Temelie a Puterii □nceputurilor**, p. 9).
OPALUL are semnificații mistico-mentale: are rolul de a ajuta individul să-şi descopere/reveleze **ADEVĂRATUL EU, "*stimul d originalitatea şi creativitatea*"** (cf. **www.semipretioase.ro).**
ZOHARUL este, de fapt: **Sepher ha-Zohar** (**Cartea splendori**i"), care a fost publicată, □ 1290, de evreul spaniol Moise ben Semtov de Leon. □ncă din veacul al XII-lea (Languedoc), **KABALA** (cea mai veche tradiție - caldeeană, egipteană şi ebraică, □ egală măsură!) era considerată Izvor de Energii Cosmice. Circulația energiei prin Sistemul Solar este reprezentată prin Arborele Sephiroth, la care face apel (metaforic, evident!) N.N. Negulescu:
"***Pe măsură ce Forţa Vieţii se manifestă, ea exprimă noi calităţi precise. Pornind din punctul superior Kether (Coroana), printr-o traiectorie zig-zag, ea exprimă, ordine, Hokmah (nţelepciunea). Binah (nţelegerea), Hesed (Mila), Gheburah (Severitatea), Tifereth (Frumuseţea), Netzach (Victoria), Hod (Gloria), Yesod (Fundaţia) şi, final, Malkuth (mpărăţia), care este a zecea Emanaţie.***
ntre limbajul şi simbolistica planetară din astrologie, pe de o parte, şi Arborele Vieţii, pe de alta, există o corespondenţă str să. Primele trei Emanaţii se numesc

Triada Superioară. ncep d cu a treia Emanaţie, găsim corespondenţa cu planetele sistemului solar, cunoscute antichitate şi caracteristicile asociate acestora astrologie: Binah - SaturnTimpul, scleroza, bătr eţea, usc iunea, răsplata actelor fiecărei fiinţe. Hesed - Jupiter-Măreţia şi strălucirea, guvernarea, justiţia, succesul social, banul, prosperitatea materială, burghezia. Gheburah - Marte-Lupta, războiul, violenţa, forţa. Tifereth - Soare-Viaţa, dragostea altruistă, sănatatea, aristocraţia. Netzach - Venus-Emoţia, sentimentalitatea, plăcerea, atracţia erotică, artele. Hod - Mercur-Cunoaşterea, inteligenţa, energia mentală, cărţile, şcoala, comunicarea, adaptabilitatea. Yesod - Luna-Inconştientul, naşterea, căminul, femeia ca mamă, mulţimea, democraţia. Malkuth - Păm tul-Manifestarea cea mai densă şi cumulul tuturor calităţilor enumerate mai sus. Şi mai ştim că: Cabala parte omul trei părţi fundamentale:

1.Nefes - corpul eteric sau principiul vieţii, ce stă la baza corpului fizic şi al existenţei concrete. Nefes este forţa care contribuie la construirea trupului. Cabala ne spune că nefes se introduce săm ţa bărbatului c d se uneşte cu soţia sa. După ce omul, duhul, a părăsit lumea terestră, nefes conjoară morm tul său;

2.Ruah - suflu, viaţa, sufletul format din corpul dorinţelor şi mentalul concret, este un mediator tre nefes ţi nesamah. Ruah nu este at de sensibil la influenţele lumii exterioare ca şi nefes şi cuprinde personalitatea sau ego-ul. Plutind tre activ şi pasiv, tre interior şi exterior, ruah reprezintă legătura dintre spirit şi materie, unind om lumea internă cu cea externă;

3.Nesamah - arborele vieţii" - este spiritul ce cuprinde voinţa, inteligenţa şi memoria. Este legătură cu Divinitatea, astfel că ruah şi nefes ajung la Sursa divină, prin nesamah. Pătrunz d nesamah, Divinitatea le dă viaţă lui ruah şi nefes.

Nefes şi nesamah sunt esenţe diferite - ca uleiul şi apa - tre care nu poate exista o conexiune directă. Din acest motiv, este nevoie de un mediator, de ruah, care le uneşte. Nefes, ruah şi nesamah nu sunt complet distincte şi separate, ci se interferează, asemenea culorilor spectrului, care, deşi sunt successive, se topesc una alta. După moartea biologică, nefes, ruah şi nesamah se separă de trup şi se alţă, fiecare sfera de unde a venit" – cf. **www.opal-astre.ro**.

„***P ă la bl da chemare/a efluviului TIFERET,/ podobite de planete/merg pe urmele s gerate/ale lui Iosif din Arimateea/să umplu drumul cu pl set,/suflete sihastre"*** („***sihastru***" - sinonimul **Iniţierii**) – cf. **Trecerea Eului**, p. 34.

...Din aceste izvoare pur spirituale, pline de **Otrava Regală a Adevărului Ultim**, se trage şi domnia (aparent, oximoronică!) a Poetului: „***imperiul bogatei sărăcii/ temeindu-mi domnia***" (cf. **Imperiul Bogatei Sărăcii**" – p. 10) – o domnie a „***dezmărginirii***", prin „ ***bl zirea***" (**FĂPTUIREA** cognitiv-ontologică, □g□are/dublare demiurgică!) a Focului Sacru al Duhului: „***eu bl zesc focul/zidit de geri/din fiinţa lumii/care se dezmărgineşte***" (cf. □**mbl**□**zirea Focului**, p. 11) – **dezmărginire**, sinergică, a Ființei Umano-Divine şi Lumii!

..."**Smaraldul**" (cf. **Seniorii Smaraldului**: „***Din nouă vremi/din nouă fulgere/din nouă părăţii/seniorii smaraldului/mă caută/pe o corabie zburătoare/ ploaia de aur/a amurgului***" – adică, □ **Viaţa GLORIOASĂ**, de Dincolo de Ierarhiile Cerului, oric□d amurgitoare!) este un alt simbol para-biblic şi ocult, care este utilizat, pentru lucrarea sa alchimică, de N.N. Negulescu: „***Au cele ţesute/pe văi retrase rugăciune/ strălucirea smaraldului ceresc***" (cf. **Culegătorii de seri**, p. 12).

SMARALDUL ***:"(…) este piatra luminii verzi, ceea ce conferă at o semnificaţie esoterică, c şi putere regeneratoare. (…)Chezăşie a fertilităţii(…). Pentru alchimişti, era piatra lui Hermes, crainic al zeilor şi Mare Psihopomp. (…) Are proprietatea de a străpunge cele mai tunecate tenebre(...). Din fruntea lui Lucifer s-a desprins, timpul căderii acestuia, un smarald (...). Piatră a cunoaşterii secrete(...). Era piatra clarviziunii, precum şi a rodniciei şi nemuririi. La Roma, era atribuită lui Venus, iar India conferea nemurirea***" (cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrandt, idem).

Să nu uităm şi ce spun V.Lovinescu şi R.Gu□on, □ cărțile lor: **din Smarald a fost cioplit Potirul GRAAL**...pe care Iosif din Arimateea l-a purtat, □t□, prin "***Ţara EVALAC***" (probabil, **Maramureşul VALAHILOR CTITORI**!...datorită lor, a apărut Țara lui **VENUS/"*CEA VERDE*"/SF□NTA VINERI/PARASCHEVA/MOLDOVA**!), după care l-a dus □ Irlanda/**Ţara-cea-VERDE**, se pare…oricum, la druizii din "***Ţara Bretaniei***" (probabil, partea ei scufundată, azi…: **OCULTATĂ SACRU**!) – **Regatul Regelui Arthur**!

...Oricum, cunoşterea duce la hierogamia celest-solemnă, trans-temporală, deci transistorică/ trans-terestră, re-□tregitoare/re-structuratoare ANDROGINIC-ARMONICĂ: „***daţimi sunetul liniştii unice/ tru limpedea solemnitate/a nuntirii astrale***" (cf. idem, p. 13).

...Din „***p za cărnii***" crisalidice (adusă sub semnul Eros-ul hesiodic - „***cel dinainte de toţi zeii***": „***Sunt născut ainte/de vremea care se năştea***" – cf. **Naşterea dint**□, p. 17), se produce Revelația Logos-ului Demiurgic, a Crucii □nvietoare de Cosmos şi a Răscrucii Noilor Lumi-Căi Nebănuite dec□ de Poet şi Demiurg (alter-ego-ul mistic al Poetului) : „***Aşa, c tător de nevăzut,/la capătul strigătului/pierzi locul omului***" (omul pierdut este cel □nviat, Re-Găsit □ Eternitatea/Anastasias); „***Doamne,/este primăvara biblică!/şi embrionii gerilor/luminoşi/ i vor sălăşlui inima***" (cf. **Primăvara biblică**, p. 23); zeitățile sunt „ ***brăcate lotuşii***" infinirii Luminii (cf. **Semn prorocit**, p. 31); p□ă la **ICONARUL VEŞNICIEI PARASHABDEI/SUNTETUL ORIGINAR-DEMIURGIC** („***Eu, creatul eu/ivit prin fii omeneşti,/mă vedeam ălţat/pe aripa sunetului/de iconarul***

veşniciei" – cf. **Pe Aripa Sunetului**, p. 37) şi la Mumele Logos-ului: „***O, Doamne,/privesc şi ascult/apropierile, rudirile, / familiilor de limbi/care se trăiesc,/ care se ridică/din rădăcini originare***" – cf. **Familii de limbi**, p. 73).
Astfel, prin Inițierea □ Arborele Sephirotic al Ființei Cosmice, se produce Re-Sfințirea, □tru ORFEUL Re-Armonizator al Stării Paradisiace a Făpturii Lui, a Logos-ului, Re□ncoronarea **Logos-ului-CUV□NT DEMIURGIC**: „ ***n strălucirea/c tului tău / arbore sephirotic,/limba mi se podobeşte/cu ambrozia/ slăviţilor crăişori***" (cf. **□mpodobirea Limbii** – p. 79 – „***crăişorii"*** erau Regii Mistici ai Neamului Rom□esc, ne□coronați de oameni, dar purt□d aureole de la Logos-ul Dumnezeiesc!); se produce Originalizarea „**Zilei □nalte**" A Facerii prin Cuv□t A Lumii (**YOD** este Slovă şi Semn al Lui Dumnezeu!): „***De at a armonie/la nordul*** (n.n.: NORDUL este Capul Lui Hristos, Iluminarea/□nvierea Duhului!) ***poemului/ genunche oceanele" (...) IOD străluceşte/peste tinderea strălucirii,/arborele Universului***" (cf. **Zi □altă**, p. 87); Tatăl Logos s-a st□nit, şi inițiatul cade (cu trupul) □ extaz – dar cu Duhul □u351 si ia zborul, alertant, dintre noi (cei „***din Cercul Str t***"!): „***Tată LOGOS - /Domn al Lumilor, Domn al INIMII/vieților arzătoare/din inimi/zbor Visul Tău/din interiorul Cercului,/zbor măreţia/ treitei recunoaşteri,/zbor ashramul/gravat/de cele şapte raze,/zbor Taborul,/cu aripile Vărsătorului***" (cf**. Tată Logos**, p. 88).
***
...Vizibil influențat de proiecțiile masonice asupra lumii, volumul din 2008, „**Ochiul de foc**", nu aduce, din punct de vedere al eficienței incantatorii, nimic nou (adică, are **MAXIMĂ** eficiență, precum volumul proxim, din 2005!) – ceea ce, evident, nu este echivalent, □ niciun caz, cu sterilitatea semantică! Dimpotrivă, semantica se dezvoltă maiestuos, □tr-un ritm perfect al Armoniei Sferice.
Doar că, ceea ce, □ volumul **Lacrima de diamant**, era □văluit □ surdine, aici, □ volumul **Ochiul de foc**, explodează □tr-o apoteoză steiner-iană/antropozofică!
Avem, la pagina 110, enumerarea tuturor perioadelor de evoluție spirituală a Păm□tului:
1-**perioada polară**;
2-**perioada hiperboreeană**;
3-**perioada lemuriană**;
4-**perioada atlanteeană (şi postatlanteeană)**, suger□du-se, ulterior, şi „***cele 7 rase***" şi cele „***Şapte Epoci de Cultură***" – cf. Rudolf Steiner - **Apocalipsa lui Ioan**, Univers Enciclopedic, 1996, p. 200 (India veche, Persia veche, egipto-chaldeană, greco-latină, actuală, Filadelfia, Laodiceea...).
„***les din naşterea Galactică/visat de Geniile Ierarhiilor/şi cobor nadirul materiei/fostelor trupuri/ mi caut sc teia puterii/Sufletului Hyperboreean/ mi caut sc teia puterii/Sufletului Atlanteean/ mi caut flacăra splendorii/Sufletului Arian (...) Se fac curcubeie/şi urcă, urcă/un munte etherat/de Aura Lui Dumnezeu/Ce ne e nouă?/ treb viaţa aripată/Ea deschide z betul/polului austral/Mişcă cheile/vechilor Sfere/şi tinde rădăcinile/dimineţii căzute genunchi***" (cf. **Viaţa □naripată**, p. 110).
De ce cade „***dimineaţa***" - „ ***genunchi***"? Pentru că Starea Gloriei Spirituale Finale se numeşte „***Locul cu PATRU RĂSĂRITURI***" – şi este, evident, starea de Iluminare Spirituală superioară oricărei □cercări de imaginare, din partea noastră, aici, pe acest Păm□t prăpădit şi tot mai amurgit, cu lumina tot mai □genunchiată, chiar din „***rădăcină***" (de la a doua „fr□gere" COMPLETĂ a Ființei, după GLEZNĂ... – ...şi Prima „***FR NGERE***" **□NTRU CRUCE**: Prakrti re-unificată, funcțional, cu Purusha)!!!
□nsăşi Lumina Originii se □chină...**SUPREMEI ORIGINI, HRISTOS-LUMINA LUMII/IZVORULUI LUMII/LUMINII**!
...Din păcate, din acest poem evoc□d sferele evolutive ale spiritului terestru, lipseşte „***carnea***", simțirea autentică, din primul volum. Totul, □ poemul citat (parțial) mai sus (**Viaţă □naripată**), pare o **□şiruire**, iar nu o **trăire**. O consemnare de „***jurnal de bord***", febrilă şi rapidă, iar nu reproducerea (imposibilă, spun mulți!) unui/unei...**EK-STASIS**!
...Peste tot, □ □treg volumul, sunt, totuşi, metafore splendide, iconografice/iconoglifice sau icono-dinamice („***O pădure de umeri /caută-n vadul visului/urma Omului***"- p. 16, „***Lyra-flutura***" – p. 31, „***făr iturile cuv tului***" – p. 31, „***alergau pe cărările/cerbilor/speriate sub/sinusoida şarpelui***" -, p. 36, „ ***dau drumul/c tecului crucii/prin furtuna poemului***" – p. 44, „***eonii filigranaţi***" – p. 119 etc.) - dar care nu pot sugera..."**ceva mai □alt dec□ □altul**"! □n plus, e mai puțin evidentă Calea spre Lumină, tocmai din pricina Beției de Lumină, năucitoare!
Un singur poem convinge, nu prin Lumină (**NIMIC** nu ar mai convinge, prin Lumină, după Inițierea din **Lacrima de Diamant**!) – ci, tocmai, prin durerea re-găsită, re-luată, re-trăită... – poemul **Desculţi** (p. 131): „***Fratele meu Sufletul/umblă desculț!/Şi mă treb/ Biserica naşterii: pe ce mai călcăm, Doamne?/că, uite, am venit/să ascult tăcerea,/cu tot Cerul mine***" – p. 131.
Da, este consemnată, clar, criza celui care conştientizează că a ajuns la **CAPĂT** – indiferent unde ar fi capătul acesta – □ cer ori pe păm□t...Cine nu mai „***calcă***"(măsur□d, ritmic, Păm□tul, cu limitele Inimii sale!), este silit la..."***plutirea eternă***", adică, la condiția non-terestră, **a-cordă**/**anti-cordă**!
Chiar nu ştim a răspunde la □trebarea: oare, după Iluminarea Supremă, Dionysiacă (din aceste două ultime două volume), Inițiatul N.N. Negulescu n-ar trebui, oare, să nu mai scrie despre Gloria Armonică, o vreme..."***şi-nc-o vreme***"...?!
...Apoi, □tr-un t□ziu, ca şi cum ar fi uitat de ele/volumele cele două, ar trebui să schimbe registrul poetic...Poate.

Criza din poemul de mai sus (**Desculţi**) ne face să credem că Inițiatul □tru Cer va avea o şansă, precum Kesarion Breb, al lui Sadoveanu: după Cer – Păm□tul, Mlaştina Augusteonului, poate...
...**VISUL**, mai cur□d: da, o re-scriere, □ cheie personală, a viziunii romantice – este o solidă speranță de „***pipăire*** (penibilă, dar teribil de **UMANĂ**!) ***a Dumnezeului***”, □ manieră argheziană!
...Nu ne lasă inima să părăsim aceste poeme „***cu cheile sferelor***” □tr-□sele, □ainte de a sublinia o posibilă afinitate templieră, a Inițiatului N. N. Negulescu: „(...) ***cormoranul ţ u351 sneşte /prin etherul privirilor/chemat la nvierea/LITEREI CHINONULUI”*** (cf**. Poemul luminos**, p. 68).
□n ciuda titlului, poemul nu evocă **DELOC** lumina, ci blestemul fruntaşilor **TEMPLIERILOR** (primul prizonier – **JACQUES DE MOLAY**!), □chişi, de Filip cel Frumos (cu complicitatea papei Clement al V-lea!), □ donjonul castelului de la Chinon!
„***Litera*** (de pe pereții castelului) ***Chinonului***” este, □ fapt, o **lucrare satanică**! „***Ordinul Templierilor era un organism viu, deplina stăp ire a depozitului său tradiţional, şi atunci ei*** (n.n.: TEMPLIERII) ***au socotit crima*** (n.n.: regelui şi a papei) ***tr-at de mare, c au cerut răzbunare pentru criminali şi pentru posteritatea lor. Ei nu şi-au dat seama că ordinul, fiind la sf şitul ciclului lor de existenţă, căzuse sub dominaţie demonică. Proba cea mai evidentă a acestei situaţii constă faptul că Templierii foloseau acțiuni de MAGIE NEAGRĂ***” (cf. Vasile Lovinescu, **Mitul Sf□u351 siat**, cap. **Blestemul Templierilor din Donjonul din Chinon**, Institutul European, 1993, p. 105).
...Aşa se face că, pe 21 ianuarie 1793, c□d a căzut capul nevinovat al regelui Ludovic al XVI-lea, din mulțime a apărut un aşa-zis „***călugăr***”, care, lu□d s□ge din g□ul tăiat al bietului rege, i-a „***botezat***” pe toți cei prezenți la hidoasa execuție-asasinat, „***Au nom de Jacques!***”/„ ***n numele lui Jacques***”...
...Adică, al demonizatului **JACQUES DE MOLAY**...ars pe rug, cu „***tovarăşii***” săi cei demonizați, dimpreună, „ ***ziua de <<13 martie 1313>>***, ***iar nu pe 18 martie 1314”*** - cf. **www.osmth.ro**, **Marele Priorat al Rom□iei, Obedienţa Regulară de Porto**, art. **La ce dată s-a produs supliciul lui Molay?**, de Cav.**CRISTIAN TIBERIU POPESCU**, Comandantul Comanderiei nr. 1 „***Dimitrie Cantemir***” !
...Două cărți ne stau, ne p□desc, acum, de pe birou. Aşteaptă să le reluăm hermeneutica, mereu, la nesf□şit: **NUMAI** aşa vom afla Taina despre Lume şi despre Sinele propriu devenit, prin miracolul trans-substanțierii - **SINEA COSMICĂ**!
Numai aşa **INIŢIATUL** (**Poetul - N.N. Negulescu**) care le-a scris/□scris (prin Poemele-Glife Sacre!), □ Veşnicia □nvierii, □u351 si va fi □plinit Luminata lui **MISIUNE**, față de Om, Omenire – față de Creator şi față de...mirabila, etern-enigmatica Lui Creatură, care (după ce a văzut, precum **Lazăr cel □nviat** – Minunile Paradisului!) - nu-şi mai poate curba, spre jos, Ființa-**CAPUL**-Duhul, □apoi, spre Păm□t... - ci aşteaptă **Efectul ORFICSărbătoarea-fără-de-Sf□şit**, **Efectul de Transcendere a MUNŢILOR**, □ Unicul Munte-**MERU** - efectul de anulare a ultimei rămăşițe de t□jire, perversă-diabolică, după borboros-ul „***arginţilor lui Iuda***”, după starea de „***părere***” - efectul desprinderii de contingent, □tru **CERTITUDINEA SACRĂ** a „***viorilor de sărbătoare***”: „***Dacă se dilată munţii/topind peste noi arginţii,/mi se pare, mi se pare/că-s viori de sărbătoare***” (cf. **Dacă vin...**, p. 132).
prof. dr. **Adrian Botez**
[1] -N.N. Negulescu, „***Lacrimi de diamant***”, Ed. Autograf, Craiova, 2005.
[2] -N.N. Negulescu, „***Ochiul de foc***”, Ed. Autograf, Craiova, 2008.

PRIGONI ŢI CAVALERI AI MIELULUI

(Despre poezia cultă arom ească – tre blestemul sf t pentru păstrarea limbii şi sentimentul stingerii neamului)

DEDICATIE
□NCHIN,CU SMERENIE, ACEASTĂ CARTE – AV□ND SPERANȚA CĂ O VOI PRIMI □N SUFLETUL S□NGER□ND – CA LEAC : NEAMULUI MEU ROM□NESC – CEL DE-A PURURI ŞI UNIC, SPIRITULUI SĂU, PE DEASUPRA DE SPAȚII ŞI VEAC
Notă:
Pentru analizele poetico-mitico-stilistice ale textelor de poezie cultă arom□ească, a fost folosită, ca material de lucru, antologia „Un veac de poezie arom□ă", editată de Hristu C□droveanu şi de Kira lorgoveanu, cu transpuneri făcute de antologatori. - *Editura Cartea Rom easc*ă*, 1985.*
Atunci c□d am considerat ca originalul poeziilor analizate de noi (prezent □ antologia mai sus menționata) este mai expresiv dec□ transpunerile –ne-am permis, păstr□d neatins respectul pentru munca celor doi, sa operăm noi □şine transpuneri secvențiale, scurte - cu scopul de a urmări mai □deaproape anumite idei. pe care ni s-a părut ca textul original le conținea, iar transpunerea le estompa.
PRELIMINARII NECESARE
I. MISIUNE SACRĂ ŞI NEAM.
ROM□NII„ TRAIANICI”ŞI „AURELIANICI”
Neamul rom□ilor, locuitori □tre hotarele meschine şi ruşinoase ale Rom□iei de azi, □u351 si asumă tot mai puține responsabilități spirituale, □u351 si afirmă tot mai slab şi mai vag existența spirituală - ajung□du-se, chiar, la situația incredibilă, a lepădării (de către o parte, e drept, □că mică, dar guvernantă, prin voce şi forță politica) de propria identitate spirituală. Acest neam zace, l□cezeşte şi aproape dispare: semnele existenței lui spirituale sunt alarmant de slabe, fără vlagă, fără relevanță, fără o continuitate ritmică vitală. Intrat □tr-un colaps moral spiritual de at□ de mari proporții, ar părea exagerat să i se ceară, acestui neam al rom□ilor, □toarcerea la origini, pentru o

tămăduire magică, mitică. Dar, după opinia noastră, tocmai trădarea originilor este cauza bolii şi a colapsului spiritual actual - care pot aduce, foarte cur□d, incredibil de cur□d, moartea neamului rom□esc, □ □tregimea lui - moarte percepută, □că, acum (de către puţinii rom□i care mai au simţul premoniţiei) ca tragică. Foarte cur□d, doar dramatică - sau nici măcar at□: neamurile celelalte vor asista cu indiferenţă, dacă nu chiar cu o tresărire de bucurie, la moartea neamului nostru.
Explicabilă, bucuria - pentru că vor fi scos (sau asistat la scoaterea) din concursul existenţei spirituale terestre, unul dintre neamurile cele mai periculoase, prin vechimea spirituală şi prin forţa iluminatoare a misiunii divine. Misiune pe care, c□dva, Eminescu, spre pildă, o ştia şi o enunţa, foarte clar şi foarte răspicat: □Trebuie să fim un strat de cultură la gurile Dunării - aceasta este singura misiune a statului rom□ şi oricine ar voi să ne risipească puterile spre alt scop pune □ joc viitorul urmaşilor şi calcă □ picioare roadele muncii străbunilor noştri. Aici, □tre hotarele str□te ale ţ□ii rom□eşti, trebuie să se adune capitalul de cultură din care *au să se prumute* (s.n.) fraţii noştri de prin ţările de primprejur, dimpreună cu celelalte popoare mai □apoiate dec□ noi.□ *(Misiunea noastră ca stat,* 2 nov. 1879, □ ziarul *„Timpu").* Misiune pe care, noi, cei de azi, am uitat-o, sau ne prefacem, din lipsă de hotăr□e, de voinţă, de vigoare - a o fi uitat. Ne lepădăm, aproape furioşi, de acele vorbe, precum că fiecare neam are. pe acest păm□t, misiunea lui sacră de □plinit. Şi, numai după □deplinirea misiunii sacre, are dreptul să se odihnească. Chiar să dispară. □mi voi permite să părăsesc, temporar, stilul neutru şi, oarecum, pedant - □ favoarea stilului direct, folosind pagina pentru o pledoarie mai vie şi, sper, mai convingătoare dec□ radiografiile savantanalitice: Rom□ilor, misiunea voastră sacră, pe acest păm□t, n-aţi □plinit-o. Voi adormiţi □ainte de a vă trezi cum trebuie. Voi vă contraziceţi propriul imn, □ vorbele lui inspirate - voi □ contraziceţi pe □suşi mult □dură torul Dumnezeu, □durarea lui este, □să, pentru cei ce-1 iubesc şi-i respectă poruncile sfinte. Pentru cei care se leapădă de El - este definitiv aspru, definitiv pedepsitor: cea mai cumplită pedeapsă este tocmai uitarea Luminii, uitarea Sinelui Sacru - imposibilitatea de a-1 mai vedea vreodată pe Dumnezeu. Feriţi-vă de pedeapsa lui Dumnezeu, nevolnici rom□i, uitătorilor cu ştiinţă, rom□i. Căci Dumnezeu este Adevărul - iar pedeapsa nevederii lui Dumnezeu vă va scufunda □ □tunericul □v□tejit al eternei Minciuni. Dacă nu veţi □plini datoria sacră către Arhanghelul vostru de lumină şi rost adevărat - Dumnezeu vă va şterge definitiv, ca pe un neam nevrednic de a □plini cea mai nobilă misiune: aceea de a lumina şi a □tări, prin lumină adevăratspirituală creştină, acest răsărit de lume.
Dar, iată, uitarea de frate şi soră. renegarea MAMEI, care este PORUNCA IDENTITĂŢII NAŢIONALE - par a vă condamna, din păcate, la dispariţia nemiloasă, ci, după purtarea voastră jalnică - o dispariţie dreaptă. Alt neam va fi investit de Dumnezeu cu misiunea voastră - pentru că voia lui Dumnezeu trebuie să se facă, printr-un neam sau prin altul. Arhanghelul, păzitor de rost şi poruncă, va lumina la fel - dar pentru alţi oameni, uniţi spiritual □ alt neam.
EUROPA, TERRA - trăiesc spiritual prin □plinirea rosturilor divine ale neamurilor. Nici o altă semnificaţie, nici o altă poruncă, din nici o parte şi a nimănui - nu au nici cea mai mica relevanţă, □ faţa semnificaţiei şi poruncii lui Dumnezeu. Nu va ierta şi nu va □ţelege nimeni că am dispărut, pentru că ne-am luat după alte glasuri - perfide glasuri, de sirene vicioase şi viciate, distructive, satanice. Datoria noastră este (c□ pe-aci să spun era) de a avea sufletul şi urechea aţintite spre singura sursă de voce şi poruncă valabilă: Dumnezeu. Cine, oare, se va osteni să □trebe de amănuntele vicierii Neamului nostru, ale □şelării Neamului nostru, prin exploatarea a tot felul de naivităţi sau indiferenţe, prin căderea □ mreaja forţelor satanice ale unor organizaţii „umaniste" internaţionale, ale masoneriei iudaice, ale curentelor cosmopolite, create prin oculta (sau mai puţin oculta) propagandă masonică - şi mai ştiu eu căror glasuri şi curente perfid justificatoare, perfid sofistice, vom fi cedat noi? Pe nimeni nu interesează cu adevărat, □ ce □prejurări a pierdut graţia divină un neam: se va constata doar, ca □ cazul at□or imperii, regate, craii, neamuri - dispariţia noastră. Se va lua. set si □ trecere, □ graba mare a istoriei „ştiinţifice" - *act de dispariţia noastră.* At□ şi nimic mai mult. Numai ca. toate, sau majoritatea neamurilor stinse - şi-au □plinit, □ainte de dispariţie (sau de simpla eclipsare). misiunea sacra, au ascultat voinţa lui Dumnezeu: important nu este nici un neam □ sine — el nu contează dec□ prin misiunea sa, de la Dumnezeu dată - şi □deplinita sau nu. Deci, simplific□d, am putea spune că nu exista, □ istoria divină, neamuri - *ci misiuni pentru neamuri* (prin care misiuni neamurile capătă, □ planul divin, un rost). Noi, dacă ne vom stinge, vom muri ruşinos ne□plinind, neascult□d porunca divină, neaplec□dune, cu r□nă, asupra rostului nostru interior-spiritual: MISIUNEA SACRĂ A NEAMULUI ROM□NESC. □ lucrarea „CIVILIZAŢIE ROM□NEASCA şi CIVILIZAŢIE BALCANICĂ" a lui Victor Papacostea (Ed. Eminescu, Bucureşti 1983, pag. 411), se arată clar că, individual, rom□iiarom□i dovedesc că ştiu despre misiunea neamului rom□esc şi, pe c□ le stă □ putinţă, fac adevărate minuni civilizatorii, iluminatorii, □ limitele permise de lumea modernă (□ Ungaria, □ special - cazul Şina). Deci forţă spirituală există: e nevoie de o concentrare a eforturilor individuale, la nivelul metafizic de NEAM ROM□NESC.
Să □cercăm, totuşi, să ne ponderăm m□ia, din disperare născută - şi să privim mai cu milă şi □ţelegere, mai apropiat, acest neam - căci este al nostru, □ aparţinem şi altul n-avem - Dumnezeu a ales să ne naştem, noi, rom□ii, ca rom□i, şi nu altfel; este ceva □ marea taină a sorţii - soarta individuală interdepinde de soarta colectivă. Şi dacă noi nu ne □ţelegem şi nu punem □trebările corect şi drept - atunci, să aşteptăm de la străini un tribunal drept şi nepărtinitor? De la străini, care ştiu profunzimea misiunii noastre divine, dar cov□şiţi de influenţa ahrimanică, abia aşteaptă să scape de noi, ca fariseii de Iisus Christos? Căci ei, străinii ahrimanizaţi nu-şi doresc m□tuirea, ci la modul luciferic, doresc o competiţie oarbă, al cărei deznodăm□t va fi fatal pentru toate neamurile. Pentru păm□tul □treg - ca astru spiritual. E o aparentă contradicţie - de fapt, o sinteză spirituală (interiorizată) extraordinara, a rom□ilor; c□d părea că vulcanismul, vlaga latină s-a subţiat (prin rafinament) p□ă la decadenţă sau chiar impotenţă spirituală şi existenţială - a se vedea nu doar doinele, ci rafinamentul cult (monahal, apoi citadin) - ţ□u351 sneşte hora, ţ□u351 snesc

gesturile surprinzătoare, magice, inepuizabile (inepuizabile □ cauza care le porneşte şi susţine, din interior şi din profunzime) ţ□u351 snesc revoltele, volutele de g□dire şi exprimare, violenţe inspirate, metafizice. Ar fi, realmente păcat. Ca tocmai □ aceste vremuri aşa de tulburi - să dispară conştiinţa misiunii noastre de stea bethleemică (de obicei, □ vreme de restrişte, un neam se coagulează, spiritual, se solidarizează, interior şi exterior - şi nu se dezagreg) - stea bethleemică a spiritualităţii umane din răsăritul Europei. Un fum dens, □ care sunt executate, □tr-o concomitentă năucitoare, toate diversiunile scrise de manualul diversionistului - paralizează voinţa şi viaţa moral-spirituală ale neamului. Pentru că spre a te orienta, ai nevoie de vizibilitate, fie chiar minimă: ai nevoie cel puţin de *un reper,* □ funcţie de care să te mişti. Or, de la catolicism(a cărui ofensivă este continuă şi subtilă, dar put□d, oric□d se iveşte prilejul, să accelereze şi să □brace forme foarte agresive), la Martorii lui Iehova, de la masonerie la trucajul, extrem de perfid, al mişcărilor aşa-zis de „extremă dreapta" (care au fost reale, au avut un conţinut profund spiritualist şi autohtonist, □ sensul cel mai elevat al conceptului), de la punerea □ stare de confruntare reciprocă a tuturor ideilor (şi ideologiilor şi a tuturor purtătorilor lor intelectualii rom□i, de la sabotarea culturală, spirituală, economica, p□ă li obscen-triumfalistele propagande pro-NATO, pro U.E. etc - totul este pus 1a bătaie pentru a-1 zăpăci şi, deci, a-1 paraliza volitiv, a-1 anihila spiritual p< rom□ul mediu (şi, din păcate, chiar pe intelectualii „de rasă", fără calităţi de excepţie, *iniţiatice).* □că şi mai imposibil este făcut demersul revenirii la stare; de comuniune spirituală a tuturor membrilor neamului, starea euharistică < neamului, de trăire □tru Christos. Sunt tăiate sau bruiate toate căile de comunicare interumană - prin □treţinerea stării de haos social, economic, mora şi spiritual. Şi totuşi, □ ciuda acestui război total, □ care ne-au aruncat duşmanii □verşunaţi ai spiritualităţii, ai creştinismului - forţele ahrimanice - □ ciuda acestei stări de război al tuturor contra tuturor - nu trebuie, cu nici un chip, să *ne* pierdem cumpătul. Chiar dacă e periculos să te mişti □ exterior, fără să fii resorbit □tr-o prăpastie (a ne□crederii totale, a disperării, a pervertirii şi trădării etc) - acest teren, peste tot minat, trebuie să răm□ă □ afară; □ăuntru trebuie *si* ne intensificăm mişcarea spirituală - credinţa, speranţa, iubirea, voinţa de solidaritate. Şi, treptat, prin fumul satanic, m□nile, degetele noastre tremurătoare, se vor mişca unele către altele - şi ne vom □t□ni. Nu acum. Nu cur□d. Dar, sperăm, nu prea t□ziu pentru ca solidaritatea spirituală, comuniunea, □ţelegerea stării de continuă crimă, □ care trăim (□pinşi prin pervertirea, treptată, a fiinţei noastre, □ instituţii satanizate, sau, de-a dreptul, satanice) să mai □semne ceva. Să fie utilă pentru recuperarea, integrală, a fiinţei noastre spirituale.

□ntr-o primă etapă, să facem efortul de a afla şi a şti cine suntem noi, rom□ii. Raporturile cu Europa nu interesează, dec□ □ măsura □ care suntem □ stare să avem, să afirmăm, ba chiar, de ce nu, să impunem, identitatea noastră şi misiunea noastră spirituală, divină. Deocamdată, sunt nu ani, nu zeci de ani - ci sute de ani de c□d orice politică rom□ească a □depărtat, stăruitor şi perfid, neamul rom□esc, de la identitatea sa. Dacii au fost barbari, noi suntem cum şi c□ se vede (asta □semn□d bun sau r□, □ funcţie de conjuncturi nerom□eşti, sau de interese meschine, individuale, iar nu naţionale) etc. Probabil că, □ mare măsură, fără să fim conştienţi, ne-am □depărtat mereu de sf□ta misiune pe care Eminescu a formulat-o, clar şi răspicat, ca un adevărat vizionar.

Care a fost reacţia oamenilor politici, faţă de atitudinea metafizică la v□f, singura justă? Distrugerea, lichidarea fizică, discreditarea morală - făcute cu o furie morbidă, devastatoare. Nici azi, nici ieri, nu s-au □trebat rom□ii simpli: cum de *im* geniu ca Eminescu, poate fi proclamat, cu at□a nonşalanţă, dezaxat antisemit, xenofob etc? Calitatea profund vizionară a autenticului geniu trebuie să dea serios de g□dit tuturor celor care-şi □găduie să vorbească despre Eminescu detractori sau apologeţi.

lata ce spune Eminescu despre realitatea istorico-mentală şi spirituală, at□ a rom□ilor aurelianici, c□ şi a celor traianici: „Nestatornicia noastră [...] a făcut at□ □ trecut, c□ şi □ prezent, ca să irosim o mulţime de putere vie [...] Nu există un stat □ Europa orientală, nu există o ţară de la Adriatiaca p□ă la Marea Neagră, care să nu cuprinză bucăţi din naţionalitatea noastră [...] Toate celelalte fragmente de populaţiuni stau □ legătură de cultură cu acele centre politice, create de naţionalităţile lor [...] numai noi, cu maniera noastră de a vedea, suntem străini □ orient şi răm□em ne□ţeleşi, chiar pentru cei de un neam cu noi" (M. Eminescu, art. *Rom ii Peninsulei Balcanice,* □ ziarul *Timpul,* 26 septembrie 1878).

De ce nu s-a □ţeles, de-a lungul istoriei rom□eşti aşa-zis moderne, că misiunea sacră a rom□ilor, ca neam, nu poate fi □deplinită prin starea ciuntită a neamului, prin fragmente de trup şi de mădulare (spirituale) ale neamului - ci prin sinteza, □ spirit şi trup, a rom□ilor de la nord şi de la sud de Dunăre, a celor „traianici", deopotrivă cu cei „aurelianici"? Prin unirea, □ principal spirituală, a tuturor rom□ilor. Astfel, forţa rom□ilor, prin dezbinare şi uitare voită, devine nesemnificativă. Niciodată nu vom putea să ne impunem misiunea sacră, uit□d jumătatea de neam din sudul Dunării, lăs□du-i pradă pieirii şi uitării, deznaţionalizării forţate şi barbare, făcute □trun ritm necruţător, deznădăjduitor de rapid - de către cei care, fie au fost nişte sclavi spirituali de la □ceput (bulgarii, care nu au suflet şi rost, fără slavii de răsărit) - fie au avut, c□dva, misiune sacră, dar după ce şi-au □plinit-o, au fost cuprinşi de forţe ahrimanice, devenind un fel de golemi, jalnici şi teribili □ acelaşi timp, prin monstruozitatea acţiunii, prin decadenţa, josnicia spirituală care i-a cuprins: neo-grecii.

Adevărat pericol de moarte □ paşte pe fraţii noştri de la sud de Dunăre: se afla □ mijlocul unui cazan satanic, al urii de nedescris a celor mulţi şi schelălăitor de slabi, □ faţa celor puţini, dar eroici □ duh şi simţire.

Iată ce ne semnalează Florin C□droveanu, □ legătura cu atitudinea, din Grecia (chipurile, ţară europeană, modernă, creştin - ortodoxă, membră a N.A.T.O.), faţă de arom□i: menţionăm că Grecia nu admite minorităţile naţionale - atitudine exprimată □tr-un ziar din *Atena,* iar nu de undeva din satele de pescari, de prin insule: „Unde □ veţi □t□ni pe aceşti aşa-zişi vlahi, cu limba lor vlăhicească, pe strada, la t□g, la locul de muncă, rupeţi-le picioarele, smulgeţi-le limba. Aici

este Elada, şi ea e a elenilor. Scopul scuză mijloacele." (Rom□ia liberă, nr. 2135, vineri 4 aprilie 1997 - articolul din pag. 2: *Mai sunt tratate.).*

S-ar putea spune că această poziţie este una singulară, extremistă etc - iar nu una caracteristică grecilor, □ general. Dar *prin politica greceasca de stat* - se fac toate eforturile pentru asimilarea naţională a arom□ilor - deci se operează guvernamental la dizolvarea completă a etniei arom□e. Această ură pare complet disproporţionată, faţă de rezultatele dezastruoase (pentru arom□i) ale asimilării forţate, de către greci. Dar nu e aşa: ura este una *corect* calibrată (din punctul de vedere al grecilor): Neo-grecii, un neam secat, de mult, de sute de ani, daca nu de mii - de vlaga misiunii divine, neo-grecii - ui neam cuprins de forţele ahrimanice, pătrund □ oricare trup părăsit de viaţă, da care refuză să-şi □apoieze forma epuizată (de semantică etnică, de misiuni etnică) - ţarinei. Ei bine, aceşti neo-greci refuză să dispară, pentru a lăsa lor neamurilor care de-acum *colo* vin, proaspete, cu misiunea lor divină. Acest neo-greci refuză ştafeta spirituală, decentă şi dreaptă - urlă sălbatic, □fiorător, di invidie şi m□ie neputincioasă, văz□d - clarvăz□d (căci şi Satana are momente di clarviziune) cum răm□e, viu şi cu viitor, un neam al rom□ilor. Urletul Io monstruos st□neşte şi □treţine speranţa noastră: cu c□ urlă ei mai tare, cu at□ i mai limpede că □doielile cu privire la vigoarea profundă a neamului nostru izvorăsc din □grijorarea, cu vedere scurtă, a unor copii (ingenui - da ingenuitatea nu ţine loc de clarviziune) - iar nu din adevăr. Misiunea noastră vi fi □plinită, printre urletele dezlănţuite, dar fără spor, ale satanelor lumii.

// - *ROM N-AROM NUL BOLINTINEANU ŞI POLITICA GRECO-BALCANIC*Ă

Să urmărim, totuşi, gloria şi umbrirea gloriei acestor bravi fraţi ai noştri de s□ge, fraţi buni, de tată şi de mamă - rom□ii din sudul Dunării - cu ajutorul unui semi-arom□, din secolul al XlX-lea, Dimitrie Bolintineanu *{Calatorii h rom ii din Macedonia şi Muntele Athos sau Santa Agora,* B.P.T., Ed. pentru literatură. Buc, 1968) - singurul călător prin Macedonia, care, chiar măcinai fiind de boală, a făcut eforturi imense şi de bună-credinţă, pentru a oferi, at□ contemporanilor, c□ şi viitorimii, adevărul. Adevărul despre măreţia şi puterea spirituală, de rezistenţă prin limbă şi duh, a arom□ilor - □ mijlocul neamurilor barbarizate, temătoare de lumina bethleemică - dar şi adevărul despre ce li se pregăteşte arom□ilor - despre crima etnică (etnocidul), continuă, efectuată de duşmanii luminii, contra acestor eroi solari. Acest etnocid, trebuie s-o spunem deschis, este desăv□şit □ secolul XX, □ zilele noastre, sub nasul tuturor naţiunilor care-şi zic civilizate - dar care dovedesc un cinism şi o lipsă de simţire revoltătoare, □ faţa drăceştii obstinaţii a neo-grecilor, de a stinge definitiv săm□ţa arom□ilor. Din păcate, ceea ce este mai r□ şi mai revoltător şi mai dureros - este că politicienii rom□i, de la nord de Dunăre, au rămas surzi la apelurile disperate (dar făcute cu o tragică demnitate şi luciditate) - cum surzi au rămas şi răm□ şi politicienii de azi. De ce oare? De ce un neam care putea să refacă Imperiul Roman de Răsărit □ sens invers, dinspre Nordul Dunării către Sudul Dunării (cum au vrut şi au şi □cercat ruşii, de-a lungul veacurilor), p□ă la Marea Egee, dată fiind misiunea lui de a □părtăşi Neamurilor □ntunericului –Lumina este silit, printr-o criminală indiferenţă, să se restr□gă, p□ă la aproape, extincţia lui? De ce le este permis masonilor lui Otto von Habsburg să □chipuie fel de fel de hărţi ale Europei şi variante de refacere ale Imperiului Habsburgic, □ chip de Imperiu Romano-Germanic (şi aceste hărţi de h□tie devin, pe nesimţite, □ mod ocult, hărţi vii, zone de influenţă - comercială, politică, militară etc) - iar nouă, rom□ilor, legatari testamentari, de drept şi spirituali, ai romanilor (prin viziunea geniala a □păraţilor romani, de tipul lui Traian, care vedeau clar disoluţia spirituală a Imperiului Roman □ partea de apus şi voiau □ chip compensatoriu, s-o refacă □ partea de răsărit a lumii lor) nu ne este permis nici măcar g□dul unei fraternizări spirituale a tuturor rom□ilor - □tr-un spaţiu al Răsăritului - nici măcar nu ne este permisă răsuflarea normală, a duhului nostru naţional? De ce trebuie, noi, să ascultăm, mereu, umili, paralizaţi de frică - de satanele vestului, de iudeomasoneria, care lasă fluvii de s□ge, de crimă, pe unde trece? De ce nu ne-am hotăr□, odată pentru totdeauna, să ne ridicăm fruntea, să ne □foiem coama leonină - şi să purcedem la făurirea obiectului misiunii noastre sacre: Refacerea Imperiului Spiritual al Răsăritului Europei? Trebuie să ridicăm ochii, pentru a căpăta perspectivă - şi pentru ochi, pentru a ne vedea trupul măreţ, şi pentru urechi, pentru a auzi chemarea duhului divin, porunca de □plinire a Noului Ierusalim - aici, □ Răsăritul Ortodoxiei. Noi, cei de pururi ai locului - iar nu barbarii slavi, care se zbat, fără folos, □ propria neisprăvire, şi nici epuizaţii şi ahrimanizaţii greci - trebuie să □cepem odată marea, eroica bătălie, prin care va triumfa, nu □ altă parte a lumii, dec□ □ Răsăritul Europei, flamura lui Christos, □potriva Antihristului. Prin noi se va vădi neamurilor adevărate, extatica victorie a spiritului eristic, □plinirea misiunii spirituale a Omului, □ cadrul stadiului ocult al Păm□tului. Şi pur-cederea către stadiul ocult Jupiter - starea omului cu Trupul Moral, a Omului - omenire: „Binele sau durerea nu vor mai fi ale unuia, fără să fie şi ale altora" (Rudolf Steiner, *Apocalipsa lui Ioan,* Univers Enciclopedic, Buc. 1996, p. 239 -□ traducerea de excepţie a lui Victor Oprescu). Prigoana celor ai lui Christos a fost, totdeauna, calea de □cercare, prin pl□s şi suferinţă - care duce la marea Lumină a Revelaţiei lui Dumnezeu. Victoria celestă trebuie să treacă prin Valea Pl□gerii. Ia aminte, şi □cordează-ţi, spre zbor către Christos, puterile speranţei, Neam al Rom□ilor. Căci clipa ta se apropie - şi cur□d chemat vei fi la truda slăvită pe acest păm□t: truda □tru voia lui Christos-Dumnezeu. Bun vei fi lui Dumnezeu - bun vei fi oamenilor.

Satul global al lui McLuhan (Galaxia Gutenberg, 1962) trebuie să fie combătut prin *satul dumnezeit* al rom□ilor. Masoneria şi „comisarii culturali" trebuie să piardă partida mondială, dimpreună cu forţele ahrimanice. Adeverirea lui Dumnezeu - Christos al Adevărului a devenit nu doar o urgenţă rom□ească naţională - c□. mai ales, una mondială. Lumina bethleemic□ de aici. din Răsăritul Europei, nu se va stinge pentru □treaga Lume a Oamenilor.

Iată, acum. ce spune Bolintineanu, despre situaţia arom□ilor, la 1858: .. - Ei sunt cei mai numeroşi, □tre toate neamurile de la sud de Dunăre - fiind □ duh, de fiinţa, peste un milion, □ vreme ce, aceia care □u351 si spun stăp□i si majoritari, sunt mai puţini la număr (dar cr□ceni ţi porniţi spre distrugerea absolută a arom□ilor). Tabelul de mai jos este pe deplin satisfăcător;

In Macedonia sunt: 200.000 albanezi;

120.000 greci;
300.000 bulgari;
450.000 rom□i;
□ Tesalia sunt:
150.000 greci;
200.000 rom□i;
50.000 turci;
□ Epir si Albania
sunt:
350.000 rom□i;
100.000 greci;
700.000 albanezi;
□ Tracia sunt:
200.000 rom□i;
Peste tot, 1.200.000 rom□i, *afara de colonia din Grecia proprie* (s.n.) propriu-zisă, continentală. *(Calatorii,* II, E.P.I., Buc, 1968, p. 53.)
Dimitrie Bolintineanu, ca şi mulţi revoluţionari rom□i de la 1848, face excepţie de la internaţionalismul cosmopolit al masoneriei - masonerie care a instigat şi condus, ocult, revoluţiile vremurilor aşa-zis „moderne" - printre care se numără, evident, şi revoluţiile paşoptiste. El, D.Bolintineanu, face o analiză foarte lucidă a cosmopolitismului şi, chiar, a ideii de cosmopolitism, prin prisma religiei creştine (a se vedea doctrina catolică), ajung□d la concluzia firească: „Cosmopolitismul este o idee nepractică. Lumea poate fi patria celui ce nu are o patrie (a se vedea evreii, ba chiar grecii), □să *lumea nu poate fi patria popoarelor.* Cele din urmă sunt totdeauna de undeva, au totdeauna ceva să păstreze sau să piardă (...) Nu este compatibil cu natura omenească dec□ naţionalitatea (...) A se c□mui bine individual, este a c□mui bine familia, este a c□mui bine naţiunea. A se c□mui bine naţiunile, este a statornici armonia."
D.Bolintineanu avea, □că, la 1858, de ce sa se extazieze, de milionul de rom□i, ce □că erau rom□i, □ Grecia: (pp. 8-11) „Un milion de romani este un popor, este o făr□ătura mărita din acele legiuni romane ne□vinse de oameni, ne□vinse □suşi de secoli: este o idee, este geniul, este civilizaţiunea lumii vechi. dobor□a, dar ne□vinsă... este antică a unui monument ce reclama geniul omenesc (..) Astfel la vederea acestui milion de rom□i, această nobilă ruină a legiunilor ce umplură lumea cu gloria lor, putem zice: această naţiune nu piere niciodată, şi □ căderea ei seamănă mai interesantă dec□ □ a sa strălucire." Bietul poet Bolintineanu! Masonii din loja Marelui Orient, unde intrase, alături de alţi juni rom□i, □ infiltraseră ad□c o idee perfidă, aceea de toleranţă - pe care trebuiau s-o respecte doar anumite neamuri, pentru ca alte neamuri, c□eva, aflate □ str□să c□dăşie unele cu altele, băt□du-şi joc cumplit de „legea" toleranţei, sa se cocoaţe stăp□e, fără merit şi fără strălucire, □ mod jalnic şi caricatural, □ c□ca lumii. El, D.Bolintineanu, nu are curajul să spună pe faţă ceea ce inima lui dorea cu sete: măreţia superba şi meritată a acestui neam, lăsat aici, ca strajă spirituală, ca stea bethleemic□, de către Imperiul Roman. El, Bolintineanu, se mărgineşte la a şopti, printre r□duri, arzătorul vis: „Rom□ii din Macedonia nu sunt greci, sunt rom□i, nu este ideea noastră a-i uni cu noi, căci suntem depărtaţi de d□şii, nu este ideea noastră a-i ajuta să opereze răsculări. Cugetul nostru este că acest popor de un milion, aruncat □ Macedonia, cată să aibă conştiinţa naţionalităţii sale, cupa vieţii sale poate să fie mică, □să trebuie să fie cupa sa..."
C□ă candoare şi totuşi, şi arşiţă de dor şi de măreţie, □altă demnitate rom□ească, suflă peste aceste vorbe. „Nu este ideea noastră..." Ba - trebuie să fie! Mai exact - trebuia să fie *atunci,* la timpul □că potrivit. Cum a putut să fie ideea austriecilor (sprijiniţi, subtil, de maghiari - şi evident, de cercurile masoneriei mondiale), azi la sf□şit de secol XX, de a re□via şi reface spaţiul Imperiului Habsburgic? - Un imperiu care, şi c□d a existat de facto şi de jure, a fost o creatură politică artificială, hibridă - spre deosebire de spaţiul rom□esc, av□d drept coloană vertebrală, Dunărea - a nu se uita primele secole ale mileniului doi, c□d, □ cadrul şi prin intermediul Imperiului (Taratului) rom□o-bulgar, fraţii rom□i, „traianici" şi „aurelianici", pentru prima oară după masiva retragere aureliană, au comunicat □ mod direct. Dar cum poate să fie ideea germanilor de a-şi planta influenţa, de-a lungul şi de-a latul Europei, □aintea războiului ultim mondial, prin mai mici sau mai mari comunităţi germane, care să pregătească al treilea Reich? Dar □ virtutea cărei legi de toleranţa poate fi admisă perfida infiltrare, prin *obiecte,* nici măcar prin oameni) a evreilor americani, □ mentalităţile tuturor popoarelor păm□tului (p□ă şi □ ale chinezilor şi japonezilor, consideraţi printre cei mai conservatori oameni de pe păm□t) - pentru a alcătui „Satul global" al lui McLuhan, ideolog mai diabolic dec□ cei ai bolşevismului şi ai nazismului, la un loc.
Da, să □drăznim. Da, să batem cu pumnul □ masă. aşa cum ne bat nouă, acum, piticii spirituali ai Europei masonizate, cum ne bat ungurii, pentru milionul lor de etnici maghiari, dintr-un Ardeal *anistoric rom esc* - numai pentru că ungurii au trecut de partea evreilor-masoni, iar aceştia le-au □găduit puciul masonic de la Strasbourg, din 02. febr. 1997, c□d şeful masoneriei rom□e a fost dat jos şi □locuit, prin sfidarea Constituţiei masonice şi a tuturor regulamentelor masonice, din toate timpurile - cu un ungur. Da, noi, rom□ii, să răm□em mereu nişte flori sfioase, călcate □ picioare cu o brutalitate fără margini, de toate iudele şi caiafele acestui păm□t, care-şi arogă (prin ce merite? □ virtutea căror drepturi? Nici măcar □ virtutea legilor loi de ci fixate!) statura de conducători ai Imperiului Mondial Masonic...
D.Bolintineanu ne spune clar despre brutalitatea şi perfidia prin care s-a creat impresia şi, apoi, certitudinea, că rom□ii din sudul Dunării *nu exista.* Grecii i-au silit să □vețe greceşte. Aşa-zişii „sfinţi" greci (adică Satane □brăcate □ sutane) *au proclamat anatema asupra rom ilor care drăzneau sa-si vorbească limba proprie* (a se vedea, la pag. 55 a cărţii citate, despre aşa-zisul sf□t Cosma: „el cuteză a arunca anatema pe toţi acei rom□i care vor mai vorbi limba rom□ă.

Anatema lui sperie aceste poporaţiuni crezătoare şi simple, şi din 44 sate rom□e de la Zagor, numai 14 au mai rămas care să vorbească limba rom□ă. Ceilalţi afară de bătr□i, vorbesc greceşte". „Eroica" faptă a lui Cosma, servind şi oarece interese politice ale musulmanilor, care voiau s□-şi simplifice grijile de administrare din zonă, Ali-Paşă Tepelin „proclamă pe Cosma sf□t şi □ adună moaştele". Iată ce fel de moaşte au şi sărută bieţii creştini greci: moaştele Satanei.
Există, de altfel, şi o a doua formă majoră de infiltrare şi manipulare a conştiinţei rom□ilor de la sud de Dunăre. Patriarhul din Constantinopol, □ainte de 1821, se □ţelegea mult mai bine cu autorităţile otomane (cărora nu numai că le satisfăcea interesele de dominare □ zona Balcanilor - dar asupra căror autorităţi, Patriarhia grecească avea chiar o anumită autoritate...) dec□ cu fraţii □tru ortodoxie, şi, □ special, cu arom□ii, pe care cu deplinul acord al otomanilor, făceau totul săi stingă ca neam. Complotul Patriarhiei cu Ali-paşă din Ianina, pentru stingerea măreţului centru spiritual urban arom□esc, Voshopole (Moscopole) este □tru totul pilduitor □ ce priveşte fatala acţiune a bisericii greceşti, asupra etniei arom□e.
Deci, această a doua formă majoră de manipulare a conştiinţei rom□ilor din sudul Dunării este, din păcate, tocmai „religiunea" ortodoxă. „Propaganda greacă are drept mijloc religiunea. Ei numesc greci pe toţi c□u355 ti sunt de rit oriental, numără pe rom□i, pe s□bi, pe bulgari şi alţii şi formează un element grec. Dar nu sunt *pe toată faţa pământului* (s.n.) nici trei milioane de greci, adică pe jumătate c□ bulgarii şi de patru ori mai puţin dec□ rom□ii." (pp.55-56). Şi, profit□d de smerenia □născută a creştinilor rom□i, perfizii greci exploatează inima lor credincioasă p□ă la absurditate: „Ceea ce este o nedreptate ne□ţeleasă, este că rom□ii plătesc pe tot anul mai multe milioane de lei la biserica de rit oriental, şi preoţii acestei biserici sunt greci, propagă ideile şi interesele creştinilor din Orient. Ceea ce este şi mai trist, este ca o m□a de călugări c□muiesc aceste aşezăminte, nu ca creştini orientali, ci ca greci, pe c□d rom□ii care le susţin sunt combătuţi, călugării rom□i persecutaţi, □lăturaţi. Actul de secularizare a averilor mănăstireşti, făcut de Cuza □ Principale,a lovit, e drept, şi pe călugării rom□i, şi autoritatea, morala şi sacră, u bisericii creştine - dar a avut şi o latura pozitivă: a lovit □ ploşniţile greceşti. □ puzderia de călugări greci, care se oploşiseră □ mănăstirile din principate şi, cu obrăznicie fără seamăn, luaseră stăreţiile şi puseseră m□a pe sute de mii şi milioane de pogoane de păm□t, pe averi fabuloase, care nu erau nicium folosite, cum s-ar fi cuvenit, din punct de vedere creştin, - pentru alungarea suferinţelor şi sărăciei umane.
„A forma toţi aceştia (rom□ii sud-dunăreni - precizarea ne aparţine) un regat peste celelalte naţionalităţi, mi se pare un vis, ba □că un vis nedrept" (comentăm noi: daca aşa □ comandaseră masonii Marelui Orient candidului D.Bolintineanu, el s-a executat... fără să g□dească □ termenii pragmatici, pe de o parte, aşa cum o fac, spre pilda, grecii şi turcii, □ acest Răsărit de Europă - şi nici □ termenii metafizici, ai necesităţii ca, prin misiunea sacră a rom□ilor, odată □plinită, să fie risipiţi norii satanici ai popoarelor fără har □treg, ca slavii - sau ahrimanizate, ca grecii cei noi...) „ca şi acela ce visează grecii: de a subjuga pe celelalte naţionalităţi." Toate aceste lucruri sunt secretele viitorului. Ceea ce credem noi, că toţi aceşti rom□i ar trebui să facă, *este de a-şi păstra cu sfinţenie limba şi datinile rom□e,* oricare ar fi soarta ce viitorul le păstrează. In aceste vorbe se □cheie toată politica rom□ilor „aurelieni".
Uşor de zis, greu de făcut: - c□d duşmanii te □conjoară şi te str□g □ fiarele propriilor slăbiciuni (toleranţa, bl□deţea, omenia, dar şi frica maturilor pentru propriile odrasle, dorinţa de parvenitism etc - am numit ca slăbiciune *omenia,* pentru că noi, rom□ii, uităm să fim mai fermi şi necruţători cu Satana, după vorbele lui Iisus, care cerea veghe spirituala continua şi război neodihnit R□lui: „Nu am venit cu pacea, am venit cu sabia" - sabie cu care trebuie *deosebit,* clar şi definitiv, R□l de Bine, Prietenul de Neprieten). Patriotismul mamelor arom□e, singurele care s-au □potrivit eroic anatemelor greceşti, albaneze, otomane, şi au continuat să-şi □veţe pruncii, cu o minunată, sf□ta □căpăţ□are - patriotismul acestor mame a fost sublim, este, □că sublim - dar, fără ajutorul rom□ilor liberi, din nordul Dunării, rom□ii aurelianici vor fi de tot sufocaţi, □globaţi total □ masa neamurilor care-i □conjoară. Munţii, □ care s-au retras, ca-n nişte ultime cetăţi, le vor servi (dacă nu se trezeşte adevăratul curaj patriotic, luminat de făclia metafizica a conştiinţei misiunii divine) - la □ălţarea spre ceruri a ultimului, tragicului gest al sinuciderii, aşa cum le-au servit celor peste 200 de femei-mame, □ faţa sălbăticiei distrugătoare a albanezilor (slugi ale grecilor şi turcilor), aşa-zis fraţi (ucigaşi şi ticăloşi fraţi am mai avut noi, smeriţii şi prea generoşii, □ toate, rom□i): „La schitul Veternişte să curmă cantonul Aspropotamos, l□gă podul făcut de romani, Coracos, şi unde sulioţii fuseră ucişi de albanezii musulmani, □ luna ghenariu 1813. Femeile lor, □ număr de doua sute, văz□d pe soţii lor ucişi, se aruncară cu pruncii □ braţe □ r□l Ahelonus, unde se □ecară. Această fapta fuse drama cea mai mare şi cea mai trista a acestui secol." (p. 115).
□n mod ciudat, străinii n-au băgat de seama absolut nimic din tragedia acestui neam rom□. Orice neam are dreptul măcar la atenţie, dacă nu la compătimire. (Byron se duce să moară pentru nişte greci care deja preluaseră, foarte subtil, puterea politica □ Imperiul Otoman - de ce nu 1-a trimis masoneria să moară pentru adevăraţii □pilaţi, pentru mult-□pilaţii rom□i?). Faţă de rom□i, indiferenţa criminala a Apusului devine tot mai suspectă. Toţi călătorii străini din Macedonia vorbesc de greci şi iar de greci. Aproape nici unul de rom□i. O singura excepţie este menţionata, □ secolul 19, de Bolintincanu - Pouqueville, care nu-i confunda, precum ceilalţi apuseni, pe rom□i cu grecii, cu albanezii... Străinii s-au lăsat conduşi, ca orbii, de autorităţile greceşti - şi n-au cercetat, sub coaja de grecizare forţată, ce fel de neam se ascunde, tremur□d de umilinţa celor ameninţaţi cu moartea etnică. Pouqueville are curajul s□-şi critice (p.105) compatrioţii-călători şi să biciuiască şi trufia paranoică a grecilor: „Se vede că Du Cange şi Pachimore spun că armata lui Ion Paleologu era compusă de greci de origine şi anume *megalo-vlahiţi, ai căror străbuni se luptaseră sub Ahile,* pentru că rom□ii nu sunt nici păm□teni, nici greci, nici pelasgi... Pentru că se află □ Dolopia, nu va să zică că sunt cobor□ori din Ahile... dar erudiţia greacă este totdeauna □g□fată de pretenţii de antichitate, pe care nu le poate sprijini. Viţiul celor noi (greci) a fost totdeauna să trăiască din fala lui Platon, Miltiadi, Cimoni, fără a □griji a-şi face singuri o

strălucire a lor proprie."
Acesta este semnul ahrimanizării unui neam: după ce şi-a □plinit misiunea sacră pe păm□t, refuză să lase alte neamuri să-şi □plinească misiunea *lor* sacră. □ finalul discuţiilor asupra dezvăluirilor lui D.Bolintineanu despre cons□genii noştri aurelianici, să vedem care-s neamurile noastre din sudul Dunării, după urmele semințiilor lor din Macedonia: 1 - lintopenii, 2 - niculenii, 3 -grărnoştenii, sau muntenii, 4 - moţinii sau moţii, □ Tesalia, 5 - moscopolenii, dincolo de Pind, 6 - gobişenii (sau pisoderenii).
Dar acestora, cum cu infinită amărăciune spune D.Bolintineanu: „Vecinii lor le-au luat tot ce au avut: originea, istoria, datinile - numai limba a scăpat (n.n.: aceasta era valabil pentru 1850...), mulţumită femeilor rom□e. Dar am văzut cum „S□tul Cosma", acest al doilea s□t Angheluşi, dar mai fericit dec□ cearlatanul din Silistra, puse anatema pe limba lor" (p.71).
De aceea, D.Bolintineanu ajunge, □ mod tragic, dar firesc, la □trebarea crucială, sf□u351 sietoare, dar dreaptă - şi care este expresia forţei interioare, care cere Adevărul. Trebuie să avem curajul să privim realitatea destinului □ faţă, dacă vrem să avem vreo şansă de redresare a drumului ursitei noastre, □tru □plinirea misiunii divine a neamului. D.Bolintineanu e foarte „modern", prin ceea ce descoperă □trebarea sa (p.47) - dar, cu concluziile sale, nu putem fi, total, de acord, av□d □ vedere cele ştiute, din politica lumii de azi, faţa de anumite naţiuni, etnii sau state. Iată □trebarea hamletiană pe care o pune Bolintineanu: „*suntem sau nu suntem? Trebuie ori nu trebuie s.1 fim!"*
Surprinzătoare, necruţător de ad□c penetrantă, □ fiinţa neamului nostru teribilă, această amară □trebare, cu doua paliere: 1 - oare existăm, spiritual? 2 avem (sau: mai avem) misiune pe păm□t, □ cadrul planului divin, etern, al construcţiei lumii?
Citătm mai departe: „Nu vă pl□geţi de guvernele voastre,ele sunt ceea ce voi voiţi să fie: cu o naţiune plină de virtuţi şi de mărire – nici un guvern nu poate exista. Această naţiune rom□ă este bună ?Este rea? De ar fi bună, nu ar putea sa aibă guverne rele. Astfel ea nu poate să aibă guverne bune, c□d va avea un guvern bun, □ va mustra, □ va ur□, □ va alunga. Cine sunt acei oameni ce speră la m□tuirea patriei? Rom□ii □ mustră, □ urăsc, □ gonesc. Aceşti oameni sunt nişte nedemni negreşit, ori dacă sunt demni, rom□ii nu-i □ţeleg, nu pot să-i □ţeleagă, ei au venit prea cur□d, sau prea t□ziu. Că să te □ţeleagă rom□ii, trebuie oare a se □china străinilor? A dezvolta umilinţa? A tolera hrăpirile? Dar atunci la ce ar mai trebui o asemenea naţiune?
Grecii nu au virtuţi, dar ei au cel puţin vitejia şi patriotismul. Noi nu avem nimic, pentru c□ nu vrem să avem nimic, şi noi □şine suntem cauza acestor rele: ei nu sunt vrăşmaşii noştri, Rom□ia nu este junghiată de vrăjmaşi: Rom□ia e plecată de sine".
Iată „modernitatea" lui D.Bolintineanu: excesul autocritic, din frica de a nu fi cumva nedrept şi nelucid - □ duce pe intelectualul analist rom□ la autoacuzare exclusiv, la autoflagelare masochistă, nedreaptă □ mare măsură. Iată la ce ne-au dus at□ea secole de toleranţă exagerată: să-i considerăm pe duşmani ne-duşmani, să ne orbim singuri (cu propriul nostru s□ge...) pentru a fi mai uşor de jupuit şi manipulat de străini. E un rezultat ciudat de asemănător, cel din secolul 19, cu cel din secolul 20. Pentru că nu s-au schimbat datele interioare fundamentale ale neamului rom□esc? Poate. Dar, □ primul r□d, pentru că circumstanţele internaţionale, atitudinea Apusului, catolic şi protestant, nu s-au schimbat faţă de Răsăritul ortodox - şi, mai ales, faţă de aceasta ciudată Rom□ie, al cărei păm□t a fost simţit, □ toată măreţia lui sacrală, de Traian-vizionarul - din păcate: din păcate - pentru că vizionarismul său nu ne-a adus dec□ belele, atunci c□d neamurile, impotentele, din punct de vedere spiritual, neamuri din apus, au intuit puterea ocultă a acestei zone (putere care, dacă ar fi fost recunoscuta de apuseni, aceştia, prin contrast cu noi, şi-ar fi recunoscut, implicit, propria schilodenie interioară).
D.Bolintineanu este victima candidă a manipulărilor subteran -subconştiente, la care suntem supuşi de secole, de grupurile de interese internaţionale - interese care converg, faţă de realităţile spirituale din Răsărit. C□d, atunci, □ secolul 19, de la calomnie josnică (acuzaţia că rom□ii sunt pederaşti) p□ă la crimă şi anatemă, nu lipseşte nimic din arsenalul agresiv al acţiunii de desnaţionalizare, plănuită (şi reuşita aproape total) de greci - *tot tu* te consideri culpabil şi te oferi ca mielul spre junghiere - va fi fiind aici o dimensiune metafizic-creştină, dar este □că o dovadă a rezultatelor incredibile la care poate ajunge războiul psihologic, diabolic de perfect, indus de interesele bisericii constantinopolitane greceşti (dinainte de eliberarea din 1821, c□ şi de după eliberarea Greciei). A □vrăjbi şi a crea totodată complexul culpei - spre a stăp□i etniile conlocuitoare şi a le asimila complet, □ disprețul total al oricăror masonice „drepturi ale omului" - bune doar pentru „căţei". De aceste manevre subterane nu poate fi străină (pentru că veni vorba) nici masoneria iudaică internaţională - cea care a creat atmosferă complet diferită, □ jurul unor popoare care ar fi trebuit la fel tratate. Grecii, fiind epuizaţi spiritual, funcţion□d ca nişte golemi, total ahrimanizaţi. au fost consideraţi ca *ideali* pentru persecutarea, torturarea şi lichidarea neamului cu misiune sacră □că vie: rom□ii. E o tehnică, valabilă □ aceste vremuri amorale, de aţi □lătura *adversarul* spiritual pe care-l intuieşti ca fiind mai puternic dec□ tine.
E bine să descoperim adevărul hamletismului din interogaţiile lui Bolintineanu. Nu la analiştii politici (şi nu de grija analiştilor politici) de felul lui Bolintineanu, care se considera hiperlucizi, dar sunt, de fapt, bolnavi de grija de a nu fi nedrepţi cu alţii (devenind nedrepţi cu ei □şişi şi cu neamul lor), trebuie să ne g□dim, ci la trăitorii din Macedonia şi Grecia, de etnic rom□ăarom□ă, pe cale de a le fi stins neamul.
III. - CAVALERII MIELULUI - ŞI „ILIADA" LOR
Arom□ii, după cum se ştie, sunt, şi astăzi, păstori de oi. E drept că, aşa cum ne mărturiseşte epopea lui Nida Boga - „Voshopole", pot □plini cu mare pricepere şi cinste, şi alte meşteşugurimisiuni sacre, pe păm□t - iar după ce mulţi s-au răsp□dit prin lume - li s-a dus vestea, at□ ca meşteri făurari, giuvaergii - c□ şi ca ne□trecuţi oameni ai finanţelor: e o formă de autoapărare contra celor ce-au hotăr□ şi-au poruncit pierzania arom□ilor, prin ispitirea forţelor brutale, prin bani.
Dar, cel puţin □ trecutul secol 19 şi □ prima jumătate a secolului 20. arom□ii au stat şi au

aşteptat şi s-au prosternat □ faţa MIELULUI - precum semenii lor păstori, din jurul ieslei de la Bethleem. Poezia populară arom□ească transmite poeziei culte arom□eşti motive mistice - dintre care, principalele, sunt legate de Iisus: motivul MIELULUI şi cel al TRANSFIGURĂRII. E suficient s□ trimitem, □ legătura cu misiunea de CAVALERI AI MIELULUI, la revelatoria baladăepopee, transpusă, subtil, □ registru cult, de către Constantin Belimace: *Cumicea* - iar pentru motivul (tot eristic) al transfigurării - la epopeea Marelui Miracol Spiritual: *Voshopole* - epopeea □ sonete a lui Nida Boga.

I - Balada *Curnicea,* a lui Belimace, este, □ fapt, o autentica epopee, cu dimensiuni comprimate - epopeea păzitorului de CHRISTOS-MIEL, neamul arom□esc. Destinul arom□ilor-păstori - CAVALERI AI MIRACOLULUI - este sintetizat □ destinul eroico-mistic al lui Zega-celnicul: toţi păstorii celnicului Zega au □ grijă *o singură mieluşea* (hieroglifa misterului iniţiatic): aceasta, după zece ani de păscut pe Muntele Pind (10 = numărul creaţiei divine) - paştere de trifoi „nevăzut la noi" (de fapt, originalul spune despre „iarbă... di bană": care □seamnă *iarba de viaţă,* sau *iarba vieţii* opusa ierbii *vutane,* care □seamnă iarbă mirositoare, iarba sărăcăcioasă de pe st□cile munţilor): „.şi tru-a dzaţea oară, /Tru-ună primuveară, /.../Pascu nu vutană, /Iarba-aţea di bana (sau,cum transpune Hristu C□droveanu, „trifoi /Nevăzut la noi") trimite la iarba atottămaduitoare - sau, pur si simplu, In iniţiatica „creangă de aur"; „a fătat □ munte /Miel cu stea □ frunte, /Cum nu-i pe coclaur - /Dinţişor de aur, /L□a □florată, /Mătase curată -/Făptură de-alint, /Cu coarne de-argint..." („Şi-afită □ munte/ Nel cu stea □ frunte. /Nel ca tri ciudie. /Cu dinţi di flurie /Şi cu l□a toată /Ca sirma curată, /Curată brăsime /Ş-cu coarne di-asime..."

C□d a fătat mieluşeaua? De Paşti: „□ ziua de Paşti" (sau, conform originalului: „tr□ S□-Giorgiuaprindu" - *ajun de Sf tul Gheorghe.*

Iată că, mai direct dec□ □ evanghelii, Mielul Isus se □credinţează ocrotirii-iniţierii (□ sens mistic-activ) unor apostoli exemplari: Păstorii-Crai. Şi mie, la r□dul meu, mi-a fost semnalat, de către un mare om al spiritului rom□esc, un eminent traducător al operei lui Rudolf Steiner, că una dintre deosebirile (de fapt, una dintre □t□nirile semantice) dintre evangheliile lui Luca, respectiv Matei, - este aceea că, la naşterea lui Isus, Evanghelia lui Luca spune că au asistat *păstorii* (capitolul 2, aliniatele 8-9-10 - iar □ Evanghelia lui Matei, capitolul 2, aliniatele 10-11, se spune că pruncul Isus a fost □conjurat de *crai.* De fapt, funcţiile de *crai,* respectiv *păstor,* converg spre una singură: PĂZITOR ĂL MIRACOLULUI SPIRITUAL AL LUMII.

Atunci c□d Mielul Sacru este luat de lotri (forţele ahrimanice ale lumii) se dezlănţuie războiul □ numele Mielului Sacru - apocatastaza, confruntarea finală □tre forţele malefice şi benefice: „N-a rămas □treagă /Nici măcar o creangă, /şi n-a rămas frunza /De plumbi nepătruns□." („Nu rămase deagă /Una dzuă-ntreagă /Di pliumb nipitrumt□ /'N bărbătească lumtă."). *Deagă,* □ textul original, □seamnă *ramură:* evident că prin intermediul MIELULUI REDOB□NDIT - se produce transfigurarea:

a - *ramura putredă* a lumii fenomenale, a lumii profund luciferizate, p□ă la ahrimanizare - este □locuită cu creanga de aur eterna, căci:

b - „hoţii crunt pieriră, (forţele ahrimanice au fost definitiv □vinse, redizolvate □ lumina) /Mielul □ gasiră/, şi l-au dus la t□lă, /şi-a curs vinul g□lă..." („Nelu lu-asc□ar□, /Furi' i v□□ar□, /Şc□t□da prit c□'iuri, /S-tumar□ la stăniuri.") Recontopirea omului cu Sinele Sacru-Mielul - reface starea originară, de paradis *(căl'iuri cu c tic).*

Cine □ vesteşte, de fapt, pe Zega, de acţiunea „furilor"? „A lui Zega mumă" - Maica Domnului. C□u355 ti luptători mistici ia Zega, la lupta apocatastatică?" ...doişpe-doispraţi di inşi /Tot ca Zmei ne-asvinşi" - evident, cei doisprezece apostoli ai hieroglifelor cosmic-zodiacale).

II - Cavalerii Mielului Minunat sunt, aparent, umili ciobani -□ realitate, sunt Cavalerii Sfintei Cruci, expediţia lor este o cruciadă, izb□da lor transfigurează, la modul paradisiac, lumea. Certitudinea victoriei spirituale, peste orice accident istorico-fenomenal, este □tărită de epopeea vastă a Transfigurării - epopeea *Vosbopolei* ~ cetatea care, prin distrugerea □ cadrul fenomenalului, şi-a eliberat potentele de Cetate Eternă a Spiritului. Voshopolea, moartă şi □viată □tru spirit-este Mielul-Iisus - iar voshopolenii, treziţi □tr-un spirit, sunt Prigoniţii(dar veşnic victorioşii) Cavaleri ai Mielului: „Voshopolea cea m□dră, spulberată, /nepieritor, □ spirit entrupată, - /Al băjenarilor, al tuturora." („Voshopolea-aţea arsă şi surpată, /L'ia ca s-arsară multu ma muşată /Tu mintea-arm□ilor di tu xinitie...").

Vom amănunţi lucrurile, la vremea potrivită, □ textul analitic al lucrării noastre. Deocamdată, at□ mai adăugăm: prigonirea, de către forţele ahrimanice, a Cavalerilor Mielului, este dovada mistică, a faptului că arom□ii sunt „tagma aleasă a lui Christos („pe cine iubeşte, Dumnezeu pedepseşte"). Prigoana □seamnă, □ traducere iniţiatică, şi *răsp direa şi consolidarea, ocultă, a misiunii sacre,* □credinţată de Dumnezeu - Neamului Rom□-Arom□ (Neamului Rom□esc, spiritual unit, prin gesturile vizionare ale □păraţilor Magi: Traian-Aurelian-Constantin), □ jurul coloanei vertebrale spirituale, care este Istrul Sacru.

Am comparat epopeea *Voshopole* cu *Iliada* lui Homer nu neapărat pentru a pune epopeea lui Homer □ stare de superioritate, faţă de epopeea Voshopole: epopeea lui Nida Boga, din punct de vedere al semnificaţiilor metafizice, este superioară capodoperei homerice. Dar aveam nevoie de un reper literar pentru a satisface prejudecata snobilor, a celor care str□bă din nas □ faţa „neconsacrărilor" şi „neconsacraţilor". Şi *nici Voshopole* - epopeea, nici Nida Boga, creatorul epopeii, nu sunt consacraţi, pentru literatura rom□ă. Am considerat că, □tre Iliada şi Voshopole sunt unele trăsături de asemănare: un război pentru apărarea unei cetăţi, o infiltrare perfidă □ cetate (un „cal troian"), apoi devastarea cetăţii ca o consecinţă a infiltrării □ inima cetăţii - o eroică şi zadarnică rezistenţă umană. Aici, □să, *se opresc asemănările - şi cepe rafinata metafizică a transfigurării materiei Spirit Etern,* metafizică prezentă (şi posibilă) □ epopeea Voshopole, datorită atingerii, de către Nida Boga şi de către neamul despre care vorbeşte acesta □ epopeea sa (neamul arom□ilor) - a stadiului de evoluţie spirituală necesar: creştinismul.

Ceea ce vom investiga, □ paginile de mai jos, va fi: conştientizarea, de către poeţii culţi şi creştini arom□i, a Spiritului Neamului Rom□esc, cu cele două aspecte:
a - aspectul fenomenal, aparenta risipire şi stingere a neamului rom□esc-arom□esc, nu prin distrugerea cercurilor - hoare (sate), prin asimilare forţată, măceluri etnice, deznaţionalizate prin toate mijloacele;
b - aspectul esenţial: situarea arom□ilor at□ sub blestemul - dim□dare -legăm□t, c□ şi (pe cale de consecinţa mistică, raportată la *dim dare)* necesara transfigurare spirituală, a neamului de *prigoniţi mistici,* paznicii cei mai supuşi ai MIELULUI - CHRISTOS. Mai mult dec□ at□, conştientizarea, de către poeţii culţi ai neamului arom□esc, a unităţii rom□ilor de la sud $i de la nord de Dunăre - uniţi prin MISIUNEA SACRA COMUNA, aceea de a lumina spiritual lumea, a retransforma, prin autosacrificiu. Valea Pl□gerii □ Paraclis. De aceea, epopeea transfigurării, VOSHOPOLE, a lui Nida Boga. va face obiceiul unui studiu aparte – □tr-o a doua secţiune a lucrării de faţă. Şi, (tot de aceea, *dimensiunea creştină (* sensul cel mai profund, mai esoteric) a poeziei arom□eşti va fi urmărită cu deosebire.

PARTEA I

PRIGONIŢII CAVALERI AI MIELULUI

(Abrevierile numelor celor doi scriitori care transpun, din dialectul arom□, □ dialectul dacorom□ - vor fi :
a - pentru Kira Iorgoveanu: K.I., iar b - pentru Hristu C□droveanu : H.C.)

CAPITOLULI: DIM NDAREA PĂRINTEASC

„A-şi păstra cu sfinţenie limba şi datinile rom□e...': Aceasta este soluţia etnică. □ chip de concluzie, pentru rom□ii din sudul Dunării - soluţie dată de către D.Bolintineanu (□ chip de meditaţie asupra ursitei con-etnicilor săi urgisiţi), la capătul călătoriei sale □ Macedonia. Şi, □truc□va, arom□ii au luat, se pare. foarte □ serios, sugestia lui D.Bolintineanu, din moment ce *Dim darea părinteasca,* scrisă de patriarhul poeziei culte arom□e, CONSTANTIN BELIMACE (1848-1934) a devenit, cum zice Hristu C□droveanu, „Marseilleza" arom□ilor. □să, după opinia noastră pururi c□titoare, greşit zice: din punctul de vedere al semanticii textului, *Dim darea părinteasc*ă este incomparabil mai introspectivă şi are profunzimi tragice zguduitoare - şi n-are, □ schimb, nimic din exhibările ludice ale *Marseillezei francezilor.* Numai că, paradoxal, blestemul, cuprins □ textul poemului, nu face dec□ să vizionarizeze, parcă □tr-o oglindire premonitorie, tocmai starea □ care va ajunge neamul arom□esc, □ istoria profană. Dar, tot paradoxal, blestemul-dim□dare neagă, violent şi ne□fricat, orice istorie, adică orice □cercare de slăbire a omului-etnie - prin drum.

Nu s-a respectat „sprigiurarea". conjurarea adică, punerea □ genunchi a neamului arom□esc. □ faţa lui Dumnezeu, să jure? Maicile-femeile, □ mod eroic (spuneam □ preliminariile necesare, de mai sus) au trecut peste orice considerente sociale, economice etc - si au păstrat, pentru pruncii lor, taina sf□tă limbii arom□eşti. Şi totuşi, stingerea neamului şi locul de iad al chinurilor etniei - nu le-au putut □piedica. Probabil ca păstrarea limbii trebuie sa fie susţinuta, dinăuntru, de suflet şi de o forţă metafizică: *speranţa, vizionarismul profetic şi mitic,* prin care să convingi viitorul să fie aşa cum speri *tu* să fie, atunci c□d ceri ajutorul lui Dumnezeu. □ntregul testament *(dim dare,* de la latinescul *demando-are* - cerere imperioasă, poruncă, *credinţare)* stă sub semnul ameninţării *focului,* de la □ceput şi p□ă la sf□şit: „să sprigiură cu foc mare", „s'-lu-ardă pira focului", „s-l'i si frigă limba-n foc". Şi e firesc ca focul pozitiv, cel al sufletelor străbunilor care cer, cu limbă de moarte, o intensificare, pe măsura prigoanei, a str□gerii neamului □ jurul focului sufletesc = limba, să se transforme □ foc negativ, distrugător, al fiinţelor individuale, care nesocotesc □fricoşătoarea forţă a disperării celor din faţa morţii, nesocotesc acele ultime, □frigurate recomandări, pe care toţi rom□ii, de la sud şi de la nord de Dunăre, le numesc: *limbă de moarte.* Cred, □să, că e mai mult chiar dec□ o lăsare cu *limbă de moarte* - ceea ce ar □semna doar un impuls dinspre trecut, şi at□: poate fi luat □ seamă, şi indus spre viitor, din aproape □ aproape - sau nu. Personal, cred că forţa □spăim□tătoare, ca o stihie, a *dim dării* arom□eşti stă □ ceva mai misterios şi mult mai „diabolic" (dacă acestui cuv□t, „diabolic", i se concede, totuşi, şi un sens pozitiv, măcar global): prin *dim dare,* prin focul iniţial, de o o intensitate uriaşă (dată de disperarea viziunii stingerii neamului), strămoşii au dorit, se pare, *o implicare ocultă viitorul vital al etniei:* un fel de năpustire strigoiască, dincolo de moarte, peste şi prin cei vii, pentru a le injecta forţa pe care, bănuiau cei vechi, că tinerii nu o vor mai avea: din deznădejde, din calcule pur omeneşti, din slăbiciune. *Dim darea* vine, prin decenii şi secole, ca o biciuire de foc a neamului nou de către cel vechi: bătr□ii răm□ vii, nu vă lăsaţi pe-o ureche, că noi, bătr□ii ne-am dus pe ceea lume şi nu vă mai vedem, nu vă mai putem judeca, nu mai putem supraveghea faptele voastre - □tr-un cuv□t, nu mai putem fi eficienţi pentru *aceast*ă *lume.* Nu, nu - noi vă supraveghem □deaproape - mai mult dec□ at□: nouă ne dă Dumnezeu, pentru credinţă şi fidelitate, neabătute, faţă de neam, o „dispensă mică": puterea de a pedepsi *pe loc,* fără iertare sau am□are, pe cei care se abat de la conduita fundamentală arom□ească, conduită prin care se asigură continuitatea de fiinţare a neamului.

Punitivitatea este măreaţă şi barbară, □ acelaşi timp, av□d, □să, un substrat metafizic extrem de puternic:
a - casa (nu omul doar, ci colectivitatea de care răspunde *barbutul,* cei 10 p□ă la 20 oameni, care reprezintă nu doar o simpla familie, ci un cuib, o fortăreaţă □potriva *duşmanilor etniei)* va fi *imediat* cuprinsa de *blestem mare*- consecutiv *lăsării limbii* (părăsirii *datoriei etnice,* socotite,de către părinţi de dincolo de lespedea „murminţilor", drept fundamentală pentru un neam);
b-să intre sub incidenţa directa a unui *foc,* punitiv şi soteriologic. □ acelaşi timp. „Dirinarea". ca *zbucium p ă la epuizare,este un* un factor exorcizator: să epuizeze demonul □doielii (□doială că neamul ar putea rezista,ca limba ar fi factorul decisiv al rezistenţei) - şi frigerea limbii căpătate (cea a slăbiciunii, a ne□crederii, a deznădejdii) şi □locuirea ei cu vechea, eterna, statornica limbă a

strămoşilor;
c - cel ce □calcă porunca-dim□dare este socotit un ciumat, un contaminat grav cu forţe demonice - deci, un individ care poate deveni izvorul epidemiei, extincţiei. De aceea, el n-are dreptul la bucuria vetrei-familie („fumeal'ia s-nu-şi h□iseasc□"), n-are dreptul să-şi □feşe copilul, ci □făşarea-legănarea ar fi □ scutecele-straie □bibate de disperarea părăsirii, nu de credinţa □ existenţa statornică, anistorică, □potriva oricăror aparenţe potrivnic-istorice, potrivnicconjuncturale, potrivnic-existenţiale, □ această lume, care nu trebuie luată aşa cum vrea ea, ci trebuie silită să fie aşa cum *trebuie,* aşa cum dictează *legea nevăzută,* realitatea nevăzută, a fiinţei spirituale a neamului arom□esc. N-are dreptul la urmaşi - ci aceşti urmaşi ar purta, ad□c, urmele blestemului-epidemie de lăsare-de-neam. N-are dreptul s□ se apropie de fericirea şi □plinirea altora □ familie (prin nuntă: „Di fumel'i curufii s-nu başe"), ci ar transforma fericirea acelora □ nefericire, □plinirea lor □ sterp□iune şi pustiu, coroana cununiei-□ blestem şi □ demonizare, □tunecare a soarelui-cunună;
d - „a fugi de „mumă" şi de nume (ca infiltrare a logosului spiritelor celor vechi □ personalitatea celui nou pe lumea aceasta) - □seamnă suprema □drăcire, depărtare extremă de Dumnezeu - satanizare completă. Ca urmare, e firească lipsirea de harul Domnului („doară Domnului"), tot la fel de firească fiind şi lipsirea de *dulceaţa* („dulţeamea") somnului: numai cel □păcat cu Dumnezeu are dreptul la somn liniştit. □ndrăcitul este condamnat la zbuciumul infinit al iadului. Concluzia care se impune: numai cel satanizat □u351 si pierde identitatea de neam. Harul Domnului, □dumnezeirea - este echivalentul stării de recunoaştere şi apărare a identităţii etnice. Termenii □ care este pusă problema identităţii de neam, dihotomia recunoaştere de Dumnezeunerecunoaştere de Dumnezeu, recunoscător de limbă-nerecunoscator de limbă (limbă = LOGOS AL NEAMULUI) - sunt foarte duri, dar foarte clari. Pentru un neam ameninţat cu stingerea fiinţială şi a LOGOSULUI (ca Limbă-cuv□t, dar şi ca *ordine* ordonare, (interioară şi exterioară), atitudinea maniheistă este absolut necesară.Limba-LOGOS este investită cu cel mai □alt atributatributul originar, acela de *creator de lume* - aici: *creator de neam lume.* In felul acesta, se sugerează,aproape indiferent faţă de relaţia autor (C.Belimace)-creaţie a autorului individualizat - o dezindividualizare a mesajului: Belimace este doar un *canal t plător,* pentru transmiterea unei revelaţii colective, supreme: P□RINŢII-□NTEMEIETORII UNUI NEAM „DIRINAT" DE GRIJA PĂSTRĂRII FIINŢEI ETNICE - NU MOR. Nu pot muri. chiar dacă ar vrea. Dovada, indubitabilă, a
refuzului de a muri, şi a refuzului divin de a-i lăsa s□ moara este „dim□darea".sub formă de blestem-urgenţă, blestem - simultaneitate a punitivilăţii. blestem-totalitate atotcuprinzătoare esenţială, a punitivităţii.
Nelinişte, disperarea, imposibilitatea de a atinge-spre-a-□făptui *(imposibilitatea iubirii creatoare)* - sunt ale Satanei. Axa de constituire şi consolidare a fiinţei-neam este LIMBALOGOS, CUV□NTUL-VERB CREATOR ca esenţializare a Dumnezeului – Neam (ipostaza etern creativă, anistorică, a Neamului- Dumnezeu).
După cum spuneam la □ceputul analizei *Dim dării părinteşti* ironia sau
Paradoxurile sorţii fac ca vizionarismul diatei să transforme elementul nedorit, □ realitate scopul blestemului este deturnat □ efectul malefic sancţionat de blestem risipirea şi stingerea neamului arom□esc, □ pofida apelurilor la păstrarea limbii (dovadă că limba are nevoie de forţa metafizică a spiritului, care susţine, □ eternitate, orice realitate aparentă fiind transfigurată □ realitate absolută, esenţială.
CAPITOLUL II
STRICAREA CERCURILOR MAGICE:
STRUNGA NU MAI POATE OPRI RISIPIREA „HOARILOR"
□nsuşi autorul (aparent, căci „Dim□darea" este Revelaţie a spiritului arom□esc), C. Belimace are □ poeziile lui ulterioare, accente care contrazic spiritul „dim□dării" - accente dramatice, chiar tragice, deznădăjduite. „Ciobănaşul" (pp. 22-25) nu este nicidecum un poem idilic - cu toate că lirismul erotic nu le este străin poeţilor culţi arom□i. „Picurarlu" - ciobanul din acest poem a lui.C. Belimace, nu nutreşte, precum, □ mod obişnuit, sihastrii acestei profesii (care necesită abstinenţă sexuală □delungată, aproape monahică, □ recluziunea st□ilor din munţi) g□duri şi nostalgii erotice. Dacă n-am şti că ocupaţia de bază, vitală, a arom□ilor, este ciobănia, am fi tentaţi să credem că acest cioban a lui Belimace e doar un personaj-pretext, cam abstract şi artificial, pentru desfăşurarea unor temeri etnice ale poetului. Nici vorbă de aşa ceva. Dezastrul risipirii şi pustiirii neamului arom□esc, de ciobani, nu este unul potenţial, nu este un pretext de convorbire mondenă - ci atinge cel mai profund strat al fiinţei şi existenţei cosmice a arom□ilor. Oile, care sunt justificarea existenţei spaţio-temporale a arom□ilor - trec □ planul doi, c□ă vreme este ameninţată □săşi fiinţa umană, deci stratul existenţial ultim, mai profund chiar dec□ rosturile - rosturi căpătate prin profesie. Profesia nu mai poate răm□e justificatoare a fiinţei, c□d fiinţa tinde să nu mai existe. □ spaţiul nord-dunărean, la □trebarea adresată unui cioban: „Tra te pl□dzi cu boaţe-n (cu glas, cu vorbe, deci □ disperare) strungă?"
(Ce te tot vaieţi la strungă?), acesta ar răspunde ceva □ legătura cu pierderea oilor, dintr-un motiv sau altul. Ei bine, arom□ul este oripilat de adevărata tragedie existenţială a neamului, care depăşeşte perindarea fiinţială ritmică (transhumantă), care depăşeşte rosturile existenţiale exterioare: „ - Cum s-nu pl□gu, c□d mi doare /Inima tr-a noastre hoare? /Ved arm□il'i că tut fug, /Lasă hoarele şi s-duc..." (transpunere H. C: „Inima □ mine ţipă /Că-mi sunt satele-n risipă, / Se strică. /Se pustiesc, /Arm□ii le părăsesc." E o stare de entropie maximă fiinţială. Explicaţia nu poate fi dată prin planul fizic şi istoric, □ mod exclusiv. Că si □ *Mioriţa,* de la nord de Dunăre, există un plan metafizic copleşitor, şi □ acest poem cult sud-dunărean; ci fuga din „hoare" (sate) nu pare a avea drept cauză un atac agresiv fenomenal, ci, mai cur□d, este rezultatul unei panici şi a unei goliri semantice-existenţiale interioare. A apărut o misterioasă lipsă de repere interioare existenţiale, din moment ce sunt dezintegrate structurile de baza existenţiale, „hoarele", cercurile

□plinirii, dar şi ale delimitării fiinţei, cu scop de apărare, de stihiile demonice, din cosmicul exterior.
De observat poziţionarea ciobanului la strungă - adică □ locul cel mai □gust al universului st□ii - de unde ar putea supraveghea şi, □ condiţii normale, ar putea direcţiona, norma, stăvili □bulzeala panicată - de această dată, nu a oilor, ci a oamenilor din neamul său. Dar, □ ciuda poziţionării fizice fenomenale optime - rezultatul, □ plan metafizic, este nul. Păstorul oilor nu mai poate fi nici păstorul oamenilor. El nu-şi mai poate □deplini, nici □tre ele, nici □tre oameni, funcţia normativă şi semantic-orientativ□. El este silit să devină, din factor activ, un factor pasiv: □registrează doar declinul ireversibil, trecerea, □ invizibil, a esenţelor existenţiale:
a - „horile avdz□e" (satele m□dre, vestite), care, c□dva, □ integrau □ ordinea lor magică şi □prumutau ordinea şi magia fiinţei lor circulare, (simbolică pentru construcţia universal-cosmică) - fiinţei umane: satele-hori Rucutina şi Birina;
b - risipirea cercurilor magice duce la pierderea energiilor, suprapuse □ expresii-generaţii umane („tr-una escu faptu eu, /tru aţea alantă tată-neu") -transp. H. C. : „□ntr-unul m-am, născut eu, /□ cellalt, tăt□e-meu..."
Devine clar că poemul Picurarlu (Ciobanaşul)este un poem metafizic, despre o aparentă desacralizare ireversibilă a misterului etniei: „desacralizarea" aceasta, cu cauze inexplicabile □ plan fenomenal, duce la entropie, la topirea stingere – risipire - pustiire, a Omului-neamului sud - dunăresn (AROM□NUL, ca entitate spirituală).
CAPITOLUL III:
„ARM NAME, ARM NAME - TI BLESTEM TI-A VINĂ-N CALE?"
Este □dreptăţită o anumită □trebare a unor poeţi, ulteriori lui Belimace, dar care resimt la fel de intens seismul metafizic al forţei neamului arom□esc,referitoare la cauzele ascunse, de nedescifrat □ plan raţional-fizic, ale acestui aparent dezastru spiritual. Ci risipirea exterioară este percepută că av□d rădăcini □tr-un plan disparent - sacru, magic, metafizic - şi, firesc este să-şi pună spiritul la □cercare. □tr-un efort de a pipăi tocmai insondabilul plan spiritual. Plan care determina, de jos □ sus, conformaţia planului fenomenal. T□ărul VASILE TODE (n. 1958), ultimul, cel mai recent poet arom□ antologat de H. C. şi K. I., formulează astfel □trebarea: „Arm□ame, arm□ame - ţi bl□teni ti- avină-n cale?" (transp. proprie: „Arom□ime, arom□ime - ce păcate tot plăteşti?" - p.479). Care este deci păcatul originar, ce are drept consecinţă şi manifestare, □ Omul Fenomenal, depărtarea de axele existenţiale spirituale ale arom□imii (Pindul fiind una dintre aceste axe ale fiinţei spirituale a arom□ilor): „Pindu vrut, analţ□ boaţe, /bumbuneadză lăhtăros, /C-adză hil'i-a tăi, arm□il'i, ni ti-alasă mult jilos!" (transp. proprie V. Tode: „Frate Pindule, detună, m□ie-te, cum te ştiu. /Că arm□ii iarăşi pleacă, şi mi te lasă pustiu"). S-ar putea deduce din acest distih ca. din moment ce axa spirituală a Pindului nu confirmă justiţia actului fenomenal al plecării-pustiirii spaţiului de către oameni, nu □cuviinţează nici justeţea definitivă, blestemul, ca sancţiune fără drept de recurs, □ faţa Spiritului Neamului. Să ni se sugereze şansa metafizică a revenirii la normalitatea subterană a Spiritului Neamului? Să ni se sugereze, oare, o luptă de tip maniheistic, □tr-o apocatastază, □tre forţele metafizice entropice şi nişte forţe metafizice negentropice - sper□du-se □ victoria finală a ultimelor? Greu de spus. cel puţin □ acest □ceput hermeneutic al nostru. Va trebui să parcurgem lungul drum p□ă la MARCU BEZA, mustrătorul Spiritului Neamului Unitar (□ dispreţul suveran al hotărnicirilor politico-geografice) - şi, mai ales, la epopeea, la incredibila epopee a magicului NIDA BOGA: „Voshopole" - prin care se dovedeşte. □că o dată. că oarecare dreptate are D. Bolintineanu, □ legătură cu caracterul rom□ilor: domneşte □ noi un spirit entropie, un spirit de risipire, de zavistie intestinală, de negare a unei ordini normale: noi pe noi ne micşorăm,□ ciuda evidenţelor - esenţelor magice măreţe. Cum e posibil sa se spună ca rom□ii nu au ajuns la forţa spirituala a altor neamuri, care au „suflu" epopeic? C□ de cumplit, inimaginabil de nedrepţi suntem, at□a vreme c□, la nord de Dunăre, toate vechile balade, incantaţii ritualice, doine etc - alcătuiesc fragmentele unui □treg mitologic - fragmente care nu aşteaptă dec□ un spirit sintetic, subtil, care să deducă □tregul unei fără seamăn □ lume, gigantice epopei tradiţionale - şi, iată, c□d nu suntem □ stare să recunoaştem, atunci c□d un poet de talia lui NIDA BOGA ne „bagă sub nas" sutele de sonete, alcătuind un tot unitar epic, „Voshopole" - să recunoaştem EPOPEEA ROM□NĂ A TRANSFIGURĂRII - cu o mai rafinată şi mai grav ritualistică desfăşurare şi concluzionare (esoterică), □ regim apoteotic - dec□ „Iliada" lui Homer, sau dec□ „Eneida" lui Vergilius.
CAPITOLUL IV:
ORFEU ŞI EPIFANIA CALVARULUI
Să ne □toarcem, totuşi, la patriarhul poeziei arom□eşti, C. Belimace, căci n-am epuizat, nici pe departe, semnificaţiile tragediei sugerate de versurile lui. Să intrăm □ jalea at□ de modest intitulatului poem *{Un C tic).* Chiar titlul e dat. parcă, □ spirit orfic, suger□d, iarăşi, mistere şi misterii, la care doar cei de-un neam cu arom□ii pot participa cu folos, □p□tăşindu-se dintr-o sacralitate stranie.
Se coboară dintr-un munte ,.lai" - negru („Di tr-un lai munte greu"). Se coboară, deci, din mistere. Misterul Neamului. Ca urmare, tot ce se va spune şi se va □t□pla - nu sunt dec□ feţe expresive ale acestui mister. Explicarea - dar, mai ales, terapia misterului, nu poate veni de la noi, cititorii din zona fenomenalului: poate, doar, să intervină ceva dinăuntrul nostru, al tuturor celor de acelaşi neam. Prin acest ceva vom pricepe cobor□ea (ca semnificaţie metafizică), şi tot prin acest ceva se va putea petrece magica re-□ălţare (metafizică) a Neamului.
Surprinz□d latura metafizică a poeziei lui C. Belimace (şi a marilor poeţi arom□i, □ genere - căci toţi marii poeţi arom□i sunt, implicit, mari metafizicieni nativi) vom □ţelege ca asistăm la scenariul sacru al Calvarului lui Christos: suferinţa, jalea, strigarea chinuită, amărăciunea şi bocetul - sunt forţele necesare viitoarei transfigurări □ VICTORIA (SPIRITUALĂ) A NEAMULUI mai ales că există o regularitate epifanică a ritualului, circularitate a expresiei epifaniei neamului: speranţa □ □NVIEREA NEAMULUI este susţinută tocmai (sau: şi de)

precedenţa eroică, m□tuită, a neamului, combinată cu păstrarea, magică, a premizelor □vierii: fundalul orfic. Chiar şi tăcerea, sau mai ales tăcerea, este potenţialul zeiesc-orfic, care aşteaptă declanşarea misterului □vierii. C□d? C□d va sosi ceasul. Ci, cu c□ suferă mai mult Neamul - cu at□ se □tăreşte bănuiala, apoi certitudinea, că avem de-a face cu „neamul ales", cu NEAMUL METAFIZIC, av□d rosturi majore □ această lume.

□ntre om şi mediul rezonator spiritual se creează o stare de complicitate:

a - omul produce incantaţia, că rezultat al propriului efort spiritual - iar mediul rezonator spiritual o amplifică: „şi valea ni turna grailu /Cu scl'imuri, suschiros, /Di-arăsuna tut plailu /şi muntile jilos" (transp. H. C: „Iar plaiul mă-ng□a /□ vaier şi suspin, /O lume răsuna /de-amarul meu venin...". Ne permitem, □ legătura cu ultimele două versuri, o transpunere mult mai slabă, din punct de vedere estetic, dar mai relevantă semantic: „De răsuna tot plaiul /şi muntele cuprins de jale era". Plai şi munte - orizontala şi verticala Cosmosului. Ceea ce numim *natură* - □ plan metafizic devine harta şi drum al Calvarului orfico - cristic - amplific□d acordurile suferinţei interioare, p□ă la cel mai □alt grad cosmic: muntele cosmic - „jilos".

b - Incantaţia determină, □ plan spiritual-cosmic, consecinţele unei invocaţii: jalea naşte, prin contrast aparent, de fapt, pe cale de consecinţă şi continuitate, renaşterea spirituală a Neamului (deocamdată, sub masca amintirii: „□u hiţ, bre gioni cu-anane, Fumel'i di fărşiroţ?/Iu eşt□par arm□ame, /şi grămusteani, cu toţ?" (transp. H. C. : „Ziceam de fărşeroţi, /De fala lor cea
veche. /De alţi arm□i, de toţi... O neam fără pereche!" De fapt, transpunerea lui H. C. sacrifică, din raţiuni prozodice, cuv□tul gioni = flăcăi, tineri - adică nucleii de regenerare, eterna forţă a Neamului, inepuizabilă. Este persuadată axa temporală să-şi inverseze sensul, iarăşi (□tr-un demers magico-mitologic). pentru re-□toarcerea, mereu, la stadiul originar, *atemporal.* Stadiul eroic, *cu-aname* (cu glorie) = stadiul originar fiind, implicit, cel de izvor energetic (de maximă energetizare).

c - Invocaţia magică este preluată, pe cale simpatetică, de mediul rezonator spiritual - *natura:* „Armasiră cărările /Că ponde f□' di voi /şi s-dusiră f□c□ile /Cu turmile di oi." (transp. H. C : „Va cheamă-acum. pustii /Cei munţi cu reci izvoare, /O, largi gospodarii. /Cu turme de mioare". Intrarea □ amănuntele descrierii *stării originare* („fălcările cu turmile di oi") aminteşte, iarăşi, procedeul magic: pentru a re□via, trebuie sa spui mitul □ amănuntele lui cele mai ne□semnate, aparent - căci *partea* are valoare de *tot.* □ mit.

Tăcerea finală poate □semna la nivel fenomenal, stingerea speranţei neamului: „Di la c□u351 seri flueara /Ma nu si-avde prit munţ, /Ni pravdă ca se-azgheară - /Di jeale him pitrunţ." (transp. H. C: „La st□i, cimpoiul tace, /şi văile sunt mute, /Pe-aici e-at□a pace - şi n-are cin' s-o-asculte."). Dar, la nivel metafizic, este imposibil ca mediul rezonator spiritual, care este un mediu divin, din moment ce a fost pătruns (pitrumţ) de invocaţia mitică (adică, de formele esenţiale, redate unei realităţi mitice, prin voce-armonii orfice) sa nu păstreze aceste forme esenţiale, □ vederea unei epifanii, periodice. Tăcerea, □ interpretarea orfică (singura, alături de cea creştin orfică, valabilă, pentru acest neam peregrin □ spaţiile Traciei lui Orfeu) □seamnă pauza dintre ciclurile epifanice - □seamnă reculegerea, □ cadrul căreia sunt reciclate energiile deteriorate □ ciclul istoric - □ vederea noii epifanii. Pătrunderea-□bibarea cu jale, a munţilor - □seamnă pătrunderea-□bibarea cu materia primă a transfigurării - epifaniei ulterioare.

Nu credem a fi o interpretare abuzivă, atunci c□d „facem" din C. Belimace un taumaturg-poet - căci C. Belimace, ca toţi marii scriitori ai neamului rom□esc, are cunoştinţe magico-mitologice solide. □n acest sens, a se vedea cu c□ă nonşalanţă operează C. Belimace cu fiinţele mitologice ale mitologiei rom□eşti, □ „Codrughionlu" („Codrul Ghionoaiei"). Marte-M□ţişor, cu orgoliul de zeitate aprigă şi violentă, rănit de zeflemeaua babei cu iezi (personaj cu valenţe satanice, tip Loki, din mitologia germanicilor) - se aliază, pentru a-şi impune statutul zeiesc, cu Faur - chiar dacă, *aparent,* rezultatele alianţei sunt contrare naturii lui Marte-M□ţişor: „şi turbatlu trapse vimtu, /Di ngl'iţă moaşea cu iedz" (transp. H. C: „şi a fost atunci un v□t, /De-ngheţă baba cu iezi". Este un model, □ acest sens, pentru bidimensionalitatea semantică cu care operează poeţii cu natură taumaturgică. Şi e valabil, acest model, şi pentru □ţelegerea funcţiei jalei, amarului etc. (elemente aparent negative), □ economia actului liturgic, al alchimiei şi metamorfozei spirituale etnice: pentru refacerea şi reconsolidarea esenţelor spirituale ale neamului, Christos M□tuitorul e de neconceput fără drumul Calvarului Golgotei.

CAPITOLUL V:

CAVALERII MIELULUI

Energiile pure nu sunt cantitative, ci calitative - esenţa se ascunde □ MIEL-nu □ turmă. Balada cultă *{cu puternică tentă epopeicii)* „Curnicea" este de fapt, misterul CRĂCIUNULUI-NAŞTERII DOMNULUI forţele răului şi forţele binelui se □fruntă □tr-o bătălie, a cărei amploare pare disproporţionată, □ raport cu obiectul disputei: un miel. Dar ce miel….„Cu dinţ di furie /Şi cu l□u toată/Ca sirma curată /Curată brasime, /ş-cu coarne di-asime, /ca ghiamand luţite, /di fr□teal□hite" (transp. H.C.: „dinţişori de aur, L□a □florată /Mătase curată /Făptură de-alint, /Cu coarne de argint, Crescute pe frunte - /Diamante scumpe."). Aceste elemente trădează substratul mitologico-religios al creaţiei lui C. Belimace: Mielul este Christosul - şi recuperarea lui este singura terapie soteriologică: „Nelu lu-ascăpară /Furl'i vătămară /Ş-c□t□da prit căl'iuri Sturnară la stăniuri/ " („Hoţii crunt pieriră, /Mielul □ găsiră/ şi l-au dus la t□lă, / şi-a curs vinul g□lă"). Misteriul eristic se uneşte cu cel orfico-dionysiac -c□tecul este forţa vitală, izvor□ă, regeneratoare □ eternitate, din Mielul Cristic. Este expediţia CAVALERILOR SF□NTULUI GRAAL, pentru a recupera forţa sacră a Neamului. Nemaivoind a repeta ce am zis, deja - trimitem la analiza supra (din PRELIMINARIILE NECESARE, partea a III-a: CAVALERII MIELULUI ŞI ILIADA" LOR).

CAPITOLUL VI:

TRANSFIGURAREA LACRIMII. CURCUBEUL

Universul poetic creat de C. Belimace seamănă, şi din punct de vedere estetic, şi, mai ales, din

punct de vedere al concepţiei metafizice, cu acela al lui Goga - Ardealul metafizic al lui Goga. Şi Ardealul lui Goga este un paradis, ca şi Munţii Pindului, la Belimace: „Iar toţi, c□du nă turnam. /Di diparte noi avdzam /Ca ţiva dumnezeesc. /Un caval picurăresc..." (transp. H.C.: „Iar toţi. c□d ne-ntumam, /De departe auzeam, /Ca un glas de sus, ceresc: /Un caval păcurăresc"). Dar, mai cu seamă să nu se uite funcţia soteriologică a jalei, lacrimii, amarului, pl□sului - la Goga: este prevestirea secvenţei triumfal-soteriologice („Cum tot amarul se revarsă /Pe strunele-i □fiorate (...) Şi cum sub bolta lui aprinsă, /□ smalţ de fulgere albastre, /Incheagă-şi glasul de aramă /C□tarea pătimirii noastre" - semnific□d, ca şi-n poezia arom□ească (poezie care se alimentează din acelaşi izvor de spirit cristic: CALVAR PLUS □NVIERE), uvertura mesianică, transfigurarea lacrimii □ *uraganul răzvrătirii* - ca □viere-transfigurare triumfal-spirituală.
Semnificaţia paradisului subminat de durere, inexplicabilă raţional, şi doar metafizic, din poezia lui Goga („La noi sunt codri verzi de brad /şi c□puri de mătasă, /La noi at□u355 tia fluturi sunt, /şiat□a jale-n casă"), corespunde □tregii metafizici a durerii, din poezia arom□ească-metafizică a cărei apoteoză, lămuritoare a sufletelor slabe şi sceptice. □ privinţa speranţei de re□viere cristică (transfiguratoare) a neamului rom□esc-arom□esc - afl□du-şi punctul de maxima biruinţa mistică, estetică şi morală, de transgresare a implicitului esoteric - □ explicitul exoteric - prin ultimul sonet din epopeea „Voshopole": Miracolul Voshopolei transgresează planul fenomenal - sau, mai exact, prin parcurgerea *tregului traiect fenomenal, a ntregii Vă i a Pl gerii,* prin distrugerea fizică a Voshopolei (□ condiţii de maximă intensificare satanică a forţelor duşmane - şi reliefarea maximă a energiei eroice, profund spirituale, a voshopolenilor) - se REVELEAZĂ *(şi acest lucru are cea mai mare importanţă,* căci dă sens □tregii dureri, tuturor frăm□tărilor spirituale, imensei tragedii a arom□ilor). VOSHOPOLEA SPIRITUALĂ, ca simbol al triumfului cristic, de necontestat, al Neamului Rom□esc-Arom□esc: „Ca nividzută iară nă ciudie (...) /Sarm□ă fară arm□easca vie" - transpusă, magistral, de H. C: „ca un miracol (...) Ci va lupta mereu, la nesf□şit."
Şi o ultimă trimitere la similitudinea spirituală-poetică Goga - Belimace: ceea ce desemna pronumele personal de persoana I - NOI, la Goga (starea de comunitate-comuniune spirituală a rom□ilor ardeleni), semnifică,la Belimace. sintagma din poemul „La munte": „Toţi, cicior după cicior" (transp. H.C.: „Toţi, picior după picior").Indistincţia, nonpersonalizarea dinamică-este transfigurată □tr-o comuniune dinamică, tinz□d spre Paradisul Spiritual - MUNTE CU PAŞTE: „Nu era un, ma doi şi trei /Chimerili di curcubei - /Ne-alincim ca-n paradhis /La videarea viului vis... //Cu haraua tutulor, /Tricu dzua aţea cu dor, /Ca un Paşte hărios/şi luam dipunata-n ghios..." (transp. H.C.: „Nu doar unul, ci doi, trei /Erau m□dri curcubei, /Ne-am crezut □ paradis /La vederea ăstui vis. //□n binetea tuturor /A trecut ziua cu dor, /Ca un Paşte bucuros. /Şi pornirăm mai □ jos..."), prin intermediul căii iniţiatice ascensionale: MUNTELE. Drumul iniţiatic este regresie spre izvorul eternei regenerări („P□ă sus, □spre izvor") şi, prin el, se produce transfigurarea efortului ascensional - □ □păcare spirituală Om-Dumnezeu-Soartă-semn al □păcării fiind CURCUBEUL: „Sc□til'iară munţil'i grei /Di muşaţl'i curcubei, /Ţi ca tr□be di mirgeni /Flămburară p□' pi dzeni." (transp. H.C.: „Munţii toţi au strălucit, /Curcubeie s-au ivit, /M□dre şiruri de mărgean /Fluturară peste deal").
Sperăm să nu se □doiască nimeni că demersul pe care-l facem noi nu este pe l□gă semnificaţiile poeziei arom□e, un fel de excurs eseistic - ci □cearcă să pătrundă chiar □ esenţa mistică a acestei poezii. Speranţa (esoterică) de regăsire, □ planul unei mistici profunde, dar m□tuitoare, a Spiritului Neamului Rom□esc-Arom□esc - nu a pierit, nu piere, nu va pieri. *Voshopolea eternă* din suflete este, ca şi *Mecca cerească,* din *Noapte de decemvrie,* a lui Macedonski, centrul spiritual, iniţiatic şi ritualistic, de convergenţă, al arom□ilor (uniţi, pe dedesubtul accidentelor fenomenal-istorice, cu rom□ii nord-dunăreni). Voshopolea epopeică este templul spiritual unde arom□ii săv□şesc liturghia cristică, a Re□vierii - feriţi de ochii satanici ai oricăror vrăjmaşi păm□teşti.
CAPITOLUL VII:
CUV NTUL - LINGOARE FĂRĂ LEAC. DUREREA METAFIZICĂ A NEAMULUI
Casele, zidurile, gardurile - pot să cadă din picioare - oamenii pot să plece, să moară, să se risipească, să fie victima „furilor" („Hoara" - ..Satul", pp. 34-35) - totul poate sa se prăbuşească □ ruină şi □ mărăcini, □ uitarea cea grea („Soarta hoară!' ei fu greaua /Călătorl'i spun jiliţi /Că tut avdu cucuveaua /Priste murl'i părnăsiţi" - transp. K.I.: „Peste tot - uitarea grea... /Trecătorii spun uimiţi /Strigă doar o cucuvea /Peste murii părăsiţi"). Paştele Muntelui şi Voshopolea Spirituală-Cerească nu pot fi negate, nici uitate, nici prăbuşite, nici furate , nici părăsite - ci ele sunt Spiritul Neamului - ele sunt ipostaza, □tru Neam-Logos Sf□t, a lui Dumnezeu. C. Belimace sugerează că, □tre poet şi Spiritul Neamului există o permanentă comunicare, la nivel *de g d şi visare* (mai cu t□c spune cuv□tul original arom□esc, strămoşul cuvintelor rom□eşti „moderne": *alincire* = viziune, □t□nire cu Dumnezeu, □auntrul fiinţei tale spirituale): iubitei □ spune sa se facă □germijlocitor, pentru a ocroti şi cataliza *alincirea:* „Fă-te anghil bun tră mine /Lasă-mă □ alincire" (transp. K.I.: „Fă-te □ger pentru mine, /Lasă-mă-n visare dus"). Cuv□tul, verbul poetic, este „lingoarea ne-ncredzută" - *lingoarea fără leac* - este, deci, nostalgie divină, drum către □dumnezeire, netămăduire dec□ prin □t□nirea cu Spiritul Neamului (Dumnezeu-Logos Naţional), *calitatea de durabilitate a demersului poetic* (găsirea lui Dumnezeu) *u351 si trage vlaga din durere-lingoare* - boală grea, sacral-iniţiatică. Evident, demersul nu este individual-egoist. ci pentru Neam. Această conştiinţă o au toţi poeţii arom□i, fără excepţie. La ei. teoria sterilă maioresciană *arta pentru arta,* adică estetică (culturalitate fără culturalitate. fără Dumnezeu) - este absolut exclusă. Funcţia mesianică a poetului are prioritate. □ raport cu toate ale lumii - inclusiv cu viaţa, moartea, iubirea: (□ arom□eşte sună mai convingător dec□ transpunerea rom□ească prin „sălbăticia" originară, aprins-inspirată, fără restricţii estetice impuse): „Ti nu cheare eta tută /Dic□ la murmint c□d s-duţe." (transp. K.I. , cu strofa □ □tregime: ..Că lingoare fără leac /Este versul potrivit... /şi răm□e peste veac /Din durere de-i ivit"). Totul este ritualic, liturgic la

poetul arom□, chem□d Tăcerea -- Divinitate: „Iar c□d vedzi că stau la masă, /şi fac seamne cunoscute. /Fă atumţea tine-n casa /Ca udăile s-hibă mute.'" (transp. K.I.: „Iar c□d vezi că stau Ia masa /si fac semne cunoscute, /Fă, atunci. □treaga casă/şi odăi, sa fie mute.")- *[De ce caut eu tăcere*, pp. 35-36]. Iar lucrurile fenomenale (inclusiv iubita) nu pot fi izvor de adevărată durere (mai ales că femeia arom□că apare, nu doar la Belimace, ca □ger ocrotitor, nu doar al bărbatului trecător, l□gă care luptă eroic, c□, mai ales, al prunculuı şi limbii - forţe, de neepuizat, ale spiritului vieţii): durerea (lingoarea) ca şi la Goga, este durerea neamului, durerea metafizică prin care, cu c□ e mai atroce, cu at□a anunţă, cu mai mare speranţă, discernerea spiritului de trup, □tru gloria cerească a Spiritului Etem al Neamului - Logosul Divin Naţional. Şi femeia arom□ă are doruri cu valoare metafizic-etnică: □ poemul *Dorlu* (Dorul), fata e „arsă" de dorul de frate (nu de iubit, amant etc) - deci de dorul faţă de S□gele Neamului, singurul care-i uneşte, □tru veşnicie, pe oamenii aceluiaşi neam (ca pe mădularele aceluiaşi Trup Sacru.).

CAPITOLUL VIII:

SECAREA F NT NII: MAREA ISPITIRE A GRAIULUI. SACRĂ COMUNIUNE A VIILOR ŞI MORŢILOR, NTRU SPIRITUL NEAMULUI. NEAMUL-GRAI ŞI SOMNUL INIŢIATIC

Şi *George Murnu* (1868-1957), prin poemul „Grailu arm□escu" („Graiul arom□esc") creează aceeaşi atmosferă apocaliptică, profetiz□d, vizionariz□d *secarea şi tăcerea (pondă şi tăcută* - unde *pondă* are şi sensul de *tristă, blestemată)* f□t□ii graiului arom□esc. *George Murnu* sugerează, la fel ca C. Belimace. un blestem, un păcat originar, pe care trebuie să-1 ispăşească arom□ii. Dar □săşi poezia, rememor□d, ritualic, amănuntele vitale ale existenţei specific arom□eşti, se constituie (nemaipun□d la socoteală că toată rememorarea se face □lăuntrul *Verbului Strămoşesc)* □tr-o contrazicere a afirmaţiei manifeste - □tr-o sugestie esoterică, magică, a re□fiinţării tuturor elementelor universului evocat-invocat. Puterea de □temeiere a graiului, din punct de vedere metafizic, nu poate dispărea, at□a vreme c□ voinţa de grai şi putinţa de grai expresiv nu au secat. *Blestemul,* ca şi la Vasile Tode - t□ărul, sau la Belimace - bătr□ul, răm□e doar Marea *Ispitire, Calvarul Necesar,* cu care □cearcă Dumnezeu neamurile alese. pentru a □plini, pe acest păm□t, o misiune sacră. Acest aspect metafizic □ recunoaşte explicit GEORGE MURNU, □ poemul *Tră arm ame (Pentru arom ime),* unde iese la iveala desăv□şitul spirit de sacrificiu al individului, □ vederea vieţii Neamului-comunitate-stare de comuniune: „si-ni arm□eare 'nă minută /Maşiună chicută di bană, /U dau tră tine, Soie-ni vrută" („Un minut de-mi e sortit /Să trăiesc, □ dau cinstit /Pentru neamul meu iubit" - transp. K.I. p. 50). A se observa că rudenie, neam, origine - sunt desemnate, toate, prin *Soie:* acest cuv□t dob□deşte ortografiere cu *majusculă,* pun□d, astfel, semnul egalităţii □tre Dumnezeu şi Neam (Spiritul Sacru al Neamului). □n ciuda temerii de secare a Graiului, GEORGE MURNU evidenţiază, explicit, acelaşi fond de □ţelegere metafizică a existenţei Neamului şi Graiului: Neamul-Grai nu *seacă*- ci *doarme somnul iniţiatic.* (p. 51) „S-veadă cheametea di păgană /Te tut u-nţearcl'ă, lamfie mută, /Si-arsară ea di-iu sta dzăcută, /Dit somn alipidată aslană" (Să-mi fie glasul clopot ce răsună... S-audă neamul meu dorit... /Să ştie potera păg□ă /Ce stă la p□da, adormit /E neamul meu, dară trezit, /E leu flăm□d de-o săptăm□a" - transp. K.I.). Neamul-Grai este *alipidată aslană* - leu ne□fricat: „leul adormit" (□ tradiţie) este simbolul forţei spirituale (mistice) potenţiale. Acest potenţial trebuie activat - trebuie trezit leul, pentru a se ajunge la singura manifestare reală a neamului: manifestarea spirituală.

Cum se obţine activarea potenţialului spiritual al Neamului? Prin unire-comuniune: „Si-s-facă bliuche si si-agiută" (□ transp. literară: ,.Să facă ceata, să se unească, □ ceată, şi să se ajute") - □ transp. poetică: „Arm□ii-s toţi popor unit."

Unirea-contopire a trupurilor - dublată de solidarizare, de punerea □ comun a idealurilor - punerea, pe un singur vector direcţional, a voinţei - duce la dezvăluirea centrului spiritual ocult: Şinele Spiritual, Etern, al Neamului. Din acest moment, apelul nu se mai face la acţiunea, dorinţa şi voinţa umană - ci la transcendenţă, la Neam - ca expresie a Logosului Divin: „O, Doamne, barim tini niluia-nă, /Nu-alăsa Soia mea chirută. /Fă-ni boaţea s-hibă 'nă c□bană."

□ndurarea (niluirea) lui Dumnezeu constă nu doar □ salvarea fenomenală - ci, mai ales, □ Revelarea Sa, Neamului - prin minunea de a contrazice evidenţa: cei care par a pieri - nu pier (esenţa este, totdeauna, salvată: „Nu-alăa Soia (Neamul-Spirit) mea chirută". Din nou, şi la GEORGE MURNU, poetul capătă funcţie mesianică: tr□biţa de alarmă, glasul de aramă - ale poeziei lui Goga-ardeleanul - devine voce de clopot („boaţea 'nă c□bană"). Glasul-clopot, transpus □ plan vizual, ca şi Curcubeul de pe timpul pactului lui Dumnezeu cu Noe şi, apoi. cu Moise - este SCARA, este garanţia şansei m□tuirii - drumul dintre cer si păm□t, lăsat liber. Se sugerează, deci. doua acţiuni necesare, pentru izbăvirea esenţei spirituale a Neamului:

1 - solidarizarea □tru Revelaţia Spiritului Neamului.

2 - investirea Poetului-Mesia cu misiunea de a păstra liberă calea de comunicare □tre expresia păm□tească a lui Dumnezeu (Neamul-Poporul Arom□-Soia) şi expresia cerească a lui Dumnezeu: mila, □durarea,

voinţa de theofanie.

Foarte importantă, pentru argumentaţia noastră, este descrierea stării de comuniune spirituală □tre viii şi morţii Soiei-Neam. □ vederea aşteptării Revelaţiei Spiritului Neam (Soia), din S□băta Morţilor. Conform tradiţiei rom□eşti, s□băta se şterg hotarele dintre lumea celor vii şi lumea celor morţi, se şterg deosebirile formale □tre vii şi morţi. Pentru prima oara □ săptăm□ă, li se recunosc spiritelor morţilor superioritatea spirituală şi funcţia tutelară. Ei vin din lumea lui Dumnezeu - unde au avut contact direct cu Dumnezeu - şi venirea lor la □t□nirea ritmică, de s□băta, □seamnă re-aducerea, ritmică, □ cadrul lumii formale, a Revelaţiei Rosturilor şi a Esenţei Neamului: (p. 58) „Vii astăseară dit murminţ□/Morţăl'i acasă ni-viniră, /Tuţ□ vruţl' i-a noştri, şi părinţ□/şi sor-mea moartă tiniră. /Si-mi Ioună slăbinţă. /Stătură aproape-ni deanv□liga, /Tută sti n□u351 si pl□tai c□u351 stiga. //Nicati tu lăcrini, nu putură /Un zbor si suschiră dit gură. /Si-avdzam un scl'imurat şi-un pl□gu /Ca şopute ţe-anarga cură. /Mi-arcai cu braţăle s-l'i str□gu /Di guşă, di

nolgica, di m□ă /şi s-lă pricad si-arm□ă /Cu mine aproape-ni eta tută, /si-amintu bana mea chirută /Cu n□u351 si di oara ţe chirură." („□n astă-seară, din morminţi, /Acasă, morţii mi-au venit: /Toţi dragii noştri: fraţi, părinţi, /Şi sora mică, ce-a murit /Fiori simţii, fierbinţi. /Stăteau cu toţii □ jurul meu: /Pierdut □ tot priveam mereu. //Scăldaţi □ lacrimi nu putură /Un grai să scoată a lor gură. /Suspine auzeam şi-un pl□s /Ca un izvor ce cură. /□ braţe-atuncea mi i-am str□s /l-am luat de g□, i-am luat de m□ă /Şi i-am rugat ca să răm□ă /Cu mine-aproape-ntreaga viaţă /Să-mi risipească deasa ceaţă /Ce m-a-nvelit, de c□d s-au dus."

Spiritele morţilor, omnisciente, profetice, vizionare, prin lipsa trupului senzorial-fizic - se str□g □tr-un cerc, al braţelor celui viu, cu trup fizic, deci cu neştiinţă a vizionarismului asupra rosturilor existenţiale. Cel viu ştie să aprecieze calităţile vizionare ale spiritelor morţilor - şi le cere un lucru de necerut: să-şi depăşească ciclul zilei de s□bătă, pentru o invadare a săptăm□ii □tregi şi chiar a ciclului unei vieţi □tregi, nu reluate □ plan fizic, ci dubl□d spiritual, existenţa fizică. Cerinţa *visului* către *morţi* este cauzată de conştientizarea instaurării stării de *ceaţă* (fum), adică de ne□ţelegere a rosturilor globale, a planului divin - □ legătură cu Omul şi neamul. Ducereadispariţia lor din planul fizic (a lor, cei din generaţia veche, mult mai apropiată de esenţa-neam, de vizionarismul Neamului-Spirit) a □semnat decăderea □ starea de orbire semantic-existenţială a generaţiei tinere.

Rezultatul invocaţiei şi rugăminţii: *tăcerea şi pieirea zare, ca fumul* (retragerea □ lumea lor, de dincolo de ceaţă-fum): „şi-ni şi păru că plasea tută cade /Cu mine l□zită şi moare /Ca iarba suptă di l□goare /T-ună livade." („Şi □i părea că firea toată /Bolnavă e şi parcă moare /Ca iarba, floarea din ogoare /C□d e m□ată.")

CAPITOLUL AL IX- LEA:

VALEA PL NGERII ŞI MUNTELE PARADISIAC.

NEAMUL-MIEL

Ce e această *boala-l goare, moartea* (aparentă) *a firii?* S-ar părea că e ceva asemănător cu starea (aparent) decăzută a firii, din jurul regelui din legenda *Parsifal:* se aşteaptă rostirea cuv□tului magic, adevărat, revelatoriu. *Plasea* (fiinţa, făptura, creaţia, firea) este un paradis destrămat pentru simţirea omului-fizic - care nu poate vedea dincolo de *fum* (zona instituită, ca bariera de protecţie. □ jurul adevărurilor sacre, de către spiritele morţilor). *Jalea* este a fiinţei fizice. Cei plecaţi *au tăcut, nu au pl s.* Pl□su! este calea de iniţiere pentru cel de aici, neiniţiat. Cei de dincolo *ştiu,* sunt iniţiaţi - pentru ei pl□sul nu are rost: a avut rost p□ă la trecerea *dincolo. In* zona iniţierii sacre. Ce ştiu ei, iniţiaţii de dincolo de pl□s? Greu de spus. Dar. ca şi regele Parsifal. dacă i s-ar spune, de către cel □ curs de iniţiere, cel care este centrul cercului spiritelor morţilor - CUV□NTUL MAGIC - iarba, livada, *firea.* Regele □suşi, ar ieşi de sub blestemul aparenţei, al decăderii. Morţii-spirite deţin acest Cuv□t - căci. at□a vreme c□ ei formează cercul □ jurul corpului fizic, firea e vie. □dumnezeita. Există speranţe ca şi trupul fizic să fie re□dumnezeit, să ia contact, revelatoriu, cu firea spirituală - mai exact, prin preluarea iniţiatică a forţei vizionare - spirituale a morţilor, să redea *firii*- sacralitatea.

Aşa considerăm că trebuie interpretată şi starea de decădere din poemul *Veria* - o stare intermediară, iniţiatică - □tre bravura păm□tească *fr tă* (supusa furtunilor = starea de adversitate a firii păm□teşti, *morţii bătr ilor* - trecerea lor dincolo de fum, □ zona iniţierii - supusa *pustiirii şi străinării Veriei* -pustiirea fizică este starea de *popor-ascezâ,* □ calea de reconstruire spirituală) – şi, pe de alta parte, starea de Revelaţie - □nviere a Neamului. *Urletul c nilor,* evident, □ plan profan, trimite la semantica *morţii prin pustiire.* Dar tradiţia □ instituie pe c□ne cu funcţie psihopompă şi de regenerare: c□nele (lupul) Fenrir. Evident, apariţia, din nou, a stării *de pl s al arm imii* trimite la starea de comuniune □tru re-energetizare spirituală a Neamului şi a Lumii: „Niţiun adz□ nu mi-aşteaptă. Furtuni tricură grele. /Auşl'i mor, si-asparse grădina. Veria-i xeană -/şi tuţ□ a noştri pl□gu, si-aripidină-n vale /Si pondu arm□e loclu şi c□i aurlă-n dzeană." („Azi nimeni nu m-aşteaptă. Furtuni trecură grele, /Bătr□ii mor, pustie e Veria - străină - /si toţi arm□ii pl□g, ajuns-au zile rele /şi urlă a pustiu azi c□nii pe colină.'").

E Valea Pl□gerii. Dar Valea Pl□gerii e Valea Iniţiatică. Este anticamera Paradisului recuperat. Foarte interesantă este păstrarea integrală a mitului lui Orfeu, de către arom□i. *Ciobănaşul (Picurarlu)* are funcţia mielului cristic, ocrotit de oile paradisiace şi de c□nii-lei (doar leul solar avea loc □ acest tablou criptic, iniţiatic) - c□ni-lei care alungă orice agresiuni ale Răului (hoţi, armate). Muntele Paradisiac (Golgota transfigurată) este menţinut cu statut sacru, prin *c tecul de fluier*- echivalentul orfic al existenţei sacre: (p. 62) „La tine atumţea eu mi tornu /Durută mea fluear□. //Perlu-ni si mută, ar□ şi ţ□ /Căciula mea pi frunte, /I-un c□tic bana-ni di Rum□ /şi picurar di munte." („La tine-atuncea mă □torn, /O, fluierul meu drag //Mă □fiori şi r□ şi pun /Căciula mea pe frunte /E-un c□tec viaţa-mi de-arom□ /şi de cioban de munte."). Ascundereaizolarea preventivă, □ lumea spirituală, prin tichia-căciula fermecată, marchează o orbire de sens invers: orb pentru fenomenalitate, vizionar □tru sacralitate. Starea de cioban, ca şi starea de arom□, este echivalentul stării de iniţiat orfic:„I-un c□tic bana-fii di Rum□ /şi picurar di munte."

CAPITOLUL X:

NEAMUL-MIEL CRISTIC

Există, foarte des, □ poezia cultă arom□ă, sugestia Drumului Iniţiatic. □n poemul lui G. MURNU: „Toamna, c□d pleacă arom□ii la iernat", bătr□ii conştientizează Drumul Calvarului - produc□d, □ conştiinţa lor, echivalarea *drumul păstorilor nomazi = Drumul Calvarului = drumul* iniţierii Neamului: „Şi suschiră, fac cruţe s-l'iagiut□ a ţerlui hare, /Că-i dipartoasă calea (Calvarul Golgotei prefigurat) ş-nu ştiu a lor turnare." („Suspină, □u351 si fac cruce, să-i ţină Domnu-n pace, /Că lungă le e calea, nu ştiu de s-or □toarce"). □toarcerea este sugerată ca transfigurare: nu se-ntorc cum au plecat, ci cum se va hotăr□ *dincolo de seimiul crucii,* semnul de marcare a culoarului prin *fumulhotar* □tre *starea fenomenală şi starea sacrală.*

□n poemul „Flambura noastră" (tot de G.MURNU), sunt de subliniat două dimensiuni: a - comuniunea spirituală nord-sud (□ raport cu coloana acvatică sacră a Dunării) şi b - valoarea

iniţiatică creştină a poemului. Chiar după titlu. există menţiunea *ocaziei* (care, paradoxal, se transformă □ finalitate) poemului: „C□d ai noştri au văzut, pentru prima oară, la Bitolia, □ălţat tricolorul rom□esc." □n textul poetic, se apasă pe nediferenţierea de posesie a simbolisticii şi forţei spirituale concentrate şi exprimate de steagul-flambură - nediferenţiere □tre rom□ii din nord şi cei din sud: „Şi treambură ciudie mare /Tu vimtu, flambura ţea nouă" („Şi flutură - minune mare - /□n v□t, al nostru steag cel nou"). Sau: „Si analţă flambura ta noauă /Şi lumea astăndzi ear ti veade. //Arsare sărpită giuneauă /Şi eşi pirifană tu pade /Şi prota soe tu duneauă." (transp. K.I.: ,.Se-nalţă-al nostru m□dru steag /Şi lumea toată □ priveşte. //Fii m□dru astăzi, neamul meu, /Printre popoarele din lume, /şi fii un neam cinstit mereu!". Pe de altă parte, apariţia steagului-simbol spiritual al unităţii tuturor rom□ilor, este asimilată revelaţiei pascale, epifaniei cristice: „C□băni arsună, i-apirindu /Di Paşte şi di primuveară" („Căci sună clopote, saprind /Lumini de stele-n primăvara").

Neamul-Crist este foarte pregnant marcat poetic □„Lacrimi pentru neamul nostru". □ care apare, sub valurile esoterismului. *Neamul-ca-Miel:* (pp. 66-67) Tot ma-ni ti pl□gu, soe-ni vrută. /Greu şi ahundos p□ tu hicate, /Mi doare ca di sor şi-di frate, /Ca tine calea ţi-ai chiruta /Ş-furtuna tot ti bate. (..,) Eu, picurar ţe turma-angană, /Di nilă-mbraţă voiu s-ti str□g /Ca nelu oarfăn si-ţi dau hrană Dit suflit, s-vindic a mea rană. /Si-ni curmu lacrima ţe pl□g /Di ani pi moarta- ţi bana." (transp. K.I.: ,.Te pl□g □truna, neam iubit, /Cu lacrimi grele şi curate/Şi doru-ţi duc ca unui frate. /Căci drumul ti l-ai rătăcit, /Furtuna te tot bate. (...)Eu, păcurar, ce turma-si m□ă. /□n braţelemi vreau să te str□g /ca pe un miel şi să-ţi dau hrana. /Din suflet - leac pentru-a ta rană. /Să-mi şterg şi lacrima ce-o pl□g,/ "Căci viaţa ta-i orfană.")- Anularea stării de *orfan* coincide cu ştergerea lacrimii: comuniunea cioban-Crist (Mielul-Neam) se face prin intermediul sufletului jertfit euharistic: dat ca hrană şi leac pentru Calvar = M□tuirea prin □nviere) □n poemul „Jala di xinitie" (Jalea străinătăţii) , □străinarea ia □făţişarea stării cristice: □străinarea-calvar: (p. 68) „Tu p□e ţi-vearsă lacrini. fărmac tu biutură'"transp. K.I.: „□n p□ne-ţi varsă lacrimi - otrava-i băutura...") - băutura devine otrava transfiguratoare, p□nea-lacrimă semnalează comuniunea cu cei nevăzuţi. „Şi vetea-i canda moartă şi moartea-i nijălită. /La cap nu ţi-arde ţeară, c□dilă di mutrită ,/Şi cruţea ta-i surpată di vimtu, loclu-u'ngl'ită /Diper nă etă bana-ni tu xeane lăi chirdută, /Tu hoară-ni maş nă dzuă, nă singură minută /Si-ni trec vişteare ascumtă haraua-ni nitricută /Aclo nă-adastă plae ţe naturi nă vidzură /Cărări ţe moscu adil'ă, f□t□i ţeasime cură. /Pi dzeană aşteaptă casa cu pustuxita vatra /Surări şi fraţi ţe pl□gu şi cănile ţealatră. /Aclo tu vis te-acl'eamă jăloasa ta mul'eare /Şi treambură s-ti veadă, si-ţi greasc - un zbor di vreare. /Şi mumă-ta ţea corba. di lăi cripări alghită. /Şi dzuă s-noapte pl□dze di dorlu a tău tuchită." (transp. K.I.: „Iar sinea ta e moartă şi fără de morm□t /La cap n-ai lum□are, iar candela - de v□t /E stinsa. Iară crucea-i surpată la păm□t. /Dec□ o viaţă-ntreagă printre străini pierdută, /Mai bine-o zi □ sat cu neamul petrecută, /şi bucuria mea s-o văd zbur□d ca ciută. /Neaşteaptă-acolo plaiuri unde-am văzut lumina. /Cărările de mosc, f□t□a şi sulfina. /Pe deal aşteaptă casa cu părăsita vatră /Surori şi fraţi ce pl□g şi c□nele ce latră. /Acolo-n vis te cheamă soţia ta-n neştire /Ce tremură să vii să-ţi spună-a ei iubire. /Şi mama ta, sărmana, de supărări albită, /Ce pl□ge zi şi noapte, de dorul tău topită.")

Devastarea sacralităţii *(n-ai lum are, candela stins*ă *de v t, crucea surpat*ă *Ia păm t)* este compensată de ZIUA □N SAT - starea de comuniune a neamului (neamul rom□esc de la sud - neamul rom□esc de la nord) este izotopică semantic cu starea de sacralizare, starea paradisiacă. „Plaiurile unde-am văzut lumina" nu □seamnă doar locul unde m-am născut - ci şi locul unde am avut REVELAŢIA NEAMULUI. Re-comuniunea fiu-mamă, soţ-soţie, frate-soră-fraţi, om-c□ne - revelează starea de graţie, restructurează timpul (albirea părului mamei) transfigurează visarea □ lume, transfigurează pl□sul □ r□ demiurgic, transfigurează visarea □ lume, transfigurează lătratul c□nelui □ regurgitarea *lumii noi:* toate aceste transfigurări nu sunt spuse direct, ci sugerate, subtil, de *demersul spre Paradis* - calea □apoi, regresiunea spre origini, transformă toate elementele calvarului infernal - □ *lumina, mosc, f t* ă*, sulfin*ă (planta vieţii).

CAPITOLUL XI:

CHITA ŞI BURĂ:

FRĂŢIA CAVALERILOR TRANSFIGURĂRII COSMICE

□n sf□şit, credem a nu exista o mai nimerită şi profundă ilustrare a *stării de cavalerism,* latentă, dar oric□d put□du-se activa - din spiritul arom□ilor -dec□ prin balada epopeică Chita şi Bură. F□şeroţii stau sub semnul LEULUI-ASLAN-COSTA (personaj solar, deci - mai mult dec□ at□. el este Thor-Zeus, cel cu autoritatea Toporului-Fulger-Bardă: „Costa al Bardă*'): „Nolgica el sta c-aslanlu, /M□a-ndoapără pi coardă, /Gionl'i grescu căpitanlu, /Munţ□'i grescu Costa al Bardă" - „Sta la mijloc, ca un leu, /Sprijinind cu m□a pala /Chip de om şi semizeu. /Cine nu-i cunoaşte fala?" - transp. H.C.

□n această □MPĂRĂŢIE A LEULUI DE PE PLAI (□părăţie sub semnul Muntelui, Copacului Cosmic şi Focului: „Naparte tu plailu vearde, /Tu-aumbrată-nclo, tu cheare, /Vedzi nă fucurină ţearde /Ş-fumlu ţe tu creacuri cheare?" - „Hăt, □colo pe cel plai, /Sub un paltin, la răcoare. /Se zăreşte jărăgai. /Fumul urcă spre pripoare..." - transp. H.C.) se află fiul cel mic, asimilabil *pietrei filozofale* (aurul spiritual, ascuns sub vălul elementelor putride). Făt-Frumosul ocult este anonimul flăcău care meştereşte o *frigare* - semnul *razei solare.* Făt-Frumosul ocult □ reproşează Tatălui Otios (Costa al Barda) conservarea latenţei eroice - şi refuzul reactivării *stării eroice:* „Ah, iu-i eta di giuname /Şi-a livendzilor bărbaţi /Ţe băna ş-murea tr-aname /Şi tu c□tiţe alăvdaţi. //Adzi ca puilu fără arpe /Ma ti hidz□ prit ascumtişuri /Şi prit scarpe, ca un şarpe, //Fără si-ieşi tu pade, archişuri." („Ehei, vremuri care-au fost - /Că le-ai apucat, doar, bade, /C□d mureai lupt□d cu rost /şi intrai aşa-n balade...// astăzi, iartă-mă că zic - /Stăm cu sabiile-n teacă /şi nu facem mai nimic... /Aşteptăm timpul să treacă." - transp. H.C.).

Pentru aprofundarea simbolurilor, oferim şi o transpunere mai apropiată de text, personală: „Azi, ca puiul fără aripe /Mereu pentru a se afunda prin ascunzişuri /Şi prin st□ci, ca un şarpe, /Fără să

□vingi, să arcuieşti (să tragi cu arcul)".
Cel care pregăteşte *raza* - vrea să transfigureze şarpele □tunericului □ Şarpele Luminii - Sabazios. Mustrările lui Chita trezesc, din somnul paralizant, focul acțiunii. Costa-Leul promite revenirea la *starea eroică*, confruntarea ne□fricată cu moartea, pentru transfigurare: „Va ti-aprochi di laia moarte" (transp. personală: „Te vei apropia de neagra moarte").
Cei care vin ca spirite adverse, stau tot sub semnul LEULUI: sunt conduşi de ASLAN. Soarta bătăliei dintre cele două zone retrezite din cenuşă, spre foc, va fi hotăr□ă prin ivirea, din ceata Leului □tunericului, a lui Bură-Zmeul („Pulpa-l'i trup di fag bit□nu /Şi-a lui cheptu-i nă curie" - ‚Pulpa lui - un fag bătr□ /Pieptul - o pădure veche" - transp. H.C.).Bură. cu pieptul - pădure veche, este Zeul Pădurii.
Iată. deci. rivalii: Zeul Focului - Chita şi Zeul Pădurii (Lemnului), din care iese (se revelează) Focul - Bură. Ceata lui Aslan-Leul are,deci, *funcţia de a re noi (re via) fiinţa spritual*ă a Neamului Fulgerului (Costa al Barda -ASLANUL). □fruntarea dintre cei doi este *stihial*ă, pentru că trebuie să re□vie forțele stihiale,latente □ Neam. □nsemnele heraldico-mitice ale eternității suni prezente, pe pieptul luptătorilor mitici: *diamantul şi argintul* (Soarele şi Luna) ..cheptul /Maş diamante, maş asime". Chita se plasează sub semnul Lupului Fenrir, simbolul regenerării prin transfigurarea spirituală: „Şuță sverca lui ca luplu" („ceafa lui e ca a lupului").
Bur□-ghegul (albanezul) şi Chita fărşerotul sunt legați, □ ciuda aparenței adversități, prin semnul solar al săbiei (iatagan) lui Bura - din care se □părtăşeşte Chita, prin *tăietur*ă.
Din acest moment, armele dispar si cei doi se bat cu trupurile - cutremur□d munții şi scul□d (taumaturgic) morții. Cele două trupuri gemene luptătoare, deci, tind să se contopească (e o luptă magică, de refacere a unității divine) - pentru producerea transfigurării cosmosului.
Semnele □păcării-unitarizării-respirituializării celor Doi Cavaleri, ai Transfigurării Cosmice – sunt Mieiul Jertfit si Vinul, □ cadrul unei Cine de Taină (disimulată sub aparențele unui ospăț al Victoriei □mpăcării): „.S-băgăm graşi sugari si s-frigă, /Tu vuloagă vinlu s-cură" - „Să punem miei graşi să se frigă /□n poiană vinul să curgă".
Capacitatea de autosacrificiu, de dăruire *total*ă a calităților *spiritual-cavalereşti* ale luptei ritualice - desființează starea de adversitate (arom□-creştin, contra albanez-musulman) - şi o □ființează pe aceea de □gemănare spirituală, apoi de unitate spirituală, sub semnele cristice (Miel-Vin). Chita şi Bură sunt cele două fețe ale lui Ianus-Spirit Umano-Divin.
Să fie, oare, această baladă epopeică a lui GEORGE MURNU, de un esoterism □că mai profund? Nu cumva Misiunea Sacră a Rom□ilor s-a realizat sub ochii noştri,prin această luptă mistică, ritualică, □ vederea Transfigurării şi □fățişării Neamurilor - sub semnul Focului-Leu? Cine ştie... Balada e preluată (şi prelucrată) de GEORGE MURNU, din literatura populară - dar MURNU □ dă şi semnificația unui esoterism propriu - care poate coincide cu esoterismul neamului Rom□esc-Arom□esc.
Să nu uităm că tot GEORGE MURNU este autorul poemului *Flambura noastr*ă care are □ frunte mențiunea: „C□d ai noştri au văzut, pentru prima oară, la Bitolia, □ălțat tricolorul rom□esc". MURNU sună deşteptarea pentru *toţi* rom□ii, de la nord şi de la sud de Dunăre - fiind, prin aceasta, superior unui Andrei Mureşanu a se vedea, la p. 66): „Eşi tu migdane, vrută-ni soe. /Tra sis cu-treambură duşmanil'i /De-a tale arme, di-a ta boe, /Di-a tăi ficiori şi gioni c-as-lanl'i. //Nimal fuşi sclavă, pl□seşi şcretă /Şi-agiumsişi oarba ta duşmană. /Nimal altor dideşi nă etă /Sudori, giunatic, s□dze, bană." („0, neam iubit, să ieşi □ lume /Să tremure ai tăi duşmani, /De-a tale arme, de-al tău nume. /De-ai tăi feciori - toți căpitani //Destul ai pl□s, destul sclav fuşi /Şi țiajunseşi ție duşman /Destul tot altora dăduşi /Sudoare, tineri, s□ge-n van". - transp. K.I.).
Este amplificarea „Răsunetului" lui Andrei Mureşanu, la scară nu balcanică, ci mondială (av□d □ vedere misiunea ocultă, spirituală, a Neamului Rom□esc, despre care nu doar Eminescu ştia): „Arsare sărpită giuneauă /Şi eşi pirifană tu pade /Şi prota soe tu duneauă".
□mi voi permite să nu ascult deloc de transpunerea extrem de diluată semnificativ, □depărtată fundamental de cuvintele textului original arom□esc (K.I. tem□du-se, □ mod sigur, să nu fie acuzată de naționalism) - şi să spun ceea ce cu adevărat spun versurile lui George Murnu: „Răsari (deşteaptă-te) cutezătoare (viguroasă) tinerime (voinicilor) /Şi ieşi m□dră la loc deschis (□ față) /Şi primul neam din lume (tu să fii)".
Iată adevăratul spirit al lui George Murnu, iată adevăratul g□d al arom□ilor, adevăratul lor spirit, adevărata lor conştiință de sine.
CAPITOLUL XII:
MUNTELE-AX A LUMII. REFUZUL LOGOS-ULUI - NTRU TRANSFIGURARE (PRIMĂ VARA ETERNĂ). SĂNGEPENTR U-A LIMBII PĂSTRARE. CAVALERII SF NTULUI POTIR GRAAL. CARIAŢII SIPINDUL -LEGĂTURAMISTICĂ NTRE MUNŢII TUTUROR ROM NILOR
NUŞI TULLIU. „cel mai mare liric al arom□ilor" (Tache Papahagi) – are, □ poezia sa, c□eva lucruri pe deplin clarificate:
- transhumanța este, de fapt, alternanța □tre esențial şi fenomenal, □tre vatra care, fixă, arde, magic, □ eternitate (primăvara ocultă şi ocultată) - şi jalea drumurilor rătăcitoare prin lume, e un nomadism aparent - □ realitate -
Muntele este Axa Lumii Arom□e. Mai mult, - □tre munții rom□ilor de la sud (Pind) şi ai celor de la nord de Dunăre (Carpații) - exista o legătură mistică,prin care se □fr□ge moartea şi se reactualizează MIORIȚA;
- s□gele arom□esc al „at□or juni căzuți sub plumb" este plata pentru păstrarea Spiritului Neamului - exprimat prin Logos: pentru-a limbii păstrare(„Tr-a limbal'ei ghişteare");
- mai bine taci (adică, ocultezi, sacral. Logos-ul) - dec□ să-l dezvălui estetic, spre a-l transforma □ pradă a asuras-ilor. din cadrul fenomenalității.
□n *C tecele de dor* (p. 94), c□ şi □ poemul Seara (p. 101), există două ipostaze ale focului etern,

esenţial, ocultat de tribulaţiile fenomenalului:
1 - „Că arde vatra noastră /Şi grailu n□ e dus" (...) „Ca ardu-a noastre case /Şi moare lailu-arm□"
(transp. K.I.: „Căci arde vatra noastră /Şi graiul ne e dus"...) ..Căci ard a noastre case. /Şi moare
bietu-arm□"!)- p.95;
2 - „Şi moartă-ni pare canda luţita primuveară. - /Iu easte Arm□amea?... Ţe pl□dzi, o, fluiară?"
(transp. K.I.: „Şi moarta-mi pare frumoasa primăvară -/Unde-i arom□imea? De ce pl□gi, fluier,
iară'.'" - p. 101).
Este o contradicţie violenta de termeni, □ cadrul fenomenalităţii, atunci c□d, pe de o parte, se
afirmă moartea Logos-ului si moartea „bietului arm□" (sinecdocă a Neamului Arom□) - moartea
primăverii (ca manifestare asimilabilă morţii arom□ilor - Neam) - iar, pe de altă parte, se afirmă
nestingerea focului-vatră, a focului-casă - şi, evident, conştientizarea *primăverii,* care, că stare
cosmică, indică *imposibilitatea stingerii Focului Spiritual.*
□n cadrul esenţialităţii, există o logică perfectă, pe care Nuşi Tulliu o expune, pe larg, □ poemul
Munte drag (p. 107): nu vrea să arate-dezvăluie prin scris-expunere (Logos) frumuseţile
(frumuseţile mistice, esenţa spirituală) Muntelui - căci, dacă ar scrie-exprima, expresia-carte s-ar
pierde („Că vimtul poate-u chearde" - transp. K.I.: ,.Că v□tul o va pierde"), s-ar deteriora-deforma
(„Se-astsptu mailu şi-u pitrec /Cu-al□durile fugare? /Ni-u frică s-nu lă cadă-a lor/ Pri-ntunicataamare"
- transp. K.I.: „S-aştept □ Mai sa ţi-o trimit /C-un stol de r□dunele? /Mi-e frică dar sa nu
le cadă /Pe-a' marii valuri grele"}. – dar, mai ales, ar fi primejduită de *vulturi,* simboluri ale celor
mai rele duhuri ale lumii - asuras: „Cari cade, vedz, tu ungl'ia-a lor (VULTURILOR) /Di moarte
laie cheare." („Căci, cine cade-n gheara lor (VULTURILOR) /De neagră moarte piere." - transp.
K.I.)
Dec□ să-şi piardă sufletul □ ghearele asuras-ilor, mai bine □u351 si retrage expresia-Logos. şi o
ocultează, resorbind-o □ tăcerea esenţială: ,.Tră-aţea nu pl□dze, munte vrut, /Ş-nu-ni ti jilea
ahăntu /Că-armăţle-a tale io nu voi. /Cu peana tra s-li c□tu" (..De-aceea nu te mai jeli, /Nu pl□ge,
munte, - at□ /Căci frumuseţile-ţi nu vreau /Cu pana-mi să le c□t" - transp. K.□.).
La fel. *C tecele de dor* (pp. 94 - 98) trebuie citite □ cheie mistică: da, din punct de vedere
fenomenal, arom□imea e rătăcită, risipită, graiul ei *tace* (e *dus* - nu pierdut, ci *dus* de aici,
transferat, din fenomenalitatea-expresie, □ Logos-ul ocult, sacru - tăcerea mistică) - arom□imea
este ascunsă sub doliu de moarte *corporală* („Şi pl□g a noastre feate /Ca fr□te di năvaiu" - ,.Şi
pl□g fetele noastre /Şi poarta cernit strai" - transp. K.I.) - dar semnul răm□erii-abstragerii □
esenţial este tocmai elementul discordant, aberant: *vatra care arde, casa care arde* („Că arde vatra
noastră (...) Că ardu-a noastre case" - p. 95). Cenuşa şi scrumul nu sunt dec□ măştile Logos-uluităcere.
Logos-ului etnic, retras □ Logos sacru. La fel şi lacrimile, dorul (p. 95): „ludo s-ţ□ torni
ocl'iri, /vedz scrum ş-cinuşe maşi (...) Iuţido s-ţ□ torni ocl'il'i, /Maşi nilă, lăcrihi ş-dor" („Oriundentorci
privirea /cenuşă, scrum (...) Oriunde-ntorci privirea /Doar milă, lacrimi, dor" - transp. K.I).
Dar, precum spuneam □ capitolele de mai sus, *lacrima-calvar* este semnul transfigurării necesare,
al transcederii □ eternul spiritual, reprezentat de Spiritul Etern al neamului: (p. 96) „Ma s-nuagărşiţ
f□t□ile /Şi munţ□'i multu grei. //S-nu vă-ag□şiţi părinţ□'i /Şi populu-arm□esc...
/Nu cheare nă pădure //fidănile c□du cresc" („Dar nu uitaţi f□t□a /Şi munţii cei bătr□i. / /Nu vă
uitaţi părinţii /Şi neamu-arom□esc! /Nu piere o pădure. /Vlăstare c□d □ cresc" - transp. K. I.).
F□t□a, pădurea, muntele - sunt arhetipurile toposului sacru etnic, sunt □truchipările esenţiale şi
eterne, □ care Spiritul Neamului Arom□esc retras (spre amintire şi, mai mult, spre anamneză,
spre tr□rea *comuniune cu părinţii* - □truchipările succesiv - repetitive ale Neamului) se fixează
şi se nemureşte.
La fel, *primavara-foc.* din poemul *Seara* (p. 101), este o prezenţă ocultă, mascată sub pl□sul
fluierului: „Şi moartă-ni pare canda luţita primuveară - /iu easte Arm□amea?... ţe pl□dz□, o,
fluiară?" (Şi moartă parcă-mi pare frumoasa primăvară - /Unde-i arom□imea? de ce pl□gi, fluier,
iară?" - transp. K.I. Primăvara *nu poate* să moară - primăvara este starea cristică, este simbolul
misticei re□vieri □tru eternitatea spiritului.
Muntele este *axa lumii arom e* (Grai de jale, p. 91) precum va spune, mai t□ziu, şi poetul, mai
t□ăr, VASILE TODE (1958), □ poemul Rugare (p. 475): „S-dipună diznou oile tu Pindlu alăvdat"
(„Mioarele să m□e □ Pindul nostru sf□t" - transp. K.I.) - „pi suflitlu dit Pind" („.. .pe v□ful lui
celest" - transp. K.I.).
PINDUL este punctul de reper, faţă de care aparent nomazii păcurari arom□i
- sunt, de fapt, fixaţi spiritual, pentru eternitate. NUŞI TULLIU spune: (p. 92) „Bătuţi de ploaie,
de frig şi de furtună (...) bătr□ii toţi, pierduţi □ vremea lor"
- nu scapă din ochi „şiragul cel drag al munţilor, /F□t□ile, poiana..." (transp. K.I.). Pl□sul lor
(„Amaru pl□dzea măraţl'i dit frundza di hicate" -„Amar pl□geau sărmanii, de dor şi jale grea" -
transp. K.I.) - nu este dec□ dovada neuitării paradisului - şi, deci, □tr-o logică sacră, este
promisiunea solemnă, de maximă profunzime spirituală, a re□toarcerii □ paradis, a recuperării
paradisului. A recuperării axei interioare cosmice, formata prin *munţi-f t i,* cu popas la
vulodzile (poienele), care sunt „piciorul de plai, gura de rai", adică epifaniile sacralului, arătările
sfinţeniei spirituale, □ plină lume fenomenală.
Munţii rom□ilor din sudul Dunării (cu centrul spiritual □ Pind) comunică, mistic, cu munţii
rom□ilor din nordul Dunării - Carpaţii. Comuniunea spirituală, mistica, a rom□ilor, se face *doar
la nivel de Munte* - □ rest, este xinitie-străinătate *(Prietenilor,* p. 119): „Că s-mor auă tu xeană,
/Vrut oaspiţ, sini săpat /Murmintul pri-ună dzeană /Di muntile Carpaţ" („De mor printre străini.
/Prieteni, să-mi săpaţi, /Morm□tul pe un creştet /Din falnicii Carpaţi" - transp.
K.□.).
Doar MUNTELE, ca axă cosmică-spirituală a rom□ilor, păstrează, intacte, nedegradate,
arhetipurile paradisiace - *pasărea, boarea de v t, st a, mioara-niala, bradul, steaua,
fluierulorfic.* „ S-mi pl□gă puil'i veara (...) Şi vimtu si-ni bată/Tu-aprilu alb, tu maiu (...) Prit
bradzl'i di tu plaiu, /Şi clopute di niale (...) S-mi pl□gă ş-laile steale (...).... pl□gu di fluieri" („Sămi

c□te păsări vara (...) Şi v□tul să mă bată /Şi-n prier şi □ mai (...) Prin brazii de pe plai //Tălăngi de mieluşele (...)
Să mă bocească stele (...) ...fluierul, la st□ă"
Totul este □ spiritul mioritic, al Soarelui şi Lunii, p□ă şi nunta-□morm□tare: „Aua că mă-nsurai, /'Nă feată ca 'nă lună /Niveastă că-ni luai, /Că eseu multu mare, /C-agiumşu om avut, /Că-ntreaga mea aveare /Carpatlu easte tut" („Le spuneţi numai una: /Aci că mă-nsurai /O fată cum e luna /De soaţă că-mi luai, /Că m-aflu □ putere, /Că am ajuns bogat, /Că-ntreaga mea avere /E Muntele Carpat..." - transp, K.I.). Averea-nemurire a spiritului este MUNTELE CARPAT, prin care Spiritul Neamului Rom□esc, atemporal şi aspaţial, identifică Pindul cu Carpatul, rom□ii din sudul Dunării cu cei din nordul Dunării. „C-am chimanei birbil'i, /Lilicile - surări, /Că puil'i mi pl□g 'nă nil'i /C□d fr□dza pri carări /Di toamna-ascuturată /Ma cade-ah□ lişor, - /Că inima-ni mărată /Nu plandze-aclo di dor..." (Viori-privighetori /Şi florile-surori, /Că pasări mă bocesc /C□d frunza pe cărări /Se scutură de toamnă, /Şi pică-aşa uşor... /Că inima mi, sărmana, /N-o sf□u351 sie vreun dor" - transp. K.I.) şi, □ registru sacru, mir-adevăr, inima nu poate fi sf□u351 siată de vreun dor - at□a vreme c□, prin intermediul resorbirii sufletului □ Arhetipul MUNTE CARPAT - a recuperat paradisul.
Curios este că, p□ă şi liricul NUŞI TULLIU are aplecare spre epopee (a se vedea *Marusea* - p. 125 - epopeea nunţii cosmice: ,.Că voi nunta-amirărească ;...) Nu cu silă s-cu puteare, /ma cu bun s-n-achicăsim. //Ca s-nă dat cu vreare bună /Pri maruşea-alba lună —. /Nu-are s□dze s-moarte nui /Ma, ca s-nu. va s-hibă moarte, /Ca vinim di-ah□ diparte /Di tră vrearea gionilui" - transp. aproximativă K.I.: „Voi aveţi aici o floare, - /Noi v-aducem m□drul soare. /Care-şj caută pereche. //E Maruşea voastră stea *(lună,* textul original) /Şi ni-i tare drag de ea /N-am venit cu g□dul rău, /Dar de fi-veţi □potrivă - /'Vă vom pune pe toţi stivă /Pentru dragul nost" flăcău" - a se observa un paralelism □tre cosmiciiatea mirior din poemul cult *Marusea* - lună + soare - şi cosmicitatea mirilor potenţiali din balada culta eminesciana - Ea-Lună si El-Luceaf□- Soare Negru). Spiritul liber, mult mai aplecat spre originar, mult mai treaz si mai apropiat de lumea-Natură, marea poveste a lui Dumnezeu, □ face pe arom□i (arhaici - eterni. prin credinţa faţă de misiunea sacră a Neamului) să fie mereu □ mijlociu poveştii lui Dumnezeu, să □g□e sau chiar să povestească de-a binelea cr□mpeie din povestea iui Dumnezeu: aceste cr□peie sunt micile epopei păg□e - sau marea epopee creştină: VOSHOPOLE.
NUŞI TULLU este deplin conştient, □ spiritul *..Diminuării părinteşti',* că *Logos-ui Neamului* poartă □ ei □scrisă, mistic, misiunea neamului. Deci, e firesc şi chiar necesar să suferi şi să mori (iniţiatic) pentru sacra misiune -autosacrificiul □ favoarea eternizării Logos-ului, ca Spirit al neamului, este o datorie sf□tă. Nu contează sacrificiile formale, din domeniul fenomenalului - *turme, avere* (dec□ □ măsura □ care sacralul este □văluit □ sacrificiul *turmei.* şi averea este sufletul jertfit pentru Spiritul neamului) - contează *s gele* şi *lacrimile* Cavalerului, ca expresie supremă a „gajului" pe care arom□ii i-1 dau lui Dumnezeu, pentru eternizarea Spiritului Neamului (exprimat prin Limba-Logos) sub semnul Muntelui-Axă a Lumii Spirituale (munţi care resorb, □ esenţa lor divină, *s gele-gaj* sacru, *lacrimile-gaj* sacru - şi le transfigurează, compensatoriu, □ păstrarea- „ghiştearea" limbii): (p. 97) „Ş-mutreaşte munţ□'i păduroşi, /Măvulaaţea udată /Cu s□dze scumpu-arum□esc, /Cu s□dze vrut a noauă. /Agalea-agalea lăcrini cad, /Ca chicuta di-aroauă, /C□d minduescu că chirum /Şi turme şi aveare, /ah□ţ□ gioni cădzuţ di pliumb /Tr-a limbăl'ei ghişteare..." (..Priveşte munţii păduroşi /Movila cea udată /De s□ge scump, arom□esc. /De s□gele drag nouă. /Agale-agale lacrimi cad /Ca picături de rouă, /C□d mă g□desc că ne pierdum /Şi turme- avere mare - /At□u355 tia juni căzuţi de plumb /Pentru-a limbii păstrare..." - transp. K.I.).
Alchimic, *plumbul saturnian* este transformat □ *aurul so/ar*-spiritual. Dar, □ linia propusă de noi, conform acestor versuri ale lui NUŞI TULLIU, arom□ii devin TINERII CAVALERI AI S□NGELUI - CAVALERII SFANŢULUI POTIR GRAAL - □ care se păstrează Christoss□gele: forţa veşnicei transfigurări spirituale
Aceeaşi viziune, a *s gelui-foc cristic,* o are şi ZICU ARAIA, □ poemul „Arm□escul s□dzi strigă" („Arom□escul s□ge strigă"). Pruncul □ spune *tatălui mort* („Dus di mult tu-alantă lume") ca nu poate paşte turma pe plaiurile ude de s□ge arom□esc: (p. 183) ,.L'ea-mi, tată, ş-du-miacasă! /Nu pot nel'i eu şi-am c□u351 stigă /Tu un loc iu lăcrini s-vearsă/Ş-iu-arm□escul s□dzi strigă" („Ia-mă, tată du-mă-acasă! /Nu pot turma s-o păzesc /Pe aceste plaiuri ude /De s□gele-arom□esc" - transp. K.I.). Răspunsul spiritului patern este unul iniţiatic: „Fă curaiu, hil'iu! Nu ti-aspare! (Fă-ţi curaj, fiule! Nu te sperial") /Las' si s-avdă-ahtare boaţe. („Lasă sa se audă asemenea voci") /Văzesc treile f□t□ioare („Vuiesc cele trei f□t□i") /Nu ti-aspare. şedz auaţe („Nu te speria, stai aici")".
Ne-am permis o transpunere personală - pentru că textul original este unul esoteric, iar transpunerea K.I.. voind să păstreze armonia exterioară a versurilor, sacrifică esenţa lor semnificativă.
Elementul ritualistico-esoteric este implicat ad□c, vital, prin aceste versuri:
a - este necesar *curajul,* ca proba iniţiatică - de străpungere a fenomenalului (atacarea aşezării arm□eşti Avdela, de către păg□i, şi masacrarea a trei arom□i) şi ajungere la esenţial: sacrificiul a *trei* arom□i este unul ritualic, cu corespondenţă □ mari transfigurări spirituale, petrecute (după valul fenomenal) in zona sacrală - transfigurări care vizează spiritul Neamului;
b - *pl sul-strigăt* este vocea care *trebuie* să se audă, căci este semnalul dat (dinspre zona sacră, spre cea profană) a primirii jertfei spirituale, de către divinitate - şi ceea ce se semnalizează este tocmai eficienţa, □ plan sacral, a sacrificiului;
c - cele trei jertfe au *semnul sacral de jertfe:* cei trei arom□i sunt desemnaţi prin cuvintele *treile f t ioare* - ei n-au murit, n-au □trerupt nici un ciclu spiritual – ci, dimpotrivă, tocmai prin jertfa lor, ei au deschis toate ciclurile spirituale, ciclurile cosmice, făc□d posibilă comunicarea □tre tăr□uri, □tre regnuri etc - căci f□t□a este şi simbol al veşnicei izvor□i-regenerări, şi al tranziţiei eterne □tre tăr□uri-zone sacrale;
d - □ aceste condiţii, *turma care paşte s ge* se transfigurează □ poporul arom□esc, care se

□părtăşeşte din Christos: prin jertfa celor trei arom□i, a fost reeditată, epifanic şi hierofanic, jertfa şi transfigurarea cristică. *Stai* – □seamnă, □ limbajul iniţiatic: *Fixeiză-te semantica sacrală a lumii.*

De aceea, răspunsul. □că buimac, al fiului, conţine o brusca revelaţie: da, a fost moarte, *păm tul roşeşte ţara* --- dar se aprinde mistic, totodată, *focul din piept,* ca transfigurare spirituală a Neamului-Ţară. Ţara □roşită devine patria sfinţită - focul aprins □ piept □seamnă trezirea spiritului, pentru a cov□şi valuri l e materiei, ale fenomenalului: Pri-aroşea ţara, /Ţe foc mare-n chept ţ- aprinde..." Trezindu-se din vis, copilul aude glasul mamei, rostind nişte cuvinte sibilinice: „Dorni ş-nu pl□dze, lele gionli-ni: /Tuţ arm□il'i aht□i ved vise..." („Dormi .şi nu pl□ge, dragă băiete, /Toţi arom□ii au [ca viziune] astfel de vise..." - transp. K.I.). Se confirmă, astfel, cele spuse, □cifrat, esoteric, de către spiritul tatălui: la modul euharistic, *s gele* celor trei jertfe-f□t□i le creează arom□ilor-neam starea dublă: viaţa fenomenală, □ timpul treziei - şi existenţa esenţială, revelatorie-spirituală, □ timpul viseior-somn. Somnul este, deci patria adevărurilor esoterice, ale revelaţiei Spiritului Neamului Rom□esc. Neam Rom□esc care, cum spune Z□CU ARAIA □ poemul *Samarina* ţp. 183), este din s□gele Romei: „Samarină scumpă mumă, /A li Rome eşti hil'e /Ş-tr-a tăi hil'i - amirăril'e. /Dumnidzăulu ş-ţ□ da ani /Nil'e s-nil'e" („Samarina, mamă scumpă, /Fiica m□drei Rome eşti /Pentru fiii tăi aleşi /Să-ţi dea Domnul veacuri multe /Să trăieşti." - transp. K.□.). Roma, prin vizionarismu! traianic, este arhetipul rom□ilor, ascuns sub lespedea visului somn. Şi Samarina, fiica Romei, revelează *paradisul,* care trebuie recuperat de □treg neamul arom□ilor (pp. 184-185). la modul orfic, □ Muntele-Vis-Poveste: „Cresc lilice. tindilina, /Es arm□il'i Samarina (...) El'i tut fug nă săptăm□ă, /Gioni cu feate s-ţ□ di m□ă, /Calea tuta imnă s-c□tă, /Canda-i Paşte, canda-i numtă..." („Din nou florile, sulfina, /Potopiră Samarina (...) şi aşa, cu săptăm□a. /Haida-haida. lume-ntr-una. /Fără of şi vai, prin munţi. /Ca-n petreceri, ca la nunţi..." - transp. K. 1.).

Şi ZICU ARAIA vede comuniunea spirituală a rom□ilor de la sud şi de la nord de Dunăre - prin intermediul Muntelui, Axa Sacră a Neamului Rom□esc (Pind-Carpaţi): forţa spirituală nu poate pieri, ea □u351 si păstrează, neatinsă, ob□şia arhetipală. □ afara numelui. *Şoimii mei* (simbolul forţei spirituale) zboară din Pind spre Carpaţi - dar acest zbor nu este o deplasare pe orizontală (spaţială), ci una pe verticală (revelaţia identităţii esoterice Pind-Carpaţi): (188 - *Maiul si Pindul)* „Ma, di c□d văpsita-ni miră/Ni-scrise-a nia-n treile seri /S-bănedz sclav, tu lai ghideri, /Ni-asburară... Ş-tuţ fudziră, /La Carpaţ a mei xifteri." („Dar de c□d mi-a prevestit /Soarta neagră doar oftat, /Să fiu sclav şi-ndurerat, /Şoimii mei s-au risipit /Spre Carpaţi toţi au zburat" - transp. K.I.). *Risipirea* pe orizontală devine *regăsire,* concentrare pe verticala MUNTELUI SACRU AL NEAMULUI.

CAPITOLUL XIII:

STRIGĂ TUL PENTRU IMPERIOASA NEVOIE

DE SOLIDARITATE A ROM NILOR: MARCU BEZA

GEORGE MURNU comemorează o *fictivă* unire a sud-rom□ilor şi nord-rom□ilor, □ poemul „Flambura noastră". Propune o mistică a Misiunii Unirii Spirituale, □ „Chita si Bura". MARCU BEZA, alături de CONSTANTIN BELIMACE, este cel mai vehement luptător spiritual pentru nemurirea rom□ilor, prin unire spirituală. Precum majoritatea poeţilor arom□i, şi MARCU BEZA simte Axa-Munte, ca pe suportul ontologic al neamului, ca pe fiinţa adevărată, la care orice arom□ se □toarce, pentru a se reidentifica (213 -..Munte, frate"): „.Munte, frate, mi duc hima /şvoi s-ţ□ grescu doauă zboare /că fum oaspiţ, frate munte /ş-că mi doare." („Munte, frate, acum te las, /Că-mi duc turma la iemat /iar la vară, să te aflu /mai bogat" - transp. K.I.).

Ce este. □să, mai tulburător, la BEZA, pentru noi, rom□ii din nordul Dunării, este faptul că acest poet nu mai ocoleşte problema fundamentală: laşitatea ramurii de nord a neamului, inconştienţa rom□ilor din Nordul Dunării, referitoare la necesara solidaritate spirituală, dar *şi fapt,* a celor două ramuri rom□eşti, nu despărţite doar, ci şi unite, mistic, de Istrul Sacru.

□nt□, □u351 si clamează disperarea către Dumnezeu (205 - „Clopotele"): „Dumnidzale. toarnă-ţ ocl'il'i /ş-cătră noi". („Dumnezeule. □toarce-ţi ochii şi spre noi"). Apoi, □ poemul „Bătr□ul" (217), MARCU BEZA, chiar dacă răm□e, □că, aluziv, păstr□d o dureroasă discreţie - mesajul ascuns □ vălul discreţiei □ descifrăm cu at□ mai multă durere şi ruşine, cu c□ g□dul poetului, reproşurile lui amare sunt mocnite: „Eh! vechiul nostru nume, /Cum cade □ noroi... /Şi nimeni nu-şi mai poartă /Măcar un g□d la noi."

Dar □ poemul mesianic „O scrisoare" (p.p. 218-219), strigătul de durere nu mai poate fi oprit □ crucea pieptului: „Di ani aştiptăm noi curmaţ di-una etă, /pri-aţel ţe din vise lu ştim că va s-vină /tea s-vindică jealea. ma multu s-nu ţ□ă: /aleptu ca soarile ncărcat di lunină, /cu flamura timtă ş-cu sfulgul tu m□ă -/aşiţe din munţ□ va s-vină (...) Ţi-aţea, s'nă măraţl'i, urfanea cripată-/s-hiţ ghine - va spunim a voauă tot dorlu: /că ş-vatră ş-cătandă la noi suntu-asparte! /Vă spunim si ştiţ şi s-nă daţ agiutorlu. /moi fraţ di-ună cruţe - ş-cu s□dze scriată. /pitreaţim şi-aestă lai carte!" („de ani şi de veacuri - mereu aşteptam /pe cel ce din vise noi ştim c-o să vină /sa vindece jalea, sa curme durerea /ca soarele m□dru-ncărcat de lumină, /cu flamura-n v□t, cu fulgeru-n m□ă /aşa din munţi o să vină. (...) de-aceea, fraţi dragi, vă scriem acum: /să fiţi sănătoşi Ascultaţi-ne dorul: deavere şi vatră de mult n-avem parte. /V-am scris toate astea, cer□d ajutorul! /Voi, fraţi de departe! şi scrisă cu s□ge /trimitem la voi, astă carte." - transp. K.I.).

Acei nesimţitori, care ar spune, poate, că BEZA, prin această scrisoare, se adresează arom□ilor plecaţi □ străinătate, pentru a-i soma să se □toarcă, să salveze vetrele satelor Macedoniei - senşală şi răm□ nişte vinovaţi □fundaţi □ minciună, laşitate şi ticăloşie. BEZA foloseşte, pentru a marca viaţa rom□ilor de la care solicită ajutorul, prezentul etern: „S-hiţ ghine! La voi 'şi-*easte* bana museată/ ş-ti toţ lunineadză disupră un soare. /Voi nu ştiţ că lăcrini virsăm noi diparte /ş-că tradzim arale. Pri voi nu vă doare, /lai fraţ di-ună cruţe:" (..Sănătate La voi e viaţă frumoasă /lumină aveţi cu toţii de la soare, /Noi numai de lacrimi acum avem parte /Şi doar de nevoi. Pe voi nu va doare, /voi, fraţi, de departe!" - transp. K.□.).

Iată dovada definitivă că rom□ii către care face scrisoare MARCU BEZA sunt cei din nordul

Dunării: *fraţ di-ună cruţe.* Nu fraţi, prieteni - ci *fraţi de (tru) cruce,* adică *fraţi tru spirit,* nu □tru spațiu profan. Și, dacă nu mă-nșel, BEZA ne numește, totuși, *lai* fraţi - negri fraţi, fraţi din umbră* (adică, frați pe care „nu v-am văzut și nu vă vedem"...). Acesta credem a fi sensul: *fraţi nevăzuţi* — nu *fraţi negri.* Căci pe cine aşteaptă „neamul nostru (care) nu-i □că-adormif"? Un prim răspuns ar
fi că-l aşteaptă pe Făt-Frumos și Arhanghelul (sau Sf□tul Gheorghe) din Nordul Dunării - pur și simplu. Ar fi prea măgulitor - nedrept de măgulitor, pentru nişte nevolnici că noi. prea lesne uitători de neam, din nordul Dunării. Arhanghelul pe care □ aşteaptă BEZA. ca și neamul - este Arhanghelul Neamului. Spiritul neamului Rom□esc. Dar venirea, pogor□ea, epifania acestuia - nu sunt posibile dec□ □ cadrul unei condiționări: trezirea simțului de unitate etnică □ ambele ramuri, depărtate, ale Neamului. Deci, *ajutorul (agiutorlu)* pe care-l solicită BEZA - este *trezirea spirituală a celor din nord,* conştientizarea (prin revelație) a Unității Spirituale a Neamului Rom□esc. Revelația nu e posibilă dec□ prin aprinsă credință, prin efort spiritual.
Cartea scrisă *cu s ge* („Cu s□dze scriată, /pitreațim a voauă nă carte..." -...și scrisă cu s□ge /trimitem la voi, astă carte" - transp. K.I.) □tăreşte, □că o dată, valoarea de Cavaleri Căutători ai Sf□tului Graal - Sf□tul S□ge al Nemuririi - dar nu doar a arom□ilor: Potirul Graal, simbolul misiunii sacre a Neamului Rom□esc, va răm□e ascuns, □ negură de s□ge, zadarnic jertfit de rom□ii din sud, dacă nu vor veni sa se alăture spiritual, efectiv, la Sf□ta Ceată Cavalerească și Căutătoare - și rom□ii din Nord - din nordul Dunării. CEI DIN SUD JERTFESC, DAR HARUL SF□NT SE POGOARĂ PESTE JERTFA DIN NORDUL MISTIC - DIN HIPERBOREEA.
O primă □cercare de epopeizare a evenimentelor care au □văluit, □ sacralitatea tragică a transfigurării, VOSHOPOLEA, o face NICOLAE VELO, □ schița epopeică *Moscopolea* (de fapt, schiță epopeică, la VELO, este și *Şana şi Arderea Gramostei).* Dar suflul epopeic al lui VELO este, □că, prea scurt. pentru a avea zborul revelatoriu al transfigurării - răm□□d la interogația neputincioasă, la recunoașterea, doar, (implicită) a unui păcat originar al Moscopolei - ca simbol ai Neamului Arom□esc - iară, □să, a-și ascuți privirea, pentru a recunoaşte și soluția transfiguratoare, deopotrivă cu paradisul spiritual recuperat: „Doamne, țe lăieț au faptă, /Di arm□il'i-ah□e au traptă?" („Doamne, arom□ii, oare. /ce păcate au făptuit, /de at□ au pătimit?" transp. K.I.). Pe acest păm□t, lui NIDA BOGA. Doar, i s-a dat harul vizionar. Tot numai neputincios bocet deasupra ruinelor Voshopolei, fără forța vizionară asupra transfigurării (doar o vagă intuiție a lucrării divine renovatoare, *nu* transfiguratoare) □g□a și N'ICOLAE CARATANĂ (1914) □ poemul *Bocet pentru Voshopolc* (p. 406): ..Cu țe s-li vindic - Doamne, cu țe s-li fac s-nuangreacă? Pi-aceşti muri-mirache aştept'na dzuă s-treacă /S-dipuna Dumnidzălu s-adună chețră şloc. /S-analță dit ruinuri Voshopolea la ioc" (..Cum să le vindec, Doamne, și să le, şterg cumva? /O dacă pe murii-aceşti de dor, c□dva /S-ar scobori Prea□altul si ar □ălța la loc Voshopolea-n ruine, cea fără de noroc'" — transp. K.I.C
CUV□NT □NAINTE LA VOSHOPOLE
□ntrebarea pe care mi-o pun are □ ea un s□bure tragic: de ce nu au avut ...rom□ii, p□ă acum, ambiția, orgoliul -- să semnaleze, măcar (dacă nu să impună), fraților lor rom□i, de la nord de Dunăre, exis tența acestei mărețe si mistice epopei: VOSHOPOLE, de NIDA BOGA? Să fi avut at□ de amară conștiința a unei □străinări ireversibile, □tre frații aceluiași Neam-Spirit? Să se fi resemnat să moară, □gropați alături de comoara lor inestimabilă — dec□ să fie subapreciați, sau chiar respinși, atunci c□d vor fi dezvăluit strălucirea divină a epopeii lui NIDA BOGA, sub ochii fraților din nordul Dunării? Știau și ei, cum, știm și noi, că marile neamuri se □temeiază pe epopei, pe MAREA POVESTE A □NCEPUTULUI, CU GERMENII VIITORULUI - și sunt respectate (și temute) de celelalte neamuri, grație unei c□ mai mărețe temelii epopeice? Marea epopee a prerom□ilor s-a făr□iță și deformat at□, □c□ nu mai păstram din ea dec□ făr□ele, incerte, și ele, ale unor balade ciudate, veşnic [1] discutate: ciudățenia și ne□țelegerea veşnică asupra semnificațiilor lor ad□ci, decisive (a se vedea disputa eternă □ jurul aşa-zisului fatalism din MIORIȚA) sunt singurii martori, care depun pentru originea sacrală a acestor făr□e de soare. Și atunci? C□d mistica (implicită și explicită) a epopeii lui NIDA BOGA mergea tocmai spre esențele (de nearătat dec□ inițiaților) Spiritului Neamului Rom□esc - de ce nu au □pins arom□ii, sub ochii noştri, această superbă dovadă a vigorii sacrale *intangibile* a Neamului Rom□esc'.'* C□ă ne□credere, c□ă amărăciune am produs noi, rom□ii de la Nord, fraților noştri de la Sud-prin trădarea noastră către ei, prin părăsirea noastră, inexplicabilă și impardonabilă, a rădăcinilor noastre, păstrate □ limba și fibra firii fraților din sudul Dunării... Doamne, iartă, rogute, laşitatea noastră milenară - și fă ca ruga noastră de iertare sa fie primită de frații aceluiaşi s□ge, aceluiaşi LOGOS SACRU (cu al nostru) - GRAALUL ROM□NESC !
PARTEA A II-A
„ILIADA " AROM NEASCĂ:„ VOSHOPOLEA de NIDA BOGA (epopee de sonete - transpusă de Hristu C droveanu)
VOSHOPOLE, - EPOPEEA TRANSFIGURĂRI
I
□ncă de la □ceput, trebuie spus că VOSHOPOLE este *epopeea retragerii unui neam eroic, după o luptă eroică - absolutul divin, eternitatea Sinelui Spiritual al Neamului.* Căci cetatea Voshopole este considerată un centru material, dar, □ primul r□d, CENTRUL SPIRITUAL AL AROM□NILOR. Deci, *soarta Voshopolei* este *arhetipul destinului Neamului* (Voshopole cuprinz□d, esențial, spiritualitatea, pură și eternă, gesturile, interioare și exterioare, pure si ritualice, ale arom□ilor). Voshopole este nu doar Ierusalimul,Mecca spirituală a arom□ilor-c□, mai ales, este *Walhalla,*„spațiul" edenic, pur spiritual (devenit astfel prin *investire spirituală* de către eroii Neamului - □ frunte cu acest Zeus olimpian al spiritului cultural voshopoleanarom□esc: CAVALIOTI), □ care sufletele și spiritul arom□esc se retrag, pentru a se re□carca cu eternitate: infinit triumf al speranței. Dacă vrei să recapeți durabilitate, neam arom□esc obosit, spulberat, deznădăjduit - □toarce-te, regresează spre originar, □ STAREA VOSHOPOLE -

Voshopole-Eden, Voshopole-starea de perpetuă rezistenţă şi luptă spirituala a Neamului Arom□esc. Acest statut, subliniem din nou, Voshopole şi l-a c□u351 stigat prin trei forţe: *ţelepciune ordonatoare, activitate creatoare,* şi, mai ales, prin *luptă eroică, transfiguratoare:* dincolo de mulţimea (cantitativă) a duşmanului etnic, arom□ii voshopoleni şi-au □trevăzut eternitatea spirituală, victoria □tru spirit, nepierirea veşnică. De aceea şi părăsirea ruinelor *materiale* ale Voshopolei (a se vedea sfatul preoţilor şi □ţelepţilor), pentru a permite transcederea Voshopolei, dincolo de formele epuizate - □ SPIRITUL EI INEPUIZABIL: □ propriul ei arhetip: ,.Voshopolea-aţea arsă şi surpată, /L'ia ca s-arsară multu ma muşată /Tu mintea-arm□ilor di tu xinitie. (...) Cu-aistă nividzută nă ciudie /Ş-Voshopolea şi-pitreaţe agiutorlu /S-arm□ă fara arm□ească vie." („Voshopole cea m□dră, spulberată, /Nepieritor, □ spirit e-ntrupată, - /Al băjenarilor, al tuturora. (...) miracol straniu, nemaipomenit, - /Voshopolea nu numai s-a luptat /Ci va lupta mereu, la nesf□şit!" - transp. H.C.).

Credem că aceste versuri apoteotice, finale, fac aproape superfluă următoarea afirmaţie: *Voshopole* nu poate răm□e doar ARHETIPUL M□NTUIRII SPIRITUALITĂŢII AROM□NEŞTI (suddunărenilor rom□i) - ci a tuturor *băjenarilor* - adică al tuturor membrilor-indivizi ai Neamului, care membri şovăie şi disperă, se rătăcesc □ credinţă şi speranţă, faţă de eternitatea (victoria □tru eternitate) Spiritului Neamului: *Voshopolea este leagănul arhetipal pentru rom ii de pretutindeni,* □ momentele de suportare grea a agresivităţii neantului spiritual, a forţelor entropice (simbolizate, aici, prin turci, albanezi, greci - biserica patriarhală grecească şi monahii greci pervertiţi - Satana fiind, de fapt, cuplul satanic: Ali-paşa din Ianina (turcul) şi Vasilike (grecoaica sinelui pervertit, devastator, Dalila greacă, ce nu suportă durabilitatea monumentalităţii eroicspirituale, a purităţii spirituale). Dar, paradoxal, ca □ toate epopeile autentice, RĂUL are funcţie transfiguratorie: dansul de bucurie al Vasilikeii, atunci c□d află de distrugerea Voshopolei şi de stingerea □ s□ge a m□driei arom□ilor harnici, creator-activi, denşi din punct de vedere spiritual - este dansul lui Vishnu, sau al lui Dionysos. Dezintegrator, □ plan material - dar reintegrator, □ plan spiritual. Fără neagra □cercare, fără tragica □cercare a distrugerii Voshopolei materiale - cetatea exemplară, strălucită din punct de vedere material - arom□ii nu ar fi experimentat transcederea spirituală, trecerea lor □ regim divin, prin VOSHOPOLEA REVELATĂ, devenită ARHETIP AL SPIRITUALITĂŢII ROM□NEŞTI.

Diaspora arom□ească este una aparentă, cum tot aparentă trebuie să fie despărţirea Neamului Rom□esc, □ rom□ii din sud şi rom□ii din nord: *toţi* rom□ii se regăsesc, se numesc, peste limitele accidental-istorice, materiale.

peste spaţiu şi timp, peste răutatea omenească, peste orice slăbiciune şi vrajbă, slujitoare Satanei - □ *Voshopolea ideală.* Pentru noi, rom□ii nord-dunăreni, NIDA BOGA, prin epopeea lui extraordinară, a dat un subiect de meditaţie profundă şi foarte gravă: Voshopolea ne aşteaptă *pe toţi* rom□ii, spre a ne uni, □ spirit şi-n simţire - *vederea plinirii sacrei misiuni de civilizare a barbarilor spirituali din acest Răsărit de Europă, de luminare spirituală a tunericului vijelios, distructiv, de transfigurare a unei lumi omise, minimalizate, persiflate, banalizate* - cea balcanică (aşa cum apare ea, □ superficialitatea de viziune, r□-voitoare, de rea-credinţă, a neamurilor nelămurite, □p□lite, orbite spiritual, ale Europei) - o lume discutată, mereu, □ termeni peiorativi, o lume adusă, p□ă şi de rom□ul Cioran, la sintagma disprețuitoare: „cultură minoră". Voshopolea ne cheamă, pe toţi rom□ii (de sud şi de nord), să depăşim aceste obstacole de □ţelegere - □N LUMEA REVELAŢIEI SPIRITULUI.

Poate că b□enarii, de care spun versurile inspiratului NIDA BOGA, nu vorbesc at□ de rătăcitorii, prin lume, arom□i - c□, mai ales, de rătăcitorii, departe de adevăr (dar care r□nesc şi sunt dispuşi să se □chine, pe ei şi viaţa lor, Arhetipului Adevărului - Adevărului Spiritualizat, Regăsit) - din această lume desacralizată, Voshopolea, fără □doială, ca arhetip al Neamului Rom□esc (fuzionat □ spirit) - este şansa soteriologică a celor care vor să se lase m□tuiţi, care vor să se integreze pe traiectoria autentică, gravă, tragică, iniţiatică - dar trimfătoare, pentru cei care ascund (fără ştire) - şi apoi vădesc, stimulaţi de acest drum iniţiatic - calităţi spirituale autentice.

/- *THIMEL 'ILUALI VOSHOPOLE (VOSHOPOLE SE-NTEMEIAZĂ T RG)*

1 – ceputul

Voshopole este chiar mai mult dec□ o epopee: este o etnogeneză, concepută ca o cosmogeneză. Neamul se naşte şi creşte dintr-un nucleu primordial, THIMEL'ILU -□NCEPUTUL - nucleul este exilat □ neant - pustiul cu fiare (iniţiatice, care păzesc comoara ORIGINII) - pustiul originar: „Vahi nu era puiată niţi stane, /Apanghiu n-avea omlu, pravda, c□il'i, /Sirinlu ţer era a lor tavane, //hirbea pădurile-mpline di avrime, /Di fricâ ma nu para ştiu Arm□il"i, /Nu vor să ştibă niţi di ţingrime." („Şi n-au găsit o streaşină cruciş, /Nici adăposturi - pentru oameni, vite. /Cerul boltit le-a fost acoperiş. //Doar fiare peste tot - şi loc stingher. /Ci au descins, cu inimi oţelite. /Şi n-au fugit - de spaimă, nici de ger." - transp. H.C.).

Acest nucleu incipient are aparenţa sărăciei formale şi a sărăciei vitale: oieri cu puţine oi *cristicul* este esenţializat - aştept□du-se miracolul expansiunii demiurgice - cinci peşti şi trei p□ni, □mulţite - □afara satanicului număr, a satanicelor cantităţi - este *calitatea,* de sorginte sacră: calitatea □vinge numărul şi dimensiunile, debord□d peste limitele cosmice, □tr-o expansiune spiritual-materială. P□nea vieţii este *neagră (sumulaie)* : „Ş-cu pane sumulaie tu tisag□") - neagră ca misterul ascuns al creaţiei. Straiele sunt simple (t□barea-zeghea. „Tuţ□ cu t□barea viniră pianumiri"), ca straiele zeului călător, peregrinul demiurg poartă masca derizoriului. B□ele-ciomege, din m□ni („Tu m□ă cu v□toasă nă ciumagă") joacă rolul falusului demiurgic: concentrează creaţia pe AXA ORDINII VIITOARE (potenţială, plănuită).

Ceea ce constituie centrul demiurgic al Voshopolei este inima oţelită a demiurgului-Christos (oierii pregătind □temeierea, ca miracol). Ca la orice □ceput, eroismul este instinctual, implicit, nonostentaliv, consubstanţial cu actul demiurgic: „Di fricâ ma nu para ştiu Arm□il"i".

2- Cupiile crescu (Se mulţesc turmele)

Şi, □tr-adevăr, esenţa calitativă, magică, intră □tr-o expansiune miraculoasă: ,.Tu an di trei ori

canda oile feată. /Cupiile troară acăţară s-creasc̆, /Şi grasa iarbă dipriună s-pasc̆, /Ar□ri s-cură lapte tu găleată." („Momite - oile, cu nu-ş ce nadă. /Fătau mai des, să □mulţească turma, „/Şi le pierdeai prin ierburi grase urma, /Iar laptele curgea-n şiştar - cascadă." - transp. H.C.).
Evident, demiurgul a instaurat, odată cu cadrul originar al creației active (deci, scoase de sub masca potențialității, pl□uirii), condițiile *Păm tului ca Eden.*
Belşugul inițial este expresia descătușării „măștii", Oierul-Demiurgul, fără nici o teamă de apariția *forţelor adversare creaţiei* - □u351 si desfăşoară totala Iubire: Creația Totală nu poate reieși dec□ din Iubire totală, fără rețineri, fără limite. Calitatea esențială, miracolul, depăşeşte cantitatea, dar fără a o neglija: cosmosul trebuie să intre sub Norma Formală, Să se □chipuie (să capete □fățișare şi să Funcționeze). „Hărăile groase, mari şi andisate, /Cu ascură caprină ş-moale l□ă" („In sacii mari, de nu-i puteai □toarce, /L□a țigaie s-adună mereu" - transp. H.C.). L□a sorții este, ca la orice □ceput, insesizabilă sub latura restrictivă: e o abundență-miracol, păstr□d doar forma-sac (misterul abia conturat, abia ascuns - o ambiguitate, posibilă doar la □ceputuri, □tre sacralitate şi fenomenalitate). Centrul demiurgic se impune, □că, autoritar-sacral: „şi foclu arde daima sum căldare. Iar talarile di lapte ma s-gulescu, /Şi butinile nu au acumtinare" („şi focul duduia □ orice tindă, /Butoaie-n cercuri □p□zeau livada - /Că st□a nu putea să le cuprindă." - transp. H.C.).
Focul- la fel şi uterul din care a izbucnit creația: *butoaiele din Eden,* care conțin şi apoi revarsă *lumina solidificată,* pentru baia originară - *laptele* (misterios, condensat şi ascuns-disimulat □ butoaie, □ vederea actului baptismal. exercitat asupra nou-nascutei lumi).
3 - Voshopolea agiundze hoară (Voshopole ajunge sat)
□ntemeietorii adamici (- oierii-bărbați -) cheamă, □ Eden, femeia-Familie -şi, astfel, normarea spațială a lumii originare devine mai severă, organizarea se transformă □tr-o separare (prin introducerea Femeii-Familie □ Eden) mult mai pregnantă, mai sofisticată, *demiurgia-miracol devenind, printr-un lent declin al sacralităţii, favoarea fenomenalităţii* - CONSTRUCȚIE: colibe-case, organizate □ *satul-Voshopole:* „Pi dzenuri şi călive s-iasă loară. /Uiaril'i singuri cum nu vor s-arm□ă. /Fumel'ile s-li aducă nu am□ă, /Voshopolea s-vidzu că easte hoară" („Cur□d senalță şi colibe-n zare. /Oierii, suferind cumplit de dor, /□u351 si cheamă l□gă sine şi pe-ai lor - /Şintemeiază noua aşezare" - transp. H.C.). Pătrunderea Femeii, ca ispită fenomenalizantă (desacralizantă) prefigurează satanismul agresiv viitor, agresor □potriva st□ii-Eden (deocamdată, o stare ambiguă, □tre spiritual şi fenomenal): viitoarea *Vasilike,* partea instigatoare, plănuitoare şi catalizatoare a dezastrului - devastatoarea Edenului păm□tesc (devastare, e drept, cu scop ocult, de transfigurare a fenomenalului □ sacral-transcedental).
Nimeni nu bagă, □să, de seamă, că □ Eden, cu bună-ştiință, a fost introdus ŞARPELE (sub forma abstract-tensionată, prefiguratoare, a dorului-chemare). Toți □u351 si văd de treabă, de expansiunea miracolului creației - *toate direcţiile şi sensurile:* □mulțirea hergheliilor, adunarea br□zei, l□ei, untului - □ butoaiele-utere ale luminii solidificate şi /sau lichide (lumina sacrală ambivalență: secretă, □ lichidul amniotic al laptelui - □ care plutesc misterele cheagului-□chegare - viitoarele forme ale luminii originare: br□za, untul): „ca fr□dza crescu-aclo şi irghiliile (...) Că munță au di caş ş-di l□ă stafiile, /Di umtu, ți așteaptă ca s-lu-aducă /Pi cal'iuri făr-di mardzine cărvănile" -„Şi se-nmulțesc □tr-una herghelii (...) Şi munți s-adună br□za, l□a-n vale, /Şi untul, cum spuneam - acu-n butoaie, /De gem, căr□d la ele, chervanale" - transp. H.C.
Se formează, astfel, MIŞCAREA, ca deplasare, şi sensurile-rosturi (semnatica mişcării), laolaltă cu stăp□ii-călăuzitori de rosturi. Se formează *un univers al drumurilor şi tranzacţiilor echilibratoare* (născătoare de suferința-geamăt, aceste tranzacții - dar necesare pentru stabilizare, prin echilibrare, a universului nou-creat): CHERVANALELE (dar şi chervanagii, ca născători ai chervanalelor şi ai nevoii de chervanale) - *gem* - prea-plinul-cantitativ □cepe să producă *suferinţă* anticip□d MAREA CĂDERE.
Acest efort echilibrator, □ jurul Şarpelui pătruns □ Eden - deja. pune problema unor ispitiri - □că minore, □că suportabile - ba chiar, victoria asupra stavilelor. Ispite (frig, arşiță, neguri, ploaie: „Tu larga lume cărvănaril'i s-cherdu, /Iu tihea cathe un va s-lu arucă, /Şi s-toarnă hărioşi cu marencherdu" („Iar chervangiii nu mai ştiu de frig, /De arşiță, de neguri şi de ploaie - /Dar truda şi-o preschimbă-n bun c□u351 stig." - transp. H.C.)- Evident, există o ispită benefică (□ perspectiva celor ce se vor □t□pla), ispita sistării drumului, ispita suspendării, din nou, □ potențialitate, a sensurilor. Dar intervine ispita malefică, reconfortantă □tru fenomenalitate: c□u351 stigul-echilibrare □ cadrul fenomenalității.
4-5-6: Cărvunaril'i 7 aduc flurii (Chervanagiii vin cu galbeni), Voshopolea s-faţe pulitie (Voshopole-i de-acum oraş), S-adună fumigame di oamini (Un furnicar de omenire)
După FACERE, mişcarea, □ esența ei, nu poate fi dec□ malefică, pentru că este centrifugă - este mişcare-ca-rătăcire-față-de-CENTRUL SACRAL. Dorul-chemare prefigura Demonul Mişcării. Mişcarea, deplasarea spațială, pentru răsp□direa-dilatare a nucleului esențial al Voshopolei - devin caracteristici (cu esență malefic-cantitativă), produse de (dar □potriva!) Centrul(ui) Creației-Voshopole şi răsp□dite spre periferiile universului. Deocamdată, nu se percepe faptul că periferia conține contraofensiva anticreației, contraofensiva forțelor distructive.
Personajele centrale ale acestei perioade de expansiune formală a nucleului esențial sunt *chervanagiii cu chervane* (cărăuşiii cu care). Este, □ context epopeic, o translatare şi multiplicare a ARCEI LUI NOE, din mediul lichid (Arca = simbol al vitalității esențializate), □ planul spațiului solid. Este o navigare a Arcei multiplicate - pe păm□t. Există o deosebire fundamentală □tre Arca exclusiv *expansivă* - şi chervanele *tranzacţionale.* Prima - *dăruieşte* doar, □prăştie doar - viață, har. Chervanele dăruiesc, dar şi primesc: transformă, transfigurează (□ sens negativ, malefic) darurile *luminii vii* (simbolizată de *laptele* - lichid, sau solidificat □ br□ză, unt etc) - □ lumina densă, dar rece: *galbenii de Veneţie* (flurii di Veneție).
Intervine, prin focul rece, malefic, al banilor - FRICA: „Cu minţă i flurii di Veneție, /Ți s-li ascundă cărvănaru ştie" („Că grei sunt galbenii de Veneție, /Dar fiecare să-i ascundă ştie" - transp. H.C). Banul e o proprietate nesigură - şi, de aceea, fascinantă: orice nu-ți aparține definitiv, prin

har divin, prin dăruire divină, are gustul vinei, al păcatului obscur - dar, tocmai de aceea, este ispititor. Ispita de a avea ceea ce altul nu are - de a avea ceea ce nu ți s-a dat, dar tu poți sili (silui) soarta. Aşa □ţelege omul să-şi exercite liberul arbitru, □ lume.
Tăcerea şi singurătatea ascetică ale demiurgiei originare - se transformă □ *proliferare verbală* (□ taclale-amintiri), □tr-o *existenţă dionysiacă* (transgres□d apollinicul): „Bat dzua munț□'i, noaptea şed la hane, /Aduc aminte-nveastele di-acasă /Ş-lă-astindze dorlu vinlu din bujane" („Pe şleauri ziua, noaptea la taclale - /Cei chervangii, cu g□dul la neveste, /Vin rubiniu, glumind, □ dau devale" -transp. H.C).
Timpul mitic, originar, „da peste margini", căci acțiunea tranzacțională (aducerea *lăuntrul Edenului* a forțelor exterioare, care nu conțin totdeauna germenii binelui...) duce la transfigurarea, fie şi parțială, fie şi păstr□d *puternice (că) puncte de rezistenţă mitică* - □ timpul istoric: „Trec anil'i, eta poate ca s-adună" („şi vremea trece, nu stă-n loc un pic" - transp. H.C.).
Germenii răului sunt, deocamdată, impliciți, mascați (disimulați) □tr-o consolidare a *formelor* din jurul Centrului Originar: □ locul COLIBEI-ARCA MITICĂ - se constituie, prin *hybris al mişcării* (exces de mişcare) şi prin *hybris tranzacţional: oraşul (pulitia) Voshopole.*
Acțiunea chervanelor □u351 si păstrează, □că, sensul mitic, ascensional - şi mediul □ care se efectuează mişcarea se păstrează, □că, sănătos (cvasistihial, cvasioriginar): „Sirin i-ntunicat poa' s-hibă țerlu" - „Pe orice vreme - că-i senin, furtună" - transp. H. C.
Numai că demiurgia se degradează spre *artizanal,* esențele sintetice proliferează □ elemente formale analitice, fragmentare, ale construcției: piroane, ciocane, dălți, cuie, marmură, var, blană, sc□duri, grinzi, mistrie: „Vin una după alta bair ş-cherile /Cu marmură şi-azveste ancărcate, /Cu sc□duri ş-grendză ți suntu tăl'iate /Di tahina p□' tu-armundziş di şerile. //Nu-arm□e niadusă nă mistrie..." („Mai urcă-n şiruri lungi şi harabale, /Căr□d la marmură şi var, prin vad, /Şi blană, sc□duri, grele grinzi de brad /Tăiate-n ferăstraie de din vale. //Aduc de toate - p□ă la mistrie..." - transp. H.C.). Şi *demiurgii* decad p□ă la nivelul de meşteri iscusiți (făcătura globală, revelatorie, □cepe să devină o mioapă şi meschină *aranjare a formelor alte forme,* pierz□d din vedere esența centrală, perspectiva, care nu se poate păstra dec□ dintr-un centru imuabil şi imobil).
Meşterii vin din alte zone exterioare centrului demiurgic - zone incerte, din punct de vedere sacral: Zagor, nemție (Afstrie-Austria): „Marmaril'i tuți Zagorlu şi-l'i pitreațe /Vin ş-masturi alăvdați di tu Afstrie" („Sosesc zidarii toți de prin Zagor /Şi meşteri iscusiți, de prin nemție" - transp. H.C.).
Şi totuşi, nu se construieşte *Turnul Babei,* nu se construieşte necuviincios, sfidător, □potriva lui Dumnezeu. Ci se construieşte cu o inocentă inconştiență, pentru o prosperitate-proliferare de tip domestic, respect□d legile divine şi poruncile măsurii şi cuviinței. De aici, impresia unei continuități a *teurgiei,* a clădirii omului, dimpreună cu Dumnezeu: „Vahi ş-Dumnidz□ cu m□ile-a lui agiută..." („Voshopolei -se pare că-i e naş /Chiar Dumnezeu..." -transp. H.C.).
După cum se poate observa, textul original arom□ notează o implicare superioară lui Dumnezeu, suger□d că avem de a face nu cu un oraş, ci cu o CETATE DIVINA, un templu-cetate, un loc unde se refugiază, activ şi pasiv, creator şi meditativ, □t□ CREATOR, pentru a putea fi apoi MEDITATIV - Dumnezeu. Numai că din □suşi titlul sonetului: S-ADUN□ FURNIGAME DE OAMINI - UN FURNICAR DE OMENIRE - se poate trage concluzia că demiurgii titanici, solemni, ai □ceputului, au degenerat, *prin pierderea perspectivei centrale, prin hybrisul acţiunii şi tranzacţiei, prin artizanal* - au decăzut: stadiul acesta al decăderii este *furnicarul, gregaritatea.* Nu este un stadiu avansat de demonizare prin degradare, pentru că lipseşte paradoxul antitetic -gregaritate-superbie (ca □ *Scrisoarea* /eminesciană: „Muşti de-o zi, pe-o lume de măsură cu cotul... Ne succedem generații şi ne credem minunați").
Nu. Voshopole are ceva dintr-un templu, refugiu al divinității - căci construcția nu a fost făcută pentru fala - ci pentru *proliferarea (mulţirea formală) a neamului. Furnicarul, gregarul* - sunt aspecte ale derizoriului, ale decăderii esențiale - şi totuşi, dacă satanicul sfidării divine nu a pătruns □ aceste forme proliferate, furnicarul poate fi doar rezultatul mediocru al unui hybris mediocru - dedesubtul furnicarului put□d fi intuită esența - Dumnezeu. Faptul că hybrisurile, cu centru VOSHOPOLE, nu au fost grave, ci au avut aspecte atenuate - □ subliniază *ocrotirea munţilor,* „Diparte cum tu munță e ascumtă" („Cum munții-n jur - privirilor o ascund" - transp. H.C.).
Voshopolea este ascunsă de munți - iar privirile Răului n-o văd, □că - sau, mai exact, Răul, □că, n-o poate ataca plenar („Nu are frică vămu di furame" - unde *furame* □seamnă *hoţi mulţi,* ca forțe malefice deplin proliferate, nest□jenit).
Şi totuşi, prin hybrisurile acțiunii şi tranzacției - a fost introdus, □ cetatea-templu - CALUL TROIAN al Răului: BOG□ȚIA (Materială). Oric□ ar fi de ocrotită cetatea de palladium-ul munților (Pallas - Athena = rațiune divină, prin poarta inițiatic□ a munților) - prin efectele sale. r□l este inevitabil: munții nu pot dec□ □t□zia căderea tragică prin Răul Interior (cădere care, □ cazul Voshopolei, va duce la transfigurare, va semnifica, deci. *moarte inițiatică)* - aşa cum prezența statuii lui Pallas-Athena, □ Troia, nu a făcut dec□ să □t□zie zece ani (un ciclu de evoluție cosmică) pătrunderea lui Ulysse - perfidia distructivă, av□d drept consecință invadarea şi trecerea, □ focul transfigurator (□ mit), a Troiei.
Bunăstarea-hybris (mizeriile pier. dar bogăția este hybrisul prosperității- bunăstare) nu □cetineşte, □că, infiltrarea (pe l□gă forțele inductive ale Răului) elementelor de consolidare divină, din interiorul cetății-templu: „S-analță biseariți" („Se-nalță mănăstiri") - este titlul următorului sonet
.
7 - *Se-nalţă mănăstiri*
Faptul c păstrează inocența, smerenia, starea de recunoştința - mulțumire lui Dumnezeu, ca pentru nişte daruri exclusiv divine (neți□d cont că *tranzacţiile* nu □seamnă doar intervenția pe verticală, comunicarea cu Dumnezeu - ci şi coruperea, pe orizontală, de către forțele periferiei luciferice) - □t□zie consecințele distructive ale Calului Troian al AVERII - hybrisul bunăstării. Chiar li se dau averilor dimensiuni şi *semnificaţii mitice,* consider□du-se (□ mod parțial eronat) că sunt averi exclusiv spirituale, precum cele din basme (uit□d de direcția şi sensul tranzacțiilor

prin chervanele. care au contactat periferii cosmico-sacrale. zone străine de esenţa templului - Voshopole, ca ombilic sacrii al Păm□tului): „Averile ca tu părămith l'ia s-creascâ, /Dit ţeruri canda Dumnidză s-dipuse /Vişterile tute di aclo li-aduse /arm□il'i di Voshopole s-l'i mească" (.Averile ca-n basme-ncep să crească, /De parcă Dumnezeu se □trecea -/Comorile ce-n ceruri le avea, /Voshopolenilor să li se dăruiască." - transp. H.C.).
Iată inocenţa primară păstrată: voshopolenii-demiurgi nu pot concepe dec□ că efortul tranzacţiilor a fost unul iniţiatic, de sondare-ispitire a milei lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu, găsindu-i curaţi, □ demersul lor - le-a oferit, *doar pe verticala spirituală* - averi. Această inocenţă □ exces va fi sancţionată de divinitate - dar prin această *inocenţă,* caracteristica fundamentală pentru orice *stare de sfinţenie* - VOSHOPOLEA VA *FI* TRANSFIGURATA, M□NTUITĂ: Orice bine conţine germenii răului, dar un rău dob□dit din inocenţă nu poate □piedica, nicicum, triumful reconversiei *totale* □ bine.
Inocenţa tranzacţionişţilor voshopoleni se traduce, nu doar formal, ci spiritual, prin biserici, mănăstiri şi schituri - □ălţate ca tot at□ea căi ale doritei teurgii, ale colaborării (pe drumuri sfinte, verticale, drumuri ale recunoştinţei şi rugăciunii) cu Dumnezeu: „Fără bisearică nu easte cohe, /Sved anălţate p□ă ş-tu curie /I mănăstire, iţi nă metohe." („Şi ce biserici i-au meşteşugit - /Şi-n t□gul lor şi-n juru-i (expansiunea centrului poate fi şi *devierea* centrului sacral), prin păduri (totuşi, se păstrează cadrul sacral, pentru zidire-construcţie - deci, se conservă germenele demiurgiei) /Ce mănăstiri şi schituri i-au ivit" - transp. H.C.). Inocenţa vede doar jumătatea plină a paharului şi păstrează, intacte, virtuţile creştine fundamentale: credinţa, speranţa, iubirea. Totul creativ este pus sub semnul Muntelui Sf□t *(Sfeta Gora,* simbolul transcederii muncii, □ acţiune exclusiv divină): „Ş-tut" „Avilu-nor" „s-lu aducă" („puteai să juri /Că-ntregul Sf□t-Munte au s□-l aducă" - transp. H.C.).
Şi, □ continuare, toate acţiunile, chiar dacă □cep să capete traiectorii treptat divergente (treptat, depărtate de centrul sacral) păstrează, totuşi, o oarecare *coerenţă sacrală.* Nici o acţiune nu este strict profitabilă - ci toate au. □ ele, păstrat - germenele de magie, germenele sacralităţii. Acestea nu sunt amănunte nesemificative, ci prefaţează şi justifică semantica gesturilor tragice de mai t□ziu: eroismul, diplomaţia, hotăr□ea părăsirii ruinelor materiale (conştientizare şi pocăinţă, faţă de revelaţia germenilor luciferici, pe care singuri, dar cu inocenţă, i-au infiltrat □ centrul sacral-Voshopole) - □ favoarea Voshopolei-Miracol-Arhetip Spiritual.
8-„Voshopolea lucreadză"(„Oraşul fără tihnă")
„Hăraie" (p. 250) şi „saclu" (p. 254) □seamnă, □ arm□este, cam acelaşi lucru: ceva □ care □cape mult, □ care se poate □desa şi adăposti mult. Cine se □deasă şi se adăposteşte, acum, după □temeiere şi după Descătuşarea Mişcării? Tot ce rezultă din *firul tors* (simbol al sorţii) - lucrat la războiul de *ţesut,* sau *pletit* cu andrelele, sub semnul luminii-lum□are: „Pit case noaptea nu sastingu ţerile" („Iar sfeşnicele nu se sting □ casă" - transp. H.C.). Ţesutul sorţii şi bătutul ei □ urzeala destinului - sunt acte hiperbolizate - sau, mai cur□d, avem de-a face cu o *condensare enormă a istoriei, Marele Mit al Voshopolei* (Arheul cel Mare al Arm□ilor). „Şi ar□boilu agripnie are, /Nu e lişor s-ascapă el di spată /Antreaga noapte coapsele s-nu-l'i bată /Că tu-agiutor şi svalniţa Pi-arsare" (Şi el războiul, parcă e la clacă, /□ bate spata fără contenire - /Unealta asta şia ieşit din fire, /De nu mai ştie, bietul, ce să facă" - transp. H.C.).
Trebuia să-şi *iasă din fire,* războiul de ţesut - pentru că „timpul nu mai avea răbdare", după vorba celebră a lui Marin Preda: trebuia □desată vremea, p□ă la transfigurarea calitativă, □ mit - pentru a forma *rezerva de eternitate* a neamului arm□esc. Apoi, rezerva de eternitate, obţinută prin „ieşirea din fire", prin tranfigurarea cantităţii de activitate □ calitate-a sorţii-□tru-veşnicie - urmează să fie ascunsă □ matricea-sac: marele mister al *coagulării acvaticului* (p. 250: taina obţinerii br□zei), ca şi cel al *ţeserii sorţii,* din firele, aparent, fără rost (□ realitate, conţin□d rost potenţial, fiecare), trebuie izolate de ochiul profan, trebuie apărate □ □tunericul magic al sacralităţii matriceale: *sacul. Breasla ţesătorilor,* deci, este fundamentală: de la ea □colo se poate citi destinul - sau se poate cere socoteală destinului.
9. „SarmacheşVi" („Mătăsarii")
Evident, după *ţesătorii* globalităţii firelor sorţii, vin maeştrii subtilităţii nuanţelor destinului, aristocraţii rafinamentelor destinului (rafinamente viclene şi perverse, ca orice rafinamente: rafinamentul este hybrisul interogaţiei profund luciferice): *mătăsarii.* Ei devin, inconştient, cauza catastrofei de mai t□ziu. Mătasea este hybrisul firului - este pervertirea calitativă a firului vizibil - □ invizibilitatea extrem de activă. Ochiul cedează □ faţa degetelor - iar *degetele facerii,* prin hybris, devin *degetele crimei. Degetele m g erii* vor deveni *degetele strangulării:* beii, care sunt atraşi-traşi pe firele (invizibile) ale mătăsii, vin □ Voshopole-templu, pentru că sunt cov□şiţi de lumina care li se strecoară, . prin degete, spre suflet. Dar lumina mătăsii, □ drum spre suflet, se transformă □ invidie, pizmă, lăcomie, ură - □tr-un cuv□t, *templul,* prin mătase, va deveni *abator.* Cel puţin, □ structurile lumii aparente. Deja energia beilor, prin mătase, este canalizată spre t□guiala violentă, spre tranzacţia cu ameninţări („Se ceartă, pleacă, se □torc din drum"): *mătasea* e doar cortina din faţa dezastrului evidenţei. *Mătasea* e hotarul □tre soarta umană, pervertită de forţe ahrimanjce -şi eternitatea orbitor-luminoasă (eternitate care se substrage cu at□ mai mult tactilului, cu c□ se sustrage ochiului uman - ced□d □ favoarea *viziunii* - ca transcedere a senzorialităţii). Invazia, prin mătase, □cepe, □ templul Voshopole: „Vin beianil'i di Şcodra i di Ghiorge, /ş-di tu dugheane nu vor el'i si-s mină/P□' nu-şi păltescu ţi-au ti strane borge" („Din Ghiorghe vin, şi de prin Scodra, bey -/Se cearta, pleacă, se □torc din drum, /Şi varsă prăvăliilor bani grei" - transp. H.C.).
10. „Cuiumgeadzl'i" („Giuvaergiii")
Aurul zlătarilor este tocmai opusul mătăsii: *aurul* este inima spirituală a templului-Voshopole, inima de foc a purităţii eterne, de dincolo chiar de formele-simboluri visate (revelate) □tru eternizarea prin esenţa-aur (lănţuguri, cruci, brăţări, colane, mărgele): „Şi foclu nu s-astindze vărnă oară, /Că suntu aţe ş-neale dim□date, /Ţi la isozmate va s-hibă date /Di dziniri icâ di părinţă

dhoară" („Şi arde focul - parcă-i de vestale, /Se cumpără inele, verighete, /Flăcăii logodesc □truna fete, - /Ca să le facă daruri e cu cale" - transp. H.C.)
Focul-aur produce solidarizarea spirituală prin iubire. Focul-aur menține tinerețea eternă. Foculaur este centrul mistic, de solidarizare interioară, de concentrare a tuturor forțelor spirituale (care converg la construcția Arheului Neamului) - pentru a exorciza, astfel, acțiunea de pervertire a mătăsii - cea aducătoare de *străinătate* şi de *vrăjbire,* ca urmare a orbirii profane (opusă orbiriitranscendere) □ fața supremației tactilului. Leacul contra mătăsii, antidotul □potriva versatilității sorții-istorie - pare că este focul-aur. Efortul spiritual pentru aur (menținerea Arheului Neamului) este exprimat prin apa-foc a *sudorii* (sinteza magică a contrariilor): „Ş-hărvia l'i-află fr□tea asudată" („Şi toate le storc r□ri de sudoare" - transp. H.C). Nu lipseşte, nici măcar la nivelul aur, demonul invidiei - contracarat de forța solidarizantă a centrului-foc: „Ianotisle vor ca s-li zilipsească" („Suratele de-aiurea să turbeze" - transp. H.C).
11. „ *Vise di asime" („ Vise de argint")*
Cu o treaptă mai jos dec□ aurarii, şi anume la nivelul *imaginării aurului* (căci argintul devine imaginarea neimaginatului) - sunt argintarii. Aceeaşi solidaritate spirituală sugerează munca lor - numai că această solidaritate nu este față de centrul ascuns-mistic, ci față de formele cantitative: „Tu-asime pulitia cum să- * nveaşte" („Şi-acoperă cu-argint oraşul tot" - transp. H.C).
Tot □ sfera sacrului lucrează şi argintarii - dar un sacru posibil de vizualizat, un *sacru accesibil* - şi el *iluminatoriu,* dar preponderent la nivel vizual-material, şi mai puțin la nivelul *sudorii-sinteză* mistică: „Iconili au di-asime caplu ş-m□ile, /Di-asime signele, polieleile, /Di pi biseriți cruțle şcubeile, /Di-asime-i thimiatorlu cu şând□ile" („Icoanele-n argint le toarnă, grele /Şi prapuri, candelabre poleiesc - /La fel cupole, cruci - le meşteresc, /Cădelnițele asemeni sunt şi ele" - transp. H.C).
□n loc de sudoarea mistică, rezultat al efortului spiritual interior - apar două categorii de sugestii despre acvatic:
a - acvaticul dorit, posibil, *chemat pentru a sacraliza* - VINUL, care transcede la AUR caloarea cupelor (formale) de ARGINT: conținutul esențial ..contaminează". □ sens pozitiv, formele care-l aşteaptă, □ prevăd, □ pregătesc leagăn de eternitate - sau traseu euharistie;
b - acvaticul revelatoriu, al f□t□ilor □podobite cu argint. Argintul f□t□ilor este solidar cu argintul apei profunde, venite dinspre esențele păm□tului. Şi totuşi, argintul răm□e ca VIS - visele fiind, şi ele, de argint: „Au şoputle di-asime şulinare, /Curată ca asimea apa cura: /Voshopolea di-asime ş-vise are" („□podobesc f□t□i cu-argint, duium - /A căror apă parcă de argint e, /Precum le-ajung şi visele, de-acum..." - transp. H.C). Nu se atinge, astfel, nivelul tăr□ului etern: „tinerețea fără bătr□ețe" a flăcăilor logodiți cu fete, sub semnul focului-aur. Meşterilor aurului „somnul le-a pierit": ci au *viznini-visuri* visează doar „lănțuguri, cruci, brățări...") - pe c□d meşterii argintului aduc visul adormitor, paralizant, al *formelor* sacre invadatoare. E o *hipnoză* a argintului - opusă *revelaţiei* aurului - ca foc, care stoarce din aleşii sacri-zlătari „r□ri de sudoare" („Ş-harghia Fi-afl□ fr□tea asudata").
12 - *„Băcaladzl'i" („Băcăniile")*
Tranzitivitatea şi proliferarea formelor se accentuează la nivelul *breslei băcanilor,* din *xinitie* (străinătate) aduc nucleii proliferam formale desacralizante, aduc maldăre cantitative - din pricina cărora extazul (zlătarilor sau argintarilor) dispare, fund □locuit cu *strigătul:* „Mărați ciraţl'i stigă şi azgheară" („Şi fac strigare slugile, v□tos" - transp. H.C).
Apare cuv□tul pervertit, cuv□tul-capcană demonizantă, pentru momirea-ispitirea-atragerea muşteriului: „Nu tac el'i p□ă nu avrăhnisescu, /Un singur muştiri nu vor s-lu cheară" („De răguşesc de-at□a gălăgie. /Şi-nt□pina clienții drăgăstos" - transp. H.CA Lăcomia de c□u351 stig este rezultatul firesc al pierderii reperului interior al focului-aur, prin entropizarea □ zona formelor proliferante, scăpate de sub controlul spiritual. Cei care muncesc sunt uitați, □ favoarea c□u351 stigului: „Iar băcăladzl'i scriu tu-a lor tiftere, ./Măcare s-da ciraţlor agărşescu /Ş-păradzl'i seara intră tu chimere" („Ci trec băcanii-n catastife tot. /Uit□d să dea doar slugilor simbrie.,, /C□u351 stigul numai, limpede-l socot" - transp. H.C). Iată apărute *catastifele* şi scrisul □ ele: nu sunt literele şi cifrele verticalei spiritului - ci reflectă orizontala proliferării materiale (din care esența s-a retras, □ fața agresivității materiale şi a poftelor carnale, inferioare, ţin□d de jumătatea de jos a ființei). Catastifele autoconsemnării păcatelor.
13 - *„Căldărarirl'i" („Căldărarii")*
Astfel ARAMA căldărarilor, spre deosebire de AURUL zlătarilor şi ARGINTUL argintarilor - devine simbolul degradării cu □că o treaptă mistică, spirituală: treapta degradării vizualului - spre auditivul-zgomot (profanarea auditivă) „Iu s-află poți lişor ca s-anguceşti, /După a ciocurlor maşi lavă mare"' (,.Pe unde se-află ştii numaidec□, /Din ciocănitul lor asurzitor" - transp. H.C.).
Ciocănitul este marcatorul, amenințător, al *m unţirii timpului* şi al micşorării intervalului p□ă la evenimentul contrar □temeierii: *desfacerea lumii tocmite.* Căldărarii □doaie (□moaie), nu durifică, nu transcend materia - spre centrul-spirit. *C tecul* lor nu este orfism pur, ci orfism alterat, orfism corupt de *glume* (bruiaj al sacrului, carnaval pătruns □ sacralitate). Ei nu mai sunt *coagulatorii* logodnelor, ca *aurarii* - şi sunt *corupătorii* (prin cuv□t-c□tec corupt) fetelor şi nevestelor. Pepelea - Anton Pann apare, □ acest context, nu at□ un geniu național, cai un demon corupător cu vorba entropică (palavrageala corupătoare şi degradanta a sacrului). Rezultă sugestia unui *balcanism,* □ sens inferior - ca disoluție a CUV□NTULUI DEMIURGIC.
14 - *„ Tufecciadzl'i ş-cuţătarl'i " (..Armurierii")*
Zgomotul aramei asurzeşte şi alungă forțele orfice - care vor refuza să se mai implice, cu acțiunea lor benefic-soteriologică, □ Iumea misterioasă a metalelor. Astfel ca, armurierii ating, □ mod inconştient, culmi ale pervertirii spirituale: □ loc să □tărească benefic, prin munca lor asupra nucleului sacral al metalelor - nucleul de foc al templului - Voshopole - ei transfigurează, □ sens negativ, foița metalelor - aduc□d-o la stadiul de *catastrofă (desacralizatoare) prin metale:* armeledin-metale (sau: metalele-din-arme) intră □ stăp□irea *străinilor* albanezi-musulmani (prinții

ghegi) - şi vor contribui, □ mod hotăr□or, la *agresiunea demonică* (din partea xinitiei-străinătate□străinare a esenței - sau a preajmei esenței) □potriva templului-Voshopole: „Li vindu-a Gheganlor -Arm□i mărațl'i /Ş-pil minte vărnă oară s-nu lă treacă /Că lă-ndridzea chirearea lor - gileațl'i' („Şi nici g□desc arm□ii-bieți, că toate /Pieirea lor le-o pregătesc - proclete, □n m□nile unor duşmani de moarte" - transp. H.C.).
AURUL şi ARGINTUL vor răm□e exilate, □tr-o spiritualitate mistică - si care nu se va releva dec□ după mistuirea zidului demonic al celorlalte metale demonizate (ARAMA, prin dez-orfizarea ei, d□d semnalul demonizării zidului de metale, care □conjură sacralitatea nucleului AURARGINT).
Demonul e Moartea. Dar Moartea va fi transfiguratoare. Prin moarte se va produce, paradoxal, exorcizarea de demonii metalelor. Vor răm□e AURUL ARGINTUL MIRACOLULUI VOSHOPOLEI - SPIRITUL NEAMULUI.
*15 - „Araţă**l'i" („Croitorii")***
Ceea ce țesuseră, ca destin, țesătorii - taie-croiesc, sub semnul demonilor-ghiduşi, croitorii. Firul sorții este desacralizat □ luxosul *ibrisin* (forma strălucitoare face sa fie ocultată *esenţă-fir-destin).* *Acul* este ridiculizarea *armei* - translarea ei, din c□pul semantic *sacral,* □ cei exclusiv *raţional.* „Tu-a lor cirşie canda-i faptu *draclu* (s.n./ /C□d treți pre-acio ar□z□ şi fără s-cafță" („□n piața lor descinse parcă *dracul.* /Ca sunt mereu pe glume groase puşi" transp. □I.C). şi mai departe: ..Au chipitoasă foartică tu gură, /Ş-pitrec cu trastu dit duvăni şicadzl'i" („Merg□du-le lor mintea - veşnic trează, /□pung cu ea pe-oricine, iar şi iar" - transp. H.C.i.
Cuv tul se desacralizează □ *glumă groasă* (logos demonizat) şi desacralizează pe oricine şi orice (acțiunea lor nu este doar reflexivă, ci şi tranzitivă): „Vahi Cavalioti u are pătată /Tu di arafță şcăldărari cirşie, /Şi-nglimele a lor le-are avdz□ă" („Un Cavalioti, □suşi, va fi fost - /Trec□d prin piața asta, forfecat... /Ca nu țin croitorii nici un post*' - transp. H.C.).
Hristu C□droveanu merge, □ transpunerea sa, mai departe dec□... Nida Boga, cu sugestia asupra satanismului rațional, introdus prin ridiculizarea esențelor solemne, prin ridiculizarea Arheilor - de către *croitor,* el numeşte acțiunea breslei croitorilor, precum si spațiul de desfăşurare a v□tejului, reunit, al croirii-ciop□țirii p□zei şi croirii-ciop□tirii CUV□NTULUI SACRU si a Arheilor *(piaţa)* - □ numeşte SABAT: „Păcat ca □vățatul nu ne lasă /O mărturie despre acest... sabat".
16 - „Chiurcciadzi"i' („Blănarii")
Croitorii forfecau-despicau materia p□ă la Arhei - şi apoi despicau-forfecau şi Arheii. Sau cel puțin aşa credea Demonul. *Blănarii* sunt rude spirituale ale croitorilor - căci ei smulg □velişul Arheilor Vieții, distrug□d Misterul de Foc al Vieții (vulpi roşcate... veverițe neast□părate, nevăstuici) - şi apoi. cos *alt fel,* ceea ce a mai rămas ca *formă* a Arheului. Acest *alt fel nu* mai e *viaţa* - este *luxul, hybrisul parazitării vieţii:* „Nihiţile vor s-intră tu săraie /Chiralele s-li poartă si vizirlu" („Jivinele ajunge-vor cur□d /Pe umeri de viziri şi de cad□e" - transp. H.C: avem de-a face cu simboluri ale pervertirii vieții - prin *putere desacralizată,* prin abuz, violare a viețiiechilibru - viziri-pseudoprinți ai Puterii (Desacralizate) şi cad□e-pseudofemei. pervertiri ale *femeii-viaţă,* □ femeie-plăcere-lux-parazitare a vieții reale, spirituale).
NIDA BOGA sesizează demonizarea, translarea sorții vii, sacrale - □ soarta „năt□gă" (nefirească) a ZIBELINEI („s□ure"). simbol al purității.
Voshopole trebuie să răm□ă Voshopole - adică Arheul Neamului - nu are nevoie de confuzia cu străin□atea-Lipsca, confuzie care duce la □străinarea, □puținarea, falsificarea prin dublare - a Esenței: „Avdzătlu ca di Lipsca păn.
ălvirlu /Voshopole antreg s-avea mutată" („Ci t□gul din Voshopole - ca m□e, /O altă Lipsca-n blanuri, o s-ajungă" - transp. H.C.). Blana e □brăcămintea Arhcului Vieții, siluit să se părăseascăpervertească pe sine □suşi. Şi Voshopole □cepe, din acest moment, să-şi autoatace esența mitică - prin r□na de a se „alinia" zonei demitizate, a tranzacționării desacralizante: Lipsca.
16 - 17: „Sărahil'i" şi „Cum lucreadză sărahil'i" („Zarafii" şi „Zarafii la lucru")
„Sărahil'i şed tu a lor bizistene, /Iu soarle şi ploaia nu agiungu" („Zarafii au o piață acoperită - /Nici soarele, nici ploaia să nu-i bată" - transp. H.C.). Acoperirea-separarea de soare-ploaie (cosmosul natural) - face ca *zarafii lirelor* să devină nişte *prinţi ai tunericului*- măşti care □locuiesc viața prin *surogatul aparenţeior-vopsire,* falsificare a FEȚEI: „Săraflu-auş t□lichearoşe are, /Mustăţle, perlu ş-barba cu măzie. /Tu m□ă cumbuloi di chihlimbare" („Zaraful-sef, un fes c□m□ □u351 si are... /Mustăți şi plete, barbă-le vopseşte - /Şi-nv□te-n m□ni mătănij-chihlimbare" - transp. H.C.). M□nile zarafului-şef, trecute prin locul, de data aceasta, *rece,* al aurului (nu mai avem de-a face cu aurul făuririi, de la zlătari -- ci cu *nurul tranzacţionist,* aurul cu care sunt *şelaţi* oamenii) - aceste m□ni parodiază satanic liturghia divină, satanizează rugăciunea, inversează scara rugăciunii-din-mătănii: o transformă, din scara ascensională. □ rotație sterilă: ...Şi-nv□te-n m□ni mătanii-chihlimbare".
Aparent, prin plata haraciului prin intermediul lirelor zarafilor - aceştia apar ca m□tuitori ai cetății. Dar tocmai aurul satanic, rece şi tranzacționist, □ va hipnotiza pe demonii dinafară. □ va isteriza, □ va chema, ca un strigăt asurzitor. Aparent, zarafii □ alungă pe turci, pe agii: □ realitate, tocmai ei, prin licărirea-semnal a aurului rece, □ aduc pe duşmani, pentru dezastrul formelor Voshopolei.
18 - „Sarahi arm i cunuscuţi ş-tu xinitie" („Bancheri arom i in lume")
Paradoxal: celebritatea *Voshopolei, Numele Ei Desacralizat.* este asigurat, □ primul r□d, prin bancheri: Gojdu, Vreta, Ghiza, Şina - □să, tot prin bancheri, celebritatea hrăneşte *demonul lăcomiei* care p□deşte *dinafară:* „U ştie ş-Pa-dişahlu Voshopolea /La Valide Sultan că easte dată, /Di-aoa tisădzi di amalamă l'ia Polea" („Chiar Padişahul ştie că-i aşa... /Iar Valide-Sultan cu mare s□g /□ ocrotește... pentru c□ le ia" - transp. H.C.).
Evident, cine ia - va mai lua. V□tejul care suge Arheii Voshopolei este,□ mod paradoxal, catalizat de banii bancherilor. Şi, tot paradoxal, unul dintre cei care i-au ispitit-st□nit pe demonii lăcomiei, şi anume Gojdu - □ va ține □ fr□, □ va domoli pe musulmani, va □cetini ritmul lor distructiv, atunci c□d aceştia vor năvăli □ cetate. Şi acțiunea lui Gojdu se va □drepta tot spre

Arhei - cei demonici, ai Lăcomiei, spre prinții comandanți (beii) musulmani.
19 - „Isnăhile" („Isnafurile")
NIDA BOGA vrea sa □dulcească semnificațiile, dezvoltate p□ă acum. de bresle. □cearcă să evidențieze, □ afară de contribuția lor la translarea. spre Răul-'Ispită, a Cetății - binefacerile, Răul e drept, poate *duce* si spre Bine: Iadul e pavat cu intenții bune - dar orice rău aduce un bine, făcătorii de bani *pervertesc focul vieţii* - dar il si alimentează:„Biseriți stampă şi sculie mare /Ți di isnăhi vor agiutate s-hibă" („Biserici, tipografie şi şcoli mari /Trebuie să fie ajutate de isnafi" - transp. H.C.).
Răul dezorganizează Binele? Da, dar are şi Răul o contribuție la ordine - nu ia cea spirituală, ci la aceea formală, rațională: isnafurile judeca, prin legi formale, sting certurile - conform unor datini străbune. lata ceea ce face ca Demonul să fie ținut □ fr□, ..civilizat", supravegheat si „reorientat": *datina,* apelul la (legătura cu) Arheii cei Vii ai Cetății Eterne. Prin isnafuri se mai produce un fenomen paradoxal: banii, desacraliztori ridică *şcoli şi biserici.* lată deci ambivalența Răului, iată *Răul ca Misterul Iniţierii in Sacralitalea Profundă.*
20- *..Isnaf- Başlu" („Mai marele breslei")*
□n felul acesta, satan este si Prinț-□ger, iar croitorul-raționalistul, *casapul*-distructiv al duhului vieții, *săpungiul* - alunecos ca sofismele demonice - pot deveni, □preună. □naltul Stăp□ al Obștilor, pot accede la Cuv□tul Sacru-Creator, din *Academie:* ..ații'i di la Academia Nauă. /Luacl'eamă la a lor migilișle tute /Şi zborlu □' i ascultă cu harauă" („Şi e poftit alesu-a-şi spune g□dul /Chiar şi la Noua lor Academie. /Unde-□vățații la vorbire □ dau r□dul" - transp. H.C.).
21- „*Voshopolea fără turt " („T g fără turci")*
Metamorfozarea răului □ bine. alchimia spirituală a Voshopolei. menține „□chiderea cărărilor" pentru Demonul cel Mare - Străinul: „S-aproache Turț□, nu s-avea vidzută" (..□chid, pentru păg□i, orice cărări" - transp. H.C.).
22 -Voshopoleas-chivemiseaşte singură"
(„ Voshopole se c muieşte săşi")
Inafară (rău) este transfigurat (prin această alchimie, av□d ca piatră filozofală - *datina)* □ *ăuntrul fertil, or duitor (fertil* □ □vățătura-ştiință, *or duitor* conform ştiinței - dar pe temelia datinii): ,.Ş-ca alte nale pulitii s-undzească, /Au alăgată-ntreagă xinitia" („Iau seama la oraşele vecine /Şi-nvață, de la toate, lucruri noi" - transp. H.C.). Alchimia se face prin „*bărbaţi de soi* (..bărbați alepță') /Ce ştiu a r□dui-o c□ mai bine"; ei sunt misterioşii magi, păzitori ai temeliei datinilor, ai vieții focului vieții, prin Arheii-Datini. Iată dezlegarea. m□tuirea (parțială şi temporară, evident) a maleficului, □spre benefic: *bărbaţii de soi* □ conduc pe membrii breslelor şi isnafurile, □ general, iar nu invers. Demonul □ Slujba Spiritului Divin, Or□duitor, Negentropic. Identificarea şi pedepsirea date răului sunt paza cea bună: ,.Slăbințe. iți furtu c□d s-adară. /N□u351 si giudicățle tute va s-li-aleagă. /După adeți strapachil'i ți-alăsară" („Iar c□d se-nt□plă şi □ t□gaci, /Vreun furt, vreo nedreptate, alte rele - /Voshopolemi ştiu a pedepsi" - transp. H.C.). Demonul este exorcizat, este stăp□it, este distorsionată influența malefică. Demonul este adus □tre limitele *datinii* - este zăgăzuit □tre *paznicii Arheilor.* Bărbații de soi, demiurgii mistici ai CETĂȚII.
23- „Un giuvair di munte" („Un giuvaier de munte")
Ordinea Divină □seamnă Iubirea Divină. Frumusețea Divină. Voshopole. care, prin alchimia Misticilor Magi, a supus şi transfigurat Demonii - este Mireasa Spiritului. Este Biserica lui Christos-Neamul Arm□esc. Iar Biserica este prefigurarea Edenului: „Nu pulitie mare, ma şgrădină" (..Nu doar oraş □ lege - ci grădină" - transp. H.C.).
24 - „Nă ţitate di lunină" („Cetate de lumină")
Este locul □ care cei plecați şi, prin plecare. □bătr□iți - se vor re□toarce. ca-n Matricea Divină: evident, pentru a redob□di tinerețea arhetipală, eternă. Voshopole-giuvaer este cristalul Perfecțiunii şi Purității, al Luminii Eterne. Spiritul şi Logosul. Academia (alături de biserici) şi Stampa (Tipografia), alături de şcoli şi spitale - sunt esența spirituală a Cetății eterne: Logosul C□ii se păstrează nu at□ pe h□tia de la stampă, c□ □ mințile, □ spiritele, iluminateprin Logosul Divin: tranzacționismul negustoresc, demonic, prin al chimi a □demnului mistic al „bărbaților de soi" - se transforma (transfigurează) □ flux unidirecțional *(aducere* - şi nu ducere) de Carte-Spirit-Lumină: „Tuți emburil'i c□d vin dit xeane părță /Ti a voshopoleanilor luninare /Aduc sfinduchi ampline si cu cărță" („Iar negustorii peste tot plecați, /Cu cărți se-ntorc acasă □totdeauna, /Să-nvețe şi s-ajungă luminați" - transp. H.C.).
25- *..Academia nauă. Theodor Caval 'ioţi" (Noua Academie - Theodor Cavalioti"]*
„Arm□il'i nu-au chimeri maşi ti umpleare." („Arm□ii nu se bat doar pentru aur" - transp. H.C., - ci se bat pentru aurul spiritual, aurul transfigurat: piatra filozofală: Academia - Templul Spiritului Neamului, Arheul Arheilor - şi magul Paznic — fruntea Academiei (revelația misticului din sintagma *bărbaţi de soi.* Theodor Cavalioti (Theodor - dăruitul de Dumnezeu, Cavalioti -- Orfeu - de *la caval* - fluierul orfic.)
Aurul este transformat *lumină,* sub privegherea magilor Neamului (al căror simbol este Cavalioti): „Arm□il"i nu-au chimeri maşi ti umpleare /El'i suntu anvitați si s-li gulească, /Un zbor di alăvdare fără s-grească. /C□d vor si-amintă-a minții'ei vişteare" *(* Arm□ii nu se bat doar pentru aur /Ei □u351 si deschid şi pungile uşor. ,/Să-şi lumineze-ntregul lor popor. /S-aducă faima pe acest coclaur" -transp. *H.C)*
□n felul acesta, Voshopole reveleuză Atena. Voshopole este ipostaza spirituală a Atenei: „Mintiminl'ea ațea veacl'e tuta //Anthina ti u are adunată. /Voshopole cuibarlu troară şi-mută" (..□nțelepciunii str□se din vechime /Do-atenieni -- ştim bine - fel de fel. /Şi □ Voshopole se pare, l-ar sta bine" transp. H.C.). Theodor Cavalioti este □carnarea (epifania) Academiei Platoniciene - de fapt. este sinteza creştinismului cu platonicianismul: „Theodor Caval'ioti ca nă steauă /Pi țerlu arm□escu anălțată. /Luțeaşte la Academia Nauă" („Atunci, pe Cavalioti l-au chemat, /Să stea □ fruntea Academiei - el, /Un □vățat cum rar s-a mai aflat" -transp. H.C.).
26 - „Bisearica şi grailu arm escu" („Biserica şi graiul arm esc")

Magul, mystul Theodor Cavalioti. determină resacralizarea spațiului-Voshopole. *Academia* devine *ieslea sf tă a naşterii Logosului-Christos:*
a - *Apostolul* si *Tatăl nostru* se nasc arm□eşte (□ Spiritul neamului Arm□esc). prin intermediul Academiei: „Aţel'i di la Academia nauă /Pi tu' bisearițI vin di ghiuvăsescu / „Apostolul" pi graiulu arm□escu /Şi „Tatăl nostru-l
c□tă cu harauă" („Tot cărturari de la Academie, /S-ațin pe la biserici - să citească/„Apostolul" pre limba arm□ească/Şi „Tatăl nostru", cu cucernicie" -transp. H.C.).
b - La ieslea sf□tă a Logosului-Crist-Academie vin sa se □chine celnicii (stap□ii de turme), păstorii din nucleele spiritului arm□esc, pentru a desăv□şi sinteza Spiritului Arm□esc prin Templul-Academia-Voshopole (Academia fiind Arheul-Logos): celnicii „Di Gramoste tuți celnițl'i alagă, /Di Şipisca, Grava s-dipărtoase horile //Bitcuchi, Nicea, Linătopea vine" („Din Gramoste, din Sipsea, alte părți, /De prin Bituchi. din Linotopi sosiți, /Din multe aşezări vechi, arm□eşti" -transp, H.C.).
Prin pastorii □făţişaţi la ieslea sacră a Logosului - se produce □florirea sufletului omenirii-neam. *Cartea,* născută □ ieslea logosului-Crist, este *Biblia. Biblia,* □să, este *Neamul* - prin epifania Academiei, Academia devine expresia cea mai □alta a Neamului, revelația esenței spirituale a Neamului,
27 - „Ifhie ti eupatridzi" („Predici pentru oameni semnaţi")
Cavalioti este □truparea Logosului Sacru al Neamului: el, Logosul Sacru, este coagulantul şi transfiguratorul neamului. Cavalioti este loan Gura de Aur şi Christos, reuniți □ aceeaşi ipostază umană (gura ..hrisusită" - aurită, dar, □ acelaşi timp, „Cu focu spuse ş-crištinească vreare" - deci, este foc al voinței lui Christos-Logosul),
Spiritul Neamului, prin orfismul cavaliotic, *u351 si revelează propria măreţie* - prin limbă □u351 si redescoperă Sinele Sacru: ..Voshopoleani'l alepță s-l'i mărească. /P□'ază cum nu are gritä altu" („Şi inima-ți tresaltă, c□d slăveşte /Fruntaşi ai obştei, de-azi şi de altc□d" - transp, H, C): aceşti fruntaşi sunt Arheii spirituali si magii mistici, care conduc neamul Spiritului din istorie □ eternitatea-□NISTORIE).
Mulțimea, recoagulată □ntr-Unul Sacru, regresează temporal p□ă la Edenul - sinele spiritual recuperat, prin Logosul Sacru Recuperat: „L'i-ascultă arm□amea adunată /A graiului şi-a minţil'ei viştеare. /Di ete ți va s-hibă alăvdată" („Mulțimea-i soarbe vorbele cu dor, /Şi-ar vrea să-i fie toți □văţăcei -- /In graiul cel străbun si drag al lor" -transp, H.C).
28-„Cartea arm ească". „Voshopolea pare 'na sculie". „Lunină arm ească". „Anveadză grailu părintescu tu cărţă"
(„Cartea arm ească". „Voshopole vaţă tr-una". „Lumină armineasсă". „ vie graiul părintesc cărţi")
□n slujba Logosului Sacru al Neamului - se pun *călugării.* Are loc o mişcare inversă. Ceea ce au primit (centripet) şi transfigurat (aducerea ştiinței, □ cărți, prin negustori) - arm□ii răsp□desc acum *ei,* centrifug, spre lume: esența Neamului, revelată □ Logos, este *părtăşită* (□ sensul euharistic, transfigurator *al lumii,* dinspre centrul sacral Voshopole-Eden) către umanitate, Slava graiului □seamnă nu simpla m□drie - ci revelarea sacralității, pentru a transfigura, la modul centrifug, lumea. „Anveadză" trimite si Ia *văţare* şi la răsp□dire-dezvoltare: „Călugri di la mănăstir lucreadză, / La stampă tipusescu carță nale, /Diparti cărvănaril'i s-duc cu eale. /Vor cartea arm□ească s-u anveadză" („Călugări de la schituri nevoiesc /□n stampa din oraş - sa tragă cărți, /Purtate apoi cu s□g şi-n alte părți, /Spre slava graiului lor arm□esc" - transp. H.C). Precum a spus Eminescu. misiunea noastră ca neam este de a fi strat de cultură iluminatoare, aici, □ Răsăritul Lumii - pentru a veni să se □părtăşească (adică să-şi reveleze propriul Eu Spiritual) celelalte neamuri de primprejur. Acest *prejur* poate fi lumea □treagă, care-şi va da seama de tragedia despiritualizării ei - şi de şansa oferită de aceasta f□t□ă *ca* apa vie, f□t□ă spirituală, care este zona spirituală de Răsărit. Nu există v□stă pentru revelația Logosului sau, mai exact, prin Logos dispar:
a - at□ diferențele de v□stă, topindu-se □tr-o tinerețe eternă a spiritului (p. 267: ..Meseriaşi (...) precum cei mici");
b - c□ si diferentele de sex (□vață si mamele = generația trecută, □preună cu copiii);
c - *Cartea-Spirit,* fața cristică a lui Dumnezeu, desființează barierele sociale, de breaslă etc.
Cartea-Spirit re-creează starea de *comuniune originară:* „Isnăhile tute loară si-s antreacă. /Nu sveade fără carte na duvane. /Aţ e l ' i di la păzare s-di la hane, /C□d şed, cu cartea oara vor si-u treacă" („Se ntrec isnafurile □tru carte. /Orice dugheană, orice han, bazar,/Privesc □văţătura ca pe-un har. /Fără de care nu ajungi departe" - transp. H.C).
Oamenii care slujesc lui Dumnezeu-Logosul (preoți, diaconi) devin călăuzele spirituale ale oamenilor aurului: aurul rece este retransfigurat □ aurul fierbinte al sacralității, □tr-o mişcare reintegratoare de sine, □tr-o mişcare uriaşă, de centripetism spiritual (I - a fost centripetismul ştiinței, efortului propriu, cu finalitate revelatorie, II - a urmat centrifugismul euharistic, III - mişcarea fundamentală răm□e cea centripetă, reintegratoare a Sinelui Spiritual, mişcarea de regăsire, prin Cartea-Logos Revelat, a Edenului-Voshopole: „Cu m□ile-n s□ că şed nu vor s-l'iacată /Di la bisearițI dhiaconil'i si prefțăl'i„/Dum□ica l'i-acl'eamă părmăteftăl'i. /Tuți carte arm□ească s-l'i anveață" - „Iar preoți, diaconi din cele biserici, /Necontenit i-adună-n jur pe toți - /Că-i de folos a ştire să socoți, /Să buchiseşti - şi mintea să-ți desfereci" - transp. H. C: *desferecarea minţii* = eliberarea Sinelui Spiritual. Sacral).
Regăsirea Sinelui Sacru-Logos Sacru - este socotită *re vierea Neamului:* Christos reintră □ neamul Rom□esc, prin Logosul Sacru Revelat (dinspre biserică, spre stampa şi Academie).
Lumina Edenului □ cheamă pe toți, □ resfințeşte pe toți, prin Logos: „Cum cu aprimtă țeară preftul iase /Ş-lunină s-l'ia acl'eamă el laolu /Apoi lă spune că anvie Hristolu, /Aşi Voshopolea lunină aprease. //Aprease arm□ească nă lunină /La stampa ş-la Academia Nauă, /Şi ca la hăgilăche cu harauă /Acl'eamă arm□amea-ntregă s-vină." („Cum preoții coboară din altar /Şi-şi cheamă

poporenii la lumină, /Intru credință dreaptă să și-i țină - /Nici t□gul, timpul nu-și pierde-n zadar... //Și iată că, Voshopolea □treagă, /Prin stampa ei, prin Noua Academie, /Din adormirea veacului re□vie. /Și lumea-ncepe altfel s-o-nțeleagă" - transp. H.C.).
Această *nouă ţelegere* este transcederea Neamului □ Arheul său de Logos Etern. Din această Cetate a Spiritului iradiază, mistic, forța Neamului. Această Cetate a Spiritului neamului s-a arătat (epifanie și hierofanie, □ același timp;: de-.acum □colo, de la acest final al primului ciclu al epopeii Voshopolei, știm ca Neamul Rom□esc nu poate fi biruit, este *intangibil* □ esența sa spirituală, nu doar *invincibil:* esența-Carte, esența-Logos, nu va putea fi atinsă de nimeni dinafară. Demonii au fost exorcizați, la nivelul esenței. CALVARUL VOSHOPOLEI va porni de la Christos-Logosul Divin □tru M□tuirea Neamului de Moarte - □tru eternitate: „Hristolu cum dit groapă are-nviată. /Ca și-ascapă si grailu-a nostru bana /Voshopolea să spună-i aştiptat□" - „Că dintr-o moarte - t□gul tot se scoală (sau, mai aproape de text: „Așa cum Hristos a-nviat din groapă, /tot așa □u351 si salvează [la modul spiritual] și graiul nostru viata - /Voshopolea e aşteptată [chemată] să dea mărturie □ acest sens").
Ceea ce i se va □t□pla Voshopolei, nu va atinge nicicum Arheul - Logos (regăsit, resimțit □tru veșnicie): va fi o □cercare pentru a dovedi *lumii tregi.* pentru a revela lumii □tregi, acelei lumi □că nesfințite, □că nedemnă de revelație - că Spiritul este nemuritor că nu există moarte. □nvierea lui Lazăr precede calvarul și □vierea Supremă, M□tuitoare de Cosmos, a lui Christos. *Moarte nu există.* Aceasta va urma să demonstreze *Calvarul Voshopolei,* că moarte spirituală nu există, *pentru cei care sunt conştienţi de existenţa Spiritului.* Voshopolea nu-și va demonstra sieși acest adevăr (axiomatic, de fapt. pentru orice creștin adevărat), căci Sinele său s-a revelat prin hierofanie - ci celeilalte, neluminatei, □că, de revelația Spiritului - lumi.
Voshopole ca *stea-soare* (..Voshopolea ca soarele lunineadză" - ..Voshopole străluce ca o stea" - transp. H.C.) este Voshopole-Crist: de acum □colo, destinul Voshopolei nu va mai fi □ sine pentru sine - ci va fi un *destin exemplar, o* hierofanie cosmică, o theofanie cosmică. De acum □colo, privirile trebuie ațintite asupra Voshopolei ca asupra Bethleemului și ca asupra □tregului traseu de destin exemplar-cristic: Bethleem - Golgota. De acum □colo, va fi liturghia pentru popoare, pentru *alte* neamuri - prin *epopeea Voshopolei:* „Voshopolea ca soarele lunineadză, /Di-arm□i ciudia aştiptată s-fațe /Și grailu părintescu-a lor anveadză" („Voshopole străluce ca o stea, /De c□d străbunul grai aci □vie, /Cum fiece arm□ visa. dorea" - transp. H.C). Fiecare neam trebuie sa se privească *pe sine* □ Calvarul și Transfigurarea Cristică a Voshopolei – trebuie, fiecare neam să se regăsească pe sine, să se recupereze pe sine, prin tragica liturghie, a Voshopolei. Spectacolul liturgic trebuie asumat ca epifanie, ca theofanie - ca revelare a Sinelui Tuturor Neamurilor, sub stăp□irea călăuzitoare a Arhanghelului Mihail.
Să primim Calvarul Voshopolei - dar, privind, să avem, ca o permanență imperioasă, □ minte, nu ca o consecuție, ci ca o simultaneitate cu Calvarul: □NVIEREA, Biruința definitivă a Spiritului-Sinelui Spiritual, asupra formelor istorice.
Arm□ii sunt neamul ales. Voshopole este hierofania către Neamuri - este catalizatorul spiritual al identității Neamurilor. Arm□ii s-au luptat cu toate legiunile de demoni (a se vedea superba și subtila □șiruire, desfășurare a acțiunilor demonice, a ispitelor creatoare de forță spirituală: breslele sunt influențe demonice, dar, □ același timp, au ca misiune □tărirea spirituală a Neamului - p□ă la transfigurarea cristică). Acum, din ipostaza Sinelui Sacru Intangibil, atemporal, revelat - ei oferă neamurilor spectacolul apocatastazei: cei care vor privi destinul cristic al Voshopolei, și-i vor □țelege sensul profund - vor fi m□tuiți, vor fi reintegrați □ Sacralitatea Logosului Cosmic. Voshopole este Inima Sf□tă, care pulsează răsp□dind lumină și adun□d, spre luminare, □ centrul-Logos sacru, Neamurile Lumii.
// - .. VOSHOPOLEA SUM NIORI" („ VOSHOPOLE N FURTUNĂ ")
„Buhil'i avi" („Cucernicele" buhe)
Dacă NIDA BOGA nu si-ar sf□și epopeea prin acel sonet-apoteoză mistică: „Miracolul Voshopolei" - valoarea spirituală a părții a doua („Voshopole □ furtună") ar răm□e una minoră. □ntreaga operă ar fi una cu valențe aproape strict estetice: o simplă construcție epică motivațională, intriga, □ vederea descătușării unei acțiuni - catastrofale, e drept, dar cu semnificații, totuși, limitate la o realitate fenomenală oarecare. Un t□g bogat, amenințat de jefuitori lacomi, st□niți la nelegiuire de niște invidioși intriganți.
Nu. NIDA BOGA construiește un mit, o epopee-mit. Și părțile obscure, deci □cărcate de energie semantică sacră, ale secțiunii a Il-a - devin elemente fundamentale pentru o operație magică, exorcizatoare și soteriologică. Există două cuvinte cu □cărcătura semantico-mitică deosebită: *buhă* și *Gomora:*
a - *buha - bufniţa,* □ limbajul esoteric, are dublă valență semantico-mitică:
1 - simbol al □țelepciunii sacre (este pasărea - simbol al zeiței Pallas-Athena); 2 - element motrice (sau doar catalizator, sau proteguitor) al operațiunilor magice nocturne, ale esoterismului profund, ne□țeles de vulg. Aparent (și aceasta e valabil doar pentru fenomenalitate), patriarhia grecească (cea care stă sub semnul nocturn al *bufniţei)* lucrează □potriva arom□ilor, pentru distrugerea Voshopolei: „Așițe suntu buhil'i-ațel'i tu-arasă /Aoa ți vin di la patriarhie, /Lunina arm□ească nu u-alasă" („Croncăni [de fapt, transpunerea mai apropiată de texl: *bufniţele]* la fel sunt cei ce rasă poartă, /Trimiși de la Stambul [de fapt, textul original spune: *patriarhie* - adică patriarhia grecească de la Constantinopole, centrul puterii bisericești greceşti] - să spioneze, /Voshopolei [de fapt, textul original indică clar esența spirituală sacră a orașului: *lumina spiritului arm esc]* menindu-i cruntă soartă" - transp. H.C.). Dar, □ plan sacru, nu cumva, cu totul independent de voința patriarhiei grecești, se țese o cu totul altă semantică a acțiunii care duce la zona catastrofală, la cataclismul fenomenal? Răspunsul trebuie sa-l căutam □ ad□curile mitice ale celui de-al doilea cuv□t-cheie: *Gomora:* „Au nă buneață di criștini tea s-facă /S-u pustusească vor Naua Gomora, /Voshopole ți ma s-analță tora, /Ș-ti totna grailu arm□escu s-tacă" („și cum z□ania e slujba lor [a ,.bufnițelor" de Ia patriarhia grecească]. /Pe musulmani i-aț□u355 tă cunfocare,

/"Noua Gomora" a o dăr□are. /Sa fie-nvăţătura tuturor" - transp. H.C.).
b - *Gomora,* ca şi Sodoma, este simbolul limitei pe care o poate atinge pervertirea spirituală, exprimată □ zona fenomenalului. Dincolo de această limită, dacă se trece, intervine sacralul - printr-o dublă acţiune; 1 - distructivă (a fenomenalului pervertit) si 2 - *transfiguratoare* (ceea ce era hybbris □ zona fenomenală, devine forţa motrice pentru resacralizare, □ zona spirituală). Da: *Voshopole* devenise *Gomora Arom ă.* Adică, depăşise limitele de structurare □ zona .,belşugului'" material, □ zona fenomenală. Voshopole nu numai ca se □plinise total, nu mai avea *ce* sa mai dezvolte pentru fenomenalitate - mai mult dec□ at□: intervenise autoblocajul fenomenal, pervertirea sensurilor divine, implicate □ structurarea fenomenalului. Nu se spune *un cuv t măcar* despre milostenia voshopolenilor de r□d (excepţie fac „bărbaţii de soi", iniţiaţii □tru ale spiritului, din biserici, de la stampă şi de la Academie), despre generozitatea celor bogaţi către cei săraci: dimpotrivă, băcanii „uită" să plătească simbriile slugilor lor, adică tocmai ale celor care le asigură □belşugarea fenomenală. Era necesară sancţiunea divină - mai exact, era necesară restructurarea a ceea ce fu sese fenomenal — □tr-o zonă a esenţialului. Transfigurarea, transcenderea. Dar transfigurarea este precedată, obligatoriu, de CALVAR - ca instrument al resacralizării. Treptele cataclismului sunt absolut necesar de urcat - pentru a accede la planul superior de existenţă, cel spiritual. Şi pentru aceasta, toate structurile fenomenale trebuie atacate şi distruse, de către agenţii demonici (transfiguratori). Cuplul demonic AL□-VASILIKE este cuplul transfigurator, asigur□d Calvarul, pregătind astfel,□ registru sacral - eliberarea spirituală a Arhanghelului: *spiritul nemuritor al voshopolei:* ,.Sc□dil'e bune troară suntu tease /Ali Păşelu că lu au tu m□a. /Ş-Vasiliche dil zborlu-a lor nu ease. //Un semnu-aşteaptă şcreta Ghegărie /ca cheatră pisti cheatră s-nu arm□ă /Voshopolea iu ază-i pulitie" („Şi curse-ntind şi ţes cloncanii şui, /Aii Paşa le cade-ndată pradă, /Ca şi Vasilike, metresa lui... //Un semn satrapu'-aşteaptă, şi ai săi, /Voshopolea - s-o darme şi s-o radă, /Că nu degeaba se numesc călăi" - transp. H.C.). Calvarul este provocat printr-o ierarhizare dublă: 1 - ierarhizarea forţelor Răului care atacă, structur□d Calvarul; 2 - ierarhizarea zonelor Martirei Voshopole, unde aceasta este atacată. Căci există o ierarhie a centrilor luminii, care provoacă atacul forţelor din zona bufniţelor subtile - ca şi din zona demonilor primitivi, □ prima ierarhie (forţele agresive ale Răului) se disting:
a - un centru mistic, nevăzut, dar atoateactivant, al Răului: Patriarhia grecească din Stambul, care nu este folosită, ci ea foloseşte forţa brută a turcilor. Patriarhia este Bufniţa, □ţelepciune a Răului, pusă □ slujba realizării Calvarului - ca şi Iuda, trădător, dar şi *catalizator necesar* al Calvarului;
b - actanţii vizibili, puşi □ mişcare prin impulsurile centrului mistic: arhierei şi preoţi, care vin la Voshopole („Di Ianina dhispoti şi di Custuril'i /Voshopolea ţi-adară-avdzară troară /Lă vine di inate mare s-moară, /Ma pi-ascumta lucreadză el'i ca furiil'i. //Pitrec tu cărţă taha ivlughie, /Cu prefţăl'i di aţel'i ma buni şi gionil'i /Ţi pot lişor tea s-veadă ca spionl'i /La stampă ţi s-lucreadză ş-la sculie" „Din Ianina, Castoria - □alţii /Arhierei pornesc să afle-ndată - /Acolo, □ Voshopolea bogată, /Ce coc arm□ii ăştia, blestemaţii... //Şi vin □ roiuri preoţi vechi □ rele. /Şi trag cu ochiul... binecuv□t□d - /Şi cercetează toate, r□d pe r□d, /La stampă, pe la şcolile acele..." - transp. H.C.) - cu scopul de a-si □treţine flacăra zavistnică-distructivă, de anticrişti;
c - cuplul foarte interesant de demoni - actanţi. colaboratori ai arhiereilor greci: demonul primitiv, s□geros, ALI („Nu-l'i si usucă m□lie-a lui di s□dze. /Tu lăi aproape celnicamea tută /Gileatlu-Ali u are anviscută, /Ar□e maş, duneaua c□du pl□dze" - „Se simte bine - şiroindu-i s□ge /Pe labele de lup şi de călău, /Se bucură nespus, c□d face rău - /Şi-ar r□e, dacă toată lumea ar pl□ge" - transp. H.C.) - şi BELFEGORUL FEMININ, perfid şi seducător: cad□a grecoaică, dansatoare cu corpul şi cuvintele, creatoarea reţelei hipnotice, □ jurul s□gerosului demon IRINWE-ALI: VASILIKE este □sufleţitoarea *Golemului-Ali,* prin incantaţii, dans, teatru al ispitei şi spaimei, totul □tr-un dozaj savant: „Cum easte ma nă theatrină bună /După minută nu para l'iangreacă /Cu lişureaţa la ar□ ca s-treacă, /Şi dulţi zboară al Aii s-l'i spună. //Avonea piră braţă-le l'ia s-l'i -ardă /Şi ocl'i ş-budzăle s-l'i si-aprindă, /S-l'i başă m□a, barba s-l'i dizneardă. //Şi blăstimata greacă nu s-alasă, /Va gheganilor Voshopolea s-u vindă //Ca s-nu arm□ă niţi tor di casă" - „Că şi „teatrul" prinde bine... //Ba e geroasă, ba nu e - □dată, /Ba pl□ge, ba s-alintă, □ dezmiardă, /C□ paşa n-are cum să nu se piardă /□ piesa asta, măiestrit jucată. //Se pierde că metresa-i toată foc, /□i arde trupul-ntreg, de doruri multe... /Şi se aprinde şi Ali pe loc. //Şi bătălia-i c□u351 stigată, gata. /Satrapul e □vins - şi bun s-asculte /Şi să-mplinească ce vrea blestemata" - transp. H.C). Vasilike este demonul intermediar, grecoaica fiind - □tre Mitropolia grecească şi demonii de r□d, ucigaşii din Ianina, sub comanda Golemului-Ali: „Că blăstimata greacă tu hărvie, /Di vărnu că s-nu hibă cunuscută, /Că ună călugriţă anviscută, /Avea vinită la mitrupulie" - ..O poartă greacă la Mitropolie, /Venită-n straie noi, călugăreşti, - /Aşa se-aduc aci, asemeni veşti, /ca nici păm□tul chiar să nu le ştie" - transp. H. C;
d - ghegii (albanezii) desculţi şi fără de cămaşă - simpli executanţi, demoni mărunţi, activaţi foarte uşor, prin impulsuri primitive, de tipul lăcomiei josnice: „Di sirmă stranile şi di cumaşă, /Giubeile di sămure şi bidenile, /Li spun a gheganilor făr-di cămeaşă" - „Făgăduie năimiţilor" [de fapt, □ textul original: gheganilor - ghegii fiind unul dintre triburile albaneze războinice, care, □să, fiind foarte sărace, s-au angajat, prin majoritatea membrilor lor, □ simbria turcilor].
A două ierarhie este de mare profunzime:
1 - centrul mistic al Luminii, care trebuie atacat, de către centrul □tunoricului-Bufniţă: *graiul arm esc* (scopul arhiereilor şi preoţilor greci este ca „grailu arm□escu s-taca" - „Lunina arm□ească nu u-alasă" - adică scopul grecilor este sa stingă lumina spirituală a Neamului Arm□esc);
2 - tot ce poate ajuta, susţine, răsp□di, □treţine focul mistic al Graiului (Logos divin — prin care „*steagul arm iului ţin"*— adică prin care evidenţiază spiritualitatea arm□ească): *biserici, şcoli, stampă, Noua Academie* nu le place, căci, totul, □ Voshopole, poartă ampreta slavei duhului viu, Logosului Sf□t.
3 - centrul al doilea, vizibil, al Voshopole). este ceva *abstract,* un principiu: bunăstarea,

suprasaturarea cu forme materiale (care dublează structura esenţelor spirituale): *Noua Gomora.*
Acest centru, pe de o parte, face Gomora vulnerabilă - pe de alta parte, pentru ca VoshopoleGomora şi-a □plinii misiunea formală pe păm□t, centrul bunăstării favorizează drumul Calvarului: va urma desăv□şirea misiunii spirituale, mai exact, decantarea desăv□şita a misiunii spirituale, de cea antrenată □ formele materiei;
4 - dinspre acest centru material sesizabil la modul suprasensibil (ca un fel de corp eteric, sau ca fantasma corpului fizic al Voshopolei) iradiază două direcţii de finalitate a „v□ării": I - *amalma* (adică *aurul duium,* mulţimea aurului), cu variaţiunii formale: „pălăţile di mirmer" (palatele de marmură) şi II - *armele-armătulame* (adică mulţimea armelor). Voshopolea spirituală-crestină se zvoneşte că ar fi intrat □ legături directe, prin cărţi-scrisori venite dinspre ..muscali" - aliaţii creştini ai arm□ilor, contra musulmanilor: „Că vin di Moscova acloţe cărţă /Ţi scriu disci'is cuntreaga crişţiname ./Să scoală cap şi tu aiste părţă" („Ba se zvoneşte că muscalii vor /Să sprijine ghiaurii, să ne sfarme [pe musulmani] /Ce-ar fi... de am lovi naintea lor?" - transp. H.C.i;
5 - □ fine, formele primitive de proliferare a *aurului rece,* imediat - perceptibile de către demonii simpli: giubele de samur, scurteici blănite etc - bune pentru ghegii „făr-di cămeaşă" (deci, cu nevoi materiale elementare, care tin, uneori, de supravieţuire, pur şi simplu).
Interesant e jocul fascinatoriu al lui BELFEGOR-VASILIKE, alternanţele lui atitudinale ameţitoare, duc□d p□ă la adevărate transfigurări:
I- prima ipostază este aceea □ care VASILIKE ia chipul *solului* (şi, □ acelaşi timp, *unealtă),* cu misiune de la centrul negru-magic al Mitropoliei greceşti, de a da viaţă Golemului-Ali. Vasilike percepe intens-periculos celalalt centru, dihotomic, ca situare faţă de Mitropolia grecească: Voshopole. Vasilike percepe Voshopole □ toată complexitatea periculozităţii lui (sau, mai exact, □ totalitatea structurii care trebuie purificată), percepe, global, □treaga ierarhie a centrilor de iradiere ai Voshopolei (semnale pentru a indica loviturile, cu efect soteriologic).
Această Vasilike este ca o flacără veselă, neast□părată şi perpetuu (extrem de v□at) insinuantă, persuadantă. □n jurul nemişcatului demon al crimei-Irinwe, ea dezlănţuie dansul dionysiac□sufleţitor prin patimă carnală, dezlănţuie viscolul Logosului negativ, pentru a putea scrie pe fruntea Golemului: „VIAŢA" - iar pe fruntea Voshopolei-Gomoră (Voshopole-pentru-Calvar): „MOARTE" (iniţiatică). Logosul ei conţine şi indicaţii despre surse aţ□u355 tătoare primitive (bogăţiile materiale, bune de jefuit), dar şi indicaţii subtile, despre „cărţile"- scrisori de la Moscova, şi instigări la atac preventiv.
Acţiunea ei are intensităţi subtil gradate: de la *anarga* (= domol - p. 271), p□ă la *teatrul-theatrinei* (p. 272), jucat □tre pl□s şi alintare, mim□d focul dragostei, de la descrieri aţ□u355 tătoare („nă noapte singură nu-alasă s-treacă /Voshopolea păşelui s-nu u-alavdă, /Că Io ş-tu xeane numa s-l'i si avdă, /Avonea ş-Polea vahi ca s-u antreacă" - „şi-i turuia □truna □ ureche, /De c□e averi Voshopole ascunde - /Că t□g bogat ca el nu e niciunde, /Poate Stambulul doar, cetate veche" - transp. H.C.), p□ă la promisiuni de codoaşă-proxenetă („Voshopolea... are, /Dulbere-nveaste şi feate daileane /Ţi s-vină la Ali Păşe au vreare" -„Şi se mai spune - Vasilike-i şopteşte - /Că fete arm□e [textul original spune şi despre *neveste]* pe aci s-aţin... /O, lumea - pe Alah -, cum se prosteşte" - transp. H. C. - de fapt, ultimul vers sugerează că toată partea femeiască din Voshopole □ doreşte-vrea pe paşa Ali). Vasilike insinuează că el, golemul nemişcat, s-ar fi mişcat-implicat □ mărirea Voshopolei - mai exact, □ acuză □ mod pervers pe Ali că, prin pasivitatea lui condescendentă, ar fi favorizat dezvoltarea Voshopolei („şi-Ali că-ncl'ide ocl'i vor el'i s-dzăcă" - renunţăm, deocamdată la transpunerea lui H.C. pentru că trebuie urmărită □tocmai manevra diplomatică a Vasilikei: Vasilike □ spune lui Ali că sunt guri rele care pretind că Ali ar fi corupt, ar □chide ochii, pentru că ar fi m□ă □ m□a cu voshopolenii şi că ar trage foloase personale - situ□du-se astfel pe poziţii contrare intereselor sultanului - iar sultanul, dacă ar auzi aceste zvonuri, evident că l-ar pedepsi cu moartea pe coruptul Ali, care □ □curajează pe creştini să-şi crească puterea chiar □ s□ul statului turcesc. Iată că Ali va trebui să reacţioneze şi de frică să nuşi piardă capul sub sabia călăului oficial - acuzat fiind de trădare).
II - După ce Golemul-Ali este trezit şi devine Irinwe-demonul s□geros - iar Vasilike □ .şterge de pe faţă, cu dragoste, s□gele *crimei* (□ceută cu asasinarea, □ temniţă, a unor căpetenii arm□e) - greaca Vasilike se transfigurează: devenită *călugăriţă,* prin □bracare-travestire actoricească - ea apare ca „□ger", la Mitropolia grecească - de fapt, □ger al Apocalipsului, travestit □ (fals) M□tuitor al Lumii: „Ca anghilu ţi naua u aduse /Că vine-a Lumil-ei Ascăpătorlu m□tuitorul lumii, Christos], /Chira Vasilichi aşi lă spuse/Păşelu că Voshopolea u chiare /Ş-că nu va s-liarm□ă niţi torlu. /Cum poţi s-l'i-aravdză, Dumnidzale mare?" („Şi e primită ca un □ger bun, Deşi aduce groaznica vestire - /Cum că satrapul paşă-căpcăun //A hotăr□, Voshopolea □treagă /S-oaducă-n jale şi □ risipire, /Prin foc şi sabie s-o treacă" - transp. H.C. - de fapt, transpunerea exactă a ultimului vers conţine un apel disperat şi o mustrare revoltată, adresate lui Dunmezeu: „Cum poţi să rabzi aceste lucruri, Dumnezeule mare?").
Beii turci şi ghegii albanezi ..discuiţi" sunt porniţi, sub porunca Golemului activat-Ali - să atace *mod mascat: este un misteriu al crimei transfiguratoare* (si transfigurate: *crima,* ca unealtă mistică, cu □făţişare revoltătoare, ca răstignirea lui Crist - □ vederea m□tuirii).
Goiemul-AIi se retrage sub văl: el a pornit, a activat, prin cuv□t-poruncă, alţi golemi, subordonaţi lui (aşa cum el, Ali, era subordonat Vasilikei). Teatrul de budoar al Vasilikei-Belfegor este transferat, din acest moment, □ teatru s□geros. □ misteriul s□geros, av□d drept finalitate transfigurarea spirituală, prin răstignire, a Voshopolei: „Păşelu maună rigeaie are, //Ghiauril'i di Voshopole s-nu ştibă - Voshopolea cu ştirea lui că cheare" („Ci vrerea lui *Ali* mai glăsuieşte. /Porunca lui s-o ţină acoperită, /Să n-afle nimeni - cine □ loveşte" - transp. H.C). Urzeala secretă a epopeii transfigurării s-a ţesut.
Comedia s-a sf□şit - tragedia poate să □ceapă. Sunt două misterii distincte? Nu: sunt două acte. de importanţă egală, două etape, ale aceluiaşi măreţ misteriu transfigurator. Drumul Calvarului este „amenajat" cu toate accesoriile, prin ..dezghiocarea" Logosului din s□ul (deschis-oferit) al

materiei lunar-.solare (bivalența: materie brută-duh viu).
/// - *„P NĂ VIRLU DI VOSHOPOLE" („LA T RGUL DIN VOSHOPOLE")*
Orașul-Cetate se oferă pe sine că jertfă; se pregătește de sărbătoarea *nuntii cu moartea - pentru nemurire.* Oferă soarelui - toate formele, proliferate din esența solară: Cetatea Luminii, cetatea parfumului ceresc (căci acesta este sensul cuv□tului Voshopole-Moscopole: orașul cu parfum de mosc, orașul cu parfum ca acela din ceruri; a se observa că și Voshopole, ca și Bethleemul și. probabil. ca toate toposurile sacre ale păm□tului, are un nume predestinat - reamintim că Bethleem = cetatea p□nii = cetatea vieții).
Ca o mireasă care-și exibă zestrea □ așteptarea peților orilor - așa-și exibă Voshopole formele material-spirituale, □ așteptarea *Mirelui Divin, pe care-l va t ni după Calvar.* Niciodată nu va mai arăta lumii văzutelor ceea ce arată acum, la marea așteptare-priveghi: tot ce va fi, *este* aici, □ arătarea- exibare, doar ca formă, ca promisiune a m□tuirii formelor, □tru esență.
Argintarul, Croitorul și Căldărarul - devin, astfel, trepte-simboluri ale viitoarei cobor□i inițiatice □ Infern: „Și hrisihlu, și-araftul, ș-căldărarlu („Și argintarul, și croitorul, și căldărarul"). Argintarul deține Luna Mistică, Croitorul introduce Căile Croirii (adică ale Despărțirii și □t□nirii) Sorții (iar Soarta unește divinul cu infernalul), Căldărarul este cel care pregătește scufundarea, regresia □ Uterul Lumii, pentru Renașterea Spirituală.
Aglomerarea materială („Cărvăni după cărvăni cu părmătie" - „Caravane după caravane cu marfă") și penetrarea, prin formalul proliferant, demoniac, a „xinitiei"-străinătății (cu valențe agresive, pentru o comunitate ideală) prefațează, □ mod logic, o etapă necesară: *a demascării,* a smulgerii măștilor formelor proliferant-aberante („Di dzuă-dzuă părmătia creaște" - „Din ziuă-n ziuă mormanele de marfă cresc"), pentru revelarea esenței-Crist: Spiritul Voshopolei. Mai există un semn că avem de a face cu *Cina cea de taină a Voshopolei:* toate mărfurile, ca și caii (formele și stihiile cosmice) sunt trase dinspre *tuneric {beciuri,* respectiv *grajduri:* „C□d ascapați svidzură dit ahure /Și ațil'i, ș-iapele mea și bineț l'i /Ca vimtu vor s-azboară canda șcreț l'i, /Nu știu di-analtu munte, i pădure" („Scăpați din grajduri ca din hrube ad□ci /Și bidivii, și iepele sirepe /Ț□u351 snesc □ soare, ca loviți de streche, /Și parcă zboară-n codru, printre st□ci" - transp. H.C), spre *lumina revelaţiei,* □ care vor fi retopite *toate formele,* ca-ntr-un cuptor alchimic - pentru a se transfigura □ Spiritul Solar al Cetății Parfumului Ceresc: Voshopolea Spirituală.
Ciobanii coboară din munți, pentru „pănăvir" *(sărbătoare a tuturor sfinţilor-și b ci al* formelor pentru retopire □ esențe), □brăcați, ca-n *Mioriţa* pre-romană (dacică), pentru *nunta nemuririi:* „Tu albe-armătusită, ca la numță" („Gătiți □ straie albe - ca de nunți) - și *beau din ploşti* (ritual dionysiac, anticip□d sacrificiul și euharistia-□părtășire a Duhului Sf□t de Nemurire □tru toți credincioșii) și *puşcă necurmat* (ș-tufechi tu m□ă") - pistoalele, ca și arcurile săget□d ale dacilor, au funcția de a □depărta duhurile rele, din jurul lui Zalmoxis Preastrălucitul (și M□tuitorul). Numai că a lor cobor□e se face av□d □ frunte *caprele şi ţapii* (elemente demonice), apoi abia *berbecii şi oile* - dar acestea din urmă pentru sacrificiu, nu pentru □mulțire: „Aduc și capre mări deadun cu țachil'i, /Birbeți și oi ți codzle și-trag mizie, /Di s-niră c□du-l'i ved p□ă ș-căsachil'i" („Și capre m□a-n t□g, și țapi v□toși, /Oi sterpe, berbecuți - să tot aleagă. /Cum nici nu s-au văzut mai grași, frumoși" - transp. H.C. - dar, spre a sublinia pregătirea pentru sacrificiul celor nevinovați, suntem nevoiți să ne apropiem, iarăși, de textul original, ultimul vers conțin□d următoarele cuvinte: ..□c□ se miră, c□d le văd și *măcelarii').*
Caii aduși de geambași de la Muzachia („Geambașil'i tuți avdz□u355 ti di Muză-chie") sunt elemente importante, □ economia mitologiei epopeice: nu vor fi doar animale cu funcție psihopompă, ci elemente de tranzacție: caii uciși ai beilor-căpcăuni (golemi) vor fi *viaţi* (□locuiți) prin caii Voshopolei - pentru a-i □depărta pe golemi de Voshopolea devastată formal (căci esența, *Spiritul şi Mitropolia Arm easc*ă - a rămas neatinsă): este vorba de *funcţia de exorcizare,* pe care caii o preiau de la oameni. Caii demonici sunt □locuiți de *caii solari (căci* sunt caii scăpați din legăm□tul cu hrubele-grajduri ale infernului — și năvălind spre soarele-esența lor adevărată, de după zona intermediară *păduri,* de după *V ful Muntelui* - scară spre cer: „C□d ascăpați s-vidzură dit ahure... /Și ațil'i. ș-iapele mea și bineț l'i, /Că vimtu vor s-azboara canda șcreț l'i, /Nu știu dianaltu munte, i pădure" („Scăpați din grajduri, ca din hrube ad□ci /Și bidivii, și iepele sirepe /Ț□u351 snesc □ soare, ca loviți de streche, /Și'parcă zboară-n codru, printre st□ci" - transp. H.C. - sau, mai aproape de textul original, ultimul vers ar suna așa: [caii zburători] nu știu [adică depășesc cu voința lor spiritual-zburătoare] nici de □altul munte [verticala cosmică], nici de pădure [orizontala cosmică]" -proiect□du-se □ spațio-temporalitatea eternă).
□n sf□șit, la Cina cea de taină, la solemna etalare a trupului și duhului Voshopolei-mireasmă, către cerul, de care-l desparte Drumul Calvarului - apare *inima fr tă prin milă.* Niciodată, p□ă acum, nu apăruseră *milogii,* □cercătorii *comorilor milei,* comorilor sufletului. Ca □ basmele tuturor neamurilor, cine nu trece de proba inimii fr□te-□părtășite, □părțite, prin milă - se-ntoarce la punctul zero al existenței, □ neant.
Doar mila-euharistie dă dreptul la □scrierea pe drumul inițiatic: Drumul Calvarului - cu un capăt pe păm□t (GOLGOTA CRUCII) și cu altul □ cer (M□NTUIREA-□NVIEREA □NTRU NEMURIRE). „Și inima Voshopoleaniior s-fr□dze" - „Și inima voshopolenilor se fr□ge".
Milogii pot fi măștile zeilor, sau ale lui Dumnezeu și Sf□tului Petru, din basmele rom□ești - cei care cutreieră păm□tul sub măști de cerșetori, pentru a □cerca sufletele oamenilor. Milogii sunt străinii - neliniștitori nu prin răul material, ci prin răul spiritual - pe care nu □ aduc ei, ci □ relevă □ tine, dacă nu ești tare, dacă nu ai □ tine mugurele, din care să pornească și pe care să se □temeieze treptele Calvarului Inițiatic. Infățișarea-mască este deprimantă, este adusă din zona celui mai umil derizoriu - dar misiunea lor sacră are ca finalitate tocmai trezirea ochilor spirituali, care să străpungă masca derizoriului - ochii inimii: „Și-s veadă cama ghine-a lor urfane /Vin fără di țăruhe pi cicioare, /Și cu bucăți-bucăți arupte strane" („Desculți, rufoși, flăm□zi ca vai de ei. /Se-ntrec să pară c□ mai prăpădiți - /Să fie ruga lor mai cu temei"). Teatralitatea mizeriei face parte din □cercarea inițiatică. Finalul, adică efectul asupra voshopolenilor, este important pentru

stoparea sau desfăşurarea epicului ~ pentru eşuarea versurilor □ banalitate - sau transfigurarea a tot ce s-a spus p□ă acum şi se va spune de acum □colo - □ epopee: .„Şi inima voshopoleanilor sfr□dze". Voshopole şi-a căpătat dreptul la Calvar (la iniţiere).

IV-„DZUA DIP N VIR" („ŞI IATĂ T RGUL")!

Există un hybris al exibării formelor, care □conjoară esenţa: „Şi-aduc voshopoleanil'i ghineaminte /Că ni tu xinitie pri iu fură, /Ah□ă părmătie nu vidzură, /La pănăvirile-aţeale di ma ninte" („Fiind oameni pretutindinea umbl□d, /Voshopolenii ştiu ce e un t□g mare - /Da'- l vor pe-al lor chiar făr-de-asemănare, /Cum nimenea, c□dva, va fi ţin□d" - transp. H.C). Este acea stare de concentrare a euforiei, duc□d la dansul distructiv al lui Vishnu: de la acest nivel al lui „a fost odată că niciodată", de la starea de hybris prin care se provoacă şi se proclamă CREAŢIA - □cepe epopeea, □cepe lupta cu duhurile potrivnice (agresive, □ mod treptat accelerat) şi lupta cu credinţa: cine va crede □ ceea ce urmează, după acest start □ mit, este iniţiat, care va avea oric□d acces la starea de mit. Cine nu crede - nu va avea acces dec□ la un şir de cuvinte (banale sau enigmatice). Din acest moment, al marelui hybris al dramei creaţiunii - se separă şi calitatea cititorului:

a - cititor cu acces la epopee şi, deci, intrat pe calea iniţiatică, cititor-coparticipant la iniţierea prin tragedia Voshopolei - şi, deci, m□tuit spiritual prin m□tuirea Voshopolei;

b - cititor fără acces la epopeea - Logos Sacru, Logos □temeietor □ altă lume şi a altei lumi: Cetatea Ideală, cititor care va citi doar ca pe o povestire greoaie, umflată, exagerată, hiperbolizată din raţiuni estetice - tot ce se va □t□pla de acum □colo *{şi nu dinir-o altă etică a mitului, conform cărei, tot ce se produce, se produce prin hybris, iar tot ce se m tuie, se mântuie prin Calvar - Calvar care este tot un hybris, dar cu orientarea schimbată, spre originile-esenţe).*

C□pul de luptă, starea de tensiune-hybris - s-a conturat. Apar actorii tragediei: agresivi şi unii, şi alţii, la □trecere - doar că unii sunt agresivi pentru dăinuirea eternă a CET□ŢII PARFUMULUI CERESC - iar ceilalţi, pentru distrugerea Cetăţii Logosului Divin.

„Lume xeană", lume străină, duhuri infiltrate, prin porţile deschise de hybris, pătrund cu „tufechi" (arme, pistoale). Ca-ntro apocatastază, după care se hotărăşte, pentru eternitate, victoria Binelui - se □frunta, deocamdată la modul strict *ritualistic, teatral* (□tr-un „agon" al prefeţei tragediei profund semnificative): de o parte, *demonii-bei,* călări - „pompos □podobiţi" (sunt semne ale sărbătorii *şi pentru ei,* căci demonii, ca şi □gerii, vin către cea mai □altă limită a rostului lor: *ultima bătălie,* cea care hotărăşte şi, deci, desparte pentru eternitate. Răul de Bine - şi aceasta □seamnă *duhul sărbătoririi:* duhul evenimentului decisiv - pe de o parte catastrofal, pe de altă parte, măreţ, constructiv-spiritual) - de altă parte, *celnicii arm i* „pe bidiviii lor focoşi". Din nou, se remarcă funcţia importantă a *cailor,* direct implicaţi □ misteriu: caii sunt □trupările spirituale ale oamenilor, sunt semnele heraldice, care preced intrarea □ luptă a cavalerilor - albi şi negri, ai MIELULUI şi ai SATANEI-GOLEM.

Urmează proliferarea formelor umane, din spatele □semnelor heraldice ecvestre: „ghegani ţi curară" („urdii de anăuţi") - „Cu g□duri dintre cele mai ur□e"' - transpunere Hristu C□droveanu. Deocamdată, este un potop *potenţial,* apele □că nu s-au pomit să ucidă, pentru a spăla-purifica - deocamdată, este doar haosul primordial, dinainte de despicarea verticalelor şi orizontalelor Creaţiei: „Şi-u-aduţe ază ca unã amare /Ţi şi-Ii frimită dălzile di ape (...) /Să-ncace-ndoi, iar altă tut aurlă, /Şi vreava iuţido ma mare creaşte /M-păzare canda-i unã lume zurlă" („Se ceartă, urlă, dau să se tocmească, - /□u351 si cată parcă toţi - ziua de ieri, /Şi neafl□d-o... or să-nebunească"' - transp. H.C.: aceasta este atmosfera iarmaroculuí din Voshopole). Haosul e aberant - doar dacă nu cunoşti, nu □trevezi planul, liniile care, ca nişte subtile fulgere, deja trasează desenul Noii Lumi, peste şi prin valurile oceanului originar, ale potopului, după care urmează structurile severe ale Cetăţii Luminii.

Vise şi g duri {„Şi căldăraril'i anviseadză chere (...) /Nu ştiu iu lă e caplu sărmăcheşl'i'" - „Căldările visează harabale (...) /Sunt mătăsari toţi făcuţi doar g□d") care visează şi g□desc neantul, lipsa momentului prezent: ..Tot t□gu-i mort" transpune H.C. - e teama de neant, dinaintea apocatastazei. Aşa sunt condensate energiile □ cele două zone - □c□ *tranzacţia-vănzare,* puntea □tre lumi, senzaţia continuităţii existenţei - dispare. A nu putea funcţiona t□gul (v□zarea) □seamnă, □ limbaj mitic, a te afla exact □ momentul care precede Calvarul transfigurării: □spăim□tătorul ochi calm, vid de tensiune, din mijlocul ciclonului. Cavalerii Mielului s-au str□s, grijulii să nu apară vidul satanic, □ jurul fricii de nev□zare. Tranzacţia, □să, evident, răm□e deasupra lor, la modul simbolic: VASILIKE şi MITROPOLIA GRECEASCA DIN lANINA pot să pară acum - □ acest vid spectral, ca fantoma lui IUDA ISCARIOTEANUL - necesari şi odioşi, □ acelaşi timp - necesari, pentru că ei □trerup vidul şi fac posibilă deschiderea iadului şi a cerului - av□d ca finalitate transfigurarea: „Di aştiptare ş-picuraril'i s-curmă. /A tutulor lă easte mare frică /Cu l□a că arm□ şi-adusa turma" („Cei păcurari, acum şi ei se-ntreabă /De au să deie, fie şi un miel, /Din turmele purtate aci, degeaba" - transp. H.C). Atragem atenţia asupra simbolisticii mitice a *l ei:* L□NA DE AUR, ca şi POTIRUL GRAAL - este □semnul heraldic al Divinităţii Misterioase.

Uneltele-mercenari, uneltele diabolicului, apar derizorii, sub semnul Fanfaronului - □ această tensiune apocatastatică:„ghegani tiniri gulişani" („ghegi tineri dezbrăcaţi") „l'ia s-treacă, /Au iatăgănile scoase di tu teacă. /Păzarea tută canda vor s-u moară" („.Se v□tură... /Cu iataganele purtate abraş. /De-ai zice ca nu-ş ce prăpăd se coace" - transp. H.C).

V-„VOSHOPOLEA APLUCUSITĂ DI ARBINEŞI" („ VOSHOPOLEA STRIVITĂ DE ARNĂUŢI")

Centrul este al formelor. Mahalalele - sunt zonă mistică, ascunsă, □ care se petrec minunile şi transfigurările. Atacul asupra formelor, logic deci, s-a dat □ *largul-centru.* Confruntarea apocatastatică are, deci, două trepte: cea vizibilă (şi s□geroasă, epopeică) şi cea invizibilă, magică, ciudată, minunată (□ care *s gele* □u351 si recapătă rolul sacral-transfigurator: *s gele* va fi nu măcelul, ci *victoria Mitropoliei Arm eşti, a Icoanei S tă-Măriei, a discursului lui Theodor Cavalioti, ca esenţă vie a Noii Academii care, formal, s-a transformat cenuşă).*

Proliferarea Răului, □ zona centrală-t□g, este enorma şi de o instantaneitate halucinantă: „Cirşia şi păzarea tuta s-veade /Di arbişame greu aplucusită" („Şi ulițe şi urbe s-nțesate /De-anăuțimea - c□ nisipurile" - transp. H.C).
Da - t□guirea, puntea-tranzacție - este moartea inițiatică. Arnăuții sunt instrumentele oarbe ale cuplului Ali-Vasilike şi personaje ale unui misteriu transfigurator. Voshopolenii, □că prizonieri ai strălucirii-abundenței-proliferare, consideră ya/u/ şi *omorul ca* indezirabile *t g,* □ primul r□d. Va veni, cur□d, vremea Schimbării la Față: vor fi disperați şi eroici □ fața Noii Academii şi a Mitropoliei Arm□eşti.
Averea făcută sudori (structurile materiale, care le acoperă-nconjoară pe cele spirituale) trebuie, dintr-un orgoliu strict uman apărată. Va veni vremea transfigurării *orgoliului □ credinţa, □ onoare, □ jertfa leoaicei* (regalitatea divină a sacrificiului, trecut prin zona de expiere feminină: Eva va fi transfigurată □ Maica Măria, şi va sta sub semnul miraculos salvatei, de flăcări şi jaf - *icoană a Măriei).*
E, deocamdată, o harță, o □cercare a forțelor, o aț□u355 tare a orgoliilor deşarte: „Pi grailu-a lor aurlă şi angiură, /C□d ved că emburil'i cu lişureață /Nu vor duvănile-a lor ca s-lă si fură" (, Jefuitorii țipă, urlă-n limba lor - /Că t□goveții nu se tem de ei, /Şi nu le dau degeaba tot ce vor" - transp. H.C).
Este evident un dispreț al celor care sunt iradiatori de forme, la modul paroxistic şi hiperbohc - față de agresorii lor, cu deficit mare la nivel formal: „Ti pleaşca ți lă si avea tăxită, /Fudziră tuți cu capiu gol ş-disculț□" („Pentru pleaşca ce le-a fost promisă [de către Ali], /Au fugit toți cu capul gol şi desculți"). Dar, □că nu iau □ seamă forța interioară care-i □pinge la agresivitate: *ei sunt chiar demonii care se nutresc din forme,* din belşugul formelor - sunt demonii, saprofiți şi paraziți ai formelor. □nfățişarea lor derizorie ar fi trebuit să fie un semnal pentru lăcomia, compensatorie pentru lipsa formală dinafară: „Di ani aistă dzuă u avină. /Cusaţl'i gol'i si-s toarnă nu vor tora, /Acasă că li-aşteaptă-nveasta, sora, /Şi dadele cu muşiteț s-lă vină" („De c□d visează ei aşa o iarnă -/Să v□e-n saci mai tot ce le lipseşte, /Că jaful doară nici nu se plătește... /Şi se şi văd cu beii lor de-o seamă" - transp. H.C.). De observat că demonii saprofiți ai formelor ascund, □ spatele lor, legiuni de alți demoni, pe care trebuie să-i hrănească din forme, sau să-i linişteasc㠂şi □bie, p□ă la contopire, cu hrana formelor.
□ntre demonii saprofiți ai formelor (gheganii-arnăuții) şi producătorii de forme (arm□ii) □cep să se lămurească pozițiile - mai exact, să se dovedească ireconciliabile. Bătălia apocatastatică, din moment ce esența celor două categorii de combatanți s-a precizat, trebuie să se □cingă. Ar fi absurd, atunci c□d lotul s-a lămurit □tre cele două forțe dihotomice, ele să se retragă din □fruntare, din □cercarea de suprimare reciprocă: misiunea, şi de o parte şi de alta, este tocmai de a hotări, o dată pentru totdeauna, care parte are dreptul, nu doar ia supremația cosmică, ci la □săşi existența finală cosmică: Binele - sau Răul: „Ma ghine-aoațe cu tinie s-moară, /Dic□ cu-arşine azghuniți el'i s-hibă" („E vorba doar să mori precum se cere, /Ca bravii, fără frică, vitejește" - transp. H.C.).
Tensiunile acumulate, de/□tre cele două părți, cu esențe dihotomice (demonii saprofiți ai formelor, arnăuții, de o parte şi de altă parte Meşterii producători de forme, dar şi de duh mistic, care se ascunde □ spatele formelor, □pinge formele □ față, pentru consolidarea nucleului spiritual mistic - le susține, dar, □ acelaşi timp. le □pinge spre proba de foc, a sacrificiului de sine, pentru revelația esenței spirituale - (arm□ii) - sunt aşa de mari, □c□ nu e nevoie dec□ de un semn, de o sc□teie: „Fu dure s'hibă traptă nă piştoală /Şi arbinşescu s□dzele si-s veadă. /Ca s-nu am□ă semnul di crămoală" (Sau □ transpunere: „Şi abia s-a tras din flinte primul foc. /Ca s□gele a curs, apoi, şiroaie /Şi □cepu măcelul crunt, pe loc" - transp. H.C.).
Oceanul-mare. potențială forță agresivă, se cristalizează, devenind agresiune cinetică, dezlănțuită, agresiune esențială, m□ie şi judecată a cerului, implicat deplin □ orice apocatastază: „Ca grindina fişechile loara s-cadă" („Ca grindina gloanțele lor cad" - transp. H.C.).
Deşteptarea spirituală a Voshopolei, sau, mai exact, vădirea forței spirituale, din spatele formelor □căierate cu demonii, se face, reverberant, treptat, dinspre centrul mistic (Mitropolia Arm□ească), prin „boți" - vocile „di her" (de fier = toacele), spre toate zonele sacrale, care stimulează şi susțin lupta formală: „De la Prodom, jălalnic se aud, /de la S□-Chetru şi S□ta-Maria /Zvonind despre primejdia de-acia, /Şi sună toate felurit, zălud" (textul original este chiar mai expresiv dec□ transpunerea: „S-cutreambură c□d le-avde iți om" - „Se cutremură, c□d le aude, orice om": .se produce seismul spiritual, revelația spirituală a momentului crucial - c□d responsabilitatea faptei este maximă, şi fapta nu se pierde □ banalitate: □cărcătura semantică a oricărui gest □ *inscripţionează* □ fixează □ CARTEA ETERNA, □ EPOPEE. Acestea sunt „orele astrale ale omenirii", de care vorbeşte Zweig: *orele c d fapta devine propriul ei arhetip, propria ei reprezentare-dublare planul sacru).* Zonele stimulate de nucleul mistic au nume parcă predestinate: Prodom = precursor, Sf□tu Petru = Apostolul vestitor şi vicar al lui Christos, iar Sf□ta Măria = ocrotitoarea şi mijlocitoarea omenirii formale, pentru redob□direa locului □ zona sacrală.
Se produce transfigurarea, la mahalale (totdeauna, transfigurarea se face □ umbră, cu discreție, aparentă umilință periferică):
1 - bătr□ii redevin tineri războinici, retrezindu-şi rostul de oameni-ai - fulgerelor, zei ai cerurilor (ai luminii): „Auşl'i es avonea cu piştole, /Sucache nu - are fără caracole, /Nu s-mină di tu loclu-a lor măraţl'i" (Bătr□ii stau cu m□a pe pistoale /Şi-n mahalale, uliți, dau ocoale - /Să-nfrunte, d□z, orice năvălitor" transp. H.C.).
2- Revelația Evei, devenită, din instrument al Şarpelui - LEOAICA- ASLANĂ. De fapt, se produce *reandroginizarea sacră,* femeia *ocrotindu-şi* bărbatul-jumătate, deci neispitindu-l, ci recuper□du-l, realipindu-şi-l, nu ca jumătate, ci *tru treg.* Eva, p□ă a deveni Maria-Mijlocitoarea pentru M□tuire, este zeiță (un rang inferior, similar aceluia de □ger - dar necesar pentru accederea la Tronul Femeii Complet Resacralizate □tru Dumnezeul Unic): poartă □ m□ni focul izbăvitor, sub chipul toporului lui Thor, sau al Sapei mamei Geea - şi are ochii aprinşi,

combustie spirituală pentru a □sufleți și spiritualiza, cu solaritatea-fulger, fierul degenerat: „Cu ocl'i apreși, cu codzle displătite /'Es cu tupoare iți sapă /Și featile ațeale isusite" („Logodnice - □nebunite toate, /Cu părul despletit, purt□d topoare, /Sunt peste tot și dau□truna roate" - transp. H.C.). Zeița-leoaică □u351 si apără integritatea androginică -iubiții-gionil'i:,.S-duc tu cirșie tute ca aslane /Di funico vor gionil'i și-l'i ascapă, /Ti năși ș-bana ca și-u da curbane" („Leoaice, unele pornesc avan /Sa-și apere iubiții cu ardoare - /Și o să fie moarte și aman" - transp. H.C.). Femeia, □ger al morții, pentru reizbăvirea-androginizare, recuperarea Spiritului Vieții Eterne - Voshopolea Sacră

□n sf□șit, centrul t□gului se pune □ stare de mișcare agresivă, stimulat fiind de transfigurările mahalalei: Bătr□ii-tineri și femeile-aslane-leoaice (Eve reandroginizate): bărbații, astfel stimulați, nu mai sunt dezbinați de proliferarea entropică a formelor, □ bresle, categorii formale, proliferante, □depărtate de esență. Au redevenit singura categorie formală-esențială, demnă de numele de bărbat: războinici. Nu croitori, nu cărăuși, nu băcani, nu blănari eic. Ci zei epopeici, aflați direct sub binecuv□tarea centrului sacru: Mitropolia. „Cu patru ghegani un arman maşi sbate, /Ahtare nă alumtă nu-i lișoară, /Ma perce multe-mpade s-ved arcate" („Se bate orice arm□ cu mulți mișei /Și-i culcă, hoituri - pe oriunde-i văd. /Și cad destui viteji și dintre ei" - transp. H.C.). □n definiție, este vorba de acțiunea de exorcizare a demonilor - mai exact, exorcizare și acțiune soteriologică: fiecare arm□-esență spirituală trebuie să extragă esența divină din labirinturile formale. Ipostazele formale-albanezi-ghegani sunt, de fapt. propriile ipostaze, demonizate, ale arm□ilor. Arm□ii trebuie sa redevină arm□i spirituali, distrug□du-și ipostazele formale: conform tradiției multimilenare, venite dinspre Asia, 5 sunt ipostazele lui Vishnu. Deci. patru trupuri din ..oglindă" produc demascarea celui de-al cincilea trup (căci transpunerea exactă a versului despre numărul combatanților este: ,.Cu patru ghegi se bate fiecare arm□", sau „Un arm□ se bate cu patru ghegi"). Al cincilea trup (4+1: unu esle arm□ul) este cel oglindit. De aceea, cad uciși inițiatic (exorcizați) patru demoni ai formei □afară, produc□d căderea demonului dinăuntru - cădere concomitentă cu revelația supraformală: Spiritul Arm□. 4+1 = 5 ~ dar rezultatul, deasupra operației alchimico-exorcizante formale, este o entitate sintetică superioară: Spiritul Arm□esc, etern.

„Părmatia"-marfa nu mai poate reprezenta, din acest moment al revelației adevărului-esență spirituală - finalitatea bătăliei apocatastatice. Se ajunge la nivelul superior al finalității, părăsinduse fontialitatea, agoniseala, □ favoarea onoarei și vieții: .„Ma ghine s-cheardă vor averea tută" (..Mai bine să piardă averea [formală] toată") ,.Ca s-poală s-apară ea di xiniți'i /A pulitiilei veacl'ea aname" (,.Ca sa poată apăra de străini A'eșnicul renume al orașului").

Spiritualitatea revelată, □ spatele mărfurilor-forme - devine suport și finalitate a bătăliei apocatastatice, exorcizatoare. De fapt. autoexorcizatoare: negustorii-tranzacționiștii vor deveni RĂZBOINICII RENUMELUI, ai Acțiunii Directe-drepte - vor redeveni CAVALERII MIELULUI (AI LUI ISUS). Toate formele din zona centrală a formelor, zona perimată a t□gului, decad □ derizoriu. Deci, nu mai merită sa fie apărat nimic aici - căci nimic nu este aici esențial.

Autoexorcizarea conduce, instictiv, spre zona de combustionare a Acțiunii Drepte-Directe (Netranzacționiste): zona mahalalelor, unde nu mai este marfa (proliferare a formelor), ci elementele de maximă densitate spirituală (cu forme care. chiar distruse aparent, □u351 si au lăsată amprenta de neșters □ sufletul arom□ilor): Mitropoha-Logosul Sacru, Stampa Logosului Sacru al Neamului, Noua Academie a Logosului (Elitist) al Neamului: „Băgara zbor avonea tu cirșie /Dit măgăzii un după altu s-easă. /Tu-arafe părmătia s-u alasă, /Ș-tu măhălădzi si-s tragă c□ ma-nvie" („S-a dat consemn să fie părăsite /Și m□furi și averi de orice fel. - /Să scape omul t□ăr și prin el /Să fie mahalalele-ntărite" - transp. H.C.). Zona de proliferare formală este dublu exorcizată: a - prin moartea 4+1. prin focul purificator al formelor. revelator al esenței solar-divine. Mărfurileforme., dughenele-forme și adăposturi de forme - devin verticale de foc, c□ și orizontale de foc: ..C□ muntele al Costi al Manduca /S-analță foclu-aistu di iang□e /Sc□tel'i ș-tăciuni a-primță ți arucă" (..C□ muntele Coste-a! lui Manducă /Se-nalță pălălaia-n val de fum. Vestirea tristă lumii sa i-o ducă" ~ transp. H.C.). Orizontala - foc curgător, ocean de foc purificator, se unește cu cerul-foc vertical: „Di foc ar□ri loară ca si-s vearsă. /Iar țerlu ș-focul di diparte pare /Di fleaca fără mărdzini nă amare /Iu s-neaca nă cirșie-ntreagă arsă" („R□ri de foc se nalță și .se varsă /Cerul pare că-i de foc, de departe. /Mare de flăcări fără margini. /□n ea .se-neacă t□gul □treg, ars" - transp. personală, neglij□d estetica textului, dar urmărind exactitatea semantică a textului original).

Pentru ultima oară, □ acest dans al focului care exorcizează de forme -esențialul - apare DANSATOAREA (a se vedea funcția mitică a lui Vishnu -Dansatorul Zeu, care distruge lumile, pentru a recrea lumile): greaca VASILIKE - Belfegor, cea care a instrumentat asaltul demonilor, pentru ca, prin foc, să reveleze Cetatea Parfumului Ceresc Etern. R□ul Demonului...: „și r□e Vasilike" ...Textul original spune „Chira Vasilichi ca nă cățaua /Di lanina, mitrupulitlui, m□e /Hăbarea va s-l'i-u-aducă cu harauă" - adică: ‚Prințesa Vasilike, ca o cățea [rea] /Mitropolitului din lanina /□ va aduce m□ne vestea [cea bună, pentru grecii uneltitori - cea neagră pentru arom□i] cu bucurie". Demonul e □ slujba lui Dumnezeu. Bucuria Demonului, □ mijlocul focului izbăvitor, nu cumva este una instinctivă, complet independentă de voința Demonului, dar nu și de esența ascunsă a Demonului: nu cumva Demonul a fost exorcizat, și acum Vasilike (nu Satan-Mitropolia grecească Pervertită din lanina) se bucură, sincer, de propria izbăvire, respiritualizare □tru sacralitate? E o pură □trebare - dar conform cu funcționarea mitologică a personajului Vasilike. Și conform cu doctrina lui Origene, creștinul foarte logic și lucid, trăitor □ sec. al IV-lea după Christos, care ridică (cel mai clar dintre toți teologii □ceputului) problema izbăvirii a □suși Demonului, ca slujitor al lui Dumnezeu. □ definitiv, Belfegor nu e cel mai nesimpatic demon. □ntunecata și ascunsa, perfida Mitropolie grecească, care-i cere lui Vasilike să-și nege □săși natura neast□părată (oblig□d-o la veștm□tul de călugăriță) este, cel puțin pentru bieții arm□i, izvorul răului adevărat.

VI - „ALUMTA DI TU MĂHĂLADZI" („ CUM S-AU LUPTAT N MAHALALE")
Mahalalele nu mai □seamnă atracţia formelor proliferante, aberante, instabile - „părmatia" - marfă: aici sunt simbolurile spirituale ale Voshopolei - simboluri prin care Voshopolea nu aparţine dec□ parţial păm□tului, şi aproape total Logosului Sacru. Aici sunt simboluri stabile, foarte bine definite □ esenţa lor: de ne□locuit şi de neclintit (căci imaginea lor adevărată nu e cea văzută, de care sunt □fometaţi demonii saprofiţi ai formelor - ci aceea nevăzută, □tipărită, pentru veşnicie, □ spiritul arm□esc):
a - aurul şi argintul, solar-lunar (se va vedea că spiritualizarea aurului se face prin contactul lui cu cei bogaţi din punct de vedere spiritual, □ţelepţii, tip Gojdu),
b - frumuseţea-feminitate („Voshopoleane feate ca s-arache, /Ti care-au beianil'i a lor mirache, /Vor s-le-aibă tu hareme ş-paşalaril'i" - „Voshopolene fete cu frumuseţe răpitoare, /Pentru care prinţii au dorinţă arzătoare /Şi pe care vor să le aibă □ haremuri şi păşii");
c - dar, mai ales Icoana, Cartea, Crucea: Imaginea Logosului Sacru □ntipărit, □trupat (spre M□tuirea prin Calvar), aparţin□d Bisericii-chip spintual al Neamului Arm□esc: „Tu-amalămă şi-asime anviscute /Li au iconile. cărţăle si cruţle /Biseariţle a voshopoleanilor tute" („Din aur masiv şi din argint sunt turnate icoanele, coperţile de cărţi şi crucile /Din toate bisericile voshopolenilor").
Aici, deci, este Focul Viu, Ploaia de Foc prin care vor trebui să treacă demonii (demoni, de fapt, aparţinători arom□ilor - demoni care trebuie exorcizaţi, după ce au fost identificaţi şi fixaţi □tr-un □afară apocastatic): „Ţi ved cu ocl'i-a lor nu pistisescu" („Ceea ce văd cu ochii nu le vine să creadă") //Arm□il'i cu tufechile şi cuburile /Na ploaie di gugoaşe l'ia s-pitreacă /Ti totuna ţi lă astupă gurile" („Şi trag arm□ii nemilos, cu ură - /Din puşti şi din pistoale, foc ţintit, /Că-i lasă pe mişelnici fără gură" - transp. H.C.). S□gele p□ă la genunchi - adică, p□ă unde se poate schimba radical mişcarea fiinţei (de la orizontal la vertical, şi invers), se poate obţine transfigurarea: a nu se uita, □ basme, afundarea zmeului, de către Făt-Frumos, p□ă la genunchi - urm□d, uneori, tăierea (transfiguratoare a) capului, chiar la această fază - neaştept□d celelalte □cheieturi-balamale ale fiinţei, la nivelul cărora e posibilă transfigurarea: br□, respectiv g□. Genunchiul, prin rotulă este primul cap, de la care poate □cepe transfigurarea: „Sa-ntăvălescu oamni s-cal'i tu s□dze /Ţi lă agiundze-aproape di dzinucl'i" - „Se tăvălesc oameni şi cai □ s□gele care le ajunge aproape p□ă la genunchi".
Evident, unii mor iniţiatic - dar „legiune e numărul tău, demone": alţii vin, spre a □locui pe cei transfiguraţi, prin moarte, din demoni ai lăcomiei-□ghiţirii formelor, din demoni ai degradării Logosului, prin urlet - □ hoituri - corpuri fizice - eliber□d astralitatea spiritului, spre Sinele-Logos Sacru, dinafară oricărei aglomerări formale. („Aurlă ghegahil'i turbaţi" - „Urlă ghegii cu turbare").
Urletul, Logos degradat din Cuv□t (dezarticulare □ neant a Cuv□tului) - se izbeşte de esenţa voshopolenilor, sinteza arm□ească spirituală: „Aoa e arm□imea adunată: din Gramoste, din Aminciu" etc Aici, originalul e mai densificat semantic dec□ transpunerea - femeile sunt lupoane (lupoaice) „care s-himusesc" (se năpustesc sălbatic). Lupul Fenrir (zeitate geto-gotică) □ghite lumea veche, degradată - pentru a □noi lumea esenţial (a o transfigura).
Elementul feminin transfigurator este, prin natura lui, şi regenerator. Acest ultim aspect este resimţit, măcar, şi de către demonii agresori - ei □ traduc ca pe o chestiune de orgoliu, c□d, de fapt, este teama de izvorul perpetuator al vieţii. Evident că ghegii sunt ucişi şi de bărbaţii arm□i, dar orgoliul lor nu e rănit, subconştientul lor nu e răscolit de spaimă, ca atunci c□d ei, demoni războinici vestiţi □ locurile lor de baştină, se văd □fruntaţi de Androginii M□tuiţi (şi M□tuitori), sub chip de femei (imperiale-aslane-leoaice sau /Şi veşnic regeneratoare-exorcizatoare: *lupoane):* „Că ţi ş-lu vor giunaticlu şi neate, /C□d va si-s avdă tu antreaga etă /Că fură-asvimţă di mul'eri şi feate" („Păi, cum se cheamă - că bărbaţi □u351 si zic, /Şi-n faţa unor fuste, iată, /Nu reuşesc, □ luptă mai nimic" - transp. H.C.).
Forma „asvimţă" conduce la cuv□tul „asfinţit", „des-luminat" - adică, prin puterea Androginului (femeia-lupoaică-aslană, femeia-lupoaică-lupoană), demonii sunt trimişi, □ mod irevocabil, □ □tuneric, acolo de unde au venit (misiunea lor aici se □cheie - vor aştepta, acolo, o cu totul altă misiune, dar, cel puţin, □ această misiune - asvinţitul-asfinţitul este semnul eşecului demonic şi al exorcizării reuşitei).
Demonii-fiare continuă, descendenţi din Irinwe, din Golemul-Ali - să pregătească sf□şitul lumii - de fapt, □ceputul lumii eterne, spirituale, adevărata formă de existenţă a Voshopolei.
Se produc semne cosmice de părăsire a Voshopolei materiale, pentru a fi supusă unei dezagregări totale:
a - prin diluviu, sub chipul pădurilor răzvrătite ca valurile oceanului disolutiv;
b - prin semnele negre ale păsărilor-r□dunele □fricoşate, vestind pierzarea: „Se-analţă-n ţer alăndurile fricoase /S-ascapă laile vor di chirdăciune" („Se-nalţă spre cer r□dunelele □fricoşate /Să scape vor, bietele, de pierzanie");
c - berzele, zeii protectori ai căminelor-familii, pleacă luate de o furtună care bate cu turbare „di patru părţă" (adică din toate părţile, din cele patru puncte cardinale ale lumii);
d - norii „di cătrane" (negrii ca smoala dau semnal că „di oară-oară-a lumil'ei chirită /Voshopolea aşteaptă canda s-vină" („Din ceas □ ceas Voshopolea aşteaptă să vină pierzania lumii [adică sf□şitul lumii]"). Urmează „Noaptea blăstimată" - Starea de pritocire ultimă a sorţii. Se unesc stihiile, pentru a curăţa stratul de materie rămas □ Focul Viu al Spiritului:
a - stihia foc-pojar (mistuitor de forme);
b - furtună-v□t, care să schimbe roata sorţii;
c - apa-potopul biblic, pentru □noirea transfiguratoare a lumii.
Blestemul nopţii este, de fapt, pregătirea mistică a măreţiei tragice a Calvarului Transfigurator: „Voshopolea ca s-chiară fu scriată" („Voshopolea să piară fu menită"- transp. H.C.) - să piară orice zgură formală, materială, orice ,sentiment egoist, legat de materie, de răm□erea □ imperiul

iluzoriu al formelor. Voshopolea e „scriată"- menită, din ceruri - să fie, iarăşi, CETATEA LUMINII - antinomică faţă de proliferatoarea paroxistică de forme: NOUA GOMOR□.
Capii oraşului sunt conştienţi de solemnitatea şi transcendenţa momentului: de aceea,fac, din foc (propriul suflet aprins de rugăciune), scara către Dumnezeu, care este ,astfel, invocai să se implice semantic □ epopeea Voshopolei: Dumnezeu este chemat să □figă, ad□c, sulița ROSTULUI JERTFEI - sulița transfiguratoare a sacrificiului, □ suprema victorie. Toată comunitatea ia parte la acest ritual al implicării de sens a lui Dumnezeu, □ mod egal feciorii şi femeile (de remarcat aprinderea dzadei, copac care stă □tre ei ca o axă aprinsă a lumii, ca primul brad-axă a Creației, □ălțat, prin cuv□tul lui Dumnezeu, dintre apele oceanului originar - cf.. MITOLOGIA ROM□NEASCĂ, de Romulus Vulcănescu): „Ficioril'i ț□ tu m□i apreasă dzad /lumbardză-aprease au tute mul'erile: Urghia ş-Dumnidză din ţer s-u veadă" („Flăcăii poartă facle, să privească - /Urgia asta făr'de-asem□are, /Şi Dumnezeu, din bolta lui cerească" - transp. H.C.). Urgia nu are, mitologic vorbind, alt sens dec□ acela pozitiv: cataclism transfigurator (la care cataclism să ia parte, pe calea fulgerului creator-vedere. Dumnezeu: vederea-privire a lui Dumnezeu este cea care cuprinde valenţe semantice, voinţă şi putere demiurgică, de a preschimba, □ s□ul misterului nopții, apa □ vin, un eveniment oarecare □ epopee, un şir de accidente formale - □ victoria verticalei-esențialitate.
Se subliniază funcția de instrumente demonice congenitale, pe care o au ghegii - care nu pot fi fericiți, şi nici binele nu-1 ştiu şi nu-1 vor şti (aceasta este adevărata □tunecare demonică: impotenţan revelației divine, asupra BINELUI, ADEVĂRULUI, DREPTĂȚII): „Şi nu s-alasă blăstimata fară, /Maş s□dze s-vearsă canda easte faptă, /Tu bana gheganil'i /multe au traptă /Şi vama oară minte nu-nviţara" („Dar nu se lasă neamul blestemat, /Născut să pedepsească fără vină - /deşi nici soarta lui n-a fost senină... /Ci el, la bine tot nu s-a dedat" -transp. H.C.).
Nu au cum „să-nveţe minte, vreodată" - gheganii, c□ şi tot ceea ce este străin complet - at□ naturii, c□ şi menirii lor: „fara" (neamul) lor este constr□s, de la nivelul instanţei divine, să verse s□ge, pentru a transfigura s□gele scurs pe crucea torturii, □ s□gele (duh viu) str□s (resintetizat) transcens □ POTIRUL GRAAL - SIMBOLUL NEMURIRII.
Este evidentă inconştienţa □plinirii misiunii şi din imaginea scării de foc, □ care ei, străinii demoni, transformă casa jefuită: golesc de zăbrelele materiei casa, eliber□du-i spiritul, etern viu, □ „pira" (flacăra) □ălțată p□ă la cer (redată Voshopolei Spiritual-Ideale): „Iuruşe fac ma pitu case alță, /Şi pi iu intră blăstimaţl'i seacă, /Apoia pira p□ă-n ţer s-analță" („Năvală fac prin case mari /Şi unde intră blestemații fur□d, pustiesc, /Apoi flacăra se-nalță p□ă la cer").
Autosacrificiul dublului trup (trup de mamă-trup de copil), □tru unicul Spirit - este un moment de □altă mistică: femeia-lupoaică se aruncă (nesocotind complet furtul avuțiilor: brățări, cingători, cercei, salbă), se aruncă av□d cu ea copilul, se aruncă asupra „gileatlui" (călăului). De ce se aruncă? Se aruncă singură? Răspunsul nu-i putem afla □ textul propriu-zis, ci □ ambiguitatea, □ suspensia semantică a versului sonetului „SE LUPTA ŞI-0 LĂUZĂ: nu semnalează clar, fază cu fază, evenimentul, nu ştim cum a fost implicat copilul □ eveniment. Şi atunci, recurgem la mitologia strămoşilor comuni de la Sarmizegetusa: oare nu, şi acolo, femeile şi copiii se dădeau de bună voie, morții, pentru a transcede la Zalmoxis? Oare Ana lui Manole nu intră □ zid cu tot cu pruncul din ea? Aceasta o face pentru a consolida, ca pe o coloana a infinitului, durabilitatea zidului vertical, □tru eternitate. Moartea lor transfiguratoare este prefața transfigurării □tregii arm□imi - tot aşa cum st□pul de foc al caselor incendiate transfigurează □treaga Voshopole □ CETATEA ARHETIPALĂ: „Lu-alasă s-l'ia şi biligidzi, s-minghiuşe /Şi neale, di amalămă culane, /Muşată di mărgăritari ghiurdane, /trei baiere flurii ți-avea di guşe. //C□d veade ma că va s-l'i-arache ş-natlu /arsare ca lupoane pliguită, /Cu dinţăl'i s-lu dinică va gileatlu" („□ lasă pe păg□ să-i ia brățări /Şi cingători de aur, şi cercei /Şi salbe c□eva, de ale ei, /Şiraguri - tot din galbeni grei şi mari //C□d vede □să că şi pruncu-1 vrea - /S-aruncă pe barbar, precum o fiară, /Şi s-a bătut, p□' n-a ştiut de ea" - transp. H.C.). rezultatul: două leşuri - răcite-strivite, adică esența lor spirituală fiind eliberată din corpul fizic: „Viținile a dauădzi di dimneață /U află corba - mpadearucutită, /Deadun cu sărmănița moartă-n brață" („A doua zi, o găsiră leş răcit, /Cu chipul galbennegru, ca de ceară, /Alături de copil, şi el strivit"). Cine a ucis copilul? Ghegul sau mama? Nu credem că aşa se pune problema - sau, nu aşa s-a pus la Sarmizegetusa: copilul-germenele de viață a unui neam, nu trebuie să nimerească □ zona necunoscută, □tunecată, a altui neam: chiar dacă străinul nu ucide copilul, mama nu are dreptul să lase germenele neamului ei să fie batjocorit, pervertit, □străinat (şi, aşa cum spune şi istoria, □ cazul ienicerilor: folosit de către străini □potriva propriului său neam). Femeia ocroritoare devine FEMEIA ARHETIPALĂ - ARHETIPUL M□NTUIRII (intermediate) şi al TRANSFIGURĂRII: icoana Sfintei Măria, pe care toate femeile, o salvează, trec□d-o prin flăcări - mai exact, □ limbaj mitologic, icoana este aceea care le trece pe toate femeile credinciose, cu duh de transfigurare □ ele (femei-aslane sau femeilupoane), prin focul transfigurator: prin această probă a focului, femeile Voshopolei se re□torc,se resintetizează □ ARHETIPUL MĂRIEI (M□NTUITOAREA PRIN INTERMEDIERE): „Di fleacă limbe s-easă nu păfsescu, /Anveaste ți n-au strănilu-apres ni perlu /Tu m□i cu Stămăria shimusescu. //Ni adză nica nu să ştie /Cum di putu aşi s-adară ţerlu /Ahtare nividzută nă ciudie" („Ci, printre flăcările □volburate, /Ţ□u351 snesc femei ce le-ocoleşte focul, /Purt□d icoana STĂMĂRIEI, toate //Şi se-ntrebau femeile, mirate, /De le-a scăpat cumva de-aci norocul - /Ori fură de Prea-□altul apărate?" - transp. H.C.). Pe aceste femei le-a pătruns focul, la modul transfigurator, le-a □globat □ sine focul - sunt una cu ființa Focului - deci, nu pot fi distruse, căci sunt femei redevenite ARHEI.
„BĂT□ND MĂTĂNII" este poemul cel mai important al acestei părți a Vl-a, din punctul de vedere al viziunii profund mistice-arhetipale a lui NIDA BOGA-viziune implicată profund □ □treaga sa epopee creştină „VOSHOPOLE". Este un tablou solemn, dominat de nemişcare - complinită de o credință at□ de profundă, □c□ planurile sacral şi terestru se □trepătund, se confundă - si se produce minunea transfiguratoare: Voshopole este HRISTOSUL DE PE CRUCE,

femeile cu rol transfigurator (aslane, lupoane) sunt asimilate ARHETIPULUI MĂRIA. „Muierile" şed □ genunchi („şed pi dzinucl'i") la icoane, aştept□d să se producă PUNTEA DE MILĂ, care să resoarbă OMUL □ imaginea sa arhetipală (MAMA CU PRUNCUL): „Şi-aşteaptă s-la pitreacă eale nilă (aşteaptă să trimită ele, icoanele, milă). Se produce pl□sul focului (unirea mistică a stihiilor apă şi foc): „Li pl□dze canda iasca dit cândilă" („le pl□ge, parcă, iasca din candelă") - şi ipostaza a Il-a a focului unit cu apa: contopirea □ jale a cerii arz□de cu ceara lichidă: „Di jalea lor s-tuchescu-anarga ş-ţerile" („De jalea lor se topesc □cet lum□ările"). „Iconile-asimusite li mutrescu" („Icoanele argintate le privesc" („Cum tu ahtare-arauă noapteneadză („Cum oftează □ miez de noapte rea" - de la nivelul de misteriu iniţiatic, p□ă la REVELAŢIE). „Măratele anveaste lăcrimeadză, /La vruţl'i-a lor căzuţi c□d s-minduescu" („Plinele de amărăciune neveste lăcrimează /la iubiţii lor căzuţi [dragii lor căzuţi] c□d se g□desc"). Deci, cu mintea-g□d, □ adună pe toţi bărbaţii, □tr-o sinteză magică a virilităţii Voshopolei - transfigur□du-i □ HRISTOSUL CALVARULUI: „Hristolu di pi fr□te cu-a lui schini, (Hristos av□d pe frunte spini) /Cu s□dzinatele di penuri manile (Cu □s□geratele, de cuie, m□ni) /Curbanea spune că e ti creştini (Sacrificiul se spune că e făcut către creştini)". Dacă ultimul vers al primei terţine este astfel transpus - atunci semnificaţia apare mult mai profundă şi decisivă, □ economia mistică-mitică a epopeii: SACRIFICIUL VOSHOPOLEI-HRISTOS este □ numele şi pentru m□tuirea tuturor creştinilor.
CURBANEA are două echivalenţe semantice □ dialectul de la nord de Dunăre: a - SACRIFICIU - şi b - MIEL.
Voshopolenii devin, prin sacrificiu, cu adevărat MIELUL- sau CAVALERII MIELULUI, cum am dat noi titlul acestei cărţi despre prigoana mistică a neamului arm□esc: arm□ii spală păcatele şi m□tuie, prin suferinţa lor, □treg NEAMUL ROM□NESC - mai mult, □ respiritualizează □tru Christos pe cei depărtaţi de Christos. Prin arm□i se produce re-creştinarea lumii. *Misiunea Neamului, despre care vorbea Eminescu - se deplineşte prin prigoana şi sacrificiul mistic nu al nord-dunărenilor rom i - ci al sud-dunărenilor rom i.* „Luţita va s-lu-ascundă tu-a l'ei sin [Str□ucita-Maica Domnului] vrea s□-l ascundă la al ei s□) /Cum natlu şi-str□gu totuna mum□ile [Aşa cum şi-l str□g toate mamele] /C□d li dinică v□nu greu virin [Atunci c□d dă peste ei vreun chin vreo suferinţă) greu (grea)]".
Iată suprapunerea perfectă □tr-o icoană cosmică, a destinului cristic şi a misiunii cristice - cu destinul şi misiunea Voshopolei. „□brăţişarea la s□" - este □cercuirea cu noua viaţă - redarea libertăţii divinului din zdreanţă umană, derizorie, compromisă, epuizată □ primul cerc, cel ai chinurilor infernale. VOSHOPOLEA SE PREGĂTEŞTE DE □NVIERE - pregătind de □viere □treaga spiritualitate uman-cosmică.
Academia Nouă, Spiritul, Logosul Sacru fixat □ pagină - nu mai rezistă: apa udă focul (pulberea de puşcă) - şi zadarnic este eroismul tinerilor. Dar Logosul Sacru, cel pur, eliberat de pagină, resoarbe Noua Academie, a cărei misiune sacră, de păstrare, conform „dim□dării părinteşti", a CUV□NTULUI ARM□NESC, se □plineşte □tocmai - tocmai datorită scrumului, dincolo de proba focului, dincolo de scrumul formelor - dăinuie SPIRITUL ETERN DATATOR DE LOGOS. La fel, bătălia de la stampă nu e dec□ un ritual al eroilor, □ care se autosacrifică (la modul dacic) toţi tinerii-flăcăi, orfanii ocrotiţi (aşa cum DUMNEZEU-LOGOSUL e ocrotit, □ fiecare din noi, după credinţa fiecăruia dintre noi), precum şi bătr□ii □ţelepţi, □ fapt, literele arm□eşti s-au □scris □ ceruri, nemuritoare: bărbaţii au datoria să moară vitejeşte, la stampă, doar pentru a fi asmilaţi perfect de LOGOSUL SACRU. Celest-drumul spre Dumnezeu trece prin LOGOS, prin FOCUL CĂRŢII (aprinsa carte este ipostaza divină: a se vedea □ CARTEA APOCALIPSEI, DUMNEZEU cu limba-spadă şi DUMNEZEUL CĂRŢILOR), prin LUMINA ATOTPURIFICATOARE, simbolizată de stampa cu cărţile aprinse şi cu bărbaţii care mor pentru /□tru CARTE, cuprinşi □ CARTEA-DUMNEZEU, □ CRUCEA-CARTE: „ŞI AZĂ NICA POATE CA SI-S ARDĂ" („Şi azi □că pot să ardă") /Aţel'i ţi ti lunină vrură s-cadă /Acei ce pentru (către) lumină au vrut să cadă - jertfească) /Cum cruţle-armase numa lă alavdă" (Cum crucile rămase numele li-l laudă)".
Interesant: crucile de la capetele morţilor la Stampă - sau cei de la Stampă, prin moartea lor, au devenit CRUCI CU M□NTUITOR? Oricum, moartea aceasta ritualică este resorbitoare □ ARHETIPUL LUMINII ŞI M□NTUIRII. Tot ce era de ars, ca formă - a ars, la nivelul LOGOSULUI ARM□NESC, legat prin blestem părintesc să se nemurească - a ars ca să redevină spirit pur.
VII - „LA PALATEA AL GOJDU" („ N CASTELUL LUI GOJDU")
Ritualul straniu de la castelul lui Gojdu - „□puşcarea" - transfigurarea cailor (din cei ai primejdiei-venire, □ cai ai m□tuirii-plecare) are loc cu o singură finalitate: SALVAREA MITROPOLIEI - centrul spiritual al Voshopolei, TEMPLUL LOGOSULUI SACRU.
Pătrunderea □ casa-athanor este premeditată subtil - sub masca străjerului prost, NEBUNUL - este □ţelepciunea MARELUI ALCHIMIST, stăp□ al cailor-zmei, al TRECERII PE TĂR□MUL CELALALT. „La poarta ca nubete s-facă /Vahi s-tihisi aţel ma lişuraclu, //S-lu pistipseascâ beulu l-pimse draclu /Şi lu-alasă ca pi tu poartă s-treacă" („Străjer nechibzuit, cu mintea seacă /Un gurăcască făr-de-asemanare, - /ce-i dă şiretului păg□ crezare, /Şi □ deschide, şi-l lasă să treacă" - transp. H.C.).
„Lişuraclu" (uşuratecul) străjer este masca intermediarului, CHARON sau lANUS. Tot ce se va petrece, va fi un carnaval exorcizator - şi o operaţie alchimică.
Demonii-bei - şi ei, instrumente ale GOLEMULUI-ALI şi ale MITROPOLIEI DIN lANINA - trebuie resorbiţi, reciclaţi calitativ - □ fine, m□tuiţi prin şi pentru femeie: „ Vor vii s-l'i-alasă domni ti chirale" („Vor să-i lase vii pentru femei (prinţese, cad□e)" - sau, □ transp. H.C.: „Pe bei □ cruţa dar, pentru cad□e")."
Beii sunt materia ordinară, plumbul saturnian - care, □ cuptorul alchimic al lui GOJDU (palatele lui Gojdu) este copt şi transfigurat: beii vor ordona oprirea focului, de către arnăuţi - şi, mai ales,

beii se vor lega (vor jura) să cruțe MITROPOLIA „zborlu beianilor" (cuv□tul beilor era dat) „Mitropolia antreagă ma n-alasă /Țiva nu pate v□nu tu turnată" („Mitropolia □treagă, □ continuare, o lasă, /Dacă nimic nu pățește vreunul <dintre bei> la □toarcere").
Demonii au plecat - resorbiți, transfigurați - sau exorcizați, pur și simplu. Voshopolea-corp fizic - nu mai este: demonii care o țineau □ chip de corp material, au părăsit-o - demonii vieții păm□tești, ai ispitelor terestre, și-au făcut pe deplin datoria; *nimeni și nimic din ce-a rămas nu mai e ce-a fost, ainte de operația alchimică de transfigurare.* Orice urmă materială a pierit: „Voshopolea armasă e ca moartă" („și-așa a fost □ vremurile acele, /C□d m□drul t□g se stinse și pieri" - transp. H.C.). După cum se observă, □ original totul este mai simplu numit și mai direct, implic□d toate operațiunile intermediare, □tre pătrunderea demonilor materiei și exorcizarea lor, executată odată cu curățarea, p□ă la dispariția lor din sfera senzorială, a corpului fizic-Voshopole: „VOSHOPOLEA ARMAS□ E CA MOARTA". *Ca moartă,* iar nu moartă. Căci, abia acum este vie, □u351 si decantează SPIRITUL NEMURITOR, dintre cenușile și putregaiurile, arse □ athanor.
VIII - „DUPĂ FURTUNĂ" („DUPĂ FURTUNĂ")
Furtuna de pe Golgota s-a stins. Duhurile rele au fost exorcizate. Ghegii și beii lor, c□u355 ti au mai rămas □ viață, s-au retras spre alte zone, duc□d cu ei păcatele Voshopolei: averile materiale jefuite (materialitatea Voshopolei s-a decantat de Spiritul Voshopolei. prin acțiunea violent-agresivă, cu valențe inițiatice, a jafului din partea ghegilor și beilor). De fapt, din momentul exorcizării Voshopolei - păcatele pe care le duc, sub diverse forme, străinii-demoni - sunt diverse aspecte pe care le-a luat efectul acțiunii soteriologice divine. Aceste forme-ipostaze ale contribuției fenomenalității la descătușarea Spiritului (incendierea, jaful, măcelul etc) nu mai aparțin Voshopolei: sunt păcatele lumii, de care se va □cărca oricare NOUA GOMOR□ - indiferent de nume sau aspect spațio-temporal. P□ă c□d vor fi blestemați să peregrineze beii și ghegii? P□ă la ULTIMA JUDECATA, probabil. Căci demonii exorcizați □tr-o parte a existenței lumii - primesc, mereu, misiuni de ispitire - găsesc, mereu, alte slăbiciuni, □ lume - deci, mereu vor găsi sălaș, □ cadrul fenomenalității. Păcatele de care a fost scăpată Voshopolea, prin capacitatea (dovedită) de autosacrificiu a oamenilor ei (bărbații de soi și femeile aslane-lupoane), prin punerea oamenilor ei exclusiv □ slujba și sub semnul LOGOSULUI SACRU RECUPERAT, □ numele căruia au și murit, □ numele căruia femeile aslane și lupoane s-au reandroginizat (tragic, prin autosacrificiul propriei ființe, al propriilor ființe din ființe - copiii lor) - păcatele acestea de moarte (care „ucid" inițiatic pe cei ce vor să scape de ele, dar „ucid" conform unei karme riguroase, duse spre capătul unei MAHAPRALAYA - aceste păcate au pornit-o prin lume. Să ispitească, cu finalitate soteriologică - alte sectoare ale CREAȚIEI DIVINE. Alte CETĂȚI, alți OAMENI.
Deocamdată, cetatea ispitita-Voshopole s-a dovedit demnă de a se lăsa exorcizată și m□tuită (m□tuirea - ca o consecuție a exorcizării dureroase, intens primejdioase). Aceasta nu □seamnă că a dispărut crucea de pe Golgota și s□gele de pe ea. Aceasta nu □seamnă că pe apele potopului nu plutesc cadavrele. Dar VOSHOPOLEA-IISUS □seamnă speranță, credință, iubire: „Zavonlu albu di lunină s-tinde" („Aci, lumină nouă se □parte" - este minunata și foarte exacta, din punct de vedere esoteric, transpunere a lui Hristu C□droveanu). Și uluitorul, sublimul tabolu esoteric al jertfei și m□tuirii prin jertfă-purificarea-sacrificiu a lui NOE-ISUS: „Hărvia ca ațea al Noe prota, /I ca ațea Hristolu c□du s-deade /Curbane sus pi muntele Golgota //Am□ă canda ast□dză ca s-vină /Voshopolea surpată c□d u veade /Și s-deapiră di jale și canină" („Vin apoi zorii tatei Noe, anume - /Ori dimineața Golgotei s-arată, /C□d se jertfi Iisus, pentru o lume... /Vin zorii, □doindu-se de sine, /Peste Voshopolea cea arsă și surpată, /Care jelește și tot speră-n bine..." - transp. H.C.).
„E cerul iarăși larg și limpezit" (transp. H.C.) - ca la □ceputul epopeii, ca □ zorii FACERII LUMII. „Zăvonlu" □seamnă voal de mireasă. Voshopolea-Iisus poartă giulgiul - ca semn al □NVIERII și al morții - și e mireasa Iisus, mireasa Sinelui ei mistic, □ același timp.
Magului Gojdu i se dă cinstirea cuvenită unui preot al deșteptării spirituale: „Să-ncl'ină la iconi a doaua oară, /Al Gojdu mintea ș-suflitlu alavda" („Se-nchină lung icoanelor sfințite /Și-l laudă pe Gojdu cu glas mare" - transp. H.C). El, Gojdu,""a salvat TEMPLUL LOGOSULUI SACRU - MITROPOLIA DIN VOSHOPOLE. Dar. prin GOJDU, supraviețuitorii spiritualizați-transfigurațirecunosc SIMBOLUL M□NTUIRII sufletelor Voshopolei.
O □trebare, acum, □ zorii m□tuirii, □ pragul Revelației - □ frăm□tă, pe cei care au □fruntat Răul: de unde a venit, de ce a venit Răul? L-au st□nit ei?
Răspunsul, care și el are valoare esoterică - □ dă o scrisoare găsită asupra unui bei, □tr-un chimir de aur (o altă ipostaza a athanorului), pe care, „□ focul luptei" (al transfigurării) - l-o fi lepădat...
Una dintre scrisorile din chimir este □ grecește, și indică faptul că Voshopolea, una dintre trei ținte (cele trei □cercări ritualice), a fost atacată la porunca Mitropoliei greceşti din lanina. □ndemnul din scrisoare este ca arnăuții să distrugă total Voshopolea - jaful să nu fie doar asupra lirelor de aur - ci și asupra icoanelor, candelelor, sfeșnicelor argintate, prapuri, straie preoțești - și, mai cu seamă și deasupra a toate, jaful să aibă că țintă distrugerea Voshopolei, iar centrul distrugerii să fie NUCLEUL DE LOGOS: să ardă STAMPA și ACADEMIA.
Jaful, deci, nu este un jaf, ci un ritual demonic, o liturghie neagră. Este, de asemenea, clar, că ANTIHRISTUL s-a ivit pe lume: din moment ce vrea distrugerea imaginilor lui HRISTOS, a luminilor către HRISTOS, a straielor slujirii □tru HRISTOS - nu poate fi dec□ porunca diavolului travestit □ „aghios" (sf□t), □ mitropolit (grec). Nu orice ortodoxie numită este ortodoxie și □ spirit. Dacă diavolul poate □prumuta, vremelnic, și chipul lui HRISTOS - de ce nu l-ar □prumuta și pe al MITROPOLIEI DIN lANINA, cu toți falșii ei slujitori ai lui Hristos și ai dreptei credințe?
Un nou sf□șit al lumii se arată: „Canda s-surpară țerlu-ntreg și loclu. /Biseariț̦le di tu thimeal'e smuta, /Iar chisa ș-colasea și-Iu vearsă foclu" („Era parcă sf□șitul lumii-ntregi. /O, cum de rabdă dară. Dumnezeul - /Bisericile, slujitorii greci?" - transp. H.C.). Acest nou sf□șit de lume este sf□șitul oricărei iluzii-aratări. SINELE DIVIN REGĂSIT - e singura certitudine. □n rest, orice

afară □seamnă o cutie a Pandorei, veşnic deschisă. Un cerc vicios al Răului.
Descoperirea, după exorcizare, a cauzei Răului, ca fiind ANTIHRISTUL, cu chipul lui HRISTOS, produce o a doua etapă a trezirii SPIRITULUI ARM□NESC: „Ca după somnu greu lumea sdişteaptă". Revelaţia are, şi ea, trepte, SPIRITUL se regăseşte pe sine, dar se recunoaşte □ etape.
Dar această recunoaştere este, de fapt, o RENAŞTERE, din propriul scrum, ca aceea a P□S□RII PHOENIX: „Voshopoleanil'i di tu-a lor cinuşa / Va s-poată, ti ciudie, ca să-ngheadză /Şi-a lumil'ei s-discl'idă singuri uşa" („Şi uite-aşa. renaşte-va din scrum, /Şi va ajunge-n lume (lumea miraculoasă, cea transcensă) iarăşi bine -/Un neam ce-şi făureşte, veşnic, drum" - transp. H.C.), Locul coşmarului, locul b□tuit de ANTIHRIST, este locul iluziei primejdioase: permanent se poate crea starea de □toarcere a demonilor Voshopolei - Noua Gomoră. Locul trebuie părăsit, pentru ca scrumul să nu nască, Ia fel ca g□ul Hidrei din Lerna, alte capete - capetele răzbunării. Trebuie evitată □scrierea □tr-un nou ciclu al iluziei, urmată de exorcizare - şi aşa, la nesf□şit, □ mod absolut steril.
Locul - spaţiul fenomenalităţii, corpul fizic al Voshopolei - trebuie părăsit de către corpurile superioare, ca grad de evoluţie spirituală, ale Voshopolei. S□gele nestr□s □tr-o idealitate - POTIR GRAAL, multiplică, aberant, s□gele, şi s□gele - licoare sacră - devine o umoare infernală, care □carcă iarăşi karma, la nesf□şit: „Ti s□dzele di ghegani ţi virsară, /Ali Păşel - tiranlu nu va-l'i l'iartă /Voshopoleanil'i p□' du un va-l'i cheară" („Ci s□gele arnăuţilor păg□i /Dori-va el (Ali) a-l răzbuna cumplit /Şi-n veci nu-i va ierta pe arom□i" - transp. H.C.). (Golemul nu poate fi oprit dec□ prin ştergerea primei slove a cuv□tului „VIAŢA", pentru a rezulta cuv□tul „MOARTE". Or, Voshopolea nu mai are nimic de-a face cu moartea, □ esenţa ei - ci □ tălmăcirea ei - ca nemurire: „Lă spune Gojdu prinde si-s dispartă /S-ruiasca-nvie tu antreaga etă" („ Grăieşte (Gojdu, rar şi cumpănit, - /Să ne urnim de-aici, cu Dumnezeu" - transp. H.C.). Risipirea □ jurul iluziei agresive, care ar atrage SPIRITUL, din nou, □ fenomenal - risipirea pentru regăsirea deasupra oricărui fenomenal-capcană. Mitropolitul arm□ vorbeşte cu glasul şi rostul lui Dumnezeu: el va răm□e pentru a linişti corpul fizic al Voshopolei (□grijind de morţi) - c□ despre ce-a fost, măcelul asupra Voshopolei - Noua Gomoră a formelor, el tălmăceşte cu o clarviziune sacră: „Urghia di aseară pitricută /Nu fu ti el'i cu-a totalul chirdeare, /Ma easte semnu bun di ascăpare /Că Dumnidză va iară s-l'i agiută" („ Urgia care □ lovi aseară, /Nu doar pierzanie □seamnă, mare - /Ci e şi semnul lor pentru scăpare - /Iar neamul lor, nici vorbă, n-o să piară" - transp. H.C.). De observat insistenţa, □ textul original, asupra a două metafore: metafora seriinopţii (pentru a desemna cuptorul alchimic, zona şi perioada de acţiune transfiguratoare) - şi metafora *dimineţii* (pentru a desemna □săşi noua realitate - Spiritul eliberat-transfigurat).
Cavalioti, şi el preot al LOGOSULUI, răm□e să liniştească trupul fizic al LITERELOR ARSE - răm□e pe ruinele ACADEMIEI - pl□g□d, spre liniştirea LOGOSULUI □NTRUPAT ŞI SUPUS CALVARULUI, ca un nou Ieremia, pe ruinele Ierusalimului: „Surpată stampă şi Academia /S-lualasă singur el nă bană-ntreagă /S-li pl□gă ca profitlu Eremia" („Iar unde Stampa - au fost şi-Academia - /□u351 si va vărsa el lacrime - izvor, /precum c□dva profetul Ieremia" - transp. H.C.).
Amintirile fenomenalului □că se amestecă cu năzuinţa SPIRITULUI NOU, ELIBERAT. Şi Gojdu dă glas hotăr□ii de despărţire de nefirească promiscuitate dintre morţi şi vii, dintre demonii □vinşi şi □gerii □vingători: „Cum bradlu ma cu-a lui arădăţină, /Dit loclu iu criscu lişor nu-l m□ă /Furtunile ţi vor s-lu surpă-mpade, //Aşiţe ază arm□ească fără /Di ete tu aistu loc armasă, /Di aoa s-u mută nu para s-alasă, /S-băneadză va, strauşil'i iu bănară. //Că s□dz□e di fără ţi-i virsat /Chirdut digeaba nu e v□năoară /Di naua bană easte aloat. //Dit cărţă vecl'i Gojdu-auşlu ştie /Că fara ţi tu-alumtă nu va s-moară /E moartă luvursită şi di vie" („Aşa cum bradul - se g□deşte el, /Nu-l smulg din loc furtunile de fel, /Fiind □fipt cu rădăcina-n st□că (piatra filozofală) //Şi neamul nostru m□dru, lăudat, /De zeci de veacuri aici pomenit - /Din casa lui nu s-ar lăsa clintit, /S-ajungă cumva slugă la argat. //Doar s□gele vărsat de-at□u355 ti eroi /N-a curs □ van, şi poate fi izvor/De viaţă nouă şi de vremuri noi. /Ci scrie-n cărţi - iar Gojdu ştie asta - /Că e pierdut orice popor, /C□d nu ştie a depăşi năpasta" - transp. H.C.). Alchimistul Neamului, GOJDU, e superior lui CAVALIOTI, IEREMIE al Voshopolei, hoinărind, rătăcind □ promiscuitatea ruinelor - literescrum, de după exorcizarea SPIRITULUI de demonii fenomenalităţii.
Este prezentă, chiar □ titlul acestui sonet citat („ S□NDZELE ALOAT DI NAU□ BANĂ" - „S□NGELE, IZVOR DE VIAŢA NOUA"), mistica s□gelui, mistica POTIRULUI GRAAL: prin autosacrificiu se produce transfigurarea vieţii şi lumii „s□dzile... ţi i virsat... /Di nauă bană easte aloat" (aluatul-temelia noii vieţi este sacralitatea - s□ge - CHRISTOS-AUTOJERFITUL pentru CREAREA LUMII NOI, FĂRA MOARTE ŞI F□RA PACAT: LUMEA SPIRITUALA.
Gojdu ştie cum să-i pornească □ exod pe voshopolenii solidari: nu-şi vor putea uni spiritele □tru SPIRITUL SACRU dec□ după ce vor scăpa prin incantaţii, de bruiajul, □că exercitat, de către corpurile fizice, autosacrificate (dar nu □ deplina voinţă, c□ din spirit de onoare) ale celor apropiaţi. După liniştirea zonei inferioare, vor putea accede la exodul spre cele superioare - spre SPIRITUL PUR, care nu ţine seama de spaţiul şi timpul istorice. Exodul va fi, paradoxal, regăsirea □ mit, □ epopee, □ SPIRITUL DIVIN.
Athanorul lui Gojdu (palatele şi curţile minunilor lui) au terminat de separat VIUL DUH AL VOSHOPOLEI - de reziduurile fizice ale amintirilor □robitoare □ materie. Trebuia depăşită treapta jalei - pentru treapta forţei spirituale regăsite. Iată sentimentul care □ □cearcă pe spiritualizaţii voshopoleni, □că nedebarasaţi de bruiajul corpului fizic, care □ □piedica să acceadă la NATURA-FIRE (percepţia scrumului-moarte este percepţie nouă, pentru ei: pentru prima oară, ei se percep pe ei □şişi, □ calitate de corporalităţi fizice degradate-depreciate, p□ă □ faza ultimă, a inutilităţii, care produce autoeliminarea definitivă): „şi firea moartă canda lă si pare" („C□d firea □săşi pare-a fi de scrum..." - transp. H.C.). Drumul spre fire-natură divină trebuie deblocat - prin □gropări, cu incantaţii libere (va dispărea forma fixă a sonetului, suger□du-se, astfel, intrarea □ contact cu alte entităţi, altfel structurate. □ altfel de modalităţi de existenţă).
IX - „ADUNAREA A AUŞLOR " („SFATUL BATR NILOR")

Pentru prima oară după bătălia apocatastatică, intervine proba milei (reluată de dinainte de bătălie): ei bine. mila nu mai e doar milă (sentiment profan, deşi profund creştin: mila e doarprima treaptă, □cercarea temeliilor spirituale ale fiinţei) - mila devine comuniune sacră-frăţească, mistică (similară misteriului CINEI DE TAINA) - toţi sunt UNA. A □vins omenia voshopolean□ - partea cristică a acestei omenii: „Frăţia armanească □vingea". Noua Gomoră a dispărut cu desăv□şire, de parcă nici n-ar fi fost. Bătr□ii Cetăţii se identifică cu VOSHOPOLEA-HRISTOS: „Auşil'i oarfăni ş-l□dziţi s-l'i adună" („Pe cei lipsiţi, bătr□ii □ adună" - transp. H.C.).

X - „APRINDU ANGRUP CIUNE" („AJUN DE NGROPĂCIUNE")

Cavalioti a rămas blocat □tre lumi, de obsesia cărţii fenomenale - nu are acces la CARTEA DIVINA, COSMICA: „Cu saţ□ tu m□ă Caval'ioti nearse /La stampă cum şi la Academie /S-aleagă tute cărţăle niarse <să fie, oare, cărţile care au ars şi, apoi, au „□viat", □tru LOGOSUL NEARS, ETERN>" („La Stampă, ca şi-n alte părţi, /Printre ruine la Academie, /Tot umbla Cavalioti, după cărţi" -transp. H.C.).

Muntele şi pădurea cooperează la liniştirea spiritelor, la □globarea lor □ ordinea aspră şi cristalină, desăv□şită, a firii: „Că s-deapiră anveastele ş-mu-m□ile /Chirduţl'i c□du şi-l'i arădăpsescu, /Lă-agiută di diparte şi f□t□ile. //Birbil'il'i di tu apirită pl□gu, /Şi izvurile canda liagidisescu, /Di jale bradz lumăchile şi-li fr□gu" („Iar vocile femeilor bocind /La căpăt□ul celor prea iubiţi, /F□t□i le ţin isonul, clipocind. //Şi pretutindeni murmură izvoare, /Şi pl□g şi brazi pe culme, v□zoliţi, /In c□tul jălalnic, de privighetoare" - transp. H. C).

XI - „DZUA DI ANGROP CIUNE"

(„ N ZIUA DESPĂRŢIRII DE CEI DRAGI")

Ieremia-Cavalioti are, □ legătură cu ce nu-i priveşte fiinţa proprie, o tresărire vizionară. El face analiza metafizică a dialecticii beznă-lumină, relativ la necesitatea beznei, spre a se zidi, la adăpostul ei mistic - „lume de-aur": „Lunina cu-ntuneariclu nu s-l'iartă /Ş-di c□du lumea easte amintată /Va □tuneariclu ca s-u ampartă /Ma cum lunina e di ţerlu apreasă, /Arm□il'i ţi ti ea s-au alumtată, /Nu va .s-lă hibă numa-a lor astească" („Dintotdeauna, bezna cată price /Luminii celei binefăcătoare /Cum tocmai se petrece şi aice... //Luminii dară, ce de sus ne vine, /Noi, pururea oşteni i-om fi sub soare. /Fiind crezul nostru neclintit, □ bine" - transp. H.C.).

XII - „ VOSHOPOLEANLE ŞI-PLINGU MORŢ L'I („ VOSHOPOLENCELE ŞI PL NG MOR ŢII DRAGI")

Pentru prima oară, incantaţiile pentru liniştirea, chiar măgulirea (pentru convingere-liniştire) corpurilor fizice, autosacrificate, ale VOSHOPOLEI -părăsesc forma fixă a sonetului. Spiritul trebuie dus spre o lume liberă - şi, de aceea, taumaturgul NIDA BOGA □u351 si poate □gădui aparenta iregularitate a bocetului - de fapt, o foarte severă reglare, interioară şi implicită, a specificului drumului pe care apucă fiecare categorie de trup fizic.

Se desfăşoară o □treagă ţesătură diplomatică a logosului feminin, pentru a-i ţintui pe morţi □ lumea lor - spre a lăsa SPIRITUL NEAMULUI să evolueze conform misiunii lui sacre, □ lumea ideală. Există bocete care respectă, cu condescendenţă faţă de trupul-corporalitatea fizică trecutăepuizată - categoriile ontologice, dar şi pe cele funcţionale - profesionale (din fosta lume-cadru existenţial): bocet pentru fecior, bocet pentru fecioară, bocet pentru omul drag - apoi, bocetele pentru liniştirea foştilor proliferatori de forme: chervanagiu, păstor, căldărari şi spoitori, zaraf. Ultimul pl□s este al cerului: „PL□NGE ŞI CERUL - munţii, codrul, plaiurile, drumurile, soarele, luna, stelele, arm□ii rămaşi pentru Logos, pentru epopee - toţi contribuie la integrarea (cu funcţie clarificatoare, structuratoare a CORPORALIT□ŢILOR EVOLUTIVE ALE SPIRITULUI UMAN) fizicului, □ fizic, a astralului. □ astral, a Logosului, □ Logos - o reordonare, □afara hybrisului, a lumii noi, pure. Reordonarea - este celălalt sens, cealaltă funcţie, a LOGOSULUI SACRU. Poate ar fi de remarcat că nu există bocete pentru aurar-zlătar, argintar - nici pentru armurier Aurul şi argintul nu produc proliferare demonică, pentru că ele sunt □trupări ale sacralului, hierofanii ale Soarelui şi Lumi. Iar arma-armurierilor este intermediarul sacrificiului. Ca urmare, la aceste trei niveluri, cel puţin, exorcizarea ar fi o operaţie fără obiect.

1 - „Pl gu ti un hil'u tinir" („Bocet pentru un t ăr fecior")

Pentru a ilustra, □că o dată, continuitatea mistică □tre lumea aceasta, a viilor, şi lumea cealaltă, a morţilor (continuitate at□ de plastic exprimată prin □suşi spiritul„DIM□ND□RII PĂRINTEŞTI"), NIDA BOGA alege un bocet arom□. prelucr□du-l □ sensul semanticii continuităţii active a spiritului, indiferent de care parte a lumilor a trecut: i se cere t□ărului fecior (ipostaza de ARHANGHEL SOLAR) să nu □trerupă lupta contra „gheganilor" (albanezi musulmani) simboluri ale asuras-ilor, duhurile profund demonizate: „Scoală, hil'iu, nica nă oară, /C□ vin gheganl'i s-nă moară, /Ţă aduşu nauă piştoală /Şi gugoaşe tu-a mea poală" („Scoală, fiu - şi vino iară, /Că păg□ii-au să ne piară... /Vin' - că ţi-adusei cartuşe, /Şi năimiţii-s l□gă uşe..." - transp. HC).

Armele noi, aduse, vor fi, evident, armele spiritului, infinit superioare celor cu care s-au luptat, contra Răului, □ lumea fizică. Legătura ne□treruptă se păstrează prin gestul ritualic, al sărutului dintre părinte-viu şi fiu-mort: „Vinu-ni, hil'iu durut, s-ti baş" („Vino, fiu drag, sate sărut"). Cu at□ mai mult este activată această punte □tre viu şi mort, cu c□ s-a produs, □ mod stihial, e drept, dar contra firii - o inversiune: părintele, care ar fi trebuit (□ ordinea firii) să moară □aintea fiului - trăieşte, iar fiul, care ar fi trebuit să fie urmaşul părintelui şi să moară după moartea tatălui - este mort acum, c□d tatăl trăieşte. Trebuie ca cele două spirite să conveargă spre o activitate pur spirituală-combativă, □potriva Răului - căci părintele viu şi fiul mort se □t□nesc, conform unei legi mitice, la podul de peste apa neagră. Forţele lor convergente sunt, deci, simbolul forţei spirituale combative a NEAMULUI ARM□NESC.

2 - ‚Pl gu ti ună hil'e nimărtată" („Bocet pentru o fecioară")

Categoria de fecioară este complementară categoriei de fecior - precum LUNA este complementară SOARELUI. RĂZBOINICUL SOLAR trebuie să aibă □ lumea spirituală, o mireasă gătită ritualic, care s□-l □t□pine, sub semnul sacru al CUNUNII, al CERCULUI DIVIN

- simbol al Nemuririi (prin Regenerare) - adus de personaje protectoare: NUNUL şi NUNA. Evident, fecioara cu spiritul dus pe lumea cealaltă, poate fi protejată doar de NUN şi NUNA, care au puterea spirituală de a pătrunde, mistic, □ tainele morţii - deci, NUNUL şi NUNA sunt personaje aşa-zis „amfibii": trimişi de aici pentru a acţiona acolo - aduc□d-susţin□d construcţia „curunei" cununei-cerc magic. „Hil'e, ti aveam maşună, /Aştiptam s-ţă badz□ curună... /Vine nunlu şi cu nuna /ţă adusiră curuna" („Fata mamii - numai una, /Eu □u355 ti pregătesc cununa (...) /Au venit nunul şi nuna, /Şi ţi-aduseră cununa" - transp. H.C.).

4 - ‚Pll gu ti un nicuchir aleptu' („Bocet pentru omul drag")

Femeia lumii acesteia □ numeşte pe bărbatul ei, transformat □ spirit al lumii celeilalte: „xifter" (şoim). Şoimul este pasărea luptătoare a cerului, izotopică semantic cu ARHANGHELUL. Fără dublarea de către axa divină (cea a spiritului-xifter-arhanghel),universul terestru-domestic se năruieşte, intră □ disoluţie, □ entropie progresivă - căci axele aparente (de tipul murului-zid, sturului-st□p) sunt iluzorii: „Ază □'i si-ngroapă sturlu, /M□e va-l'i si surpa murlu" („Azi - st□pu-i se prăvăleşte, /M□i - muru-i se năruieşte" - transp. H.C.)- Femeia, □ pl□sul ei biet („corba pl□gu"), nu e □ stare să realizeze forţa transfiguratoare a morţii prin autosacrificiu: pentru ea, prăbuşirea axelor aparente este simultană (şi izotopică semantic) cu prăbuşirea axelor esenţialmitice. Lacrima nu mai are, □ ea, s□burele mistic al transfigurării □ TRIUMF SPIRITUAL, Durerea, păstr□d unidimensionalitatea destrămării acvatice, secată fiind de consecinţe miticomagice, - durerea păstrează *moartea,* cel puţin temporar, □ limitele ireversibilităţii, inconsistenţei, lipsei de fior al transcendenţei: „Lăcrinile-l'i nu-au uscare, /Moartea că-i fără turnare" („Lacrimile nu se pot usca /<Pentru că> moartea este fără □toarcere").

5 - „Pl gu ti un cărvănar"(„Bocetpentru un chervangiu")

□ntr-o logică mitică rafinată, NIDA BOGA sugerează că ceea ce-i lipseşte femeii, blocată spiritual, temporar, de şocul durerii - se complineşte, singur, subteran, pe căile lui Dumnezeu. De aceea, următorul bocet este □chinat, □ chip de invocaţie, *chervanagiului* celui cu funcţie psihopompă, *căr orul* devenit simbol al veşnicei tranziţii spirituale. MAESTRUL CAR□RILOR MISTICE. STĂP□NUL ANIMALELOR PSIHOPOMPE (cat□ii). RĂZBOINICUL □MPOTRIVA RĂTĂCIRILOR, AFLĂTORUL DRUMULUI SPRE APA (simbol al vieţii, dar şi al transfigurării, izvorul vieţii veşnice. Femeia se pl□ge că nu ştie nimic fără chervanagiu (care, prin funcţia sa psihopompă, este un iniţiator): „Să zburăscu cu mulările eali s-ni aspună cărările, /Calea ca s-u am lişoară" („(Nu pot, nu ştiu) să vorbesc cu cat□ii... să-mi spună cărările (pe care eu nu le ştiu) /Calea ca s-o am uşoară (să nu rătăcesc)". ‚.Scoală vrute, scoală bune... /Că arm□ mulărileagiune... /Că arm□ ş-ni adăpate" („Scoală, dragule, scoală, bunule, /Că răm□ cat□ii flăm□zi... /Că răm□ şi neadăpaţi"; se sugerează intensele puteri magico-cristice ale ŞTIUTORULUI DRUMULUI -călăuză, care dă hrana şi potoleşte □setările).

Chiar dacă femeii i se pare că chervanagiul tace, că nu pornesc caravanele -chervanagiul □u351 si face, □ registru magic, □ nevăzut, datoria - iar CARAVANELE SPIRITULUI au pornit, de mult...

5 - „Pl gu ti un picurar" („Bocet pentru un păstor")

De aceea, firesc este să urmeze bocetul pentru cel care a trecui la turma lui, bocetul pentru PASTORUL DINTOTDEAUNA AL TURMEI. De observat ca bocetele femeieşti nu trebuie luate că atare (căci luate ca atare, nu comunică dec□ nişte imposibilităţi), ci trebuie interpretate-citite apofatic, prin negarea negării. Tot ce se spune, de exemplu, despre păstor, că nu ar mai face *acum* - ca SPIRIT AL PASTORULUI - trebuie □ţeles □ sensul că el continuă să facă, dar □ regimul (şi □ tăr□ul) mitico-magic: „Cu c□lig fudzi tu m□ă /S-vindă umtu, caşu ş-l□ă... /Scoală-te, scoală durute, /La căşeare-nvie du-te, /S-avdză becil'e cum azgheară" („Pornise cu cata-n m□ă, /Caş să v□dă, unt şi l□ă... /Dragul meu, te scoală - dragă /Şi te du la st□ă-n grabă, /S-auzi turma behăind" - transp. H.C). Păstorul, ca şi chervanagiul, dar mai mult (din punct de vedere creştin) dec□ acesta - este C□L□UZA. Dar este şi ALCHIMIST AL LUMINII-LAPTE, ORFEUL □MBL□NZITOR AL FIARELOR-DEMONI, dar şi lupii fiinţei lui trupeşti (la modul transfigurator: LUPUL FENRIR). □n lipsa corporalităţii lui fizice-aparente, femeia se declară incapabilă să stăp□ească fiarele, c□nii-LUPI FENRIR ai transfigurării lumii - de fapt, tocmai pătrunderea □ casă a ..zulăchilor" lupi marchează transfigurarea lumii, cărei transfigurări femeia *nu trebuie* să i se □potrivească: „Iar zulăchile fără frică Intră-n casă s-mi dinică" („Iar lupii fără frică /Intră-n casă şi mă dumică (mă fac bucăţele)"). *Dumicarea* femeii de către Fenrir □seamnă transfigurarea ei, transcederea ei, alături de PASTOR, □ lumea spirituală.

6 - „Pl gu ti căldărari şi vunusari" („Bocet pentru căldărari şi spoitori")

Căldarea este uterul renaşterii, iar spoirea e doar ferirea interiorului divin-spiritual de exteriorulfenomenal: „Căldărari voi buni tihniţi, /Ia sculaţi-vă, nu durniţi, /Şi voi vunusari liveandză, /Arsăriţi di sum vileandză, /Apirita va dişteaptă, /Panavirlu vă aşteaptă, /S-adunară niţi şi mări, /Vor s-acumpără căldări, /Şi vă acăţară uşile, /S-lă vunusiţi căldăruşile" („Căldărari meşteri vestiţi. /Ian sculaţi şi nu dormiţi - /Şi voi, harnici spoitori, /Nu staţi sub □velitori, /Că s-a luminat de-a bine. /Şi-n t□g lumea se aţine /După ghiume şi căldări. /Vin din cele patru zări, /V-aduc vase să spoiţi, /iar voi nici că vă urniţi..." - transp. H.C). Nu se urnesc? Păi, uterul cosmic, centrul divin (pe care ei l-au regăsit, prin resacralizarea profesiunii lor, cosmicizarea profesiunii lor) - este FIX,

7 - „P gu ti un hil'iu di săraf („Bocet pentru un fiu de zaraf)

Interesant, □ acest text-bocet, ca, deşi este □chinat unui fiu de om-al banului s-a depăşit total discursul despre ban - şi se simulează legături cu cei dragi, prin s□ge, din lumea aceasta. Pentru ca, apoi. ca si cum s-ar fi satisfăcut foamea de relaţii umane, prin LOGOS - fiul de zaraf este □biat să scrie carte, să creeze noi relaţii-legături, pe lumea cealaltă: „Iu ti duţi vahi vrei s-u scrii, /ma e ghine ca să ştii /Ş-dzua că-i aclo cătrane /Nu-ai di iu s-l'iai teri, şăndane, /Noaptea-i fără luna, steale" („Ori vei scrie o carte altă /Către lumea ceealaltă /Unde tot □ beznă-i sta, /N-ai cu ce te lumina /Că nu-i luna, nu sunt stele" - transp. H.C.). BANUL, prin forţa de transfigurare a exorcizatului - va redeveni LUMINA.

8 - „Pl gul a ţerlui" Pl ge şi cerul")

Se produce transcederea □tr-un univers cu doua fețe: a - una pentru cei rămaşi □ lumea fenomenală - este fața pl□sului-durere, dar b - cealaltă este pentru cei transcenşi □ lumea sacrală, a gurilor de rai - pl□sul şi-a □deplinit, de data aceasta, funcția transfiguratoare. „Dzuă laie dingrupare" („ Zi de neagră-nmorm□tare") - este parola pentru lumea fenomenală - parola care declanşează deschiderea porții spre lumea ESENȚELOR: a SOARELUI, LUNII, STELELOR, MUNȚILOR, CODRILOR, DRUMURILOR (se observă transcenderea obiectelor primelor bocete: feciorul-SOARE, fecioara-LUNA, şoimul-V□RFUL MUNTELUI-ATHMAN, STELELE păzite de munte sunt transfigurarea *turmelor,* ocrotite de PASTORUL MISTIC (alter-ego-ul mistic al PASTORULUI este MUNTELE. DRUMURILE sunt transfigurarea, □ trasee sacrale, a chervanagiilor - oamenii contopiți cu funcția).
„Pl□dziți munță, nu tățeți" (...) „D□mă (ramură) scutur□-ți, pădure" (...) „Căl'iuri (drumuri, căi) ponde (triste, pustii) arm□eți" (...) „Soare, Soare, luminate" (...) „Lună, lună, soață bună" (...) „Şvoi, arm□i di iuțido (oriunde)". Arm□ii - transfigurați □ cei renăscuți mistic din UTERULCAZAN, din esența divină (protejată prin pelicula solară a spoielii) devin LEI SOLARI (ASLANI) - transpunerea inspirata a lui HRISTU CANDROVEANU este: FEȚI-FRUMOŞI. Ultima strofă marchează, clar, transfigurarea neamului arm□esc, prin pl□s-autosacrificiu: „Ma vămoară s-nuagărşiți, /Că aieri voshopoleanil'i /S-alumtară ca aslanil'i /Şi bărbați, ş-mul'eri şi feate /Cu hăngeare şi țupate /Cu tupuze şi cuburi, Ca si-s apără di furi, /S-alumtară ş-tuți părinţăl'i /Di l'i - arupsiră cu dinţăl'i /S-alumtară şi mum□ile /L'i feațiră bucăți cu m□ile. /Nu armase părmăteftu,I auş i tinir preftu, //S-nu arsară ca si-s bată /Cu urdia-ațea turbată /Deade agiutor ş-luțitlu, /Cu cruțea mitropolitlu. /S□ţăl'i p□' di pi iconi /Arsăriră tuți că gioni, /Tu m□i cathe un cu hoardă /C□d vidzură că l'ia s-ardă /Tu biseariți adunate, /Dadele cu niți mărate, /Ş-featele voshopoleane, /Ți alumtară ca aslane. /Şi giuneața a lor mare /Prinde s-nu aibă agărşare" („Şi nicic□d să nu uitați /Ca vo.shopolenii, ei /S-au bătut ca nişte lei /Bărbați, fete şi neveste, /Precum Feții din poveste /Şi cu armele □ m□ni /I-nfruntară pe păg□i. /S-apărară, aci, părinții,/Cu ghearele şi cu dinții -/Mumele au tras din arme, /Pe mişeii toți să-i darme - /Negustori, tineri, bătr□i, /Au luat spadele □ m□i /
Şi-au intrat □ bătălie, /Să țină piept la urgie... /Şi-a sărit şi prea-sfinţitul /Cu crucea-i, mitropolitul, /Sfinții chiar, din cadre, treji, /S-av□tară, ca viteji, /Toți □ m□ni cu c□e-o coardă, /Văz□d ei că-ncep să ardă /Prin biserici, str□şi atunci, /Mamele cu bieții prunci, /Fetele, ce se luptară /Ca leoaicele, pe-afară, /Inimoase şi viteze- /Le-om păstra □ inimi, treze" - transp. H.C.).
Un mai vast şi mai sublim, un mai complet tablou al apocatastazei - e greu de □chipuit. De aceea ne şi abținem de la un comentariu special - textul, citit „cu trezie a sufletului", se autocomentează.
XIII „DUPĂ RUIRE." („DEZRĂDĂCINAŢII")
Nu mai au rădăcini aici, pe păm□t, □ zona corporalității exclusiv terestre. Au, □ schimb, rădăcini □ spiritualitate - şi-au regăsit RĂDĂCINA DIN CER. Nucleul spiritual:
a - „□prăştie" (aparent) □ formele noi, născute pentru noi cicluri fenomenale; PISUDERI, NIVEASTA, CLISURA, BELCAMENI, BLAȚA etc ;
b - dar, □ realitate, se păstrează □ şinele său: fenomenalitatea ciclică, demonii - □ □dreaptă, mereu, către alții, către cei care doresc ispitirea cu demoni. Spațial, Voshopolea se regăseşte pe trei continente: Africa (Egipet), Asia (Anatolia) şi pe puntea eurasiatică (Marea Neagra - Stambul): „Tricu lişor tu calda Misirie, /Di-m-Pole s-duse tu Anadolie, /Nu lu-aspară ni Laia-ațea amare" („Voshopolenii - şi-n Egipet □că, /Stambul, □ Anatolia de st□că, /Se duc, pe Marea Neagră bat cărări" - transp. H.C.). Dar ei nu cedează nimic din victoria spirituală celor nespirituliazați - ci păstrează (deocamdată) virtutea-voință (vreare) şi isteţimea.
CHEIA DE AUR nu e aurul fizic, ci c□u351 stigul spiritual al Golgotei lor: „Ş-cu □cl'eaie di amalămă□ tu m□ă /Adusă di Voshopolea-ațea moartă /S-discl'idă l'ia a pulitiilor poartă /Şi-u spună măsturhchea nu am□ă" („Iar „cheia" lor de aur - şi acia - /Adusă din Voshopolea cea moartă, /Le tot deschide, poartă după poarta /Şi-şi pun □ lucru, apoi, hărnicia" - transp. H.C.).
Acest c□u351 stig - cheie □ ajută să creeze forme-capcane pentru cei slabi („ghirdănil'i. biligzii, minghiuşe" - brățări, colane, cercei), să devină ei □şişi ISPITA - prin ei (ca demoni şi arhangheli, □ acelaşi timp - sf□tă sinteză, paradoxală) se □cearcă, azi, □ lume, oamenii şi stăp□irile.
Victoria lor spirituală □ face JUDECĂTORI asupra lumii - le oferă forța demiurgică a unor ŞINA, GOJDU, DUMBA, MOCIONI, - dar banii nu mai sunt demonii din ei -ci ispită - □cercare pentru alții. Bancherii arm□i *prumută pe alții* - iar □prumutul poate fi ajutor, pentru □țelept - sau catastrofă, pentru nerod (= fără rod spiritual...). Ei nu nedreptățesc - ei □deplinesc misiunea de a □cerca *aurul* din sufletul altora, ajut□du-i pe cei buni sa se ridice, iar pe cei răi, să cadă. Pentru transfigurare - dacă vor conştientiza spiritul.
Voshopole a devenit *lumea* (voshopolenii sprijină craii păm□tului, „Voshopoleană etă că adrară" - „□stăp□ind văleat (o eră, o epocă) voshopolean"- transp. H.C.), DAR VOSHOPOLE ESTE, □N ACELAŞI TIMP, DEASUPRA LUMII: prin g□d părintesc, lăsat □ grija femeilor (sa nu Ii se uite androginitatea, despre care am vorbit mai sus...), ei păstrează, neatins, mitul: „Nu s-află niți nă arm□ă ată /Ş-tu xinitie naturile s-nu-şi crească, /Pi grailu-avdză la vatra părintească, /Ş-Voshopole Iu are anviţată//Ca nel s-lă oarmă naltu vrut □ braţă/Di leagăn c□tiţe □'i spun avale, /Că vor dit săm□iţă nica eale /Cu grailu arm□escu s-lu anveaţ[//Ficioril'i iară cama mări c□d crescu /Lă spun şi vărnu părămith muşat /Cu urse ş-luchi ți arm□eaşte grescu //Di nicuchira-ațea voshopoleană /Fu grailu arm□escu apărat, /Tu-aistă lume eht□ă şi xeană" („Iar mamele arm□e - ce să spun? /Oric□ nu le era aci uşor, /Copiii şi-i creşteau □ graiul lor, /□ neuitatul grai al lor, străbun... //Şi-şi legănau micuții, să-i deprindă-/□ vorbele de-acasă, arm□eşti, /Şi le spuneau aşijderea, poveşti /Şi c□tece de stea şi de colindă //Aşa-i nălțau, ca-n basmele străvechi, /Unde şi fiarele vorbeau c-arm□ii, /Cum □că le suna lor □ urechi (ATENȚIE LA PROFUNZIMEA LOGOSULUI, CARE REFACE PARADISUL - căci, aici, transpunerea lui Hristu C□droveanu este insistent-exactă: *fiare* - termen generic pentru ceea ce □ original era: „Cu urşi şi lupi grăiau pe

arm□eşte") //Şi, numai ele au putut să ţină /Viu, graiul nostru cel de la străbuni. An lumea cea vrăjmaşă şi străină" - transp. H.C.).
Teribilă forţă - forţa LOGOSULUI. Dar, la fel de teribilă, intuirea, revelarea acestei forţe - de către arm□i.
Acum, *lumea* lucrează pentru VOSHOPOLE („□ Viena, bunăoară, le scot cărţi /Pe arm□eşte, ca să aibă spor..." - p. 341) - iar nu VOSHOPOLE pentru lume. Şi e firesc: cine a trecut de graniţele morţii, □ □părăţia SPIRITULUI ETERN? „Un Ruja, un Ucuta, Boiagi, //Ce-şi cheamă fraţii la lumina vie /A cărţii arm□eşti mult □drăgite, /Ca mamele şi limba să le ţie /Şi-n piepturi, fapta lor aprinde-un foc /De doruri şi nădejdi nemistuite, /□ steaua lor de bine şi noroc"- transp. H. C.
Lucr□d pentru Voshopole - lumea se iniţiază pe sine. Drept grăit-a mitropolitul: urgia, depăşită fiind (cum spunea şi Gojdu: „.E pierdut de tot orice popor, /C□d nu ştie-a depăşi năpasta"), dă *scăpare:* steaua lor e de *bine şi noroc*-atunci c□d au □fruntat Golgota, au căpătat dreptul la DIMINEAŢA
SPIRITULUI.
Şi iată □ ce s-a prefăcut p□jolul, focul fenomenal, din Voshopole; □ Focul Spiritual, etern nemistuit, al dorurilor şi nădejdilor, al STELEI DE BINE ŞI NOROC. Ce poate fi mai clar, □ aceasta afirmaţie - dec□ MĂREAŢA TRANSFIGURARE, eternizarea Voshopolei, prin autosacrificiu, peste spaţio-temporalitatea istorică: ..Voshopolea-aţea arsă şi surpată. /L"ia ca sarsară multu ma muşată /Tu mintea arm□ilor di tu xinitie" („Voshopolea cea m□dră, spulberată /Nepieritor, □N SPIRIT (s.n.) e-ntrupată, - /Al băjenarilor, al tuturora" - transp. H.C.).
Această operă a lui NIDA BOGA nu este doar prima epopee a rom□ilor (din care, dacă avem măcar un minim bun-simţ, va trebui să ne □părtăşim şi noi, rom□ii de la nord de Dunăre) - ci este una dintre cele mai uimitoare, mistice şi sublime, epopei - misterii CREŞTINE. Opera aceasta neprețuită, ba, mai mult,' am putea spune: REVELATĂ - nu-şi are .seamăn, □ lume, dec□, poate, □ IERUSALIMUL ELIBERAT, al Iui Torquato Tasso.
Referitor la ultimul sonet al VOSHOPOLEI lui NIDA BOGA, e necesar să subliniem □plinirea misiunii sacre, de către CETATEA ARM□NILOR-NEAMUL, □tru spirit, ROM□NESC: □NVIEREA.
Dorim a nu □cheia vorbirea despre epopeea lui NIDA BOGA, □ainte de a oferi un document foarte relevant, despre forţa spirituală, dob□dită prin CALVAR, a arm□ilor - voshopoleni este vorba de articolul „C□TEVA NOTE ASUPRA FAMILIEI SINA" (să ne amintim că, □ ultimul c□t-sonet, al epopeii, BOGA pomene ş t e , chiar □aintea numelui GOJDU - numele SINA), din cartea lui VICTOR PAPACOSTEA: „CIVILIZAŢIE ROM□NEASCA ŞI CIVILIZAŢIE BALCANICA".
Spicuim c□eva fragmente din studiul mai sus citat, al lui Victor Papacostea: ….mai mult dec□ Clisura şi dec□ toate celelalte centre arom□eşti, răm□e ne□trecut ca izvor de energie burgheză, MOSCOPOLEA - oraşul pe care, □ trei repetate devastări, bandele turco-albaneze l-au ras de pe faţa păm□tului. Oraşul care avea 60. 000 locuitori -□tr-o vreme □ care Bucureştii nu □treceau această cifră - catedrale, zeci de biserici, o academie de studii □alte, tipografii, biblioteci, palate (...). Va veni vremea să arătăm mai amănunţit c□ datoreşte statul austriac. Ungaria şi Grecia re□viate, binefacerilor Iui SIMEON GHEORGHE ŞINA (fiul „băjenarului din Voshopole").
ESTE REPREZENTANTUL TIPIC AL ACELEI BURGHEZII CARE, □N SECOLUL TRECUT, A CREAT STATE.
Instituţii fundamentale ale statelor mai sus amintite □ datoresc existenţă lor. (...) a contribuit [şi acum urmează un citat dintr-un document oficial maghiar] „cu dărnicie, la □făptuirea Creditului Agrar Ungar, la □temeierea Societăţii de asigurare maghiară. Ia promovarea căilor ferate şi a navigaţiei cu vapori, la canalizarea fluviilor, la ridicarea şi □dreptarea agriculturii, s-a □grijit de şcoala şi de educaţia poporului, a creat muzeul naţional. Spitalul de copii şi alte spitale, leagăne, orfelinate. Institutul orbilor. Academia comercială. Teatrul Naţional, Conservatorul, Corpul pompierilor, Casina naţională, Basilica din cartierul Leopold, Casa artelor frumoase şi, mai presus de toate, Palatul Academiei de Ştiinţe Ungare. Toate □ vestesc numele ca unui □temeietor."
In faţa acestei măreţe opere, un glumeţ ar putea spune, că baronul SINA a □temeiat... cu ajutorul ungurilor - statul maghiar □suşi." Credem că nu mai răm□e nimic de spus. Această forţă demiurgică a VOSHOPOLEI M□NTUITE copleşeşte.
EPILOG: BUNĂ VESTIRE
□n poezia culta arom□ă, □ afară de *Constantin Belimace, Marcu Beza* şi *Nida Boga,* harul vizionar □ □cearcă şi pe *Hristu C droveanu* şi *Kira lorgoveanu.* Spunem acest lucru, nu doar ca un gest reverenţios, convenţional, faţă de inspiratele lor transpuneri (pornite dintr-o □focată inimă rom□ească), din volumul UN VEAC DE POEZIE AROM□NĂ - transpuneri din dialectul arom□ □ dialectul daco-rom□ - am□două aparţinătoare unicei limbi-mamă: LIMBA ROMANĂ. Nu. *Kta lorgoveanu* şi *Hristu C droveanu* sunt singurii care, □ această carte, au realizat un lucru miraculos: au recunoscut centrul spiritual, prin intermediul căruia se poate efectua, oric□d joncţiunea spirituală rom□easca. Şi asta, spre deosebire de *Murnu, Tulliu, Beza* - care, deşi au intuit perfect necesitatea reunificării spirituale a NEAMULUI ROM□NESC, prin joncţiunea spirituală a ramurilor rom□eşti de sud şi de nord - nu au reuşit să identifice punctul de intersecţie spirituală, locul geometric, □ care cele două jumătăţi se regăsesc ca □treg. Posibilitatea de joncţiune spirituală a tot ce este SPIRIT ROM□NESC se numeşte *Eminescu.* Nu este un om - este o stare de graţie, pe care Dumnezeu a pogor□-o, din cer, din absoluta transcendenţă - şi a trimis-o peste aceste păm□turi, să „ispitească" (□ cel mai bun sens al cuv□tului) sufletele noastre. - Tragedia este că rom□ii din nordul Dunării refuză viziunea divină, - refuz□du-l pe Eminescu-STAREA DE GRAŢIE, orice rom□ □ refuză pe □suşi Dumnezeu. Refuză, cu o obstinaţie care trădează infiltrarea spiritelor luciferice (sau, chiar a asuras-ilor) - să privească LUMINAEminescu, *ŞANSA-Eminescu, CRISTUL-Eminescu.*
Hristu C droveanu este magul care a recunoscut STEAUA BETHLEEMICĂ - şi, sub ea, pe

lisus. Magul-Hristu (nume predestinat: *Hristu - Christos),* magul care-l are □ ei pe *Christos* - nu-l ascunde pentru sine, ci-l □părtăşeşte jumătății sale de neam, celor din sudul Dunării: „Di mirache va-ni Mi-aprindu, /Ma s-nu pot s-ti-alavd ş-pi-a lor, /A arm□ilor dit Pindu, /Cari ţă poartă ah□tu dor" („Dar mă macină un jind - /C□ ar fi să nu am spor: /Pentru arm□ii mei din Pind /Să te c□t □ graiul lor" - auto-transp. H. C:). Sau, □ transpunere mai apropiată de textul arom□ (cu scuzele de rigoare, pentru blasfemia de a-l corecta pe autor - spre binele lui, □să, pentru că versiunea arom□ă este mai plastică): „De pasiune arzătoare mă aprind /Dar <nu pot admite> să nu pot să te laud şi pentru ei /Arom□ii din Pind /Care-ți poartă at□a dor"... *Pasiunea arzătoare este* unul dintre catalizatorii vizionarismului, c□ şi al BUNEI-VESTIRI, cu care vine H.C. pe cerul Pindului, la arom□ii săi: „Va s-l'i-afla maşi *Eminescu"* (Cuvintele, care să-l exprime □treg pe *Eminescu,* lear fi aflat numai *Eminescu')* - sau, cum inspirat (de data aceasta, mai inspirat ca-n arm□eşte) H. C. autotranspune □ rom□eşte: „Să mă - cumva, *eminesc' (Eminescu* devine acțiune tranzitivă şi reflexivă - de fapt, transfiguratorie, pentru ființa spirituală -*Hristu C droveanu).* Să mă transfigurez, .să transcend - IN SPIRIT CRISTIC AL NEAMULUI, pentru NEAM - confomi grației divine. Conform lui *Eminescu.*

Kira lorgoveanu CUNOAŞTE ŞI EA SACRALITATEA BUNEI-VESTIRI. K. I: aminteşte de acea zicere originar-etnică, pe c□d eram „doi brazi □tr-o tulpină, doi ochi □tr-o lumina": „Torna, torna, fratre" - zicere care este, □ viziunea poetei, ca o parola pentru regăsirea, revelarea frăției tuturor rom□ilor uniți □ /de vocația miraculoasă: SPIRITUL DE JERTFA □NTRU TRANSFIGURAREA NHAMULUI. „Surări-le a mele, adz□-avz□i ş-mări /Nu caftu ninga voi s-miar□□escu. /Aveți maşi strani hrisusiți şi-hări, /Io, nica vecl'i strani ni-al□escu" („Surori latine, mă priviți uimite /Că-s vie, după ce m-au tras pe roată, /Voi, azi, purtați doar straie aurite, /Eu port tot cele vechi, de altădată" –autotransp. K I) E subliniată starea de *miracol disimulat* care stă Neamul nostru, ca un HARAP ALB, ca un FĂT FRUMOS, care-şi aşteaptă ceasul de z robi r i i - c a - r eve l ț i e - a Sinlui-Sacru. „Şi □că veacuri multe-am să le-mbrac /Străine straie trupu-mi să nu poarte". Voința păstrării vizionare, a stării de curățenie spirituală, □ aşteptarea BUNEI-VESTIRI. „Pentru poporul meu să fiu mereu: /Cămaşa lui de nuntă şi de moarte". Cămaşa transfigurării de pe muntele *Tabor. C*amaşa transfiguratului CIOBAN MIORITIC.

K.l: la recunoscut, evident, şi ea, pe aducătorul BUNEI VESTIRI ROM□NEŞTI. Pe Crist-Neamul. Nu □ chip de STEA, ca H.C. - ci ca LOGOS ORIGINAR, conform „*Dim dării PĂrinteştf:* „Graiul nostru ce-i bolnav /De uitare, ma g□desc /Ca să-i dau Marele Leac /Versul sf□t de Eminesc. //Eminescu G□direa, /Este Marele Cuv□t, /Eminescu e Iubirea /Este dorul cel mai Sf□t". (GRAIUL-LOGOS, degradat-bolnav de uitare, □ gura istorică a neamului istoric este transfigurat □ LEACUL-VERSUL SF□NT. LOGOSUL ORIGINAR ANISTORIC (SAU TRANSISTORIC) - EMINESCU. Logosul Neamului Etern

-transcede la Christos-neamul. IUBIREA. REGĂSIREA PARADISULUI PIERDUT. Pierdut nu ca despărțire sexuală, ci ca fr□gere-□depărtare de trunchiul comun: ramura de sud şi ramura de nord a UNICULUI NEAM AL ROM□NILOR. Şi, la mijloc, tragic: Spiritul Cristic al Neamului. Trebuie să urmeze, c□ de cur□d, hierogamia - nunta sf□tă, prin care sa se identifice, ambele ramuri, cu Spiritul-Trunchi - cu Spiritul Cristic al Neamului.

H.C. şi K.l. au bine-vestit deasupra cerurilor de la sud de Dunăre. Oare c□d vom recunoaşte Bună-vestirea de deasupra cerurilor rom□eşti - şi noi,rom□eşti de la nord de Sf□tul Istru? C□d ne vom lepădă de Demonul Lenei Spirituale- şi □ vom recunoaşte pe CHRISTOS şi pe ARHANGHELUL NEAMULUI,cei pogor□u355 ti deasupra noastră (dup□ vestirea ce o făcea, □că demult,mesianicul Marcu Beza)? C□d vom □plini misiunea divină a NEAMULUI UNIC, reaşez□d, □ dreptul său saucru, Neamul Rom□esc – HARUL HIPERBOREEI?

SPIRIT ŞI LOGOS,□N POEZIA EMINESCIANĂ

prof. dr. BOTEZ ADRIAN

Soţiei mele, Elena

Motto*: "Cei ce g desc astfel (av d reticenţe asupra cultului lui Eminescu) fac o doit*ă *eroare.*

nt că nu iau seama la exemplele altor literaturi şi mai vechi şi mai aşezate dec a noastră, unde cultul marilor creatori naţionali, ba chiar universali, nu cunoaşte răgaz şi unde se poate vorbi de tregi biblioteci chinate nu numai marilor genii, dar şi că celor de al doilea raft. Şi greşesc, după aceea, pentru că nu sunt că pătrunşi de vastitatea operei eminesciene şi de culmile la care s-a ridicat at de scurta lui viaţă cel mai desăv şit dintre creatorii noştri".

(Perpessicius, *Cultul lui Eminecu*, □ vol. *Eminesciana*, Junimea, Iaşi, 1983, p. 574

Notă

Trimiterile la versul eminescian s-au făcut către ediția Petru Creția (M. Eminescu - *Poezie şi proz*ă, Cartea Rom□ească, Buc. 1978) ca fiind nu cea mai erudită şi completă, ci cea mai operațională. Au fost consultate şi edițiile Perpessicius şi D. Murărașu.

PARTEA I : SPIRIT ŞI LOGOS

a. CURAJUL ŞI RESPONSABILITATEA SPIRITULUI ŞI LOGOS-ULUI EMINESCIAN

□n illo tempore al rom□ilor, domneşte Eminescu. Christosul rom□ilor este Eminescu [1] .

Eminescu şi Christos au □ comun faptul că sunt recunoscuți reali tocmai c□d sunt considerați □ anistoria arheilor. Normele morale ale lui Christos sunt percepute ca singurele desăv□şite □ orice zonă a temporalității umane. La fel, Eminescu este perceput ca lumină a supremei purități şi demnități, a (re) □vierii rom□eşti, indiferent față de vreo circumscriere temporală [2] .

Cu c□ este cunoscut mai profund Spiritul-Christos, cu at□ sunt cunoscute mai esențial iubirea, adevărul, binele, frumosul. Cu c□ este cunoscut mai profund Spiritul-Eminescu, cu at□ sunt mai exact cunoscute esențele semnificative (metafizice) "om" şi "rom□".

Amprenta Spiritului eminescian este mai puternică dec□ oricare forță, □ modelarea şi recunoaşterea adevăratului spirit rom□esc, profund. Nu trebuie considerat că “spiritul rom□esc” l-a conformat, prin acțiune exclusivă, pe Eminescu: ci Eminescu a descoperit, prin forța clarviziunii sale şi a decantat, din **Logos-ul sintetic***, exact ceea ce sunt dimensiunile **Logos-ului specific*** (creator şi ordonator) rom□esc. Eminescu a ales, a adunat şi a topit □preună, a “copt” (□ sens alchimic) plămada-spirit ce s-a numit şi se numeşte acum “spiritul rom□esc”. El a intuit, a scormonit, a extras din unghere de nebănuit, a c□tărit şi a potrivit forțe spirituale (anistorice) care, datorită lui, s-au conjugat, s-au armonizat - şi astfel, s-a alcătuit, prin Eminescu. Logos-ul rom□esc*.
Eminescu, apercetiv şi intuitiv totodată, intră □ stare de revelație a ființei sale - **intr□d □ comuniune cu fondul spiritului arhaic al acestor păm□turi**. Hiperboreean, dacic şi cristic, □ acelaşi timp - Spiritul-Eminescu, **spun□d,** adică intr□d □ starea de Logos, creator şi ordonator, se spune pe sine, pentru a re-crea lumea conform viziunilor din ad□curi, din anistorie.
*
* *
Eminescu nu poate fi surprins (nici măcar o singură dată) şovăind sau greşind □ problemele care țin de latura justițiară a Spiritului: □ termenii budhismului, Spiritul-Eminescu □seamnă **dao** - calea cea mai dreaptă (Mihai Eminescu, ***Poezii şi proză***, Cartea Rom□ească, Buc., 1978, I-355: “Vei afla mai lesne oameni ce pun la vot existența lui dumnezeu, dec□ suflete □amorate □ limba şi datinele străbunilor lor … Divorțul … adulteriul □blă cu fețele bolnăvicioase, spoite gros, măşti vie, pe stradele noastre … C□ despre inteligența noastră - o generațiune de amploiați… de semidocți… oameni care calculează cam peste c□u355 ti ani vor veni ei la putere (…) arată-mi un om care să scrie romanul Mizeriilor acestei generațiuni, şi acel om va cădea ca o bombă □ mijlocul pustiitei noastre inteligențe, va fi un semizeu pentru mine, un m□tuitor poate pentru țara lui”).
Curajul eminescian nu şovăie □ a căuta adevărul □ zone care sunt socotite de spiritele comune, tabu-uri spirituale: cauza tabu-izării este cimentarea prejudecăților, □ jurul conştiinței şi senzorialității noastre. Eminescu discută despre problema divinității □ termenii, egal semantizați, ai luminii divine şi ai satanismului - sau dizolvă spatiotemporalitatea şi limitarea corporalității □tr-o geografie psiho-cosmică, marcată de etapele evoluției Spiritului.
El parcurge, cu o impetuozitate absolut unică, un drum sufocant, asemeni lui Arald (“… pe un cal negru zbura… prin nouri joacă lună…/ Iar steaua cea polară i-arată a lui cale…” I-71) prin noaptea vămilor simțurilor şi sufletului, spre lumina după care t□jeşte, dureros, Spiritul. Eminescu simte (intuitiv), ştie (mistic) că este răspunzător de Spiritul său, □ cel mai □alt grad - că Spiritul □ este □prumutat de Dumnezeu, sub condiția victoriei □ bătălia cu expresivitatea existențială-Logos, sub condiția Revelației expresive (a sinelui colectiv) a evoluției Spiritului (I - 291: “Deasupra-ăstui munte… deasupra de lume, deasupra de nori, / stă Magul…”). Această atitudine de nepăsare suverană şi impetuozitate a urmării căii (dao) spre victoria Spiritului prin Logos (Spirit care nu este **al său** dec□ sub rezerva victoriei - deci este spirit divin) marchează un aristocratism al atitudinii spirituale. Eminescu este Monarhul ascuns al Spiritului omenesc (despre care vorbeşte V. Lovinescu □ studiul său [3]).
Cea mai aleasă sensibilitate, dar fără nici o urmă de sentimentalism (□ sensul slăbiciunii, slăbire a tensiunii spirituale).
O luciditate titanescă, □fricoşătoare pentru cititorul neinițiat. Insuportabil de puternic, Eminescu trăieşte p□ă la capăt supliciul oricărui sentiment, supliciul creației şi de-creației oricărei idei-lumi (orice idee este transgresată, mitic, □ lume) - p□ă c□d obține dreptul la sentimentul totalității, al □plinirii-autodistrugere (subtilă şi absolută): dreptul la Nirvana.
Dincolo de Eminescu - este Nimicul (□ sensul atot□temeietor, heideggerian). Crucea de pe Golgota existenței spirituale (umane şi rom□eşti) a fost umplută, irevocabil, de supremul supliciu, dătător de totale, supreme sensuri (I - 292: “Prin noaptea bătr□ă, ursuză, voinică… Feciorul de rege trecea fără frică… Sub el vijelia cea neagră, turbată… Deasupra-i pe bolta albastră senină, / Cald soare luceşte…”).
Atunci c□d Eminescu vorbeşte, □ ***Andrei Mureşanu***, (I-212-213), despre ce vrea el pentru nația sa, el nu acceptă (pentru acest popor rom□ ales prin inițierea-vijelie istorică, popor de sacralitate unică) **fericirea** - ci **măreția sau moartea**. La fel, pentru a se reda pe sine sieşi - □ ***Odă (metru antic)*,** trece prin chinurile supreme ale lui Nessus, dar av□d ca scop re-□vierea ca “Pasărea Phoenix”. □n ***Rugăciunea unui dac***, fericirea vieții o acceptă doar prin umilirea, chinuirea absolută a cărnii, p□ă la dispariția absolută: “Şi-n stingerea eternă dispar fără de urmă”. La Eminescu nu există jumătatea de măsură. Eminescu-Logos-ul obligă pe oricare cititor-discipol să se purifice pentru resacralizare, pentru dob□direa stăp□irii supreme: asupra chinului suprem şi asupra dispariției formale - ca victorie, prin revitalizarea forței-Logos, a Spiritului. Eminescu nu acceptă ca discipoli dec□ pe potențialii zei.
Şi neamul care l-a născut (sau poate Eminescu a născut, prin sinteza spirituală, adevăratul neam rom□esc?) trebuie să accepte această unică clauză a contractului - victoria inițierii, sau, cum spune □suşi Eminescu: “Mai bine stinge, Doamne, viața ginții mele” - I213 .
Eminescu este numele profilului moral, al matricei de comportament arhetipal, de la care trebuie să se revendice oricare **om** (□ sensul invocației inițiatice indiene, OM, de fapt AUM, triada personificării elementelor fundamentale: A=Agni=focul, U=Uaruna=apa,

M=Marut=aerul [4]). Şi oricare rom□. Este un creuzet-Eminescu, □ care dacul, nordiculhiperboreeanul, indicul… şi … **valahul etern**, adică tradiţional şi modern totodată,
sincronic şi diacronic, echilibrat şi egal cu sine □suşi, fuzionează □tr-un miraculos elixir, cu funcţie soteriologică.
*
* *
Eminescu, ca şi oricare geniu poetic, depăşeşte disperarea individuală, intr□d □ **convenţia metafizică a umanităţii**: glasul nu este un glas identificabil □ fenomenologic, ci glasul (care transcende şi sunet, şi sens) profetului, al celui care revelează confruntările ad□culuimetafizic al Spiritului: imperfecţiunile acestui glas nu sunt vini individuale, ci expresii ale imperfecţiunii voinţei soteriologice, a voinţei de (re) iniţiere ale omenirii istorice. El cheamă ceea ce omenirea cheamă: cuvintele nu trebuie judecate după formă şi circumstanţe, după □rudiri de sens şi perturbări prin □rudire; ele trebuie judecate □ funcţie de starea de disperare a Spiritului omenesc, după gradul de expresie religioasă la care **a ajuns Spiritul uman prin Eminescu** (**re-ligios** □ sensul cel mai profund, mistic, al re-legării □tru Unul)*.
Poetul de geniu este, mereu, un Samson care simte că templul se prăvale peste el - şi el trebuie să-l ţină □că sus prin **cuvinte** - singură forţa Logos-ului poate ţine sufletul □ lumină. El le-a provocat (cuvintele), tot el trebuie să le insufle, iarăşi, forţa verticalei divine a creaţiei.
□ntre viziunea eminesciană şi viziunea populară rom□ească, pare a fi o diferenţă destul de mare, □ unele privinţe. Dar Eminescu, pe de o parte, exprimă posibilitatea unei viziuni de ad□cime şi mult mai veche dec□ cea valahă (getico-indică sau/şi gotico-getică, daco-hyperboreeană) - pe de altă parte, Eminescu pre-simte (intuieşte) profunzimile adevărate (neperturbate de paraziţii istoriei) ale Logos-ului rom□esc (ca ordine ad□că a lumii) şi □ exprimă. El **exprimă** acest Logos (imperceptibil şi profund), iar noi □ **simţim,** doar. Şi simţim că expresia lui deşteaptă □ noi un sine nou, adevărat: oric□ ne-am □potrivi, dacă suntem de bună-credinţă, trebuie să mărturisim că, atunci c□d □ citim pe Eminescu, abia □ acel moment ne recunoaştem a fi noi □şine: spusa lui ucide lenea de spunere a noastră - şi simţim că **tocmai aşa am fi spus şi noi**, dacă el nu ne-o lua □ainte cu un efort: efortul-Logos.
Eminescu ne-a impus Logos-ul? Poate. Mai cur□d, el a luat pulsul Logos-ului naţional mai corect, mai abisal, mai aproape de inimă. Inima sa.
*
* *
Logos-ul acestui păm□t, Logos-ul eminescian, are, ca specific al verbului, CURGEREA. O parte dintre verbe sunt ale **stopării** (momentană sau transcendentală). Extrem de rar este, la Eminescu, verbul **a avea**. Nu se acumulează, ci **se scurge**, □tru **a fi**. Este o bucurie tristă a transformării ceţii, **scurgerii formelor □şelătoare (Māyā), p□ă la avertismentele stopării** (**scapără, răsai, apui, răm□** - acum, dar pentru totdeauna!).
A fi - este, la Eminescu, verb al privirii şi al transcenderii. Nu avere, ca depozitdepozitare (al imaginilor Fiinţei), ci trecere, necesară, prin blestemul purificator al Māyei.
Totul se lichefiază, se transformă □ **picuri, unde, valuri, ceţuri** - p□ă ce **TOTUL** □u351 si află MUNTELE. Infernala scară a Luminii.
Vălul-ceaţă, vălul-umbră au natură dublă (aici-acolo, divin-profan: acoperă, tocmai pentru a incita la descoperire-Revelaţie).
Natură dublă are şi intimitatea-suflet**: suspinul** este **aer-respiraţie** şi **pl□slichefiere**: interiorizarea **a pl□ge** trece □ cosmicitatea **aerului-ceaţă**, **a visării-luminare**.
La fel, **firul:** (I-85) “toarce firul duioaselor poveşti” - este natură dublă: □tre stagnare solidă şi scurgere lichidă - este deschis spre **scurgere** (s-a smuls neclintirii divine şi trage după el profanul-forme-sorţi, spre revenire □ **moarte-divin**).
A smulge - marchează acţiunea de separare □ două zone-stări cosmice: curgerenemişcare.
Bătr□eţea (magului) este eternitate, moartea este curgere lină: mai dură este **hotăr□ea bătr□eţii,** care □seamnă **continuă voinţă de a fi**, ca **sustragere de la a face** (I-85: “Că sunt bătr□ ca iarna, că tu vei fi murit…/ Voi fi bătr□ şi singur, vei fi murit de mult!”). Moartea e mult mai puţin tensionată, căci **nu e □potrivire la fire,** este curgere (vers-c□tec) - supunere la ritmurile descinderii (infernale) şi transcenderii (celeste, sau subacvatice - I-242, ***Odin şi Poetul***: “O, mare, mare, □gheţată…/ Tu mi-ai deschide-a tale porţi albastre, / Ai, răcoreşte-mi durerea □ focată/ …Aş saluta cu aspra mea c□tare,/ Pe zeii vechi şi m□dri ai Valhalei”).
Poezia-pustiu (I-84, ***Singurătate***), c□tec-vers, este continuitate lichidă (cu **v□t,** adaptare la **valuri**). Plutire. Cădere, p□p□re, curgere □ stoluri: “Focul p□p□e □ sobă…/ Stoluri, stoluri trec prin minte/ Dulci iluzii. Amintiri… cad grele, m□g□oase/ Şi se sfarmă-n suflet trist,/ Cum □ picuri cade ceara/ la picioarele lui Crist”. Oprire □ Piscul smereniei creatoare, Crist.
Opus: **mersul, pasul** (rupere, segmentare), duc□d la sustragere (“Şed la masa mea de brad”, I-83). **Şed, stau**, □seamnă □bătr□ire, ca □căpăţ□are de a se sustrage unui flux propus dinafară, □biat. Dar **şed** pentru **a privi-medita** (pentru a crea dinăuntru, pentru a umple dinăuntru spre □afară: “□mi ridic privirea-n pod [**podul** este eterna rezervă mistică a **trecerii** şi **ascunderii**, depozit al stării, pentru a putea trece dincolo]…/ Deşarta casă [prin Eros] Dintr-odată-mi pare plină”).
Eminescu este cel mai mare poet al **curgerii-trecere**, spre marea şedere a **c□tului-icoană:** “□n privazul negru-al vieţi-mi/ E-o icoană de lumină”. Piscul de foc al Iniţiatului.

□n mijlocul curgerii-trecere, **stau** (stăvilitor? Sau mai degrabă inițiator, alfa şi omega, la care vin şi dinspre care vin toate): **cununa-nimbul** (ca atmosferă energetică a Muntelui), **Muntele -** Regele, Magul, □mpăratul**. Soarele şi Luna** - principiul dualității şi unității (pp. 110-111 - ***Scrisoarea III),*** străbat şi (se) statornicesc (□) cerul eminescian.
*
* *
Expresiile (şi expresia) sunt (este) □trutotul rom□eşti (rom□ească). Viziunea, □să, se construieşte foarte personal-eminesciană. (deci, abisal, ocult rom□ească). □mpletirile de vorbe rom□eşti conduc la viziuni shakespeare-ene, antice greceşti, indiene, medieval-germanice: dar, □ primul r□d, profund eminesciene. Expresia conduce la viziune (de fapt, viziunea cheamă expresia, iar expresia, prin autosacrificiu, revelează viziunea). Viziunea este esența, dar apărată de expresie, căreia viziunea □ promite (sacral) ființa vie (eternitatea-arheu). Alimentată de viziunea eminesciană, ființa limbii aduse la cel mai □alt rang al folosinței ei este **limba eminesciană** (adevărata limbă rom□ă, limba "duhului neamului", c□tecul cel mai ad□c). Limba este rom□ă ca virtualitate, dar **limba e eminesciană ca □plinire ad□că.**
Limba unui popor nu se supune poporului, ci folosinţei ei de către G□dul-Spirit al poporului respectiv. Cea mai □altă folosință □moaie şi supune limba către Om-Spirit, şi grație Acestuia transcende poporul. Eminescu este demiurgul şi strămoşul absolut al limbii rom□e, al mişcărilor ritualice de □plinire a Spiritului Neamului. Noi trăim □ Eminescu, □ or□duirea sensurilor la modul eminescian (deci, abisal rom□esc, ritualic rom□esc).
Eminescu ne-a □locuit, ca Arheu, pe toți trăitorii □tru Logos rom□esc: noi ne des-ființăm şi ne re-□ființăm □tru Eminescu.
Gradul de intensitate al manifestării energetice, la Eminescu, transcende substanța □ esență.
Violența şi vehemența manifestării spirituale sunt maxime: **dulcele** este vehement, ating□d extremitatea **amărăciunii. Bl□deţea** şi **calmul** ating **durerea** şi neliniştea metafizică.
Aceasta nu este o caracteristică personal-eminesciană, dec□ □ măsura □ care este o caracteristică demiurgic-genială: o □t□nim la Shakespeare şi Dante - renascentiştii, precum şi la, aparent, aplollinicul Goethe - şi, mai ales, la romanticii sf□u351 siați de contradicțiile interioare ale geniului: Byron, Schiller etc.
Vehemența subtilității este manifestarea subtilului p□ă la durere, p□ă la dorința de autodizolvare (ca □ ***Rugăciunea unui dac***, dar şi ca la Euthanasius: patetism există şi □ cea mai bl□dă discreție).
Vehemența-hybris demiurgic este a **viziunii**, nu a expresiei: expresia este smulsă□viață din inform de către vehemența viziunii. Vehemența viziunii selectează **expresia pentru vehemenţă.** Cuvinte ale fascinației, pentru că nu există **expresie vie, expresie pentru viziune,** fără fascinație. Adică, fără implicare, incitantă şi decisivă, a laturii transcendental-soteriologice, a Ființei-Spirit. Un permanent **altceva** al stării de poezie: se simte mereu **starea de spirit**, p□ă c□d nu mai simți că eşti altundeva, ci că, acolo unde eşti, este **aici,** iar **aici** nu mai □seamnă nimic. Nimicul plenar. Stare demiurgică şi genială, stare de Ritual - continuu.
Eminescu selectează gestul magic, căruia □ dă, spre sacră nuntire (ca la Facerea Lumii), Cuv□tul-Logos, mitul. De aici, rezultă Poezia-Ritual eminesciană.
*
* *
b. SPIRIT ŞI LOGOS
Pentru □ceputul discuției sistematice despre Spirit şi Logos, ne vom sluji, din nou, de o replică a lui Toma Nour, din "Geniu pustiu" (M. Eminescu, op. cit., II-356): "Spiritul public este fapta puținor oameni. O singură frunte unsă cu mirul lui Dumnezeu e □ stare să formeze din oceanul cugetărilor omeneşti o singure volbură gigantică, care să se-nalțe din fundul abisului mărei p□ă sus □ nourii g□ditori din ceriul luceafărului ce se numeşte geniul …"
□n primul r□d, **spiritul** este cu totul altceva dec□ **cugetarea,** de altă esență - dar se va servi de cugetare, pentru atingerea scopului său final. Oceanul **cugetărei** este, □ viziunea eminesciană, informul fără lumină şi fără dinamism: e starea de haos, de nonrelaționare şi desemantizare, de la □ceputul lumii. E nevoie de **fruntea unsă cu mirul lui Dumnezeu**, e nevoie, deci, de **punctul de mişcare**, de intervenția unei esențe dinamice şi divine, pentru ca **oceanul in-formului** şi al **non-voinţei** şi **non-dinamismului** să fie determinat şi stimulat, spre a plănui şi a-şi impune revolta formei, voinței şi sensului. Ceea ce pare, la cugetare, spiritualitate directă şi esențială, este, de fapt, **spiritualizare**, acțiunea indirectă, sugerată şi preluată, ca impuls şi orientare plănuitoare, dinafară.
Volbura gigantică este răzvrătirea □potriva propriei stări de haos non-volitiv şi asemantic, dar conține, □ săm□ță-proiect, □tr-o istorie concentrată la maxim, povestea şi potențele tuturor plănuirilor, planurilor şi realizărilor viitoare, prin revelarea, de către cugetare către propria esență (care este **aşteptarea de spiritualizare**), a voinței şi sensului.
Oceanul cugetărilor sugerează dispersia infinită (despletirea infinită a undelorvaluri), căci lipseşte germenele sacru al coerenței prin finalitatea unică. **Volbura gigantică** este singură, unică, deci conține **finalitatea,** imprimată, dinafară, de spiritul divin**, fruntea unsă cu mirul lui Dumnezeu.** Finalitatea este unirea potenționalității-haos cu suprema revelare a divinității cosmicizate: **ceriul luceafărului ce se numeşte geniu**. De fapt,

spiritul divin ridică, p□ă la sinele său esențial, ceea ce era substanță pregătită şi predestinată imensei răzvrătiri pentru creare şi cosmos. **Fruntea unsă cu mirul lui Dumnezeu** şi geniul, josul şi susul, sunt acelaşi lucru, □ esență - dar trecute prin filtrul răzvrătirii. Acest filtru va transgresa imaginea **oceanul cugetărilor** □ **nourii g□ditori**: deci, de la dezangajarea placidă la angajarea dinamică, apropriindu-şi sugestia din partea Spiritului (p□ă la a se auto-convinge că este identică stimularea cu rezultatul stimulării, stimulul cu stimulatul): adjectivul (cu sens dinamic) **g□ditori.** □n plus**, nourii**, față de ocean, sunt realități de gradul II, sublimate din/de realitățile de gradul I (**oceane).** Față de monotonia valurilor oceanelor sau de placiditatea absolută a calmului oceanic - **nourii** sunt proliferanți de forme. Formele sunt, □să, versatile, inconstante şi inconsistente, amenințț□d cu o veşnică □toarcere, circulară, la originaritatea acvaticului placid sau monoton: din nou, **nourii** să devină apă. Din nou, cei oglindiți (**nourii,** emişi de oglindaocean) să re-devină oglindă-ocean, indistincție, desființ□d **expresia:** sus-jos, dob□dită prin revoltă □potrivă inerției originare (**oceanele cugetării**).
Şi totuşi, este o deosebire de esență □tre **oceanele cugetării** (informul şi inerția originară) şi oceanele cugetării **după** singura volbură gigantică: informul a luat cunoştință de sinele său, a trecut prin proba expresiei de sine / a sinelui, a atins stadiul **ceriul luceafărului** / **geniu.** S-a spiritualizat. A devenit **cugetare sacră** (***Epigonii,*** I-31) adică poezie-ca-stare-de poezie: cugetarea care ştie de sine şi ştie de finalitatea sa, cugetarea Revelație-creată, pentru a-şi dovedi sieşi că este şi opusul ei, şi altceva dec□ ea: esența ei este, deci, □afara manifestării ei. **Prin esența ei** a trecut - şi abia trec□d prin sinele său sublimat şi alter-izat, ea poate **exista**: a trecut prin **ceriul luceafărului**, prin starea de geniu, prin starea de **frunte cu mir divin**.
Acest **prin** este Logos-ul: finalitate prin expresie, conştientizare a sinelui divin, prin expresie.
Spiritul este forța nevăzută, dar atotputernică, prin capacitatea de-a impune conştientizarea dinamică. Formele dinamice impuse, formele conştientizării de sine impuse, sunt Logos. Atunci c□d Logos-ul a parcurs, circular, drumul de la **oceane ale cugetării**, cuprinse de / □ volbura **gigantică şi unică**, p□ă la **ceriul luceafărului** - atunci c□d Logos-ul-nori g□ditori □seamnă, totodată, conştiința □toarcerii necesare şi / dar circulare, □ **oceane ale cugetării**, Logos-ul devine Mythos, sacralitate □ suspensie eternă. Starea de Logos-Mythos (confundabilitate prin suspendarea istoriei şi spațiului, prin suspendarea contingentului, prin suspendarea a tot ce este impuritate a fixării □ necesitate, determinare, dualitate, contrarial etc.) este starea de recuperare a esenței-Spirit, prin Logos-ul-expresie supremă, suspendată □ forme **necomentate mental:** □ extaz, □ ieşire □afara oricăror norme ale cugetării şi intrare □ domeniul strict sacral. Logos-ul ca **cer al luceafărului** este soluția soteriologică a Spiritului □străinat □ lume formelor-nouri, a versatilității necesare pentru expresie (cunoscătoare de sine, dar alienantă, depărt□d, incontinuu, de esențial**). Spiritul se exprimă, dar nu se pierde □ / prin exprimare.** Logos-ul este calea ordonată, cu finalitate inclusă, de auto-negare □ Logos-Mythos. Logos-ul este **expresie mediocrizată**, □ sensul că are conştiința propriei spiritualizări, deci implicit, a necesității propriei salvări: ca urmare, renunță la particularizări care l-ar fixa □ efemer şi l-ar obliga la condescendență față de versatilitatea lumii reale - şi se □scrie □tr-o linie de echilibru, □tre in-cantație (vrăjire a cugetării care prea a luat □ serios şi a absolutizat ieşirea din starea de **ocean**) şi des-c□tec (desfacerea vrăjii, căci convinge cugetarea in-cantată, desprinsă de versatilul realității, să accepte aerul tare al sacralității). Logos-ul, □ această fază, este **relativ**, - p□ă c□d convinge cugetarea **să se resoarbă □ nivelul determinant al Spiritului spiritualizant.** Atunci, Logos-ul* se absolutizează şi, prin forța orfică a **c□tecului,** care depăşeşte (prin ritm şi semantică atot□globatoare, tinz□d spre absolut) sunetul, silaba, cuv□tul - trece □ confuziahieroglifă Logos-Mythos: este şi nu este, spiritul devine simbol al Spiritului, **fruntea cu mir** s-a simplificat la **mir**: forță pură, expresie suspendată, implicită. Conştiință de sine dob□dită şi adormită. Visare a visului. Suspendare a sinelui şi vehemență maximă a sinelui, □ acelaşi timp.
*
* *
Poezia este nu ceea ce apare, ci ceea ce dispare □ noi. Poezia este Logos-ul-conştiință a re-□t□nirii, re-găsirii Spiritului.
*
* *

c. INTERMEZZO: DESPRE SPIRITUL MIORITIC

Problema rezolvării ecuației mioritice, □ sensul considerării morții ca formă integrantă şi integrabilă a vieții, se pune **nu** □ planul vieții material-păm□teşti. Problema trebuie inversată, transferată şi rezolvată □ celălalt plan: al metafizicii vieții. Viața nu e considerată ca o sumă de gesturi AICI, ci ca o sumă de gesturi ritualice, care repetă gesturile demiurgice, ACOLO, gesturi □ care nostalgia după viața etern-paradisiacă şi, pe de altă parte, convingerea fermă că, prin aceste gesturi şi doar prin ele, se trăieşte (nu iarăşi, ci mereu!) □ eternul (□tru eternul) paradisiac - se confundă.
Trebuie renunțat, cu fermitate, la concepția că rom□ii ar avea o filozofie materialistă, "realistă" (ce va fi fiind asta!), pragmatică - spre deosebire de nordici, care au o viziune metafizică. Nu: spiritul rom□esc aparține Hiperboreei.
□n primul r□d, goții şi geții, se pare, chiar dacă nu vor fi format acelaşi neam, s-au □t□nit şi □trepătruns, □tre Baltica şi Istru, pe c□pii, □tre lacuri şi munți. Modul de viață, credințele, istoria chiar, sunt convergente, cel puțin p□ă la un punct, □ partea centrală şi

est-europeană, at□ pentru goți, c□ şi pentru geți. Sunt opinii (de la Iordannes Gotul □coace, deci din sec. VI e.n.) bine argumentate, precum că get şi got nu sunt dec□ două cuvinte □ care cineva a rostit-schimbat doar o vocală, dar a g□dit acelaşi lucru, atunci, □ ad□ca vechime (tracologul Adrian Bucurescu, □ studiul de mitologie rom□ească ***Blestemele*****,** şi apoi, □ studiul "Goții-Geții", publicat □ nr. 258/1995 al revistei ***Strict Secret***, afirmă chiar că □treaga aristocrație a goților era getică …). Este, de fapt, şi viziunea lui Eminescu, cel care □t□neşte, □ halele mării, pe Odin cu Decebal (***Odin şi Poetul***, I-241). Sau: lui (H) Arald*, pornit spre Magul lui Zalmoxis dinspre (N)Istru, "**steaua polară** i-arată a lui cale".

Rom□ii, situați spiritual □tre Zalmoxis şi Christos, au fost nu doar rafinați metafizicieni, ci au fost cei mai stabili, mai fideli față de metafizică. Poate că această stabilitate credincioasă, acest echilibru desăv□şit □tre duh şi trăirea □tru duh să fi născut, □ mintea unor răuvoitori sau insensibili cercetători, ideea pragmatismului rom□esc, adaptării cameleonice la istorie. Practica rom□ească este, □să, **tradiţională,** adică anistorică, □ primul r□d - deci, este metafizică: ea nu se leagă de **această** lume, ci de valori moştenite (□cremenite esențial), deci, de o eternitate promisă şi □ care (se) crede □ mod neclintit. Practica rom□ească este **Ritualul. (**De aceea, Poezia-Eminescu este, evident, Ritualul-Logos). Chiar şi □ plin secol XX, rom□ii se despart □şelător şi nostalgic, şi iar se □torc la ce au apucat. Nu este o mişcare a istoriei, ci o afirmare a Spiritului, exprimat □ Logos național rom□esc.

Rom□ii sunt cel mai conservator, deci, □ esența lor arhetipală, cel mai metafizician neam al Europei. De aceea, considerăm a fi o exagerare retorică a lui Emil Cioran, □trebarea acestuia, referitoare la "excepția inexplicabilă"- Eminescu: "Ce a căutat pe aici acel pe care şi un Buddha ar putea fi gelos?" [5]

*

* *

[1] -Ioan Slavici, ***Amintiri***, Minerva, Buc., 1983, p. 86:"…el se □duioşa şi era răpus de dorința de a lua asupra sa durerile tuturor oamenilor şi a da tot ceea ce avea ca să fericească pe toată lumea".

[2] -Idem, p. 33:"Dispreţul lui față cu unii era manifestarea iubirii lui către toți" şi p. 29:"Eminescu nu era □ stare să mintă, să trecă cu vederea reaua-credință a altora(…)". Iar la p. 99:"Doi dușmani primejdioşi avem □ fața noastră, zicea Eminescu: **răutatea şi prostia omenească** (s.n.). **□n luptă cu aceşti dușmani n-avem să discutăm, ci să lucrăm şi să mergem □ainte.**"(s.n.).

* A se consulta ***Addenda*****,** p. 362.

[3] V. Lovinescu, ***Monarhul ascuns***, Ed. Institutul European, Iaşi, 1992.

[4] Mioara Călușiță-Alecu, ***Zamolxis***, Ed. Gemenii SRL, Buc., 1993, p. 14

* Cf. I. Negoițescu, ***Ist. lit. rom e***, Minerva, Buc., 1991, p. 108: "Eminescu este unul din cei mai fabuloşi iluminați din literatura universală, dacă acordăm vocabulei iluminării aura religioasă…"

* A se vedea, □ ***Addenda*** prezentei lucrări (p. 323), opinia noastră, referitoare la relația **Logos-limbă**.

* Poate Harald Haarfagre (= Cel cu frumoase plete) Norvegul (Cf. una dintre supozițiile lui G. Călinescu, ***Opera lui M. Eminescu*****,** II, Minerva, Buc., 1985, p. 202, ***Istoria***).

[5] Cf. Eminescu - Opera esențială (cu zece comentarii de C. Noica şi E. Cioran), ed. Dionysos, Craiova, 1992, p. 239.

PARTE A-IIA:CARTEA GENEZEI

PARTEA A II-A: CARTEA GENEZEI *

I. REPAOS ŞI NON-REPAOS. EUL-SPIRIT, CA PUNCT DE MIŞCARE. ANALIZA POETICO-ARHETIPALĂ.

Motto: "*La ceput de ceputuri fu Chaosul …"*

(**Hesiod**, ***Theogonia*****)**

Ritualul-Logos al Luceafărului este edificator pentru conceptele de lume-nonlume, repaos-non-repaos, □ viziunea eminesciană. Starea de divinitate este stare de maximă energetizare : "Din chaos, Doamne,-am apărut / Şi m-aş □toarce-n chaos… / Şi din repaos m-am născut, / Mi-e sete de repaos… "**

Luceafărul priveşte lucrurile din interiorul stării de divinitate, starea lui **a fi** (**nu** a exista): starea lui **a fi** (lumea-spațiu ideal) este starea de cosmos (cosmos ideal), starea de □cleştare maximă (din punct de vedere energetic) pentru **a plănui**, a crea □ zona proiectului ideal. Aceasta este singura creație adevărată, a lui **a fi.** C□d forma depăşeşte proiectul şi se autonomizează, se distinge din a) gregaritatea divină (nu chaos, ci cosmos ideal), ea **există,** b) gregaritatea profană, indistincție (din punct de vedere sacru), doar ce este divin are chip distinct, ceea ce se desprinde de divin, se desprinde de **sinele său** şi devine de nedespărțit de toate de acelaşi fel, de proliferările haotice ale existenței profane. Starea profană este **repaos** şi **chaos** (starea de Anti-Spirit), formele proliferează fără sens, fără logică, indistinct. **Creaţia adevărată este identică cu proiectul şi □seamnă, deci, maximă energetizare.** Creatura este identică cu existența şi □seamnă, deci, dezenergetizare maximă, p□ă la autoanularea (obținută prin acțiunea de tip Cain [1]). C□d, □să, □ poezia eminesciană, se priveşte din punct de vedere **uman**, lucrările se inversează: "[Punctul de mişcare] din chaos face mumă, iară el devine Tatăl" sau "Vin din sure văi de chaos [colonii de lumi pierdute]": "chaos" ("sure văi din chaos") devine sinonimul Proiectului divin dinspre care sunt trimise spre **aparenţă-existenţă**, spre **pierdere**, "colonii de lumi", prin voința demiurgică a Tatălui-Punct de Mişcare. Creaturile nu disting Spiritul Creator - şi atunci, neputința lor este resimțită ca **stare de chaos** (Anti-Spirit), văl după care se ascunde Demiurgul (Spirit). □n mitologia populară rom□ească, relația eminesciană dintre Spirit (Punct de Mişcare) şi Anti-Spirit (chaos) se regăseşte □ dualitatea arhetipală Fărtat-Nefărtat: ivirea lor este simultană, sunt consubstanțiali, iar lumea se creează tocmai prin starea permanentă de opoziție funcțională dintre ei (cf. Romulus Vulcănescu, ***Mitologie rom ească***, Ed. Academiei R.S.R., Buc., 1985, p. 343). Adjectivul **sure**, pentru **văi de chaos**, marchează alianța funcțională, anterioară actului demiurgic, a celor doi cooperanți la demiurgie: Albul-Fărtat şi Negrul-Nefărtat (rezult□d zona de **creaţie mistică**, spațiul inițiatic, alb-negru - suger□d paralele cu statutul esoteric de **Harap-Alb**).

Veşnicia e neagră □**tru greu** (“De greul negrei vecinicii…”), adică este bogată, maxim densificată, intens semnificativă, □cleştată □tru sensurile veşnice. Este, deci, o luptă eternă pentru: 1- a proiecta şi 2 - a păstra sensurile veşnice, □tru distincția ideatică (şi □tru indistincția provenienței lor ultime, Demiurgos).
A fi - Ființa este intens trăitoare, prea intens trăitoare: **focul din privire**, **nimbul**cerc divin (opus **cercului str□t**: “Trăind □ cercul vostru str□t…”). **Ora de iubire** (“Şi pentru toate dă-mi □ schimb / O oră de iubire…”) este un alt cerc, o **existenţă** - ciclicitate. Tot eternitate este şi **creaţia creaturilor** - forme indistincte, confundabile, interschimbătoare (“Dac-oi fi eu sau altul…”): dar eternitate a repaosului, a dezenergetizării.
Cele trei fețe ale eternității sunt:
1 - cea divină, de □cleştare cosmică a proiectării ființei, cosmos-foc energetic maxim;
2 - cea profană, de repaos, care creează confuzia creaturilor-forme scăpate din cercul de foc al divinității, lăsate să se consume-falsifice (deteriorare energetică) □tru □t□**nire** şi **indistincţie**: chaos;
3 - circularitatea mişcării □tre cele două ipostaze ale eternității este eternă şi ea: “Din chaos [apar] - m-aş □toarce-n chaos… Din repaos [mă nasc] - mi-e sete de repaos”.
Apariţia şi **naşterea** sunt divine: **apari** şi **te naşti** □tru eternitate ca entitate divină. □n lumea profană, deci, **dispari,** adică te cufunzi □ indistinct, confuzie, □josire, compromis al esenței, b□ci-teatru, promiscuitate - şi **mori**, adică □u355 ti □tuneci-ascunzi, sub masca-formă, **esenţa.**
Nirvana este ieşirea din discuția cu doi termeni. Nirvana este ilogică, tocmai de aceea este divină-mai-divină-dec□-divinitatea (eventual Gottheit-deitatea lui Meister Eckhart). Nirvana-neantul neagă □săşi originea, demiurgia. Este **lacul cu apă sfinţită** (cf. ***Memento mori***, I-285-286), este misterul □suşi, ieşit din orice schemă logicațională.
Nirvana neagă şi pe **a exista,** dar şi pe **a fi**, neagă ființa şi pe □ființător. Neagă circularitatea, ca funcție rezultată din demiurgie, din naşterea celor doi termeni eterni ai opoziției, ca esență a demiurgiei.
Deci, lumea profană (cu temeiul □ Eros) este, implicit, față a demiurgieiveşnicie.
Căci orice **este,** a fost □t□ proiectat şi, deci, **t□jeşte să se autodesfiinţeze ca formă, pentru a se re-□toarce □ proiect**. **Demiurgie** (ca şi **divinitate**, □ genere) □seamnă stările de **proiecţie-opoziţie** şi **circularitate.**
Proiectul □u351 si naşte opusul, iar ființarea termenilor se produce □tru reversibilitate eternă (circularitate).
Dar ce e proiectul? Este explozia ilogicului □ logic. Este sinele afirmat, adică sinele □ criză de □**credere** (nu mai este sigur unu de unu, Dumnezeu de Dumnezeu).
Proiectul este criza (ca fiind superlativul absolut al stării de idealitate: starea de □ceput a non-identificării şi, apoi, a non-identității).
Speranţa (/vs/ **disperare**) este rezultatul crizei. At□a timp c□ Demiurgul este □ criză de identitate a sinelui, nu există delimitare (reală) □tre sacru şi profan: de aceea, nu este nimic miraculos cu adevărat, scandalos, ilogic etc., □ păm□tul re-edenizat prin iubire, din finalul ***Luceafărului.*** Iar Luceafărul nu este diferit esențial de cuplul hyperionizat: este diferit **formal** (cuplul hyperionizat: **nu** cerc de foc, **dar** cerc str□t - şi, mereu, problema retranscenderii, a revizuirii şi refolosirii-reciclării divinului). **Ea**, la fel can basme şi ca-n **nunta alchimică**, nu este altceva dec□ o “amorțire” □ lumină a lui **eu** - **luna** pentru **soare**. De aceea, Eros-ul eminescian este regăsire de sine şi se limitează la **somn**, atunci c□d cei doi s□buri ai □plinirii Eului-Spirit se pregătesc pentru transsubstanțiere, pentru a trece □ **aurul sacru**, □ ipostaza ubicuă a divinității. Eros-ul eminescian este Ritual pe spirală, **braţele** şi **buzele** fiind şarpele cu două □colăciri, □colăciri prin care sinele trece □ Sine sacru: infinit (“C□d ți-oi □tinde **braţul** st□g / Să mă cuprinzi cu **braţul**… / C□d **sărut□du-te** mă-nclin / Tu iarăşi mă **sărută**”, □tre ei instaur□du-se verticala-axă tensionată prin Eros - axis mundi: “C□d fața mea se pleacă-n jos, / □n sus răm□ cu fața, / Să ne privim nesățios / Şi dulce toată viața…”) - cf. **Figura 1.**
sus-jos
buze (oul creației, br□cuşian)
braţe (oul creației, dar şi trezirea spiralei Şarpelui Kundalini, la baza Ființei)
Figura 1 . **jos-sus**
*
* *
Repaosul şi **non-repaosul** sunt puncte de vedere, nu sunt realități absolute.
Nu sunt dimensiuni ale Spiritului, ci sunt doar aspecte ale eternei cunoaşteri şi recunoaşteri de sine ale Spiritului.
“Puseul” Spiritului □pinge haosul către cosmos, indiferența către trăsăturile chipuluilume.
Acest “puseu” inițial şi inițiatic, prin care se auto-portretizează Spiritul, ia, la Eminescu, alături de ipostazele eului (tu, el, ea) [2] şi pe acelea ale □**păratului, magului, punctului de mişcare.** Dar, foarte subtil, şi pe ale **c□tecului**. Vom reveni, bine□țeles, asupra forței orfice asupra reversibilității funcționale a orfismului □ poezia eminesciană.
*
* *
ANALIZA POETICO-ARHETIPALĂ

Eugen Todoran [3] are dreptate (sub rezerva necesității unei formulări care să sublinieze organicitatea perfectă a □pletirii mit-poezie), c□d afirmă că “pentru Eminescu, mitul intră □ țesătura poeziei”, dar nu putem subscrie dec□ pe jumătate la continuarea afirmației sale: “mitul rom□esc (la Eminescu) poate fi privit metodologic, ca analiză a poeticului, printr-un dublu aspect: unul ca factor exterior al universului poetic, □ raportul dintre mit şi istorie, şi altul ca factor interior □ elaborarea g□dirii poetice, □ raportul dintre mit şi poezie”.
□n primul r□d, □ cazul □ care am prezumat deja că poezia eminesciană este un fapt esoteric, instituind Ritualul-Logos, spre spiritualizare - raportul dintre mit şi poezie nu poate fi, □ viziunea noastră, dec□ unul de echivalență. Şi atunci, orice realitate care **pare** a fi istorică - □ contextul poeziei eminesciene, transgresează la valoarea de **realitate arhetipală**. Deci, pentru a răm□e fideli crezului pe care ni l-am declarat dintru □ceput, considerăm că, din cele citate mai sus din E. Tudoran, nu putem reține (sub rezerva mai sus menționată) dec□ prima secvență, şi anume că mitul rom□esc este “factor interior □ elaborarea g□dirii poetice”.
□n acest sens, pentru a □cerca să demonstrăm de ce a fost necesar să ne delimităm de concepții de tipul celei aparțin□d lui E. Todoran, am ales, spre analiză poeticoarhetipală, dintre creațiile poetice eminesciene, c□eva poeme esențiale, □ care poate fi urmărită infiltrarea Spiritului ca Logos (şi reciproc, destrămarea structurilor verbale, av□d drept consecință fenomenul supraverbal: Revelația Spiritului), ca traducere simultană □ structuri de arhetipuri. Am □cercat, astfel, să săv□şim un “cvasi-ritual”: o lectură de arhetipuri, ca lectură a traseului spiritualizării Logos-ului.
Este demn de respect efortul unor poeticieni scrupuloşi şi harnici, de tipul lui Ştefan Badea [4] , care, □să, pe parcursul a 19 pagini tipărite, făc□d o analiză poetică formală a poemului ***Singurătate*****,** ajunge la concluzia derizorie şi tautologică : “elementele poeziei (…) nu au dec□ rostul de a motiva şi a susține - mai ales - o stare sufletească, stare care este definită prin titlul poeziei”.
Poetica nu trebuie să răm□ă sau să devină un scop □ sine, căci acest lucru o face contraproductivă. Poetica, după opinia noastră, e necesar să se instituie □tr-un intermediar operatoriu eficient, pentru a regăsi legătura dintre logos-ul-text şi dimensiunile profunde ale Logos-ului uman (Ritualul-Poezie); funcția ritualică a acestuia din urmă trebuie folosită, □tr-o nouă etapă de inițiere spirituală, pentru a se transgresa la Logos-ul Sacru*.
Analiza poetico-arhetipală □u351 si propune urmărirea, c□ mai □deaproape, a modului cum se organizează arhetipurile Logos-ului uman □ Logos-ul-Ritual Poetic. Această observare a structurării Ritualului Poetic devine, ea □săşi, un cvasiritual paralel, a cărui finalitate principală va fi una similară celei a Logos-ului observat: finalitatea soteriologică** (adăugată aceleia de atenționare asupra complexității procesului de dezintegrare a elementelor Logos-ului profan şi transgresarea lor □ Logos-Ritual Poetic).
Chiar dacă realizarea finalității propuse de cvasiritualul hermeneutic nu este posibilă totdeauna, din rațiunile limitative (din punct de vedere al inițierii spirituale) pe care le impune oricare text care nu se poate constitui □ ritual autentic (căci este oferit unui cititor nepregătit, sau, mai exact, pregătit pentru alt “ritual”, unul minor: “ritualul” explicativ-hermeneutic, cu efect preponderent □ zona rațională a ființei), trebuie sugerate măcar, prin analiza poetico-arhetipală, dinamica semantică şi compatibilitatea semantică reciprocă (cu propensiuni spre o semantică a marilor comuniuni psihocosmice-cosmogonice) a marilor structuri ritualice ale Poeziei, ca integralitate a Logos-ului Sacru. Măcar şi prin realizarea acestei sugestii, prin care doar se mimează Ritualul - sunt “invitați” partenerii, angajați □ “misteriul” Logos-ului, la comuniune spirituală. Este un □ceput (şi nu unul dintre cele mai dezesperante) □ demersul spre realizarea a) unei **căi iniţiatice**, b) **stării de Eros agap□** a Spiritului uman.
*
* *
a. SINGURĂTATE
- Spiritul creează vălurile şi penetrează vălurile, creează monotonia **oceanelor cugetării** şi o depăşeşete □ focul exprimării-vehemență, pentru a desființa vehemența prin vehemență, pentru a desființa expresia-formă-lume, prin exprimare: “Cu perdele lăsate, / Şed la masa mea de brad, / Focul p□p□e □ sobă, / Iară eu pe g□duri cad”. **Perdelele lăsate** sunt **vălurile** haosului (Anti-Spiritului), ale indistinctului care, la contactul cu Spiritul penetrant, fecundator, devin **văluri,** □şelări vehemente (cu at□ mai degrabă □ falsul conştientizat) ale Mayei. s-au **lăsat,** pentru că, □**ălţarea** este acțiune eminamente **virilă,** deci spirituală. Perdelele sunt fondul-fundal, prin care se pune □ evidență, pe sine, masculinitatea spirituală: perdelele-valuri-văluri se pleacă □vinse, pentru a □vinge (activ) Spiritul. Haosului primordial □ este răpită şi ultima sc□teie activă, pentru a se asigura decorul contrastiv: a **se lăsa** devine adjectivul participial **lăsate.** Iar Spiritul, deşi nu se afirmă dec□ prin simplul contrast față de **perdele,** deşi verbul său este al **stării-şedere**, are esență erectil-activă; verbul este la indicativul prezent (**şed**) al eternei vegheri □tru creație, □tru de-mascarea lumii, afundată sub măştile-perdele.
- **Oceanul cugetării** s-a păstrat, prin platitudinea **masă de brad**: dar **bradul** sugerează verticalitatea esențială a vieții eterne, prin sugestia **copacului-brad,** de pe **muntele bradului** (sau: bradul are muntele, □ verticalitatea sa). Platitudinea cu esență erectilă este apropiată de eul-Spirit: masa **mea.** Şi, de aici, □cepe dez-văluirea: focul

care p□p□e se multiplică □ matricea ființei-ființare a nou-născutului cosmos: **soba**.
- G□dul-cugetare cade, şi căderea s-ar părea că este dimpreună cu eul-Spirit.
A cădea pe g□duri este, □să, o expresie nu □t□plător folosită de Eminescu. Spiritul năpusteşte vehemența asupra g□durilor, supun□du-le total, chinuindu-le p□ă la multiplicarea activă, modific□du-le esența, dinspre inerție, spre **zbor al formelor**, deasupra platitudinii originare, a **oceanului-masă**: "Stoluri, stoluri trec prin minte / Dulce iluzii. Amintiri / Ț□□esc □cet ca greieri / Printre negre, vechi zidiri // Sau cad grele, m□g□oase / Şi se sfarmă-n suflet trist, / Cum □ picuri cade ceara / La picioarele lui Crist".
- **Amintirea** este conştientizarea anteriorității, a esenței, potențiale sau active. Sau activate. Sinele asupra sinelui. C□tecul primitiv multiplicat, este noua formă, orfică, a focului, iar perdelele-valuri-văluri sunt □locuite de **vechi zidiri**. Deja, o istorie de prejudecăți □pietrite, □trebări şi neputințe-neştiințe, □pietrite □ jurul nucleului activ şi unic modificator, □ şi □tru nevăzut, al Spiritului.
- Osmoza, □păcarea dintre formele apropriate din zona perdelelor-**valuri-văluri** şi Spirit - este **ceara-picătură**, cojită lum□area □ coji-picuri, □ jurul luminii absolute a Spiritului-Crist. S-au □păcat **vălul** cu □**-văluitul**, s-au sfințit şi s-au amintit unul pe altul, s-au cunoscut unul pe altul, □ jurul unei esențe decantate din această acțiune-□păcare, umilire-cădere □tru □ălțarea ultimă, supremă: Crist. Cădere pentru □**ălţarea-zbor**. **Vălurile-perdele-ceară** conțin □păcarea dintre **formator** şi **format**, □tru lumina veşnică. Cristul-Spirit este şi autonom (obiect al adorației), şi □plinit □ căderea adoratorilor: desprins cu fiecare iluzie umilă de ceară, **care, cade, □să, doar □tru dezvăluirea luminii (Revelaţia)-Christos**. Finalitatea comună □pacă contrariile.
- Spiritul s-a disimulat □ **cărţile** □ **vrafuri**. Erecție şi discontinuitate, tainä □tre coperți, mortificare şi forță ascunsă, slove nevăzute, subminări spirituale dinspre **josul** (prădarea sensului cugetărilor) spre **susul** Slovei-Dumnezeu-Crist. Hieroglifele magice printre foşnetul de valuri-animale: **şoarecii.** Prin intermediarul **şoareci,** se produce distrugerea cojilor, vehemență pentru a atinge izbăvirea-Nirvana. şoarecii preiau funcția lui Cain (vezi infra, partea a treia, p. 132), de autosubminare a lumii fenomenale, pentru a regăsi Hieroglifa-Eului-Lumină.
- Pacea este, poate, uciderea vehemenței prin vehemență. (**Divinitatea** este infirmarea vehemenței, □tre exaltările vehemenței). Sau aparenta pace, □ vederea mişcării supreme, anterioară şi necesară transcenderii. C□tecul, acum, este mai rafinat, Spiritul este stabilizat, prin conformarea unei axis mundi: **să sp□zur lira-n cui** (cuiulaxă a lumii, □ jurul căreia se ordonează spirala orfică cosmogonică). Potențalitatea maximă a C□tecului-Spirit promite acțiunea definitivă a Spiritului. □n jurul **cuiului-axă**, t□jeala, nostalgia se densifică, şi C□tecul, □tr-o confuzie voită, premeditată, □tre **greieri** şi **şoareci,** adică □tre **aparenta dispersie** a Spiritului orfizat şi **reala dispersie** a valurilor (ca agresiuni dezintegratoare ale şoarecilor) - C□tecul se transformă □ ritm incantatoriu şi des-c□tat, □ acelaşi timp: **versul.** Izbăvirea spontană, după vindecarea progresivă a □şelatelor cuvinte. Cuvintele dispar □ **vers,** c□tecul dispare □ **ritm,** incantația dispare □ **des-c□tec**. **Sp□zurarea lirei** este subtila imagine a infinitului, □trevăzut pentru recuperare :
- Focul se transparentizează şi □u351 si transparentizează matricea: **lampa** (indusă, semantic, dinspre **sobă),** focul se con-centrează şi se interiorizează □tr-o matrice pur şi explicit spirituală, **inima** - care conține **saltul** (□ locul măsuraților-fragmentaților **paşi),** pentru a depăşi limitele autocrate, prin **ziduri.** Zidurile au, □să, deja, voința Spiritului imprimată □spre finalitatea descătuşării:
I. **cleampa** DESCHIDE spre **sunet**-c□tec forța orfică **de după**, din **spatele** sistemului **vechi zidiri** ("C□d aud că sună cleampa");
II. Ea, ca Eu mistic, etern r□nit, acum venit dinspre afară. Crist trecut prin **icoană de lumină.** □năuntru (Spirit implicat) spre □afară (Spirit eliberat de contingent), funcție spre lumină;
III. dubla spirală erotică, a opoziției coincidente: □brățişarea prin m□ni-**m□ă-nm□ă** (primul cerc, de jos □ sus) şi sărutul buzelor-**gură-n-gură** (al doilea cerc, de sus □ jos): ↓ (să nu se uite metafizica lui Br□cuşi, din aceeaşi familie spirituală cu Eminescu!).
Logos-ul-Mythos poartă □ el poezia despre Logos-ul-vers şi despre pierderi şi amintiri, căi şi pustiuri. Pustiirea premerge **casa plină,** aşa cum □tunericul premerge lumina.
După cum s-a văzut, **lira** şi **ritualul erotic**, **c□tecul** şi **dragostea** sunt cele două modalități de asigurare a transparentizării **zidirilor vechi**. Garanții că totul, □ zona **perdele-văluri,** este iluzie şi că evadarea □tru Spirit este oric□d posibilă.
Totul, □ poezie, este garanție a recuperării, este ritual bine□temeiat şi articulat, av□d, ca finalitate, expresia pentru m□tuire: Spiritul se imprimă □ văluri (Logos), şi vălurile sunt ceara care arde pentru unica afirmare: lumina-Crist (Spiritul). Victoria circularității□divinitate.
*
* *
Logos este ceea ce rezultă din amprentarea haosului de către Spirit, pentru ca Spiritul să se autoexprime, ieşind din *latenţă* □ *lume*.
*
* *
b. DEPARTE SUNT DE TINE …
Departe sunt de tine şi ***De c e ori iubito***…sunt dezvoltări ale unui Logos final,

ajuns la starea de **inhibiţie prin ne□credere** □ finalitatea formelor profane. Este Logos-ul □ curs de transsubstanţializare, de re□toarcere □ sine. Un Logos corodat, care a uitat prospeţimea iniţială a desfacerii □ formele de ceaţă ale lumii. Cu c□ Logosul e structurat mai greoi, mai nesigur, ca-ntr-o spirală descendentă, cu at□ Spiritul e mai convins de inutilitatea demersului fiinţării, cu at□ Spiritul e mai aproape de retragerea (prin confuzie, revenire la haosul iniţial) amprentelor sale □ ceaţa Logos-ului. Există o interacţiune foarte str□să □tre Logos şi Spirit: cu c□ Spiritul □u351 si revelează mai clar vanitatea conştientizării de sine (desfacere □ forme), cu at□ Logos-ul "macină" mai □delung, □ goluri de semnificaţii - disperarea golului pregătind relansarea cursei pentru recuperarea esenţei (relansarea cursei Logos-ului către re-identificarea cu Spiritul).
Singur l□gă foc (I-85 "Departe sunt de tine şi singur l□gă foc") instituie o zonă centripetă a Spiritului, lăs□d o zonă imensă de Logos sterilizat, vlăguit, desemantizat: zona dintre **singur l□gă foc** şi **tine-departe**. Sinele spiritual se contrage □tr-un miez, care are □ el dimensiunea **panicii □ faţa □t□zierii** □/□tre formele inutile şi inutilizabile. **Tu-tine** este faţa care **trebuie pierdută**, pentru ca Sinele să se regăsească □ esenţa sa. **Panica □t□zierii** □/□tre formele sterile se traduce □ Logos-ul despre **bătr□eţe:** inerţia revine □ prim plan, lumile s-au oprit din rotaţie (ciclicitate), şi-au cheltuit vehemenţa, revin la adevăr ("… Că sunt bătr□ ca iarna, că tu vei fi murit").
A petrece ("Petrec □ minte viaţa-mi lipsită de noroc") are sensul, aici, de □cetinire ireversibilă, ineluctabilă, a ritmurilor, □tr-o reluare recapitulativă sterilă, din punct de vedere semantic. Nu **a trece** pur şi simplu - ci a trece printre stavilele conştiinţei zădărniciei, o existenţă dovedită (prin experienţă practică) nulă, ca eficienţă. □ncetineala este exprimată, la nivelul Logos, prin verbul şi adverbul **părerii** (□**i pare**, **parcă, parc-ai vrea** etc.), prin adjectivarea **duioase**, prin verbul **toarcerii**, tot ca **prefirare**, prin care se rup, se desfac şi se □prăştie, □ cenuşă sterilă, formele.
Aducerea aminte □locuieşte **amintirea** (nu doar ca o complicaţie de structură de limbă, ci suger□d, ca singură acţiune rămasă, **transportul amintirilor**, către centrul energetic al **singurătăţii-foc**, pentru a căpăta confirmarea inutilităţii).
Picăturile care cad ("Aducerile-aminte pe suflet cad □ picuri") nu mai sunt, ca □ poemul ***Singurătate*****: ceară,** văluri energetice care □conjoară şi protejează focul-Crist - ci sunt **lacrimi,** nuclei dezintegraţi □ cenuşa inutilei conştientizări de sine. **Amintirea** nu mai are energie orfică, re-□vietoare, ca □ ***Singurătate*** ("Amintiri / Ţ□□esc □cet ca greieri"), ci sunt epuizate, inutilizabile**: trecutele nimicuri**. Se prefigurează (paradoxal, dar □ ordinea firească a lumii spirituale) transcenderea Spiritului, obosit de at□a disimulare, □ Logos-ul-lume, □ Marele Nimic (paroxismul dezintegrării formelor-lume).
V□tejul energetic gigantic este diminuat la nivelul unei manifestări de discretă şi disperată semnalizare: "cu degetele-i v□tul loveşte □ fereşti". V□tejul-vehemenţă a creaţiei devine **orfism dinafară**, dinspre o transparentizare a spaţiului, chem□d spre părăsirea poziţiilor interioare, repliate □ Logos-lume, chem□d la **ieşirea Logos-ului din lume**. V□tul se transformă □tr-o "m□ă pianistică": **lovitura** este pentru a □trerupe şi ultima sugestie asupra vălurilor care opresc evadarea spre □afară: a ieşi dincolo de transparenţa-fereastră, prin spargerea armonioasă (□ definitiv, v□tul este forţă naturală-orfică, opusă artificialului-cameră, repulsiv faţă de orfism) a membraneifereastră, ca ultimă rămăşiţă de obstacol □tre **singur-foc** şi **Focul Ultim** (Suprem).
Poveştile se torc ("Se toarce-n g□du-mi firul duioaselor poveşti"), deci Mythosul se insinuează impersonal (**se torc**) - răm□□d □că legat, □să, de Logos, prin mreaja **sorţii-fir**: **fire toarse**.
Un g□d care **toarce** e un g□d care-şi creează singur soarta, din energia Spiritului, care i-a fost amprentată. Iar soarta unui g□d e să se □toarcă □ v□tejul-Spirit.
Jumătatea opusă a Spiritului (cea neagră, nevăzută, □şelătoare-echilibratoare □tru lume) se insinuează din ceaţă, ca ceaţă: se recunoaşte ca mască, **se smulge** din spirala facerii (□**brăţişare**, plus **sărut**: "Cu braţele-am□două de g□ul meu te-anini … / □n sărutări unim noi sărmanele vieţi"), lăs□d, ca unică funcţionalitate, axis mundi, verticala **singurătăţii bătr□e** (conştientă de necesitatea transcenderii). Răm□e □ urmă un v□tej □cetinit progresiv, p□ă la autoanulare semnificativă, al prezumtivului trecut al eului-dedublare, tu-ul Anti-Spirit.
Logos erotic este **somnul**. Aici, Logos-ul, care se autoanulează, trece prin vehemenţa ultimă: **suspinul** ("Şi parc-ai vrea a-mi spune ceva … apoi suspini").
Ritmul este de expulzare: amfibrah + peon + amfibrah + anapest.(∪⊥∪ + ∪∪⊥∪ + ∪⊥∪ + ∪∪⊥).
Se autoexpulzează, □ jurul centrului retractil, tot ce nu este de aceeaşi natură cu centrul. De observat:
- Mereu-auto-demiurgia Spiritului cere o atitudine **poietică,** □ raport cu textul eminescian (ca **facere,** din interior, spre un Logos amprentat, cu finalitate expresivă şi soteriologică, totdeodată).
*
* *

c. SARA PE DEAL

O situaţie specială se poate observa □ cazul poeziilor incluse □ aşa-zisa categorie "naturistă", "de natură şi dragoste" etc.
Spiritul se află □ stare de fluiditate, **de deschidere largă a frontului de amprentare a haosului.**
Dispersia Spiritului pentru a acoperi frontul de amprentare a haosului creează a

stare de **nelinişte vastă**, rarefiată (curgerea susurător-siflantă, respectiv rulantă, S→R, □să păstr□d un fond de lumină nealterată, constantă, dătătoare de certitudine a finalității luptei Spiritului: echilibrarea cuv□tului **sara**, prin cele două vocale, de fapt unica vocală, repetată, de maximă deschidere: -a-a: lumina este modelată de curgerea voinței (expresivă prin consoane), răm□□d, □ acelaşi timp, la stadiul de unicitate).
Se simte nevoia transfigurării mobilității neliniştite, rul□d □ lumină, □tr-o concentrare verticală, suitoare şi cobor□oare, o axă a lumii spirituale: **deal** este zona de concentrare formală, suitoare, iar **buciumul** este forța de concentrare orfică, pe canal cu dublă direcționare: prin patru vocale **u**, se sugerează o constantă cobor□e (buciumul sună), dar muzica presupune (ca sunet pentru amprentarea haosului), **urcarea**: buciumul sună cu jale (u-u (…) - **a-e**: piscul). **Jalea** este rezultanta de efort orfic tensionant al conformării axei spirituale.
Pe puntea de unire (□tre voința cerească-spirituală şi inerția terestră-haotică) a buciumului-deal - se produce şi transfigurarea multiplicității nucleilor de efort: nucleii □tunecați, mişcători fără finalitate (**turmele** = nuclei de □tuneric teluric, care **urc** = abrupta, □tunecata cale lipsită de revelarea finalității), se transformă □ **stele**, care □u351 si afirmă energia: a) **scapără** (fie pentru a opri fluxuri neinițiate sau insuficient inițiate, fie **scăpărare**-Revelație, pentru fluxurile menite desăv□şirii inițiatice) şi b) (□u351 si) revelează finalitatea: **calea-dao.**
Pl□sul fluidității spirituale (apele) se transformă □ coloane fluide, cu energie originară: **f□t□e-izvoare** (unind, ca nişte căi mistice, cele două tăr□uri, al luminii revelate şi al inerției pentru prelucrare-amprentare spirituală, pentru expresie spirituală-Logos).
Salc□ este rezultanta de concentrare verticală stabilă, eternă, a eforturilor fluide, multiple şi incerte ca durabilitate şi fidelitate (**f□t□e-izvoare**, situate □ zona **acvatic**, față de **salc□** ca erecție vegetal-cristică, □ zona **ceresc**, de fapt, copacul cu a) rădăcină □ păm□t şi b) rădăcină □ cer; c) copacul ca **scară a cerurilor**, axa pe care se organizează, □ Logos, lumile).
Dragă, tu - sunt numele anti-eului spiritual. Salc□ul este **adevăratul eu**, erectil-spiritual, expresiv-spiritual. **Aşteptarea** lui tu-feminin (mai exact, a lui anti-eu, ca zonă de refugiu temporar a eului, □spăim□tat de responsabilitatea lumii) este starea intermediar-expresivă, c□d Logos-ul zăboveşte organizator, deci □că nu se reintegrează □ Logos Sacru. Venirea **eului** va □semna confirmarea unicității **salc□ului**, care creează **starea de eros**, ca stare de pre-moarte (pre-eternitate, pre-neutralitate) a eului concesiv, multiplicat, divizat, expresiv. **Salc□ul este eu radicalizat, Spirit reprezentat arhetipal**.
Situarea nehotăr□elor ipostaze ale eului este **sub** salc□, deci dedesubtul rădăcinilor atot□globatoare, care contopesc tot ceea ce e versatil, nehotăr□, Logos expresiv: □groparea şi absorbirea □tru unicitate cosmică. Rezultat din **deal, bucium,** acțiune de transfigurare a vidului semantic (**turme**) □ semantism sacral (**stele**), din fluidele contururi erectile, **coloanele-f□t□i - salc□ul** este summum cosmic, opac tocmai pentru că este sinteză a tuturor experiențelor expresive-Logos, Logos purces din Spirit, pentru a exprima Spiritul.
Logos pe orizontală, salc□ al orizontalei, dar cu propensiuni spre Verticala Celestă - se numeşte **lună** - care are experiența **trecere** (trece), dar şi experiența stabilității hieratice (sf□tă şi clară): luna este **centru energetic pulsatil**, ca şi **buciumul,** multiplic□d şi absorbind.
Privirea este multiplicată prin **ochi**, dar şi prin multiplicarea **axei-salc□** □ derizoriile **frunze** (frunze care, totuşi, conțin capacitatea de contragere, de restr□gere la / spre esențial: singularul abia sugestiv al multiplicării, prin adjectivul **rară** - "frunza cea rară" - deci, o unitate, revenire la originar: **frunza** păstrează, anamnezic, amintirea fostului Logos orizontal expresiv (multă-deasă), se re-str□ge spre **frunza unică**, **frunza redevenită salc□**), axă a echilibrelor.
Stelele trebuie să treacă şi prin experiența orizontală, pentru a unifica sensurile orizontal-vertical, □tr-o singură voință-Spirit:
- **stelele pe boltă** sunt stele orizontal-verticale (desfăşurate-multiplicate, dar □ zona care dezvoltă intens valențele verticalei restrictive);
- **stelele nasc**, deci redevin **stele pe bucium**, pe axa **sus-jos**. □n plus, chinulefort de a (se) restr□ge spre unica semnificație, **matricea naşterii**: ele nasc, de fapt **se** nasc pe ele □seşi, dinspre multiplicitate (aparența iconică) spre unicitatea spirituală (esența arhetipală: steaua **călăuză, steaua-capăt şi origine** a căii de inițiere).
E o naştere **spre sus**, focurile lor se smulg din zona fenomenalității (multiplicitate), pentru a reveni, absorbite, la sursa sacră. Zona **lună** (zona **salc□**, de absorbție şi transfigurare a Logos-ului expresiv, □ Logos Sacru).
Focul din **inimă** (marcată prin zona ritmului spiritual, **piept**: "Pieptul de dor …") este confruntat cu fumul ("Valea-i □ fum …"), ceața cugetărilor-g□duri, materie inertă, □v□tejită, con-formată şi activată dinafară, prin acțiunea Spiritului. **Fruntea-cu-mir** (sau "fruntea de g□duri ți-e **plină** …") este □săşi garanția fondului originar, unic.
Nourii-cugetări, formele expresive, sunt cenzurate restrictiv (şi conformate, prin restricție, convertite sever spre re-formare, prin re-str□gere şi con-centrare) de către razele de acțiune re-conformantă sacral: "raze-a lor şiruri despică" (sunt **Raze-Revelaţie**, ca imperioasele trăsnete-porunci de formă-formare, ale lui Jupiter). Haosulnori este orientat, prin apariția razelor, spre continuitatea formală: **şiruri** - şi spre reconsiderarea finalității: **despicare** (interzicere a pornirii de autonomizare interioară a

haosului, interzicerea anarhiei prin autarhie: se implantează voința tiranică şi sacru luminoasă: **raze** cu sens sacru, unificator □ zona originară **lună**).
Verticalele, sterilizate semantic-spiritual, ale formelor terestre, **casele** ("Streşine vechi casele-n lună ridică"), nu mai păstrează dec□ **ridicarea** (acțiunea de acceptare a transcenderii) şi partea superioară a **construcţiei-ridicare**, streaşina de sub **acoperişul-frunte** a cugetărilor; ele, casele, nu mai conțin şi potența zborului, elanul continuității-punte: **casele** sunt absorbite □ **lună** - şi re-energetizate, pentru o viitoare cobor□e-expresie-lume. **Luna** este scopul ultim al casei-ridicare - din lună va □prumuta, iar, semantica-Logos-lume.
F□t□a-**coridor spre lună**, dar fluidă (versatilă), □cearcă să submineze orfismul: **sc□ţ□e**, prin cumpănă ("Sc□ț□e-n v□t cumpăna de la f□t□ă"). V□tejul (v□t) al scoaterii din inerție agresează zona de toleranță a proliferării duplicitarechilibratoare, **cumpăna** - □ □fr□ge repulsia față de orfism. Rezultă starea de haos**vale** □ **fum** (ceața pare a invada şi □locui Spiritul amprentator de sensuri unice), dar **inima cristică**, **Focul-st□ă** produce fluidul-murmur, nucleii de invazie orfic-stelară ai **fluierelor** (buciumul unic, salc□ul unic, trebuie să treacă prin două coridoare inițiatice: a) cel fluid, al **f□t□ii**, b) cel erectil, al **fluierului**, spre a se reveni la **salc□ul-bucium**, unificator al cerului şi păm□tului).
Este momentul regenerării intempestive, fără cruțare, a ipostazelor expresivspirituale: se trece prin cortina Māyā, zonă de inițiere **valea** □ **fum** - şi se revine la salc□ul-foc cristic, numit **st□ă =** sacralitate a Logos-ului, eternizat-stabil (**st□a** este schema energetică ce reuneşte Raiul cu Mielul M□tuirii Etern-Potențiale).
Oboseala luptei şi regenerarea prin luptă - oboseala, re-transcensă □ foc cristic - este sugerată de trecerea de la **c□p** (orizontală joasă, neinițiere, inerție), la Muntele Golgota: multiplicarea Spiritului ajunge la **stele umane**: oameni cu **crucea-coasă** □ spinare. Coasa este **crucea** (prin combinarea cu jumătatea-coasă nevăzută, cu m□erul □ sus), cu dimensiunea funebră amplificată şi multiplicată, tocmai pentru a sublinia necesitatea transgresării-transfigurării. Ei urcă de la c□p: **vin**, deci, **au un scop al drumului** - spre Turla Bisericii-cosmos amprentat: a) **toaca** - lemn ritmic (salc□ ritmic), b) **clopotul** - apă □pietrită □ emisferă ritmică (semi-oul creației). Lemnul-vegetalul ciclic şi apa ciclică (**buciumul-salc□** şi **f□t□a cu stele**, absorbite, unificate □ **lună**) **răsună** (sunetul buciumului este amplificat, prin limpezirea ritmului orfic), vechiul-etern **clopot** (apă-lună resorbită □ centru sacru-ou sacru) □**ple** cu glasul lui **sara** (deci, **sara** nu mai este spațiul lăsat □ voia neliniştii formale, ci este ocupat-blocat de sacralitate: **s** şi **r** au rămas □ jurul unui **a** etern): Spiritul arde nestingherit, la intensitatea maximă: **ca para** (**=** centrul flăcării cristice; s□ul-pară din care se trage, etern, viața universului).
Satul este multiplicitate uman-cristică anulată (**amuţeşte** Logos-ul expresiv, transfigurat □ Logos Sacru: "… □ cur□d, satul □ vale-amuțeşte" - □ **vale** amuțeşte, pentru a "suna" pe verticala **bucium-salc□-deal**). **Cur□d** - □seamnă **acum**, pasul grăbit **tinde** la desființarea ritmului-pas, realizarea **pasului**, ca ritm unificat □tr-o nemişcare - aici-acum.
Deocamdată, **l□gă** salc□, se conformează ciclurile recapitulative ale expresiei existențiale, noaptea este □**treagă,** deci haosul-noapte se poate pregăti pentru transcendere integrală: "L□gă salc□ sta-vom noi noaptea □treagă (…) / Ne-om răzima capetele-unul de altul / Şi sur□□d vom adormi sub □altul, / Vechiul salc□. - Astfel de noapte bogată, / Cine pe ea n-ar da viața lui toată?"
A sta □locuieşte grota-matrice, □ care se stabilizează arheii (se stabilizează formele □ Forma Originară). □n aceste circumstanțe, ale regresiunii la origine**, noi** devine invitație pentru **androginitatea edenică**. **Capetele răzimate** sunt echivalente cu orele unite □tr-un unic ciclu, cercul-nimb al autoenergetizării. **Somnul** devine renunțarea-victorie la conştientizarea-multiplicare expresivă. **A sur□e** este verbul topirii tensiunilor, al creării atmosferei transcenderii. Prepoziția **sub** echivalează cu acceptarea absorbției de/□ culoarul ceresc **salc□** (□**alt** şi **vechi**, adică unic centralizator al demiurgiei şi etern), acceptarea supunerii la transcendere.
Linia(paranteză orizontală) dintre **vechiul salc□** şi **astfel** (-) marchează transcenderea (**astfel** devine, de fapt, **altfel**): **noaptea iniţiatică** este **bogată**, este **zi eternă**, impersonalizarea androginității (prin care se dizolvă **cuplul** □ stare de unicitate mistică! **Cine?;** răspunsul ar fi: **El-Lui**, celui inițiat, identic cu divinitatea, Lui, care a absorbit, □ sinele unic, cuplul). **Viaţa toată** (expresia) este cedată stării de hieratism: **sacrificiul** □temeietor al deității.
□mpăcarea lui **eu** şi **tu** este □ impersonalitate, somn,-moarte-Revelație-dedincolo-de-interogație.
*
* *
Eul sacral (deitate) cheamă, mereu, Eul implicat (activ); Eul inexpresiv (criptic, Eul-sfinx) cheamă, mereu (spre a-l re-absorbi) Eul expresiv. Eul amorf (pasiv, care a renunțat la formă) extrage, din haosul amprentat de Eul formator (activ) esența □**ălţarează**. Soarele ascuns cheamă, mereu, □(tru) el raza extravertită: (I, 166 - ***Din noaptea***)
"Din noaptea vecinicei uitări [haosul, ca inflație formală] □ care toate curg [deci, toate □u351 si dezvoltă potențialitatea, versatilitatea, p□ă la epuizarea expresivă] … De unde nu mai străbătu / Nimic din ce-au apus [deci nimic din formal nu şi-a găsit **sensul-sacralitatea, justificarea-originalitate**, căci străbatere = Revelație = recontopire cu sensul inițial, sacral]" / Aş vrea odată-n viață tu / Să te □alți □ sus" (aparentul pleonasm este sublinierea stilistică a necesității de refuzionare prin revelare a celor două ipostaze ale

Spiritului, despărțit de oceanul inerțial al vieții, ca mişcare browniană, fără regăsirea finalității sacre, a formelor-existențe, amprentate asupra haosului).
Lipsa razei (stinse lumini), lipsa orfismului manifestat ("Dacă glasul adorat / N-o spune un cuv□t") devine, tocmai prin tăcere, Revelația Logos-ului Sacru, introvertit, sustras aparențelor orfice şi luminoase-apollinice. Chemarea dincolo de morm□t este revelația necesității regăsirii de sine a Spiritului, prin re-contopirea celor două componente ale sale: sensul nu este dec□ □ re-unificare (prin care se pierde - transcende Sensul Unic), formele nu sunt dec□ prin dispersie (prin care se pierdeepuizează Forma Originară).

d. DINTRE SUTE DE CATARGE

□nțelegerea - sens nu poate fi legată de g□d (cugetare), ci de Spirit (II- 61 - ***Dintre sute de catarge***). **C□turile** ("Nențeles răm□e g□dul / Ce-ți străbate c□turile"), sunt, □ realitate, **c□tul,** Ritualul, sacralitatea orfică, sensul sacru, de ne□părtăşit cu neinițiații, cu cei dedați **formalului** şi **proliferării**.
G□dul străbate c□turile, dar nu se combină cu ele, ci este transfigurat prin resorbire: **□g□area** lui, de către v□tejurile Spiritului (creator şi de - creator) nu este dec□ **sublimarea**:
a. incompatibilității dintre **cugetare** şi Spirit;
b. necesității redării esenței active (străină cugetării inerte) celui căruia □ aparțin de drept, Spiritului care a dinamizat inițial cugetările - şi cărora le-a impregnat nostalgia finalității şi sensului (de negăsit, □să, □ v□toarea formelor, smulse haosului-inerției, dar oferite anarhiei haosului, inflaționist al formelor).
A □g□a □semna a spune ceea ce desparte, nu ceea ce uneşte cele două fluxuri paralele: cugetarea-g□d şi **valurile-v□turile** sunt expresii artistice - arhetipuri ale v□tejului Spiritului. El (g□dul) străbate fără a □t□ni, fără a finaliza, fără a regăsi, fără a (se) reuni. El trebuie să redevină ceea ce este, să dea □apoi ceea ce nu-i aparține, să restabilească, astfel haosul inițial (ca echilibru inițial). Haosul inițial, acum, va fi liniştit, căci este haos de gradul II, este haosul ce conține □ el experiența, □fr□gerea şi regăsirea de sine (după experiența inflației formelor, după □fr□gerea formelor □ nostalgia sensului - urmează resorbirea părții activ-neliniştite, conştiente de zădărnicia acțiunii şi a neliniştii, □ Spiritul unic, echilibrat şi trecut prin experiența sinelui exteriorizat-exprimat).
A lăsa (malurile), **a străbate** (păm□turile), **a sparge** (catargele-erecții spirituale expresive), **a □eca** (păsările-raze care părăsesc cerul-Spirit, pentru a amprenta haosul teluric, cețos, □tunecos) nu □seamnă, niciodată, a finaliza, a uni prin **distrugere** (spargere sau □ec);
1. **a sparge**- dar, oare, vei avea ce găsi, va fi ceva de găsit □tre cioburi, mai mult: **vei şti să vezi**, □tre cioburi, esența mistică, pentru refacerea □ **forma sacră**?;
2**. a se □eca** - □seamnă a se impregna cu mediul cosmic - dar oare, pasărea va mai fi rămas ca **rază**, care să se mai poată □preuna şi reface **ca Soare**-Spirit originar, scos de sub incidența frăm□tărilor-Logos?
Noroc şi Ideal sunt dimensiuni false, iluzionări ale stabilității, □ zona amprentelor asupra haosului. **Valurile-v□turile** sunt **vehemența de dincolo**, chemarea prin Revelație. Atunci c□d **Spiritul obosit** de necesara (şi inutila, totodată), amprentare asupra haosului va constata inutilitatea şi inutilizarea **efective,** pentru sine, a **cugetuluig□d**, atunci c□d Spiritul, devenit Logos (prin implicarea □ amprentarea asupra haosului) va recepta chemarea Spiritului Unificator (Sine Spiritual Originar) va recepta vehemența paroxistică, exagerată p□ă la coşmar-obsesie, a lui dincolo - **C□tecul** (Logos-ul sacru, care neagă deterioratul, compromisul Logos-cuv□t, redus la mizeria absurdului) - atunci va salva. Poezia-C□tec este Ritual soteriologic, pentru revelarea (şi m□tuirea) Sinelui. Poetul salvează Omenirea-Om, revel□du-i(inițiatic) misterul sfintei unități orfice.
La Eminescu nu există, de fapt, **lume de dincolo**, ci o simultaneitate de ipostaze metafizice. Totul este □ puterea Spiritului, care se detaşează de sine, expresiei, □ Logos (-uri), ca posibilități actualizate. **Totul este sf□t** - şi, de aici, grija pentru puritate şi purificare, la Eminescu. Problema **răului** este una de extremă complexitate - la fel ca şi problema **dumnezeirii** (subtilă şi versatilă). Eminescu este, oarecum, mai "practic", elud□d (uneori! – şi numai ca viziune filosofică) termenii precişi ai problemei **morale** (Rău - Nonrău - Bine), fie ea creştină sau nu - şi trimiț□d, de cele mai multe ori, la problema **Facerii** şi **Făcutului**, ca **rezultante efective** ale supraordonatei sfere a **moralei cosmice**; se obțin, astfel, **zona sacrală** şi **zona deteriorat-sacrală** (nu neapărat profană, ci cu propensiuni, cu şanse, păstrate, de revigorare □tru **sacral**).
Zona sacrală, spre deosebire de divinitatea divinatorie (□ sensul de divinitatea efectiv-activă-Dumnezeu) este o zonă a **stabilității**.
"Iar noi locului ne ținem" (I-97 - ***Revedere*****):** Spiritul - Codrul, ipostaza Codru a Spiritului, neagă masca - **om rătăcitor** ("Numai omu-i schimbător, / Pe păm□t rătăcitor"). **Muntele** (ipostaza victorioasă-eroică a Spiritului, ca traseu inițiatic, cale şi finalitate a căii, totodată) domină şi ocroteşte **esenţele** şi **re□vierile** (**z□e, zori, sori, zei**). Muntele - verticală □ jos - **halele submarine**; ocrotesc **zeii** şi **vremurile** (şirurile de fapte, □pietrite, "descarnate" de fenomenalitate, p□ă la **rosturi**).

e. SCRISORILE

Prin □săşi titulatura lor (***Scrisoarea*** + numărul-cifra romană), extrem de impersonală şi de neinclus □tr-un şir semantizat (deci, neintroduc□d ideea de devenire,

de evoluție, dinspre ceva mai puțin sctructurat, ne□plinit, spre o eventuală □plinire), ***Scrisorile*** sunt fețe ale aceleiaşi forțe spirituale. Se aseamănă cu Vishnu, cel cu cinci (sau zece) □fățişări-□truchipări (ca variante ale aceleiaşi esențe divine: se modifică doar funcționalitatea □ lumea aparențelor).
Din □treaga poezie eminesciană, ***Scrisorile*** sunt cele mai mari (mai □tinse ca front de acțiune - conştientizare, □ Logos, a Spiritului) şi aproape singurele poezii (antume, cel puțin) de confruntare cu fenomenalitatea. Sunt constatări ale paradoxului **irealităţii Spiritului**, □ raport cu haosul, proliferat ca/□ lume, ca amprentări active ale Spiritului (devenit, funcțional, cu Logos expresiv).
Problema esențială nu este a atacului asupra a ceva: constanta definitorie a ***Scrisorilor*** este constatarea irelevanței Spiritului □ fața proliferării propriilor amprentări (Logos) asupra haosului. Problema (morală, subsidiar) a aparentei victorii a Satanei asupra Demiurgului. De fiecare dată, se constată că forța spirituală nu a realizat activarea nucleului **Cain** (forța de autodistrugere a fenomenalității) - şi s-a ajuns la o lume care a scăpat de fr□l Spiritului şi trebuie readusă □ fr□l Spiritului:
I. **Geniul** (“tot ce ai g□dit, lumina ce □ lume-ai revărsat-o”) este □tunecat, □nămolit □ “colcăiala” formelor meschine, de-spiritualizate (se produce o inflație de gesturi, care neagă Ritualul cosmic şi □ceacă să oculteze originea şi existența rituală a cosmosului: **a lustrui**, **a aplauda, a fi măgulit, ironică grimasă** etc.). Soluția este replierea spirituală □ zona extra-telurică: Luna-Moarte, Ochiul Magic;
II. “...a visa e un pericul (...) de ai iluzii, eşti pierdut şi eşti ridicul” - deci, visătorul-demiurg nu a realizat, prin amprentarea haosului, o lume potrivită lui, ci potrivnică lui, o lume care □cearcă să-şi eludeze esența, să se autonomineze **ca lume**, devor□du-şi esența spirituală, castr□d şi uzurp□d □temeietorul-Spirit . Soluția este □**treruperea Ritmului Demiurgic** (“... ritmul nu m-abate cu ispită.”).
III. “Virtutea ? e-o nerozie; Geniul ? o nefericire”, Soluția: **Focul re-purificator** (țeapa-ră, Vlad Țepeş-Soarele).
IV. A te iluziona pătimaş, demiurgic, ca Artist-Arhitect-Muzician al cosmosului - “eşti ridicul, □țelege-o” (I-118). soluția: **Nebunia, retragerea □ setea liniştii eterne**.
V. **A visa,** a te □băta (ek-stasis) □ cadrul lumii amprentate (prin Logos - Spirit) şi inflația formelor depăşind garanția amprentelor spirituale ale creației - □seamnă a te opri □ starea **minte scurtă, haine lungi** (□ vălurile haosului, neav□d nici măcar garanția amprentării cugetului-minte). Soluția: **Feri □ lături** - ocoleşte Demonul-Lucifer. □ntotdeauna, □ lateral vei fi evitat monştrii, vei fi lăsat (pe traiectele frontale ale demiurgiei care avansează) să opereze demonismul: Dalila (Luceafăr). Dar calea monştrilor este calea inițiatică. Adevăratul □**ainte-iniţiatic** va fi obținut prin ocultareaignorarea sfatului imperativ (**Feri □ lături!**): Te vei iniția trec□d **tocmai** prin zona-Dalila, frontală.
Adevărul, □ fenomenalitatea hiperinflaționistă, este **lucru de prisos**. Cosmosulnatură proliferează lupă legile lui autonomizante. Adevărul nu este al fenomenalului, ci al esențialului. Greşim, atunci c□d amestecăm, mereu, adevărul, acolo unde nu-i este sorgintea, unde nu e natura sa. Adevărul se dezvoltă cooperativ şi consubstanțial cu Spiritul. Ceea ce rezultă, din confruntarea amprentatoare, sunt forme demonice (pasive, **aparent** aflate □ mişcare paroxistică, paradoxală) şi opuse formelor demiurgice, care par a fi neclintite, dar ascunz□d adevărata mişcare, cea de expresie solară, ocrotind şi dinamiz□d **sorii** şi **zorii** (vezi ***Memento mori***, Muntele Solar, de unde “iese zori □ coruri dalbe” - I-265).
*
* *
e.1. Scrisoarea I
Ziua este o perioadă inutilizabilă şi, □ acelaşi timp, care □trebuințează şi epuizează zadarnic energiile ochilor umani, □prumutați de către Spirit (vremelnic). **Sara** aduce şanse de a □locui at□ **ochii-gene ostenite**, ca sfere de energie exprimată (epuizate □ inutil), c□ şi **lum□area**, ca substitut (□ zona semantică a derizoriului) al **soarelui** - prin **ochiul magic al Lunii**, ochiul ciclopic, care foloseşte energiile spirituale nu pentru satisfacerea gesturilor-convenienţe şi a acțiunilor-prejudecăți - ci pentru
a. descoperirea nedescoperitului;
b. pentru sinteza semantică a substraturilor nevăzute.
Spiritul produce o mutație de ordin metempsihotic, o glisare a eului spre **bătr□ul dascăl** - şi a **bătr□ului dascăl** □ **punct de mişcare**, pentru ca, din nou, eul să primeze, păstr□d calități ale bătr□ului dascăl (demiurgia, □ primul r□d).
Scrisoarea I este o poemă a sintezei **anamnezelor** fundamentale ale **eului**: de la **punct de mişcare**, la **Atlas** - axa lumii (substitutul lui **Atlas** este **degetul lui mic-axis mundi**, (“Universul fără margini e □ degetul lui mic”); **degetul mic** este degetul **inutilizabil □ fenomenal** (□ activități diurne, exoterice, fals eficiente); **degetul mic** este **degetul esoteric** (mistic, folosit ca axă a fierberii vrăjilor-demiurgii negre) - degetul ca depozitar al energiilor magice, neconsumate de trupul uman □ timpul “sec” (secătuit semantic) al zilei-vieții. La vrăji, se foloseşte **degetul mic** al unui **sp□zurat** (adică **legănat**, dat peste cap, □v□tejit, circular, □ **lume nouă**), □ magia neagră. Deci, sinteza eurilor demiurgice este □tre magie albă-atlantică şi magia neagră-pitagoreică (□tre lumea-**strălucire de izvoară** şi **lumea-vecie □tr-un număr**).
Acțiunea **punctului de mişcare** este acțiunea eului spiritual, care-şi creează demonii (haosul opozițional, contrastiv). Din nunta demonică şi acțiunea conjugată, se nutresc contururile fundamentale, amprentate asupra haosului: **lume, lună, soare,**

stihii. Sunt contururile ideale, **categoriile existenţiale**, arhetipurile cosmice - iar nu cosmosuri "reale", ca proliferări aberante.
Roiuri luminoase sugerează □ceputul unei mişcări de amprentare spirituală, colaterală eului central: **roiul** şi **roitul** presupun mişcări dezordonate, de neanticipat. De la **roiuri**, ca filiere demiurgice □că dependente (prin simbolul solar **albine**) de eul spiritual, se trece la **muşunoaie de furnici** (acțiuni aberante, situate □ zona obscurproliferantă, chtoniană, de necontrolat; sunt faptele acumulate absurd, nonsemantic, **muşunoaie-□ălţări** ale promiscuității fojgăitoare, deci false □ălțări; fapte ale **golemilor**; **furnicile** şi **muştele** sunt sugestii asupra ucenicului vrăjitor-Satana-al-cosmosului; putrid, care se pierde, prin proliferare, semnificația fundamentală, cu Logos-ul amprentării demiurgice - şi dă sensuri derizorii şi parodice gesturilor fracturate tot mai depărtat de gesturi fundamental-ritualice.
Noaptea pururea ad□că - este captarea demonului cosmic şi revenirea □ indistincție, retragerea derizoriului □tr-un nou atot□globator şi potențial gest liturgic. Retragerea liturgică, pentru anihilarea parodiilor de eu spiritual, se numeşte **Apocalips; □chiderea-rănii-soare** = vindecarea de iluzii-văluri, de hiperinflația razelor; **planeţii □gheaţă** şi □u351 si dezvăluie esența lucifercă, răzvrătită, nesupusă - fiind predați lui **Cain**, echivalentul funcției de autodistrugere a lumii. **Stelele** compromise □ conjuncții □t□plătoare cu cojile-oameni, sunt retrase □ **frunze de toamnă**, □ vegetalul cristic, nudul-cruce: **Arborele** Cosmic este nevăzut şi etern, aparențele perturbatoare, parazite, compromise (frunzele) pot pieri.
Timpul dinafara firii-Spirit **□u351 si □tinde trupul**, deci **nu se mai deghizează** □ gesturile meschine-limitatoare; se echilibrează din **nucă** □ **palat** (**templul-trup mistic al cosmosului**). C□d dispare conştiința limitării, dispare teroarea păcatului**. □ntinderea pustie** este sinonimă cu autorevelarea purității absolute, a posibilității de m□tuire, de regăsire a paradisului-veşnicie, din care s-a căzut.
Deci, retragerea elementelor de inflație formală (şi parazit-derizorii), precum şi □tinderea-veşnicie - duc la reconcentrarea □ jurul arborilor categoriali mistici ai paradisului, arborii nevăzuți: Arborele Cunoaşterii şi Arborele Vieții Veşnice.
Căderea, □ aceste circumstanțe, este tocmai renunțarea la ceea ce poate cădea-decădea din spirit - este lepădarea de ființa ființătoare, □ favoarea Ființei Supreme. **Totul cade** - □seamnă că totul capătă conştiința **necesităţii** transcenderii (conştientizarea stării de cădere este premisa efortului de re-transcendere). **Căderea** va fi, deci, inversă: reintegrare □ **starea originară,** de la care **s-a decăzut**. Căderea este negarea decăderii şi, deci, □seamnă suprema □ălțare. **Tăcerea** (**totul cade, totul tace**), este garanția acestui suprem **misteriu** al □ălțării prin cădere - căci **tăcerea** este recomprimarea Spiritului, □ Sinele Suprem.
*
* *
Ritualul de recuperare spirituală este confruntat cu ființa umană, ca ipostază □străinată de Spirit, colaterală Spiritului. Sensul este invers față de demiurgie, este sensul decăderii**; de la talpă la frunte** ("□ncep□d la talpa □săşi a mulțimii omeneşti / Şi suind □ susul scării, p□'la frunțile crăieşti"). Trupul Ființei decăzute nu este **amprentă spirituală**, ci este **scară**: este părăsirea **inimii pulsatorii** (sferic activante), □ favoarea **coastelor-trepte** - care presupun dezintegrarea ritualului - plutire sferică, □ **paşi** trudnici, sacadați, rupți progresiv de forul originar (se trece de la Demiurgul-cu-unsingur-pas-numit-Facere, la cosmosul-paşi de re-inițiere). Mişcarea □ zona **paşilor** proliferați pe scara coastelor (anulată fiind inima-centru) se face □tru pierderea spirituală (se parcurge nu o **viaţă**, ci **un schelet**); **proliferarea scrierilor** este direct proporțională cu **proliferarea indiferenţei** ("a mele scrieri" trec □ **brăcuirea scrierilor**; "... peste un veac, / Peste tomuri brăcuite aşezat şi el un brac"), proliferarea necunoaşterii, a minimalizării şi microscopizării; a) at□ a popoarelor (**microscopice popoare**, b) c□ şi a minții, ca amprentă (depreciată prin inflația) a Spiritului ("Vre o umbră de g□dire ...Şi c□d propria ta viață singur n-o ştii pe de rost / O să-şi bată alții capul s-o pătrunză cum a fost ?"...). Ochii-privire sunt □locuiți de "Solzul de sticlă" al ochelarilor (privirea □ghețat-ironică a Satanei-haos). Ordonarea ideilor □ **şiruri** devine **colb** □ mişcare browniană, derizoriu ("...Colbul ridicat din carte-ți l-o sufla din ochelari"), imensitatea **frunții** g□ditoare devine **coadă** ("aşez□du-te la coadă"...), spațiul demiurgic al **paginii-cosmos** se reduce la partea de jos, **nota prizărită □tru nerozie** ("... te-o str□ge-n două şiruri... / □n vreo notă prizărită sub o pagină neroadă"). **Nerozia** este incapacitate spirituală, Anti-Spirit-chaos **(Nefărtatul**). Ochii sunt verzi - ca **sulful iadului**. Ordinea de scară divină a ideilor-cărți, e transformată □ scară profană, **vrafulbracul**, scară blocată, pe care nu te urci, ci pe care poți s-o răstorni, căci nu ai **trepte de urcare**, ci omogenizare a treptelor-segmentări ale verticalei (practic, desființarea funcției inițiatice a treptei); pe bracul-scară nu urci, ci **te aşezi**, apreciind-o cu **coada ființei**, nu cu **fruntea ființei**.
□n astfel de condiții, amintirea şi anamneza fiind reduse, demiurgia □u351 si pierde sensul. **Zidirea** şi sfăr□area (Atribute ale Demiurgului) devin prizonierele chtonianului acoperitor ("Poți zidi o lume-ntreagă, poți s-o sfarămi ... orice-ai spune / Peste toate o lopată de țăr□ă se depune."), sub **lopata □gropătoare** sau **sub sc□durile**, **care s-au plictisit să mai □truchipeze crucea renaşterii.** (...g□duri / Ce-au cuprins tot universul, □cap bine-n **patru sc□duri**"). Asistăm la un **derizoriu**, care atinge limita **anti-demiurgiei**. (Şi totuşi, **patru sc□duri** ar putea re-alcătui Crucea Eliberatoare…). M□a demiurgică, sceptrul falic ("M□a care-au dorit sceptrul universului..."),

cuprinderea - sunt obiecte-Spirit care trebuie să-şi retragă de pe "piața cosmică" surplusul (enorm inflaționist) de forme şi gesturi.
Atracția copiilor degenerați ai demiurgului este mistică: urmează spre **groapa nevăzută**, spre **zidul,** dincolo de care se reface ritualul demiurgic. Există o coeziune şi o logică a Răului-coeziune, care intersectează logica şi axiologia binelui; **alaiul-coeziune** ("convoi de- morm tare-/ Splendid ca o ironie, cu priviri nepăsătoare…") asistă, de fapt la propria condamnare a demonului, care s-a dovedit necooperant (sau cooperant tru propria fr gere) şi neputincios spiritual. Inflația gestuală şi verbală sunt etapele antecondamnării Satanei-haos, sunt forțele absorbției, autocreate de Satana-haos.
Logos-ul atinge pragul cel mai acut al deteriorării, Va vorbi mititelul ("Iar deasupra tuturora va vorbi vrun mititel, / Nu slăvindu-te pe tine... lustruindu-se pe el)", **lustruind:** (ruptura **Luminii de esenţa sa**, dedublare-oglindă, cu propensiuni spre plutonic): avem de-a face cu o **posteritate degenerată** (de fapt, un Apocalips al Logos-ului), care nu mai **ajunge** sensul: se locuieşte semantica prin sunete, mim d ritmul: **aplauzele** (simboluri ale desemantizării sunetului, degenerare orfică extremă), aerul cu **prana sf tă** este locuit cu **umflarea** nărilor cu demonica prostie agresivă calomniatoare, aer blocat **boala-umflare** (secătuire spirituală a aerului purificator: "Şi prostatecele nări / Şi le umflă orişicine savante adunări"), **savant** devine sinonim cu paroxismul impotenței spirituale (care este pierderea conştiinței apocalipsului-Logos, a conştiinței sterilității spirituale ultime), răul proliferează, ca ultima fază a decrepitudinii sale, **scandate** (parodii agresive ale simfoniei orfice), **pete** (parodieri ale **demiurgului-punct de mişcare**, ajuns acum sfera de sens a **Apocalipsului**, prin deteriorare completă şi sistematică a structurilor de amprentare ale Spiritului asupra haosului), **păcate, vini, oboseli, slăbiciuni, mizerii**,(parodii, caricaturi ale diversității amprentării spirituale, adusă registrul josirii-demonizării: **mizeria- josire a Spiritului a atins pragul paroxistic**).
Cain şi-a desăv şit misiunea (stimul d autosubminarea lumii Răului, a lumii josite derizoriu), Răul s-a absorbit spațiul inițial şi inițiatic. A rămas privirea magică a ochiului ciclopic al Lunii (**Luna plină**, care pluteşte pe "mişcătoarea mărilor singurătate"), **ochi,** ca centru al paradisului re-creat (**arborele sacru-cosmic** devine vizibil, floarea se scutură ca ploaie fertilizantă semnificativ, codri, izvoare etc. Spiritul a re-transcens Logos-ul, circular, după momentul eschatologic: "arbori ce se scutură de floare..."). Luna-ochi magic conține, prin conştientizarea (şi conținerea) nucleului energetic spiritual:
a. **geniul demiurgic-ază** ("raza ta şi geniul morții")
şi
b. **forţa Cain**, geniul morții prin riguroasa pază asupra tentativelor de proliferare satanică a haosului, devenit, prin amprentare spirituală-cosmos.
n ***Scrisoarea I*****,** Eminescu creează imaginea (arhetip) a Negustorului Sacru: "Iară altu-mparte lumea de pe sc dura tărăbii, / Socotind c aur marea poartăn negrele-i corăbii".
Se observă uşor reiterarea a două imagini arhetipale ale poeziei eminesciene:
a. **negrele corăbii** (Luceafărul: "Pe mişcătoarele cărări / [Luceafărul] Corăbii negre duce", sau, ***mpărat şi proletar***, **corăbii-schelete** de lemn: "Pe undele cete u351 si mişcă legănate / Corăbii vechite scheletele de lemn" (I-52) - sugestii asupra luntrei lui Charon (pendul pe apele Styxului - sau imagine a **semicercului ocult-negru**, care completează, tru divin, lumea) şi
b. **aurul** (misticul **aur:** "zilele de aur" - starea de Mythos a Logos-ului (I-28), vise-oi din aur (I-247), trimiț d tot la starea, regresivă, de Mythos refăcut prin Visare - de fapt, **aurul ocult, aurul alchimic**, piatra filozofală, prin care alchimistul stăp eşte destinele-forțele cosmice).
Eminescu nu creează **dec** arhetipuri, ***Scrisoarea I (***ca pretutindeni, poezia sa, de esență ritualică) - deci, nu cape derizoriul. Aşa c :
a. **sc dura tărăbii** (sc dura din lemn, lemnul ascunde Focul Sacru, lemnultarabă este orizontalizat funebru): exoterismul lumii (aspectul de tarabă) ascunde esoterismul lumii (Focul-aur). Lumea e oferită neinițiaților ca **tarabă** - dar **socotită** (operația de cifrare ocultă) ca **aur**;
b. **lumea e păr ită** - şi hotarul părții nu poate fi dec cel arhetipal, dintre **iluzia**-val plutitor - şi esența-aur (scris [semi]cercul negru al corăbiei, semicercul scufundat-propulsat spre zona Revelației: "hale albastre", "hale sure"-submarine, subacvatice). Imaginea **negrei-ocultei corăbii** este imaginea **lumii iluzorii-(schelet)-arca lui Noe**, purt d (pe cine?) dinspre infinit spre infinit.
Deci, Neguțătorul (ca Arhetip) este sinonim cu Magul, care parte-socoteşte-desparte, adică este cel care veghează asupra Legii Cosmice (dharma).
*
* *
Poezia e o **tranzacţie sacră**: primeşti Logos Uman, Cititorule, pe care, prin Credință, retransformi Logos Sacru, deci refaci, ca Torță-Spirit, pe Poet. Diavolul cu ochelari-luciferici, din ***Scrisoarea I*****,** transformă, mereu, **colbul** **esenţa dual ă** ("două şiruri"), apoi smerenia demiurgică ("la coadă"), unificatoare, prin care se porneşte, dinspre ceputuri, iarăşi, roata Firii Spirituale, Demonul Colbului redevenind Geniul-Atlas al stării de Creație. **C tarul**-Dualitate, contact cu Logos-ul Pur, atent supravegheat, ca-n litaniile hinduiste ("aticismul limbii tale") - u351 si va transforma cele două talere-cupe **Unicitatea Potirului Graal** - forța demiurgică-apocaliptică ("Poți zidi o

lume-ntreagă, poți s-o sfarămi ...").
*
* *

e.2. Scrisoarea II

Dacă □ ***Scrisoarea I*** era ochiul (purificator prin luciferism) al Gorgonei Meduza, ochiul magic al Lunii, care st□pea sau "plivea" aberațiile cosmice ale fenomenalității, ca amprentare-Logos - □ ***Scrisoarea II*** se propune un alt mijloc de a păzi puritatea demersului spiritual demiurgic, puritatea originarului-Spirit: **greva orfică, greva Ritmului Sacru**.

Pulsația orfică a harfei este oprită □ starea de recuperare energetică mistică: **somnul.** Iambii, troheii, dactilele **(suitoare** şi **săltăreţe**, deci cu valențe de transcendere) sunt □**grămădite-**□**grămădiţi**-regregarizați □ somnul paradisiac ("De ce dorm, □grămădite □tre galbenele file, / Iambii suitori, troheii, săltărețele dactile?"). Pentru că s-a ajuns şi la inflația ritmică, □ cadrul proliferării fenomenale:

a) sunt pseudo-poeți, reverberații degenerate □ **fenomenal**, ale **Bardului-Sacru**, care nu plutesc spre Empireu, ci folosesc, şi ei grătarul-scară al coastelor, pun□d □tre paranteze inima-izvor de Ritm Sacru ("Pe c□d inima ta bate-n ritmul sf□t al unei ode" - cf. ***Scrisoarea V***, I-121). Nucleii degenerați semantic (şi energetic, deci) se compromit şi se complac □ lumea **vălurilor-fuste** ("... prin protecție de fuste"): ei suie □ **văluri**, nu suie □ **lumină**, se lasă protejați de văluri-fuste, □ loc să se lase descojiți de piele, ca Nessus, prototip cristic al Poetului (care se dezveleşte, prin chin, de proliferarea formală, □lătur□d vălul-piele, pentru a accede la unicitatea Sinelui");

b) s-a pierdut punctul-nucleu de reper al ek-stasis-ului: acum e un **pitic-beşică** ("... numind mare pe-un pitic / Ce-o beşică e de spună □tr-un secol de nimic."), desemantizat, □ loc să fie un Nevăzut, misterios, fascinant, **Punct de Mişcare**, ca statură divină a demiurgiei;

c) s-a pierdut sensul Eros-ului, ca ritm ce readuce **sfera capetelor răzimate** (cf. ***Sara pe deal*****,** I-168: "Ne-om răzima capetele-unul de altul"), □ somn, unul de altul, pentru a propulsa spirala spre/prin canalul de recuperare energetică al **salc□ului** (sau teiului). Eros-ul, □ ***Scrisoarea II***, a degenerat: este un **lanţ**, spirală pe orizontală, leg□d de zona chtoniană, a fantasmelor fenomenale ("... dragostea? Un lanț / Ce se-mparte cu frăție □tre doi şi trei amanți."). Se ajunge, astfel, la punctul **Menelaos** ("La cel cor ce-n operetă e condus de Menelaos"): decrepitudine, libidou epuizat, masochism al auto□şelării, □căpăț□are senilă (ca la regele Lear) □tru necredință, respingere a esențialului. **Durerea** este nu pentru transcendere, ci pentru răm□erea □ "t□□u351 sul orizontal" al **spoielii** şi □**josirii** Spiritului. Erosul nu mai este pentru **codrul** sacru, ci pentru **şcoala-ruină** ("La aceste academii (...) a z□ei Vineri ... P□ă c□d din şcoala toată o ruină a rămas"I-105), limitare pentru a desăv□şi dezastrul pervertirii, al legării de demonii **viciului steril**, răsturn□d scara valorilor (unirea erotică regres□d p□ă la "imberbi", deci p□ă la stadiul de pervertire, satanizare a **tinereţii** [ca stare de vlagă demiurgică] şi a **copilăriei,** ca stare sacrală).

Şcoala-ruină, rezultat al eros-ului orizontalizat (redus la expresia fizică), aduce aminte de Spiritul Ritmic din adevăratele academii - unde necunoscutul avea sens, erosul era **agap□, datele meschine, prin contact cu Spiritul, se transfigurau □ vizionarism şi credință, □tr-un spațiu de recluziune, de con-centrare a efortului spiritual, adus p□ă la redob□direa Edenului pierdut ("... vechii dascăli (...) / Cu evlavie ad□că ne-nv□team al minții scripet (...) visam la ochi albaştri (...) vedeam valuri verzi de gr□e, undoiarea unei inişti...").**

Dascălii "c□poceau" haina vremii, adunau "cadavre" de volume, căutau "petecile" lucrurilor - dar cu scopul de a le reda izvorul ritmic (horum-harum - sinea lor participativă la"averea" Spiritului), □ţelepciunea reunind continuitatea semantică a lumii. Bl□dețea-credință se traducea □ semnul transfigurator al sensurilor: banii-remunerație ("nervum rerum gerendarum") deveneau principiul compensaţiei, plata simbolică pentru trecerea Styxului, a punții spre zona sacrală. Mintea nu mai era supusă ritmuluipas-scară, ci scripetelui, pentru a reface, din suma (transcensă) a discontinuităților mişcării, plutirea, cre□d continuități mistice □tre planetă şi rege din Egipet: "Legăn□d c□d o planetă, c□d pe-un rege din Egipet".

Eul angajat □ demiurgie (dascălul) devine astronom, tocmai pentru a contracara şi asimila defecțiunile inflaționiste ale formelor: el scoate lumile din : "Haos ca din cutie": a) e cutia Pandorei, pentru a justifica relele, d□d răului sacralitate şi forță demiurgică? b) sau e cutia magică, prin care nuca sau mărul devin cosmosuri concentrate, cutii-recipiente magice ale esenţei (palat-templu, arhetip ritualic al lumii), pe care o ocrotesc şi o dezvoltă-revelează liturgic; recipiente-matrici, □ care universaliile se □torc.

Mărgelele-epoci ("...ne-nvață / Că epocele se-nşiră ca mărgelele pe ață"), sunt şiruri-turme categoriale, care nu se pierd-răsp□desc, ci-şi revelează continuitatea semantică ascunsă, clauza prin care merită revenirea la Unitatea-prin-Morişcă (vehemența rotirii, cercul e divin, mişcarea galileică nu e pierdere, ci recuperare □ albul atot□globator al paradisului).

Construcția Arhitectului Mistic este cu păienjeniş (capcanele fenomenalității), dar dascălul-crai (Monarhul Ascuns □ toate), Ramses, reface Eros-ul-Clotildă (eros "Albastru", erosul "trandafiriu" ca zorii: "visam la ochi albaştri (...) Către vreo trandafirie şi sălbatică Clotildă".). Nondiferențierea, indiferența suverană a demiurgului, a creației (soare-rege sau "alt animal domestic") sunt sinonime ale omogenității Mythos-ului, a

actului liturgic.
Valul vegetal (“valuri verzi de gr□e”), unduirea-undă a cerului-păm□tesc-Eden (“undoiarea unei inişti”), refac Somnul-Infinit: s-a revenit la Paradisul nediferențiat, dinainte de căderea-expresie.
Pentru a nu recădea □ pericolul şi ridicolul pseudo-inițiatic, pentru a păstra forța demiurgică a visării-iluzie, greva Ritualului Sacru este menținută (potențială sau repetată de c□e ori este nevoie).
*****
*** ***
e.3. Scrisoarea III
Starea de □părat (sultan) este, la Eminescu, starea de Demiurg (implicat), de Spirit r□duitor, de Spirit creator şi stăp□itor al Logos-ului. □mpăratul-sultan domneşte nu peste spații, oameni - ci peste limbă (Logos). A domni □seamnă nu doar a stăp□i, ci a crea-amprenta spiritual, pentru a avea ce r□dui-stăp□i.
Starea de somn este concentrare energică pentru creație. □mpăratul Demiurg se află obosit, epuizat, după un ciclu de creație, după o bătălie-vehemență de impunereamprentare a Spiritului. Visul său □semna: a. regresie către Paradisul dinainte de căderea □ lume; b. regăsirea ochiului mistic-Luna (care să □locuiască ochii obosiți □afară); c. Nunta mistică, regăsirea Erosului, conjugarea Spirit-chaos, pentru a obține expresia-Logos.
Deci: a. □florire (a pustiului), codrii, bură, curcubeu, şoapte, ape, etc. (Edenul regăsit); b. Luna □ dă, acestui spațiu, virtutea Arborelui Cosmic, sultanul devine Arbore-Demiurg (din piept-inimă creşte-pulsează Arborele care creează spații-lume-expresie), cre□d continente, munți, ape (aceste elemente spațiale nu există □ sine, ci sunt create de El-Umbra-Arbore-Cosmic). Nu se pune problema expansiunii asupra a ceva preexistent, ci □tinderea puterii este echivalentă cu relaxarea Spiritului □ creația de forme-amprente; c. Vulturul şi nourii, forța de amprentare asupra vălurilor (I-108), vehemența v□tejului-Spirit, de impunere de Logos asupra oceanului-inerție a cugetării: “Vulturii porniți la ceruri (...) un v□t de biruință se porneşte □delung (...) zgomotul creşte ca marea turburată şi □altă, / Urlete de bătălie ...” (urletul este Logos nearticulat, dar articularea viitoare se va □temeia pe violarea liniştii-inerție a cugetării-ocean). □ntreruperea visului este explicitarea stării de grație, ek-stasis demiurgic.
Reluarea visului-vultur, flamura versatilă a vălurilor chaos-zborul este stare de sultan-mag (a se vedea *Povestea magului ...*), creator p□ă la Styx.
Fulgerul-Creaţie prin Revelaţie se degradează □ c□pie-mlaştină-Rovine.
Rovine este starea de degradare a Spiritului-Demiurg, prin □străinareaproliferare ieniceri, copiii de suflet ai lui Allah (=pătrunşi, fără drept divin şi natural, □ zona sacră-codru, pentru a submina sacralitatea). “Copii de suflet ”, □ sensul de pentru acţiune SPIRITUALIZATOARE, iar nu spiritualizați - sunt “embrionii alchimici”. □n plus, ţărm legat de ţărm = indistincția sacral-profan, spiritual autentic /VS/ spiritual proliferat anarhic. Vas de vas - legătura este de factură funebră: vasul e concavitate, schelet (vezi *mpărat şi proletar*: “... □u351 si mişcă legănate / Corăbii □vechite *scheletele* de lemn”), propulsat □tre limitele Styxului (tendința spre m□tuire-verticalitate a vasului ar putea fi dezvoltată doar prin eventualele catarge). Concavitățile (văi) sugerează □fundare □ versatil, □ acvatic şi chtonic - părăsire a zonei vulcanice-pirice.
Corturile sunt simulacre de case-construcții (piramidale), ceva □tre văi şi arhitectură, oricum, ceruri derizorii, versatile, decăzute □ zona păm□t. Corturile nu ţ□u351 snesc (comprimate semantic, spre cer), ci văluresc.
Codrul de stejari (□ zare) sună (orfic), păzeşte comoara cristică, promisiunea revenirii demiurgice.
Are loc schimbul □tre cel aparent (epuizat) şi cel adevărat (viguros semantizat), schimb-interschimbare funcțională, □ zona de □josire a sacralului (mlaştina, ca prăbuşire chtoniană-Rovine).
Proliferarea imperială este confruntată cu Călugărul-Ascet -Mircea (simplu după vorbă, după port-simplitatea fiind echivalentă cu originaritatea). Călugărul este deținătorul identității Spirit-Logos.
Moşneagul mai este sinonim cu Focul (Vulcan): Moşul Vremilor-Zalmoxis [5]).
Moşneagul este Domnul, Stăp□ul (Stăp□ peste Mokşa-lumea de după moarte [6]), care □locuieşte fierul-frunte de □părat (“fruntea ta de fier”), prin Arborele Cosmic sau Creanga de Aur (Ramul) şi R□l Demiurg (R□l), prin asceza trupului (sărăcia fenomenală, stare de faquir = sărac fenomenal, bogat esențial-sacru) şi prin năzuințele spirituale (nevoile-chinuri, pătimiri, □dură pentru a [se] m□tui); pătimirea este cosmică, pentru Logos-ul-limbă-neam-pentru □plinirea spirituală-zid-iubire de Rai (zidul care apără originea-paradis, originea-moşie-Mokşa: “Căci iubirea de moşie e un zid...”). este Moşul-Tatăl-Mişcării, este Punctul de Mişcare. Deci: Punctul de Mişcare-Sultan s-a epuizat energetic, s-a □străinat de binele Unic-Suprem, s-a autocastrat prin Logos proliferat anarhic-lauda de sine - şi se □locuieşte prin Cain-Moşneagul, care distruge legăturile (proliferări) - podul pe Styx-Dunăre, readuse la confuzia-neant deosebirea păm□t-apă: Moşul-Cain pune sub semnul negației re-creatoare, demiurgice, orice acțiune a sa, exorciz□d-o de proliferarea aberantă □ mulțumirea de sine (desemantizarea-dezenergetizarea Sinelui, prin negarea Scării-de-Inițiere, efort progresiv, cu finalitate soteriologică). Lauda este Logos degradat - solicit□du-se resurecție-reenergetizarea Logos-ului.
Năframa versatilă e legată de băţul falic, este ciotul-toiagul falic, este

rădăcina de ne□vins, cu suport chtonian (ciot) şi erecție demiurgic-celestă (toiag). Vehemența v□tejului-Baiazid s-a epuizat: după ură creatoare, urmează fala (desemantizarea Sinelui, prin expulzarea orgasmică a energiei-Logos). Mircea este ipostaza re□noită a lui Baiazid, din punct de vedere energetico-demiurgic. Mircea este vehemența re□noită, Arbore şi Munte re□noiți - □ raport cu Baiazid-Geniul epuizat, destrămat □ logos proliferat, golit de vehemența (originară) activă.
Baiazid este, de fapt, propriul Cain, c□d transferă funcția cristică (ramura de spini, pe care o diluează semantic □ cunună de lauri) lui Mircea: este un transfer de funcţie renovatoare ("schimb a ta coroană □tr-o ramură de spini": solaritatea-coroană (formală) este activată esențial, prin vehemența cristică, ramura-creanga de aur care, prin spini, re-trezeşte durerea, ca energie-re-spiritualizantă).
Aliotmanul, care şi-a uitat originea demiurgică, este □locuit de vehemența codrului, care naşte stele, comete, fulgere, raza-sc□teie, sulițe şi nori de aramă (foc) : lumina vehementă este şi apă vehementă (cristal şi fertilitate, potop purificator şi cristal reorganizator □ Logos re-spiritualizant: grindina, apă-cristal): "Iar □ poala lui cea verde mii de capete pletoase (sfere-comete), mii de coifuri lucitoare (sfere stelare)... lănci sc□teie lungi □ soare... nouri de aramă ... ropotul de grindeni ... potop ce prăpădeşte... grindin-oţelită...".
Focul-săgeți se metamorfozează □ vehemență apocaliptică şi demiurgică, totodată (distruge, pentru a purifica-reconstrui): valuri, crivăț, ger produc năruirea cerului (vechiul cer, epuizat semantico-energetic):"Pe păm□t lor li se pare că se năruie tot cerul" (contopire originară, dinainte de "dixit"-ul divin) - acesta este drumul de transgresare subtilă a chtonicului □ uranic (căci, din starea păm□t re□globator de cer, se va □ălța noul cer). Vijelia-spirit are sensul victoriei: litera V, de la Vine, al renaşterii, al □ălțării divine (paradoxale) prin cobor□e. Ceea ce este călcat este obositul, din care se naşte, ciclic, vlaga demiurgică. Se calcă moartea cu moarte, rezult□d resacralizarea. Cristalul (grindin-oțelită = petra genitrix-oțelul este metal purificat de maleficul embrionilor alchimici).
Călării-zid de sulițI sunt Cavalerii Apocalipsului prin foc, sunt densificarea solară: Sf□tul Gheorghe multiplicat şi iarăşi densificat □ lumină cristică.
Şiragurile anarhice ("a duşmanilor şiraguri... se clatină rărite şiruri lungi de bătălie") sunt □locuite de noi formațiuni erectile: steaguri (formațiuni militare feudale, dar şi stindarde verticale).
V□tejul-vehemență produce smulgerea vălului-pleavă, revel□d gr□l-Christos (prin treieratul celest: grindin-oţelită).
Cristalul fertilizat de Logos-grindin-oţelită schimbă orientarea față de Dunărea-Styx: păg□ătatea se lasă □gurgitată de Styxul-Dunăre, pentru a fi regurgitată□tinsă (relaxată edenic, dar şi eroic-olimpan): armia rom□ă (ca ipostază a Logos-ului revigorat). Armia rom□ă este valah-negru re-devenit Munte-Fulger: Lumină, Apusul este transfigurat □ eternitatea-lumină: nimb de biruinţă.
Baiazid Ilderim (= fulgerul) a fost renovat:
a. revine fulgerul-nimb;
b. Muntele-Arbore Cosmic este refăcut (munţii negri sunt umbra neagră a Arborelui;
Stăp□irii Demiurgice: se revine □ visul Sultanului-vis demiurgic);
c. Luna-ochi magic (mistic) revine: "doamna mărilor, ş-a nopții" (deci, Mircea este Mare şi Noapte). Pentru eternizarea cristică, construcția are nevoie de Mioriţa şi de Manole: dintre cei trei fii ai domnului obosit □tru victorie, se alege unul (de observat: Călugărul ascetic a devenit falnic domn, ca şi fala sinucigaşă a lui Baiazid - deci, Mircea trebuie, la r□du-i, □locuit, prin jertfa sacră a fiilor săi, ca □ *Povestea lui Harap-Alb*);
d. de la Argeş mai departe: "draga"-m□ăstire devine spațiul sacral de referință (de revenire);
e. dinspre oboseala-sm□c: Domnul sm□curilor şi al v□tejului din sm□c grăieşte, produce Logos Demiurgic-logos intermediat de semne,
f. cere codrul cu poiene-ochii cu spr□cene (ființa cosmicizantă: codru-ochi, poiene-spr□cene: ochi sacru, □conjurat de cercul eternității, alb (lumina-poiană), negru (codrul), amintind de albul şi negrul corb ce-l □cercuiesc □ eternitate pe Magul din *Strigoii*);
g. valea Ei este moartea Lui: deci draga lui este "crăiasa [moartea)] / A lumii mireasă": nunta lor va fi □ spațiul sacral, apărată, □ nevăzut, de coif (pălăria ce te face nevăzut ochiului profan); coif cu pene (penele sunt simbolul constelațiilor [7]), sau arbori condensați-stilizați: pana este micro-arbore cosmic, căci este arbore zburător);
h. condiția Lui este de Cristos: este sănătos (vlaga demiurgică) doar mulţumind lui Cristos, adică sănătatea este graţia ciclicităţii cosmice. Sărutul ("Te sărut, Doamnă, frumos") este al unirii cu Spiritul ascuns, cu moartea renovatoare. Sau este garanția demiurgică, prin nunta alchimică □tre Domn-Doamnă, Soare-Lună.
Moartea este Spiritul care salvează demonul compromis □ valea-Rovine, d□du-i şansa eternă a v□tejului demiurgic, re-creator al Muntelui şi al Arborelui Cosmic.
*****
*** ***
Boala fenomenală este: a) proliferarea aberantă şi degenerantă □spre zona monstruos (monştrii provin din degradarea Logosului - şi prevestesc Fiara

Apocaliptică); b) □locuirea vehementei-v□tej demiurgic, printr-o falsă vehemență a Logos-ului (retoricele suliți). Logos-ul nutrit din logos duce la autoconsumare, logos absurd. Autofagia Logos-ului degenerează cosmosul, cre□d premiza re□noirii prin Foc (Vlad Ţepeş). Logosul nu poate fi nutrit dec□ de Spirit, pentru a-şi păstra valențele demiurgice.
Vehemența acțiunii este □locuită de vehemența degradării, □josirii substanței: spumă-nveninată, □ loc de grindină-potop, smintire (str□bare) □ loc de rază dreaptă (suliță, săgeată): st□pitură, □ loc de vijelie □grozitoare (condusă de Tatăl Vijeliei-Mircea-Zalmoxis), □ loc de large uliţi ale Logos-ului alimentat prin suliți-foc (raze); pată de putreziciune, □ loc de lumină-□florire cu foc; perfid, □ loc de potop ce prăpădeşte (purifică, spre Adevăr-Dreptate); lacom, □ loc de azv□litor de pleavă şi revelator generos al Gr□lui Mistic (Nevăzutul Soare al Spiritului); iloți, □ loc de Călugăr-Moşneag (al Mokşei) cu toiag-erecție demiurgică □tru paritate şi Munte-cu-Nimb; fameni, □ loc de virilul mistic: ciot, toiag; ciumă, □ loc de nimb; pierdere, □ loc de sărăcie-asceză (bogăție spirituală eternă); goliciune-satanism steril (monoclu-n ochi, beţişor de promenadă, derizoriu surogat de toiag falic), fără "materie primă" pentru amprentare (cugetarea e □locuită de creieri de copil), ban şi lene, □ loc de soare şi v□tej demiurgic; mişei-ticăloşiți de vlagă şi onestitate, iar nu săraci-asceţi (faquiri), c□u351 stig fără muncă (sec, desemantizat, prin privarea de liturghia gestuală a muncii□făptuire), iar nu nevoi - ca av□turi spirituale; □ fine, paraziți, care periclitează structura arhitecturală-cosmică-mistică, bazată pe cei doi piloni: Virtute şi Geniu.
Soluția: Focul-Țeapă, Arborele-Cosmic Revigorat (Țeapa), prin Foc-Rază, foc cu acțiune soteriologică, □drept□d, la loc, spițele Roții Lumii (distrugerea este autodistrugere, de tip Cain: tocmai prin paroxismul decrepitudinii şi mostruozităţiistr□bați, smintiți (descentrați), mişei - se ajunge la paroxismul-v□tej apocaliptic, cer□du-se, ca o lege a firii, revigorarea cosmică, prin Liturghia Purificatoare a FoculuiȚepeş).
*****
*** ***
e.4. Scrisoarea IV
Este evident, acum, că *Scrisorile,* pe l□gă problema confruntării spiritului demiurg cu inflația alienantă a haosului-fenomenalitate - pun şi problema Logos-ului alienat: *Scrisoarea I* - logosul-ne□țelegere, perceput cu coada ființei ("aşez□du-te la coadă"); *Scrisoarea II* – logos-ul □străinat □ instituții, □ forme goale (carieră, glorie, eros dispersiv, falsificat, deteriorat şi derizoriu); *Scrisoarea III* – logos-ul alienat □ monstruozitatea formelor: monştrii sunt expresia vlăguirii spirituale, ei trebuie exorcizați prin foc (fala să se transforme □ flacăra tăcerii mistice); *Scrisoarea IV* – logos-ul golit de semnificație prin repetare autofagă, logos-papagal, care nu mai apără Ființa-castarea-de-zid (prin tăcerea-eros, spiritualizarea-izvor, artă-logos-Corregio, sculptură de Paros etc.); *Scrisoarea V* - logosul cu ritm de odă este amenințat de logos-ul pur formal, decăzut □ derizoriu, prin pervertirea erosului (eros demonizat □ piatra-Dalila).
***Scrisoarea IV* construieşte logos-ul-eros perfect adaptat Spiritului-Logos: adversarii demiurgi (El-Ea) sunt potriviți şi armonizați □ zona castel-lac-lună (copilă de aur), lebede-lună (lebede domnitoare [ca şi Luna] peste ape). Stejarii ocrotesc peştera originară, uterul-matricea lunară, răsăritul de lună. Codrii şi izvoarele aiurează şi povestesc eros - deci, Logos-ul-Mythos s-a refăcut: plutirea se va face fără lopeţi, sf□şitul logosului sonor este m□tuirea ("Mă uimeşti dacă nu m□tui" - a m□tui devine a sf□şi, prin □plinire a acțiunii spirituale): m□tuirea este unirea spirituală, redimension□d paradisul. A pluti fără lopeţi □semnă a regăsi stabilitatea-zbor, □ afara finalităților potențiale, relative etc. (finalitatea ultimă, □ afara proiectului divin de străbatere a căii: Revelația).**
"Ea frumoasă şi el t□ăr, el □alt şi ea □altă": forma-logos (Ea) armonizată □ sine, iar El t□ăr (demiurgie maxim-potențială); forma şi Spiritul (□alt-□altă) converg spre contopire-transcendere: Logosul redevine Spirit-Sinea Supremă.
Problema se iveşte nu temporal (□ afara lui 1400), ci ca modificare a stării: a) din stare de stabilitate maximă, ocrotită □tr-un spațiu etern extensibil şi etern retensibil, b) se ajunge la neliniște, la ne□credere □ securitatea erosului. De fapt, erosul □străinat prin relații hipertrofiate a □locuit erosul adamic, cuplul unic, □ relaţie firească (de o simplitate edenică). Stabilitatea şi firescul (eficient, căci reface starea edenică) sunt asigurate prin represie, prin reducția proliferării, la nivelul de cuplu unic, atot□temeietor şi mereu □temeietor.
Tot ce este element intrus este element relativizant, introduce moartea-caderizoriu: "[rudele] ca mumii egiptene stau cu toții-n scaun țepeni". Relaționarea vagă dispersează, parazitează zona de concentrare maximă de forță demiurgică a cuplului adamic. Starea □ scaun introduce fr□gerea verticalei transcenderii, umilirea erecției, ruptura spiralei brațe-buze-ochi-Arbore Cosmic.
Logosul-eros este □trerupt de insecuritatea zidului: sare ivărul la uşă. Zidul nu e impenetrabil, el are uşă, □ spațiul artificial, gestul erotic este deturnat spre gest demonic: uşa se deschide nu spre cosmos, ci spre cripta cu mumii, spre labirint. Se confundă deschiderea (prin □temeiere-□ălțare) a tainei comorii cosmice (prin spirala iubirii) cu deschiderea drumului proliferării: din cuplu - proliferează rubedenii (nu rude mari □părăteşti, adică nu gregaritate-Eden, ci rubedenii instituționalizate □ congres, deci □tr-o structură-□temeiere falsă, convențională), unchi, mătuşă (de observat că sunt ascendenți temporali, că s-a pierdut Semnificația □temeierii prin Logos-Eros din cicluri trecute, sau prezenturi eterne).

□mbătr□irea vinii, a păcatului, este din pricina părăsirii sublimității liturgice a instinctului de conservare, a amprentării Spiritului □ lume: liturghia trebuie să fie, totdeauna, unică (nici o pasăre nu are conştiința repetabilității, ci a zborului nupţial unic, □temeietor): "… un instinct at□ de van … Ce le-abate şi la păsări de vreo două ori pe an" (nehotăr□ul vreo marchează inconştiența repetabilității lui unu □ doi). Abatere - de la unitatea ipostazei sublime. Omul-Spirit are conştiința repetabilității, şi amestecă această conştiință □ □săşi liturghia Ființei sale, polu□d logosul cu desemantizare-logos papagal, cu marionete care repetă gesturi, golindu-le de ritual, papagali ce repetă cuvinte, golindu-le de ritualul-semnificație: (I-117) "O, teatru de păpuşe … zvon de vorbe omeneşti, / Povestesc ca papagalii mii de glume şi poveşti / Fără ca să le priceapă…".

Actorul ce repetă, conştient că repetă, nu mai este artist, nu mai este ctitor, preot (ci cabotin, falsificator al actului demiurgic unic). Atitudinea de sculptor şi pictor nu se destramă din cauza ei, ci din cauza pierderii, din partea omului, a nostalgiei adamice, care m□tuie. Setea liniştii eterne va rezolva, la nivelul maestrului nebun, problema represiei Logos-ului □apoi la şirurile clare, ale organelor sfărmate, la c□tecul-arheu. Nebunia este forma de ispăşire a falsei conştiențe: conştiența repetabilității. Prin nebunie, maestrul va redeveni Artistul, Preotul, Omul. Spiritul va re-sfinți misiunea cuplului: de a □temeia, mereu. Vehemența distrugătoare este v□tejul ispăşitor şi restructurator al Spiritului, eliberat de vina perceperii ecourilor. Ardere a capului, g□dv□t, izvorul sare □ c□tul cel etern neisprăvit. Iată sacra imagine a Spiritului Demiurg: focul agresiv, v□tejul cugetării primeşte focul, izvorul aspru, rece, sună □ c□tecul originar: Lucifer se pleacă, din nou, cooper□d cu Demiurgos, la Creație.

*****

*** ***

e.6. Scrisoarea V

***Scrisoarea V* prezintă, pentru prima oară, □ afară de *Luceafărul*, ipostaza satanică a creației, haosul-Dalila. Vălurile-haine lungi, cugetare scurtă ("Nu uita că doamna are minte scurtă, haine lungi", I-118): putere infinită (ca chaos-văluri) de a primi amprentarea Spiritului (I-119): "Şi, □ chaosul uitării, oricum orele alerge, / Ea, din ce □ ce mai dragă ți-ar cădea pe zi ce merge" - Ea este haosul alergării orelor, pe care □ fixează, tot mai implacabil, forma tensionantă a Spiritului care cade, se pogoară □ lume, pe treptele Erosului).**

Ea e crăiasă, care primeşte Spiritul ca paj ("Ea … o crăiasă, iar tu t□ăr ca un paj"). Mai exact, c□ă vreme Spiritul va sluji, şi nu va stăp□i ca rege (Mag, □mpărat), haosul □u351 si va revendica drepturile de stăp□ire, □feud□du-şi Spiritul (cel puțin aparent şi temporar: este şi cazul fetei de □părat din *Luceafărul*, care şi-l face paj pe cel care o caută - Cătălin, p□ă c□d ea □săşi se structurează-spiritualizează □ poziție luciferică: " - O, lasă-mi capul meu pe s□, / Iubito, să se culce / Sub raza ochiului senin / Şi negrăit de dulce…"). Haosul este onest □ setea lui de multiplicare, p□ă c□d se ajunge la stadiul de echilibru-spiritualizare.

Demonul trebuie stăp□it de către Spirit. Spiritul nu trebuie să fugă din faţa pietrei, ci să o modeleze, spre unicitate - şi să jertfească orice dublură (adică, să urmeze pilda Artistului antic, care □u351 si □junghia modelele, după ce termina sculptura - absolutiz□d-spiritualiz□d, astfel, actul de creație): "Precum □ vechimea sf□tă se junghiau odinioară / Virginele ce stătură sculptorilor de modele, / C□d tăiau □ marmur chipul unei z□e după ele." (Acesta este modelul-arhetipul de □-făptuire, iar nu şovăirea-relativizare, prin care haosului □ este stimulată forța de inflație formală şi de □şelăciune, deci forța de a produce fals şi durere).

Dalila-Lucifer-Piatra are o misiune ştiută: ea multiplică tot, multiplică erosul: pe toţi patru □ iubeşte ("Poate că-i convin tuspatru… craii cărților de joc / Şi-n cămara inimioarei i-aranjează la un loc…") Ea-Dalila este crucea inversată a Demonului (av□d conştiința sacrificiului ca joc, nu ca demiurgie: "craii cărților de joc" (patru) - iar inima ei nu este vatra universului, ci cămara-cutie a Pandorei). Ea-Dalila este ochi □gheţaţi, g□duri negre de amor ("Ochiul □gheţat i-l umplu g□duri negre de amor"), □crucişează picioarele ("stă picior peste picior") - cruce (inversă, sexualizată)a Demonului multiplicării.

□mbătarea, visarea, ek-stasis-ul Spiritului - trebuie să-l facă să păstreze nu doar ritmul sacru (al unei ode), ci şi semnificația, demiurgia sacră, liturghia amprentării. Nu □ lături, nu te feri, ci, vehement, atacă. Spiritul e masculin, e agresiv, nu creează prin laşitate, ci prin asalt şi acaparare totală, bine finalizată. Nu □ lături, ci □ainte: Dalila e cinstită (□ misiunea ei falsificatoare, de scufundare □ derizoriu) - şi, atunci, şi Spiritul trebuie să fie cinstit. Ea este versatilă, căci altfel nu ar fi potențialitate pentru expresie: dar El, Spiritul, trebuie să fie activ şi direct, pentru a folosi versatilitatea Ei - la creația lumii.

Adversarii nu trebuie să-şi piardă, nici unul, din vedere, finalitatea proprie, personalizantă - şi, astfel, se va coopera pentru impersonalizarea □ finalitatea sacră, unică*.

*****

*** ***

f. LACUL

Acest poem este un *Luceafăr* □ miniatură, prefigur□d zborul-□brățişare a Arborelui Cosmic, cu suspendare □ stare edenică a Spiralei-Eros a desăv□şirii.

Lacul este agheazima nemuririi (I - 286 - *Memento mori*), rezerva potențială

de energie demiurgică, prin amprentele (spiritualizante) - codri. Albastru echivalează cu starea divină-agheazimă. □ncărcarea (“□ncărcat cu flori de nufăr”) = concentrarea calitativă prin actualizarea-chemare a constelațiilor-lumi-nuclei de foc ai lumilor (nuferi galbeni-stele), veniți dinspre sure văi (neutralitate expresivă), spre albastru lac (agheazima nemuririi, expresie-Logos hieratic).
Tresărirea (“Tresărind □ cercuri albe”) este izotopică semantic cu suspin, ca □ceput al respirației cosmice, pătrunderea pranei sfinte □ “plăm□ul cosmic”. Cercurile albe sunt roțile-čakre, energetizate, treptat, de suflul, vital-expresiv, dinspre Kundalini (noaptea bogată, de la rădăcina Ființei lumii) direcționată spre v□ful barcă = fulger = zbor, obținut drept consecință a cutremurului. Cutremur □seamnă (tentativă de) schimbare calitativă, răsturnare radicală a calității. Trecerea de cercuri albe (plural) la singularul o barcă semnifică concentrarea, pe verticala zboruluitranscendere - ieşirea energiei prin vertex, unire cu (cuprindere a, □brățişare a) arborele (arborelui albastru) cu Nuferi (nuclei de foc).
Eul este Ființa spirituală angajată spre penetrarea de suliţă a stării lac (element activ, de-a lung suger□d atacul, agresiunea perpendiculară asupra inerției originarelac: Eul Spiritual devine punct de mişcare, ascultarea şi aşteptarea (“Parc-ascult şi parc-aştept”) sunt puse sub semnul părerii-iluziei (parcă), căci se va renunța la obiectul meditației: Ea-obiect erotic va fuziona, prin cădere la piept (lină) (- prin re-□plinirea “coastei”-eros) cu El-Adam: Edenul, cu cuplul Adam-Eva re-androginizat, se reface. Căderea, ca re-androginizare edenică, la nivelul pieptului-demiurgic prin Eros, este echivalentă cu Răsăritul-Iluminare: Revelația Androginului, ca Om transcens.
Săritura (“Să sărim □ luntrea mică”) este gest liturgic, de transfigurare magică: se realizează starea luntre-fulger. Sinele se desprinde de umbra-□g□are ca ecou al structurilor transcendentale, ademenire spre orfismul edenic) şi se deplasează □ plin orfism (glas de ape): se produce părăsirea de Sine (Spiritul), pentru transcendere □ Ființa-divină: c□ma-rațiune (buddhi) şi lopețile (forțele senzoriale de orientare) sunt anulate, □ favoarea plutirii-Revelație (□ atotcuprinderea nopţii bogate).
Plutirea-Revelație-farmec*. Bl□da lună este Arhetipul Ei - este hieratizarea Erosului, transfigurat □ ochiul magic (Luna), starea celui de-al treilea ochi-Duhul.
V□tul orfic (“V□tu-n trestii lin foşnească” - Naiul Divin, al lui Pan) absoarbe, prin foşnet, orfismul din pădurea (codrul) trestiilor (trestia are ambivalență chtonică şi uranică) apă redevine, prin absorbția-foşnet, agheazima-sunet, absorbantă a umbrelor energetice-unde (“Unduioasa apă sune”).
□n acest sens, □ cadrul motivului apei: I-207, *Memento mori*: ape sfinte, sau I-285: “apă vie □ şes □c□tător” - se poate defecta izotopia semantică cu prăpastiegenune, numai că i se precizează nopţii (starea de moarte) calitatea de noapte bogată (deci, moartea □seamnă cunoaştere supremă, prin concentrare supremă): din eroare a Spiritului, devine □păcare a Spiritului, care a corespuns probelor celor şapte porți dinspre Regatul Malkuth (vezi Arborele Sephiroth), spre Ființa Divină.
Ultima strofă a poemului *Lacul* nu este pesimistă-catastrofală, ci este iniţiatică: eros fără obiect, eros ca trăire pură, □ sine, recapitul□d, fără obiect (ca-n exercițiile yoghine evoluate), Ființarea-inițiere spre Ființa Divină: “Dar nu vine… singuratic / □n zadar suspin şi sufăr / L□gă lacul cel albastru / □ncărcat cu flori de nufăr”
Singurătatea Demiurgică, □ zadar=noapte bogată (izotopică semantic cu sărăcia-asceză, ca năzuință-sete spre Tot-Absolut),suspinul este respirația cosmică, suferința este cutremurul spre Revelație. L□gă lacul (…): poziția sugerează starea Nirvana, după zbor-cuprinderea Arborelui-Lac cu nuferi (Arbore cu nuclei de foc). Este marcată, astfel, starea impersonală, ek-statică: Eu I□gă Mine, renunţ□d la Eu. Eul adevărat răm□e Lacul-Arbore cu Nuferi Galbeni (Nufărul hinduist, simbol al potențialității infinite a lui Buddha-Demiurgul).
Pentru nuanțări semantice, pentru reflectarea expresiei-Logos, ca față a Spiritului activ □tru inițiere - trebuie făcută o scurtă trimitere la “cum” (modalitateexpresie) şi “ce” (identitate demiurgică), din poemul *De-or trece anii* (I-153).
Şi “cum”, şi “ce” au, ca bază comună şi finalitate, eros-ul mistic.
Ea este ieşită □ afara categorialului, devenind arhetip Ea nu e dec□ femeie, la care se adaugă, □să, altfel (Ea are chipul identității mistice “ce” şi a modalității de ființare mistică - “cum”, puse sub semnul misticului refuz al raționalului: nu ştiu. Nu ştiu cum, nu ştiu ce. Nu ştiu, dar intuiesc - iar intuiția duce la Iluminare-Revelație.).
“Astfel robit de-aceeaşi jale / Petrec mereu acelaşi drum” - robit drumului inițiatic (jalea este stăp□a (energie inițiatică), vehemența trăirii, pentru a se retrage □ subiectivitate pură = spritualitate pură, iar drumul este petrecerea = circularitatea revenirii □ piscul inițierii (□thman): rezultă stabilizarea atemporală (□ afara “trecerii anilor”, □ unicitatea atitudinală față de Logos expresiv (una-mi este mie = unificarea - “De ar vorbi, de ar tăc□u8221 ” aceasta este starea de Logos mistic, noapte bogată, absoarbe vorba-creație expresivă, □ tăcere = stabilizare hieratică), □ farmec-Taină., Arhetip-Eros, dar Tăcerea este şi Arhetipul-Logos (Spiritualizarea-Logos).
Schimbarea locurilor (□ topica vers-strofă, prin rotație, a “ce“-ului identității şi “cum”-ului modalității (nu ştiu cum (…) nu ştiu ce - nu ştiu ce (…) nu ştiu cum) sugerează veşnica interschimbare a hieratismului - “ce” (identitatea absolută) cu expresia-Logos - “cum” (a esenței divine) - circularitatea cosmică: resurecţie-haosresurecţie.
*
* *

g. LUCEAFĂRUL EXEMPLAR ŞI PROLIFERAREA HYPERIONICĂ

Traseul hyperionic(“Porni luceafărul …”) este, de fapt, simularea traseului Spiritului, amprentator al haosului, □tru expresia-Logos: depăşeşte vălurile Măyei (ciclicitatea) şi ajunge la punctul initium, c□d şi unde Ormuzd şi Ahriman (alternanțe-conflicte ale logicii sinelui prin Ființă) erau gemeni (şi consubstanțiali). Confruntarea dintre ei este o apocatastază mascată, dar şi o □păcare □ esență.
După modul cum şi locul unde □ numeşte Eminescu, □ poemul său - dar şi după funcția □deplinită, Luceafărul (sinonimul Spiritului) are diverse ranguri de activitate sacră (sinonime cu transpunerea / vs/ refuzul transpunerii Spiritului □ Logos):
I. este Hyperion, ca deitate (Gottheit), identic cu Divinitatea Ademiurgică, Spirit Pur şi Impasibil (Neimplicat) - penultima parte, I-134: “Noi nu avem nici timp, nici loc / Şi nu cunoaştem moarte…”. Dincolo de sugestia sintezei contrariilor (coincidentia oppositorum), pluralul “noi” devine, □ această ipostază mistică-sintetică (unde “E un ad□c asemene / Uitării celei oarbe), pluralul majestății divine. “Iar tu, Hyperion*, răm□ / Oriunde ai apune” - adică esența ta, ca arhetip mistic al tuturor lumilor posibile (dar blocate □ stadiul anterior Proiectului-de-Ființă), răm□e □ afara frăm□tării posibilităților de activare, □ fenomenalitate, a lumilor.
Spiritul Suprem şi Impasibil □că nu a propus nimic din Trinitatea Ideală a Logosului, ci o conține □ sine (ca puritate incoruptă şi incoruptibilă): Adevăr-Dreptate-Fire (*Demonism*, I-228 şi *Andrei Mureşanu*, I-206);
II. este Hyperion-Luceafărul, din ultima parte poemului; ieşit din Gottheit (impasibilitate) şi tocmai devenind Gott (Proiectantul-Demiurg)**: El este Spiritul activ, dar supraveghind-domin□d Proiectul, din “loja luciferică”: nemuritor şi rece. El, Spiritul Proiectant, tocmai a creat Edenul (căci ce este Edenul dec□ Proiectul, neazv□lit □că, □ conflictualitatea-ființare?), tocmai a definit sferele edeni ce (re-contopite, gregar, □ Sfera Edenică: rude mari □părăteşti devine sinonim cu doi copii cu plete lungi, bălaie şi cu impasibilitatea rece a Sferei Lucifer), şi, deci, s-a autodefinit: a) există un cerc str□t, cel al sferei Eden-prin-Eros, şi b) există cercul fără margini, care tocmai s-a delimitat, la modul cel mai subtil-ideal, de cercul str□t-proiectul proiectat: cercul fără margini mai păstrează, □că, pe Cel Neimplicat dec□ ca Arhitect Proiectant, Spirit cu atribute ideale: Amprente Arhetipale-Logos, trăsături ale Planului Divin, □că suspendat ca expresie. Această stare este de Lucifer-Demiurgos, stare de Logos Proiectat, Ideal, ca Trinitate: Adevăr-Dreptate-Fire;
III - Luceafărul ca Gott neliniştit, implicat nu doar □ creație c□, implicit creației, □ problematizarea naturii creației, a moralei creației, a logicii absurde a creației; este Luceafărul din primele trei părți (at□ ca Luceafăr prins □tre propriile-i ipostaze contradictorii, c□ şi ca Luceafăr descoperitor al resorturilor spiralei-eros, prin care se reface, ermetic, deci □ afara contradictorialității, Sfera: căta-ii-căutații, Cătălin-Cătălina, □brățișați-sărutați-uitați (cu urmele şi numele pierdute, cuminți-fixați □ nunta alchimică a esenței, deposedați de dor şi vis, tocmai prin intrarea pe porțile deschise ale visului, voioşi şi teferi fiind doar zeii, Soarele-Luna fixați). Acest Luceafăr este un proteic şi capricios zeu-stea, neliniştit şi necunoscător al esenței sale. □n această ipostază, Luceafărul este Spiritul corupt □ Logos activ, corupt tocmai prin misiunea sa de exprimare-amprentare concretă asuprea haosului; a fost Spirit Pur (ca niciodată □seamnă statutul de deitate), prin greagaritatea (rude mari □părăteşti) atot□globatoare, dar perfect impasibilă față de voința de demiurgie; apoi s-a rupt, din el □suşi, haosul cu labilitatea-versatilitatea Mercurului □ el (haosul pentru hermeneutică, haosul comentat □ forme): Ea nu este dec□ reflexul Lui, El aflat □ plină criză de identificare (identitate) a esenței: Ea este simbolul neliniştii celui care nu se poate identifica, nefixat alchimic □ esența pură. El pendulează, mereu, □tre Re-Ordonator (relegiutor) şi Răzvrătit, □tre Ormund şi Ahriman, □tre Cel-care-Este şi Cel-care-Hotărăşte (nefiind, pentru că nu s-a transmutat □ Arhitect Activ). Ce este altceva Logos-ul, dec□ război [8] □potriva Dumnezeului-Spirit? Războiul neclarităților expresiei, care voiesc a se clarifica: at□ de clară să devină expresia-Logos □c□ să devină, de fapt, inutilă şi inutilizabilă; să nu mai simtă nevoia de sine-expresie, ci, pur şi simplu, să □semne iluminare-tăcere. Războiul Logos-ului-lume de a dispărea □ Revelația-Spirit Impasibil. Stadiul sacral este de nenuntire-nefixare alchimică. Stadiul de Logos □ dezvoltare - spre epuizarea-război, care duce la reconsiderarea-recuperarea, circulară, a Logos-ului ca Spirit.
Sinele său (al Luceafărului) oscilează □tre fața oglinzii şi ad□cul (subconştient al) oglinzii redublatoare: “Şi din oglindă luminiş / Pe trupu-i se revarsă / Pe ochii mari, băt□d □chişi / Pe faţa ei □toarsă” (faţa □toarsă este cealaltă față a acestui Ianus bifrons, care este Luceafărul: fața-haos, pe care lumina-luminiş urmează s-o fixeze, “De suflet să se prindă” - sufletul fiind osia ființei, punctul de □t□nire şi pacificare a v□tejurilor-vehemențe ale cosmosului de forme); □tre cer şi mare, □tre soare şi noapte (subtil, oscilațiile sunt tot mai reduse, căci Logos-ul dezvoltat se epuizează spre fixare: Luceafărul este identic cu Soarele Negru, deci soare şi noapte reprezintă nu părinți adoptivi, ci Sinele Mistic al frăm□tatului Luceafăr, limanul □toarcerii □ Sinele-Esență); □tre voievod solar şi demon lunar - mereu □tre, deocamdată incapabil de voința demiurgică a sintezei, mereu capabil de a se război cu contrariile (şi totuşi, voievodul şi demonul sunt stăp□i asupra zonei de dedesubtul giulgiului, v□ăt sau negru: mişcarea de auto-căutare sub giulgiul-văl-Măyă se □trerupe la nivelul demon cu ochii “ca două patimi fără saț / Şi pline de-ntuneric” - şi se dezlănțuie energia potențială, inițiatică, a căutării, □ ipostaza fulger: “Părea un fulger ne-ntrerupt / Rătăcitor prin ele” - fulgerul este ipostaza Revelării Sinelui, iar rătăcirea, □că, printre lumile-stele, este acel

rest ademenitor al lumilor, □g□area din *Dintre sute de catarge,* care sugerează inutilitatea Logos-ului, sau “suspinare-aeriană” a “arfei” lui Orfeu, □ pierderea-regăsire de sine □ “văi de chaos”).
Aventura lui □tre nu se rezumă la at□.
De aici, şi □trebările, din *Demonism*, asupra moralităţii celor două ipostaze divine (Ormuzd şi Ahriman), despre moralitatea creaţiei □ sine (nu cumva Demonul-Satana-Ahriman, răzvrătit, □ corectează pe Dumnezeul-Ormuzd, revoltător de mulţumit de sine, egoist, egotist, cinic etc., despre necesitatea supunerii sau răzvrătirii (supunerea fiind intuită, □ cele din urmă, drept singură cale iniţiatică-soteriologică valabilă: vehemenţa paroxistică a suferinţei, pentru epuizarea, de tip Cain, a formelor, deci pentru □toarcerea □ Nirvana-Spirit Impasibil, din *Rugăciunea unui dac*, sau supunerea ascetică şi mistică a Călugărului faţă de Mag, □ *Povestea magului…*), despre supremaţia-prioritatea □trebării sau răspunsului (finalul la *Memento mori*: □suşi drumul □trebărilor, drumul iniţiatic-Logos, este Răspunsul-Revelaţie, ieşire □ afara Logos-ului: (I-285) “Tu ned□d dezlegare, duci l-a dezlegării uşi” - sau finalul poemului *Dintre sute de catarge*: “Nenţeles răm□e g□dul / Ce-ţi străbate c□turile / Zboară vecinic, □g□□du-l, / Valurile, v□turile” - g□dul, ca Spirit explicitat □ proiectareaamprentarea-Logos, nu se mai □ţelege pe sine, preocupat să □pace contradicţiile pe care le naşte simpla clipă a naşterii-fiinţării: a fi-a nu fi intră □ luptă semantică şi ontică: apare □trebarea dacă e drept să fii, elimin□d pe a nu fi; dacă □tr-adevăr eşti, şi dacă nu cumva tocmai ce nu este, este cu adevărat; dacă se poate să fii şi să nu fii, □ acelaşi timp etc. □ncrederea salvării nu este străbaterea-Logos □ C□turi (“Ce-ţi străbate c□turile”) şi C□tul □suşi, ca stare de sinteză orfică, supremă, □g□□d: de fapt, propun□d alt Logos, cel Ne-Logos; promiţ□d, de fapt, după paroxismul vehemenţei, epuizant, a Logos-ului Manifestat - valurile-v□turile - tăcerea Sublimă. □ncetarea războiului-Logos contra lui Dumnezeu, □cetarea ispitirii epuizante - prin instituirea Logos-ului ca Dumnezeu Spirit.
□ng□area este at□ sublinierea (prin ne□crederea □ articularea clară, nouă, interesantă) derizoriului oricărui Logos, c□ şi soluţia de depăşire a Logos-ului, prin negarea esenţialităţii sale ca Logos: nu □ţelegi ce □g□ă, crezi că repetă ce spui tu (sau ce se spunea, oric□d), de fapt, □u355 ti resoarbe (sunt resorbite) incongruenţele-şiruri ale Logos-ului-lume, formă □g□ată după formă □g□ată - p□ă se ajunge la dez□g□are, le des-c□tec: desfacerea C□tecului Logos □ Simpla şi Suprema Tăcere: Logos re□tors □ Spirit. Nirvana Sacră, după războiul necredinţei-Logos.
Spargerea catargelor Logos-ului răzvrătit, pentru revărsarea, dinăuntrul lor, a potopului-elixir al m□tuirii. □necarea-contopire a zborurilor-păsări (care trec-străpungstrăbat iniţiatic vălul păm□tului) cu Trinitatea Ideală a Spiritului: Fire-Dreptate-Adevăr.
*
* *
□ntregul demers al Logos-ului *Luceafărului* este unul de tip pitagoreic - ceea ce ne □dreptăţeşte credinţa că poemul *Luceafărul* a fost scris ca Mister, ca Ritual de recuperare a Spiritului (dintre feţele versatile ale Logos-ului), ca □-c□tec şi des-c□tec (retragere a Spiritului din starea de război, de vehemenţă-Logos, □ starea hieratică: “nemuritor şi rece” - stare echivalentă cu deitatea, conceptul lui Meister Eckhart). Să □cercăm să descifrăm, deocamdată, ceva din misterul pitagoreic, lăs□d să se □trevadă, astfel, implicit, şi gestica Ritualui de renunţare şi □t□nire (renunţare la Fiinţă şi □t□nire a opoziţiilor, □apoi, □ Creaţia-Mythos, Creaţia-Proiect Ideal):
a) sub semnul mitic (a fost odată… ca niciodată) se află un personaj-divinitate (prea frumoasa fată), provenit dintr-o formaţiune luminoasă unică, de tip gregar-divin: “rude mari □părăteşti”. Prea frumoasa (deci, provenită dintr-o zonă exclusă normalităţii terestre) este echivalentă calitativ (dar, probabil, şi funcţional) cu Luna şi Sf□ta Fecioară (intermediar al naşterii germenului divin; unică, pe de o parte; dar, prin singularizare, se creează premizele ieşirii din gregaritatea originară şi zămislirea involuntară, incidentală, a zonei divinului-esenţă pură);
b) prin singularizare-separare (bolţi), prea frumoasa fată, provenită din rude mari □părăteşti, determină dublarea imaginii (apare Luceafărul □ colţ - deci, □tr-o zonă de convergenţă-divergenţă, ca o jumătate vizibilă a crucii, făc□d presiuni semantice pentru recuperarea celeilalte jumătăţi) - dublare şi a sensurilor spaţialontologice: sus-jos, alunecare-pas;
c) de ce apare Luceafărul (Soarele Negru, □ folclorul rom□esc [9]) pentru a dubla imaginea, singularizată dintru □ceput, a prea frumoasei fete, provenit din rude mari □părăteşti (zona luminii originare)? Evident, din moment ce prea frumoasa fătăluna (□tre stele) şi-a părăsit originea, deci s-a autodegradat (din esenţialitate, devenind fenomenalitate) □ zona lui azi-m□i (temporalitate istorică), □ zona pas (spaţialitate fr□tă istoric) - e clar că funcţia Luceafărului este de recuperare a fetei-Lună (pentru că esenţialitatea ei originară nu poate fi pierdută, aşa cum nici o esenţă nu se poate pierde: singularizarea-separare nu este dec□ un accident, care trebuie repus sub semnul eternei Armonii orfice); lubirea celor doi este, de fapt sentimentul solidarităţii oculte, originare, □tru Armonie: aici este jocul Spiritului care porneşte drama cosmică (este forţa care [se] expulzează din zona impasibilităţii-gregarităţii, provoc□d “divorţul” iniţial), apoi ia seama şi se autolansează □ recuperarea Lumii-Logos, pe care şi-a dorit-o, dar nu şi-o mai doreşte, dec□ ca fenomen narcisiac (re□toarcere □ Sinele Impasibil, Inexprimabil-Gottheit);
d) sub semnul roţii-rotire, angelic-demonic, Luceafărul tentează (tutelat-renăscut

de entități cosmico-divine, patru la număr, grupate □ perechi yin-yang: cer-mare, soarenoapte) zadarnic recuperarea; o zădărnicie relativă, căci
e) din două personaje, apar patru, prin redublare reciprocă, iar numele celor patru nu mai este ascuns. Avem de a face cu nume-funcțiuni: Luceafărul devine Hyperion (hiper = peste, deasupra, □ exces, iar eon = spirit emanat dintr-o inteligență divină; eion-eternitate) şi determină relevanța Logos Pur (Spirit Pur) = Demiurgos (plăsmuitorul, g□ditorul şi făuritorul de lumi-proiecte) - iar Cătălin determină onomastica-ecou a prea frumoasei fete: Cătălina (de la a căta): sunt căutătorii de sine, pentru fixarea alchimică. Cei doi re□vie mitul platonician despre ființele sferice, androgine-secționate, □prăştiate şi pierdute de o divinitate irascibilă şi capricioasă - şi, apoi, prin miracolul fundamental (Eros), regăsindu-se şi refăc□d sfera-sinele divin. Cătălin "□ple cupele cu vin / Mesenilor la masă" şi provoacă r□ul ("să r□i mai bine"), făureşte dublul lat al amorului (□brățişare-sărut) şi produce uitarea şi re-armonizarea ("Vom fi voioşi şi teferi / Vei pierde dorul de părinți / Şi visul de luceferi"). Este Cătălin-Hephaistos, cel care toarnă zeilor olimpieni certăreți, □ cupe, apa Lethei (uitării), recre□d Armonia divină. Cătălin-Cătălina sunt cuplul edenic-divin: ei regresează temporal, dinspre anonimitatea doi tineri singuri, spre anonimitatea originară, absolută, doi copii cu plete lungi, bălaie (sunt Gemenii Solari, feți cu stea □ frunte, androginiiesență);
f) □ cuplul doi tineri singuri (Adam şi Eva) se face evidentă contaminarea Ei cu funcția hyperionică: Logosul-expresie(Ea trăieşte criza de identitate şi de reconversiune la esența originară: Eden, rude mari □părăteşti etc.) - Spirit. Funcția hyperionică este aceea de a re-uni ocult □ nunta astrologico-alchimică, faţa impasibilă (Spirit) cu faţa expresivă (Logos): "O, lasă-mi capul meu pe s□ [coasta re-devine emisferă] / Iubito, să se culce [cap culcat pe s□ □seamnă, simbolic, unire-nuntă a emissferelor, a culca marc□d transcenderea], / Sub raza ochiului senin / Şi negrăit de dulce [Logos-ul, prin regăsirea plenarității esențiale, devine ne-grai, lăs□d prioritate razei-Spirit-Revelație şi ochiului-sferă]… / căci eşti iubirea mea dent□ / Şi visul meu din urmă": erosul celor doi are caracteristici divine: alfa şi omega, situare sub semnul demoniacului fascinant şi veşnic, nocturn şi hipnotic-transcens (resurecțional: prin moartea inițiatică-culcare);
g) Hyperion şi-a regăsit esența pură ne□jositǎ: ca Spirit activ, a recuperat sferele: edenică (a celor două emisfere căutătoare, prin regăsirea cărora Păm□tul retranscende □ Eden) şi demoniacă (Sfera ante-proiectului Eden: e cuplul de forțe, latente la modul absolut: nemuritor-rece). De fapt, şi-a recuperat Sinele Impasibil, căci cele două tipuri de sfere, Sfera Proiect şi Sfera Ante-Proiect, sunt concentrice - şi astfel, "re□cep-eterna pace" (I-102, *Scrisoarea I*);
h) mai mult, □ ultima parte, reapare Luna ("Răsare luna liniştit / Şi tremur□d din apă"), care o □locuieşte, la modul transcens-divin, pe prea frumoasa fată (de fapt 1 - o repetă pe prea frumoasa fată, □ alt plan, 2 - desparte cercurile coaxiale ale spiralei, □ două ranguri suprapuse şi coaxiale, reciproc generatoare: rangul expresiv-Logos-Eden şi rangul non-expresiv-spiritualizat-uranic). □n felul acesta, traseul spiritualhyperionic trebuie să fie reluat la nesf□şit, pe căile inițiatice ale Logos-ului-Mythos (după finalul poemului, cuplul Luceafărul (Soarele Negru)-Luna va declanşa, din nou, Logos-ul pentru Mythos: "A fost odată ca-n poveşti, / A fost ca niciodată…").
Problema pitagoreică [10] devine a tetraktis-ului, Spirit declanşator de Logos, respectiv-Logos trăind războiul neliniştii autorecuperării □tru Spirit - şi totul, desfăşurat pe cele patru paliere ale divinității celor cinci numere
|
| |
| | |
| | | |
a) Unu-monada este originea, la care se revine şi de la care porneşte expresia (Logos)-lume: nediferențierea-nondividerea rude mari □părăteşti (sinonimă cu nemuritor şi rece, căci rude nu indică dec□ nondiferențierea, solidaritatea cu Nimicul-Impasibilitate Originară). Rude mari □părăteşti cuprinde, potențial şi cinetic, diada (Luceafăr [Soare Negru]-Luna) - este punctul stabil al creației: □ finalul poemului, se revine la uranicul luminos, Luceafăr(Soare Negru)-Lună, dar nu □ regim de căutarecale, ci de fixare alchimică: nu mai există nici o tensiune pe axa ce uneşte steaua neagră (Soare Negru) cu cr□gul-Eden (cerul-eternă pace, □ care "toate stelele-au pierit"). Refuzul căderii "din tot □altul" ("Dar nu mai cade ca-n trecut / □n mări din tot □altul") este firesc: nu mai are unde să cadă, pentru că, □ esență nu mai Există "mări" şi "□alt" - ci tot □alt (şi opusul, izotopic semantic, □tru divin: prăpastie-genune-noian □tins de ape): mare □ mare, □alt □ □alt - Spirit □ Sine, Impasibil (Rece) şi Atotcuprinzător-□globator (Nemuritor).
A fi stabil (to menein) este, de fapt, calitatea zonei uranice de a re-deveni sinonimă cu Mythosul (Logosul-Tăcere);
b) doi-diada (dias) - numită astfel de la faptul de a trece dincolo (to diienei) este formată: 1 - prin desprinderea Sinelui de Sine, desprinderea din Monada-Spirit (rude mari □părăteşti) a nucleului de g□ceavă-Logos, prea frumoasa fată, care amprentează haosul (căci haosul e Sinele desprins de Sine, deci haosul e starea de voință, de la □ceputul lumii) cu forme-despărțiri-limitări: bolți, fereastră, colț, corăbiicastel, cer-mare etc. (adică separare, convergență-divergență, □afară-□ăuntru, mobilstabil, sus-jos etc.); 2 - prin formarea cuplului doi tineri singuri (prin care se revine la starea de Proiect-Eden) s-a resacralizat-resfericizat ceea ce căzuse, ca disoluție, prin

multiplicare infinită a formelor-Logos exprimat; 3- se trece dincolo, adică se prefigurează zona Noii Creații (cuplul hyperionizat doi copii cu plete lungi, bălaie, [11] şi cuplul uranic, arhetipal, Soare-Lună, comunică pe axa sacră, ce uneşte rangurile - cercuri ale spiralei demiurgice: cele două ranguri-cercuri se potențează reciproc, cuplul adamic-Logos exprimat, respectiv cuplul Soare-Lună, Spirit recuperat, genuin, dar se păstrează mereu, legătura cu starea de Monadă-Temelie;
c) triada (tria), numită aşa prin analogie cu faptul de a fi de ne□vins şi de neepuizat p□ă la capăt (para to atreir□s tis einai kai akatap□netos): Demiurgos-Spiritul Proiectant (monada rude mari □părăteşti) răm□e neatins, supraveghind şi ocrotind, □ proiectul divin, diada; de fapt, Demiurgos şi Hyperion de confundă funcțional şi esențial, căci (şi) Hyperion creează premisele cuplului re-edenizant (lipsa de cer este tăcerea care naşte Logos-diadă; de ne□vins este triada 2+1, Cătălin-Cătălina, susținuțihiperionizați, □ mod ocult, de Luceafărul-Tăcere-Spirit regăsit); de ne□vins este Logosul-diada proiectată, căci ea se alimentează, mereu, din nevăzut şi tăcere (starea "Căci unde-ajunge nu-i hotar / Nici ochi spre a cunoaşte…;), din veghea Spiritului (eterna nelinişte a Liniştii Eterne, eterna proiectare □ Logos a Celui Retras din Proiect);
d) adeverirea lui 2 (diada) de către trei (triada) se face prin intermediul stabilității nevăzute: cuplul nu poate fi co-axial, deci resacralizat, cu Hyperion, dacă Hyperion nu ar fi El □nsuşi, □afară de Sinele activ şi □ăuntrul Sinelui Absolut: Marele şi Ocultul Proiectant-Arhitect, Demiurgos. □n mod subtil, s-a ajuns la tetradă (două cupluri, unul vizibil şi unul ocult, coaxiale): tetras-aşezarea (hefr□s), adică ceva stabil şi persistent (hedra□s kai m□nimos); patrulaterul sacru, spirala ca patrulater sacru; dinamica spiralei sacre, □ care diadele (se)nasc reciproc: stabilitatea se obține, paradoxal, prin veşnica revenire asupra Genezei;
e) devine, acum, clară intenția de a se ajunge la faptul de a fi cinci (pentas), care se spune de la unu (h□n) şi tot (pas) - deci, din unitate şi tetradă: cele două diade (El-Ea, din cuplul doi copii cu plete lungi, bălaie + Soare Negru-Lună) sunt susținute, dar şi energetizate, dintr-un suflu dinafară, nemanifestat - este sufletul unității, este pneuma divină: Monada-Demiurgos, sinele Suprem, care asigură coaxialitatea cosmogonică (şi apocaliptică) a diadelor, a celor două cicluri (sfere).
Eminescu clădeşte o spirală a veşniciei, □ care Spiritul şi Logos-ul, indiferența şi demiurgia, proiectul şi realizarea, se neagă şi se susțin reciproc. Există o permanentă reluare a ciclului sacralizant, care uneşte Poezia-Logos cu Ritualul-Spirit: Luna apare la fiecare □ceput şi final de ciclu-sferă refăcută. Cele două componente depind una de cealaltă: Luceafărul este consubstanțial cu fata de □părat ca şi cu Demiurgos - iar unul fără celălalt nu pot fi concepuți (□ sens literal: nu pot apărea conceptual). Iar fără ei, ca diferențe şi identități (simultan), sunt de neconceput puritatea, purificarea, apocatastaza, apocalipsul şi refacerea Armoniei. Aceasta este starea de coaxialitate şi energetizare reciprocă a Logos-ului (fenomenale) şi Spiritului (esențial), □ spirala veşnicie. O hierofanie (Soare Negru-Lună) şi o hierogamie am□ată pe spirala veşniciei.
*****
*** ***
Alchimie, pitagoreism - dar Eminescu este, totuşi, un creştin esoteric. Formula alchimică"Christus verrus luci ferrus/ Luciferus" intrigă, şi ea. Nicolae Grigorescu □ pictează pe Christos, □tr-o m□ăstire(Zamfira) - de două ori, astfel: pe un perete, tot anul chipul lui Crist este □tunecat - iar pe peretele dimpotrivă, tot anul, chipul lui Christos este luminat. Oricine citeşte finalul poemului eminescian *Luceafărul,* se va □treba, □ urma celor afirmate, mai sus, de noi: "Bine, bine - o fi cum zici - dar, dacă Luceafărul este divinitate □plinită, de ce nu-şi dă seama şi nu recunoaşte divinitatea androginică a celor două sfere re-unificate - şi vorbeşte, de parcă el □suşi □ socoteşte pe cei doi - nişte netrebnici, cum chiar au fost, cum şi sunt toate jumătățile ne-aflate, nerevelate □tru Eros-ul Divin Unificator - <<chipuri de lut>>, □ care n-a intrat Duhul Divin, Adevărul, Ştiința Sacră a Identității/Identificării ?" Da…Şi finalul, cu afirmația clară a demoniei: "Nemuritor şi rece…"
Totdeauna va răm□e c□e o taină a *Luceafărului* eminescian, oric□e hermeneutici se vor aplica şi oric□u355 ti hermeneuți se vor apleca asupra textului. Noi voim doar a atrage atenția, pe linia hermeneutică, pe care am propus-o dintru □ceput, asupra laturii profund creştine a Spiritului eminescian. □n acest sens, să ne □toarcem la penultima parte, □ care replica (□ dialog ori monolog - puțin interesează, acum) a lui Demiurgos este extrem de interesantă. Practic, ce-i propune Demiurgos, lui Hyperion, ca echivalente cosmico-divine ale Eros-ului? El spune:
a-"Cere-mi cuv□tul meu dent□ -/Să-ți dau □țelepciune?" Eros-ul divin este, deci, echivalentul sophiei, sau a Eunoniei/G□dirii gnozei valentiniene - care, la r□dul lor, este echivalentul Logos-ului □temeietor-demiurgic - Logos-ul ioanic; "Sagesse", din dreapta Arborelui Sephirothic al Cabaliştilor;
b-apoi, Demiurgos continuă: "Vrei să dau glas acelei guri,/ Ca dup-a ei c□tare/Să se ia munții cu păduri/Şi insulele-n mare?" Deci, un al doilea echivalent cosmico-divin al Eros-ului divin este Forţa Orfică - la r□dul ei, echivalentă, şi ea, cu R□duiala-Ordonarea-Armonizarea Cosmică, numită, de Ioan Evanghelistul - Logos; deja, □să, se strecoară, insidios, semnificații paralele sau/şi complementare: C□tecul-Călăuză Cosmică a cui? - a munţilor şi a insulelor: dublă direcționare - spre uranicul de sus şi spre neptunicul de jos; nu era vorba, □ primele apariții ale Luceafărului, despre părinți "de sus", respectiv "de jos"(ad superos/ ad inferos)? Deci, dacă-i Dumnezeu, are ambele chipuri/orientări de esență şi acțiune…Demonul este creația lui Dumnezeu - este

cealaltă față a lui Dumnezeu: depinde de unde-l privești pe Demiurgos(și, deci, și pe Hyperion); ne așteptăm, □ continuare, la dezvoltări ciudate (ale semanticii divine), □ raport cu □gustimea minții noastre;
c- zice Demiurgos, unind două entități noetice, □ aceeași strofă: "Vrei poate-n faptă să arăți/Dreptate și tărie?/ Ți-aș da păm□tul □ bucăți/Să-l faci □părăție." Pe aripa st□gă a Arborelui Sephirothic, figurează Rigueur/Justice, Fața Justițiară a lui Dumnezeu - echilibrată, pe aripa dreaptă, de Mis□icordie/Mila/□ndurarea Divină - Chipul Christos-ului-Dumnezeu. "Păm□tul □ bucăți"…De ce "□ bucăți?" Reordonarea, de tip orfic, a unui "puzzle" cosmic? Poate - căci "bucățile ar trebui re-instituite ca □părăție - adică, probabil, Noua □mpărăție, cea vestită de Ioan-al-Apocalipsei…Noul Ierusalim. Oricum, se pare că este anunțată o transfigurare fundamentală;
d-"□ți dau catarg l□gă catarg, / Oștiri spre a străbate/ Păm□tu-n lung și marea-n larg,/ Dar moartea nu se poate…" □nsuși Eminescu pune-n text puncte de suspensie. Deci, Atenție!!!Este ceva esențial, prin care sensul morții este, ca și □ Paradis, neutralizat - readus la futilitate/absurditate. Și se anunță serenissim-ul. Iată că "bucățile" păm□tului sunt, □tr-adevăr, re-organizate, adică re-semantizate cosmicodivin: pe de o parte, verticale adiționabile, "catarg l□gă catarg" - pe de altă parte, "păm□tu-n lung și marea-n larg"(păm□tul devine doar o componentă a unui □treg/corporalitate superior-divină: LUNGUL, respectiv LARGUL, alcătuiesc, prin reordonare de tip creștin, CRUCEA M□NTUIRII. Dar, deocamdată, cea CULCATĂ - ORIZONTALIZATĂ. Și atunci, trebuie re-activate, □tr-o sinteză deplină, catargele mării/largului(desfacerea brațelor divin-m□tuitoare!): catargele vor deveni, prin reoroentarea spațial-cosmică, VERTICALA STRĂPUNGERII □NAPOI □N PARADIS. Elementul de unire și re-organizare semantică a : I-orizontalei teluric-neptunice și IIverticalei cu originea □ HALELE SUBACVATICE (rădăcinile ascunse ale lumii, lumea □ chipul ei esoteric!) - sunt "oștirile". Ce oștiri poate da Dumnezeu? Evident, oștirile Sale specifice - oștirile/forțe luminoase(re-sacralizatoare) ale celor nouă trepte/ierarhii cerești : Serafimii-Spiritele Luminii, Heruvimii-Spiritele Ordinii, Tronurile-Spiritele Voinței, Domniile-Spiritele □nțelepciunii, Puterile-Spiritele Mișcării, Stăp□irile-Spiritele Formei, □nceputurile-Spiritele Personalității, Arhanghelii-Spiritele Fiilor Focului și □ngerii-Spiritele Fiilor Amurgului [12] . CRUCEA COSMICĂ, deci, este vădită și sprijinită de □treaga splendoare divină - □tru biruința Eros-ului, cu care TOTUL DIVIN este echivalent. Dar – cine se CRUCIFICĂ, se așează, efectiv, □ mijlocul CRUCII, pentru martiriul m□tuitor de lume/om?
Ar fi trebuit ca poemul, din punct de vedere filosofic, să se termine aici, căci, teoretic, Moartea a fost negată/□vinsă. Dar Ortodoxia, □tru care și-a crescut Spiritul - Poetul Rom□ilor - nu acceptă doar teoria - ci trăirea efectivă. Deci, CRUCEASACRIFICIULUI trebuia transfigurată □ trăire efectivă - chiar cu riscul (sau, mai ales, pentru cel mai edificator dintre riscurile divinității) asemănării cu CHIPUL UMAN - acel tragic și suprem omenesc, dezvăluitor al posteriorității divine: "Eli, Eli, lama sabachtani?"). Deci, tăcere! Pe CRUCEA AUTOSACRIFICIALĂ se așază, de bunăvoie - El!
Deci, pentru a acționa corect și integral soteriologic, Lucifer trebuie să fie, alchimic și creștinește - Christos!!! Adică, sacrific□du-se TOTAL pe sine, să elibereze Lumea ăntru re-sfuțire - □tru Chipul Eros-ului Paradisiac - ANDROGINUL. □n părțile incipiente ale procesului dezvăluirii eului luciferico-hyperionic, sacrificiul era, și el, formă schițată, incipientă: aruncarea □ cercul-rotire - ca primă jertfă pentru Eros-agap□ - temelia ființei cristice atemporale; căci se caută, prin aruncare, CENTRUL CERCULUI, spre Resurecția pe Axa-Arbore cosmic.
Deci, ce se va □t□pla, NECESAR, □ final? Se aruncă, efectiv, pe sine - □ Moartea-ca-Orbire: viziunea CHIPULUI-DE-LUT și a aberantului "cerc str□t"(doar oricare cerc are, teoretic, 360 de grade - da, dar cercul lumii-lume e altceva, □N TRĂIRE EFECTIVĂ, dec□ CERCUL LUMII DIVINE…), pentru a oferi, spre Resurecție, ANDROGINUL SF□NT . Adică, ipostaza imediat ulterioară celei numite "doi copii cu plete lungi, bălaie"). Pe CRUCEA celor patru personaje cosmice, din poemul *Luceafărul*, pentru a salva TREIMEA LUMINII(Demiurgos-Dumnezeul Dezvăluirii Creației, El și Ea, cele două emisfere androginice - componenții Androginului) - Hyperion se oferă □ntunericului-Răcelii (de fapt, LUMINA MISTICĂ/SOARELE NEGRU, al mitului și al alchimiștilor), devenind MEDIU ONTOLOGIC CONTRASTIV(fond □tunecat, pe care se poate vedea clar LUMINA VICTORIEI TREIMII SFINTE) - pentru evidențierea ontologică și funcțională efectivă - a SFINTEI TREIMI A LUMINII - FOC ALB: Demiurgos+ cele două Emisfere Androginice(foștii Cătați-Căutați, □tru reciprocitate, Cătălin-Cătălina - acum: "doi tineri singuri", regresați sacral la "doi copii cu plete lungi, bălaie"… - spre a se □plini desăv□șit □ Paradisul Androginic.)
Victoria creștină este teribilă - și fără seamăn, □ măreție!
*****
Hyperion, ca ezitare subtilă □tre Spirit și Logos (așa cum Paul Val□ry definește Poezia, ca fiind ezitarea □tre sunet și sens) se conturează ca "personaj" al tuturor micilor sau marilor scenarii lirice, lirico-epice sau lirico-dramatice din poezia eminesciană - de la răzvrătitul demoniac din *nger și demon*, p□ă la stabilizat (fixat) - □țeleptul Mag din *Strigoii* (ezit□d să □ceapă proiectul demiurgic, situ□du-se mereu □tre albul și negrul corb, lăs□d, □tre corbi, să se scurgă povestea lumii, visul lumii, sorbit mereu □ Muntele-Arborele Cosmic, precum sorbiți au fost Regele Arald și Regina, Soarele Negru și Luna, dincolo de giulgiurile lor de strigoi ai Mayei); cel care cade □ Logos, pentru a nu

mai cădea apoi de niciunde, prin identificarea tot-altului cu noianul originar, este Poetul (*Odin şi Poetul*, Poetul se azv le mare, pentru a nimeri cer - căci halele zeilor sunt compromisul dintre sus-jos, chtonian-olimpian etc. - tocmai pentru sublinierea caracterului aspaţial-atemporal al Esenţei-Spirit).
Sistemul hyperionic este, de fapt, arhetipul g dirii poetice eminesciene: este, de fapt, ritualul etern al cugetării sacre eminesciene. *Luceafărul* este icoana labirintului arhetipurilor poetice: lucruri nexistente (I-31, *Epigonii*), nexistente tocmai pentru că reprezintă esenţa efortului de a proiecta existenţa, desenul ei esenţial, deci ocult: carte tristă şi-nc cită. Pentru a desc ci, trebuie să "torci maşina lumii", dinspre nefirescul devenit existenţă, spre Fire-Dreptate-Adevăr (Proiectul Divin); este necesară iniţierea, pas cu pas, p ă la plutirea din v ful Muntelui Spirit - concentrarea tru Eminescu.
Revăz d *Scrisorile*, se observă, peste tot, "hiperionizarea" viziunii:
I. Bătr ul Dascăl, identic cu forţa spirituală expresivă, este Demiurg şi Satana-Desfăcătorul, totdeodată; Atlas-Munte şi deget-axă a lumii, Pitagoras (sprijinind veşnicia tr-un număr) - dar şi Defolierea Arborelui, Orizontalizarea Axei ("Ca şi frunzele de toamnă, toate stelele-au pierit"; "Timpul mort şi-ntinde trupul şi devine vecinicie").
Bătr ul Dascăl este Punctul de Mişcare, prin care este "rănit" cu forme haosul, dar este şi nsănătoşirea Logos-ului compromis, epuizat ("Soarele se-nchide ca o rană printre nori tunecoşi"); este pacea şi Nirvana;
II. Poetul este "nemuritor şi rece", adică vesel şi teafăr, doar dacă u351 si retrage, din zona Logos compromis, Ritmul-ritual (retragerea se face pentru reenergetizare, tr-o zonă fără ispită): "…ritmul nu m-abate cu ispita-i de la trebi";
III. Sultanul-Geniu visează Logos-ul-expresie, compromite - regenerează prin Mircea-vijelie (centru al v tejului cometelor: "mii de capete pletoase, mii de coifuri lucitoare"), apoi iar compromite zona Logos-retorică a lumii, generatoare de aberaţii morale-monştrii - dar, mereu, păstrează Monada: Soarele-Ţepeş, de dincolo de fruntarea iluzorie a diadelor. Soarele-Ţepeş este Soarele Ocult, potenţialitate de nevăzut, potenţialitate afirmată prin negaţie ("cum nu vii tu Ţepeş doamne…");
IV. Maestrul nu poate fi dec nebun, adică hyperionic (cuprins de efectul Cain, distrugător al aparenţelor-diade, sfăr d "organele", pentru a păstra, "nemuritor şi rece", C tecul, axa mistică-orfică a lumii);
V. Dalila, ca şi fata de părat prea frumoasă, este piatra de cercare, calea iniţiatică, pentru Spiritul-odă (Ritm-Ritual). Iar Calea este identică cu Ţinta: prin Logosul derizoriu, fr t prin Revelaţia şi ocolirea ocolişului (ca şi Povestea [iniţiatică a] lui Harap-Alb, nu trebuie să te fereşti de Maestru-Sp u, ci să te supui Lui - nu trebuie să asculţi sfatul Tatălui Castrat, sfatul Logos-ului fr t-depreciat, ci să te potriveşti intuitiv): nu să "feri lături", ci să mergi pe calea dreaptă, accept d confruntarea cu Dalila, care ţi se va revela ca piatră filozofală, căci ea conţine, dincolo de meterezele aparenţelor derizorii, esenţa-daimon, esenţa-Eros, prin care transfigurează totul: craiul de pică, la fel cu calul răpciugos şi solar, totdeodată, este "cu duh şi frumos", pentru că nu există dec prin demiurgia Ei, de fapt, demiurgia daimonului-Eros. Nu t plător este "de pică": el este crai, deci este, esenţial, Stăp -Spirit; pică, de la a pica-a cădea, este inima care, prin cădere, transcende. Dalila este femeia hyperionizată, care reface spaţio-temporalitatea mitică, prin crucea picioarelor (eventual, o cruce inversată, dar păstr d intactă funcţia esenţială a crucii, adică pulsaţia ritmică-ciclică, prin care colaborează Păm tul cu cerul). Dalila transformă-transgresează, prin forţa spiritului, pustiul-Logos (sec) Duh-Spirit-Frumos.
Piatra-Dalila este, de fapt, forţa eternă a transfigurării spirituale a Logos-urilor compromise prin exces-vehemenţă, prin călcarea alegerii (selecţie şi echilibrare) gesturilor tru Ritual. "Dorul tău demonic" este "excesul tău epuizant" - iar Ea-Piatra este, mereu, Şansa Re toarcerii la Proiect-Arhetip, indiferent "dac-oi fi eu sau altul":
"Căci cu dorul tău demonic va vorbi călugăreşte, / Pe c d craiul cel de pică de s-arată, pieptu-i creşte, / Ochiul gheţat i-l umplu g duri negre de amor / Şi deodată e vioaie, stă picior peste picior, / Ş-acel sec judecata-i [deci, prin forţa Spirit] e cu duh şi e frumos…"
II. IUBIRE, AMOR, DOR, VEHEMENŢA - HYBRIS DEMIURGIC
Motto: "*…Eros (…) / Descătuş d pe fiecare - şi oameni, şi făpturi divine - / Şi subjug d piept simţirea şi Chibzuita hotăr e.*"
(Hesiod, *Theogonia*)
Pentru Eminescu, există două modalităţi de manifestare-relevanţă a Dragostei, lume: a) hybrisul (excesul), numit de el amor, şi b) iubirea-Eros.
I. Amorul este patima, venită prin demon formele umane, amprentate de Spirit asupra Haosului. I-120, *Scrisoarea V*: "S-ar pricepe pe el suşi acel demon … s-ar renaşte, / Mistuit de focul propriu, el atunci s-ar recunoaşte / Şi, pătruns de-ale lui patimi şi amoru-i, cu nesaţiu / El ar fr ge-n vers adonic limba lui ca şi Horaţiu" - sau "Ea nici poate să-nţeleagă că tu nu o vrei … că-n tine / E un demon ce-nsetează după dulcile-i lumine, / C-acel demon pl ge, r e, neput d s-auză pl su-şi, / Că o vrea … spre-a se-nţelege sf şit pe sine suşi, / Că se zbate ca un sculptor fără braţe şi că geme / Ca un maistru ce-asurzeşte momentele supreme…" I-119; la fel, *Pe l gă plopii fără soţ*, este sugerată prezenţa demonului hyperionic ochii "ca două patimi fără saţ / Şi pline de-ntuneric".
Demonul-vehemenţă nu creează-echilibrează, ci re-armonizează, sens

mitic, prin purificare apocaliptică, Fiinţa-Lume. Vehemența călăului-demon □ transformă, pe acesta, □ victimă cristică, paradoxală: pl□sul şi r□ul, ca manifestări dionysiace-excesive ale ființei sunt, de fapt, Marea Căutare a Sinelui. A pl□ge şi a r□e, pentru demon, este aparența de a se-nțelege pe sine. Speranța de a (se) distruge ca lume şi a obține starea de Revelație a Sinelui. Demonul excesiv devine Marele Proiectant, Artistul fără Artă, dar cu Voință de a (se) distruge (ca) Logos (-ul): sculptorul renunță la brațe, muzicianul renunță la simțul auzului (sunt jertfele aparenței-creație prin mijloace ale materiei, jertfe □ favoarea Planului Ideal al Creației).

II. Iubirea este Eros-ul, forma metafizică de a □plini Spiritul - □ sfere, sau depăşind stadiul vehementţă pentru (auto)purificare, □tru Creație. Iubirea, □ general, exclude practica exorcizatoare, necesară □ cazul amorului: iubirea este, la Eminescu, segmentul terminal al inițierii, faza pur spirituală, ieşind de sub rigorile infernale ale labirintului-Logos.

G□durile pot fi negre de amor (I-121), □ sensul densificării eros-ului, □potriva măsurii şi a finalității cuprinse □ eros-ul-iubire; dar şi □ sensul ocultării fatale a rațiunii, □locuind-o cu luciferismul-amor.

"Mă dor de crudul tău amor / a pieptului meu coarde / Şi ochii mari şi grei mă dor, / Privirea ta mă arde". Amorul nu este simplă amprentă a Spiritului Demiurgic, nu trece prin oceanul cugetării - ci este acțiunea directă, de agresivitate disperată, pe care Lucifer Răzvrătitul o □dreaptă contra fibrei celui care □ este veşnic colaborator şi adversar: Demiurgul. Amorul este veşnicul război autodistructiv, de tip Cain contra Dumnezeului - pentru a constata, mereu, cu stupoarea Revelației-Imposibilitatea olimpiană de dincolo, de dincolo de hieroglifele-Logos, dureroase, ale lumii de trăire, ale lumii de expresie. Pieptul-inimă, ritmul vital şi sacru, sunt atacate, trufaş de direct şi decisiv (□ pretenție, cel puțin). Orfismul-coarde, inima orfică, armonioasă □ ritmul ei pre-stabilit, este atacată prin durere, prin cruzime, sunt excese de dizarmonie, vehemență paroxistică, prin care se sugerează / se cheamă spre o altă lume, spre o altă concepție orfică dec□ cea pe care s-a □temeiat această lume, Amorul crucifică, amorul este stihia spirituală care-şi asumă dezintegrarea, prin patimă vehementţă, a unui cosmos. Amorul caracterizează, arde, provoacă şi obligă privirea la o schimbare radicală: ochii nu mai privesc, ci dor, deci □dură altceva dec□ le-a fost dat dintru □ceput; durerea ochilor este prima fază către trecerea pe "lungimea de undă", viziuni magice: "Şi raza mă iubeşte, m□g□e a mea frunte [descoperă al treilea ochi, cel magic, al lui Ochilă]… La mijlocul de aer, □ sfera de lumină, / Din frunte-mi se retrage raza cea de cristal…".

Dar amorul poate □semna nu doar ultimul val, cel mai puternic, decisiv □ opera de re-spiritualizare a Ființei - ci poate □semna, şi chiar □seamnă, etapele ritualice, nu mai puțin pătimaşe-excesive, dar mai sistematice, fiecare etapă fiind un bob, un nucleu esențial al unei etape inițiatice, spre transcendere, e trăire rotundă, globală, a respectivei etape: "…ți-oi arăta / Din bob □ bob amorul". Este o trimitere la imaginea rozariului, la boabele-mătănii ale ispăşirii, dar şi la bobul cristic, simbol al resurecției, prin scufundare □ beznă inițiatică.

A-i cădea drag şi dor sunt, şi ele, faze ale amorului. Căci a-i cădea drag ("□i cade dragă fata") presupune o agresiune □potriva propriei ființe-fire - schimb□d, prin căderea □tru drag, □suşi firul sorții, mersul echilibrat □ banalitate (şi, aparent, la o suprafață oarecare) al existenței. Şi, deodată, căderea, Revelația faptului că nu există niciodată o suprafață sigură a existenței, ci, mereu, trepte de pe care cazi, pentru a □văța să te ridici. Şi ridicarea □tru drag este una conformă cu Firea Originară, care fire □că nu era supusă categoriilor-zei, dar se con-forma Erosului Primordial, ca Spirit Proiectant.

Dorul este o chemare de dincolo de zările metafizice, este o teleologie a lumilor şi o telepatie a spiritelor-spirite care se cheamă □tre ele, fără a se numi dec□ cu numele Chemării, pentru □plinirea Unicului Spirit. Dorul este durere şi dorinţă nesf□şită, este ambiţia divină a Spiritului a-şi tăcea Logos-urile; de aceea, dorul devine sinonimul lui Lucifer, care-şi caută, prin toate ipostazele-cosmosuri (Ea - Cătălina fiind simbolul Eului Ahasveric al Lucefărului căutător), Sinele - şi, de aceea, "Dă orizon nemărginit / Singurătății mării" (nu se liniştește niciodată prin valurile-lumi - ci tinde, esențial, spre Dincolo-Spiritul Revelat) - şi □plinirea lui este, mereu, doar □ zona mistică a nopții bogate*: "Dar nopțile-s de-un farmec sf□t / Ce nu-l mai pot pricepe". Dorul este, de aceea, nu pentru pricepere şi supunere, natura lui nu este □ c□pul expresiei-Logos: el este de nespus, este stare de nesupunere (de Revelație), la care ajunge amorul ("Luceşte c-un amor nespus, / Durerea să-mi alunge, / Dar se □altă tot mai sus, / Ca să nu-l pot ajunge" - s-a ajuns la amorțirea durerii □aintea Revelației: "… dureri, pe care [transcenşi prin poarta inițiatică a Lunii] le simțim ca-n vis pe toate"; singurul cuv□t-parolă a eternității este unul care nu mai ține de trupesc, ci de zborfulger: excelsior, mai sus).

Patima este rugul de suferință pe care se crucifică de bună-voie cel care-i chemat de zările metafizice ale dorului:(I-127) "Ca două patimi fără saț / Şi pline dentuneric" (autofagie energetică) energia neagră-haos, umbra neagră-haos, se cațără ne□chipuit de repede pe singura față a lumii, cea căreia □ devenise umbră - şi redevine Spirit; lipsa de saţ este nu doar autofagie, ci prevesteşte desfigurarea lumii, pentru Buna-Vestire, Schimbarea la Față, Revelarea-Proiectului-Spirit).

Iubire nu are, □ *Luceafărul*, dec□ trei relevanțe, □ text:

a) □ pasajul □ care Luceafărul □ spune fetei de □părat că □ va da proba

adevăratei iubiri (deci, o chestiune de □plinire a principiului cosmic-Eros): I-129 “Dar voi să ştii asemenea / C□ te iubesc de tare” (“ora de iubire” cerută de Hyperion lui Demiurgos, ca şi “o zi din viaţă” şi “o oră să fi fost amici”, I-143, din *Pe l ă plopii fără soţ,* sunt expresii nonlimitative, ci doar semne ale ciclului-cerc sacru, al resacralizatei lumi, prin □toarcerea ei la principiul Eros, originar); probabil dinamismul verbal (iubesc) este impus tot de calitatea de principiu, a actului-Eros;
b) c□d Cătălin vorbeşte despre principiile care succed patimii-amor şi desăv□şesc Erosul: I-131 “Şi ca să-ţi fie pe deplin / Iubirea cunoscută” etc. deci, Erosul-act de cunoaştere, de iniţiere: este artă, meşteşug şi religie, totodată - este Ritualul de □mplinit, pentru a dura-□ălţa Cetatea-Spirală a Spiritului;
c) c□d Luceafărul-Hyperion vorbeşte, cu Demiurgos-Sinele Absolut, despre compensaţia de principiu: nemurire, contra “o oră de iubire” (I-133 “Reia-mi al nemuririi nimb / Şi focul din privire, / Şi pentru toate dă-mi □ schimb / O oră de iubire”). Şi trebuie □ţeles clar, că nu e vorba de o simplă t□guială (dă-mi şi poţi să-ţi iei): Demiurgos nici măcar nu pune □ discuţie conceptul de iubire, deci, El nu contestă nicidecum principiul cosmic (care principiu, □ definitiv, este sinonim cu acţiunea demiurgică, cu descătuşarea lui Gott din Gottheit); Demiurgos este dezgustat de personalizarea Eros-ului şi de latura pragmatic-cosmică a Eros-ului (naşterea) : “Dar piară oamenii cu toţi, / S-ar naşte iarăşi oameni”. Este dezgustat şi disperat de această morişcă absurdă a ciclicităţii cosmice, morişcă rezultată dintrun principiu at□ de frumos şi profund. De fapt, Demiurgos este dezgustat şi disperat că doar at□ se pricepe din Eros-latura pragmatică şi aparentă: □ exasperează lipsa de sensibilitate, de afinităţi oculte, □tre spiritele trimise □ “văile sure” să amprentezeformeze. El şi-ar dori o altă naştere (nu deşerte idealuri, nu valuri, nu ieri-azi, nu răsărit-apus): Naşterea ca Principiu Pur, Facerea lumii ca Ritual, fixat alchimic □ schema-mandală a celor 7 cicluri-roţi energetice ale Trupului spiritual al Cosmosului. El doreşte Naşterea-Revelaţie, naşterea ca fixare □ Lumină-□nţelepciune”, sau □ Lumina-Orfism, sau □ Lumina-Sf□tă Treime: Dreptate-Adevăr-Fire, căci “păm□tul-□ bucăţi”, redevenit “□părăţie”, este Revelaţia Păm□tului ca Eden, dincolo de aparenţa Cadavru, din *Demonism*, I-229, deci este Adevărul, Firea Adevărată; sau Lumina Pură a Principiului Demiurgic, sugerat dedesubtul simbolurilor sterildinamice catarg l□gă catarg - care, □ definitiv, reprezintă re-contopirea, prin resurecţie spirituală, a Păm□tului cu Cerul (catarg l□gă catarg = refacerea trunchiului Originar, al Arborelui Cosmic) şi oştiri (de fapt, ca-n *Scrisoarea III*, “mii de capete pletoase, mii de coifuri lucitoare” - cometele, stelele-v□tejuri, care să readucă prin străbaterea-străpungere a
aparenţelor de păm□t lung şi mare largă, la stare orfică originară, din *Dintre sute de catarge*: “Nenţeles răm□e g□dul / Ce-ţi străbate c□turile…”
Dacă se reciteşte textul, se observă că reacţia lui Demiurgos este faţă de segmentul neiniţiat al Logos-ului hyperionic: “Din chaos, Doamne-am apărut / Şi m-aş □toarce-n chaos / Şi din repaos m-am născut, / Mi-e sete de repaos.”. Răspunsul lui Demiurgos este ciudat, şi tocmai de aceea, revelator, căci nu se raportează la spusele lui Hyperion, ci se raportează tocmai la ceea ce nu spune Hyperion şi ar fi trebuit să spună, pentru că ar fi trebuit să ştie: “… Nu cere semne şi minuni / Care n-au chip şi nume”.
□n stadiul originar, Dumnezeu, prin Adam-alter ego-ul său, a numit (funcţia onomaturgică, din dialogul *Cratylos* al lui Platon), adică a □semnat cu pecetea minunii totale, unice şi irepetabile, fiece trăsătură a Chipului Cosmic, a Proiectului cosmic (căci cosmosul este Adam, iar Adam este chipul lui Dumnezeu). Deci, traducem: nu poţi să ieşi din Sinele Absolut, tocmai pentru că este Absolut, Desăv□şit. Inexprimabil şi Necunoscut, deci (dec□ ca fulger □cremenitor al Revelaţiei-Tot-şi-Nimic). A fost odată pentru totdeauna pecetluită firea-Lume, toate au fost spuse şi, implicit, tăcute - supuse, adică, Misterului Eternităţii (Inexprimabil şi Indicibil). Semnul, ca minune, nu poate exista, se autoresoarbe □ Sinele Mistic: n-are chip şi n-are nume (nu se reprezintă dec□ pe sine □tru sine).
Primul lucru pe care i-l oferă Demiurgos lui Hyperion, pentru a avea Revelaţia Adevărului (dar şi a propriei sale orbiri) va fi □ţelepciune-□temeiere, “cuv□tul meu dent□” (răzbaterea, smerită, dar ne□duplecată, prin vălul Iluziei, care la el, la Hyperion, este Vălul Durerii-Oboseală Fiinţială, Acceptare a Absurdităţii ca Absurditate, iar nu ca treaptă iniţiatică). Doar aşa se va situa □ propria temelie - adică □tru Sinele-Demiurgos.
*
* *
Dragostea-iubire este cea care uneşte capetele-sfere (emi-sfere) □ semnul □plinitor al spiralei spiritualizante a fiinţei, joc al reintegrării, □ cerc şi spirală, □ transgresarea şi regresia spre somn, către Edenul-stare de □plinire spirituală“ (I-79) “Hai şi noi la craiul, dragă, / Şi să fim din nou copii / Ca norocul şi iubirea / Să ne pară jucării (…) Adormivom, troieni-va / Teiul floarea-i peste noi, / Şi prin somn auzi-vom bucium / De la st□ele de oi”.
Iubirea este curată şi propensează spre starea de nimb-farmec, de regresie edenică, de regăsire a sinelui □plinit: (I-160, *Nu mă ţelegi* : “Azi c□d a mea iubire eat□a de curată / Ca farmecul de care tu eşti □presurată”). Iubirea este starea de □plinire pentru Spirit - de aceea afirmam mai sus, că iubirea, la Eminescu, este forma metafizică de recuperare a Satanei-Haos [13] . Iar iubita nu este dec□ un proiect, un arhetip care trebuie transformat, prin iubire - din nou, □ mod de a fi. Iubita (femeia iubită) nu este altceva dec□ iubirea, este forma dinamică de reintegrare a Sinelui □

sacralitate [14] (cf. modelul oferit de *Luceafărul*, unde fata de □părat nu are nume, dar are funcţie: este ademenire către Spirala sacră, re-căutare-re-găsire a Sferei). Amorul este pierderea măsurii (hybris-ul demiurgic), opacizarea arhetipului, am□area m□tuirii, pătimirea (prelungită, p□ă la inițierea □ eros); rezultatul va fi, □să, tot revenirea la limpezimea arhetipală - cu alternativa: indiferentismul nirvanic ("nemuritor şi rece").
Sfințenia □depărtată, asimilată de amor (I-168) "C□d dorul meu e-at□a de ad□c şi-at□ de sf□t / Cum nu mai e nimica □ cer şi pe păm□t / C□d e-namorarea de tot ce e al tău, / De-un z□bet, de-un cutremur, de bine şi de rău [dependența bineluirăului de patima-orbire]/ C□d eşti enigma □săşi a vieții mele-ntregi" (amor devine sinonimul labirintului - mandală, pentru inițierea □tru Ființa Divină) - finalul este pierderea legăturii-armoniei Sinelui: orbirea, consecință a patimii - deci stoparea, □ plină vehemență, a demersului inițiatic, şi transgresarea vehemenței unui sine personal, căutător de enigmă, □ □săşi Enigma Divină, Depersonalizată: "Azi văd din a ta vorbă că nu mă □țelegi" (amorul-patimă orbitoare a trecut: inițierea a ajuns la final la stadiul iubire, c□d Ea-Legea este negată ca persoană şi, implicit, resorbită, ca Arhetip, de Spiritul-Enigmă; este o inversare a rolurilor, devenind consubstanțialitatea divină a participanților la misterul erotic) [15] .
Iubirea e joc senin (I-45, *Floare albastră*), o urmare firească □ viață şi □ moarte, a etapelor sacralizării: mitul-minciună ("Şi mi-i spune atunci poveşti / Şi minciuni …"), vegetalizarea ("Vom şedea □ foi de mure"), ascunderea sub pălăria fermecatăcerc sacru ("De mi-i da o sărutare / Nime-n lume n-a să ştie, / Căci va fi sub pălărie …"), cobor□ea □ infern ("Apuc□d spre sat □ vale … □ bolți de frunze …") a cuplului Orfeu-Eurydice, st□pul Lunii şi al lumii ("Ca un st□p eu stam □ lună" - situarea □ lună - ca Arbore Cosmic Desfrunzit şi lipsit de Floarea Albastră-Iubită Arhetipală), Floarea Albastră, ca dovadă (revelație inițiatică a Erosului-Principiu Cosmic Etern). Logos-ul-Eros decurge cu firescul organizării sferei lumii mistice, □ nevăzut (sub pălărie), finalul de după punctele de suspensie fiind, de fapt, un fals final: punctele de suspensie (iar nu expresia verbală a ultimei strofe) conțin Revelația Florii Albastre, a Principiului Indestructibil şi a Arhetipului Indestructibil (dar şi Indicibil). Tristețea-pustiu a lumii este doar indicația ocultă a evitării răm□erii □ zona Māyā - şi □biere (□cifrată) la cutezanța de a folosi st□pul ca scară, pentru suirea-contopire cu arborele Cosmic, □locuit (printrun fel de sinecdocă, □ c□pul semantic al vegetalului), prin Floare Albastră (stare divină, □plinire a Spiritului, dincolo de "semne şi minuni").
*****
*** ***
Logos-ul iubirii transgresează, totdeauna, □ Logos edenic-Spirit necontradictorial; Logos-ul-iubire este expresia generalizării celei mai largi a zeilor - a se vedea, □ acest sens, I-59, *Crăiasa din poveşti*, unde Mercur (dinamismul comunicativ al lumilor-cosmosuri) şi Venera (□cremenirea □ Arhetip) participă la ritualul cercurilorroți, de □-c□tec şi al trandafirilor (des-c□tec spre discreția-tăcere mistică), prin care se ajunge la Logos-Mythos: "Iar □ ochii ei albaştri / Toate basmele s-adună".
*****
*** ***
□mplinirea, sub semnul Armoniei, a Eros-ului, produce, □ poemul *La mijloc de codru* … o explozie (pusă sub semnul zborului-pasăre) a germenilor esențiali, ținuți, p□ă la consumarea perioadei inițierii, □ temnița Logos-ului, ca labirint-fenomenalitate : "La mijloc de codru des / Toate păsările ies, / Din huceag de aluniş / La voiosul luminiş …". Ceea ce rezultă din triumful □plinirii energetic-spirituale a Eros-ului - este imaginea re-hieratizată, re-mitizată, a unei lumi a Arhetipurilor: "□n ad□cu-i [balta-monadă] se pătrunde / Şi de lună şi de soare / Şi de păsări călătoare [Fulgerul-Zbor şi R□l-Demiurg, totodată],/ Şi de lună şi de stele / Şi de zbor de r□durele (pasăre şi geometrie perfectă, edenică)/ Şi de chipul dragei mele …" (□ mijlocul icoanei-mit stă Revelația-Eros: chipul dragei mele - hotar care (se) poate stabiliza Mythos-Chip, sau destabilizează mitul, prin desprinderea-punct de mişcare: o prea frumoasă fată … (Vergina Maria, ca icoană, este sinonimă cu Chipul-Eros). Eros-ul-Logos Pur (Spirit autorecuperat) implică o tăcere hipersemantizată: (I-88) "Şi, lăs□du-te la pieptu-mi, / Nu ştiam ce-i pe păm□t, / Ne spuneam at□ de multe / Făr-a spune un cuv□t". Eros-ul, ca daimon demiurgic, trebuie □treținut prin candela credinței (foc demiurgic), pentru a-l menține □ starea de Mythos (zona sferelor Arhetipuri): (I-143) "Ai fi trăit □ veci de veci… / Cu ale tale brațe reci / □nmărmureai măreț [n.n.:hieratism de statuie-icoană, şi demonism al nemuririi reci] / Un chip de-a pururi adorat … / Tu trebuia să te cuprinzi / De acel farmec sf□t / Şi noaptea candelă s-aprinzi / Iubirii pe păm□t".
*****
*** ***
III. MORFOLOGII ENERGETICE ŞI MISTERIUL COSMIC AL NOPŢII
Motto: "*Din Chaos se-ntrupă Erebos şi Noaptea, neagrăntruchipare, / Ci Noaptea odrăsli la r du-i Eterul şi Lumina zilei, / Pe care-i zămisli urma unirii sale cu Erebos.*"
(Hesiod, *Theogonia*)
A. Morfologii energetice (caii albi ai mării, flori-stele, laptele cerboaicelor, cerb, □părat-mag, cavalerul-călugăr)

Să vedem cum se nasc zeii-arhetipuri, □ viziunea celui at□ de scufundat □ dialectica g□dirii greceşti - dialectică pentru at□ de convingătoarea Visare □tru Logos. G□direa mitică eminesciană este extrem de la laborioasă, realiz□d legături subtile, pe dedesubtul imaginilor, tensionate prin Logos-ul Poetic recuperator.
Evident, nu există Natură - ci există corporalități energetice. Sau există stări de corporalitate şi de non-corporalitate (ocultare) energetică: sunt schemele, proiectele energetice sau, pur şi simplu - funcționalitățile energetice.
Copacul, spre exemplu, este o corporalitate energetică, dar, □ acelaşi timp, este şi un proiect energetic cosmic: este Arborele cosmic.
Izvorul este o corporalitate energetică, dar □ primul r□d, este o funcție energetică şi un proiect energetic: uneşte increatul cu creatul, informul cu lumea formelor, subpăm□tul (chtonianul, plutonicul) cu coloanele energetice ale Muntelui - ba, atunci c□d izvoarele devin f□t□i, s-a creat deja Axa Energetică a lumii (Muntele Acvatic sau Arborele Acvatic: "Apele pl□g, clar izvor□d □ f□t□e - f□t□a fiind tulpina acvatică a Cerului - stare de spiritualitate pură, purificată din origini).
CAII ALBI AI MĂRII
Tot aşa, caii albi ai mării sunt corporalități energetice, dar sunt şi proiectări energetice ale spumei mării □ extensie spațială accelerată, extrem dinamică; ei unesc tenebrele demonice ale mării şi halele-ceruri oculte ale mării (locuri de conservare, purgatorii sau, pur şi simplu, depozite arhetipale - ale zeilor - *Odin şi Poetul*, I-242 şi *Memento mori*, I-279) - cu dezvoltarea verticală □ sus a Muntelui Solar. Albul demonic al cailor (de fapt, albul provenit din zona chtonian-plutonică) vrea să coincidă cu revărsarea albă a zorilor, trec□d de la ritmul valurilor, sacru şi reiterant, la ritmul cerurilor zorilor (cf., *Memento mori*: Structura Muntelui Cosmic al Daciei, de sub care nasc caii mării şi de pe care □u351 si iau av□t zorii "□ coruri dalbe", I-264 - caii albi ai mării şi I-265 "zori □ coruri dalbe"). Niciodată nu ies caii spre zi-noapte - şi zorii sunt reziduuri-spume ale păm□tului-apă, care se □alță, transcende □ Munte.
FLORI-STELE
Florile focoase şi stelele au aceeaşi structură energetică, de rotire pirică (v□tej-vehemență, spre transcendere) □ cadrul proiectării Frumosului către Sacru. Floarea (albastră), ca şi steaua, are sorginte cosmică, este □păcare a uranicului cu chtonicul, floare □-florită pe arborele Cosmic - ca Revelație-□nflorire. □n plus, povestea □gerilor (din *Povestea magului…*, I-293) le aduce, am□durora (uranicului-stea, şi chtonicului-floare), o funcție energetică □ plus: de a confirma Spiritul dinamic, ciclic: ele (floarea-stea, steaua-floare) conțin aripa, care aprinde şi stinge lumina-viață (trezirea Spiritului □ lutul-formă), dar şi nucleul-s□bure de lumină, care se lasă aprins şi stins (căci, arhetipal, este lumină veşnică). Steaua este aripă şi □florire ciclică, □ candelă (cf. Arborele Cosmic al nuferilor galbeni, pe lacul uranic, I-59): pe locul unde s-a stins, ea continuă să aştepte (□ stare arhetipală) reapinderea, reactualizarea, □ fenomenal, a Proiectului-Ființare. Steaua este şi răm□e Arhetipul spiritualizării, la Eminescu.
LAPTELE CERBOAICELOR
CERB
La fel, laptele cerboaicelor, muls de z□e □ cadru (z□e ieşite din copaci, deci zeități fitomorfe), este izvorul subteran al luminii uranice, cer purificat prin căldura labirintului organic-Cerb (Cf. Cristul-Dionysos al serbărilor dionisiace, □ care un cerb era sf□u351 siat de bacante şi bucățile cerbului aveau funcție euharistică). Laptele cerboaicelor este minunea albă, Revelația, conținută □ umbra verde (labirintul-mandală al codrului). La fel ca Soarele şi Luna □ zona uranicului, există Soarele şi Luna chtoniene (intra-codru), ale Cerbului: neamul Cerb (I-78) "Lună, Soare şi Luceferi / El [codrul] le poartă-n a lui herb, / □mprejuru-i are dame / şi curteni din neamul CERB". Cerbul cu coarne-raze (rămuroase) este Soarele Mistic (Negru), este izotopic semantic, deci, cu Hyperion [16] . Ca şi Hyperion, recuperează ying-ul ți yang-ul cosmic, refăc□d, din dame şi curteni, starea rude mari □părăteşti - ca şi Hyperion, produce căutarea şi revelația sferei-Eros, prin cele două emisfere, parteneri de somn, □chişi □tre cercurile (sferele) concentrice ale sacralității-visare (Mythos): "Adormi-vom, troieni-va / Teiul floarea peste noi…"(I-78), sau "Adormind de armonia / Codrului bătut de g□duri, / Flori de tei deasupra noastră / Or să cadă r□duri-r□duri"(straturile concentrice de flori-stele formează imaginea sferelor concentrice ale lacului-Styx: "Tresărind □ cercuri albe / El cutremură o barcă…").
Cerbii cu raze-coarne, ca Sori-Negri (Sori Mistici), aduc aminte de hiperboreenii daci, valahi (ba+la[hi]), negri, stăp□i negri, adică mistici - popor mistic [17] . □n-lunarea sau □-stelarea uranică(ochii magici ai cerului) sunt dublate, □ zona codru, de stemele-stele din fruntea bourilor: (I-80) "bouri □alți cu steme-n frunte". Deci, astralizarea are, mereu, un suport heraldic, un animal sacru care apără astrul, □ alimentează astral, prin forța sa mistică (coarnele = nimbul mistic, iar bourul este mască de zeu [18]). Aşa-zisa "Natură" eminesciană este structură complexă de simboluri, de relații energetice-cosmice, datorită cărora zonele spiritualizate comunică □tre ele, se reenergetizează reciproc şi ciclic (re-□depărtează, veşnic, Logos-ul-lume: arhetipurile eminesciene sunt veşnic vii, dinamice).
□MPĂRAT ŞI MAG
Căci şi cerbii-sori, bourii stelari-lunari etc. sunt susținuți □ / de structura Codrului, de fapt □/de Arborele Cosmic, Arborele Mistic: periodic, conform buddhismului, se produce Mahapralaya [19] - şi: " Ca şi frunzele de toamnă, toate stelele-au pierit" - Arborele Cosmic se defoliază, dar structura sa arhetipal-energetică

aşteaptă semnul Magului(acel intium, Punctul Abstract, singurul cu valenţe demiurgice), pentru a trece, din nou, spre evidenţa-Logos, Punctul de Mişcare-□mpăratul:Magul, deci, este Eul Mistic, Arhetipal - □mpăratul este eul activ-spiritual, agresiv şi victorios - urm□d, □să, inevitabil, după piscul-□thman - decrepitudinea Logos solicit□d, din nou, intervenţia-revizia Magului (a se vedea călătoriile mistice ale Magului, *Povestea Magului*…, I-287). Deocamdată, starea de □mpărat aduce cu ea re-□stelarea, resolarizarea, re-□lunarea etc. Colonii de lumi pierdute - se regăsesc, resurecţional, □fr□g□du-şi neutralitatea "sure văi de chaos".

"Natura" eminesciană este, deci, structura energetică □ care, ciclic, se trece dinspre evidenţa expresivă, spre tăinuirea (re-energetizatoare) mistică, dinspre pierderea aparentă, spre regăsirea esenţială.

B. NOAPTEA - Misteriul cosmic al Nopţii (noapte, umbră, negură, nor; chipul)

Misteriul cosmic se numeşte, la Eminescu, noapte. Noaptea este adevărata "natură" eminesciană. Noaptea, la Eminescu, nu este □tunericul nefiinţei, ci este această stare mistică, de ciclicitate şi reciclare a energiilor spirituale, □tre cosmos-expresie şi aneantizare-Revelaţie, □tre □trebarea creatoare şi răspunsul recuperator □tru indicibilul arhetipal (revelat).

Căderea □ "noaptea nefiinţei" (*Scrisoarea I,* I-102) nu este altceva dec□ recăderea □ Mit, □ starea de Spirit Pur - după care se □teţeşte, iar,"cazanul" clocotitor al ciclurilor-logos-uri. Aceasta şi □seamnă sintagma noapte bogată: noapte-ca-Revelaţie. Adevărul-Dreptatea-Firea. Sau, pur şi simplu, eternul □ceput.

□mpăratul este starea de Spirit care a impregnat cu Mythos-Logos-ul cosmic.□mpărat este starea (precară) de echilibrare a Mythos-ului cu Logos-ul (p□ă c□d intervine Magul, care le confundă, purific□d Logos-ul). Dar este şi sf□şitul □părăţiei cosmice, tocmai prin starea de desăv□şire. Alimentarea energetică, realimentarea ciclică a cosmosului este făcută prin semnele Magului.

Starea mistică a □mpărăţiei şi □mpăratului, stare nevăzută-indicibilă - este Magul.

CAVALERUL-CĂLUGĂR

Starea activă, de structurare a □mpărăţiei şi □mpăratului - este Cavalerul-Călugăr (fost □mpărat, deci ciclu reluat, cu finalitate transgresată semnificativ: Cavalerul-Călugăr, ca şi Voievodul, sunt stările cristice ale drumului - Golgotă, de □trebări-c□tiri, către □mpăratul-Dumnezeu (nu deitatea incoruptibilă): □mpăratul-Dumnezeu poate fi preaplin, poate fi pervertit; această pervertire trebuie prevenită prin distrugerea-ruinarea coastei Muntelui, transformată, din Palat al Soarelui, □ drum de iniţiere, cale-dao, strangulare cu obstacole-lupi (lupul *Eddelor*, lupul Fenrir, care □gurgitează lumea-amurg a lui Odin şi regurgitează, resurecţional, zorii-lumea lui Vidar). Magul este rareori partizanul creaţiei, doar atunci c□d iniţiatul este conştient de criza propriei demiurgii. Magul este indiferenţa-receptacul: de la / din el pornesc căile şi □ jos, şi □ sus. El "□vie" strigoii (Arald şi regina), vrea să-i salveze (de fapt, □cearcă un compromis □tre fenomenal şi esenţial, un compromis prin care să blocheze Logosul, c□ mai mult, undeva □tre haos şi Spirit - tentaţia sa fiind, □ intenţie, vinovată de □călcarea principiului cosmic suprem al circularităţii, recuperatoare a Sinelui), dar, neput□d, revine la □ţelepciune (starea de supunere la Principiu): □pietreşte □ mit, av□d deasupra zborul alb-negru, harap-alb, spiritul (rom□esc) binar: negru şi solar, □tru şarpele cu pene, t□□u351 s + zbor, chtonian şi uranic (corbul alb + corbul negru se scurg unul □ celălalt, pun □ comun cele două componente, spirit şi haos, rezult□d şarpele ce-şi □ghite coada - ouroboros-ul).

De aceea, noaptea este starea de □mpărăţie (Logos-Mythos, cf. I-287, *Povestea magului…*) re-alimentată de Magul, care-l iniţiază pe □mpăratul-fiu (Novacul, Novatorul) susţin□d lupta dintre lumi a Călugărului-orfism de-gradat şi re-gradat (din □mpărat oţios, devenit factor dinamic, Călugăr-Cavaler al Revelaţiei, al Graalului, potirul-iluzie şi, de fapt, potirul-lume: "Dar nu aici" - nu e dincolo spaţial, ci e dincolo energetic: Călugărul va trebui, cu puritatea şi revelaţiile acumulate, să re-urce coastele destrămării şi impregnării cosmosului cu starea de □mpărăţie (să treacă prin / □ misterul nocturn al altor dimensiuni): revolta şi deznădejdea lui sunt stări de maximă intensificare energetică, pregătind Punctul de Mişcare, care să producă lumea-aici) - I-306. Călugărul este Cavalerul Templului, Cavalerul Templier: templul arab conţine taina ("din st□ce năruite, din pietre şi din bulgări" □seamnă potenţialitatea Muntelui de a transfigura orizontala atomizată - st□d □ faţa valului amar, adică al tensiunii-durere către a fi □ lume: Amar-Revelaţia din templul arab, din faţa amarului, este Graalul: sfera argintie-eros divin: lume de ne-aici, pentru tensiuni iniţiatice care s-o facă lume de aici: noua lume, absolut pură, Hyperboree-Eden.

UMBRA

Dacă noaptea este o stare mistică a cosmosului energetic, umbra este un adăpost energetic, consubstanţial cu structura eternă a codrului, consubstanţial cu structura arhetipală a Omului: "Ar atrage-n visu-i m□dru / Umbra umedă din codri" "□n umbra-ad□că de păduri" etc. Ca şi noaptea bogată, umbra presupune esenţa luminii (esenţa mistică este neagră), ocroteşte potenţialitatea luminii: "Umbra-n codri ici şi colo / Fulgerează de lumine".

Umbra este un adăpost energetic al sinelui, pentru a nu fi corupt de contingent, de iluzia-deşertăciune: "Răm□eţi □ umbră sf□tă, Basarabi şi voi Muşatini, / Descălecători de ţară, dătători de legi şi datini"sugerează potenţa luminii: sarab = soare,

solar iar ba = stăp□ [20] , iar muşat = frumos, solar; deci, Basarabii şi Muşatinii sunt arhetipuri divine ale Omului). Umbra e sf□tă, fiind depozitara mistică a ființei (şi, □ acelaşi timp, dublul ocult al ființei - cf. şi umbra lui Dan-Dionis, din nuvela *Sărmanul Dionis*) - Umbrele cobor□e-născute din lună sunt, de fapt, poporul lunar, rătăcind, inconsistent şi inconştient, pe păm□tul contingent: "Lun-atunci din codri iese…/ Zugrăveşte umbre negre / Pe c□p alb ca de zăpadă" (cf. şi cobor□ea alaiului de umbre-schelete, dinspre Lună, din basmul poetic *Făt-Frumos din lacrimă*). La fel, esența purceasă din femeie, "poporul" inconsistent al virtualităților pe care le emană zona femeie: "Se răsfr□ge ca-n oglindă a copilei umbră plină, / Umbra ei, ce ca şi d□sa stă □ rugă-ngenuncheată". (Umbra, ca esență, "redublatoare" □tru Arhetip, a formei, mimează, de fapt statornicind ipostaza eternă, extrasă din versatilitatea formei ne-umbră: "C□e-o femeie (…) □u351 si desfăşura trecătoarele umbre prin spațiul neguros, asemenea zeilor □tunecați din epopeele nordice" - II-282, *Sărmanul Dionis*).

Ca să evidențiem caracterul esențial al umbrei, la Eminescu - amintim că umbra precede chiar nefăcutele (deci, umbra este "contemporană" cu Proiectul Ideal - şi nu numai at□: umbra ajunge sinonimă cu Proiectul Arhetipal, insinuat dinspre Spirit spre haos): "Umbra celor nefăcute nu-ncepuse-a se desface" (*Scrisoarea I*, I-101).

Umbra, la Eminescu are şi sensul de reziduu, dar această ipostază ambiguă, subtilă - □tăreşte sensul de esențial, de rezistență, dincolo de ființă şi formă, al umbrei: ea □cepe □ainte de □ceput, ea sf□şeşte după sf□şit: "Dar de-ale vieții valuri, de al furtunii pas / Abia conture triste şi umbre au rămas.". Umbra este la hotarul dintre spirit şi haos, umbra este □săşi amprenta, ca proiect principiu - este alfa şi omega, la limita (versatilă) dintre ființă şi neființă. Ea este, căci reflectă voința, at□ a □tunericului-haos (de a primi amprenta) - c□ şi a Spiritului-Lumină (de a da amprentă). Umbra este □săşi Moartea (Inițiatică), cea care pecetluieşte Edenul cu veşnicie - veşnicie a luminii □ăuntru, veşnicie a revenirii □tunericului, pentru a sili lumina la revenire, □afară (expresiv): (I-247) "Mergi tu, luntre-a vieții mele (…) Unde Sfinții se pre□blă □ lungi haine de lumină, / Unde-i moartea cu-aripi negre şi cu chipul ei frumos".

"Se apropie-argintoasă umbra nalt-a unui □ger" (evidența amprentei asupra haosului este umbra: sacralitatea-Spirit este intermediată prin voința de vedere-Revelație: □ger). □n poemul *Rugăciune* (II-37): "Umbră facem păm□tului", □seamnă că acceptăm să fim voința de amprentare a Spiritului.

Rareori, umbra are sensul, cel puțin aparent, de nestatornicie, de fugă față de consistența (presupusă) a luminii-formă: "Şi □ farmecul vieții-mi / Nu ştiam că-i tot aceea / De te razimi de o umbră / Sau de crezi ce-a zis femeia". Logosul feminin urmează natura şi funcția feminină, de creație şi proliferare infinită: a te răzima de umbra zicere a femeii □seamnă să te rezemi de infinit. De aceea, mai cur□d ar □semna derut□d (□ sensul pythiac, sibyllinic, al cuv□tului) vis-□-vis de infinit, dec□ de necrezut, desființător al □crederii.

Umbra oferă solemnitate, ca limită □tre irealitatea mistică (realitatea esențială) şi realitatea contingentului (irealitatea-iluzie): "Tot ce stă □ umbra crucii" - mistica crucii numai prin hotarul dintre miracolul, stabil şi nevăzut - şi banalitatea năzuinței absurde, dar văzute, capătă stabilitate şi măreție sacră, Credința este măreață nu prin evidență, ci prin intuiție, Umbra devine simbolul necesității atitudinii de asceză, de acceptare a oricărei Golgote mistice, □ locul □pietritelor lumini iluzorii.

Jocul dintre □tuneric şi lumină este esențial pentru □țelegerea umbrei ca zonă de importanță fundamentală, de ctitorire voinței Spiritului. Spiritul este egal cu voința de expresie doar trecut prin "strunga" (cu funcție de confirmare): zona de iniţiere a umbrei. Astfel, paradoxal, umbra devine simbolul realei statornicii, fiind elementul de testare şi confirmare, piatra de □cercare a realității spirituale-voință de amprentare a haosului - tot aşa cum moartea devine starea realei statornicii a ființei şi a ființării: "Căci vis al morții-eterne e viața lumii-ntregi" (I-53).

NEGURA ŞI NORUL

Evident că negura şi norul ne sunt dec□ vălurile haosului, necesare pentru expresie-amprentare de către Spirit. Ca şi umbra, negura (□ poezia eminesciană) poate fi albă (fiind recipient pasiv al energiei Spiritului): "Neguri albe, strălucite / Naşte luna argintie, / Ea le scoate peste ape, / Le □tinde pe c□pie" (I-58), Ochiul magic al lunii determină apariția negurii, iar nu negura determină apariția lunii. Eventual, pot fi aburii lumii originare, şi Facerii lumii - dar tot ca funcția de fundal pentru formareamprentare. Luna magică, Spirit formator al visării, determină amprenta albului asupra plasticității negurii: luna creează ape şi le scoate (negurile) peste ape, amprent□d versatilul acvatic, le □tinde pe c□pie (creează starea de c□pie).

□n *Scrisoarea III*, aceeaşi negură alburie: "Vede țară l□gă țară şi popor l□gă popor / Ce prin neguri alburie se strevăd şi se prefac / □n □tinsă-mpărăție sub o umbră de copac".

Negura alburie este "materia primă profetică" din care se strevăd (proiectează) şi se prefac (formează din in-format) țară l□gă țară, popor l□gă popor, p□ă la saturația spirituală cosmică (de fapt, saturația-Logos): starea de □părăţie. Alături şi □ starea de □părăție este ascunsă şi limita amprentării spirituale, prevestitoare a dezastrului-apocalips, □tru reversibilitatea ființării: umbra de copac (Arborele Cosmic, □-foliat şi de-foliat, ritmic). Sub umbră, deci supuse forței tiranice a umbrei-creație (Proiect al Creației). Umbra este substitutul demiurgiei Copacului Cosmic. Ea este hotarul de negură dintre formare şi saţietate, limită ultimă a saţului, "dorului nemărginit" de a izvor□, ca lumini, "pe cărări necunoscute", din "sure văi de chaos". □ntre

haos şi Spirit domneşte spectrul reversibilității eterne: umbra (□spre şi dinspre ea porneşte Creația).

CHIPUL

Revenind la *Crăiasa din poveşti* (I-58), observăm procesul creației, dinspre negură-haos disponibil amprentării - de către chip - □truchipare. Din □tuneric se naşte lumina: din atot- cuprinzător este scos cuprinsul. Dalta-lumină scoate din marmură semnul ascuns de către piatră (piatra, ca □tuneric al in-formului care este, la r□du-i, densificare semantică maximă).

Apa este □tunericul-densificare maximă. Chipul-formă este rest, gură către Logos. Din cerc iese principiul, arhetipul, crucea nemişcată, ca simbol al tranzitivității şi intranzitivității eterne (Mercur-Miercuri este trecerea prin / printre universalii şi prin / printre zonele şi etajele cosmice, p□ă la Arhetipul Frumuseții-Vineri-Venera).

Pentru a scoate-n față, pentru a individualiza chipul, susträg□du-l duplicitățiireversibilității oglinzii-lac, trebuie să-i creezi semantica orientativă: sus-jos, viu-mort, t□ăr-bătr□. Trandafirii tineri sunt:

a) axe ale lumii-Chip (□tru-chipare, definire, semantizare): se produce ruperea, at□ de in-form, c□ şi de principiul abstract, circumscris roții-cerc ("aleargă apa-n cercuri"), condamnat la veşnică rotire □ sinele său expresiv-inexpresiv. Atunci c□d sunt aruncați trandafirii, totul se fixează, se con-centrează - dispar cercurile, sub vraja Axei-Arhetip (Cuv□tul-Venera);

b) deschideri ale potenței-săm□ță, sub petalele mistice (naştere □tru Mister);

c) semantizare, ca sens dinspre naştere spre moarte (t□ăr, către bătr□). Deci, a-l despărți (pe ceva-cineva) de starea de Arhetip, □seamnă a-l trece □ iluzia-formă, □ moartea-lac (poarta de cleştar, negura acvatică, dintre real-ireal). Sf□ta Vineri este mreaja către mit (prin poarta inițierii), pentru re-mitizare. Baghetele magice ale trandafirilor des-c□tă, desfac vraja cercului - con-centrează.

Cuv□tul magic al sfintei Miercuri este (□) zona de mult a eternității. Cuv□tul magic al sfintei Vineri este □ zona incertitudinii spațio-temporale (c□d? unde?). Crăiasa din poveşti şi-a ucis (inițiatic) Menitul - şi va răm□e singură cu Mitul: "lar □ ochii ei albaştri / Toate basmele s-adună". Crăiasa a văzut nevăzutul - şi şi-a scos, din nevăzut, □ față, Menitul. L-a făcut să iasă - şi ieşind din cercul apei, ca rotire-curgere, intră □ axa ascendent-descendentă: trandafirii tineri (sus) □ vor □ălța (□ vor scurge □ sus). Pe această axă-roată a chinului-fr□gere (expresia-Logos) se crucifică Menitul-Spiritul. Circularitatea expresivă este creatoare de criză. Roata orizontală păstrează Principiul, Proiectul, Potențialitatea - dar numai at□. Ieşirea din roata orizontală este criza, dramatismul, chinul expresiei care se neagă pe sine - este exorcizarea Logosului, prin / □ roata verticală Spiritului.

La fel cu negura, şi norul este uterul mistic al Luminii-Revelație: "Părea că printre nouri s-a fost deschis o poartă" sau "Nourii curg, raze-a lor şiruri despică…" (forma nourii, cuplată fonetică-semantic cu verbul curg, subliniază prin fonetica descendent-ocluzivă o-u, starea de labirint infernal, □ care intră Spiritul: doar Revelațiadespicare cu raza va echilibra-cumpăni Spiritul, aflat □ dinamismul inițierii).

Norii ascund şi starea de mag, deci norii sunt stimulatorii drumului de inițiere, tocmai prin ostentativa etalare a enigmei-□tuneric (noapte bogată a Misterului divin); norii sunt apărătorii stării de Munte, care potențează starea de Mag : (I-291)

"Deasupra-ăstui munte cu fruntea sterpită [n.n.: deci Spirit pur, care şi-a extirpat orice potențialitate de multiplicare-iluzie], / Deasupra de lume, deasupra de nori / Stă magul…".

*****

*** ***

A fugi (fuga) este ieşirea din sine, ieşirea din nor, spre reintegrare □ hieratic: conturul este angajat □ resorbirea spre Lumină-□ntuneric: a) "Hai ş-om fugi □ lume…; b) "Fug caii [n.n.: din firea veche, □ ființa mistică] duşi de spaimă şi v□tului s-aştern / Ca umbre străvezie ieşite din infern".

A goni - v□tejul metafizic nu angajează conturul, ci energia conturului; e o fugă □ sine şi prin sine: "De-i goni fie norocul, fie idealurile" (alungare prin sine a Sinelui, energia re-orientată spre Nucleul-Centru, ca dispunere a conturului, iar nu ca efort efectiv).

Gonind c□tările - alungare a energiei orfice (traiect orfic spre armonizare), contur efectiv al formelor armonizate □tre cărări-crengi ("Crengile-mi rup□du-le (…) Troienind cărările") - ca traiecte energetice efective, orientate spre Centru Spiritual: Doina-Foc ("Vara doina mi-o ascult (…) / □mpl□du-şi cofeile [Apa Vie-Foc] / Mi-o c□tă femeile" (Femeia Maria)). Purificarea prin foc □lătură Norul-Iluzie a temporalității, □lătură starea de V□tej Cosmic.

Corbii din *Strigoii*, gonindu-se □ roate, sugerează concentrarea pozițională, pur metafizică, pentru identificarea-Revelație, a Centrului (Cap V□f).

Mag

"Gonind biruitoare, tot veneau a țării steaguri": recunoaşterea-identificare, prin Revelație (□vingere a Norilor-Umbra Morții "…tot mai mare şi mai mare" □ Inițiere). A Centrului Mistic, nesortit-nenumit: bobul de gr□ mistic (opus pleavei) - Isus.

IV. SOMN-VIS-ANAMNEZĂ-MOARTE

Motto: "*S-a mai născut şi somnul, şi numerosul neam*
de Vise, / Dar fără-a se uni cu nimeni i-a zămislit

***cernita Noapte*".**
(Hesiod, *Theogonia*)
Există o rigoare a Creației, un Ritual al Creației: nu se face orice şi oricum - căci e o voință, Voința Ritualului Creației, limitează creația la o anumită grilă, din care nu poate fi exclusă ordinea. Cu at□ mai puțin - Armonia.
Eminescu este şi el convins că totul trebuie să se producă □tr-un anume fel. Chiar dacă, teoretic, totul este permis, □călcarea Legii (dharma) duce la exces, iar excesul-hybris duce la o altă lume. O altă lume care interesează (şi devine sacralitate), sau o altă lume, care nu interesează - şi despre ea nu se vorbeşte. Iată că □suşi Proiectul Creației presupune exclusivismul aristocratic (□ dauna unei aşa-zise "democrații") - şi o rigoare-fervoare a □ălțării către Unu, pe care o vom numi Monarhia eminesciană.
Exişti, dacă se vorbeşte despre / cu tine. Deci, inserat □ Logos. Exişti, dacă eşti convins că nu exişti (aşa cum exişti), ci că trebuie să te integrezi Monarhiei Cosmic, să transcenzi. Misterul nopții conține, prin etapele Somn şi Visare, şansa re-integrării □ Mythosul-Monarhie.
a. SOMN - VIS
□ntreg universul poeziei eminesciene este plăsmuit □ zona visului. Visul este adevărata formă de existență spirituală, sau, mai exact, este existența Spiritului □ / □tru Adevăr (conştiența visului ca vis face neputincioasă Māyā-□şelăciune chinuitoare): redivinizarea umanului, deci □thman trecut □ Brahman.
Deosebirea dintre Somn şi Vis este:
a) Somnul este o formă energetică, care deschide potențialul tranziție itranscenderii - este un canal energetic de autorecuperare esențială, este un "sol" energizant, care leagă fenomenalul de esențial, dar nu are valențe creatoare: "E somnul - bătr□ul la ureche-i spune - / O vorbă să nu spui, căci dacă nu taci, / Ca visul piere [n.n.: visul este "sperios", □ sensul că nu se arată dec□ celor apți pentru inițierea □tru Mythos - şi această fereală de inapții pentru inițiere este transmisă şi "solului"-somn] - cu greu se supune la magica-mi vorbă (…) / Atunci tu grumazu-i cu brațu-nconjoară. / El aripa lui şi-o ridică şi zboară, / Te duce cu d□sul □ lumea de vis" - *Povestea magului* …, I-301 (deci, somnul nu poate conforma o lume, ci acceptă lumea gata conformată de către vis);
b) pe c□d Visul presupune, □ mod necesar, valențe demiurgice (re-orfizante), dacă nu se suprapune chiar, cu totul, peste structurile arhetipale ale Mythos-ului: "Mergi tu, luntre-a viții mele, pe-a visării lucii valuri, / P□ă unde-n ape sfinte se ridică m□dre maluri…" (I-247, *Memento mori*). Visul poate să-l convingă, pe fiul de □părat □bătat de magie, să-l urmeze sub aripa intens dinamică a Somnului, spre viziunile conformate mitic: "E beat de a visului lungă magie, / □n brațe-i pe □ger [somnul] mai tare-a cuprins…" (I-302). Deci, Visul □u351 si dezvăluie esența activă, Somnul nu va face, deci, dec□ să-l poarte pe t□ăr şi să-i dezvăluie viziuni gata conformate de către Vis: "Vezi tu - zice umbra [Somnul]… / Păm□tul departe-ntr-un punct s-a contrage, / Căci lumi de departe □ puncte se schimb… / O stea un imperiu □tins e şi mare, / Cu sute de țări şi cu mii de ființi… / Şi regii sunt □geri cu aripi de-argint… / Aici lumea-antică urmează-a ei trai…" (I-303, *Povestea magului*…) [21]
Este evidentă setea eminesciană de a reconstrui, prin Somn-Vis, puritatea originară, existența arhetipală a Spiritului - deci, tendința de re-inițiere (recuperare), permanentă, a Spiritului, □tru adevărata lui identitate (lumea antică este sinonimă, la Eminescu, cu Edenul, cu structurile arhetipale, dinamice, ale Mythos-ului).
Somnul este mijlocul specific eminescian, prin care se retranscende Spiritul □ Mythos esențialitate - Mythos conformat prin vis-visare:
a) □ *Dorința*, *Sara pe deal* etc. cei "doi tineri singuri" regresează, prin intermediul Somnului şi situați fiind la Rădăcina axei lumii (copacul-tei, copacu-salc□), mai exact sub rădăcina lui Yggdrasil (Frasinul Lumii) - devenind fie germenii-cuplu ai refacerii (dinspre) origini-esența repurificate) lumii - fie Norne (Parcele germanicilor, hotăr□oare ale Destinului Lumii, pe care □ stăp□esc de dincolo de voința şi ştiința greşitoare a zeilor (timpul, pentru ele, este o sferă, nu o axă, o sferă □ care se amestecă Urd = trecutul, cu Werdandi = prezentul şi Skuld = viitorul): "Şi sur□□d, vom adormi sub □altul, / Vechiul salc□" - este semnalul regresiunii, autorecuperatoare □ esențial, □ lumea arhetipurilor, dar dincolo de zei, pentru că vechiul □ cazul salc□ului-Yggdrasil, semnifică lumea existentă, □ sfințenie, □ainte de impurificarea zeilor Aseni (impurificare ce va duce la amurgul Zeilor); semnul traseului ante-divin este sur□ul, simbol al absolutei nevinovății şi al recunoaşterii (ek-statice) a Sinelui Absolut;
b) □ *Povestea magului*…, Somnul e un □ger (androgin), care are o lume a lui, o stea-lume sacră, şi-l conduce (călăuzeşte, pe cale inițiatică-dao), pe fiul de □părat (care a urcat muntele inițierii p□ă la v□f, la Mag, devenind astfel □thman, cu propensiuni spre Brahman: această ultimă stare va fi atinsă prin contopirea cu Steaua Somnului, conformată de Vis). □l călăuzeşte □ lumea Vis-Mythos, către care trebuie să regreseze, pentru a se autorecupera energetic, orice obiect conştient de furtuna absurdă (vehemență autodistructivă) din sfera fenomenalului: "Furtuna la caru-i de fulgerenhamă / Şi-i m□ă cu glasul de tunet ad□c / deasupra ăstui munte cu fruntea sterpită, / Deasupra de lume, deasupra de nori, / Stă magul; priveşte furtuna pornită: / Deasupra lui, soare cu raza iubită, / Desupt, iarnă, ploaie, zăpadă, fiori" I-291 (de observat subtila sugestie eminesciană: furtuna e cu at□ mai □tețită, cu c□ se marchează, prin

apocalipsul-furtună, resurecția □tru esențial a fiului de □părat care, văz□du-l pe Mag, □u351 si vede, practic, □plinită propria lui stare de □thman: vederea Magului devine propria sa vedere, imaginea Sinelui său Transcens, eliberat prin mortificarea □ cadrul apocalipsului-furtună).

□ncercarea Muntelui - proba de inițiere a urcării din st□că □ st□că (progresivitate spre starea □thman), domin□d absurda furtună (vehemență autodestructivă a fenomenalului), presupune şi □cercarea recuperării stării Mythos; implicit, feciorul de □părat va recupera, prin proba Muntelui şi prin Zborul □ somn-vis, adevărul senin = esențialitatea, □ expresia ei pur spirituală: "M-oi duce p□'la poala muntelui Pion / Ş-apoi de-acolo eu muntele-am să sui, / Ca g□durilor mele aripe să le pui (a se observa prezența Visului, ca forță plăsmuitoare, □ transcendență, prin intermediul g□durilor plăsmuitoare: g□duri cu aripe = starea de visare-transcendere) … / ca singur să calc calea vieții cea de spini (…) / Să n-ascult dec□ glasu-adevărului senin" (I-290).

Somnul-vis, ca energetizare supremă spre Mythos (lumea arhetipală) nu poate fi dec□ succesiv urcării Muntelui: ceea ce □seamnă că orice Poet, fiind un visător, este un inițiat superior, stăp□ al Universului (universurilor). Poetul-Stăp□ trăieşte □ permanenta stare de Revelație; orice □trerupere a acestei stări este;

a) rupere de Eden, cădere din Eden (deci, motiv de tristețe-dor)

b) consumare energetică, pentru zădărnicie - rezult□d oboseala-tristețe a Geniului, aflat □ fața lumii fenomenale, dar stră-văz□d (prin ceața-Māyā) lumea esențelor.

Tristețea Geniului este şi starea de aşteptare a Revelației (de fapt, a re-intrării □ starea de continuitate a Revelației); este tensiunea de aşteptare la poarta-□thman. □n cazul Geniului, avem de-a face cu un somnambulism permanent - fie ek-static (c□d Geniul se desface de fenomenalitate "□mbătat de-un c□tec vecinic, □drăgit de-o sf□tă rază" - I-248), fie trist, c□d este silit să-şi □trerupă Revelația, aştept□d, tensionat, reluarea ei, □ alte structuri arhetipale: "Sultanul (…) priveşte trist la casa şeihului Edebali" (sultanul originar tocmai a fost □trerupt din visul său demiurgic - I-108) t□ărul Călugăr-Rege din *Povestea magului*… este trist, căci este □ aşteptarea Revelației imaginii iubitei din cosmosul paralel: "Ispită neagră d□sa? Un geniu rău, o, nu e! / Răspunse trist (…) / La mijlocul de aer, □ sfera de lumină, / Din frunte-mi se retrage raza cea de cristal, / Ea prinde chip şi formă, o formă diafanină, / □nger cu aripi, albe…"; aceeaşi stare şi □: "Departe sunt de tine şi, singur l□gă foc / Petrec □ minte viața-mi lipsită de noroc…" (urmează viziunea erosului recuperat: "□n sărutări unim noi sărmanele vieți" - apoi deznădejdea rupturii-ntrerupere a firului edenic: "Să uit cum dupo clipă din brațele-mi te-ai smuls (…) / Voi fi bătr□ şi singur, vei fi murit de mult!" - I-85).

Hyperion "… vine trist şi g□ditor / Şi palid e la față"; este starea de oboseală-tristețe a celui care

1) s-a hotăr□ să-şi suspende, parțial, propriul mit, dar, □ acelaşi timp,

2) este hotăr□ (maxim tensionat) să parcurgă drumul p□ă la capăt, p□ă la originea originilor, spre o soluționare definitivă - refacerea integrală a Mythos-ului. De aceea, şi sinceritatea, deplină şi tranşantă, a □făţişării (fața-chip, fără alte anexecorporalități) şi a Logos-ului-expresie: "Soarele e tatăl meu / Iar noaptea-mi este muma";

ochii conțin focul demonic-ahrimanic, giulgiul este negru (comprimare a stării misticeinițiatice noapte bogată), propunerea este fără meandre semantice: "Pe-a mele ceruri să răsai / Mai m□dră dec□ ele (stelele)" - este imperiosul:

mori iniţiatic! transcende! Redevino Lună! (□ spațiul sacral rude mari □părăteşti).

Viața este "vis al morții" - dar viața este necesară: este faza repetat-demiurgică, necesară pentru ca "Ființa-pentru-Ființare" (a lui Heidegger)

să merite starea Nirvana. Nu e posibilă moartea-liniştire fără viața-expiere prin chim (viața este aşteptare a Revelației). Nu e posibilă izbăvirea de karman, fără ispăşirea, prin chin, a □cărcăturii originare karmanice. Deci, visul morţii trebuie să fie □țeles ca o aşteptare prin care se pregăteşte zona de re-energetizare esențială = moarte, refacere a Mythos-ului.

De aceea, □ lumea fenomenală, Eminescu refuză orice construcție cu □cheieturi definitive, orice construcție fenomenală, pentru transcendere. Elementele de construcție, □ poemele eminesciene sunt fie

a) simbolice, construcția este abia schițată: coloane, arcuri, boltă etc. (coloana = simbol al transcenderii; arcuri =potențialități ale propulsării dincolo de limita-boltire; bolta = simbolul separației zonelor transcenderii-nontranscenderii - dar şi promisiunea, ocultată a depăşirii, a autodepăşirii Ființei, prin transcendere),

b) fie izbucniri pe verticală, modalități titanice de a □fr□ge structurile Māyā (ale fenomenalului): st□ci, munți, palate formate din st□ci şi munți, piramide etc.: "Miradoniz avea palat de st□ci… Şi colonade erau de munți □ şir…scările negre de st□ci (I-232, *Miradoniz*): "Au zidit munte pe munte □ antica lui trufie" (I-250, *Memento mori*).

Grădinile palatelor nu sunt construite, ci sunt identificate cu spațiul edenic al Naturii-Fire: "Iară fluviul care taie infinit-acea grădină…/ Un rai dulce se □alță, sub a stelelor lumină, / Alt rai s-ad□ceşte m□dru □tr-al fluviului fund" (I-261, *Memento mori*).

La Eminescu nu există, de fapt, ruine. Orice casă construită are ca scop să impună, să demonstreze continuitatea strictă □ fenomenalitate, □cătuşarea □ sistemul

raţiunii, care este suprapusă (şi implicată) semantic (□) sistemul fenomenalităţii. Orice casă de-construită (adică o construcţie care nu respectă □cheieturile-□cătuşări □ sistemul fenomenalităţii) are ca scop să nege raţiunea, să nege strictetea □chisă a unui sistem - să elimine colţurile dure ale pătratului, să submineze □cheieturile şi să propună cercul etern al infinitului (suger□d iraţionalitatea), al posibilităţilor infinite ale visuluivisării. Construcţia-deconstruită sugerează că nu există altă Casă dec□ aceea a Visului, a structurilor arhetipale. Eminescu refuză să-şi □cătuşeze personajele alterego-uri □ spaţii □chise (care sunt negate cu o sfidare disperată), Regele-Călugăr din *Povestea magului*…fata de □părat din *Luceafărul*, Regina-Dochia-Luna din *Memento mori*, Arald şi Magul din *Strigoii*, □drăgostiţii-arhetipuri din *Scrisoarea IV* (partea I) etc. preferă desfacerea oricărui palat □ bolţi, arcade, coloane etc. sau spulberarea murilor □ favoarea peşterii (element al Firii-Natură) cu ieşire spre priveliştea cosmică: "Un templu □ ruină, de apă □ecat, / Pe jumătate murii şi st□pii şi-i □clină / Şi stă-n cur□d să cadă de vreme sfăr□at. / □n scorburi de părete trăieşte-un biet călugăr / T□ăr, frumos… / Din st□ce năruite, din pietre şi din bulgări / Făcu cărări spre fundul templului arab (…) / Ş-acum el stă la lună pe-o piatră risipită / Şi c□tecu-i □ noapte zbura mult dureros…" (I-306-307, *Povestea magului*…).

Se observă cum zidurile templului sunt deconstruite, tocmai pentru a oferi libertatea de acces a Spiritului-Călugăr spre două zone esenţiale:

a) spre fundul ocult al templului arab (adică spre misterul divinitate: Casa-Vis se ascunde la modul esenţial). Casa-Vis trebuie să sugereze posibilitatea Revelaţiei, nest□jenite de prejudecăţi-colţuri-□cheieturi - şi această posibilitate o dau libertatea + □tunericul. Casa-Vis = Fluidul Cosmic = a fi □ stare de Revelaţie continuă;

b) spre lună (fie substitut al iubitei din lumea paralelă, fie cosmicizare a Misterului, deschidere a Spiritului spre cosmosul-libertate şi cosmosul-Fire-Natură, deci esenţa Adevăr, esenţa Armonie).

*****

*** ***

b. CREDINŢA

Fără credinţă nu există viaţă - şi nici moarte. Nu există, deci izbăvire - adică transcendere şi reintegrare □ structurile arhetipale. Fără credinţă nu se poate declanşa energia-zbor a visării.

Eminescu este Poet, ce implică primordialul credinţei, a forţei de concentrare energetică verticală, pentru transcendere: propria transcendere şi transcenderea lumii plăsmuite de omul plăsmuitor (Poetul). Poezia presupune spirit religios (indiferent de religie), spre a putea aduna forţele demiurgice şi a contacta Sf□tul Duh (pneuma), □sufleţitor al Genezei: "□n noi totul e spoială, totu-i lustru fără bază; / voi credeaţi □ scrisul vostru, noi nu credem □ nimic [sublinierea aparţine lui Eminescu!] / Şi de-aceea spusa voastră era s□tă şi frumoasă, / Căci de minţi era g□ditâ, căci din inimi era scoasă, / Inimi mari, tinere □că, deşi voi eraţi bătr□i. / s-a □tors maşina lumii, cu voi viitorul trece… / Voi, pierduţi □ g□duri s□te, convorbeaţi cu idealuri; / Noi c□pim cerul cu stele, noi m□jim marea cu valuri, / Căci al nostru-i sur şi rece - marea noastră-i de □gheţ, / Voi urmaţi cu răpejune cugetările regine, / C□d, plutind pe aripi s□te printre stelele senine, / Pe-a lor urme luminoase voi asemenea mergeţi…/ sufletul vostru: un □ger, inima voastră: o liră… / Ochiul vostru vedea-n lume de icoane un palat… / Ce e poezia? □nger palid cu priviri curate, / Voluptos joc cu icoane şi cu glasuri tremurate, / Strai de purpură şi aur peste ţăr□a cea grea. // Răm□eţi dară cu bine, s□te firi vizionare, / Ce făceaţi valul să c□te, ce puneaţi steaua să zboare, / Ce creaţi o altă lume pe-astă lume de noroi…" (I-30-31, *Epigonii*) - spoială, lustru - sunt atributele aparenţei-□şelăciune, ale fenomenalităţii. Lipsa de credinţă, care generează □ăuntrul omului lustrul şi spoiala, produce de-spiritualizarea, dezintegrarea bazei-esenţă (temelia Genezei, Adevărul-Geneză). Credinţa este singura garanţie a adevărului-Geneză: "voi credeaţi □ scrisul vostru" - a crede □ Logos-ul sacru □seamnă să fuzionezi cu Logos-ul Sacru şi să dezvolţi, sinergic*, opera demiurgică a Logos-ului Sacru.

Logos-ul Sacru - "spusa s□tă şi frumoasă" (deci, sacralitatea implică, la fel ca □ g□direa antică grecească, sinergia kalos-agathon-aletheia) trimite la illo tempore, la re-crearea stării tinereţe fără bătr□eţe şi viaţă fără de moarte ("inimi mari, tinere □că, deşi voi sunteţi bătr□i": verbul sunteţi este la prezentul etern, căci bătr□eţea este, aici, eternitatea Magului, este □semn al Iniţiatului, cu potenţe de a-i iniţia şi pe alţii: a arăta ca bătr□ = a semnaliza sursa de cumul energetic pentru iniţiere; □ schimb, la modul esenţial, energia este eternă, indivizibilă şi inepuizabilă, pentru că este sinonimă cu □suşi izvorul sacral, cu divinitatea - Gottheit).

Evident, Logos-ul Sacru este □ măsură să revoce aparenta univocitate şi unidirecţionalitate a temporalităţii: "cu voi viitorul trece" - marchează tocmai anihilarea germenilor fenomenali din cadrul temporalităţii, restructurarea, la nivel semantic, esenţial, a temporalităţii, redimensionarea ei, □ aşa fel □c□ temporalitatea să fie sinonimă cu veşnica fericire (sau minim: veşnica potenţialitate-speranţă a fericirii, Veşnica Şansă: veşnica şansă, viitorul eternizat, inund□d trecutul şi prezentul, ca zone ale fenomenalului - devine sinonimul stării de mit, sau, cel puţin de aşteptare □ mit, p□ă la conştientizarea totală, sacrală, a stării de mit).

Credinţa este ek-stasis, ieşire din sinele empiric şi contopire cu Spiritul Universal. Deci, credinţa presupune, ca stadiu ultim al iniţierii-prin credinţă, starea Brahman. Credinţa este pierdere de sine-fenomenal, pentru recuperarea sinelui esenţialsacral

şi revenirea la Entelehie-Idee: “voi pierduți g duri s te, convorbeați cu idealuri” (de observat păstrarea permanentă a sugestiei că sacralitatea = plinire a Logos-ului, plinire a comunicării, sub semnul armoniei-Tăcere - contrast violent cu starea de incomunicabilitate absolută din cadrul fenomenalității, fapt sugerat *Scrisoarea I*, incomunicabilitate cu sinele şi incomunicabilitate cu lumea = Geneza Str bă a lui Ormuzd: “Şi c d propria ta viață singur n-o ştii pe de rost / O să-şi bată alții capul s-o pătrunză cum a fost?”).

A nu avea forța (care situează pe Om coaxialitate cu Divinitatea) credinței, seamnă să ratezi Geneza şi s-o transformi tr-un kitsch-Geneză: “noi c pim cerul cu stele, noi m jim marea cu valuri”; - rezultă artificialul lipsit de spiritualitate, de Adevărata Viață, care este Continuitate Absolută. A c pi, a m ji, pe l gă că sunt vorbe care exprimă artizanalul, degenerat jalnic - sugerează şi discontinuitatea actului manufacturic, şi evidența (fenomenalitatea) acțiunii manufacturiere: acțiunea divină nu este evidentă ca acțiune progresivă, discontinuă, parțială etc. - ci ca rezultat global al unei oculte acționări - de aici, şi senzația de miracol şi dorința de re toarcere şi permanentizare a Ființei starea de miracol Credința, impun d continuitatea Sacrală, generează verbul a pluti şi vehiculul transcenderii-plutirii: aripi, ca sugestie a exploziei energetice, care este actul transcenderii: zborul (“plutind pe aripi s te printre stelele senine”, sau vigurosul “Porni luceafărul. Creşteau / n cer a lui aripe…” etc. - deci, zborul-plutire a reintegrat Spiritul sfera sacrală Armonie-Lumină Eternă: stelele senine).

Sufletul extatic (ieşit din sinele empiric) devine, prin energia credinței, sinonimul divinității: ger, sub ocrotirea orfismului demiurgic: lira (“Sufletul vostru: un ger, inima voastră: o liră”) - şi transformă privirea forță a visării - forța despre care se poate afirma (a se vedea supra) că reface şi revelează structurile arhetipale ale Mythos-ului: “Ochiul vostru vedea-n lume de icoane un palat” (lume = palat de icoane, structură cu valențe sacral-demiurgice: icoana este obiect-vehicul sacral, prin intermediul căruia credința va suprapune Spiritul inițiat, -credințat, peste Spiritul Universal).

Actul poetic devine sinonim cu actul mistic: este demiurgie al cărei “făcut” nu este văzut, ci revelat, ca Facere de-a gata, av d dezlănțuite dinăuntru, ocult, stihiile sfinte ale orfismului şi zborului: “valul c tă”, “steaua zboară”. Poezia este, deci, pentru inițiați, nu act ca acțiune vizibilă, ci revelare a sacralului: poezia = ger palid cu priviri curate (palid: acest determinativ, pentru ger, marchează necesitatea morții inițiatice; a se vedea chipul hyperionic, a se vedea moartea “cu chip frumos”, din debutul poemului *Memento mori*).

Poezia e joc sacru, libertate nelimitată dec de nevoia divinității de a se exprima, de a se reintegra Roții Verticale - “joc cu icoane” vehicul către spațiul transcens, “şi cu glasuri tremurate”, orfism-Armonie, dar şi sugestie asupra semanticii sirenelor mitologice, zone de fascinație, către moartea inițiatică. Procesul de ek-stasis se produce sub rezerva voluptății: or, la Eminescu, voluptatea nu e un dat al fenomenalității, ci al re-sacralizării (a se vede “voluptatea morții) din *Odă (metru antic)*, dar şi voluptatea ca modalitate de de-formalizare, de autodizolvare a stării expresive: *Rugăciunea unui dac*, I-90, unde “ura cea mai crudă mi s-ar părea amor”, voluptatea fiind supremul efort de des-ființare, de dispariție (profund ascetică, prealabil) “stingerea eternă”-Nirvana.

Prin sintagma “strai de purpură şi aur peste țăr a cea grea”: semnele sacralității imperiale (purpură şi aur) acoperă (deci, se scriu Roata verticală) forța germinației (țăr a cea grea, sensul gestației materne a zeiței Geea). Bine țeles, să, germinația nu răm e o simplă stare profană - ci trimite, mai departe, la resurecția cristică, izbăvitoare de Māyā.

Eminescu subliniază pericolul degenerării şi extincției lumii, pericolul stingerii focului sacru al vieții spirituale - din pricina pierderii credinței. Credința este forța care treține Şansa Veşnică a transcenderii, opun du-se, esențial, efemerității. Credința angajează total şi profunzime Spiritul, pregătindu-l pentru ek-stasis şi reintegrare structurile arhetipale. Credința presupune simplitate, deci angajarea nu doar integrală, nelimitativă, ci şi angajarea nondiscordantă, non-discontinuă, a Spiritului. Credința presupune izbăvirea de rațiunea care produce discontinuitate, limitativul formal, prin care se pierde logica interioară, sacră, a lumii (logica prin care se reunesc-regăsesc toate Tot). Credința presupune Muntele-St că: baza-stabilitatea eternă (pentru lansarea spre zona sacrală). Pierderea credinței implică efemeritatea-şelăciune (atribut esențial al fenomenalului), foc de paie, pierderea sinelui non-formal (sinele abisal-esențial), pierderea statutului Imperial al Spiritului-Om (care stăp eşte oculta structură arhetipală a lumii): “Azi g direa se aprinde ca şi focul cel de paie - / Ieri a fost credință simplă - să sinceră ad că” - I-322, *Dumnezeu şi om* - complicatul seamnă pierderea ekstasis-ului labirintul demonic, discontinuitate şi degenerescență continuă, p ă la autoanihilarea Spiritului - “mpărat fuşi Omenirei, crezu-n tine era st că…”

*****

*** ***

c. MEMORIE - UITARE - ANAMNEZĂ

Marea bătălie a spiritului eminescian este bătălia potriva iluzoriei lumi reale, creată prin dublă determinare: 1) dorința, sarcastică, a lui Ormuzd-cel-fals (şi falsificator) de a-şi bate joc de propria-i creație, răzvrătită potrivă-i (Păm tul, titanul ocultat de vălul şelăciunii-Maya - vezi *Demonism*, I-229); 2) voința oarbă de a exista a ființelor, a lumilor care vin “din sure văi de chaos”. Deci, bătălia, plan psihic, va fi: a) potriva a

tot ceea ce se lasă fascinat şi sedus, făcut prizonier, de către lumea "reală" (de fapt, echivalentă cu Maya şi av□d ca efect, asupra fiinţei capturate perfid aşa-zisa realitate, suferinţa) şi b) alături de tot ceea ce exorcizează de Māyā, de falsitatea şi falsificarea ormuzdiană.
La Eminescu există a) o fascinaţie ormuzdiană, malefică (vezi infra p.130), fascinaţia diurnă (care constă □ □registrarea "realului", ca degradare accelerată spre forme represive, Cosmic suferinţă şi deznădejde) - urmată de b) o fascinaţie luciferică, benefică, fascinaţia nocturnă (care constă □tr-un prag: scepticismul, iar apoi, depăşirea pragului spre zona vrajă, mreajă de văpaie, oglindire, semn, vis erotic, visare, □bătare - ca forme de trecere spre zona infraconştientă unitară a Mythos-ului).
Psihicul se lasă fascinat, □ modul cel mai direct, de către falsa realitate, prin intermediul facultăţii sale de □registrare, de oglindire comodă, involuntară, ori, poate, involuntar □semn□d: cu voinţa anihilată şi deturnată spre fascinaţia-suferinţă).
Se observă, la Eminescu, o precauţie enormă, duc□d la evitarea percepţiei falsei realităţi: falsa realitate e percepută prin filtrul oboselii, ca formă de scepticismrezistenţă, □ contra falsului real şi formă de am□are, pentru a str□ge forţele infraconştiente, spre a transcende Memoria □ *Anamneză*: I-100 "C□d cu gene ostenite sara suflu-n lum□are" - lum□area-soare artificial e stinsă, pentru a aprinde, □ăuntru, soarele ocult al re-amintirii Sinelui.
Amintirea (ca dat al memoriei) este, la Eminescu, noaptea amintirii (evidenţiindu-se: a) volitivul efortului de eschivare faţă de realul fals şi de "sabotare" realului fals b) tendinţa spre semnificaţia ocultă, plenar semantică" noapte bogată); amintirea, □ primă instanţă, este sinonimul durerii (prima treaptă iniţiatică), şi, pentru a spori şansa iniţierii □tru tăr□ul ocult, Spiritul □u351 si ia aliaţi mitic (spre exemplu, luna, □ *Scrisoarea I*, care determină "ecranarea" amintirii-durere, prin forţa, de sens contrar, a visului: I-100 "Luna… din noaptea amintirii o vecie-ntreagă scoate / De dureri, pe care □să le simţim ca-n vis pe toate" - ceea ce duce, evident, la Anamneza sacrală, trimiţ□d la structurile arhetipale ale Stelei-Vis, dar şi la arhetipalitatea ca stare originară: starea-Atlas ("sprijinea cerul pe umăr"), starea-Pitagora (sprijină lumea şi veci □tr-un număr), starea-Punct-de-Mişcare ("Dar deodat-un punct se mişcă… cel □t□ şi singur") etc.
Amintirea-durere produce chiar deturnarea funcţiei tranzitive a hotarului acvatic (Okeanos, Styx) dintre geografie profană şi cea sacră, ocultă: I-89 "De c□e ori, iubito, de noi mi-aduc aminte, / Oceanul cel de gheaţă mi-apare □ainte" (gheaţa blochează fluiditatea-trecere spre ţărmul sacru, dinspre eul rătăcit-fenomenal spre Sinele Suprem, nebifurcat □ duplicatul de criză eu-tu; dar, paradoxal, gheaţa-ocean poate deveni imensa luntre, prin care Spiritul să părăsească un psihic mortificat prin durere-amintire - şi să răzbată dincolo de Moarte - dincolo de aparentul "sf□şit", □ peisajul sacral (geografia sacrală) a Amneziei.
d. MOARTEA
E de subliniat că Moartea, la Eminescu, nu este sf□şit, ci este □gerul frumos, e geniul, e ipostaza cunoaşterii absolute, de sine a Spiritului (cf. *Memento mori*): "moartea cu-aripi negre şi cu chipul ei frumos" este a) propulsare-zbor-fulger (Revelaţie) a nopţii mistice (noaptea bogată) şi b) prototipul frumuseţii, originaritatea-Entelehie a frumuseţii-Adevăr (kallos-agathon).* Sau, □ *Povestea magului*…, este geniul morţii, □frăţind Eros-Thanathos-Hypnos: I-296, "□ger palid cu lungi aripi şi negre / □n aste firi măreţe □ veci e-namorat" - de observat contopirea de esenţă-cunoaştere sacră, □tre geniu şi MOARTE: geniul conţine, prin Eros, ca s□bure-esenţă a fiinţei sale, ca lumină neagră (noapte bogată) a Spiritului său: Moartea.
Moartea este Suprema Cunoaştere, de aceea, □u351 si circumscrie, prin centripetism, p□ă la contopire, Genialitatea-Geniu: "Raza ta şi geniul morţii" (Luna-Spirit şi Moartea-Cunoaştere supremă).
□ntre alfa şi omega, Eminescu dezlănţuie un c□p de o vehemenţă şi o intensitate a vehemenţei rar □t□nite:
a) fie că e o vehemenţă activă, ca dezlănţuire, curgere, plutire, zbor, fulger, sfăr□are etc.
b) fie că e vehemenţă interiorizată, prin intensificarea paroxistică a stării fundamentale a fiinţei (starea de Eros, fratele lui Thanathos).
*****
*** ***
Moartea, ca stare cosmică sau stare a cuvintelor, este moarte iniţiatică.
Nu degeaba numim Ritual faptul de limbă, contopit □ Revelaţie - Eminescu - pentru că, □ spatele chemătoarelor şi lunecătoarelor cuvinte (lunecătoare unele-n altele, dar şi lunecătoare, cu toatele şi fiecare-n parte, spre Sinele lor) - fiecare aşa-zis "cuv□t" din poema eminesciană □u351 si caută Moartea sa, □tru Mythos (□u351 si caută, de fapt Sinele). Eminescu ia, spre a face tăcere □tre cuvinte, Cuv□tul (care trimite la starea de mit, nu are acoperire □ sunete şi sens, ci □tr-o existenţă-gestualitate sacră, adică de reintegrare □ Spirit, trec□d prin moartea iniţiatică). Ar trebui să ajungem să vorbim numai şi numai cu cr□peie eminesciene, răzbăt□d, apoi, la bogata tăcere eminesciană ("Ne spuneam at□ de multe / Făr-a spune un cuv□t"): acesta ar fi limbajul edenic recuperat, cr□peiul-Revelaţie trimiţ□d la mitul re-totalizator.
Foarte relevant, □ acest sens, este poemul postum *Stelele-n cer* (II-49): stelele ard depărtărilor, deci se consacră misiunii de a □bia spre departe-focul, se consumă pentru / □tru Ritualul □depărtării de Sinele Adevărat. Acest act de devoţiune se □plineşte p□ă ce pier - adică, p□ă la re-sacralizarea totală a cosmosului, p□ă c□d

trec, cu noi cu tot, □ nevăzut, □ zona inițiatică (a Morții).
După un semn sugerează at□: după ce Cineva a făcut semnul, □ urma unui semn se va face făcutul - dar şi dincolo de Semn (dincolo de lumea semnificării şi semnificativă): catargele (ca şi-n *Dintre sute de catarge*) sunt nostalgia verticală a refacerii trunchiului Arborelui Cosmic, al transcenderii. De aceea, imaginea catarge se sublimează □ imaginea cetăţi ("Nişte cetăți"), trimiț□d la Turn (-ul Babel) sau la Piramidă, ca Munte al inițierii ("st□că urcată pe st□că, pas cu pas □ infinit" - I-265 - *Memento mori*). Transcenderea Cetății-Turn-Trunchi al Arborelui Cosmic se face prin zbor (fulger-Revelație: zbor de cocori), p□ă la floare (să nu se uite că e floare de cr□g, din codrul sacru, floarea Arborelui Cosmic, Floare albastră, Spirit renăscut □ Sine). Norocul e de gonit, iar nu clipele stării pe loc ("Orice noroc / Şi-ntinde-aripele / Gonit de clipele / Stării pe loc"): starea pe loc a clipelor = sacralizarea clipei □ acea oară de amor ("o oră, şi să mor" - I-143, adică ora de amor devine cauza transcenderii □ starea Moarte Inițiatică).
P□ă nu mor □seamnă at□ : c□ă vreme □că un am murit - c□ şi p□ă c□d voi nega moartea, prin moartea iniţiatică, prin starea de veşnicie: "pleacă-te, □gere" (adică, fă gestul de consacrare: nu te cobor□, ci urcă-te-n rugăciunea-pl□gere plină de amor: pl□sul este starea de vehemență, pentru a transcende □ starea Nirvana - amorul e şi el stare de vehemență, p□ă la starea Eros, identificat cu starea originară, cu Principiul Originar).
"Nu e păcat / Ca să se lepede / Clipa cea repede / Ce ni s-a dat?". Să se lepede - unică alegere: mitul lepădării lui Petru de Christos, adică de Sinele Absolut. Finalul este o superbă □trebare (pentru neinițiați): de fapt, afirmația (pentru inițiați): este păcat să te lepezi de Sinele Absolut - dar şi mai păcat ar fi să nu treci prin focul acestui păcat: numai conştentiz□d starea de păcat (inițiatic), clipa va deveni repede (nu trecătoare ca risipă, □şelăciune, ci repede ca fulgerul-Revelaţie). Deci, prin păcatul inițiatic (hybris-ul demiurgic), să ajungem la singurul lucru care s-a dat (odată pentru totdeauna) la modul sacru (la facerea Lumii): starea de eternitate.
*****
*** ***
V. ZEII ŞI □NZEIREA. DUMNEZEU
Motto: "*Cu cerul preună, Glia mai zămisli şi alţi copii*"
(Hesiod, *Theogonia*)
A. ZEII
Trei centri mitologici, păg□i, "prevalează □ poezia eminesciană:
a) centrul mitologic dacico-germanic (căci Zalmoxis nu apare ca discipol pytagoreicgrecesc, ci □soțitor al lui Odin-Wotan);
b) centrul mitologic indian (slab antropomorfic - doar Kamadeva-zeul dragostei este relevant - □ schimb, puternic stihial şi structurator al arhetipurilor - a se vedea *Scrisoarea I*, geneza lumii);
c) deşi filozofia greacă este impregnată puternic □ materia poetică eminesciană, doar *Memento mori* este poemul cu relevanțe antropomorfice mitice greceşti (□ afară de aceste relevanțe din *Memento mori* - nimfe, driade, satiri etc. - apare, sporadic, relevanța antropomorfic-mitică Zeița Frumuseții - dar, preponderent, cu denumirea ei latină: Venus (+ Cupidon-Eros); □ *Odă (metru antic)*, relevanța mitică grecească Nessus, presupun□d-o şi pe aceea a lui Herakles; şi cu aceasta, se epuizează relevanțele mitice greceşti antropomorfe din poezia eminesciană).
Prin Logos-ul cu intruziuni □ fenomenal, se produce o regresie = propensiune a Ființei spre visare - visare care, la r□dul ei, conformează structurile arhetipale: solaritate (regeneratoare a germenilor spirituali), orfism-armonie, nocturn-generator □tru mister; treptat, Logos-ul, prin intermediul visării, □u351 si □alță valențele demiurgice p□ă la a crea personaje semi-antropomorfe, monştrii solari, de mare □cărcătură semantico-demiurgică: "zile cu trei sori □ frunte" (I-28, *Epigonii*) "C□d privesc zilele de aur a scripturilor rom□e, / Mă cufund ca □tr-o mare de visări dulci şi senine, / Şi □ jur parcă-mi colindă dulci şi m□dre primăveri, / Sau văd nopți ce-ntind deasupră-mi oceanele de stele, / Zile cu trei sori □ frunte, verzi dumbrăvi de filomele, / Cu izvoare-ale g□dirii şi cu r□ri de c□tări…". Abia apoi, Empireul se conformează pentru zei, adică pentru chipurile antropomorfe ale Logos-ului originar:
- Soarele, ca Cetate a Soarelui - sens ascensional (e cetate deconstruită rațional şi construită natural, din flori, r□ri, zori, lacuri etc.: "□ntr-o lume fără umbre e a soarelui cetate…Florile stau ca topite, r□rile limpezi sunt…"); Soarele e copil de aur (nevinovăție sacrală eternă), are fața luminoasă şi prin acest sacral pur determină orfismul: "Sala verde din pădure străluceşte □ c□tări (I-266, *Memento mori* - se observă o sinergie a luminii-strălucire şi a orfismului-c□tări);
- Soarele Negru - Hyperion-Luceafărul-Demiurgos;
- Luna (Dochia), cu "monastirea lunei" (tot o construcție deconstruită, căci numai coloanele, argintoasa colonadă, au relevanță, din □treaga construcție a m□năstirii); Luna e frumoasă (poate chiar e prea frumoasă, căci e acelaşi element astral, desprins dinspre rude mari □părăteşti), cu un corp de o puritate perfectă, tangent la c□pul semantic al luminii sacrale: "corpu-i dulce de zăpadă, / Umeri cu-a lor lumine, păr de aur moale, blond…";
- zeii dacici anonimi (dintre care se va desprinde Zalmoxis doar □ confruntarea marțială paralelă: I-daci-romani - II-zei daci-zei romani: "Şi Zalmoxis, cu uraganul cel bătr□, prin drum de nouri, / Mişcă caii lui de fulger şi-al lui car" - deci, Zalmoxis este,

conform lui Eminescu, un zeu uranic, sau preponderent uranic: are ca apanaj uraganul, norii, fulgerele), care formează un soi de gerontocrație sacră a dacilor: “Părul lor cel alb luceşte, barba □ br□ li curge mare” etc. Aceşti zei anonimi (poate şi Zalmoxis) au dublă natură, solar-uranică şi neptunică (palatul prim al zeilor este Empireul, sălaş al focului etern: porțile lui se deschid □ fața zorilor, pe-acolo □u351 si m□ă soarele caii arzători, pe-acolo noaptea “răsare blonda lună argintoasă şi popoarele de stele” - dar există şi un sălaş (al aceloraşi zei) neptunic-subpăm□tean: “Din fundul Mării Negre, din □altead□ce hale, / Dintre st□ce arcuite □ gigantice portale, / Oastea zeilor Daciei □ lungi şiruri a ieşit” (I-27, *Memento mori*); această natură dublă: a) fie este o prevestire a Amurgului Zeilor, b) fie este un aranjament al Destinului (Nornele-Parce), pentru ca zeii dacici (şi germanici), □vinşi de zeii romani (conduşi de Jupiter-Joe) să aibă unde se retrage: vor pierde supremația solar-uranică, dar vor avea, ca loc de refugiu, halele albastre ale mării; marea este un sălaş zeiesc şi un loc de ispăşire ca re-energetizare: este locul la care se poate ajunge, pin moarte inițiatică - şi, astfel, marea poate deveni sinonimă cu muntele, □altă-ad□că (inclusă, deci, □semnificația sacrală a roții verticale), prin semnificația ei de spațiu al transgresării sacrale: zeii daci (□vinşi - dar □vinşi prin fulgerul-Revelație al lui Joe, deci □vinşi-inițiați, transgresați □ alt plan al sacralității: I-273 “C-o strigare rece Joe fulgerul i-nfige-n coaste”) - ajung la marea “ce deschide-a ei portale… / cu lumina, ei □groapă a lor trai □tunecos” - trai □tunecos, după fulgerul - Revelație, se traduce prin ritual-existență ocultă; este o moarte inițiatică - I-273 - *Memento mori*. Marea este, pentru zeii daco-germanici, mai mult dec□ un purgatoriu: este un alt palier al existenței sacrale, □ care-şi menține şi revigorează potențialitatea forței, □ atemporalitate, izbăviți de rotirile “schițelor” roții orizontale a vremii, □tr-un continuu ospăț sacru-energetizant, la care participă, □zeit prin eroism şi Revelație-profeție (“ Vai vouă, romani puternici! Umbră, pulbere şi spuză / Din mărirea-vă s-alege! Limba va muri pe buză, / Vremi veni-vor c□d nepoții n-or pricepe pe părinți” etc. - de observat obsesia eminesciană □ legătură cu Logos-ul □străinat-degradat, prin care se apropie Apocalipsa Logos-ului-Ființă: transfigurarea spirituală - care trebuie, □să, asumată: I-278 “Şi deşi-n inima noastră sunt semințe de mărire, / Noi nu vrem a le cunoaşte… / Un popor de zei le trecem, căci prin evi de vecinicie / Auzim cetatea sf□tă cu-nmiita-i armonie… / Şi ne simțim mari, puternici, numai de-i g□dim pe ei” (- de observat, □ acest final, nuanțele metempsihotice şi anamnezice ale spiritualității rom□eşti, □ viziune eminesciană: mereu, sugestia reenergetizării, re-□ființării spirituale, prin □toarcerea la structurile originare-Mythos).

Poetul, □-zeit prin moarte inițiatică şi □setare de Frumusețe, □ vede astfel pe □zeitul erou-profet Decebal: I-241 “Aş saluta … pe zeii vechi şi m□dri ai Valhalei… Dar un bătr□ ce sta-ntr-un colț de masă / Ridică cupa lui cu mied: - Ascultă, / Nu mi-i şti spune ce mai face ţara [s.n.; n.n.: iată că ţara este o entitate at□ a memoriei, c□ şi una sacră, a Anamnezei, pentru Decebal] / Ce Dacia se numea – regatul meu…?” De observat pre-eminența sacrală a orfismului etern; Odin, a cărui suliţă de aur (solară) a fost transformată-transfigurată □ cruce de aur - moare, ca ființă uranică - şi răm□e etern, □ zona neptunică. Creştinismul semnalizează, □că de la □ceput, un nou Amurg la Zeilor - de fapt, amurgul inițiatic, al sacralității lunii (căci lupul Fenrir □gurgitează, inițiatic, formele epuizate-sacrale: Odin şi zeii săi - şi □ regurgitează pe noul Odin, echivalent cu forma sacrală re-energetizată, □ p□tecul-labirint inițiatic al Lupului Fenrir): “Sulița pe loc se-opreşte, se preface-n de-aur cruce [n.n: cvadridimesionalitatea crucii este transfigurarea, □ registru sacral, a unidimensionalității solare a suliţei] / Odin moare [inițiatic] - Tibrul este a Credinței lui sicriu” [n.n: dar sicriul - cu - Credinţă, sicriul incandescent, este echivalentul cuptorului alchimic].

Pe de altă parte, pervertirea Nordului Zeiesc (ascultarea, de fapt, a Hyperboreei Sacre), de către o religie care naşte fierberea secolilor, vulcanul lumii, r□ri de s□ge (deci, o religie care se □temeiază şi □temeiază totul pe Focul Sacru: al timpuluifierbere, al ț□u351 snirii-istorie şi spațializare a formelor pe verticala erupţiei, al curgerii R□lui Demiurg ca foc-s□ge - este o religie care confirmă, □tr-o altă structură de arhetipuri (semne noi şi t□curi eterne, □ fapt), Hyperboreea Eternă, Nordul-Hyperboreea nu este □vins (pasiv), ci dimpotrivă, transfigurează activ: Nordul m-a □vins - ideea m-a lăsat. Adică, traduc□d □ limbajul “hieroglifelor” poetice: Hyperboreea □vinge deplin prin creştinism - căci elimină calea rațională, sterilă - oblig□d la calea irațională, anihilatoare a ideii, şi resurecțională a visării-Revelație. Nordul-Hyperboreea este finalul inițierii: este □săşi Revelația, □scrierea □ ultimul cerc al efortului-spirală al inițierii.

Rusia, care-l □fr□ge pe Geniul Napolean (ideea), face ca lumea să apară Geniului-Poet aşa cum este: absurdă, de-sacralizată - deci, demnă de a fi transfigurată, re-sacralizată.

Geniul (napoleonic sau de alt tip) este o formă de □-zeire a omului, dar toți zeii sunt siliți să □dure calvarul inițiatic: Amurgul Zeilor. □n spatele a toate c□e se mişcă, □ cadrul fenomenalității-Logos, dar şi □ spatele tabloului arhetipal-sacral (proiectul sacru-Logos, există cineva sau Ceva. Dacă Eminescu nu □treabă “Cine sunt eu?” - □treabă, □ schimb: “Cine eşti tu? Să pot pricepe şi icoana ta - pe om” - Eminescu doreşte, deci, să lămurească statutul relației om-divinitate, statutul eului transindividual, al eului colectiv - doreşte să desființeze diferența dintre oglindă şi oglindit, dintre izvor şi izvor□e-curgere, prin reducerea la Arhetipalitate). Dar Marele Necunoscut, care “asfinţeşte din ev □ ev “(supraviețuind, deci, tuturor amurgurilor Zeilor-Ragnar□r), nu este Cineva (Ființa deschisă spre lume), ci, mai cur□d, Ceva (starea de ascundere a

Ființei), care deşi depăşeşte orice limită existențială, nu intră sfera episteme, sfera cunoaşterii (sens uman); el nu se dezvăluie, nu dezvăluie adevărul (cel puțin, nu celor nedesăv şit-inițiați) - el permite proliferarea neadevărului, cu o indiferență exasperantă, nu suverană: căci este at de impasibil, c nici nu mai are importanță dacă este (ca ființare-ființă): “Tu măsuri intervalul de la leagăn p’la groapă / n ăst spaț nu-i adevărul. Orologiu eşti ce sapă…/ Tu ned d o dezlegare, duci l-a dezlegării uşi…/ cum eşti tu nimeni n-o ştie. ntrebările de tine, / Pe-a istoriei lungi unde, se ridică ca ruine, / Şi prin valuri de g dire mitici st ce se sulev…” (n.n.: de observat că, deşi acest Ceva este at de distrugător, p ă la a deveni autodistrugător - zona mitică nu numai că o păstrează, dar o incită: “prin valuri de g dire mitice st ce se sulev” - impersonalitatea se transformă intuiție a autosalvării prin esențialul-mit) I-293-284.
De fapt, Dumnezeul-Ceva a plănuit perfect distrugerea-autodistrugerea - pentru transfigurările-spiritualizările succesive ale lumii-Logos. Tocmai punerea trebării este Răspunsul. Tocmai calea de chin-căutare (dao) conține pe Dumnezeul-zonă Mythos. Dumnezeu este calea parcursă pentru găsirea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Eternul Mister - pentru că El nu este Dumnezeul minții şi aflării - ci al Revelaţiei-contopire. Repetarea infinită a absurdului cadrul absurdului (lume) nu rezolvă situația existențială (Logos exprimat). A bea din lacul nemuririi este o greşeală sau o prostie. Nu nemurirea cadrul spațialității fenomenale va satisface şi m tui Spiritul. Spiritul trebuie zeit prin regresia spațiul esențial, al arhetipurilor luminoase, al ospețelor-eternenergizante ale zeilor-crisalide, reatraşi Sinea-halele mării. Poezia este o picătură de nemurire, dar care trebuie folosită nu pentru existența fenomenal, ci pentru Anamneza Sacră, pentru uitarea fenomenalului favoarea visării, pentru cobor ea (moarte inițiatică) halele albastre ale mării (aceste hale albastre ale mării sunt echivalentul semantic al uranicului, esenţializat tocmai prin captarea lui zona neptunicului: aceste hale albastre reprezintă sinteza monadelor lui Giordano Bruno: el se reflectă uranicul, dar ele se separă şi este exclusă orice rămăşiță a fenomenalului din zona uranică: istoria s-a trerupt, Decebal u351 si păstrează Dacia Arhetipală, singura preocupare este de a se contopi toți zeii, anonimatul ospățului, izvorul energetic etern). Postul se va contopi ospățul originar, “cot la cot” cu Odin Decebal-cel- zeit: “Pe scări de valuri cobor d ele (halele albastre) / Aş saluta cu aspra mea c tare (nu e vorba de neşlefuire, ci de c tecul-de-neauzit, deci de ne țeles, aspru, pentru cei neinițiați, neobişnuiți cu “aerul tare” al zonei arhetipale) / Pe zeii vechi şi m dri ai Valhalei” (I-242-243). Conserv du-şi astfel, forța orfică, şi amplific d-o, i s-ar releva Esența Eternă a Frumuseții, scutindu-se totodată, de chinurile zonei fenomenalității: “Sărman copil - zice bătr ul zeu - / …Nu crede că-n furtună, durere, / n arderea şi-amestecul hidos / Al g durilor unui neferice / E frumusețea. Nu - seninul, / n liniştea ad că sufletească, / Acolo vei găsi adevărata / Unica frumusețe [n.n.: idee ce domină g direa grecească, de la miticul Orfeu p ă la Platon] / Din cupa mea de aur bea aurora [initium] / …Şi ți-ai deschide-atunci / Portalele nalte de la hale / … Cu bolți mai nalte dec suşi cerul [n.n.: iată confirmarea supoziției noastre, supre: halele sunt cer mai nalt dec cerul, calitate uranică superlativ-absolutizată]” - I-245. Şi urmează revelația Chipului (feminin, evident, căci Eros-ul este temeietorul lumilor) al Eternei şi Unicei Frumuseți. Concluzia: Frumuseţea Ideală şi Adevărul nu se află cerul-macro-cosmos fenomenal, ci stare de -zeire a Spiritului, purificat prin de-fenomenalizare, respingerea Logos-ului decrepit (cercarea mare = moartea inițiatică, pentru re-sacralizarea Logos-ului), prin cobor ea structurile arhetipale, prin forţele conjugate ale visării şi orfismului poetic. Astfel, se revelează Logos-ul originar (Poezia), omul fenomenal redevine Poet (Demiurgul primei zile a Creației), escamot du-se formele multiplicate sterile semantic şi, de aceea, perisabile. Poetul devine demiurg al Lumii Ideale - deci, Autodemiurg.
Eminescu se supune nu religiei formale, ci Religiei-Ritual, re-sacralizant, al visării (sinonimă, la el, cu starea de romantic): “Eu nu cred nici Iehova, / Nici Buddha-Sakya-Muni, / …Eu răm ce-am fost: romantic”.
*
* *

B. DUMNEZEU

Eminescu nu este, nici un caz, materialist, aşa cum mulți o spun, referindu-se la *Scrisoarea I*, unde s-ar părea că poetul ar afirma că, la ceput, a fost haosul. Dimpotrivă: Eminescu denumeşte corect fazele de trecere a Spiritului (de concept rațional-senzorial) expresie (lumea-Logos) - şi invers, prin implozia apocaliptică, duc d, apoi, la Spiritul-de-neexprimat: tăcerea - noaptea bogată (totul cade, pentru resurecția sacrală, totul tace, fiind suprasaturat de semnificații-de toate semnificațiile, contradictoriale şi non-contradictoriale).
Raportul Dumnezeu-zei este raportul dintre principiul originar (voința de amprentare, fără amprente - proiectul de voință, fără voință efectivă), Misterul Absolut - şi Entelehiile (care sunt la limita de resorbire ocultul absolut): “Şi noi avem o lege [Principiul-Proiect, Gottheit] deşi nu Dumnezeu”* (adică, nu Marele Expresiv, Gott, numit).
Misterul Absolut este de Nenumit - este binar, bifrontal, Ianus: nu poți să afirmi ceva despre el, fără a nega, acelaşi timp, altceva. Orice afirmație limitează nelimitatul - şi atunci Dumnezeul (prin calități) nu poate fi afirmat: conform teologiei creştine, Dumnezeu se definește pe cale apofatică (prin negație).**
Entelehie (după Aristotel) semnă scopul lăuntric (Spirit cu sens dublu, intrat

voinţă de amprentare şi □ amprentă - □seamnă pornirea şi sensul lăuntric, care ar sta la baza dezvoltării materiei-lume şi ar determina, □ mod finalist, □tregul proces al dezvoltării ei.
Dumnezeul lui Eminescu nu este, □ primul r□d, Marele Arhitect, ca la francmasoni - ci un principiu, pe de o parte impasibil, pur-neangajat, □ afara logicii umane (deci, depăşind apocatastaza), pe de alta, volitiv-dinamic: proiectează, dar nu e construcție, ci o fluiditate-cosmos (R□l Demiurg, orologiul care sapă, spre a ajunge la sicriul-cuptor alchimic): fluiditate pusă □ stare de dependență față de nucleii spirituali (inițiați). Marele Spirit Ocult se exprimă □ proiect nu prin construcția cosmos, ci prin evidențierea Spiritelor-conştiințe (Mag, □mpărat, Punct de Mişcare, Călugăr, Geniu etc.), din sfera impasibilității, ca imaginare şi □-făptuire, ca stări concomitente, generate de forța inițierii: □thman. Marele Spirit Ocult este intuit prin efortul-Munte şi revelat prin starea ocultă - Munte (nevăzutul Munte, permanent □să, prin sugestia Arborelui cosmic - vezi şi *Scrisoarea I*, defolierea stelară, [“ca şi frunzele de toamnă, toate stelele-au pierit”] □ vederea unei oculte refolieri, cu lumina neagră, a Revelației - pytagoreice, orfice etc.) Trebuie să subliniem: Totul-Dumnezeu este identificat cu dharma (cu legea restrictivă, riguroasă, ritualică, a Facerii).
Dumnezeul eminescian este un □temeietor, menţinut perpetuu □ această calitate prin intermediul visării (starea Muntelui-□thman). De aceea, nu se evidențiază structurarea, ci dinamismul efervescent, formele care nu se etalează, ci se concentrează spre sinele lor, spre efervescența interioară a căutării de sine, ca dispariția formei şi reapariția ca stare codru cu v□f: Munte. Totul tinde spre Munte - şi, de acolo, prin iluminarea mistică a Stelei - spre Noaptea bogată, starea cosmică ocultă.
Totul se con-centrează spre interior, ca transfigurare, mereu premergătoare a) Codrului - Munte şi b) ocultării universului, □ Interogația - ca - Răspuns - Mistic: “cum eşti tu nimeni n-o ştie …Tu ned□d vo dezlegare, duci l-a dezlegării uşi.”
*****
*** ***
C. O PARANTEZĂ NECESARĂ: R□UL DEMIURG ŞI ROATA
□nainte de a continua călăuzirea, cu c□ mai multă forță de convingere, pe drumul de la Logos-ul eminescian la Spiritul - ocult şi ocultat de Māyā Logos-ului obosit □ vorbe, versuri etc.), □ainte, deci, de a vedea, iarăşi, cum cuv□tul trece □ Ritual (pentru a se salva de decrepitudinea-epuizare a □cărcăturii sacrale), trece □ cețoasa zonă a Visării-Mit şi Revelației - nu trebuie omis a (ne) explica două semne insistente, două simboluri care promit o explozie (mai rapidă dec□ altele) către starea de dizolvare □ starea Spirit-Eminescu, două simboluri ce revin des □ Ritualul-Poezie eminesciană, marc□d perpetua □temeiere divină: R□l Demiurg şi Roata.
C 1 - R□UL DEMIURG
Sintagma “r□l este Demiurg” (I-117) nu se referă doar la heracliteanul banalizat (şi falsificat) al veşnicei treceri, al veşnicei autodistrugeri şi refaceri din cadrul fenomenalului. Albia şi malurile sunt adevărata garanție a calității demiurgice a R□lui:
a) datorită albiei există garanția statorniciei, a temeiului de la care se poate pleca spre trecere-petrecere-facere (şi la care se □toarce, şi de care depinde at□ efectiva trecere, c□ şi potențialitatea eternă a trecerii; cărarea-toarcere a sorţii, spațiotemporalitatea istorică precară: “Doar ceasornicul urmează lunga timpului cărare” (I-100); “secolii se torc” (I-248);
b) datorită malurilor, există o garanție a faptului că facerea, fenomenalul, au un sens, curg □cotrova şi această direcție a curgerii-facere-toarcere, chiar dacă nu este intuită de către subiectul curgerii-facere-toarcere (valul), ea totuşi există. Există un sens (ocult) al curgerii - căci există maluri, □temeiate pe albie. Nu se ştie dacă sensul este pozitiv sau negativ (“Şi de-i vreme bună, rea, / Mie-mi curge Dunărea”), pentru că, la nivelul cosmosului, nici nu contează: binele şi răul nu sunt concepte ale sacrului, ci ale profanului - umanului (neinițiat). Divinitatea, fiind veşnică, este amorală. Valul şi albia, malul şi curgerea, eleaticul şi heracliticul se susțin reciproc, din punct de vedere al semanticii existențiale: nu-şi au rost albia şi malul fără curgerea malurilor (□ fenomenalitate-Logos expresiv) iar valurile nu-şi pot □deplini misiunea (arhetipală) a curgerii fără temelia sacră şi semantizantă a albiei şi malurilor (nume pentru Spiritul proiectant).
lar curgerea devine, □ plan cosmic, curgerea demiurgică (ca atotcuprindere □ sine) a Muntelui Cosmic, curgerea-teleologie:
a) dinspre codri, ca ipostază originară a Muntelui, ca traseu inițiatic (ipostază unde abia converg energiile, pentru a se hotăr□ schițarea traseului vertical-inițiatic): (I-291 *Povestea magului…*) “□n munți ce puternici din codri s-ardică” - codri □ care starea de entropie, este, deocamdată, predominantă (“Acolo, prin ruini, prin st□ci grămădite…”) mărturisind asupra veşnicei descompuneri şi recompuneri a lumilorstejari, □ albia efervescenței creatoare a r□rilor: “Stejari prăvăliți peste r□ri cumplite / Şi stanuri bătr□e cu muşchi coperite” (stanurile, ca şi cutremurul fagilor: “□ncet se cutremură copacii de fag” - marchează starea de veşnică re□noire, instabilitate pentru restabilire sacră, caracteristică r□lui Demiurg):
b) prin intermediul zonei de vehemenţă-hybris demiurgic (“Vuind furtunoasa-i şi straşnică cupă / Trec v□turi şi clatin pădurea de brad… Aruncă bucăți cu pomi şi cu iarbă, / Ce-n urlet de r□ri se năruie, cad” - factorul dinamic, stabil □ funcția dublă constructivă-deconstructivă, răm□ r□rile, plural, ca angajare □ fenomenal a R□lui Demiurg-Sacralitate - □ care toate se năruie, cad, spre a se reconstrui-□ălţa);

c) spre zona cosmică, a negentropiei-demiurgie, a zodiilor (cosmosul esoteric, esențializat) şi a grindinii-cristal-lapes philosophalis (“Şi grindine cu gheață ca ghemuri de rodii [rodia este simbolul soarelui esoteric] …Şi-n ceruri se-ncurcă auritele zodii”); R□l-Demiurg al Muntelui Inițierii este rezultatul cooperării, pe verticala facerii, a Fărtatului şi a Nefărtatului, mereu sub semnul Lupului Fenrir (simbol al □gurgitării cosmosului profanat şi regurgitării cosmosului sacralizat) şi al iernii-ger (starea esoterică, prin oprirea imperativă a “forfotei” fenomenale): “Şi dracii la r□ri adun licapodii / Şi iarna mugeşte călare pe ger”; (I-291);
d) R□l-Munte făc□du-şi curgerea fenomenală (pentru cei cu ochiul inițiat □ Privire Sacră) □ punctul dinafara curgerii: starea □thman, “deasupra ăstui munte”, “deasupra de lume, deasupra de nori, / Stă magul…”.
Icoana esoterică a R□lui Demiurg o are Arald (I-73), atunci c□d Magul □ oferă privirea sacră asupra curgerii-atotsintetizatoare a stadiilor oculte ale Lumii-Ființă, □tr-un ciclu □chis: “Atuncea dinaintea lui Arald zidul piere; / El vede toată firea amestecat-afară - Ninsoare, fulger, gheață, v□t arzător de vară”. □n *Avatarii faraonului Tla*, (II-451) cercul roşu al curgerii spre / □tru sacralitatea Ființei-Lume era descrisdescompus cu mai multă minuțiozitate, obțin□du-se o exoterizare a viziunii: “(…) Pe tabla neagră se zugrăvi un cerc mare, roşu… de acest cerc erau aninate ființei ca o scară… Jos, minerale □ care plantele □u351 si duceau rădăcinile… animalele □u351 si duceau rădăcinile □ plante, omul □ animale; minerale □ om, plante □ minerale, animale □ plante, omul □ animale, şi prin toate aceste forme tremura cercul roşu şi făcea să joace formele negre pe firul ei roşu (…) Oglinda se auri … şi cerul se ad□ci □ infinitul ei…”
*****
*** ***
De ce nu afirmă Eminescu “marea este un Demiurg”? □n definitiv, şi marea era o albie-temei, are valuri care se creează şi se distrug (reciproc, sau prin izbirea de maluri), are maluri (de care se izbesc valurile, mereu re□noită izbirea, mereu re□noită venirea malurilor spre izbire, mereu re□noită absurditatea voinței valurilor de a veni spre izbireautodistrugere).
Problema care diferențiază categoric semnificația r□lui de a mării stă la nivelul malurilor: marea are maluri pretutindeni, jur-□prejur - deci, nu oferă speranța sensului. Marea este imaginea hieratică a infinitului facerii şi desfacerii absurde (din punctul de vedere uman, căci omul nu poate să priceapă dec□ restr□gerea şi folosirea energiilor spre un singur sens. Numai geniul-daimon, Hyperion, poate accepta să tuteleze, calm şi senin, infinitatea sensurilor: “Răsare şi străluce, / Pe mişcătoarele cărări / Corăbii negre duce” (I-123). Pentru a putea suporta suferințele unei singure existențe (umane) este necesară minima speranță □tr-un final-cu-sens al suferințelor. Pentru a accepta suferințele □tru veşnicie, fără garanția finalului-finalității, ci cu certitudinea reluării infinite a suferințelor, □ infinitele (potențialități aduse la rangul de realități fenomenale) este nevoie de forța spirituală a Brahmanului (=divinitatea cosmică impersonală, egală cu principiul universal absult-nemanifestat = sufletul universal-latență infinită, esența divină, latentă, a lumii, deitatea lui Eckhart), sau, măcar □thman (=parte a lui Brahman, activă, dezvolt□d proiectul-Spirit, Gott al lui Eckhart: “□thman depăşeşte foamea şi setea, suferința, tulburarea minții, bătr□ețea şi moartea” - *Brihadaranyaka Upanishad*, III-5,10). Deci, Geniul-Hyperion, deşi se chinuie - chinul său este deosebit de suferința umană: chinul său este principiul chinului, este o manifestare □ abstract a setei de desăv□şire-de-sine - căci Geniul, stare □thman, tinz□d spre starea Brahman, conține Valențele impersonalității superb-impasibile (impersonalitatea divină), a situării deasupra a toate.
Marea este Enigma Divină a actului demiurgic: a) simbolul infinitului, b) simbol al absurdului, din perspectivă umană, c) simbol al măreției divine (de ne□țeles pentru oamenii profani) a lui Demiurgos creator al lumilor paralele infinite. Nu trebuie omisă o altă formă de curgere □ Mythos: “Adormind de armonia / codrului bătut de g□duri, / Flori de tei deasupra noastră / Or să cadă r□duri-r□duri”.
Valurile care cad şi formează r□duri-r□duri stratifică (□tr-o mişcare şi stratificare pe verticală - nu ca □ cazul valurilor, pe orizontală) flori de tei, flori helioselenare: se creează impresia unei mări pe verticală, situată sub semnul armoniei Divine şi al luminii cristice (florile sunt simboluri ale vieții □ eterna şi periodica resurecție) - ale cărei valuri nu se sparg, ci □cremenesc, ca nişte orbite (□belşugate cu lumina-viața cristică) ale aştrilor cosmici (sinteză a solarului ca selenarul) Cuplul demiurgic, aflat □ starea de potențialitate, dei otiosi (pregătindu-se, prin autorecuperarea hypnotică, să recreeze lumea - sau, tocmai prin starea hypnotică, cre□d lumea - sau lumi paralele). Este o imagine hieratică a Edenului Demiurgic (combinație, □ cadrul strict sacral, a gestului sacru cu staționarea sacră).
*****
*** ***
C 2 - ROATA
“Eu sub arcurile negre, cu st□pi nalți suiți □ stele, / Ascult□d cu ad□cime glasul g□durilor mele, / Uriaşa roat-a vremei □apoi eu o □torc / Şi privesc … Codrii de secoli, oceane de popoară / Spirite □torc cu răpejune ca g□durile ce zboară / Şi icoanele-s □ luptă - eu privesc şi tot privesc / La vo piatră ce □seamnă a istoriei hotară, / Unde lumea □ căi nouă, după nou c□tar măsoară - / Acolo □i place roata c□e-o clipă s-o opresc!” (I-248, *Memento mori*).
Pentru curgerea vremii pe diferite albii (existențe potențiale sau reale), Roata:
a) supraveghează-tutelează curgerea □tru fenomenalitate;

b) concentrează-sintetizează parcursul curgerii-r□ □tr-o formă de manevră (de continuare sau de revenire);
c) controlează semantica curgerii, produc□d revizuirea, prin privire a semanticii curgerii;
d) dă certitudinea simplificării, □ banal, a curgerii: totul se repetă - sau, mai exact, revenirea (ca intruziune □ spațiul, dilatat □ curgere, al fenomenalității) nu poate □bogăți semantic cu nimic spațialitatea fenomenală. Cine nu vede albia şi malul (a embleme ale esențialului)devine robul Roţii, al curgerii, ca revenire eternă la desemantizare şi banalizare. Stăp□ul Roţii este Geniul, cel care intuieşte semantica (albia şi malul), dar ştie şi rezultatul m□uirii roții: revenirea la desemantizare şi banalizare. De aceea, Geniul, care ştie rostul Roții, ştie şi că, □ afara Roții - nu există lumea (de aici provine disperarea, amară şi blazată, a Geniului - de-sperarea, ca formă a inițierii, desprindere de valurile-Māyā): lumea-fenomenalitate se contopeşte cu imaginea şi semantica Roții. La fel ca lumea sunt şi lumile (paralele sau posibile), aşa că nu are importanță transferul dintr-o lume □ alta, căci istoria oricărei lumi (dacă nu este istoria secretă a acelei lumi-treaptă de inițiere…) nu este dec□ o repetare o oricăreia dintre lumile-desfăşurări fenomenale, □ orice sens ar fi rotită-dezvăluită (tot □ cadrul fenomenalului) Roata curgerii-temporalitate: "Dar la ce să beau din lacul ce dă viață nesf□şită, / Ca să văd istoria lumii dinainte-mi repetită, / Cu aceleaşi lungi mizerii s-obosesc sufletu-mi mut? / Şi să văd cum nasc popoare, cum trăiesc, cum mor. Şi toate / Cu virtuți, vicii aceleaşi, cu mizerii repetate… /Vrei viitorul a-l cunoaşte, te □toarce spre trecut."
Deci, Roata, prin dezvăluirea sterilității fenomenalului, obligă la efortul intuirii a ceea ce susține existența fenomenalului. Roata, simplificare □ banal şi ridicol a fenomenalului, sugerează esenţialitatea invizibilă, condensat-semantizată.
Roata are, deci, dublă natură:
a) Roata dez-văluitoare - are natura divin esențială (suger□d un □afară de Roata-Rotire, o semantică reală, densă, □temeiată);
b) Roata □-văluitoare - are natură cvasi-fenomenală, supun□d manifestări, acțiuni, gesturi etc. la repetarea golitoare de semantici (provoc□d, prin Rotire, o centrifugarea a semanticii Logos-ului divin, care, cu fiecare rotire, azv□le □afara sacralului □că o şansă de schimbare, deci de re-semantizare, de re-purificare a lumii fenomenale), totul repet□du-se, □ mişcare-desfacere-curgere, totul se desemantizează, deci totul iese □ sfera vieții, a Firii, a Ființei-pentru-Ființare, se intră □ sfera artificialului, a automaticului, a maşinismului ucigător de Ființă.
Neclintirea, refuzul angajării □ / față de Rotire realizează autorecuperarea energetică, centripetă, a esențialului: Geniul, după şi □ainte de rotirea roții vremii, este neclintire sceptică, de esență divină. Moartea este, deci, esențială, față de visul steril al vieții □tru rotire, □chisă □ăuntrul Rotirii desemantizatoare: "Eternă-i numai moartea, cei viață-i trecător".
Deci:
a) Roata nu este R□-curgere, ci demascare a inutilității R□lui-curgere - este negarea R□lui ca protector la fenomenalității;
b) Roata presupune sugestia golului şi golirii semantice □ spațiul Rotirii - şi a plinului şi a umplerii semantice □ afara spațiului Rotirii (vezi transgresarea lui Dionis, prin intermediul cercurilor pytagoreice: "Pe o pagină găsi o mulțime de cercuri ce se tăiau… părea un ghem de fire roş sau un păinjiniş zugrăvit cu s□ge… el puse degetul □ centrul lor… liniile semnului astrologic se mişcau cumplit ca şerpi de jăratic. Tot mai mare şi mai mare devenea păinjinul…□cet, □cet, păinjinişul se lărgi, se diafaniză şi se prefăcu □tr-un cer rumenit de apunerea soarelui"… (painjen-roata cu "schițe" roşiisolare) - *Sărmanul Dionis*, II-250-241;
c) deci, Roata este expresia scepticismului demiurgic, □ raport cu propria demiurgie (cu propriul spațiu creat prin actul demiurgic), sugestia perfecțiunii din afara Roții-Rotire; şi
d) asigură o presiune echilibrată şi o determinare reciprocă □tre forțele centrifuge (cele care aruncă Logos-ul □ afara fenomenalității, desemantiz□d fenomenalul) şi forțele centripete (forțele demiurgice care se străduiesc să re-creeze lume-lumile, pentru a propune un esențial expresiv, prin creație care implică Logos şi orfism); asigură determinarea reciprocă a esențialului şi fenomenalului, prin crearea, □ cadrul Rotirii, a unui □afară de Rotire şi a unui □ăuntru al Rotirii, rezult□d o sinteză □tre Ființă şi Non-Ființă, □tre viață-moarte etc.
I. ROATA ORIZONTALĂ a istoriei-istoricizare a fenomenalului presupune, deci, şi
II. ROATA VERTICALĂ, care □pinge şi aduce spre revenire, mereu şi succesiv, fenomenalul desacralizat şi esențialul transcens: Roata care □pinge spre cerul transcenderii tot ce a □țeles zădărnicia fenomenalității - şi, pe de altă parte, reenergetizează zona fenomenalității cu iluziile de creație ale Demiurgului. Demiurg care, după ce a "greşit" ieşind din sine, speră ca "greşeala" sa să devină creație reală, m□tuitoare, prin faptul că "greşeala" - creație s-a □tors, spre autorecuperare, □ zona sacrală. Dar zona sacrală conține, se pare, germenii eterni ai pervertirii, care reverberează □ lumi create spre zădărnicie şi chin. Satana este singurul care se străduie să oprească Roata-Rotire, readuc□d victimele fenomenalului (victimele alese, adică victimele care-şi □țeleg condiția de victime - Geniile) □ zona de recontopire cu partea nepervertită a sacralului: Firea-Natură - fenomenal fapt, Mythos-ul.

Cercul este, la vechii greci, simbolul sacralității-perfecțiune. Roata eminesciană, □să, dă simbolisticii generale a Roții, după cum s-a văzut, valențe dramatice, care scot Roata-Rotire din domeniul strict al sacralității (nescoț□d-o, □să, din sfera ritualuluipentru-sacralizare). Roata-Rotire □ neptunic ("Şi apa unde-au fost căzut / □n ceruri se roteşte / Şi din ad□c necunoscut / Un m□dru t□ăr creşte…;) şi Roata-Rotire □ uranicul-piric ("Iar ceru-ncepe a roti / □n locul unde piere; / □n aer rumene văpăi / se-ntind pe lumea-ntreagă, / Şi din a chaosului văi / Un m□dru chip se-ncheagă…") pun, □ legătură cu existența Luceafărului, probleme deosebite:

a) prima rotire succede unei căderi şi produce o creştere de tip vegetal;

b) a doua rotire produce □chegarea chipului.

Roata-Rotire marchează, □ primul r□d, trecerea (auto)demiurgică dintr-un registru (cel al imaginii hieratice şi non-formale) □ alt registru (al aparenței profane şi formale; se păstrează, □să, atributul m□dru, şi pentru t□ăr, şi pentru chip, pentru a marca verticalitatea lor transcensă, la nivel esențial, dincolo de aparențe). Deci, Roata-Rotire pe verticală.

Apoi, Roata-Rotire (cercul) este semnul că ceea ce pare a cădea nu cade şi ceea ce pare a pieri, nu piere (e vorba de moartea inițiatică): oricum, roata, ca simbol al sacralității, al revenirii ineluctabile □ sacral, comunică faptul că, după cădere, va urma □ălțarea, iar după pieire - resurecția. T□ărul creşte din apă, după cădere (căpăt□d formă), iar chipul se □cheagă după pieire (de observat o regresie stimulatoare şi amplificatoare, din punct de vedere semantic: dinspre creştere, ca fenomen "modern", adică automatizat, previzibil, prin repetare, □tr-o lume gata formată şi funcțion□d □tru formare, de la Geneză □coace - spre □chegare, manifestare originară, care se apropie de acea st□găcie-şovăire, unică, specifică Genezei □săți; deci, chipul care se □cheagă este "mai esențial" (dacă se poate spune aşa), pentru că spune, prin modul său de autocreație, mai mult adevăr despre esența hyperionică: este esența demiurgică, primitivă, solitară □tru creație şi autocreație).

Deci, pregnanța Roții-Rotire se intensifică odată cu Logos-ul sacru, căci Roata-Rotire conține, prin □săşi existența şi manifestarea sa enigmatică şi protectoare a sacralului (este semn al ineluctabilei reveniri din fenomenalitate □ esențialitate) - □tregul mit al existenței de tip demiurgic.

□n fine, Roata-Rotire, □ chip de cerc, este o delimitare, □ sine şi pentru sine, a spațiului de (auto)demiurgie: este cercul sacru, care ocroteşte naşterea unor tendințe şi forme noi - de duhurile adverse, care ar □cerca să detroneze sau să anuleze tendințele (auto)demiurgice. Roata-Rotire, cercul, este emblema propriei enigme, intangibile, a lui Hyperion-Demiugos. Este expresia echilibrului perfect, sub semnul Armoniei, dintre a fi şi a face, căci, sub semnul Roții-Rotire, Ființa Hyperionică se autoformează, păstr□duşi, □să, intactă, energia non-formală (pe Demiurgos, cel situat dincolo de hotar-ochi, curgere-vreme). At□ de perfect echilibru stabileşte Roata-Rotire, □tre sinele-Hyperion şi sinele-Demiurgos, □c□ se creează, □tre ei, golul-roată (cu dublă esență) al uitării: "Şi vremea-ncearcă □ zadar / Din goluri a se naşte. / Nu e nimic şi totuşi e / O sete care-l soarbe, / E un ad□c asemene / Uitării celei oarbe."

Este vorba de uitarea superioară, anamnezică (de regresie spre structurile arhetipale, mitice, ale Ființei), prin care se face posibilă desfacerea □:

a) fenomenal şi esențial;

b) patima facerii şi disprețul suveran de a fi (retras □ esențial, impasibilitate-Nirvana);

c) apocalipsul şi Geneza;

d) resurecția (deci, revenirea esențialului □ expresivitatea formală a fenomenalului).

*** Inițiatul este cel care, prin exercițiul spiritual, re-creează, trecut prin infernal şi olimpian - indiferentismul cosmic, persoana a II-a a arhetipurilor-zei. Asemeni inițiatului eleusin Hesiod, Eminescu spune mitul cosmogonic ca pe un mit theogonic.**

**** Cf. G. Călinescu, *Opera lui M. Eminescu*, Minerva, Buc., 1985, I-7: "Cum orice g□d omenesc ad□c porneşte de la cauza primă, din cer (…), opera lui Eminescu izvorăşte şi ea din fiorul cosmogonic. Poemele lui se □v□tesc toate mai aproape sau mai departe de s□burele de □tuneric al golului primar (…)".**

[1] Vezi lucrarea de față, partea a III-a, *Să□ța Cain*, p. 132.

[2] Cf. Mihai Şora, *Eu & tu & el & ea … sau dialogul generalizat*, Cartea Rom□ească, Buc., 1990.

[3] E. Todoran, *M. Eminescu - Epopeea rom□nă*, Junimea, Iaşi, 1981, p. 7.

[4] Şt. Badea, *Singurătatea - de la variante la forma definitivă*, □ *Caietele M. Eminescu* (IV), Ed. Eminescu , Buc., 1977, p. 141.

*** Cf. *Addenda* lucrării de față, p. 360.**

**** Idem, p. 355 şi următoarele.**

[5] - Mioara Călușiță-Alecu, *Zalmoxis*, Ed. Gemeni, Buc., 1993, p. 16 (cap. Zalmoxis-Zeul Moş).

[6] - Idem, p.17.

[7] - Mihai Coman, *Sora Soarelui*, Ed. Albatros, Buc.,1983

*** Nu credem că amestecul planurilor (cel poetic cu cel biografic) vor avea, vreodată, □ hermeneutica poetică, alt efect dec□ cel contraproductiv, vlăguind de sensuri şi / sau deturn□d sensurile textului analizat.**

□n felul acesta, este eludată drama (auto)soteriologică a Spiritului, implicat □ Logos. Nu suntem de acord, deci, cu afirmația Rosei del Conte (op. cit., p.219): "Şi am fi □ afara adevărului istoriei personale a lui Eminescu dacă am pretinde să fracționăm această aventură, care, □ainte de a deveni literară, este omenească (…)".

*** De la pharmakon = vindecare prin exorcizare de sine. Cf. Dan C. Mihăilescu, *Motivul plutirii*, Caietele Mihai Eminescu, VI, p. 107.**

*** Cf. textul eminescian (cu punctuația aferentă) din edițiile P. Creția şi Perpessicius.**

**** Gott şi Gottheit (divinitate şi deitate) sunt termeni □prumutați de la misticul şi filozoful german medieval Meister Eckhart.**

[8] Cu sensul de vehemență-hybris, cu finalitate (auto)demiurgică şi apocatastatică. G. Călinescu - □ *Opera lui Mihai Eminescu* (III, P. 38-40, Minerva, Buc., 1985) discută problema războiului, □ concepția lui Eminescu, doar ca ipostază profană-istorică.

[9] Mihai Coman, *Sora Soarelui*, Ed. Albatros, Buc., 1983.

[10] Cf. E. Schur□, *Marii iniţiaţi*, Universitaria, Buc., 1991, p.15: "Teozofia antică profesată □ India, □ Egipt şi □ Grecia constituie o enciclopedie veritabilă, □părțită □ general □ patru categorii:

1- Teogonia sau ştiința principiilor absolute, identică cu ştiința Numerelor aplicată la univers sau matematicile sacre;

2- Cosmogonia, realizarea principiilor eterne □ spaţiu şi timp sau involuţia spiritului □ materie; perioadele omenirii;
3- Psihologia; constituţia umană; evoluţia sufletului de-a lungul lanţurilor de existenţă;
4- Fizica, ştiinţa regnurilor naturii terestre şi a proprietăţilor lor".
[11] Nu putem fi de acord cu afirmaţia Rosei del Conte, op. cit., p.85 "copila □ braţele vicleanului băieţandru: pereche destinată să se perpetueze □ timp, □tr-un joc iluzoriu". Cei doi tineri singuri
se retrag din succesiunea logicii umane, din temporalitatea istorică, prin ipostaza mitică "doi copii cu plete lungi bălaie". Jocul nu este "iluzoriu", ci are efect soteriologic.
[12] -A se vedea ierarhiile cereşti at□ la Dionisie Pseudo-Areopagitul, c□ şi la antroposofulRudolf Steiner.
*** E. Papu, at□ de subtil şi nuanţat hermeneut eminescian, se opreşte cu exprimarea intuiţiei sale asupra semnificaţiilor dorului la M. Eminescu exact □ faţa aspectului esenţial: cel metafizic (E. Papu, *Poezia***
***lui Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1979, p. III) omiţ□du-l premeditat (cel puţin, aşa creează impresia).**
[13] Cf. Edgar Papu, deşi la acesta nu este clară asimilarea morţii □ c□pul semantic al sacralităţii-sacralizării: "Puterea ei (iubirii) de a-l smulge pe poet din ale sale ceruri nalte se asociază cu aceea de
a-l lansa către alte ceruri, unde se celebrează □plinirea prin moarte" (*Poezia lui Eminescu,* Junimea, Iaşi, 1979, p.93).
[14] De aici, ipostaza de demon, pentru elementul feminin, □ unele texte eminesciene. Cf. D. Irimia, *Limbajul poetic eminescian*, Junimea, Iaşi, 1979 - p. 433.
[15] Cf. studiul, cu subtile nuanţări ale ipostazelor feminine la Eminescu, al lui E. Papu: *Principiul feminin la Eminescu*, □ *Poezia lui Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1979, p. 9,
[16] - Nu are sensul de Mercur, Cervus fugitivus al alchimiştilor (pentru Magnum Opus), descris de V. Lovinescu, □ *Creangă şi creanga de aur*, Cartea Rom□ească, Buc.,1989, p. 345.
[17] Mioara Căluşiţă-Alecu, *Zalmoxis*, Ed. Gemenii S.R.L., Buc., 1993
[18] Acest bour poate fi cel care "□perechează, androginic, Soarele şi Luna, din dreapta şi din st□ga lui, adică suscită o mişcare ondulatorie pozitiv-negativă, singura care poate face viabilă o entitate
□ această lume a dualităţii (V. Lovinescu, op. cit., p.344), bourul cu trei stele-n frunte: triunghiurile (2) □trepătrunse (pecetea Solomon): unirea cer-păm□t, lumină-□tuneric, Lună-Soare etc.".
[19] Mahapralaya - marea distrugere a universului, văzut (□ concepţia "Veddelor") ca un ciclu de pulsaţii universale prin distrugeri şi renaşteri succesive (Cf. Victor Kernbach, *Dicţionarul de mitologie*
***generală*, Ed. Albatros, Buc.,1983).**
[20] V. Lovinescu, *Creangă şi creanga de aur*, Cartea Rom□ească, Buc., 1989, p.310-321; Idem, Mioara Căluşiţă-Alecu, *Zalmoxis*, Ed. Gemenii SRL, Buc., 1993.
[21] Ceea ce E. Papu numeşte "trei semnificaţii pe care le prezintă visul, cu pluralul visuri" - noi opinăm că sunt doar trei nuanţe de intensitate ale aceluiaşi proces demiurgic, av□d, toate, aceeaşi
finalitate (cf. E. Papu, *Poezia lui Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1979, p.222.)
*** Sinergia = acţiunea comună, simultană, contopită p□ă la identificare, a Spiritului cu Logos-ul Sacru.**
*** Cf. I. Negoiţescu, *Ist. lit. rom.*, Minerva, Buc., 1991, p.107: "Căci pentru Eminescu moartea (…) constituie o tentaţie irezistibilă, o chemare promiţătoare de voluptăţi, un dar de re□toarcere, □gerii care-i**
□podobesc melancolicul lirism răsfăţ□du-se şi ei cuprinşi de voluptate (…) Moartea e substanţa şi unicul sens ce-l poate releva lumea…"
*** □n acest punct, ne despărţim complet de opinia Rosei del Conte (op.cit., p.102): "Religie, da, dar am □drăzni să spunem religie fără credinţă, adică fără speranţă…"**
**** Dionisie Areopagitul, □ *Teologia Mistică a Bisericii de Răsărit*, de Vl. Lossky, Anastasia, p. 54**

PARTEA A III-A GEOGRAFIE SACRĂ, GEOGRAFIE DINAMICĂ - N POEZIA EMINESCIANĂ

Era vremea de mult, pentru versul hesiodic:
"*La ceput de ceputuri fu Chaosul, iar după-aceea /*
Spătoasa Glie - trainic sprijin menit să poarte-n veci pe toţi
***/ Nemuritorii ce tronează asupra ninsului Olimp…*"**
(Hesiod, *Theogonia*)
Cum despre starea-Chaos am vorbit deja, la vremea potrivită (□ r□duiala sensurilor eminesciene ale zămislirii psiho-cosmice), ca despre umbra Spiritului, congenetică acestuia şi cooperantă cu acesta la crearea lumii, prin acceptarea amprentelor-forme - răm□ea să vorbim, imediat,
despre "spătoasa Geea", (Titanul Păm□t, cum □ consideră Eminescu), cea (cel) care sprijină şi naşte-poartă Nemuritorii-Entelehiile Zei.
Am şovăit şi am am□at p□ă acum, pentru că, la fel ca grecii vechi, Eminescu a considerat Păm□tul ca fiind cea mai stranie cunoştinţă umană (cu c□ mai cunoscută, cu at□ mai stranie), cu personalitatea mitică cea mai complexă (de la care se pleacă □ Misterele Eleusine şi la care se ajunge, atunci c□d se proslăveşte, □ şoaptă milenară, misterul re□vierii-nemuririi). La Eminescu, □tr-o necunoscută de noi continuitate a Misterelor Eleusine, Păm□tul este investit cu sensuri soteriologice de o vehemenţă cov□şitoare.
Aşa că, am aşteptat să apară Erosul, "cel mai chipeş din r□dul zeilor eterni", apoi Noaptea mistică să-i fie Eros-ului "noapte bogată", după ce am fost martori la misterioasa naştere a Somnului cu "numerosul neam de vise" - şi abia după ce am asistat la odrăslirea tuturor Zeilor-Entelehii şi la ascunderea, tot mai profundă, mai esenţială, a Dumnezeului - □drăznim să ne □dreptăm Privirea (vom vedea, mai jos, de fapt, ce □dreptăm anume - vezi infra, Parte a VII-a, p.296 şi următoarele) către temelia stranie a tuturor "Nemuritorilor ce tronează asupra ninsului Olimp" (Muntele Cosmic de Lumină) - dar, □ acelaşi timp, ipostaza forţei spirituale (evoluate ocult, prin diverse stadii de iniţiere trecută), care ne face a) să fim-să arătăm aşa cum suntem şi arătăm noi, b) să ne transfigurăm, mereu, □ Chipul Divin (Ocult): Păm□tul.
*****
*** ***

1-GEOGRAFIA EMINESCIANĂ

Geografia eminesciană devine o problemă specială: e mult prea puţin spaţialitate, □ schimb, este enormă problematizare. Geografia eminesciană este orientare nu □ spaţiu, c□ □ spirit: ea este angajare totală a psihicului, pentru a consuma determinantele amurgului zeilor, pentru a-l slei pe Dumnezeu-□ntrebarea, a-l nega chiar, cu ură şi revoltă, pe Dumnezeu-Ormuzd, pentru a-l determina pe Dumnezeu-Ahriman să se decidă spre cooperare, □ scopul demolării iluziei şi reuşitei Revelaţiei ca mit. Geografia eminesciană devine criza supremă a conştiinţei, devine problemă de religie, de a re-lega Spiritul de sursele sale energetice necorupte, nepoluate, nefalsificate. Geografia eminesciană devine problema regăsirii de sine.

*
* *
□n mod normal, atunci c□d este vorba de obsesiile şi revelaţiile (centripete, spre un ocult centru psihic) unui poet, ar trebui pus □ discuţie un topos sacru. □n mod excepţional, la Eminescu, datorită concepţiei explicitate □ poemul *Demonism* (I-228), trebuie identificată o geografie sacră (adică, se respectă etimonul ge = păm□t):
Păm□tul, la Eminescu, a) este titanul ahrimanic, răzvrătit contra lui Ormuzd-cel fals şi falsificator, răzvrătit contra □tregii creaţii falsificate şi nocive (prin structurarea cauzatoare de suferinţă, prin rea □tocmire şi rău imanent, invad□d şi impregn□d ca un cancer, semantica lumii ormuzdiene), şi b) este lume ocultă (astru ocult, suprasensibil), evolu□d dinspre spiritualitate pură şi neutră, spre substanţialitatea spirituală, care permite celor trei corpuri ale Fiinţei (fizic, eteric şi astral) să primească, □ s□ul lor, Eul. [1]
Păm□tul ahrimanic cere □toarcerea la fire (natura originară, paradisiacă, necoruptă) a omului - şi □toarcerea la dreptate, ca echilibrare-terapie a Spiritului, mutilat şi deturnat funcţional de către răul ormuzdian, dreptate - ca acţiune intimă şi continuă, de exorcizare de fals-falsificare-iluzie-iluzionare-rău-răutate.
Păm□tul, ca lume ocultă* , reprezintă un şir de stadii prin care trece planeta păm□tesc-spirituală, din punctul de vedere al ştiinţei spirituale, p□ă c□d forţele spirituale zidesc Eul (şi trupul Eului), forţele spirituale lăs□d urme, c□pii ale lor, exacte, □ temelia spirituală a lumii. Aceste urme nepieritoare a tot ce este spiritual, ca "grandioasă panoramă spirituală", □ care se corelează, descriptiv, evoluţia omului şi evoluţia Păm□tului (□ plan suprasensibil), alcătuiesc "cronica acaşă" [2] . Aceste stadii ale evoluţiei spirituale, paralele şi concomitente, a omului şi a Păm□tului sunt numite de către ocultişti SATURN, SOARE, LUNĂ, PĂM□NT, JUPITER, MARTE, VENUS, MERCUR (totul iradiind-tinz□d, ca finalitate a efortului spiritual, spre şi dinspre stadiul al IV-lea: Păm□t) [3] . □n poezia eminesciană, cel mai clar evoluţionism ocult al Păm□tului este cel descris □ *Povestea magului călător stele*; un evoluţionism ocult parţial al Păm□tului există şi □ *Memento mori* (Regii = spirite ale Personalităţii-Arhaii şi Spirite ale Formei-Exusiai-Stăp□iri, Cugetătorul-Orbul-Orfeu = Spiritele Mişcării Dynamis-Puteri, Triada Zeilor = Spiritele □nţelepciunii Kyriotetes-Domniile şi Nordul = Spiritele Voinţei-Tronuri, lăs□du-se spre intuire-continuarea demersului □ zona grădină, "arfe at□nate-n crengi", apă Vie - zonă □ care pot fi deduse Spiritele Focului-Arhanghelii, Spiritele Armoniilor-Heruviniii şi Spiritele iubirii-Serafimii, dimpreună cu Fiii amurgului, Fiii Vieţii-□ngerii).
Păm□tul, ahrimanic şi evolutiv - ocult, prin iniţierea □tru fire, dreptate (*Demonism*) şi adevăr (*Mureşanu*, I-403), sau □tru zidirea Eului (*Povestea magului*…), devine un alter ego al Spiritului Poetic-Eminescu. Păm□tul este primul cerc, din seria de cercuri concentrice, care duc spre Sinele Spiritual, ocultat de fenomenalitate. Această deplasare a formei emblematice spre propria-i esenţă alcătuieşte ceea ce se poate numi geografia dinamică (adică modificări aparente, pentru a lămuri adevărul esenţial al lumii, de dincolo de fluctuaţiile imagistice).
Spaţialitatea cosmică eminesciană nu este autonomă, ci subordonată trecerii - evoluţie spre centrul Ocult - Păm□tul. Orice mişcare evolutivă-cosmică este raportată, permanent, la Păm□t-Centrul Ocult. Stelele devin o fluiditate (lunară, căci Luna este semnul acvaticului ocult) echivalentă cu Okeanos al grecilor, care apără esenţa ocultă: Păm□tul-Stea (I-303. *Povestea magului*…: "Şi-n urmă-ţi răm□e păm□tul-o stea.")
Fluiditatea cosmică, circumscrisă Păm□tului, poate fi Styxul (Lethe), atunci c□d apare tendinţa tranzitorie (luntre, fulger etc.).
De fapt, spaţialitatea fluidă cosmică, străbătută cu steaua-vehicol-luntre (*Povestea magului*…, I-304), sau prin fulgerul-luntre (*Luceafărul*, I-132), sau prin luntre, pur şi simplu (*Lacul* I-60) - conduce, invariabil, spre insula sf□tă (I-234), insula bogată (I-305), spre templul □ecat-insulă sf□tă (I-306), spre trestii (*Egipetul, Lacul* I-35 şi I-60), papură (*Scrisoarea IV*, I-114), spre codrul (brazi, stejari - *Scrisoarea IV*, I-114), spre lunaspaţiul mitic autonom (*Sărmanul Dionis*, dar şi *Povestea magului*…, I-304), care este locul de naştere şi de re-energetizare a Magului (*Povestea magului*…, I-304).
Oricum, spre Păm□tul Ocult se ajunge prin intermediul elementului activat-lunar: fluiditate a stelelor ("… Cum izvorau lumine [din a chaosului văi] / Cum izvor□d □ □conjor / Ca nişte mări, de-a-notul…"-*Luceafărul*, I-132), a lacului, a fluviului - Nil (*Egipetul* I-35), fluiditate a viselor (visul fetei de □părat din *Luceafărul*, din care vis apare Luceafărul, ca din rotiri de mare şi de cer; somnul, □ *Povestea magului*… I-301, se naşte din fluidul - Oglindă, iar visele se nasc din fluidul - vin magic). Şi de aici intervine, necesar, discuţia despre forţele care determină geografia eminesciană; Uitarea (Lethe, prin vinul turnat de Mag sau de Cătălin - Hephaistos, sau prin vinul - apa mării (*Odin şi Poetul*, I-242), Memoria-Suferinţă (din structurile vieţii falsificate de Ormuzd-cel-fals), Memoria-Vis (ca Anamneză, aducerea aminte a existenţei paradisiace; dincolo de circularităţile istorice, este Grădina Paradisului, unde se află adevăratul ombilic al universului psihic şi cosmic - ca fuziune a psihicului cu cosmosul, □ stadiul Brahma: Muntele, de dincolo de codru, tinz□d spre: a) stea, ca ideal (nu ca pluralitate - stele, fluiditate tranzitorie spre Păm□t), b) hieratismul ultim al imaginii exprimabile: Soare-Lună, Cosmic) hieratismul ultim sugerat: C□tecul - g□d ne□ţeles (II-61, *Dintre sute de catarge*) sau C□tecul-ceruri dalbe ale zorilor (I-265-268, *Memento mori*), ca Armonizare Ocultă a Spiritelor Armoniei-Heruvimii.
De fapt, c□tecul devine g□d nenţeles, ca g□d părăsit, părăsire de sine (de sinele personal, fals, fenomenal), □ favoarea sinelui impersonal (sinele Suprem).
Apa-Lethe şi apa tranzitorie spre mit (□ jurul insulei - trestie - templu □ecat = bidirecţionalitate simultană, spre Hades - Luna şi spre Jupiter-Helios) sunt un dat interior,

psiho-cosmic, care poate fi asimilat prin □gurgitare - inițiere: zeii, din *Odin şi Poetul*, o beau spre a se reenergetiza (uit□d amurgul Zeilor!), pajul Cătălin (care "□ple" cupele cu vin-Lethe) este Hephaistos (Zeus Ocult), care reenergetizează spațiul paradisiac al Păm□tului (doi tineri singuri [regresiv sacral]àdoi copii cu plete lungi, bălaie).
Apa-izvor este apa-impuls spre cercul-munte (severa şi ne□trerupta inițiere):codrul cu izvoarele (I-97) este sintagma ce exprimă faptul că, la rădăcina regăsirii de sine, sunt tensiunile labirintului (codrul magic, ca ocean vegetal, care protejează şi provoacă totodată, Muntele) şi energia resurecțională (izvoarele), □tre ocean-mare şi codrul există doar o diferență de calitate a tensiunii şi de conştiință (orientare) a finalității tensiunii inițiatice (spre Munte). □n schimb, izvorul, ca şi f□t□a, sunt prefigurări, deja, □ registrul acvatic, ale Muntelui (= efortul constant inițiatic, p□ă la stadiul Mag = Centru, Ombilic al Lunii = □thman, cu propensiuni interioare spre starea de Brahman).
Deci: I. Planete - Păm□t Tranzitoriu (sau Hotar) spre Păm□tul Ocult (sau Păm□tul ca Formă Tranzitorie spre Sinele Interior + Ocult): Apa, Codrul. Apoi: II. Păm□tul tensionat cu finalitate angajată: a) dublu şi simultan tensionat (insula, trestia, templul □ecat sau b) monotensionat: copacul (axis mundi, obținută prin reducerea pluralității codru, tensională gregar, la singularitatea copac, ca evidențiere a conştientizării finalității tensionării), muntele. [4] Sinele Hieratic al Păm□tului: a) Dubletul geamăn Soare-Lună ; b) C□tecul (suprema hieratizare a Sinelui - Păm□t, sine-psihocosmic al Poetului - Eu spiritualizat), Logos-ul Sacru, re□noit □ şi prin sine □suşi (din acest punct de vedere, c□tecul devine izotopic semantic cu Magul, care se autoenergetizează, prin cercurile albe - negre ale corbilor, la r□dul lor izotopici semantic cu dubletul gemenilor astrali Soare-Lună). Deci: Magul este starea de Eu spiritual, a Păm□tului Ocult, conțin□d □ el tensiunea (mare - codru, ca limită de protecție şi materie primă pentru energetizarea sacrală) şi c□tecul - ca sublimare a tensiunii maxime, finalitate, □ spiritele Armoniei-Heruvimii, conțin□d □ el saturnismul - căldură a □ceputului, dar şi lumină interioară a stadiilor Soare-gazos - Lună-acvatic, dimpreună cu stihiile ce au reunit, sub semnul armoniei, corpurile (fizic, eteric, astral şi Eul [Sinele] Spiritual – foc).
Antropocentrismul eminescian, ca dublare interiorizată a geocentrismului, conduce la o posibilă antropo-cardinalitate geografică (ipostaze umane care, prin cvadridimensionalitatea şi cvadriorientarea lor, realizează expresia uman-ocultă a Păm□tului, ca expresie a Sinelui-Suprem):
I - Verticala Mag à Om ahrimanizat (cu variante masculine şi feminine: Luceafăr, Răzvrătit, Restaurator - Mircea - Țepeş, Geniul etc. dar şi Ea - fata de □părat, Ea - chipul ispititor din altă lume - cf. *Povestea magului*… etc.). Magul are autoritate şi dominanță asupra schemei - cruce, prin posibilitatea de schimbare a semnului (*Memento mori*), prin autoenergetizare (*Strigoii*), prin posibilitatea de control şi restaurație a poziției celorlalți ocupanți ai schemei - cruce (*Povestea magului*…). La mijlocul crucii, □tre cele patru brațe, sub apa Okeanos (sau Lethe), zeii reenergetizați şi apa vie reenergetizantă (neamurgirea zeilor).
*****
*** ***
Demiurgos devine sinonim cu sincopa dintre stadiile evolutive ale Eului Spiritualizat - Păm□t (Păm□tul Ocult), prin determinanta Uitare pentru Anamneza - Remitizare. "E un ad□c asemene / Uitării celei oarbe" nu e dec□ prima condiție a realizării sinelui Spirit: a doua parte este promovată de vis: Grădina (*Memento mori*) imperiul cetăților solare din stea (*Povestea magului*…), m□dre maluri… unde sfinții se pre□blă (I-247, *Memento mori*), sau chiar cuplu hyperionizat - ahrimanizat - paradisiac (*Luceafărul, Sara pe deal, Dorința*, □ care cuplul este expresia ocultă a Păm□tului, ahrimannizat, semnul regăsirii de sine - fire - dreptate - adevăr), echilibrat □tru armonia - c□tec veşnic, prin somnul - armonie a codrului (I-61 sau I-81): "vis□d visul codrului / Am□doi ca-ntr-o poveste", sau sunetul dulce, sunetul greu al cornului (*Povestea teiului* sau *Peste v furi*), □ care moartea-pieire este trecerea Styxului-umbră şi depărtarea vegetală-acvatică, spre mit - sub semnul Lunii: sau, ca □ *La mijloc de codru*, prin dubla direcționare semantică a trestiei, sub semnul Lunii şi al Soarelui (ca hieratizare, după depăşirea zbuciumului fenomenal zbor de r□durele), Luna şi Soarele hieratizează energia Eros şi energia orfică, □ imaginea Eros, sintetizatore a tuturor potențelor demiurgice; chipul dragei mele (echivalență semantică a la fel de hieraticei flori albastre).
*****
*** ***
2. PĂM□NTUL-TITAN ŞI OMUL
Rău este tot ce nu e drept şi nu se conformează firii. Aceasta este concluzia pe care o lasă spre intuire Eminescu - contrastiv față de situația pe care a creat-o Dumnezeu-Ormuzd oamenilor, de a nu se mai auzi, dec□ in mod excepțional, glasul dobor□ului Titan-Păm□t (geniul aude glasul Titanului): " □n van păm□tul mort ne-nspiră c□eodată / Din s□tul suc al stinsei sale viețe / G□diri de-o nobilă, naltă răscoală: / □ntoarcerea la fire şi dreptate" (*Demonism*, I-229).
Adică, rău este tot ce nu-i echilibrat, tot ce nu se supune Legii Armoniei, căci Firea este g□dită de Eminescu conform idealurilor platoniciene: totalitate a ideilor eterne (specii şi noumen), plutind (intuibile) deasupra phainomenon-ului, refăc□d unitatea absolută a păcii (Nirvana de după ciclul re□carnărilor, sanscritul sansarana).
Pe traseul dintre starea-Om şi stare-Geniu, răul este revelat, delimitat față de existența spirituală şi convertit □ forță contrarie, de creare mitică a lumii (□ dimensiunile

adevărului şi dreptății) revelarea şi delimitarea n-ar fi posibile fără intermediarul-Păm□t (instigator la revolta anti-ormuzdiană, dar şi proiectant al lumii exorcizate de ormuzdianism).
□n legătură cu depăşirea vălurilor Māyā, trebuie subliniat că, de fapt, nu Păm□tul este inhibat □ funcțiile sale benefice. Nu acesta este blestemul din partea lui Dumnezeu-Ormuzd, pentru că dacă Păm□tul ar fi cu adevărat afectat, nu ar mai fi posibilă existența cadrului spre care □demnă el □suşi să se efectueze revenirea: Firea, căci pentru oamenii-viermi, el, Păm□tul, este Firea (cel puțin exprimă Firea, sau prima treaptă de percepere a Firii; Fire = starea normală a armoniei orfice, potrivirea dintre obiect şi specia eternă). Cunoscător al lui Rousseau, Eminescu pune semnul egalității □tre firea eternă (armonia eternă) şi Păm□t-Natură. Blestemul, deci, nu priveşte decăderea funcțională a Păm□tului, ci decăderea-orbire a Omului, individ empiric □văluit □ Māyā şi crez□d □ □şelăciunea-Māyā; Omul este blestemat să vadă Păm□tul ca st□d sub blestem, omul este prizonierul propriei becisnicii-percepție, prizonier al Māyei, care-i anulează forța de comunicare cu vigurosul, eternul Titan-Păm□t-Natură. Starea de vierme este starea omului pasiv, care se lasă □şelat de aparențe, iar starea de Geniu este starea activă de detaşare de phainomenon şi ajungerea la noumen, la viziunea asupra formelor eterne, deci, refacerea canalului de comunicare cu mitul şi cu componentele acestuia, deci şi cu Păm□tul-Titan. Blestemul Păm□tului este unul indirect; acela de a nu se putea face perceptibil, □ măreția sa esențială, dec□ celor aleşi, care, prin forța lor de □potrivire şi conştientizare a blestemului-Māyā, pot reface starea de Mythos; Geniul se detaşează de simțiri şi intră cu armele Fantezie şi Eros - din nou, □ c□tul mitic, regăsind Firea Eternă (implicit, Păm□tul, izbăvit şi izbăvitor).
Euthanasius respinge vălul Māyei şi descoperă Firea-Păm□t prin Eros-Artă (noțiuni care fuzionează). Ieronim redescoperă Firea-Păm□t, prin intermediul pseudotestamentului lui Euthanasius, dar vălul Māyei nu se dă la o parte dec□ odată cu fuzionarea lui Ieronim-Geniul cu forța-Eros; abia atunci descoperă el Natura Eternă, insula lui Euthanasius (vezi *Cezara*, II-343). Insula lui Euthanasius este spațiul de exorcizare a lumii (prin conjugarea celor două forțe care animă orice insulă sf□tă, subacvaticul lunar şi văzduhul solar-jupiterian) şi demonstrarea măreției şi purității Firii celei Drepte, care metamorfozează moartea □ Stare Extatică Eternă (Eul metafizic se contopeşte cu Firea şi participă activ, prin ea, la Dreptul Mers cosmic: starea de mit □locuieşte starea de putrefacție - ca stare de tranziție □tre ciclurile istorice).
Odin, sinonimul Titanului-Păm□t, afirmă că nu trebuie crezut □ □şelăciunea vălului-Māyā (lumea de furtună, durere, arderea şi amestecul hidos al g□durilor neferice - *Odin şi Poetul*, I-243); trebuie depăşită starea de neliniște (cauzată de credulitatea, angajantă a eului empiric) şi ajungerea □ starea de contemplarea a ideilor eterne dintre care se detaşează, ca linie de forță fundamentală, Frumusețea Senină şi Eros-ul (dimensiuni ale viziunii poetice de tip clasic): a) "□n seninul, / □n liniştea ad□că sufletească, / Acolo vei găsi adevărata, / Unica frumusețe"; b) "O, fecioară, / Vin'l□gă mine, să mă uit □ ochii-ți, / Să uit de lume, ah! să pot uita / Fierea cu care ei m-au adăpat □ lume… O, Odin, / Pune-i un sceptru-n m□ă… Căci ea-i regina frumuseții - a lumii"(*Odin şi Poetul*, I-242-247). Prin amnezie, cauzată de revelarea Frumuseții Senine şi a Eros-ului (□ spațiul, maxim activant, al visării poetice), se impune realitatea noii lumi - cea a ideilor eterne. Se realizează anamneza.
Atunci c□d Luceafărul vede perechea erotizată (a cătaţilor Cătălin şi Cătălina, emisferele sferei perfecte-mit) □ mijlocul Firii, Hyperion se detaşează de sinele său (empiric) □şelat (se detaşează de ultimele urme de văl-Māyā); el lasă specia eternă să dăinuie □tru Eros - deci, să exorcizeze lume. Demonizarea lui perfectă, prin autoconştientizarea ei: "Ci eu □ lumea mea mă simt / Nemuritor şi rece."
Semnul Victoriei Satanei-Luceafăr-Ahriman nu stă □ □plinirea personal-individuală, ci □ □plinirea Eros-ului depersonalizat ("Sub şirul lung de m□dri tei / Şedeau doi tineri singuri"), □ spațiul remitizat al Păm□tului (şi reciproca e valabilă, evident: Păm□tul determină re-spiritualizarea totală Ființei-Eu).
*****
*** ***
3. SĂM□NŢA-CAIN
Există, □tre postumele eminesciene, cel puțin trei poeme care pun problema existenței unei entități metafizice originare □ lumea-omenire: Săm□ţa-Cain (*Gemenii*, II-72, *Preot şi filozof,* I-337, dar, mai ales *Confesiune*, II-137). Săm□ţa-Cain nu reprezintă doar o variantă a Răului, ci şi un germene cu profunde valențe antimalefice.
Geniul-Satan face confesiuni omenirii (II-137, *Confesiuni*: "V-am aruncat □ viață, plecați sub anateme, / Să vă ur□u355 ti din leagăn, să v-omor□u355 ti □ vain, / V-am semănat □ spațiu pe voi, săm□ța Cain, / Să curăț am vrut s□u-mi de tot ce-i crud, spurcat, / Şi pentru voi anume creai al vieții iad".
Expresia săm□ţa-Cain este nu doar un sinonim al omenirii (viermii care rod, spre Revelaţie din Putrefacţie, Titanul-Păm□t), ci denumeşte, □ primul r□d, antidotul antiormuzdian pe care Ahriman-Satan l-a injectat omenirii, ca vehemență paroxistică, cu funcție soteriologică (autosoteriologică), □că de la Creație (Ahriman este coparticipant la prima fază a Creației). Prin agresarea reciprocă a formelor imperfecte şi individualempirice, se va produce exorcizarea lumii ormuzdiene, ajung□du-se la eliberarea □tr-un nou mit al perfecțiunii. Contaminarea lumii cu săm□ţa Cain □semna măcinarea reciprocă şi accelerată a cojilor-măşti, a elementelor componente ale phainomenon-uluidistrugerea lumii pervertite a lui Ormuzd-pervertitul şi instituirea (sau promisiunea de

instituire, ceea ce-i totuna, căci, □ mit, posibilitate = realitate, vezi *Arhaeus*, II-495) lumii lui Ahriman-Satan cel revoltat - doritor de □toarcere la Fire şi Dreptate.
Astfel, prin săm□ţa-Cain, Păm□tul-titan se purifică, pentru a-şi pregăti Revelarea ca stadiu spiritual-Păm□t.
*
* *
4. PĂM□NTUL OCULT
A. MEMENTO MORI
Poemul *Memento mori* este cel mai "geografic" dintre poemele eminesciene, □ sensul că Eminescu spațializează şi identifică □ spațiul lumii reale (a falsului ormuzdian) mai mult şi mai insistent dec□ □ oricare alt poem al său (antum sau postum). Poemul pare, la prima vedere, o "vrăfuire" ciclopică de cicluri de false sau zadarnice eforturi civilizatorii păm□teşti. Pentru că este o alcătuire gigantescă, ea pare şi ciclopică, iar pentru noi, oamenii, ciclopii clădeau neor□duieli, cultivau haosuri. Or, impresia noastră umană nu se potriveşte cu intenția sacrală, liturgică, a ciclopului. Avem de a face cu cea mai rafinată şi mai complexă Construcție Simbolică (□ poezie şi □ geografie) un aranjament liturgic al formelor, aranjament care răspunde unor impulsuri semantice cu scop soteriologic şi exorcizator. Pe scurt, poemul *Memento mori* este poemul geografiei sacre, □ cel mai propriu şi mai pur □țeles. □n plus, se sugerează o evoluție implicită, paralelă şi ocultă, a Păm□tului şi a omului, spre un punct final, pe care □ revelăm doar prin privirea panoramică, atot□globatoare (o panoramă nu a deşertăciunilor, ci a autorealizării astrului-Păm□t, prin evoluția □ spațiu spiritualizat).
Atunci c□d "asiatul" răspunde: "Unde este? Nu ştiu, zice, mai nu ştiu nici unde-a fost" - afirmă inexistența, □ permanență, a uneia şi aceleiaşi forme - centru energetic al Păm□tului. Dar, chiar dacă Ninive nu mai există □ calitate de centru energetic, ea răm□e ca amintire a unui punct energetic (c□dva central) - şi, □ plus, ceea ce e □că şi mai important, se supune unui topos al punctelor energetice, unei scheme a unei geografii energetico-sacrale.
Toată desfăşurarea panoramică a punctelor schemei energetice sacrale se produce □ interiorul Roții (Cercului) - Visare poetică (visul cu imagini, din stadiul Păm□t al evoluției lumii şi omului □tru spirit – cf. R. Steiner): "Las'să dorm… / □mbătat de-un c□tec vecinic, □drăgit de-o sf□tă rază… C□d posomor□ul basmu - vechea secolilor strajă - / Mi deschide cu chei de-aur şi cu-a vorbelor lui vrajă / Poarta naltă de la templul unde secolii se torc - / Eu sub arcurile negre, cu st□pi nalți suiți □ stele …/ Uriaşa roat-a vremei □apoi eu o □torc / Şi privesc … Codri de secoli, oceane de popoară … icoanele-s □ luptă … tot privesc la vo piatră ce □seamn-a istoriei hotară / Unde lumea □ căi nouă, după nou c□tar măsoară…"
Somnul-Visare poetică este calea de abstragere de la fenomenalitate şi participare la mit: c□tec vecinic, sf□tă rază, sub semnul Eros: □drăgit de-o sf□tă rază. Spațiul □ care se substanțializează ca pietre, hotare de istorie, pentru energetizarea pe trasee noi (□tr-o mistică a timpului şi a geografiei) este unul sacru, deci pietrele-puncte energetice, subordonate traseelor energetice (scheme energetico-sacrale) stau sub semnul veşniciei, cel puțin ca funcționalitate (subordonare față de schema energetico-sacrală), dacă nu şi ca permanentizare-fixare a punctelor energetice: templul "unde secolii se torc". E adevărat, "icoanele-s □ luptă", adică formele energetice se golesc reciproc de forța centrului universului (forța sacră individuală): prin lupta dintre icoane, răm□e sacru ansamblul, planul energetico-sacral, nu individualitatea energetică. De observat nuanțarea identității semantice: secolii sunt codri, popoarele sunt oceane. Codrul reprezent□d un stadiu de tensionare şi conştientizare a finalității tensiunii, superior față de ocean (apă), care nu e dec□ zonă de protecție, delimitare şi acumulare a energiilor-tensiuni, fără conştiința clară a finalității tensionării - rezultă că secolele sunt plănuiri temporale ale cuiva superior stadiului popoare: planul traseelor energetice este nu doar imanent, ci, □ primul r□d, transcendent.
Deci:orice se va petrece □ punctele energetice, se va petrece sub ochii şi din voința transcendenței, a unui "ceva" sacru, dinafara a tot şi a toate, dar implicat □ tot şi toate.
□nainte de a fi □semnate pietrele-traseele energetice, Eminescu creează Semnul Tutelar al Necunoscutului Sacral: Masca. De sub măşti, cei fără casă, fără vatră (I-248), deci cu casa □ ei şi cu vatra □ ei: ZEII - aleargă, deci se implică, au topoare = fulgerele lui Thor, focul sacru, prin care modifică traseele energetice, după voința lor: "Cap de lup e-a lor căciulă, pe-a lor umăr, piei de urs". Masca-lup este mască şi lup, □ acelaşi timp. Este zeul-lup. Dacii-daci erau lupi (fii ai lupului). Dar dacii se intersectează semantic (extrem de semnificativ pentru schema energetico-sacrală a geografiei sacre eminesciene) cu Nordul, unde lupul Fenrir □ □ghite pe Odin, şi rezultă Amurgul Zeilor, apoi □ vomită ca Vidar (fiul lui Odin), reenergetiz□d o nouă lume. Trupul pulsatil al Lupului este Stomacul Energetic al Părintelui-a-Toate, al aceluia care nu se arată, deci nu poate amurgi, deşi provoacă şi conține şi revocă toate amurgurile sacrale.
□ncă un personaj □ainte de a marca punctele energetice ale hărții sacre: Magul. Ca forță abstrasă din semantica temporală, dar care influențează prin semantica temporală. Deci, Magul nu aparține esențial timpului, dar locuieşte, ca nucleu de influențare-răzvrătire, □ fiecare punct (centru energetic), submin□du-i, prin forța mistică a semnului ,semantica, deci submin□du-i valoarea de centru energetic. □n concluzie, nemulțumirile Magului (nici măcar ştiute de om - idolatru de r□d) au cauze şi finalitate sacrală "Colo magul idolatrului □ scrie pe o piatră str□be semne / Să nu poată-a le-nțelege lungul secolilor curs" - e clar

că semantica nemulțumirii-semn nu aparține temporalității istorice, ci unei zone transcendente) vor determina reconsiderarea centrilor energetico-sacrali ai lumii, includerea foştilor centri, acum cu statut de puncte energetice, □ schema globală, energetico-sacrală, a lumii-evoluție spirituală. Magul este, deci, substitut al Părintelui-a-Toate, anonim deci, sub masca insolitului: Magul e mereu nepotrivit cu zona energetică cel include. M□a nemulțumirii lui □toarce semnele (“Magul, gard al răzbunării, a citit semnul □tors” I-251): se porneşte de la un fond de violență şi se răm□e □ acest semn de violență ocultă: este labirintul infernal al inițierii. Nu e răzbunare □ sine, ci gard al răzbunării, deci obligație de a urma Prestabilita Cale, m□at mereu şi sever de forța violentă (cu cauzalitate □tr-un punct mereu anterior: punctul initium, păcatul originar, prin care se dezlănțuie traseul energetic al reinițierii, permanente, a lumii). Magul este □ turnul maur, deasupra a toate pe care le neagă, adică le m□ă mereu spre singura afirmație posibilă: re-sacralizarea. Deci, Magul se arată profanului, mereu, ca fiind ceea ce nu e (esența Magului fiind, mereu, una ocultă). Şi atunci se pune □trebarea: finalitatea către care conduce Magul-gard al răzbunării, guru al inițierii, va deveni o finalitate evidentă prin schema sacrală (traseele descrise, prin subordonarea punctelor energetice, desființate mereu ca centri-ombilicuri universale) - sau va răm□e ocultă, o finalitate ascunsă ochilor? Evident, ochilor neinițiați va răm□e ocultă. Finalitatea, pentru ochiul inițiatului, va fi ceva ca rezultantă a schemei-geografiei sacrale, ceva care să fie mai mult dec□ (şi să cuprindă) geografia sacrală; ceva de dincolo de simpla □sumare (după consemnare) a punctelor geografiei sacre. De aceea, □că de la □ceput semnalăm aparent nefireasca lipsă a unor zone energetice importante şi cunoscute lui Eminescu: perioada creştină, civilizația hindusă, civilizația chineză (cu religiile aferente: brahmanismul, buddhismul, taoismul etc.) şi, chiar, de ce nu, Continentul Atlantic-Atlantida (Figura 2). Toate aceste puncte energetice răm□ ocultate, □tr-un Răsărit (vom vedea că Atlantida □seamnă tot Răsărit, căci tentația permanentă spre Apus-Amurg, deci spre renunțare, duce la Răsărit-Revelație, iar Atlantida, după R. Steiner, este zona energetică ocultă □ care adepții lui Christos, oamenii solari, s-au retras, spre a salva lumea: abia apoi au migrat spre sudul Asiei, India-hinduismul şi spre centrul Steiner: “Cel care este atins de puterea Ființei solare, □ vede pe Christos venind spre Răm□t” [5] .

Totul trebuie purificat. Aceasta este semnificația războinării inițiatice a Magului - un sinonim al lui furor sacer, prin care se recreează (re-sacralizează) lumea. Trebuie revenit mereu □ punctul initium, □ illo tempore, dincoace şi dincolo de orice stare tensionată. De aceea, punctele energetice nu dispar dec□ pe harta profană a lumii, nu şi pe harta sacră. Nici oamenii, nici zeii nu dispar - căci oamenii prin inițiere, se zeifică, iar zeii depăşesc, mereu, Amurgul, printr-un etern Răsărit. Dincoace şi dincolo sunt halele albastre ale mării (halele luminate, I-279), dar şi ad□curile Nilului, şi ad□cul nisipului, izotopic semantic cu marea, apa detensionată, protectoare a sacralului) a) □ halele luminate ale mării se retrag, pentru reenergetizare, zeii dacici □fr□ți, aştept□d nu □fr□gerea □vingătorilor, ci transformarea stării Mare (starea acvatică este starea ocultă a Lunii - vezi R. Steiner, op. cit.), □ starea generală a evoluției lumii şi umanității; aici, □ halele mării, este veşnicul ospăț cu vin-Lethe, descris de Eminescu □ *Odin şi Poetul*; aici se vor □t□ni zeii dacici, Zalmoxis □ speță, cu Nordul (Odin şi ceilalți zei ai Valhallei);

b) “Nilu-n fund grădina are, pomi cu mere d-aur coapte [n.n.: o grădină a Hesperidelor, o Hiperboreea Sacră] / Sub nisipul din pustie cufundat e un popor / Ce cu oraşele-i deodată se trezeşte şi se duce / Sus, □ curțile din Memphis, unde-n săli lumină luce. - / Ei petrec □ vin şi-n chiot orice noapte p□ă-n zori…” “…Din păm□t şi de sub mare s-aud sunete ce cresc”, I-252; Memphisul este un spațiu □ care inițierea a avut loc, pe verticala-Munte (piramidă): “Mur pe mur, st□că pe st□că - o cetate de giganți… / Au zidit munte pe munte… ca un vis al mării sfinte … / … Colo se ridic trufaşe / Şi eterne ca şi moartea piramidele-uriaşe, / Racle ce □cap □ ele fantezie unui Scald” - , dar şi inițierea prin Logos sacru, căci piramida devine rezultantă-scară inițiatică a fanteziei lui Scald (deci visarea poetică eliberatoare de contingent, de fenomenal) şi au trecut proba inițiatică supremă: Moartea (Racla). Deci, e normală eternizarea Memphis-ului-Egipet □ zona Grădinii Paradisiace, protejată de apa-stare detensionată, sustrasă stării activ-inițiatice, infernale, din labirintul-codru, protejată şi de apa-uitare (Lethe) - vinul băut “p□ă-n zori” (deci, zonă de protecție este şi zona nocturnă) şi de chiot, ca semn al sacrei resurecții.

Deci: schema punctelor energetice, organizate □ geografie sacră, are ca finalitate: re-sacralizarea Lumii şi Omului (□ cadrul stării de visare poetică-apa-vis, ca formă de cunoaştere suprasensibilă – cf. R. Steiner, op. cit.). Este o schemă realizată dinafară şi dinăuntru, de către Dumnezeu Ocult, care-şi are ca agent, implicați intern □ construcția Ocultă (precedată de Oculta Deconstrucție): Magul (cu alternativele formale Cugetătorul pitagoreic şi Orbul sculptor: de fapt, Cugetătorul şi Orbul sunt subdiviziuni spirituale, componente ale Magului: acesta se ad□ceşte □ cunoaşterea suprasensibilă, care-i dictează nemulțumirile, av□d drept consecință distrugerea formei energetice, distrugerea funcției ei de ombilic universal, prin cugetare, astfel el vorbind pentru fenomenal şi căpăt□d viziunea sacră, ocultă, spiritualizată, datorită căreia semnul pitagoreic devine realitatea adevărată, răsturn□d realitatea pretins reală), precum şi taumaturgii (situați, din punct de vedere energetic, □tre Zei şi Regi, Orfeu şi Dochia).

Schema geografiei sacre cuprinde toponimicele, pentru a putea surprinde orientarea funcțională a schemei (dinamismul ei extern) precum şi, □tr-un plan simbolic şi suprasensibil, semnificația simbolurilor-semne, apărute prin dezvoltare schemei (dinamismul ei intern) - □ paralel cu onomastica legată de toponimice: de menționat că, □treaga schemă (deci, dubla schemă, toponimică şi onomastică) stă sub semnele Visării

Poetice (Cunoaştere suprasensibilă) şi ale Măştii (Zeitatea Ocultă, revelată doar prin ultimul stadiu al cunoaşterii suprasensibile şi dincolo de ultimul stadiu; at□a timp c□ Eminescu mai e perceput prin logosul profan, zeitatea răm□e ocultată; trebuie perceput Logos-ul Sacru, Grădina cu Apă Vie - numele mistic al eliberării spirituale, al □plinirii Eului):

Deocamdată, la o primă vedere, se pot observa următoarele:

a) cele zece toponimice sunt □ cifra tetraktys-ului pitagoreic (10 = numărul creației, numărul lui Dumnezeu-Demiurgos, Dumnezeu Tatăl);

b) prin ultimele trei toponimice se intră □ zona ocultă, extrem de labilă semantic; □ schema toponimicelor, Nordul apare şi □ gruparea trei (ocult), şi ca zece = 9+1, numărul final, de nerostit (numărul divinității);

c) Nordul (□ esoterismul lumii, este locul de origine a Soarelui), deci, va fi cheia revelației, mai ales că □ aflăm şi □ schema onomastică (Nordul, □ *Memento mori*, apare cu natură dublă: spațială şi antropomorfă - este loc şi zeitate (Mag) □ acelaşi timp, este o combinație astro-umană, stihie spirituală cu dublă forță de influențare, □ real şi □ suprasensibil, □ acvaticul-lunar, □ mineralul-păm□tesc foc şi □ zona uranică: "stuf de raze lungi, senine": "Şi c□d steaua se-nalță de pe fruntea lui de rege, / Nordu-atunci cu visuri m□dre noaptea lungă şi-o petrece. / De pe st□ca-n care tronă, el picioare de granit / Le □tinde-n fundul mării cel amar şi fără fine / Păru-i alb flutură-n v□turi, stuf de raze lungi, senine, / Umerii, dealuri de neauă se □alță-n infinit"; de observat epitetul amar, pentru infinitul mării: la fel ca □ finalul poemului *Memento mori*, unde starea de amărăciune şi oboseală-scepticism este starea inițiatică, iar nu, aşa cu se interpretează de obicei, atitudine de renunțare şi necredință: Eminescu-cel-ocult renunță (dacă tot e să se afirme ceva despre renunțarea eminesciană) la fenomenalitatea ființei sale: el se va □scrie, definitiv, □ zona cunoaşterii suprasensibile, regăsindu-şi Eul Spiritual);

d) schema onomasticii din *Memento mori* □ exclude pe Nero, pentru că acesta nu are existență autonomă, ci este semnul regresiei către mit-c□tul despre Troia (evident, nici Troia nu poate fi integrată □ schema toponimicelor, din acelaşi motiv: ea nu are existență autonomă, ci este semnul regresiei, al revenirii, prin moarte inițiatică, ardere a etapelor, la c□tul-armonie-mit; dinspre Regi, stadii degenerate ale sacralului (stadii istoricizate), se regresează, mitic, spre Zei; Zeii, la r□dul lor, sunt ipostaze, aparente □că, ale divinului; stadiul cel mai profund, stadiul ocult, fondul cosmic divin, □ constituie stadiul Măşti);

e) □ schema onomasticii se □registrează 13 nume; sacralitatea lui 13 este cunoscută: este 12+1, numărul vieții şi morții; este numărul lui Christos, deci (divinitate solară-vegetală, cobor□ă □ infern şi autopropuls□du-se □ stadiul resurecțional);

f) de observat, de asemenea, dispunerea numelor-cifre, □ funcție de zona taumaturgiilor Orfeu-Dochia (Orfeu, ca şi Dochia, sunt făpturi androgine: Orfeu conține □ el cugetătorul Pitagoreic-masculin şi Orbul Sculptor-feminin - efeminarea este dată de creația interiorizată: "…□moaie cu g□direa-i temerară / Piatra rece"; de fapt, Orfeu-Androginul este demiurg neputincios şi prin aruncarea arfei sfăr□ate, prin care se produce căderea universală-semnalizată, redublat, prin Nero; Dochia este androgină pentru că este stăp□ă peste Lună şi Soare, confund□du-se cu Luna-Monastirea lunii şi cu Soarele-a soarelui cetate): Orfeu şi Dochia sunt, ambii, □ zona mare-oglindă (Orfeu e l□gă marea-□tunecată, Dochia e □ zona mii de valuri, luntre… ce uşor juca pe valuri, argintul apei, fluviul c□tării… "a mărei / Mare-oglindă, l□g-izvoarele-nflorite pasc albi c-a mării spume"), ceea ce face ca zona Regi să se oglindească, prin intermediul mării, □ zone Zei - şi invers (acesta şi este motivul pentru care zeii se retrag □ halele luminoase ale mării, □t□nindu-se cu Regele Decebal - vezi *Odin şi Poetul* (-243). Astfel, deasupra şi dedesubtul mării-oglindă (trecere spre zona Mythos) sunt grupări de c□e cinci (Eminescu, □ zona Regi, suplimentează, tocmai cu acest scop, Iudeea, cu □că un Rege: pe l□gă Solomon, care formează serie de trei [SSS] cu Semiramide-Babilon şi Sardanapal-Ninive, apare şi David), 5 conțin□d şi el semnificația divinității, □plinite total prin reflectarea□sumare (SS formează crucea nordică) a ceea ce e deasupra oglinzii şi ceea ce este scufundat □ Mythos-ul-halele mării, ad□cul oglinzii; deci: 5 Regi + 5 (3 ZEI + 2 MĂŞTI Robbespierre este cu masca tigru, iar Napoleon Nenumit este Prometeu "ce-a-adus lumei a luminei fericire" şi Neptun care "priveşte linguşirea mării-ad□ci", □ acelaşi timp - deci foc şi apă) + 2 TAUMATURGI (ORFEU - DOCHIA)= 12 (3x4 = ciclu cosmic); se adaugă Nordul. Eminescu este foarte insistent asupra Nordului. Şi nu □ zadar. Surpriza, ulterioară dezlegării enigmei, este mare. Şi nu poate fi dezlegată dec□ fix□d □ schema geografică hartă sacră toate punctele energetice stabilite de Eminescu prin toponimicele din coloana din st□ga (descifr□d schema geografică se justifică, □ mod clar, şi alegerea acestor toponimice, şi nu a altora, de către Eminescu: Franța şi Nordul, apoi Nordul şi Dacia, apoi Franța-Nordul-Dacia □u355 ti au punctele lor comune □ zona ocultă a g□dirii, □u351 si au justificare, □tr-o cunoaştere suprasensibilă) – Figura 3:

NORDUL
CONTINENTUL
ATLANTIC
FRANȚA
ROMA DACIA
GRECIA
NINIVE
IUDEEA
BABILON

EGIPET
SENSUL □N CARE SE DEZVOLTĂ SCHEMA ENERGETICO-GEOGRAFICĂ A GEOGRAFIEI OCULTE – Figura 3
se observă: a) zona REGI este marcată, ca topos, de un patrulater (□ ocultism, patrulaterul-pătrat este semnul Păm□tului, ca simbol al stabilității);
b) □ raport cu patrulaterul, GRECIA devine punct (□ ocultism, punctul este semnul Aerului, ca simbol al mobilității spirituale);
c) GRECIA şi NORDUL sunt puncte polare (ambele simboliz□d re-căderea □ Mythos);
d) prin unirea extremei NORD cu punctele ROMA, respectiv DACIA (□ *Strigoii*, I-69: "Odin părăsise de gheață nalta-i domă / Pe zodii s□geroase porneau a lui popoară (…) curg□d spre vechea Romă / Pe Nistru tăbăr□e (…)" - dar şi prin unirea GRECIEI extreme cu punctele ROMA şi DACIA, se obține un romb, care poate fi □părțit □ două triunghiuri: triunghiul cu v□ful □ GRECIA, triunghi av□d , deci, v□ful □ jos, este semnul apei şi simbolizează instabilitatea şi melancolia: Triunghiul cu v□ful □ NORD, triunghi av□d, deci, v□ful □ sus, este semnul focului şi subliniază energia maximă şi mistică. Focul pe apă, □să, nu oferă stabilitate;
e) de aceea, apare migrația spre alte puncte, care să ofere stabilitate; □ felul acesta, FRANȚA nu este altceva dec□ modul de a ajunge, energetic, la spirit neliniştit, pe de o parte - dar. □n primul r□d, modul de a ajunge la ATLANTIC. E vorba de CONTINENTUL ATLANTIC, care □ cunoaşterea suprasensibilă, este locul unde oamenii solari, atlanții, s-au sustras influenței elementelor luciferice (vezi R. Steiner, op. cit. la Eminescu, elemente luciferice ar trebui tradus prin elemente fals-ormuzdiene): atlanții au fost cei care au putut vorbi, primii, □ numele Spiritului Focului-Christos. Atlanții au migrat, apoi, □ India şi □ Persia, aduc□d principiul solar să se reflecte □ formele divine Brahma şi Buddha, respectiv Zarathustra. Iată cum se poate revela Răsăritul Etern (Christos) migr□d, cu credință nestrămutată, spre Apus. Iată cum cele mai importante religii, cele mai spiritualizate şi mai solarizate (prin atlanți), sunt revelate prin cunoaşterea suprasensibilă: creştinismul, hinduismul, buddhismul, zarostrismul.
Să nu se uite insistența eminesciană asupra NORDULUI: NORDUL este, geografic, dar şi ocult, □ contact cu CONTINENTUL ATLANȚILOR (este zona Soarelui esoteric); Nordul este al Magului (poziția Magului este, totdeauna, □ punctul cardinal al Nordului. Nordul este Ținutul-Grădină a Hesperidelor (paradisul ocult). Deci, Magul-Nord ne-a condus (aşa cum l-a condus, inițiatic, şi pe Eminescu) spre Mythos-ul recuperat: "Sulița (lui Odin) pe loc s-opreşte, se preface-n d-aur cruce." Sulița-ră̆ză (indicație şi chemare-invocare a solarității) va călăuzi cunoaşterea suprasensibilă spre cruce-Christos (Spiritul Suprem al Focului, al Solarității), trec□du-se prin infernul inițiatic-moartea inițiatică.
Este victoria ocultă: "Odin moare - Tibrul este a credinței lui sicriu" (moarte inițiatică-sicriu, pentru resurecția prin Credința-cruce-aur) - de observat că versul are trei majuscule, repartizate st□ga-centru-dreapta: O - T - C. Să le analizăm, conform ocultistului englez George Muchery:
O: Venus-Balanță-Aer (cercul = spirit);
T: Soare-Leu-Foc (cruce = natura: sacrificiu şi suferință);
C: Mercur-Gemeni-Aer (semicerc = suflet).
Deci: focul-energie spirituală maximă se □alță, pe v□furile triunghiului mistic = desăv□şire autonomizare a Spiritului-Sine. Victoria obținută de Leu se află printre semnele instabilității, ale labirintului ocult şi ale dualității, care trebuie stăp□ită energic, prin inițiere: Balanța şi Gemenii - stăp□iți de Leu (central). Soarele este dob□dit prin □fr□gerea instabilității (Mercur jos) şi apropierea semnului Iubirii-Credință: Venus sus. Apa vie devine, astfel, □ finalul demersului inițiatic, numele mistic at□ pentru a) o modalitate de cunoaştere (visarea poetică), c□ şi pentru b) stadiul ultim, de inițiat, transcens □ starea Paradis:
a) "Din aghiazima din lacul ce te-nchină nemurirei / E o picătură-n vinul poeziei… / Şi de-aceea beau păharul poeziei □focate";
b) "… □ țara unde fug a lumii zile... / E un loc cu apă vie □tr-un şes □c□tător. / Cine bea din el nu moare".
□n ce priveşte finalul aparent disperat: "Dar la ce să beau din lacul ce dă viață nesf□şită, / Ca să văd istoria lumii dinainte-mi repetită, / Cu aceleaşi lungi mizerii sobosesc sufletu-mi mut?" - aceste versuri sunt CAPCANA, INFERNUL INIȚIATIC - căci, este evident că acela ce urmează cale inițiatică, din geografia inițiatică, descrisă de noi mai sus - depăşeşte fenomenalitatea-mizerii-suferință-absurditate: ajuns □ stadiul de atlantul-ființă solară, inițiatul va reconsidera fundamental datele ființei sale şi ale drumului inițiatic parcurs. Nu răm□e nici o □doială că stadiu atlant-Christos elimină, tocmai prin statutul său de stadiu mitic, orice percepție de ordin fenomenal (percepție infiltrată, şi acesta este firesc, cu elemente fals-ormuzdiene, mizerie, suferință, absurditate, zădărnicie). Deci, □suşi titlul (subtitlul) *Panorama deşertăciunilor* este o capcană inițiatică: pentru omul profan, aflat □ precaritatea fenomenală, lumea s-a desemantizat, rezult□d deşertăciunea; pentru omul care s-a inițiat, prin intermediul traiectoriilor geografiei sacrale, lumea (cu totul altă lume dec□ cea fenomenală, din punct de vedere calitativ) s-a resemantizat, devenind Mythos-puritate-apă-vie.
*****
*** ***
B - POVESTEA MAGULUI CĂLĂTOR □N STELE
Nu părăsim (temporar) poemul *Memento mori* (foarte dens □ sugestii asupra

geografiei sacre eminesciene), dec□ pentru a sugera că Eminescu □u351 si răsfr□ge concepțiile esoterice (viziunea suprasensibilă) asupra □tregului cosmos. Se va observa, □să, că □treg cosmosul □seamnă tot Păm□tul, mereu Păm□tul - de fapt, nu doar □ sensul geocentrismului, ci, □ primul r□d, □ sensul concepției ocultiste conform căreia Spiritul Uman se autoperfecționează □ paralel cu astrul său (Păm□tul), parcurg□d, □ sens evolutiv, o serie de stadii cosmice: Saturn, Soare, Lună, Păm□t etc.

Pentru ca afirmațiile de mai jos, legate de semnificațiile oculte ale poemului *Povestea magului călător stele*, să nu fie suspectate (prea mult) că merg □ direcția unei atrageri a textului eminescian spre o interpretare gata confecționată - este necesar a stabili, □că dintru □ceput, o premiză necesară (se va putea vedea dacă şi suficientă). Premiza se referă la modul de a aborda textul poemului *Povestea magului călător stele*: este sau nu este un text inițiatic, sau, măcar, despre inițiere? Răspunsul □ vom da abia după o scurtă problematizare, implic□d știința mitologică:

a) □suşi titlul dat de Călinescu (*Povestea magului călător stele* - conform□du-se conținutului manuscrisului eminescian, ms. 2259, f.52-81, fragm. şi □ ms. 2276, II, f.27-29) implică termenul de basm; or, basmul, conform folcloristicii secolului nostru, este un mit degradat;

b) mitul este, după Mircea Eliade, o "povestire sacră" [6] , mitul, deci, implică revelarea, prin cuv□t, a forțelor ce ajută omul căzut să revină □ illo tempore; textul mitului este, prin el □suşi, tentativă de recuperare a lui illo tempore - deci, implică demersul inițiatic (cuv□t şi acțiune sunt concomitente □ mit);

c) □ *Povestea magului…*, ca şi □ mitul folcloric, există schema inițierii: □părat = stadiul consumării forței sacre à fecior de □părat = stadiul de germene pentru re-inițiere (recuperare a energiei sacre) à magul-guru, inițiatorul; □ plus, există trasată, □ mod clar, calea inițierii, calea obstacolelor, a probelor inițiatice: urcarea muntelui, de către feciorul de □părat, spre zona Mag.

Aceste lucruri trebuie acceptate, altfel ar fi anulate orice demersuri de consolidare a ştiinței mitologiei. Odată acceptată premiza (*Povestea magului…* este poem despre inițiere), nu este □afara posibilului ca toate afirmațiile şi acțiunile Magului să aibă conținut inițiatic; prin urmare, se poate deduce că *Povestea magului…* este un poem inițiatic, un poem care comunică rezultate ale demersurilor cunoaşterii suprasensibile. Partea cunoscută (sensibil) - mitul aparent este doar v□ful icebergului suprasensibil, disparent, ocult (spiritul nevăzut, autorecuperat □ divin).

Dacă aceste lucruri sunt acceptate, nu mai răm□e dec□ să ne punem □trebări □ legătură cu tainele revelate de Mag, cu semnificația acțiunilor Magului, cu obiectele-stadii cu care ia contact Magul (căci Magul este ombilicul universului energetic, spiritual, al poemului) - şi să □cercăm să găsim răspunsuri, care să liniştească, □tr-o măsură c□ mai mare, efervescența □trebărilor noastre. Din punctul de vedere al autorului acestei lucrări, răspunsurile cele mai apropiate de logica internă a poemului *Povestea magului…* le oferă indicațiile cunoaşterii suprasensibile, conținute □ cartea lui Rudolf Steiner, *Ştiinţa spirituală*.

□n legătură cu poezia eminesciană (dar nu numai: multe dintre problemele poeziei le regăsim, sub o formă sau alta, şi □ proza eminesciană), □trebările care se ridică sunt multe. printre altele, de ce apare Luna, la Eminescu, ca spațiu a) transcendent b) dar, totodată, geamăn Păm□tului, conformată din elemente păm□teşti (cf. II-303, *Sărmanul Dionis*, viziunea asupra topografiei lunare: munți, st□ci, bucăți de pădure, codru antic, fluviu măreț, insule cu scorbură de tăm□e şi cu prund de ambră, dumbrăvi, flori, g□daci etc.); mai exact, Păm□tul şi Luna, □ mod egal, apar la Eminescu re-structurate ideal - dar, repet, am□două □ mod egal (□ mod similar "descojite" de vreo eventuală față reperabilă □ cadrul lumii reale). Şi, apoi, de ce spațiul transcendent nu este numit cu nume de spațiu mitic: rai, paradis, Eden etc. - de ce Lună? Şi, apoi, tandemul Soare-Lună apare, la Eminescu, nu at□ ca un simbol al succesivității cosmice implacabile, ci ca o simultaneitate de imagini şi stări (fata de □părat, Lună şi Luceafărul-Soare Negru, □ *Luceafărul*, Soare-Lună şi "chipul dragei mele", □ *La mijloc de codru…*, "□nzestrat cu o □chipuire urieşească, el a pus doi sori şi trei luni", □ *Sărmanul Dionis*, II-3303, suger□du-se, prin 2 sori şi 3 luni, o progresie gradual-calitativă dinspre Soare spre Lună, lucru pe care ocultiştii □ au □ vedere, c□d discută evoluția spiritului şi astrului său-Păm□t, □ seria Saturn à Soare à Lună à Păm□t etc.) - simultaneitate care patronează şi semantizează structuri şi stări păm□teşti, (a se vedea hyperionizarea Ei şi lunificarea Lui, □ tandemul mitic final, doi tineri singuri à doi copii cu plete lungi, bălaie, tandem care re-sacralizează Păm□tul, □ *Luceafărul*; revelarea Erosului, ca structură de profunzime a Păm□tului, □ *La mijloc de codru…*; "mobilarea" Lunii cu elemente păm□teşti, dar cu impulsuri luciferice, care vor produce, □ *Sărmanul Dionis*, căderea cuplului instaurat prin palingenezie etc.). Deci, nu e vorba, la Eminescu, doar de un geocentrism ptolemeic, ci de viziunea Păm□tului, ca un şir de ipostaze care, poate, au fost c□dva, succesive şi disociate, dar pot fi revelate şi ca stări dinamice, evolutive, □ cadrul stării numită Păm□t - stare unitară □ dinamismul ei ocult. Păm□tul-stare spirituală reuneşte titanismul (vezi *Demonism*) cu starea pirică ("Şi-n urmă păm□tul răm□e - o stea", I-202). □n *Luceafărul*, Luna (fata-lună □tre stele) şi soarele Negru (Luceafărul; ocultiştii menționează că, □ stadiile Saturn-Soare lumina este □tunecată, lumina este una interioară, spiritualizată) [7] apar □t□ , □ spațiul-vis al Păm□tului (starea de vis cu imagini este specifică stărilor Lună-Păm□t, afirmă Steiner □ op. cit., p. 156 şi p. 178), apoi, Păm□tul se etaşează, □plinit mitic, lăs□d □afara sa Luna şi Lucefărul-Soare Negru.

Viziunea cosmică eminesciană, atunci c□d apare pregnant (*Luceafărul, Povestea magului…, Scrisoarea I*), este o viziune circumscrisă viziunii păm□teşti, stării-Păm□t (□ *Scrisoarea I* - "lume, lună, soare şi stihii" □seamnă, de fapt, Păm□t + Lună +Soare + Spiritele-stihii, care produc evoluția spirituală a aştrilor). E altceva dec□ Păm□tul, atunci c□d Eminescu descrie zboruri şi trasee cosmice - dar, mereu, □ relație cu Păm□tul, convergente spre Păm□t etc.

Cel puțin □ *Povestea magului*…, descrierea acestor lumi care formează preajma spirituală a Păm□tului, care se raportează la Păm□t şi intersectează, □ mod constant şi necesar, Păm□tul - este una □ care cititorul pătrunde ca □tr-un labirint de ne□țeles pentru conştiința lui limitativă la realitate-rațiune. Păm□tul, aici, a dispărut ca element de descriere, fiind păstrat, mereu, ca o stare deschisă, nedefinitivată, aflată □tr-o permanentă efervescență semnificativă a formelor şi structurilor, □tr-o permanentă stare de erupție către alte locuri dec□ cele intuite ca fiind proprii Păm□tului - şi, totuşi, abia aşa, prin circumscrierea sa unor structuri colaterale, oculte, Păm□tul devine o realitate complexă (o complexitate care impune o dinamică ontologică şi gnoseologică, □treruptă, de sincope existențiale, □ stadii - şi, apoi, reluată, de fiecare dată, □ fiecare stadiu ajung□du-se pe planuri diferite şi superioare).

Pentru descifrarea labirintului efervescent absolută nevoie de un alt demers dec□ cel eminamente rațional (care este ratat de la □ceput, căci este respins de □săşi natura inițiatică a textului): este nevoie de cunoaşterea suprasensibilă, de demersul analitic de tip ocultist - ceea ce ne-a determinat la o lectură paralelă a textului eminescian şi a *Ştiinței spirituale* a lui R. Steiner (cel mai important ocultist al secolului XX, care a sintetizat datele ocultismului milenar). □n capitolul de față, nu facem dec□ să sugerăm ocultismul care nutreşte semantica versului eminescian - căci o adevărată paralelă completă (pornind de la calea sugerată de noi) poate face oricine, pun□d cele două texte alături. Se va vedea (□ cazul □ care va fi acceptată lectura sugerată de noi) că George Călinescu a aruncat mult prea neglijent afirmația sa, □ legătură cu *Povestea magului*…

***Povestea magului călător stele* este foarte asemănătoare cu *Mureşanu* (n.n.: nici vorbă: *Mureşanu* schițează funcționalitatea ahrimanică a Păm□tului, antren□d □ scepticism şi revoltă ahrimanică pe anumiți oameni - Geniile, pe c□d *Povestea magului*… este poem de inițiere ocultă □tru evoluția spirituală a Păm□tului)… Mult mai st□gaci, aruncată □ vălmăşeala inspirației (N.n.: şi totuşi, c□ă ordine suprasensibilă!), ea are informitatea unui bronz răcit şi părăsit □ainte de a i se fi dat o formă hotăr□ă. " [8] . La fel, pripită mi se pare şi catalogarea drept "sideromanie" (G. Călinescu, op. cit., I-288) a preocupării eminesciene de a explica, la modul ocult, legătura dintre lumina stelară şi corporalitatea păm□tească.**

La □ceput, a fost spiritul pur. Magul şi □mpăratul sunt Oreste şi Pilade - deci, sunt acelaşi spirit □ două trupuri-conformații: deci, esențial, există ambii □tru permanență (cf. R. Steiner - corpurile căldurii aduc Timpul, celelalte sunt Permanență), doar că, □ evoluția spirituală, se produce impresia unei diferențieri-departajări, □ care se păstrează fondul spiritual (Magul), ca fond de energie primară, iar pe acest fond se produce sincoparea stărilor-faze de evoluție a spiritului stare-Păm□t (aparenta moarte a □păratului) urmată de reluarea stadiilor de pe prima treaptă, p□ă, mereu, la o treaptă superioară celei a precedentului stadiu (fiul de □părat, care se duce spre Mag, spre a fi inițiat; apoi, reluarea cercului pe spirală, urm□d stadiul călugăr, ca irosire a forțelor sacrale, dob□dite ca Fiu de □mpărat - dar nu o irosire totală, dusă p□ă la capăt: Călugărul, ca fost □păratdecrepitudine sacrală, s-a oprit la stadiul zbuciumat: claustrat □ m□ăstire, cu zv□niri tot mai slabe spre cenuşa fostei ființe, cuprinsă de febra autodistructivă: "Pe focul cugetării a presurat cenuşă, / Ci sub cenuşă-ard □să consumatori cărbuni. / Atunci visul mărirei s-a şterge-n a lui g□d / C□d peste spuza sură se va turna păm□t." Treptat, impulsurile spre trecuta stare se transformă □ impulsuri spre o viitoare stare-lume, stare viitoare care-l ispiteşte sub forma unei ființe-□ger care nu se poate materializa □ stadiul următor: "Eaievea acea ființă… / Dar nu-i aci □ lume… E sufletu-unei moarte, / Pe care-nsă eu □sumi pot ca să-l reaprind. / Pot s-o topesc □ forma de lut care s-o poarte / Şi idealueteric □ lut eu pot să-l prind, / Dar nu aici - Aicea de viață n-are parte; / Vom merge-n lumea unde trăieşte mai departe." Se observă:

a) insistența asupra ideii imposibilității □plinirii-cu-ideal aici: "Aicea de viață n-are parte","nu aici"

b) pe de altă parte, oscilația □tre ideile de reluare şi continuare: "E sufletu-unei moarte, / Pe care … să-l reaprind" - "vom merge-n lumea unde trăieşte mai departe".

Concluzia firească: noua lume este stadiul de depăşire calitativă şi extensivă a lumii-aici, prelu□du-i şi restructur□du-i lumii-aici at□ trecutul, c□ şi viitorul - deci, lumea nouă este o lume care include şi presupune anterioritatea lumii-aici, □globează, □u351 si circumscrie fostul stadiu, lumea-aici).

Cunoaşterea stadiului consecutiv este, mereu, rezultatul unui dat suprasensibil, deci este cunoaştere suprasensibilă: a) fie drumul de urcare a muntelui, depăşirea ruinelor ("acolo printre ruini " I-291), a prăvălirii ("stejar prăvălit"), a □bătr□irii-decrepitudine prin tolerarea invaziei vegetale ("stanuri bătr□e cu muşchi acoperite"), depăşirea furtunii infern inițiatic ("Furtuna la caru-i lungi fulgere-nhamă…/ Vuieşte a v□tului arfă de-aramă ") □ favoarea invaziei semanticii luminii revelație ("Şi-n ceruri se-ncurcă auritele zodii") şi transcenderii □ Mythos ("Şi dracii la r□ri adun licapodii" - forța Lupului Mistic-Fenrir, Amurgire şi Zori ai Zeilor, prin □gurgitare şi regurgitare), ajungere □ piscul-□thman, de deasupra fenomenalului-nori-Māyā: "Deasupra-ăstui munte cu fruntea sterpită, / Deasupra de lume, deasupra de nori, / Stă magul.", b) fie prin zbor şi starea de visare revelatorie a

Mythos-ului, stare obținută prin mijloace magice, oglinda-ochi magic deschis spre lumea de dincolo, de aici-acum: “Pe-oglinda cea neagră, profundă şi largă, / □ncet-□cet pare o umbră de-argint (somnul, prin care se revine la originar, la visul-Mythos: stele-imperii I-303, steaua somnului redătător de visare-Mhytos “de visuri, de umbre, de c□tec e plină”), c) fie cunoaşterea suprasensibilă a lumii ca stadiul viitor, prin ochiul magic din frunte*, ochiul ciclopic, sau ochiul reptilian, prin care se emit şi se receptează, precum afirmă parapsihologia, bio-radiațiile α, β şi mai ales γ: “Şi raza mă iubeşte, m□g□e a mea frunte… / La mijlocul de aer, □ sfera de lumini / Din frunte-mi se retrage raza de cristal, / Ea prinde chip şi formă, o formă diafamină, / □nger cu aripi albe…” (I-308).
Magul, ca fond energetic permanent pentru evoluția spirituală a Eului-Păm□t, □ lumea suprasensibilă, este sinteza Spiritelor □nțelepciunii (Kyriotetes-Domnii), a Spiritelor Voinței (Tronuri) şi a Spiritelor Mişcării (Dynamis-Puteri) [9] . (Aceste spirite □u351 si reiau de la capăt misiunea, de fiecare dată c□d se trece la substanțializarea evolutivă a următorului stadiu-astru spiritual din serie). Magul este □truchiparea spiritelor □țelepciunii, deoarece dinspre fondul de □țelepciune cosmică-Mag i se transmite fiecărui novice rezumatele ființării oculte □tru cosmos (vezi I-293), mitul despre stele, moarte, geniu, trup, spirit, cosmos, haos etc.). Magul stăp□eşte mobilitatea exacerbată a stihiilor eterice ale lumii, stăp□ire exercitată prin privirea-spirit: “Aruncă pe lume el ochii lui suri” - şi prin cartea zodiilor: “E-o carte ce nimeni □ veci n-o citeşte /Cu semne str□be □toarse-arăbeşte: / Sunt legile-n semne din ăst univers” (semne str□be, □truc□ deviază şi depăşesc această lume, mereu □ favoarea altei-altor lumi). Deci, Magul uneşte □nțelepciunea cu Voința, pentru a reflecta Voința □ spațiul ceresc [10] . Magul se azv□le □ cosmos, provoc□d substanțialitatea să-şi găsească refugiu mereu sub ocrotirea altor şi altor Spirite ale Formei (Exusiai-Stăp□iri), revelate, treptat, □ fiecare din stadiile astrale ale Păm□tului-Spirit evolutiv: “Se suie-n v□f de munte… / … □ infinit el zboară”, “Din v□f de munte-n □ spațiu iar s-aruncă” etc.(I-305).
Fiul de □mpărat apare după stadiul stele-copile (“…c□d stelele din ceriuri / Erau copile albe cu părul blond…” I-287) şi lumi grădini: “țările-nflorite” (I-287), stăp□ite, □că, de □bătr□itul □mpărat (părintele decrepit, stadiul care cere re□noirea, prin moarte inițiatică şi naştere ocultă, a forțelor sacrale). Acest stadiu este al stării de agregație “căldură”, “corpuri de căldură” [11] : este stadiul Saturn (“iarna e bl□dă primăvară”, plus vagi senzații vizuale şi olfactive: “umbre cu miros pe-a salei □tins rond”). Fiul de □părat devine formă distinctă, urcă muntele spre Mag, deci, contribuie, alături de zona Mag, la activitatea Spiritelor Formei şi Spiritelor Personalității (Archai-□ncepători): stadiul fiu de □mpărat, alături de stadiul de Mag, este, mereu, □temeietor, □ fiecare din succesivele lumi. Magul, ca fond cosmic, va rula, drept co-autor la ctitorirea lumilor, stadii similare, dar specifice, totuşi, fiecărei etape-lume-astru din serie: Fiul de □mpărat, succesor al □mpăratului, este succedat de Călugăr - fost Fiu de □mpărat. □n atmosfera de căldură a lui Saturn (primul stadiu de evoluție suprasensibilă a Păm□tului) se ivesc acum (vezi R. Steiner, op. cit., p.127), “lumine care c□d se-aprind, c□d se sting… c□e o fulgerare care brăzdează spațiul”. Iată expresia acestei stări la Eminescu, după desprinderea distinctă a Fiului de □mpărat, ca Spirit al Formei şi Spirit al Personalității: “Furtuna la caru-i lungi fulgere-nhamă”. Acestea sunt Spiritele Focului (Arhangeloi). Vocea care se aude vibr□d □ mintea Fiului de □mpărat este aceea a serafului (Spirit al Iubirii): “Seraful □u351 si sf□şise vibranta-cugetare” (I-297), seraf care precede, ca voce expozitiv-□făptuitoare, povestea □-făptuirii □gerilor (Spiritele Vieții, Fiii amurgului-Angeloii). Datorită Magului, unit cu Fiul de □mpărat, se dezvoltă Armonia (Heruvimii-Spiritele Armoniilor), şi se ajunge de la somn fără vise (“O umbră de argint”, I-301), la stadiul evoluției spirituale a Păm□tului, numit Lună, ca stare de vis cu imagini: I-302 “ Te duce [somnul] cu d□sul □ lumea de vis… Aici lumea-antică urmează-a ei trai”… “Palate de-argint se ridic g□ditoare / Şi regii sunt □geri cu aripi de-arginți”.
□n stadiul Saturn al evoluției Spirituale a Păm□tului, lumina e □tunecată (fața □gerului: “mărgăritar v□ăt” - □ “oglinda neagră”).
Aşa cum din apă, prin □gheț, apar sloiurile (tot apă, dar alt stadiu) [12] , tot aşa apar Soarele, din stadiul Saturn, şi Luna, din stadiul Soare. Luna şi Soarele se □soțesc, □să, □ simultaneitate, Luna □v□tindu-se □ jurul Soarelui [13] , dar exist□d şi stadiul c□d Soarele şi Luna formează un singur astru (la Eminescu, vezi forma gregară a luminii din debutul *Luceafărului*, c□d stadiul Soare Negru-Luceafăr şi Lună-fată de □părat coexistau □ nebulozitatea originară, indistinctă, rude mari □părăteşti).
Toate grupele de Spirite, de p□ă acum (ale □țelepciunii, Voinței, Mişcării, Personalității etc.) au avut, drept unică finalitate, perfecționarea stadiului spiritual Saturn al astrului spiritual Păm□t (implicit, aducerea Magului - fond cosmic, la stadiul de Om Spirit (□tma sau □thman). Va urma un nou ciclu, repet□d acțiunile tuturor grupelor de spirite mai sus amintite, cu scopul de a perfecționa structurile spirituale ale unui al doilea stadiu spiritual al astrului spiritual Păm□t - stadiul spiritual Soare (implicit, aducerea Magului la stadiul de Spirit al Vieții, Budhi - R. Steiner, op. cit., p. 141).
Din acest moment, Magul va părăsi Muntele Saturnian şi se va azv□li □ infinitul cosmic, pentru a putea lucra la regruparea acțiunilor Spiritelor, pentru apariția stadiului al doilea al astrului spiritual Păm□t: Soarele. (Soarele este stadiul spiritual al Păm□tului, c□d inconştiența este un somn fără vise, pe c□d Luna e stadiul de inconştiență, ca somn cu vise. Soarele este stare gazoasă, Luna este stare acvatică): I-304 “Se suie-n v□f de munte, o stea din cer coboară - / O stea, vultur de aur, cu-aripele de foc, / Pe ea şez□d călare, □ infinit el zboară, / Stele sclipeau sfinte şi-n cale-i făceau loc” (se poate concluziona că Fiul de □mpărat şi-a □cheiat ciclul inițiatic saturnian, unindu-se cu stadiul

□tma al Magului - fiul inițiat s-a retras, noul ciclu □ □temeiază activitatea continuată, □ nou registru, cu noi finalități, a Magului - fond cosmic al evoluției Spiritului). Elemente solare: stea, stele, foc, aur - sclipesc.
□ngerii depun bl□de rugăciuni "l'a lumii trepte albastre", deci haosul infinit, premiza noului stadiu spiritual, e albastru-gazos, specifica stare de agregare a Soarelui fiind gazul). Stadiul de stele deasupra şi stele dedesubt (şi-n poemul *Luceafărul*, şi-n *Povestea magului*…: I-304 "Deasupra vedea stele şi dedesubtu-i stele") nu este cel al vizualizării profane a luminii, ci al vizualizării sacre a luminii (zborul Magului printre stele este tunet rănit, deci, se explicitează non-vizibilitatea profană, pun□du-se accentul energetic pe audibilitatea enorm tensionată; spre deosebire de fulger ne-ntrerupt; □ *Luceafărul*, poezie □ care sacralul este rafinat, spiritualizarea luminii este sub□țeleasă, căci, □ zona deplasării Luceafărului-Hyperion, deplasare retrospectivă şi de autoanulare a stadiului Personalitate individuală - nu sunt dec□ Hyperion şi Demiurgos, energii spirituale supreme: nu se mai pune problema că , □ afara Logosului Sacru, Mistic, ar mai □căpea vreun neinițiat, pentru care cuvintele să se □josească energetic, prin explicitare). Magul va zbura spre Lună, vede lumina albastră (de data aceasta, albastru nu va mai fi gazos, ca la etapa Soare: a lumii treaptă albastră = treptele de văzduh-aer, ci albastru va sugera apa albastră, starea de consistență-spiritualizare specifică etapei-Lună): I-304 "Căci la un punct albastru privirea-i ațintită / L-a caosului margini un astru bl□d uşor [gazosul Soarelui e □gemănat cu lichefierea-Lună, prin dubla epitetizarea a astrului: bl□d uşor]… O zi mai are □că şi-ajunge-n luna lui [posesivul lui subliniază nu faptul că Magul e băştinaş şi proprietar spiritual al Lunii, pentru că, □ continuare, vorbeşte despre o următoare etapă-stea, care-i steaua naşterii lui, văzută, prin clarviziunea magică, din stadiul-Lună: "Cu ochii plini de lacrimi la aceasta priveşte / Ce lumina albastră merg□duşi drumul său: / Ce liniştită-d□sa, □ pace eminesciană păşeşte, / O, cum iubesc eu steaua unde m-am născut eu"].
Se ajunge, din nou, la stadiul Spirite ale Armoniei (□ cadrul dualității albastre aerapă, Soare-Lună) "Mai e-n tot universul o stea plină de pace / Neturburată vecinic de ură, de război" - dar Păm□tul, ca stadiu al Focului (căci starea de agregare specifică stadiului spiritual Păm□t este focul), era deja prefigurat, din secvența zborului hipnotic: "Şi-n urmă-ți păm□tul răm□e - o stea" (de fapt, poziția Păm□tului trebuie raportată dublu: a) față de vis, Păm□tul e-n urmă, pentru că, abia □cep□d cu Păm□tul, se dezvoltă, prin seria Păm□t-Jupiter-Marte-Venus etc., visul cu imagini; pentru Spiritul Fiului de □mpărat, □să, care e □ curs de inițiere, Păm□tul e □ faşă, ca un deziderat spiritual, □ sfera focului),: apoi, vulturul cu care porneşte Magul, din v□ful muntelui, către Soare-Lună (ca stadii spirituale) este de foc-aur (vultur de aur, cu-aripe de foc). Stadiul Păm□t nu se obține dec□ printr-o recapitulare a stadiilor anterioare: Saturn-forme de căldură ("□ funii lungi el rupe al nourilor voal" I-305), Soare-forme de gaz ("Din nourii cei mai deşi el luase o bucată" I-305), Lună-forme de apă ("A mării unde-albastre alunecă-nspumate" I-305) à către "insule bogate cu mari grădini de laur" (laurul, simbol al victoriei Sinei spirituale) I-305, care este stadiul Păm□tului-perioada Atlantidei (Continentul Atlantic) şi atlanților, ca refugiu al Spiritelor Focului, nepenetrate de elementele luciferice. Călugărul găsitintersectat de Mag aici, este Atlantul, stăp□ peste templul de apă □ecat, I-306 (ca şi trestia, templul atlantic, ca simbol al stadiului Păm□t pur, se bazează pe partea sa spirituală din Luna-apă: □ecat). Ființa eterică pe care o visează Călugărul ("El cheamă cu c□tarea-i o umbră ce-a visat", I-306) este prefigurarea simbolică a celorlalte stadii spirituale ale Păm□tului, stadii necesare, care atrag, la modul magnetic, lumea sa spre ulterioare stadii spirituale: "Ispită neagră d□sa? [Magul □ priveşte, □ acest timp, pe Călugăr, de sus, din precedența aer-apă: "Ca geniul văzduhului el stă", pe-o st□că suit, domin□d valurile mării - parcursese "□ lună… valul mării amar"] Un geniu rău, o, nu e / … c□d ca un vis argenteu pluteşte bl□da lună… La mijloc de aer, □ sfera de lumină! / Din frunte-mi se retrage raza cea de cristal! / Ea prinde chip şi formă, o formă diafanină, / □nger cu aripi albe, ca marmura de pal… haine argintie coprind membrele sale … pe frunte-o stea de foc… C□d noaptea-i □să-i caldă, molatecă şi bună, / Atunci o chem din mare, atunci o chem din lună / … Şi ea venind din noapte ca o rază de soare / Coboară, pe-a mea frunte nebună, visătoare, / P□'se preface-n chipul ce l-am visat mereu" (a se observa, pe l□gă calitățile de spirit superior şi complex ale arătării: □ger-haine argintiepe fruntea-i de foc, faptul că realizează comunicarea □ mod telepatic, ea, rază de soare, folosind canalul de comunicare al ochiului ciclopic, din frunte) I-309, I-311: "Iar sufletul… o parte ce-n mine-a mai rămas / Să zboare-unde-l aşteptă amorul □ extaz, / Să zboare unde partea-i cea jună, dulce, pală / Pluteşte printre stele… iar stelele-i țesală / Un corp de raze blonde… [corpul de foc al spiritului, posibil, □să, să fi venit, ispititor, dinspre următoarele stadii ale Păm□tului-foc: Jupiter, Marte, Venus etc.] / …norii cei lunateci [stare gazosacvatică, solar-lunară, deoarece Soarele-Luna, □tr-o anumită perioadă eminesciană evoluției spirituale, coexistă] prin stele ce sună [sonoritatea este şi ea, o senzație dezvoltată □ epoca evolutivă solar-lunară] / Şi ne-am dori cum raza doreşte-o altă rază [erosul-foc apare □ stadiul spiritual Păm□t]… // Dar nu se poate □că… căci corpul meu de lut / Un sclav greoi şi rece - e sclav - dar e astut [penetrația, □ zona Păm□t, a elementelor luciferice, produce solidificări grosolane şi astuția-viclenie; pentru a se sustrage influențelor luciferice, spiritele păm□teşti se retrag □ Atlantida, unde-şi păstrează, sau recapătă, starea de rază]; I-313: "E-aievea acea ființă, visele-ți nu te mint, / Dar nu-i aici □ lume… E sufletu-unei moarte, / Pe care-nsă eu □sumi [Magul spune] pot ca să-l reaprind / Pot s-o topesc □ forma de lut care s-o poarte / Şi idealu-eteric □ lut eu pot să-l prind, / Dar nu aici. Aicea de viață n-are parte; / Vom merge-n lumea unde trăieşte

mai departe.” Atma, din stadiul saturnian final (Omul Spirit) se transformă Buddhi (Spiritul vieții, universal - stadiul solar e primul care perfecționează această stare). Apare, după Păm□t, starea de Moarte, provocată de □săşi natura omenească. Eul individual capătă extracorporalitate. Corpul fizic à eteric à astral à Eu spiritual (Sinea spirituală - Manas) - toate aceste componente ale Eului sunt dezvoltate, treptat şi pe r□d, stadiile de revoluție ale astrului spiritual Păm□t (stadiul Saturn, respectiv Soare, Lună, Păm□t, Jupiter etc.). Călugărul-atlant se ține departe de lumea simțurilor - de ispita luciferică: atlanții erau discipolii Spiritului Focului, Christos. Ființa luminoasă care-l cheamă confirmă statutul de discipol al lui Christos-focul - şi propune stadii de evoluție ulterioare, superioare. Nu aici-aci - ci lumea care ființa luminoasă, pe de o parte, e re-aprinsă, pe de altă parte trăieşte mai departe (preia şi □u351 si □suşeşte trecutul şi viitorul stadiului de evoluție spirituală-Păm□t, continu□d astfel seria inițierii lor □ceptă cu □mpăratul, Fiul de □mpărat, Călugărul).

Nici vorbă, deci, de “□nvălmăşeală a inspirației” (G. Călinescu, op. cit.): Eminescu urmăreşte, *Povestea magului*…, să descrie Ființa Spirituală, cu structurile ei evolutive, □tr-o veritabilă “cronică acaşă” a urmelor evoluției, urme percepute suprasensibil. Descrierea nu se-ntrerupe, ci sugerează atracția lumilor, reunite Călugărul-Mag (Călugăr adept al lui Christos-Focul, intersectat, acțiunea de perfecționare a Ființei Spirituale, cu Magul-fond cosmic al evoluției spirituale - atracție spre toate fazele evoluției spirituale.

Este o răstignire a Omului Solar-Christos, □:

VERTICALA 1 - Mag - treimea de fond, stabilă permanență;

2 - □mpărat - fața evolutivă a Magului (Timp şi moarte, deci de la saturnism-Timp, la păm□tesc-Moarte);

ORIZONTALA 3 - Călugărul - Christos, ispitit de

4 - Lucifer (ascunsa forță ce degradează şi restructurează materia suprasensibilă lumi) & cu reversul Chipul-ispită-Ea (dar Ea - ca o “cronică acaşă” dinamică, purt□d semnele tuturor aştrilor care se □trupează ocultul Păm□t). Ea & Lucifer e forța dinamică pe orizontală (opusă călugărului, reticent la mişcare) - a Magului□mpărat (dinamismul verticalei inițiatice à desacralizat à re-inițiatice).

Călugărul, situat st□ga crucii care reuneşte punctele antropocardinale - poate fi situat şi centrul crucii Antropocardinale: este nevinovat de tot şi vinovat spre tot, □păcat □tru c□tec (“O arfă de aramă cu coarde ruginite”), dar chemat-ispitit spre toate zărilec□tec, disponibil, la modul pur, pentru □scrierea mereu noi, alte lumi-cruci – Figura 4:

Mag

Călugăr Lucifer Ea (ființă diafană şi Ispită)

destructiv reconstructivă

□mpărat

Verticala Mag □mpărat: tranzit pe dedesubtul Crucii (fond cosmico-spiritual)

Orizontala Călugăr Lucifer-Ea: tranzit pe deasupra Crucii –

Figura 4

(forțele de perfecționare spirituală)

Şi Luceafărul conține elemente clare de ispitire, pentru reconstruirea lumii inițialelumea gregară, luminoasă, mitică (rude mari □părăteşti): Luceafărul şi fata-Lună se ispitesc reciproc (Soarele Ocult şi Luna ocultă con-viețuiesc, □tr-o perioadă, apoi se rup unul de altul, Luna, cu forțele ei spirituale, angaj□du-se realizarea stadiului spiritual Păm□t-de-foc). Rezultatul va fi: separarea definitivă a stadiului Soare Negru-Luceafăr, □tr-un demonism cosmic, potențial - de stadiul Păm□t re-mitizat prin Luna Spirituală (Fata-Lună a preluat forțele necesare spirituale de al Soarele Negre, hyperioniz□du-se - şi acum lucrează asupra forțelor, abia trezite, ale noului ei stadiu spiritual, Păm□tul. Elementul masculin, din cuplul mitic final, este supus, fascinat şi transformat □tr-un docil cooperant erotic).

*****

*** ***

5. SPRE ŞI □N BURICUL PĂM□NTULUI (MUNTELE SOLAR ŞI M□NĂSTIREA LUNII)

Treptat, ne vom re□toarce la *Memento mori*, unde se află cea mai clară descriere a ombilicului universal al stadiului spiritual Păm□t. Nu □ainte, □să, de a menționa stadiile tensiunii creator-spirituale, care concentrează, treptat, □treaga energie spirituală ombilicul Păm□tului.

I. a) “Căci era un □tuneric ca o mare făr-o rază” (*Scrisoarea I*, I-101);

b) “Peste c□e mii de valuri stăp□irea ta [lună] străbate” (*Scrisoarea I*, I-101) şi “Privea zare cum pe mări / Răsare şi străluce, / Pe mişcătoarele cărări / Corăbii negre duce” (*Luceafărul*, I-121);

c) “Şi □tunecata mare” (*Floare albastră*, I-45) şi “Sc□teie marea lină, şi placele şi sure / Se mişc una pe alta ca pături de cristal [Marea-sarcofag]; / Pe undele □cete □u351 si mişcă legănate / Corăbii □vechite scheletele de lemn” (*mpărat şi proletar* - I-52);

d) “Astfel Grecia se naşte din □tunecata mare / Poartă-n ceruri a ei temple … / Marea, lin cutremur□du-şi fața, scutur-a ei spume / Repezind pe-alunecuşul undelor de raze-o lume … / Mai albastră dec□ cerul, purt□d soarele pe față, / Ea reflectă-n lumea-i clară toată Grecia măreață. / C□eodată se-ncrețeşte şi-şi □tunec-al ei vis … / Şi pe valuri luminoase oceanul lin le saltă [nimfe], / Orice unde linguşeşte arătarea lor cea naltă, / Pe nisipul cald le-aruncă marea-n jocu-l luminos; Oceanicele corpuri ca statuie de ninsoare, / Strălucesc la părul negru ce şi-l uscă ele-n soare / Pe-a lor perini nisipoase lenevite languros. / Apoi fug să-mpopuleze verdea noapte dumbrăvană …” (*Memento mori*, I-254).

C□pul semantic al apei este potențat de către structura semantică a codrului (izotopic semantic cu pădure dumbravă etc.), □tr-o eternă penumbră - suger□d valențe de propensiune spre prima treaptă a spiritului universal. Codrul mai poate fi o ultimă "față tensională" a lucrurilor, apa, □să, apare ca un ecou rămas □tre lumi.
Apa semnifică spațiul protector şi potențator al sincopei dintre lumile-stadii spirituale (□tuneric - ca marea fără raze). Pe de altă parte, cel puțin □ aparență este docilă față de energiile aflate □ acțiune, pentru construcția lumii-stadiu spiritual; ea reflectă placidă, şi potențează modificările corporale ale lumii, tensionările creatoare de corporalități; b) Luceafărul se foloseşte de mare-mişcătoare cărări (deci, nu cu voință autonomă, ci cărări imprimate conform unei voințe exterioare mediului-fundament, apa: voința Luceafărului); c) Ea reflectă-n lumea-i clară structurile conformate de Spiritele Armoniei: Grecia măreață; marea se-ncrețeşte şi-şi □tunec-al ei vis, dar, c□eodată, □ funcție de voințe din văzduh, voințele spiritelor se reflectă şi dau naştere visului-apă-sete, iarăşi, apa care suportă "amprentarea" unor acțiuni exterioare ei; poate ajunge să □prumute chiar şi dorința de moarte - ca dematerializare esențializată-schelet: marea mişcă, pe undele ei, corăbii-schelete, ca devenind mare-sarcofag (dorința de extincție, □să, nu este autonomă, sau specifică apei, ci este "amprenta" dorinței Geniului pesimist-Cezarul) - sau dorința de viață-naştere: naşte, aparent, Grecia; şi totuşi, marea-Okeanos (dacă o socotim funcțională pentru protecție şi potențare) sau marea-Lethe (dacă o socotim funcțională pentru uitarea stadiilor spirituale, ruptura de anterioritate, pentru consolidarea □ simultaneitate), pe l□gă linguşire (linguşeşte arătarea nimfelor), ea trimite, născ□du-le şi direcțion□du-le forțele-nimfe, spre zona codru-dumbravă (verdea noapte dumbrăvană): nimfele parcă ar fi şi parcă n-ar fi făpturile apei (le linguşeşte, de parcă nu ar fi făpturile ei) dar, tot ea, le saltă, le naşte, sau, cel puțin, le face posibilă ivirea, pentru a stabili legătura cu zona codru. Nimfele sunt spirite de dincolo sau de dincoace, care găsesc □ apă (ca zonă) un culoar de evacuare a ceea ce e prea mult (sau periculos) aici, şi de receptare a ceea ce se pot numi Spiritele Modificatoare, dinafară venite.
II. Codrul e legat de o altă formă a apei dec□ marea (sau fluviile, r□rile); izvorulapa scară, mistică, prin care se re□noiesc energiile (izvoarele, din acest punct de vedere devin izotopice semantic cu nimfele, care fug să-mpopuleze verdea noapte dumbrăvană, de fapt trec la acțiunea tensionantă a creațiunii progresive, modificatoare, către perfecționarea stadiului spiritual-astru). De aceea, la baza structurilor cosmice binare, din *Revedere*, stă codrul cu izvoarele, ca entitate-spațialitate unitară, căci fără izvoare, fără energia mistică, nu ar fi posibilă nici o formă de tensionare energetică spre zona munte: nici codrul, nici pădurea, nici dumbrava (I-71) "Ajuns-a el la poala de codrun munții vechi, / Izvoară vii murmură şi saltă de sub piatră" - de observat tangența directă a energiei resurecționale, etern re□prospătătoare, revitalizantă - la zona munte-piatră. Mijlocul de codru poate fi ori zona de unde □cepe muntele inițiatic de piatră, ori z□a-miracol de unde □cep treptele-revelației: "ad□cu-i [balta] se pătrunde / Şi de lună şi de soare / Şi de păsări călătoare / Şi de lună şi de stele / Şi de zbor de r□durele / Şi de chipul dragei mele" (revelația supremă-hieratică: a) lună-soare, păsări-zbor inițiatic, b) lună-stele, r□durele-organizare a noii lumi spirituale, c) eros-ul, ca forță supremă de conducere şi coeziune □ noua lume).
III. Codrii aiur□d ("Codrii negri aiurează şi izvoarele-i albastre / Povestesc ele-nde ele numai dragostele noastre" - *Scrisoarea IV*, I-116) marchează (av□d izvoarele ca bază energetică) tensiunea-dorință sau tensiunea-voință, ajunsă la punctul paroxistic, de transcendere [14] . Cf. Figura-5.
Transcenderea, de obicei, se operează prin zona-culoar spre spațiul mitic: munte [15] - dar munte poate fi, din punct de vedere funcțional, şi insula, care se smulge din zona *apă* (tensionată p□ă la valoarea de codru acvatic); căci codrul poate fi considerat, şi el, la r□dul lui, apă vegetală, ocean vegetal, cu specificul: stare de tensionare (spre munteinițiere sau spre revelația directă: apariția z□elor, cerbilor albi, cailor albi ai mării, bourilor, apariția casei-Eros din *Călin* I-66 etc.). Sau templul □ecat din *Povestea magului* …, insulă cu structură ordonată □tru sacralitate.
Muntele poate fi a) de-tensionat, □ cădere: valea ("Toată lumea după d□sa [harfă], de-al ei sunet at□nată, / Ar fi curs □ văi eterne, lin şi-ncete ar fi căzut … / Caravane de sori regii, c□duri lungi de blonde lune / Şi popoarele de stele, universu-n rugăciune, / □n migrația eternă de demult s-ar fi pierdut" - *Memento mori*, I-257) sau b) tensionat, □ forma vertical-suitoare a muntelui ("□n munți ce puternic din codri-s-ardică", I-291, *Povestea magului* …), sau a insulei ("Insulele se □alță cu dumbrăvile de laur" - *Memento mori*, I-261), sau a axei lumii figurată prin copacul-centru al spațiului sacru ("Şi sur□□d vom adormi sub □altul, / Vechiul salc□ - Astfel de noapte bogată, / Cine pe ea n-ar da viața lui toată?" - salc□ul are atributele mitice ale ascensiunii sacre şi ale eternității, căci vechi are aici sensul creat, dintotdeauna, pentru propensiune □ cerultranscendent-pentru totdeauna; de asemenea, salc□ul este cel care determină renunțarea la această viață, pentru stadiul noapte-bogată, misterul transcendent).
□n această zonă semantică, centru al spațiului sacru, Eminescu va construi, □ *Memento mori*, un complex transcendent, unic □ □treaga sa operă: raiul Daciei [16] .
Geografia sacră, aplicată asupra buricului lumii, □ viziunea eminesciană, conține o adevărată structură de inițiere şi auto-energetizare:
a) □ partea de jos a hărții spațiului sacru, se identifică halele mării, prin ieşirea spiritelor active, caii albi ai mării (Puterea Albă a Infernului-culoar de inițiere spre Forța Solară), □soțitori ai forțelor revitalizante-izvoare: "L□g-izvoarele-nflorite pasc cai albi c-a mării spume" (I-264) şi ai lumii: "Caii lunei albi ca neaua storc cu gura must din struguri

[secţiunea cailor lunari, din valea monastirei lunei I-268, alcătuind labirintul dionysiac] / Şi □ sara cea eternă veseli nechez□d ei fug" (zona lunară este zona văii potenţatoare a ascensiunii muntelui, prin intermediul punţilor-mreje iniţiatice): "Monastirea alb-a lunei" transpare "prin diamantească fină de paingen p□ză");
b) zona monastirea lunii este, şi ea, un munte, ca şi cel solar, dar invers, detensionat; monastirea lunei este imaginea reflectată, □ registrul acvatic, umed,
c) a Muntelui Solar, cu Cetatea Soarelui şi cu Grădina Zorilor: "Pe acea poartă din munte iese zori □ coruri dalbe" I-265, "□ntr-o lume fără umbră e a soarelui cetate" I-267;
d) Dochia, obţinută de Eminescu ca zeitate androgină, reflect□d Luna (prin fanta cerului de tipul celui al lui Anaximandros), dar leg□d Luna (prin traseul executat de luntrea cea de lebezi trasă) de Soare: după trecerea fluviului-r□ cu cai de umbră (lunari) I-264, st□cile "□ cer se-ntind", şi apare imaginea Soare: "Soarele trec□d pe codrii a lui roată de-aur moale" I-264; Dochia-Lună stă la masă cu zeii solari, pe Muntele Cosmic (z□e şi zei coboară, □să, şi □ Infern-umbra verde, la cerboaicele albe şi caii mării);
e) Există o reţea foarte deasă de zone R□ri (fluvii), lacuri, cu dublă funcţie: oglindire şi separare-unire (hotare bi-tensionate, bidirecţionate); prin această reţea se obţine oglindirea zonei Munte-Solar din zona Labirintului dionysiac, dar şi separarea amnezică (prin apa-Lethe) a zonelor-trepte de iniţiere, a sferelor de sacralitate: Zona a soarelui cetate e separată de zona monastirea lunei prin zona lacuri limpezi (zona intermediară de sacralitate este zona zori) : "Acolo sunt lacuri limpezi … / □ntr-o dulce şi umbroasă, viorie atmosferă, / Se ridică dintre lunce … / Monastirea alb-a lunii"; □ plus, r□rile-fluvii susţin tensiunea verticalei iniţiatice (Muntele Cosmic ca R□ Demiurg);
f) ascensionalitatea iniţiatică pe Muntele Cosmic-Ombilic Universal este marcată clar, prin zone vegetale-codru, cu capacitate de iluminare-revelaţie distinctă (la fel ca □ basme): păduri de aramă, codri de argint, dumbrăvi de aur, cu poiene constelate (par a fi trepte de iniţiere alchimică).
Avem de a face, deci, cu un complex sacru, □chis □ propria-i orbită de funcţionare: □ centru, Muntele Cosmic (tensionat şi detensionat: Cetate extravertită a Soarelui şi Monastire introvertită a Lunei intermediate de fluviul-Lethe, cu valoare mai cur□d anamnezică dec□ amnezică, al Zorilor Armonici: "Pe acea poartă din munte iese zori □ coruri dalbe"), iar □ jurul şi printre sferele de acţiune spirituală, hotarele iniţiatice, de tip acvatic (r□, fluviu, lac) sau vegetal (codru, pădure, dumbravă). Bine□ţeles, se adaugă o vastă reţea de văluri care ascund şi revelează, protejează şi demască: umbra, norii, iedera, viţa-de-vie, zidurile (murii) de frunze, podurile-p□ze de păianjen, scările de flori, perdele chiar (I-266: "sunt lăsate largi perdele").
Deci, nu e doar o Grădină a Paradisului, imuabilă □ staticismul ei extatic, ci un complex dinamic al zonelor sacre alternative (□tuneric-lumină, Soare-Lună, umbră-ocean de lumină etc.). Există şi structuri artificiale (sau aproape) de palate, scări netezi, colonade, bolte, monastire, cetate - dar salvate de contactul permanent cu semantica naturală, topindu-se □ şi revenind ca evidenţe din fondul natural (prin comparaţii efectuate □ zona naturală a semanticii termenului cu care se compară: marmoră albă ca zăpada, marmura ca ceara - şi prin preajma imediată, fizică, a naturii: palatele, de pe Muntele Cosmic, sunt precedate de zimbrii codrilor, şivoaie de stele etc. - şi sunt urmate de oştiri de flori ca stele topite, fluturi care ard. Singurul aspect static al acestui complexombilic universal □ reprezintă acea cronică imagistică a miturilor, care poate fi şi "cronica acaşă" de care vorbeşte R. Steiner: □registrare, □ straturi şi zone fixe, a urmelor acţiunilor evolutive ale aştrilor spirituali, ale forţelor spirituale, care construiesc şi deconstruiesc stadiile perfecţionării spiritului (de remarcat că această cronică-Mythos sau "cronică acaşă" este desfăşurată pe zidurile "monastirii" Lunei, Eminescu av□d □ vedere, poate, că stadiul Lună e mai apropiat de stadiul spiritual Păm□t, dec□ stadiul Soare, căci seria ocultă este … Soare-Lună-Păm□t …): "Şi-n odăile-□alte din frumoasa monastire / Sunt pe muri tablouri m□dre, nimerită zugrăvire / Ale miturilor dace, a credinţei din bătr□i …"*
***
*** ***

[1] Cf.Rudolf Steiner, *Ştiinţa spirituală*, Ed. Rustenis, 1925, p.109-111.
*** Dăm cuv□tului ocult sensul de esoteric, iar nu de luciferic.**
[2] Cf. Rudolf Steiner, op. cit., Ed. Rustania, 1925, p.109-111
[3] Cf. Rudolf Steiner, *Ştiinţa spirituală*, Ed. Rustania, 1925, cap. Evoluţia lumii şi omul, p.108-226.
[4] Cf. Rosa del Conte, *Eminescu sau despre Absolut*, Editura Dacia, Cluj, 1990, p.258-259, Simbolismul materiei.
[5] R. Steiner, op. cit. p. 199, cap. Evoluţia lumii şi Omul.
[6] Mircea Eliade, *Aspecte ale mitului*, Ed. Univers, Buc., 1978.
[7] "… lumină pur spirituală, care □afară este □tunerec" - R. Steiner, *Ştiinţa spirituală*, Ed. Rustania, p. 130.
[8] George Călinescu, *Opera lui Mihai Eminescu*, vol. I, p. 25, Ed. Minerva, Buc., 1985.
*** Ciakras-ul (roata) al şaselea (yoga), de unde energia va migra, spre eliberare şi comunicare permanentă cu cosmosul, □ ciakras-ul al şaptelea-moalele capului. Vezi M. Eliade, *Yoga*, Gallimard.**
[9] R. Steiner, op. cit., p.124-125.
[10] R. Steiner, op. cit., p.125, p.121.
[11] R. Steiner, op. cit., p.124-125, p.125, p.121.
[12] R. Steiner, op. cit., p. 110
[13] R. Steiner, op. cit., p. 160
[14] Cf. E. Schur□, op. cit., p. 42: "Acolo (□ ad□cul pădurilor hyperboreene) apare primul frison al Invizibilului, viziunea lumii de dincolo. Pentru aceasta, pădurea □c□tătoare sau teribilă a rămas dragă rasei albe. Atrasă de muzica frunzelor şi de magia lunară, ea revine mereu aici, pe parcursul v□stelor sale, ca la o f□t□ă a lui Jouvence □ templul bunicii sale Hertha. Aici dorm zeii, amorurile sale, misterele pierdute", p.44 - Ramura de v□c ("creanga de aur") a fost numită, □ tradiţia esoterică a Albilor Europei, Aesc-Leylhopa, ceea ce □seamnă □speranţa vindecării se află □ pădure□. Grecii au schimbat denumirea □ Aesculap …"
[15] Cf. Rosa del Conte, *Eminescu sau despre Absolut*, Dacia, Cluj, 1990, p. 173: "munţii cei □alţi (…) sunt liberi de □bătr□ire …".
[16] Cf. V. Lovinescu, *Dacia hiperboreeană*, Ed. Rosmarin, Buc., 1994, p. 30: "… pare bine stabilit că Dacia a fost sediul Centrului Suprem □tr-o vreme foarte □depărtată".
*** Considerăm necesar să precizăm, acum, la finalul acestui capitol, că termenul de ocultism se dovedeşte impropriu, atunci c□d este**

folosit □ legătură cu activitatea unor cercetători profunzi, ai unei ştiinţe originare, unice şi unitare, vitale şi atotintegratoare - cum sunt R. Steiner, Ren□ Gu□on sau V. Lovinescu, Mihail V□san, Marcel Avramescu dar şi a unor poeţi iniţiaţi, ca Eminescu. Este vorba de tradiţionalism, adică de păstrarea nealterată a semnificaţiilor spirituale ale acelei planete care a fost Păm□tul, acum 6000-8000 de ani. Etnograful şi istoricul contemporan Marija Gimbutas concordă, □ opiniile de profunzime, cu poetul rom□ Eminescu , autorul poemului *Memento mori*: "Rom□ia este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate cuprinsă □tre 6500-3500 □.e.n. (…) A fost o perioadă de reală armonie □ deplin acord cu energiile creatoare ale naturii …"

PARTEA A IV-A: SPIRIT SI LOGOS

I. Răzbunarea cuvintelor: supunerea Haosului.
II. Ritmarea lumii □apoi, spre C□tec

Revelaţie, cugetare - g□d (g□dire), cuv□t, vorbă, grai (+ rugăciune), a scrie, carte, semne, stihuri (ritmuri), vers, c□tec.

După geografia sacră, dinamică - ne vom □toarce, iarăşi, la ipostaza dinamică a cuvintelor: eliberarea cuvintelor de timp, de existenţă - şi "răzbunarea" lor prin eternitatea-Spirit.

Precum spune Mama Geea, prin versul hesiodic:
"Copiii mei, aveţi un tată cumplit, dar dacă-mi daţi crezare, / De silnicia-i părintească prin răzbunare veţi scăpa …" [1] .

Răzbunarea, după □durarea "silniciei părinteşti", este doar deznodăm□tulinţiere, succed□d silnicelor-necesarelor chinuri ale Logos-ului re-sacralizat.

*****

*** ***

I. Răzbunarea cuvintelor: supunerea Haosului

1. Revelaţia

Spiritul se revelează, ca-ntr-o explozie miraculoasă inanalizabilă. Efortul e ceea ce este obiectul revelaţiei: Hyperion zboară, pentru a se releva sieşi, fără cuv□t (cuv□tul este Logos-ul rezultat pentru cei care nu pot fi de faţă la ritualul mistic, la misteriul revelării de sine). Atunci c□d Spiritul-Demiurg vorbeşte despre făcute, despre ce a □semnat efortul, □ lupta cu haosul, pentru a da Logos-ul-□ţelepciune, vorbeşte despre cuv□tul - ca - Spirit - agresiv. Spiritul ca forţă de amprentare-supunere a haosului, transform□du-l □ r□duială-□ţelepciune: "Cere-mi cuv□tul meu dent□ / Să-ţi dau □ţelepciune?"

Nici Dascălul (Maestrul, Ravvi) din *Scrisoarea I* nu vorbeşte, şi nici nu cugetă, că el este Demiurgul care revelează, de la Spirit la Spirit. Sunt imagini care plutesc □ arhetipalitate, □părtăşiri □ zona visării: astronomul (astrologul) este considerat Dascăl-Demiurg, el nu poate convinge prin cuv□t, căci el este făcătorul Marelui Plan al Spiritului, el revelează de la iniţiat la iniţiat; trebuie să-l "Vezi" (ocult), ascultarea e prea □ceată şi stearpă, tocmai prin am□area-senzaţie se pierde esenţa: privirea ochiului magic este, doar ea, revelatorie: I-106 "Parcă-l văd pe astronomul cu al negurii repaos, / Cum uşor, ca din cutie, scoate lumile din chaos / Şi cum neagra vecinicie ne-o □tinde şi ne-nvaţă / Că epocele se-nşiră ca mărgelele pe aţă. / Atunci lumea-n căpăţ□ă se-nv□tea ca o morişcă / De simţeam ca Galilei, că comedia se mişcă".

Este un subtil joc al □-depărtării şi apropierii de esenţă-Spirit: privirea-vedere a neiniţiatului (care, □să, vrea, este sortit iniţierii) trebuie să treacă prin stadiul moarteiniţiatică (căpăţ□a-h□că, acea h□că pe care o depl□ge şi □ care se recunoaşte, esenţial, Hamlet-Yorick): sferele-lumii (mărgelele) de pe axul-Arbore Cosmic al Sorţii (Aţa) se transformă □ saltul-Rotire (Morişca) prin care comedia (structurile Māyā, parodiind Edenul), se mişcă, adică transcend: comedia, prin iniţiere, redevine Eden: "Vedeau [abia acum este vederea magică, revelatorie] valuri verzi de gr□e, undoiarea unei inişti" - şi Frumuseţea Eternă □ mijlocul Edenului, cu ochii albaştri - ca şi aceea din poemul *Odin şi Poetul* I-246 "Ochii-i albaştri luminau ca stele".

El-Spiritul □vaţă, dar nimeni nu-l aude spun□d, zic□d, grăind. □nvăţătura lui este pur iniţiatică. Este □suşi Logos-ul-Spirit de la □nceput, este impulsul iniţial, care-i transformă pe toţi iniţiaţii rezonatori la □văţătură, □ Puncte de Mişcare, aidoma punctului de mişcare - astronom (astrolog). Totul se petrece □ căpăţ□ă (scena sterilă a comediei, dar şi intersecţie a determinărilor iniţierii), □ zona nucleului amprentării: amprentarea nu se mai face, căci căpăţ□a se transfigurează □ punct de mişcare - morişcă cosmică a lumilor, regresive spre Eden.

Pentru a pune □trebarea, suprema criză, □ainte de a părăsi lumea, pentru a se □toarce, dincolo de iluzie, spre mit - Spiritul intuieşte: "Panorama deşertăciunilor": este somnul care, vehicul fiind, duce la visare.

E drept, materia de amprentare a Spiritului (activ), cugetarea-g□dire, există şi ea: I-248 "Ascult□d cu ad□cime … glasul g□durilor mele, / Uriaşa roat-a vremei □apoi eu o □torc …" □n rest, g□durile se prefac □ icoanele visării, □ arhetipuri - semne, care trebuie folosite ca materie primă pentru răspunsul la □trebare. De fapt, zădărnicie nu e visarea, zădărnicie este aşteptarea unui răspuns: răspunsul este tocmai tot ceea ce a visat. Visarea-Revelaţie este, totdeauna, răspunsul Spiritului către sine. Tot aşa cum c□tecul (şi stihul, ritmul sacru) este răspunsul la toate cuvintele (desprinse din Spirit-Logos Sacru) pentru facere de lumi-iluzii, răspunsul la toate vorbele, ca "inflaţii" ale Cuv□tului-Demiurg.

Chiar dascălii care pornesc de la amprentă, pe drumul □apoi spre Spirit (dinspre cadavru, dinspre petecele lucrurilor), spre a unifica - cu conştiinţa insului (persoanei) - Spirit, care se desprinde din Spiritul liber, ca expresie pentru autocunoaştere (căci □sumi a dat ins), nu pentru exhibiţie: de aceea, spusa acestor reunificatori spirituali, a acestor căutători de □cheieturi mistice ale firii-Spirit, este, □ primul r□d, ritm sacru de reintegrare, neţin□d cont de semantica individuală, de irosit şi falsificat, a verbelor, ci de semantica categorială a cuv□tului. De aceea, şi apelul la limba moartă, dar av□d

pretenții, dar şi puteri magice reale, ad□ci, de unificare spirituală-latina: "izvor de horumhorum, / C□u351 stig□d cu clipoceală nervum rerum gerendarum". Izvorul este insul (acesta-aceasta, al acestora), □cheietura spre / dinspre sine. Clipoceala lor este semnul inițierii către visare, iar banul nu este numit pretențios, ci este asociat cu v□a atotnăscătoare, piatra filozofală, aurul spiritual. Dascălul nu c□u351 stigă pentru sine, ci pentru ins, pentru □cheietura de re-legătură cu Spiritul. Vorbirea lui este izvor, murmurul lui este ritmarea sacră spre izvorul-Spirit. Logos-ul lor este situare-v□lire □apoi spre Eden, spre matca-Spirit.

2. Cugetarea - este amprenta fierbinte ca şi g□direa*, care este, □să, o □t□ziere față de cugetare, după ce s-a răcit "sigiliul" Spiritului, aplicat haosului. Cugetarea este tăcerea cuv□tului, pentru a lăsa să geamă □ăbuşit chinul "sigilării" cu formă ideală, din partea Spiritului, activ, agresiv: "Deodată trece-o cugetare, / Un văl pe ochii tăi fierbinți" (I-29), este o secțiune primară a Spiritului (vălul-Māyā, al formelor, este □că supus pericolului retragerii □ originaritatea privirii magice-fierbinți), este g□dul □ forma lui primitivă, plin □că de zgura (inițiatică, ocultă) a patimii agresivexpresive a Spiritului (trecut, astfel, □ Logos). "C□d la ziua cea de m□ne abia cuget - un sărac" - evident, cugetarea este doar plănuirea, imaginarea, a imaginii intens-inertă: haosul abia a primit şocul fierbinte al amprentării cu ideea-de-formă, cu imagine, cu sens. Cugetarea este inerție, cugetările se mişcă greu, sau, pur şi simplu, (se) reflectă □ ele □seşi, mistuindu-şi durerea şi minunea apariției, naşterii □/din haos. G□durile sunt mai mobile: "Lună, tu, stăp□-a mării, pe a lumii boltă luneci / Şi g□dirilor d□d viață, suferințele □tuneci" (I-100) - iată schițată mişcarea, Logos-ul s-a "răcit" (este mai stăp□ pe aplicarea funcției sale expresiv-formale) şi prinde viață, adică nu mai relevă inerția şocată de punctul de mişcare, ci se organizează □ lume - g□duri (ca forme cu un grad sporit de relevanță, adică se desprind de stadiul proiect-ideal).

"□ntr-o clipă-l poartă g□dul □dărât cu mii de veacuri" (*Scrisoare I*, I-102): g□dul devine vehiculul activ al Ființei, amprentată de Spirit şi setoasă de a se mişca c□ mai vast şi mai ferm, mai creator, □ lumea-amprentare.

G□durile pot stagna □tr-o densificare numită noaptea g□durilor mele: stagnarea este neliniştitoare, pentru că natura g□durilor este dinamică, ele urm□d c□ mai fidel natura şi dorința Spiritului, de a se exprima, □ vastitate.

Cugetarea deschide şi □chide lumea: g□dul o exprimă dinamic, o ordonează ("stol de g□duri aspre"), "Magul privea pe g□duri □ oglinda lui de aur": "a fi pe g□duri, a sta pe g□duri" □seamnă a te afla □tr-un repaus clocotitor, căci suportul g□duri este o stare de efervescență expresivă prin excelență. G□dul, astfel, poate să se substituie sorții: "Drept preot toarce-un greier un g□d fin şi obscur" (*Melancolie*, I-58). G□dul poate fi receptacul etern al Revelației, dar aceasta tocmai pentru a transforma energia primitivă □ Logos Sacru: "Pătrunde-n casă şi □ g□d / Şi viața-mi luminează". Cuv□tul-Logos Sacru devine o □şiruire, stare de structurare a amprentelor: (I-106). "Atunci, lumea cea g□dită pentru noi avea ființă, / Şi, din contra, cea aievea ne părea cu neputință" (de fapt, o stare de concurență şi de excludere reciprocă a seriilor de voințe expresive-amprentări: voinţa-plan cu un grad de originaritate superior, deci □cărcată superior şi din punct de vedere sacral, este la concurență cu palierul expresiv inferior, cu starea de voinţă formală avansată).

3. Cuv□tul este desprindere-facere, Logos dinamic, care este mai mult şi, totodată, mai puțin dec□ g□dul: e mai puțin, pentru că poate fi □părtăşit neinițiaților şi, deci, diminuat energetico-sacral - e mai mult, pentru că ordonează, re□torc□d la nemişcarea hieratică, atunci c□d este produs-amprentat spiritual asupra inițiaților. Poate fi reținut, □ tăcere, silit la potențialitate măreață, prin autonegare. Este o lume □străinată de ființa-amprentă, autonomizată □tr-o formă energetică, □ chip de schemă-plan, plănuire eternă: "Ea se uită, se tot uită, un cuv□t măcar nu spune". "Unde vei găsi cuv□tul / Ce exprimă adevărul?" (este căutat □afara ființei, ca rod direct al revelației, conțin□d, □ esență, lumea re-mitizată, Logos-ul-Mythos. Cuv□tul are forța □spăim□tătoare, a sacrului-Logos-Eros, unificator: [I-116] "Ah, ce fioros de dulce de pe buza ta cuv□tu-i!" (răzbate spaima de originaritatea cuv□tului re-sacralizat prin Eros, spaima de □toarcere, trec□d prin labirintul terorizant-izbăvitor al inițierii, la Demiurg).

Dar cuv□tul poate fi şi desemantizat, atunci c□d cei ce-l folosesc sunt goi, degenerați: "Să te laude-n cuvinte". Sau : I-64 "Numai ochiul e vorbareț" - adică e □şelător, trădează tăcerea demiurgică: vorba-vorbire, care trădează tăcerea demiurgică, este echivalentul Logos-ului desfr□at, nestatornicit □ Adevăr-neconvertit, deci, la Adevărul-Eros (esența originară a Creației).

Mai uşuratică este vorba (vorbareţ = prăpădeşte cuv□tul □ vorbă, iroseşte energia mitică a Logos-ului sacru) : I-120 "Lăs□d val de mirodenii şi de vorbe după el", sau "Vorbele iubirii moarte / Vinovate-mi stau □ față, / Dovedite de minciună / Cer să sting a lor viață …" sau "Vedem că toți aceia care vorbe mari aruncă / Numai banul □ v□ează şi c□u351 stigul fără muncă" (I-113-114).

O singură dată, ipostaza de Logos tradițional-originar: "At□ de simplu, după vorbă, după port" - dar vorba e abia potențialitate, viitoare manifestare, □că ne□ceput cuv□t, ca desprindere de lume.

Alteori se umple cuv□tul de energii extravertite, calcin□d pe cel ce-l foloseşte (vorbele pot fi şi mărgăritare - nuclee esențiale: "Vorbe mărgăritare le-nşiră tremur□d" (I-283)): "Ea şopteşte vorbe arse de al buzelor ei foc" – Eros-ul transformă buzele - rostitoare de cuv□t, □ cuptorul alchimic al transmutării-transgresării □ focul sacral (piatra filozofală).

Sensul re-mitologizat, de Logos re-sacralizat, □ are graiul, ca acțiune veche, permanentizată pe sub istorie, pe sub şi pe deasupra manifestărilor fenomenale, solidific□du-se şi structur□d Logos-ul sacru al poveştii-basm-Mythos: "Cu glas ad□c, cu graiul de Sibile" (*Veneţia*, I-149).
"De din vale de Rovine / Grăim, Doamnă, către tine" (adică folosesc Logos-ul, □şiruirea miturilor - punți de refacere a structurilor arhetipale, prin vale, □tre El-Ea, Soare-Lună, pentru a reface ciclicitatea cosmică).
Cuv□tul, vorba, graiul, spunerea, zicerea sunt □soțite de energii-nimburi, căci Logos-ul trebuie să se □fățişeze ca şi Dumnezeu, □tr-un halou energetic, care să-l apropie, să-l facă credibil prin am□area şocului expresiv □ expresie □tinsă, dilatată, prelungită, - tocmai pentru a impregna toate formele amprentate □ haos: ei şoptesc, ea şopteşte vorbe arse de al buzelor ei foc, ea şopteşte bl□d din gură, cuv□tulrugăciune (I-63: "ea-l opreşte-n loc cu ochii şi c-o mult smerită rugă), "parc-ai vrea a-mi spune ceva … apoi suspini" - (I-85), "oft□d din greu suspină" (I-124).
Logos-ul se □plineşte sau este chiar substituit de aceste halouri energetice (□ *Departe sunt de tine*, Logos-ul este ne-exprimat, ne-extravertit, şi totuşi, suspinul □ □locuieşte, funcțion□d ca Logos sintetic, prin şi peste segmentalitatea verbelor) Logosul-Eros - este cel mai completat şi, uneori, substituit de halouri. Eros-ul vine cu cea mai mare cantitate de energie spirituală, demiurgică şi luciferică, pentru a amprenta lumea-visare, pentru a remitiza lumea. Surplusul energetic al Logos-ului-Eros provine din conjugarea energiei active amprentate de Spirit, ca energie pasivă, luciferică, a haosului: cele două modalități energetice ale Logos-ului, fixează □ visare-Logos-Mythos.
II. Ritmarea lumii □apoi, spre C□tec
4. Sur□ul, r□ul, chiar armonia orfică, m□g□erea, completează, □ mit, Logosul-Eros: beat de visare (I-302 "E beat de-a visului lungă magie"), somnul □ duce prin legăm□tul sărutului (cerc sau spirală - a Spiritului re-mitizat) □ lumea-visare: (I-302) "Şi dus el se simte □ lumi luminoase, / □n corure sfinte, prin stele-auroase / Aude cum sun aripa - de-argint (…) Eminescu beat de a visului lungă magie … Şi umbra sur□e, cu aripa-l m□g□e / Şi gura-şi apleacă □ dulce beție, / I-apasă pe buze-i sărutu-i aprins". Este evident că Logos-ul-Eros e mai plin dec□ toate: beția, aripa şi corurile sfinte, □conjoară, □ sărut aprins, dulce beţie, Spiritul rătăcitor-inițiat (ucenic □tru cosmos) şi □ redau Mythos-ului.
La fel I-308 – Logos-ul-Mythos, trimiț□d la lumi-universuri paralel, se realizează prin eros, care modifică şi activează, spiritualizant, forțele, secile, vetustele, inexpresivele amprente: "Din valuri ieste c□e-o rază fr□tă / Şi pietrele din țărmuri □i par a suspina [suspinul este Logos-Eros modificator, exprimă dorința, dor de a trece spre altceva, spre intensitatea superioară spiritualizantă] Şi raza mă iubeşte, m□g□e a mea frunte (…) o muzică de vis (…) C□tec născut din ceruri şi-al mării crunt abis" [evident că Logos-ul orfic, rezultat din Logos-ul-Eros, uneşte contrariile, cerul-marea, zenitul-abisul]. Aparițiachip este o sferă de lumină - relev□d taina scrisului stelelor de foc, deci a nucleilor spirituali, care amprentează haosul: (I-308) "Şi haine argintie cuprind membrele sale (…) pe frunte-o stea de foc (…) □n nopți c□d pricep scrisul al stelelor de foc …".
Evident, miezul Logos-ului (de orice tip şi modalitate expresivă sau de aparițiie) este ritmul sacru, stihul-versul: (I-84) "Readuc melancolia / □nsă ea se face vers" (esență vie a sentimentelor-expresie: expresia fără ritm este moartă). E ritmul lumii formate gata, care funcționează lin, □păcat. Uneori la limită: (*Scrisoarea V* - I-118) "inima ta bate ritmul sf□t al unei ode" - gata să se rupă-spargă "organele" (gata să apară sonoritățile apocaliptice: *să şuiere*, *să strige* - I-118, *Scrisoarea IV*), sau: (I-149) "Cu m□a mea □ van pe liră lunec" (lunecarea "vană" pe liră marchează sterilitatea armoniei, secătuirea orfică, apocalipsul spiritual, acea cataclismică Mahapralaya din g□direa şi mitologia indiană. Prorocirea stelelor (I-256) este funcția lor semnificatoare, aplicată şi □plinită asupra vremilor şi spațiilor.
"Arfele cugetă mite" (I-249) - vehiculul expresiei este chinuit (prin cugetareaaprofundarea) de nostalgia originarului.
Cuv□tul şi stihuirea sunt acelaşi lucru: □plinire a Ritmului Sacru de Reintegrare, re□toarcere □tru Ființa Supremă-Sinea Spirituală.
5. Cartea e legată de semn-semnul este slava sacră, este acea urmă ("trace") a lui Derrida, adusă □ planul cel mai ad□c metafizic, dar şi cel mai profund activ: (I-251) Magul, paznic al bunului mers al lumii, al conformității Logos-ului cu Spiritul - pedepseştepurifică lumea, citind semnul □tors - şi se produce efectul soteriologic, revine haosul, iluzia moartă, pustiirea. Cartea este, deci, lumea - Logos universal. Semnul este Logos-ul demiurgic □ forma sa ocultă, cea mai ferită de mintea-cugetare. Semnul este doar Logos operaţional, nu şi de vizualizat. Este, de fapt, mereu privit, căci este tocmai lumea □şiruită - dar nu este văzut, căci semnul eminescian este sinonim cu rostul, cu sensul (ca interiorizare a Căii). Magul este demiurgul operativ, este ipostaza mistică a eului-Spirit. Dar nu cel retras, cu dublă stare: ci doar cu dublă acţiune, el amprent□d (activ) şi retrăg□d amprentele (tot activ) din haos, revel□d lumea (El răm□□d necunoscut, căci El-Magul nu stă, ci este paroxismul acțiunii şi al nonacțiunii, este □ v□ful muntelui, deci concentrează toată acţiunea şi toată nonacţiunea) şi aneantiz□d-o - retrăg□d-o. Este iluzionist (□ sensul de □şelător)? El este "raisonneur-ul", □ sensul că El reprezintă fața non-ambiguă a Demiurgului: Demiurgul poate fi şi Satan, Magul nu poate fi dec□ □thman-Brahman, puritatea Spiritului, obținută prin inițiere albă, benefică (Va fi teoretiz□d Eminescu amoralismul demiurgic, "Că de-i vreme bună, rea" etc., impasibilitatea genială, satanică: "Nemuritor şi rece" - □ realitate, □să, toată opera lui Eminescu este una deloc

moralizatoare, dar, □ schimb, este una dintre cele mai profund morale opere care s-au scris vreodată, de la *Noul Testament* □coace). Distrugerea lumii-iluzie o săv□şeşte Magul tocmai pentru a păstra esența curată a Spiritului. Inflația de iluzie, iluzia crez□duse pe sine ca adevăr şi uit□d că a fost menită să fie iluzie - căci stă pericolul de pervertire. Magul nu acceptă pervertirea. El este alter-ego-ul Călugărului, el este Cel Drept, este Titanul Păm□t □ forma sa spiritual-cosmicizată, neliniştită, ne□țeleaptă. A fi □țelept □seamnă a fi demonic-ormuzdian (conformist față de un demiurg incert). A fi neliniştit ca Magul □seamnă a căuta, a te roti doar spre Supremele Valori: Bine-Frumos, Adevăr (toate revelate, dinspre o zonă ne-ambiguă a psiho-cosmosului).
6. (I-249) "Magul … □ scrie [idolatrului] pe o piatră str□be semne / Să nu poată - a le-nțelege lungul secolilor curs".
Ființa idolatrului este sinonimă cu istoricitatea infinită a iluziei temporale: "Lungul secolilor curs". Semnele str□be sunt □ afara iluziei, sunt sortirea iluziei (ca iluzie). Rostul iluziei şi epuizarea - aneantizarea iluziei - stau □ str□bele semne. Scrisul este energetizarea cea mai ad□că, mai subtilă, cu urmările cele mai profunde: rădăcina lumii şi a negării lumii este energia-semn. Hieroglifa este mandală a concentrării energetice a Magului, dar şi Macheta Sorții Lumii, planificarea-proiectarea lumii. Proiectul existenței Spiritului este semnul. A scrie este verbul □cifrării Arhitectului Sacru (şi implică, subtil, visarea, mai exact trimiterea la structurile arhetipale ale Stelei-Vis: a scris trebuie să □semne a reconstrui arhetipuri, a confirma arhetipuri).
Semnul este mistică pură (*Scrisoarea III*, I-108): La un semn se produce □locuirea circulară a ciclului epuizat-alienat, Baiazid, cu ciclul nou, cu vehemența ascetică a lui Mircea este tatăl v□tejurilor, străbunul Marelui Sorb Spiritualizator ("Mircea □suşi m□ă-n luptă vijelia-ngrozitoare … ca potop ce prăpădeşte, ca o mare turburată … iar □ urma lor se-ntinde falnic armia rom□ă" - armia rom□ă fiind sinonimul ceremonialului ablțiunii, prin care a fost resorbită şi transfigurată zgura □ aur). La un semn deschisă-i calea pentru prescrisa, dintru □ceput, revigorare, re□viere a forțelor demiurgice. Totdeauna, semnul precede schimbarea-transfigurarea lumii formale, pentru a confirma lumea esențială.
Se repovesteşte lumea (I-158 - *Melancolie*: "□ncet repovestită [viața-lume] de o străină gură") - se reface Logos-ul (□tre timp deteriorat prin expresie), pentru a corespunde Mythos-ului.
(I-133) : "Hyperion, ce din genuni / Răsai c-o-ntreagă lume, / Nu cere semne şi minuni / Care n-au chip şi nume". Semnul este □ afara chipului şi numelui, este anterior amprentei, este Proiectul. Nu cere proiectul care nu se poate realiza □ funcție cosmică (nu cere sinonimizarea proiectului sacru cu proiectarea-lume) - aşa s-ar traduce spusa Demiurgului. Deci, semnul este posibilitatea infinită, □cifrarea tuturor posibilităților şi imposibilităților, este latența firescului şi nefirescului, a divinului şi a satanicului. Şi mai mult dec□ at□. Proiectul este mai mult dec□ poate fi. Este talpa iadului şi creasta raiului, dar este dincolo de Logos. Hotărăşte Logos-ul, este implicat □ Spirit, Spiritul nu s-ar putea revela expresiv fără proiectul-semn. Semnele sunt entelehiile, ideile externe şi controversele □păcate □tru neființă. Semnul e dinamic şi static, creator şi distructiv - e drept şi - □tors.
Cartea (I-292, sus) este suma firelor sorții lucrurilor şi evenimentelor, str□se □ semne = nuclee, noduri energetice care (□toarse arăbeşte - □toarse = □ legea tăr□ului morții al cunoaşterii sacre, opusă r□duielii false-Māyā) alcătuiesc structura de funcționare mistică (nevăzută şi ne□țeleasă dec□ □cep□d cu rangul de Mag). Cartea nu este pentru oameni, ci doar pentru Magul-Monarhul ascuns: puterea de decizie nu o are dec□ poziția Mag, cu grila de funcționare a lumii (legile) - Cartea : "E-o carte ce nimeni □ veci n-o citeşte, / Cu semnele str□be, □toarse - arăbeşte: / Sunt legile-n semne din ăst univers" (I-292).
Deci, Cartea nu este pentru citire-mimare (□ cuget) a scrisului: Cartea este decizie, "tablou de comandă" pentru legile-acțiuni simultane □ eficiența-răspuns □ fenomenalitate. Scrisul este magic: sunt nuclee, semințele energetice, planificarea (arhetipproiect) existenței cosmice. Cine scrie? Cine face semnele □toarse ale mecanismului de funcționare cosmică. Nu Magul: Magul des-cifrează şi veghează să se respecte □ fenomenal, relevanțele relevanțele-legi, ale semnelor. Semnele sunt amprente-proiecte: ele răspund la amprentele efective, evenimențialul-fenomenal. Scrisul-semne sunt produsele zonei mistice, Mocşa: scrisul este negură densificată şi semantizată: deci, originea trasării este din spatele negurii, din zona Zalmoxis, Marele Arhitect al Cosmosului: (II-77) Zalmoxis e "dec□ toată lumea de două ori mai mare" - deci o dată Zalmoxis = lumea, a doua oară Zalmoxis = proiectul lumii. "□n propria lui umbră Zalmoxis redispare": este evidența cosmos-dez-limitare □ mistic (umbra □ care redispare propria umbră, □semna că se posedă pe sine şi ca evidență şi ca non-evidență (nonexprimare)).
Deci, ipostaza haos (non-expresie divină, pregătită pentru a primi forța de amprentare expresivă) □seamnă tot posesie de sine. Nimicul stăp□eşte: a)pe sine, b) ceea ce se opune Nimicului, □temeiată lume. Legile-semne sunt hotăr□e, prin Zalmoxis, Zeul-Mocşă, prin acțiunea directă şi exclusivă, monopolistă şi discreționară asupra Muntelui-Arbore Cosmic (II-78, sus): "El □flă răsuflarea vulcanului măreț (…) şi stelele se spulber ca frunzele de vie; / El m□ă □ uitare a veacurilor turmă / Şi sorii □ negreşte de pier fără de urmă …"
Zalmoxis este imun la blestem pentru că el □suşi, Zalmoxis, este patronul blestemului, cre□d viața şi moartea: Zalmoxis este identic, funcțional, cu lumea-cartea şi, atunci, se inversează funcția şi percepția blestemului: (I-79) "Te-aş blestema - pe tine,

Zalmoxis, dar vai! / De tronul tău se sfarmă blestemul ce visai. / Durerile-mpreună a lumii uriaşe / te-ating ca şi suspinul - copilului din faşe" - Blestemul, fiind energetic, se preschimbă, prin viaţa lui Zalmoxis, □ suspin de prunc □ faşă, adică, marchează, □ locul apocalipticului blestem, cosmogonia - □ceputul de lume, prin vehemenţa hybris-blestem (atunci c□d eşti α şi Ω poţi să confunzi şi să recombini creaţia şi de-creaţia, □tr-o nuntă absurdă şi măreaţă □ absurdul ei).
□n concluzie: Scrisul reprezintă potenţarea nucleilor creatori-decreatori □ planul-Cosmos, pe c□d Cartea (izotopică semantic cu lumea şi creatorul-Zalmoxis) se citeşte singură (prin funcţia Mag), adică racordează energia divină la expresia-lume; cinetizează plănuirea-Scris.
*
* *
7. C□tecul
C□tecul şi vraja au aceeaşi finalitate: de a menţine fundalul de existenţă cosmică: "□n van mai caut lumea-mi □ obositul creier, / Căci răguşit, tomnatec, vrăjeşte trist un greier: / Pe inima-mi pustie zadarnic m□a-mi ţin, / Ea bate ca şi cariul □cet □tr-un sicriu" (I-58).
C□tecul-vrajă este mreaja şi ultima stavilă a fiinţei, □ainte de topirea □ Nirvana.
C□tecul este, □ ultimă instanţă, decompozabil, □tr-o □cetinire a fiinţării, p□ă la ritmulbătaie a cariului, sau intensificat p□ă la inima-bătaie a ritmului unei ode (*Scrisoarea V*, I-118).
C□tecul este forţa orfică, misterul de menţinere a lumilor □ lumina fiinţării - dar şi cauza decăderii-cădere spre ritmuri josnice tot mai joase (I-258) "Poate-urmează-a arfe'-antice suspinare aeriană, / Poate că □ văi de caos ne-am pierdut de mult … de mult" - odată cu harfa plutitoare şi căzătoare a ucisului Orfeu, ne-am pierdut şi noi, ca şi steaua stinsă "□ depărtări albastre" (I-167). Şi astfel, c□tecul devine consubstanţial cu visulvisare, căci noi, poate, am rămas să fim "vis al morţii-eterne" (I-53, *mpărat şi proletar*).
C□tecul devine, uşor, poveste, basm - şi repetarea desemantizată a poveştii, depersonalizarea ei, creează aceeaşi stare de "parc-am murit de mult" (I-58), ca şi "visul morţii-eterne" - viaţa □şelăciune, situare □ zona văluri-Māyā.
C□tecul-basm naşte chipul (I-59) : "să vad-un chip … să iasă chipu-n faţă" - deci, are funcţia Spiritului, de amprentare a apei-haos.
C□tecul, □ registrul invers, funebru - prin corn, duce "mai departe, mai departe" - "mai □cet, tot mai □cet" : iniţiază sufletul □ ritmurile morţii, ca topire □ haos şi resorbire □ formele (oculte şi oculte divin) eterne (a se vedea, □ acest sens, *Peste v furi*, dar şi *Povestea teiului* (I-83) : "Bl□du-i sunet [de corn] se □parte / Peste văi □prăştiat, / Mai □cet, tot mai □cet, / Mai departe … mai departe").
Este clar că, la Eminescu, la fel ca □ concepţia tradiţional-arhaică rom□ească, nu există o reală diferenţiere formală lumea de aici-lumea de dincolo - ci două paliere de intensitate şi de modalitate a trăirii Spiritului, există, deci, putere şi chin al Spiritului : a) pentru a ţine sufletul - cugetare □ iluzia-lume - b) pentru a-l smulge iluziei-Māyā(cf. *Rugăciunea unui dac*, □tregul ritual al Chinului Izbăvitor de Lume-Māyā). Totul ţine de intensitatea voinţei de amprentare a Spiritului - sau de dorinţa retractilă, de recluziune □ Sine-al-Spiritului.
Ritmul-c□tec, pentru afirmarea Spiritului, e prezent şi □ incantaţia din *Luceafărul.* De fapt, toate ritmurile Luceafărului sunt □c□ec şi desc□tec-eliberare a Spiritului, după Revelaţia finalităţii □plinite.
□ng□area la limită (I-158: "De mă-ng□ numai cu el [doru-mi singurel]" şi II-61: "Zboară vecinic, □g□□du-l [pe g□d]/ Valurile, v□turile") este tot c□tec, dar a) fie ca reziduu al vehemenţei, aştept□d av□tul cristic al re□vierii, b) fie ca □soţitor p□ă la dizolvarea □ vehemenţa valuri-v□turi, pentru stingerea □ Sinele Cosmic, atot□globator, ieşit de sub teroarea semnificativă, prin Logos.
Necesitatea Logosului oboseşte Spiritul, şi Spiritul caută toate prilejurile pentru a se □plini □ tăcere, □ Eros-Tăcere, □ somn-visare, pentru a scăpa de misiunea de a fi Logos-Exprimare: preferă să-şi □chipuie o posibilă imposibilitate, autonomizarea Logosului; prin visare, Logos-ul să se descurce singur, transgres□d □ Mythos (cf. *Povestea magului călător stele*, □ceputul: "□n vremi de mult trecute, c□d stelele din ceruri / Erau copile albe cu părul blond şi des / Şi cobor□d pe rază ţara lor de misteruri / □n marea cea albastră se cufundau ades [de observat, iarăşi, marea ca uter al Mitului]…" şi călătoria somnului spre steaua lui - structurare de arhetipuri: "O stea un imperiu □tins e şi mare…").
Ca şi N. Berdiaev, Eminescu identifică Adevărul cu divinitatea-Revelaţie (titanul-Păm□t revelează Adevăr, Fire, Dreptate). Spiritul nu se descompune, ci se exprimă - dar exprimarea este autorevelaţie, deci un fenomen atotsintetizator de Sine: multiplicitate □ infinitatea Spiritului Unic (multiplicitatea resorbită □ unicitate). Este cazul ritmului inimii: "La toate farmecele firii / Se bat cu m□nile pe piept". Inima, ritmul vieţii, devine ritm mut, oprire şi bătaie "seacă" - □ faţa Farmecelor Firii (Unică şi Unitară).
"Al mării aspru c□t" (I-160) se opune lui "c□tare dulce, veche" (*Pentru păzirea auzului*, I-376): "Căci c□tecele acestea te-nchină dezmierdării / Şi-ţi leagănă simţirea pe undele uitării". Asistăm la starea de decrepitudine a C□tecului (decrepitudine prin abuz orgiastic □ spaţiul orfismului). Excesul orgiastic □ spaţiul orfismului duce la scăderea forţei demiurgice prin orfism, la efeminarea stihiilor orfice: "Şi inima-ţi bărbată devine de muiere". Logos-ul-C□t trebuie să fie aspru (I-160), viril, pentru a □plini contopirea desăv□şitoare dintre Logos şi Eros, revenirea □ / □tru Dumnezeu. Logos-ul castrat sau

asexuat, asirian (I-377): “Asirienii antici… / Ce nu se-mbată □să nicic□d cu dulce vin, / Ci cu c□tări molatic…”) este monstruos: prelungeşte inutil zona de expresie a Logos-ului, produc□d anularea anamnezei sacre şi hipertrofierea uitării, ca blocare a Logos-ului Sacru: uitare a Perlei □conjurate de Şarpele Ouroboros. Logos-ul castrat implică necesitatea □fundării urechii cu ceară, ca şi corăbierii lui Ulysse, ameninţaţi cu orgiastica orfică a sirenelor (“Şi-au astupat cu ceară urechea, să se culce, / La glasul de Sirenă adormitor de dulce / Ş-astfel au putut-a numai corabia s-o poarte / Pe l□g-a lor ostrov aducător de moarte”). Ceara este solară, □fundarea urechii cu ceară □seamnă astuparea fisurilor Fiinţei, prin care se pierde energia spirituală şi finalitatea Logos-ului-corabie: rezultă □chiderea Fiinţei □ circuitul cosmic, pentru a nu se pierde-uita-pulveriza □ sterilitate.

Logos-ul nu este nici steril, nici androgin: este viril, chiar dacă finalitatea sa este una edenică, angelică etc. Logosul este combativ, agresiv, □ tentaţia expresivităţii. Moartea prin Logos-C□tare dulce □seamnă Uitare, Castrare a Logos-ului, separare de propria-i esenţă. Este o p□gărire a Logos-ului. Logos dulce este echivalent cu situarea □tre cer şi păm□t, ambiguitate sterilă, emasculare de forţa agresivă-demiurgică a amprentelor energetice.

“Onorie-mpăratul mai mult iubea acuşa / Dec□ cetatea Roma - pe Roma căţeluşa, / Mai mult dec□ pe oameni … / Iubesc flori, iubesc păsări cu penele-mpistrite… Şi Xerxes sendrăgeşte mai iute de-un copac, / Platanu-mpodobeşte el ca pre o mireasă / Şi sp□zură □ crenge gherdamuri mult frumoasă…” (I-378).

A nega centrul lumii, buricul păm□tului şi al universului, Roma-cetate, prin devierea de la calea Eros-ului viril, eroic, este cauza decăderii spre apocalips, este intensificarea funcţiei lui Cain, lumea care se autodistruge, pentru a se re-energetiza. Flori-căţeluşă-platan, iubite nu ca flori-căţeluşă-platan, ci ca substitute ale Erosului natural, deplasate spre un eu narcisiac, fără forţă de autorevelare, de identificare, reprezintă cea mai gravă schilodire a Fiinţei: rătăcirea Fiinţei-fără-identitate PRINTRE REGNURI, suspendarea erosului natural □tre cerurile (degenerate prin relativizare) ale regnurilor, fără şansa concentrării şi autoresorbirii-autoidentificării □ Mythos (“ta twam asi, tat aham asmi”). Ahasverus este un pervertit, iar nu un □vingător, este un schilod, iar nu un demiurg. El este cel ce şi-a pierdut Centrul Spiritual, centrul de autoabsorbţie sau / şi de autorevelare, pentru autoexprimare cosmică.

*

* *

[1] Hesiod, *Theogonia*, Ed. Minerva, Buc., 1987, p.9.

* Subscriem, parţial, la dihotomia g□d-g□dire, descifrată de E. Papu □ *Poezia lui Eminescu*. Numai că, după cum tot E. Papu recunoaşte, nu totdeauna funcţionează operativ această dihotomie (remarca despre versul “g□dirile- străbate-mi”, *Luceafărul*)

PARTEA A V-A FIINŢA ŞI DINAMICA LOGOS-ULUI SPRE SPIRIT (VERBALITATEA)

Dinamica Fiinţării şi Dinamica Suspendării □ Focul Mistic

I. Dinamica Fiinţării

1. Fiinţa

Ca şi renascentiştii - dar, de fapt, după modelul antic grecesc (Protagoras: “Omul este măsura tuturor lucrurilor”) - Eminescu măsoară expresia-cosmos cu trupul-fiinţa umană. Socialul şi istoricul, soarta şi treptele sorţii sunt □scrise □tre limitele “sususlui” şi “josului” uman (omul lui Protagoras, ca măsură a tuturor lucrurilor): “□ncep□d cu talpa lumii… sf□şind cu frunţile crăieşti” (*Scrisoarea I*, I-102).

Nordul, ca scop-ideal mistic al Omului-Spirit (I-279 “Nordu-atunci… şi picioare de granit / Le □tinde-n fundul mării cel amar şi fără fine…”), are picioarele pierdute □ fundul mării (ca o axă, de granit, a cosmosului ocult), “părul alb fluturã-n v□turi, stuf de raze lungi, senine” (zona axei oculte emană o sferă de lumină-halou ocultă, care este sfera părului-stuf de raze, fluturată de stihia vehemenţei □-fiinţării - des-fiinţării, v□tul), “umerii, dealuri de neauă, se □alţă-n infinit” (axa ocultă a picioarelor de granit, trecută prin sferahalou a luminii-plete de raze a Fiinţării, se metamorfozează □tr-o dublă cale metafizică: umerii - “dealuri de neauă”, dublă axă a puritătii-Hyperboreea.

Timpul are trup (I-102 - “timpul mort şi-ntinde trupul…”), pe care şi-l □tinderelaxează, devenind nemărginire-veşnicie. Adică Spiritul □u351 si retrage amprenta limitatoare din haos.

Dumnezeu-Ormuzd (acel “mare / Puternic egoist (…) ca să-şi petreacă Dumnezeu / Bătr□ …”) are răzg□eli de om avid de linguşiri (“Iar un □ger (…) □genuncheat l-a lui picioare c□tă / Pe arfa sa şi aerul roşeşte / De voluptatea c□tecului său…” - I-228), ca un satrap persan sau ca regii asirieni din *Pentru păzirea auzului* - I-376 (“Asirienii… nu se-mbată… cu dulce vin, / Ci cu c□tări molatici”). Satan are, □ primul r□d, m□ni, cu care smulge-smuceşte josul-infern, substituind susul-stele (I-211) “ai smucit infernul ca săl arunci □ stele, / Dezrădăcinaşi marea ca s-o □proşti □ soare…”), dezrădăcinează marea (edenul ocult) pentru a o substitui susului-soare (exoteric): □ general, se comportă ca un Str□bă Lemne genial, ca un Herakles □povărat cu misiuni cosmico-oculte, invers□d sensurile creaţiei nedemne, josnice, tocmai pentru că finalitatea ei este pervertită: suferinţa nu se justifică, at□a timp c□ porneşte de la sfidare şi batjocură sadică, mizantropică (aproape mis-cosmo-genetică). Doar Christos şi Maria, Luceafărul mărilor (neg□du-şi tatăl sfidător-pervertitor) şi Crăiasa-Regină peste □geri (tron□d dincolo de iluziile-neguri, □ălţ□d-m□tuind din valul ce b□tuie (II-37), valul, ca simbol al ispitei versatilităţii, sădită □ noi de Ormuzd) - sunt zeităţile-fond benefic al cosmosului, arhetipuri ale Eului, Eul cu tot cu finalitate. Christos-Maria, cuplul suprem, □ raport cu cuplul căderii, Adam-Eva - reprezintă arhetipul Spiritului m□tuit, exprimat (la modul participial, deci ulterior experienţei expresive, □jositoare şi dispersive). Relevanţa

supremă a Ființei este cuplul Christos-Maria, Luceafărul-cuplul luciferizat (format din căutații-cătații găsiți, reedenizați, resacralizați Geea, regresați sacral de la doi tineri singuri, la doi copii cu plete lungi bălaie): II-37, *Rugăciune*.
Meditaţia, Rugăciunea Călugărului, Melancolia Eului, Scepticismul Punctului de Mişcare - sunt ipostazele Ființei. Ființa, la Eminescu, nu este un contur, ci o stare. Starea supremă, de a fi retras din a face, dar, neapărat, ulterioară lui a face, deci a fi, după ce l-a experimentat pe sterilul, dar necesarul (pentru autodefinirea Ființei) a face.
*****
*** ***
2. nceput
Ființa eminesciană, Eul-Spirit, se caracterizează prin durabilitate iluziei. Există o predominanță covşitoare a indicativului, ca mod, şi a prezentului, ca timp. nceputul, pentru Eul-Spirit, este o pornire prea apropiată de proiect, pentru a avea consistență. A cepe este un verb foarte străveziu ca semantică, o pură ipoteză teoretică: nu există ceput al iluziei, ci, primul rd, sfşit al iluziei, confirmare a iluziei şi, deci, Mtuire.
(I-101) "La-nceput, pe cd ființă nu era, nici neființă" - a) ceputul este, totdeauna, participial, căci este consubstanțialitate (cu pasivitatea haosului) şi consecință acelaşi timp, ale unui act demiurgic, activ; b) ceputul este, pe de altă parte, ceva prezumtiv, nesigur, o ipoteză constrsă a se conjura de precauții şi de o zonă extrem de versatil-metaforică: prăpastie-genune-noian tins de ape (oricum, mister profund nesuportabil, sau suportat de oceanul originar al cugetării pasive, aştept d vtejul-Spirit).
Căci "este sara-n asfințit / Şi noaptea o să-nceapă" (*Luceafărul*, I-135) - este evidentă nesiguranța absolută a situării temporale, singura certitudine nefiind ceputul (zona cuprinsă tre incertitudinile intermediare, neisprăvite semantic: sara-asfinţit), ci sfşitul ceputului, stabilitatea durata "bogată": noaptea.
*****
*** ***
3. Sfşit
n schimb, sfşitul are două aspecte:
a) unul la fel de abstract ca al ceputului, pentru că şi ceputul, şi sfşitul aparțin stării pur spirituale (pentru exprimare sau, dimpotrivă, deja exprimate): "Fă un sfşit durerii / Vin'la su-mi" - sfşitul durerii este mtuirea-plinire a Spiritului;
b) explicitarea cetării chinului-iluzie al vieții, şi izbăvirea-plinire: "Mă uimeşti dacă nu mtui" (*Scrisoarea IV*, I-116): izbăvirea de chinul exprimării-Eros, tru realizarea Erosului-plinire.
n acest sens, supra, am concluzionat că moartea nu e sfşit, ci ipostaza cunoaşterii absolute, de sine, a Spiritului (cf. *Memento mori*: "moartea cu-aripi negre şi cu chipul ei frumos". De aceea, remarcam, tot supra, că moartea u351 si circumscrie, pă la contopire, Genialitatea-Geniu: "Raza ta [lună] şi geniul morții" (Luna-Spirit, plus Moartea-Cunoaştere Supremă).
4. Mişcarea
Mişcarea este ceputul, ca raportare la haos şi la disponibilitățile formale infinite ale haosului, pentru amprentare: "Dar deodat-un punct se mişcă…"
5. Ardere-stingere
Apoi desfacerea, izvorea-venire, atragerea zona Facere, succedarea, iluzionarea, arderea, rotirea-vtire, suspendarea iluziei, jocul, cetarea ca plecare, depărtarea, stingerea, "pieirea" visare.
Cele mai multe ipostaze verbale sunt ale arderii-aprindere-strălucire-lucire etc. - şi ale stingerii.
ntre ele, cu351 stigarea puterii spirituale a zborului-plutirii este, ca şi suirea-urcarea, ipostaza conformării la Munte-Arbore Cosmic.
Sunt şi verbe ale avertismentului, pentru cel sensibil la inițiere: a (se) clătina, a scutura, a lovi, a bate, a tresălta, a tremura, a cutremura (toate ilustrd versatilitatea zonei intermediare dintre lumile profană / vs / sacrală), a păşi, a grăbi (ca verbe ale parcurgerii zonei de tranziție, prin fragmentare sau accelerare) - dar şi verbe ale pedepsei aplicate tzierii sau amării privirii-cunoaştere-țelegere: verbele demonice, ale conformării la indiferentismul experienței spirituale epuizate: a se tuneca, a ghețа, a gropa (de fapt, orice inflexiune apocaliptică stă pe "muchia" transfigurării, transcenderii, resurecției, Revelației, toarcerii semantica nopţii bogate).
Verbele Eros-ului sunt cele mai pregnante Logos, suprapundu-se demiurgiei seşi, liturghiei creației: a deschide, a cuprinde, a desprinde, a mişca, a răpi, a lăsa, a pleca, a apleca, a rămе, a da, a simţi, a zbi, a surе, a adormi, a şira, a tinde, a urma, a durea, a geme, a fermeca, a (des)face, a cugeta, a creşte, a chema, a ălța, a săruta, a aprinde, a arde, a muri, a lumina, a străluci, a răsări, a tuneca, a iubi, a privi, a cunoaşte, a ţelege. De fapt, aceste verbe ale Eros-ului, şirate funcție de frecvența aparației textul poetic eminescian, se pot grupa, spre exemplu:
a) verbele preliminariilor inițierii-demiurgie prin Eros (a deschide, a desprinde (vălul de pe obraz - evident, vălul Māyā), a mişca, a şira, a (des)face (verbe despre consubstanțialitatea-formarea cosmosului psihic-erotic) etc.);
b) verbe inițiatice, numind faze oculte ale ritualului de desăvşire inițiatică prin Eros (a răpi (cu sensul de a fermeca-cta, a proiecta spre arhetipurile stelei visului), a adormi (fază incipientă anterioară propulsării spre Steaua-Vis), a durea, a geme

(chinurile inițiatice, care duc spre a □ălţa, a creşte, a arde, a lumina, a străluci, a răsări, a □tuneca, a muri - evident, a muri inițiatic));
c) verbele modalităţii iniţiatice: a privi, a cunoaşte, a □ţelege etc.;
d) verbele consecinţei metafizice, □ plan psiho-cosmic, a inițierii □tru forța ocultă-Eros: a iubi, a sur□e, a sur□e, a z□bi, a săruta etc.
*
* *
6. A crea - creaţie
Muntele este schema energeticii pregnantă, obținută prin conştientizarea acțiunii Spiritului asupra haosului (de la talpă, spre frunte, prin punțile zbor, bucium, corn etc., prin privire, spre zonele conceptuale ale Revelației: "părinții" cer-păm□t, soare-noapte), acvaticul este mediul de naştere al Eului (după N. Berdiaev, Eul este rezultanta-conştiință a impactului dintre voința Spiritului de a amprenta haosului-şi haosul amprentat [1] :)
"Creația este actul prin care Dumnezeu şi-a realizat alter-itatea sa, scoţ□d lumea din tenebrele neantului originar. Noul - ca produs specific al creației - □ reprezintă, la acest nivel, omul [eul*] sinteza dintre libertatea necreată [haosul**]; şi haosul divin [Spiritul vehement amprentator***] transmis prin Creație [amprentate - n.n.]… Creația ține de misterul relației omului cu Dumnezeu. Pentru a exista, Dumnezeu are nevoie de om, tot at□ c□ acesta din urmă de Dumnezeu. Creația este extaz, deschidere spre infinit. Prin creație, se realizează triumful asupra dedublării şi aservirii [at□a timp c□ nu se scapă din fr□ proliferarea formelor amprentate □ haos - n.n.]. Creația se produce ex nihilo - nu □ sensul că nu ar avea nevoie de materialitatea lumii, şi prin faptul că actul Creației nu poate fi determinat de lume, fiind o emanaţie a libertăţii nedeterminate, esoterice [Spiritul]. Creația specific umană nu este determinată de lume şi nici de divinitate, ci este un răspuns al omului la apelul divinității [Răul subminează, prin iluzie, creația - şi, atunci, la Eminescu, doar Spiritul Divin creează - n.n.]. Prin Creație, omul □vinge determinismul şi necesitatea [la Eminescu, omul nu poate □vinge dec□ auto-desființ□du-se, neg□du-se ca iluzie şi redevenind Spirit Pur - n.n.].
Am ales acest citat lung de Berdiaev, □truc□ ni se pare că viziunea eminesciană concordă, □ cel puțin două privințe, cu aceea a marelui mistic rus:
a) creația este extaz, şi la Eminescu: ce altceva este acel dor nemărginit, care cheamă "din sute văi de haos", lumile, spre ființă - dec□ extazul infinit al Ocultului Creator, Creator care se extaziază □ fața propriei voințe creatoare, a propriului Proiect de Creație? Dorul care şi-a ieşit din margini, este Demiurgul care şi-a ieşit din imposibilitate, trec□d starea expresiv-extatică; deschidere spre infinitul-expresie;
b) la Eminescu nu există (cel puțin ca finalitate) om fenomenal, ci Omul-Spirit: □thman, Magul, Geniul, Hyperion - toți cooperanți, □ mod ocult, dar efervescent, cu Demiurgul - p□ă la contopire, p□ă la imposibilitatea de distincție dintre actul Omului-Spirit şi actul demiurgic. Creația e concepută ca o indeterminare dinspre interiorul spirituale al Lumii. Creație: numai inițiații pot distinge Creaţia, □ actul, de fascinație extatică, prin Eros, al celor două emisfere spirituale din *Luceafărul*, măşti de zei: Cătălin (sub masca servitorului-zeu-Hephaistos, □fr□g□d trena-văl-Māyā prin elixirul-Lethevinul) şi Cătălina, luciferizată. Cei doi cooperează la propria perfecționare spirituală, resacralizantă - dar, implicit, cooperează, oculta la re-edenizarea păm□tului, deci la Adevărata Creație Extatică - □torc□d timpul iluzie (doi tineri singuri) □ timpul mistic şi mitic (doi copii cu plete lungi, bălaie, stare originară, care echivalează cu rude mari, □părăteşti - zona gregară a lumii sacrale-inițiale).
De fapt, toți oamenii-Spirit, de la □drăgostiții care adorm-transgresează □ starea de mit-noapte bogată, p□ă la fiul de □părat care zboară, purtat de Somn, spre Steaua-Vis, şi p□ă la Dascălul-Atlas-Pythagora, Mag etc., toți colaborează, frenetic şi entuziaşti (ca Genii, trecute prin Moartea inițiatică) la Creația-ritual a acelui Altceva, pe care □ simțim (unii cu extaz, alții cu un □ceput de teroare, totul depinz□d de gradul de inițiere) a fi Eminescu. El restr□ge drastic personalitatea-individualitate la Arhetip-Entelehie, ca umbră luminoasă a Demiurgului.
*
* *
□n acest context, privirea este modul de acțiune-proiect, de atitudine, față de haosul proliferării, săv□şită de Eul cristic, cu intenții soteriologice. Arderea-vehementă este atitudinea concret-soteriologică e Eului. Asupra Privirii, va trebui să dezvoltăm un capitol special, infra.
Deci: a) Muntele este schema energetică a ființării Eului (permanentă percepție a necesităților retragerii din lumea-iluzie);
b) Acvaticul este permanenta percepție a stării de Eu □ lumea-iluzie; zonă unde sunt depozitate energiile amprentării efective şi de unde sunt str□se energiile pentru permanență, de evadare □apoi spre Spirit, a Eului);
c) Privirea este proiectarea, latența soteriologică a Eului (este forța de autoalarmare, dar şi de resorbire din amprentele-forme proiectate, de Revelație a zădărniciei finale a amprentării şi de unică finalitate a retragerii din iluzia □ Sinea Spirituală; este Privirea Magică, ciclopică, prin care sunt "arse" vălurile care ascund esența; este Privirea impasibilă, rece, a Geniului hyperionic);
d) Arderea este atitudinea concret-soteriologică, (auto) m□tuitoare, față de lumea amprentată. Arderea este efectiva concentrare de energii, extrase prin negarea finalității formelor-amprente: a arde = a-ți nega amprenta formală şi a recupera energia de amprentare, pentru a o refolosi spre re-transcendere. De aceea, cele mai multe verbe ale

arderii sunt legate de Eros (şi r□-sur□, ca ardere esoterică-demiurgică, şi geamătsuspin, ca ardere soteriologic-reinițiatoare) şi de orfism, ca forme de re-unire, redob□dire a Edenului).

7. A deschide, a □chide, a ieşi - a intra

Este firesc ca universul unui Spirit al Muntelui să fie unul al deschiderii. Sunt orizonturile de tensiune şi orizonturile de intensitate pe care Spiritul le c□u351 stigă, dezvelind cețuri văluri, trăg□d "sertarele" ad□cimilor. Eul Spiritual se simte prizonier al lumii de văluri, de □şelăciuni □cremenite □ prejudecăţi ale neputinţei spirituale: şi, atunci, intervine Magul-Rege Mistic (Monarhul ascuns):

a) "□n poarta prăbuşită ce duce-n fund de munte, / Cu c□ja lui cea vechie el bate de trei ori, / Cu zgomot sare poarta din vechii ei uşori…" (I-72, *Strigoii*); [deschidere a Muntelui Magic, conțin□d Soare-Lună-zori, cicluri zodiacale-cosmice];

b) "Deodată vede că nori se despică / □n două şi cale □ fac printre ei / Ajunsu-i □ culme…" (I-297, *Povestea magului*…); (deschiderea-Revelație, ca rezultat al parcurgerii etapelor de inițiere);

c) "El zice şi-alene coboară □ vale / La porți uriaşe ce duc □ spelunci. / De st□ci prăbuşite gigantici portale / Descuie şi intră □ m□drele hale / De marmură neagră, □tinse şi lungi…" (I-300, *Povestea magului*…); [aceeaşi deschidere a Muntelui ca Rezumat Cosmic Esoteric, ca la punctul a)];

d) "Cine-a deschis piramida şi-năuntru-a intrat? / Este Regele □ lumină de-aur roş şi pietre scumpe / El intră să vad-acolo tot trecutul…" (I-250, *Memento mori*) etc. (deschiderea Muntelui Piramidă, ca drum spre Eternitatea-Amon R□).

Evident, deschiderea este către taină, şi este facilitată numai de către Magul-Rege, pentru inițiat. De observat că, □ majoritatea cazurilor, deschiderea se face □ structura Muntelui Cosmic, a Piramidei-Munte Cosmic. A deschide devine sinonim cu a revela, a elibera Spiritul de Karma, de prejudecăți. A deschide □seamnă a oferi moartea ființei iluzionate şi dezgustate-obosite de profan, pentru o existență mistică, □tru sacral. Luna devine substitutul Magului, "defoliind" lumea, descojind-o de iluzii şi de straturile de forme şi existențe, de cutii-cosmosuri proliferate aberant: ea deschide "□ propria-ne lume" (deci, tocmai □ zona iluzionării) "poartă-ntrării", adică Revelația, căci a intra este verbul mistic pentru a cunoaşte: a pătrunde spre miez, căci deschiderea nu se face □tr-un exterior exasperant prin re-dublare, multiplicare mincinoasă, ci spre interiorul-Spirit, spre Taină: cu c□ pătrunzi mai ad□c □ăuntru, cu at□ ieşi mai mult □afara iluziei, şi intri mai desăv□şit □ propria fire, □ Ființa Mistică, revelată de Mag-Rege-Lună: "Şi ridică mii de umbre după stinsul lum□ării" - adică, deschide miile de porți către taină, dez-văluie, sub amprentele-umbre, amprentatorul-Spirit.

"Părea că printre nouri s-a fost deschis o poartă / Prin care trece albă regina nopții moartă" - prezumtivul deschiderii (se va fi fost deschis) este o atenționare asupra calității actului ritualistic, şi asupra destinației calitative a actului ritualic al deschiderii: doar inițiatul va vedea deschiderea, ca poartă pentru Magul-Regina Lună. Celălalt, neinițiatul, va vedea trecerea, □ acelaşi plan, a două elemente, unul pe l□gă celălalt. Norii sunt umbrele limitele-amprente (contururile amprentatoare ale Spiritului, aplecat activ asupra haosului), pe care cunoaşterea magică le depăşeşte: Moartea = ipostaza cunoaşterii mistice, cu Magul Nopții (Noaptea, ca structură energetică ocultă, starea mistică a energiilor, folosite pentru re-unificarea sacră).

□nchiderea nu este reversul deschiderii, dec□ □tr-un sens special, de complinire şi desăv□şire a stării de deschidere, de pregătire a Revelației:

a) a □chide □seamnă a compensa tainele, densific□d misterul: □ vederea Revelaţiei-deschidere: "Pe trupu-i se revarsă, / Pe ochii mari băt□d □chişi, / Pe fața ei □toarsă (I-124);

b) □chiderea este, şi ea, treaptă spre deschidere, căci numai □chiz□d □afară, adică zăgăzuind, apăr□d de asaltul aberant al contingentului-fenomenalitate, poți să deschizi-deştepți (trezeşti) orizonturile magice dinăuntru. "Dară ochiu-nchis afară, □lăuntru [spre esențe arhetipuri] se deşteaptă (I-107).

Deci, deschidere este echivalent cu deşteptarea Spiritului, trezire din inerția haosului, pentru recuperarea □ Eden-Spirit. Mai mult, acest verb subliniază, şi mai clar, necesitatea ad□cirii □ sine, pentru a deschide cu adevărat - adică, pentru a crea, demiurgic, lumea, Sinele Cosmic. A deschide are, deci, sensul demiurgic de a crea, de a regresa Logos-ul spre Mythos-ul-visare. Fiul □păratului, inițiat de Mag, prin Somnulvehicul se deschide interior, revel□du-şi Steaua-Imperiu, tăr□ul-Mythos: Visarea, peisajul-basm, dinamic, al arhetipurilor.

Sensul verbal, la Eminescu, este sensul ritualic, de cele mai multe ori. Iată cum, a ieşi are, de fapt, sensul ritualic de a intra, de a-şi revela tăr□ul Mythos, de a se deştepta □tru Mythos, de se recupera-deschide spre Spirit: "Acum iată că din codru şi călin mirele iese / Care ține-n a lui m□ă m□a gingaşei mirese" (I-67). Există o izotopie semantică mistică, ce atrage vorbele, din sfera semantică profană □ sfera liturgică: mirele Călin este inițiatul Călin, care iese din labirintul-codru al inițierii, spațiu mitic al inițieriicăutare de sine, ca □vingător. Ieşirea lui Călin ca Mire este intrarea lui □ izotopie semantică liturgică cu Mag, este deschidere şi suire-urcare a Muntelui, căci va deveni Soarele-Lună, cuplul patronator (heraldic) al liturghiei creației sacre.

La fel: "Mii de coifuri lucitoare ies din umbra-ntunecoasă" (I-1) □seamnă naşterea stelelor-cometelor, a nucleilor spirituali energetici angajați □ vehemența v□tejului din sm□curi-tăr□ al inițierii (Rovine = dăr□are, pentru resurecția arhitectonică a cosmosului: "…fulger lung □cremenit / Mărgineşte munții negri…"), pentru a se sui - urca

pe cerul triumfului spiritual, al regăsirii sinelui profund. Cucerirea cerului □seamnă integrarea □ Munte - □ Tatăl V□tejului Demiurgic (Mircea). “Iese zori □ ceruri dalbe” este expresia ideală a orfismului Muntelui Solar: ieşirea zorilor este, de fapt, viziunea esoterică, pentru inițiați, este Revelația esenței Munte.
“Lun-atunci din codrii iese / Noaptea toată stă s-o vadă” - este, iarăşi, intrare □ c□pul de sens liturgic, al Revelației. Luna ieşită-răsărită este deschidere a ochiului mistic.
A intra devine, şi el, complinirea semantică a lui a deschide-a intra □seamnă a avea acces la miezul-Spirit, la zona mistică, la demiurgie: “Cine-a deschis piramida şinăuntru a intrat?” - evident, Regele-Mag.
“Deschiz□d fereastra să intre o lasă / □ntre flori să doarmă şi să-i stea □ casă” - evident, deschiderea presupune drept consecință intrarea “□tre flori” - □plinire edenică esențială (căci cui i se deschid tainele-Eden □seamnă că a acumulat energia mistică necesară Revelației, iar consecința firească, absolut logică, este transformarea deschiderii □ intrare, ca penetrare a zonei taină-esență, pentru a reconstitui somnul ca atare şi Edenul-flori ca structură inițială a Spiritului: din agresiv, vehement amprentator, Spiritul □u351 si retrage amprentele, □u351 si resoarbe energia pentru a se □păca □ grădina-Eden-Arbore Cosmic-Potența Demiurgică infinită).
Chiar □ desfăşurarea-Logos: “Şi tot pe l□g-acestea cerşesc □c-un adaos: / Săngăduie intrarea-mi □ vecinicul repaos” (I-90) - semantica tot liturgică răm□e, căci inițierea este necesară şi pentru replicarea □ repaos, dacă repaos □seamnă starea de revenire la sinele fără vehemență demiurgică, dar cu toată potența demiurgică depozitată.
Mai ales că □găduinţa nu poate □semna dec□ consecința meritelor dob□dite energetic-inițiatic (prin acceptarea suportării maximei vehemențe fenomenale, spre a epuiza fenomenalul şi a se putea revela, astfel, definitiv, esența-Nirvana), pentru a i se putea □găduI. Lumea liturgică este o lume a meritelor, iar nu a favorurilor. Demiurgia nu se face cu răsfățați ai soartei (paralizați-blocați □ fenomenal-□şelăciune), ci cu Martiri Cosmici, cu Titani-Genii (consecințe ale □vingerii tuturor suferințelor-văluri, tuturor disperărilor din cale spre Speranța Divină), iar nu cu protejați (de fapt, castrați comici, □lăturați, firesc, din zona lui a fi). Demiurgie este vehemență tragică, dramatism paroxistic - şi nicidecum trafic ilegal cu indulgență.
Demiurgia este zona paroxistică a legalităţii, a onestităţii - absolutul legalităţii şi onestităţii, □ sensul deplinătăţii. Criteriile vor fi fiind mitice, dar aşezarea creaţiei, pe de o parte, şi moartea ca □plinire, pe de altă parte, lasă criteriile onestităţii cosmice şi legile de echilibrare, spre intuire, tuturor celor care au francheţea şi curajul de a se □scrie □ Liturghia M□tuirii, □ ritualul dob□dirii de sine. (A nu se confunda demiurgia cu Dumnezeul Exoteric, experimental şi expresiv, intuibil: Dumnezeul eminescian nu este nici Ormuzd, nu este nici Ahriman - aceşti doi zei sunt doar forțe relevante, evidente, care □cearcă să □pace, prin acțiunile lor contrare, aparența contrarietății cosmice: Dumnezeul, □să, nu este evidența-efort, nu este act □registrabil - ci este acel dincolo, ocult, care creează, tocmai prin impasibilitatea sa aparentă, prin “mascarea” sa perfectă, □treg v□tejul entelehiilor, iar □ palierul inferior, fenomenal, zbaterea din sm□cul □-văluitor, al □-făptuirii. Dumnezeul ocult este sugerat ca stare de opoziție față de tot ce devine relevanță sau intuiție: El nu este nici relevanță, nici intuiție, El este mereu Altceva dec□ poate afla neinițiatul, □scris-circumscris Logosului: este Spirit Pur, este deitatea-Gottheit, de dincolo de orice zeu-Dumnezeu, a lui Eckhart).
Aceasta este concluzia cea mai importantă pe care Eul uman (rezultat ca impact al Spiritului activ cu haosul pasiv şi av□d drept caracteristică conştientizarea prin acțiune de autorecuperarea spirituală) trebuie s-o tragă, şi s-o suporte, din opera-Ritual a lui Eminescu.
S-a conturat, deci, un c□p al verbalității liturgice, □ care intră, spre aport energetic şi modificare formală, verbele a deschide, a □chide, a intra, a ieşi - toate patru delimit□d c□pul semantic al Revelației, al trezirii Spiritului, Sinelui Cosmic.
Aceste verbe se complinesc unul pe celălalt, □ semantica deschisă a inițierii □tru taina demiurgiei, ca stare de recuperare a sinelui, prin expresia-Logos, căreia i se păstrează, □ plan mistic, consubstanțialitatea cu Mythos-ul.
C□pul semantic al Revelaţiei devine un c□p de absorbţie semantică verbală, deplas□d, centripet, semantica tuturor verbelor fundamentale ale poeziei eminesciene. Astfel, ritualul soteriologic, revelatoriu şi, deci, recuperator spiritual, devine o structură de verbe care se integrează unei axe a Logos-ului - Logos transformat □tr-un veritabil Arbore Cosmic (cu esență dinamică) – Logos-ul care re-devine Mythos, limit□duse - echilibr□du-se □ muntele-Basm al Daciei-Hyperboreea-Eden (cu contrapondere, pe verticală, □ conservatoarele, ocultele hale ale mării, hale □ care nu se păstrează at□ individualități-zei, c□ se operează extragerea esenței oculte zeieşti, esență unificatoare - se prepară, deci, ca-ntr-un procedeu alchimic, “piatra filozofală” a deității anonime, sustrase total formalului-entelehie); Hyperboreea mistică are v□ful □ cer şi rădăcina □ halele mărilor - un fel de talpă, nu a iadului, ci transgresată □ registrul benefic: talpă a deităţii eckhartiene.
De subliniat: Eminescu nu fixează o zonă a Răului, ci dă posibilitatea Magului şi Inițiatului să exorcizeze, prin dinamismul simpatetic, transmis din aproape □ aproape, din etapă □ etapă, din contact revelator □ contact revelator-Răul. Universul eminescian este construit ca un şir vertical de zone dinamice, ale Răului şi ale Binelui, cu elemente liberdispersive: iluziile à iluzia, pe de o parte, pe de altă parte Privirea revelatorie, efortul

inițiatic. Lupta acestora este purtată consubstanțialitate, ajung□du-se la o foarte subtilă delimitare: atunci c□d inițiatul detectează umbra, ca limită-refugiu a iluziei, limită a amprentei Spiritului. De aici, inițiatul urcă-suie, arde-aprinde, sensul că absoarbe voința de amprentare şi o transformă energie re-orientată: către străpungerea-Munte, □toarcerea Eden.
Răul este "materia primă" a Binelui. Totul depinde, alchimia urcării (resorbirii Sine) de forța moral-spirituală a eului-inițiat. Şi reciproca este valabilă: Binele este "materia primă" a Răului. Neatenția dispersivă a inițiatului provoacă hiperinflația formelor iluzorii, pierderea centrului, a poziției de centru-Munte: Magul □thman, cobor□ din v□f, provoacă perturbări grave armonia cosmică: (I-290) "Dar el din a lui munte veci nu se coboară (…) şi el, □tors din văi / (…) Să nu poată s-oprească g□direa celor răi."
Nu trebuie eliminați Satan-Păm□tul-Ahriman, dar nici condamnat definitiv Ormuzd-Dumnezeul ascuns spatele structurilor proliferante ale iluziei. Erosul, ca sculptură a pietrei-lumină de dalta-□tuneric, este forța de regăsire, centrul Logos-ului nepierdut-Mythos-ul.
Totul este nu să elimini Răul, care este esența lumii-cosmos, căci pe el se □temeiază expresivitatea Demiurgului: totul este să nu pierzi Centrul-Munte, Dreapta-Măsură, să nu renunți la lupta-urcare, la căutarea-deschidere spre miezul-Spirit, spre Măreție. Să răm□ Călugăr-Cavaler, pentru a merita să accezi la calitatea Mag, şi, deci, să accezi la sf□ta Dacia - Muntele Soarelui şi Valea Monastire (deci Muntele Umbră) a Lunii (sinonime cu Hyperboreea ocultă).
Valea-Monastire a Lunii este albă, deci umbră albă. Acolo sunt "tablouri m□dre, nimerită zugrăvire, / Ale miturilor dace, a credinței din bătr□i." Deci luna este expresia limitei, este conturul amprentelor dinafară spre miezul mitic-□ăuntru, conturul Mythosului, Soarele este Muntele-Foc, nevăzut dec□ ochiului inițiatului. Luna □bie, □să, alarm□d asupra contururilor vizibile: luna naşte orizonturile, ca margini de/pentru trecere, stimulări spre ritualul inițierii - ea, Luna, păstr□d tainica comoară: "Luna tremură pe codri (…) / Muchii de st□că, v□f de arbor, ea pe ceruri zugrăveşte, / Iar stejarii (…) Răsăritul ei pierz□du-l ca pe-o tainică comoară" (I-114), sau indic□d Calea: "Luna…din țărm țărm durează o cărare de văpaie ". soarele e prea de ne□durat - el este Soarele Negru-Luceafărul (Soarele mistic). Complinirea, limita de jos care marchează hotarul mistic spre Soarele Negru ("Luna… / Zugrăveşte umbre negre / Pe c□p alb ca de zăpadă" I-56), este Luna.
Şi acesta este argument pentru poezia-ritual, liturghie, la Eminescu: el propune, obsesiv, Luna-umbră a Soarelui, pentru punctus initium, primă etapă, stimulare, prin taină, spre prima etapă a inițierii. Luna este conturul accesibil al sacrului, conturul accesibil (care nu □grozeşte, ci fascinează, prin măreția viziunii ochiului magic propus) al Muntelui Cosmic. Luna este chemarea, din balada *Soarele şi Luna* - chemarea-eros din *Luceafărul*, pentru a recupera gregaritatea edenică (fie chemarea provocată, de jos sus: "cobori jos…", fie chemarea mistică, ocultată mijlocul Spiritului re-edenizat, deci de sus jos: "O, lasă-mi capul meu pe s□ (…) Sub raza ochiului senin / Şi negrăit de dulce…").
Regina mării, a nopții ("Lună tu, stăp□-a mării…" I-100, sau "…trece albă regina nopții moartă" - I-57) sugerează, nu impune, ca soarele (Soarele Negru, Luceafărul, nu tace, nu sugerează, ci impune, imperativ: "Lumea ta o lasă…"). Noaptea □săşi este stare magică, bogată, adică "plină" semantic, dar neagresivă, ci fascinatorie. Corăbii negre duce - curbele-semicercuri nocturne ale lunii-soare negru, □gropate, complice la valurile-iluzionări (mimetism reciproc, □tre curbele-semicercuri ale lunii, respectiv ale valului). Implicare, angrenarea semicercurilor-chemări, stimulări pentru a reface cercul, prin erecția-catarg, Arbore-Cosmic-Munte, □plinire cerească: "Pe mişcătoarele cărări / Corăbii negre duce". Enigma aparției, text a corăbiilor şi a bolţilor ("Din umbra falnicelor bolți") - bolta-corabie răsturnată, cu curbura sus - această enigmă este dezlegată: bolțile şi corăbiile, cercuri curbate ascensional şi cercuri curbate descendent, sunt jumătățile cercului desfăcut-exprimat, pentru a chema eurile ascunse lumea formelor iluzorii, să refacă sacralul, să revină Spirit. Nimbul-cerc trebuie refăcut.
M□tuirea-izbăvire este sugerată, *Luceafărul,* ultima parte, prin Edenul care a □t□nit, iar, mistic, Soarele cu Luna, a "lipit" semicercurile cerc:
a) reapare Luna (care, prima parte, era Luna-Maica Domnului, pentru Christos-Soarele Negru);
b) spirala □brățişării cuplului regresiv, doi tineri singuri à doi copii cu plete lungi bălaie.
Luceafărul devine liturghia m□tuirii noastre.
Adevărul este Ființa - şi Adevărul-Ființă nu este la mijloc, nu este apanajul mediocrității: la Eminescu, este sinonim cu fața extatică şi paroxistică, a trăirii Edenului. Adevărul, la Eminescu, este opusul banalității. Este echilibrul, dar echilibru v□ful Muntelui. Adevărul, la Eminescu, la fel ca Dreptatea, Binele, Frumosul, sunt starea de paroxism a Ființei (de fapt, Ființa ca luptă-efort, ajuns faza paroxistică).
(I-229, *Demonism*): "G□diri de-o nobilă, naltă răscoală: □ntoarcerea la fire şi dreptate":
a) firea este Ființa ca stare paroxistică, resacralizată ca matcă demiurgică nepervertită; Ființa e ființă doar c□d se identifică cu Firea, adică atunci c□d se contopeşte cu matca;
b) dreptatea este rezultatul luptei, al răscoalei □potriva banalității, complacerii □

iluzionare.
Verbele absorbite □ c□pul centripetal al Revelației sunt at□ a sui, a urca, a zidi, a se □ălţa, a se ridica - c□ şi a cobor□, a se arunca (I-304).
8. A sui, a urca, a zidi, a se □ălţa, a se ridica - a cobor□, a se arunca
Dacă structuri sintagmatice de tipul:
a) "Se □alţ munții Greciei sc□teind muiați □ soare" (I-253),
b) sau: "St□că urcată pe st□că, pas cu pas □ infinit" (I-265),
c) "Şi vulturii-n creieri palate-şi ridică" (I-291),
d) "□n munți, ce puternici din codri s-ardică" (I-291),
e) "Dar c□ ține răsăritul, se □alţ-un munte mare" (I-265),
f) "Răpăd munții cu tărie fruntea lor □cremenită" (I-255) - răpăd are sensul de a □ălța agresiv şi □tr-o simultaneitate, o sinergie a tuturor potențelor de □ălțare;
g) "Au zidit munte pe munte..." (I-250),
h) "Umerii (Nordului) se □alţă-n infinit" (I-279)
sunt perfect asimilabile schemei ascensionale a Muntelui Cosmic, pentru a sugera efortul de inițiere spre a primi Revelația - mai greu par a sugera Revelația antonimele a cobor□, a se arunca. O situație specială dezvoltă şi verbul a sui (□ cazul "Icoana stelei ce-a murit /□ncet pe cer se suie" (I-169) - marchează Revelația esenței-icoană, căci icoana trimite, nu opreşte la imagine: trimite la zona sacrală. Icoana, cu funcție tranzitivă, oferă verbului a sui nu semnificația de mişcare fantomatică, ci de Revelație a arhetipurilor invizibile, a luminii eterne, tocmai prin starea moarte = starea de supremă cunoaştere. Iubirea nu există, ca dăinuire □ timp, □ ceea ce are ea trecător, progresiv, procesual, ci □ □plinirea ei atemporală, care poate fi o clipă, o oră, sau mai multe vieți: important e să fie, să se □plinească.
Atunci c□d "Arald… coboară de pe-al lui cal", după ce a urcat la Magul circumscris de circularitatea corb alb - corb negru, (simboluri ale divinului procesual tocmai prin □pietrirea axei picioarelor ("Picioarele lui vechie cu piatra-mpreunate… / Şi f□f□e deasupra-i, gonindu-se □ roate, / Cu aripe-ostenite, un alb şi-un negru corb"), el, Arald, descinde, de fapt, □ cercul eternității: inițiatului i se va deschide poarta Muntelui Cosmic ("□n poarta prăbuşită ce duce-n fund de munte [Magul] bate de trei ori… / □n dom de marmur negru [cunoaşterea prin moarte, matricea-domă a eternității □ resoarbe] ei intră liniştiți") (I-72). Fără cobor□ea de pe calul fenomenalității-trecere (petrecere, perindare formală pe orizontală) n-ar exista revelația Muntelui-cu-Intrare.
Cobor□ea zeilor de pe boltă □ surele hale ale mării (I-273, *Memento mori*) nu este □fr□gerea, ci conservarea energiilor, □ starea arhetipală, cvasi-gregară: "trebuie să depăşeşti, ca zeu, vehemența bătăliei, pentru a te re-energetiza ca Ființă Supremă, la capătul etern al entelehiilor-zei, din *Odin şi Poetul* (I-243) (semnalul Revelației este dat □ *Memento mori*, prin fulgerul lui Joe: (I-273) "Joe fulgerul i-nfige-n coaste", produc□d orbirea mistică, rănirea cu eternitate: "a zeilor Daciei cruntă şi măreață oaste / Orbită aude glasul părintelui lor rănit": din acest moment unifică □ gregaritatea mistică rude mari □părăteşti, cele două paliere: I.- părinte de zei, respectiv II. - copii-zei de părinte).
La fel, □ *Odin şi Poetul*, cobor□ea Poetului la ospățul zeilor este pentru Revelația Frumuseții-Entelehie: "Pe scări de valuri cobor□d □ ele… Acolo vei găsi adevărata, / Unica frumusețe…" (I-242-245).
□n definitiv, şi cobor□ea Luceafărului, □ zona fetei de □părat, trebuie văzută cu totul altfel. □n primul r□d, nu el, ci ea □ □deamnă să coboare (sau el prin ea se □deamnă să coboare). El răspunde prin aruncare-cădere □ cerc: este foarte important, căci el nu-şi părăseşte nici o clipă natura zeiască-eternă, ci se aruncă, □ sensul că □u351 si exprimă voința lucidă de a-şi alege (□potriva firii) sursele naşterii-arătare (cer-mare, soare-noapte). Cobor□ea lui este, de fapt, act de vehemență demiurgică, devenind el □suşi obiect al Revelației ei. Pe de altă parte, nu trebuie uitat că, reciproc, unul pentru celălalt, cei doi simt nostalgia Edenului, Revelația originarului dorit; □ definitiv, coboară El la Ea, pentru a se □părtăşi din semicercul său-boltă, coboară El la Ea, pentru a se □părtăşi din semicercul corabie. Demonul-Lucifer (Spiritul) şi Haosul se revelează unul altuia, pentru a se □toarce-□păca □tru Eden: Luceafărul-Hyperion □u351 si □plineşte misiunea de Revelare a Firii-Eros, cuplul El-Ea (cătații reciproc) □plineşte re-edenizarea păm□tului (re-mitizare, atemporalizare, doi tineri à doi copii).
II. Dinamica Suspendării □ Focul Mistic
9. AIURARE, RĂPIRE
Evident, spre zona de absorbție a Revelației migrează firesc subtilele verbe ale stării de interiorizare a Logos-ului □ Mythos: a adormi, a visa - despre care am discutat □tr-un capitol anterior. Răpire şi aiurare țin tot de această zonă subtilă, de recuperare a Mythos-ului, prin presiuni paroxistice exercitate asupra zonei Logos-ului expresiv: tot ce era banalitate-ordine temporalizată-banalizată, este compresată circular să-şi părăsească multiplicitatea formală, să elibereze □ exterior formele multiple, ca Logos absurd (dovedit şi receptat ca degenerativ-absurd), pentru a se reintegra □ Mythos: forma unică să se contopească cu esența unică, p□ă la confuzie. Această eliberare de suprasarcină-Logos, de redundanță şi supraredundanță, provoacă Revelația ca delir-aiurare: "Codrii negri aiurează şi izvoarele-i albastre / Povestesc ele-nde ele numai dragostele noastre" (I-116) - □seamnă că s-a comprimat calea-dao p□ă la negru (noaptea bogată, ocultă), arunc□d surplusurile-rătăciri labirintice, are explozia esenței, ca Revelație a esenței. Se produce re□toarcerea la izvor-Mythos, la poveste-eros, stelele proroace şi luceferii determin□d absorbția valurilor terestre □ arhetipuri de lumină (nevălurirea uranică, Logos-ul valurilor

fiind absorbit □ clarviziunea stelară, Logos Divin: "la vorbă mii de valuri stau cu stelele proroace" (I-116).
RĂPIRE. Răpire □seamnă, la Eminescu, fascinaţie-scoatere din firea □-văluită de Māyā (contingent banalizat , fire falsificată): "Apăr□d divinizată, / Răpişi sufletu-mi de dor" - Revelația Ei-hieratică produce scoaterea din temnița-iluzie a sufletului, răzvrătire spontană şi fără complicații, fără temporalitate. Recunoaşterea hieraticului este instantanee - şi instantanee este şi eliberarea de eşafodajul sinelui falsificat de / □ zona iluziilor. Dorul este energia densificată, prin care se produce extragerea, saltul din sine, al răpirii. "Eu te văd răpit de farmec" sau "Al ei suflet se răpeşte" □seamnă, mereu, recunoaşterea spontană, senină şi concomitentă cu acțiunea de renunțare absolută la vechea ființă-fire falsificată; extragerea simultană şi cu recunoaşterea greşelii, spre lumea sacră revelată.
10. A DESPRINDE, A RIDICA; A CĂTA, A V□NA, A □NTINDE, A CUPRINDE, A PLECA, A RĂM□NE
Şi verbul a desprinde capătă, la Eminescu, sensul răpirii, recunoaşterea vinii de a se fi lăsat □şelat(ă) şi □lăturarea, dintr-o dată şi totală, a tot ce □semnase, p□ă atunci, ipostaziere a falsei ființe. Această acțiune seamănă cu smulgerea măştii, de bună-voie şi spre bună-voie: Revelația Eros-ului prin El este cauza (şi vălul-Māyā este desprins din f□t□a de sus a ființei, din creştetul-v□f (pisc al Ființei), schimb□d total forma-ființă: "Să-ți desprind din creştet vălul, / Să-l ridic de pe obraz" (I-60),
A ridica □seamnă a dez-vălui, a revela. Tot ce ține de Eros, gesturi şi manifestări sonore şi organice, sunt elemente de Ritual, de mister re-integrator şi, deci, se □scriu □ c□pul semantic al Revelaţiei. Eros-ul şi Moartea se □t□nesc pe linia semantică a cunoaşterii absolute, care cuprinde şi transfigurează □treaga ființă. De aceea, sunetul cornului (*Peste v furi*) este element comun de eros şi moarte, de dor ne□plinit şi □plinire □ nevăzut (pierderea □ codru, □ codrul-mandală şi codrul-mantră - de fapt, pierderea □ Logos-ul orfic, pentru a re□tocmi Mythos-ul uranic al nopții bogate).
Lecția hieratică a pajului-crai (monarh ascuns, Hephaistos şi Dionysos, stăp□ind amintirea şi anamneza: "Toarnă vin mesenilor la masă" - toarnă-apa-Lethe, a uitării şi anamnezei) este cel mai detaliat Ritual, cea mai completă liturghie - cu efecte şi tălmăciri interioare de un esoterism unic:
- Erosul porneşte din faza vehementă-amor, dar liturghia exclude pasiunea şi include echilibrul credinței (despre credinţă, vezi supra); bobul-săm□ță ("Ți-aş arăta din bob □ bob amorul") (săm□ța, succesivă □ forme de evoluție, a amorului-forță nocturnă, trebuie să dezvolte floarea mistică a iubirii-liturghiei de regresie spre mit şi recuperare □tru Spirit; bobi - călătorie zodiacală, prin con-stelații pentru absorbirea □ Arhetip);
- m□ia inițială ("Ci numai nu te m□ia…"), care este energia acumulată pentru Revelație, trebuie structurată □ liturghie, □ răbdarea eternităţii: "Ci numai nu te m□ia / Ci stai cu binişorul" - deci, erosul duce la hieratismul pozitiv şi static; erosul devine structură a eternității, provenită din energie dinamică şi trecută □ energie potențială, liturgică;
- Cătălin-Cătălina ilustrează funcția de a (se) căta. A căta, de la a p□di; A p□di, pentru a v□a. A v□a, pentru a jertfi; a jertfi pentru a se reintegra □ Mythos. V□ătoarea ritualică este □mpărtăşanie, □globare a v□atului □ v□ător şi transfigurarea am□durora □ divinitate;
- laţul este arhetipul spiralei-scară de transcendere, este sinecdoca spiralei, de verigă metaforică a lanțului de re-str□gere a semicercurilor □ cerc;
- păsărelele ("Cum v□ătoru-ntinde-n cr□g / La păsărele laţul, / C□d ți-oi □tinde brațul st□g / Să mă cuprinzi cu brațul…")
- a □tinde - a cuprinde: □tinderea este semicercul pregătirii, al planului integrării, completat cu cuprinderea, semicerc al desăv□şirii planului integrării. Spaţiul □tins este echivalent cu spaţiul expresiv, iar spaţiul cuprins, cu cel retractat, resorbit (pregătit pentru resorbție);
- □ălţarea de subsuori şi din călc□e ("De te □alț de subsuori / Te-nalță din călc□e") □seamnă, iarăşi, verticala recompusă, prin semicercurile spirale-□ălțare; □ plus, subsuorile □ălțate devin transcenderi (ale brațelor care nu mai vor să se muleze pe traseul trupului - □josire □ infernal) □ aripi-fulgere; la fel, călc□e-□ălţate sunt desprindere a capătului axei din această lume, pentru transcenderea □ cealaltă lume;
- a (se) pleca-n jos cu faţa □seamnă a se oglindi Spiritul □ Chaos, păstr□d miezul-esență; a se umili spre a se □ălța; a cerceta spre a renunța la cercetare, □tru Revelație: aplecarea este plecare de / din sine pentru a □t□ni Revelația la jumătatea drumului spre alter-ego-ul haos;
- a răm□e = a aştepta; a aştepta □seamnă "antrenamentul" spiritual pentru a merita, prin răbdarea-inițiere, Revelația ("C□d faţa mea se pleacă-n jos / □n sus răm□ cu faţa"); totul se produce faţă către faţă, adică □ domeniul sacral;
- privirea nesățioasă-dulce ("Să ne privim nesățios / Şi dulce toată viața") este focul care desființează motivația şi aparența trecerii-viață;
- □clinarea ("C□d sărut□du-te mă-nclin / Tu iarăşi mă sărută") este □clinarecu-sărut (adică sărutul menține, □treține continuitatea-unitatea spiralei energetice a transcenderii), este jertfirea de sine, pentru a regăsi Sinele Transcens, adevărat; sărutulcontinuitate absolută este oul, refacerea cercului (sferei)-demiurg;
- a fugi □ lume, a pierde urmele - □seamnă a fugi de iluzie, a pierde vălurile ființei vechi-urmele, pentru a sosi □ noua, hieratic, suprasensibila Fiinţă-Sine. A fugi □seamnă a pleca vehement. A pierde - a uita vehement.

11. A URMA

A urma (“O urma ad□c □ vis / De suflet să se prindă”) □seamnă a crea urme, o cale, o structură, o lume, lumea visului (aici), a Mythos-ului. Sunt urmăririle-urmările, stigmatele Eros-ului: a-i crea ei □seşi personalitatea, prin urmele lui. Personalitatea creată prin el, reunirea prin el, cu uranicul, cu esența veşnică a Eros-ului-Spirit. Urmareaurmărire este afirmarea eternei dependenţe: nu există libertate absolută, ci eliberare față de ceva, şi □robire față de opusul a celui ceva. At□a doar că □robirea-urmare cu urme nu se face cu iluzii, ci cu chipuri-arhetipuri, □ cadrul Ritualului-□robire supremă (dar şi eliberare supremă, de toate reziduurile fenomenalului: voievod şi demon (lumină şi □tuneric). Dependenţa de origine este Suprema Dependenţă. Nu poți scăpa de ea dec□ prin eventualitatea Nirvanei - dob□dită, □să, după vehemența ultimă a Ființei: zborul cosmic, demiurgic şi apocaliptic: (I-132-133): “Porni luceafărul …/ Nu e nimic şi totuşi e / O sete care-l soarbe. / E un ad□c asemene / Uitării celei oarbe. ”. Dar şi Revelația Nirvanei, după inițierea supremă, □ cooperare la demiurgie şi apocalipsă (eschatologic), este tot o dependență: dependenţa de negaţie - sorbirea este dependența de cel care soarbe, uitarea oarbă este dependență de cel care produce posibilitatea uitării şi a orbirii. Există, mereu, Originea. Revelația acestui adevăr, al veşnicei robii, care răzbate dincolo de euforie, de extazul erosului sau de deznădejdea aşa-zis eliberatoare a nebuniei, a chinului, a morţii prin chin, care spirituale şteargă memoria - nu pot ascunde eterna nelinişte eminesciană; aceasta este condiția cosmică. Liniştea “la marginea mării” este relativă şi relațională: ea este a Păm□tului-Titan (singurătatea este CU: luceferii, apele etc.). Iar Păm□tul-Titan est □ luptă cu □-văluirea punitivă (asupra lui, asupra oamenilor-Om), din partea lui Ormuzd.

Veşnica angoasă a c□tăririi originii atinge paroxismul, ultimele consecințe, □ *Memento mori*, unde răm□e □trebarea, ca unică stăp□itoare a Spiritului - unică echivalență metafizică a Spiritului (ca substitut al Spiritului, al eternității). Răm□e laculagheazimă (apă vie) al nemuririi - dar apa-agheazimă nu este lac definitiv prin sine: ea presupune hieratismul, dar potențează, implicit, şi, expresia. Iar expresia cere originea, originea cere □trebarea - şi dincolo de acestea , este, mereu, Eminescu. Adică - Spiritul. C□tecul-c□tul. Valurile-v□turile. Vehemența pentru a nu auzi, etern, glasul □trebării: c□e le vor sparge? C□e-o să le-nece? (pe c□e dintre ele, dar şi c□e dintre formele de vehemență paroxistică, spre Calea-Dac). De ce? Cine eşti? Cum eşti? □ntrebările despre divinitatea nu rezolvă problema Ființei (“□ ăst spaț”) ci Ființa trebuie să facă efortul transfigurării, pentru a trece Spiritului dincolo de “uşi”. “Cum eşti tu nimeni n-o ştie… Nici un chip pe care lumea ți-l atribuieşte ție / Nu-i etern, ci cu mari cete d-□geri, de ființi o mie, / C-un cer □cărcat de mite sfințești din ev □ ev… Tu măsuri intervalul de la leagăn p□’la groapă / □n ăst spaț nu-i adevărul… Tu ned□d vo dezlegare, duci l-a dezlegării uşi… E apus de zeitate şi-asfințire de idei… Se-nmulțesc semnele vremei…”. Pentru Spiritul obosit de expresia Logos - se oferă “semnele vremei” - secreteleexpresii ale divinului. Universul munţilor - terorizat de Apocalips şi / sau Mahapralaya?

Nu. Spiritul expresiv □u351 si dă seama că răspunsul este dintr-un punct de vedere, adică dintr-o lume spre cealaltă, unde şi de unde se preface □ □trebare, iar şi iar : “ned□d dezlegare, duci l-a dezlegării uşi” - dar Eminescu nu vorbeşte despre cealaltă lume, ci despre stările Spiritului: iluzionare à eliberat de iluzii. Dar eliberat de iluzii nu □seamnă libertate absolută - ci □robire către Sinele Divin. Adică, obligat să fii conform firii sale mistice. Neexprimat. Şi non-exprimarea va exploda, iar, □ exprimare-Logos - şi, tot aşa, la infinit.

Miturile sunt eterne, dar se scufundă şi apar odată cu cerul: cerul este starea Spiritului - care se schimbă □ starea Păm□t - stare a □robirii către □-văluirea iluziilor (cel puțin, aceasta este intenția lui Ormuzd, față de raportul Om-Păm□t) - sau sub iluzii, pentru a te □străina, ca Spirit, at□ de tine, c□ şi de orice alte ipostaze ale eu-lui. Credinţa pare a fi un “amănunt” care-i scapă (subliniem: aparent) lui Eminescu.

Cultul său pentru c□t (orfism) arată că: izbăvirea este prin echilibrare, prin (a) plecarea □ fața muzicii sferelor, □ cădere sau □ □ălţare, lumile au o respirație măreață: scopul, care nu este divinitatea ca atingere, ci ca tindere eternă, t□jire, dor, eros etern. De aceea se m□tuie cuplul cu doi tineri (singuri)-doi copii (cu plete lungi, bălaie = rude mari, □părăteşti - căci cuplul se dizolvă □ gregaritatea luminii, pletele de aur) - şi nu se m□tuie Luceafărul. Trebuie renunțat la demonismul răzvrătirii, al □trebării, mai cu seamă. Trebuie depăşită această etapă demonică - □ favoarea impasibilității ek-statice. Odă lui Satan? (*Andrei Mureşanu* I-403) . Da, este un sens şi □ zbatere: a te chinui, a spera □ Nirvana dacică (*Rugăciunea unui dac*) au şi ele un sens - dar □păcarea de după luptă, oboseala de după sc□bă - face ca, □ *Odin şi Poetul,* să aibă loc Revelația, prin □ecarea-cobor□e: adică, umilirea față de propria revoltă şi acceptarea sfatului zeiesc al lui Odin: (I-255) “Sărman copil - zise bătr□ul zeu - / De ce răscoleşti tu toată durerea / Ce sufletul tău a cuprins? / Nu crede că-n furtună, □ durere, / □n arderea unei păduri bătr□e, / □n arderea şi-amestecul hidos / Al g□durilor unui neferice / E frumusețea. Nu - □ seninul. / □n liniştea ad□că sufletească, / Acolo vei găsi adevărata / Unica frumusețe”.

Acesta este sensul liturghiei eminesciene. Vehemenţă - pentru liniştire, Căutarea - pentru neaflare, ci pentru Revelație. Căci a afla ce cauți ar □semna că lumea aceasta nu e iluzorie, ci este rotundă, conțin□du-şi scopul (ca miez-esență) - că este logică, că se □şiruie, gestual, Logos-ul, nedegradat □tre căutare şi găsire. E adevărat oare? Nu. Căutarea eşti obligat s-o faci tocmai pentru a-ți dovedi, paroxistic, cu maximă vehemență, că nu poți găsi şi nu ai ce găsi. Abia această constatare paradoxală este m□tuitoare, căci

te obligă să te scufunzi □ sinele tău, curățat de exploziile disperării şi frăm□tărilor - şi acolo, □ ad□cul tău, să descoperi că nu logica Logos, ci saltul ilogic, negarea Logos-ului, salvează Ființa şi Logos-ului, transfigur□du-le, eliber□du-le de ele □seşi. Această clipă a Revelației-m□tuire prin vehemența negării - este clipa lui Goethe-Faust, ea trebuie suspendată, este unică şi sublimă. Continuată, □ logica sfinții-cuget, ar □muia-□josi v□tejurile cugetului. Necontinuată, fixată hieratic, ea transfigurează Logos-ul □ Mythos, iluziile versatile, □ arhetipuri eterne.
Frumuseţea este suspendarea, □ clip negării paroxistice, a Logos-ului-Ființă. Zeii sunt suspendările, nu sunt permanențele. "Formele" lor (entelehice) se scufundă, căci nu i-ai suspendat hieratic, □ Sinele Divin (prin eforturi spiritual personal) - dar reapar □ momentul suspendării reuşite: □ecul-transcendere, din *Odin şi Poetul*.
Orice ratare a suspendării face să apună zeii - orice reuşită a suspendării regurgitează zeii din g□lejul Lupului Fenrir. Spiritul este regăsit, din Logosul negat-pierdut □ Mythos, doar prin suspendare.
Asfințirea de zei este asfințire de idei (căci cugetul este amprentat de Spirit). Ap vie a lacului, agheazima, este plutirea □ pneuma divină, □ starea de suspendare eternă. Revelația eternă. Este absurdă, de ne□chipuit (ca orice se smulge □-văluirii Māyei). De aceea, Eminescu alege calea "rezonabilă", umană, a poeziei-picătură-dinagheazimă. Se pregăteşte să □frunte absurdul enorm al suspendării eterne, □să (I-287)
"Nu-mi mai chinui cugetarea cu-ntrebări nedezlegate / Să citesc □ cartea lumii semne ce mai nu le-am scris". Eşti ceea ce eşti, eşti ceea ce dovedeşti a fi (□ fața Martorului Sacru - Sinele Divin). Eşti, spiritual, ceea ce poți □cifra, ceea ce poți prinde, □ zona-culoar către Revelație. Zona-semn este semantizată de ceea ce poți tu să oferi, ca jertfă □tru recuperarea Spiritului. Dacă nu □cifrezi □ semne tu ("mai nu le-am scris") - nu eşti. Mai exact, desființezi vehemența (starea propulsatorie spre originar). □ntrebarea fără vehemență este senina □ţelepciune (dar obținută ca stare de post-vehemenţă!), liniştea ad□că, adevărată, unica frumusețe, de care vorbea Odin.
*****
*** ***
12. □NGHEȚ - ARDERE - APRINDERE - STINGERE - A SUSPINA, A SUR□DE, A Z□MBI, A R□DE
Lupta / colaborare dintre Demiurg şi Satana, pentru a nelinişti Omul şi a-i trezi dorul de liniştea eternă, de repaos, este mai evidentă ca oriunde □ semnificațiile dezvoltate de verbele arderii şi luminării: a arde, a aprinde, a străluci, a □gheţa ("strălucire rece"), a r□e, a sur□e, a răsări, a (se) stinge, a lumina.
ARDERE. "Iar duh dă-i tu, Zalmoxe, săm□ță de lumină / Din duhul gurei tale ce arde şi □gheață". Zalmoxe este s□burele vieții şi morții, Focul său-lumină are dublă funcție: să ardă alb = viață, să ardă negru = să ucidă (□ghețul). Focul este modalitatea dublă de ființare: □ r□duiala cosmică şi □ r□duiala mistică. Viu (□ sensul iluzionării) şi demonic-mistic (□ sensul retragerii din iluzie). Deci, arderea şi □gheţul sunt cele două fețe ale Focului, cele două aspecte ale ființării.
Poate să fie consumul iluzionării-ipostaziere: "Ardeți acele p□ze cu corpuri de ninsori" - dar poate fi şi str□gere de energie pentru eternitatea Eden? "Ar atrage-n visu-i m□dru a izvoarelor murmururi, / Umbra umedă din codri, stelele ce ard de-a pururi". Focul poate fi aducerea energiei răzvrătite a Satanei, din ad□curile urii mistice: "Privirea ta mă arde (arde iluzia-ființă, pentru a o retransforma □ entelehia frumuseții, uranicul frumuseții: "să răsai… o stea mai m□dră dec□ ele") - "Pe negre vițele-i de păr / Coroana arde pare": e noaptea bogată, care-şi cere tributul energetic, revenirea ei □ para-coroană, reintroducerea ei □ cercul mistic al Spiritului originar. Doar Focul poate fi şi jertfire pentru □păcare, jertfirea benevolă a luminii-lume, pentru a se reintegra □ liniştea hieratică: "Arde-n candel-o lumină c□ un s□bure de mac".
Arderea poate fi semn al deznădejdii-dor, tensiune, atracție spre ceea ce ființa nu poate sau nu vrea să ofere: "Şi inima aceea, ce geme de durere, / Şi sufletul acela, ce c□tă amorțit… / E sufletul ce arde de dor nemărginit". Inima este centru energetic, dar e seacă de energia adevărată, geamătul este semnul Focului lipsă, al neajungerii la Focul finalitate, Focul-Revelație.
Dorul este ritmul-prelungire □ metafizic, □ mistic, a inimii-ființă. Dorul □locuieşte inima, simbol al ființei năzuitoare spre Revelație, dar limitată, determinată de neputințelecomplăceri □ iluzia-viață, Omul se □conjoară de viață, ca de minciună. Dorul-Foc este dorința de stingere (paradoxal!), ca moarte a Focului fals, pentru revelarea Focului adevărat.
"Sufletul arde-n iubire ca para": ipostaza renunțării la inima-centru-energetic, pentru moartea ființei vechi-c□pie (coasa oamenilor de la c□p - este un semicerc st□g, al morții) şi pentru □vierea vegetală şi sferică a ființei noi (toaca şi, mai ales, clopotul, centru al focului vegetal şi metalic, para focului; dar clopot = şi reunirea celor două semicercuri □tr-o sferă deschis-□chis orfică).
APRINDERE-STINGERE
Aprinderea este semnul dorinței de a schima focurile - Focul evident, schimbat cu cel mistic: "Şi c□ de viu s-aprinde el / □n orişicare sară, / Spre umbra negrului castel / C□d ea o să-i apară". Focul-aprindere este ştiința-proiect al □plinirii, al recuperării □tru entelehie a perfecțiunii: Frumusețe, Bine, Adevăr. La fel □: "D□du-mi din ochiul tău senin / O rază dinadins, / □n calea timpilor ce vin / O stea s-ar fi aprins" - steaua ar fi vestit trecerea Ei □ regnul mistic, Focul evident era doar un semnal pentru Stingere-□-Aprindere, adică pentru Focul mistic, nonevident. Stingerea-Aprinderea pot fi, □să, şi

cuprinderi □ mreaja circularității-iluzie a existenței: "Un soare de s-ar stinge-n cer / Saprinde iarăşi soare". Cele două, intrate □ aparentă opoziție, reprezintă anularea sensului Focului, trecerea pe l□gă mistica Focului, pe l□gă esența Focului.

A SUSPINA

Suspinul poate fi Focul la limită, Logos-ul-Foc evident, □locuit de Logos-Foc mistic, □ Zona Eros, unde fierbinte este nucleul care marchează adevărul-eros: (I-62) "Pune gura lui fierbinte pe-a ei buze ce suspină"; (I-85) "Şi parc-ai vrea a-mi spune ceva… apoi suspini": suspinul este erosul, Logos deplin, al scufundării □ tăcerea □plinirii, □ suspendarea □plinirii.

A SUR□DE

Sur□ul şi z□betul sunt aureola care □soţeşte eros-ul eminescian, promiț□d trecerea hotarului spre □plinire, suspend□d clipa □ ek-stasis, smulg□d ființa şi aduc□d-o □ firea ei adevărată, cea edenică.

A Z□MBI

Sur□ul şi z□betul sunt prevestirea anulării căderii din paradis, prin re-unirea datorată forței-eros: (I-62) "Ea z□bind □u351 si mişcă dulce a ei buze mici, subțiri" sau (I-124): "Ea □ privea cu un sur□, / El tremura-n oglindă… ".

Căderea prin iubire □seamnă □ălţare. Dacă z□betul fetei de □părat din *Călin (file din poveste*) (I-63) este □soțit de tristețe, aceasta fiind o stare ambiguă: oare este nimbul rămas după cădere, sau promisiunea reluării nimbului, refacerea nimbului, căci nu există cădere prin eros: "Ea z□bind şi trist se uită, şopoteşte bl□d din gură: / - Zburător cu plete negre, vin'la noapte de mă fură". Mai cur□d, ea, aliindu-se cu Satana-Lucifer (Zburător), ştie că dezlănțuie competiția cea mare, □tre adversarii cooperanțidemiurgi, Satan şi Dumnezeu. Şi, deci, gelos, adversarul, adică Dumnezeu, va voi s-o m□tuie, □ va acorda cu at□ mai multă atenție, va voi cu at□ mai mult s-o m□tuie, deci să-i anuleze căderea, cu c□ ea este mai fascinată-răpită (scoasă din fire) de Satan-Zburător.

Ambiția Demiurgului, se pare, este cartea cea mare pe care joacă femeia-haos. Ea ştie despre nevoia de expresie, de cunoaştere a sinelui, din partea Demiurgului. Consecutiv acestei nevoi de aflare, Demiurgul este legat, □ mod necesar, de haosul-"materie primă"-femeie. Deci, totdeauna, femeia eminesciană va avea drept atitudine predominantă şi de profunzime Sur□ul-Z□betul enigmatic. Ea ştie, ea va fi instrumentul □-dumnezeirii şi re-□dumnezeirii lumii, prin ea se m□tuie Dumnezeu pe sine. Deci, ea, chiar nem□tuită, este □ contact permanent cu neliniştile expresive (cu finalitate soteriologică) divine. Ce să vrea mai mult?

R□S

R□ul nu este specific feminin, căci este prea ferm. Nu este ambiguu, ci este creator a două modalități distincte de existență:

a) existența □ □fr□gere recunoscută;

b) existența □ victorie spirituală ştiută.

"Eu am r□, n-am zis nimica" - este confirmarea, prin r□ negru, a sărăciei energetice, a neputinței de transcendere-□florire albastră □ Arborele Cosmic, a răm□erii □ starea de tensiune, dor-tristețe.

Ducii daci (I-275) "R□ şi r□ul □senină ad□cita lor paloare… / se sting una c□e una faclele mirositoare, / Se sting una c□e una viețile ducilor daci". Victoria lor spirituală este clară, şi r□ul nu este doar sfidare - ci confirmare vehementă a depăşiri iluziei şi adaptării la cunoaşterea spirituală superioară - moartea! Ei sunt "ca brazi de munte" (simbolul resurecției, victoriei, □thman-□-pisc), sunt □brăcați, deci re-□carnați, □ piei de tigru şi de leu (s-au substituit timpului, devenind, din □gurgitați (de timp) - □gurgitatori şi regurgitatori ai timpului, □ calitatea lor aprig-solară de tigri-lei), beau din cupe-cranii - deci, s-au □părtăşit din moartea-cunoaştere supremă.

Liturghia neagră a stingerii faclelor-vieți este, de fapt, liturghia Focului mistic, □tru care sau inițiat, prin etapele de mai sus.

*****

*** ***

[1] N.A. Berdiaev, *Adevăr şi revelaţie*, Editura de Vest, Timişoara, 1993, p. 186.

,**, Echivalările dintre paranteze ne aparțin.**

***PARTEA A V-A* FIINŢA ŞI DINAMICA LOGOS-ULUI SPRE SPIRIT (VERBALITATEA)**

Dinamica Fiinţării şi Dinamica Suspendării □ Focul Mistic

I. Dinamica Fiinţării

1. Fiinţa

Ca şi renascentiştii - dar, de fapt, după modelul antic grecesc (Protagoras: "Omul este măsura tuturor lucrurilor") - Eminescu măsoară expresia-cosmos cu trupul-ființa umană. Socialul şi istoricul, soarta şi treptele sorții sunt □scrise □tre limitele "sususlui" şi "josului" uman (omul lui Protagoras, ca măsură a tuturor lucrurilor): "□ncep□d cu talpa lumii… sf□şind cu frunțile crăieşti" (*Scrisoarea I*, I-102).

Nordul, ca scop-ideal mistic al Omului-Spirit (I-279 "Nordu-atunci… şi picioare de granit / Le □tinde-n fundul mării cel amar şi fără fine…"), are picioarele pierdute □ fundul mării (ca o axă, de granit, a cosmosului ocult), "părul alb fluturã-n v□turi, stuf de raze lungi, senine" (zona axei oculte emană o sferă de lumină-halou ocultă, care este sfera părului-stuf de raze, fluturată de stihia vehemenței □-ființării - des-ființării, v□tul), "umerii, dealuri de neauă, se □alță-n infinit" (axa ocultă a picioarelor de granit, trecută prin sferahalou a luminii-plete de raze a Ființării, se metamorfozează □tr-o dublă cale metafizică: umerii - "dealuri de neauă", dublă axă a purității-Hyperboreea.

Timpul are trup (I-102 - “timpul mort şi-ntinde trupul…”), pe care şi-l □tinderelaxează, devenind nemărginire-veşnicie. Adică Spiritul □u351 si retrage amprenta limitatoare din haos.
Dumnezeu-Ormuzd (acel “mare / Puternic egoist (…) ca să-şi petreacă Dumnezeu / Bătr□ …”) are răzg□eli de om avid de linguşiri (“Iar un □ger (…) □genuncheat l-a lui picioare c□tă / Pe arfa sa şi aerul roşeşte / De voluptatea c□tecului său…” - I-228), ca un satrap persan sau ca regii asirieni din *Pentru păzirea auzului* - I-376 (“Asirienii… nu se-mbată… cu dulce vin, / Ci cu c□tări molatici”). Satan are, □ primul r□d, m□ni, cu care smulge-smuceşte josul-infern, substituind susul-stele (I-211) “ai smucit infernul ca săl arunci □ stele, / Dezrădăcinaşi marea ca s-o □proşti □ soare…”), dezrădăcinează marea (edenul ocult) pentru a o substitui susului-soare (exoteric): □ general, se comportă ca un Str□bă Lemne genial, ca un Herakles □povărat cu misiuni cosmico-oculte, invers□d sensurile creației nedemne, josnice, tocmai pentru că finalitatea ei este pervertită: suferința nu se justifică, at□a timp c□ porneşte de la sfidare şi batjocură sadică, mizantropică (aproape mis-cosmo-genetică). Doar Christos şi Maria, Luceafărul mărilor (neg□du-şi tatăl sfidător-pervertitor) şi Crăiasa-Regină peste □geri (tron□d dincolo de iluziile-neguri, □ălț□d-m□tuind din valul ce b□tuie (II-37), valul, ca simbol al ispitei versatilității, sădită □ noi de Ormuzd) - sunt zeitățile-fond benefic al cosmosului, arhetipuri ale Eului, Eul cu tot cu finalitate. Christos-Maria, cuplul suprem, □ raport cu cuplul căderii, Adam-Eva - reprezintă arhetipul Spiritului m□tuit, exprimat (la modul participial, deci ulterior experienței expresive, □jositoare şi dispersive). Relevanța supremă a Ființei este cuplul Christos-Maria, Luceafărul-cuplul luciferizat (format din căutații-cătații găsiți, reedenizați, resacralizați □ Geea, regresați sacral de la doi tineri singuri, la doi copii cu plete lungi bălaie): II-37, *Rugăciune*.
Meditaţia, Rugăciunea Călugărului, Melancolia Eului, Scepticismul Punctului de Mişcare - sunt ipostazele Ființei. Ființa, la Eminescu, nu este un contur, ci o stare. Starea supremă, de a fi retras din a face, dar, neapărat, ulterioară lui a face, deci a fi, după ce l-a experimentat pe sterilul, dar necesarul (pentru autodefinirea Ființei) a face.
*****
*** ***
2. □nceput
Ființa eminesciană, Eul-Spirit, se caracterizează prin durabilitate iluziei. Există o predominanță cov□şitoare a indicativului, ca mod, şi a prezentului, ca timp. □nceputul, pentru Eul-Spirit, este o pornire prea apropiată de proiect, pentru a avea consistență. A □cepe este un verb foarte străveziu ca semantică, o pură ipoteză teoretică: nu există □ceput al iluziei, ci, □ primul r□d, sf□şit al iluziei, confirmare a iluziei şi, deci, M□tuire.
(I-101) “La-nceput, pe c□d ființă nu era, nici neființă” - a) □ceputul este, totdeauna, participial, căci este consubstanțialitate (cu pasivitatea haosului) şi consecință □ acelaşi timp, ale unui act demiurgic, activ; b) □ceputul este, pe de altă parte, ceva prezumtiv, nesigur, o ipoteză constr□să a se □conjura de precauții şi de o zonă extrem de versatil-metaforică: prăpastie-genune-noian □tins de ape (oricum, mister profund nesuportabil, sau suportat de oceanul originar al cugetării pasive, aştept□d v□tejul-Spirit).
Căci “este sara-n asfințit / Şi noaptea o să-nceapă” (*Luceafărul*, I-135) - este evidentă nesiguranța absolută a situării temporale, singura certitudine nefiind □ceputul (zona cuprinsă □tre incertitudinile intermediare, neisprăvite semantic: sara-asfinţit), ci sf□şitul □ceputului, stabilitatea □ durata “bogată”: noaptea.
*****
*** ***
3. Sf□şit
□n schimb, sf□şitul are două aspecte:
a) unul la fel de abstract ca al □ceputului, pentru că şi □ceputul, şi sf□şitul aparțin stării pur spirituale (pentru exprimare sau, dimpotrivă, deja exprimate): “Fă un sf□şit durerii / Vin’la s□u-mi” - sf□şitul durerii este m□tuirea-□plinire a Spiritului;
b) explicitarea □cetării chinului-iluzie al vieții, şi izbăvirea-□plinire: “Mă uimeşti dacă nu m□tui” (*Scrisoarea IV*, I-116): izbăvirea de chinul exprimării-Eros, □tru realizarea Erosului-□plinire.
□n acest sens, supra, am concluzionat că moartea nu e sf□şit, ci ipostaza cunoaşterii absolute, de sine, a Spiritului (cf. *Memento mori*: “moartea cu-aripi negre şi cu chipul ei frumos”. De aceea, remarcam, tot supra, că moartea □u351 si circumscrie, p□ă la contopire, Genialitatea-Geniu: “Raza ta [lună] şi geniul morții” (Luna-Spirit, plus Moartea-Cunoaştere Supremă).
4. Mişcarea
Mişcarea este □ceputul, ca raportare la haos şi la disponibilitățile formale infinite ale haosului, pentru amprentare: “Dar deodat-un punct se mişcă…”
5. Ardere-stingere
Apoi desfacerea, izvor□ea-venire, atragerea □ zona Facere, succedarea, iluzionarea, arderea, rotirea-□v□tire, suspendarea iluziei, jocul, □cetarea ca plecare, depărtarea, stingerea, “pieirea” □ visare.
Cele mai multe ipostaze verbale sunt ale arderii-aprindere-strălucire-lucire etc. - şi ale stingerii.
□ntre ele, c□u351 stigarea puterii spirituale a zborului-plutirii este, ca şi suirea-urcarea, ipostaza conformării la Munte-Arbore Cosmic.

Sunt şi verbe ale avertismentului, pentru cel sensibil la inițiere: a (se) clătina, a scutura, a lovi, a bate, a tresălta, a tremura, a cutremura (toate ilustr□d versatilitatea zonei intermediare dintre lumile profană / vs / sacrală), a păşi, a grăbi (ca verbe ale parcurgerii zonei de tranziție, prin fragmentare sau accelerare) - dar şi verbe ale pedepsei aplicate □t□zierii sau am□ării privirii-cunoaştere-□țelegere: verbele demonice, ale conformării la indiferentismul experienței spirituale epuizate: a se □tuneca, a □gheţa, a □gropa (de fapt, orice inflexiune apocaliptică stă pe "muchia" transfigurării, transcenderii, resurecției, Revelației, □toarcerii □ semantica nopţii bogate).
Verbele Eros-ului sunt cele mai pregnante □ Logos, suprapun□du-se demiurgiei □seşi, liturghiei creației: a deschide, a cuprinde, a desprinde, a mişca, a răpi, a lăsa, a pleca, a apleca, a răm□e, a da, a simţi, a z□bi, a sur□e, a adormi, a □şira, a □tinde, a urma, a durea, a geme, a fermeca, a (des)face, a cugeta, a creşte, a chema, a □ălţa, a săruta, a aprinde, a arde, a muri, a lumina, a străluci, a răsări, a □tuneca, a iubi, a privi, a cunoaşte, a □ţelege. De fapt, aceste verbe ale Eros-ului, □şirate □ funcție de frecvența apariției □ textul poetic eminescian, se pot grupa, spre exemplu:
a) verbele preliminariilor inițierii-demiurgie prin Eros (a deschide, a desprinde (vălul de pe obraz - evident, vălul Māyā), a mişca, a □şira, a (des)face (verbe despre consubstanțialitatea-formarea cosmosului psihic-erotic) etc.);
b) verbe inițiatice, numind faze oculte ale ritualului de desăv□şire inițiatică prin Eros (a răpi (cu sensul de a fermeca-□c□ta, a proiecta spre arhetipurile stelei visului), a adormi (fază incipientă anterioară propulsării spre Steaua-Vis), a durea, a geme (chinurile inițiatice, care duc spre a □ălţa, a creşte, a arde, a lumina, a străluci, a răsări, a □tuneca, a muri - evident, a muri inițiatic));
c) verbele modalităţii iniţiatice: a privi, a cunoaşte, a □ţelege etc.;
d) verbele consecinţei metafizice, □ plan psiho-cosmic, a inițierii □tru forța ocultă-Eros: a iubi, a sur□e, a sur□e, a z□bi, a săruta etc.
*
* *
6. A crea - creaţie
Muntele este schema energeticii pregnantă, obținută prin conştientizarea acțiunii Spiritului asupra haosului (de la talpă, spre frunte, prin punțile zbor, bucium, corn etc., prin privire, spre zonele conceptuale ale Revelației: "părinții" cer-păm□t, soare-noapte), acvaticul este mediul de naştere al Eului (după N. Berdiaev, Eul este rezultanta-conştiință a impactului dintre voința Spiritului de a amprenta haosului-şi haosul amprentat [1] :)
"Creația este actul prin care Dumnezeu şi-a realizat alter-itatea sa, scoț□d lumea din tenebrele neantului originar. Noul - ca produs specific al creației - □ reprezintă, la acest nivel, omul [eul*] sinteza dintre libertatea necreată [haosul**]; şi haosul divin [Spiritul vehement amprentator***] transmis prin Creație [amprentate - n.n.]… Creația ține de misterul relației omului cu Dumnezeu. Pentru a exista, Dumnezeu are nevoie de om, tot at□ c□ acesta din urmă de Dumnezeu. Creația este extaz, deschidere spre infinit. Prin creație, se realizează triumful asupra dedublării şi aservirii [at□a timp c□ nu se scapă din fr□ proliferarea formelor amprentate □ haos - n.n.]. Creația se produce ex nihilo - nu □ sensul că nu ar avea nevoie de materialitatea lumii, şi prin faptul că actul Creației nu poate fi determinat de lume, fiind o emanație a libertății nedeterminate, esoterice [Spiritul]. Creația specific umană nu este determinată de lume şi nici de divinitate, ci este un răspuns al omului la apelul divinității [Răul subminează, prin iluzie, creația - şi, atunci, la Eminescu, doar Spiritul Divin creează - n.n.]. Prin Creație, omul □vinge determinismul şi necesitatea [la Eminescu, omul nu poate □vinge dec□ auto-desființ□du-se, neg□du-se ca iluzie şi redevenind Spirit Pur - n.n.].
Am ales acest citat lung de Berdiaev, □truc□ ni se pare că viziunea eminesciană concordă, □ cel puțin două privințe, cu aceea a marelui mistic rus:
a) creația este extaz, şi la Eminescu: ce altceva este acel dor nemărginit, care cheamă "din sute văi de haos", lumile, spre ființă - dec□ extazul infinit al Ocultului Creator, Creator care se extaziază □ fața propriei voințe creatoare, a propriului Proiect de Creație? Dorul care şi-a ieşit din margini, este Demiurgul care şi-a ieşit din imposibilitate, trec□d starea expresiv-extatică; deschidere spre infinitul-expresie;
b) la Eminescu nu există (cel puțin ca finalitate) om fenomenal, ci Omul-Spirit: □thman, Magul, Geniul, Hyperion - toți cooperanți, □ mod ocult, dar efervescent, cu Demiurgul - p□ă la contopire, p□ă la imposibilitatea de distincție dintre actul Omului-Spirit şi actul demiurgic. Creația e concepută ca o indeterminare dinspre interiorul spirituale al Lumii. Creație: numai inițiații pot distinge Creaţia, □ actul, de fascinație extatică, prin Eros, al celor două emisfere spirituale din *Luceafărul*, măşti de zei: Cătălin (sub masca servitorului-zeu-Hephaistos, □fr□g□d trena-văl-Māyā prin elixirul-Lethevinul) şi Cătălina, luciferizată. Cei doi cooperează la propria perfecționare spirituală, resacralizantă - dar, implicit, cooperează, oculta la re-edenizarea păm□tului, deci la Adevărata Creație Extatică - □torc□d timpul iluzie (doi tineri singuri) □ timpul mistic şi mitic (doi copii cu plete lungi, bălaie, stare originară, care echivalează cu rude mari, □părăteşti - zona gregară a lumii sacrale-inițiale).
De fapt, toți oamenii-Spirit, de la □drăgostiții care adorm-transgresează □ starea de mit-noapte bogată, p□ă la fiul de □părat care zboară, purtat de Somn, spre Steaua-Vis, şi p□ă la Dascălul-Atlas-Pythagora, Mag etc., toți colaborează, frenetic şi entuziaşti (ca Genii, trecute prin Moartea inițiatică) la Creația-ritual a acelui Altceva, pe care □ simțim (unii cu extaz, alții cu un □ceput de teroare, totul depinz□d de gradul de inițiere) a fi Eminescu. El restr□ge drastic personalitatea-individualitate la Arhetip-Entelehie, ca

umbră luminoasă a Demiurgului.
*****
*** ***
□n acest context, privirea este modul de acțiune-proiect, de atitudine, față de haosul proliferării, săv□şită de Eul cristic, cu intenții soteriologice. Arderea-vehemenţă este atitudinea concret-soteriologică e Eului. Asupra Privirii, va trebui să dezvoltăm un capitol special, infra.
Deci: a) Muntele este schema energetică a ființării Eului (permanentă percepție a necesităților retragerii din lumea-iluzie);
b) Acvaticul este permanenta percepție a stării de Eu □ lumea-iluzie; zonă unde sunt depozitate energiile amprentării efective şi de unde sunt str□se energiile pentru permanență, de evadare □apoi spre Spirit, a Eului);
c) Privirea este proiectarea, latența soteriologică a Eului (este forța de autoalarmare, dar şi de resorbire din amprentele-forme proiectate, de Revelație a zădărniciei finale a amprentării şi de unică finalitate a retragerii din iluzia □ Sinea Spirituală; este Privirea Magică, ciclopică, prin care sunt "arse" vălurile care ascund esența; este Privirea impasibilă, rece, a Geniului hyperionic);
d) Arderea este atitudinea concret-soteriologică, (auto) m□tuitoare, față de lumea amprentată. Arderea este efectiva concentrare de energii, extrase prin negarea finalității formelor-amprente: a arde = a-ți nega amprenta formală şi a recupera energia de amprentare, pentru a o refolosi spre re-transcendere. De aceea, cele mai multe verbe ale arderii sunt legate de Eros (şi r□-sur□, ca ardere esoterică-demiurgică, şi geamătsuspin, ca ardere soteriologic-reinițiatoare) şi de orfism, ca forme de re-unire, redob□dire a Edenului).
7. A deschide, a □chide, a ieşi - a intra
Este firesc ca universul unui Spirit al Muntelui să fie unul al deschiderii. Sunt orizonturile de tensiune şi orizonturile de intensitate pe care Spiritul le c□u351 stigă, dezvelind cețuri văluri, trăg□d "sertarele" ad□cimilor. Eul Spiritual se simte prizonier al lumii de văluri, de □şelăciuni □cremenite □ prejudecăţi ale neputinţei spirituale: şi, atunci, intervine Magul-Rege Mistic (Monarhul ascuns):
a) "□n poarta prăbuşită ce duce-n fund de munte, / Cu c□ja lui cea vechie el bate de trei ori, / Cu zgomot sare poarta din vechii ei uşori…" (I-72, *Strigoii*); [deschidere a Muntelui Magic, conțin□d Soare-Lună-zori, cicluri zodiacale-cosmice];
b) "Deodată vede că nori se despică / □n două şi cale □ fac printre ei / Ajunsu-i □ culme…" (I-297, *Povestea magului*…); (deschiderea-Revelație, ca rezultat al parcurgerii etapelor de inițiere);
c) "El zice şi-alene coboară □ vale / La porți uriaşe ce duc □ spelunci. / De st□ci prăbuşite gigantici portale / Descuie şi intră □ m□drele hale / De marmură neagră, □tinse şi lungi…" (I-300, *Povestea magului*…); [aceeaşi deschidere a Muntelui ca Rezumat Cosmic Esoteric, ca la punctul a)];
d) "Cine-a deschis piramida şi-năuntru-a intrat? / Este Regele □ lumină de-aur roş şi pietre scumpe / El intră să vad-acolo tot trecutul…" (I-250, *Memento mori*) etc. (deschiderea Muntelui Piramidă, ca drum spre Eternitatea-Amon R□).
Evident, deschiderea este către taină, şi este facilitată numai de către Magul-Rege, pentru inițiat. De observat că, □ majoritatea cazurilor, deschiderea se face □ structura Muntelui Cosmic, a Piramidei-Munte Cosmic. A deschide devine sinonim cu a revela, a elibera Spiritul de Karma, de prejudecăți. A deschide □seamnă a oferi moartea ființei iluzionate şi dezgustate-obosite de profan, pentru o existență mistică, □tru sacral. Luna devine substitutul Magului, "defoliind" lumea, descojind-o de iluzii şi de straturile de forme şi existențe, de cutii-cosmosuri proliferate aberant: ea deschide "□ propria-ne lume" (deci, tocmai □ zona iluzionării) "poartă-ntrării", adică Revelația, căci a intra este verbul mistic pentru a cunoaşte: a pătrunde spre miez, căci deschiderea nu se face □tr-un exterior exasperant prin re-dublare, multiplicare mincinoasă, ci spre interiorul-Spirit, spre Taină: cu c□ pătrunzi mai ad□c □ăuntru, cu at□ ieşi mai mult □afara iluziei, şi intri mai desăv□şit □ propria fire, □ Ființa Mistică, revelată de Mag-Rege-Lună: "Şi ridică mii de umbre după stinsul lum□ării" - adică, deschide miile de porți către taină, dez-văluie, sub amprentele-umbre, amprentatorul-Spirit.
"Părea că printre nouri s-a fost deschis o poartă / Prin care trece albă regina nopții moartă" - prezumtivul deschiderii (se va fi fost deschis) este o atenționare asupra calității actului ritualistic, şi asupra destinației calitative a actului ritualic al deschiderii: doar inițiatul va vedea deschiderea, ca poartă pentru Magul-Regina Lună. Celălalt, neinițiatul, va vedea trecerea, □ acelaşi plan, a două elemente, unul pe l□gă celălalt. Norii sunt umbrele limitele-amprente (contururile amprentatoare ale Spiritului, aplecat activ asupra haosului), pe care cunoaşterea magică le depăşeşte: Moartea = ipostaza cunoaşterii mistice, cu Magul Nopții (Noaptea, ca structură energetică ocultă, starea mistică a energiilor, folosite pentru re-unificarea sacră).
□nchiderea nu este reversul deschiderii, dec□ □tr-un sens special, de complinire şi desăv□şire a stării de deschidere, de pregătire a Revelației:
a) a □chide □seamnă a compensa tainele, densific□d misterul: □ vederea Revelaţiei-deschidere: "Pe trupu-i se revarsă, / Pe ochii mari băt□d □chişi, / Pe fața ei □toarsă (I-124);
b) □chiderea este, şi ea, treaptă spre deschidere, căci numai □chiz□d □afară, adică zăgăzuind, apăr□d de asaltul aberant al contingentului-fenomenalitate, poți să deschizi-deştepţi (trezeşti) orizonturile magice dinăuntru. "Dară ochiu-nchis afară,

□lăuntru [spre esențe arhetipuri] se deșteaptă (I-107).
Deci, deschidere este echivalent cu deșteptarea Spiritului, trezire din inerția haosului, pentru recuperarea □ Eden-Spirit. Mai mult, acest verb subliniază, şi mai clar, necesitatea ad□cirii □ sine, pentru a deschide cu adevărat - adică, pentru a crea, demiurgic, lumea, Sinele Cosmic. A deschide are, deci, sensul demiurgic de a crea, de a regresa Logos-ul spre Mythos-ul-visare. Fiul □păratului, inițiat de Mag, prin Somnulvehicul se deschide interior, revel□du-şi Steaua-Imperiu, tăr□ul-Mythos: Visarea, peisajul-basm, dinamic, al arhetipurilor.
Sensul verbal, la Eminescu, este sensul ritualic, de cele mai multe ori. Iată cum, a ieşi are, de fapt, sensul ritualic de a intra, de a-şi revela tăr□ul Mythos, de a se deştepta □tru Mythos, de se recupera-deschide spre Spirit: "Acum iată că din codru şi călin mirele iese / Care ține-n a lui m□ă m□a gingaşei mirese" (I-67). Există o izotopie semantică mistică, ce atrage vorbele, din sfera semantică profană □ sfera liturgică: mirele Călin este inițiatul Călin, care iese din labirintul-codru al inițierii, spațiu mitic al inițieriicăutare de sine, ca □vingător. Ieşirea lui Călin ca Mire este intrarea lui □ izotopie semantică liturgică cu Mag, este deschidere şi suire-urcare a Muntelui, căci va deveni Soarele-Lună, cuplul patronator (heraldic) al liturghiei creației sacre.
La fel: "Mii de coifuri lucitoare ies din umbra-ntunecoasă" (I-1) □seamnă naşterea stelelor-cometelor, a nucleilor spirituali energetici angajați □ vehemența v□tejului din sm□curi-tăr□ al inițierii (Rovine = dăr□are, pentru resurecția arhitectonică a cosmosului: "…fulger lung □cremenit / Mărginește munții negri…"), pentru a se sui - urca pe cerul triumfului spiritual, al regăsirii sinelui profund. Cucerirea cerului □seamnă integrarea □ Munte - □ Tatăl V□tejului Demiurgic (Mircea). "Iese zori □ ceruri dalbe" este expresia ideală a orfismului Muntelui Solar: ieşirea zorilor este, de fapt, viziunea esoterică, pentru inițiați, este Revelația esenței Munte.
"Lun-atunci din codrii iese / Noaptea toată stă s-o vadă" - este, iarăşi, intrare □ c□pul de sens liturgic, al Revelației. Luna ieşită-răsărită este deschidere a ochiului mistic.
A intra devine, şi el, complinirea semantică a lui a deschide-a intra □seamnă a avea acces la miezul-Spirit, la zona mistică, la demiurgie: "Cine-a deschis piramida şinăuntru a intrat?" - evident, Regele-Mag.
"Deschiz□d fereastra să intre o lasă / □ntre flori să doarmă şi să-i stea □ casă" - evident, deschiderea presupune drept consecință intrarea "□tre flori" - □plinire edenică esențială (căci cui i se deschid tainele-Eden □seamnă că a acumulat energia mistică necesară Revelației, iar consecința firească, absolut logică, este transformarea deschiderii □ intrare, ca penetrare a zonei taină-esență, pentru a reconstitui somnul ca atare şi Edenul-flori ca structură inițială a Spiritului: din agresiv, vehement amprentator, Spiritul □u351 si retrage amprentele, □u351 si resoarbe energia pentru a se □păca □ grădina-Eden-Arbore Cosmic-Potența Demiurgică infinită).
Chiar □ desfăşurarea-Logos: "Şi tot pe l□g-acestea cerşesc □c-un adaos: / Săngăduie intrarea-mi □ vecinicul repaos" (I-90) - semantica tot liturgică răm□e, căci inițierea este necesară şi pentru replicarea □ repaos, dacă repaos □seamnă starea de revenire la sinele fără vehemență demiurgică, dar cu toată potența demiurgică depozitată.
Mai ales că □găduința nu poate □semna dec□ consecința meritelor dob□dite energetic-inițiatic (prin acceptarea suportării maximei vehemențe fenomenale, spre a epuiza fenomenalul şi a se putea revela, astfel, definitiv, esența-Nirvana), pentru a i se putea □găduI. Lumea liturgică este o lume a meritelor, iar nu a favorurilor. Demiurgia nu se face cu răsfățați ai soartei (paralizați-blocați □ fenomenal-□şelăciune), ci cu Martiri Cosmici, cu Titani-Genii (consecințe ale □vingerii tuturor suferințelor-văluri, tuturor disperărilor din cale spre Speranța Divină), iar nu cu protejați (de fapt, castrați comici, □lăturați, firesc, din zona lui a fi). Demiurgie este vehemență tragică, dramatism paroxistic - şi nicidecum trafic ilegal cu indulgență.
Demiurgia este zona paroxistică a legalității, a onestității - absolutul legalității şi onestității, □ sensul deplinătății. Criteriile vor fi fiind mitice, dar aşezarea creației, pe de o parte, şi moartea ca □plinire, pe de altă parte, lasă criteriile onestității cosmice şi legile de echilibrare, spre intuire, tuturor celor care au francheţea şi curajul de a se □scrie □ Liturghia M□tuirii, □ ritualul dob□dirii de sine. (A nu se confunda demiurgia cu Dumnezeul Exoteric, experimental şi expresiv, intuibil: Dumnezeul eminescian nu este nici Ormuzd, nu este nici Ahriman - aceşti doi zei sunt doar forțe relevante, evidente, care □cearcă să □pace, prin acțiunile lor contrare, aparența contrarietății cosmice: Dumnezeul, □să, nu este evidența-efort, nu este act □registrabil - ci este acel dincolo, ocult, care creează, tocmai prin impasibilitatea sa aparentă, prin "mascarea" sa perfectă, □treg v□tejul entelehiilor, iar □ palierul inferior, fenomenal, zbaterea din sm□cul □-văluitor, al □-făptuirii. Dumnezeul ocult este sugerat ca stare de opoziție față de tot ce devine relevanță sau intuiție: El nu este nici relevanță, nici intuiție, El este mereu Altceva dec□ poate afla neinițiatul, □scris-circumscris Logosului: este Spirit Pur, este deitatea-Gottheit, de dincolo de orice zeu-Dumnezeu, a lui Eckhart).
Aceasta este concluzia cea mai importantă pe care Eul uman (rezultat ca impact al Spiritului activ cu haosul pasiv şi av□d drept caracteristică conştientizarea prin acțiune de autorecuperarea spirituală) trebuie s-o tragă, şi s-o suporte, din opera-Ritual a lui Eminescu.
S-a conturat, deci, un c□p al verbalității liturgice, □ care intră, spre aport energetic şi modificare formală, verbele a deschide, a □chide, a intra, a ieşi - toate patru

delimit□d c□pul semantic al Revelației, al trezirii Spiritului, Sinelui Cosmic.
Aceste verbe se complinesc unul pe celălalt, □ semantica deschisă a inițierii □tru taina demiurgiei, ca stare de recuperare a sinelui, prin expresia-Logos, căreia i se păstrează, □ plan mistic, consubstanțialitatea cu Mythos-ul.
C□pul semantic al Revelației devine un c□p de absorbție semantică verbală, deplas□d, centripet, semantica tuturor verbelor fundamentale ale poeziei eminesciene. Astfel, ritualul soteriologic, revelatoriu şi, deci, recuperator spiritual, devine o structură de verbe care se integrează unei axe a Logos-ului - Logos transformat □tr-un veritabil Arbore Cosmic (cu esență dinamică) – Logos-ul care re-devine Mythos, limit□duse - echilibr□du-se □ muntele-Basm al Daciei-Hyperboreea-Eden (cu contrapondere, pe verticală, □ conservatoarele, ocultele hale ale mării, hale □ care nu se păstrează at□ individualități-zei, c□ se operează extragerea esenței oculte zeieşti, esență unificatoare - se prepară, deci, ca-ntr-un procedeu alchimic, "piatra filozofală" a deității anonime, sustrase total formalului-entelehie); Hyperboreea mistică are v□ful □ cer şi rădăcina □ halele mărilor - un fel de talpă, nu a iadului, ci transgresată □ registrul benefic: talpă a deităţii eckhartiene.
De subliniat: Eminescu nu fixează o zonă a Răului, ci dă posibilitatea Magului şi Inițiatului să exorcizeze, prin dinamismul simpatetic, transmis din aproape □ aproape, din etapă □ etapă, din contact revelator □ contact revelator-Răul. Universul eminescian este construit ca un şir vertical de zone dinamice, ale Răului şi ale Binelui, cu elemente liberdispersive: iluziile à iluzia, pe de o parte, pe de altă parte Privirea revelatorie, efortul inițiatic. Lupta acestora este purtată □ consubstanțialitate, ajung□du-se la o foarte subtilă delimitare: atunci c□d inițiatul detectează umbra, ca limită-refugiu a iluziei, limită a amprentei Spiritului. De aici, inițiatul urcă-suie, arde-aprinde, □ sensul că absoarbe voința de amprentare şi o transformă □ energie re-orientată: către străpungerea-Munte, □toarcerea □ Eden.
Răul este "materia primă" a Binelui. Totul depinde, □ alchimia urcării (resorbirii □ Sine) de forța moral-spirituală a eului-inițiat. Şi reciproca este valabilă: Binele este "materia primă" a Răului. Neatenția dispersivă a inițiatului provoacă hiperinflația formelor iluzorii, pierderea centrului, a poziției de centru-Munte: Magul □thman, cobor□ din v□f, provoacă perturbări grave □ armonia cosmică: (I-290) "Dar el din a lui munte □ veci nu se coboară (…) şi el, □tors din văi / (…) Să nu poată s-oprească g□direa celor răi."
Nu trebuie eliminați Satan-Păm□tul-Ahriman, dar nici condamnat definitiv Ormuzd-Dumnezeul ascuns □ spatele structurilor proliferante ale iluziei. Erosul, ca sculptură a pietrei-lumină de dalta-□tuneric, este forța de regăsire, □ centrul Logos-ului nepierdut-Mythos-ul.
Totul este nu să elimini Răul, care este esența lumii-cosmos, căci pe el se □temeiază expresivitatea Demiurgului: totul este să nu pierzi Centrul-Munte, Dreapta-Măsură, să nu renunți la lupta-urcare, la căutarea-deschidere spre miezul-Spirit, spre Măreție. Să răm□ Călugăr-Cavaler, pentru a merita să accezi la calitatea Mag, şi, deci, să accezi la sf□ta Dacia - Muntele Soarelui şi Valea Monastire (deci Muntele Umbră) a Lunii (sinonime cu Hyperboreea ocultă).
Valea-Monastire a Lunii este albă, deci umbră albă. Acolo sunt "tablouri m□dre, nimerită zugrăvire, / Ale miturilor dace, a credinței din bătr□i." Deci luna este expresia limitei, este conturul amprentelor dinafară spre miezul mitic-□ăuntru, conturul Mythosului, Soarele este Muntele-Foc, nevăzut dec□ ochiului inițiatului. Luna □bie, □să, alarm□d asupra contururilor vizibile: luna naşte orizonturile, ca margini de/pentru trecere, stimulări spre ritualul inițierii - ea, Luna, păstr□d tainica comoară: "Luna tremură pe codri (…) / Muchii de st□că, v□f de arbor, ea pe ceruri zugrăveşte, / Iar stejarii (…) Răsăritul ei pierz□du-l ca pe-o tainică comoară" (I-114), sau indic□d Calea: "Luna…din țărm □ țărm durează o cărare de văpaie ". soarele e prea de ne□durat - el este Soarele Negru-Luceafărul (Soarele mistic). Complinirea, limita de jos care marchează hotarul mistic spre Soarele Negru ("Luna… / Zugrăveşte umbre negre / Pe c□p alb ca de zăpadă" I-56), este Luna.
Şi acesta este argument pentru poezia-ritual, liturghie, la Eminescu: el propune, obsesiv, Luna-umbră a Soarelui, pentru punctus initium, primă etapă, stimulare, prin taină, spre prima etapă a inițierii. Luna este conturul accesibil al sacrului, conturul accesibil (care nu □grozeşte, ci fascinează, prin măreția viziunii ochiului magic propus) al Muntelui Cosmic. Luna este chemarea, din balada *Soarele şi Luna* - chemarea-eros din *Luceafărul*, pentru a recupera gregaritatea edenică (fie chemarea provocată, de jos □ sus: "cobori □ jos…", fie chemarea mistică, ocultată □ mijlocul Spiritului re-edenizat, deci de sus □ jos: "O, lasă-mi capul meu pe s□ (…) Sub raza ochiului senin / Şi negrăit de dulce…").
Regina mării, a nopții ("Lună tu, stăp□-a mării…" I-100, sau "…trece albă regina nopții moartă" - I-57) sugerează, nu impune, ca soarele (Soarele Negru, Luceafărul, nu tace, nu sugerează, ci impune, imperativ: "Lumea ta o lasă…"). Noaptea □săşi este stare magică, bogată, adică "plină" semantic, dar neagresivă, ci fascinatorie. Corăbii negre duce - curbele-semicercuri nocturne ale lunii-soare negru, □gropate, complice la valurile-iluzionări (mimetism reciproc, □tre curbele-semicercuri ale lunii, respectiv ale valului). Implicare, angrenarea semicercurilor-chemări, stimulări pentru a reface cercul, prin erecția-catarg, Arbore-Cosmic-Munte, □plinire cerească: "Pe mişcătoarele cărări / Corăbii negre duce". Enigma aparției, □ text a corăbiilor şi a bolţilor ("Din umbra falnicelor bolți") - bolta-corabie răsturnată, cu curbura □ sus - această enigmă este dezlegată: bolţile şi corăbiile, cercuri curbate ascensional şi cercuri

curbate descendent, sunt jumătățile cercului desfăcut-exprimat, pentru a chema eurile ascunse lumea formelor iluzorii, să refacă sacralul, să revină Spirit. Nimbul-cerc trebuie refăcut.
M□tuirea-izbăvire este sugerată, *Luceafărul,* ultima parte, prin Edenul care a □t□nit, iar, mistic, Soarele cu Luna, a "lipit" semicercurile cerc:
a) reapare Luna (care, prima parte, era Luna-Maica Domnului, pentru Christos-Soarele Negru);
b) spirala □brățișării cuplului regresiv, doi tineri singuri à doi copii cu plete lungi bălaie.
Luceafărul devine liturghia m□tuirii noastre.
Adevărul este Ființa - şi Adevărul-Ființă nu este la mijloc, nu este apanajul mediocrității: la Eminescu, este sinonim cu fața extatică şi paroxistică, a trăirii Edenului. Adevărul, la Eminescu, este opusul banalităţii. Este echilibrul, dar echilibru v□ful Muntelui. Adevărul, la Eminescu, la fel ca Dreptatea, Binele, Frumosul, sunt starea de paroxism a Ființei (de fapt, Ființa ca luptă-efort, ajuns faza paroxistică).
(I-229, *Demonism*): "G□diri de-o nobilă, naltă răscoală: □ntoarcerea la fire şi dreptate":
a) firea este Ființa ca stare paroxistică, resacralizată ca matcă demiurgică nepervertită; Ființa e ființă doar c□d se identifică cu Firea, adică atunci c□d se contopeşte cu matca;
b) dreptatea este rezultatul luptei, al răscoalei □potriva banalității, complacerii iluzionare.
Verbele absorbite c□pul centripetal al Revelației sunt at□ a sui, a urca, a zidi, a se □ălţa, a se ridica - c□ şi a cobor□, a se arunca (I-304).
8. A sui, a urca, a zidi, a se □ălţa, a se ridica - a cobor□, a se arunca
Dacă structuri sintagmatice de tipul:
a) "Se □alţ munții Greciei sc□teind muiați soare" (I-253),
b) sau: "St□că urcată pe st□că, pas cu pas infinit" (I-265),
c) "Şi vulturii-n creieri palate-şi ridică" (I-291),
d) "□n munți, ce puternici din codri s-ardică" (I-291),
e) "Dar c□ ține răsăritul, se □alţ-un munte mare" (I-265),
f) "Răpăd munții cu tărie fruntea lor □cremenită" (I-255) - răpăd are sensul de a □ălța agresiv şi □tr-o simultaneitate, o sinergie a tuturor potențelor de □ălțare;
g) "Au zidit munte pe munte..." (I-250),
h) "Umerii (Nordului) se □alţă-n infinit" (I-279)
sunt perfect asimilabile schemei ascensionale a Muntelui Cosmic, pentru a sugera efortul de inițiere spre a primi Revelația - mai greu par a sugera Revelația antonimele a cobor□, a se arunca. O situație specială dezvoltă şi verbul a sui (cazul "Icoana stelei ce-a murit /□ncet pe cer se suie" (I-169) - marchează Revelația esenței-icoană, căci icoana trimite, nu opreşte la imagine: trimite la zona sacrală. Icoana, cu funcție tranzitivă, oferă verbului a sui nu semnificația de mişcare fantomatică, ci de Revelație a arhetipurilor invizibile, a luminii eterne, tocmai prin starea moarte = starea de supremă cunoaştere. Iubirea nu există, ca dăinuire timp, ceea ce are ea trecător, progresiv, procesual, ci □plinirea ei atemporală, care poate fi o clipă, o oră, sau mai multe vieți: important e să fie, să se □plinească.
Atunci c□d "Arald… coboară de pe-al lui cal", după ce a urcat la Magul circumscris de circularitatea corb alb - corb negru, (simboluri ale divinului procesual tocmai prin □pietrirea axei picioarelor ("Picioarele lui vechie cu piatra-mpreunate… / Şi f□f□e deasupra-i, gonindu-se roate, / Cu aripe-ostenite, un alb şi-un negru corb"), el, Arald, descinde, de fapt, cercul eternității: inițiatului i se va deschide poarta Muntelui Cosmic ("□n poarta prăbuşită ce duce-n fund de munte [Magul] bate de trei ori… / □n dom de marmur negru [cunoaşterea prin moarte, matricea-domă a eternității resoarbe] ei intră liniştiți") (I-72). Fără cobor□ea de pe calul fenomenalității-trecere (petrecere, perindare formală pe orizontală) n-ar exista revelația Muntelui-cu-Întrare.
Cobor□ea zeilor de pe boltă surele hale ale mării (I-273, *Memento mori*) nu este □fr□gerea, ci conservarea energiilor, starea arhetipală, cvasi-gregară: "trebuie să depăşeşti, ca zeu, vehemenţa bătăliei, pentru a te re-energetiza ca Ființă Supremă, la capătul etern al entelehiilor-zei, din *Odin şi Poetul* (I-243) (semnalul Revelației este dat *Memento mori*, prin fulgerul lui Joe: (I-273) "Joe fulgerul i-nfige-n coaste", produc□d orbirea mistică, rănirea cu eternitate: "a zeilor Daciei cruntă şi măreață oaste / Orbită aude glasul părintelui lor rănit": din acest moment unifică gregaritatea mistică rude mari □părăteşti, cele două paliere: I.- părinte de zei, respectiv II. - copii-zei de părinte).
La fel, *Odin şi Poetul*, cobor□ea Poetului la ospățul zeilor este pentru Revelația Frumuseții-Entelehie: "Pe scări de valuri cobor□d ele… Acolo vei găsi adevărata, / Unica frumusețe…" (I-242-245).
□n definitiv, şi cobor□ea Luceafărului, zona fetei de □părat, trebuie văzută cu totul altfel. □n primul r□d, nu el, ci ea □deamnă să coboare (sau el prin ea se □deamnă să coboare). El răspunde prin aruncare-cădere cerc: este foarte important, căci el nu-şi părăseşte nici o clipă natura zeiască-eternă, ci se aruncă, sensul că □u351 si exprimă voința lucidă de a-şi alege (□potriva firii) sursele naşterii-arătare (cer-mare, soare-noapte). Cobor□ea lui este, de fapt, act de vehemență demiurgică, devenind el □suşi obiect al Revelației ei. Pe de altă parte, nu trebuie uitat că, reciproc, unul pentru celălalt, cei doi simt nostalgia Edenului, Revelația originarului dorit; definitiv, coboară El

la Ea, pentru a se □părtăşi din semicercul său-boltă, coboară El la Ea, pentru a se □părtăşi din semicercul corabie. Demonul-Lucifer (Spiritul) şi Haosul se revelează unul altuia, pentru a se □toarce-□păca □tru Eden: Luceafărul-Hyperion □u351 si □plineşte misiunea de Revelare a Firii-Eros, cuplul El-Ea (cătaţii reciproc) □plineşte re-edenizarea păm□tului (re-mitizare, atemporalizare, doi tineri à doi copii).

II. Dinamica Suspendării □ Focul Mistic

9. AIURARE, RĂPIRE

Evident, spre zona de absorbție a Revelației migrează firesc subtilele verbe ale stării de interiorizare a Logos-ului □ Mythos: a adormi, a visa - despre care am discutat □tr-un capitol anterior. Răpire şi aiurare țin tot de această zonă subtilă, de recuperare a Mythos-ului, prin presiuni paroxistice exercitate asupra zonei Logos-ului expresiv: tot ce era banalitate-ordine temporalizată-banalizată, este compresată circular să-şi părăsească multiplicitatea formală, să elibereze □ exterior formele multiple, ca Logos absurd (dovedit şi receptat ca degenerativ-absurd), pentru a se reintegra □ Mythos: forma unică să se contopească cu esența unică, p□ă la confuzie. Această eliberare de suprasarcină-Logos, de redundanță şi supraredundanță, provoacă Revelația ca delir-aiurare: "Codrii negri aiurează şi izvoarele-i albastre / Povestesc ele-nde ele numai dragostele noastre" (I-116) - □seamnă că s-a comprimat calea-dao p□ă la negru (noaptea bogată, ocultă), arunc□d surplusurile-rătăciri labirintice, are explozia esenței, ca Revelație a esenței. Se produce re□toarcerea la izvor-Mythos, la poveste-eros, stelele proroace şi luceferii determin□d absorbția valurilor terestre □ arhetipuri de lumină (nevălurirea uranică, Logos-ul valurilor fiind absorbit □ clarviziunea stelară, Logos Divin: "la vorbă mii de valuri stau cu stelele proroace" (I-116).

RĂPIRE. Răpire □seamnă, la Eminescu, fascinaţie-scoatere din firea □-văluită de Māyā (contingent banalizat , fire falsificată): "Apăr□d divinizată, / Răpişi sufletu-mi de dor" - Revelația Ei-hieratică produce scoaterea din temnița-iluzie a sufletului, răzvrătire spontană şi fără complicații, fără temporalitate. Recunoaşterea hieraticului este instantanee - şi instantanee este şi eliberarea de eşafodajul sinelui falsificat de / □ zona iluziilor. Dorul este energia densificată, prin care se produce extragerea, saltul din sine, al răpirii. "Eu te văd răpit de farmec" sau "Al ei suflet se răpeşte" □seamnă, mereu, recunoaşterea spontană, senină şi concomitentă cu acțiunea de renunțare absolută la vechea ființă-fire falsificată; extragerea simultană şi cu recunoaşterea greşelii, spre lumea sacră revelată.

10. A DESPRINDE, A RIDICA; A CĂTA, A V□NA, A □NTINDE, A CUPRINDE, A PLECA, A RĂM□NE

Şi verbul a desprinde capătă, la Eminescu, sensul răpirii, recunoaşterea vinii de a se fi lăsat □şelat(ă) şi □lăturarea, dintr-o dată şi totală, a tot ce □semnase, p□ă atunci, ipostaziere a falsei ființe. Această acțiune seamănă cu smulgerea măştii, de bună-voie şi spre bună-voie: Revelația Eros-ului prin El este cauza (şi vălul-Māyā este desprins din f□t□a de sus a ființei, din creştetul-v□f (pisc al Ființei), schimb□d total forma-ființă: "Să-ți desprind din creştet vălul, / Să-l ridic de pe obraz" (I-60),

A ridica □seamnă a dez-văl ui, a revela. Tot ce ține de Eros, gesturi şi manifestări sonore şi organice, sunt elemente de Ritual, de mister re-integrator şi, deci, se □scriu □ c□pul semantic al Revelației. Eros-ul şi Moartea se □t□nesc pe linia semantică a cunoaşterii absolute, care cuprinde şi transfigurează □treaga ființă. De aceea, sunetul cornului (*Peste v furi*) este element comun de eros şi moarte, de dor ne□plinit şi □plinire □ nevăzut (pierderea □ codru, □ codrul-mandală şi codrul-mantră - de fapt, pierderea □ Logos-ul orfic, pentru a re□tocmi Mythos-ul uranic al nopții bogate).

Lecția hieratică a pajului-crai (monarh ascuns, Hephaistos şi Dionysos, stăp□ind amintirea şi anamneza: "Toarnă vin mesenilor la masă" - toarnă-apa-Lethe, a uitării şi anamnezei) este cel mai detaliat Ritual, cea mai completă liturghie - cu efecte şi tălmăciri interioare de un esoterism unic:

- Erosul porneşte din faza vehementă-amor, dar liturghia exclude pasiunea şi include echilibrul credinței (despre credință, vezi supra); bobul-săm□ță ("Ți-aş arăta din bob □ bob amorul") (săm□ța, succesivă □ forme de evoluție, a amorului-forță nocturnă, trebuie să dezvolte floarea mistică a iubirii-liturghiei de regresie spre mit şi recuperare □tru Spirit; bobi - călătorie zodiacală, prin con-stelații pentru absorbirea □ Arhetip);

- m□ia inițială ("Ci numai nu te m□ia…"), care este energia acumulată pentru Revelație, trebuie structurată □ liturghie, □ răbdarea eternității: "Ci numai nu te m□ia / Ci stai cu binişorul" - deci, erosul duce la hieratismul pozitiv şi static; erosul devine structură a eternității, provenită din energie dinamică şi trecută □ energie potențială, liturgică;

- Cătălin-Cătălina ilustrează funcția de a (se) căta. A căta, de la a p□di; A p□di, pentru a v□a. A v□a, pentru a jertfi; a jertfi pentru a se reintegra □ Mythos. V□ătoarea ritualică este □mpărtăşanie, □globare a v□atului □ v□ător şi transfigurarea am□durora □ divinitate;

- laţul este arhetipul spiralei-scară de transcendere, este sinecdoca spiralei, de verigă metaforică a lanțului de re-str□gere a semicercurilor □ cerc;

- păsărelele ("Cum v□ătoru-ntinde-n cr□g / La păsărele laţul, / C□d ți-oi □tinde brațul st□g / Să mă cuprinzi cu brațul…")

- a □tinde - a cuprinde: □tinderea este semicercul pregătirii, al planului integrării, completat cu cuprinderea, semicerc al desăv□şirii planului integrării. Spaţiul □tins este echivalent cu spaţiul expresiv, iar spaţiul cuprins, cu cel retractat, resorbit (pregătit pentru resorbție);

- □ălţarea de subsuori şi din călc□e (“De te □alț de subsuori / Te-nalță din călc□e”) □seamnă, iarăşi, verticala recompusă, prin semicercurile spirale-□ălțare; □ plus, subsuorile □ălțate devin transcenderi (ale brațelor care nu mai vor să se muleze pe traseul trupului - □josire □ infernal) □ aripi-fulgere; la fel, călc□e-□ălţate sunt desprindere a capătului axei din această lume, pentru transcenderea □ cealaltă lume;
- a (se) pleca-n jos cu faţa □seamnă a se oglindi Spiritul □ Chaos, păstr□d miezul-esență; a se umili spre a se □ălța; a cerceta spre a renunța la cercetare, □tru Revelație: aplecarea este plecare de / din sine pentru a □t□ni Revelația la jumătatea drumului spre alter-ego-ul haos;
- a răm□e = a aştepta; a aştepta □seamnă “antrenamentul” spiritual pentru a merita, prin răbdarea-inițiere, Revelația (“C□d fața mea se pleacă-n jos / □n sus răm□ cu fața”); totul se produce faţă către faţă, adică □ domeniul sacral;
- privirea nesățioasă-dulce (“Să ne privim nesățios / Şi dulce toată viața”) este focul care desființează motivația şi aparența trecerii-viață;
- □clinarea (“C□d sărut□du-te mă-nclin / Tu iarăşi mă sărută”) este □clinarecu-sărut (adică sărutul menține, □treține continuitatea-unitatea spiralei energetice a transcenderii), este jertfirea de sine, pentru a regăsi Sinele Transcens, adevărat; sărutulcontinuitate absolută este oul, refacerea cercului (sferei)-demiurg;
- a fugi □ lume, a pierde urmele - □seamnă a fugi de iluzie, a pierde vălurile ființei vechi-urmele, pentru a sosi □ noua, hieratic, suprasensibila Fiinţă-Sine. A fugi □seamnă a pleca vehement. A pierde - a uita vehement.

11. A URMA

A urma (“O urma ad□c □ vis / De suflet să se prindă”) □seamnă a crea urme, o cale, o structură, o lume, lumea visului (aici), a Mythos-ului. Sunt urmăririle-urmările, stigmatele Eros-ului: a-i crea ei □seşi personalitatea, prin urmele lui. Personalitatea creată prin el, reunirea prin el, cu uranicul, cu esența veşnică a Eros-ului-Spirit. Urmareaurmărire este afirmarea eternei dependențe: nu există libertate absolută, ci eliberare față de ceva, şi □robire față de opusul a celui ceva. At□a doar că □robirea-urmare cu urme nu se face cu iluzii, ci cu chipuri-arhetipuri, □ cadrul Ritualului-□robire supremă (dar şi eliberare supremă, de toate reziduurile fenomenalului: voievod şi demon (lumină şi □tuneric). Dependenţa de origine este Suprema Dependenţă. Nu poți scăpa de ea dec□ prin eventualitatea Nirvanei - dob□dită, □să, după vehemența ultimă a Ființei: zborul cosmic, demiurgic şi apocaliptic: (I-132-133): “Porni luceafărul …/ Nu e nimic şi totuşi e / O sete care-l soarbe. / E un ad□c asemene / Uitării celei oarbe. ”. Dar şi Revelația Nirvanei, după inițierea supremă, □ cooperare la demiurgie şi apocalipsă (eschatologic), este tot o dependență: dependenţa de negaţie - sorbirea este dependența de cel care soarbe, uitarea oarbă este dependență de cel care produce posibilitatea uitării şi a orbirii. Există, mereu, Originea. Revelația acestui adevăr, al veşnicei robii, care răzbate dincolo de euforie, de extazul erosului sau de deznădejdea aşa-zis eliberatoare a nebuniei, a chinului, a morţii prin chin, care spirituale şteargă memoria - nu pot ascunde eterna neliniște eminesciană; aceasta este condiția cosmică. Liniştea “la marginea mării” este relativă şi relațională: ea este a Păm□tului-Titan (singurătatea este CU: luceferii, apele etc.). Iar Păm□tul-Titan est □ luptă cu □-văluirea punitivă (asupra lui, asupra oamenilor-Om), din partea lui Ormuzd.

Veşnica angoasă a c□tăririi originii atinge paroxismul, ultimele consecințe, □ *Memento mori*, unde răm□e □trebarea, ca unică stăp□itoare a Spiritului - unică echivalență metafizică a Spiritului (ca substitut al Spiritului, al eternității). Răm□e laculagheazimă (apă vie) al nemuririi - dar apa-agheazimă nu este lac definitiv prin sine: ea presupune hieratismul, dar potențează, implicit, şi, expresia. Iar expresia cere originea, originea cere □trebarea - şi dincolo de acestea , este, mereu, Eminescu. Adică - Spiritul. C□tecul-c□tul. Valurile-v□turile. Vehemența pentru a nu auzi, etern, glasul □trebării: c□e le vor sparge? C□e-o să le-nece? (pe c□e dintre ele, dar şi c□e dintre formele de vehemență paroxistică, spre Calea-Dac). De ce? Cine eşti? Cum eşti? □ntrebările despre divinitatea nu rezolvă problema Ființei (“□ ăst spaț”) ci Ființa trebuie să facă efortul transfigurării, pentru a trece Spiritului dincolo de “uşi”. “Cum eşti tu nimeni n-o ştie… Nici un chip pe care lumea ți-l atribuieşte ție / Nu-i etern, ci cu mari cete d-□geri, de ființi o mie, / C-un cer □cărcat de mite sfințești din ev □ ev… Tu măsuri intervalul de la leagăn p□’la groapă / □n ăst spaț nu-i adevărul… Tu ned□d vo dezlegare, duci l-a dezlegării uşi… E apus de zeitate şi-asfințire de idei… Se-nmulțesc semnele vremei…”. Pentru Spiritul obosit de expresia Logos - se oferă “semnele vremei” - secreteleexpresii ale divinului. Universul munţilor - terorizat de Apocalips şi / sau Mahapralaya?

Nu. Spiritul expresiv □u351 si dă seama că răspunsul este dintr-un punct de vedere, adică dintr-o lume spre cealaltă, unde şi de unde se preface □ □trebare, iar şi iar : “ned□d dezlegare, duci l-a dezlegării uşi” - dar Eminescu nu vorbeşte despre cealaltă lume, ci despre stările Spiritului: iluzionare à eliberat de iluzii. Dar eliberat de iluzii nu □seamnă libertate absolută - ci □robire către Sinele Divin. Adică, obligat să fii conform firii sale mistice. Neexprimat. Şi non-exprimarea va exploda, iar, □ exprimare-Logos - şi, tot aşa, la infinit.

Miturile sunt eterne, dar se scufundă şi apar odată cu cerul: cerul este starea Spiritului - care se schimbă □ starea Păm□t - stare a □robirii către □-văluirea iluziilor (cel puțin, aceasta este intenția lui Ormuzd, față de raportul Om-Păm□t) - sau sub iluzii, pentru a te □străina, ca Spirit, at□ de tine, c□ şi de orice alte ipostaze ale eu-lui. Credinţa pare a fi un “amănunt” care-i scapă (subliniem: aparent) lui Eminescu. Cultul său pentru c□t (orfism) arată că: izbăvirea este prin echilibrare, prin (a) plecarea □

fața muzicii sferelor, □ cădere sau □ □ălțare, lumile au o respirație măreață: scopul, care nu este divinitatea ca atingere, ci ca tindere eternă, t□jire, dor, eros etern. De aceea se m□tuie cuplul cu doi tineri (singuri)-doi copii (cu plete lungi, bălaie = rude mari, □părăteşti - căci cuplul se dizolvă □ gregaritatea luminii, pletele de aur) - şi nu se m□tuie Luceafărul. Trebuie renunțat la demonismul răzvrătirii, al □trebării, mai cu seamă. Trebuie depăşită această etapă demonică - □ favoarea impasibilității ek-statice. Odă lui Satan? (*Andrei Mureşanu* I-403) . Da, este un sens şi □ zbatere: a te chinui, a spera □ Nirvana dacică (*Rugăciunea unui dac*) au şi ele un sens - dar □păcarea de după luptă, oboseala de după sc□bă - face ca, □ *Odin şi Poetul,* să aibă loc Revelația, prin □ecarea-cobor□e: adică, umilirea față de propria revoltă şi acceptarea sfatului zeiesc al lui Odin: (I-255) "Sărman copil - zise bătr□ul zeu - / De ce răscoleşti tu toată durerea / Ce sufletul tău a cuprins? / Nu crede că-n furtună, □ durere, / □n arderea unei păduri bătr□e, / □n arderea şi-amestecul hidos / Al g□durilor unui neferice / E frumusețea. Nu - □ seninul. / □n liniştea ad□că sufletească, / Acolo vei găsi adevărata / Unica frumusețe".

Acesta este sensul liturghiei eminesciene. Vehemență - pentru liniştire, Căutarea - pentru neaflare, ci pentru Revelație. Căci a afla ce cauți ar □semna că lumea aceasta nu e iluzorie, ci este rotundă, conțin□du-şi scopul (ca miez-esență) - că este logică, că se □şiruie, gestual, Logos-ul, nedegradat □tre căutare şi găsire. E adevărat oare? Nu. Căutarea eşti obligat s-o faci tocmai pentru a-ți dovedi, paroxistic, cu maximă vehemență, că nu poți găsi şi nu ai ce găsi. Abia această constatare paradoxală este m□tuitoare, căci te obligă să te scufunzi □ sinele tău, curățat de exploziile disperării şi frăm□tărilor - şi acolo, □ ad□cul tău, să descoperi că nu logica Logos, ci saltul ilogic, negarea Logos-ului, salvează Ființa şi Logos-ului, transfigur□du-le, eliber□du-le de ele □seşi. Această clipă a Revelației-m□tuire prin vehemența negării - este clipa lui Goethe-Faust, ea trebuie suspendată, este unică şi sublimă. Continuată, □ logica sfinții-cuget, ar □muia-□josi v□tejurile cugetului. Necontinuată, fixată hieratic, ea transfigurează Logos-ul □ Mythos, iluziile versatile, □ arhetipuri eterne.

Frumuseţea este suspendarea, □ clip negării paroxistice, a Logos-ului-Ființă. Zeii sunt suspendările, nu sunt permanențele. "Formele" lor (entelehice) se scufundă, căci nu i-ai suspendat hieratic, □ Sinele Divin (prin eforturi spiritual personal) - dar reapar □ momentul suspendării reuşite: □ecul-transcendere, din *Odin şi Poetul*. Orice ratare a suspendării face să apună zeii - orice reuşită a suspendării regurgitează zeii din g□lejul Lupului Fenrir. Spiritul este regăsit, din Logosul negat-pierdut □ Mythos, doar prin suspendare.

Asfințirea de zei este asfințire de idei (căci cugetul este amprentat de Spirit). Ap vie a lacului, agheazima, este plutirea □ pneuma divină, □ starea de suspendare eternă. Revelația eternă. Este absurdă, de ne□chipuit (ca orice se smulge □-văluirii Māyei). De aceea, Eminescu alege calea "rezonabilă", umană, a poeziei-picătură-dinagheazimă. Se pregăteşte să □frunte absurdul enorm al suspendării eterne, □să (I-287)

"Nu-mi mai chinui cugetarea cu-ntrebări nedezlegate / Să citesc □ cartea lumii semne ce mai nu le-am scris". Eşti ceea ce eşti, eşti ceea ce dovedeşti a fi (□ fața Martorului Sacru - Sinele Divin). Eşti, spiritual, ceea ce poți □cifra, ceea ce poți prinde, □ zona-culoar către Revelație. Zona-semn este semantizată de ceea ce poți tu să oferi, ca jertfă □tru recuperarea Spiritului. Dacă nu □cifrezi □ semne tu ("mai nu le-am scris") - nu eşti. Mai exact, desființezi vehemența (starea propulsatorie spre originar). □ntrebarea fără vehemență este senina □ţelepciune (dar obținută ca stare de post-vehemență!), liniştea ad□că, adevărată, unica frumusețe, de care vorbea Odin.

*****

*** ***

12. □NGHEȚ - ARDERE - APRINDERE - STINGERE - A SUSPINA, A SUR□DE, A Z□MBI, A R□DE

Lupta / colaborare dintre Demiurg şi Satana, pentru a nelinişti Omul şi a-i trezi dorul de liniştea eternă, de repaos, este mai evidentă ca oriunde □ semnificațiile dezvoltate de verbele arderii şi luminării: a arde, a aprinde, a străluci, a □gheţa ("strălucire rece"), a r□e, a sur□e, a răsări, a (se) stinge, a lumina.

ARDERE. "Iar duh dă-i tu, Zalmoxe, săm□ță de lumină / Din duhul gurei tale ce arde şi □gheață". Zalmoxe este s□burele vieții şi morții, Focul său-lumină are dublă funcție: să ardă alb = viață, să ardă negru = să ucidă (□ghețul). Focul este modalitatea dublă de ființare: □ r□duiala cosmică şi □ r□duiala mistică. Viu (□ sensul iluzionării) şi demonic-mistic (□ sensul retragerii din iluzie). Deci, arderea şi □gheţul sunt cele două fețe ale Focului, cele două aspecte ale ființării.

Poate să fie consumul iluzionării-ipostaziere: "Ardeți acele p□ze cu corpuri de ninsori" - dar poate fi şi str□gere de energie pentru eternitatea Eden? "Ar atrage-n visu-i m□dru a izvoarelor murmururi, / Umbra umedă din codri, stelele ce ard de-a pururi". Focul poate fi aducerea energiei răzvrătite a Satanei, din ad□curile urii mistice: "Privirea ta mă arde (arde iluzia-ființă, pentru a o retransforma □ entelehia frumuseții, uranicul frumuseții: "să răsai… o stea mai m□dră dec□ ele") - "Pe negre vițele-i de păr / Coroana arde pare": e noaptea bogată, care-şi cere tributul energetic, revenirea ei □ para-coroană, reintroducerea ei □ cercul mistic al Spiritului originar. Doar Focul poate fi şi jertfire pentru □păcare, jertfirea benevolă a luminii-lume, pentru a se reintegra □ liniştea hieratică: "Arde-n candel-o lumină c□ un s□bure de mac".

Arderea poate fi semn al deznădejdii-dor, tensiune, atracție spre ceea ce ființa nu poate sau nu vrea să ofere: "Şi inima aceea, ce geme de durere, / Şi sufletul acela, ce

c□tă amorțit… / E sufletul ce arde de dor nemărginit". Inima este centru energetic, dar e seacă de energia adevărată, geamătul este semnul Focului lipsă, al neajungerii la Focul finalitate, Focul-Revelație.
Dorul este ritmul-prelungire □ metafizic, □ mistic, a inimii-ființă. Dorul □locuieşte inima, simbol al ființei năzuitoare spre Revelație, dar limitată, determinată de neputințelecomplăceri □ iluzia-viață, Omul se □conjoară de viață, ca de minciună. Dorul-Foc este dorința de stingere (paradoxal!), ca moarte a Focului fals, pentru revelarea Focului adevărat.
"Sufletul arde-n iubire ca para": ipostaza renunțării la inima-centru-energetic, pentru moartea fiinţei vechi-c□pie (coasa oamenilor de la c□p - este un semicerc st□g, al morții) şi pentru □vierea vegetală şi sferică a ființei noi (toaca şi, mai ales, clopotul, centru al focului vegetal şi metalic, para focului; dar clopot = şi reunirea celor două semicercuri □tr-o sferă deschis-□chis orfică).
APRINDERE-STINGERE
Aprinderea este semnul dorinței de a schima focurile - Focul evident, schimbat cu cel mistic: "Şi c□ de viu s-aprinde el / □n orişicare sară, / Spre umbra negrului castel / C□d ea o să-i apară". Focul-aprindere este ştiința-proiect al □plinirii, al recuperării □tru entelehie a perfecțiunii: Frumusețe, Bine, Adevăr. La fel □: "D□du-mi din ochiul tău senin / O rază dinadins, / □n calea timpilor ce vin / O stea s-ar fi aprins" - steaua ar fi vestit trecerea Ei □ regnul mistic, Focul evident era doar un semnal pentru Stingere-□-Aprindere, adică pentru Focul mistic, nonevident. Stingerea-Aprinderea pot fi, □să, şi cuprinderi □ mreaja circularității-iluzie a existenței: "Un soare de s-ar stinge-n cer / Saprinde iarăşi soare". Cele două, intrate □ aparentă opoziție, reprezintă anularea sensului Focului, trecerea pe l□gă mistica Focului, pe l□gă esența Focului.
A SUSPINA
Suspinul poate fi Focul la limită, Logos-ul-Foc evident, □locuit de Logos-Foc mistic, □ Zona Eros, unde fierbinte este nucleul care marchează adevărul-eros: (I-62) "Pune gura lui fierbinte pe-a ei buze ce suspină"; (I-85) "Şi parc-ai vrea a-mi spune ceva… apoi suspini": suspinul este erosul, Logos deplin, al scufundării □ tăcerea □plinirii, □ suspendarea □plinirii.
A SUR□DE
Sur□ul şi z□betul sunt aureola care □soțeşte eros-ul eminescian, promiț□d trecerea hotarului spre □plinire, suspend□d clipa □ ek-stasis, smulg□d ființa şi aduc□d-o □ firea ei adevărată, cea edenică.
A Z□MBI
Sur□ul şi z□betul sunt prevestirea anulării căderii din paradis, prin re-unirea datorată forței-eros: (I-62) "Ea z□bind □u351 si mişcă dulce a ei buze mici, subțiri" sau (I-124): "Ea □ privea cu un sur□, / El tremura-n oglindă… ".
Căderea prin iubire □seamnă □ălţare. Dacă z□betul fetei de □părat din *Călin (file din poveste*) (I-63) este □soțit de tristețe, aceasta fiind o stare ambiguă: oare este nimbul rămas după cădere, sau promisiunea reluării nimbului, refacerea nimbului, căci nu există cădere prin eros: "Ea z□bind şi trist se uită, şopoteşte bl□d din gură: / - Zburător cu plete negre, vin'la noapte de mă fură". Mai cur□d, ea, aliindu-se cu Satana-Lucifer (Zburător), ştie că dezlănțuie competiția cea mare, □tre adversarii cooperanțidemiurgi, Satan şi Dumnezeu. Şi, deci, gelos, adversarul, adică Dumnezeu, va voi s-o m□tuie, □ va acorda cu at□ mai multă atenție, va voi cu at□ mai mult s-o m□tuie, deci să-i anuleze căderea, cu c□ ea este mai fascinată-răpită (scoasă din fire) de Satan-Zburător.
Ambiția Demiurgului, se pare, este cartea cea mare pe care joacă femeia-haos. Ea ştie despre nevoia de expresie, de cunoaştere a sinelui, din partea Demiurgului. Consecutiv acestei nevoi de aflare, Demiurgul este legat, □ mod necesar, de haosul-"materie primă"-femeie. Deci, totdeauna, femeia eminesciană va avea drept atitudine predominantă şi de profunzime Sur□ul-Z□betul enigmatic. Ea ştie, ea va fi instrumentul □-dumnezeirii şi re-□dumnezeirii lumii, prin ea se m□tuie Dumnezeu pe sine. Deci, ea, chiar nem□tuită, este □ contact permanent cu neliniştile expresive (cu finalitate soteriologică) divine. Ce să vrea mai mult?
R□S
R□ul nu este specific feminin, căci este prea ferm. Nu este ambiguu, ci este creator a două modalități distincte de existență:
a) existența □ □fr□gere recunoscută;
b) existența □ victorie spirituală ştiută.
"Eu am r□, n-am zis nimica" - este confirmarea, prin r□ negru, a sărăciei energetice, a neputinței de transcendere-□florire albastră □ Arborele Cosmic, a răm□erii □ starea de tensiune, dor-tristețe.
Ducii daci (I-275) "R□ şi r□ul □senină ad□cita lor paloare… / se sting una c□e una faclele mirositoare, / Se sting una c□e una viețile ducilor daci". Victoria lor spirituală este clară, şi r□ul nu este doar sfidare - ci confirmare vehementă a depăşiri iluziei şi adaptării la cunoaşterea spirituală superioară - moartea! Ei sunt "ca brazi de munte" (simbolul resurecției, victoriei, □thman-□-pisc), sunt □brăcați, deci re-□carnați, □ piei de tigru şi de leu (s-au substituit timpului, devenind, din □gurgitați (de timp) - □gurgitatori şi regurgitatori ai timpului, □ calitatea lor aprig-solară de tigri-lei), beau din cupe-cranii - deci, s-au □părtăşit din moartea-cunoaştere supremă.
Liturghia neagră a stingerii faclelor-vieți este, de fapt, liturghia Focului mistic, □tru care sau inițiat, prin etapele de mai sus.

*
* *
[1] N.A. Berdiaev, *Adevăr şi revelaţie*, Editura de Vest, Timişoara, 1993, p. 186.
*,**,*** Echivalările dintre paranteze ne aparţin.

***PARTEA A V-A* FIINŢA ŞI DINAMICA LOGOS-ULUI SPRE SPIRIT (VERBALITATEA)**

Dinamica Fiinţării şi Dinamica Suspendării Focul Mistic

I. Dinamica Fiinţării

1. Fiinţa

Ca şi renascentiştii - dar, de fapt, după modelul antic grecesc (Protagoras: "Omul este măsura tuturor lucrurilor") - Eminescu măsoară expresia-cosmos cu trupul-fiinţa umană. Socialul şi istoricul, soarta şi treptele sorţii sunt scrise tre limitele "susului" şi "josului" uman (omul lui Protagoras, ca măsură a tuturor lucrurilor): "ncepd cu talpa lumii… sfşind cu frunţile crăieşti" (*Scrisoarea I*, I-102).

Nordul, ca scop-ideal mistic al Omului-Spirit (I-279 "Nordu-atunci… şi picioare de granit / Le tinde-n fundul mării cel amar şi fără fine…"), are picioarele pierdute fundul mării (ca o axă, de granit, a cosmosului ocult), "părul alb flutură-n vturi, stuf de raze lungi, senine" (zona axei oculte emană o sferă de lumină-halou ocultă, care este sfera părului-stuf de raze, fluturată de stihia vehemenţei -fiinţării - des-fiinţării, vtul), "umerii, dealuri de neauă, se alţă-n infinit" (axa ocultă a picioarelor de granit, trecută prin sferahalou a luminii-plete de raze a Fiinţării, se metamorfozează tr-o dublă cale metafizică: umerii - "dealuri de neauă", dublă axă a purităţii-Hyperboreea.

Timpul are trup (I-102 - "timpul mort şi-ntinde trupul…"), pe care şi-l tinderelaxează, devenind nemărginire-veşnicie. Adică Spiritul u351 si retrage amprenta limitatoare din haos.

Dumnezeu-Ormuzd (acel "mare / Puternic egoist (…) ca să-şi petreacă Dumnezeu / Bătr …") are răzgeli de om avid de linguşiri ("Iar un ger (…) genuncheat l-a lui picioare ctă / Pe arfa sa şi aerul roşeşte / De voluptatea ctecului său…" - I-228), ca un satrap persan sau ca regii asirieni din *Pentru păzirea auzului* - I-376 ("Asirienii… nu se-mbată… cu dulce vin, / Ci cu ctări molatici"). Satan are, primul rd, mni, cu care smulge-smuceşte josul-infern, substituind susul-stele (I-211) "ai smucit infernul ca săl arunci stele, / Dezrădăcinaşi marea ca s-o proşti soare…"), dezrădăcinează marea (edenul ocult) pentru a o substitui susului-soare (exoteric): general, se comportă ca un Strbă Lemne genial, ca un Herakles povărat cu misiuni cosmico-oculte, inversd sensurile creaţiei nedemne, josnice, tocmai pentru că finalitatea ei este pervertită: suferinţa nu se justifică, ata timp c porneşte de la sfidare şi batjocură sadică, mizantropică (aproape mis-cosmo-genetică). Doar Christos şi Maria, Luceafărul mărilor (negdu-şi tatăl sfidător-pervertitor) şi Crăiasa-Regină peste geri (trond dincolo de iluziile-neguri, ălţd-mtuind din valul ce btuie (II-37), valul, ca simbol al ispitei versatilităţii, sădită noi de Ormuzd) - sunt zeităţile-fond benefic al cosmosului, arhetipuri ale Eului, Eul cu tot cu finalitate. Christos-Maria, cuplul suprem, raport cu cuplul căderii, Adam-Eva - reprezintă arhetipul Spiritului mtuit, exprimat (la modul participial, deci ulterior experienţei expresive, jositoare şi dispersive). Relevanţa supremă a Fiinţei este cuplul Christos-Maria, Luceafărul-cuplul luciferizat (format din căutaţii-cătaţii găsiţi, reedenizaţi, resacralizaţi Geea, regresaţi sacral de la doi tineri singuri, la doi copii cu plete lungi bălaie): II-37, *Rugăciune*.

Meditaţia, Rugăciunea Călugărului, Melancolia Eului, Scepticismul Punctului de Mişcare - sunt ipostazele Fiinţei. Fiinţa, la Eminescu, nu este un contur, ci o stare. Starea supremă, de a fi retras din a face, dar, neapărat, ulterioară lui a face, deci a fi, după ce l-a experimentat pe sterilul, dar necesarul (pentru autodefinirea Fiinţei) a face.

*
* *

2. nceput

Fiinţa eminesciană, Eul-Spirit, se caracterizează prin durabilitate iluziei. Există o predominanţă covşitoare a indicativului, ca mod, şi a prezentului, ca timp. nceputul, pentru Eul-Spirit, este o pornire prea apropiată de proiect, pentru a avea consistenţă. A cepe este un verb foarte străveziu ca semantică, o pură ipoteză teoretică: nu există ceput al iluziei, ci, primul rd, sfşit al iluziei, confirmare a iluziei şi, deci, Mtuire.

(I-101) "La-nceput, pe cd fiinţă nu era, nici nefiinţă" - a) ceputul este, totdeauna, participial, căci este consubstanţialitate (cu pasivitatea haosului) şi consecinţă acelaşi timp, ale unui act demiurgic, activ; b) ceputul este, pe de altă parte, ceva prezumtiv, nesigur, o ipoteză constrsă a se conjura de precauţii şi de o zonă extrem de versatil-metaforică: prăpastie-genune-noian tins de ape (oricum, mister profund nesuportabil, sau suportat de oceanul originar al cugetării pasive, aşteptd vtejul-Spirit).

Căci "este sara-n asfinţit / Şi noaptea o să-nceapă" (*Luceafărul*, I-135) - este evidentă nesiguranţa absolută a situării temporale, singura certitudine nefiind ceputul (zona cuprinsă tre incertitudinile intermediare, neisprăvite semantic: sara-asfinţit), ci sfşitul ceputului, stabilitatea durata "bogată": noaptea.

*
* *

3. Sfşit

n schimb, sfşitul are două aspecte:

a) unul la fel de abstract ca al ceputului, pentru că şi ceputul, şi sfşitul

aparţin stării pur spirituale (pentru exprimare sau, dimpotrivă, deja exprimate): “Fă un sf□şit durerii / Vin’la s□u-mi” - sf□şitul durerii este m□tuirea-□plinire a Spiritului;
b) explicitarea □cetării chinului-iluzie al vieţii, şi izbăvirea-□plinire: “Mă uimeşti dacă nu m□tui” (*Scrisoarea IV*, I-116): izbăvirea de chinul exprimării-Eros, □tru realizarea Erosului-□plinire.
□n acest sens, supra, am concluzionat că moartea nu e sf□şit, ci ipostaza cunoaşterii absolute, de sine, a Spiritului (cf. *Memento mori*: “moartea cu-aripi negre şi cu chipul ei frumos”. De aceea, remarcam, tot supra, că moartea □u351 si circumscrie, p□ă la contopire, Genialitatea-Geniu: “Raza ta [lună] şi geniul morţii” (Luna-Spirit, plus Moartea-Cunoaştere Supremă).
4. Mişcarea
Mişcarea este □ceputul, ca raportare la haos şi la disponibilităţile formale infinite ale haosului, pentru amprentare: “Dar deodat-un punct se mişcă…”
5. Ardere-stingere
Apoi desfacerea, izvor□ea-venire, atragerea □ zona Facere, succedarea, iluzionarea, arderea, rotirea-□v□tire, suspendarea iluziei, jocul, □cetarea ca plecare, depărtarea, stingerea, “pieirea” □ visare.
Cele mai multe ipostaze verbale sunt ale arderii-aprindere-strălucire-lucire etc. - şi ale stingerii.
□ntre ele, c□u351 stigarea puterii spirituale a zborului-plutirii este, ca şi suirea-urcarea, ipostaza conformării la Munte-Arbore Cosmic.
Sunt şi verbe ale avertismentului, pentru cel sensibil la iniţiere: a (se) clătina, a scutura, a lovi, a bate, a tresălta, a tremura, a cutremura (toate ilustr□d versatilitatea zonei intermediare dintre lumile profană / vs / sacrală), a păşi, a grăbi (ca verbe ale parcurgerii zonei de tranziţie, prin fragmentare sau accelerare) - dar şi verbe ale pedepsei aplicate □t□zierii sau am□ării privirii-cunoaştere-□ţelegere: verbele demonice, ale conformării la indiferentismul experienţei spirituale epuizate: a se □tuneca, a □gheţa, a □gropa (de fapt, orice inflexiune apocaliptică stă pe “muchia” transfigurării, transcenderii, resurecţiei, Revelaţiei, □toarcerii □ semantica nopţii bogate).
Verbele Eros-ului sunt cele mai pregnante □ Logos, suprapun□du-se demiurgiei □seşi, liturghiei creaţiei: a deschide, a cuprinde, a desprinde, a mişca, a răpi, a lăsa, a pleca, a apleca, a răm□e, a da, a simţi, a z□bi, a sur□e, a adormi, a □şira, a □tinde, a urma, a durea, a geme, a fermeca, a (des)face, a cugeta, a creşte, a chema, a □ălţa, a săruta, a aprinde, a arde, a muri, a lumina, a străluci, a răsări, a □tuneca, a iubi, a privi, a cunoaşte, a □ţelege. De fapt, aceste verbe ale Eros-ului, □şirate □ funcţie de frecvenţa apariţiei □ textul poetic eminescian, se pot grupa, spre exemplu:
a) verbele preliminariilor iniţierii-demiurgie prin Eros (a deschide, a desprinde (vălul de pe obraz - evident, vălul Māyā), a mişca, a □şira, a (des)face (verbe despre consubstanţialitatea-formarea cosmosului psihic-erotic) etc.);
b) verbe iniţiatice, numind faze oculte ale ritualului de desăv□şire iniţiatică prin Eros (a răpi (cu sensul de a fermeca-□c□ta, a proiecta spre arhetipurile stelei visului), a adormi (fază incipientă anterioară propulsării spre Steaua-Vis), a durea, a geme (chinurile iniţiatice, care duc spre a □ălţa, a creşte, a arde, a lumina, a străluci, a răsări, a □tuneca, a muri - evident, a muri iniţiatic));
c) verbele modalităţii iniţiatice: a privi, a cunoaşte, a □ţelege etc.;
d) verbele consecinţei metafizice, □ plan psiho-cosmic, a iniţierii □tru forţa ocultă-Eros: a iubi, a sur□e, a sur□e, a z□bi, a săruta etc.
*
* *
6. A crea - creaţie
Muntele este schema energeticii pregnantă, obţinută prin conştientizarea acţiunii Spiritului asupra haosului (de la talpă, spre frunte, prin punţile zbor, bucium, corn etc., prin privire, spre zonele conceptuale ale Revelaţiei: “părinţii” cer-păm□t, soare-noapte), acvaticul este mediul de naştere al Eului (după N. Berdiaev, Eul este rezultanta-conştiinţă a impactului dintre voinţa Spiritului de a amprenta haosului-şi haosul amprentat [1] :)
“Creaţia este actul prin care Dumnezeu şi-a realizat alter-itatea sa, scoţ□d lumea din tenebrele neantului originar. Noul - ca produs specific al creaţiei - □ reprezintă, la acest nivel, omul [eul*] sinteza dintre libertatea necreată [haosul**]; şi haosul divin [Spiritul vehement amprentator***] transmis prin Creaţie [amprentate - n.n.]… Creaţia ţine de misterul relaţiei omului cu Dumnezeu. Pentru a exista, Dumnezeu are nevoie de om, tot at□ c□ acesta din urmă de Dumnezeu. Creaţia este extaz, deschidere spre infinit. Prin creaţie, se realizează triumful asupra dedublării şi aservirii [at□a timp c□ nu se scapă din fr□ proliferarea formelor amprentate □ haos - n.n.]. Creaţia se produce ex nihilo - nu □ sensul că nu ar avea nevoie de materialitatea lumii, şi prin faptul că actul Creaţiei nu poate fi determinat de lume, fiind o emanaţie a libertăţii nedeterminate, esoterice [Spiritul]. Creaţia specific umană nu este determinată de lume şi nici de divinitate, ci este un răspuns al omului la apelul divinităţii [Răul subminează, prin iluzie, creaţia - şi, atunci, la Eminescu, doar Spiritul Divin creează - n.n.]. Prin Creaţie, omul □vinge determinismul şi necesitatea [la Eminescu, omul nu poate □vinge dec□ auto-desfiinţ□du-se, neg□du-se ca iluzie şi redevenind Spirit Pur - n.n.].
Am ales acest citat lung de Berdiaev, □truc□ ni se pare că viziunea eminesciană concordă, □ cel puţin două privinţe, cu aceea a marelui mistic rus:
a) creaţia este extaz, şi la Eminescu: ce altceva este acel dor nemărginit, care cheamă “din sute văi de haos”, lumile, spre fiinţă - dec□ extazul infinit al Ocultului Creator,

Creator care se extaziază □ fața propriei voințe creatoare, a propriului Proiect de Creație? Dorul care şi-a ieşit din margini, este Demiurgul care şi-a ieşit din imposibilitate, trec□d starea expresiv-extatică; deschidere spre infinitul-expresie;
b) la Eminescu nu există (cel puțin ca finalitate) om fenomenal, ci Omul-Spirit: □thman, Magul, Geniul, Hyperion - toți cooperanți, □ mod ocult, dar efervescent, cu Demiurgul - p□ă la contopire, p□ă la imposibilitatea de distincție dintre actul Omului-Spirit şi actul demiurgic. Creația e concepută ca o indeterminare dinspre interiorul spirituale al Lumii. Creație: numai inițiații pot distinge Creaţia, □ actul, de fascinație extatică, prin Eros, al celor două emisfere spirituale din *Luceafărul*, măşti de zei: Cătălin (sub masca servitorului-zeu-Hephaistos, □fr□g□d trena-văl-Māyā prin elixirul-Lethevinul) şi Cătălina, luciferizată. Cei doi cooperează la propria perfecționare spirituală, resacralizantă - dar, implicit, cooperează, oculta la re-edenizarea păm□tului, deci la Adevărata Creație Extatică - □torc□d timpul iluzie (doi tineri singuri) □ timpul mistic şi mitic (doi copii cu plete lungi, bălaie, stare originară, care echivalează cu rude mari, □părăteşti - zona gregară a lumii sacrale-inițiale).
De fapt, toți oamenii-Spirit, de la □drăgostiţii care adorm-transgresează □ starea de mit-noapte bogată, p□ă la fiul de □părat care zboară, purtat de Somn, spre Steaua-Vis, şi p□ă la Dascălul-Atlas-Pythagora, Mag etc., toți colaborează, frenetic şi entuziaşti (ca Genii, trecute prin Moartea inițiatică) la Creația-ritual a acelui Altceva, pe care □ simțim (unii cu extaz, alții cu un □ceput de teroare, totul depinz□d de gradul de inițiere) a fi Eminescu. El restr□ge drastic personalitatea-individualitate la Arhetip-Entelehie, ca umbră luminoasă a Demiurgului.
*****
*** ***
□n acest context, privirea este modul de acțiune-proiect, de atitudine, față de haosul proliferării, săv□şită de Eul cristic, cu intenții soteriologice. Arderea-vehementă este atitudinea concret-soteriologică e Eului. Asupra Privirii, va trebui să dezvoltăm un capitol special, infra.
Deci: a) Muntele este schema energetică a ființării Eului (permanentă percepție a necesităților retragerii din lumea-iluzie);
b) Acvaticul este permanenta percepție a stării de Eu □ lumea-iluzie; zonă unde sunt depozitate energiile amprentării efective şi de unde sunt str□se energiile pentru permanență, de evadare □apoi spre Spirit, a Eului);
c) Privirea este proiectarea, latența soteriologică a Eului (este forța de autoalarmare, dar şi de resorbire din amprentele-forme proiectate, de Revelație a zădărniciei finale a amprentării şi de unică finalitate a retragerii din iluzia □ Sinea Spirituală; este Privirea Magică, ciclopică, prin care sunt "arse" vălurile care ascund esența; este Privirea impasibilă, rece, a Geniului hyperionic);
d) Arderea este atitudinea concret-soteriologică, (auto) m□tuitoare, față de lumea amprentată. Arderea este efectiva concentrare de energii, extrase prin negarea finalității formelor-amprente: a arde = a-ți nega amprenta formală şi a recupera energia de amprentare, pentru a o refolosi spre re-transcendere. De aceea, cele mai multe verbe ale arderii sunt legate de Eros (şi r□-sur□, ca ardere esoterică-demiurgică, şi geamătsuspin, ca ardere soteriologic-reinițiatoare) şi de orfism, ca forme de re-unire, redob□dire a Edenului).
7. A deschide, a □chide, a ieşi - a intra
Este firesc ca universul unui Spirit al Muntelui să fie unul al deschiderii. Sunt orizonturile de tensiune şi orizonturile de intensitate pe care Spiritul le c□u351 stigă, dezvelind cețuri văluri, trăg□d "sertarele" ad□cimilor. Eul Spiritual se simte prizonier al lumii de văluri, de □şelăciuni □cremenite □ prejudecăţi ale neputinţei spirituale: şi, atunci, intervine Magul-Rege Mistic (Monarhul ascuns):
a) "□n poarta prăbuşită ce duce-n fund de munte, / Cu c□ja lui cea vechie el bate de trei ori, / Cu zgomot sare poarta din vechii ei uşori…" (I-72, *Strigoii*); [deschidere a Muntelui Magic, conțin□d Soare-Lună-zori, cicluri zodiacale-cosmice];
b) "Deodată vede că nori se despică / □n două şi cale □ fac printre ei / Ajunsu-i □ culme…" (I-297, *Povestea magului*…); (deschiderea-Revelație, ca rezultat al parcurgerii etapelor de inițiere);
c) "El zice şi-alene coboară □ vale / La porți uriaşe ce duc □ spelunci. / De st□ci prăbuşite gigantici portale / Descuie şi intră □ m□drele hale / De marmură neagră, □tinse şi lungi…" (I-300, *Povestea magului*…); [aceeaşi deschidere a Muntelui ca Rezumat Cosmic Esoteric, ca la punctul a)];
d) "Cine-a deschis piramida şi-năuntru-a intrat? / Este Regele □ lumină de-aur roş şi pietre scumpe / El intră să vad-acolo tot trecutul…" (I-250, *Memento mori*) etc. (deschiderea Muntelui Piramidă, ca drum spre Eternitatea-Amon R□).
Evident, deschiderea este către taină, şi este facilitată numai de către Magul-Rege, pentru inițiat. De observat că, □ majoritatea cazurilor, deschiderea se face □ structura Muntelui Cosmic, a Piramidei-Munte Cosmic. A deschide devine sinonim cu a revela, a elibera Spiritul de Karma, de prejudecăți. A deschide □seamnă a oferi moartea ființei iluzionate şi dezgustate-obosite de profan, pentru o existență mistică, □tru sacral. Luna devine substitutul Magului, "defoliind" lumea, descojind-o de iluzii şi de straturile de forme şi existențe, de cutii-cosmosuri proliferate aberant: ea deschide "□ propria-ne lume" (deci, tocmai □ zona iluzionării) "poartă-ntrării", adică Revelația, căci a intra este verbul mistic pentru a cunoaşte: a pătrunde spre miez, căci deschiderea nu se face □tr-un exterior exasperant prin re-dublare, multiplicare mincinoasă, ci spre

interiorul-Spirit, spre Taină: cu c□ pătrunzi mai ad□c □ăuntru, cu at□ ieşi mai mult □afara iluziei, şi intri mai desăv□şit □ propria fire, □ Ființa Mistică, revelată de Mag-Rege-Lună: "Şi ridică mii de umbre după stinsul lum□ării" - adică, deschide miile de porți către taină, dez-văluie, sub amprentele-umbre, amprentatorul-Spirit.
"Părea că printre nouri s-a fost deschis o poartă / Prin care trece albă regina nopții moartă" - prezumtivul deschiderii (se va fi fost deschis) este o atenționare asupra calității actului ritualistic, şi asupra destinației calitative a actului ritualic al deschiderii: doar iniţiatul va vedea deschiderea, ca poartă pentru Magul-Regina Lună. Celălalt, neiniţiatul, va vedea trecerea, □ acelaşi plan, a două elemente, unul pe l□gă celălalt. Norii sunt umbrele limitele-amprente (contururile amprentatoare ale Spiritului, aplecat activ asupra haosului), pe care cunoaşterea magică le depăşeşte: Moartea = ipostaza cunoaşterii mistice, cu Magul Nopții (Noaptea, ca structură energetică ocultă, starea mistică a energiilor, folosite pentru re-unificarea sacră).
□nchiderea nu este reversul deschiderii, dec□ □tr-un sens special, de complinire şi desăv□şire a stării de deschidere, de pregătire a Revelației:
a) a □chide □seamnă a compensa tainele, densific□d misterul: □ vederea Revelaţiei-deschidere: "Pe trupu-i se revarsă, / Pe ochii mari băt□d □chişi, / Pe fața ei □toarsă (I-124);
b) □chiderea este, şi ea, treaptă spre deschidere, căci numai □chiz□d □afară, adică zăgăzuind, apăr□d de asaltul aberant al contingentului-fenomenalitate, poți să deschizi-deştepţi (trezeşti) orizonturile magice dinăuntru. "Dară ochiu-nchis afară, □lăuntru [spre esențe arhetipuri] se deşteaptă (I-107).
Deci, deschidere este echivalent cu deşteptarea Spiritului, trezire din inerția haosului, pentru recuperarea □ Eden-Spirit. Mai mult, acest verb subliniază, şi mai clar, necesitatea ad□cirii □ sine, pentru a deschide cu adevărat - adică, pentru a crea, demiurgic, lumea, Sinele Cosmic. A deschide are, deci, sensul demiurgic de a crea, de a regresa Logos-ul spre Mythos-ul-visare. Fiul □păratului, inițiat de Mag, prin Somnulvehicul se deschide interior, revel□du-şi Steaua-Imperiu, tăr□ul-Mythos: Visarea, peisajul-basm, dinamic, al arhetipurilor.
Sensul verbal, la Eminescu, este sensul ritualic, de cele mai multe ori. Iată cum, a ieşi are, de fapt, sensul ritualic de a intra, de a-şi revela tăr□ul Mythos, de a se deştepta □tru Mythos, de se recupera-deschide spre Spirit: "Acum iată că din codru şi călin mirele iese / Care ține-n a lui m□ă m□a gingaşei mirese" (I-67). Există o izotopie semantică mistică, ce atrage vorbele, din sfera semantică profană □ sfera liturgică: mirele Călin este iniţiatul Călin, care iese din labirintul-codru al inițierii, spațiu mitic al inițieriicăutare de sine, ca □vingător. Ieşirea lui Călin ca Mire este intrarea lui □ izotopie semantică liturgică cu Mag, este deschidere şi suire-urcare a Muntelui, căci va deveni Soarele-Lună, cuplul patronator (heraldic) al liturghiei creației sacre.
La fel: "Mii de coifuri lucitoare ies din umbra-ntunecoasă" (I-1) □seamnă naşterea stelelor-cometelor, a nucleilor spirituali energetici angajați □ vehemența v□tejului din sm□curi-tăr□ al iniţierii (Rovine = dăr□are, pentru resurecția arhitectonică a cosmosului: "…fulger lung □cremenit / Mărgineşte munții negri…"), pentru a se sui - urca pe cerul triumfului spiritual, al regăsirii sinelui profund. Cucerirea cerului □seamnă integrarea □ Munte - □ Tatăl V□tejului Demiurgic (Mircea). "Iese zori □ ceruri dalbe" este expresia ideală a orfismului Muntelui Solar: ieşirea zorilor este, de fapt, viziunea esoterică, pentru inițiați, este Revelația esenței Munte.
"Lun-atunci din codrii iese / Noaptea toată stă s-o vadă" - este, iarăşi, intrare □ c□pul de sens liturgic, al Revelației. Luna ieşită-răsărită este deschidere a ochiului mistic.
A intra devine, şi el, complinirea semantică a lui a deschide-a intra □seamnă a avea acces la miezul-Spirit, la zona mistică, la demiurgie: "Cine-a deschis piramida şinăuntru a intrat?" - evident, Regele-Mag.
"Deschiz□d fereastra să intre o lasă / □ntre flori să doarmă şi să-i stea □ casă" - evident, deschiderea presupune drept consecință intrarea "□tre flori" - □plinire edenică esențială (căci cui i se deschid tainele-Eden □seamnă că a acumulat energia mistică necesară Revelației, iar consecința firească, absolut logică, este transformarea deschiderii □ intrare, ca penetrare a zonei taină-esență, pentru a reconstitui somnul ca atare şi Edenul-flori ca structură inițială a Spiritului: din agresiv, vehement amprentator, Spiritul □u351 si retrage amprentele, □u351 si resoarbe energia pentru a se □păca □ grădina-Eden-Arbore Cosmic-Potența Demiurgică infinită).
Chiar □ desfăşurarea-Logos: "Şi tot pe l□g-acestea cerşesc □c-un adaos: / Săngăduie intrarea-mi □ vecinicul repaos" (I-90) - semantica tot liturgică răm□e, căci inițierea este necesară şi pentru replicarea □ repaos, dacă repaos □seamnă starea de revenire la sinele fără vehemență demiurgică, dar cu toată potența demiurgică depozitată. Mai ales că □găduința nu poate □semna dec□ consecința meritelor dob□dite energetic-inițiatic (prin acceptarea suportării maximei vehemențe fenomenale, spre a epuiza fenomenalul şi a se putea revela, astfel, definitiv, esența-Nirvana), pentru a i se putea □gădui. Lumea liturgică este o lume a meritelor, iar nu a favorurilor. Demiurgia nu se face cu răsfățați ai soartei (paralizați-blocați □ fenomenal-□şelăciune), ci cu Martiri Cosmici, cu Titani-Genii (consecințe ale □vingerii tuturor suferințelor-văluri, tuturor disperărilor din cale spre Speranța Divină), iar nu cu protejați (de fapt, castrați comici, □lăturați, firesc, din zona lui a fi). Demiurgie este vehemență tragică, dramatism paroxistic - şi nicidecum trafic ilegal cu indulgență.
Demiurgia este zona paroxistică a legalității, a onestității - absolutul

legalităţii şi onestităţii, □ sensul deplinătăţii. Criteriile vor fi fiind mitice, dar aşezarea creaţiei, pe de o parte, şi moartea ca □plinire, pe de altă parte, lasă criteriile onestităţii cosmice şi legile de echilibrare, spre intuire, tuturor celor care au francheţea şi curajul de a se □scrie □ Liturghia M□tuirii, □ ritualul dob□dirii de sine. (A nu se confunda demiurgia cu Dumnezeul Exoteric, experimental şi expresiv, intuibil: Dumnezeul eminescian nu este nici Ormuzd, nu este nici Ahriman - aceşti doi zei sunt doar forţe relevante, evidente, care □cearcă să □pace, prin acţiunile lor contrare, aparenţa contrarietăţii cosmice: Dumnezeul, □să, nu este evidenţa-efort, nu este act □registrabil - ci este acel dincolo, ocult, care creează, tocmai prin impasibilitatea sa aparentă, prin "mascarea" sa perfectă, □treg v□tejul entelehiilor, iar □ palierul inferior, fenomenal, zbaterea din sm□cul □-văluitor, al □-făptuirii. Dumnezeul ocult este sugerat ca stare de opoziţie faţă de tot ce devine relevanţă sau intuiţie: El nu este nici relevanţă, nici intuiţie, El este mereu Altceva dec□ poate afla neiniţiatul, □scris-circumscris Logosului: este Spirit Pur, este deitatea-Gottheit, de dincolo de orice zeu-Dumnezeu, a lui Eckhart).

Aceasta este concluzia cea mai importantă pe care Eul uman (rezultat ca impact al Spiritului activ cu haosul pasiv şi av□d drept caracteristică conştientizarea prin acţiune de autorecuperarea spirituală) trebuie s-o tragă, şi s-o suporte, din opera-Ritual a lui Eminescu.

S-a conturat, deci, un c□p al verbalităţii liturgice, □ care intră, spre aport energetic şi modificare formală, verbele a deschide, a □chide, a intra, a ieşi - toate patru delimit□d c□pul semantic al Revelaţiei, al trezirii Spiritului, Sinelui Cosmic.

Aceste verbe se complinesc unul pe celălalt, □ semantica deschisă a iniţierii □tru taina demiurgiei, ca stare de recuperare a sinelui, prin expresia-Logos, căreia i se păstrează, □ plan mistic, consubstanţialitatea cu Mythos-ul.

C□pul semantic al Revelaţiei devine un c□p de absorbţie semantică verbală, deplas□d, centripet, semantica tuturor verbelor fundamentale ale poeziei eminesciene. Astfel, ritualul soteriologic, revelatoriu şi, deci, recuperator spiritual, devine o structură de verbe care se integrează unei axe a Logos-ului - Logos transformat □tr-un veritabil Arbore Cosmic (cu esenţă dinamică) – Logos-ul care re-devine Mythos, limit□duse - echilibr□du-se □ muntele-Basm al Daciei-Hyperboreea-Eden (cu contrapondere, pe verticală, □ conservatoarele, ocultele hale ale mării, hale □ care nu se păstrează at□ individualităţi-zei, c□ se operează extragerea esenţei oculte zeieşti, esenţă unificatoare - se prepară, deci, ca-ntr-un procedeu alchimic, "piatra filozofală" a deităţii anonime, sustrase total formalului-entelehie); Hyperboreea mistică are v□ful □ cer şi rădăcina □ halele mărilor - un fel de talpă, nu a iadului, ci transgresată □ registrul benefic: talpă a deităţii eckhartiene.

De subliniat: Eminescu nu fixează o zonă a Răului, ci dă posibilitatea Magului şi Iniţiatului să exorcizeze, prin dinamismul simpatetic, transmis din aproape □ aproape, din etapă □ etapă, din contact revelator □ contact revelator-Răul. Universul eminescian este construit ca un şir vertical de zone dinamice, ale Răului şi ale Binelui, cu elemente liberdispersive: iluziile à iluzia, pe de o parte, pe de altă parte Privirea revelatorie, efortul iniţiatic. Lupta acestora este purtată □ consubstanţialitate, ajung□du-se la o foarte subtilă delimitare: atunci c□d iniţiatul detectează umbra, ca limită-refugiu a iluziei, limită a amprentei Spiritului. De aici, iniţiatul urcă-suie, arde-aprinde, □ sensul că absoarbe voinţa de amprentare şi o transformă □ energie re-orientată: către străpungerea-Munte, □toarcerea □ Eden.

Răul este "materia primă" a Binelui. Totul depinde, □ alchimia urcării (resorbirii □ Sine) de forţa moral-spirituală a eului-iniţiat. Şi reciproca este valabilă: Binele este "materia primă" a Răului. Neatenţia dispersivă a iniţiatului provoacă hiperinflaţia formelor iluzorii, pierderea centrului, a poziţiei de centru-Munte: Magul □thman, cobor□ din v□f, provoacă perturbări grave □ armonia cosmică: (I-290) "Dar el din a lui munte □ veci nu se coboară (…) şi el, □tors din văi / (…) Să nu poată s-oprească g□direa celor răi."

Nu trebuie eliminaţi Satan-Păm□tul-Ahriman, dar nici condamnat definitiv Ormuzd-Dumnezeul ascuns □ spatele structurilor proliferante ale iluziei. Erosul, ca sculptură a pietrei-lumină de dalta-□tuneric, este forţa de regăsire, □ centrul Logos-ului nepierdut-Mythos-ul.

Totul este nu să elimini Răul, care este esenţa lumii-cosmos, căci pe el se □temeiază expresivitatea Demiurgului: totul este să nu pierzi Centrul-Munte, Dreapta-Măsură, să nu renunţi la lupta-urcare, la căutarea-deschidere spre miezul-Spirit, spre Măreţie. Să răm□ Călugăr-Cavaler, pentru a merita să accezi la calitatea Mag, şi, deci, să accezi la sf□ta Dacia - Muntele Soarelui şi Valea Monastire (deci Muntele Umbră) a Lunii (sinonime cu Hyperboreea ocultă).

Valea-Monastire a Lunii este albă, deci umbră albă. Acolo sunt "tablouri m□dre, nimerită zugrăvire, / Ale miturilor dace, a credinţei din bătr□i." Deci luna este expresia limitei, este conturul amprentelor dinafară spre miezul mitic-□ăuntru, conturul Mythosului, Soarele este Muntele-Foc, nevăzut dec□ ochiului iniţiatului. Luna □bie, □să, alarm□d asupra contururilor vizibile: luna naşte orizonturile, ca margini de/pentru trecere, stimulări spre ritualul iniţierii - ea, Luna, păstr□d tainica comoară: "Luna tremură pe codri (…) / Muchii de st□că, v□f de arbor, ea pe ceruri zugrăveşte, / Iar stejarii (…) Răsăritul ei pierz□du-l ca pe-o tainică comoară" (I-114), sau indic□d Calea: "Luna…din ţărm □ ţărm durează o cărare de văpaie ". soarele e prea de ne□durat - el este Soarele Negru-Luceafărul (Soarele mistic). Complinirea, limita de jos care marchează hotarul mistic spre Soarele Negru ("Luna… / Zugrăveşte umbre negre / Pe c□p alb ca de

zăpadă" I-56), este Luna.
Şi acesta este argument pentru poezia-ritual, liturghie, la Eminescu: el propune, obsesiv, Luna-umbră a Soarelui, pentru punctus initium, primă etapă, stimulare, prin taină, spre prima etapă a inițierii. Luna este conturul accesibil al sacrului, conturul accesibil (care nu grozeşte, ci fascinează, prin măreția viziunii ochiului magic propus) al Muntelui Cosmic. Luna este chemarea, din balada *Soarele şi Luna* - chemarea-eros din *Luceafărul*, pentru a recupera gregaritatea edenică (fie chemarea provocată, de jos sus: "cobori jos…", fie chemarea mistică, ocultată mijlocul Spiritului re-edenizat, deci de sus jos: "O, lasă-mi capul meu pe s (…) Sub raza ochiului senin / Şi negrăit de dulce…").
Regina mării, a nopții ("Lună tu, stăp-a mării…" I-100, sau "…trece albă regina nopții moartă" - I-57) sugerează, nu impune, ca soarele (Soarele Negru, Luceafărul, nu tace, nu sugerează, ci impune, imperativ: "Lumea ta o lasă…"). Noaptea săşi este stare magică, bogată, adică "plină" semantic, dar neagresivă, ci fascinatorie. Corăbii negre duce - curbele-semicercuri nocturne ale lunii-soare negru, gropate, complice la valurile-iluzionări (mimetism reciproc, tre curbele-semicercuri ale lunii, respectiv ale valului). Implicare, angrenarea semicercurilor-chemări, stimulări pentru a reface cercul, prin erecția-catarg, Arbore-Cosmic-Munte, plinire cerească: "Pe mişcătoarele cărări / Corăbii negre duce". Enigma apariției, text a corăbiilor şi a bolților ("Din umbra falnicelor bolți") - bolta-corabie răsturnată, cu curbura sus - această enigmă este dezlegată: bolțile şi corăbiile, cercuri curbate ascensional şi cercuri curbate descendent, sunt jumătățile cercului desfăcut-exprimat, pentru a chema eurile ascunse lumea formelor iluzorii, să refacă sacralul, să revină Spirit. Nimbul-cerc trebuie refăcut.
M tuirea-izbăvire este sugerată, *Luceafărul,* ultima parte, prin Edenul care a t nit, iar, mistic, Soarele cu Luna, a "lipit" semicercurile cerc:
a) reapare Luna (care, prima parte, era Luna-Maica Domnului, pentru Christos-Soarele Negru);
b) spirala brățişării cuplului regresiv, doi tineri singuri à doi copii cu plete lungi bălaie.
Luceafărul devine liturghia m tuirii noastre.
Adevărul este Ființa - şi Adevărul-Ființă nu este la mijloc, nu este apanajul mediocrității: la Eminescu, este sinonim cu fața extatică şi paroxistică, a trăirii Edenului. Adevărul, la Eminescu, este opusul banalității. Este echilibrul, dar echilibru v ful Muntelui. Adevărul, la Eminescu, la fel ca Dreptatea, Binele, Frumosul, sunt starea de paroxism a Ființei (de fapt, Ființa ca luptă-efort, ajuns faza paroxistică).
(I-229, *Demonism*): "G diri de-o nobilă, naltă răscoală: ntoarcerea la fire şi dreptate":
a) firea este Ființa ca stare paroxistică, resacralizată ca matcă demiurgică nepervertită; Ființa e ființă doar c d se identifică cu Firea, adică atunci c d se contopeşte cu matca;
b) dreptatea este rezultatul luptei, al răscoalei potriva banalității, complacerii iluzionare.
Verbele absorbite c pul centripetal al Revelației sunt at a sui, a urca, a zidi, a se ălța, a se ridica - c şi a cobor, a se arunca (I-304).
8. A sui, a urca, a zidi, a se ălța, a se ridica - a cobor, a se arunca
Dacă structuri sintagmatice de tipul:
a) "Se alț munții Greciei sc teind muiați soare" (I-253),
b) sau: "St că urcată pe st că, pas cu pas infinit" (I-265),
c) "Şi vulturii-n creieri palate-şi ridică" (I-291),
d) "n munți, ce puternici din codri s-ardică" (I-291),
e) "Dar c ține răsăritul, se alț-un munte mare" (I-265),
f) "Răpăd munții cu tărie fruntea lor cremenită" (I-255) - răpăd are sensul de a ălța agresiv şi tr-o simultaneitate, o sinergie a tuturor potențelor de ălțare;
g) "Au zidit munte pe munte..." (I-250),
h) "Umerii (Nordului) se alț-n infinit" (I-279)
sunt perfect asimilabile schemei ascensionale a Muntelui Cosmic, pentru a sugera efortul de inițiere spre a primi Revelația - mai greu par a sugera Revelația antonimele a cobor, a se arunca. O situație specială dezvoltă şi verbul a sui (cazul "Icoana stelei ce-a murit / ncet pe cer se suie" (I-169) - marchează Revelația esenței-icoană, căci icoana trimite, nu opreşte la imagine: trimite la zona sacrală. Icoana, cu funcție tranzitivă, oferă verbului a sui nu semnificația de mişcare fantomatică, ci de Revelație a arhetipurilor invizibile, a luminii eterne, tocmai prin starea moarte = starea de supremă cunoaştere. Iubirea nu există, ca dăinuire timp, ceea ce are ea trecător, progresiv, procesual, ci plinirea ei atemporală, care poate fi o clipă, o oră, sau mai multe vieți: important e să fie, să se plinească.
Atunci c d "Arald… coboară de pe-al lui cal", după ce a urcat la Magul circumscris de circularitatea corb alb - corb negru, (simboluri ale divinului procesual tocmai prin pietrirea axei picioarelor ("Picioarele lui vechie cu piatra-mpreunate… / Şi f f e deasupra-i, gonindu-se roate, / Cu aripe-ostenite, un alb şi-un negru corb"), el, Arald, descinde, de fapt, cercul eternității: inițiatului i se va deschide poarta Muntelui Cosmic ("n poarta prăbuşită ce duce-n fund de munte [Magul] bate de trei ori… / n dom de marmur negru [cunoaşterea prin moarte, matricea-domă a eternității resoarbe] ei intră liniştiți") (I-72). Fără cobor ea de pe calul fenomenalității-trecere (petrecere, perindare

formală pe orizontală) n-ar exista revelația Muntelui-cu-Intrare.
Cobor□ea zeilor de pe boltă □ surele hale ale mării (I-273, *Memento mori*) nu este □fr□gerea, ci conservarea energiilor, □ starea arhetipală, cvasi-gregară: "trebuie să depăşeşti, ca zeu, vehemenţa bătăliei, pentru a te re-energetiza ca Ființă Supremă, la capătul etern al entelehiilor-zei, din *Odin şi Poetul* (I-243) (semnalul Revelației este dat □ *Memento mori*, prin fulgerul lui Joe: (I-273) "Joe fulgerul i-nfige-n coaste", produc□d orbirea mistică, rănirea cu eternitate: "a zeilor Daciei cruntă şi măreață oaste / Orbită aude glasul părintelui lor rănit": din acest moment unifică □ gregaritatea mistică rude mari □părăteşti, cele două paliere: I.- părinte de zei, respectiv II. - copii-zei de părinte).
La fel, □ *Odin şi Poetul*, cobor□ea Poetului la ospățul zeilor este pentru Revelația Frumuseții-Entelehie: "Pe scări de valuri cobor□d □ ele… Acolo vei găsi adevărata, / Unica frumusețe…" (I-242-245).
□n definitiv, şi cobor□ea Luceafărului, □ zona fetei de □părat, trebuie văzută cu totul altfel. □n primul r□d, nu el, ci ea □ □deamnă să coboare (sau el prin ea se □deamnă să coboare). El răspunde prin aruncare-cădere □ cerc: este foarte important, căci el nu-şi părăseşte nici o clipă natura zeiască-eternă, ci se aruncă, □ sensul că □u351 si exprimă voința lucidă de a-şi alege (□potriva firii) sursele naşterii-arătare (cer-mare, soare-noapte). Cobor□ea lui este, de fapt, act de vehemență demiurgică, devenind el □suşi obiect al Revelației ei. Pe de altă parte, nu trebuie uitat că, reciproc, unul pentru celălalt, cei doi simt nostalgia Edenului, Revelația originarului dorit; □ definitiv, coboară El la Ea, pentru a se □părtăşi din semicercul său-boltă, coboară El la Ea, pentru a se □părtăşi din semicercul corabie. Demonul-Lucifer (Spiritul) şi Haosul se revelează unul altuia, pentru a se □toarce-□păca □tru Eden: Luceafărul-Hyperion □u351 si □plineşte misiunea de Revelare a Firii-Eros, cuplul El-Ea (cătaţii reciproc) □plineşte re-edenizarea păm□tului (re-mitizare, atemporalizare, doi tineri à doi copii).
II. Dinamica Suspendării □ Focul Mistic
9. AIURARE, RĂPIRE
Evident, spre zona de absorbție a Revelației migrează firesc subtilele verbe ale stării de interiorizare a Logos-ului □ Mythos: a adormi, a visa - despre care am discutat □tr-un capitol anterior. Răpire şi aiurare țin tot de această zonă subtilă, de recuperare a Mythos-ului, prin presiuni paroxistice exercitate asupra zonei Logos-ului expresiv: tot ce era banalitate-ordine temporalizată-banalizată, este compresată circular să-şi părăsească multiplicitatea formală, să elibereze □ exterior formele multiple, ca Logos absurd (dovedit şi receptat ca degenerativ-absurd), pentru a se reintegra □ Mythos: forma unică să se contopească cu esența unică, p□ă la confuzie. Această eliberare de suprasarcină-Logos, de redundanță şi supraredundanță, provoacă Revelația ca delir-aiurare: "Codrii negri aiurează şi izvoarele-i albastre / Povestesc ele-nde ele numai dragostele noastre" (I-116) - □seamnă că s-a comprimat calea-dao p□ă la negru (noaptea bogată, ocultă), arunc□d surplusurile-rătăciri labirintice, are explozia esenței, ca Revelație a esenței. Se produce re□toarcerea la izvor-Mythos, la poveste-eros, stelele proroace şi luceferii determin□d absorbția valurilor terestre □ arhetipuri de lumină (nevălurirea uranică, Logos-ul valurilor fiind absorbit □ clarviziunea stelară, Logos Divin: "la vorbă mii de valuri stau cu stelele proroace" (I-116).
RĂPIRE. Răpire □seamnă, la Eminescu, fascinație-scoatere din firea □-văluită de Māyā (contingent banalizat , fire falsificată): "Apăr□d divinizată, / Răpişi sufletu-mi de dor" - Revelația Ei-hieratică produce scoaterea din temnița-iluzie a sufletului, răzvrătire spontană şi fără complicații, fără temporalitate. Recunoaşterea hieraticului este instantanee - şi instantanee este şi eliberarea de eşafodajul sinelui falsificat de / □ zona iluziilor. Dorul este energia densificată, prin care se produce extragerea, saltul din sine, al răpirii. "Eu te văd răpit de farmec" sau "Al ei suflet se răpeşte" □seamnă, mereu, recunoaşterea spontană, senină şi concomitentă cu acțiunea de renunțare absolută la vechea ființă-fire falsificată; extragerea simultană şi cu recunoaşterea greşelii, spre lumea sacră revelată.
10. A DESPRINDE, A RIDICA; A CĂTA, A V□NA, A □NTINDE, A CUPRINDE, A PLECA, A RĂM□NE
Şi verbul a desprinde capătă, la Eminescu, sensul răpirii, recunoaşterea vinii de a se fi lăsat □şelat(ă) şi □lăturarea, dintr-o dată şi totală, a tot ce □semnase, p□ă atunci, ipostaziere a falsei ființe. Această acțiune seamănă cu smulgerea măştii, de bună-voie şi spre bună-voie: Revelația Eros-ului prin El este cauza (şi vălul-Māyā este desprins din f□t□a de sus a ființei, din creştetul-v□f (pisc al Ființei), schimb□d total forma-ființă: "Să-ți desprind din creştet vălul, / Să-l ridic de pe obraz" (I-60),
A ridica □seamnă a dez-văl ui, a revela. Tot ce ține de Eros, gesturi şi manifestări sonore şi organice, sunt elemente de Ritual, de mister re-integrator şi, deci, se □scriu □ c□pul semantic al Revelației. Eros-ul şi Moartea se □t□nesc pe linia semantică a cunoaşterii absolute, care cuprinde şi transfigurează □treaga ființă. De aceea, sunetul cornului (*Peste v furi*) este element comun de eros şi moarte, de dor ne□plinit şi □plinire □ nevăzut (pierderea □ codru, □ codrul-mandală şi codrul-mantră - de fapt, pierderea □ Logos-ul orfic, pentru a re□tocmi Mythos-ul uranic al nopții bogate).
Lecția hieratică a pajului-crai (monarh ascuns, Hephaistos şi Dionysos, stăp□ind amintirea şi anamneza: "Toarnă vin mesenilor la masă" - toarnă-apa-Lethe, a uitării şi anamnezei) este cel mai detaliat Ritual, cea mai completă liturghie - cu efecte şi tălmăciri interioare de un esoterism unic:
- Erosul porneşte din faza vehementă-amor, dar liturghia exclude pasiunea şi

include echilibrul credinței (despre credinţă, vezi supra); bobul-săm□ță (“Ți-aş arăta din bob □ bob amorul”) (săm□ța, succesivă □ forme de evoluție, a amorului-forță nocturnă, trebuie să dezvolte floarea mistică a iubirii-liturghiei de regresie spre mit şi recuperare □tru Spirit; bobi - călătorie zodiacală, prin con-stelații pentru absorbirea □ Arhetip);
- m□ia inițială (“Ci numai nu te m□ia…”), care este energia acumulată pentru Revelație, trebuie structurată □ liturghie, □ răbdarea eternității: “Ci numai nu te m□ia / Ci stai cu binişorul” - deci, erosul duce la hieratismul pozitiv şi static; erosul devine structură a eternității, provenită din energie dinamică şi trecută □ energie potențială, liturgică;
- Cătălin-Cătălina ilustrează funcția de a (se) căta. A căta, de la a p□di; A p□di, pentru a v□a. A v□a, pentru a jertfi; a jertfi pentru a se reintegra □ Mythos. V□ătoarea ritualică este □mpărtăşanie, □globare a v□atului □ v□ător şi transfigurarea am□durora □ divinitate;
- laţul este arhetipul spiralei-scară de transcendere, este sinecdoca spiralei, de verigă metaforică a lanțului de re-str□gere a semicercurilor □ cerc;
- păsărelele (“Cum v□ătoru-ntinde-n cr□g / La păsărele laţul, / C□d ți-oi □tinde brațul st□g / Să mă cuprinzi cu brațul…”)
- a □tinde - a cuprinde: □tinderea este semicercul pregătirii, al planului integrării, completat cu cuprinderea, semicerc al desăv□şirii planului integrării. Spaţiul □tins este echivalent cu spaţiul expresiv, iar spaţiul cuprins, cu cel retractat, resorbit (pregătit pentru resorbție);
- □ălțarea de subsuori şi din călc□e (“De te □alț de subsuori / Te-nalță din călc□e”) □seamnă, iarăşi, verticala recompusă, prin semicercurile spirale-□ălțare; □ plus, subsuorile □ălțate devin transcenderi (ale brațelor care nu mai vor să se muleze pe traseul trupului - □josire □ infernal) □ aripi-fulgere; la fel, călc□e-□ălţate sunt desprindere a capătului axei din această lume, pentru transcenderea □ cealaltă lume;
- a (se) pleca-n jos cu faţa □seamnă a se oglindi Spiritul □ Chaos, păstr□d miezul-esență; a se umili spre a se □ălța; a cerceta spre a renunța la cercetare, □tru Revelație: aplecarea este plecare de / din sine pentru a □t□ni Revelația la jumătatea drumului spre alter-ego-ul haos;
- a răm□e = a aştepta; a aştepta □seamnă “antrenamentul” spiritual pentru a merita, prin răbdarea-inițiere, Revelația (“C□d fața mea se pleacă-n jos / □n sus răm□ cu fața”); totul se produce faţă către faţă, adică □ domeniul sacral;
- privirea nesăţioasă-dulce (“Să ne privim nesățios / Şi dulce toată viața”) este focul care desființează motivația şi aparența trecerii-viață;
- □clinarea (“C□d sărut□du-te mă-nclin / Tu iarăşi mă sărută”) este □clinarecu-sărut (adică sărutul menține, □treține continuitatea-unitatea spiralei energetice a transcenderii), este jertfirea de sine, pentru a regăsi Sinele Transcens, adevărat; sărutulcontinuitate absolută este oul, refacerea cercului (sferei)-demiurg;
- a fugi □ lume, a pierde urmele - □seamnă a fugi de iluzie, a pierde vălurile ființei vechi-urmele, pentru a sosi □ noua, hieratic, suprasensibila Fiinţă-Sine. A fugi □seamnă a pleca vehement. A pierde - a uita vehement.

11. A URMA

A urma (“O urma ad□c □ vis / De suflet să se prindă”) □seamnă a crea urme, o cale, o structură, o lume, lumea visului (aici), a Mythos-ului. Sunt urmăririle-urmările, stigmatele Eros-ului: a-i crea ei □seşi personalitatea, prin urmele lui. Personalitatea creată prin el, reunirea prin el, cu uranicul, cu esența veşnică a Eros-ului-Spirit. Urmareaurmărire este afirmarea eternei dependenţe: nu există libertate absolută, ci eliberare față de ceva, şi □robire față de opusul a celui ceva. At□a doar că □robirea-urmare cu urme nu se face cu iluzii, ci cu chipuri-arhetipuri, □ cadrul Ritualului-□robire supremă (dar şi eliberare supremă, de toate reziduurile fenomenalului: voievod şi demon (lumină şi □tuneric). Dependența de origine este Suprema Dependenţă. Nu poți scăpa de ea dec□ prin eventualitatea Nirvanei - dob□dită, □să, după vehemența ultimă a Ființei: zborul cosmic, demiurgic şi apocaliptic: (I-132-133): “Porni luceafărul …/ Nu e nimic şi totuşi e / O sete care-l soarbe. / E un ad□c asemene / Uitării celei oarbe. ”. Dar şi Revelația Nirvanei, după inițierea supremă, □ cooperare la demiurgie şi apocalipsă (eschatologic), este tot o dependență: dependența de negaţie - sorbirea este dependența de cel care soarbe, uitarea oarbă este dependență de cel care produce posibilitatea uitării şi a orbirii. Există, mereu, Originea. Revelația acestui adevăr, al veşnicei robii, care răzbate dincolo de euforie, de extazul erosului sau de deznădejdea aşa-zis eliberatoare a nebuniei, a chinului, a morţii prin chin, care spirituale şteargă memoria - nu pot ascunde eterna nelinişte eminesciană; aceasta este condiția cosmică. Liniştea “la marginea mării” este relativă şi relațională: ea este a Păm□tului-Titan (singurătatea este CU: luceferii, apele etc.). Iar Păm□tul-Titan est □ luptă cu □-văluirea punitivă (asupra lui, asupra oamenilor-Om), din partea lui Ormuzd.

Veşnica angoasă a c□tăririi originii atinge paroxismul, ultimele consecințe, □ *Memento mori*, unde răm□e □trebarea, ca unică stăp□itoare a Spiritului - unică echivalență metafizică a Spiritului (ca substitut al Spiritului, al eternității). Răm□e laculagheazimă (apă vie) al nemuririi - dar apa-agheazimă nu este lac definitiv prin sine: ea presupune hieratismul, dar potențează, implicit, şi, expresia. Iar expresia cere originea, originea cere □trebarea - şi dincolo de acestea , este, mereu, Eminescu. Adică - Spiritul. C□tecul-c□tul. Valurile-v□turile. Vehemența pentru a nu auzi, etern, glasul □trebării: c□e le vor sparge? C□e-o să le-nece? (pe c□e dintre ele, dar şi c□e dintre formele de vehemență paroxistică, spre Calea-Dac). De ce? Cine eşti? Cum eşti?

□ntrebările despre divinitatea nu rezolvă problema Ființei (“□ ăst spaț”) ci Ființa trebuie să facă efortul transfigurării, pentru a trece Spiritului dincolo de “uşi”. “Cum eşti tu nimeni n-o ştie… Nici un chip pe care lumea ți-l atribuieşte ție / Nu-i etern, ci cu mari cete d-□geri, de ființi o mie, / C-un cer □cărcat de mite sfințești din ev □ ev… Tu măsuri intervalul de la leagăn p□’la groapă / □n ăst spaț nu-i adevărul… Tu ned□d vo dezlegare, duci l-a dezlegării uşi… E apus de zeitate şi-asfințire de idei… Se-nmulțesc semnele vremei…”.
Pentru Spiritul obosit de expresia Logos - se oferă “semnele vremei” - secreteleexpresii ale divinului. Universul munţilor - terorizat de Apocalips şi / sau Mahapralaya?
Nu. Spiritul expresiv □u351 si dă seama că răspunsul este dintr-un punct de vedere, adică dintr-o lume spre cealaltă, unde şi de unde se preface □ □trebare, iar şi iar : “ned□d dezlegare, duci l-a dezlegării uşi” - dar Eminescu nu vorbeşte despre cealaltă lume, ci despre stările Spiritului: iluzionare à eliberat de iluzii. Dar eliberat de iluzii nu □seamnă libertate absolută - ci □robire către Sinele Divin. Adică, obligat să fii conform firii sale mistice. Neexprimat. Şi non-exprimarea va exploda, iar, □ exprimare-Logos - şi, tot aşa, la infinit.
Miturile sunt eterne, dar se scufundă şi apar odată cu cerul: cerul este starea Spiritului - care se schimbă □ starea Păm□t - stare a □robirii către □-văluirea iluziilor (cel puțin, aceasta este intenția lui Ormuzd, față de raportul Om-Păm□t) - sau sub iluzii, pentru a te □străina, ca Spirit, at□ de tine, c□ şi de orice alte ipostaze ale eu-lui. Credinţa pare a fi un “amănunt” care-i scapă (subliniem: aparent) lui Eminescu.
Cultul său pentru c□t (orfism) arată că: izbăvirea este prin echilibrare, prin (a) plecarea □ fața muzicii sferelor, □ cădere sau □ □ălțare, lumile au o respirație măreață: scopul, care nu este divinitatea ca atingere, ci ca tindere eternă, t□jire, dor, eros etern. De aceea se m□tuie cuplul cu doi tineri (singuri)-doi copii (cu plete lungi, bălaie = rude mari, □părăteşti - căci cuplul se dizolvă □ gregaritatea luminii, pletele de aur) - şi nu se m□tuie Luceafărul. Trebuie renunțat la demonismul răzvrătirii, al □trebării, mai cu seamă. Trebuie depăşită această etapă demonică - □ favoarea impasibilității ek-statice. Odă lui Satan? (*Andrei Mureşanu* l-403) . Da, este un sens şi □ zbatere: a te chinui, a spera □ Nirvana dacică (*Rugăciunea unui dac*) au şi ele un sens - dar □păcarea de după luptă, oboseala de după sc□bă - face ca, □ *Odin şi Poetul,* să aibă loc Revelația, prin □ecarea-cobor□e: adică, umilirea față de propria revoltă şi acceptarea sfatului zeiesc al lui Odin: (l-255) “Sărman copil - zise bătr□ul zeu - / De ce răscoleşti tu toată durerea / Ce sufletul tău a cuprins? / Nu crede că-n furtună, □ durere, / □n arderea unei păduri bătr□e, / □n arderea şi-amestecul hidos / Al g□durilor unui neferice / E frumusețea. Nu - □ seninul. / □n liniştea ad□că sufletească, / Acolo vei găsi adevărata / Unica frumusețe”.
Acesta este sensul liturghiei eminesciene. Vehemență - pentru liniştire, Căutarea - pentru neaflare, ci pentru Revelație. Căci a afla ce cauți ar □semna că lumea aceasta nu e iluzorie, ci este rotundă, conțin□du-şi scopul (ca miez-esență) - că este logică, că se □şiruie, gestual, Logos-ul, nedegradat □tre căutare şi găsire. E adevărat oare? Nu. Căutarea eşti obligat s-o faci tocmai pentru a-ți dovedi, paroxistic, cu maximă vehemență, că nu poți găsi şi nu ai ce găsi. Abia această constatare paradoxală este m□tuitoare, căci te obligă să te scufunzi □ sinele tău, curățat de exploziile disperării şi frăm□tărilor - şi acolo, □ ad□cul tău, să descoperi că nu logica Logos, ci saltul ilogic, negarea Logos-ului, salvează Ființa şi Logos-ului, transfigur□du-le, eliber□du-le de ele □seşi. Această clipă a Revelației-m□tuire prin vehemența negării - este clipa lui Goethe-Faust, ea trebuie suspendată, este unică şi sublimă. Continuată, □ logica sfinții-cuget, ar □muia-□josi v□tejurile cugetului. Necontinuată, fixată hieratic, ea transfigurează Logos-ul □ Mythos, iluziile versatile, □ arhetipuri eterne.
Frumuseţea este suspendarea, □ clip negării paroxistice, a Logos-ului-Ființă. Zeii sunt suspendările, nu sunt permanențele. “Formele” lor (entelehice) se scufundă, căci nu i-ai suspendat hieratic, □ Sinele Divin (prin eforturi spiritual personal) - dar reapar □ momentul suspendării reuşite: □ecul-transcendere, din *Odin şi Poetul*.
Orice ratare a suspendării face să apună zeii - orice reuşită a suspendării regurgitează zeii din g□lejul Lupului Fenrir. Spiritul este regăsit, din Logosul negat-pierdut □ Mythos, doar prin suspendare.
Asfințirea de zei este asfințire de idei (căci cugetul este amprentat de Spirit). Ap vie a lacului, agheazima, este plutirea □ pneuma divină, □ starea de suspendare eternă. Revelația eternă. Este absurdă, de ne□chipuit (ca orice se smulge □-văluirii Măyei). De aceea, Eminescu alege calea “rezonabilă”, umană, a poeziei-picătură-dinagheazimă. Se pregăteşte să □frunte absurdul enorm al suspendării eterne, □să (l-287)
“Nu-mi mai chinui cugetarea cu-ntrebări nedezlegate / Să citesc □ cartea lumii semne ce mai nu le-am scris”. Eşti ceea ce eşti, eşti ceea ce dovedeşti a fi (□ fața Martorului Sacru - Sinele Divin). Eşti, spiritual, ceea ce poți □cifra, ceea ce poți prinde, □ zona-culoar către Revelație. Zona-semn este semantizată de ceea ce poți tu să oferi, ca jertfă □tru recuperarea Spiritului. Dacă nu □cifrezi □ semne tu (“mai nu le-am scris”) - nu eşti. Mai exact, desființezi vehemența (starea propulsatorie spre originar). □ntrebarea fără vehemență este senina □ţelepciune (dar obținută ca stare de post-vehemență!), liniştea ad□că, adevărată, unica frumusețe, de care vorbea Odin.
*****
*** ***
12. □NGHEȚ - ARDERE - APRINDERE - STINGERE - A SUSPINA, A SUR□DE, A Z□MBI, A R□DE
Lupta / colaborare dintre Demiurg şi Satana, pentru a nelinişti Omul şi a-i trezi

dorul de liniştea eternă, de repaos, este mai evidentă ca oriunde semnificaţiile dezvoltate de verbele arderii şi luminării: a arde, a aprinde, a străluci, a gheţa ("strălucire rece"), a re, a sure, a răsări, a (se) stinge, a lumina.
ARDERE. "Iar duh dă-i tu, Zalmoxe, săm ţă de lumină / Din duhul gurei tale ce arde şi gheaţă". Zalmoxe este s burele vieţii şi morţii, Focul său-lumină are dublă funcţie: să ardă alb = viaţă, să ardă negru = să ucidă (ghe ul). Focul este modalitatea dublă de fiinţare: r duiala cosmică şi r duiala mistică. Viu (sensul iluzionării) şi demonic-mistic (sensul retragerii din iluzie). Deci, arderea şi gheţul sunt cele două feţe ale Focului, cele două aspecte ale fiinţării.
Poate să fie consumul iluzionării-ipostaziere: "Ardeţi acele p ze cu corpuri de ninsori" - dar poate fi şi str gere de energie pentru eternitatea Eden? "Ar atrage-n visu-i m dru a izvoarelor murmururi, / Umbra umedă din codri, stelele ce ard de-a pururi". Focul poate fi aducerea energiei răzvrătite a Satanei, din ad curile urii mistice: "Privirea ta mă arde (arde iluzia-fiinţă, pentru a o retransforma entelehia frumuseţii, uranicul frumuseţii: "să răsai… o stea mai m dră dec ele") - "Pe negre viţele-i de păr / Coroana arde pare": e noaptea bogată, care-şi cere tributul energetic, revenirea ei para-coroană, reintroducerea ei cercul mistic al Spiritului originar. Doar Focul poate fi şi jertfire pentru păcare, jertfirea benevolă a luminii-lume, pentru a se reintegra liniştea hieratică: "Arde-n candel-o lumină c un s bure de mac".
Arderea poate fi semn al deznădejdii-dor, tensiune, atracţie spre ceea ce fiinţa nu poate sau nu vrea să ofere: "Şi inima aceea, ce geme de durere, / Şi sufletul acela, ce c tă amorţit… / E sufletul ce arde de dor nemărginit". Inima este centru energetic, dar e seacă de energia adevărată, geamătul este semnul Focului lipsă, al neajungerii la Focul finalitate, Focul-Revelaţie.
Dorul este ritmul-prelungire metafizic, mistic, a inimii-fiinţă. Dorul locuieşte inima, simbol al fiinţei năzuitoare spre Revelaţie, dar limitată, determinată de neputinţelecomplăceri iluzia-viaţă, Omul se conjoară de viaţă, ca de minciună. Dorul-Foc este dorinţa de stingere (paradoxal!), ca moarte a Focului fals, pentru revelarea Focului adevărat.
"Sufletul arde-n iubire ca para": ipostaza renunţării la inima-centru-energetic, pentru moartea fiinţei vechi-cpie (coasa oamenilor de la cp - este un semicerc stg, al morţii) şi pentru vierea vegetală şi sferică a fiinţei noi (toaca şi, mai ales, clopotul, centru al focului vegetal şi metalic, para focului; dar clopot = şi reunirea celor două semicercuri tr-o sferă deschis-chis orfică).
APRINDERE-STINGERE
Aprinderea este semnul dorinţei de a schima focurile - Focul evident, schimbat cu cel mistic: "Şi c de viu s-aprinde el / n orişicare sară, / Spre umbra negrului castel / Cd ea o să-i apară". Focul-aprindere este ştiinţa-proiect al plinirii, al recuperării tru entelehie a perfecţiunii: Frumuseţe, Bine, Adevăr. La fel : "Ddu-mi din ochiul tău senin / O rază dinadins, / n calea timpilor ce vin / O stea s-ar fi aprins" - steaua ar fi vestit trecerea Ei regnul mistic, Focul evident era doar un semnal pentru Stingere- -Aprindere, adică pentru Focul mistic, nonevident. Stingerea-Aprinderea pot fi, să, şi cuprinderi mreaja circularităţii-iluzie a existenţei: "Un soare de s-ar stinge-n cer / Saprinde iarăşi soare". Cele două, intrate aparentă opoziţie, reprezintă anularea sensului Focului, trecerea pe lgă mistica Focului, pe lgă esenţa Focului.
A SUSPINA
Suspinul poate fi Focul la limită, Logos-ul-Foc evident, locuit de Logos-Foc mistic, Zona Eros, unde fierbinte este nucleul care marchează adevărul-eros: (I-62) "Pune gura lui fierbinte pe-a ei buze ce suspină"; (I-85) "Şi parc-ai vrea a-mi spune ceva… apoi suspini": suspinul este erosul, Logos deplin, al scufundării tăcerea plinirii, suspendarea plinirii.
A SURDE
Surul şi zbetul sunt aureola care soţeşte eros-ul eminescian, promiţd trecerea hotarului spre plinire, suspendd clipa ek-stasis, smulgd fiinţa şi aducd-o firea ei adevărată, cea edenică.
A ZMBI
Surul şi zbetul sunt prevestirea anulării căderii din paradis, prin re-unirea datorată forţei-eros: (I-62) "Ea zbind u351 si mişcă dulce a ei buze mici, subţiri" sau (I-124): "Ea privea cu un sur, / El tremura-n oglindă… ".
Căderea prin iubire seamnă ălţare. Dacă zbetul fetei de părat din *Călin (file din poveste*) (I-63) este soţit de tristeţe, aceasta fiind o stare ambiguă: oare este nimbul rămas după cădere, sau promisiunea reluării nimbului, refacerea nimbului, căci nu există cădere prin eros: "Ea zbind şi trist se uită, şopoteşte bld din gură: / - Zburător cu plete negre, vin'la noapte de mă fură". Mai curd, ea, aliindu-se cu Satana-Lucifer (Zburător), ştie că dezlănţuie competiţia cea mare, tre adversarii cooperanţidemiurgi, Satan şi Dumnezeu. Şi, deci, gelos, adversarul, adică Dumnezeu, va voi s-o mtuie, va acorda cu at mai multă atenţie, va voi cu at mai mult s-o mtuie, deci să-i anuleze căderea, cu c ea este mai fascinată-răpită (scoasă din fire) de Satan-Zburător.
Ambiţia Demiurgului, se pare, este cartea cea mare pe care joacă femeia-haos. Ea ştie despre nevoia de expresie, de cunoaştere a sinelui, din partea Demiurgului. Consecutiv acestei nevoi de aflare, Demiurgul este legat, mod necesar, de haosul-"materie primă"-femeie. Deci, totdeauna, femeia eminesciană va avea drept atitudine predominantă şi de profunzime Surul-Zbetul enigmatic. Ea ştie, ea va fi

instrumentul □-dumnezeirii şi re-□dumnezeirii lumii, prin ea se m□tuie Dumnezeu pe sine. Deci, ea, chiar nem□tuită, este □ contact permanent cu neliniştile expresive (cu finalitate soteriologică) divine. Ce să vrea mai mult?

R□S

R□ul nu este specific feminin, căci este prea ferm. Nu este ambiguu, ci este creator a două modalități distincte de existență:

a) existența □ □fr□gere recunoscută;

b) existența □ victorie spirituală ştiută.

"Eu am r□, n-am zis nimica" - este confirmarea, prin r□ negru, a sărăciei energetice, a neputinței de transcendere-□florire albastră □ Arborele Cosmic, a răm□erii □ starea de tensiune, dor-tristețe.

Ducii daci (I-275) "R□ şi r□ul □senină ad□cita lor paloare… / se sting una c□e una faclele mirositoare, / Se sting una c□e una viețile ducilor daci". Victoria lor spirituală este clară, şi r□ul nu este doar sfidare - ci confirmare vehementă a depăşiri iluziei şi adaptării la cunoaşterea spirituală superioară - moartea! Ei sunt "ca brazi de munte" (simbolul resurecției, victoriei, □thman-□-pisc), sunt □brăcați, deci re-□carnați, □ piei de tigru şi de leu (s-au substituit timpului, devenind, din □gurgitați (de timp) - □gurgitatori şi regurgitatori ai timpului, □ calitatea lor aprig-solară de tigri-lei), beau din cupe-cranii - deci, s-au □părtăşit din moartea-cunoaştere supremă.

Liturghia neagră a stingerii faclelor-vieți este, de fapt, liturghia Focului mistic, □tru care sau inițiat, prin etapele de mai sus.

*

* *

[1] N.A. Berdiaev, *Adevăr şi revelaţie*, Editura de Vest, Timişoara, 1993, p. 186.

*,**,*** Echivalările dintre paranteze ne aparțin.

PARTEA A VI-A: SENSURI COSMICE ŞI LITURGHIA SEMNELORSIMBOLURI

Ca univers-cosmos creat prin Spirit, universul eminescian este unul simultan. Spiritul amprentează simultan Haosul, form□d zone asupra cărora stăp□irea Spiritului Demiurg este unica legătură. Continuitatea, la Eminescu, nu □seamnă parcurgere, ci simultaneitate şi ubicuitate. Deci, deşi creat ca univers spațio-temporal, universul lui Eminescu funcționează ca Eden. Deşi creat ca Logos diferențiator, funcționează ca Mythos. Degradarea Logos-ului produce crize, tulburări spirituale: nu discontinuități spațiotemporale, disparate sau opuse - ci ca nivele energetice ale Spiritului, conştient că, după exprimare-Logos, trebuie să se re-energetizeze. Sau, cel puțin, să blocheze scurgerile de energie, să limiteze degradarea Logos-ului: ochiul magic-Luna opreşte banalizarea gestualității, retopind gesturile □ zona liturgicului re-edenizat, greva ritmului (*Scrisoarea II*) reface, pe dinăuntru, Ritmul Sacru (care se dispersa, □u351 si pierdea coeziunea, prin utilizarea □tru re-haotizare, banalizare, limitare fără finalitate-Spirit) Focul care să retragă □ el amprentele monstruoase ale hiperinflației Logos-ului (*Scrisoarea III*: degenerarea iloţi - □ definitiv, dereglare orfic-esențială), nebunia reintegratoare, prin sfărmarea orgii-"organe" (*Scrisoarea IV*), □ favoarea unei tăceri de la □ceput de lume, singura care ar reabilita Logos-ul pierdut prin neadaptarea la piatra-haos (feminitatea, față de care hiperinflația de vorbe şi gesturi a creat criza Logos-ului); la fel, □demnul subtil la curajul asumării Logos-ului care să redea, din ad□curile pietrei, Binele-Frumosul-Adevărul - elimin□d iluzia. Prin neadecvarea şi lipsa de curaj a Logos-ului, demonul nu mai devine cooperant demiurgic, ci stăp□ care oferă hegemonia haosului-Femeia Dalilă, luciferizată (*Scrisoarea V*).

Străbaterea este efortul spiritual de refacere a centrului de influență asupra haosului amprentat: Muntele. De aceea, calul nu este element de străbatere, ci este semn pentru diferența calitativă care se iveşte □tre lumi, pentru diferența tensională a zonelor de amprentare spirituală. Nu cu calul se săv□şeşte □ălțarea, dar calul este prezent la urcarea Muntelui de către Arald, tocmai pentru a marca disperata criză de străbatere spirituală, □ care intrase Arald: Arald are nevoie de adaosul spiritual, ca suport al dinamismului spiritual. Calul este ipostaza Arald-□-criza spirituală, sau, cel puțin, este conformarea crizei spirituale a lui Arald.

Atunci c□d va ajunge la Mag, calul va dispărea, căci Arald se va □țelegeechilibra, iarăşi, pe sine.

Calul este suportul de energie spirituală, energie necesară regăsirii Sinelui □ care nu se mai crede, sau care ar fi uitat. □n *Povestea teiului* (I-80), sau □ *Făt-Frumos din tei* (I-54), apariția lui, călare, este pentru că Ea este călare: disperarea ei cere suportul-adaos energetic (nu doar funcţia psihopompă a calului), pentru a pătrunde □ labirintul inițiatic al codrului şi a avea curajul să □veţe să moară, adică, să capete curajul să cunoască supremația Spiritului asupra ispitelor-iluzii. Calul Ei alb se completează cu calul Lui negru, de fapt, calul Ei alb (non-ocult) se transfigurează □ calul lui negru (ocult), p□ă la stadiul de contopire □tr-un singur cal, atunci c□d ei sunt cuprinşi □ cercul-□brățişare-Eros: tot alături călăresc - □seamnă că alăturarea lor desființează opoziția cailor (albnegru), reunind călăreții, □tru consubstanțialitate: şi călăresc acelaşi cal - de data aceasta, calul dezvolt□du-şi funcția psihopompă ("lară cornul plin de jale / Sună dulce, sună greu (…) Mai □cet, tot mai □cet, / Mai departe… mai departe" - orfismul le dizolvă formele □ Entelehie-Eros). Căci neinițiatul cal alb a trecut □ misticul cal negru, al nopţii bogate. □n plus, negru este nu calul, ci, de fapt, călărețul este negru: el este Cavalerul Mistic al Graalului, al tainei iubirii cosmice. Cornul lui de argint este punte energetică spre rezolvarea crizei □ moartea re-edenizare. Cornul de argint este luna, trecerea □ starea de Spirit Pur. Teiul este substitutul Magului, ca V□f, punct fix central al Muntelui

(energetic al) Cosmosului: "… teiul vechi şi sf□t, / Ce cu flori p□ă-n păm□t, / Un izvor vrăjit ascunde". Florile sunt cercurile-undele energetice, trimise spre amprentare, asupra haosului, asupra Ei (elementul feminin Izvorul vrăjit este V□ful Ocult al Muntelui, de unde se distribuie, omogen, energia de recuperare a amprentelor spirituale, spre origine. Izvorul este originea: izvorul doar aparent porneşte spre lume, căci găsirea-Revelare a izvorului echivalează cu recuperarea, cu □toarcerea dinspre lume, spre Sinele Spiritual. Izvorul revelat (mistic) este, deci, echivalentul sau substitutul V□fului Muntelui, deci nu aparține orizontalei, ci zenitului-verticalei.
Iată schimbarea sensurilor cosmice, prin liturghia semnelor-simboluri.
Caii zeilor, □ bătălia ritualică a zeilor (de fapt, un Ritual inițiatic □tru halele mării - zona ocultă a energiei divine, foarte apropiată de non-manifestarea-deitatea lui Meister Eckhart) din *Memento mori* (I-270), ilustrează criza energetică a zeilor (entelehii manifestate-exprimate), criză care □ conduce la perceperea lumii ca hiperinflație a cantității şi calității de zei: ei percep lumea ca pe o stare de confruntare (deci, parțial cel puțin, sunt antrenați □ zona v□tejului-iluzie). C□d este vorba de Zeus cel neutru, deci echilibrat (căci nu simte nici o clipă nevoia confruntării, a soluţiei Cain - Cain fiind unealtă soteriologică, dar şi □şelat: el percepe formele, pe care le distruge, dar dacă ar percepe sursa unitară, ar pierde sensul şi exercițiul distrugerii) - Zeus urcă bolta "Pe o stea de vultur trasă": evident, se situează, sau se apropie, de v□ful Muntelui Cosmic, v□f marcat de stea.
Atunci c□d criza-confruntare, c□d energia pierdută a Privirii nu mai percepe hiperinflația formelor-zei, se produce căderea □ halele sure ale mării, unde cai nu mai sunt, unde ospățul este veşnic. Astfel, □ liturghia eminesciană, intervine o nouă inversare a sensurilor cosmice, tot □ legătură cu verticala: căderea este adevărata □ălțare la Sinele Spiritual: prin cădere lepezi trufia şi violenţa-vehemenţa Cain, pentru a te regăsi □ Odin□ţeleptul, unificatorul, care revelează Entelehia Frumuseții. Sensul cristic se regăseşte: cei umili (smeriți) se vor □ălța, şi se vor □ălța pentru că vor fi pierdut povara inutilă a orbirii, a tulburării şi pierderii energetice. Ei vor şti, cei smeriți, că Privirea nu trebuie dispersată spre formele lumii, care nu merită focul din privire (lacom-dispersiv), ci focul din privire (unificator-recuperator) trebuie să fie al obsesiei unicului punct: Punctul de Mişcare, reconvertit □ V□f Stabil al Muntelui. Iarăşi, un element specific al liturghiei eminesciene.
Caii albi c-a mării spume (I-264) sunt "l□g-izvoare □florite" □ zona mistică, de sub Muntele Cosmic. Deci, spuma mării-caii sunt energiile-reziduuri ale iluzionării: caii sunt contururi, □tre care se recuperează, consolid□du-se □ V□f Energetic, tot ceea ce se pierduse-dispersase □ frăm□tarea valurilor. Ei, caii-spune ale mării, sunt, deci, sinonimi cu Izvorul-Eden-V□f-Mistic (□tors □ jos, □ perigeu, □ nadir) al Muntelui Cosmic al Creației.
Tot izvoare energetice (v□furi de munte) sunt caii lunei albi ca neaua, care "storc cu gura must de struguri" (I-268): luna □săşi este v□f al Muntelui Cosmic (□ nadir, Monastirea Lunii e-n vale), iar strugurii sunt soarele lichid, pe care caii lunei □ reconcentrează spiritual. Soarele este v□ful-zenit al Muntelui Cosmic.
Deci, axa lumii-Muntele are zenitul solar şi nadirul lunar, egal □cărcați energetic. Noaptea nu este zona lunii, ci zona-stare energetică mistică, □ care se concentrează, □ nuntă ocultă, cei doi poli energetici: Soarele (Negru-Ocult) şi Luna. De aceea □ lacul-monadă din codru (*La mijloc de codru*), □ noaptea bogată a codrului (ca stare mistică a codrului), se reflectă cei doi poli energetici cooperanți: Soarele şi Luna ("□n ad□cu-i [balta monadă] se pătrunde / Şi de lună şi de soare…").
Şi lebedele sunt echivalente ale v□fului lunar:
a) pe de o parte, sunt comparați caii energetici cu lebedele ((I-264) "Coamele flutur c-argintul, / Ca la lebede se-ndoaie g□ul lor …"),
b) pe de altă parte, lebedele sunt substitute funcționale ale lunii*: "Sunt domnitoare peste ape", tot aşa ca luna ("Lună tu, stăp□-a mării…"): (I-114) "Numai lebedele albe… / Domnitoare peste ape…"
Ca şi caii re-energetizanți ai zeilor, pe care aceştia □ □calecă, □u351 si refacrestructurează statura zeiască: (Zeii) cheamă (prin corn de aur = punte solară, dinspre ei spre izvorul energetic-v□f al Muntelui solar) caii… "Şi pe ei, zeii □calic" etc. - cerboaicele (albe) sunt mulse (mulsul este echivalent cu □călecatul re-energetizant, căci devin surse de lapte-lumină, energie divină - dar, de data aceasta, □călecatul-muls trimite la tipul cosmic feminin) de către zeițele vegetale ieşite din copaci: "la cerboaice se □clin" (deci, le recunosc drept origini-v□furi de munte, surse energetice-divine supreme - şi, prin □clinare, se identifică cu cerboaicele: zeiţele-arbori devin zeiţe-cerboaice, adică zeițe cu potențial de vehemență energetică-demiugică; păstr□d, □să, originea zeiţe-arbori, ele păstrează potențialitatea ciclicității Focului) - "şi □ doniți sunătoare / Laptele-n cadență curge, codrul-mpl□t c-un murmur lin". Este murmurul Izvorului Sacru = □toarcere □ V□ful Orfic al Muntelui Cosmic, căci orfismul dizolvă labirintul codrilor □ laptele-lumină-Revelație.
Cerboaicele albe se transfigurează □ zeițe-cerboaice, dar şi □ lebezi-albe-luntre: luntrea este V□ful Mişcător (Puntea Divină) al Muntelui, □ sensul de plutire, glisare pe deasupra formelor, verific□d stăp□irea asupra lor. Luntrea este confirmarea □ exercițiul funcțiunii (evident) autorității V□fului de Munte Cosmic: (I-264) "Luntrea cea de lebezi trase mai departe, mai departe, / Fuge pe-albele oglinde ale apei." (de remarcat sintagma repetată mai departe, trimiț□d la zona sacral-eternă, la cunoaşterea supremă-moarte: fuga pe oglinda apei este fuga de forme, spre starea entelehică-proiectată a lunii, de

dincolo de orice ambiguitate-oglindire: fuga spre suspendarea-fixare V f).
Luntrea este a morţii, “mai departe, mai departe” devine echivalentul cercurilor care topesc formele fenomenalităţii. Apele nu mai sunt valuri (vehemenţa iluziei), ci oglindă: vehemenţa este fr tă de ambiguitate, iar prin fuga-plutire, ambiguitatea va fi supusă stării de ţelepciune-seninătate. Etajele energetice au fost desfiinţate p ă la confuzie: oglinda permite trecerea, unul prin altul, a etajelor-stări energetice ale Fiinţei. Apa-oglinda este, deci, şi ea, echivalentul V fului Muntelui, care convergenţa tuturor ambiguităţilor fenomenalului vor naşte Steaua-Revelaţie. Căci, apa-oglindă se mută treaga zonă uranică: lună, soare, stele şi chipul dragei mele; apa-oglindă este, de fapt, cosmosul imploziv, interiorizat faţa sa ocultă, profund compresivă. Prin Eros, cosmosul s-a resorbit Punctul-Origine, Sinea-Spirituală. Apa-oglindă este sinonimul Sinei Spirituale

PARTEA A VII-A **PRIVIREA CA FOC MISTIC**

Privirea este singura justificare plan sacru, a ochiului. n ***Luceafărul***, doar raza-privire produce relevanţa, text, a ochiului sacral: “Sub raza ochiului senin …”. Astfel, ochi fără privire devine geană (“i-nchide geana dulce” - ***Luceafărul***) - sau, ***Strigoii***, orbire-viziune magică interioară (cosmogonică sau veghetoare a dharmei): magului “Barba-n păm t i-ajunge şi genele la piept” apoi, după ce Arald şi regina (ca strigoi) “Cu genele lăsate pe ochi păienjeniţi” (privire retrasă spre labirintul haosului originar) reintră templul-munte, “Bătr ul-şi pleacă geana şi iar răm e orb …”.
Privirea care arde este faustică, atotcunoscătoare, retrăg d formele şi resorbindu-le Spiritul Unic, luciferic (sensul de funebru = atot globator, prin suprema cunoaştere: Moartea).
(I-127) Ochii ce lucesc ad c, himeric sunt ochii aiurării (expulzarea formelor, pentru selectarea şi decantarea esenţei-Spirit).
(I-128) “Privirea ta mă arde” - adică, privirea ta mă re-cunoaşte, i topeşte amprentele, retrăg d energia din ele şi absorbind-o, unific d-o Spiritul Suprem.
Focul mistic este perceput, tr-o primă fază, ca ochi care gheaţă: privirea lucifericăă este focul mistic, focul rece, căci retrage expansiunea risipitoare de energie, tro implozie energetică, atotrecuperatoare.
“Ca setea cea eternă ce-o au dupăolaltă / Lumina de-ntuneric şi marmora de daltă” (I-168) - ilustrează tocmai dialectica-blestem din privirea născătoare (re-născătoare, revelatoare) şi v tejul-iluzie, obiectul Privirii.
ntunericul este focul mistic, care ciopleşte-absoarbe, dinafară, restructur d - tot ce focul-iluzie risipeşte-dispersează. Focul mistic este dalta care, prin regresia spirituală, dă sens luminii dispersive, care dă ziua, ca stare de lipsă de finalitate, dizarmonie semantică, secătuire semantică, de-semantizare. Sensul-finalitate i-l dă Logos-ul-Mythos, re-ordonator, economisind spre sens Logos-ul dispersiv.
mpăcarea celor două tendinţe este resemantizarea paroxistic-energetică: noapte bogată = Logos remitizat, Logos confundat cu (confundat) Mythos.
Eminescu a re văţat, de la antici, Tăcerea. Preţul Cuv tului ar fi uitarea Privirii-Viziunii. Şi Eminescu ştie acest lucru: Cuv tul lui este comprimarea Tăcerii, Viziuniic tul ocult.

*

* *

1. A se uita (I-59) are uneori:
a) şi sensul de privire-penetrare dincolo de limitele formalului-fenomenalului, alteori şi
b) sensul de uitare - uitare a aceea ce fusese, ca relevanţă şi succesivitate fenomenală, pentru anamneza Mythos-ului: (I-59) “Ea se uită (…) lar ochii ei albaştri / Toate basmele s-adună”.

*

* *

(I-140) “Eu mă uitam prin ramuri / Şi aşteptam să te arăţi / La geamuri”:
a) pe de-o parte, privirea prin ramuri, adică din punctul de vedere al ramurilor, al nopţii bogate a codrului, dar şi
b) uit du-se pe sine, cel dintre ramuri, pentru a chema şi a se regăsi arhetipul Cec - prin regăsirea Ei-semicercul lipsă; Ea trebuie să se arate la geamuri: El aştepta revelaţia Ei, ca transparentizare a zidului dintre ei, pentru contopirea cercul-nimb, sub Arborele-Axă (noaptea bogată, noaptea oprită Arbore Cosmic: “Ca noaptea loc să steie [noaptea devine cu Axa-Esenţă a Lumii] / n veci alături, să te am / Femeie” - alăturarea sacră duce la androginizarea Fiinţei).

*

* *

2. Privirea este “raza ochiului senin”: este penetrare-revelaţie şi este revelatorie, dezvăluind Spiritul activ, dar dez-văluind şi, haosul amprentat, amprentele energetice ale Sinelui-Spirit Activ. Privirea-rază este revelatorie de sine, şi recuperatoare de sine, obiectul-amprentă cosmică. Privirea, deci, prin esenţa revelatorie, renaşte Arhetipul Cerc.
(I-136) “Sub raza ochiului senin (…) Cu farmecul luminii reci / G dirile-mi străbate / Revarsă linişte de veci / Pe noaptea mea de patemi” - este evidentă complexitatea funcţională a privirii: I. Penetrare (“străbate-mi g durile”) pentru a cuceri, a impregna şi a depăşi g direa-plan raţional al lumii, II. recuperare (din g dire să extragă - re-cunoască Sinele energetic-spiritual), pentru a fascina Sinele străinat

amprentă a g□dirii-cuget, spre al prinde □ mreajă şi a-l fermeca, adică a-l reduce şi reuni (reabilita) □ Spiritul Unic, Suprem: linişte de veci - □ "noaptea de patemi" (noaptea bogată, paroxistic tensionată, latent, pentru demiurgie).
Se observă că marea (acvaticul) este spațiul a) recuperării-reabilitării □ unicitate, b) prin fascinație a liniştirii-regăsirii: revarsă (a. potopeşte-purifică şi b. cuprinde totul, pentru a trece dincolo, □ Esență).
*
* *
3. A vedea
Şi a vedea □seamnă a privi, dar nu a revela: ridicarea ochilor este doar prima parte a privirii procesuale (intenţia de regăsire-recuperare), dar vederea nu şi penetrează nu farmecă-fascinează, pentru a aduce-reuni. A vedea păstrează diferențierea Spirit-haos: (I-136) "Ea □bătată de amor, / Ridică ochii. Vede / Luceafărul. Şi-ncetişor / Dorințele-i □crede" (dorinţele răm□ ale ei, personalizate, nu mai fac parte din zestrea focului comun, demonic şi demiurgic, al primelor apariții, c□d dorința era fascinație, şi Logos-ul dorinței era tăcere activă, regăsire a farmecului sf□t (Mythos, cu Logos contopit) ce nu-l mai pot pricepe. A nu mai putea pricepe - produce disoluția ordinii-Logos, □apoi □ extazul-visare-Mythos).
La Eminescu, a vedea nu trimite neapărat la viziune, pentru că privireaemitizantă este resimțită ca un proces, un şir (interior) de etape, spre a pregăti Revelația finală-viziune: (I-246) "Şi privesc (…) Codrii de secoli (…) eu privesc şi tot privesc / La vo piatră ce □seamnă a istoriei hotară (…)".
La Eminescu, viziunea magică, ocultă, nici nu este numită, ci este sugerată doar, cu maximă subtilitate, ca rezultat final al PRIVIRII INIŢIATICE: (I-304) "Deasupra vedea stele şi dedesuptu-i stele (deci, a vedea nu □seamnă □că viziune, ci pregătirea viziunii, ca integrare □ procesualitatea inițiatică, mai complexă, a privirii)… Cu ochii plini de lacrimi la acea stea priveşte [acea stea, abia acum, concentrează esența revelatorie, □că imponderabil exprimată □ pluralul anterior, stele]".
Mai cur□d, numele viziunii magice este iubire: (I-308) "Şi raza mă iubeşte, m□g□e a mea frunte (este comunicarea-Revelație, de la lumină-rază-Spirit la luminărază-Spirit, comunicarea biblică "față către față") … o muzică de vis" (orfism pur, ca viziune mistică); sau, poate, numele viziunii magice este cuprins □ Priceperea-Revelație a scrisului cosmic-divin: "□n nopți c□d pricep scrisul al stelelor de foc…" (I-309). Sau viziunea magică este, pur şi simplu, visarea: (I-309) "P□'se preface-n chipul ce l-am visat mereu".
Mai cur□d, viziune magică □seamnă iubire, orfism şi visare la un loc: (I-310) "… c□d toate la un loc / Pot □ tine visarea şi c□tul să-l escite…" - rezult□d starea de grație, de transgresare □ sacral - Nebunia: (I-310) "… nebunia / Cum e, cu chipul dulce, cu care m-a coprins / □mi place - cum □i place visul de raze nins…".
□ntr-adevăr, privirea are ca finalitate viziunea transgresivă, visarea-nebunie: (I-310) "Tu cugeți. Cugetarea cu raze reci pătrunde, / Loveşte chipul dulce creat de fantazie / Şi acest chip devine palid ca o stafie / Şi-ndată ce-l priveşti tu, el stă să se confunde / Cu locul de unde vine, cu norii ori cu unde [deci o privire care doar vede, □ cadrul cugetării reci, raționale, ucide viziunea, o □joseşte □ fenomenal - dacă nu are finalitatea superioară a viziunii-visare, re-arhetipalizare, re-sacralizare] Dar eu… eu nu sunt astfel… Mie-mi place visarea. / Fie ea chiar un basmu, numai să fie frumos, / □nger c-ochi mari albaştri, cu chipul luminos (…) Ca cel ce-i place-un vis / Şi chiar trezit de friguri el ține ochiu-□chis, / Ca mai departe visul frumos să □ viseze, / Asemenea lui lumea şi eu" (continuitatea visării sacrale, visării ca Ritual de □toarcere la Sinele profund, □chiz□d ochii fenomenali, pentru restabilirea unui circuit interior, □chis față de invazia nimicitoare□şelătoare a Māyei, deschis infinit față de izvoarele sacralității cosmice - se produce prin ascetism, respingere fermă a lumii exterioare, □ favoarea re-edenizării interioare).
*
* *
Să studiem şi alte exemple: (I-143) "La geamul tău ce strălucea / Privii at□ de des, / O lume-ntreagă-nțelegea - / Tu nu m-ai □țeles".
Privirea este Revelație: produce strălucirea şi transparentizarea zidului dintre El-Ea, □ vederea recuperării stării de noapte bogată (sau rude mari □părăteşti). Şi, □potriva interpretării tradiționale a poeziei, s-ar putea afirma că nenţelegerea ei ("Tu nu m-ai □țeles") este tot con-topire □ fascinație, pentru că tensiunea interioară recuperatorie a Lui (□ ipostaza privire-re-mitizantă) a atins pragul mistic al aiurării-clarviziune, al Ritualului, ca Logos re-mitizat: conjunctivul şi optativul (să fi fost amici, ai fi trăit □ veci de veci etc.) fac parte din construirea mitică, din fuziunea Logos-ului cu Mitul. Se construieşte mitul □dumnezeirii prin Logos: a) "O oră şi să mor" = cercul mistic al morții este refăcut; b) "D□du-mi din ochiul tău senin / O rază dinadins, / □n calea timpilor ce vin / O stea s-ar fi aprins" - semnifică punerea □ comun a energiei, rezult□d starea V□ful Muntelui Cosmic (Stea); "Ai fi trăit □ veci de veci / Şi r□duri de vieți, / Cu ale tale brațe reci / □nmărmureai măreț": Ea este transformată □ Muntele de Marmură = Muntele Luminii (Ocultе) = Noapte bogată.
Aşa-zisa nereuşită erotică poate fi interpretată şi ca o slăbire a puterii spirituale de recuperare, din partea Lui. S-ar putea avansa o teorie, mult mai fireascâ pentru un Poet-Demiurg, pentru care Logosul devine, simultan, aiurare: Eros-ul Demiurgic nu se produce niciodată □ prezenţa Ei. Eros-ul Demiurgic se produce, totdeauna, □ absența ei ca fenomenalitate - şi □ prezența ei, ca Esență Arhetip. Abia c□d Ea □ lipseşte (ca

manifestare fenomenală, □ cadrul Măyă) El □ poate construi energetic, □ Spiritul său, Arhetipul. Prezența Ei n-ar face dec□ să tulbure, să distorsioneze liniile de forță ale structurii energetice a Arhetipului-Eros. Există, deci, "două iubiri paralele": erosul banal, profan (care nu se □t□neşte dec□ rar şi vag la Eminescu: (I-128) " Şi de g□ cu blonda Milly, / C-ochi albaştri, buze roşi…" - şi erosul fără obiect, Eros-ul Aarhetipal, Eros-ul ca absență a forței erotizante: Eros-ul-Construcție interioară a Cercului Magic (Entelehia Eros).

Cea care, □ finalul poeziei (I-144), le seamănă "tuturor / La umblet şi la port" - nu este Entelehia, Arhetipul Eros, ci este Eros-ul profan, asimilator, omogenizat, cu acțiune de "tasare" a amprentelor spirituale. Față de această acționare □ afară, a unui obiect, altul dec□ Sinele care construieşte Arhetipul-Icoană, Spiritul-Eu, se detaşează "C-un rece ochi de mort", ca şi Hyperion. Cea care le seamănă tuturor, a fost amprentată, se pare, tot de Spiritul-Eu, cu o energie comună terestrului şi uranicului, şi independent de Revelația Supremă, creează, □ mod autonom, spațiul altei revelații:cea a Păm□tului re-edenizat. Ca urmare, oricum, obiectul-eros, pierdut □afară, □străinat (de fapt, amprentat tocmai prin Privirea energetizant-amprentată) şi Eros-ul Arhetipal fuzionează mistic, □ Iubirea Cosmică, Eros-ul nelimitat: nelimitat la nimic, dec□ la curajul sau lipsa de curaj de a ascede şi a se situa, mereu, □ ipostaza de sculptor fără braţe, la fel ca maestrul asurzit (I-120), sunt ipostaze ale Demiurgului care a depăşit faza lucrului cu materia □josită: el lucrează cu energia etelehizată a amprentelor recuperate, lucrează □ Ideal: lucrarea □ Ideal este Creația Mistică, Creația Absolută. Adevărata □plinire. Durerea paroxistică este ipostazierea cristică-demiurgică: □plinirea, prin chin □ Sferă Spirit, □ Demonul Demiurg, redevenit Dumnezeu adevărat, co-oper□d cu adevărat cele două ipostaze ale dualității demiurg: pasivă şi activă (I-120) "S-ar pricepe pe el □suşi acel demon…s-ar renaşte, /
Mistuit de focul propriu, el atunci s-ar recunoaşte…".

Privirea, deci, este □ceputul Magiei, al Creației: "Dar nici nevăzut nu fuse şi nici ochi care s-o vază" - c□d va fi ochi care "s-o vază" ca Privire (penetrat-atot□globatoare), ea, lumea-haos, nu mai are nevoie să existe, căci va fi - adică, se va ipostazia □ mistica noapte-Mythos, □ Arhetip, care desfide orice formă-existență.

(I-123) a) Ea "□ vede… azi-m□i - dorința-i gata",
b) El "privind de săptăm□i, / □i cade dragă fata."

Evident este o distincție fundamentală □tre a vedea azi-m□i şi a privi de săptăm□i. □n primul r□d, a vedea al Ei este verbul unei □t□plări, al unei disfuncţii a Revelaţiei: azi, față de m□ne, este o ruptură logică, nimeni nu poate certifica succesiunea absolută, □ realitate oricine poate interpreta ca temporalitate aleatorie, desfăşurată □ segmente minime: se aseamănă cu structura " voi veni azi, sau voi veni m□ne, am să văd eu c□d voi veni" - deci, este o "țopăire" absurdă fără continuitate, fără legătură logică interioară. Oric□d se poate produce dispersia fenomenală. "Dorința-i gata" - ca tensiune incipientă a Genezei, dar lipseşte ce-i mai important: coerenţa proiectului, care să asigure coerenţa Construcţiei.

El, □să, priveşte - şi face acest lucru "de săptăm□i":
a) prepoziția de sugerează liantul, coerența formală a activității, logica exterioară care uneşte segmentele-cicluri,
b) dar săptăm□i sugerează că nu e vorba de segmente, ci de cicluri ale Creaţiei (şapte - cifra sacră a Genezei), deci, "segmentele " sunt reluări concentrice, Roți concentrice, ale Genezei - trimiț□d la un centru-unicitate. Intensitatea regulată, cu suport □ proiectul subteran-privirea cu intenţie şi pregătire pentru Revelaţie, produce Revelația: "□i cade dragă fata".

Căderea, cum am mai spus-o (vezi supra) are, □ plan demiurgic-ritualic, sensul de □ălţare mistică: căderea din paradis este □ălţare □ lume. A-i cădea dragă fata □seamnă că, urmare a coerenței de proiect a privirii, s-a realizat Revelația, s-a realizat Creația (prin viziune-efect al Privirii): El a creat-o pe fată ("din rude mari □părăteşti") ca Etelehie-Eros. Logos-ul Ei, prin constanța acțiunii, devenită proiect pentru Revelație, reface Mythos-ul. De acum, Ea va fi "prada" statuia-Munte a fascinației, va fi □ mreaja Luceafărului. Luceafărul va dezvolta, nu față de Ea, ci față de Sinele-său-cu-Ea, ipostazierile-Roțile sale. El a m□tuit (a sf□şit, a proiectat, a transcens) eros-ul, nu ca Eros al său, ci ca Eros impersonalizat. El nu e conştient de aceasta, car rezultatul mistic este hyperionizarea Ei, ceea ce face ca atitudinea demonică ("nemuritor şi rece") a Erosului Absolutizat □ Sine şi atitudinea edenizantă (tot hyperionică, raza ochiului ei senin are farmec al luminii reci, av□d drept consecință intrarea □ liniştea de veci revărsată (realiz□d starea de V□f al Muntelui) pe noaptea de patemi - să comunice □tre ele, căci proiectul lumii, re-spiritualizarea, este (□ afara conştiinței) □ Impersonalitatea Absolută.

□n definitiv, aşa poate fi decriptată şi afirmația lui Demiurgos: "Şi pentru cine vrei să mori? / □ntoarce-te, te-ndreaptă / Spre acel păm□t rătăcitor / Şi vezi ce te aşteaptă". Demiurgos nu se referă nici măcar o singură dată la Eros, nu se referă dec□ la moartea-nemurire. Deci, Demiurgos nu "discută" dec□ cerința de a reveni □ repaosul (paradoxal) al stării de muritor ca altă lume, tot ciclică, dar situată pe o altă spirală dec□ cea uranică, a lui Demiurgos: pe spirala Edenului, care continuă, dar □ alt registru, spirala Zborului (zborul este tot □brăţişare [ca la Cătălin-Cătălina], dar □brățişare a Arhetipului Cosmic: iubita este noaptea bogată, spirala □văluie Arborele Cosmic).

Şi astfel, devine logică □trebarea: "Pentru cine vrei să mori?" - a) c□d moartea de fapt, nu există, b) c□d spiralele se continuă una pe cealaltă, Edenul se continuă □ spirala Arborelui Cosmic; c) care este obiectul voinței (tale), c□ă vreme acest obiect a fost

re-contopit (cu tine)? Se pare că *Luceafărul* nu este poemul unui eşec, ci este poemul care revelează continuitatea mistică a celor două spirale: Edenul-nemişcare (paradoxala nemişcare mişcarea gestual-ritualică a brăţişării-sărutare) se continuă spirala Creației, Zborul-Arbore-Cosmic, zborul care brăţişează, cercul atotcuprinderii (p ă la uitare-negare de sine Cercul Mistic: uitarea cea oarbă este sinonimă cu somnul celor celor doi sub salc - *Sara pe deal*). Iar Edenul-Nemişcare - este Crucea pe care se răstigneşte Luceafărul-Christos, pentru a m tui-revela Androginul!

ntoarcerea este constatarea neputinței de toarcere, tr-o logică sacrală, logica absolutei continuități a spiralelor Eden-Demiurgie-Zbor Cosmic - este vorba de robirea față de logica mistică a spiritului: această logică mistică provoacă reacția de deznădejde ca reacție de ţelegere - salt pentru adaptarea (la) - contopirea (cu) lumea adevărată, cea a continuității robitoare. Scepticismul şi disperarea sunt vehiculele spirituale care conduc la adaptarea energetică (creştere paroxistică a energiei de recuperare de sine, prin revenirea la originea ritualică a Lumii: Spiritul-Continuitatea Interioară).

A se drepta ("ntoarce-te, te-ndreaptă" (I-135)) este un verb pe care l-am mai t nit şi la nivelul Ea, ceea ce tăreşte ideea de continuitate mistică a cosmosului: "Ea pasul şi-l dreaptă / L gă fereastră unde-n colț / Luceafărul aşteaptă.". ndreptarea seamnă aducerea energiilor pe singura linie, a continuității mistice: a se drepta spre păm tul rătăcitor seamnă a constata (şi a impune demiurgie) ca acel păm t ori să nu fie rătăcitor (adică să redevină Eden), ori Luceafărul să devină şi el rătăcitor. Or, rătăcireaexpresie, pentru Demiurg, nu poate fi dec rătăcirea-nebunie, adică rătăcirea-pierdere a lumii discontinuității, pentru Revelația continuității perfecte. Vezi ce te aşteaptă (I-135) conține două capcane: a) el nu poate vedea cu adevărat, căci verbul a vedea, la Eminescu, nu trimite la viziune, ci la constatarea superficială, nu esențială; b) nu-l poate aştepta nimeni, ci doar să se aştepte pe sine, pentru a-şi re-intra fire. El nu este rătăcitorul, care să parcurgă, punctual, spațiul, care puncte să răm ă dator cu noi ipostazieri complementare, (care să-l completeze, p ă la rec u351 stigarea Sinelui). El-Luceafărul este zborul-Atotcuprindere, şi singura aşteptare este a intensificării-Zbor, pentru a se linişti absolut, continuitatea cosmico-spirituală. Te aşteaptă tu pe tine - să re-intri-revi firea continuităţii absolute.

Motivația capcanelor? Probabil, aceeaşi ca cazul craiului din *Povestea lui Harap-Alb*, aceeaşi ca a oricărui zeu, predestinat castrării ritualice, de către succesorul său la Tronul Universului: inducerea eroare, prin Logos şelător-decrepit - fază a Logos-ului lăturată repede de proaspătul Monarh Ascuns (Luceafărul devenit propriul Demiurg).

Tot ce afirmă Demiurgos ascunde ideea-Logos a continuității absolute prin ciclicitatea-spirală a existenței spiritual cosmice. Această idee-Logos, cunoscută prin moartea g dului şi revelația Spiritului amprentator al g dului - re-dă Mythos-ul: Arborele Cosmic:

a) nţelepciune = atotcuprindere (după epuizarea ciclurilor fenomenale, pătrunderea esenței fenomenale şi fixarea esența-pisc al Muntelui): este proiectul Creației - stare a Magului - - Pisc ("cuv tul meu dent" - de fapt, şi de pe urmă, căci este starea divină, alfa şi omega);

b) Orfismul - cuprindere armonică a segmentelor, Marea Spirală Cosmică, continuă. Munţii cu păduri simbolizează Victoria Spiritului Orfic, după proba labirintuluipădurii; Insulele-n mare reprezintă sinonimia insulei cu muntele; insula este pisculmunte (stabilitatea absolută), victorios asupra labirintului inițiatic al versatilelor valuri, care, prin versatilitatea lor, aduc aminte de cărările de străinat / vs / de revelat poiana-centru (la mijloc de codru des - voiosul luminiş): dar, odată trecută- vinsă versalitatatea, ele "se v toşează" ca pădure-codru, dar se şi transparentizează: valuri este cărarea mult mai aproape de Revelația-poiană-centru al Mării, centru al V tejului Cosmic, prin care, ca *Povestea magului…* , se revelează V ful-Muntelui-cu-Mag" (cf. I-291 tot, dar şi I-297, jos).

c) Revelaţia ca stare erectilă-catarg, (tre) zărindu-se Entelehiile: Dreptate-Tărie (tăria este a dreptății şi prin Dreptate: cel ce -dreaptă, obține continuitatea benefică-demiurgică; continuitatea benefică dă Tăria = Absolutul Divin, Spiritul Regăsit). "Păm tul bucăți, / Să-l faci părăție" - este reinterpretarea condiției Păm tului: din segmentele profane (bucăți), urmează Revelația- mpărăție, Revelația ca Titan Păm t, ca impregnare definitivă cu starea de mpărat (starea Titan este sinonimă, funcțional-mitic, cu starea mpărat: inițiat): deci, torc d pe dos semnificația fenomenală, să obții Revelația stării Titan- mpărat - cam aceasta ar fi tălmăcirea versurilor eminesciene.

"Reia-mi al nemuririi nimb / Şi focul din privire / Şi pentru toate dă-mi schimb /
O oră de iubire."

Nemurirea-nimb este cercul sacru, mistic. A-l re-lua, seamnă că l-a mai luat o dată: deci, pe spirala cosmică, focul-privire e alternat tre foc-de-criză (intensificarea focului, pentru ca Spiritul să-şi reia poziția de Mag - Centru al Lumii - V f de Munte, intensificare vizibilă, ca solaritate) şi foc mistic - focul demonic, "coroana arde pare" pe "negre vițele-i de păr" (deci, părul-noapte bogată, se conturează Arborele Cosmic ca Absolută Cuprindere: Coroana de Foc). El nu ştie ce cere, Logos-ul său este anamneză, re-aducere aminte a şirurilor alternative foc mistic-foc aparent, intensificat pentru a redeveni foc-mistic - că ora de iubire este starea de criză a V fului-Munte, Focul ("Sufletul meu arde-n iubire ca para" (I-177)) produce, prin intensificare, re-cunoaşterea

morții inițiative: toaca-clopot (vegetal foc ciclic şi trăsnetul, căci clopotul este metalul trăsnetelor-fulgerelor-zboruri de cuprindere absolută Arbore Cosmic) à către starea noapte bogată.
Partea penultimă a *Luceafărului* este, deci, anamneza ca Logos al Spiritului - Hyperion, pentru a se reintegra ca / □ Demiurgos. Iată dezlegarea poemului, una dintre multele posibile: Spirala dezv□tită (Ea-Luna-Maica Domnului & Luceafăr), apoi recuperarea-□-sine a Soarelui Negru; dezv□tirea ca segmentalizare demonstrativă: a) Zborul-□brățişare a Arborelui à Hyperion, □brățişarea-sărutare a căutătorilor (cătătorilor) de continuitate (cătă-lin, cătă-lina = căutare lină a linului, a orfismului, deci a continuității, ca fugă din sine □ Firea-Sine Suprem); b) Logos-ul explicitat - Hyperion redevine Demiugos-Mythos, amnezia devine condiția anamnezei-Logos, pentru a redeveni Revelația Demiurgos (Hyperion redevenit Demiurgos-sine continuu, revelat, spirală continuă) se situează ca etaj demonic-Mythos (centru-V□f de Munte-Cerc larg, opus cercului str□t) al Edenului-cerc str□t, cu legătura interioară a privirii revelatoare, legătura anamneză-amnezie: cei doi sunt anamnezici, Luceafărul şi Lunafată de □mpărat (spirala-continuitate prin incest reuşit, ca hybris revelatoriu al Absolutului Creator) - şi prin amnezie sunt, unul pentru celălalt, Hyperion-Lună (Soare Negru-Luna), față de etajul semantic al dorinţei □-crezute (date spre păstrare: de fapt, □-crederea este esențială, este credința foc central, trimis spre etajul semantic superior, pentru a fi amplificat, p□ă la paradoxalul foc rece-demonic activ şi pasiv: nemuritor şi rece). Deci, paradoxal şi □potriva tuturor interpretărilor de p□ă acum, afirmăm că abia □ ultima parte Eros-ul se realizează plenar dublu, pe spirala mică (Eden) şi pe spirala mare (demonizarea cosmică □ privirea rece = nemurire rece: da fapt, substituirea Demiurgului depreciat, oțios, cu Noul Demiurg). Eu sau altul nu mai există - ci impersonalizarea absolută. Eu, deci, este izvorul lui Hyperion, impersonalizarea - iar Luna-Luceafăr sunt o singură spirală, impersonală, cu două registre - Edenul şi Arbore Cosmic (Central: Arborele Vieții şi Morții) - registrul al doilea se identifică □ impersonalizare. Chipul de lut este chipul-mască, impersonalizare prin mască (a cuplului soare Negru-Lună, nedisociați reveniți la esența rude mari □părăteşti). Sub lut, sub amprentă, sub mască, este Zeul Nou: Continuitatea Spiralei Duble.

PARTEA A VIII-A CREŞTINISM ŞI GNOZĂ LA EMINESCU

1 - MEŞTERUL MANOLE.
2 - SINGURĂTATEA CAVALERULUI - CĂLUGĂR.
3 - CAVALER ŞI CHRISTOS.
4 - CRISTICUL EMINESCU.
5 - CINA CEA DE TAINĂ (EMINESCIANĂ).
6 - BOTEZUL CU POEZIE.
7 - PL□NSUL EMINESCIAN.
8 - RĂZBOIUL SF□NT.
9 - FEMEIA EMINESCIANĂ - □NTRE MARIA FECIOARA ŞI PROSTITUATA SACRĂ.
10 - C□TEVA TRIMITERI LA GNOSTICI
11 - IUBIRE ŞI PROCREAŢIE

Privirea, după cum s-a văzut, este un proces cu finalitate inițiatică, re□globatoare a cosmosului □ originaritatea divină - de aceea, Privirea trebuie să pretindă o stare de anterioritate, pregătitoare □tru puritatea spirituală (demiurgică-liturgică). Numai starea de puritate spirituală poate transcende simpla vedere □ viziune (cosmogonică şi hieratizantă, totodată).
De aceea, motivul cristic-teandric, ca spiritualizare-hieratizare, □ Concentraţia Cosmică, a umanului, care-şi impune efortul Căii inițiatice - implică, □ limita eminesciană, evidențierea c□orva figuri-arhetipuri: Construcție Cosmică fiind, este implicit Meşterul Manole - dar □ calitatea sa de preparator al spiritualizării - ascet-pustnic şi Crist: Călugăr şi Cavaler-Rege. [1]
Ipostaza feminină nu neagă teandria (theos = zeu, ander-andros = bărbat), ci mută discuția □ alt plan - acela al Marii Femei; singură Femeia poate fi sensibilă (ca şi Haosul) la proiectul viril de amprentare divină (a Spiritului). Doar prin Femeie se poate exprima Marele Plan Divin. Marea Femeie este cooperantă şi susținătoare a demiurgiei, suger□du-se, uneori, că Ea, chiar preia funcția luciferică-demiurgică, din rezonator, □ con-formator: Ea are ochi cu lumină rece, revărs□d liniște de veci. Ea curmă durerea. Ea este alfa şi omega ("iubirea-dent□" şi "visul … din urmă"). Maria şi Prostituata Sacră sunt funcții cosmice necesare transpunerii □ expresie, a energiei demiurgice.
*****
*** ***

1. MEŞTERUL MANOLE

Ritualul manolic este uşor de identificat □ poezia eminesciană. A construi etern, a deveni Arhitectul Impersonal al Universului presupune dubla cunoaştere: a vieții şi a morții, cunoaşterea zădărniciei, cunoaşterea mistică, sub semnul identificării cu Frumusețea mistică, □ngerul Frumos al Morții.
□n *Memento mori*, cunoaşterea zădărniciei constă □ strămutarea funcțională a germenilor sacri, pentru a □plini, □ secret, structura de propulsare spre unica şansă, construcția-cale, "dao" creştin: Atlantida, lacul cu agheazimă (apă vie) = fluiditatea absolută a Insului (cf. Mircea Vulcănescu [2]), pentru a putea să figureze gama ființării de la Nimic la Tot.

Arhetipul Monastirii, căreia i-a jertfit ipostazierile sacre ale nucleilor energetici, dar şi □trebările - este răspunsul mistic al Tăcerii - Lac (eludarea Valului), transgresarea □ oglindă, □ sterna fluidizare a personalității demiurgice. Este Cercul Mistic, care cuprinde potența maximă a ființării, deznădejde şi nădejde, □ valori absolute la impersonalizare absolută.
***Scrisoarea III*: Construcția Focului Etern - Mircea cere jertfirea tuturor ipostazelor vehemente, ale nimicniciei, □josirii eului □ Rovine-Malştină (jertfirea lui Baiazid-geniul cu frunte de fier (epoca fierului este □ Kali Yuga), pentru mistica Călugărului, Mircea al-Sărăciei (faquir - sărac al cărnii, bogat al Spiritului). Mircea-al-Mocşei, Mircea-al-Voinţeide-Nevoie (voinței de a-şi asuma lipsurile ființei umane, pentru a transcende □ R□l Demiurg şi □ Creanga de Aur, Ramura Arborelui Cosmic: "r□l, ramul …"). Mircea are ca inițială mistica victorie dublă a) asupra sinelui şi b) ca transcendere: M este format din doi V, reuniți, □torşi spre păm□t-dao (al zeilor).**
Tot jertfă sunt ipostazele chinuite ale eului din *Scrisoarea I*, jertfite Lunii (Monastirea Lunii, din *Memento mori*), ca şi eului din *Scrisoarea IV* şi *Scrisoarea V* - □ favoarea morții - descoperire a absolutului: nebunie (*Scrisoarea IV*), vehemența dălţii masculine asupra pietrei feminine. Clădirea paradisului regresiv, □ *Scrisoarea II*, se face prin greva ritmului, dar după dăr□area iluziilor orfice: nu pentru femeie-contingent (fals), nu pentru femeia-contingent (fals), nu pentru glorie (dăr□ată □ □josire).
***Luceafărul* este şi el, o ipostaziere a mitului manolic: dăr□area-dispersie a roților cer-mare, soare-noapte, dăr□area-jertfire a sinelui demonic, □ favoarea Monastirii Sfinte a Păm□tului-Eden (prin cuplul mistic "doi copii cu plete lungi, bălaie").**
*****
*** ***
Oricare dintre structurile de măreție ale Spiritului, dacă vrei să le cauți, le găseşte □cifrate, firesc, dar rafinat, cu nobilă discreție, □ Marele Logos Mistic (Mythos-ul) al poeziei eminesciene. Aceasta şi □seamnă Ritualul: Regăsire integrală a Măreției Originare, atot□globatoare de rădăcini de măreție, potențială, bănuită, atemporală.
2 - SINGURĂTATEA CAVALERULUI - CĂLUGĂR
Singurătatea este starea Cavalerului Templier (singur apărător al Templului Cosmic), a Cavalerului Purității Absolute. Cavalerul-Călugăr este, prin singurătatea ca efort spiritual de concentrare spre Sinele Absolut - aducătorul Graalului (Adevărului, ca stare de Revelație), □ mijlocul vălurilor: le □lătură şi aduce Visarea-Revelație.
(I-131) "Dă orizont nemărginit / Singurătății mării" (marea valurilor devine orizont nemărginit, adică limită spre nelimitat, amprentă infinită a Spiritului revelat).
(I-158) "răm□ … Cu doru-mi singurel" - este expresie a orfismului, ca stare de singurătate demiurgică;
(I-147) "Ochii mei nălțam visători la steaua / Singurătății" - singurătatea-stea este echivalentă V□fului Muntelui Cosmic, rezult□d starea pururi t□ăr (eternitate).
Eternitatea egoistă-egotistă - despărțită de lume: "□făşurat □ manta-mi". Dar chinul expresiei-eros(ca ieşire, creştină, din indiferentismul egotist, şi intrare □ inițierea dureroasă prin viață efectivă) - duce la vaietul-vis ("De-al meu propriu vis, mistuit de vaiet …"), apoi, la starea Pasărea Phoenix, simbol al renaşterii adevăratei funcții a visării (recuperarea Mythos-ului, substituind Logos-ul - şi readucere la Sinea Originară, la singurătatea inițială şi inițiatică(numai şi numai după epuizarea drumului inițiatic □tru eros-doi, se poate trece la căutarea re-asimilării sacrale □tru Unu!): "Pe mine / Mie redămă"); rezultă starea de nepăsare tristă = starea luciferică, de V□f-□thman al atotcuprinderii. Moartea liniştită ("Ca să pot muri liniştit …") nu poate fi dec□ re-inițierea □ singurătatea Cavalerului Sf□tului Graal, Non-Egotist, des-făşurat din manta indiferentismului - şi re-□făşurat □ Manta Cosmică= Noapte Bogată, Cavaler al Misterului şi al Revelației (ascunse sub magica mască-manta), Cavaler al Muntelui Mistic (Cosmic).
*****
*** ***
"Hai şi noi la craiul dragă, / Şi să fim din nou copii, / Ca norocul şi iubirea / Să ne pară jucării". (I-79)
Jocul este Ritualul - eliminare a convențiilor, eliberate de conjunctură şi intrare sub □alta lege (dharma) a semnelor Nevăzutului-Neprevăzutului: gestualitatea sacră, dictată de semnele vremii, de impulsuri imperative ale Spiritului, străpungător al "p□zei vremii", adică străpungător şi □trerupător al logicii pragmatice, pe care o □locuieşte cu ilogicul restabilirii Edenului. Tot ce e logic depărtează de Eden, prin legarea demonică □ conjuncturi. Logicul desface lanțul diavolului (ca forță contrară construcției Templului Cosmic) şi inelele lanțului sunt atrase spre o altă succesivitate, cea nevăzută de noi, dar impusă ca unică alternativă la fenomenalitatea distrusă: Templul trebuie refăcut din semnele disperate, adică structura evidentă trebuie □locuită prin cea □ imersiune cosmică (stare mistică): "st□cele năruite" trebuie chemate la o nouă arhitectură, prin căderea de bulgări şi pietre, semnificată □ arbore Cosmic, după ce a fost simplificată □ dao - calea dreaptă a luminii revelate: (I-306) "Acolo, printre st□ce bătr□e şi schelete / Un templu □ ruină … □n scorburi de părete trăieşte-un biet călugăr (Călugărul-Cavaler Templier, Miez al Templului, cu forța de a de-construi şi re-construi) … Din st□ce năruite din pietre şi din bulgări / Făcu cărări spre fundul al templului arab".
(I-80) "□mbrăc□du-te-n veşm□tu-i (al lui Christos), / Lepăd□d viața lumii, / Vei spăşi greşeala mumii / Şi de-o criză tu mă m□tui".
Nu există greşeală, ci acceptare a greşelii. Nu există crimă dec□ c□d o propui,

□potriva firescului vieții cosmico-naturale (Firea), □potriva codrului, a teiului-axă şi a izvoarelor. Eminescu nu acceptă păcatul - ca realitate imuabilă şi predestinată: căci păcatul nu este dec□ degenerarea Logos-ului. Nedegener□d Logos-ul, m□tuirea este implicită, căci eşti colaborator (tu, omule-al-mitului) la demiurgie. Pl□sul nu trebuie să fie dec□ □ consens cu g□dul, să fie focul care fertilizează g□dul. Pl□sul sunt şiroaiele de foc cosmic ("… colonii de lumi pierdute / Vin din sure văi de chaos … atrase la viață de un dor nemărginit") (I-101) sau "mii de capete pletoase, mii de coifuri lucitoare ies din umbra-ntunecoasă" (I-110) - chemate şi ele, de nostalgia refacerii purității originare, prin des-ființarea Mlaştinii-Rovine care amprentează cugetarea-haos, sunt arhitectura fertilă (impusă de Plănuirea Divin-Expresivă) a cugetării. Aceasta, □ opoziție cu pl□sul fără foc, □ pustiu, deci non-demiurgic (şi totuşi, cu valențe liturgic-apocaliptice), □ afara dansului-ritm sacru, muzică-Logos orfic şi pădurii - labirint inițiatic, noapte bogată, Munte Mistic: (I-81) "Danțul, muzica, pădurea, / Pe acestea le-ndrăgii, / Nu chiliile pustii [n.n.: goliri semantice şi multiplicări absurde ale sensului suprem al Singurătății Cavalerului Templier] / Unde pl□gi g□dind aiurea" (neputința concentrării spre inițiere).
Deci, singurătate nu de dragul singurătății, ci singurătate-Voinţă, conştientizare a misiunii păzirii Graalului demiurgic-Purificator, substituit simbolic al lui Christos.
Nu recluziune sterilă, ci interiorizare pentru revelația "nopții bogate", pe care să dai "viața toată". Altfel, naşti pustiul, perverteşti lumea la Apocalips (de fapt, la reciclare), alătur□du-se lui Ormuzd şi, mai ales, funcției autodestructive a lui Cain.
Nu mărime, ci măreție. Nu obligație (privațiune), ci jertfă, acceptare a stăp□irii cosmice, nu a stăp□irii cosmice, nu a stăp□irii conjuncturii. Acceptare a jocului mistic. Conjunctura poate fi păcat, dar Eminescu propune desființarea conjuncturii (noroc, cerc str□t), □ cosmicitate (continua stare de demiurgie). Şi atunci, evident, dispare păcatul.
Şi Eminescu se dovedeşte, □că o dată, mai profund creştin ortodox dec□ aşa-zişii ortodocşi, căci el pătrunde □ subtilitatea firească a Ființei Cosmice. Mirele/mireasa lui Christos este cel/cea care se pregăteşte, se inițiază. Păcatul este tocmai tangența la contingentul pur (brut) - căci, accept□d contingentul, □ □şeli pe Christos, □ falsifici, dai valoare de Orzmud. Cel care, □să, conştientizează inexistența contingentului, conştientizează inexistența păcatului: acesta, care conştientizează Māyā, este Geniul (amoral).
Impostura i-o susțin lui Orzmud toți cei care se supun falsului, devenind impostori şi complici la Marea Impostură: viermi (scormonitori ai josului), ca □locuitori ai scormonirii (prin zbor) □ uranic. Scormonirea este, □să, paradoxal, □părtăşire din trupul Christosului-Păm□t Titan (viermii cruzi se hrănesc din Trupul Păm□tului. Deci, salvarea este modul de existență firesc, de neocolit. Numai cel ce refuză, ostentativ, salvarea, s-ar putea să n-o aibă. Dar creația nu se uită la impostori, ci corectează Logos-ul şi-i aneantizează pe impostori, refăc□d, ca unică ipostază, Muntele Cosmic, Logos-ul-Mythos.

a) UITAREA

Impostura-stare nu duce la păcat, ci la uitare.
De aici, verbele care alarmează asupra pericolului imposturii-uitare: a cutremura, a bate, a tresări etc.
Se cutremur plopii, bat □ geamuri ramurile (creanga de aur a mitului anamnezic) - pentru a sparge recluziunea - impostură şi a anula uitarea, re□viind ființa cosmică a erosului arhetipal: "□n minte să te am / Şi-ncet să mi te-apropii", "aminte să-mi aduc / De tine totdeauna" (I-144).
Tremură izvoarele pe prund (I-60), pentru a avertiza asupra misticului: crengi plecate ascund prispa de brazde, a Casei Cosmice a Erosului.
A cutremura o barcă (I-59) □seamnă a o trece peste cercurile albe ale uitării, spre Cercul Ultim, al Uitării ultime şi, apoi, al Anamnezei ("Şi vremea-ncearcă □ zadar / Din goluri a se naşte") - □lăuntrul cercurilor albe, spre centru mistic: V□ful Muntelui Cosmic-Eros.
Tresărirea cercurilor albe este anularea uitării (prin seisme-apocalipse), succesive, a lumilor, □ apa Lethe a Styxului: fiecare tresărire □seamnă anamneză, pentru a ajunge la Conştiința Supremă-V□ful Mistic al Apei-Munte Fluid pe Verticală.
Apa este curgere spre v□ful-munte al inițierii-□thman. Acvaticul este şansa permanentă, □ ciuda valului care aruncă, □afara cercului rotit al Edenului. Piatra este apă □pietrită, pentru că dalta-Spirit să tresară □ bătăi care să spargă vălul-geam, pentru a revela noaptea bogată-miez al pietrei. Florile sunt cercuri de apă, rotiri ale vegetalului, suger□d centrul mistic interior, al fertilului mitic (pistil-stamine - floare albastră, ca ax solar cu raze solare mistice-ascunse: fertilitate semantică a cerului).

*

* *

b) UITAREA ŞI DEMIURGUL PASIV

La Eminescu, spre deosebire de viziunea ortodoxiei rom□eşti (de fapt, viziunea unor teologi - cf. Mircea Vulcănescu, *Logos şi Eros*) nu există un ins, o persoană, desprinsă din haosul asupra cărui face-făptuieşte. Luceafărul, prin zborul hyperionic, conduce la viziunea unei indeterminări absolute, marcate de uitare oarbă, de refuzul anamnezei: "E un ad□c asemene / Uitării celei oarbe" - uitarea oarbă duce la viziunea-Revelație. Actul sorbirii ("O sete care-l soarbe …") nu este al resorbirii, ci al uitării a □suşi actului sorbirii. Este uitare nu doar a persoanei, ci şi a potențialității actului.
Mai cur□d, s-ar deduce că Lucifer este agentul activ, prin zborul-desprindere, personalizare a actelor şi lucrurilor. Deci, colaborarea Demiurgos-Lucifer este activă cu

adevărat din partea lui Lucifer, demiurgul fiind un fals demiurg: singura, dar capitala calitate a Demiurgului este de a concentra □tr-un nimic (p□ă şi Punctul de Mişcare dispare). Totul creat de Lucifer (de aceea, Răul pare a domina □ lume). Nimicul, ca la Heidegger, este baza creaţiei luciferice. Creaţia nu poate fi creaţie dec□ prin opoziţia la nimic - şi Demiurgul este demiurg pasiv. O noutate, care-l distinge pe Eminescu de g□direa tradiţională rom□ească. "Fiat"-ul nu l-a rostit, ci l-a potenţat Nimicul-Demiurg pasiv. Logos-ul este luciferic, dar tot cu origine □ nimicul atotpotenţator al demiurgului Pasiv (deitatea lui Eckhart).
Dumnezeu se ascunde şi nu are nume, nu ajută prin nimic cugetarea, ci, dimpotrivă, o determină să capituleze: abia o cugetare capitulardă va fi absorbită □ Marele V□tej Invers (ca şi zborul hyperionic, dinspre Facere spre Des-facere) şi va reveni la potenţa absolută a Spiritului: Nimicul.
Apa vie-agheazima este lacul-oglindă: adică nimicul sf□t, faţă de potenţa infinită a căruia se nasc vămile, adică interdicţiile faţă de sublimul unic (zmeii), iar din interdicţiilezmei se naşte muntele afirmaţiei (faţă de negaţie, mereu raportat la negaţie): palate, din Munte - deci Edenuri, din eforturi repetate, concentrate, pentru toţi □thmani-i iniţiaţi, □ Munte. Cercul Nimicului - lacul - agheazimă este □ şes (□c□tător) - potenţarea faţă de zero (I-85): "Zmeii-şi fac din c□e-un munte uriaşele palate - / E un lac cu apă vie □tr-un şes □c□tător".
Evident, că, □ aceste condiţii, faţă de zero, nu poate exista martiraj, ci doar expresie. Ceea ce este, aparent, martirajul dacic (*Memento mori*, pasajul *Dacia*, □fr□gerea-ospăţul cu otravă al dacilor daci-retragerea zeilor □ halele mării) nu este dec□ vehemenţa afirmaţiei, pentru paradoxala negaţie - adică pentru revenirea la Nimic. Nu poţi să revii la Nimic dec□ după ce epuizezi toate energiile vehemenţei Totului (expresiv) - cf. *Rugăciunea unui dac*; Zamolxe este Părinte-Nimic. Scara lumii este scara intensităţilor-negărilor Părinte-Nimic. Şi totuşi, Spiritul nu poate fi Nimicul, ci este □temeierea-confirmare a Nimicului.
Şi atunci, structura ar fi aceasta (□ psiho-cosmos):
I. Nimicul (potenţarea absolută) - pasivitate absolută, Demiurgie pasivă;
II. Spiritul (confirmare prin □temeiere şi, totodată, o … faţă de Nimic; de aici, Spiritul ca afirmaţie opoziţionistă, Spiritul ca Punct de Mişcare);
III. Haosul - elementul feminin, care va suporta amprentele Spiritului;
IV. □mpăratul, care va impregna cu energie spirituală amprentele asupra haosului;
V. Magul - care supraveghează impregnarea haosului dar şi □temeierea Nimicului (genuin şi contrazis este expresia dublă a Spiritului, activ prin pasivitate. Mişcarea lui □seamnă aberaţiile cosmice; Nemişcarea lui □seamnă: noapte bogată, Munte Cosmic).
VI. Cavalerul Graalului, Singuraticul, Cavalerul-Călugăr al templului - aşezarea activă a Logosului, păstr□du-se legătura cu Mythosul: □temeiere a Nimicului (prin somnvisare, prin moarte-cunoaştere): vehemenţa V□tejului-Spirit devine şi recade ca Munte Mistic;
VII. drumul □apoi: Chinul expresiv paroxistic, vehemenţa destructurării, v□tej invers (de-constructiv); Rovine, templul surpat, Munte dispersat □ st□ci, apoi □ pustiu cosmic (apocaliptic şi liturgic, promiţ□d, ocult, resurecţia);
VIII. absorbţia □ zbor (Cavaler Templier retras □ □mpărat, apoi □ Mag) - Fulger (fulgerul-Luceafăr, fulgerul-Mag din *Povestea magului* …, fulgerul care ocroteşte Mocşe □ *Scrisoarea III*: "fulger lung □cremenit / Mărgineşte munţii negri …");
IX. absorbţie □ Nimic (Cavaler-Mag uitat, anamneze anulate □ "peretelescorbură" □ st□că) Foc Negru-Soare Negru;
X. Nirvana (Logos compresat la maximum, pasivizare şi visare paroxistică a Mythos-ului, arhetipurile-tablouri dacice, lunare) (cf. *Memento mori*, tablourile din Monastirea Lunii).
Şi ciclul re□cepe.
*****
*** ***
Demiurgia pasivă este ilustrată şi de afirmaţia din *Memento mori*, precum că divinitatea refuză dezlegarea, duc□d-absorbind "l-a dezlegării uşi". Deci, Creaţia este doar aparent centrifugă, extensiv - □ realitate, Creaţia paradoxală este centripetă, intensivă, absorbantă. Este evidentă, □ acest sens, permanenta tendinţă recuperativă, implozivă - ilustrată perfect □ *Luceafărul*, unde Hyperion-Soarele Negru vrea s-o recupereze pe fata de □părat (Luna-Fecioara Maria), □tr-o implozie □ care doar el se implică (drumul la Demiurgos).
De fapt, pentru a realiza nunta mistică, ar fi trebuit schimbate simultan, ambele naturi, nu doar una: dezechilibrul este creator, dar nu este convergent nupţial. Cei doi trebuie, □t□, □t□niţi □tr-o convergenţă a materiilor omogene. Dacă Hyperion devine muritor, ucide Creaţia, ucide nunta semantică, dar şi obiectul nunţii, fata-Lună. Comosul-Logos răm□e, edenizant, datorită mono-imploziei (dar Hyperion se lasă absorbit, prin zbor, şi, apoi, regurgitat de Demiurg, care are nevoie de Hyperion pentru a se □temeia: Demiurg fără Hyperion, Nimicul nu poate să se autodefinească, □ mod catafatic: Hyperion trebuie să se opună Nimicului, pentru ca Nimicul să se exprime (autonega). Nimicul şi Hyperion au □ comun eterna nevoie unul de celălalt: "Noi nu avem nici timp nici loc / Şi nu cunoaştem moarte" - accent semantic pe pronumele noi. Şi, bine□ţeles, Logos-ul-Mythos, Edenul, este păstrat datorită naturilor omogenizate ale că(u)taţilor (Cătălin-Cătălina).
*****
*** ***

3. CAVALER ŞI CHRISTOS

Dreptatea şi Bunătatea nu fac, totdeauna, casă comună. Dar Eminescu este Cavalerul Pur, Călugărul (I-242). "Aş stoarce cu o m□ă, crudă, rece / Tot focul sunt din el (suflet), ca din sc□teie / Să se risipe, p□' se va-njosi / Să animeze pe deşerţi şi răi … La mine, / Ce sigure stau cu fruntea-ntunecată, / Ce nu pot pl□ge pentru ca durerea / Ochiimi a stors şi sufletul meu aspru / L-a-mpietrit (iniţiat □tru Axa-Munte) …" Pentru cine este Cavaler Pur? Pentru omenire, căci, ca şi Christos de Golgota, el se simte părăsit de toţi ("Nimeni nu va …, nici a g□dit la mine") - deşi a jertfit p□ă şi demonilor "cu sticla-n ochi, cu cioc sub dinţi" - le-a jertfit focul-suflet: "Mai bine mi-aş smulge sufletul din mine … O, şi de-aţi pl□ge chiar, dacă durerea / Adevărată şi neprefăcută / V-ar topi ochii şi a mea c□tare / V-ar arde sufletul din voi" (se propune o comuniune □tru pl□s, ca Spirit). Deci, ar vrea să elimine impostura demonică, readuc□d lumea □ marca Focului. Durerea-chin secată, va seca şi izvorul de c□turi, deci, pentru a (se) m□tui, prin smulgerea din impostură, el trebuie să se situeze □ zona păcii cristice-orfice. El, Cavalerul-Templului-Cosmic, Poetul. Dar această situare □ V□ful Muntelui Cosmic, ţin□d □ liniştire firele sorţilor - cere drept jertfă toată durerea-suferinţa-chinul. □nsă, cit□d din □văţătura buddhistă nu există suferinţă, ci obiect suferitor, nu există parcurgerea căii, ci Calea.

Ca şi Christos, el-Poetul □ iartă pe cei care sunt □afara firii, ca dorinţă de □ţelepciune, □ iartă cobor□d la arhetipul - Om, □ halele măreţe ale mării: "Nebuni! vă iert …" - deci, pe l□gă iertare, el acţionează pentru a transfigura sărirea din fire (nebunia stearpă, nu nebunia clarvăzătoare,nebunia-moarte-cunoaştere mistică), □ Arhetipul anulator de expresii fenomenale: Capătul etern al lui Odin, frumuseţea-Entelehie.

Cel care (se) m□tuie prin Frumuseţea-liniştea ad□că sufletească, senin - obţinut nu ca abstragere egoistă, ci ca resorbţie şi transfigurare-transsubstanţiere a amestecului hidos (Logos degradat, hibridizarea valorilor spirituale şi proliferare formală) □ Arhetipul Senin, ca descurajare şi anulare firească, prin resorbţie □ Arhetip, a arderii "pădurii bătr□e", ca energetizare a furtunii-v□tej descendent (sau ascendent).

Gata de jertfă, demn de jertfă, generos şi iertător cu noblеţe şi eficienţă soteriologică, iubitor-resorbitor al deviaţiilor fenomenale □ corectivul sublim al seninului Arhetip-linişte sufletească-Frumuseţe orfică - Eminescu este cel mai uman dintre Criştii care se oferă drept model, □ clipele noastre de disperare pozitivă, redresantă a fiinţei noastre-Spirit. Toată poezia eminesciană este poezia abstragerii fenomenalului □ cuplul originar erotizat - erotizat la modul cristic (eros-agap□). Este gest de □scriere, prin iubire □ cosmic, □ cercul-roată mistică; iubirea critică, identificarea hindusă-cristică □ oricare semen, şi, de aceea, consecinţa fiind sustragerea □ impersonalitatea absolută, m□tuitoare: "Ta twam asi , tat aham asmi" - acesta eşti tu, acesta sunt eu. Este vorba despre un creştinism aplicat cu cea mai sinceră şi mai □altă fervoare: fervoarea care cuprinde □ actul m□tuirii □treaga disperare a fiinţelor fiinţătoare, re□fiinţ□d-o □ Arhetip, □ zona Mythos.

Niciodată Eminescu-Spiritul nu siluieşte Firea şi Vrerea celor cu soartă. Se revoltă doar □potriva celor fără soartă (el □suşi fiind fără soartă), □potriva rivalilor □tru demiurgie acest curaj donquijotesc, de a □frunta, la modul tragic, el, Spirit, om, divinitatea dublă, pentru a obliga, prin spiritul său, la corective care să efectueze schimbarea radicală □ bine a omenirii, care să treacă de la viermi - □părtăşiţi cu păm□tul Titan - la Arhetipulcuplu al focului mistic (noapte bogată) - această atitudine de eludare a Eului, după □plinirea ivirii, □ favoarea luptei pentru restabilirea arhetipurilor, prin abstragerea, din inflaţia aberantă a formelor, a esenţelor resacralizante - este atitudine cristică. Pentru eul individual nu face nimic, pentru că, totdeauna, eul individual este transcens □ supraindividual, □ Arhetip Demiurgic. Toate lucrurile-amprente, din lume (ca lume) sunt cuprinse □ v□tejul m□tuitor al indignării, al opoziţiei, al lui "furor sacer" - pentru a fi readus la forma originară, izbăvită.

Nu Eul-Eminescu dob□deşte iubire (şi □plinire prin iubire) □ "noapte bogată", cu impersonalitatea cuplului originar □ care a resorbit □treaga omenire-proliferare formală: "Cine pe ea n-ar da viaţa lui toată?". Nu mai e vorba de eu, de tu, ci de un el, un cinecineva, care e oricine şi sunt toţi, □tru eternitatea-renunţare la viaţa-fenomenalitate.

*****

*** ***

4. CRISTICUL EMINESCU

Intransigenţa eminesciană, intransigenţa morală, □ sensul respectării trăirii miticetradiţionale, trimit la intransigenţa cristică. Nichifor Crainic spune, □ *Nostalgia Paradisului [3]* : "Ader□d la Revelaţie, artistul devine un comentator al lui Iisus Hristos □ ordinea frumuseţii". Chiar dacă nu suntem □trutotul de acord cu interpretarea dată de Nichifor Crainic "z□betul" Luceafărului, redăm cuvintele teologului-scriitor din finalul capitolului *Simbolul androgin* [4] , □truc□ sugerează con-substanţialitatea lui Eminescu - cu ordinea superioară, cerească, prin intermediul Androginului Luceafăr-Geniu: "Nu ni se spune aici (finalul *Luceafărului*) de un z□bet □găduitor sau ironic, dar □ simţim, □ toată supranaturala lui pun□du-se peste condiţia mizeriei noastre păm□teşti. Pe buzele Sf. Ioan Botezătorul, pe buzele Prinţului M□u351 skin sau pe buzele Luceafărului, e acelaşi z□bet □ care fulgeră distanţa dintre cer şi păm□t; ironic sau □găduitor pentru noi, dar revelator al unei ordini superioare de existenţă, către care suie nostalgia ridicată din tragica noastră experienţă omenească".

S-ar putea spune că Eminescu nu predică. Dar ce este predica, c□ efortul de lămurire a Logos-ului, de purificare a Logos-ului, numit oameni şi lume? Christos care predică oferă corectivul Logos-ului, fără energii pentru trecerea obstacolului dintre

a) inerţia Logos-ului degenerat □ mocirla (Rovine-lume - şi b. Logos-ul-sabie, Logos-ul m□tuirii, care să smulgă din această stare de Logos-inerţie şi să treacă □ Logos-ul-sabie (Revelaţia). (Războiul sf□t este VEHEMENȚA METAFIZICĂ, pentru a ajuta Spiritul-Soare) să nu se blocheze, ci să se reveleze, ciclic. S□gele zeilor şi oamenilor trebuie jertfit, pentru a fi salvată dinamica ciclică a Luminii).
La fel, poezia eminesciană oferă corectivul Logos-ului-Lume, oferind ritualistic, Logos-ul de re-arhetipalizare (revenire la originaritatea sacrală a arhetipurilor). Oferă toate gestualitățile unui Logos al m□tuirii: □ primul r□d, nu are nici cea mai mică teamă de a pătrunde □ Infern, adică de a pătrunde □ zonele-tabu ale Ființei spirituale. Şi de acolo □ainte, nu are nici cea mai mică ezitare de a construi gesturile m□tuirii: Zborul, ca □brățişare (eros) a Arborelui Vieții; Răsăritul-Revelație a lui Christos-Eros Agap□: "Cum din morm□t răsare Christos □vingător / Iar inimile toate s-unesc □ armonie" (II-36). [5]
*
* *
5. CINA CEA DE TAINĂ (EMINESCIANĂ)
Masa mistică (p□nile şi peştii) prefigurează, ca gestică ritualistică, Cina cea de taină: El, Iisus, este peşte şi p□ne, şi se oferă universului, ca, □gurgitat fiind, să acționeze din interiorul Ființei spirituale, restaur□d Ființa Divină.
Cina cea de taină EMINESCIANĂ este oferirea de sine, vehemență de ruptură (explozivă şi implozivă, totodată) - sf□u351 sierea de sine: cf. *Rugăciunea unui dac*, unde se săv□şeşte o crucificare specific eminesciană, pe o Golgotă specific eminesciană:
a. crucificarea prin şovăire-scepticism-interogație tragică ("Au cine-i zeul cărui plecăm a noastre inemi?") nu este at□ expresia nelămuririi individuale, ci expresia unei nelinişti metafizice cu implicații supraindividuale: Eminescu conştientizează existența ritualistică a lumii, Ritualul-Omenire - şi □u351 si pune problema necesității şi finalității Ritualului-Omenire, plecare de inimi, supunere a ființei aparente la manifestările unei Ființe Superioare Disparante, un daimon care "pl□ge, r□e (…) spre a se-nțelege, □ sf□şit, pe sine □suşi" - deci, finalitatea Ritualului-Omenire este expresia-conştientizare a lui Dumnezeu. Scepticismul eminescian, □durerat şi metafizic, □ acelaşi timp, este sinonimul acelui "Eli, Eli, lama sabachtani?";
b. urmează, apoi, □tărirea pe cruce, Revelația prin har şi slavă. "El singur zeu stătut-au nainte de a fi zeii / Şi din noian de ape puteri au dat sc□teii (…) / Sus inimile voastre! C□tare aduceți-l, / El este moartea morții şi □vierea vieții!" Teandria s-a realizat, Spiritul-Dumnezeu repetă gesturile Cristului-Dumnezeu (ca amprentator activ dar şi ca amprentat pasiv, asupra căruia coboară Sf□tul-Duh-Voința de expresie-amprentare);
c. din acest moment al realizării-□plinire teandrică, jertfa nu mai poate fi interpretată □ individualism, ci □ supraindividualitate de acum, Relevatul-Poet nu-şi mai aparține, ci este □ misiune sacră. Tot ce va face, se va răsfr□ge asupra Creației, pe care(şi)-a revelat-o, deci, a chemat-o, □preună cu sine, □ "lumina zilei". V□tejulvehemență a deconstrucției Timpului Cosmic conduce la Apocalipsul Ființei fenomenale.
Dar conversia iubirii-milă ("inima-mi umplut-au cu farmecele milei … duiosu-i viers…") □ ură şi blestem ("Spre ură şi blestem aş vrea să te □duplec" prefigurează conversia supremă a Ființei fenomenale □ Ființa Sacră. Stingerea eternă, fără de urmă - □seamnă retragerea decrepite din amprentele-lume, deci, şi retragerea, consecutivă, a amprentelorurme - □ vederea refacerii plenarității energetice a unei Noi Plănuiri-Lume (M□tuitorul-Eden).
C□ii care sunt asmuțiți să rupă inima ("Ş-aceluia, părinte, să-i dai coroană scumpă, / Ce-o să asmuță c□ii ca inima-mi s-o rupă") reprezintă starea de păcat vehement, stare care naşte reacția de feed-back, de geneză a anticorpilor față de degenerarea Ființei divine din Ființa spirituală, şi a ființei spirituale □ dispersie către Haos: ca să pre□t□pine disiparea completă şi pierderea □ haos (deci, blocarea circuitului expresie-resacralizarea …), ruperea-sf□u351 siere de sine şi dăruirea de sine-monedă sacră (făr□a euharistică) reprezintă forța de re-centripetizare, de re-energetizare a bucăților făr□e (degradate energetic-spiritual şi, deci, av□d vocația centrifugală).
Cine este cel care asmută c□ii, ca reacție euharistică, față de degradarea comunității cosmice? Este Eul Divin din Omul Transcendental. Deci, coroana scumpă, de Om Transcendental, cooperant cu Părintele Dumnezeu, este a Poetului-Orfeu (Orfeu se oferă-jertfeşte, prin sf□u351 siere euharistică).
"Iar celui ce cu pietre mă va izbi □ față, / □ndură-te stăp□e, şi dă-i pe veci viață".
Cine poate arunca cu pietre □ față? Cel fără păcat, adică cel retras din amprentele, din v□tejurile vehemenței expresive-lume. Față-re-□pietrită (prin lovire-contact cu Cel Retras din V□tejurile-Lumi) este față re-sacralizată de către Cel sacru. Deci, Poetul este călăul şi victima gestului inițiatic, de recuperare, a Muntelui Cosmic (Suprema Față de Piatră - Piatra Filosofală). Deci, Poetul este Ființa Divină, cu viață veşnică, după experiența Morții Veşnice (ca Ritual inițiatic, răsfr□t □ Ritual-Omenire. Este Christos. Orice vehemență este gest ritualic de recuperare a arhetipului degradat.
Urma-vale energetic-amorentă expresivă este resorbită total □ Ființa Divină - dar nu pentru a obține vidul, ci preaplinul (care, consecutiv, după m□tuirea-Eden, se va reconverti □ undele energetice-amprente ale altei lumi etc.). Nirvana blochează □ sine toate posibilele şi probabilele ipostazieri-re□carnări. Tocmai acest preaplin oferă şansa şovăirii, □ fața noii exprimări divine: această şovăire creează senzația □treruperii ciclului, a ştergerii eterne a posibilității de amprentare (haosul pentru carnea-amprentă acceptată). Stingerea eternă este Soarele Mistic (Negru), faza de ascundere, □ atotputernicia proprie, a deității. Stagnarea la rădăcină Arborelui Sephiroth - Regatul

Mistic Malkuth.
*
* *
Trezirea (□ sens mistic: Revelația) este urmărită de Iisus (prin sine, dar și prin sinele-lumii: apostolii doisprezece: 3 x 4) □ Grădina Ghetsemani (Eden și Golgotă, totodată) - este urmărită și de Eminescu, □ poezia sa. Trezirea interioară, dinspre Kundalini spre vertex, pentru a uni cu cosmosul. De aceea, imaginea centrală a poeziei eminesciene este Muntele, □conjurat de starea de Eros (□brățișarea-spirală dublă), ca aureolare, situare □ Triunghiul Ființei Divine, □ Soarele Negru. Somnul eminescian este □afară somn, □ăuntru maximă activitate-zbor către Cărarea-Cale, □toarcerea la/□ Ritual. Și, prin Ritual, la Mit.
C□u355 ti dintre noi, cei care □g□ăm Logos-ul eminescian, avem puterea să ne trezim, să stăm treji, □tru m□tuirea neamului nostru eminescian?
*
* *
6. BOTEZUL CU POEZIE (FOC ŞI APĂ)
Se pare că Eminescu □cepe prin a accepta teoria gnosticilor [6] , despre deosebire □tre a) Dumnezeul Suprem și răscumpărător și b) Demiurgul cel Rău (□ Demonism - Ormuzd fals), care a săv□șit Creația ("Cosmosul este, ca urmare a căderii omului, dominat de rău, dar răscumpărarea este o a doua Creație și lumea □u351 si va redob□di desăv□șirea originară", - M. Eliade, op. cit.). □n *Memento mori*, concluzia este agnostică: nu poate fi cunoscută esența realității și a reflectării ei □ conștiința oamenilor (Dumnezeu duce l-a dezlegării porți, fără să dezlege - cel puțin, nu □/pentru această lume). Se sugerează, □să, existența m□tuirii: nu ca parousia, ci ca descoperire, □ sine, a forței unice etern renăscătoare - agheazima - lacul cu apă vie. Aceasta este botezul: prin actul baptismal "te □braci" □ Christos (Cel Uns), capeți trupul mistic. Mai mult, prin vehemența chinurilor golgotice (cf. *Rugăciunea unui dac*, unde răstignirea peste preaplinul noapte bogată-Nirvana resoarbe undele-amprente-urme energetice expresive, red□d puritatea deității lui Eckhart) și prin dorința de sf□u351 siere ritualică, pentru re□tregirea □ trup mistic - se prefigurează euharistia (grație divină □părtășită-□părțită pentru Suprema Sinteză - virtutea resurecțională): este, mai pregnant, integrarea credinciosului □ Arhetip, □ trupul mistic al lui Christos.
Poezia este botez, act baptismal: este jertfă pentru nemurire, este răstignire pentru m□tuirea/resorbția energetică a universului. Strop de apă vie - poezia trebuie să participe (ca și Hyperion la activitatea-Demiurgos - resorbția □ sine a Divinului va prefigura, totuși, deitatea) la lacul-agheazimă. Poezia este pars pro toto, este inițiere pentru m□tuirea-parousia. Poezia este Ființa-Iisus, este Voință (ocultată) pentru □vățarea Drumului Mistic spre a doua venire, cea atotm□tuitoare. Cristul ne pregătește, prin Poezie, pe toți, pentru Drumul mistic spre a redeveni, din comunitatea mistică - Trup Mistic (Potențarea Maximă a Creației).
Deci, drumul este diferența dintre Revelația lui Christos și parousia, dintre Revelația Spiritului și identificarea cu Ființa Divină - dintre comuniunea necesară (revelată ca necesară: ta twam asi etc. - identificarea părții prin tot), p□ă la des-ființarea (parousia) ființei spirituale □ Ființa Divină.
Prin proclamarea Eros-ului Universal, Eminescu a desființat posibilitatea duplicității divine: divinul este unul, cel din Ființa Divină, obținută prin inițiere interioară. Inițiere individuală, dar inițiere □ cadrul comuniunii-Ritual (care presupune identificarea cu toți potențialii inițiați - deveniți reali inițiați). Acest Ritual ni-l revelează pe Crist ca Luceafăr al Mărilor (II-37), identic cu Adevărul: dar Adevăr nu □seamnă doar Binele (așa cum □ □țelegem, de obicei: ca lumină albă), ci ca o cooperare a Binelui și Răului la Demiurgie și, implicit, la inițierea (Sp□u-Harap-Alb, Făt Frumos-Vrăjitoarea rea-Mag), □tru dob□direa (-accedere la) stadiul Ființă Divină.
*
* *
7. PL□NSUL EMINESCIAN
Pl□sul, la Eminescu, nu izvorăşte din melancolia romantică, ci din setea de arhetipalitate. □n nici un caz nu este vorba despre pl□s ca dovadă artificioasă a sensibilității.
Pl□sul, la Eminescu, este, și el, cristic, mai exact, cu funcție baptismală: este Apa care cheamă Focul, sunt amprentele-vehemențe, ale □chegării fenomenale, care-și cheamă primordiile - □u351 si cheamă Sinele-Foc, Entelehiile-Foc, pentru a re□toarce lumea la Eden. Pl□sul este ipostazierea tragismului ființei demiurgice: "De pl□ge Demiurgos, doar el aude pl□su-și".
"Apele pl□g clar izvor□d □ f□t□e" - apa care pl□ge are, ca efect al pl□sului, izvor□ea (deci, □toarcerea la Inepuizabila Puritate originară) și clarul-claritate (aici, adverbial), prin □-focare (chemare-regăsire a Focului-Iluminare): Revelația F□t□ii.
F□t□a - prin care comunică tăr□urile (mai exact, F□t□a-arbore Cosmic, prin care se resoarbe tăr□ul fenomenalității □ Tăr□ul Unic-Edenul - și ale cărei ramuri-izvoare □floresc aștrii: luna, stelele, soarele Negru) - F□t□a cu Pl□s: Apa Vie (Agheazma, Apă și Foc al Duhului Sf□t).
Ochii sunt, de multe ori, stare de pl□s (potențial sau cinetic). Stare continuă (suspendată sau reluată) Ea de pl□s: căci ei cheamă, prin acvaticul-oglindă, razele focului uranic. □n cazul stingerii luminii din ochi, se produce, □ fapt, luciferizarea, transcendentalizarea ființei vizionare (prin ochii revelatorii), trecerea □ zona Soare Negrulumină

ocultă: (I-166) “Şi dacă ochii ce-am iubit / N-or fi de raze plini, / Tu mă priveşte liniştit / Cu stinsele lumini. / (...) Tot □țeleg că m-ai chemat / Dincolo de morm□t”.
Există şi pl□sul (suspendat) metafizic, ca ardere mistică a privirii □ Eros, amplific□d efectul sacru al pneumei: (I-94) “Privirea-mi arde, sufletul □i creşte”.
Pl□sul Naturii (Fire) este ninsoarea de foc, cu flori de tei - □ dimensiunile orfismului sacru al codrului, cre□du-se viziunea cercurilor-unde, suprapuse (pe verticală), concentrice (orizontală), cercuri care comprimă-orientează, regresiv (prin somnvisare), către originar (ca şi □ *Luceafărul*: “Iar ceru-ncepe a roti / □n locul piere…”, sau “… Unde-ajunge nu-i hotar / Nici ochi spre a cunoaşte / Şi vremea-ncearcă □ zadar / Din goluri [concentrice, golite de amprentele fenomenale] a se naşte”) -cf. I-61: “Adormind de armonia / Codrului bătut de g□duri, / Flori de tei deasupra noastră / Or să cadă r□durir□duri”.
Duh către duh, rost către rost (gură către gură), stau Călin şi fata de □părat (alungată, din fenomenalitate □ arhetipalitate) - şi “apa ochilor” este faza premergătoare, preludiul (dar şi mediul de □chegare) al focului-Eros: (I-66) “… s-uită-n ochii plini de apă, / Şi pe r□d şi-astupă gura, c□d cu gura se adapă”. Apa şi Focul nu se resping, ca-n fenomenalitate - ci, □ arhetipalitate, sunt complementare (cf. naşterea lui Hyperion - Voievodul Solar din Cer-uranos [stelar, □-focat] şi Mare.
De aceea, jalea, se transformă □ postludiul pl□sului, ca stare de nuntă □deplinită a Apei cu Focul (prin orfism), pentru a rezulta Originaritatea-Eden: (I-83) “Iară cornul plin de jale / Sună dulce, sună greu”, sau (I-167) “buciumul sună cu jale” (pe deal, unde-i axa Lumii - Salc□ul cosmic).
Starea de excepție a pl□sului este ouroboros-ul psihic: nuntirea urii cu amorul (cele două stări primare ale Focului, □ aşteptarea Apei, care să introducă R□l Demiurg - stare de continuitate). Rezultă pl□sul interior-cosmic, disperarea-vehemență paroxistică, prin care se produce stingerea eternă: (I-91) “…ura cea mai crudă mi s-ar părea amor… / Poate-oi uita durerea şi voi putea să mor… / (…) Şi-n stingerea eternă dispar fără de urmă”.
Pl□sul interior, ca vehemență demiurgică-apocaliptică, □t□neşte R□ul, cu aceeaşi dublă funcție: (I-119) “C-acel demon pl□ge, r□e, neput□d s-auză pl□su-şi, / Că o vrea .. spre a se-nțelege □ sf□şit pe sine □suşi”.
□n definitiv, stare de pl□s cosmic demiurgic este dorul nemărginit, care cheamă lumile-luminile □ roiuri, din “sure văi de chaos”, ca pe lacrimile (şi-roiuri) lui Demiurgoscel-Ascuns - şi care, pl□g□d lumină, se exprimă.
□ntregul cosmosul este stare de pl□s orfic, demiurgic-apocaliptic - □tr-o disimulare a formelor-de-apă (trecere-curgere) şi foc (patima ființei-ființare, care-şi caută, cu frenezie, originaritatea): (I-257) “De-ar fi aruncat □ chaos arfa-i de c□tări □flată, / Toată lumea după d□sa, de-al ei sunet at□nată, / Ar fi curs □ văi eterne, lin şi-ncet ar fi căzut… / Caravane de sori regii, c□duri lungi de blonde lune / Şi popoarele de stele, universu-n rugăciune ..” (rugăciunea este suprema stare de Foc: Spiritul regăsit prin cădere-□ălțare). Toate aceste lumi de foc ale ființei sunt lacrimile demiurgico-apocaliptice, căz□d spre a □ălța Ființa Cosmică, □tr-o veşnică resurecție-regăsire de Sine (□ zona ocultă a pierderii: “Poate că □ văi de caos ne-am pierdut de mult… de mult” (I-253).
*****
*** ***
8. RĂZBOIUL SF□NT [7]
Războiul, la germanic, era Ritual - ofrandă de s□ge, adusă zeului, Moartea eroică era experiență religioasă privilegiată (a se vedea şi la geto-daci). Natura extatică a morții □ transformă pe Războinic □ Poet inspirat, □ şaman-profet, □țelept vizionar. La Eminescu, spre exemplu, bătălia-Ritual de al Rovine (*Scrisoarea III*), unde ridicarea din Rovină-Mlaştină se face □ etape (logos-ul decrepit este □locuit de Creanga de Aur şi R□l Demiurg, “r□l, ramul” - de Zidul-Munte; apar luminile-comete (capete pletoase, coifuri lucitoare) din zona sacră-codru; roiul, ca explozie a Stupului Divin, din care ies flăcările Focului Sacru-Albine: lănci, arcuri, nouri de aramă - se st□neşte V□tejul-vijelie, prinz□d, □ mijloc, Leul Solar care turbează (furor sacer, demiurgică); flamura-ramură verde se fr□ge, □locuită de Creanga de Aur din mijlocul V□tejului, care uneşte cerpăm□t, □tr-o Apocalipsă şi o Nouă Facere: “Pe păm□t lor li se pare că se năruie tot cerul”; Mircea-Cavalerul Graalului şi Călugărul (Ascetul, Omul-ritual, originar-simplu la vorbă şi al port) se identifică cu V□tejul şi cu Focul (Mircea-Vijelie, Mircea-Seism al “călărilor” cu sulițe-raze) - Mircea-Potopul şi Genunea, Grindina Sacră, care treieră Gr□l Cristic, separ□du-l de pleavă şi refăc□d Fulgerul-Zbor şi Muntele-Arbore Cosmic cu stele: “munții negri … izvorăsc din veacuri stele…”.
Mircea este □trupare a lui Wotan: Wut=furie (furor sacer, vehemență ritualică) - şi este lup-om, om-zeu (berserkr). Prin lupta inițiatică, el re-sacralizează Codrul edenic - redă viziunea Păm□t-Titan.
Chiar dacă, la Eminescu, războiul sf□t nu are sensul proclamat de maniheiştii iranieni, c□ şi de essenienii de la Qumram - există urme ale unei apocatastaze de ordin metafizic: lupta dintre Logos-ul Ruinat (Rovine) şi Logos-ul-foc (Mircea-Țepeş). Apocatastaza angajează arhetipuri, pentru reintegrare: Demiurgos şi-l reintegrează pe Hyperion şi Edenul-Păm□t, □ sinteza Spiralei Arbore Cosmic (□brățişat de Şarpele-Spirală-zbor). Deci, conceptul essenian de Şarpe M□tuitor, m□tuirea prin Şarpe, pare a avea, la Eminescu, o relevanță foarte subtilă, dar foarte importantă: fondul cosmicdemiurgic este Spirala - iar Spirala este resurecția prin Şarpe. Iisus este Şarpele, este iubirea-□brățişare, care separă (viața veche de cea nouă) şi uneşte (□tru Ființa Divină, dob□dită prin inițiere, resorbire a vechiului - energie exprimată-degradată, □ noul -

energie reconcentrată, centripet Sinele Divin).
n definitiv, şi Eros-ul-Iubirea este Războiul mpăcării, este extrema vehemenţă pentru a ajunge al Chinul suprem al Armoniei. Cf. N. Berdiaev, care spune că trebuie subordonate, toate chinurile – Eros-ului Esențial.
Esseninii excludeau de la banchetele-comuniuni pe diformii psihici şi spirituali.
Vestirea venirii părăției (parousia) este tocmai vindecarea. Deci, *Scrisoarea III*, parousia se vesteşte şi realizează prin venirea Focului-Țepeş, care tămăduieşte monştrii (fizici şi psihici) re-construind Logos-ul (degradarea-b b rea va fi deplasată spre revelația Focului, transgres d glossolalie, "vorbirea limbi" - revenind al Arhetipul Logos-ului Originar: Logos-ul-Basarabi, Logos-ul-Muşatini).
Şi ascetismul (Cavalerul Graalului), tot de la esenieni poate să vină - ca obținere a tensiunii spirituale, pentru "a umple" Ființa Divină. Respingerea materiei (ca şi la gnostici), pentru a transcende, spre obținerea Trupului Mistic (Christos). Şi Christos, p ă la 33 de ani, tot printre essenieni a stat, şi de la ei a vățat tehnicile ascezei - probabil şi doctrina Şarpelui: prin spadă (sabie), la unirea cu Dumnezeu (este o spirală, Rău-Bine, despărțire pentru unire, Şarpele-Ouroboros, circularizant): "Nu aduc pacea, ci sabia" (neliniştea spirituală, pentru ruptura de Ființa Spirituală, pentru a se desăv şi Ființa Divină).
*
* *
Ritualul baptismal este scufundarea Iad (capătul de jos al axei lumii), pentru confruntarea cu Monştrii, pentru a trece proba inițiatică, aduc d Focul, pentru resurecție. n *Scrisoarea III*, se coboară, inițiatic, de către fiul al treilea ("unul dintre fiii falnicului domn"), Mlaştină, infernul acvatic (iadul cu monştri): ca o apă turburată, ca potop ce prăpădeşte. De sub apă, monştrii (Negrul, Cocoşatul, Broasca, Gunoiul, Ilotul Spiritual, Fonful, Flecarul, Guşatul, B b tul, Cel-fără-Creier, Cel mbătr it Fără de Vreme etc.) sunt transfigurați forțe de propulsie-transcendere, energii ale teurgiei prin Foc - Țepeş Vodă Atotpurificatorul.
Prin botez se realizează păcarea contrariilor (ca şi *Scrisoarea III*, Apa cu Monştri determină, dialectic, Focul-Țepeş), rezult d Androginul (refăcutul Arbore Cosmic-Munte, Eros-Şarpe este imaginea Androginului: Şarpele Cosmic este Androgin, căi este spirala care uneşte etapele de desăv şire a Ființei).
*
* *
Cezarul (*mpărat şi proletar*, I-47) este ipostaza curs de inițiere-desăv şire a Regelui (Monarh Ascuns): Regele din labirintul inițiatic (al nebuniei-inițierii) este "moşneagul rege Lear" (străbăt d, prin nebunie, spre Revelație, dinspre cununa uscată de paie, spre coroana mistică-esoterică) : e acelaşi mecanism sacral care transformă ieslea bethlehemică-cunună de paie - cununa de spini-TRANDAFIRI - SIMBOLUL SPIRITULUI BIRUITOR. Trandafillos=Floarea cu o mie de petale, pe care o răstigneau oamenii Evului Mediu.
Cezarul este Monarhul (" nălțimea-i solitară", "palid", " g duri ad cit") aflat la malul Styxului-Seina, păstr d, că, ființă, confruntarea (ca stare spre inițiere): "Convins (…) cum că principiul rău, / Nedreptul şi minciuna al lumii duce fr l (…) Povestea-i a ciocanului ce cade pe ilău (…) la jugu-i el sileşte pe cei ce l-au ur " (ura este stare inițiatică, prin care se creează premizele apocatastazei). Pare a fi tiran, realitate este cel tiranizat de labirintul-contingent: "Mărirea-i e taină legată de aceşti (forma spirituală, proliferată gregaritatea labirintului-logos)… El - el v ful m dru al celor ce apasă" (este stea esoterică, nedegajată că de "apăsările" dublu sens) ale ascensiunii Muntelui Inițierii.
Monarhul Ascuns trece (*mpărat şi proletar*) prin labirintul infernal inițiatic: a) de la esotericul unul (pronume nehotăr) din ceata faquirilor, căutători ai căii ("Ah - zise unul…", taverna mohor ă, desprins, anonim, ca fata-Lună din *Luceafărul* - din ceata pribegită de "copii săraci şi sceptici") - stadiul proletar fiind forma ascunsă (curs de inițiere), sub care guvernează lumea mpăratul-Monarh (stadiul finale al inițierii), b) la revolta Logos-ului instituționalizat-demonizat - revoltă dubitativă ("Spuneți-mi ce-i dreptatea… Religia - o frază de d şii inventată") şi revoltă-confruntare a principiilor, tr-o apocatastază verbală (Zdrobiți… sfărmați… zv liți foc…") c) simultaneitate magicămitică, se realizează apocatastaza ca act efectiv, ritualic: "Parisul (asimilat, cel puțin aici, Nordului esoteric) arde-n valuri, furtuna-n el se scaldă" (Foc şi Vehemență - furtună demiurgică); "bulgării de granit" suiți (inițiere prin Munte) se vor transfigura plebeul proletar Cavaler-Rege (cu "arme lucitoare" - fulgerul lui Thor), cuşma frigiană coroană esoterică-clopot; prin furor sacer, femeia chtoniană (v dută) devine Prostituata Sacră: Femeia (pluralizată) cu "ură şi turbare ochii … negri, ad ci şi disperați" (ochi luciferizați) se transfigurează Formă Hieratică: "Ca marmura de albe, ca ea neprihănită" - apoi, stadiul mare, refăc d echilibrul orfic-thanathic: "Sc teie marea lină… Corăbii vechite scheletele de lemn" (ca forme de graniță, tre schelet şi Revelație) pătrund, prin p zele lunare ("țin p zele umflate fața lunei") stadiul Logos de Foc, Logos de Roată: "Şi-n roată de foc galben stă fața-i ca un semn." Prin uimire extatică, Cezarul se va autodepăşi (depăşind) umbra şi nourii: "Uimit privea Cezarul al umbra cea din nouri") stadiul (interiorizat) de Monarh Arhetipal (Demiurgos), dar şi stadiul de Logos Divin (Logos-ul sapiențial-ritualic din finalul poemului: "n orice om o lume u355 ti face cercarea (…) Că vis al morții-eterne e viața lumiintregi).
[8]

*
* *

9 FEMEIA EMINESCIANĂ - □NTRE MARIA FECIOARA ŞI PROSTITUATA SACRĂ

Spre deosebire de Simon Magul, cu a sa Elena prostituata, Eminescu caută Arhetipul pur al Femeii. Dar dacă Elena = □nțelepciunea divină, oare nu a devenit pură prin paroxismul-vehemență al impurității? Oare femeia eminescianǎ nu este demonulmaterie, decăzută (şi, paradoxal, dar □ logica eminescianǎ mitică, de tip contrastiv: □ălţată) p□ă la Revelația Arhetipului? Oare nu asta □seamnă Dalila: demon (Lucifer) □ălțat p□ă la Demiurg-demiurgie? "Căci cu dorul tău demonic va vorbi călugăreşte, / Pe c□d craiul cel de pică de s-arată, pieptu-i creşte, / Ochiul □gheţat i-l umplu g□duri negre de amor / Şi deodată e vioaie, stă picior peste picior, / Ş-acel sec □ judecata-i e cu duh şi e frumos…".

Acest pasaj, ca orice pasaj de poezie eminescianǎ, are ermetismul său inițiatic. Femeia răspunde călugăreşte, "dorului demonic": cu alte cuvinte, răspunde energiei demiurgice (dorul demonic, care cheamă lumile din "sure văi de chaos"), printr-o atitudine profund spiritualizată, adecvată energiei care o solicită, □ c□pul Eros. Răspunde pe măsură: la atitudine puternic energizată (dor), prin atitudine puternic spiritualizată, prin asceză (călugăreşte). S-ar putea spune că acesta este planul reacţiei uranice.

□n schimb, nu-şi uită menirea resurecțională, de re-energetizare a ciclurilor decăzute: craiul de pică este Monarhul decăzut, picat. Şi atunci, atitudinea ei este promptă: "pieptu-i creşte" (deci, acumulează, pentru a transmite-jertfi, □tru o nouă creație, prana sacră, sau pneuma grecilor), privirea-ochi devine aceea a Luceafărului: ochi □gheţat, cu g□duri negre de amor (să ne amintim cum suna versul *Luceafărului*: "Sub raza ochiului senin (…) Cu farmecul luminii reci" şi "…ochii mari şi minunați (…) Ca două patimi fără saț / Şi pline de-ntuneric.").

Crucea sexuală-demonică ("picior peste picior") va transcende □ Crucea Demiurgică - pentru că efectul □-crucişării este transgresarea secului □ plin de duh fertil, frumos. "Instrumentul" transgresării este forța ei spirituală, de tip demiurgic: prin forța judecăţii (Spiritului), ea readuce craiul de pică □ lumea sa victorioasă: Rege ocult, Mag-Ahman, □ V□ful Muntelui.

Acesta este planul reacţiei pneumatice, re-edenizante (după cum afirmă Adrian Bucurescu, □ articolul "Grădinile vrăjite", din *Mitologie rom ă*, nr. 204 al rev. *Strict secret*, 22-28 martie 1994 - geții vorbeau despre Akos-Samenos, Grădina divină, refăcută □ spațiul terestru prin rugăciunea lui Zalmoxis. □n această grădină vrăjită creşte Floarea focului. Iată, deci, că acțiunea de re-edenizare, prin forța pneumei-prana, a Dalilei-Prostituata-Sacră, şi acțiunea de re-edenizare a cuplului cătat-regăsit, Cătălin-Cătălina, □u351 si au originea tocmai □ starea de rugăciune re-edenizantă a lui Zalmoxis).

Femeia veşnic trădătoare este materia (Prakrti), care veşnic trădează - dar finalitatea trădării totale este Revelația Netrădatei Esențe (Purusha), Arhetipul Femeie, de dincolo de toate trădările, implicate □ orice demiurgie: de dincolo de toate părăsirile ("Te-ai dus, şi-am □țeles prea bine / Să nu mă țin de pasul tău, / Pierdută vecinic pentru mine, / Mireasa sufletului meu": paroxismul-părăsirii-trădare, □ cadrul V□tejului fenomenal, duce la starea de nuntă mistică, a sufletelor, eliberate de karma trupurilor: mireasa este starea paradoxală de unire mistică □tru veşnicie, este Mireasa-Moarte, Mireasa Inițiatică (Revelația). Ea devine Mireasa Ocultă, Calea de Izbăvire (Steaua mărilor, deasupra "valului ce ne b□tuie" - II-37), prin părăsirea, de fapt, a V□tejului (fenomenal): "Şi-o să-mi răsai ca o icoană / A pururi verginei Marii, / Pe frunte ta purt□d coroană - / Unde te duci? C□d o să vii?" (I-92). Icoana verginei Marii trimite la mistica trupului feminin - Demeter-Cybelle, veşnic de neatins □ esența ei creatoare. Părăsirea, paradoxal, spre unde-niciunde, pentru o venire □tr-un c□d-nicic□d, duce la decantarea-răm□erea, ocultă, a esenței: □nţelepciunea divină - "Pe fruntea ta purt□d coroană" (coroană pe care Ea o transmite, prin nunta mistică, fiului ei spiritual: Christosul-Alesul).

Deci, Prostituata Sacră (Dalila-Maria din Magdala), este vehemenţă din care răm□e senina esenţă: pururi vergina (de neatins) Marie-Demeter, aparțin□d at□ misterului eleusin, c□ şi misterului creştin.

Plecarea-trădarea este mistică, nemotivată absolut. "Unde te duci?" (plus: "de ce te duci?"), "C□d o să vii?" (plus: "de ce ai plecat"). Pur şi simplu: "deodată trece-o cugetare. / Un văl pe ochii tăi fierbinți: / E-ntunecata renunțare, / E umbra dulcilor dorinți". O sinteză a contrariilor (renunțare-dorință, de fapt, renunțarea la fosa Elenă-prostituată, pentru Mistica Prostituată): prin vehemența paroxistică a trădării, răm□e Veşnica Vergină Maria - □tru statornicie divină. Amprenta-văl o desemnează co-demiurg [9] .

10. C□TEVA TRIMTERI LA GNOSTICI

La gnostici (spre exemplu, doctrina lui Valentin), Sinele (Spiritul, pneuma) "este izolat, indiferent, simplu spectator inactiv □ drama vieții şi a istoriei" (Mircea Eliade, op. cit.).

Nu tot aşa stau lucrurile la Eminescu: Spiritul nu este pneuma, ci este activ, este Primul Principiu (al gnozei valentiniene), unindu-se cu Eunonia (G□direa), pentru a amprenta cu forme-cosmos. Dar nu □tr-o structură at□ de complicată, cum este aceea prezentată de doctrina valentiniană (cu cele 15 perechi de coni); cel puțin, la Eminescu nu apar toate verigile valentiniene către M□tuirea pneumatică: Eminescu, dacă va fi cunoscut teoria valentiniană, se pare că a considerat-o mult prea sofisticată şi a intuit că este sacrificată, astfel, Măreţia - □trerupe (cf. II-356-357 - *Geniu pustiu*) sistemul, prin

□treruperea discursului despre soluția soteriologică, al lui Toma Nour (Toma Nour fiind metafora soluțiilor soteriologice oculte, □-văluite ți□n□d de esență, existente □ mijlocul V□tejurilor □șelăciunilor şi vehemențelor, sentimentale şi istorice): "□ntunericul din jurul meu era metafora acelui nume: Toma Nour." (II-358).
□mpotriva gnosticilor, Eminescu socoteşte somnul ca trezire □ interior a Sinelui ("Dară ochiu-nchis afară, □lăuntru se deşteaptă" (I-107)), pentru a-l □toarce din Logos-ul formal □ Logos-ul sacru, apoi retrăg□d amprentele energetice şi absorbindu-l (dincolo de umbra-urmă = amprente energetice de limită, spre inexprimabil □ Ființa Divină: visarea, ca tăr□ al Arhetipurilor Unitare (I-303: "Cetățile mari răsp□dite-s □ soare (con-centrate □ jurul nucleului Foc Mistic), / Palate de-argint se ridic g□ditoare / Şi regi sunt □geri cu aripi de-argință (…) / De visuri, de umbre de c□tec e plină (Steaua-Vis)).
Somnul este revelator, ca □ unele filozofii hinduiste (la yoghini: somnul treaz) sau greceşti-presocratice (Hypnos conduce la tăr□ul misterelor thanathice).
□nceputul (ritualic)al marilor poeme eminesciene este anamneză: cf. evocarea stării Mythos □ debutul *Luceafărului* ("a fost odată ca-n poveşti… rude mari □părăteşti…"), la □ceputul poemului *Fata grădina de aur* ("A fost odat-un □părat - el fu-ncă / □n vremi de aur (…) c□d (…) vorbeai cu zeii (…) Clădi palat din pietre luminoase, / Grădini de aur…) O noapte-eternă prefăcută-n ziuă etc. - noapte bogată), preludiul la *Memento mori* ("turma visurilor mele eu le pasc ca oi de aur (…) P□ă unde-n ape sfinte se ridică m□dre maluri (…) Unde sfinții se pre□blă □ lungi haine de lumină" etc.), sau la *Povestea magului*… ("□n vremi de mult trecute, c□d stelele din ceriuri / Erau copile albe cu părul blond şi des (…) Era pe lumea asta m□dră-mpărăție (…) Domnea □ ea un □părat prea mare…" etc.).
Faustus Maniheeanul (cf. Mircea Eliade, op. cit.) sune despre sufletele fericiților morți că sunt continuu transportate, spre Paradisul celest, de Corăbiile Lunii şi Soarelui. Iată că această imagine a Soarelui Negru-călăuză a corăbiilor negre (de fapt, el □suşi, Soarele Negru, fiind corabie spre Paradis) şi a Lunii-Fată ("□ umbra falnicelor bolți" - bolțile fiind corăbii □toarse, semicercuri t□jind după re-□plinirea □ cerc), din *Luceafărul*, pot fi considerate, dacă nu reminiscențe, cel puțin coincidențe de viziune arhetipală, □tre viziunea eminesciană şi cea a lui Faustus Maniheeanul.
Pentru răscumpărare, trebuie evitată procreația. □n *Luceafărul*, a) cuplu cătaților regăsiți devine cuplul copiilor "cu plete lungi, bălaie" - ei □şi devin proprii lor copii, pentru a evita creația multiplicatoare, prin care se blochează m□tuirea b) asceza Luceafărului-Hyperion, prin auto-blocare □ cercul de sus al Spiralei-Arbore, este o altă cale soteriologică: □tre cercurile spiralei nu există contactul procreator, ci continuitatea mistică, pentru revenirea □ Principiul Suprem (de care vorbeşte Valentin Gnosticul).
Mani Gnosticul (cf. Mircea Eliade, op. cit.) vorbeşte de Statuia care se va □ălța la Cer, după purificarea, prin incendiu (foc, Patimă-vehemență), a lumii. Statuia-Eros, □ *Pe l gă plopii fără soț*, sau □ *At de fragedă* (I-143: "Cu ale tale brațe reci / □mărmureai măreț…" sau I-92: "din □creținea lungii tale rochii / Răsai ca marmura □ loc"), dar şi □ *Scrisoarea IV* şi *Scrisoarea V* (Ea "ca marmura de Paros" I-118, sau I-119: Ea ca "Venus Anadyomene" cu "marmura-i cu ochii negri"Zeițe-cerboaice), dovedeşte că Eminescu vede □ Femeie □globarea daimonului jertfit-chinuit spre demiurgie, complementaritate funcțională a lui Christos (Maria-Christos, □ esoterism: Lună-Soare), care m□tuie de materie, prin neliniştea misterioasă şi mereu dureroasă, □ sensul soteriologic ("Ochiul □ghețat i-l umplu g□duri negre de amor" I-121) - m□tuie ultimele particule de Lumină. Statuia-Femeie, la Eminescu, poate ajunge să personifice Lumina-Spirit, definitiv separată de Materia-Haos-□ntuneric (I-92: "O, vis ferice de iubire, / Mireasă bl□dă din poveşti (…) C□ poți cu-a farmecului noapte (mistică) / să-ntuneci ochii mei pe veci" (orbul care transgresează □ / prin Revelație, prin Femeia Sacră)).
Entelehia eminesciană a Femeii este subliniată şi de puritatea absolută - vergină, adorată, icoana pururi verginei Marii. Puritatea e plină p□ă la vacuitatea absolută: puritatea este paradoxala plinătate □ Sine, plinătate vacuizată de substanță şi de dorință. Puritatea devine Nirvana Ființei Divine [10] .
Demonismul apariției şi formării lumii este sugerat, probabil, lui Eminescu, de către gnosticul Mani; prin aceasta, afirmăm că şi demonismul Femeii: sau al Androginului (Hyperion) sunt reminiscențe gnostice (*Luceafărul*, *Demonism*, dar şi *mpărat şi proletar*: "Spuneți că-i omul o lumină? Nici o sc□terie-ntr-□sul nu-i candidă şi plină? Etc.).
□n viziunea lui Mani, cosmogonia este un gest disperat al lui Dumnezeu, de a salva o parte din sine □suşi (deci, aplicat la Eminescu: expresivitatea-amprentare divină.). Omul este creat de Materie, pentru c Materia să mențină □chise particulele de lumină (de aceea, scepticul non-vizionar din *mpărat şi proletar* nu percepe interioritateaesențialitatea "schinteilor" dinlăuntrul omului). Aici este şi paradoxul lui Mani: particulele de lumină □chise devin finalitatea lui Christos, care le str□ge, pentru a le m□tui.
Egoistul Dumnezeu (Ormuzd al Logos-ului Eminescu), salv□d sufletul, prin Fiul Christos, se salvează pe sine □suşi, devine Salvatorul salvat. Doar aşa, divinitatea este activă - □ rest, singurul activ este Prințul □ntunericului.
Dacă la gnostici ritualul este anulat, Eminescu, □ schimb propune insistent Ritualul, prin Logos efectiv şi Logos prospectiv, pentru a regresa la originaritatea-Mythos.
Ritualul interior, propus de e, □u351 si are, poate, rădăcini □ isihasm (hesychia = linişte. liniştire), specific bizantin: Rugăciunea inimii, Rugăciunea lui Iisus (Eminescu o

practică nu doar implicit, □ toată lirica sa, ci şi explicit, □ poemul *Rugăciune* II-37): a) repetat b) meditat c) interiorizat.
Teologul Nechifor afirmă că țelul vieții spirituale este să ia cunoştință de Sine, de tainele ascunse □ inimă, să unească mintea (noua) cu inima (lăcaşul lui Dumnezeu). Unire prin cobor□e (respirație) a minții □ inimă. Aceasta este una dintre dimensiunile ritualistice ale □tregii poezii eminesciene (I-119: "Consacră-mi / Creştetul cu-ale lui g□duri, să-l sfințesc cu-a mele lacrămi!").
Grigore Sinaitul (cf. Mircea Eliade op. cit.) preferă monahismului-comunitate - pustnicia: rugăciunea liturgică este prea exterioară pentru a declanşa amintirea lui Dumnezeu. Dar monahul stă sub pericolul viziunilor suscitate de imaginație (cf. *Povestea magului*…, unde Magul controlează, la Călugăr, calitatea viziunii, şi descoperă că nu e imaginație, ci existență a esenței divine, senine, Frumusețea, nu aici, deci □ transcendență: "E-aievea acea ființă, visele-ți nu te mint, / Dar nu-i aci □ lume…"). Călugărul lui Eminescu □u351 si asumă o teribilă responsabilitate - aceea de a-l pierde pe Dumnezeu, tocmai prin vehemența-patimă a cugetării: "El cugete la toate, ci nu - la Dumnezeu". Adică, nu la formalismul divin. □n schimb, □u351 si asumă efortul de a se autorecupera spiritual-divin prin re-cunoaşterea lui Dumnezeu nu □ formalitatea-g□dire, ci □ esența sa arhetipală: Eros.
Ceea ce, □să, □ apropie fundamental, pe Eminescu, at□ de gnostici, c□ şi de teologia creştină de profunzime şi a marii mistici, ca aceea a lui Meister Eckhart - este viziunea unei dumnezeiri nenumite; "Străinul, origine şi scop a toate". "□depărtat, inaccesibil" [11] (şi, totuşi, erosul transcens □ agap□ este, la Eminescu, o cale de acces). Frăm□tarea şi neliniştea Logos-ului eminescian sunt atitudini gnostice. Dar eliberarea □ liturghia Ritualului-Logos, Eros-ul sacralizat, jertfirea Sinelui pentru regăsirea şi □păcarea, □tru Spirit prin orfismul-finalitate a poeziei, a Logos-ului - sunt expresia ortodoxiei creştine celei mai curate: este □săşi dimensiunea arhitecturală a Spiritului rom□esc.

11. IUBIRE ŞI PROCREAŢIE

"Profundă este opoziția dintre iubire şi procreație. □n actul procreației, iubirea se dezintegrează, tot ce e personal □ iubire moare, triumfă o altă iubire. Săm□ța dezintegrării iubirii este conținută chiar □ actul sexual" (N. Berdiaev, *Sensul creaţiei*, p.200). "Niciodată n-am găsit o femeie de la care să fi dorit să am copii, căci te iubesc, o, veşnicie!" (Nietzeche - *Aşa grăit-a Zarathustra*).
Iubirea lui Eminescu exclude cel mai mic g□d procreaţie. Este iubirea de veşnicie (nietzeche-ană), iubirea de arhetipalitate. Femeia din *Călin (file din poveste)* nu naşte, ci identifică, repetă pe de rost, prin □săşi rugăciunea ființei ei interioare. Ființa ei interioară devine natură - a se vedea casa-natură, □ care se răstigneşte ființa ei, prin prelungirile ei simbolic-arhetipale:
a) papuc-picior-păşire;
b) □ grindă (grinda-bolta a cerului, smerită la nivelul cosmosului-colibă);
c) după uşă, simbol al iluminării-deschidere;
d) prin păşire mitică, păşire fără mădularele păşirii;
e) două turte sub cenuşă (□ vatra-centru piric), suger□d cele două trupuri cătate-regăsite (Călin □ aduce aminte pe Cătălin, deci cuplul Cătălin-Cătălina), coapte (alchimic)- inițiate pentru euharistie;
f) candela - spirit jertfit resorbit, prin somn, spre Mythos (s□burele de mac al lumini candelei este s□burele mistic, din care creşte Arborele Cosmic - sub semnul macului-somn pentru visare-demiurgie); copilul este s□burele mistic, este esenţa-Călin (Zburător de Foc).
□n poemul acesta, totul este iubire mistică, dincolo de vălul Māyā ("…cu m□a sa el rumpe / P□za cea acoperită de un colb de pietre scumpe") şi naştere-fără-naştere - suger□d arhetipurile Maria-Iisus. Călin este sinonimul codrului cu V□f al Muntelui Cosmic; nunta sa este naşterea sa-s□bure mistic:nunta-regăsire este Revelaţia nunţii mistice, căci nunta sa se dizolvă □ impersonalitatea arhetipală a nunţii Fluturelui cu Vioreaua: este Revelaţia Florii Albastre (nunta cu absolutul). "Nunta s-o pornim şi noi alături" □seamnă: să traducem aparența fenomenală - □ arhetipalitate esențială, ritualul căutării - □ Ritualul Regăsirii. Călin-Fiul este regăsirea identității esențiale a lui Călin-tatăl - cei doi fiind nedisociabili (□ genul treimii creştine).
Femeia eminesciană răm□e, astfel, Eterna Amantă, form□du-se un cuplu mistic, transindividual. Cei doi sunt cei doi de c□d lumea. Cătălina-arhetip □u351 si dă seama de potrivire şi predestinare: "□ncă de mic / Te cunoşteam pe tine / Şi guraliv şi de nimic, / Te-ai potrivi cu mine." Guraliv şi de nimic sunt regăsiri-anamneze ale Sinelui: creația - ca lege irosit = guraliv; □temeiere pe nimic ("… E un ad□c asemene / Uitării celei oarbe").
De nimic □semnă: inutilizabil pentru lumea fenomenală, deci hieratici.
Iubirea eminesciană devine, astfel, Ritual al Androginizării Hieratice: cel mai adesea, cei doi se cufundă □ somn-visare, recontopiți □ Săm□ța sacră, de la rădăcina Arborelui Cosmic. Mai mult, □ *Locul aripelor* (I-200), actul erotic constă □ delirul (visarea, prin care, vehement, se regresează spre originaritate) căutării, pentru regăsire, a aripelor albe, de pe umerii iubitei: "Locul aripelor albe le-aş căta-n delirul meu".
Prin Eminescu, omenirea se □toarce □ Ritual - iar iubirea redevine mistica subtilă a regăsirii Edenului.
Maria devine sinonimul Crăiesei M□tuirii (Re-edenizării) din *Miorița:* (I-37) "Crăiasă aleg□du-te…" Prin Maria, care se coboară (Prostituata sacră) spre a ne □ălțam□tui-cuprinde □ Revelație ("Regină peste □geri, / din neguri te arată, / Lumină dulce

clară, / O, maică prea curată / Şi pururea fecioară, / Marie!") - noi -Rugăciune-Ritual (de transfigurare a V□tejului-val, □ Zid de m□tuire) ne reintegrăm umbrei Păm□tului (deci, ne reintegrăm, deci, stării de Iisus-Luceafăr (Lucifer) - şi ne lăsăm □chişi □tre coarnelede-lumină ale Cercului-Uter Cosmic.

*****

*** ***

Eminescu creează Fiinţa Jertfită □tru Eros-Agap□ (Recuperată pentru Divin), ca Ultimă Imagine şi Ultim Scop al Poeziei sale. Arborele Vieţii este, de fapt, Crucea, pe care se răstignesc, adică se dăruiesc spre creaţia de lume, chinurile iniţierii. Prin acest gest teurgic, Eminescu este cel mai profund creştin al nostru, □ atemporalitatea actului cristic*.

[1] Cf. I. Negoiţescu, *Istoria literaturii rom e*, Minerva, Buc., 1991, p. 107: "Figurile care prind formă □ această demonie cosmotică eminesciană (...) sunt: un Odin "bl□d" (regele Nord) [n.n. Nordul este, de fapt, un nucleu esoteric esenţial, diferit de expresia-zeu Odin],"

[2] Un Orfeu sălbăticit de suferinţă (…) regele Somn (…). Lor le corespunde o altă trimitere mitologică, pe o treaptă mai puţin generică (…): Călugărul, Poetul şi Monarchul (…)"

[3] N. Crainic, *Nostalgia paradisului*, Ed. Moldova, Iaşi, 1994, p. 283

[4] Idem, p. 278.

[5] Este ciudat cum Rosa del Conte se opreşte cu trei strofe □aintea acestor versuri eminesciene, limit□du-şi analiza la concluzia: "părăsită de Dumnezeu, omenirea …" (op. cit., p. 105)/.

[6] MIRCEA ELIADE, *Istoria credinţelor şi ideilor religioase*, vol. II, p. 321.

[7] Nu putem adera la viziunea non-metafizică asupra războiului, □ opera lui M. Eminescu, a lui G. Călinescu (*Opera lui M. Eminescu* vol. III, p.38-40, Ed. Minerva, Buc., 1985). Din acelaşi motiv, nu putem adera nici la opiniile lui E. Todoran, din cap. *Eroica,* din vol. *M. Eminescu - epopeea rom* ă, Ed. Junimea, Iaşi, 1981.

[8] Ne delimităm cu fermitate de interpretările "socializante" şi "istoricizante" ale poemului *mpărat şi proletar*, interpretări cărora, după părerea noastră, le-a căzut victimă p□ă şi un exeget at□ de rafinat ca Rosa del Conte (op. cit., p.56), dovadă afirmaţii de tipul: "Revoluţia Comunei (…) nu cere numai p□ne, cere alte adevăruri noi valori, şi vrea să scufunde sub năvala unui nou potop minciunile trecutului" etc. - deşi remarcă, mai jos cu c□eva pasaje, că M. Eminescu se sustrage conştient planului istoric şi delimitărilor particularului, tent□d, mereu, răzbaterea cugetării spre general-cosmic (Rosa del Conte, op. cit., p.64): "Plebea răzvrătită va distruge numai nişte forme destinate să piară pentru a se re□noi □ timp (…) pentru că "progresul" omenirii şi al lumii nu e dec□ o iluzie…"

[9] Izotopia semantico-funcţională, □ anistorie, dintre Zalmoxis şi Chrisots, este marcată de către tracologul Adrian Bucurescu şi la acest nivel, al Prostituatei Sacre (*Z a albă, Mitologie rom easc*ă, □ nr. 226 / 1994, din rev. *Strict secret*): "Cea mai mică dintre cele şase □soţitoare ale zeiţei Halmyris era **Maria Mygdonia** (Maria cea foarte darnică). Tot ei i se spunea şi M-Alva (Cea Albă). □n anul □ care Zalmoxis a revenit printre geţi, M-Alba a fost cea care a turnat pe capul zeului un vas □treg de mir scump. C□ timp a mai petrecut Zalmoxis pe păm□t, Maria Myydonia şi-a iubit zeul cu o patimă arzătoare. De aceea, ea a fost numită şi "Logodnica Domnului".

Similitudinea onomastică şi funcţională dintre Maria Mygdonia şi Maria Magdalena este frapantă: Fata Chaosului (Nefărtatul feminin) este foarte darnică cu formele (cu ceea ce nu are □temeiere) - şi, aparent, paradoxal, dar □ logica sacră, este □drăgostită arzător (fiind co-părtaşă apofatică la demiurgie) de cel care dă temei la toate (Zalmoxis Christos). Acestuia din urmă, Maria Mygdonia-Maria din Magdala i se oferă ca oglindă a morţii (mirul, plus părul-răsfirare-chaos, cu care □ şterge picioarele (sau capul) - temeiuri ale lumii), pentru a transsubstanţia mirul-oglindă □ untdelemnul divin-solar, □temeietor al ciclurilor eterne.

[10] Cf. Paula Diaconescu, *Collegium*, Iaşi, 1989, p.24

[11] Alexandrian, *Istoria filozofiilor oculte*, Humanitas, Buc., 1994.

***** □nţelegem prin aceasta că Eminescu nu este integrabil **dogmei** teologice creştine. S-ar putea afirma, cum, de fapt, s-a afirmat - că Eminescu (re)creează un "creştinism fără Christos", presupus a fi caracteristic fondului ancestral rom□esc. Opinia noastră este, nuanţat şi ferm, alta: Eminescu □ suprapune pe Cristul dogmatizat (Eul propriu esenţializat la modul absolut) peste arhetipuri, anistoric, unde converg toţi revelatorii-răstigniţii □tru m□tuire: Zalmoxis, Orfeu, Mithra, Osiris, Odin, Quetzalcoatl etc. □l suprapune, □să nu-l lasă să se resoarbă-asimileze □ arhetipul hibrid, ci-i păstrează poziţia unică, privilegiată, specifică zonei spirituale europene-ortodoxe (dominată de conceptul Eros-Agap□). Acest Crist eminescian, domin□d drama cosmologică a Spiritului rom□esc, dă splendoare apoteotică seninătăţii tragice a cosmologiei mioritice.

ARTEA A IX-A SATUL ROM□NESC - CA DISPOZITIE METAFIZICĂ SPRE TRANSCENDERE

1. SATUL-NATURĂ

La Eminescu, nu apare Ţăranul ("oameni cu coasa-n spinare" sunt arhetipul-Thanathos multiplicat, cu aripă de fier-□tunecare), dar apare Călugărul (ipostază asceticspiritualizată a Omului Locului, Omul-Axă (ca sens de transcendere), Magul-Regele□mpăratul fiind doar diversele trepte de intensitate a acţiunii metafizice; nu apare ogorul (spintecare spre plutonic), dar apare Moşia-Mocşă (tăr□ul mitic). Arhetipurile poeziei eminesciene sunt arhetipurile satului arhaic rom□esc, ca dispoziţie metafizică spre transcendere - satul arhaic rom□esc, ca singură formă complexă (vag fixată terestru) structurată supraindividual (şi cu finalitate supraumană, aproape invizibilă ca arhitectură terestrizată, dar absolut determinantă, ca forţă de impunere a gestului şi g□dirii-Logos. Ca-n filozofiile (sugestii de existenţă) buddhistă sau zen (a iluminării), nu au importanţă construcţiile pentru □-temeiere terestră, ci Acoperişul Arcuit spre Cer al Pavilionului, aşezat peste □căperea-cuptor iniţiatic (□căperea templu, nesemnificativă spaţial, infinită ca radiaţie spirituală), susţinută nu at□ de pereţi, c□ de mediul natural (profund energetizat spiritual): la Eminescu, odaia, cu bolţi, streşinile (uranizate: "Streşine vechi casele-n lună ridică") - iar □ odaie R□u351 sniţa Timpului, Poliţa cu icoana Arhetipală, Candela, Cuptorul Alchimic-Athanorul, Crivăţul (loc de meditaţie, anulare a individualităţii, prin somn-visare, dar şi situarea □ Buricul Lumii, pentru iluminarea luciferică: I-124 "Şi c□d □ pat se-ntinde drept / Copila să se culce (…) … din oglindă luminiş / Pe trupu-i se revarsă, / Pe ochii mari, băt□d □chişi, / Pe faţa ei □toarsă"), eventual Cotlonul Motanului (Motanul □ flăcări - Amon-R□ al egiptenilor). Şi cam at□, din compoziţia formală. Construcţia numită - este, de regulă, la Eminescu (□ afară de castelpalat, echivalenţe ale spaţiului edenic sau ale Muntelui Cosmic), coliba ("atunci intră □ colibă…" sau, mai simplu, odaia ("Şi pas cu pas pe urma ei / Alunecă-n odaie"), ca uter pregătit pentru transcendere) - cu "pereţi coşcovi", gata să se dizolve □ oglindă uranică, □ lumina neagră-ocultă, prin fereastra (uranizată: "L□gă fereastră, unde-n colţ / Luceafărul aşteaptă") sau fereastra □ curs de uranizare-ocultare ("beşică-n loc de sticlă e □tinsă-n ferăstruie, / Printre care trece-o dungă mohor□ă şi gălbuie" (I-66). □n general, nu sunt relevate elemente ale construcţiei aparente săteşti - ci elemente ale experienţei interioare, ale ritualului demiurgic interior (iniţiatic) de existenţă

umană arhaică: mediu de existență este labirintic - codrul, energia de existență are sens ascensional - muntele, regenerarea este dinspre valurile (neptunic-fenomenal) spre a) halele sure, halele albastre ale mării (zone subacvatice de reinstaurare a stării de Mythos: rude mari □părăteşti sunt zeii nediferenţiaţi de la ospățul energetizant - mitic din *Odin şi Poetul*) b) munte (sinteză-cale, dinspre plutonic spre uranic); există şi sinteza trestie (subacvatică şi supraacvatică, demonică şi celestă, oricum, de contingență cu falicul divin: "… toiag / □ncununat cu trestii" (I-125), ieşit, prin Voievodul-Lucifer, din Rotirile Mării). Muntele poate fi substituit de Arbore (rădăcini plutonice, coroană uranică): copacul-tei, copacul-salc□, copacul din care ies zeițele etc.
Apărarea trupului (mistic) şi a cugetului uman se face prin zidul codrusacralitate orfică a doinei sau a Sunetului Pur, suspendat ("Numa-n zarea depărtată sună codrul de stejari"), doma-munte: (I-72) "□n dom de marmur negru ei intră liniştiți…"). Zidul nu este niciodată integrat complet □ construcția-casă, ci, mai cur□d, este o entitate metafizică (de sorginte spirituală) care susține bolţile odăii ("Din umbra falnicelor bolți / Ea pasul şi-l □dreaptă…"),deschiz□d odaia către uranic ("…L□gă fereastră, unde-n colț / Luceafărul aşteaptă""). Odaia cu boltă devine sinonima poienii, cu ziduri de arbori (labirintici, prin multiplicare) şi cu centru balta-monadă sau Muntele-cu-V□f(□thman)-Stea. Față de odaia cu boltă uranică (din *Luceafărul*, spre exemplu), geamul-fereastră este transparentizarea(obținută, paradoxal, prin □tunecare semn al zonei oculte, spre care se transcende: "După geamuri tremur numa / Lungi perdele □crețite, care sc□teie ca bruma " - sau prin des-fiinţare □ lumină lunară sau mistică: (I-100) "[tu lună] lin pătruns-ai prin fereşti", sau (I-143) "La geamul tău ce strălucea…", iminența Revelației, ca eliberare a Sinelui (captiv □ trup-formă), spre Sinele Suprem. Repaosul (din meditaţie, din starea-crivăţ, din singurătatea ascetică a Călugărului "□ scerburi de părete" (I-306)) este starea care conține, de fapt, energiile care se concentrează □ vederea unui nou asalt demiurgic-Creație, sau pentru a străpunge amprenta-forma, spre a trece, iar, □ uranic: norii, negura (care sunt despicate-străpunse de raze). Acțiunea de străpungere este una procesual-inițiatică: privirea (care "descojeşte" aparența, pentru a fuziona cu esența). Paşii sunt suportul acțional, căci ei desfac-secționează aparența, pentru a ajunge la starea plutire uranică spre esenţă, ca alunecare spre misticul-sacral, situat □ uranic, sau □ oglinda terestră, □ care se răsfr□ge uranicul ("Ea pasul şi-l □dreaptă (…) [El, Luceafărul]Alunecă-n odaie (…) Şi din oglindă luminiş / Pe trupu-i se revarsă" etc.): nu este o situare uranică sus, ci □ sensul □ sus este semnul spiritual superior, erectil, pregătit pentru Revelație - iar sensul □ jos, chtonian-plutonic, este sinonimul decăderii, degenerării, prăbuşirii - ca latențe re-generative, resurecționale, ale Spiritului (aflat □ permanentă dispoziție demiurgică - potențială sau cinetică). De aceea, uranicul poate fi, oric□d, convertit □ terestru: confirmare a ființei Spiritului, a şansei sau a succesului conglomerării, con-centrării forței spirituale - este păm□tul-cale □ labirintul-codru (sau pe coaste de piatră), p□ă la V□f Muntelui, p□ă la plutirea-zbor ca stea (sau pe stea, călare - *Povestea magului*… (I13-304)). Păm□tul este Mocşa-moşie - spațiul inițierii spre cunoaşterea supremă, Moartea - deci, paşii sunt spre plutire, spre fuziunea lumilor divergente □tr-o convergență energetică absolută - spre Vatra Cosmică.
2. SATUL-FIINȚĂ; ARBORELE SEPHIROTH (AL VIEȚII)
Creştetul-fruntea (vertexul ființei energetice, fontanela şi fruntea cu ochi-privire) se situează, cu raza-privire, spre lună, soare-stele, se pierde □ nouri (□ *Gemenii* - Zamolxe, sau Magul din *Strigoii*, sau din *Povestea magului...*, sau Nordul-zeu comun germanilor şi dacilor - □ *Memento mori*), iar picioarele se pierd □ ocean-mare (*Memento mori*), sau □ □pietrirea chtoniană (*Strigoii*), sau piciorul at□nă deasupra oglinzii apei (*Freamăt de codru*), ca o am□are-pregetare, □tre cer şi păm□t, o ezitaresuspendare, □ainte de fuziune, prin călcarea Mocşei, a uraniculu-foc şi chtonicului-foc: plutirea Luceafărului □tre voievod şi demon, pe linia de unire a Zburătorului (mort-viu, ca fuziune propulsatorie spre tăr□ul Inițierii Supreme), Luceafărul este ipostaza Spiritului uman ca locuitor al Mocşei - spiritul conştient de propriile tensiuni-energii, neliniştit □ eros, ca formă de titanescă creație a formulei mistice-mitice de Ființare, ca structură simultană a formulei (cobor□ea-urcarea-zbor este Marea Spirală a Creației: venirea şi □toarcerea sunt mişcările ritualice de evidențiere a Spiralei Creației şi la fel, cobor□eaaruncare (cercul-apă reluat, pe coordonatele unei Spirale Cosmice, □ cercul-foc: "Şi apa unde-au fost căzut / □n cercuri se roteşte", respectiv: "Iar ceru-ncepe a roti / □n locul unde piere; / □n aer rumene văpăi…"), urmată de zborul spre uitarea-origine (anamneza sacră), şi revenirea - sunt ilustrarea mişcării Spiritului, pentru a se □-ființa liturgic, ca imagine hieratică a Sinelui-Spirală.
Arhetipurile eminesciene sunt, evident, anistorice, neg□d proliferarea formelor, simplific□d-purific□d orice sentimente-amprente energetice parazitare, adică scăpate din forța modelatoare □ Logos (reiterator al Mythos-ului) a Spiritului. Nimic din complicațiile inutile ale mediului urban nu străbate □ poezia eminesciană , ci totul se produce □ cadrul miraculoasei economii a Ritualului, existenţă rituală arhaică. Totul este ordonat conform liturghiei tradiționale a g□dirii (aduse al efervescență de Spiritul Etern, atemporal) şi a grandorii simple rurale (care este structurată conform grandorii simple a cosmosului): R□l, Roata-Cerc, Sfera, Cărarea-potecă, pierdere-regăsire □ Codru-Mare, Scara-Munte-Zbor-Hală submarină (prin cobor□e-□ecare-aruncare); verticala □ sus - verticala □ jos sunt forma de conservare a energiei supreme, demiurgice, fie □ Mocşa Uranică - Soare-Lună, fie □ Mocşa-Apei - Halele-sure, fie □ Mocşa-moşie, mandala chtonică, Codrul cu Izvoarele.
Atitudinea eminesciană față de Creație este una religioasă, □ sensul cel mai

profund al cuv□tului: el leagă Mocşele energetice prin permanenta efervescenţă (dordeznădejde paroxistică, amar, scepticism, revoltă) a substanţei pentru modelare spirituală, a zonei-proiect de amprentare a haosului: v□turile-valurile sunt "efigia" acestei zone-proiect, a Entelehiei Dinamicului (Arhetipul Dinamismului de amprentare spirituală, dar şi reversul: de retragere a amprentelor, □ c□tecul-orfic, energia purificată de diversele mişcări sensuale: erecţia-catarge, străbaterea-pătrundere (□ păm□t, pentru a-l izbăvi de vălul lui Ormuzd) a păsărilor etc. C□tul este energia potenţializată, este energia de Creaţie, adică la Forma Hieratică. A c□ta □seamnă a structura □ stare, ceea ce s-a destructurat prin acţiune. Codrul cu doină este ipostaza hieratică a codrului-cuizvoare (ipostază dinamică a Creaţiei). Ambele ipostaze a) codrul-loc ca "ţinere", nedesprindere de originar: "lară noi locului ne ținem" - ca şi b) codrul legănat cu crengile la păm□t, adică zonă cu izvoarele sensuale evadate spre conformare dinamică, revelatorie a Titanului Păm□t, şerpuind crengi-izvoare □ chip de cărări labirintice iniţiatice - revin la origine, mereu: pe de o parte, familia uranică ("Marea şi cu r□rile, / Lumea cu pustiurile, / Luna şi cu Soarele") şi, pe de altă parte, r□durelele - şiruri care duc g□duri, duc noroc, □tunecă, duc□d clipe, scutur□d aripe, pustiind, veştejind şi amorţind) - nu sunt dec□ aversul şi reversul efectelor Zborului spre/dinspre Centrul Cosmic, C□tecul-Sinteză a Mocşelor: doina şi dorul de □g□at sunt acelaşi centru orfic al Spiritului revenit □ starea de conservare energetică, structură statică: Spiritul-Icoană, revelat □ *La mijloc de codru…*: luminişul, legănat şi pătruns □ inima-oglindă-monadă, este tocmai icoana (mocşele uranică, subacvatică, erotico-chtonică se contopesc □tr-o imagine energetică potenţială a Creaţiei).

St□pul-Icoană, realizat prin v□tejul sm□curilor-Rovine - este , de fapt, St□pul-Om, iar Arborele Cosmic este, de fapt, Fiinţa umană ca Făptură Hieratizată, unind Cerul cu Păm□tul. Un phalus etern genetic şi re-generat, e Cruce a Răstignirii Dorului Etern, pentru a crea etern, pentru a fuziona etern cele trei Mocşe.

Arborele Sephiroth (arborele vieţii) este icoana cea mai potrivită, unind, peste timp, g□direa omenirii, trec□d peste geografia popoarelor şi sintetiz□d o geografi e a Spiritului. Zamolxis- Arborele Sephiroth are două stări:

a) dinamică (efectivă): viaţă-moarte (expresie-tăcere),

b) proiect, virtualitatea autoreflectată a Spiritului.

Iată Sephirothul – Figura 6:

I. Malkuth-Le royaume (regatul amprentelor potenţiale, haosul care aşteaptă punctul de mişcare = voinţa-forţă de amprentare a Spiritului-Proiect Divin): regatul este marcat prin punctele de suspensie (care urmează unui ciclu de fiinţare din care s-au □chis rănile ("Soarele… se-nchide ca o rană printre nori □tunecoşi"), s-au retras frunzele-stele ale aparenţei ("Ca şi frunzele de toamnă, toate stelele-au pierit"), □ Arborele-St□p mistic: deci, urmează reluare ciclului, □tr-un alt Logos. Practic, toate *Scrisorile* (cinci) - □truchipările lui Vishnu (cinci) sunt bipartite, structura suger□d bipolaritatea lumii, reluarea ciclică a Logos-ului, nu □tr-un alt Logos, ci □ altă stare a Logos-ului: cel □ălţat decade, cel decăzut se ridică).

II. Naissance de l'□tre (naşterea Fiinţei □seamnă desprinderea amprentelor virtuale, din Proiectul-Spirit, pentru a deveni amprente efective): "□ncep□d la talpa □săşi a mulţimei omeneşti". Talpa este formă-amprentă (virtuală) spirituală asupra Haosului, prin care din păm□tul pacificat-Eden, cu rănile multiplicării □chise (norii-răni retraşi □ Sori-Negri - Sori-Mistici) se desface amprenta sprijinirii-pentru-desprindere-pentru□ălţare. Sensul □ălţării, după desprinderea din Virtualitatea haosului-Păm□t (Geea cea neagră = Zona mistică, a reciclării energiei spirituale şi a resurecţiei) este dat de indicaţia: "suind □ susul scării p□'la frunţile crăieşti"; o subliniere stilistică a sensului de □ălţare (suind □ susul) pe verticala Arborelui Sephiroth sunt trei ca şi cele trei Mocşe: I. tăr□urile fiinţei psihice, matrice-triunghi, II. tăr□ul fiinţei spirituale, matrice-triunghi şi III. Fiinţa divină, matrice-triunghi-(semi)cerc. Finalitatea, capătul de sus al scării, este coroana (Couronne-Naissance derni□e): frunţile crăieşti. De subliniat: nu doar fruntea, ca fiinţă divin-spirituală, ci şi Nimbul-Coroană (coarnele sacre), care sunt naşterea de după desăv□şire, adică deschiderea (potenţială) pentru re-creare. □n primul r□d, □să, coarnele-coroană reprezintă potenţarea maximă a energiei demiurgice. De aceea, coroana-coarne este tăr□ul mistic, absolut nevăzut, din care se (re)-creează regatul (Malkuth) = starea de pregătire-proiect perpetuu a demiurgiei (stare de Demiurgie Potenţială). Magul invizibil, relevat dor celor care suie coasta Muntelui - scara cu trei trepte a Arborelui Sephiroth. Creaţia, □ reprezentarea Arborelui Sephiroth, are 7 trepte - 3 de o parte, 3 de cealaltă parte, la care se adaugă V□ful-Coroană.

III. Primul triunghi, cel al fiinţei psihice, matricea triunghiulară (1), este compus din fundamental enigmă (partea din talpă care stă □ contact cu Păm□tul-Regat Mistic, al Potenţei Demiurgice Infinite): "De a vieţii lor enigmă □ vedem pe toţi munciţi" - enigmă care se transfigurează, din fundamentul mistic al triunghiului 1, □ bază de relansare, □trun triunghi 2 (cel al Fiinţei Spirituale), □ Naşterea Fiinţei Spirituale. "□ vedem pe toţi munciţi" de enigmă: deci, Spiritul se amprentează □ toate formele Logos-ului interogativ, ca rezultat al impactului dintre fiinţa expresivă a Regatului Spiritului şi inerţia nonexpresivă, ambele fiind amprente produse de către Regatul mistic (şi impuse expresiv).

Trecerea de la a) starea hieratică la b) starea dinamică a Arborelui o produce dorul nemărginit (voinţa oarbă, adică mistică:privirea ochiului mistic, Al Treilea Ochi) de a fi. Este o forţă ne-explicabilă, această voinţă-dor. Noi-exprimaţii vedem doar efectul: cauza răm□e dincolo de Logos, dincolo de porţile "dezlegării", □ Mythos, □ c□t. Apoi, lateral, pornesc:

A. st□ga: Gloria-Maiestatea (Măreția),
B. dreapta: Victoria-Puterea
□n st□ga, ramura vizibilă, □ dreapta, cea mistică: Măreţia - "deasupra tuturora se ridică cine poate", "deasupra tuturora va vorbi vrun mititel" - este tradusă □ adevărata Putere-Victorie, obținută prin "inimă smerită", "st□d □ umbră" - adică, retrăg□du-se, ca amprentă, din lumea expresivă, peste hotarul-umbră, □ energia mistică a Proiectului Divin, □ Sinele Divin. Ființa se ascunde "□ taină, ca şi spuma nezărită" - spuma (aici) este umbra valului, amprenta energetică ce se retrage şi se condensează, din formă spre Spirit (a se vedea şi "caii de spumă ai mării", caii mistici ai Regatului-Malkuth).
IV. Smerenia din umbră - Victoria-putere (adevărată) duce la explozia nucleului triunghiului al doilea - dreapta Inimă (Tipheret). Este nucleul energetic ascuns, conţin□d ritmul sacru: ritmul sacru ascunde proiectul - Ființa Divină: Zeul - şi vădeşte proiectul expresiv. Dansul inimii este Dansul ascunderii şi vădirii Zeului. Dansul inimii este a) ființa vădită □ forme ritmice şi b) ființa ascunsă, cauza pulsărilor-amprentele formelor, virtualitatea-proiect a formelor expresive. Este agresiune şi retragere, este Nodul Vieții şi al Morții, este venire şi plecare, este Spirala Demiurgică, □tre demon şi □ger, □tre Lună şi Soare, □tre Soarele Alb şi Soarele Negru.
A. Ramura st□gă (vădită) este:Ordinea-Rigoarea (Severitatea) şi Dreptatea (Justiția).
B. Ramura dreaptă (mistică) este: Mizericordia, □durarea, mila. Numai datorită schimbării acestor două stări ale Ființei Spirituale, se poate naşte nucleul-explozie pentru al treilea cerc: nucleul Naştere a Ființei Divine, pentru triunghiul conţin□d Ființa Divină: este singurul triunghi (pentru că e ultimul) care are v□ful □ sus, deci nu mai are nevoie de nucleu de explozie (se va produce implozia-concentrarea spre UNU) - va urma ascunderea □ sine ca ființare □ propria virtualitate-proiect: □ Cercul-Coroană, □tre coarnele de consacrare.
Dreptatea nu se face aici, Ființa Spirituală este purtată pe valurile iluzionării, □ ce priveşte posibilitatea de impregnare a tuturor formelor avansate de Spirit: □ţelegere, comunicare, deci, comuniune spirituală, pentru a □fr□ge timpul prin re-nuclearizare temporală (comprimarea amprentelor energetice □ nucleul atemporalității, rezult□d cunoaşterea prin moarte, □țelegerea divină). Adăpostul scrierii (adăpostul proiectului cosmic-demiurgic) este creierul mistic, nevăzut (Spiritul). Speranța adăpostului (uter sacru) pentru reunificare nuclear-spirituală este echivalentul Milei-mizericordiei: salvarea tuturor prin re-spiritualizare, prin revenirea la semn-proiect şi la somnul-adăpost □ Mythos. (I-103) - Apare clar conformată imaginea Arborelui Spiritual: "Ca şi iedera din arbor (spirala dinamică a Arborelui) de-o idee i se leagă" (viața-ființare). Apar semnele rupturii-Revelație: Ființa spirituală răm□e □ urmă, ca amprentare-voință exprimată, şi se transfigurează mistic (prin implozie) □ Ființa Divină. Semnele rupturii: uitarea, Logos-ul dispersat □ trei zone ((I-103) "c□e-n lume-ai auzit", "ce-ți trecu pe dinainte", "c□e singur ai vorbit" - a) logosul formator al lumii orfice, b) logosul ordonator al succesiunii "pe dinainte", prin unghiul agresiv al demiurgiei spirituale, c) recluziunea Logos-ului, retragerea Logos-ului □ sine, tăcerea mistică-demiurgia proiectului, virtualitatea Logos-ului care va readuce starea Mythos). Rezultă, din retragerea Logos-ului către Mythos, sf□u351 sierea lumii amprentate de Spirit şi sf□u351 sierea-desființare a succesivității-ordonare-Logos expresiv: "De ici, de colo (distrugerea succesivității) de imagine-o f□u351 sie (Logos secvențial, fără rostrostuire, fără logică, neliniştit, nelegat-rătăcitor, □ raport cu nucleul interior-Spirit, □ căutarea-cale mistică spre Graal = receptacului Logicii Sublime, Logos Sublim, sinonim al Mythos-ului), vre o umbră de g□dire (cugetarea retrasă □ limita-umbră, pentru reintegrarea □ voința-potențial, proiect expresiv, ieşire □ afara efectivității), ori un petec de h□tie (ştergerea semnelor evidente-coerente, odată cu secvențialitatea-ruptura Fondului Ființei-ființare - ruptura H□tiei Unice, lume ca plan-amprente □şirate □ semne: semnele se pierd odată cu fundalul lor cosmic, deci, semn şi fundal al semnului - H□tie Unică - sunt consubstanțiale, sunt din aceeaşi esență şi se auto-absorb □ Esența-Ființă Divină)".
"… propria viață n-o şti pe de rost / O să-şi bată alții capul s-o pătrunză cum a fost?" (I-103).
Pasajul de mai sus este un amestec de folosire figurată şi proprie a verbelor, rezult□d o "cimilitură" mistică, reintegratoare, Logos revelator spre Mythos: pe de rost □seamnă Logos repetat "la indigo", similitudine □ formă a Logos-ului - amprentare cu Logos-ul-proiect. Dar, pe de rost □seamnă şi pe gură, gură expresivă lipită de gură mistică, una trec□d suflul-voință □ cealaltă: voința de expresie, dinspre gura mistică spre cea expresivă ("lumească"), voința de re-absorbție a Logos-ului □ Mythos, de la gura expresivă la gura mistică. Este pulsația unei alte inimi dec□ cea de la primul triunghi sephirotic: nu mai este dansul expresiv al sacrului, ci este □săşi Sacralitatea, este suflul cu numai două sensuri, □ainte şi □apoi, cercul de jos şi cercul de sus, Spirala Demiurgică, conţin□d expresia şi reintegrarea □ sacral, ca simultaneități. Deci, viața expresivă □săşi figurează ca proiect, face parte din Mythos. Nimic nu există □ afara Mythos-ului, Logos-ul nu este dec□ aspectul dinamic al Mythos-ului. Spiritul absoarbe Logos-ul, după ce la regurgitat-răsuflat - şi-l transfigurează □ Ființă Divină-Mythos.
Nu cantitativul, meschin şi fără sevă, fără "causa causorum" deci nu brăcuirea ("Printre tomuri brăcuite, aşezat şi el, un brac") nu formele □ succesivitatea absurdă a bracului - ci calitatea spirituală din tomul-carte Cartea revelată-ca-lume şi lumea revelată ca st□p spiritual-Arbore Sephiroth - calitatea vrafului-brac, de a se □ălța □ pofida ne□ţelegerii şi cu tot cu ne□ţelegerea. Revelația are loc □ toiul chinului, iar chinul este

o or□duire aparent haotică □ haos, de fapt, r□duind mistic haosul să nu mai fie haos, structur□du-l (mistic) să redevină Regat. Pedantul cu ochi verzui şi ochelari (gheața demonică), stăp□ al colbului, este Satan □suşi. deci, □ălțarea calitativă a St□pului Lumii se face fie □ pofida, fie cu tot cu Satan (de fapt, Satan participă efectiv - fără el nici nu se poate - la □ălțarea calitativă, la transfigurarea vrafului (brac) □ st□p, a cozii □ frunte ("de-o str□ge-n două şiruri, aşez□du-te la coadă" - cele două şiruri marc□d centrul st□pului-cu-frunte), a duplicităţii şirurilor □ coarnele consacrării, a paginii neroade □ planul semnele divine, proiectul demiurgic: Cartea există, tocmai prin manevrele, aparent negativiste □ realitate remarcabile, ale lui Satan. El-Satan preface semnele din carte □ colb, colbul se ridică spre privirea demonică de foc □ghețat, focul privirii demonice re-transformă colbul, transfigur□du-l □ semne divine. Demonul care desface cărțile, cantitativ □ vraf-vrac, le şi str□ge, ca vraf-□ălţare, Demonul care desface semne □ colb, el şi str□ge colbul □ semne (ca Piatră a Muntelui, recompusă din colbul-nisip) - semne care sunt re-sacralizate prin Privirea Foc. Demonul, desfăc□d □ coadă şi frunte, el se situează deja □ fruntea vrafului-st□p "aşezat şi el (deasupra) un brac", - deci este cooperant la □ălțarea Arborelui Sephiroth; desfăc□d, □ pustie şi □ţelepciune, Spiritul - el □ şi ascunde-adăposteşte (de v□tejul-Māyā), □ zona mistică a prizăririi.

V. Sephiroth-ul s-a echilibrat, pe ultima treaptă, □tr-o inteligenţă demonică, ambiția □ălțării vrafului-st□p, prin Satan şi □ţelepciune, ostoirea v□tejului-st□p-spirală, □ C□tul, forța de pătrundere-□țelegere, de atotrelativizare, din care dispare Satan, se absoarbe □ cooperantul său pozitiv-demiurgic. Ambiția demonică s-a relativizat: "poți zidi o lume-ntreagă, poți s-o sfarămi - orice-ai spune, / Peste toate, o lopată de țăr□ă se depune". Suişul şi cobor□ea, zidul şi non-zidul, limita şi dez-limitarea - trebuie retrase □ zona neagră, mistică - ascunse-depuse □ matricea-p□tecele Geei: "lopata de țăr□ă" lengroapă prin răsturnarea țăr□ei, dar prin sugerarea lopeţii, ca remanență a focului fertilizator, deasupra □-gropării, se sugerează resurecția viitoare. Deocamdată, "totul cade" □ virtualitate divină.

Sceptrul falic ("M□a care au dorit sceptrul universului şi g□duri / Ce-au cuprins tot universul, □cap bine-n patru sc□duri") al □ălțării-erecție demiurgică ce combină cu crucea-patru sc□duri. Crucea cuprinde sceptrul - m□ă erectilă şi g□duri amprentate spiritual: jertfa pentru transcendere conține viitoarea victorie sublimă-cristică.

Urmează relativizarea Sinelui spiritual: urma ta ("or să vie pe-a ta urmă, □ convoi de-nmorm□tare…") devine convoi de-nmorm□tare (□-covoierea mistică, □gropată, trecută □ registrul ocult: urma se transformă □ □-covoiere şarpe-ouroboros), sub semnul □tunericului demonic al privirii nepăsătoare-luciferice: este curba ironiei supraindividuale, splendida demiurgie demonic-lucifericā. Deasupra devine zonă relativă, a mititelului lustruit: Satan se dizolvă, se auto-persiflează, focul interior este păstrat acoperit, la suprafață nu mai răm□e dec□ umbra focului - lustrul (urmă mistică a efortului de răzbire spre focul interior, prin Logos). Totul este sub a numelui tău umbră: umbra numelui este umbra Semnului Mistic, triunghiul erectil (din Arborele Sephiroth), opus celor două triunghiuri prăbuşite □ relativitate. Victoria este a umbrei, a misticului.

Din fostele forme, nici una nu-l mai ajunge pe om. Ei sunt tu divin ("ta twa asi, tat aham asmi"), iar tu-Ființă Divină laşi □ urmă, te rupi de Ființa ta spirituală care dezvoltă un suflu şi un ritm formale: aplauzele ("Ei vor aplauda …"), ritm desprins de inimă, expulz□d suflu-ser, care este desprins de plăm□ii sacri. Biografia "se subțiază" - formele Ființei Spirituale amprentate se retrag, se omogenizează □ umflături ale nărilor - amprente cărora li s-a retras energia vital-expresivă: nările umflate (un efort fizic, nu spiritual) nu mai transmit aer-prană inimii şi plăm□ilor (biografia e "subțire", pentru că se rafinează dincolo de inimă-plăm□i, □ zona Spiritualității Pure - devine biografie sacră - hagiografie). Deci: blocajul primelor două trepte cu v□f □ jos. Apneea Yoghină care interiorizează energia-sine. Cuv□tul-Logos □u351 si pierde şi el, deci, energia - devine laudă - formalitate lipsită de conținut ("… să te laude-n cuvinte"). M□a erectilă-demiurgică (sceptrul) devine m□ă a oricărui ("Astfel □căput pe m□a a oricărui…") - pronumele nehotăr□ relevă omogenizarea şi st□pirea-sterilizarea acțiunii, ea drege ("te va drege …"), nu face (a drege □seamnă a repara ceva stricat-ruinat - p□ă la ruinarea-dispariție finală, a c□pi, p□ă la aneantizarea peticului □suşi - opus lui a face, ca simultaneitate şi originaritate stihială, divină). Se produce o stare de continuitate a formelor golite, unirea lor prin substratul dinamic: Răul ("Relele-or zice că sunt toate c□e nu vor □țelege"). Vor zice, deci Logos decomprimat, dar recuperat de Satan-Demiurgul, Satan care a trecut □ Mocşa a treia, cea a Ființei Divine.

Tot ceea ce a fost □ triunghiurile unu şi doi (viață) devine moarte (transfigurare): pete (zona mistică a □tunericului, penetrant spre/prin lumea noastră, zonă □ care Răul e □ curs de transfigurare divină), răutăţi (esența Rău, absorbită de Demiurg-Ființă Divină), mici scandale (Logos derizoriu, vehemență sterilă, reciclată, □ Mocşa a treia, □ tăcerepotențialitate demiurgică). "Astea toate te apropie de d□şii". Iată efectul soteriologic al Arborelui Sephiroth: Apropierea-contopirea celor reciclate □ Mocşa a treia (p□ă la identificarea cu "ta twa asi, tat aham asmi"): dispariția-resorbire a iluziei-multiplicare □ acel unu-una (Ying şi Yang), nuanțat dintru □ceput, ca axă de dezvoltare pe verticală a Sephiroth-ului: "Unul e □ toți, tot astfel precum una e-n toate".

Negarea luminii vinovate şi păcătoase (= karma) este re-sorbire □ lumina mistică a nopţii bogate. "Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt / □ntr-un mod fatal legate de o m□ă de păm□t, / Toate micile mizerii unui suflet chinuit, / Mult mai mult □ vor atrage dec□ tot ce ai g□dit".

Cele 3+2 (cele trei triunghiuri + unul-una (Ying-Yang)) sunt □fățișările lui Vishnu, cu semnul inversat. Toate se scurg pe şira spinării, pe tulpina Arborelui Sephiroth (semnul □tors = scurgere □ jos), p□ă la rădăcina Regat (Malkuth), unde redevin Kundalini = inerția (şarpele) originară. Se □groapă □ Păm□t-(Soare Negru) -Geea, pentru a se supune resurecției. Chinul suprem, vehemența supremă a chinului cristic-demiurgic este ceea ce atrage, ca liant şi resorbire □ UNU, □afara cugetării-g□d (amprentele cugetării sunt părăsite, pe linia descendentă spre Regatul Inerției - Kundalini).
Ca □ nici una dintre *Scrisori,* □ *Scrisoarea I* există trei părți: al doilea r□d de puncte de suspensie marchează Naşterea de După…, Naşterea Mistică, Coroana, Coarnele de Consacrare a Ființei Divine: Luna = Cunoaşterea Supremă (Moartea) - "Raza ta şi Geniul Morții". □ntre coarnele Lunii este comprimat Edenul, Regatul Mistic, Mythosul: "ea (Luna) deschide poarta (poarta-de-coarne!)- intrării □ propria-ne lume") Sinele Suprem Impersonal)… "Mii de pustiuri sc□teiază sub lumina ta fecioară" (lumina fecioară = lumea mistică, de neatins, dec□ de inițiați; pustiul ce sc□teiază = Mythos-ul plin de lumina mistică, dar vid de forme şi de voința formei-amprentă: doar proiect, fără semne ieşite □ evidența-expresie) "… codri-ascund □ a lor umbră strălucire de izvoară" (din nou, "strălucire de izvoară" sugerează nu dinamismul resurecției, ci potențialitatea infinită a resurecției; valuri cu strălucire lunară = semicercuri □ zona mistică-jos, "mişcătoarea mărilor singurătate" = semicercuri aparente, erectile, □ zona expresivitățiiamprente; singurătatea, □să, este nucleul stare divină, care uneşte cele două semicercuri □ Cercul Mistic - Dumnezeu-Singurătatea Supremă, căci e Virtualitatea Supremă. Puterea sorții, de la primul triunghi sephirothic, este cuprinsă-absolvită □ re□toarcerea la Unu, identitatea Raza ta - Geniul Morţii (lumile resorbite □ zona mistică a Cunoaşterii absolute).
*****
*** ***
(I-147, *Odă (metru antic)* -"Suferință tu, dureros de dulce": sunt marcate două etape, aduse □ simultaneitatea Revelației: chinul paroxistic este condiția sine qua non a trecerii □ zona dulce, zona mistică a echilibrării orfice, □tre Apollon şi Dionysos, □tre lumină şi v□tejul □tunericului (lumină ocultă). Dulce este starea zonei mistice, □ care toate respiră □plinirea-extaz. Dulce este neantul succed□d chinului adus la paroxistica vehemenței, ca v□tej purificator, care ridică-trasfigurează zona amprentelor energetice - □ zona energiei pure, absorbante a amprentelor energetice. Oximoronul dureros de dulce este sinonimul zonei neutre "v□turile-valurile" ("g□dul nențeles" - mistic devine C□turi, străbătute de Revelație, intră □ rezonanță cu stihiile reechilibratoare: Sagesse şi Int□llingence, unde inteligența-valurile alternative mişcări sus-jos pe verticala Arborelui, sunt contracarate de □nţelepciunea-v□turile, ca părăsire a mediocrității alternanței, pentru V□tejul atotintegrator - ridic□d Spiritului, din Kundalini, pe şira spinării-arborele Sephiroth, şi aduc□du-l - liniştindu-l (dulce) □ Ființa Divină □ncoronată (coarnele str□g mitul şi redeschid, spre Logos-ul-virtualitatea-amprentelor-lume, Logos-ul-proiect). G□dul nenţeles este Logos-ul-amprente, impregnate de Spirit, Cugetare sacră. □mplinirea te să fie privirea g□dului, străbaterea spre sacru şi a sacrului. Păsările străbat negrul (mistic) păm□t (zbor al reintegrării □ Spirit), □ paralel, arhetipul păsărilor (g□dul nențeles străbate albul-lumina (zbor al reintegrării □ Ființa Divină). Păsările sunt amprentele fenomenale, g□dul este arhetipul unificator al Zborului: zborurile (fenomenalitate, spre zona ascunsă) sunt absorbite □ Arhetipul zborului, G□dul nenţeles, ființa Spirituală - care, la r□dul ei, e absorbită □ C□turi = Ființa Divină, Ființa ce integrează valurile-fenomenalitate şi v□tul-energie ascensională, dinspre Kundalini spre vertex (Om şi Cosmos au aceeaşi structură spirituală: de la energia originară-Kundalini, la centrul uranic al Ființei cosmicizate: fontanella, f□t□a ț□u351 snitoare a Spiritului, vertexul-V□f de Munte, condensator al ț□u351 snirii (acvatice) a Energiei). Acvaticul şi mineralul sunt ipostaze paralele, care se convertesc una □ cealaltă, prin transparența acvaticului - à MUNTE, prin izvoarele de la poalele Muntelui à MAREA, Susul şi Josul, Verticala şi Orizontala ("crengile" triunghiurilor Arborelui Sephiroth) capătă, ritualic, aceeaşi semnificație (unitară): de imagine hieratică a Făpturii Divine, Arborele Vieții, Arborele Sephiroth.
*****
*** ***
3. DIMENSIUNILE COSMOSULUI ROM□NESC EMINESCIAN
Templul rom□ului este biserica. Dar biserica eului eminescian este codrul: codrul pregăteşte eternitatea, codrul pregăteşte heraldic liturghia organizatoare □tru firesc a celor divine □ esență (şi trecătoare □ formă, dar trecătoare, mereu, spre esența divină, ca-ntr-un R□ Demiurg neistovit). Codrul are izvoarele, are arborele - axă a lumii, are păsările (zbor şi c□tec, rază şi Logos). Codrul are ca preot teiul vechi şi sf□t (*Povestea teiului, Făt-Frumos din tei*), dar are şi Cavalerul Ocrotitor al dimensiunii Morții, Ocrotitor al Tainei Supreme: Cavalerul Templului apare fie Călin-Mirele (Cavaler al Florii Albastre), adică st□pul Templului-Casa Divină a Eternei Nunți (-codrul), fie călărețul pe cal negru şi au cornul lumii la br□, ca taină comprimată, aşa cum palatele-cosmosuri sunt comprimate □ mere de aur, □ basm (Făt-Frumos este Cavalerul Lucifer-Luceafăr: "Flori de tei □ părul negru / Şi la şold un corn de-argint" - aduce aminte de "Pe negre vițele-i de păr / Coroana arde pare", căci florile de tei sf□t sunt flori de foc - iar cornul de argint este substitut metonimic şi invocator al Lumii-Fată din rude mari □părăteşti).
Codrul este □ centrul V□tejului Cosmic, dar el este centrul cosmosului-v□tej [1] : trece vremea lui, dar vremea lui trece □ eternitate: "noi locului ne ținem". Noi - este şi

formă de plural gramatical, dar şi semn al majestății, regale şi divine (pluralul majestății).
Codrul este ipostaza eternității, pentru omul-vremelnicie, pentru Spiritul exprimatamprentat, a Muntelui Cosmic-Arbore Cosmic. Ca şi Muntele, Codrul primeşte pe cel inocent-paradisisac (copilul cosmic din *Revedere*, cel dinainte de re-vedere şi dinainte de depărtare, este copilul din *Fiind băiet păduri cutreieram*, care se culcă la sursa eternității: izvorul), sau pe inițiatul □ moarte (*Povestea teiului, Făt-Frumos din tei*: "Trec □ umbră, pier □ vale / Iară cormul plin de jale (…) Mai □cet, tot mai □cet… / Mai departe… mai departe…" topindu-se - transfigur□du-se, iar şi iar, □ izvor-resurecție: "Iar izvorul, prins de vrajă, / Răsărea sun□d din valuri"), sau primeşte zeii şi zeițele (*Memento mori*: (I-263) "Din copaci ies z□e m□dre…") - oricum, efortul inițiatic este recompensat prin starea de codru: eul cosmic complex, cu axa bipolară Soare-Lună, cu oglinda-Eros ("…(se pătrunde balta) Şi de chipul dragii mele") şi forța de propulsie demiurgică a zborului (*La mijloc de codru…* este autoportretul ciobanului mioritic ajuns Om cosmic, Om Transcendental). Codrii adăpostesc piscul Lunii ("Sus □ codri de pe dealuri / Luna bl□dă ține strajă" (I-82)). Sub bolta codrului se săv□şeşte jertfa purificatoare a Omului-Munte (coif: "Codrul şi cu ramurile / Coiful nalt cu penele"), a Omului-Poiană (revelat: "Codrul cu poienele / Ochii cu spr□cenele"): fiul al treilea (□thman) scrie testamentul-legăm□t de nuntă cu draga-crăiasa Moarte, pentru construcție-patrie (moşia) eternă-monastire. Omul-Christos este sănătos pentru sănătateafoc a Monastirii-Patrie (Moşie). Dacă ar fi să nu ne □doim de ştiința limbii, Moşie ar fi cel mai potrivit cuv□t, căci Mocşă, □ sanscrită [2] = tăr□ul Morții. Adică, tăr□ul-renaşterii inițiatice, "□ care se realizează eliberarea din lanțul karmic de re□carnări, eliberarea care se poate realiza numai prin cunoaştere" (Mioara Căluşiță-Alecu, op. cit.). Astfel se explică de ce Eminescu spune foarte rar "țară" (asimil□d-o, c□d □ spune, totuşi, aşa, lui Terra-Titanul Păm□t (sf□t, deci: ".. p□'şi numele tău… țară"), care menține nestinse aspirațiile Spiritului la Fire (con-formarea la divinul Spirit, Originea Pură a lumii), Dreptate, Adevăr - iar patrie nu-i spune dec□ fie g□dindu-se la Tatăl-Origine ("L-a patriei dulci plaiuri" -I-10), fie □ dă nuanță derizorie, trimiț□d cuv□tul Pretenției de Tată Autarh Sacru □ gura demagogului, unde se degradează Logos-ul despre sacru: "Au de patrie, virtute, nu vorbeşte liberalul…?" Deci, a vorbi despre Tatăl-Origine este o problemă extrem de dificilă, pe muchie de cuțit, atunci c□d nu s-a lămurit, □ primul r□d, problema Revelației: cum să ştii (şi să pretinzi şi □ fața altora că ştii) despre Origine, dacă nu ştii despre Spirit, dacă nu te jertfeşti-inițiezi pentru a-ți revela dimensiunile Spiritului (originaritate, forță demiurgică-virtute etc.)?
Timpul Templului este, după g□dul lui Blaga, timpul-cascadă: o continuă retragere □ doma-Munte al Originii, codrul pare a fi istorie, dar transfigurată □ anistorie, pentru rom□i: □ codru se trag-resorb cranii, şi devin focul-stele comete: mii de capete pletoase, devin munți-stele (V□f de Foc): mii de coifuri lucitoare.
Deasupra a toate, hyperionic, este □trebarea Demiurg, Expresivul mistic, care "ned□d vo dezlegare, duc (e) l-a dezlegării uşi". Astfel concepută, □trebarea se "calmează" (autodizolvă) □ cosmos (sofianismul codrului) şi se păstrează □ V□tejul Cosmic (Mircea, V□turile-Valurile), care □să, produce, prin paroxismul vehemenței, transparența ca limită spre eternitate.
a) Magul este ipostaza semne ("Magul □ scrie… str□be semne" (I-249), "Magul… a citit semnul □tors" (I-251), "[Magului] Ca o poveste-uitată [lumea Carte] Arald □ minte-i sună" (I-78), "El [Magul] cartea-şi deschide (…) / Cu semnele str□be □toarsearăbeşte: "Sunt legile-nsemne din ăst univers" (I-292)), de r□duire din V□ful Muntelui, prin fire demiurgice ("zodii descurcă" (I-292)) țesute şi trimise, toarse gata (predestinare), spre lucruri, d□du-le şi retrăg□du-le sub semnul aripii de □ger (cf. *Povestea magului*…) soarta-candelă-stea. □thmanul-Mag (punctul-v□f stabil) este proiectat ca replică la punctul de mişcare, de nelinişte: prin paradox mitic, neliniştea □pacă (deci, supremația o deține V□ful-Mag) - □pacă toate, □ marea inițiere a Morții;
b) □mpăratul care e frate cu Magul, impregnează cu divin (mişcare subtilă, de aducere la numitorul comun a Forțelor Spiritului) şi apoi oboseşte şi trimite Fiu de □mpărat la Mag, pentru o nouă cobor□e □ infern, Somnul spre Visare - pentru a completa, iarăşi, "depozitul" energetic pentru impregnarea lumii cu dorul nemărginit: şi acela de a fi, şi dorul unic de □gropare □ (substituire prin) Titanul-Păm□t - ca revenire la originara Marecu-Valuri, dar, mai cu seamă, la Marea-Oglindă (marginea mării este marginea valurilor, este aplatizarea □ Păm□tul Transparent al □nceputurilor, dinainte de Cain-Crima Necesară anulării iluziei).
c) Cavalerul Templier, Călugărul ascet (Mircea) care, □ di-sperarea-Profeție (ieşire din Logos/ul-Cosmos □ Logos/ul Proiect-Divin), se aruncă şi devine V□tej Cosmic, pentru a extrage, din starea Mlaştină-Rovine - Muntele Nimbat. Piciorul Cavalerului ("calcă totul □ picioare") este androgina ipostază a Călcătorului de Cosmos: este fata de □părat ("de la Argeş mai departe" - "pe Argeş □ gios…") şi este pajul (□genunchiat, ghemuit pentru re-energetizare sacră-semne: "Sta z□bind de-o amintire, pe genunchi scriind o carte"), pas cu pas relu□d, la infinit, liturghia de re-edenizare a Păm□tului (al treilea fiu + "draga sa" sunt ipostazele Cavalerului Călugăr-Mircea, care situează, prin demiurgia sa, Rovinele □ zona Munte Nimbat, sau "de la Argeş mai departe" - sinonime ale lui "Pe-un picior de plai / Pe-o gură de rai".
V□tejul este format din două fuioare □pletite, al disperării izbăvitoare (luciferice) şi al speranței pervertitoare: Lucifer şi Nenumitul Divin, Ahriman şi Ormuzd.
Spune Blaga, □ *Trilogia culturii* [3] : "□n neor□duiala vie a acestor sate (rom□eşti) simți prezența unei imaginații umane care prelungeşte natura p□ă dincolo de

ea, p□ă la zona de miracol şi poveste.
□ntr-adevăr, Logos-ul eminescian este echivalentul acestui Logos arhitectonic rom□esc - de fapt Logos eminescian este Logos-ul-Mythos rom□esc: Spiritul rom□esc şi-a amprentat spaţiul de expresie □tr-o omogenitate armonioasă, de la vegetal-mineral p□ă la uman, realiz□d firescul originar, paradisiacul. Nimic nu impresionează mai profund □ poezia eminesciană mai mult dec□ firescul curgerii-ordonării-Logos, amprentări ale Spiritului □ sunete şi t□c, care realizează □ mintea cititorului Ordinea, răsturn□d şi făc□d de ruşine toate structurile artificiale din mintea celor care, acum, citind Logos eminescian, sunt obligaţi ori la refuzul Logos-ului, ori la Revelaţie. Refuz□d Logos-ul, se expun haosului pretenţios şi preţios, cu forme sterile, avortate - iar accept□d Revelaţia, sunt transfiguraţi, sunt absorbiţi □ Logosul-Eminescu, care este Logos-ul Mocşei rom□eşti.
Iarăşi din Blaga (op. cit., p. 246): "Ascetul atonit se simte, datorită unei necăutate, dar reale răsturnări a r□duielilor sufleteşti, din capul locului integrat □ ordinea salvării. Salvarea nu e o speranţă, ci o experienţă. Nu o problemă, ci ceva dat. Salvarea nu este o perspectivă condiţionată a existenţei, ci mediul cert al existenţei. trăirea salvării, iluminarea lăuntrică, transfigurarea □tru r□duiala salvării, convingerea organică de a participa la ea graţie □prejurării că omul e un vas al transcendentalului, care coboară, acestea sunt fenomenul primar ortodox (…). Credinţa şi acţiunea sunt aşa-zic□d efecte, sau mai binezis aspecte secundare ale acestei existenţe, iluminată de atmosfera şi r□duiala salvării.".
Aici, după părerea noastră, suntem □ faţa unei probleme foarte seriose, care nu trebuie nici trecută sub tăcere, nici etichetată drept problemă superficială, colaterală etc. Este vorba de problema nu a credinţei (despre aceasta am vorbit □ lucrarea de faţă - a se vedea supra, p. 101), ci a re-ligiei eminesciene. Cum şi de ce anume, sau de cine anume, □u351 si leagă Spiritul-Eminescu forţa amprentatoare □tru Logos? Pentru că Eminescu porneşte, demiurgic, propulsat de forţa Spiritului. Spirit (re)legat de Spiritul suprem. Cine este acest Spirit Suprem şi □ ce modalitate determină expresia-amprentare? De răspunsul la această □trebare depinde □ ce atmosferă □ situăm pe Eminescu: □ atmosfera carpatină, □ atmosfera germanică, □ atmosfera indiană (exotică) - sau □tr-o atmosferă hibridă, versatilă, labilă?
Am putea fi acuzaţi de fanatism şi de fariseism, dacă nu am recunoaşte afirmaţiile lui Blaga, care se potrivesc perfect ortodoxiei, nu se potrivesc □tocmai ideilor poetice eminesciene. Sau, cel puţin, la o primă vedere, nu se potrivesc.
Protestantul e zbuciumat (dar des-centrat, □ raport cu esenţa), catolicul e ambiţios (de aşi merita, sau chiar forţa, salvarea prin fapte), afirmă tot Blaga.
Alături de ulterioara noastră argumentaţie, am lua un subcapitol, la *Firea fiinţei*:
Tăgăduirea fiinţei: opoziţie şi limitare [4] : "Negaţia rom□ească nu are caracter existenţial, ci esenţial. Rom□ul se opune totdeauna la un fel de a fi, nu la faptul de a fi. El spune, deci, totdeauna, unui fel, alt fel de a fi. Nu e deci negativist, ci limitator! Spirit esenţialmente concesiv este rom□ul, dacă-i precizez planul □ care □u355 ti propui să ai dreptate! Ceea ce nu-ţi □găduie el este să ai dreptate □ bloc sau □ perspectiva lui. Acest fapt lămureşte şi □găduinţa excesivă - poate neasemănată - a rom□ului faţă de altul. E pentru că, □ fond, nimeni nu este, pentru el, absolut altul. Cum nu e, pentru el, nimeni absolut altfel.
Sau, la pagina 80, a aceleiaşi cărţi: "Pentru concepţiunea rom□ească a existenţei, lupta aceasta dintre rău şi bine are un puternic caracter de iluzie venită din parţialitatea vedeniei, din necuprinderea tuturor rosturilor lucrurilor, de scăpare din vedere a tuturor posibilităţilor, ci nu un caracter funciar". Apoi, la p. 110: "□tre lumea de aici şi lumea de dincolo este deci un fel de □trepătrundere. Dincolo nu □seamnă propriuzis □afară, ci alt fel. Cei de aici trec uneori dincolo □ vis ori □ trezie. Cei de dincolo stăruie pe aici. Nu este, deci, □tre aici şi dincolo o prăpastie, ci vamă, pe care, dacă o plăteşti, treci. Dincolo nu defineşte un hotar spaţial, ci o calitate a fiinţei (…). De unde "fatalismul" rom□esc, definit nu ca indiferenţă faţă de condiţiile concrete ale faptei, ci ca integrare a făptuirii □ ritmul universal, socotit ca arătare a voinţei dumnezeieşti. De unde şi caracterul ritualist (s. n.) al făptuirii rom□eşti, □ sensul nerealist, derivat şi simbolic". Mircea Vulcănescu dezvoltă, aici, □alta metafizică a gratuităţii gestului (ritualic).
Gestul făcut ca ne-integrare □ pragmatismul social - are, □să, străpungeri □ planul sacral, care □ este, gestului rom□esc, mediu de dezvoltare şi motivare. Orice se face nu se face pentru a c□u351 stiga social, ci pentru a spori calitatea energetică-morală a fiinţei. A fiinţei cu dublă fiinţare: aici şi dincolo, nediferenţiat.
De aceea, oricare gest-fiinţare trebuie să fie un RITUAL.
*****
*** ***
La □ceput, Eminescu este un revoltat. Poemul *mpărat şi proletar* marchează trecerea de la postura şi calitatea de om social-neiniţiat - la cele de Poet-Cezar-Iniţiat. Apare □nţelepciunea, conştiinţa faptului că nu contează (□ economia cosmică) forma şi poziţia spaţială-morală prin relaţie, ci calitatea spirituală, care este absolută: Cezarul veghează singur, ca un Cavaler-Călugăr - şi are revelaţia Regelui Lear (nod energetic dublu, spre desfacere şi spre re-facere: □nşelăciune şi Adevăr-Visare). Nu există, □ fapt, bogat şi sărac, ci forma bogat şi forma sărac (relative la Spiritul Absolut) - □pietriri ale hazardului, amprentări absolut fără logică (umană), ale unor forţe opuse: Spiritul coerent şi Demonul - Haos incoerent. Coerenţa spirituală este calitatea ce face dintr-un om - centrul energetic al universului, Punctul de Mişcare al naşterii universului şi tămăduirea-leac pentru rana despărţirii luminii-soare de □tuneric - □toarcerea □ liniştea eternă.

Totul este să elimini nefirescul şi impostura (să smulgi şi să distrugi toate măştile Histrionului), care sunt forme de fixare aberantă □ iluzie. Totul este să te □scrii □ cursul firesc al R□lui-Demiurg: să curgi şi să ştii să curgi; Eminescu, prin antonimia codru etern - codru agresat de timp, rezolvă criza trecerii timpului. Nu există trecere a timpului care să afecteze esenţa orfică (“Vara doina mi-o ascult”, “Cu doru-mi singurel / De mă-ng□ numai cu el” - stare de ascetism orfic, stare de izvor alimentat din Izvor), izvorul şi doina codrului, □g□area cu dorul este limita spre eternitate.
Conştiința morții ca teroare □ lipseşte cu desăv□şire lui Eminescu. El e convins că moarte e □ger cu chipul frumos, adică este calea-aripă-zbor spre cunoaşterea supremă, mistică (s-a văzut cum civilizațiile spirituale umane, nuclei energetici, din *Memento mori*, nu mor, de fapt, ci-şi transmit, □ mod ocult, energia specifică, pentru a realiza, □tr-o nevăzută structură, Desenul M□tuirii Omului). Nu există, deci, lumea de aici şi lumea de dincolo, ci calitatea superioară a Spiritului, prin care se □lătură impostura, tradusă □ nefiresc, demonic (monoclu-ochi demonic-ciclopic, pomadă-minte, b□b□ală-degradare caricaturală a Logos-ului - dar, toate, promiț□d, prin vehemența lor, o stare postapocaliptică, de destindere edenică) şi □ inflație a formelor: starea monstruoasă (broască, ochi-privire-mpăroşată, ilot, fonf, găgăuț) este starea de degradare a Logosului Divin. Sau, dimpotrivă, oboseala Spiritului, care provoacă impostura, fixația □ iluzia, creatoare de inflație a formelor (ascunz□d-masc□d arhetipurile luminoase ale Frumuseții, Adevărului, ascunz□d matca Firii, ca sumă a entelehiilor).
Consecința este uitarea (ignorarea, mai exact) a fenomenului. Şi, mai exact, descoperirea, darea la o parte a vălurilor de peste gesturi şi cuvinte, şi regăsirea stării de Ritual. Roata poate fi sterilă, dacă o agățăm de fenomenalitățile-culturi ale Egiptului ludeii etc. Dar Roata este forma arhetipală a Soarelui-Spirit, care exclude, suveran, invazia, deformatoare de cerc, aceea ce vrea să fie formă autonomă (secțiune □ Desenul Unic şi Unitar). Dictatura Soarelui-Cerc este acceptată de Eminescu, dictatura Ritualului (cea mai profundă şi unica formă de existenţă a Omului ca Dumnezeu) □lătură dictatura Haosului.
□n acest fel, accept□d dictatura Spiritului, respinge democrația □jositoare a lumii. Prin această poziție, Eminescu este tiranic, căci toleranța sa extremă față de formele sociale, deformările cosmico-existențiale, □u351 si are izvorul □ ignorarea suverană, □ suprimarea draconică şi definitivă a tuturor canalelor de legătură dintre Spiritul-Centru născător şi dizolvator al Logos-ului expresiv - şi dezmățul gregarității contingentului. □n definitiv, □ fiecare □țelept de pe prispa unei case (cosmos) țărăneşti zace un tiran, un monarh (cosmic) absolut: toleranța față de toți şi de toate este un exclusivism suveran, o ignorare a tot ceea ce este trivial, banal, neinițiat - şi de aceea “de gloată”, plebeu.
Tolerantul rom□ este, de fapt, cel mai intolerant dintre monarhii lumii: este metafizicianul prin excelență, filtr□d □treaga fenomenalitate prin Sita Supremă a Ritualului (Garanția Supremă a Divinului, el □suşi, Ritualul, fiind Dumnezeu ca □-sumare ocultă de gesturi-cuvinte, Logos-uri m□tuite de expresie individuală). Aristocrația absolută a “fatalistului” rom□ constă □ conservarea, de o □căpăț□are infinită, a libertății infinite de a nu fi liber □ nici un gest, □ nici o vorbă. Totul este jertfit supraindividualității. “□nrobirea” față de hieratism (a se vedea icoanele ortodoxe rom□e), față de absolut, este suprema libertate a conservatorului Eminescu, la fel cu conservatorul țăran anonim, rămas la stelajul său fecundator, cu vita imemorială şi fierul stihial □fipt □ brazda Mamei Eterne (Geea).
Eminescu nu-şi pune problema salvării □ sine, ci a colaborării fireşti (perfecte, deci) dintre Satan şi Dumnezeu. Să nu fie impostor oare Ormuzd - aceasta este singura nemulțumire şi grijă a lui Eminescu. Pentru a nu greşi Dumnezeu, □ exaltă (□ *Andrei Mureşanu*) pe Satan: “O, Satan, geniu…” Totul trebuie să fie □scris □ schema cosmică a Compensației. □necul (din *Odin şi Poetul*) compensează (prin resurecție divină-Revelația Frumuseții) chinul paroxistic.
Eminescu nu forțează absolut nimic, Eminescu nu are nici o ambiție, Eminescu este neliniştit doar de un singur lucru, acelaşi care-l face să fie cuprins de dor şi amor: că trebuie să uzeze de gesturi suplimentare de voință şi curaj, pentru a se menține □ calitatea de Om Liturgic (Ritual-Omenire), de Inițiat. Că genialitate-geniu e o nefericire, că virtutea e o nerozie - acestea sunt slăbiri ale forței originare, sunt degenerescențe: Basarabii (domnii Soarelui) şi Muşatinii (domnii Frumosului) să fie apărați de Focul-Țepeş - şi totul re-intră □ Logos-ul firesc (Divin), □ Entelehiile-Lumii-Mythos.
(II-37): “Crăiasă aleg□du-te / □ngenunchem rug□du-te / □nalță-ne, ne m□tuie / din valul ce ne b□tuie; / Fii scut de □tărire / Şi zid de m□tuire… / Noi, ce din mila sf□tului / Umbră facem păm□tului / (…) O, maică prea curată / Şi pururea fecioară / Marie!”. Aleg□d punctul central al Lumii-Geea-Maria, e □ vrea zid de m□tuire - moşia-Mocşa din *Scrisoarea III* (“iubirea de moşie e un zid…”) al transcenderii. Privirea ei să fie focul cobor□ ca cerc-□cercuire a Curățeniei = neproliferare a formelor □ Haos. El se simte umbră din mila sf□tului, amprentă cu energie-Spirit: direcția de raportare este sinele Luceafăr al Mărilor, Soarele Negru, Christosul nearătat, mistic. Regina peste □geri să păstreze starea de Revelație (Sănătate a Spiritului), apărată de cercul de foc al arhangelilor-□geri (cercul-Eden): Lumina dulce, clară, a Revelației eterne, este Edenul, echivalent cu forța Maria-ochiul mistic al Lumii.
Eminescu este ipostaza cea mai □altă şi cea mai constantă a gratuității metafizice a existenței rom□ului. El este Poetul Rom□ilor. Rom□ul este cel mai constant dintre ortodocşi, suveranul ortodoxiei: rom□ii sunt un popor de Monarhi Mistici (excludem complet din vedere, cum exclude şi Eminescu (-Rege-□mpărat-Mag-Cavaler al Graalului-

Călugăr), gloata ignorantă, ca proliferarea nefericită a fenomenalului expresiv, şi ne referim doar la Spiritele rom□eşti, la adevărații, misticii, arhetipalii Țărani-revelatori ai Titanului Păm□t, st□pii de foc ai acestui tăr□-Mocşa, □ care Zamolxe, prin rugăciunea sa, făcea (face) să ț□u351 snească lumina Akes Samenos-urilor, Grădinile Vrăjite străbătute (nediscriminatoriu st□ga [moarte]-dreapta [viață]) de R□l Demiurg, r□l sf□t Naparis.

*****

*** ***

Arhetipul iubirii, Ființa iubirii (cuplul originar, adamic), ca Ritual-Ființare - poate fi □că un argument pentru opțiunea lui Eminescu pentru re-legarea spirituale de zona creştină. Nu există o singură picătură de ură (ca sentiment degradant, nu ca sentiment demiurgic) □ acel □alt Spirit, ci doar □grijorare şi dezgust (urmate de □tețirea promptă a Focului-Spirit) pentru rezultatul degradării Logos-ului. Dezgustul este urmat de vehemența-Foc (a se vedea Țepeş-Focul, din *Scrisoarea III* care rezolvă problema monştrilor-proliferări), □grijorarea este urmată de vehemența-Foc - a se vedea □ *Sara pe deal*, unde fumul-vale este urmat de coasă (a) - tăiere a surselor lumi-inflație de formeoameni, b) - semicercul de foc alb, atrăg□d semicercul mistic, pentru Cercul Divin, refăcut □ Sfera-Foc - clopot-sferă a focului metalic, toacă-sferă a focului vegetal) şi de focul sufletului: "Sufletul meu arde-n iubire ca para". Şi Logos-ul Sacru se reface □ Muntele Cosmic, Muntele Mistic: noapte bogată (semantica re-trezită spre □plinire).

Av□tul, pregătirea pentru Revelație, nu sunt alimentate de pragmatismul salvării sufletului (ca la catolici) : Eminescu este Marele Pur, iar căutările se □scriu □ □alta, suverana metafizică a gratuității eforturilor spirituale.

Căut□d şi negăsind, el răm□e la fel de □cordat şi, totodată senin, ca şi cum ar fi la □ceputul g□dului: ştie, după căutare şi negăsire, că abia aceasta este starea g□dului: ştie, după căutare şi negăsire, că abia aceasta este starea □ care sufletul este pregătit să transcendă.

Firescul lui Eminescu? Firescul lui Dumnezeu.

Panteismul şi teologia lui Eminescu sunt ale oricărui om tradițional-rom□, Om-Natură, Om-Ritual: nuanța lui Călin-Soarele se □trepătrunde (transpune) cu/□ nunta Fluturelui (Zbor solar), feminitatea complementară fiind viorile, amintind de finalitatea sacră a Eros-ului - celesta Floare albastră (Femeia este sclavă şi arhetipală: roşie ca mărul: cerc al soarelui, simbolul erosului pentru □plinire □ cosmos-nuntă). Zburătorul Călin şi Zburătorul-Fluture tind către acelaşi ideal: Cercul uranic (roş şi albastru, foc şi sfințenie orfică a echilibrului). Nunta trece prin v□tejul Craiului cu barbă □ noduri (valuri, sm□curi, degradarea Rovine), sărac-ascet prin nebunie ispăşire a trufiei cărnii (văluri □şelătoare, moşneagul rege Lear) şi bogat-cosmic, ca noapte bogată. Codrul este labirintul şi Craiul este, prin confirmarea nunții inițiatice, Muntele cosmic: "Mult bogat ai fost odată, mult rămas-ai tu sărac") I-65) - este starea circulară: □crederea demiurgică, prindere □ văluri, sărăcia-ascetism pentru Revelație - revenire la bogăție-noapte bogată. Lacrimile sunt ploaie fertilizatoare, prin durere, a stării hieratice, a cercului paradisiac: (I-64) "Nu uita că-n lacrimi este taina ochilor albaştri" (albastrul cercului-Eros □plinit este fecundat şi confirmat prin ploaia fertilă, ploaia de foc a lacrimilor).

La fel (I-117): "Să sfințeşti cu mii de lacrimi un instinct at□ de van" - lacrimile sunt ploaie sf□tă, de foc, revărsare de monade spirituale, care transfigurează zona instinctului □ zona demiurgiei spirituale-eros.

Sfințenie, la Eminescu, este □ tot şi peste toate, at□a timp c□ tensiunea spirituală este maximă: "Şi nopțile-s de-un farmec sf□t / Ce nu-l mai pot pricepe" (Logos-ul mistic, de ne□țeles, dar asimilabil prin absorbția □ uranic, readuce la Muntele Cosmic al nopții, prin farmec-răpire a energiilor-amprente; aceasta, pentru că iubirea ei este veşnică, euharistică, hyperioniz□d-o: "□n veci □ vei iubi şi-n veci / Va răm□ea departe" - ceea ce simte şi Luceafărul, □ legătură cu Ea: iubirea este creatoarea depărtării, adică a Cercului Infinit al Sacralităţii.

*****

*** ***

4. SAT - CASĂ, SAT - VATRĂ

(I-62) "Acățat de pietre sure un voinic cu greu le suie".

Eminescu deşiră şi dizolvă toate firele care □cearcă să limiteze av□tul demiurgic al Spiritului (care suie, acăţat de pietre sure). Liniile patrulaterului-salon se dizolvă □ cercul codrului:

a) de la sala-patrulater ((II-6) "Zadarnic fete m□dre z□bind cutreier sala"),

b) prin stihiile v□t-omăt ((III-6) "Se uită cum omătul copaci şi case-ncarcă") - privirea reuşeşte transparentizarea-fereastră ("Se uită prin fereastră cum ninge-ncet … mereu"),

c) ajung□du-se la cercul-colibă, cu cercul erectil (printre st□ce □cuibate) spre Munte: "Din pragu-i să se uite la munte" (□thman, prin intenția-realizare mitică a privirii),

d) prin camera bogată □ noapte ((I-9) "Eminescu noapte. □n camera bogată …") se sugerează paradisul pierdut (II-10): "Ce vrei? □mi pare-n ochii-ți că văd o veche vină. / □n vorbă amintirea a unei crude munci, / □n inimă e-o parte a totului străină - / De-ai fost vreodată t□ăr, e foarte mult de-atunci" - bătr□ețea este starea de păcat (sau efectul stării de păcat), este acceptarea decăderii-degenerare; tinerețea este anularea păcatului, prin Eros-Logos (refacerea Logos-ului prin Eros-ul Divin, agap□).

Regretul este după Mythos: "Să-mi deie-un măr □ care □chisă e o lume, / Palat frumos la munte, □ codri □fundat" (deci, cvadratura urbană este respinsă clar, prin

nostalgia colibei de paie, prin care se ajunge la originaritatea codru, cu palate magice, cosmosuri condensate (nişte poiene ţ□u351 snite pe verticala luminii). Cuplul din palatele magice este cel din *Luceafărul* (II-11): "Să fii un paj din basme şi eu să fiu regină!" Satul amuţeşte □ vale, pentru a ceda prioritatea esenţei sale, vatra de jăratec (I-61). Starea de sat este starea care exclude, la modul absolut, trăsăturile, limitele, formele, accept□d dizolvarea □ esenţă: vatra-foc şi tăcerea (amintire) sau valea (moarte-prag spre noapte bogată), □ care se dizolvă cetăţuia, bolţile, straşinele.
Oraşul e labirintul-infern (tavane, uliţe, baricade, fereşti murdare, ziduri, uşi care au clampe, ivăre care sar, permiț□d invazia sterilității, a Logos-ului monstruos: congres de rubedenii, ca mumii egiptene). Presiunea oraşului naşte imploziaregresiunea spre originar, scufundarea spre castel (care nu □seamnă urbanistică arhitecturală, ci solitudinea verticală, Muntele cu V□f-□thman).
Satul acceptă docil, dizolvarea unghiurilor □ (semi)cercuri naturale: luna, valuri, coroanede copaci - şi explozia spirituală deal-munte-stea (Soare-Lună), prin streşine vechi (I-277).
Satul-vatra conține, deci, centrul-crucea-Christos. Satul dispare □ stihiile cosmice, satul este □ stelele cosmice. Satul este anamneză - (arhitectonic-spiritualizată) : "Se uită cum omătul copaci şi case-ncarcă (…) Atunci i se năzare un vis frumos … şi pare că / Revede tinerețea-i cu ochii sufleteşti (…) ar vrea ca să mai vadă colibele de paie / Prin st□ce □cuibate (…) C□d luna printre nouri, crăiasa cea bălaie, / Se ridică prin codri din fruntea unui deal (…) Să aibă-ar vrea colibă de trestii, mititică, / □n ea un pat de sc□duri, muşchi verde de covor (…) Ar vrea să rătăcească (…) Unde-nvăța din r□ri o viață liniştită (R□l Demiurg), / Păr□d să n-aibă capăt, cum n-are □ceput".
Deci, prin satul docil la invazia eternității (-Natură), omul redevine colaboratorul lui Dumnezeu. Satul este stare de antropogonie şi theogonie, simultan şi sinergic.
Muntele se construieşte la modul primitiv-stihimic (piramide - jumătate □ lume, jumătate □ infinit), palatele soarelui au, la ferestre, flori-sfinte ceruri-scări, ca şi casa țărănească (*Memento mori*, I-266-269). Vatra, □ palatul Soarelui e vatra de răsărire a zorilor (I-265). Icoanele sunt imagini de tranziție spirituală spre spațiul divin: sunt tablouri zugrăvind miturile dace. Grădinile Edenului se dezvoltă din explozia vizionară a grădinii spiritualizate a satului rom□esc: "şi grădinei arbori m□dri (…) Conjurați ş-acoperiți cu ederă (…) Mişc□d florile ei albe (…) □ scări pe flori pendante (…) Sp□zură din ramuri nalte viețele cele de vis (…) Şi albine roitoare luminoasă miere sug" (I-126).
Deci, satul este starea de sat, adică starea de Eden regăsit (Vatra-Spirit), de m□tuire, de regăsire a originilor (nu există, □ fapt, un infern al deznădejdii la Eminescu - ci infernul face parte din structurile inițierii prin efort spiritual, nu prin umbre perpetue: finalitatea este, mereu, regresia spre originar). La Eminescu, inițierea este eroică, zeiască - spre a anula-depăşi, mereu, condiția banal-umană.
Templul Cosmic e p□gărit prin infiltrarea □ strane (faguri ai Edenului) a stării infernale, obținută prin □josirea Logos-ului (cu evlavie de vulpi, b□b□ți, guşați, etc.) urma, implacabil, furor sacer purificatoare, re-stabilizatoare □ centrul sacru: intervenția Cavalerului-Călugăr (□thman), Mircea-Țepeş (Focul-Vatră a neamului).
*
* *

5. LINIŞTEA SACRALĂ. ANOTIMPUL POEZIEI EMINESCIENE

Eminescu nu este un poet al liniştii domestice, ci al liniştirii sacrale. Aparenta liniştire eminesciană, aparentul interior domestic tihnit, care duce la somnolență - sunt, □ realitate, retrageri temporare, din fața iernii cosmice. (Dezvoltăm aici, dar ne şi delimităm, nuanțat [de] sugestiile lui Edgar Papu - *Poezia interiorului domestic*, din vol. *Poezia lui Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1979). Se produce, uneori □ poezia eminesciană, o retragere din fața permanentului v□tej cu dublă funcție: cosmogonică şi apocaliptică. Este o retragere □ nucleul spiritual □ vatra veşnicei regenerări arhetipale, aceea a somnuluisomnolență □ vederea reenergetizării, pentru succesivele reluări ale asaltului spirituale al viziunii, care trimite la vis-visare (I-100): "C□d cu gene ostenite care suflu-n lum□are" (genele ostenite se pleacă peste ochii orbiţi, modul ocult, pentru a pregăti privirea interioară, viziunea - □ zona somnului-visare; lum□are este nucleul mistic al Focului, ocultat □ derizoriul domestic - dar imediat dilatată, consecință a ostenirii genelor-ochi, pentru descătuşarea privirii interioare - □ vatra cosmică, eruptivă, a lumii: "luna varsă peste toate voluptoasa ei văpaie").
La fel, □ *C d crivățul cu iarna* (I-224), impactul dintre iarna din nord (ofensiva ocultă a Hyperboreei: "C□d crivățul cu iarna din nord vine din noapte") şi Spiritul □că nepregătit pentru inițierea finală - produce o repliere temporară □ repaosul aparent al zonei vetrei re-energizante ("□mi place-atuncea-n scaun □ drept de vatră") - urm□d descătuşarea-viziune (unirea inițiatică cu noapte bogată, cu semantica plenară a iernii hyperboreene), revigorată de scurtă contracție □ zona nucleului abisal al vetrei Spiritului: "Iar nu s-ascult pe g□duri, şi să mă uit de lume, / Cu mintea s-umblu drumul poveştilor ceaud" (situare □ zona căii-umblare inițiatică a Mythos-ului-poveşti). Şi zona arhetipală □u351 si revelează, □ somn-visare, semantica ei explozivă: "Somnul m-apucă-n brațe - Dar toate aceste basme □ somnu-mi mă urmează (…) Copilele din basmu (…) Şi feți-frumoşi cu plete □ haine luminoase (…) m□dră Ileana Cos□zeană" etc. - regăsind Frumusețea Eternă lunară, Ea ("Ea vine şi pe s□u-mi dulce ea se lasă!"), şi regăsindu-se, pe sine, ca Soare ("□n vis mă arde soare …") - recucerind, astfel, supremul echilibru orfic Misterul-Tăcere, sur□ul Hieratic: "frunza este mută - Misterul lin sur□e pe lumea cea tăcută".
*

*** ***

Şi atunci, la □trebarea: "Care este anotimpul poeziei eminesciene?", răspunsul este: ANOTIMPUL MISTERULUI □N EXPANSIUNE. Primăvară către vară. Atunci c□d cade (cosmogonic) ploaia de foc a florilor de tei (căci există şi ploaia de foc apocaliptică, autumnală: "ca şi frunzele de toamnă, toate stelele-au pierit"), c□d se poate trece peste cercurile concentrice ale Styxului-Lac, printre constelațiile-nuferi galbeni, către Centrul Misterului, atunci c□d Eros-ul este at□ de expansiv, □c□ are loc mişcarea inversă, asupra Sinelui Hieratic - şi apar arhetipul-eros, Arhetipul Feminin, apare tendința de răzbatere a lui Eros □ Eros agap□ (această stare de tranziție □ Eros şi Eros agap□, este numită prin cuv□tul DOR).

Esoterismul poetic eminescian, □să, conține şi marcarea fazelor de comprimare, de retenție, de dezagregare, □ vederea unei noi, circulare reagregări - şi, □ acest sens, viziunea lui Arald, din *Strigoii* (I-73) este deplin semnificativă: "El vede toată fireaamestecat-afară - / Ninsoare, fulger, gheață, v□t arzător de vară" sunt marcate, arhetipal, semnele stihiilor ciclului complet.

"Oceanul cel de gheață" (I-89) marchează "ştergerea" cercurilor concentrice şi revenirea □ Unicul Centru (deocamdată, cu valențe apocaliptice, dar, tocmai prin moarte, proiect□du-se, anamnezic, □tr-o nouă cosmogonie: "… ea (pasăre-pereche) moare, / Vis□du-se-ntr-o clipă cu anii □apoi". Există şi expresia voinței de ase păstra □tr-o permanență a centrului-Mocşă (Moşneag): "Voi fi bătr□ şi singur, vei fi murit de mult!" - dar formele de viitor, respectiv viitor anterior (structura vei fi murit figurează, deja, □ versul patru, ca prezumare: "că tu vei fi murit") trădează imposibilitatea □ghețării definitive a procesului ciclic.

Aşa cum afirmam mai sus, despre poemul *C d crivăţul cu iarna*: iarna este faza de latență, de comprimare originară a germenilor Focului, revenirea □ Hyperboreea, pentru un fel de recapitulare - "reinventariere" şi reordonare-revigorare a arhetipurilor, care vor fi descătuşate, □ faza ulterioară a ciclului. Iarna, din acest punct de vedere, este sinonimul arhetipal al mării, □ care starea de reordonare şi revigorare a energiei arhetipale este marcată prin imaginea ospăţului zeilor Valhalei (şi Daciei Hyperboreene), din *Odin şi Poetul* (I-243).

Iarna nu este starea de noapte bogată, ci starea de vehemență ascunsă, care precede vehemența cosmogonică. Deci, iarna nu marchează misterul ajuns deja la faza orfică, expresivă: iarna este starea de pregătire a vehemenței-hybris, starea de introvertire totală-implozivă, a evidențelor orfice ("O sete care-l soarbe, / Eminescu un ad□c asemene / Uitării celei oarbe"). Este starea care □presoară, din toate părțile şi pregăteşte descătuşarea □ viitoarea fază expresiv-orfică, a nopții bogate.

Speranța puterii de reluare a ciclului o păstrează imaginea (estompată, dar existentă!) a Lunii, ca motivare esențială a reluării spiralelor ciclice, prin atragerea, perpetuă, □ procesualitate, a Soarelui Negru (Soarele Miezului Nopții): "Departe doară luna cea galbenă - o pată" (I-89).

*****

*** ***

6. NEAM-NAŢIE

Vor fi fiind junimiştii francmasoni, dar Eminescu este prea intens naţionalist, pentru a se lăsa fascinat (ca mod exclusiv de viziune) de Marele Arhitect. Eminescu este naţionalist □tr-un sens special: acela de ocultist (esoterist). El dezvoltă o metafizică a Spiritului Neamului, □ care a fi rom□ = a fi iniţiat. Nasul subţire, ceafa groasă, ochii bulbucaţi, b□b□ala etc. sunt deficienţe de iniţiere spirituală - iar nu simple şi banale deficiențe fizice. Deficiențele de inițiere exclud de la starea de rom□, demasc□du-l pe emasculat (exclus de la condiția de Om-Demiurg), blestemat a nu aparține unei zone spirituale creatoare (Traian-demiurg de Neam), ci zonei de □potrivire față de Fire-adevăr-Dreptate: Răul ("Voi sunteți urmaşii Romei? Nişte răi şi nişte fameni …"). Neaparțin□d zonei de inițiere, sunt excluşi de la condiția umană (căci om = inițiat) : "I-e ruşine omenirii să vă zică vouă oameni!"

Nu e vorba de şovinism, ci de austeritate a inițierii. Nu se poate accepta ființarea-Logos □tru degradare, fără să intervii purificator, red□d funcționalitate sacrului (tradițiaRitm Orfic-Ritual, păstrate prin jertfă cristică: cranii transfigurate □ comete, □ V□furi de Munte-□thman etc.). Starea de neam este prioritară față de Neam. Nu contează Neamul ca istoria profană, ci ca inițierea spirituală □tru Mocşa-Moşie - arbore □florit al Neamului (Neamul este starea de nod energetic ocult, □scris □ structura ocultă-soteriologică a omenirii-Ritual – cf. supra, *Geografie sacră - geografie dinamică*).

Pata putrejunii este cauza segregării, a discriminalității - iar nu naționalitatea. Semnul petei este, oarecum, predestinat-□semnat □tr-un plan al naturii, prin care Natura (sfera Ocultă) □ exclude pe cei sterili spiritual, neputincioşi (pe drumul inițierii spirituale): forme dispărute "□ calea de-a da roadă". Există un circuit al inițierii, de la rob (supus probelor inițierii) la □părat (stare de inițiat). Deci, □că o dată, Eminescu nu poate fi socotit şovin, căci el condamnă dispariția (de pe calea inițierii), neputința de ființare (pe calea inițierii) - iar nu ființa.

(I-213 - 213): "□n s□burul de ghindă / Eminescu un stejar … aşa, poporul meu, □ tine e puterea-ți, nălțarea-şi şi pieirea-ți / Eu cred că tot ce este menit de a fi mare / Să-şi □âspreească trebuie superba rădăcină / Prin viscole turbate, prin arşiță şi-ngheț. / Mai tare e-acea st□că ce a trecut martiră / Prin vijelii mai multe".

Pentru Neam, chinul este izbăvitor, av□d finalitate cristică. Neamul lui Eminescu este Cel Ales. Unicitatea poporului - este firescul național al unui geniu sintetizator: stejarul este

prototip de cruce universală (pe care se răstigneşte, □ istoria iniţiatică, Neamul), ghinda este prototipul Edenului comprimator (ocult) de soartă şi de spaţio-temporalitate iniţiatică. Eminescu răm□e la denumirea primară, de gintă ("viaţa ginţii mele"), pentru a numi Arhetipul de neatins al Neamului-Patrie (de nedesprins, aici, Neamul de Patrie, precum Spiritul de Logos, iar Logos-ul de Mythos). Pentru gintă, expresia este Monarhul Ascuns, starea de Crist-□mpărat al lumilor. Neam şi Patrie - o fuziune a omului şi Păm□tului, □ Mocşă-Moşie: spiritualizare (a Omenirii □ Om Cosmic).
Neamul-patrie trebuie să fie mare (I-213), nu fericit: "Voi să te văd, iubito [naţie] nu fericită mare! / Dec□ o viaţă moartă, un negru vis de jele, / Mai bine stinge, Doamne, viaţa ginţii mele" etc. Fericirea este starea nepăm□teasc㠄, dacă e vorba de dob□direa sacralităţii - sau starea de impotenţă spirituală, dacă nu s-a ajuns la zona sacrală, el doreşte dinamismul chinului veşnic, doreşte ciclicitatea Golgotei, pentru o Patrie (naţieneam) - Crist. Aceasta este viaţa spirituală, Măreţia Golgotei. Măreţia Golgotei este expresia-Logos, cu finalitatea, nezbătută, spre Spirit-Mythos. Dar nu un chin steril, ci finalizat □ triumful cristic; nu starea Sisif, ci fixaţia-crucificarea cristică, M□tuirea. Fără m□tuire - este doar mare moartă ("Dec□ o soartă aspră din chin □ chin s-o poarte, / Mai bine-atingă-i fruntea suflarea mării moarte"), adică Neant, lipsa a) - voinţei de amprentare a Spiritului, b) - de regresie a expresiei-Logos spre m□tuirea Mythos.
□ncă o dată subliniem, acum: nu acced la starea de neam (stare complet esoterică) dec□ aleşii, iniţiaţii. Nu gloata, nu oricine se pretinde uman este neam - ci doar cel care, prin merit cine se pretinde uman este neam - ci doar cel care, prin merit spiritual, se iniţiază şi este confirmat □tru esenţa Mocşei: Mărirea □ afara mărirei- sunt doar morţile-canale spre Revelaţie, deschise sau obturate, □ funcţie de gradul de iniţiere al aspiranţilor spre Mocşa-Neam. Mărirea este echivalentă cu noapte bogată, adică o concentrare mistică a esenţelor, revenite la originea-Spirit. Mărirea este starea de spiritualizare desăv□şită a Mocşei, resorbirea totală □ săm□ţa-Mythos.
*****
*** ***

7. DUMNEZEU ŞI "MODERNITATEA" ARTISTICĂ

Lumea fără Mag este supusă valului şi furtunii fenomenalităţii; □şişi zeii sunt respinşi din zona fenomenalităţii - ei ştiu să răm□ă esenţiali, retrăg□du-se □ propriul lor mit - sub valurile mării (*Odin şi Poetul*). Cel care vine să ia putere de la ei, pentru a □frunta, prin vis-visare, fenomenalitatea, reimpun□d, starea de Mythos, este doar Poetul-Geniul, zămislitorul de lumi eterne (weltbildend, după Heidegger), prin forţa Poeziei: (I-284) "Ele (□trebările) trec pustiul m□dru ş-apoi se coboară-n mare / □nec□d a mele g□duri de lungi maluri la nisip" (spre infinitatea sensurilor şi esenţa arhetipală). Poetul are curajul titanesc-irațional de a reinstaura Logos-ul originar, □potriva tuturor monştrilor fenomenalităţii şi □potriva versatilităţii limitei impersonale a fenomenalităţii (v□turilevalurile). Poetul-Orfeu ştie despre căderea lumilor, dar ştie că orice cădere este preludiul unei noi transcenderi: Roata are, deci, dublă funcţionalitate - distrug□d □ apocalipsuri ciclice, dar cre□d şansa de autorecuperare şi resurecţie.
Arta este noua formă de credinţă, de religie (I-322 - *Dumnezeu şi om*): "Azi artistul te concepe [pe Dumnezeu] ca pe-un rege-n tronul său, / Dară inima-i deşartă m□a-i fină n-o urmează …/ De a veacului suflare a lui inimă e trează / Şi □ ochiul lui cuminte tu eşti om - nu Dumnezeu. / Azi g□direa se aprinde ca şi focul cel de paie - / Ieri ai fost credinţa simplă - □să sinceră, ad□că, / □mpărat fuşi Omenirei, crezu-n tine era st□că, / Azi pe p□ză te aruncă, ori □ marmură te taie".
Eminescu avertizează clar asupra pericolului, din lumea modernă, care constă □ escamotarea esenţialului şi □ importanţa disproporţionată (şi ruinătoare, din punct de vedere spiritual) acordată fenomenalităţii: artistul modern nu mai face efortul de a fi (d□d, astfel, fiinţă reală şi lumilor create şi lumilor create de visul-visare), şi se mulţumeşte cu a face (verbalitate care desemantizează lumea, o sărăceşte de existenţa-sacralitate: p□za şi piatra răm□ p□za şi piatra netranscense □ Idee-sacral - fără şansa, deci, de a se □dumnezei prin fuziunea dintre ele şi Spiritul Viu-demiurgic al Artistului). A face, lipsit de a fi, creează chinul şi distrugerea esenţei divine (aparent cel puţin) - care, □să, reverberează la nivel cosmic. Se pune, deci, □trebarea dacă, □ momentul de faţă, al artei moderne, nu suntem cumva condamnaţi la căderea fără resurecţie (din moment ce ne aruncăm şi ne tăiem dumnezeul-suflet-credinţă, a fi al nostru, singura şansă de autorecuperare a Fiinţei).
Eminescu nu concepe, □să, Dispariţia, Neantul - şi Roata Sacră. A arunca va □semna a □ălţa. A tăia va □semna a unifica □ comuniune sacră. P□za va □semna Mreaja-Māyā, □ care aruncarea □seamnă străpungerea iluziei, trecere de dincolo de p□ză, □ Piatra Munte - unde căderea - este săparea de trepte iniţiatice, către tăietura supremă - V□f spre Cer.
Deci, poate tocmai Golgota Credinţei, creată prin arta modernă, va deveni premiza resurecţiei cristice a Artei: aruncarea va deveni Revelaţia, tăierea va deveni cadrul teofagiei, ritual al euharistiei artistice (remitizante) a Omenirii - refacerea, din omenirefenomenalitate - □ Ritual-Omenire.
Astfel, arta va putea deveni izbăvitoare integrală, prin sacrificiul voluntar-cristic (exorcizator şi cosmogonic) - a propriei esenţe şi ca re-sacraliza Fiinţa-din-lume.
*****
*** ***

[1] Cf. E. Schur□, *Marii iniţiaţi*, Ed. Lotus, Buc., 1994, p. 44: "speranţa vindecării se află □ pădure" (formula esoterică pentru Aesculap).
[2] Mioara Căluşiţă-Alecu , *Zalmoxis*, Ed. Gemenii SRL, Buc., 1993, p. 17.

[3] Lucian Blaga, *Trilogia culturii*, vol. 9, Ed. Minerva, Buc., 1985, p. 264.
[4] Cf. Mircea Vulcănescu, *Dimensiunea rom ească a existenţei*, Ed. Fundaţiei Culturale Rom□e, Buc., 1991, p. 124.

PARTEA A X-A INFLUENTE ASUPRA SPIRITULUI EMINESCIAN

De unde vine, oare, acest Spirit, care ne m□tuie, care or□duieşte Logos-ul pentru a ne □toarce, odată cu el, □ lumea lui ? Unde e lumea lui, □cotro vrea să ne ducă, spre a ne m□tui? Ne spune-rosteşte vorbele noastre, "față către față, rost către rost" - dar tocmai aceasta este mreaja: vorbele noastre conţin forţa de absorbţie a tăr□ului său.
Nu e vorba de influența intelectualizată asupra Spiritului său, ci, dimpotrivă, Spiritul său devine şi stăp□ asupra intelectului-cugetare. Dar cu forțe de unde? Căci simțim suflul unor centri energetici absorbanți de mare putere, de mare revelație.
□n primul r□d, asupra unor spirite ale acestui păm□t, se exercită presiunea de absorbție prin care Spiritul-Eminescu extrage energia (şi o transformă □ mreajă M□tuitoare) a substratului dacic. Geto-dacic. Dacii, prin geți, erau fii ai mamei Geea şi ai lui Zamolxis (cel care, periodic, ne cobora, din Muntele Sacru Kogaion, □ străfundul Peşterii-Haos - şi iarăşi urca □ V□ful-de-Munte) - erau negri (lahi), adică şi tăr□ului mistic. Dacii (daoi) erau fiii re□vierii, căci lupul (daoi) este lupul Fenrir (al goților-poporului "Zeului Got"), popor a cărui aristocrație era geto-dacică, care □gurgitează cosmosul obosit, azurgit, al lui Odin - şi regurgitează cosmosul proaspăt, □viorat, al lui Vidar. Dacii, prin numele lor, da, □seamnă poporul zeilor (cf. V. Lovinescu - *Creanga şi creanga de aur*, c□ mioara Căluşiță-Alecu, op.cit.). Dar şi fiii căii drepte, ai căii sacre (dao).
Dacii sunt lui Zamolxis, zeul-Moş, stăp□ al tăr□ului Morții, Mocşa - adică ai tăr□ului ascuns, □ care se revelează cunoaşterea absolută. Dacii, al căror Spirit, Eminescu şi-l □suşeşte şi cu care vine să ne resoarbă, spre origine, ființa, spre a o m□tui, □tru regăsire de Sine - sunt fiii aceluiaşi zeu ca şi germanii: germani şi daci se □chinau, dimpreună, lui Zamolxis (cf. Mioara Căluşiță-Alecu, op.cit.). Probabil la această osmoză Nord (goți)-Sud (goți) se referă versul eminescian despre drumul inițiatic al lui Arald către Steaua Polară: (I-11) "Arald, pornit spre Mag dinspre (N)istru, steaua polară iarată a lui cale".
Zamolxis, discipol inițiat sau alter-ego al lui Pythagoras (nu sclav social al lui Pythagoras - ci, se pare, ambii erau sclavi - iniţiaţi ai Marii Taine a Morţilor, veniți de la enigmatica Tebă egipteană) deci, vine dinspre zona greco-elenistică, prelu□d firul spiritual tors dinspre Egipt şi dinspre Orient, cu "ghemul" spiritual □ India. Putem imagina o şină a spinării spirituale a Geei (Arbore Spiritual, cu Creangă Mistică de Aur), av□d forța latentă (ouroborosul-Kundalini) □ Tibet, activ□du-se, pe o verticală a luminii, dinspre India celor zece □trupări ale lui Vishnu spre Egipet şi Iudeea-Ierusalimul, apoi spre centrul Traciei Şarpelui Sabazios - de unde Spiritul Cristic-Zamolxis colectează forța spirituală dublă: dinspre Grecia şi dinspre Nordul Hyperboreea (zona Pomului cu Mere de Aur, pomul Mistic). Axele spirituale se □tretaie, refăc□d polul spiritual al lumii - □ Dacia, izotopică, □tr-o semantică esoterică, cu Nordul [1] . Nordul esoteric este tăr□ul unde Soarele nu apune niciodată, unde g□lejul Lupului Fenrir □u351 si contopeşte perimetrul de deschidere - cu Cercul Solarității. Aici este Grădina Hesperidelor, Arborele Sacru cu Merele Focului, cu nucleii spirituali regeneratori, cristici. Atlanții sunt □truchipările de foc (deci, "schimbați la față" □tru permanență) ale lui Christos. Vatra Focului etern este Hyperboreea, şi, prin Spiritul eminescian, care ne oferă "obsesia" dacică, suntem alimentați (energetic) nu cu origine etnică fascinantă, ci cu Fascinaţia Focului Veşnic. Numai noi putem să hotăr□, prin inițierea noastră spirituală, dacă acest foc □ considerăm demonic-plutonic ("Pe negre-i vițele-i de păr / Coroana arde pare"), sau angelic-uranic ("Părea un t□ăr voievod / Cu păr de aur moale") - sau o sinteză a contrariilor. Voievodul focului creator, al focului □păcării tăr□urilor. Eminescu deschide matricea ființei spirituale: prin Mag, prin Rege (Monarhul ascuns) este deschisă doma-Munte sau Piramida (*Strigoii*, *Egipetul*, *Memento mori*); aici, putem să ne pierdem sufletul, dacă suntem slab sau deloc inițiați, după modelul lui Arald, cel care alege nefireasca stare de hrănit cu s□ge cald (vampir), □ "inima fecioară" - nutrit nu din gura ce arde, ci din gura ce □gheață (mort-viu), focul josnic din Mocşa joasă, a lui Zamolxis (I-73). Şi totuşi, pierderea sufletului se operează prin pierdere-contopire □/cu Spiritul Cosmic, căci la plămădirea ocultă a Noului Arald contribuie ipostaze cosmico-spirituale, Arhetipuri Dinamice, rezult□d o Ființa Luciferică, cu corpul fizic (viața) dată de Păm□tul-Titan, cu ochii-Spirit hrăniți de V□ful-Stea (al Muntelui Cosmic), cu părul angelic (corpul eteric) nutrit de plenaritatea lunară (□ ocultism, Luna este ipostaza acvatică a Spiritului □ evoluție) etc.: "Din inimă-i păm□tul la morți să deie viață, / □n ochi-i să se scurgă sc□tei din steaua lină, / A părului lucire s-o deie luna plină, / Iar duh dă-i tu, Zamolxe, săm□ță de lumină / Din duhul gurii tale ce arde şi □gheață" (I-73). Arald este anihilat, nu se zămisleşte prin inițiere - de aceea aparține Mocşei de jos.
Sau, putem alege Mocşa de sus, inițierea prin visare, recuper□d Mythos-ul, după modelul fiului de □mpărat, Călugăr-Cavaler al Graalului şi viitor erou care impregnează cu mit Păm□tul, redevenit Eden (Magul □ dă Regelui - Fiu de □mpărat, cupa cu versuri, cu cifre de maur - cifre alchimice arabe sau pythagoreico-orfice: este aceeaşi ipostază ca a lui Cătălin, din *Luceafărul*: ambii sunt Pajii Universului, Cavaleri ai Graalului, deținători ai Ritualului-Somn-Eros, căci □brățişarea (Spirala)-liturghie a Eros-ului este efectuată at□ de pajul Cătălin, asupra Mocşei-fata de □părat, c□ şi de către Regele-Fiu de □mpărat, asupra Somnului, care □ conduce la Mocşa-Visare, Steaua-Visare).
Regele egiptean pătrunde □ piramidă, pentru a prelua, de fapt, poziția turnului maur (*Memento mori* - I-251: "□n zidirea cea antică sus □ frunte-i turnul maur. / Magul privea pe g□duri □ oglinda lui de aur") - V□f de Munte, de unde se dirijează semnele,

destinul lumii. Regele se re-transfigurează □ Mag, care condamnă lumea la V□tej Regresiv (uraganul, I-251), schimb□du-i centrul energetic spre Iudeea ("Uraganu-acum aleargă … ţara-ntreagă coperită-i de ruine … Prin pustiu străbat sălbatec mari familii beduine, / Sorind viaţa lor de basme (regresie către nucleul-Mythos al Egiptului-zonă iniţiatică) (…) Vezi Iordanul care udă c□pii verzi (…) □n cetatea ce-n văi doarme - miticul Ierusalim" (este activat nucleul Mythos al iudeii, de către nevăzutul-ocult nucleu egiptean care a trecut □ Logos Divin, □scriindu-se □ disciplina Planului-Desen al Evoluţiei Spirituale Păm□teşti). El, Magul, "A aflat s□burul lumii, tot ce-i drept, frumos şi bun". S□burele este Spirit şi Voinţă, plus structură cosmică latentă, concentrată □tr-un tăr□monadă. Nucleul cosmic, □ care se contrag, şi □ *Sărmanul Dionis* (nuvela), ca şi □ basmele rom□neşti cu mere-lumi, mere-palate-lumi - Păm□tul şi Soarta, Răul şi Binele, □tr-o "mărgică", pusă la g□ul Mocşei-Lună.
S□burele este forţa de revitalizare a spaţio-temporalităţii, desfiinţarea limitărilor, implozia creatoare □spre Spirit, prin care, ţăndările-destin se torc (transformate □ fire) spre □auntru, pentru a fi stăp□ite de un Centru-V□f interior al Muntelui Mistic - al Magului sau al Regelui (Monarhul ascuns al lumii, despre care Ren□ Gu□on spune că e □ legătură cu g□durile tuturor acelora care conduc destinele omenirii, le cunoaşte ideile şi intenţiile). Regele este Stăp□ul, dar nu şi M□tuitorul. M□tuirea vine prin propria iniţiere a Spiritului uman, nu vine dinafară. De aceea Eminescu nu m□tuie ci propune calea spre M□tuire. Christos, □ sensul eminescian, m□tuie dar prin □ălţare: şi cine vrea şi poate să accepte schema energetică-iniţiatică a □ălţării (ca experienţă interioară proprie, obsesivă şi decisivă), cine se □scrie □ Rugăciunea-tex-Logos, ca-n scara iniţiatică, acela-şi dă singur răspuns rugăciunii (de fapt, nu el dă răspunsul, ci ipostaza sa transfigurată, transpersonalizată).
Rugăciunea nu este, prin ea □săşi, m□tuitoare, ci prin gradul de asumare a Logos-ului ca Rugăciune, de către spiritul cuprins □ zona Rugăciune. La fel, Eminescu, prin existenţa sa - Poezie -Rugăciune m□tuitoare - nu este □ fapt m□tuitor, ci potenţial m□tuitor, pentru cei care - şi (re)descoperă aristocraţia spiritului, cei care se ridică din mlaştina-Rovine şi au curajul să se □scrie □ v□tejul - uragan nimicitor al iluziei, să-l stăp□ească - m□a (ca Mircea: "□suşi m□ă-n luptă vijelia") şi să redevină dacihyperboreeni. Curajul de a redeveni hyperboreean, acest lucru transformă un logos neutru (degradabil), □ Rugăciune m□tuitoare.
*****
*** ***
Spiritul creştin, acţiunea şi g□direa creştină, modalitatea de existenţă, modalitatea de spiritualizare creştină - nu depind de istorie, de vreun om, de apariţia unui contur uman; spiritul creştin este atemporal, modalitatea fiinţării creştine este modalitatea spiritualizării evolutive □ stadiul *Păm t*: nucleul de rezistenţă şi de impunere mistică a arhetipului (atemporal) cristic este Hyperboreea-Atlantidă.
Nu interesează c□d s-a născut Christos - ci faptul existenţei (atemporale şi tipice) a lui Christos. Christos se naşte şi se răstigneşte □ cadrul ciclului anual, ciclul iniţiatic al Fiinţei - nu □ cadrul unei succesivităţi at□ absurde, c□ şi cu o coerenţă aparentă, numită istorie. Doctrina cristică poate fi raportată la un segment istoric, dar Arhetipul Fiinţării Cristice este etern.
Tocmai acest lucru □ demonstrează Logos-ul eminescian: Hyperboreea-Nordul-Dacia (Atlantida) scot cristicul (ca modalitate de fiinţare, de amprentare spirituală a haosului, □tru naşterea Eului-Fiinţă) de sub incidenţa temporală - nu există □tre nişte ani, □tr-un segment temporal, ci sunt stări ale Spiritului evoluat □ stadiul Păm□t. Eminescu, Logos-ul eminescian este cristic, indiferent dacă se structurează □ poezia *Rugăciune* sau *nviere*, *Dumnezeu şi om* - sau □ *Memento mori*, *Luceafărul* etc. *nviere* şi *Rugăciune* sunt cristice □ esenţă, □ atemporalitatea atitudinii de iniţiere pentru m□tuire - □toarcere la puritatea originară, □ revenire ciclică a Focului, vegetal şi uman, □ noaptea bogată, numită stare de □nviere Cristică (veghe a Focului Veşnic). Noaptea bogată este structura energetică autorecuperatoare a Cosmosului Sacru. Este Dacia-păm□tul sf□t, păm□tul zeilor ("Ăsta-i Raiul Daciei veche-a zeilor □părăţie"). Căci forţa-Spirit nu are nume, ci are funcţie. Christos nu este nume, ci este funcţie. Eminescu nu este nume, ci este funcţie. Funcţie a Logos-ului Rom□esc.
Sf□ta Dacie este Christos, este Sf□tul Eminescu. Este forţa de exorcizare şi de renovare cosmică: este forţa de transfigurare a ieroglifei-Cristos (*Dumnezeu şi om*, I-320) ("faţa mică şi ur□ă", "fruntea amăr□ă") □ starea de miracol centripetal al lumii: Magii-Regi, Spirite de Veghe ale Omenirii, pornesc omenirea pe drumul concentrării spre steaua strălucitoare, steaua de pace, lumin□d lumea şi cerul - neuit□d să ducă, cu ei, forţele arhetipale str□se prin veghea Spiritului, pentru a-şi □plini, □ extazul dublu viaţă moarte, Credinţa: "sarcini de aur şi de smirnă" (aerul vieţii şi smirna □bălsămării, □ aşteptarea noii roţi-rotiri).
Eminescul-Magul oboseşte, uneori, □ poziţia V□f-de-Munte (stea), ca □ *Melancolie*, unde starea de credinţă se □ceţoşează, p□ă la orfismul minor - esenţial, □să: "vrăjeşte trist un greier alteori, are Revelaţia stării abisale a creştinismului: atunci se produc Fulgerul şi Seismul, prin care forma (biserica creştină-catapeteasmă) se despică spre esenţele oculte ale stării cristice-Păm□t: (I-73) "Biserica creştină, a ei catapeteasmă / De-un fulger drept □ două e ruptă şi tresare / Din taină morm□tul atuncea □ apare, / Şi piatra de pe groapă crăp□d □ două sare, / □ncet plutind se-nalţă mireasa-i, o fantomă ..." (ca şi la alchimişti, mireasa este simbolul □plinirii oculte, dincolo de vălul de forme al aparenţei - Māyā).

Eminescu exorcizează şi renovează cosmosul rom□esc, impregn□du-l cu Logos-Mythos. Eminescu este Magul, cobor□ la acţiunea (□ălțat la exorcizarea) Rege, neliniştit rătăcitor, pentru găsirea □cheieturilor mistice, care leagă ființa umană de Mocşa - tăr□ul mistic-rătăcitor Călugăr, Cavaler Templier, Cavaler al Graalului. Şi Graalul este nemurirea prin Spirit; prin limbă, prin visare, prin virtute, prin măreţia ca voinţă-forţă de (re)inițiere a neamului-moşie (neamul din tăr□ul sacru, al cunoaşterii supreme prin moarte).

Atitudinea Crucii, a lui Christos-funcție a jertfei pentru m□tuire - este atemporală. Numai istoria poate să se □partă □ păg□ă şi creştină: nu şi Existența Spirituală a Păm□tului, existență care nu depinde de (de)limitări temporale.

Cesturile Magului - Stea □ zbor, cobor□or pe St□că şi deasupra Apei (deasupra stării de lună), gesturile deschiderii, cu ambele m□ni (cu spr□cenele ridicate cu toiagul) a Domei-Munte, sunt gesturi cristice (□ sensul anistoric).

Zborul este crucea plutind-deschiz□d Cerul (mediul uranic); cobor□ea pe St□că este gestul asumării Golgotei; luntrea din care coboară Magul (I-307) este cobor□ea de pe cruce (luntre cu/fără lopeți, ca plutire uranică pe muchia lumilor-Styxul), pentru a binecuv□ta viața eternă-marea valurilor, cu hale sure ca conservare a energiei zeieştispirituale.

Deschiderea (desfacerea) m□nilor, pentru dechiderea Muntelui-Piramidă este cuprinderea, prin gest, a lumii (inițiate) şi jertfirea energiei (obținută prin inițiere) pentru pătrunderea □ Mocşă, adică integrarea □ Spirală, sau □ Scara (sau Săgeata) Muntelui.

Luceafărul este cristic, nu doar prin numirea lui Hristos "luceafăr al mărilor"(*Rugăciune,* II-37), ci şi prin gestualitate:

a-cea transmisă ca liturghie erotică: crucificarea-spirală a □brăţişării celor ce se caută spre Revelația-Esență, fugind □ esenţă, fugind(resorbindu-se) □ Arhetip, □ Entelehie (I-132):"doi tineri singuri" - regresează -se resorb □ "doi copii cu plete lungi, bălaie" - către punctul zero al creației: Androginul este echivalent , □ semantica divină, cu Vocea –Demiurgos(Sinea Spirituală);

b-zborul spre Demiurgos, deschiderea aripilor spre jertfa (crucificare)-atotcuprindere a Cosmosului (cu Geneza şi cu Apocalipsa, totdeodată), pentru a izbăvi "nimicul" (heidegger-ian "avant la lettre"…)spre EDEN;

c-aruncarea □ cercul-rotire este gest cristic, de jertfă pentru Eros (iar Erosagap□par este temelia ființei cristice atemporale), căci se caută, prin aruncare, CENTRUL CERCULUI, spre Resurecția pe Axa-Arbore Cosmic. Se aruncă pe sine □ moartea-caorbire (viziunea Chipului-de-Lut şi a aberantului "cerc str□t") - pentru a oferi, spre Resurecție, ANDROGINUL SF□NT (ipostaza imediat ulterioară celei numite "doi copii cu plete lungi, bălaie"). Pe Crucea celor patru personaje cosmice din poemul *Luceafărul*, - pentru a salva TREIMEA LUMINII - Hyperion se oferă □ntunericului-Răcelii(de fapt, LUMINA MISTICĂ, SOARELE NEGRU, al mitului şi al alchimiştilor), devenind, astfel, mediu ontologic contrastiv pentru evidenţierea ontică şi funcţională a SFINTEI TREIMI A LUMINII-FOC ALB: Demiurgos+cele 2 Emisfere Androginice.

□n definitiv, Hyperboreea unește, axial, Focul uranic cu Focul plutonic. De aici, mugetul extatic şi ocult al Heklei islandeze.

[1] P□ă şi N. Iorga, care combate tendința de autonomizare spirituală, □ sine şi pentru sine, a geților, afirmată de V. P□van (*Getica*) [dar □pinge exclusivist (şi ostentativ), pe traci, spre zona-focar de spiritualizare a Greciei] - va recunoaşte □ *Istoria rom ilor* (vol. 1, Ed. Științifică şi enciclopedică, Buc., 1986, p. 91) ca afirmația lui D.D. Berciu are relevanță ştiințifică: "□ provincia aceasta (Geția) se vor □crucişa influențele Sudului □aintat □ manifestările sale, ecourile lumii nordice □t□zielnice şi greoaie, stimulentele civilizațiilor apusene, care pun măsura □ artă şi o □nobilează, precum şi apariţiile spontane şi luxuriante ale bogatului Orient". □n legătură cu relația str□să dintre traci şi populațiile nordice, N. Iorga (deşi vădit să dea prioritate absolută unei modelări spirituale a tracilor prin greci) afirmă, la p. 262, op. cit.: "De altfel, pe o vreme c□d şeful germanilor opuşi lui Caesar se cheamă se, cu o firmă celtică, aceeaşi finală se □t□neşte, ca o rădăcină amintind de boii celtici din Bohenia lor, la □suşi Boirebista

***PARTEA A XI-A* PROZA ŞI POEZIA , LA EMINESCU.LOGOS-UL UMAN ŞI LOGOS-UL DIVIN**

Nu este vorba, □ jurul anului 1873, de "scuturarea podoabelor" poeziei eminescienei (cum afirmă Tudor Vianu). Acesta nu este dec□ efectul aparent, total exterior. Este vorba, □ jurul acestui an, de o schimbare radicală a concepției eminesciene despre Logos - at□ de radicală, aduc□d Logos-ul spre un firesc at□ de surprinzător şi de profund, spre o armonie at□ de subtilă, □c□ devine "mreajă de vrajă" - □c□ se poate vorbi, fără a se exagera prea mult, de o adevărată revelație eminesciană asupra Logos-ului. Şi, deci asupra propriei sale Fiinţe Spirituale.

Eminescu conştientizează, simultan, drama limbajului şi drama Ființei, drama Logos-ului, confruntat cu finalitatea - Spirit. □n revista *Collegium*, Dumitru Irimia afirmă [1] : "Restructur□d funcția de instrument de comunicare a limbii convenționalizate, limbajul poetic construieşte un univers semantic şi-l manifestă totodată la exterior, un univers de sensuri, poetice, care se exprimă pe măsură ce se desfăşoară, □tr-un proces □ care planul expresiei şi planul semantic tind spre o □gemănare absolută. □n această aspirație, □să, □u351 si are originea şi drama limbajului, □ concepția lui Eminescu. Oric□ s-ar apropia de esența originară a limbii, limbajul poetic poartă cu sine povara naturii sale duale, ca limbă; □tre componenta materială şi cea ideală, reprezent□d latura exterioară şi latura interioară, se instituie o stare de tensiune permanentă. □n actul de creație, poetul se confruntă tocmai cu această stare tensională pe care □cearcă dacă nu a-o anihileze (fiind conştient de zădărnicia □cercării), s-o acomodeze la exigențele poemului □ curs de desfăşurare; poetul se confruntă acum cu limitele limbajului generate de inerția □ care limba s-a instalat prin convenționalizare, dar şi de particularitățile imanente naturii sale duale materiale-ideale (...). Poetul citeşte Cartea Lumii numai □ măsura □ care se poate substitui creatorului, o citeşte resciind-o, □cifr□d-o □ propria-i carte printr-un proces de recuperare a esenței originare a limbii devenită limbaj poetic; pătrunz□d □ lăuntrul sacru

al limbii, el pătrunde □ lăuntrul sacru al lumii. □n felul acesta, poetul scrie şi citeşte Cartea: el este demiurg şi mag. Cititorul, □scris □ spațiul limbii convenționalizate, nu poate trece de exterioritatea poemei care □ introduce □ cunoaşterea fenomenală a lumii şi □ reține aici: □Ne-□țeles răm□e g□dul / Ce-ți străbate c□turile□."
Am folosit acest citat, pentru că □ el se găsesc idei fundamentale - despre Poet, □ general, despre Eminescu, □ special - şi o problemă controversată: Cine este şi, mai ales, cine poate fi Cititorul?
Vom puncta:
a) Limbajul poetic, □tr-adevăr, are, ca finalitate, apropierea de (noi vom spune: contopirea cu) zona originară a limbii Logos-ul Divin (orfic);
b) limba poartă □ ea blestemul istoriei convenționale şi contravenționalizate - blestem pe care □ □fruntă, cu finalitatea soteriologică, limbajul poetic;
c) limba are (şi va avea, etern) un "lăuntru sacru" (şi aici stă extraordinara intuiție, dar şi contradicția lui D. Irimia: esența-originaritate nu poate fi distrusă-pierdută - şi, atunci, Spiritul Poetic nu poate avea altă finalitate dec□ de a se regăsi pe sine; şi unde poate să se □plinească această regăsire a Spirituliui Poetic, dec□ □ Spiritul (esența) limbii? □ntradevăr, poet nu poate fi dec□ cel care s-a inițiat □tru propria sa regăsire esențială: ipostaza Demiurg-Mag;
d) tot aşa, nu poate fi Cititor dec□ cel care face efortul de inițiere □tru Logos-ul-Poezie. Fără acest efort de inițiere şi de autodepăşire a personalității □ transpersonalitate, nu poate exista Cititor-de-Poezie - ci, eventual, cititor de ziar.
Concluzia noastră ar fi următoarea: Poet şi Cititor se regăsesc □ transpersonalitatea textului, text care, prin efortul inițiatic al celor doi, redevine Logos Sacru, zonă liturgică - zonă □ care transpersonalizarea Poetului şi Cititorului fuzionează: Spiritul-Logos a redevenit Mythos, cei doi au suit, pe pante diferite, spre acelaşi V□f - identific□du-se, □ V□ful Muntelui: I - □tre ei, II - ei, redeveniți Eul-Spirit, se identifică cu Logos-ul Sacru. Logos şi inițiați □tru Logos fuzionează □ starea de Poezie = starea Mythos (Logos Sacru). Iar afirmația eminesciană se referă tocmai la transpersonalizarea g□dului (redevenit Spirit), autodizolvat □ orfism-c□turi. S-a trecut de limita □țelegerii umane □ Sublima Ne-□țelegere: Armonia, care nu mai solicită efortul rațiunii. Nirvana Spiritului. Spune Eminescu, poetul care se pregăteşte de saltul □ transpersonalitatea Poeziei: "Unde vei găsi cuv□tul / Ce exprimă adevărul?" şi răspunsul □ dă tot Eminescu: acolo şi c□d "… Pe cap □u351 si cade cerul". Deci, trebuie ca Logos-ul să fie adus, prin vehemența-patimă (amprentele tensionate la maxim), la disperarea, ca stare de transcendere: capul trece (cu v□tejul spiritual scăpat prin vertex) □ starea cer - ca şoc al Revelației Edenului Limbii (ocultat □ Cuv□t), şoc resimțit cădere pe cap, □ loc să afirme invers, şi anume: capul a pătruns-transcens c□tul-cer, transfigur□d disperarea □ extaz, Logos-tăcere plină (după vehemența-Logos paroxistic, mişcat, neliniştit). Se reface, prin coloana capului-cer, unitatea originară Ouranos-Geea. Semnele-cuvinte mişc□du-se at□ de mult, el creează, printre amprentele-forme - Spiritul-Voință, originaritatea-unitate. Starea de Mythos-hieratism este consecuția disperării-vehemență a amprentelor. (I-104): "A turna □ forma nouă limba veche şi-nțeleaptă" □seamnă a) a obține starea de anamneză a limbii: formă nouă este forma transcensă, prin inițiere, b) cu scopul de a recupera Mythos-ul = limba veche şi-nţeleaptă, ca solaritate-fagure de miere (□ zona mitică "zile cu trei sori □ frunte" - *Epigonii*, I-28).
*
* *
Citind proza, sau, mai bine-zis, f□u351 siile de proză ale lui Eminescu, ne dăm seama că ele alcătuiesc □trebări şi nemulțumiri, propuneri pe care şi le face sie □suşi, pentru a se lămuri despre ce simte el că-i ad□c şi că se leagă, □ ad□curile cugetului său, □tr-o impresionantă construcție - mai exact, □tr-o impresionantă voință-forță de a vrea, de a plănui şi de a se face lumea.
□n f□u351 siile de proză, Eminescu se □treabă cu voce tare şi □u351 si răspunde □ şoaptă, □ murmur sau prin tăcere. Restul răspunsului se □groapă □ sine, ca o minune care-i taie răsuflarea - o minune care-i taie răsuflarea - o minune care nu trebuie să fie auzită de nimeni, căci e, □ mod esențial, de neauzit. Trebuie să-şi păstreze ad□ca şi desăv□şita taină, pentru că numai astfel va răm□e sf□tă minune, puternică şi bună pentru a umfla p□zele unei corăbii cosmice, către Marea Enigmă: bun[, deci, pentru a deveni Semn Mistic-Poezie. "Şi restul e tăcere" - s-a zis □ *Hamlet*, la sf□şitul, sufocant de sensuri aglomerate, al tragediei. "Şi restul e poezie" - se poate spune, la sf□şitul, copleşit de sensuri (unele contradictorii, aparent - dar, toate, uimitoare), al f□u351 siilor de proză eminesciană.
Aflăm, din *Geniu pustiu*, ce e lucrarea Spiritului. Aflăm din ("O, taci ce spui, că mă iubeşti, copilă") că "Eu nu voi umbra Mărului de aur, ci mărul, nu vorba de amor, ci amorul" - deci, de-a pururi, privirea de foc rece a lui Eminescu este Spiritul □setat de a-şi afla esența, dincolo de umbra-măr să fie cercul şi v□tejul interior al nunților tainice ale demiurgiei, dincolo de vorba-Logos despre Eros – Eros-ul, ca forță de modelare a Arborelui vieții. Şi că Eros-ul e forța cosmică latentă, co-□plinire a creației: mit.
Din *Povestea indică* aflăm despre amprentele de energie ale aparențelor - valurile sfinte ale Gangelui sunt, □tr-adevăr, sfinte, dar sunt, □ acelaşi timp, "coji" de energie, purtate de ceea ce este dedesubtul "cojii" - forța Răului Demiurg. Mereu, forța aceasta intră □ coji-valuri şi apare lumea bună de cucerit - dar se retrage apoi din cojivaluri - şi lumea răm□e pustiul - moartea, ca suprema chemare spre misticul adevăr. "El nu auzi nimic, nimic - numai valurile sfinte ale gangelui vuiau cu un răsunet depărtat şi

ironic □ urechile lui - □u351 si plecă fruntea şi zise: “La ce? La ce?” - apoi apucă-nspre pustii şi nimenea n-a mai auzit de el”. Paria-Călugărul - “□mpăratul lumei şi Domnul tuturor celor trecătoare” a primit □ sine □vățătura-leac amar al transcendenței şi s-a făcut nevăzut, a intrat □ Logos-ul ocult. A devenit Cavalerul căutător al Sf□tului Graal, rătăcitor prin severul şi *** pustiu al luminii veşnice. Pustiul este adevărul, noaptea bogată, dincolo de care nu sunt aparențe - ci sunt Toate, este Totul-Unu.
Şi despre toate, şi despre imposibilitatea imposibilului, este vorba □ *Archaeus*.
Mai ales, despre esența lăuntrică a lumii; ghicim că Eminescu □prumută c□e ceva de la Kant (esența lucrului □ sine), dar nu se poate vorbi despre o monopolizare a ideii eminesciene de către Kant: □ *Archaeus* e vorba şi de Schopenhauer sau Poe, sau despre filozofia hinduistă: esența care-şi naşte □ jur cojile-existență şi şi le mişcă sau le uită, doarme sau se trezeşte □ ele, după un bun plac sau după o dispersare demiurgică bine ascunsă. “Suntem proşti”, spune, esoteric, bătr□ul □ corabia lui Noe, Cr□u351 sma cosmică metafizică, a Logos-ului metafizic: adică transl□d □ limbaj exoteric, nu vom şti niciodată cine este şi ce vrea şi de ce vrea aşa şi nu altfel Archaeus. Sau aflăm neafl□d, păstr□d cugetul pentru □treprinderile zilei - şi eliber□d Spiritul vijelios pentru marea □treprindere a Nopții - Supremă cunoaştere.
“Suntem proşti” se poate traduce, exoteric, prin: nu ştim să nu mai □trebăm zadarnic □cotro este Edenul, atunci c□d suntem □ Eden [2] .
Şi de ce revine, mereu, metempsihoza □ peticele de proză eminesciană - şi niciodată □ antume - şi rareori □ postume? Pentru că metempsihoza este forța dob□dită de Eminescu şi devenită spirit eminescian, de-ndată ce Eminescu a devenit Poetul, a devenit *Ritual interior al Lumii*, purt□d, după ascunsul şi durerosul plac, “cojile” şi “plăcile sure” ale lumii - mare. Ce sunt poeziile lui Eminescu dec□ re-□trupări succesive ale Spiritului, care poartă dinăuntru formele, pentru a ni se părea nouă că este mereu altceva, sau a ni se părea că ne reamintim? Perla, □conjurată de şarpe, □ mijlocul mării? Nimic nu e altceva, ci există ca sine ascuns - şi toate par a se mişca □ ritmuri plurale - dar, de fapt, se □t□nesc □ Ritmul sacru, şi par a mişca forme şi a striga voci, dar, de fapt, se contopesc şi se resorb □tr-un singur chip şi □tr-un singur sunat magic: RITUALUL, pentru confirmarea eternă a Ființei Divine (AUM). Sau AUM (A - Agni-Focul, U - Varuna-Apa, - Marut -Suflul, Aerul). Acestea sunt, practic, singurele sunete de reținut din lume, deci din Eminescu. Poezia lui Eminescu este descrierea Fiinţei Divine, adică este OUM. Brahma-Vishnu-Shiva. Om (OUM) cuprinde toţi zeii - □ Ființa Divină. Poezia eminesciană este sinteza interioară, făcută de Spiritul Eminescu, tuturor răspunsurilor - minuni de neexprimat dec□ prin mistice semne, prin Ritual-Tăcere-Plină. Proza spune şi, deci, pierde sensurile. Poezia tace, deci “spune” Spiritului să revină la sine. (Să nu se uite mistica paginii albe a lui Mallarm□...).
Şi am putea să despicăm fiecare imagine, sacralizată □ poezie şi gest interior (poetic) ritualic, şi să-i găsim rădăcina □ c□e o zonă a g□dirii şi credinței (ca amprentă □veşnicită prin spirit rătăcit) omeneşti. Dar nu am face dec□ să distrugem Biserica şi să ucidem Preotul. Pentru ca, tot aşa, mulți sunt cei care □ despică pe Logos-ul-Christos □ at□ea şi at□ea origini ale vorbelor sale - g□duri şi amprenta de foc asupra omului, pentru a-l restaura ritualic, ca Ființă Divină: că ar fi luat de la iranieni, greci, de la Platon, Aristotel, Plotin, şi de la indieni, şi de la egipteni, şi de unde nu a luat? Nu a luat dec□ de la Spiritul uman: restaurația omului este făcută tot cu energia sf□tă din om, dar reorganizată; logosul trebuie re-sacralizat, pentru a m□tui, adică pentru a □toarce totul cu fața spre zona sacră - Mythos.
Eminescu şi Christos folosesc Logos-ul uman, deci, e firesc să vedem sclipiri ale diverselor cristale de g□dire omenească. Dar dacă ne repezim şi le smulgem, aceste cristale, din Totul-Construcție, din Biserica-Univers, construcție a Logos-ului Reintegrator - Ritualul □trerupt azv□le, iar, □ haos, totul. La Eminescu trebuie să recunoaştem Ritualul, silaba lui este, tot, Ritualul - să nu □străinăm nimic de Sinteza Ritual, pentru că Eminescu a luat tot ce a fost uman □ credința omului că este om, şi a reorganizat totul, pentru a-l restaura pe acesta ca Dumnezeu. Ce se c□u351 stigă dacă, □ mijlocul liturghiei, s-ar afirma că acest cuv□t (un anumit cuv□t, rupt din Arhitectura liturgică, a slujbei demiurgice) l-a spus şi vecinul tău, dimineața sau seara, □demn□du-şi copiii sau vitele? Nu s-ar realiza dec□ spargerea ritualului speranță şi credință de □ființare □ Eden - s-ar produce re□toarcerea, □ dispersia păm□tului-haos, a unor vorbe care păreau a fi vorbe, dar □u351 si pierduseră harul prin folosința nechibzuită, iar Ritualul atotintegrator le □torsese flacăra - Logos Divin. Parafraz□d versetele biblice, s-ar putea spune: “Lăsați cuvintele să vină la mine! Lăsați cuvintele să se re□toarcă la harul lor, să se umple, iarăşi, de har şi să se retopească □ Mistica Silabă a lui Dumnezeu! Lăsați cărămizile umile să redevină Palatul □ Flăcări Cereşti al lui Dumnezeu!”
*
* *
Eminescu nu este “modern” (□ sensul de azi, adică grăbit să-şi părăsească Sinele), căci:
1. contemplația primează acțiunii (deci, homo sapiens □ domină pe homo faber – logos-ul e prioritar, față de Faptă: demiurgia este prin Cuv□t);
2. nu se amestecă □ lucrarea lui Dumnezeu, ci face efortul de a veni □ □t□pinarea ei, pregătind Revelația; vrea să lărgească infinit “interesul” omului pentru om, p□ă la “ta twam asi, tat aham asmi”, şi p□ă la Revelația individului □ divinitate;
3. nu făptuieşte □potriva Misterului, nu pune “□gerul să □v□tă piatra de moară”.
Eminescu este, cu □verşunare, tradiționalist, □ sensul de etern (imuabil şi

proaspăt ca divinitatea) - iar dacă noi, de azi, □ simțim contemporan, □ simțim cu acea parte □căpăț□ată şi disperată din noi, parte care se □potriveşte disipării Forței originare a Spiritului. □l receptăm cu partea conservatoare din noi, partea care t□jeşte după regăsirea-revelația Edenului.

[1] Dumitru Irimia, *Limbajul poetic şi recuperarea esenței originare a limbii,* rev. *Collegium*, nr. 5, Iaşi, 1989, p. 29-33.

[2] -Cf. şi Jorge Louis Borges, □ vol. *Cartea de nisip*, Univers, Buc., 1983, *Roza lui Paracelsus*, p. 343:""Crezi, oare, că divinitatea ar putea să creeze un spațiu caresă nu fie Paradisul? Crezi, oare, că prăbuşirea constă □ altceva dec□ □ a ignora tocmai faptul că ne aflăm □ Paradis

ADDENDA

**Motto: "*Preoţii egipteni (…) u351 si exprimau g direa trei feluri. Prima era clară şi simplă, a doua - simbolică şi figurată, a treia - sacră şi hieroglifică. Acelaşi cuv t lua, după placul lor, sensul propriu, figurat sau transcendent. Heraclit a definit perfect această deosebire, desemn d-o prin epitetele: care vorbeşte, care seamnă şi care ascunde.*
n ştiinţele teogonice şi cosmogonice, preoţii egipteni au trebuinţat totdeauna al treilea fel de a scrie (…). Datorită acestei scrieri (a treia), adeptul brăţişa cele trei lumi dintr-o singură privire".
(Eduard Schur□, *Marii iniţiaţi*, Lotus, Buc., 1994, p. 133)**

DESPRE SEMNUL POETIC

AFIRMAŢII DESPRE POEZIE

Cuv□tul-Logos este tot ce străbate cosmosul (ca forme de evoluție ale spiritului) şi spiritul (ca garanție de evoluție a cosmosului) - unindu-le şi □vrăjbindu-le, vlăguindu-le □ "lumi" şi izbăvindu-le □ unitatea mistică. Cuv□tul-Logos este măreția Creației-Spirit, este t□jirea (bolnavă de inconsecvență, de personalizare excesivă, şi vidată de semantică şi de identitate) după originaritatea măreață - dar este şi speranță, total □găduită, ba chiar legică, □ revenirea □tru Splendoarea Sematică Originară.
Toată istoria omenirii nu este dec□ o dramatică stare de complicitate (ocultată prin forme, dar fundamentală □ esență) a omului (exprimare divină) cu Dumnezeu (inexprimatul, dar dornic de exprimare de sine): "o, felix culpa" (□ *Rugăciunea Exultet* - exaltare paradoxală a greşelii lui Adam, considerată ca punct de plecare al M□tuirii).
Starea de complicitate mediată şi realizată prin Cuv□t. Victoria, umană şi divină, □ acelaşi timp, se va numi Transfigurarea Cuv□tului - Mitul care reidentifică Ierusalimul păm□tesc cu Ierusalimul ceresc: Identitatea Logos-Spirit.
Vremurile mai noi privesc cu ne□credere cuv□tul, ca pe o nesperanță - iar speranța - cuv□t o numesc, eventual semn poetic. Ne propunem, deci, să reamintim, □ această *ADDENDA* că, singur Cuv□tul este martor (Spirit Divin), p□□or (Logos-rațiune) şi p□□ (Logos-ființare ocultată) - toate trei dintr-odată- şi că numai realiment□d □crederea □ poezia-orfism, realimentăm semantica Cuv□tului, spre a-l □toarce la tronul său divin.

*****

*** ***

Poezia este ritual de recuperare, de reordonare a energiilor, pentru a readuce ființa □ Centrul Divin. Poezia □seamnă tocmai drumul de uitare a cuvintelor, ca entități corupte, perimate, compromise prin □josirea, □ istorie, a Logos-ului-Eternitate. Poezia nu există, deci, fără revoluționarea ființei temporale (pe care o relansează □/ca transcendență), fără efortul de a distruge comoditatea rătăcirii temporale (cuvintele) şi de a regăsi Logos-ul Originar (echivalent cu Ființa Originară).
Poezia ca rugăciune: rugăciunea nu □seamnă limbaj, ci stare de grație (stare care nu exclude, ci presupune teurgia) - dob□ndită prin desprinderea de orice limbaj [1] . Poezia nu comunică - poezia revelează. Poezia este şansa de m□tuire a umanității, este chemarea imperativă spre resacralizarea-Logos Originar. Față de Poezie trebuie adoptată poziția de fervoare, intens participativă la esențele de dincolo de "văl". Poezia este, prin rezultatul ei asupra ființei, METANOIA [2] .

*****

*** ***

Nu putem fi de acord cu N. Crainic, care afirmă că "arta e simulacrul eternității" [3]) şi că "□ contemplația genială se descoperă lumina unor realități neidentificate". Metarealitatea nu poate fi de altă natură dec□ divină. Depăşind barierele umanuluifenomenalului-profanului, nu se trece □ "neidentificare", ci □ sacralitate. Geniul va fi fiind "un dar natural" (p. 226), dar şi sfințenie este un dar natural, ca □clinație şi r□nă: p□ă c□d geniul / sfințenia nu se umplu de dinamismul expresiv, cu funcțiile (auto)inițiatică şi (auto)soteriologică - nu vom avea de a face cu nici un geniu, nici cu sfințenie. Iar atunci c□d se dinamizează, prin sacrificiu spiritual, nu mia poate exista nici o diferență □tre ele, căci, prin sacrificiu soteriologic-demiurgic, răzbate teandria, modelul ființia-Christos (cf. N. Berdiaev, *Sensul creației*, p. 171). Nu există dichotomia geniu, profan-geniu religios, pentru simplul motiv că nu există două zone ale triumfului spiritual-teandric. Geniul şi Sf□tul nu sunt naturi cantitative, ci calitative. Nu contează lungimea traiectului inițiatic, sau forma lui - ci finalitatea ultimă. Şi aceasta este unică: Revelația. Iar Revelația, la r□dul ei, nu are dublă natură. Divinitatea i s-a revelat identic unui Dante şi unui Maxim Mărturisitorul. Nu forma expresivă (căci Revelația eludează toate formele-trepte preliminarii), ci clipa revelatorie-soteriologică uneşte Geniul cu Sf□tul, □tru teandrie. Unicitatea naturii actului revelatoriu este recunoscută, implicit chiar de N. Crainic (p. 8): "… nu există adevăr al credinței şi altul al ştiinței; nu există un bine al moralei creştine şi

altul al eticii filosofice; nu există un frumos al Bisericii şi altul al artei". Şi tot el afirmă, la p. 10: "Separaţia dintre cultură şi religie e un fenomen specific modern". Numai că, după această afirmaţie, N. Crainic produce dichotomia revelaţie naturală / revelaţie supranaturală (deşi afirmase clar mai sus cu c□eva r□duri, că revelaţia "e g□direa lui Dumnezeu - deci, nu pot fi doi dumnezei"), av□d drept consecinţă dichotomia cultură / morală. Or, ce este morala religioasă dec□ faţa ordonatoare (Logos demiurgic) a lui Dumnezeu - ce este cultura dec□ faţa cultorială, liturgică, armonizatoare □tru Frumosul-Revelaţie (deci, tot Logos demiurgic) a lui Dumnezeu? Cine ar putea despărţi, fără să greşească, □ cuv□tul cristic - morala de cultură? Finalitatea comună a celor două contează: funcţia soteriologică (prin schimbarea dinăuntru a fiinţei, prin Logos reordonator) - METANOIA.

*

Cultura s-a desprins de cult, tocmai prin uitarea semnificaţiei gestului ritualic - şi transformarea (degradarea, □ esenţă) acestuia □ acel gol de semnificaţie, numit tehnică(gr: technos=abilitate, □dem□are). Prin desprinderea de cult-cultorialitate (adică, de RITUAL) - cultura se tehnicizează, deci se autodesfiinţează. Doar revenirea culturii la finalitatea ei cultual-liturgică o mai poate salva. Prin această revenire s-ar autodizolva şi dichotomia morală-cultură.

Dacă un om se identifică, expresiv, cu Spiritul Neamului său, el se identifică, progresiv, cu Spiritul Suprem. Acest lucru este posibil doar prin autosacrificiul iniţiatic ("războiul nevăzut"): omul se neagă ca individualitate, neagă lumea fluctuaţiilor mentaleistorice, se oferă re□dumnezeirii ("curat cu trupul şi gol cu sufletul"), deci se realizează teandria. Izbăvit de sine şi izbăvindu-şi neamul, prin respiritualizare, această entitate nu mai este posibil să fie numită om, ci geniu / sf□t [4] . Şi "fermentul" acestei metanoia □ constituie, de fiecare dată, credinţa limpezită □ contemplaţie. Antropocentrism convertit la teocentrism.

Inspiraţia nu este altceva dec□ Revelaţia văzută de jos □ sus (dinspre om spre Dumnezeu). Pe c□d Revelaţia - este numită stadiul suprem al teurgiei: ajungerea iniţiatică, sus, □ armonie cu Dumnezeu.

□n definitiv, genialitatea propune cu totul altceva dec□ plăcerea estetică şi dec□ bucuria infinitului: o teo-teleologie, al cărei dinamism-fervoare al ekstazei duce la contopirea (ca act iniţiatic şi soteriologic) cu Logos Suprem.

*

* *

Poezia este echivalentul misticii [5] : "a cunoaşte lucrurile □ principiu, □ originea lor, □ principiul lor". Iată ce spune maestrul indian, filozof şi mistic, Sankara [6] : "Toate cuvintele au drept scop să lumineze sensul unui obiect. C□d sunt auzite, ascultătorul poate să □ţeleagă acest sens (cu condiţia să priceapă limba) - şi aceasta prin mijlocirea a patru categorii: lucru, activitate, □suşire, legătură. De exemplu: vaca sau calul □ categoria lucrului; el aleargă, el se roagă, □ categoria activităţii; alb şi negru □ categoria proprietăţilor; posesor de bani, proprietarul unei vaci, □ categoria legăturilor. Dar Brahman nu are nici o clasă de lucruri (nici gen comun căruia să-i aparţină) şi el nu poate fi desemnat prin cuv□t, care, aşa cum face cuv□tul fiind (□ sens obişnuit) semnifică o clasă de lucruri (anume a tuturor celor ce sunt); nici printr-o anumită □suşire, căci el este fără proprietăţi; şi nici printr-o activitate, deoarece este fără activitate, potrivit cuvintelor cărţii Sfinte: "Fără părţi, fără lucrare, □ repaos". Nu poate fi desemnat mai bine nici prin categoria legăturii, □truc□ el este Unul, fără al doilea, nu est obiectul a ceva, şi est Sinele. Este drept, prin urmare, că el nu poate fi desemnat prin nici un cuv□t (concept), aşa cum stă scris □ carte: Dinaintea lui cuvintele se □torc din drum".

Deci, cuvintele au nostalgia re-contopirii cu obiectul şi a re-contopirii obiectului (□scris □ pluralitate-istorie) cu Obiectul Unic, Originar. Cuvintele-nostalgii, pe drumul reiniţierii (revenirii □ primordial), trebuie să se "sinucidă", să renunţe la existenţa ca detaşare, existenţa-criză, existenţa falsă, centrifugă, care dezvoltă categorii (prin care să se poată fugi de primordial, de Centrul-care-nu-are-categorii): cuvintele se □torc din drumul spre ele □seşi - desfiinţ□du-se □ transcendenţa-stare de poezie: Binele Absolut. Căci fiinţa lor nu mai este cea falsă (explod□d □afară), la care au renunţat - ci este acel Altceva Absolut, Dincolo Absolut: BRAHMAN. Cuvintele se autoabsorb (demersul metafizic*), eliber□d faţa lor interioară, pe care o disimulaseră sub vălul pluralităţii. Doar categoria a cincea, categoria necategorisirii, este starea poetică, Cuv□tul-Logos: BRAHMAN, contemplarea □ sine □suşi (fără părţi, fără lucrare, fără repaos), Sinele Absolut. Deci, poezia este stare BRAHMAN, c□d falsele cuvinte se □torc din drum, renunţă să-şi mai asume destin - şi se regăseşte (şi ne regăsim), ca lamură, Logos-ul Originar. Poezia nu este Ceva-ul de Aici, ci Totul, de Dincolo. Poezia nu est vădirea de Aici, ci este Revelaţia-Dincolo.

*

* *

UN ISTORIC AL PROBLEMEI CONSIDERĂRII SPIRITULUI ŞI LIMBII
(□tre crizele de g□dire ale Greciei (pre)platonice şi "RENAŞTEREA" prin Karl Vossler)

CINCI PRINCIPII ŞI TREI CONCLUZII

Limba, ca şi viaţa, este starea amfibie a fiinţării: □ explicit-aparent, dar cu rădăcinile □ implicit-disparent. Limba este, de fapt Logos-ul, □glob□d, □ sine, viaţa, ca expresie-dispersare, dar şi ca năzuinţă de expresie spre unic-divin. Limba este a) fenomenul şi b) antifenomenul (arătatul şi ascunsul), la fel de complexe, profunde,

importante (ambele aspecte) ca şi viaţa. De aceea, aşa cum pentru a exista trebuie nişte principii, tot aşa, pentru a trăi □tru limbă este nevoie de nişte principii generale, care să ţină cont de dimensiunea cosmică şi existenţială a limbii.

1. □ntruc□ lumea şi limba sunt aspecte convergente, ale aceleiaşi finalităţi cu dublă funcţie: a) dezintegrarea, pentru b) reintegrarea □tru altceva (numit divin, lumea şi limba trebuie privite şi judecate □ conexiune, ca două feţe ale aceluiaşi fenomen: existenţa-fiinţare.

2. □ntruc□ limba, ca şi universul, propune, ca Logos, starea secretă de comuniune a toate □tru Tot, niciodată elementele dispersive ale limbii nu trebuie privite altfel dec□ ca faze ale unui fenomen paralel şi interior limbii, □ represie.

3. Din legea 2, pe cale de consecinţă: □truc□ limba şi universul sunt convergente □tru divin, se prezumă o stare implicită de atotconvergenţă la nivelul a tot ceea ce, explicit, este divergent. □n acest caz, omul, care ia parte la Logos, se recunoaşte, prin Logos, ca unitate □ diversitate, ca singularitate □ pluralitate.

4. Pe cale de consecinţă, din legile 2 şi 3, limba devine nu doar instrument de comunicare şi expresie, ci calea prin care emiţătorul şi receptorul consimt să iasă din stare de dispersie, să intre □ stare de represie, să recunoască, □ Logos, adevărata lor existenţă şi finalitate. Emiţătorul şi receptorul devin, prin efortul interior de re-personalizare pentru o re-personalizare superioară, elementale comuniunii şi aspiraţiei către un Sine al Comunicării-Comuniune se circumscrie unei stări posibil tranzitive (spre Sinele Suprem), dar poate să şi stagneze, la nivelul unei eterne şi inepuizabile stări de frustrare şi aşteptare: aşa zisa stare de comunicare (de fapt, deblocare □ ne□ţeles, □ faza dispersivă existenţială). Semnele lingvistice apar, acum, ca semne ale dispersiei, neputincioasă să-şi conştientizeze şi realizeze cealaltă fiinţă, geamănă, a represiei.

5. □n momentul □ care pluralitatea s-ar autonega □ singularitate, prin Logos, s-ar obţine ceea ce Umberto Eco numea opera deschisă, opera-templu, spre care tind, iniţiatic, toate sensurile foste divergente (din ceea ce se numeau conştiinţe divergente), spre a se uni şi contopi, realiz□d, □tr-o stare de suspendare a conştiinţei limitative starea de salt calitativ al Logos-ului: starea originară (paradisiacă) a Logos-ului. Acest principiu, al cincilea, trebuie socotit ca principiul stării de poezie a umanităţii - stare de dinainte de momentul Babel, al Logos-ului. Conform acestui principiu, semnul stării de poezie este semnul care lasă să treacă pe deasupra existenţei □tru Logos toate umbrele-semne lingvistice (semnele neputinţei de Logos), el, semnul stării de poezie, conving□d conştiinţa la starea de sinteză. Starea de sinteză presupune ignorarea umbrelor falssemnificative, □ favoarea nucleului unic, real-semnificativ, unic-semnificativ.

Tot aşa cum viaţa conţine, implicit, şi moartea - nu ca pe un epifenomen al vieţii, ci ca autonegare, spre sinele său real (eternitate divină, originaritate eternă), tot aşa şi limba conţine, implicit, Logos-ul, ca pe forma de autonegare, dinspre substanţa fenomenală, aflată □tr-o stare analitică, conflictuală (a semnelor lingvistice, care sacrifică Sensul □ favoarea aparentei semnificări dispersive), spre esenţialitatea aflată □ stare sintetică, de pace-convergenţă (ca autonegare a limbii, revenire la starea de originaritate, de Logos Sacru).

□n consecinţa celor 5 principii, se pot formula 3 concluzii:

1. □n privinţa limbii şi Logos-ului, avem de-a face cu o realitate emergentă, respectiv cu una imersă.

2. Limba emergentă şi Logos imers fac parte din, şi □ acelaşi timp conţin "lichidulmediu", faţă de care se definesc ca realităţi (emergentă, respectiv imersă): starea spirituală a Fiinţei.

3. C□d cineva-conştiinţă ajunge la această concluzie 2, poate să deducă şi ultima concluzie (ocazie cu care conştiinţa se transcende pe sine şi, implicit, transcende Logosul): limba şi Logos-ul nu sunt dec□ cele două aspecte ale "lichidului-mediu" - căci, esenţial, ieşirea şi scufundarea nu sunt noţiuni (categorii) □ care să se desprindă obiectul scufundat (respectiv ieşit la suprafaţă). De fapt, nu există scindare, ci unica realitate, "lichidul-mediu" se arată, respectiv se ascunde: a) se arată, şi atunci Logos-ul devine limbă, ca aspect dispersiv al Logos-ului sacru, b) se ascunde, şi atunci Logos-ul redevine Logos Sacru, ca aspect represiv, resintetizator spre / □ Logos-ul originar (Spirit).

LA □NCEPUTURILE OMENIRII…

La □ceputurile omenirii, se spuneau (oral) opere de recuperare a fiinţei: orice operă care cuv□ta se considera zadarnică, dacă nu recupera □ceputul, deci identitatea fiinţei cosmice. De aceea, la □ceput, cuv□tarea era cosmogonică, teogonică, sociogonică (şi, bine□ţeles, antropogonică - de cele mai multe ori, androgonică).

Biblia, scrierile lui Orfeu, Homer, Hesiod etc., fie sunt direct cosmogoniceteogonice (Biblia, Hesiod), fie fac apel la Muze, ca stări de □temeiere armonică a □ceputului fiinţei: la □ceput, la Delphi, Sicyona, □ Beoţia, erau 3 Muze: Melete (Exerciţiul), Mneme (Memoria) şi Aoide (C□tecul).

Mesajul era socotit de sorginte transcendentală, poetul fiind inspirat, deci intermediarul zeilor, av□d toiagul (viril şi de călătorie - iniţiere □ lume şi a lumii, recuperator al lumii □tru Armonie-C□tec), ca mesager al inspiraţiei divine. De aici, tendinţa de anonimitate, de stare de resorbţie (cvasitotală), □tru zei, a Poetului. Homer, Hesiod, Orfeu - sunt şi nu sunt personalităţi. Mai cur□d, toţi sunt un singur lucru: simbolul misticii poetice. Tradiţia se □potriveşte să-i elibereze din stare haosului divin, care este starea de anonimitate divină a Poetului. Ei, Poeţii - simboluri, devin, astfel, zei, divinităţi re□temeietoare ale Logos-ului-lume.

Este şi cazul lui Eminescu: el tinde spre starea de absorbţie □ anonimitate, starea

de grație: se absoarbe, cu tot cu multiplicările umane-neam, divin (a se vedea ipostaza absorbită Odin subacvatic şi plenar, prezid□d ospățul subacvatic al puterii-zei-regi, dar şi al Frumuseții - *Odin şi Poetul*, sau ipostaza *Andrei Mureşanu*, de absorbție satanic, eliberator de Māyā, sau Luceafăr androgin, sintetizator al armoniei demiurgice şi al zborului eschatologic etc.). Cuv□tul ce exprimă adevărul, viziune eminesciană, este cuv□tul-Demiurg, eliberat de orice suzeranitate mundană sau celestă este Cuv□tul-Logos, transcendent (ca sorginte şi ca funcționalitate).
Eminescu confirmă că este Anonimul armoniei, prin faptul că este inițiatul Logos-ului. El ştie că Logos-ul, dincolo de g□diri şi imagini, dincolo de mundanitate şi fenomenologia abaterilor formale, care proliferează prodigios şi, aparent, anarhic, dincolo de exasperarea inflației formale a capcanelor-cuvinte - este Revelație. Proliferarea ideilor raționale către monstruozitate, iraționalitatea proliferării, este tehnica magică a Taumaturgului, redevenit Onomaturg, Nomothet. El se identifică cu Logos-ul-Demiurg: (I-397)“ Şi idei, ce altfel □ple / Ard frunte, bat sub t□ple: / Eu le-am dat □brăcăminte / Prea bogată, fără minte. / Ele samănă hibride, / Egiptenei piramide: / Un morm□t de piatr-□ munte / Cu icoanele cărunte, / Şi de sfinxuri lungi alee / (…) fac să vezi că după poartă / Zace-ontreagă țară moartă. / Intri-nuntru, sui pe treapta. / Nici nu ştii ce te aşteaptă. / c□d acolo - sub o faclă / doarme-un singur rege-n raclă”.
□n spatele arcanelor şi la capătul probei tăcerii, se află Revelația divină: Regele. □n *Ştiinţa nouă*, Giambattista Vico spune (Univers, Buc., 1972, p. 193): “preoții, poeții şi regii purtau coroană”. Eminescu spune *Epigonii*, despre un maestru esoteric al poeziei, Alecsandri: “Ş-acel rege-al poeziei”. Şi iarăşi Giambatista Vico: “Cei dint□ capi de familie reuneau personalitatea lor □țelepciunea (□țelepciunea poetică a v□stei de aur), sacerdoțiul şi puterea domniei.”. Spune şi Eminescu, pentru prima oară *mpărat şi proletar*, despre v□sta de aur, a □țelepciunii poetice, către care trebuie să tindem prin răzvrătire-vehemență, pentru a o recupera, dintre sfăr□ăturile aparențelor: (I-50) “Atunci vă veți □toarce la vremile-aurite / Ce mitele albastre ni le şoptesc ades / (…) Chiar moarte c□d va stinge lampa vieții finite / Vi s-ar părea un □ger cu părul blond şi des”. Se cedează lampa, artificială şi fenomenală, favoarea coroanei-aureolă a transcendenței□ger (ultima şi unica realitate, de după arcanele vieții şi morții istorice).
*
* *

PRIVIRE □N “ISTORIA” MISTICĂ*

Se pare că dialogul platonician *Cratylos* este creat □tr-o perioadă de decădere a conştiințelor (democrația, cea ateniană, speță, fiind o sursă de corupere gravă a nimbului spiritual), de ocultare (temporară) a structurilor religioase şi mitice ale spiritului grecesc (ca reflex mediteranean al Spiritului Terestru). De fapt toate dialogurile platoniciene au ele germenii efervescenți ai barochismului şi manierismului, fiind evidentă pierderea istovitoare, pe dedesubtul formelor proliferate, a semnificațiilor stabile, grave, eterne. □n definitiv, creştinismul nu va fi dec□ o epocă de remuşcări şi reconsiderări asidue ale profunzimilor esențiale ale Spiritului, din partea platonicienilor. Creştinismul va □semna o re□toarcere, pioasă şi grandioasă, acelaşi timp, la faza spirituală a omenirii, ilustrată de misterele osiriace, eleusiene, orfico-pitagoreice etc. Şi ca o consecință a acestui drum sinuos, prin care Spiritul se autorevelează - după diferitele erezii ale civilizației umane, ne apropiem, mod evident, de faza iluminării, de recunoaşterea, implicită şi tragică (prin paradoxul civilizației, care, aparent, neagă divinitatea, realitate clameză cu deznădejde adevărul unicei salvări, aceea prin Nevăzut) a transcendenței.
Deci, a religiei, ca unică formă existențială a Ființei umane. Ce altceva sunt poeticile secolului XX, ale unor mari spirite, ca Val□y sau Roland Barthes, Jacques Derrida, G□ard Genette - dec□ forma declamativă, sofisticată, dar, tocmai prin aceasta, trăd□d iminența crizei-limită, iminența izbucnirii strigătului eliberator, resorbit tăcerea mistică a ek-stasisului? Nu există istorie a Spiritului, ci exprimare a Spiritului istorie. Creştinismul, antecreştinismul mistic şi disperarea mistică a sf□şitului de secol XX, nu sunt momente ale Spiritului, ci forme de revelare a Spiritului atemporal. □n ceea ce spune Platon, trebuie să căutăm săm□ța veşnică a problemei expresie-Spirit .
*
* *

CE SPUNE PLATON...

Există o prudență deosebită, la Platon, a-l defini şi, mai ales, a-l numi pe cel care dă nume lucrurilor. □nt□, la p. 259,389-a [7] , spune: “ Nu orice om e □dreptățit să statornicească numele, ci doar un creator ce se iveşte cel mai rar printre oameni.” Deci, Platon are grijă, prin gura personajului Socrate, să nu fie □vinuit de cineva că predă necondiţionat delicata şi fundamentala sarcină a creării unei dubluri energetico-fonetice a lucrurilor, unui personaj suprauman: “legiuitorul (este) o specie de creator ce se iveşte cel mai rar printre oameni.”
(Să nu uităm că ne aflăm, cu Platon □tr-o epocă de exhibare a formelor aparente: dacă materialiştii numesc astfel de epoci - “epoci de aur”, “secole de aur”, ele sunt, realitate, vremuri de diminuare-diluare a esenței profunde a Spiritului, favoarea proliferării fenomenale. Ne aflam, cu Platon, epoca de criză a religiei, criză care va provoca gestul blasfemator (probabil sau posibil) al lui Alcibiade, care mutilează statuile zeilor.)
Singurul lucru pe care recunoaşte Platon (şi subliniază mod repetat), □că de pe acum, este categoria demiurgică specială a actului de dedublare, □tru sunet, a lucrurilor. □n ce constă atitudinea de demiurgie specială a Nomothetului (Onomaturgului)?

“Nu oricine ar fi un făuritor de nume, ci doar acela cu privirea ațintită asupra denumirii fireşti fiecărui lucru şi capabil să imprim forma □ litere şi silabe.”
Denumirea firească a fiecărui lucru devine o intranzitivitate mistică, o trăsătură care nu mai ține de relația vizibilă, comodă, ci de privire aţintită, deci o co-participare energetică a onomaturgului la actul de numire. Deci, un triunghi mistic, o sf□tă treime de nedespărțit cel care numeşte-numai-obiect numit. Aceasta este Ființa Primordială.
□n schimb, Onomaturgul asigură suportul de legătură □tre esențe: □tre esenţa lucrului numit şi esenţa sonoră. Denumire firească □seamnă:
a) surprinderea esenței imuabile, ineixtricabile, a numelui, ca redublare sonoră şi ideativă a lucrului;
b) armonizarea (firescul = armonizatorul) □tre ceea ce este creat ca lucru nenumit (esența intuibilă) şi nume firesc (tot esența intuibilă).
Căci cine ar putea susține şi menține firescul-armonie, dacă nu cineva care ar cunoaşte legătura tainică (probabil, ți□n□d de geneza comună) □tre cele două esențe (esența lucrului şi esența numelui)? Şi dacă nimeni nu cunoaşte esența celor două categorii de ființare, şi dacă nimeni altul nu poate menține legătura, ca stare firească, □tre lucru şi denumirea lucrului - cine poate şti ce este lucrul şi ce este denumirea lucrului, ce esențe intuibile? Cine poate să stăp□ească lucrul şi denumirea lucrului, dacă nu cel care este unicul ştiutor al esențelor şi al armonizării esențelor? Deci, cine ar numi cu folos, cine ar şti de ce şi cum se denumesc lucrurile? Taina esenței-nume şi a folosirii esențeinume nu stă la altcineva dec□ la cel cu privirea aţintită, la cel care ştie de ce este ţinta şi unde este ţinta. Şi, atunci, oare nu se implică nici ideea că singurul cunoscător al esenței este prezumtivul unic făuritor al esenței? Nu este, oare, implicată identitate ştiutorului unic cu făuritorului unic - demiurgul?
Atunci, ce va □semna a vorbi adevărat, respectiv a spune neadevărul (p. 317, 431-b)? Va □semna a vorbi adevărat: a căpăta viziune asupra ţintei (esențele şi legătura dintre esențe), din parte nomothetului. Va □semna să capeți grație, harul de a vedea ceea ce / şi cum numai onomaturgul poate vedea. Iar a spune neadevărul □seamnă a nu căpăta grația, harul. Iar hazul □seamnă şi posibilitatea de armonizare a diferitelor ranguri ale Logos-ului (litere, silabe, verbe, fraze)* □tr-un tot al firescului. Iar lipsa harului □seamnă ratarea integrală a viziunii unitare şi armonizate asupra Logos-ului.**
Rostitorul vorbirii adevărate nu va adăuga şi nu va scădea nimic □ rostire: (p. 318, 431-d) “Dar cum stau lucrurile cu acela care redă natura realităților prin silabe şi litere? Oare, după acelaşi temei, dacă le atribuie tot ce se cuvine, nu-i aşa că imaginea va fi frumoasă? Or, această imagine e numele: dacă □să va scoate c□e ceva sau chiar va adăuga c□eodată, se va ivi o imagine, dar nu una frumoasă....?” Deci, rostirea adevărată este de tip mitic (cartea are valoarea □tregului, deci nu poate fi omis nimic, nici adăugat, c□d e vorba de demiurgie), este revelată (orice mit are sorginte divină), prin grația onomaturgului.
(p. 319, 432-d) “Ar fi chiar de tot hazul, Cratylos, dacă numele şi lucrurile ale căror nume sunt s-ar asemăna pe deplin.” Hazul nu este al asemănării nume-lucru, ci este atitudinea umană □ fața neumanei, tainicei dublări, şi, totodată, □t□niri □tru Unu a Voinței n
Nomothetului. Tocmai această situație există □ lume: □doirea, a) şi ca dublare, b) şi ca ezitare, ne□credere □ sine a Sinelui Onomaturgului, care creează, dar şi numeşte .
Dedesubtul hazului uman, este intuiția dreptei potriviri a numelui (p. 314, 428-e: “Dreapta potrivire a numelui (...) este aceea care arată natura lucrului”); armonia dintre lucru şi denumire dezvăluie o mai profundă realitate: natura lucrului, esența lucrului, dezvăluită prin logos-ul-lucru, aceasta □seamnă că □ăuntrul lucrului, ca fire intimă, ca esență a lucrului, este Logos-ul, deci, că lucrul este, □ fapt, Logos-ul. Că lucrul şi nume sunt Logos-ul Unic. Şi prin urmare, ca originea Logos-ului, ca şi a lumii (lumea fiind Logosexprimare a Spiritului) este supraumană.
La p. 322, 434-b (“... numele: ar putea ele vreodată fi asemănătoare unui lucru, dacă elementele din care sunt compuse nu ar avea dintru □ceput o asemănare cu lucrurile a căror imitație sunt numele?”), Cratylos intuieşte foarte exact că numele trebuie să fie sufletul lucrului (pneuma), iar Socrate, sub semnul prezumției, şi totuşi, dă de □țeles că ar trebui acceptată potrivirea sacră dintre nume şi lucru.
Platon vorbeşte despre convenţie (p. 323-324), deci despre vorbirea neadevărată, fără har, bună pentru oamenii comuni. Pe de altă parte, vorbeşte, la p. 325, 436-d, despre necesitatea “dreptei creații a numelui din temelie”. Aceasta □seamnă că Platon acceptă că există o vorbire dreaptă, care este, implicit, originară (căci dreptatea este conformare de origine divină). Şi, □ fine, pa p. 327, 438-c, acceptă ceea ce, deja, prin deducție, devenise evident: “O putere mai mare dec□ cea omenească a r□duit pentru lucruri numele primitive.” Deci:
a) Logos-ul este de sorginte divină;
b) ca o consecință, există nume primitive (deci identice cu voința originară de numire, cu Logos-ul originar emis de Nomothet - acestea sunt dreapta numire, de temelie), şi nume-convenţie, care nu mai corespund nici dreptei numiri, nici temeliei, deci, nu corespund unei intenționalități esențiale a onomaturgului. Cu c□ e o depărtare mai mare de intenția originară a onomaturgului, cu at□ se pierde harul vorbitorului şi energia-Logos.
I - Numire primitivă (cu har) este Logos conform voinței şi intenționalității (finalității) divine (mistice);
II - Numire-convenție - Logos depreciat, prin depărtarea față de temelie, de

dreapta numire, de intuiția sacrală. Rezultat: a) numire sacră şi b) numire profană. Adică, ceea ce numim, impropriu (□ mare parte), semne poetice şi semne lingvistice (convenționale).
Deşi v□sta de aur a omeniri s-a stins de mult; s-a ocultat □ s□ul (foarte ferm □chis) al societăților secrete, subterane - din opera manieristă şi sceptică a lui Platon (operă ce se □scrie □ periferiile de umbră ale Kali-Yuga-oi, v□sta neagră a omenirii) răzbat □că, tot mai opac, adevăruri timide, formulate sub semnul unei evanescențe a misticii-temelie a Spiritului.
Cine vrea să creadă, şi mai ales, cine poate să mai creadă □ Onomaturg - s-a angajat, deja, prin simplă atitudine spirituală de credință, pe traseul reinițierii, al regresului negare a istoricității, spre Centrul Ocult al Adevărului. Cine nu - decade □ istorie, se dezintegrează, inert şi banal, □ Kali-Yuga, □curc□du-se, p□ă la demență, □ vălurile multiplicității-□şelăciune, centrifugism-depărtare de ţintă.
□n finalul dialogului *Cratylos*, Socrate □ spune ucenicului: “Acum, de vreme ce pari a te fi pregătit, porneşte-o spre c□pie!” Ieşi, adică, din determinările terestre şi mergi acolo unde se deschid cerurile - şi □cepe-pricepe-concepe limbajul păsărilor-□geri: Logos-ul Sacru, ascuns ne-inițiaților. Azi, □ spunem, nostalgic ori disprețuitor(după caz…): poezia…
*
* *

INTERMEZZO

Vom trece rapid peste acel ev care ne confirmă toate supozițiile cu privire la Spirit şi Logos - Evul Mediu, □ care efortul inițiatic cuprinde, ca o febră, toată elita spirituală a omenirii (din Asia p□ă □ Europa occidentală, de la călugăr [8] p□ă la rege). Vom trece peste acel ev, dominat de enigmatica figură a maestrului Eckhart, cel care are curajul de a-l despărți, pentru o supremă sinteză, chiar pe Supremul Sine, □ Gott şi Gottheit - Dumnezeu şi Deitate (Dumnezeu expresiv, personal, demirug, care este abia Deitate, arheul, care răm□e □ sine un Deus absconditus, fără aspect, fără formă, fără mod. Deus sine modis. Deus sub specie aeterni. Şi dominată de cuvintele Sf□tului Augustin: “Dumnezeu şi sufletul meu: Nimic altceva? Absolut nimic.”).
Această măreție unică a Evului Mediu a fost sugrumată, cel puțin □ acțiunea ei, efervescentă şi aparentă, de m□tuire a umanității - a fost □josită (cel puțin pentru ochii gloatei comode, at□ de expusă penetrării cu satanismul frivolității şi □doielii) de către exhibările renascentiste - care a azv□lit vehement (şi, aparent, cel puțin, fără scăpare) omenirea, □ disperarea desemantizării lumii, prin vulgarizare şi trivializare a icoanelorcanaluri soteriologice, a şanselor de m□tuire prin aprofundare mistică (adică, de re□toarcere spre Unu).
Renaşterea □ va mai păstra (şi chiar crea) pe c□u355 tiva amatori □ ale misticii [9] , nici unul at□ de profund spiritualist, ca medievaliştii: Dante Alighieri, spre exemplu, mai are, vag, sentimentul necesității inițierii-cale a ființei spre autorecuperare □tru originar; Dante face apel, □ ultimă instanță, conştient de criza spirituală prin care trece, la umbra lui Vergilius, nu doar ca model artistic, ci ca Maestru, deci, actor inițiatic, purtător de caduceu, □zestrat cu funcție inspiratoare şi psihopompă: “Poet divin, lumină fără moarte / Mi-ajută-n grai iubirea-n veci fierbinte / cu care pururi ți-am citit din carte. / T mi-eşti maestru şi to tu părinte... / Priveşte fiara ce m-a-ntors din cale / slăvite domn, şi-alung-o de la mine...”, iar Vergilius, la fel ca muza inspiratoare, □ porunceşte să-urmeze fidel paşii inițiatici, □tr-un drum de autorecuperare: “Pe urma mea, spre-a ta scăpare deci, / alungă-ți paşii şi la drum porneşte. / iar eu te-oi duce către loc de veci.” De fapt, muza este androgină: Vergilius / vs / Beatrice.
La fel, dar □că mult mai palid, mai □crezător □ fenomenal-istorie, iar nu □tr-o mistică a umbrelor, Shakespeare □u351 si aminteşte, □ *Henric al V-lea*, de Parnas (cerul luminos al poeziei - deci, de poezia-revelație, transcendere, care preface fenomenalul □ simplu şi inocent joc de umbre vane), de muză [10] : “O, de m-ar duce-o muză de văpaie...” Locul muzei □ vor lua personaje-măşti ale divinului atotsintetizator şi atotrecuperator: măscăriciii, Prologul (□ *Troilus şi Cresida*), Chorus (□ *Henric al Vlea*), Zvonul (□ *Henric al IX-lea*).
Va urma cel mai violent atentat la spiritualitatea autentică, profunda, fundamentală, a omenirii: epoca luminilor, din care vor decurge toate nenorocirile secolului XX. Printre germenii, at□ de periculoşi, ai raționalismului-pozitivismului (germeni care vor exploda □ doctrinele materialiste-teroriste ale secolelor XIX şi, mai cu seamă, XX) - s-a rătăcit un personaj de o stranietate care ne lasă perplecşi: Gimbattista Vico, cea mai singuratică şi mai recalcitrantă figură a epocii □tunecate a luminilor. Nimeni nu vine spre el, nimeni nu pleacă dinspre Vico. El este cel mai ciudat tutore al abisalelor taine ale spiritului terestru: le os□deşte la caricatură, la tortura formei raționaliste, dr le iubeşte □căpăț□at, căci, deşi nu □țelege nimic, el nu uită. Iubirea lui se cheamă memorie. Repudiat de iluminişti, este lăsat pe dinafară de societățile secrete, imerse, ale misticilor.
Societăți care vor izbucni, ca nişte torente de lavă, □ plin secol XIX - şi, mai ales, tulbură şi vor tulbura (prin amestecul de impostură, diversionism, patetism şi tragedie planetară) secolul XX.
Romantismul secolului al XIX-lea, şi misticismul fostului marxist Berdiaev, şi ocultismul antroposofic al lui Rudolf Steiner, şi francmasoneria de toate nuanțele - fac ca Spiritul şi Logos-ul să fie angajate □tr-un vertij (auto)distructiv, splendid şi fără nici o măsură, ca şi dansul lui Shiva - trezind viziuni eschatologice şi o boare □nebunitoare, □

care moartea se amestecă, subtil, cu nemurirea.
*****
*** ***
□NCĂ NAIVUL GIAMBATTISTA VICO
După cum afirmă autorii *Tratatului de lingvistică generală* *[11]* fundația expresivă a limbii (2) nu trebuie confundată cu funcția poetică (3). □ntr-adevăr, noi suntem de părere că funcția poetică este o funcţie represivă (constr□g□d conştiința ființei spre Unu) - şi, de aceea, vom pune semnul egalității □tre primele două funcții ale limbii: cea de comunicare şi cea expresivă - pentru că, ambele, sunt funcții dispersive.
Limba conține □ sine (ocultat, latent) germenele originar, transcendental şi, de aceea, ea exprimă voința supraumană. Această voință este, de fapt, un flux şi un reflux al dumnezeirii: a) fluxul expresiv (dispersiv), prin care Logos-ul Sacru devine limbă şi r□duială, şi b) refluxul represiv, prin care formele create sunt negate, □ favoarea nostalgicei şi ascunsei esențe unice, la care totul se □toarce la Logosul Sacru, ca potențialitate infinită, ideală.
Se afirmă, azi, □ urma ofensivei materialismului dialectic marxist (care a dominat, reprimat şi sufocat orice □cercare de căutare dincolo de dogmatism ideologie), că teoria limbii ar fi veche doar din sec. al V-lea □.e.n. [12] (TLG p. 48), şi că acei filozofi antici (pitagoreicii şi stoicii, □ primul r□d), care elaborează teoria originii divine a actului denumirii (prin care se făcea legătura □tre aspectul sonor al cuv□tului şi □suşirile obiectelor au fost create de oameni □ chip arbitrar, pe baza unei convenții (sofiştii, Democrit, Aristotel - TLG-p.49) [13] : "Pentru antichitate, □să, stadiul nedezvoltat al ştiințelor justifică concepțiile naive şi interpretarea □ spirit idealist a obiectelor şi fenomenelor a căror origine răm□e necunoscută."
□n treacăt vorbind, "Ştiinţele" (tot mai profane şi profanatoare - ne referim, aici, la ştiinţele pozitive, nu la ştiinţa spirituală) nu sunt, de secole, dec□ zone de auto□chistare, autosufocare, ale spiritualității umane: cine ajunge să se limiteze spiritual p□ă la a nu mai respira cosmic, sintetic - □u351 si spune "om de ştiință" ştiința a devenit tehnică-abilitate - pierz□d percepția subtilă şi globală, percepția spirituală asupra Ființei (nu asupra unor segmente amputate grosolan, devenite simple obiecte, secate de sulul vital).
Personal, nu ne dăm seama cu c□ şi de ce sunt mai puțin "naivi" nişte filozofi care pot afirma că tot ce este □ univers şi modul □ care există universul aşa-zis "material" (dar ce e materia, □ definitiv?) ca şi universul g□dirii (căci acesta este Logosul) - ar fi rezultatul unei căderi la □voială", asupra unui ceva care nu le aparține: limba, căci limba este expresie a g□dului, iar g□dul este una dintre formele Spiritului. Iar Spiritul este, □ esenţă, nonuman, suprauman, oferit lumii prin grație divină.
Personal, socotim că, dacă cineva pretinde despre lucrul cel mai grav (prin importanță) al existenței, Logos-ul, că este efectul unor efecte (efect al existenței umane), iar nu cauza unor efecte (cauză a existenței □tr-un anume fel, a g□dirii □tr-un anume fel, cu o anume finalitate a ființării prin g□d şi cuv□t) - ei bine, acel cineva s-a ostenit doar să(-şi) ascundă adevărul, iar munca sa nu poate fi numită ştiinţă (□ sensul adevăratei, fundamentalei şi originarei cunoaşteri), ci falsificare.
Ghinionistul şi singuraticul □țelept Giambattista Vico, □ a sa ciudată *Ştiinţa nouă*, este perfect conştient de autenticitatea (necesară şi logică) a v□stei □ţelepciunii poetice a omenirii ca o v□stă de la □ceputurile omenirii "(...) principiul hieroglifelor pe care, □ prima lor epocă de barbarie, toate națiunile-au folosit pentru a vorbi □tre ele (...) După acest grai natural a urmat desigur vorbirea poetică prin imagini, asemănări, comparații bazate pe proprietăți naturale (...) Trebuie să credem că □temeietorii națiunilor păg□e au ajuns la primele lor limbi c□t□d (s.n.); □tr-adevăr, ştim că, aflate □ starea sălbatică de fiare lipsite de grai şi, prin aceasta, chiar năt□gi, ei nu simțeau dec□ □demnul pasiunilor violente şi numai la acestea reacționau" (de remarcat atmosfera aberantă a aşa-zisei "epoci a luminilor", din moment ce bine-credinciosul Vico □suşi numeşte starea edenică-orfică a omului - "barbarie", iar stare primordial-adamic o numeşte "năt□gie", "sălbăticie"...) [14]
Tot Vico (p. 178) vorbeşte despre necesitatea existenței unei limbi mentale comune tuturor naţiunilor, deci o limbă ante-Babel, "care să □țeleagă □ acelaşi fel substanța lucrurilor prezente □ viața socială a oamenilor şi să le exprime □ mod tot at□ de variat pe c□ sunt de variate aspectele pe care aceleaşi lucruri pot să le prezinte: după cum se □t□plă □ cazul proverbelor, maxime ale □țelepciunii populare, aceleaşi □ substanța lor, dar semnificate la diferitele națiuni din lume, antice şi moderne, at□ea c□e sunt, □ tot at□ea națiuni diferite." (Cele trei v□ste: a zeilor, a eroilor, a oamenilor).
Este păcat că, un at□ de profund cercetător al adevărului şi mai ales, at□ de onest), cum este Vico, după ce află at□ de subtile şi fundamentale adevăruri, cade, totuşi (oric□ s-a zbătut, o viață □treagă să nu-i pese de părerile oamenilor epocii sale) □ capcana prejudecății fundamentale a vremii sale: prejudecata programului raţionalist. Astfel deşi afirmă at□ea lucruri minunate despre □țelepciunea şi complexitatea □ceputurilor (v□sta zeilor, v□sta de aur a copilăriei omenirii căci cum altfel dec□ superioară se poate chema o limbă mentală comună TUTUROR NAŢIUNILOR, o limbă care stabileşte şi păstrează armonia dintre om şi lucruri - deci vorbeşte despre poezia divină a □ceputurilor [15] - poate face aceste afirmații contradictorii pe de o parte [16] "(…noi am descoperit că puterea de judecată a omului fiind ne□destulătoare, s-a născut poezia, şi aceasta a fost at□ de sublimă, □c□ nimic din tot ce a urmat, filozofie, artă poetică şi critică, şi nimic din ceea ce a derivat din ele, nu a izbutit să-i fie egal şi cu at□

mai puțin superior ei; de aici u351 si are Homer privilegiul de a fi fost, nu numai prin meritul său, dar prin epoca care a trăit, principele tuturor poeților sublimi, adică eroici" - pe de altă parte [17] "oamenii, ignoranța lor grosolană, creau prin puterea unei chipuiri pătrunse de concret." Dar tot Vico, imediat următoarea frază: "fiind ea săşi concretă, "corpolentă", această chipuire crea cu o uimitoare ălțare, chipuind lucrurile, le şi creau, iată de ce aceştia au fost numiți "poeți", cuvt care greceşte seamnă tot at c "creatori"".
Iată ce seamnă să iei de bună ideea că rațiunea este superioară intuiției, şi că dezvoltarea omenirii nu poate fi dec progresivă (țeleg d prin progres, de fapt, o proliferare a formalității fenomenale, iar nu o condensare a esenței spirituale) - nu (şi) regresivă. Vico, cel conştient de sublimul uriaşilor ceputurilor (corporalități astrale care depăşeau corporalitatea fizică), uriaşi menționați şi, dar nu doar, de Biblie [18] : "prin numele uriaşilor, părintele Boulduc - 1575-1650, *Ecclesia ante legem*, spune că se țelege cărțile sfinte oameni cucernici, venerabili, de frunte" - se toarce, cu o obstinație demnă de o cauză mai bună, la ideea că tot ce a fost, trebuie scris sfera "năt giei", iar că tot ce va fi - sfera superioară a rațiunii, a victoriei omului asupra m ului originar (fiii păm tului, nobili uriaşi, [19]) mai st nesc doar curiozități şi impetuozități etimologice şi filologice, nu şi reflecții corective asupra ideii de progres regres, istoria omenirii).
Vico este at de bibat de prejudecata superiorității rațiunii c nu-şi mai pune trebarea dacă nu cumva epoca sa, şi cele imediat colaterale epocii sale, nu mai sunt ţelepte şi sublime tr-un sens inferior : prin ce este, oare, superioară epoca modernă, care a pierdut comuniunea de esență, comuniunea orfică, dintre nume şi obiect, dintre nume-obiect-om?
Nu putem să ne piedicăm să-i dăm dreptate lui Ren Gu on [20] , care, *Criza lumii moderne*, vorbeşte, pe de o parte, de raționalismul occidental, ca pierdere a intelectualității şi punere loc a teoriei care aşează acțiunea mai presus de toate: "merg d p ă acolo c neagă - de pildă pragmatismul - orice valoare exterioară acestei sfere" - iar, pe de altă parte, că, pierz d sensurile abisale ale tradiției şi pierz d semnificația de exercițiu recuperator spiritual al contemplației, omenirea nu numai că nu trăieşte progresul, ci a intrat, demult, v sta sumbră (Kali Yuga [21]): "(…)dezvoltarea oricărei manifestări implică, mod necesar, o depărtare tot mai mare de principiul din care provine; plec d, aşadar, din punctul ei cel mai alt, ea coboară apoi, mod firesc şi asemenea corpurilor grele, se dreaptă cu o viteză tot mai mare jos p ă ce t neşte, sfârşit, un punct de oprire. Căderea aceasta poate fi caracterizată ca o materializare progresivă, căci expresia principiului e spiritualizare pură".
Şi acum, pentru a relua critica concepției materialitate asupra limbii, să-l citām tot pe Ren par Gu on, care comentează astfel aceea barieră falsă pe care o pun materialiştii, zona Antichității, prin secolul al VI-lea (sau al V-lea, după TLG).
ncep d cu sec. al VI-lea, omenire se petrece o mutație g dire: treapta tranzitorie a filozofiei devine scop [22] pretenția de a substitui țelepciunea (pregătire-zestrare, pentru un viitor salt calitativ - de la omul zestrat la omul transcendental).
De aceea, deci, materialiştii exagerează importanța sec. al VI-lea .e.n.: pentru că atunci a luat naştere filozofia profană, o "pretinsă țelepciune pur umană, şi deci de ordin exclusiv rațional, care a uzurpat adevărata țelepciune tradițională, suprarațională şi nonumană" [23] să găsească o zonă care s-a produs mare eroare a omenirii (părăsirea tradiției), transform d eroarea tragică "victorie a spiritului uman". Cota confuzie periculoasă poate exista oamenii aşa-zişi "de spirit" dacă, din pricina impotenței lor spirituale, amputează istoria omenirii, merg d spre trecut, exact punctul car u351 si dezvăluie valențele soteriologice - eludează cu nonşalanță misterele, păstrate (din cataciclismul spiritual al sec. al VI-lea .e.n.) prin orfic, pitagoreici (printr ultimii se află, probabil, sub pecetea disimulării, şi Socrate-Platon, dar aflați tr-o serioasă derivă a convingerilor spirituale) - şi se instaurează, şi ne instaurează, tr-o istorie a falsului şi minciunii, pe care o numesc "modernă" (de fapt, falsificare se propagă retroactiv, produc du-se o catastrofală-globală stare de minciună a ființării). Ca să nu cumva să ofere şansa de a se stăp i argumente prin care să fie combătuți, aşa-zişii raționaliști distrug şi falsifică, cu cinism şi premeditare, şi acea porțiune de tragic reviriment spiritual, de deşteptare obositoare şi disperată a spiritului (ainte de a i se da, prin umanismul deşuchiat, lovitura de grație): Evul Mediu. Toate istoriile raționaliştilor vorbesc despre Evul Mediu ca despre o epocă ce trebuie uitată: tuneric, teroare, fanatism etc. - "uit d" să ne spună esențialul: acest aşa-zis "ev tunecat", omul a cercat şi a reuşit (temporar), pentru ultima oară, să ia contact cu Dumnezeu, să-şi refacă statura divin-spirituală, să se reabiliteze faţa spiritului universal.
Exaltarea umanist-renascentistă este lovitura de grație dată, mod c se poate de perfid, cercării tragice a omului de păcare, reculegere, cu Dumnezeu.
Iată de ce este preferat Evul Mediu şi de către Eminescu (ca atmosferă de idealism şi rigurozitate spirituală, de tradiționalism mistic - a se vedea stările eminesciene de Cavaler, Rege, Călugăr etc).
CRIZĂ ŞI EXALTARE; POETICA - PIPĂIRE A ABSOLUTULUI: SECOLUL XX
Acest veac XX s-a născut, firesc, sub semnul expresionismului, ca dorința disperată de a exploda spre Absolut. Absolutul este conştientizat ca unica alternativă a supremei confuzii şi a supremei mlaştini existențiale. Criza spirituală, ating d faza paroxistică, sf şitul de secol XX va sta sub semnul profesorului mut, din *Scaunele* lui

Ionesco, sau sub semnul terifiant şi extatic al ne-venitului Godot, al lui Becket.
Trebuia să se ajungă la faza aberantă a structuralismului de tip plett-ian mecanicismului impus Logos-ului - pentru ca poeticienii, dar şi lingvistiştii, esteticienii, să □ceapă a fi □cercați de fiorul mistic al eternității.
Revoluția de concepție pare a veni dinspre geniile lui Benedetto Croce (*Estetica)* şi Karl Vossler. Căci, iată ce afirma Karl Vossler, subscriind intuițiilor lui Croce [24] : "Sunetele, cuvintele şi frazele (...) nu sunt literatură şi artă, dar □ ele se ascunde un anumit impuls de a deveni □ orice moment literatura şi artă, şi nu, de pildă, sub presiunea nevoii sau a unei constr□geri exterioare - ci □ mod liber, ț□u351 snind din propria lor fire. □n orice formă lingvistică, oric□ de părăsită, de goală şi de moartă ar părea pe masa de laborator a gramaticianului - domneşte aceeaşi modalitate, spirituală ce a izvor□ din *Iliada, Divina Comedie, Hamlet, Faust* şi din toate c□tecele populare din lume: imaginația omenească (modalitatea spiritual-vorbitoare)".
Iată, foarte clar exprimată, intuiția Logos-ului pur, disimulat □ spatele proliferatului Logos decrepit, istoricizat. Logos-ul pur este Logos-ul divin potențial, adevăratul Logos, care nu aşteaptă dec□ efortul inițiatic al Poetului sau Cititorului, al Omului, pentru a se descătuşa, cum spune Vossler, ca energie poetică a limbii.
Datorită lui Vossler, se produce distrugerea barierelor artificiale dintre compartimentul istoric şi compartimentul sacru al Spiritului Uman: limba devine identică cu poezia, cu arta, deci Vossler are curajul să dau valul gramaticienilor pendanți la o parte, revel□d Logos-ul Unic şi Plenar.
Din acest moment, tot ce vor spune frumos şi adevărat-intuitiv poeticienii secolului XX nu vor mai fi dec□ variațiuni pe aceeaşi temă.
Iată-l pe Maurice Blanchot, dezvăluind faptul că limba nu este dec□ faza eschatologică a fiinţei, aştept□d re□vierea, este o stare de ideal idolatrie față de prejudecăți, deci o stare de autoblocaj al Ființei, prin convenționalizarea forțată, sinucigaşă, a Logos-ului; singura şansă o oferă re-vederea Logos-ului sub semnul noii construcții, de dincolo de ultima şi paroxistica criză: transcendentalizarea Logos-ului, ca autodepăşire a ființei, □ Spirit. Golul, neantul, spaima față de neant, față de "gradul zero al scriiturii" - nu sunt dec□ treapta inițiatică spre descătuşarea divinului din Om şi din Logos [25] : "Scriitorii se separă □tre ei nu numai prin diviziunea asupra lumii, prin trăsăturile limbajului, capriciile talentului sau experiențele lor particulare: de □dată ce literatura li se arată ca un mediu □ care totul se transformă (şi se □frumusețează), de □dată ce □u351 si dau seama că acest aer nu este vidul, că această claritate nu luminează numai, ci deformează, □văluind obiectele □tr-o lumină convențională, de □dată ce presimt că scriitura literară - genurile, semnele, folosirea trecutului simplu şi a persoanei a 3-a - nu este o simplă formă transparentă, ci o lume aparte unde domnesc idoli, unde dormitează prejudecăţile şi trăiesc, invizibile, puterile ce alterează totul, fiecare dintre ei simte nevoia să □cerce a se elibera de această lume şi tentaţia de a nimici spre a o construi din nou, pură de orice folosinţă anterioară, sau, mai mult □că, de a lăsa locul gol. A scrie fără "scriitură", a duce literatura către acel punct de absență unde dispare, unde nu mai avem a ne teme de secretele ei care sunt minciuni, iată ce □seamnă "gradul zero al scriiturii", neutralitatea pe care orice scriitor o caută deliberat sau fără să-şi dea seama, şi care, pe unii, □ duce către tăcere".
Blanchot pipăie, □fiorat, absolutul. Dincolo de efervescența disperată a "semnelor", a Multuplului, vede, extaziat şi terorizat, Tăcerea.
Gramatica este starea de pedanterie comodă a Ființei. Cu c□ omul e mai viguros formal, cu at□ este, de fapt, mai apatic, mai puțin viu, mai departe de şansa Revelației.
Damaso Alonso □u351 si dă seama de eroarea fatală, dar perpetuată cu obstinație de secolul XX, a lui Ferdinand de Saussure, care desparte semnul de obiect şi desparte forma-semnificant de conținutul semnificat. Criza Ființei, supusă de Saussure dublei despicări, construcție de metereze, care □străinează Ființa-Spirit , de Logos - este sesizată de poetul şi peoticianul spaniol, care propune un dinamism al recuperării Logosului, prin dezactivarea aparențelor şi activarea esențelor Logos-ului (atrăg□d Logos-ul dinspre decrepitudine spre Poezia-stare de grație), activitate care pune serios sub semnul □trebării at□ teza arbitrarietății-convenționalității semnului (şi, deci, a limbii), c□ şi concepția europocentristă, conform căreia, □tre obiect şi reprezentare, s-ar interpune "strigoiul răzbunător" al semnului, □piedic□d nuntirea originară a Spiritului cu lumeacosmos.
Damaso Alonso foloseşte, pentru energiile lui Unu-recuperator şi, respectiv, ale Multiplului-expresiv, purces dintre Unu, noțiunile de: formă internă, respectiv, formă externă. Stilistica şi Poetica se confundă, din momentul □ care, relevantă şi esențială, răm□e doar tensiunea creată dinspre interiorul mistic al Logos-ului ("semnificat" spre exteriorul-multiplicitatea expresivă ("semnificant"), formală. Stilistica şi Poetica, reunite, se pot considera, astfel, teologie a Logos-ului, demersul de a reface cercul lumii originare, trec□d, cu perimetrul cercului, prin toate formele expresive-forme multiple [26] : "Studiile □ perspectiva <<formei interne>> (…) sunt cu mult mai dificile: e vorba, □ ele, de a vedea modul cum afectivitatea, g□direa şi voința - creatoare - se polarizează către o modelare, asemeni materiei, □că amorfe, care □u351 si caută tiparul".
Plăsmuirea semnificatului (dinspre latența formei interne) este inițierea spre Revelația-Unu.
Din acest moment, considerarea poeziei ca limbaj lingvistic deviat devine o forțare a naturii. G□ard Genette subliniază, metaforic, şi tocmai de aceea concludent, că poezia reprezintă aprofundare, ca avertisment adresat oricărui limbaj al succesiunilor şi ca uitarefixare □ transa revelatorie a unui alt tăr□, a unei stări de grație, aflată □ afara oricărei

succesiuni, □ afara istoricității raționale - aflată □ ekstasis-ul - vrajă, prin care ființa se reorganizează □ Logos-Originar [27] : “Poezia (…) se retrage din limbajul comun prin interiorul acestuia (…) transformă gramatica (…) □tr-un fel de vrăjitorie evocatoare: cuvintele re□vie □ carne şi oase (…) despre limbajul poetic, limbajul □ stare poetică, starea poetică a limbajului, vom spune (…) că este limbajul □ stare de vis (…) iluzii, vis utopie necesară şi absurdă a unui limbaj fără deviere, fără vreun hiatus - fără defect”.
De fapt, un limbaj fără cuvinte, limbaj fără limbă. Uitare □ vis şi iluminare prin vis. Starea adevăratei vieți a Ființei-Spirit, prin paroxistica activitate a Logos-ului (acțiunea paroxistică va conduce la nemişcarea extatică).
Puternica personalitate şi geniul celor de mai sus (Vossler, Croce, Damaso Alonso, Genette) au zguduit serios □crederea □ structuralismul mutilator al vieții-Logos. Dintre structuralişti, □ urma crizei de □credere, s-a separat gr□l de neghină, au apărut marii “pocăiți-filozofi”: Roland Barthes, Jaques Derrida. Singuraticii şi măreții orbi, care pipăie asiduu, □să, rădăcinile sănătoase ale Ființei-Logos. Setea de originar, de primordialitate este evidentă la Derrida, atunci c□d acesta promovează termenii de urmă (“trace”), de arhi-scriere, de diferanță (“diff□ance”) [28] . Iată-l pe Derrida rătăcind pe la limitele Absolutului, aduc□d Poetica □ c□pul celei mai pure şi mai fascinante metafizici, lucru care oferă o strălucire aproape tragică acestui vestitor al amurgului ineluctibil al structuralismului formalizant: “Ea (urma) nu depinde de nici o plenitudine sensibilă, audibilă sau vizibilă, fonică sau grafică. Ea este, dimpotrivă, condiția acesteia. Deşi ea nu există, deşi ea nu este niciodată o ființare prezentă □ afara oricărei plenitudini, posibilitatea ei este anterioară de drept a tot ceea ce se cheamă semn (at/snt, conținut/expresie etc.), concept sau apariție, motrice sau sensibilă (…) Această diff□ance (…) □temeiază opoziția metafizică □tre sensibil şi inteligibil, □tre ant şi spirituale, expresie/conținut etc. (…) la diff□ance este, deci, formarea formei (…) [29] Urma este □tr-adevăr originea absolută a sensului □ general (…), Urma este la diff□ance care deschide apariția şi semnificația. Urma nu e mai mult ideală dec□ reală, inteligibilă dec□ sensibilă, semnificație transparentă dec□ energie opacă şi nici un concept al metafizicii nu se poate descrie...”
Lui Derrida nu-i lipseşte dec□ terminologia lui Meister Eckhart pentru a situa urma la limita dintre Gott şi Gottheit (Dumnezeu şi deitate, principiul activ-expresiv şi matrice extatică). O ultimă □volburare de orgoliu □ “blochează” memoria lui Derrida, refuz□du-şi să se revendice de la concepțiile despre Logos din Evul Mediu. “Diff□rance”: alt nume al morții, istorică metonimie □ care Dumnezeu - numele inhibă moartea.” [30]
Umbra unui alt poet sumbru al sf□şitului structuralismului se profilează, masivă, la orizontul sf□şitului de veac XX: umbra lui Roland Barthes [31] “Literatura devine Utopia limbajului - gradul Zero al scriiturii (...) □ntreaga strădanie a lui Mallarm□ s-a □dreptat spre o distrugere a limbajului, iar Literatura nu este dec□ cadavrul acesteia (...). Mitul este o rotire justificată excesiv: “principiul mitului: transformarea istoriei □ natură.”
Este evidentă nostalgia acestor corifei ai religiei poststructuraliste după originaritate: t□jesc după stare mistică a Logos-ului, consol□du-se cu cvasievidența mitică. Sunt texte străbătute de intuiții cristice: necesitatea sacrificiului limbajului, care să preia asupra sa toate păcatele ființei istorice - pentru a se vesti resurecția triumfală a Logos-ului Primordial; necesitatea eludării istoriei-limbă, □ favoarea compactului Unu-Revelat (“natura” este sinonimul stării originare, pure, a Spiritului) etc.
De acum □colo, trebuie aşteptată acceptarea, resemnarea Ființei istorice, □ fața adevărurilor fundamentale, cu care trebuie să se obişnuiască şi □ numele cărora să retransceadă la Logos. Prin cele mai intime fibre ale ei - spre contopirea cu Absolutul-Dincolo - contopire care necesită o prealabilă stare inițiatică, stare testamentară. Sau, □ termenii lui Jacques Derrida: “Orice grafem este de esență testamentară.” C□d eschatologul obligă manierismul artificial-analitic să se plece, nu este departe Adevărul. Catastrofa m□tuitoare, prin care Ființa istorică se va regăsi ca Ființa-Logos Divin, Sine Absolut.

*

* *

De fapt, profunzimea şi gravitatea crizei g□dirii lingvistice europene ar fi putut fi evitată, dacă ar fi fost evitat europocentrismul, combinat cu fatala rătăcire iluministă, a secolelor 18-19, care, prin raționalismul pozitivist, a □t□ziat cu cel puțin 200 de ani pregătirea ființei europene, □ vederea acceptării firescului adevăr. □n plus, pervertirea raționalistă □piedică, şi astăzi, o justă evaluare a g□dirii asiatice, indo-tibetane, □ special, ca leagăn al spiritului uman. Acceptarea şi asimilarea adevărurilor din gramatica lui Pănini ar fi scutit pe at□u355 tia g□ditori de marcă să-şi epuizeze, zadarnic, energiile iscoditoare. □n esență, concepția indiană despre lume, g□dire şi limbă, exprimată prin intermediul gramaticii lui Pănini (dar şi □ sistemul lui Bhartrhari),modifică esențial raportul dintre obiect şi ființă, prin introducerea unei origini comune (singura realitate adevărată şi real-demiurgică): substratul ontologic (adhara, adhikaranta etc.). Triunghiul semiotic al lui Ogden şi Richards, prin care aceştia definesc, □ zona occidentaleuropeană, semnul oricărui limbaj (triunghi pe care □ găsim şi la Aristotel - *De interpretatione*, şi la Sf□tul Augustin - *De dialectica)* - Figura 7:
este modificat esențialul, □ triunghiul indian al semnului natural (evident, se exclude axiomatic, prin intermediul conceptului de substrat ontologic, convenționalismul de tip saussurian) - Figura 8 :
Substratul ontologic, sinonim cu universul şi cu Brahman, resoarbe □ el diferența (aparentă) dintre semn şi semnificant.

Cum remarcă Sergiu Al. George [32] , substratul ontologic “nu mai este un anumit loc similar sau disimilar cu alte locuri, ci devine universal, universalitatea sa confund□duse cu cea a Universului”.
Prin conceptul buddhist de apoha [33] , care □seamnă excludere, negaţie, se sugerează că orice - există doar prin excluderea formală a Totului. □n fond, orice face parte din Tot. indienii folosesc metafora cărbunelui aprins (obiect diferenţiat) care, prin rotire, trec□d deci, prin toate ipostazele funcţionale ale lumii-expresie, reface cercul de foc-Brahman.
Totul este forma mentală [34] , “neperceptibilă nici măcar □ viitor” - deci, este Logos-ul grecesc Pur, dinspre care izvorăsc aparenţele-diferenţe, dar şi □spre care revin (prin resorbţia meditativă) toate diferenţele, contopindu-se □ Suprema Unire a conştiinţei (Spiritualizarea-Fiinţă), □ extazul revelaţiei Sinelui Absolut (de observat că acest joc dramatic la limita Fiinţei a fost reluat, □ perimetrul european, de ex-structuralistul Derrida, prin urma sa şi diferanţele sale - care nu sunt altceva dec□ intuiţii ale celui care, trecut prin capcanele amare ale structuralismului desemantizat, s-a iniţiat şi urmăreşte, fascinat, dansul umbrelor care, prin excesul atemporalităţii nasc lumea Absolută).
Oricare ceva-obiect există prin cele 6 karaka (=ceea ce se realizează, se făptuieşte [35]). Dar concepţia indiană implică ritualul, ca unică Formă de realitate şi menţinere a şansei soteriologice Fiinţei, Logos-ul ritualic. Cele 6 karaka sunt funcţii ale obiectului, aparent diferenţiat - realitate, tocmai prin supunerea (prin dharma-normă comica) la kriya-acţiune, se re□toarce □ □plinirea extatică:
1. apadana = ablaţiunea (□depărtarea-separare faţă de alte obiecte-persoane);
2. sampradana = donaţia, acţiunea de remitere către un obiect sau persoană;
3. karana = instrumentul de realizare (Suprem) al unei acţiuni;
4. adhikarana = locaţia-referinţă spaţio-temporală (substratul acţiunii, ca suportreceptacol al acţiunii);
5. karman = “pacientul” care suferă acţiunea sau ceva ce agentul doreşte să dob□deasc㠠mai mult dec□ orice;
6. kartr = agentul acţiunii, independent, “cel care □u351 si are propriul său fir.
Verbalitatea conţinută □ cele 6 karaka este absorbit (prin perceperea cunoaşterii) şi asimilată de către Fiinţa Spirituală care devine posesoarea absolută a celor 6 funcţii dezvoltate de obiect, deci □u351 si apropriază absolut obiectul, spiritualiz□du-l: “Există o formă a limbajului, independentă de actul cunoaşterii discursive, formă de natură simbolică prn care se metaforizează □ţelesul tuturor cuvintelor - cre□d un nou □ţeles global la un alt nivel semantic. [36]) Oare Vossler va fi cunoscut acest aspect al g□dirii, al spiritualităţii orientale, atunci c□d afirma “energia poetică a limbii”?
Concepţia indiană implică ritualul ca formă fundamentală de existenţă, Logos-ul ritualic: acţiunea celor 6 karaka se retrage, prin exacerbarea paroxistică a căutării, prin meditaţia-concentrare, □ ekstasis-ul grecesc - starea de intuiţie luminoasă nediscursivă. [37]
Totul-lume este ritual-expresie şi ritual-represie. Şi ritualul ţine de □plinirea dharmei cosmice, legea atotstăp□itoare (norma psihocosmică).
Deci, nu există vreo diferenţă □tre cuv□t şi poezie, dec□ prin gradul de acceptare a sacrificiului către Spirit, pentru a reda Logos-ului valoarea sa absolută. Şi această recuperare e energiei □tru Logos este posibilă doar prin trăire ritualică, sacrificatoare Fiinţei dispersive a cuv□tului, □ favoarea Iluminării-Logos: “Literatura veddică ilustrează, □cep□d cu primul său text - *Rgveda* - că realitatea mitică supremă este de esenţă verbală. [38] (…) Vac, “Cuv□tul” (…) este situat mai presus dec□ divinităţile majore ale pantheonului vedic (Indra, Mitra, Varuna, Agni, Rudra etc.) care, cu toate, acţionează prin puterea ce şi-o trag din principiul suprem verbal, cel care susţine toate lumile. Vac, “Cuv□tul”, se identifică cu cea mai abstractă şi impersonală dintre reprezentările vedice, cu Brahman, care, ulterior, va desemna ideea de “absolut” □ g□direa indiană… Ulterior (…) relaţia dintre realitatea absolută (Brahman) şi Cuv□t (Vac) devine identitate: Cuv□tul este Brahman (*Satapathabrahmana*, II,1,4,10 şi *Aitareyabrahmana*, IV, 21,1); textele respective transpun □tr-o profunzime de reprezentări simbolice virtuţile cuv□tului - mai ales forţa sa demiurgică”.
Iată şi teoria indiană a iniţierii Spiritului prin parcurgerea fazelor de iniţiere spre revelaţia Logos-ului [39] : “□n centrul Fiinţei, concepută at□ □ obiectivitate (am zice noi, □ termeni europeni, Revelaţia, Iluminarea, ajungerea la contopirea cu Logos-ul Pur), noţiunea-cheie □ sistemul Bhartrhari, cu ajutorul căreia explică dinamica “esenţei cuv□tului”. Psihodinamica se desfăşoară pe 3 niveluri ale limbajului: vaikhari, vorbirea desfăşurată, madhyama, vorbirea medie şi pasyanti, vorbirea care vede (…), pasyanti, nivelul, suprem al limbajului, este asimilat cu pratibha, lumina, care, aici, se poate traduce prin lumina intuitivă. La acest nivel nu mai există diferenţiere (bheda) şi nici succesiune (krama) (s.n.), se realizează o stare paradoxală □ care vorbirea este “mobilă şi imobilă, cuprinsă de concentrarea mentală, ascunsă şi pură”, formele (akara) răm□ cognoscibile, deşi sunt dizolvate (s.n.) (…) [40] □ perceperea intelectivă a actului expresiv, forma exterioară a limbajului suferă o regresiune sau resorbţie (pratisamhara), □ care, pierz□du-şi toate distincţiile, se resoarbe □ intelect “ca gălbenuşul unui ou de păun, fără a-şi pierde totuşi toate părţile sale distincte (…)”.
“Activitatea limbajului-g□dire □cepe şi se sf□şeşte □ intuiţia unei forme originare, a unei reprezentări virtuale, identică cu realitatea absolută, prin transcenderea Multiplului □ Unu. Realitatea ultimă, at□ □ subiectivitate c□ şi □ obiectivitate, este Unul ca unitate a potenţelor pure, dincolo de manifestarea lor □ act. Recurg□d la distincţia

dintre virtualitate şi manifestare, Bhartrhari oferă ieşire din contradicţia Unului cu Multiplul: Unul este lipsit de determinările Multiplului, □să le conţine sub forma predeterminărilor. Unul trece □ Multiplu şi se □toarce □ sine (…)".
Şi ne permitem un ultim citat (dacă am citat copios din Sergiu Al-George, care, la r□dul său, citează copios din Pănini şi Bhartrhari, am făcut-o, pe de o parte, pentru că teoriile indiene confirmă, □ mare măsură, intuiţiile noastre personale despre Logos-ul ritualic al poeziei eminesciene, dar şi pentru că se poate demonstra astfel, că, ceea ce la Platon era afirmaţie cu jumătate de gură, sceptică, □ legătură cu non-arbitrarietatea limbajului, la indieni este credinţă profundă, nestrămutată, este religie şi ritual al Logos-ului lor veşnic viu pentru cosmos şi mistica soteriologică a lui Unu: aceasta se constituie □tr-o dovadă clară că lumea europeană, □cep□d cu secolele V-VI e.n., s-a scufundat, cu adevărat, □tr-o criză profundă, ultima parte a Kali Yuga-ei, despre care vorbeşte Ren□par Gu□non, criză din care va putea ieşi doar dacă intuiţiile unor spirite geniale, ca acelea ale
lui Croce, Vossler, chiar Barthes sau Derrida - vor c□u351 stiga bătălia cu concepţiile raţionalistpozitiviste (catastrofale, ca efect asupra evoluţiei Spiritului umanităţii) - şi dacă, şi
europenii, ca şi indienii, vor □ţelege preeminenţa ritualului-Logos, reintegrator, asupra vorbirii-trăirii haotice, dezintegratoare):
"□n această exprimare simbolică a procesului de desăv□şire a insului, regăsim, □tr-un fel, anticipată, ideea care s-a conturat □ Europa de-abia □ ultimele două secole - □cep□d cu romanticii şi sf□şind cu psihanaliza contemporană - conform căreia omul este scindat din punct de vedere psihic, armonia fiinţei sale presupun□d o reintegrare a acesteia (…) desăv□şirea este concepută ca o continuă pendulare a conştiinţei □tre Unu şi Multiplu, ca o trăire □ constanta tensiune a dialecticii lor…" [41] .
*
* *
SEMNUL POETIC
Semiologul S.Ch. Peirce, ca şi F. de Saussure, monopolizează lumea g□dirii lingvistice a ultimului secol, şi, prin ea, viziunea asupra cosmosului, prin forţa unui concept care este operativ şi simplificator, □ sine - dar, □ definitiv, este prea simplificator şi produc□d o gravă cenzură, un divorţ violent şi nemotivat □tre Spiritul uman şi Spiritul cosmic: semnul, conceptul de semn. Rezultatul este, pe de o parte, minimalizarea fiinţei, schematizarea excesivă a funcţiilor Spiritului uman, sărăcirea, p□ă la devitalizare, a forţelor Spiritului, puse □ situaţia de imposibilitate de a se angaja □ efervescenţa trăirii cosmice - pe de altă parte, se distruge, subtil şi ipocrit, at□ ideea de divinitate demiurgică, c□ şi ideea (promovată de Meister Eckhart), de deitate, ca stare potenţială demiurgică absolută, sustrasă oricărei determinări. Prin conceptul de semn, dacă este absolutizat (iar nu folosit doar ca element eficace □ operaţiunile mentale omeneşti), se falsifică şi se extirpă □suşi suflul esenţial al vieţii Spiritului: Logos-ul. Prin semnul-concept operaţional, definitoriu, vom avea şansa unei mecanici a istoriei spirituale, vom avea şansa de afla despre limbă ca modalitate (restr□să) de funcţionare □ zona multiplului-dispersiv - dar vom pierde, pentru totdeauna, şansa recuperării □ zona lui Unu-represiv, cu funcţie eschatologică şi soteriologică - zona Logos-ului Originar al Fiinţei.
Aşa cum rezuma E. Benveniste, despre Peirce, acesta pune semnul "la baza □tregului univers şi funcţionează, totodată, ca principiu de definiţie pentru fiecare element şi ca principiu de explicare pentru orice ansamblu abstract sau concret. Omul, □ □tregul său, este un semn, emoţia sa este un semn. □nsă, □ cele din urmă, aceste semne, fiind semne unele pentru altele, cui vor putea fi ele semne care să nu fie semn? (s.n.) [42] "
Se ignoră deliberat, deci, principiul transcendental: orice semn este o duplicitate şi o forţă dinamică de dezintegrare centrifugă - şi, atunci, semnul. Prin □săşi esenţa sa, omite originea şi finalitatea cosmică, alfa şi omega, care se identifică □ Unu. Undeva, trebuie să existe un Semnificat Absolut, □ conştiinţa umană - un semnificat fără semnificant.
□n ce-l priveşte pe F. de Saussure, acesta eludează complet revelaţia vitală şi vitalistă, dintre obiectul semnificat şi semn: trăim, după Saussire, □tr-un univers artificial, al convenţiei-limbă- un univers □ care, la fel ca la Peirce, lipseşte substratul ontologic acela □ care multiplul se resoarbe □ ekstasis-ul originar, pentru a revigora, mereu, Fiinţa-Univers. Cu Saussure, nu ne aflăm □ lumea vie, ci □tr-un muzeu al statuilor de ceară: totul este semn-dispersie, pierdere a identităţii - nimic nu oferă măcar o minimă şansă a exploziei vitale, a recuperării energiei originare, a retopirii "laşităţilor" semiotice □ Fiinţa Sublimă: "Pentru F. de Saussure, semnul este conceput □ afara obiectului semnificat, □tre o imagine acustică şi un concept, ca ceva instituit arbitrar, funcţion□d □ pură opoziţie. Această concepţie a semnului arbitrar şi bipolar care ocultează, prin schematismul ei prea simplificator, totalitatea relaţiilor prezente □ orice semioză, prezidează astăzi semiologia europeană" [43] .
Atunci c□d, totuşi, s-a simţit că poezia, deşi, aparent, e făcută din cuvinte, nu respectă nimic din regulile lingvisticii "tradiţionale", s-au emis ipoteze savante şi convingătoare, □să tot din perspectiva semnului lingvistic, care, mereu, este luat ca termen de comparaţie. Roman Jakobson şi, după el, Jean Cohen, apoi mulţi lingvişti, stilişti, poeticieni, vorbesc despre poezie ca despre o deviere, ca despre un limbaj secund, □ care semnificatul1 se transformă □ semnificant2, pentru un fel de "pivniţă" a g□dirii omeneşti. Din moment ce limba şi, □ viziunea lui Vossler, implicit poezia, sunt fenomene pur spirituale, ba chiar expresii esenţiale ale Spiritului □ lume, nu trebuie ocolită vreo concepţie care s-a pus vreodată □ slujba Adevărului. Iar dacă teologia a fost socotită, c□dva, v□f al g□dirilor profunde, v□f al filozofiilor, nu vedem nici un impediment □ calea de a o aduce să răspundă, faţă □ faţă cu ştiinţele raţionaliste, la □trebările privind

poezia, spiritul poetic - şi dacă există sau nu necesitatea introducerii □ "Logos-ul despre logos" (g□direa critică şi elocventă, hermeneutică), a conceptului de semn poetic. Specificul stării de poezie, față de Logos-ul degradat p□ă la funcția de comunicare, impune o astfel de discuție, indiferent dacă va fi acceptată sau respinsă de către lingvişti (ne referim evident, la lingviştii inflexibili).

*

* *

DESPRE ŞTIINŢE [44]

□ncă dinainte de "epoca luminilor", ceea ce se pretinde a fi "știința":

a) neagă pre-existența unei voințe demiurgice divine, □ raport cu ființarea contingentă;

b) neagă faptul că orice aşa-zisă descoperire, din parte ființei contingente, nu este un act de demiurgie (autonom față de voința demiurgică divină), ci un simplu act de imitaţie repetitivă a unui act originar, pre-existent, divin;

c) neagă faptul că ființarea este o stare non-autonomă față de planul divin, şi că orice □-ființare expresivă nu este dec□ precedență a actului recuperativ □tru divin (ca stare absolut unitară);

d) neagă faptul că orice ființă trăieşte-ființează cu nostalgia implicită a revenirii la starea originară-recuperativă, că orice ființă acceptă ființarea doar ca pe o stare tranzitorie spre starea stabilității absolute (stare obținută □ urma unui traseu implicit de autorecuperare, traseu numit viață-existență, □ consecința căruia se situează starea de transcendență);

e) neagă, deci, că adevărata ştiință este doar aceea care (re)□vață ființa contingentă drumul de (re)transcendere; cu alte cuvinte adevărata ştiință, ca stare de □plinire a nostalgiei de a (re)şti propria ființă (ca esențialitate), este stare de Revelație (consecutivă inițierii).

Dacă □ existența cotidiană, aceste pretenții ale pseudo-ştiinței nu sunt deosebit de st□jenitoare şi revoltătoare (cu toate că pseudo-ştiința naşte o inflație de kitschuriforme, de pseudo-ființări tot mai alienante şi mai paralizante, la nivelul ființei căutătoare de sine, de identitate) - □ schimb, □ domeniul artei, pretențiile de analiză, de descompunere, dizolvare şi asimilare □ contingent ale unor tendințe cu finalitate predominant, dacă nu chiar total, re-sacralizantă a stării de ființare - devin nu doar blasfematorii, ci de-a dreptul periculoase, printr-o inutilitate pretențioasă şi agresivă, care intenționează deturnarea şi anularea eforturilor ființei de a se autorecupera esențial.

A pretinde să interpretezi "ştiințific" un poem de Eminescu sau un tablou de El Greco - □seamnă să pretinzi a demonstra că scopul ființei este să fie ceea ce arată a fi. Adică, orice pretenție de interpretare a artei intră □ domeniul tautologic - dacă se efectuează cu mijloace străine de esența intimă a artei. Fără intuiție şi co-participare la actul divin al creației (se impune, aici, verbul grecesc poiein) "forcepsul" pseudo-ştiinței nu poate dec□ să sf□tece pruncul divin.

Arta este expresia nostalgică a ființei după starea originară, expresia voinței ființei de a se autorecupera, de a-şi revela Logos-ul (de a se autorevela prin/ca Logos). Logos-ul este ordinea ritualică (liturgică) a gesturilor (re)sacralizante - dar, poate, □ primul r□d, este acea vibrație (ca pendulare □tre starea de personalitate-criză şi starea de impersonalitate sublimă, atotechilibratoare), sesizabilă ca fond cosmic al ființării, ca tonus (vital şi recuperator □tru divin, □ acelaşi timp) al cosmosului-ființare. Vibrația universală a fost sesizată, ca vibrație a unui fond cosmic, p□ă şi prin procedeele pseudo-ştiinței. Deci, □ raport cu opera de artă, trebuie sugerate zonele de potenţialitate a Revelaţiei, zonele de confirmare a funcționalității cosmice a Logos-ului - traseele de inițiere spre Revelație.

□n primul r□d, pseudo-ştiința face confuzia □tre a) Logos-Artă şi b) funcțiile limbajului decrepit, compromis □ contingent.

- Dacă limbajul compromis □ contingent reprezintă o realitate-□-dezintegrare şi, □ acelaşi timp, o metodă (metoda de dispersie centrifugală a ființei, căderea Ființei □ lume), deci, este un act volitiv controlabil şi valabil □ cadrul sistemului contingent - metodă pentru disiparea expresivă şi recuperarea Ființei doar □tre limitele conştiinţei ființării sale,

- □ schimb, Logos-ul este o realitate transindividuală, incontrolabilă de către Ființa □ființată prin Logos: este □săşi esența (cauză şi finalitate, contopite) ființării-Ființă, sinele impersonalizat. Logos-ul - ca verb şi ordine divine □-ființătoare, el distruge iluzoriul, ca dimensiune fundamentală a contingentului.

Oricine va spune (şi fără altă vină dec□ a lipsei de nuanțare metafizică): poezia există datorită limbajului, datorită cuvintelor. Prin această afirmație, nu se face deosebirea □tre inițierea-proces (inițiere □tru Logos-ul Sacru, pentru recuperarea Logos-ului Sacru şi finalitatea (ultimă a) inițierii (echivalentă cu recuperarea stării de Logos Sacru-Poezie). Şi nu se observă, că, treptat printr-o mişcare de reversibilitate, dinspre finalitate (starea de Poezie-Creație) spre inițierea-proces (limba-limbaj) sunt "□gurgitate" deosebirile, p□ă la obținerea identității: cale = finalitate a căii - produc□du-se ceea ce K. Vossler numea, □ cartea sa *Din lumea romanică*, trezirea potențelor poetice (originare) din limba (comună). Limba folosită de către Poet este şirul de capcane (arcane) inițiatic: poezia este starea finală (care resoarbe □ ea totul, at□ treptele de inițiere, c□ şi deosebirile dintre protagoniştii inițierii de Inițiat (stare care-l identifică pe Poetul-constructor-al-Căii-de-Inițiere, cu Inițiatul Potențial: Omul Comun, dar cu voința de sacralitate - Cititorul)), Poetul are Revelația (iluminarea-recuperare a stării de Logos Sacru), ocupă centrul energetic al

mandalei-gest-cale şi al mantrei-sunet pentru cale. El construieşte, din această poziție centrală, sistemul sacru (cu aparențe profane-expresive) al Creației. Cine intră □ sfera de inițiere (sacrific□du-şi forța spirituală, □tru inițiere), este obligat să se folosească de capcanele-cuvinte, tocmai pentru a le nega, spre a se transpune (citeşte: a-şi transcende ființa spirituală), □ starea de POEZIE (deci, de identitate cu Poetul). Acest moment este supremul mister sacral al Logos-ului (stimulat de către Poetul-constructor de labirint resacralizant, prin cuvinte - dar necesit□d starea de comuniune de voinţă şi finalitate, □tre Inițiator şi Inițiat), c□d dispare persoana (individualitate expresivă, situată □ Multiplicitate) şi se □fiinţează Unu-Ființa Divină.

Convergența Poet creator >----< Cititor pentru Creație coincide cu reabilitarea Logos-ului Sacru prin exorcizarea de banal a Logos-ului degradat, compromis. Starea de poezie (ca finalitate) este o "fixație" □ extatic, elimin□d orice procesualitate, orice deosebire-relevanță formală.

De aici şi consecințele:

I. a) dacă, □ raport cu limbajul, pot exista:

- realitate pentru ființa apropriată asupra limbajului;

- discuție despre realitatea-obiect al ființei apropriate asupra limbajului;

- text despre realitatea-obiect al ființei, apropriate asupra limbajului (text, ca formă redublată a aproprierii ființei asupra limbajului);

- textul discuției-discurs despre textul despre realitatea-obiect al ființei apropriate asupra limbajului;

b) □ raport cu Logos-ul, nu pot exista autonome, neasimilabile reciproc şi, totuşi, raportabile reciproc:

- arta-poezia-Logos, şi

- discuția-discurs despre arta-poezia-Logos,

pentru că ele se exclud reciproc, datorită naturii lor nu doar diferită ci opusă: Logos-ul aparține planului metafizic, divin (şi, deci, ființa nu poate intra □ contact cu el dec□ prin inițiere, "forma mentală" indiană, cu consecința Revelaţie), pe c□d discuția-discurs despre arta-poezia-Logos (oricum ar fi dusă această discuție) aparține planului contingent şi nevoilor comunicativ-expresive, strict limitate şi limitative ale fiinţării □ planul contingent; hermeneutica textului nu poate fi dec□ o sumă de intuiții fulgurante, care marchează, ca nişte semnale-focuri (semnificați □ curs de absolutizare), calea de inițiere-identificare Poet (Maestru) Cititor (Novice);

II. a) dacă, □ ceea ce priveşte limbajul, referentul, referitul (obiectul-realitate) şi redublarea expresivă a referitului se pot considera ca situ□du-se, unul față de altul, □ raport de autonomie şi □ planuri ontologice diferite (conştiință-realitate-text despre realitate),

b) □ ce priveşte Logos-ul (finalitatea-Poezie), referentul şi referitul se află, ambii, □ acelaşi plan: planul cosmico-divin (această situație este numită, □ gramatica lui Pănini, suportul ontologic, suportul originar, care reprezintă planul de convergență spre Unu a lumii-expresie, fie obiect, fie cuv□t despre obiect - căci, □ plan mitico-psihic, obiectul se identifică cu numele). Deci, şi redublarea expresivă (text) este □vederat iluzorie (din punct de vedere metafizic), mai exact, exprimă esența adevărată a situației: este revelatorie, adică exclude, □ mod esențial, o □-ființare-text la nivelul contingentului - propun□d inițierea prin desființare (des-ființare, deci atitudine metafizică negativă), ritualul de resacralizare, deci, actul de descoperire a Sinelui Suprem. Orice Logos-vibrație fundamentală va fi sinonim cu rugăciunea - (re)inițiere □tru Sinele Absolut;

III. a) deci, dacă, □ cazul limbajului, se poate vorbi despre comunicare, adică de o legătură □tre elemente ce pot fi considerate şi autonom, deci elemente care au opțiunea de a renunța sau nu unul la celălalt, de a-l □t□ni unul pe celălalt,

b) □ cazul Logos-ului, trebuie introdus termenul de comuniune: nu mai poate fi implicat un mecanism de legătură (mesajul pentru comunicare, analizabil □ constituențioglindiri ale referitului descompus de/pentru eul-conştiință, mesaj care impresionează referentul la diferite nivele (emițătorul □tr-un fel, receptorul □ alt fel), dar tot pe coordonatele contingentului, dizolv□d, treptat, referitul, şi reconvertindu-l □tre/□tru dimensiunile şi caracteristicile referentului). Nu: referentul şi referitul comunică preexistenţial (□ cadrul acelui "suport ontologic" despre care vorbeşte gramatica lui Pănini), identific□du-se, □ cadrul unei comuniuni secrete, cu planul divin. Nu mai este nevoie de mesaj - Revelația nu este mesaj, este starea de grație, la care Ființa revine, periodic, □ marea pulsație psiho-cosmică.

Cuvintele, ca stare de decrepitudine şi discreditare a Mythos-ului, şi conştiința, ca stare de confuzie, de pierdere a identității mitice, a Identității Unice - sunt stimulate, prin inducția poetică (poetul nu este dec□ semnalul-fără-mesaj, este Funcția Supremă de Reintegrare a sinelui exprimat-pluralizat, □ Sinele Suprem Inexprimabil), să renunțe la complacerea □ existenţă şi să intre □ starea de suspendare existenţială, care este starea de redob□dire a identității divine Logos-ul-Poezie.

Un poem este, de fiecare dată, ecoul primei pulsiuni cosmico-psihice: Geneza Mitică. Un poem este □treaga poezie cosmică: este Rugăciunea, Scara (este Revelația, dimpreună cu Drumul Inițiatic).

*****

*** ***

"SEMNUL POETIC" - □NTRE MITOLOGIE ŞI TENTAŢIA SENSULUI

A fi semn (impulsul inițial al voinței, sacre şi psihice, de a se pierde-exprima dispersiv, pentru a se putea apoi regăsi-unifica) □seamnă a fi agent, provocator al

diferenţierii cosmico-psihice (păstr□d potenţial, voinţa refacerii legăturii originare). A fi semn □seamnă a tulbura, prin valuri de respingere reciprocă, ceea ce fusese, p□ă atunci, inocenţa paradisiacă şi pace - aduc□d criza (dar promiţ□d, iniţiatic, izbăvirea). Pentru neiniţiaţi, semnul este rezultatul crizei divine - expresia; pentru iniţiaţi, semnul este chemarea către re□păcarea-reechilibrarea cosmico-psihică: mortificarea □tru eternitate-extaz (ek-stasis).

Semnul este, dar şi pare a fi. Semnul este modul divin suprem (potenţialitatea expresivă la nivel cosmico-psihic) - şi pare a fi modul relativ al existenţei celor ulterioare, consecutive voinţei divine de a fi (expresiv). Starea de criză favorizează, □ cazul complacerii-□-criză, semnul relativ şi permanent: semnul lingvistic. Starea de crizăcăinţă favorizează absorbţia □ Logos Divin a semnului diferenţiator (devenit semn spre semnificare, semn care se auto-sacrifică, □ calitatea sa de semn, pentru a re□fiinţa Ne-Semnul: Logos-ul Divin): Revelaţia (teoretic, intermediarul □tre căinţă şi Revelaţie este Semnul Poetic - stare de autodizolvare a stării de semn: Semnul Poetic, adică răgazul terapiei psiho-cosmice, iniţiatice pentru a suporta şocul transgresării, al ieşirii din succesivitate şi intrării □ sacralitate-atemporalitate).

*****

Nu se poate accepta, pentru Semnul Poetic, formularea "semn de gradul doi" (Jean Cohen), pentru că transcenderea (efect al stării de poezie, intuită de Nichita Stănescu, at□ la nivelul emiţătorului, c□ şi la nivelul receptorului) □seamnă trecerea de la o calitate psihică (cea umană) la o calitate care depăşeşte orice contiguitate psihică: starea de dumnezeire.

Semnul Poetic are nevoie de greşeală-slovă (semnul lingvistic, despre care, □ *Cratylos* al lui Platon, se spune că a fost odinioară, Semn Poetic, căci obiectele, se pare, au fost denumite de zeu, prin rezonare a sinelui obiectual cu sinele zeiesc - iar K. Vossler, □ sec. XX, confirmă acest lucru, folosind doar alte vorbe). "Greşeala este necesară psihic, pentru a putea produce regimul de capcane semantice (nivelul treptelor de iniţiere - nivelul doi, motiv pentru care s-a vorbit de Semn Poetic = semn de gradul doi, fără să se observe, prin nuanţare, că nu aveam, □că, de a face cu o altă calitate psiho-cosmică, dec□ tot cu materia semnului lingvistic, supus stării de criză de auto-subminare). Semnul Poetic este: a) strategie şi apoi b) starea nouă, complet necunoscută: Revelaţia, spre care a tentat să fie adus, iar şi iar, Spiritul: starea de bucurie şi beatitudine, de regăsire a "grădinii originare".

De aceea, nu se poate admite că Semnul Poetic este doar a) sistem de semne, pentru că Semnul Poetic este "sistem de semne" doar at□a timp c□ nu este □că Semn Poetic Real (Revelaţie), c□ timp este □că şi doar strategie de subminare a inerţieiconvenţiei cuvintelor (desemantizate, desacralizate), prin intermediul reconsiderării ordinii şi punerii sub semnul derutei, incertitudinii şi, □ fine, al anulării semnelor lingvistice, pentru atragerea spre m□tuire a Spiritului - b) nici semne de gradul doi, pentru că s-ar presupune o continuitate de gradualitate; or, Revelaţia este o stare de excepţie, care rupe cu toate stările ordinare şi ordinale.

De fapt, Semnul Poetic este doar temporar şi aparent semn. Este Semn at□a timp c□ mai are relaţii (de corupţie unidirecţionată) cu nivelul (□ curs de destabilizare şi autoanihilare) semnelor lingvistice. □n rest, e tăcerea beatitudinii: Revelaţia. Diferenţa dintre emiţător şi receptor este anulată □tru Revelaţie - comuniune absolută, mistică - Revelaţia, ca finalitate (comună pentru emiţător şi receptor) a Poeziei: desfiinţarea spaţiului lingvistic şi stare de regăsire a identităţii absolute a sinelui.

Apoi, pentru a transmite sugestii de iniţiere, prin discursul despre obiectul-poem, e nevoie, după drumuri spre adevăr şi Revelaţie - de □toarcerea la drumul-"greşeală" asumată, □ zona semnului lingvistic. Dar niciodată discursul despre obiect, cantonat □ zona sugestiilor prin □că semn, nu poate convinge pe cineva de obiectul discursului, at□a timp c□ obiectul discursului este esenţa poeziei: Revelaţia, ca Semn Poetic ajuns la finalitate.

Este nevoie de punerea □ comun, de către receptor şi emiţător, □ tăcere, a ceea ce receptorul are pentru a deveni creator: credinţa. Şi credinţa este o calitate care există sau nu există. Dacă există, poate deveni exorcizatoare spre Revelaţia-semn poetic finalizat, prin antrenamentul-iniţiere □tru poezie.

Drumul iniţiatic, spre recuperarea Logos-ului-Poezie, parcurge următoarele etape, dinspre:

a) "Greşeala" Asumată (prin greşeală □ţelegem complacerea umană, lucidă, □ sistemul de convenţii al limbajului) de către Poetul aflat □ focarul Revelaţiei; semnele lingvistice devin, un sistem de relaţii-continuităţi, un sistem de fisurări-discontinuităţi, prin care izbucnesc, ca-ntr-un cutremur de origine vulcanică, coloanele de lavă ale intuiţiei unui Dincolo copleşitor;

b) acest sistem de fisurări este proiectat de Poet (aşa-zisele "procedee artistice", pentru a submina forţa de coeziune a spaţiului iluziei, devenit convenţie ontologică) şi finalizat prin comuniune cu credinţa-intuiţia Cititorului (prin care acesta re-evaluează sistemul, naţional sau mondial al semnelor lingvistice, demasc□du-le ca bariere ale convenţiei lingvistice oţioase, □ calea spre autodesăv□şirea Logos-ului □ Revelaţie - adevărate "piei de porc" ale păcatului-blestem-sistem iniţiatic, care-l ascund pe Monarhul Lumii). Prin fisuri, iradiază (ca ademeniri spre paradisul pierdut şi regăsit, forţa supremă, Intuiţia Mistică (metafizică, □că) a lui Unu, prin care sunt stimulate conştiinţele-receptori să accepte iniţierea-renunţare la sinele dispersiv (conştiinţa-individualizare, ca multiplicare epuizantă şi disimulată a Sinelui Suprem), să accepte "cataclismul-text" (evident,

conştiinţele-multiplicităţi expresive umane sunt □tr-o continuă stare de alarmă, □ toată aria istoricităţii, arie care ocultează Geneza Divină ca Perpetuitate-Paradis; ele, conştiinţele, vor suporta, □ majoritate, şocul revelării-stare de cataclism iniţiatic a textului; ele, conştiinţele, vor rezona, □ majoritate, □ chemarea "cataclismului" soteriologic, iniţiatic, al textului artistic);
c) semnele lingvistice sunt resimţite de Spirit (căci conştiinţa expresivă a cedat locul Spiritului, ca eu originar), de acum □colo, ca nişte coji inutile, cortine care nu mai au de ascuns nici un spectacol-iluzie: ele, cojile şi-au □deplinit misiunea de a atrage atenţia asupra absurdităţii şi zădărniciei proprii, conţinute □ starea lor de falsităţi-convenţii, starea de impostură şi compromitere, decrepitudine a Logos-ului Sacru şi □cercare de "voalare" a Adevărului Suprem (Logos-re-sacralizant, exorcizat);
d) s-a ajuns, astfel, la esenţa-Logos, care desfiinţează formalismul ontologic. Este revelaţia, prin comuniunea spiritelor-conştiinţe □ Spiritul Suprem (□ afara stării de conştientizare-multiplicare). Revelaţia-Poezie este iluminarea (acea "formă mentală" stranie despre care vorbeşte Panini □ gramatica sa, dar şi iluminarea ca Deus Absconditus, fără aspect, fără formă, fără mod, a lui Meister Eckhart, care spune: [45] "Cu c□ simţi mai puţin, cu at□ trebuie să creezi mai mult" - şi aeterna veritas in anima a Sf□tului Augustin). Este starea de suspendare şi de fixare □ Absolut - ekstasis-ul, care elimină orice orgoliu creator, orice diferenţă □tre creator şi creat: forma a fost abolită, □ favoarea Luminii-Brahman (sau starea de Gottheit-Deitate). Nimic şi nimeni nu mai poate emite pretenţii de existenţă, de delimitare. Poetul a fost: trebuie să se jertfească □ favoarea stării anonime de Poezie. Individualitatea este □locuită de Ritual, mesajul (metafizic) este □locuit de iluminarea atotsupunătoare;
e) la limita dinte Unu şi Multiplu, pe calea dintre Spirit şi Conştiinţă, dintre puritate şi corupere, dintre tendinţa centripetă şi tendinţa centrifugă, deci dintre Logos Sacru şi expresie, dintre Deitate-Dumnezeu şi Om - plutesc, □ infinire, umbrele-coji, chemările formei-formalitate: mereu, Gottheit (Deitatea) are nevoie de Gott (Dumnezeu) şi de explicitarea-expresie, creaţia dinamică □tru "păcat" (pentru a avea de ce aştepta "cataclismul" reaşezării □ puritatea-Unu). Unu are nevoie de Multiplu, extazul □ţepenitor are nevoie de convenţia alunecătoare, perversă. Logos-ul Sacru are nevoie de expresia umană, care să-l conştientizeze centrifugal. Non-semnul Poetic are nevoie de cobor□ea □ zbuciumul absurd, dar viu, al numirii vanitoase, al cuvintelor-semne.
□ntre Moarte şi Viaţă, □tre Divin şi Banal - eterna şansă, egală, a păcatului şi a m□tuirii. Peste lumea noastră cenuşie şi aiuritor zbuciumată, pluteşte, veşnic, umbra Scării Sfinte, şansa Rugăciunii-Artă. Şansa retranscenderii □ Logos, a cuvintelor roase de remuşcarea compromisului-cădere □ lume.
De aceea, trebuie să existe şi zădărnicia cuvintelor acestei meditaţii bolnave de orgoliu absurd - pentru a putea să existe şi sărăcia Măreaţă a Eminescului Unic.
*
* *

CRITICA-RITUAL

Nu se poate nega utilitatea unei critici cu finalitate orientativă şi hermeneutică, □ raport cu Arta-Logos (□ sensul de cuv□t demiurgic şi ordonator), tot aşa cum nu s-ar putea nega utilitatea Sacerdotului, pentru orientarea iniţiatică a fluxurilor spiritual-umane. □n cazul Artei-Logos, ca expresie a vibraţiei fundamental-cosmice □-fiinţătoare, critica nu are dreptul să fie dec□, şi ea, un act sacerdotal, de repunere □ drepturile sale a Ritualului - sau, dimpotrivă, de a demasca impostura şi parodierea (cu efect nociv) sacralităţii ritualistice. S-a ajuns la dubitaţia Logos-ului despre Logos - criză care este, de fapt, nu criză de Logos, ci criza de identitate a Fiinţei.
Logos-ul poetic, starea de poezie, confirmă existenţa pregătirii interioare, ca ritual iniţiatic, □ vederea unui unic scop: Revelaţia. Logos-ul Poetic a □fiinţat odată (Lumea), acum (ca moment al eului-conştiinţă) trebuie să confirme, periodic, potenţele zonei expresive (□-fiinţate) de a se autorecupera transgres□d □ divin. Deci, emiţător şi receptor au acelaşi potenţial interior (□ cazul c□d se confirmă unul pe celălalt, deci, c□d se face remarcat efectul Logos-ului-care-controlează, şi intră □ comuniune) - şi ambii sunt, ca statut de □-fiinţare, ulteriori şi consecutivi, □ raport cu Logos-ul-Artă.
Criticul-hermeneutul (urmaş, sau alter-ego, □ mitică simultaneitate, al lui Hermes, cel care pluteşte, de veci, □tre lumi şi echivalează, □ veci, veştile-lumi), nefiind altceva dec□ un cititor-călător "pe tăişul spadei" dintre Unu şi Multiplu, dintre eternitate şi istorie, dintre credinţă şi discreditare - şi simţind, mai cur□d dec□ oricare, apropierea şansei comuniunii, a ceasului-eternitate, este obligat să se □-fiinţeze □tr-un logos hibrid (tocmai pentru a am□a p□ă la vizualizare, diferenţa-eşec şi şansa-recuperare, existente □tre conştiinţe-multiplicităţi şi Spiritul-Eden □tru Unu), situat □tre uman şi divin: mitologia religioasă. Hermeneutul este Toma Necredinciosul, T□dală-al-Logos-ului, cel care tinde, cu meticulozitatea scepticului, dar şi cu □căpăţ□area infinit răbdătoare a fanaticului, spre conjuncţia cu umanitatea-arheu: Logos-ul modelar, care este schemă energetică a labirintului Fiinţei (hibrid al istoriei gestului ritualic cu eternitatea-schimbare la faţă), Christos.
*
* *

CURAJUL ASUMĂRII LOGOS-ULUI. POEZIA - CA LOGOS DIVIN ASUMAT

Orice Artă este Logos Divin - deci poezia are, pentru noi, sensul mult mai larg, de creaţie prin Logos şi de retragere □ creaţie, □ ekstasis-ul post-creator.
Să nu se omită faptul că autoexprimarea divină □ lume s-a făcut prin/ca Logos -

că vibrația fundamentală este □-ființătoare prin r□duială a planului divin (expresia divină este concomitentă cu plănuirea-plan al expresiei) şi r□duială a toate c□e sunt prin exprimarea vibratorie, pendul□d □tre voinţa de exprimare şi recuperarea tăcerii pline □/de sine: este ritmul, este muzica neliniştitoare, din toate către toate şi dinspre toate către Dumnezeu, căci, □ toate ființele există, or□duit şi or□duitor, Logos-ul. [46] Orice ființă □-ființată prin Logos □u351 si are pregătite, □ ea, toate ale ei, spre a răspunde, □ permanență şi oric□d, Logos-ului □-ființător: a răspunde ca Logos ființare-□tru-ființă (a nu răspunde este echivalent cu des-ființarea, temporară, periodică sau definitivă). Această or□duire spre a se recupera sau a redeveni toate □tru Logos-ul Divin - poate fi observată "la vedere" (sunt semnele pentru vedere ale imaginilor r□duielii: anumitul desen semnificativ al literelor, ca labirint al gurii/minții spre/dinspre suflet, anumita aşezare a culorilor, anumita respingere şi apropiere a formelor □tre ele etc.), dar, □ primul r□d, or□duirea aceasta răspunde, ad□c şi nevăzut, oarecum auzit, oarecum simțit, ca zguduire ritmică, intimă şi mărturisitoare a Ființei: sunt bătăile inimii, paşii r□duiți pentru a depărta apropieri şi a apropia depărtări, sunt ritmurile de preschimbare a diverselor fețe ad□ci ale facerii - sunt, □ fine, toate acele vibrații, resimțite sau ascunse simțirii, care clădesc Ființa noastră ca Ritual-Rugăciune. Iată de ce Logos-ul, ca Semn Poetic, □ putem identifica at□ □ clipită, ca joc □tre moarte şi viață, c□ şi □ rost-irea (smulgerea sufletului spre Sufletul Sinteză Cosmică, prin gura-prag de transgresare) preoților indieni, at□ de atenți la vibrația sf□tă a fiecărui sunet - vibrație care ne joacă □tre facere şi des-facere, pe muchia de lumină vocalică - muchia-punte a Ritualului-Lume, Ritualului-Ființă, zbătută sub modulațiile infinite, create de consoanele-crize-□chideri pe/spre traiectul luminos vocalic.

Ritualul - adică Logos-ul, ca ordine □-ființătoare.

Semnul Poetic este: a) Ritualul □ vederea Revelației şi b) Revelația-ca finalitate a Ritualului.

Semnul Poetic este invitare la neclintire şi confirmare a neclintirii - este obsesia (terorizantă şi extatică) a divinității Spiritului.

Pentru a fi asemeni Logos-ului, trebuie să ai curajul Logos-ului, curajul de a-ți asuma criza majoră a eului divin şi neutral (de fapt, un El), care criză a creat lumea şi dinspre care criză, eul divin se autorevigorează. Nu oricine poate fi Eminescu, dar, iarăşi, nu oricine □ poate citi-□tru-rugăciune pe Eminescu (a-l citi □tru Logos pe Eminescu): este chinul major de a fi Eminescu, trebuie să fie chinul major de a recupera Logos-ul-Eminescu, a te de-personaliza, absolut smerit, □tru Eminescu-Logos-ul. Căci cele două funcții divine sunt, de fapt, punctul de vedere din care trebuie privit Semnul Poetic (contopire a referentului şi referitului à □tr-un plan suprem, cel divin-cosmic):

1. funcția expresivă (demiurgică, creatoare a eului, a crizei multiplicatoare);
2. funcția recuperatoare (represivă, apocaliptică, de fapt, reechilibratoare, de revenire □tru Lumina □păcată, suficientă sieşi, □plinită □afara ființării - dar nu □afara unei permanente stări de voință). Dacă semnul lingvistic ilustrează nepăsarea divină, Semnul Poetic ilustrează voinţa divină (se reinstituie datoria eului de a fi eu - se neagă lipsa de finalitate a pulsației sufletului divin-voinţă).

[1] Vladimir Lossky, *Teologia mistică a Bisericii de Răsărit*, Anastasia, p. 236: "Rugăciunea contemplativă, fără cuvinte, □ care inima se deschide □ tăcere □aintea lui Dumnezeu (…), căci rugăciunea este legătură făpturilor cuv□tătore cu Creatorul lor (cum spune Sf. Grigorie Palamas)".

[2] Vl. Losaky, op. cit., p. 234: "Cuv□tul grecesc METANOIA □seamnă literalmente schimbare de cuget, prefacere a minții - a doua naştere".

[3] N. Crainic, *Nostalgia paradisului*, E. Moldova, Iaşi, 1994, p. 225.

[4] -Singura(dar fundamentala!) deosebire dintre geniu şi sf□t este aceea că:a- □ cazul sf□tului, se ştie, la modul absolut, că acțiunea lui este □dreptată, exclusiv, spre ierarhiile cereşti - pe c□d b- geniul poate (uneori!) oscila □tre ierarhiile celeste şi cele plutonice. Dar adevăratul Geniu-Logos Național nu poate fi dec□ echivalentul absolut al Sf□tului!

[5] Rudolf Otto, *Mistica Orientului şi mistica Occidentului*, Septentrion, Iaşi, 1993, p. 11.

[6] Idem, p. 16.

* Demersul metafizic (specific at□ Poetului, c□ şi Cititorului) □ □ţelegem, □ poezie, doar □ distincția făcută de Frithjof Shuon (*Despre unitatea transcendentă a religiilor*, Humanitas, Buc., 1994, p. 22-24): "Intuiție intelectuală, ca participare directă şi activă la Cunoaşterea divină, deosebită total de filozofie, prin faptul că propoziția metafizică e simbolică şi descriptivă (utilizează modurile raționale ca pe nişte simboluri, pentru a descrie şi a traduce cunoştințe comport□d mai multă certitudine dec□ orice cunoaştere a ordinului sensibila)".

Demersul metafizic □ acceptăm ca pe un demers tranzitiv şi intermediar către Revelație (pe care o considerăm, spre deosebire de F. Schuon, ca pe o participare a) preparator-imers-inițiatic-activă, şi apoi b) directă şi cooperantă la Cunoaşterea Divină - acest două aspecte sunt, □ acelaşi timp, diferențiate şi sinergice). Sunt cuvintele-fraze (concepute, respectiv percepute, simbolic), care trebuie să mai treacă □că o dată şi □că o dată, prin Labirintul-Logos, p□ă a se □toarce, prin Revelație, □ Logos Divin.

□ntre demersul metafizic şi Revelație există, după opinia noastră, o diferență de intensitate calitativă (a acțiunii spirituale-teurgice): demersul metafizic face parte din prima etapă a Revelației (faza preparator-imers-inițiatic activă), dar demersul metafizic este insuficient pentru a se □plini faza a doua, definitorie, a Revelației: METANOIA.

Demersul metafizic este efortul inițiatic necesar, de jos □ sus al Ființei doritoare de divinitate - iar Revelația este grația divină a alegerii, de sus □ jos, a celui care binemerită, ca Ființă activ-metafizică, să se reintegreze divinității.

* Şi cuv□tului mistic, ca şi lui ocult, □ dăm, aici, sensul de esoteric, ascuns celor neiniția ți.

Iar despre esoterism, iată ce spun suna Kungaford şi Maitland, □ *The perfect way of finding Christ*, Londra, 1882: "Doctrina esoterică nu este numai o ştiință, o filozofie, o morală, o religie. Ea este ştiința, filozofia, morala şi religia, din car toate celelalte nu sunt dec□ preparative sau degenerescența, expresii parțiale sau false, după cum converg sau deviază".

[7] Platon, *Opere*, vol. III, Ed.Ştiințifică şi Enciclopedică, Buc.,1978; dialogul *Cratylos.*

* E vorba de Logos-ul profan, degradat, divergent, centrifug.

** Logos-ul Sacru, Logos-ul reabilitat, centripet.

[8] Cf. N. Crainic, op. cit., p. 51: "Cultura Europei din această glorioasă perioadă, at□ □ ramura ei bizantină c□ şi □ cea occidentală, este □ cov□şitoarea măsură o cultură monahală. Călugărul e teolog, călugărul e filozof, călugărul e constructor, călugărul e zugrav, călugărul e melod şi imnolog, călugărul e filolog, geograf şi istoric, călugărul e chiar mare inventator şi deschizător de drumuri □ ştiințele pozitive."

[9] Cf. I.P. Culianu: *Eros şi magie Renaştere*, Nemira, Buc., 1994, p. 245: "Renaşterea este o renaştere a ştiințelor oculte şi (...) resurecția filologiei clasice."

[10] W. Shakespeare, *Henric al V-lea*, ed. Univers, Buc., 1985, p.339.

[11] *Tratat de lingvistică generală*, Editura Academiei R.S.R., Buc., 1972, p. 16.

[12] Idem, p. 48.

[13] Idem, p. 49

[14] Giambetta Vico, *Ştiinţa nouă*, Ed. Univers, Buc., 1972, p. 189-190.
[15] Idem, p. 231.
[16] Idem, p. 235.
[17] Idem, p. 232.
[18] Idem, p. 231.
[19] Idem, p. 228.
[20] Ren□ Gu□on, *Criza lumii moderne*, Humanitas, Buc.1993, pp.72-73.
[21] Idem, p.34
[22] Idem, p. 37 şi următoarele.
[23] Idem, p. 42
[24] Karl Vossler, *Din lumea romantică*, Ed. Univers, Buc., 1986, p. 17.
[25] R. Blanchot, *Spaţiul literar*, ed. Univers, Buc., 1980, p. 284.
[26] D. Alonso, *Poezie spaniolă*, Univers, Buc., 1977, p. 21.
[27] G. Genette, *Figuri*, Univers, Buc., 1978, p. 239.
[28] Pentru o teorie a textului (antologie), Univers, Buc., 1988, p. 78.
[29] Idem, p. 106.
[30] Idem, p. 115: "Logos ca sublimare a urmei este teologic".
[31] R. Barthes, *Romanul scriiturii*, Univers, Buc., 1987, p. 52-67.
[32] Sergiu Al. George, *Limbă şi g dire cultura indiană*, Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică, Buc., 1976, p. 61.
[33] Idem, p. 66. [44] Cf. E. Schur□, *Marii iniţiaţi*, Lotus, Buc., 1994, p. 8: "Religia fără probe şi ştiinţa fără speranţă sunt faţă □ faţă şi se □fruntă fără a se putea □vinge (…). C□d Ştiinţa va şti, şi Religia va putea - Omul va acţiona cu o energie sporită. Arta vieţii şi toate artele nu vor putea renaşte dec□ prin □ţelegerea dintre ele".
[45] Rudolf Otto, *Mistica Orientului şi mistica Occidentului*, Iaşi, Ed. Septentrion, 1993, p. 77.
[46] Cf. E. Schur□, *Marii iniţiaţi*, Ed. Lotus, Buc., 1994, p. 27 "…atunci c□d profetizează(profetesele rasei albe), □ stare vizionară, faţa li se transfigurează, cuvintele le devin ritmice şi vocea ritmată anunţă oracolele c□t□d pe o melodie gravă şi semnificativă. De aici versul, strofa, poezia şi muzica a căror origine trece ca divină la toate popoarele de rasă aliană. Ideea de revelaţie nu se putea produce dec□ ca urmare a unor fapte de acest ordin. Dintr-o dată vedem apăr□d religia şi cultul, preoţii şi poezia"

CONCLUZII: LOGOS SPECIFIC ŞI LOGOS SINTETIC

□N LOC DE CONCLUZII. PROFETISMUL EMINESCIAN [1]

Orice epocă istorică a unui neam, caracterizată prin dualismul moral şi spiritual: a) criză abisală b) speranţă spre pretutindeni deschisă - a născut profeţi şi profeţii. A stimulat căutarea de identitate, individuală, dar mai ales naţională, pentru a se (re)□temeia lumea (sau o lume). Aşa a fost cazul rom□ilor, după epoca fanariotă, aşa a fost după 1859 şi 1877, aşa a fost □ epoca interbelică, apoi □ cea postbelică.
Pentru că vremea noastră este un astfel de nod gordian al istoriei naţionale - se nasc profeţi şi se fac profeţii. Instinctiv, □să, ne retragem □crederea, spre izvoare mai sănătoase ale profeţiei, spre epoci proferice mai solemne şi mai salubre, □ care profeţiile conţin un grad mai mare de profunzime a perspectivei istorice, sorţii şi menirii rom□ilor. Eventual, o viziune mitică.
De aceea, admiţ□d premiza că Eminescu □trupează Logos-ul naţional, nu ar fi deloc lipsit de interes, g□dim noi, să aflăm ce conţine profeţia numită starea-de-Eminescu, □ legătură cu neamul şi naţiunea noastră (de fapt, a sa). Poate că, □ felul acesta, vom putea, cu toţii, să corectăm febrilitatea - spre luciditate, fanatismul - spre clarviziune, bravura - spre acţiune coerentă, indolenţa - spre entuziam. Şi, poate, □ţelepciunea (care, din păcate la rom□i a devenit - spun, cel puţin unii - o stare de pasivitate nocivă) - către demiurgie, sau autodemiurgie etnică. Toate acestea ţin, implicit, de o iniţiere □ spiritul profetic.
*****
*** ***
Tot ce există □ lume, ca fiinţare, nu e un scop □ sine, ci mijlocul prin care Spiritul se caută, spre a se regăsi pe sine □suşi [2] .
Nici un popor-Logos şi, apoi, nici o naţiune-Logos nu sunt un scop □ sine. Poporul ca formă primară de expresivitate (organică) a unei spiritualităţi colective, naţiunea, ca formă superioară de expresivitate etnică (dar mai abstractă) - sunt mijloacele prin care Logos-ul Suprem năzuieşte să se reveleze sieşi [3] .
Este evidentă orientarea spirituală specifică a fiecărui neam. Fiecare neam are o plăsmuire anume - deci, prin el, Logos-ul căutător instituie o speranţă anume de autorecuperare.
Şi atunci, un Om-Spirit, un om care constituie (şi instituie) locul geometric (ori, poate, punctul originar, v□tejul-matcă născătoare) al sensurilor existenţiale ale unui neam, al căutărilor de fiinţă spre Spirit ale unui neam (este cazul lui Eminescu-Logos naţional) - trebuie valorificat prin această latură, absolut necesară autocunoaşterii unui neam: latura profetică. Ne putem afla pe noi □şine, ca proiectare a unui destin colectiv pe axa viitorului (sau □ atemporalitate), dacă vom afla orientarea liniilor de forţă ale Spiritului-Eminescu. Ce-şi doreşte, de fapt, ce □trevede Eminescu-Spiritul (Logos-ul naţional) ? (Nu e vorba doar de clarviziunea, ci de intuirea - sau constituirea - arhitecturii naturale a Logos-ului specific, Logos pe care cel cu o viziune ocultă □ poate trăi efectiv, atemporal). Răspunsul la această □trebare va rezolva scopul fiinţării noastre, ca neam. Mai mult: modul de fiinţare va trebui revăzut şi corectat (reorientat) □ funcţie de cel care ne este arhetip spiritual naţional: Eminescu.
Latura profetică a unei opere-viziuni □seamnă tocami capacitatea de revelaţie (□ trepte: revelaţia eminesciană av□d drept consecuţie revelaţia noastră, dinspre forma-destin individual spre esenţa-destin colectiv), Prin Logos, a Spiritului, ca finalitate a Logos-ului. Revelaţia trebuie, cel puţin pentru noi, cei □ curs de iniţiere, să reprezinte o conformaţie, pe care s-o conştientizăm şi faţă de care să rezonăm, la care să ne adaptăm toate dimensiunile şi acţiunile fiinţei.
Există, deci, □ eternitate (ca un dat, ca o arhitectură a unui estin trans-temporal), aşa cum spune Mircea Vulcănescu, "o dimensiune rom□ească a existenţei" [4] , iar conţinutul schiţei fenomenologice pe care o propune acesta este foarte relevant, □ sensul intuirii arhitecturii spirituale rom□eşti (op. cit., p.85: "Sensul dimensional al existenţei;

Caracterizarea ei naţională; (…) Fiinţa ca □treg: firea ca lume şi ca vreme; Fiinţa singuratică: □t□plarea, insul, Dumnezeu; Fiinţa ca □suşire: faptul şi felul de a fi; Tăgăduirea fiinţei: opoziţie şi limitare; Nu există nefiinţă; Nu există imposibilitate absolută etc.). Iar ceea ce am afirmat mai sus, □ legătură cu aspectul teleologic al universului şi al neamului - face parte integrantă, conform afirmației lui Mircea Vulcănescu (op. cit., p. 84), din viziunea rom□ească asupra lumii: "… tot ceea ce există □ vreme, tot ceea ce se □t□plă, se □fățișează rom□ului cu un caracter de apariție, aș zice de teofonie, de arătare, de vădire a unei lucrări transcognitive, care se săv□şeşte □ lume, peste noi, lucrare continuu creatoare, care se săv□şeşte-n lume, şi la care ochiul omenesc e numai martor." (Opinia noastră, □ legătură cu ultimul segment al afirmației lui Mircea Vulcănescu, este că, □ mod inconştient, se săv□şeşte o teurgie, o sinergizare a acțiunii omeneşti cu cea divină - energia av□d ca finalitate integrarea c□ mai exact coordonată, c□ mai fidelă, a ființării individuale □ arhetipul acțiunii divine).
Mircea Eliade salvează Europa spirituală a veacului XX prin conceptul fundamental de homo religiosus - concept prin care se revelează osmoza, cu sens transcendent, om-cer (divin) şi se repun □ funcțiune căile blocate ale sensului lumii (se revelează doctrina m□tuirii, prin "eterna re□toarcere").
□n acest sens şi din acest motiv (mai ales că Răsăritul european păstrează arhetipul lui homo religiosus mai viu dec□ Occidentul) am insistat, □ lucrarea de față, asupra aspectului religios al ființării-e. Căci, vom spune dimpreună cu marele dascăl care a fost, pentru elita intelectuală interbelică, Nae Ionescu: "confesiunea face parte integrantă şi e, oarecum, determinată de plămada sufletească a regiunilor respectiv. Acesta este adevărul fundamental □ problema națiunii şi religiei: ele sunt realități corelative." [5] .
Sau, problema lui Eminescu-Spirit național, □ căutarea identității lui supreme ar putea fi motivată de afirmațiile lui Vasile Lovinescu şi pusă □ termenii esoterici ai acestuia [6] : "Tradiția primordială, □ migrația ei de-a lungul ciclului, de la habitatul strict polar la localizarea ei actuală □ Orient, a avut □ mod necesar popasuri intermediare succesive. Se pare că una din cele mai importante (dacă nu cea mai importantă) a fost etapa dacică. Chiar ştiința istorică actuală este □clinată acum să creadă că habitatul primitiv al arienilor a fost o zonă dinte Marea Baltică şi Dunăre, de unde a radiat spre Est, Vest şi Sud. Prima cobor□e, Nord-Sud, se poate indica printr-un ax vertical, Pol-Dunăre, intersect□d o linie orizontală, reprezentată prin paralela 45, care cum se ştie trece prin țara noastră. Or, paralela 45 trece exact la egală distanță □tre Pol şi Ecuator şi este adevărat ecuator spiritual al lumii. De aici, rolul ascuns, dar crucial, al Daciei. De aici, abundenta □trebuințare a cuv□tului negru, cu privire la țara noastră, merg□d p□ă a fi desemnată ca ţară a negrilor, pentru că negru este centrul crucii şi Rom□ia se află la centrul crucii geografice de care am vorbit mai sus."
Consecutiv motivațiilor mai sus menționate, considerăm că datoria unui exeget al operei poetice a lui Eminescu nu este să confirme viziunea altor exegeți, sau a publicului cititor, asupra lui Eminescu - ci exegetul, conştient de valoarea de arhetip (al spiritualității rom□eşti) a lui Eminescu, are datoria de "a-l scoate" (de fapt, a-i confirma poziția) pe geniul-Eminescu, pe Logos-ul național-Eminescu, □ anistorie, □ eternitatea-Logos, care-o este patrie (ceea ce Mircea Eliade spune despre naţionalism, ca "sete de eternitate a Rom□iei" [7] , este valabil şi pentru Logos-ul-național-Eminescu). A-i reconfirma, mereu, lui Eminescu, eternitatea - □seamnă să ai forța de a te reconfirma ca transindividualitate pe tine □suți, de a transcende omul din tine la valoarea (profetică, mistică şi misionară) de neam.
Eminescu nu trebuie recunoscut, ci cunoscut. Mereu. Ca Revelație. Exegezei care reuşeşte sau nu reuşeşte, să sugereze Revelația-Eminescu □tru eternitate, nu i se cuvine atributul de adevărată sau falsă, ci: relevantă sau irelevantă, asupra v□tejului de eternitate rom□ească, pe care □ impune neamului nostru opera poetică eminesciană.
Tot Mircea Eliade spune, □ art. *Rom ia eternitate* (op. cit., p. 129): "Trebuie să iubeşti Rom□ia cu frenezie, s-o iubeşti şi să crezi □ ea, □potriva tuturor evidențelor (…)". Deci, Mircea Eliade, geniul secolului XX rom□esc (şi european), propune, prin iubire, revelarea Rom□iei Oculte ("□potriva tuturor evidențelor"). Cu at□ mai mult, nu i se poate refuza geniului tuturor secolelor rom□eşti, şi dinafara istoriei, lui Eminescu - tendința de ocultism, □ viziunea cosmică rom□ească ocultă* . Avem obligația, față de Spiritul-Eminescu (Logos național) să renunțăm la distanțarea comodă față de textul eminescian (distanțare care ne permite continuitatea trăirii □ falsul şi convenția ființei istorice) - şi să-l citim, totdeauna "cu cheie" - să ne topim, prin verbul eminescian, □tr-un v□tej "□potriva tuturor evidențelor".
Vom porni sistematic, de la textele declarative eminesciene (articolele de ziar) [8] , către textele esoterice, inițiatice, ale poeziei, pentru a descifra profetismul, v□tejul inițierii □tru sensul Logos-ului național rom□esc ("istoria" divină, căci, spune Eminescu [9] : "Istoria omenirii este desfăşurarea cugetării lui Dumnezeu": deci, mereu, sensul istoric trebuie aflat □tr-un "dincolo", ocult şi teleologic).
Mihai Eminescu pronunță, sibilinic, □ multe articole, expresia "misiunea istorică a rom□ilor", dar abia □ articolul din 2 noiembrie 1879, *Misiunea noastră ca stat*, formulează explicit □ ce constă misiune: "Trebuie să fim un strat de cultură la gurile Dunării; aceasta este singura misiune a statului rom□ şi oricine ar voi să ne risipească puterile spre alt scop, pune □ joc viitorul urmaşilor şi calcă □ picioare roadele muncei străbunilor noştri. Aici, □tre hotarele str□te ale țării rom□eşti trebuie să se adune capitalul de cultură din care au să se □prumute (s.n.) frații noştri de prin țările de primprejur, dimpreună cu celelalte popoare mai □apoiate dec□ noi." (op. cit. p. 213).

Ne permitem să glosăm asupra spuselor lui Eminescu:
a) misiunea rom□ilor nu se realizează prin extensie, ci □ intensivitate spațială ("□ hotarele str□te ale țării rom□eşti"), □tr-o presiune centripetală care, singură, poate asigura transgresiunea (din spațiul fizic □ cel spiritual); nu este o misiune aparentă (de agresivitate dilatatorie □ plan spațial fizic), ci una ascunsă, pur spirituală, de centripetism calitativ-spiritual: "să adune capitalul de cultură, din care să se □prumute frații noştri…");
b) fiind o misiune de ordin spiritual, ea depăşeşte valoarea istorică (cel mult, face să coincidă două puncte ale mitului dacic: Dacia profetizată de Traian, ori poate revelată lui Traian [10]). □n plus această misiune nu e propriu-zis a statului, care, cel mult, ca instituție, poate organiza şi dirija mai repede, mai sistematic şi mai eficient eforturile subterane ale neamului rom□esc. Citind mesajul de ad□cime al textului, □țelegem că e misiunea tuturor celor care nu □calcă dimensiunile arhetipului național (ci se suprapun peste acesta), ale originarității spirituale mistice a rom□ilor, ale existenței □ eternitate a arhetipului spiritual rom□esc: "oricine ar voi să ne risipească puterile [acest pronume ne marchează gradul de implicare organică a ființei rom□eşti, neg□d artificialitatea şi abstracțiunea statului] spre alt scop [alt scop ar fi cel inexistent □ arhetipalitatea şi n intesivitatea cetripetală a spiritualității rom□eşti: deci, nu cucerire spațială, nu industrializare "americană" - "a fi american" e sinonim, pentru Mihai Eminescu, cu a nu avea nici o afinitate cu zona arhetipal-spirituală a lumii, a fi lipsit total de vocația revenirii la esență] pune □ joc viitorul urmaşilor şi calcă □ picioare roadele muncei străbunilor noştri";
c) misiunea anistorică a rom□ilor nu este o dorință eminesciană, ci o percepție şi o certitudine ("□potriva tuturor evidențelor") - pe care doar profeții adevărați, trăitori efectiv □ anistorie, le pot avea: au să se □prumute (exclude orice condiționare, orice punere sub semnul dubitației);
d) Eminescu dovedeşte, □ ziaristică, o rigurozitate, probitate şi excepțională erudiție □tr-ale faptelor, calități care-l impun ca istoric cu o competență de necontestat - dar istoria, ca desfăşurare a cugetării divine, trebuie să intersecteze zona anistorică, sacră: aici, misiunea rom□ilor (a Spiritului rom□esc) nu este doar de orientare a spiritului neamurilor vecine, din care să □prumute (da fapt, căruia să i se conformeze) "frații noştri" (frăția spirituală trimite la viitoarea identitate spirituală, prin inițiere) "de prin țările de primprejur, dimpreună cu celelalte popoare mai □apoiate dec□ noi" (□ convergență cu Emil Cioran, cel de peste aproape un veac [11] , el se g□deşte, poate, la refacerea, □ zona Rom□iei a centrului spiritual oriental-bizantin, purificat de corupția grecească a Bizanțului); dar, mai aproape de Eminescu-ocultistul profet, probabil că este tot V. Lovinescu, care afirmă □t□ [12] : "pare bine stabilit că Dacia a fost sediul Centrului Suprem, □tr-o vreme foarte □depărtată", pentru ca apoi să insiste spre o "actualizare" mitică: "prelungirea unei vieți inițiatice p□ă □ mijlocul sec. XIX n-ar avea nimic extraordinar" (suger□du-se necesitatea reconsiderării spirituale a Rom□iei şi □ sec. XX) - V. Lovinescu fiind confirmat şi de celebrul etnograf şi istoric contemporan Marija Gimbutas: "Rom□ia este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă (…) trebuie ca de acum □colo să recunoaştem importanța spiritualității Vechii Europe ca o parte a istoriei noastre");
e) existența, □ anistoric, ca "strat de cultură la gurile Dunării" □seamnă at□ dizolvarea hotarului spre Orient al Imperiului Roman (deci, reintrarea Europei □ vechea axă spirituală indo-europeană, care uneşte Tibetul cu Atlantida), c□ şi stăp□irea axei mistice a Dunării (Istrul sacru), prin stăp□irea "gurilor [duhului] Dunării": Dunărea trasează, acvatic, axa orizontală Vest-Est, intersect□d-o cu axa mistică verticală Nord-Sud (Baltica-Mediterana, Hyperboreea-Atlantida şi Ecuatorul). Dacia anistorică şi rom□ia istorică fuzionează □tr-o funcție mitică, aceea de resacralizare a spațiilor eurasiatice. □mpăratul Traian devine şi el o funcție mitică (este intuit ca posesor al clarviziunii, al unei viziuni mitice asupra spațiului spiritual terestru, □ globalitatea sa).
Trecută □ registru poetic, structura Logos-ului, topită □ simboluri, se apropie şi mai mult de Spiritul neamului, ca funcție (misiune): (I-, 212-123, *Andrei Mureşanu*) "Mai tare e-acea st□că ce a trecut martiră / Prin vijelii mai multe - Popoarele barbare / Ce-au cotropit rom□ii sub vijelii mărețe, / Turbate, m□dre, aspre ca orice vijelie, / Dară şi trecătoare ca ele. Iar stejarul / Poporului meu tare ridică şi-azi □ v□turi / □ntuncata-i frunte şi proaspăta lui frunză. / □n lume sunt popoare cuminți şi fericite, / Şi mă-ntreb ce soarte să doresc la al meu? / Şi-un g□d □i vine aspru, ad□c, fără de milă / Şi sfărmător de lume - Nu, nu! N-aş vrea ca alte / Popoare să mai fie c-al meu - nu merit ele / Să-i semene. Poporu-mi menitu-i ca să fie / Altfel de cumu-s alte. Eu nu cer fericire / Pentru a lui viață, - O, nație iubită! (…) voi să te văd, iubito, nu fericită - mare!".
Vijelia, la Eminescu, nu poate să-şi dezvolte semantica □ c□pul sublimului (v□tej creator), dec□ prin corelative semantice. Aerul trebuie să aibă, totdeauna, un corelativ □ apa-potop, sau apa-cristal-grindină (□ *Scrisoarea III*, vijelia "ca potop ce prăpădeşte", "grindin-oțelită"), sau □ mineral-st□că, coroborat, la r□dul său, cu finalitatea Pisc-cu-Mag-Foc (I-291), *Povestea magului*…: "Deasupra ăstui munte cu fruntea sterpită, / Deasupra de lume, deasupra de nori, / stă magul; priveşte furtuna pornită (…) vuind furtunoasa-i şi straşnica arpă / Trec v□turi…"). Aşa se □t□plă şi □ exemplul citat: vijelia nu are □cărcătură sublimă şi utilă □ sine (popoarele barbare, ca vijelii fără suport acvatic, mineral etc., nu sunt □temeiate, sunt trecătoare, nefiind corelate cu vreo esență) - ci realizează proba rezistenței (implicit, a creației inițiatice a) mineralului st□că: poporul rom□.
St□ca şi stejarul sunt corelative □ c□pul semantic cu mare autonomie al stabilității, sublimului, divinului. Despre stejar se spune [13] : "Gestul tragic al Regelui

Decebal are loc sub stejar. Acesta era un copac sacru, pe care fusese răstignit □suşi Zalmoxis. Atins de săgeata ucigaşă, t□ărul zeu exclamase, cu ochii către cer: □Helis, Helis, alamus aba tani!□ [ciudată asemănare cu aramaicul: □Eli, Eli, lama sabachtani!□, al lui Iisus], adică □Doamne, Doamne, glorie Ţie!□; se spune că acestea au fost şi ultimele cuvinte ale lui Decebal şi ale celorlalţi viteji, ucişi □ luptă sau sinucişi. Geții numeau stejarul Usta-Daema (=Frunze dantelate) sau Carambis (=□ncoronatul). Ca şi geto-dacii, rom□ii venerează acest falnic arbore, şi uneori doresc să fie □morm□tați l□gă el."
□n viziunea eminesciană, deci, poporul-stejar al rom□ilor este sacru. E vorba de o sacralitate menită ("poporu-mi menitu-i să fie …"), dar şi c□u351 stigată, confirmată şi reconfirmată, printr-un fel de teurgie necesară, dorită, dar pusă sub semnul tragic al nonimplacabilului □ istoria explicit-evidentă (s-ar putea ca arhetipalitatea implacabilă să nu devină relevanță □ istorie, şi atunci: "Mai bine stinge, doamne, viața ginții mele, / Dec□ o soartă aspră din chin □ chim s-o poarte, / Mai bine-atingă-i fruntea suflarea mării moarte!" - halele mării sunt zona arhetipurilor, unde, la ospăț, stau Odin, Decebal - şi, probabil, toți zeii pantheonului daco-germanic). □n această istorie, arhetipul poate să nu aibă relevanță. Dar anistoria confirmă identitatea sublimă Logos (gintă rom□ă) - Spirit Atot□globator. Menirea poporului-stejar este stabilită □ anistorie. Mai răm□e ca, prin teurgie, arhetipul să devină, □ istoria profană, poporul altfel, poporul ales.
Poporul-stejar sacru, consecutiv, este şi un popor al minunii unicității: el, şi nu celelalte popoare, a avut parte şi de cele mai relevante ("turbate, aspre") □cercări - dar, tot el, şi nu altul, şi-a păstrat "proaspăta frunză" (corelată cu genialitatea genuină: □tunecata frunte). De aceea, menirea lui nu poate şi nu trebuie să fie asemănătoare cu a nici unui popor: "N-aş vrea ca alte / Popoare să mai fie c-al meu - nu merit ele / Să-i semene"). Deci, e vorba şi de merit teurgic (contopit cu menirea, din arhetipalitate). Menirea (dar şi meritul) cer poporului rom□ să fie altfel. Misiunea poporului-stejar este, deci , una specială, cu totul diferită de toate menirile. Nu te să fie un popor fericitechilibrat ("Eu nu cer fericire…"), nu are o menire evidentă-exoterică, □plinită uman (căci, la modul uman, fericirea este dorită, □chipuită etc. de indivizi c punct terminus al năzuințelor ființei), ci transuman, esoteric. Poporul rom□, □ viziunea eminesciană, nu este, deci, o realitate ființială, ci trebuie să fie mare şi altfel (mare - măreție aspațială, spiritual-ocultă). Poporul rom□ este menit, deci, unei existențe paralele cu cea ființială: unei existenţe mistice, existență □ care fericire-nefericire sunt termeni lipsiți de semnificație.
Şi dacă este singurul care are astfel de menire, şi dacă este popor-stejar, deci axis mundi - □seamnă, pe cale de consecință, că menirea lui implicită este să dea semnificație celorlalte popoare, lipsite de vlaga divină - să dea semnificație lumii, cosmosului. Poporul rom□ este poporul sacru, conține salvarea lumii □tru semantica sacră.
Profetismul eminescian trebuie văzut □ □treaga poezie - dar, mai cu seamă, □ poeziile cu adresă precisă la fibra specială, sacră, a "gintei" rom□e: *Scrisoarea III*, *Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Rom ie* şi, fireşte, □ geografia sacră a Daciei, din *Memento mori* - "Brațele nervoase, arma de tărie. / La trecutu-ți mare, mare viitor". Pentru Eminescu, spre deosebire de E. Cioran al zilelor noastre, trecutul Rom□iei este o comoară sacră, față de care viitorul se raportează ca forță re□viată de a revela, din nou, ceea ce deja este □scris (proiectat), ca informație şi menire mistică, □ celula eternă a neamului rom□esc. Braţele de tărie nu sunt dec□ metafora revelației spiritului activ (nervoase) □ structurile aparente-fenomenale (braţe), spiritul d□d finalitatea (suprastructura, transmaterialitatea arma DE TĂRIE: singularul suportatului, arma, față de pluralul suportului presupus: braţe, schimbă, de fapt, □ plan semantico-sacral, ordinea implicării: arma de tărie, ca finalitate exprimată şi □plinită a Spiritului, dă sens şi relevanță sacrală brațelor şi nervozității(intensiune creatoare a brațelor fenomenale).
Cupele dionysiace conțin vin ca fierbere a vinului, şi apoi ca vin disparent □ starea de spumegare-foc spiritual: spumege pocalul (prioritar absolut a devenit Potirul Graal-țintă spirituală finală, spumegare-flacără mistică, prin transsubstanțierea vinului). Este clară dubla implicare, □ imaginea artistică: a-păg□ă-bachică (şi ritualul bachicdionysiac, ca şi cel eleusin, conținea mistica transfigurării şi transsubstanțierii) şi creştină (transsubstanțiere euharistică, re□noitoare veşnică a ciclului vieții, prin efervescența paroxistică a Spiritului).
Răzbunarea nu-şi are un obiect profan, o delimitare □ istorie - ci-şi are esența şi finalitatea □ mit şi ritual: a) este vis de răzbunare (visul fiind zona activată a arhetipurilor); b) obiectul răzbunării, ca ritual de preschimbare (re-schimbare) □ bine a răului este hidra ("idra"), ca simbol al materiei-Prakrti, proliferată haotic, ca şi capetele hidrei - iar spada fumeg□dă face parte din vechile ritualuri exorcizatoare, țin□d de legenda Sf□tului Graal, de lupta Cavalerului Potirului contra demonului (Duşmanul-dragon) - s□gele-foc retranscende ființa (prin scăldatul □ s□ge de dragon, se dob□deşte invulnerabilitatea). Iubirea şi Pacea, sub semnul □ngerului ("□ngerul iubirii, □gerul de pace") reconfirmă ideea că menirea Rom□iei-Daciei Hyperboreene este respiritualizatoare, prin rearmonizare paradisiacă, a Cosmosului invadat de Duşman-Demon (Ormuzd-cel-Rău). "Guste fericirea raiului ceresc", Dacia Hyperboreeană este un spațiu ritualic, un templu al sintezelor cosmice, reordon□d ceea ce Duşmanul-val uitase-evitase să re□toarcă □ st□că-Dumnezeu: "Fiii tăi trăiască numai □ frăție, / Cu-a nopții stele, ca a zilei zori [fiii hyperboreeni, ființei transcense □ constelații zodiacale şi □ eternul □ceput de ciclu ființial: zori], "Viața □ vecie, glorii, bucurie, / arme cu tărie [braţele - suporturi ale forței spirituale au fost părăsite definitiv □ favoarea forţei pure spirituale, nedisimulabilă □ suport şi suportat: "arme cu tărie], suflet rom□esc, / Vis de vitejie [□ loc de vis de

răzbunare: exorcizarea s-a realizat prin Logos-ul cu finalitate resacralizantă, apocatastaza s-a □plinit prin Logos Spiritualizat, duşmanul şi ritualul spadei fumeg□de şi-au suspendat semnificaţia, p□ă la următorul ciclu fiinţial]. (Eminescu nu intră, neapărat, □ opoziţia poet imatur-poet matur, ci receptorul poeziei sale intră □ opoziţia adecvatneadecvat la Logosul specific).

□n legătură cu *Scrisoarea III* este necesară remarca: chiar dacă □ articolele de ziar din *Timpul* apar sintagme care vor avea o transpunere aproape identică □ versul poetic - □ nici un caz valoarea şi funcţia spirituală ale sintagmelor nu vor răm□e aceleaşi - cele din poezie cu cele din ziar. Transgresarea semnificaţiei sintagmelor □ contextul poetic suspendă □ mod absolut realitatea structurată discursiv □ r□dul de ziar - şi lectura de profunzime a poemului trebuie să fie □scriere, fără condiţionare, □ ritualul Logos-ului sacru, cu consecinţa imediată: structurarea unor linii simbolice de profunzime arhetipală. Nu vor interesa, deci, opinia politică şi gradul sau modul de absorbţie a realităţii de către Eminescu, ci care este peisajul mitic daco-rom□ (hyperboreean, consecinţa intersectării axelor spirituale terestre □ zona Dacia fiind strămutarea polului spiritual terestru), pe care Eminescu ni-l propune ca model de integrare dinamică □ arhetipul naţional rom□esc.

1. Arhetipul spaţial-mitic al Daco-Hyperboreei este redat prin sintagma "De la munte p□'la mare şi la Dunărea albastră" (axa spirituală-munte, av□d ca zone de atracţie-respingere, ca hotare spre / dinspre zona de-spiritualizată, decăzută: mare-Dunăre. Dunărea este Styxul şi apa Lethei-Uitare, unde orice □cercare de agresiune a maleficului este stopată - trimiţ□d formele dezenergetizate ale maleficului spre retopire şi recoformare □ creuzetul Graalului: potop-mare "Dunărea să-nece spumeg□d (izotopie semantică: "spumege pocalul" - *Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Rom ei*) a tale oşti"; "ca potop ce prăpădeşte, ca o mare turburată (…) □spre Dunăre o m□ă" - potopul este funcţia s□gelui din Potirul Graal, prin care se introduce Spiritul □ v□tejul de reconvertire la valorile Absolutului).

2. Furtuna malefică (fără temelie □ st□că, apă, foc) a lui Baiazid este stopată, pentru recovertire □ vijelia-potop ("Mircea □suşi m□ă-n luptă vijelia (…) ca potop ce prăpădeşte, ca o mare turburată"). La Dunăre: "P□-□ Dunăre ajunge furtunosul Baiazid". E-o furtună a nisipului-sterilitate, ajunsă la hotarul spre fertilitatea divină. Mai exact, este marcată limita neputinţei formelor desemantizate, prinse □ v□tejul haosului, limită de la care, circular, se va conforma cosmosul, urm□d re-iniţierea prin axa sacră, odonatoare: codrul de stejari (cum am menţionat mai sus, stejarul este copac sacru al geto-dacilor, "sună codrul de stejari "marchează orfismul ordonator al axei-stejar, iar legenda despre răstignirea cristică a lui Zalmoxis pe stejar sugerează că stejarul conţine, □ imaginea sa, arhetipul ciclicităţii cosmice).

3. De observat, □ *Scrisoarea III*, □părţirea arhetipurilor □ a) forţe lunar-nocturne, aparent pasive, de fapt latente, temelii cosmice: Luna, ca □temeiere, prin resorbirea □ copacul-axis mundi ("ea se-ntunecă…dispare; / Iar din inima lui simte un copac cum că răsare"), sau Basarabii sau Muşatinii din umbră ("Răm□eţi □ umbră sf□tă, Basarabi şi voi Muşatini") - dar din umbra sf□tă ei continuă să se exercite mitic, ca □temeietori, structuratori, orientatori ("Descălecători de ţară, dătători de legi şi datini"), căci corelativele lor semantice, plugul şi spada, muntele-Dunărea-Marea, sunt corelative cu acţiune □ eternitate. Indiferente faţă de invaziile periodice ale maleficului, plugul stimulează creaţia, spada răm□e axa spiritualizatoare şi exorcizatoare (a se vedea şi spada fumeg□dă din *Ce-ţi doresc*…), iar muntele-Dunăre-Mare sunt hotare arhetipale, nepercepute, □ esenţa lor funcţională, dec□ □ planul mitic (deci, indiferente la flucutaţiile spaţial-politice ale istoriei: Dunărea □eacă oştile negre, pentru transmutarea alchimică □ oştile albe-solare); b) forţe solar-diurne, agresive: Mircea, ca transfigurare a nocturnului codru (stejar) cu constelaţii - □ vijelie solară ("zid □alt de suliţi") şi acvatică (ca potop…, ca mare…); Fiul mioritic şi manolic (□scris □ nunta-hierogamie cu draga din codrul cu constelaţii, dragă care est pod magic □tre maleficul părţii a doua a poemului şi sublimul părţii □t□-final: draga de al Argeş mai departe este zidită □ codru sacru, pentru a □păca contrariile, pentru a uni □ Templu Cosmic, munţii cu fulger-nimb de biruinţă(Baiazid-Fulgerul, trecut □ semn heraldic) [14] cu mlaştina infernală (canalia de uliţi-labirintul, st□p de cafenele-talpa ladului corupţie Logos-ului, dizarmonizarea formală şi falsificarea esenţei: monştrii batracieni-saurieni (bulbucaţii ochi de broască), cocoşaţi, "cu privirea-mpăroşată" etc. - fiind expresii al e Logos-ului falsificat esenţial; "av□d □ ei monedă calpă" - soare de-solarizat, deviat spre saturn; nebunia este □josire a Logos-ului, □ b□b□ală şi sclavie (iloţii)-sclavie faţă de mlaştina infernală. Soarele-Apollo pendulează □tre simulacrul de ascundere (de fapt, ascunderea Basarabilor-Muşatinilor este tulburarea periodică a ordinii cosmice) şi prezumarea unei agresiuni exorcizatoare, invocate şi □sriindu-se □ logica ciclicităţii secţiunii mitice: Ţepeş, focul care să retopească aberaţiile formale □ temniţelecuptoare alchimice. De ce sunt două "temniţi large"? □nainte de nunta alchimică Soare-Lună, este necesar un preludiu alchimic, o pregătire separată a celor două forţe complementare. Categoriile de smintiţi, respectiv mişei - nu sunt categorii morale, □ primul r□d, ci categorii mitice: smintitul este cel deplasat de la ordinea şi direcţia firească - deci, trecut din zona solară, □ cea lunară, sau invers; Mişelul este sărăcitul, ticăloşitul, căruia trebuie să i se facă o transfuzie esenţială, sau, mai cur□d, să i se aplice reconversiunea: din sărăcit de bine, să devină sărăcit de rău, din sărăcit de Dumnezeu, să devină sărăcit de Diavol, din sărăcit de duh-spirit, să devină sărăcit de materie. Oricum, □ final va fi un singur creuzet, o singură nuntă alchimică: şi creuzetul reconversiunii (puşcăria), şi creuzetul reorientării (casa de nebuni) se contopesc □

dimensiunea FOC (să dai foc).
□n concluzie, *Scrisoarea III* reaminteşte că Dacia-Hyperboreea este, de fapt, spaţiul nunţii mioritice-alchimice dintre Soare-Lună.
4. La o analiză mai atentă, sunt amănunte care se dovedesc esenţiale,. Funcţia spirituală a Daciei-Hyperboreei: toată *Scrisoarea III* este □ fapt, descrierea cuptorului alchimic:
a) totul este supus reconversiei: tot ce este vecin cu eternitatea este eternitate, deci repetiţia tot-toţi ("Tot ce-n ţările vecine…/ Tot ce-i □semnat… / Tot ce e perfid… / Tot Fanarul, toţi iloţii, / Toţi se scurseră…") marchează suprema sinteză cosmică negativă. Să nu uităm că, □ cuptorul alchimic, se produce starea de putrefacţie umedă generalizată, pentru a marca haosul originar, punct din care se produce reconversia-regenerarea. De aceea, smintit, st□pitură, pata putrejunii, perfid, lacom, Fanar, iloţi, flecari, găgăuţi, guşaţi, b□b□ţi, famen (□ alchimie se lucrează cu embrioni "avortaţi"-□torşi, pentru a obţine □plinirea-□coronarea solară), lupanare (Prostituata-Hermes) etc. - sunt elemente absolut necesare (prin paroxismul putridului, degradării umede-corupte, la care au ajuns) □ procesul alchimic. Nimic nu poate deveni aur-piatră filozofală, dacă nu a trecut prin infernul-mlaştină, prin faza ultimă de decadenţă.
Iată, deci, suprema speranţă-mai mult, suprema credinţă, ascunsă sub suprema deznădejde. Neamul nostru este salvat a priori, tocmai pentru că a atins ultima şi cea mai dureroasă, mai degenerativă treaptă a Logos-ului. Iniţierea completă este posibilă doar aplicată Spiritului care s-a supus cu desăv□şire la cele mai teribile probe. Neamul nostru a trecut această fază - deci are dreptul nu la o fericire trecătoare - ci, aşa cum spune Eminescu □ *Andrei Mureşanu* (I-206), are dreptul la măreţie (nu fericită-mare!), adică la gloria divină, la sacralitate. Este neamul sacru, către car vin, spre reconvertire solară, toate neamurile-umbre putride, labirintice etc. ale etapei de evoluţie spirituală □ suprasensibil-Păm□t.
5. Acţiune de a roi. Copiii de suflet ai lui Allah şi spahii (oamenii-cai, centaurii lunari, cu funcţie psihopompă) se răsp□desc □ roiuri la Rovine □ c□pii" (rovinemlaştina putridă).
Apoi, "Călăreţii □plu c□pul şi roiesc după un semn" - aceasta □ faza apocatastatică- "Şi □ caii lor sălbatici bat cu scările de lemn" (lemnul-stejar). Albina este insecta sacră (solară, la fel ca scarabeul la egipteni). Roitul este o constantă, at□ □ faza lunară (ienicerii şi spahiii vin de-ntunecă păm□tul), c□ şi □ faza solară (lănci sc□teie lungi □ soare, arcuri [cercuri solare] se □tind □ v□t) a operaţiei alchimice, □ care furtunosul (Baiazid dezagregat □ furtuna de nisip-haos nocturn) se transmută □ Leu (semn al soarelui), şi apoi □ Mircea-vijelie-cu-grindină-oţelită (piatra filizofală-cristal) prin care este □vins Styxul (grindina oţelită, m□ată □spre Dunăre, reinstaurează şirurile cosmice: armia rom□ă - arhanghelii revin, ca paznici ai Edenului: oastea se aşază, substituind, "soarele care apune".
6. Ca o consecinţă a celor remarcate mai sus, trebuie subliniată valoarea ocultă a Daciei Hypeboreene, valoare de Kara-Iflak (centru ocult, "negru"), dar şi valoare ocultă solară (centru cult, "alb" - de iradiere a lumini spirituale). "vin de-ntunecă păm□tul la Rovine □ c□pii": cei care vin, provoacă revelaţia spaţiului-centru ocult, negru. Deci, acţiunea lui Baiazid este revelatorie, asupra valorii de centru negru (Iah-vlah, etiopianfaţă arsă), a spaţiului mitic Dacia-Hyperboreea. Tot datorită acţiunii lui Baiazid (cu funcţia Sp□ului-Piatra de care se □cearcă şi se căleşte rezistenţa spirituală a celui-care-seiniţiază, Harap-Alb), se revelează simplitatea-Logos Sacru a spaţiului-om: Mircea - "at□ de simplu, după vorbă, după port" (Logos şi Acţiune-□-□făţişare sunt simultane, □ zona miticului); se revelează Monarhul Ascuns-Christos, care este Mircea, ca funcţie mitică. "De nu, schimb a ta coroană □tr-o ramură de spini" - □seamnă că cercul solar chiar are valoarea de ramură cristică, creangă de aur şi creangă de spini (concomitent): suferinţă□josire pentru □ălţare a lumii □ lumina m□tuirii; se revelează Moşneagul-ciot şi Moşneagul-toiag (atribute ale Magului □thman-Rădăcină şi Pisc a toate, dar şi atribute ale virilităţii Demiurgului, a Focului din Lemnul Prometeic, sau din Stejarul Zalmoxian). Deci, Baiazid va stimula şi explozia-iradiere, ca centru spiritual alb, a Daciei-Hyperboreea: "codrul clocoti de zgomot şi de arme şi de bucium" - după care urmează revelaţia spaţiului constelaţiilor (capete pletoase, coifuri lucitoare) şi al solarităţii biruitoare (de la lănci, săgeţi - p□ă la fulgerul ca nimb de biruinţă al Munţilor - Munţi din care, ca şi □ *Memento mori*, izvorăsc luna şi stelele, izvorăşte cosmosul-Eden).
7. Deşi hermeneutica textului *Scrisorii III* ar putea lucra la infinit, trebuie să ne limităm. Vom discuta, tot ca pe o consecinţă a punctelor anterioare, problema unui altfel de dinamism al geografiei sacre dec□ cel din capitolul lucrării de faţă, *Geografie sacră şi geografie dinamică poezia eminesciană.* Este vorba de rezumatul procesului dinamic de sacralizare a Daciei Hyperboreea - rezumat conţinut □ partea mediană a părţii I. Baiazid vorbeşte de un alt tot (tot ce stă…) dec□ cel putrid, din parte a II-a a *Scrisorii III*: este vorba de un ciclu alchimic epuizat, de o anamneză a alchimiei centrului sacru Dacia Hyperboreea: "Toată floarea cea vestită a □tregului Apus, / Tot ce stă □ umbra crucii, □păraţi şi regi s-adună / Să dea piept cu uraganul ridicat de semilună. /S-ambrăcat □ zale lucii cavalerii de la Malta, / Papa cu-a lui trei coroane, puse una peste alta, / Fulgerele adunat-au contra fulgerului care / □n turbarea-i m□ioasă a cuprins păm□t şi mare. / N-au avut dec□ cu ochiul ori cu m□a de a face, / Şi Apusul □u351 si □pinse toate neamurile-ncoace… / Zguduind din pace-ad□că ale lumii □ceputuri / □nnegrind tot orizontul cu-a lor zeci de mii de scuturi, / Se mişcau □grozitoare ca păduri de lănci şi săbii, / Tremura □spăim□tată zarea de-ale lor corăbii."

Acest pasaj trebuie pus față □ față cu cel care conține □ Logos-ul-Mircea (alt ciclu alchimic pentru alcătuirea sacralității Daciei Hyperboreea): “După vremuri mulți veniră, □cep□d cu acel oaste / Ce din vechi de pomeneşte cu Dariu [negru à dinspre Răsărit] a lui Istaspe; / Mulți durară, după vremuri, peste Dunăre vrun pod, / De-au trecut cu spaima lumii şi mulțime de norod; / □mpărați pe care lumea nu putea să-i mai □capă / Au venit şin țara noastră de-au cerut păm□t şi apă - Şi nu voi ca să mă laud [imperial], nici că voi să te-nspăim□t [infernal], / Cum veniră, se făcură toți o apă şi-un păm□t. / Fenomenal făleşti că □ainte-ți răsturnat-ai valv□tej / Oştile leite-n zale de-mpărați şi de viteji? Tu te lauzi că Apusul □ainte ți s-a pus? / Ce-i m□a pe ei □ luptă, ce-au voit acel Apus? / Laurii voiau să-i smulgă de pe fruntea ta de fier. / A credinței biruință căta orice cavaler.” Baiazid şi Mircea sunt ipostaze paradigmatice la e aceluiaşi spațiu sacru de intersectare a axelor spirituale Vest-Est, Nord-Sud (cu accent, aici, pe axa Vest-Est, Apus-Răsărit, Negru-Alb). Lumea nu poate fi deschisă, dec□ ca ipostază mistică, după coacerea □ athanor. Atunci c□d Baiazid spune: “C□d lumea mi-e deschisă”, mărturiseşte că el este paznicul □bătr□it-epuizat (nu bătr□-□țelept) al templului Daciei-Hyperboreea: el, Baiazid, a lăsat deschisă poarta către malefic, a suspendat funcția arhanghelilor (a suspendat funcția ciotului-toiag, spadă fumeg□dă, fulger □prejmuitor al Edenului). Ceea ce spune el nu este, □ fapt, o laudă, ci povestea (mitul) tragediei cosmice a unui ciclu epuizat, a unui ciclu imperial, □ care lumina a atins paroxismul şi, apoi, din care au fost extrase creanga de aur (axis mundi) şi R□l Demiurg - deci, s-a produs desacralizarea.

Este absolut impresionantă şi unică □ literatura esoterică rom□ească această viziune panoramică asupra dinamicii de □plinire şi decădere a sacralității unui spațiu central, “buric al Păm□tului”. Vom □cerca (dar deloc convinşi de forța elocinței noastre) să tălmăcim acest tablou sublim şi tragic, evocat (şi revelat) prin versul eminescian (Logosvers prin care, □ simultaneitate mitică, intrăm □ raport anamnezic cu o existență trecută şi viitoare a Spiritului nostru).

La □ceput, a fost continuitatea fulgerului: prepoziția contra □globează □ ea toată lupta care s-a dat pentru ca Adunarea energiei pe axa Răsărit-Apus (India sau Tibet, acolo unde sălbateci negri cu topoare-fulgere (*Memento mori*, p. 248) cu măşti-fețe zeieşti (lup-daci, urs) - p□ă la zona Hesperidelor cu mere de aur, sau zona Atlantida, unde, spune R. Steiner, oamenii focului, deci ai fulgerului, □truchipau existența cristică) să □semne continuitatea, suprim□d devierile corupătoare, vlăguitoare de solaritate. Traseul descris este dinspre Apus-alb către Răsărit-Negru. Apusul Soarelui şi Semi-Luna s-au □t□nit: crucea figurează intersecția axelor magice ale geografiei sacre, intersecție □ Dacia-Hyperboreea, centrul energetic sacral al universului: semi-luna aşteaptă completarea cu semi-soare, adică, mai exact, luna şi soarele care se aşteptau, presupun□du-se reciproc, s-au □t□nit □ nunta alchimică. Athanorul era Daci-Hyperboreea. Turbarea furtunoasă a păm□tului şi apei (păm□t-mare) reprezintă spirala cosmică, turbillonul demiurgic. Este marcat şi haosul originar a) prin starea de spaimă b) prin pacea ad□că a □ceputului (□ *Scrisoarea I*: eterna pace, care re□cepe, mereu, ca “prăpastie, genune” etc., a spaimelor, a nelinişti dinainte de acel “fiat lux”, reprezentat prin punctul de mişcare). Aici, □ *Scrisoarea III*, păduri de lănci şi săbii reprezintă fuziunea lunarului-păduri cu solarul-lănci de săbii, □ funcția punctului de mişcare: creația, zguduirea păcii ad□ci şi conversiunea □ războiul alchimic al creației. □nnegrirea (orizontului) □seamnă marcarea centrului ocult, a athanorului □ care se adună şi se luptă, □tru nuntire, Luna şi soarele - codrii cu pustiurile, □părații şi regii (solari), sintetizați □ coroana triplă (spiritualitate-temporalitate-ordine) a papei şi □ lucirea-fulger a Maltei cavalerilor Templului - cu uraganul lunar (“uraganul ridicat de semilună”. Toate neamurile au fost □pinse □coace, adică la intersecția axelor, la limita de continuitate a fulgerului sacru. pe atunci r□ri-r□ri (r□l Demiurg) şi codrii (creanga de aur asigurau sacralitatea spațiului.

Ce s-a □t□plat? Ceva simplu, despre care Frazer vorbeşte □ *Creanga de aur* ; preotul templului a □bătr□it, Baiazid, din preot hiperbolic al lumii □ceputurilor şi al codrilor, devine, la modul litotizant, preot al taberelor str□se (fără br□l-fulger), preot al frunzelor şi ierbii (trunchiul stejarului sacru a dispărut, şi, odată cu el, creanga de aur). Ura lui este, □ fapt, recunoaşterea neputinței, iar evidențierea de către Baiazid, a lui Mircea-ciot, Mircea-toiag - este recunoaşterea implicită a pierderii, de către Baiazid, a acestor atribute viril-demiurgice. Calul care paşte ovăz din altar (desacralizarea □ domestic) □seamnă castrarea Pegas-ului-fulger - se pierde semantica calului-fulger, calului-stea, calului-r□, şi se decade spre stricta funcție psihopompă: calul morții, care □ scoate din scena mitică pe decapitatul paznic, pentru a-l lăsa pe t□ărul paznic (t□ăr cu axă vie, moşneag - ca grad de inițiere), paznicul Mircea.

Dacă Baiazid-paznicul ciclului epuizat al Daciei-Hyperboreei era purtat de biruință (□ loc să stăp□ească el □suşi biruința), adică era dezrădăcinat, devenind o furtună fără spațiu pentru efect al furtunii - □ schimb, Mircea este domnul (sarab-ul (cf. V. Lovinescu, *Creangă şi creanga de aur*, p. 132: sarab = Soare, Principe, Şef, iar ba = tată, Şef, deci tot Soare)). El are Dunărea ca Styx-cerc care păzeşte, asemenea fulgeruluipiatră filozofală-grindină oțelită; Edenul, templul-Dacia re-edenizează. Ce spune Mircea, deci ce face Mircea? El recită acelaşi mit, aceeaşi liturghie - care intră □ raport de sinergie cu acțiunea de exorcizare a templului, prin bătălia (cu forme apocatastatice) din mlaştină, spre nimbul muntelui. Traseul descris de mitul spus-activat de Mircea (deci: mitul Mircea) este orientat invers, dinspre negru spre alb, dinspre Răsăritul Negru (ocult) - Darius, către Apusul-Alb (oştile leite-n zale de-mpărați şi de viteji, oşti re□viate, ca fulger al Crengii

de aur, □locuind oştile frunza şi iarba; capetele pletoase şi coifurile sunt substituite semantice ale Stejarului şi ale Soarelui-Lunii-Constelațiilor). Venirea spre centru, Dacia-Hyperboreea se face, □ mod inițiatic, prin durerea podului-scară de foc (deci, refacerea Fulgerului). Dariu al lui Istaspe este Negru □mpărat (Mircea devenind Alb sau Vedre □mpărat, căci este domul R□lui şi al Ramului), este originea mistică a actului demiurgic. Ca şi □ mitul spus-activat de Baiazid, la temelia templului sacru stă spaima lumii. "□mpărați pe care lumea nu putea să-i mai □capă"- sunt craii mistici, inițiații care au durat podul scară de foc, deci şi-au depăşit limita-lume profană, s-au simțit atraşi (ireversibil, p□ă la depersonalizare şi reconvertire □ sacralitate) spre templul-spațiul sacru al Daciei-Hyperboreei (ei nemai□căp□d □ lumea fenomenală).Şi aici, nu putem fi de acord cu interpretarea erudită, dar simplificatoare [15] a lui P. Caraman, la studiul *Păm t şi apă* (contribuţie etnologică la studiul simbolicei eminesciene - studiu □ care se caută semnificații doar □ istoria profană; a cere păm□t şi apă, pe de-o parte □seamnă a cere să fie primiți ca stăp□i □tr-o lume şi asupra unei lumi; a se face toţi o apă şi-un păm□t (de observat inversarea termenilor ecuației simbolice) □seamnă că s-au lăsat retopiți ca personalități profane, restructurați fundamental, spiritual, inițiatic, dinspre apa-limită inițiatică, spre Păm□tul-Munte, finalitate a inițierii. Şi totul se face, □ această etapă a restructurării spirituale spre sacralitate - □ afara spaimei originare şi a laudei imperiale (deci, de paroxism şi epuizare a luminii): se face "la mijloc de rău şi bine", □ Insula Fericiților, □ stadiul de Dacia Felix (Dacia Albă, centru de iradiere spirituală, centru □ care cosmosul □treg este replămădit, sub semnul divin al R□lui Demiurg şi al Ramului-Creangă de aur), care este Zidul-munte al iubirii de moşie, premiză şi corelativ al păcii edenice, evocată şi □ *Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Rom ie*: "□ngerul iubirii, □gerul de pace …".

Asupra geografiei sacre a Daciei-Hyperboreea, din *Memento mori,* nu mai insistăm , căci i-am dedicat un capitol aparte, □ această lucrare. Doar trei aspecte le-am reaminti: singurul spațiu sacru (dezvolt□d semantica sacră □ toate direcțiile - cer, păm□t, eden şi mare - mare subterestră, acolo unde caii mării stăp□esc) care se corelează cu Nordul (şi el, tron□d pe st□că, av□d chipul nimbat cu stuf de raze cereşti şi picioarele □ athanorul mării - deci, Dacia este centru pe axa N-S;

b. Dacia, cu zeul Zamolxe fulgerat, este pe linia de continuitate □tre Nord şi Sud (Odin are suliță-fulger, cu care uneşte, prin aruncarea ei, Nordul cu picioarele de granit □ fundul mării - cu Sudul - Tibrul receptacul-sicriu al Credinței păg□e, transfigurată alchimic □ creştinism - cruce de aur, deci tot fulger, Revelație). Să nu se uite că Nordul esoteric este locul de origine al Soarelui-Divinității (deci, se □scrie ca izotopie semantică, pe axa Răsărit-Apus - axa m□tuirii lumii prin lumină).

c. Roma, prin Jupiter, stimulează valențele cristice ale Daciei-Zamolxe: fulgerul cu care tocmai □ răstigneşte pe Zamolxe este tocmai revelația punctului de intersecție a axelor Crucii Cosmice: Zamolxe va trece □ mare, deci se va identifica semantic cu Nordul, şi el răstignit pe crucea lumii. Zamolxe fulgerat-răstignit sugerează mutarea centrului energetic al lumii din Hyperboreea Hesperidelor, □ Dacia. □n schimb, Zamolxe devine izotopic semantic cu Crist - cu ritualul cristologic: cobor□, □ ipostaza Decebal, □ halele mărilor, sinergic cu Odin, el se constituie □ Resurecţia—Arhetipul transcenderii prin Frumuseţe (*Odin şi Poetul*).

De subliniat acum, □ finalul expunerii noastre, că profetismul eminescian se deosebeşte profund de profetismul interbelic:

a. dacă dintre discipolii lui Nae Ionescu, Emil Cioran se distinge ca adept al unei misiuni politice şi spirituale rom□eşti, □ istoria lumii, misiune caracteristică printr-o dezicere totală de tradiție şi printr-o explozie de fanatism, de frenezie şi patetism febril, care ating limitele unei agresivități disperate şi chiar amenințătoare ("O Rom□ie fanatică este o Rom□ie schimbată la față . Nu pot vedea destinul Rom□iei dec□ patetic - Rom□ia are enorm de □vățat de la Rusia (…). Noul Constantinopol să nu fie un obiect de visare politică, ci un obiectiv urmărit zi de zi, cu pasiune şi dramă (…).Nu vreau o Rom□ie logică, ordonată, aşezată şi cuminte, ci una agitată, contradictorie, furioasă şi amenințătoare"), dacă Nae Ionescu □suşi, apoi Mircea Eliade, □ continuitatea g□dirii maestrului său, mare filozof şi naționalist, profetizează o stare de imperialism cultural, imperialism spiritual al Rom□iei (deci, o dezvoltare volitivă şi agresivă - dar cel puțin, □ cazul Nae Ionescu-Mircea Eliade, avem de-a face cu □crederea nestrămutată □ fondul tradițional rom□esc),

b. Eminescu profetizează doar aparent: el afirmă, pur şi simplu, că fondul nostru tradițional este echivalent cu Arhetipul Spiritual al Lumii. □n acest caz, nu mai poate fi vorba despre o funcție agresivă, expansivă, ci de una de absorbție, exorcizare şi reconversie sopre spiritual şi mitic, a tot ce este non-spiritual (Logos degradat) şi fără semnificație mitică, □ această lume. Dacia-Hyperboreea este totuna cu Rom□ia, dacă şi numai dacă Rom□ia face efortul de a se recunoaşte □ Dacia Hyperboreică esoterică - □ care i s-a revelat lui Traian misiunea soteriologică a acestei insule sacre a lumii.

*

* *

Spune Meister Eckhart: "Omul e m□tuit □ măsura □ care □u351 si descoperă ființa proprie; dar el □suşi nu-şi poate atinge ființa proprie, □ainte de a-l cunoaşte pe Dumnezeu, izvorul oricărei Ființe".

Deci, s-ar putea ca, □ lucrarea de față, să fi r□nit a ne m□tui, □cerc□d să ne descoperim, prin intermediarul EMINESCU, ființa proprie. Dar dacă Eminescu este Christosul Neamului Nostru (şi noi credem acest lucru, cu toată tăria) - atunci, □cerc□d să ne descoperim ființa proprie, l-am descoperit, totuşi, pe El. Pe EMINESCU. Depinde,

acum, cu c□ă forță și voință am năzuit către această finalitate, de descoperire a ființei proprii, prin cunoaşterea-atingerea izvorului oricărei ființe rom□eşti : EMINESCU - LOGOS UNIC, □NTRUPAT.

SF□RŞIT

CONCLUZII: LOGOS SPECIFIC ŞI LOGOS SINTETIC

Un neam nu are poeți, ci Poetul ("duhul neamului"). Deci, □ afară de Logos-ul natural (anonimitatea sincretică a Logos-ului folcloric), poate fi identificat Logos-ul cultural: orice neam-Logos exprimat □u351 si are unica notă muzicală, specifică şi inconfundabilă. Că ea se numeşte, la noi, Eminescu-*Mioriţa*, este ceva aleatoriu. Se putea numi oricum. Fapt este că ea există şi revelaţia aceasta (pe care nu o au toate neamurile, la nivel cultural) ne face să fim rezonatori mai fideli la Logos-ul exprimat (neam-prin-limbă) dec□ multe alte neamuri. □n acest fel, toți ceilalți "poeți" nu sunt dec□ rezonatori față de Logos-ul-naţional (□t□plător numit Eminescu, după cum bine a intuit Marin Sorescu). Aşa cum unii ştiu mai bine, iar alții ştiu mai puțin bine să vorbească rom□eşte - toți rom□ii suntem mai mult sau mai puțin Eminescu - sinonim cu mioritic(□ sensul superior-spiritual: INIŢIAT □N □NVIERE SPIRITUALĂ-NEMURIRE!). Tonalitatea spunerii ritualice a *Mioriţei* şi a lui Eminescu trebuie să fie aceeaşi.

Un neam nu □seamnă indivizi, ci, esențial, □seamnă capacitatea de rezonare la nota unică, Logos-ul exprimat (Logos naţional, ca "duh al neamului"). Nu există, deci, istorie a neamului, ci numai anistorie specifică: relevanța specific național-culturală. Pentru clarificarea notei unice (Logos specific) şi pentru sporirea capacității de rezonare □tru Logos expresiv (specific: neam), nu trebuie lăsată cultura la m□a şi □dem□a oricui. Aşa cum există specialişti □ Shakespeare (care formează adevărate societăți secrete, desfăşur□d spectacolele ca pe misterii), trebuie să existe specialiştisacerdoți □tru Eminescu, şi numai aceştia să aibă dreptul de a-l sluji pe Eminescu, adică de a-l clarifica, de a-i prezerva şi spori energia Spirit, pentru pluralitatea-aşteptătoare (deci, tensionată, interesată de m□tuire) - de-Logos ca Ritual. Eminescu trebuie "spus" ritualic, rezonat cosmic - □ aşa fel □c□, oricine, de oriunde din lume, să □țeleagă "nota" unică a neamului-Eminescu. Clarificarea lui Eminescu-Logos național) echivalează cu Revelarea Logos-ului specific - □seamnă m□tuirea-recuperare a ființelor care execută Ritualul ființării □ zona expresivă a Logos-ului divin (Logos sintetic), Zonă numită: Logos (neam) rom□esc.

Logos-ul specific este o treaptă, o componentă dinamică, □ cadrul şi pentru realizarea Logos-ului sintetic (Divin), echivalent (acest Logos sintetic) cu conceptul lui Meister Eckhart, de Gottheit (Deitate).

*****

*** ***

LOGOS-UL EMINESCU

Indiferent față de istoricitate şi determinări, Logos-ul se exprimă: nici un individ, nici un grup de indivizi, de niciunde şi nicic□d, nu aleg ei Logos-ul: Logos-ul preexistă, şi el alege, el se revelează. Nimic nu este ştiut, □ sensul adevărat-suprem, dacă nu este revelat. După cum afirmă şi N. Berdiaev, Adevărul-Logos nu aparține căutării oamenilor, ci Revelației [1] : "□n ultimă instanță, Adevărul din străfundul lucrurilor este Dumnezeu, iar Dumnezeu este Adevăr (…) Adevărul nu este o realitate, nici un corolar al realului: el este □suşi sensul realului, Logos-ul sau calitatea şi valoarea lui supremă… (Adevărul) e Dumnezeu care se revelează □ cunoaştere şi □ g□dire, de□dată ce se prezintă sub □fățişarea lui spirituală".

***Mioriţa* şi Eminescu nu au fost alese, ci ne-au ales, ni s-au revelat. Şi nici un interes meschin, şi nici o inducere □ eroare, nu mai □cap: alegerea are eternitate. Dacă pierdem alegerea, pierdem Revelația, □ pierdem pe Dumnezeu-Adevărul, ne pierdem pe noi, şi nu □tru recuperare, ci □tru neant.**

E nevoie de inter-rezonare a Semnelor Poetice specifice, pentru a rezona la Semnul Poetic (Logos) sintetic. Semnul Poetic al neamului nostru nu rezonează, □că, suficient, cu Logos-ul sintetic, din moment ce Logos-ul-Eminescu nu beneficiază de □țelegerea-rezonare (prin traducere bună) □ nici o limbă (nici o altă limbă nu şi-l asimilează, ca pe o Revelație-Geniu, □ afară de limba rom□ă).

Dan Constantinescu, de exemplu, a rezonat foarte bine la Semnul Poetic-Rilke (□ izotopia Semnului Poetic german). Un Semn Poetic, e clar, se identifică dublu: cu Logos-ul-Poet şi cu Logos-ul-neam. Ceea ce, p□ă la urmă, poate deveni o echivalență de identificare (vezi Eminescu = Logos rom□esc).

Tot ceea ce, □ poezia eminesciană, nu e eminescian (altfel spus: este ratat □tru Eminescu, sun□d altfel) - nu este Semn Poetic. Neincluz□du-se □ Logos-ul specific (dat de impersonalitatea unică, Poetul), nu funcționează rom□eşte. Este ratat rom□eşte.

Orice Logos specific are ratările lui, altfel nu s-ar putea vorbi de expresie: tocmai ratările-de-Logos reprezintă expresia Logos-ului specific, ele fiind ratări □tru Logos-ul specific, ratări care s-au ratat tocmai tinz□d, intuitiv, către Logos-ul specific.

Eminescu este - prin excluderea tuturor celorlalți indivizi, poeți sau nu: □-ființarea Eminescu-Logos specific exclude-suprimă falsa multiplicitate-expresie, activ□d funcția de recuperare a Logos-ului sintetic (divin). Iată cum Logos-ul-Eminescu, tocmai prin suprimarea-excluderea noastră (□tru impersonalitate, ratare-epigonism etern), m□tuieşte. Cei inițiați-□tru-Eminescu □u351 si sacrifică ratarea-ființare ne□plinită, devenind devoți-sacerdoți ai lui Eminescu, dizolv□du-se (transgres□d) □ starea de Eminescu. (Eminescu este marele mister, □ sensul de ritual sacru, al rom□ilor).

Eminescu non-ratarea Logos-ului specific - este prin Revelație. Oamenii-indivizi nu ființează (dec□ □ falsul □țeles al cuv□tului: ei figurează, ca niște umbre proiectate pe mai mulți pereți - □ funcție de unicul obiect-cu-umbră-proiectată). Ei sunt, ca fr□turi colate ale unor g□duri Logos, ratate □ demersul de □plinire □tru Logos (la treapta de inițiere Logos specific).

Cel revelat de Logos şi, deci, anonim (uneori, paradoxal, un anonim cu nume; e vorba, deci, de anonimitatea □tru divin, recuperatoare - iar nu de banala anonimitate social-civilă), exclude, □ mod firesc (excludere acceptată de "jertfele" □seşi - de fapt, ratările ce-şi conştientizează ratarea, nu mai sunt ratări, ci revelații ale □plinirii □tru Logos-impersonalitate), orice existențe colaterale, false (demascate, ca act revelatoriu, de maximă seninătate - ca fiind false). Eminescu transformă □ existențe epigonice nu doar toți poeții, ci, □ primul r□d, sinele-său-căutător-de-sine - şi, evident, pe toți cei care ratăm-□tru-rom□eşte (dar sperăm □tru rezonarea-Logos specific-Eminescu). El şi-a asumat Responsabilitatea Logos-ului, deci şi-a asumat toate eurile-de-criză [2] , trec□d, cu Curajul Logos-ului Asumat, □ El Transcens (El Adevărat). Trec□d, cu inițiații □tru Logos, □ eternitatea (ritualică) a Logos-ului sintetic (divin), soteriologic.

*

* *

[1] Cf. N. Berdiaev, *Adevăr şi revelație*, Editura de Vest, Timişoara, 1993, pp. 23-49.

[2] -Eu - este starea de limitare expresivă a lui el/ea (vezi M. Şora, *Eu & tu & el & ea… sau dialogul generalizat*, Cartea Rom□ească, Buc., 1990): el/ea este infinitul amorf-neiritat, suficient sieşi, neutral. Eu: a) deschidere nostalgică □ fața originarului (el/ea), pentru a activa funcția de recuperare a Logos-ului, b) □chidere tematoare □tru un sine ciuntit, niciodată suficient sieşi, totdeauna marcat de starea de criză (eu-de-criză), de groaza responsabilității de a-l exprima-cuprinde pe nemărginitul el/ea; rezultă o permanentă teroare a lașității: at□ groază față de responsabilitatea expresivă, c□ şi groază față de renunțarea recuperatoare □tru divin - activarea funcției expresive a Logos-ului. Tu - este zona de fugă laşă de responsabilitate, a lui eu, un refugiu temporar, p□ă la "curajul" de a se re-dizolva □ neutralitatea el/ea.

[1] N. Crainic, *Nostalgia paradisului*, Ed. Moldova, Iaşi, 1994, p. 279: "Concepută fie mitologic, fie haric, ideea inspirației implică un plus de puteri adăugate geniului, o depăşire a omenescului, o dilatare a viziunii ca să poată considera obiectul concret şi limitat al artei □ lumina nemărginită a veşniciei"

[2] Cf. M. Eminescu (din Ion Negoițescu, *Istoria literaturii rom e*, Ed. Minerva, Buc., 1991, p. 109): "Natura poporului, instinctele şi □clinațiile lui moştenite, geniul lui, care adesea neconştient urmăreşte o idee, pe c□d țese la războiul vremii, acestea să fie determinante □ viața unui stat (…)".

[3] Cf E. Todoran, *M. Eminescu - epopeea rom ă*, Junimea, Iaşi, 1981, p. 161, despre ce zice Schelling: "Nu datorită istoriei poporul □u351 si primeşte mitologia, ci dimpotrivă, mitologia □ determină istoria sa, sau mai bine zis, ea nu o determină, ci □ constituie destinul, care i-a fost hărăzit dintru □ceput". □n viziunea noastră, pentru accentuarea aspectului teleologic al ființării, am schimba cuv□tul mit cu acela de Spirit-Logos Suprem.

[4] Cf. Mircea Vulcănescu, *Dimensiunea rom ească a existenței*, Ed. Fundației Culturale Rom□e, Buc., 1991, p. 85.

[5] Nae Ionescu, *Roza V turilor*, Ed. Hyperion, Chişinău, 1993, p. 143.

[6] V. Lovinescu, *Creangă şi creanga de aur*, Cartea Rom□ească, buc., 1989, p. 313.

[7] Mircea Eliade, *Profetism rom esc*, vol. II (art. *Rom ia eternitate*), Ed. Roza V□turilor, Buc., 190, p. 127.

* Notă: subliniem, □ mod special, că □țelegem prin ocultism - tradiționalism originar (□ linia semantică deschisă de Ren□par Gu□on, □ Europa Sec. XX, şi de V. Lovinescu, □ Rom□ia sec. XX).

[8] Cf. I. Negoițescu, *Istoria literaturii rom e*, Minerva, Buc., 1991, p. 109: "Proza publicistică a lui Eminescu (…) o proză □pătimită, palpitantă, fiindcă e oarbă de patimă şi clară □ ideologia ei".

Trebuie să remarcăm, □ completarea celor spuse de I. Negoițescu (şi, oarecum, contrazic□d afirmația acestuia despre proza lui Eminescu: "e oarbă de patimă"), erudiția publicistică a lui Eminescu, scrihia (uneori), dezvoltată □ folosul credibilității argumentației.

[9] M. Eminescu, *Publicistică (Referiri istorice şi istoriografice*), Cartea Moldovenească, Chişinău, 1990, p. 14.

[10] V. Lovinescu, *Creangă şi creanga de aur*, Dacia Felix, nume pe care Traian □ dă doar Arabiei oculte: trimite la Insulele Fericiților, ținuturi ale negrilor, adică centre oculte spirituale.

[11] Emil Cioran, *Schimbarea la față a Rom iei*, Humanitas, Buc., 1993.

[12] V. Lovinescu, *Dacia hiperboreană*, Ed. Rosmarin, Buc., 1994.

[13] Adrian Bucurescu, *Stejarul*, *Mitologie rom eas*că, □ rev. *Strict secret*, nr. 221, 19-25 iulie 1994.

[14] -Cf. N.Georgescu, *Cercul str t*, Ed. Floarea albastră, 1995, p. 116.

[15] P. Caraman, *Păm t şi ap*ă (contribuție etnologică la studiul simbolicei eminesciene), Iaşi, 1984

BIBLIOGRAFIE

Motto: " ***- Dar atunci, am spus, la ce foloseşte să ascunzi cărți, dacă de la cărțile obişnuite se ajunge la cele tainice?***

- n decursul veacurilor nu foloseşte la nimic. Dar decursul anilor şi al zilelor foloseşte la ceva (...)

- Şi deci o bibliotecă nu este un instrument care să răsp dească adevărul, ci ca să-i t zie ieşirea la iveală?

- Nu totdeauna şi nu neapărat (...)"

(Umberto Eco, *Numele trandafirului*)

A. TEXTE EMINESCIENE

1. M. Eminescu - *Poezii - Proză literară*, vol. I-II (ediție □grijită de Petru Creția), CR, Buc., 1978

2. M. Eminescu - *Opere* (ediție critică □grijită de Perpessicius), Ed. Saeculum I.O., Ed. Gemina, Buc., 1994.

3. M. Eminescu - *Poezii*, vol. I-III (ediție critică de D. Murăraşu), Buc., Minerva, 1970-1972.

4. M. Eminescu - *Despre cultură şi artă* (ediție □grijită de D. Irimia), Junimea, Iaşi, 1970.

5. M. Eminescu - *Publicistică - referiri istorice şi istoriografice* (text reprodus după Eminescu: *Sens, timp şi devenire istorică*, Iaşi Univ. "Al. I. Cuza, 1988") - vol. □grijit de Gh. Buzatu, St. Lemny şi I. Saizu, Chişinău, Cartea moldovenească, 1990.

6. M. Eminescu - *Scrieri pedagogice* (studiul *Cultură şi ştiință*), Junimea, Iaşi, 1977.

B. INTERPRETĂRI ALE LIMBAJULUI ŞI SPIRITULUI POETIC EMINESCIAN

1. Amita Bhose, *Eminescu şi India*, Junimea, Iaşi, 1978.

2. Ioana Bot, *Eminescu şi lirica rom eas*că *de azi*, Dacia, Cluj, 1990.

3. Gh. Bulgăr, *De la cuv t la metaforă variantele liricii eminesciene*, Junimea,

Iaşi, 1975.
4. G. Bogdan-Duică, *Eminescu - studii şi articole*, Junimea, Iaşi, 1981.
5. D. Caracostea, *Studii eminesciene*, Minerva, Buc., 1975.
6. P. Caraman, *Păm t şi apă (contribuţie etnologică la studiul simbolicei eminesciene),* Junimea, Iaşi, 1984.
7. P. Constantinescu, *O catedră Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1987.
8. Rosa del Conte, *Eminescu sau despre Absolut*, Dacia, Cluj, 1990.
9. G. Călinescu, *Opera lui M. Eminescu*, Minerva, Buc., 1985.
***Avatarii faraonului Tla*, Junimea, Iaşi, 1979.**
10. M. Dragomirescu, *Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1976.
11. Zoe Dumitrescu-Buşulenga, *Eminescu -Cultură şi creaţie*, Eminescu, Buc., 1976.
12. L. Galdi, *Stilul poetic al lui Eminescu*, EA, Buc., 1964.
13. Alain Guillermou, *Geneza interioară a poeziilor lui Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1977.
14. M. Eliade, *Despre Eminescu şi Haşdeu*, Junimea, Iaşi, 1987.
15. V.Gherasim, Mihai Eminescu, Junimea, Iaşi, 1977.
16. N.Georgescu, *A doua viaţă a lui Eminescu,* Europa Nova, Buc., 1994.
17. D. Irimia, *Limbajul poetic eminescian*, Junimea, Iaşi, 1979.
18. I.D. Marin, *Eminescu la Ipoteşti*, Junimea, Iaşi, 1977.
19. C. Noica şi E. Cioran, *Eminescu - Opera esenţială*, Ed. Oltenia-Dionysos, Craiova, 1991.
20. E. Papu, *Poezia lui Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1979.
21. Perpessicius, *Eminesciana*, Junimea, 1983.
22. Ioana Em. Petrescu, *Eminescu - modele cosmogonice şi viziune poetică*, Minerva, Buc. 1978.
23. Gr. Scorpan, *M. Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1977.
24. Vl. Streinu, *Pagini de critică literară*, Minerva, Buc. 1974.
25. E. Todoran, *M. Eminescu - Epopea naţională*, Junimea, Iaşi, 1981.
26. G. I. Tohăneanu, *Expresia artistică eminesciană*, Facla, Timişoara, 1975.
27. T. Vianu, *Poezia lui Eminescu*, CR, Buc. 1930.
28. * *Caietele Eminescu* (Studii, articole, note, documente, iconografie şi bibliografie prezentate de Marin Bucur) - Eminescu, Buc., 1972-1989.**
29. * *Dicţionarul limbii poetice a lui Eminescu* (sub redacția lui T. Vianu), Buc., 1968.**
30. * *Eminescu după Eminescu* (volum □grijit de Dim. Păcurariu), Junimea, Iaşi, 1978.**
31. * *Mihai Eminescu critica italiană*, Junimea, Iaşi, 1977.**

C. BIBLIOGRAFIE TEORETICĂ

I. STILISTICĂ, POETICĂ, LINGVISTICĂ, ESTETICĂ (selecție)

1. **Damaso Alonso, *Poezie spaniolă*, Univers, Buc., 1977.**
2. ***Arte poetice - Antichitatea* (Platon, Aristotel, Horațiu, Dionis din Halicarnas, Quintilian, Plutarh), Univers, Buc., 1970.**
3. **D'Arco Silvio Avalle, *Modele semiologice "Commedia" lui Dante*, Univers, Buc., 1979.**
4. **Ch. Bally, *Tra de stylistique fran aise, Heidelberg, 1905.***
5. ***N. Balotă, Arte poetice ale sec. XX, MInerva, Buc., 1976.***
6. ***N. Baltag, Polemos, CR, Buc., 1978.***
7. ***R. Barilli, Poetică şi retorică, Univers, Buc., 1975.***
8. ***R. Barthes, Romanul scriiturii (Antologie), Univers, Buc., 1987.***
9. ***S. Battaglia, Mitografia personajului, Univers, Buc., 1976.***
10. ***H. Bădescu, Meşterul Manole sau Imanenţa tragicului, CR, Buc., 1986.***
11. ***M. Blanchot, Spaţiul literar, Univers, Buc., 1980.***
12. ***O. B□lea, Poetică folclorică, Univers, Buc., 1979.***
13. ***C. Brandi, Teoria generală a criticii, Univers, Buc., 1985.***
14. ***C. Bouso□, Teoria expresiei poetice, Univers, Buc., 1975.***
15. ***M. Carpov, Introducere la semiologia literaturii, Univers, Buc., 1978.***
16. ***L. Cioc□lie - Realism şi devenire poetică, Facla, Timişoara, 1974.***
17. ***J. Cohen, Structure du langage po ique, Paris, Flammarion, 1966.***
18. ***I. Coteanu, Stilistica funcţională a limbii rom e, EA-RSR, Buc., 1973.***
19. ***G. Debenedetti, Poezia italiană din secolul XX, Univers, Buc., 1986.***
20. ***W. Dilthey, Trăire şi poezie, Univers, Buc., 1975.***
21. ***E. Dorcescu, Metafora poetică, CR, Buc., 1975.***
22. ***M. Dragomirescu, Scrieri critice şi estetice, EL, Buc., 1969.***
23. ***M. Dufrenne, Fenomenologia experienţei estetice, Meridiane, Buc., 1976.***
24. ***W. Empson, Şapte tipuri de ambiguitate, Univers, Buc., 1981.***
25. ***I. Evseev, Semantica verbului, Facla, Buc., 1974.***
26. ***V. Florescu, Retorica şi neoretorica, EA-RSR, Buc., 1973.***
27. ***P. Fontanier, Figurile limbajului, Univers, Buc., 1977.***
28. ***I. Funeriu, Versificaţia rom ească, Facla, Timişoara, 1980.***
29. ***G. Genette, Figuri, Univers, Buc., 1978.***
30. ***Sergiu Al.-George, Limbă şi g dire cultura indiană, Bibliotheca Orientalis, Buc., 1976.***
31. ***P.N. Gorcea, Nesomnul capodoperelor, CR, Buc., 1977.***

32. A.J. Greimas, Despre sens, Univers, Buc., 1975.
33. D. Grigorescu, Direcţii poezia secolului XX, Eminescu, Buc., 1975.
34. T. Herseni, Literatură şi civilizaţie, Univers, Buc., 1976.
35. J. Hrabak, Introducere teoria versificaţiei, Univers, Buc., 1983.
36. R. Ingarden, Essais de linguistique g ale, Paris, 1963.
37. I. Iordan, Stilistica limbii rom e, ES, Buc., 1975.
38. Istoria lingvisticii rom eşti (coordonator I. Iordan), ESE, Buc., 1978.
39. R. Jakobson, Essais de linguistique g ale, Paris, 1963.
40. H.R. Jauss, Experienţă estetică şi hermeneutică literară, Univers, Buc., 1983.
41. W. Kayser, Opera literară, Univers, Buc., 1979.
42. W. Krauss, Opera şi Cuv tul, Univers, Buc., 1976.
43. M. Krieger, Teoria criticii, Univers, Buc., 1982.
44. C. L□i-Strauss, Antropologia structurală, EP, Buc., 1978.
45. G. Liiceanu, Tragicul - o fenomenologie a limitei şi depăşirii, Univers, Buc., 1975.
46. E. Manu, Arta poetică la rom i, Ion Creangă, Buc., 1979.
47. I. Maxim, Orfeu - bucuria cunoaşterii, Univers, Buc., 1976.
48. E. Mihăilă, Receptarea poetică, Eminescu, Buc., 1980.
49. E. Moutsopoulos, Categoriile estetice, Univers, Buc., 1976.
50. R. Munteanu, Clasicism şi baroc cultura europeană a sec. al XVII-lea, Univers, Buc., 1985.
51. M. Muthu, Literatura rom ească şi spiritul sud-est european, Minerva, Buc., 1976.
52. I. Negoițescu, Analiză şi sinteze, Albatros, Buc., 1976.
53. E. Papu, Evoluţia şi formele genului liric, Albatros, Buc., 1972.
54. L. Pareyson, Estetica - teoria formativităţii, Univers, Buc., 1977.
55. T. Pavel, Mirajul lingvistic, Univers, Buc., 1993.
56. J. Piaget, N. Chomsky, Teorii ale limbajului - Teorii ale văţăturii, EP, Buc., 1988.
57. ***, Poetica americană - orientări actuale, Dacia, Cluj, 1981.
58. ***, Poetică şi stilistică - orientări moderne (prolegomene şi antologie de M. Nasta şi S. Alexandrescu), Univers, Buc., 1972.
59. ***, Poetică, estetică, sociologie, Univers, Buc., 1979.
60. G. Poulet, Metamorfozele cercului, Univers, Buc., 1987.
61. S. Puşcariu, Limba rom ă, Minerva, Buc., 1976.
62. ***, Pentru o teorie a textului, Univers, Buc., 1980.
63. J.P. Richard, Literatură şi senzaţie, Univers, Buc., 1980.
64. F. de Sanctis, Studii critice, Univers, Buc., 1982.
65. C. Segre, Istorie - cultură - critică, Univers, Buc., 1986.
66. ***, Sistemele limbii, EA-RSR, Buc., 1970.
67. E. Speranția, Iniţiere poetică, Albatros, Buc., 1972.
68. ***, Structuri tematice şi retorico-stilistice romantismul rom esc (sub □grijirea lui P. Cornea), EA-RSR, 1976.
69. G.M. Tagliabue, Estetica contemporană, Meridiane, Buc., 1976.
70. W. Tatarkiewicz, Istoria esteticii, Meridiane, Buc., 1978.
71. Ph. van Tieghem, Marile doctrine literare Franţa, Univers, Buc., 1972.
72. Tz. Todorov, Po tique, □ vol. "Qu'est-ce que le structuralisme", Paris, Edition du Seuil, 1968, pp. 97-176.
Introducere literatura fantastică, Univers, Buc., 1973.
73. I. Toboşaru, Principii generale de estetică, Dacia, Cluj, 1978.
74. P. Val□y, Poezii. Dialoguri. Poetică şi estetică., Univers, Buc., 1988.
75. J. Volkelt, Estetica tragicului, Univers, Buc., 1978.
76. M. Bahtin, Probleme de literatură şi estetică, Univers, Buc., 1982.
77. T. Vianu, G direa estetică, Minerva, Buc., 1986.
78. K. Vossler, Din lumea romanică, Univers, Buc., 1986.
79. P. Zumthor, ncercare de poetică medievală, Univers, Buc., 1983.
II. ISTORIA CULTURII. FILOZOFIE. MITOGRAFIE. MITOLOGIE. RELIGIE. ISTORIE. OCULTISM (selecție)
1. Alexandrian, Istoria filozofiei oculte, Humanitas, Buc., 1994.
2. Dante Alighieri, Divina comedie, Minerva, Buc., 1982.
3. ***, Antologie de filosofie rom ească, Minerva, Buc., 1988.
4. Aristotel, Etica nicomahică, ESE, Buc., 1988.
5. E. Auerbach, Mimesis - reprezentarea realităţii literatura occidentală, ELU, Buc., 1967.
6. Augustin - De dialectica, Humanitas, Buc., 1991.
7. G. Bachelard, Dialectica spiritului ştiinţific modern, ESE, Buc., 1986.
8. Alice A. Bailey, De la intelect la intuiţie, Ed. Ram, Aninoasa-Gorj.
9. E. Battisti, Antirenaşterea, Meridiane, Buc., 1982.
10. N. Berdiaev, Adevăr şi revelaţie, Ed. de Vest, Timişoara, 1993.
11. ***, Bhagavad-gita, Informația - documente spirituale, Buc., 1992.
12. P. Botezatu, Interogaţii (convorbiri asupra spiritului contemporan), Junimea, Iaşi, 1978.
13. L. Blaga, Opere (vol. I-XI), Minerva, Buc., (1974-1988).

Fiinţa istorică, Dacia, Cluj, 1977.
*14. ***, Biblia, Institutul biblic şi de misiune al Bisericii Ortodoxe Rom□e, Buc., 1944.*
15. J.L. Borges, Cartea de nisip, Univers, Buc., 1983.
16. A. Boboc, Filosofia contemporană, EDP, Buc., 1980.
17. F. Buffi□e, Miturile lui Homer şi g direa antică, Univers, Buc., 1987.
18. J. Burckhardt, Cultura renaşterii Italia, EL, Buc., 1969.
19. O. B□lea, Istoria folcloristicii rom eşti, Ed. Enciclopedică Rom□a, Buc., 1974.
20. M. Bucă şi I. Evseev, Probleme de semasiologie, Facla, Timişoara, 1976.
21. K. Čapek, n captivitatea cuvintelor, Univers, Buc., 1982.
*22. ***, Cartea egipteană a morţilor, Sophia, Arad, 1993.*
*23. ***, Cartea tibetană amorţilor, Moldova, Iaşi, 1992.*
24. J.M. Casal, Civilizaţia Indusului şi enigmele ei, Meridiane, Buc., 1978.
25. F. Chamoux, Civilizaţia elenistică, Meridiane, Buc., 1985.
26. E. Cioran, Schimbarea la faţă a Rom iei, Humanitas, Buc., 1993.
Pe culmile disperării, Humanitas, Buc., 1990.
Lacrimi şi sfinţi, Humanitas, Buc., 1991.
Silogismele amărăciunii, Humanitas, Buc., 1992.
27. P. Comarnescu, Kalokagathon, Eminescu, Buc., 1985.
28. R. Comănescu, E.M. Dobrescu, Istoria franc-masoneriei, Tepus, 1992.
29. M. Coman, Izvoare mitice, CR, Buc., 1980.
Sora Soarelui, Albatros, Buc., 1983.
30. N. Crainic, Nostalgia paradisului, Moldova, Iaşi, 1994.
31. F. de Coulange, Cetatea antică, Meridiane, Buc., 1985.
32. I.P. Culianu, Eros şi Magie Renaştere, Nemira, Buc., 1994.
Călătorii lumea de dincolo, Nemira, Buc., 1994.
*33. ***, Despre frumos şi artă - tradiţiile g dirii estetice rom eşti, Minerva, Buc., 1984.*
*34. ***, Dicţionar de filozofie, EP, Buc., 1978.*
*35. ***, De la Apollo la Faust (antologie de V.E. Maşek), Meridiane, Buc., 1978.*
36. D.C. Dulcan, Inteligenţa materiei, Teora, Buc., 1992.
37. A. Dumitriu, Culturi eleate şi culturi heracleitice, CR, Buc., 1987.
38. G. Durand, Structurile antropologice ale imaginaruluii, Univers, Buc., 1977.
39. M. Eliade, Tra d'histoire des Religions, Gallimard, 1970.
Aspecte ale mitului, Univers, Buc., 1978.
Istoria credinţelor şi ideilor religioase, ES, Buc., 1991.
Sacrul şi profanul, Humanitas, Buc., 1992.
Alchimia asiatică, Humanitas, Buc., 1991.
Cosmologie şi alchimie babiloniană, Moldova, Iaşi, 1991.
Profetism rom esc, Roza V□turilor, Buc., 1990.
Eseuri, ES, Buc., 1991.
40. R. Enescu, Ab urbe condita (eseuri despre valoarea omului şi umanismul valorilor), Facla, Timişoara, 1985.
41. P. Evdochimov, Arta icoanei (o teologie a frumuseţii), Meridiane, Buc., 1993.
*42. ***, Filosofia greacă p ă la Platon, ESE, Buc., 1979.*
43. A.M. Frenkian, Scrieri filosofice, ESE, Buc., 1988.
44. Leo Frobenius, Paideuma, Meridiane, Buc., 1985.
45. J.G. Frazer, Creanga de aur, Minerva, Buc., 1980.
*46. ***, G direa Evului Mediu, Minerva, Buc., 1984.*
47. R. Gu□on, Criza lumii moderne, Humanitas, Buc., 1993.
Regele lumii, Rozmarin, 1994.
48. J. Guittou, Dumnezeu şi ştiinţa, Harisma, Buc., 1992.
49. B.P. Haşdeu, Sic cogito, Moldova, Chişinău, 1991.
50. M. Heidegger, Repere pe drumul g dirii, EP, Buc., 1988.
51. Hegel, Despre artă şi poezie, Minerva, Buc., 1979.
52. Hesiod - Orfeu, Poeme, Minerva, Buc., 1987.
53. Homer, Iliada, Univers, Buc., 1985.
Odiseea, Univers, Buc., 1979.
54. Hadrian Daicoviciu, Dacii, Minerva, Buc., 1969.
55. S. Hutin, Societăţile secrete, Ed. de Vest, Timişoara, 1991.
*56. ***, Iluminismul, Albatros, Buc., 1971.*
57. A. Inoan, Cartea ştiinţelor oculte, Colecţia "a 13-a zodie", Buc., 1992-1993.
58. N. Ionescu, Roza v turilor, Hyperion, Chişinău, 1993.
Prelegeri de filosofia religiilor, Apostrof, Cluj, 1993.
Curs de logică şi Curs de istorie a logicii, Humanitas, Buc., 1993.
Suferinţa rasei albe, Timpul, Iaşi, 1994.
59. N. Iorga, Istoria rom ilor, ESE, Buc., 1988.
60. E. Ionescu, Teatru, Minerva, Buc., 1970.
*61. ***, Istoria filozofiei rom eşti, EA-RSR, Buc., 1972 (1985).*
62. I. Kant, Prolegomene, ESE, Buc., 1987.
63. V. Kernbach, Dicţionar de mitologie generală, Albatros, Buc., 1983.
Mituri esenţiale, ESE, Buc., 1978.
64. L. Kolakovski, Religia, Humanitas, Buc., 1993.
65. N.A. Kun, Legendele şi miturile Greciei antice, ES, Buc., 1962.

66. Lao Tse, Tao Teking. Cărarea şi Virtutea.
67. V. Lazarev, Originile Renaşterii italiene, Meridiane, Buc., 1984.
68. V. Lovinescu, Creangă şi creanga de aur, CR, Buc., 1989.
Dacia hiperboreană, Rozmarin, Buc., 1994.
Incantaţia s gelui, Institutul european, Iaşi, 1993.
Interpretarea ezoterică a unor basme şi balade rom eşti, CR,
Buc.,1993.
Jurnal alchimic, Institutul european, Iaşi, 1994.
69. P.L. Landsberg, Eseu despre experienţa morţii, Humanitas, Buc., 1992.
70. E. Lönnrot, Kalevala, Minerva, Buc., 1968.
71. V. Lossky, Teologia mistică a Bisericii de Răsărit, Anastasia, Buc., 1993.
Introducere teologia ortodoxă, Ed. Enciclopedică, Buc., 1993.
72. Mioara Călușiță-Alecu, Zalmoxis, Ed. Gemenii SRL, Buc.,1993.
73. P. Mackendrick, Pietrele dacilor vorbesc, ESE, Buc., 1978.
74. ***, Mituri şi legende vechi germanice, Minerva, Buc., 1977.
75. ***, Materia, spaţiul, timpul - istoria filosofiei, Minerva, Buc., 1982.
76. R. Munteanu, Cultura europeană epoca luminilor, Minerva, Buc., 1981.
77. S. Marcus, Provocarea ştiinţei, EP, Buc., 1988.
Timpul, Albatros, Buc., 1985.
78. I. Negoițescu, Istoria literaturii rom e, Minerva, Buc., 1991.
79. Şt. Nenițescu, Istoria artei, ca filosofie a istoriei, ESE, Buc., 1985.
80. G. Nițu, Elemente mitologice creaţia populară rom ească, Albatros, Buc.,
1988.
81. C. Noica, Cuv t preună despre rostirea rom ească, Eminescu, Buc.,
1987.
Trei introduceri la devenirea fiinţei, Univers, Buc., 1984.
Sentimentul rom esc al fiinţei, Eminescu, Buc., 1978.
82. R. Otto, Mistica Orientului şi mistica Occidentului, Septentrion, Iaşi, 1983.
83. C. Petrescu, Doctrina substanţei, ESE, Buc., 1988.
84. Platon, Opere (I-VI), ESE, Buc., 1975-1988.
85. H.F. Plett, Ştiinţa textului şi analiza de text, Univers, Buc., 1983.
86. A. Popescu-Bălceşti, Enigma vieţii şi a morţii, Larry-Cart SRL, 1993.
87. M. Qu□ot, Icoana - fereastră spre absolut, Eminescu, Buc., 1993.
88. E. Renan, Viaţa lui Isus, Crater, Buc., 1990.
89. C. Sagan, Creierul lui Broca, EP, Buc., 1989.
90. F. Schuon, Despre unitatea transcendentală a religiilor, Humanitas, Buc., 1994.
91. E. Schur□, Marii iniţiaţi, Lotus, Buc., 1993.
92. W. Shakespeare, Opere complete, Univers, Buc., 1978-1990.
93. Spinoza, Etica, ESE, Buc., 1981.
94. G. Steiner, După Babel, Univers, Buc., 1983.
95. R. Steiner, Ştiinţa spirituală, Rustiania, Timişoara.
Creştinismul ca fapt mistic şi misterele Antichităţii, Humanitas, Buc.,
1993.
Filozofia libertății, Princeps, Iaşi, 1993.
96. ***, Marii g ditori şi filosofi francezi ai veacului al XIX-lea, Minerva, Buc.,
1989.
97. M. Şora, Eu & tu & el & ea … sau dialogul generalizat, CR, Buc., 1990.
98. R.D. Tagpa, Milarepa, marele yoghin tibetan, Impact, Buc., 1991.
99. ***, Tăbliţele de argilă - scrieri din Orientul Antic, Minerva, Buc., 1981.
100. Tratat de lingvistică generală, EA-RSR, Buc., 1972.
101. ***, Teme hegeliene, Dacia, Cluj, 1982.
102. P. Țuțea, Omul - tratat de antropologie creştină, Timpul, 1992.
103. M. de Unamuno, Agonia creştinismului, Institutul European, Iaşi, 1993.
104. ***, Valori umaniste g direa rom ească, Minerva, Buc., 1988.
105. T. Vianu, Studii de filozofie a culturii, Eminescu, Buc., 1982.
106. M. Vulcănescu, Logos şi Eros, Paidea, Buc., 1991.
Dimensiunea rom ească a existenţei, Ed. Fundației Culturale
Rom□e, Buc., 1991.
107. R. Vulcănescu, Mitologia rom ă, EA-RSR, Buc., 1985.
108. A. Vauchez, Spiritualitatea Evului Mediu occidental, Meridiane, Buc., 1994.
109. G. Vico, Ştiinţa nouă, Univers, Buc., 1972

PRELIMINARII

a-Cuv t către cititor: Despre singurul furt binecuv tat de Dumnezeu…

Această carte, ce-o ai sub ochi, cititorule - nu vrea să ți-l fure pe Marele Vrăjitor, care te-a introdus, pe c□d tu erai copil, □ minunatul castel al Magiei Albe a R□ului: R□SUL DEMIURGIC - indus, magic, de entitatea spirituală cu numele ION CREANGĂ.

Şi cel care scrie aceste r□duri n-a făcut excepție de la Cultul Marelui Vrăjitor - căci era şi este (subsemnatul) un om oarecare, deci normal: a r□ - a r□ cu lacrimi de rouă şi cu inimă bună, căci şi el a fost copil, odată…Ar fi o crimă morală incalificabilă să ne negăm, prin uitare ț□noasă, singura stare existențială BUNĂ, din punct de vedere spiritual: COPILĂRIA.

Şi atunci, de ce să se scrie o carte despre cum am r□ noi, c□dva - purificator, cathartic? Cumva, oare, pentru a ne explica R□ul? Ar fi o impietate şi o stupizenie: R□ul curat, ca şi Pl□sul curat, au origine divină şi, deci, sunt INEXPLICABILE. Şi trebuie să fie

şi să răm□ă, deci, intangibile.
Nu. Această carte s-a ivit din cu totul alte motive, a căror urgență trebuie să fie dezvăluită, cititorule(eventual…), □că de la bun □ceput:
1- dacă tot am avut grația acestui moment de intimitate cu Dumnezeu, prin R□SUL CURAT - de ce n-am consolida, acest R□, □tr-o construcție eternă, □tr-o constelație miraculoasă şi superbă? De ce n-am tenta, □ mod prometeic, să cobor□, din ceruri pe păm□t, pe verticala unei nesmintite coloane de Templu Cosmic, umbrele divine care se agitau, □ spatele cortinei cereşti, pe c□d noi, oamenii, pe Păm□t - R□DEAM? Să facem o potecă statornică, bătătorită, □tre comorile cereşti, oculte - şi proiecțiile lor păm□teşti, vădite ca sentimente, concepte etc.? Haideți să ne cucerim dreptul de a accede la rădăcina cerească a R□ului - la Arheii R ului Demiurgic!
2- Prima tentativă de a "fura" Arheii R□ului din Cer a □drăznit-o, □ legătură cu opera lui Ion Creangă - VASILE LOVINESCU. Un spirit de mare □ălțime, un INIȚIAT [1] □țelept, □ fața căruia, cel care scrie această carte se □chină, cu pioşenie şi sentiment de culpabilitate spirituală: □u351 si recunoaşte lenea, stăruitoarea lene spirituală… Dar, ori că n-a avut vreme (căci moartea l-a răpit, regretabil de degrabă, de pe fața scrisă cu hieroglife a Păm□tului), ori din alte considerente care, p□ă la acest ceas, ne-au rămas necunoscute - V. Lovinescu n-a apucat "să fure" dec□ o parte din Arhei: cei care privesc basmele şi o parte din snoavele lui Ion Creangă. Despre Amintiri din copilărie, vorba luminatului cărturar Miron Costin, "numai amelița □tr-un loc" (de fapt, "□u351 si face v□t şi curaj" □ c□eva locuri, □ c□eva din cărțile sale - dar niciodată nu apucă să-şi ia zborul, cu toată amploarea necesară, pentru a □frunta rigorile paznicilor cereşti. E un motiv care l-a decis pe umilul scrib al acestei cărți, aici de față - să □drăznească a duce munca □cepută, cu os□die şi nobilă distincție spirituală, de către V. Lovinescu – un pas mai departe. E o moştenire (indirectă [2]) de muncă, de care oricine trebuie să se simtă profund onorat. Dar, trebuie mărturisit cu □fr□gere de cuget - o astfel de moştenire, de rigoare maximă şi amețitoare spiritualitate - obligă, p□ă la copleşire. Cel ce scrie această carte e conştient că, □ lupta dublă, cu Arheii R□ului, care nu se lasă furați, ca nişte simple găini domestice - şi cu moştenirea de acțiune magică a unui □alt inițiat - oric□d poate fi □fr□t şi dat pierzării. Dar a lăsa iarăşi, nescrise şi nedescifrate (măcar □ intenție) hieroglife ale OMULUI şi ale NEAMULUI ROM□NESC - "iaste inimii durere"… "Biruit-au g□dul să mă apucu de această trudă" - chiar dacă, pentru mulți, ea va apărea ca zadarnică şi nu de seamă.
3- Vor spune mulți: "Acest scrib e nebun! De ce s-ar fi apucat Ion Creangă să cifreze, □ Amintiri din copilărie, c□d toate curg aşa de frumos! □n Poveşti - treacămeargă - dar □ Amintiri? Tocmai □ Amintiri, unde ne recunoaştem şi noi, fiecare, □ această curgere a ipostazelor Omului?"
Nu "s-a apucat" - ci asta era menirea vieții lui Ion Creangă: să Păzească Tradiția, prin obiectele şi mijloacele ei primordiale: simbolurile. Şi atunci, cum credeți că s-ar fi lăsat vreodată Ion Creangă, măcar o clipă, de obsesia menirii sale? Se lasă t□plarul de lemn, şi uită de esențele lemnului şi de uneltele muncii □bl□zirii Locaşului Focului - şi vorbeşte altfel dec□, preponderent, cu termeni negustoreşti - negustorul, sau cu termeni agrari - agricultoruil? O mai sacaldă ei, s-o dea pe"domneşte" - dar tot la "obsesia"-meseria-misiunea lor de bază se □torc, pentru ea au şi fost făcuți!!! Nu, repede: "acesta e nebun". Voi n-ați judeca suficient de logic, şi ați fi pripiți, dac-ați afirma, degrabă, că "aceasta este nebun", pentru ce? Pentru că vă continuă dezvăluirea, cu puterile lui - a forțelor pe care era poruncit ("pus sub blestem", precum Orbul Costandin al lui Sadoveanu, din Hanu Ancuței - Orbul cel juruit de bacii bătr i să spună, □ainte de toate, Verbul de Foc al Mioriței!) "povestaşul"Creangă, să le păstreze, pentru a nu dispărea (neantul-uitare) - umanitatea!!! Ion Creangă NU POATE să spună altfel de lucruri, dec□ ESENȚIALE!!! El şi Aminul-Eminescu - această funcție o au; iar Aminul-Eminescu, □ calitatea sa de şef al lojei inițiatice Tradiție (precum vom demonstra mai jos, cu ajutorul prețios al lui V.Lovinescu), are voie să şi spună-pronunțe clar-exoteric, acest adevăr - şi o spune, atunci c□d mărturiseşte funcția de Candelă a Lumii, pe care o are Neamul Rom□ilor. Da, tocmai □ Amintiri - căci viaţa simbolurilor, dacă nu vă e cu supărare - tocmai copilărie funcționează de minune - de credem □ Făt Frumos şi □ Moş Crăciun - iar, apoi, uităm şi ucidem □ noi Făt-Frumosul şi Crăciunul… Adică, luați de valul mercantilismului-"realismului"(fals) al lumii acesteia - uităm-ucidem cea mai profundă parte a Ființei Noastre - cea cosmico-divină, prin care am putea să ne □părtăşim cu Dumnezeu…Şi e bine că vă mai recunoaşteți □ această curgere - da, e tare bine!… - numai că trebuie să re□văţăm ce curge, de fapt… - □ viața noastră - şi ce este, cu-adevărat, viața noastră, ca existență/prezență cosmico-divină…
Noi, scribul acestei scrieri de față, considerăm că nimic din ce se □cearcă pentru re-□păcarea omului cu Dumnezeu - nu este zadarnic ori demn de dispreț. Şi vom căuta, □ cititori, forțe complice pentru această intreprindere, □ fond, profund religioasă şi creştină.
Iată, cititorule, că, de fapt, st□d □ fața paginilor acestei cărți, eşti, fără să ştii, complice la un furt. Dar ce furt! Nu-i de colea: un furt din "ograda solară" a lui Dumnezeu - ori din Grădina cu Mere de Aur a Hesperidelor…Te vei □cumeta, oare, cititorule, să devii "răufăcător", dimpreună cu scriitorul? Adică, mai exact, eşti, oare, pregătit sufleteşte pentru cea mai grozavă spargere din cosmos: aceea a Porților Infernului Ignoranței?!
Astfel de "răufăcători" nu sunt condamnați la chinurile veşnice ale Gheenei (care, de fapt, e Mama Geea, a tuturor oamenilor, din Adam purceşi) - ci, dimpotrivă, trăiesc sub veşnica binecuv□tare divină. Căci Dumnezeu se bucură să fie bine căutat şi corect găsit

de către om - Omul, pe care de-o istorie □treagă □ aşteaptă să revină □ Paradis. Dumnezeu aşteaptă MAXIMA FERICIRE de a fi jefuit conştient de ceea ce a dăruit inconştienţei lui Adam Protogonos. Şi inconştiența a ocultat darul. Omul uită, mereu şi tragic, că este, mereu, ne□trerupt, □ Paradis! Nu poate fi DEC□T □ Paradis: "-Crezi, oare, că □t□ul Adam a izbutit, □ Paradis, să distrugă măcar o singură floare, măcar un singur fie de iarbă?(…) Crezi, oare, că divinitaea ar putea să creeze un spațiu care să nu fie Paradisul? Crezi, oare, că prăbuşirea constă altceva dec a ignora tocmai faptul că ne aflăm Paradis?"(s.n.) – □treabă, retoric, genialul orb J.L. Borges, prin gura lui Paracelsus [3] .
□ndrăzneşte, cititorule, cutează, muritorule: ia-ți sculele de Meseriaş al Marelui Furt de Tine □nsuți, de propria-ți Nemurire (ia-ți forțele numite: suflet, spirit, credință, inteligență, intuiție, imaginație, clarviziune, bună-credință etc.) – şi hai să purcedem la Sf□ta Lucrare a RĂPIRII SINELUI TĂU DIVIN!
***
b- Kali Yuga. Pericolul prin "ştiințe" /vs/ şansa soteriologică prin ŞTIINŢĂ
"Fructul copt cade la rădăcina copacului" - citează Ren□ Gu□on un străvechi proverb buddhist chinez. Este cea mai elegantă şi rafinată metaforă a sf□şitului de ciclu uman-spiritual (Manvantara), a căderii lumii din V□sta □ntunecată (Kali Yuga), p□ă la cel mai de jos capăt al Osiei Lumii - cădere care aduce, după ea, toate inconvenientele orbirii spirituale, renegării spirituale, scufundării □ materialismul, egoismul şi pragmatismul cele mai sinistre, revoltătoare şi dezgustătoare. Căci, peste toate aceste miasme ale Sf□şitului - pluteşte aroganța supremă, suficiența prostească şi cu aere doctorale, intoleranța brutală şi neghioabă, cu aere de triumfalism ştiințific, cu pretenții de atotştiință - ale lui Lucifer.
"Actuala supremație a Occidentului prezintă, de altfel, o corespondență foarte semnificativă cu sf□şitul de ciclu (…). Dominația occidentală □săşi nu este dec□ o expresie a <<domniei cantității>>" [4] .
Din păcate, acesta este adevărul. Sau, poate, din fericire. Omenirea a ajuns "la rădcina copacului", la capătul de jos, □fundat □ borboros, al lui "axis mundi", □cheind, □ zona spirituală Kali Yuga (V□sta de Fier, V□sta □ntunecată, Bătr□ețea Senilă a Omenirii) un ciclu de creație, un Manvantara. Oamenii de acum nu mai cred □ spiritualitate – ci □ tehnicitate, nu mai cred □ aerul tare al Olimpului, Sinaiului, Taborului, Golgotei - nu mai cred □ pura şi amețitoarea pneuma, □ ether-aitheros, □ băutura zeilor (ambrozie şi nectar, soma, amrita, hydromel etc.) - ci □ mlaştina bolborositoare, pestilențială - dar fascinantă, □ maleficul ei ultim - a Materiei Brute-Prakrti. Şi nici măcar □ aspectul ei inițial, de Mamă Pasivă, ce se pregăteşte să-l primească pe Făt-Frumosul-Demiurg (Spiritul-Purusha) - ci □ aspectul ei putrid, de ultimă fază a descompunerii - nu doar inutil, sterp – dar şi otrăvitor.
Şi, fiind la sf□şit de ciclu ființial, e şi firesc acest lucru. Ei, oamenii sf□şitului de Manvantara, slăvesc cojile sterile (ebraic: Keliphot-uri) - şi-i batjocoresc pe "căutătorii aurului spiritual". Sau □ tratează cu un dispreț stupid, cu o "suveranitate atotştiutoare" jalnică. Ei, oamenii sf□şitului de Manvantara - le ştiu pe toate, le pot pe toate… Nu sunt, oare, dovadă, maşinăriile tot mai entuziasmant de complicate? Mai multe şi mai captivante (de la captură-prizonierat, evident!). Şi această omenire sclavă maşinilor, această omenire ajunsă □ culmea lenei de a ființa REAL - această omenire pe cale de a fi □ghețată de o paralizie spirituală totală - □u351 si exhibă maşinuțele de tot felul (expresii ale impotenței şi sterilității spirituale tot mai totale), cu o m□drie neroadă, inconştientă. Căci tocmai "v□zarea sufletului" către MAŞINI ("high tech"!) este una dintre dovezile majore ale vidării spirituale, ale haosului axiologic şi vital, ale amplificării zonei de entropie spirituală, □ care a intrat omenirea. □n loc să se consolideze pe dinăuntru, pentru a fi capabilă să □țeleagă şi să determine ea □săşi Minunile □nvierii, la care a făcut-o părtaşă Hristos-Dumnezeu, acum 2000 de ani - ea, omenirea paraplegică se complace □ a-şi exhiba fragilitatea sterilă, □ a-şi admira neputința spirituală, disipată □ monştrii de fier negru şi □ ecranele, fulger□d luciferic, din zona siliciului - ale calculatoarelor, branşate la Molohul Central, la perversul ucigaş de personalitate, vampirul care extrage din minți ultima picătură de orientare spre Adevărul sacru: Monstrul Caracatiform, Tentacular - INTERNETUL.
Superbele Idei Platoniciene zac, leşinate, agonizante, □ sinistrele cuşti de fier ale "tehnologiei □alte"("high tech"). E jalnic, neliniştitor - şi dezvoltă (sau ar trebui să dezvolte) □ noi un imens sentiment de culpabilitate şi insecuritate spirituală. Pe Hristos □ răstignim, zilnic, pe crucea fascinației față de propriile noastre c□je spirituale □jositoare, de propriile noastre ticăloase dezertări spirituale, atentate □potriva Spiritului: dezertăm □ armata arogantă şi stupidă, vicleană, alienantă prin continua stare de minciună - armata MOLOHULUI DE AUR, a falselor valori - □truc□ se trimite la virtualităţi: băncile, banii - şi iarăşi computerele - devin zeii noştri, ridică ficțiunea egoistă, brutală, lacomă, sanguinară - la rang de Divinitate Atotputernică. De fapt, Atotanihilatoare (din punct de vedere spiritual).
"Pragmatismul reprezintă □plinirea □tregii filozofii moderne şi totodată ultima treaptă □ mersul ei descendent; dar există, de asemenea, şi □că de mult, □afara filozofiei, un <<pragmatism>> difuz şi nesistematic, care reprezintă, față de primul, ceea ce materialismul practic e față de cel teoretic - şi care se confundă cu ceea ce vulgul numeşte <<bunul simț>>. Acest utilitarism aproape instinctiv e, de altfel, inseparabil de tendința materialistă: <<bunul simț>> constă □tr-o limitare strictă la orizontul terestru, □tro lipsă de preocupare pentru tot ceea ce nu prezintă interes practic imediat; pentru el,

lumea perceptibilă este singura <<reală>>, iar cunoaşterea provine exclusiv pe calea simțurilor; <<bunul simț>> prețuieşte această cunoaştere restr□să doar □ măsura □ care ea □găduie satisfacerea unor nevoi materiale şi □curajează un anume sentimentalism, pentru că, trebuie s-o spunem, cu riscul de a şoca <<moralismul>> contemporan, sentimentul se află, □ fond, foarte aproape de materie. Inteligența este, □ acest context, pur şi simplu izgonită sau acceptată doar cu condiția aservirii ei pentru realizarea unor scopuri practice, devenind astfel o simplă unealtă, supusă exigențelor laturii inferioare şi corporale a individului, ceea ce, după o ciudată expresie a lui Bergson, s-ar putea numi <<o unealtă de făcut unelte>>; sub toate formele sale, pragmatismul este, □ mod esențial, caracterizat prin indiferență față de adevăr". [5]
Umanitatea şi-a □josit corpul astral (corpul sentimentelor) şi şi-a pervertit inteligența, pentru a □josi ŞTIINȚA - □ "științele" derizorii, strict pragmatice. □n fapt, nimic nu e știință - □afară de ŞTIINȚA SACRĂ: "Sub pretextul de a le asigura independența, concepția modernă a separat radical științele de orice principiu superior şi le-a privat astfel de orice semnificație profundă, şi chiar de orice interes real, din punctul de vedere al cunoaşterii; incluz□du-le □tr-un domeniu iremediabil mărginit, ea nu putea ajunge dec□ □tr-un impas. Dezvoltarea □ interiorul acestui domeniu nu reprezintă, de altfel, nici măcar o aprofundare, cum par să creadă unii; dimpotrivă, ea răm□e superficială şi constă doar □tr-o dispersie □ detaliu - pe care am semnalat-o deja - □tr-o analiză sterilă şi penibilă, care poate fi continuată la nesf□şit, fără a se □ainta □să pe calea adevăratei cunoaşteri. Trebuie spus că o asemenea știință nu e cultivată de occidentali pentru ea □săşi: ceea ce urmăresc ei, □ general, nu e o cunoaştere, chiar inferioară - ci nişte aplicații practice" [6]
.
Şi, mai jos [7] : "Știința modernă a fost construită, aşadar, cu ajutorul resturilor vechilor științe, din materialele respinse de acestea şi abandonate ignoranților şi <<profanilor>>" - Ren□ Gu□on termin□d ideea clar şi □ forță, cu o concluzie zdrobitoare, despre prostituția științelor profane [8] : "Unicul țel este o producție tot mai mare; nu calitatea, ci cantitatea contează(…) civilizația modernă este □tr-adevăr o civilizație cantitativă, sau, altfel spus, una materială(…). Industria, comerțul, finanțele par a fi singurele care contează (…) concurența financiară exercită o influență preponderentă □ relațiile dintre popoare (…) □ mentalitatea generală contemporană, aspectele economice sunt considerate ca aproape singurele ce decid derularea evenimentelor istorice şi, mai mult, se crede că totdeauna a fost aşa (…). Astăzi e de ajuns, pentru a conduce masele, să dispui de mijloace materiale, □ sensul cel mai obişnuit al cuv□tului, ceea ce arată limpede gradul de decadență al epocii noastre; □ acelaşi timp, maselor li se dă de □țeles că nu sunt nicidecum conduse, că acțiunea lor e spontană şi că se guvernează singure, iar faptul că o cred, arată nivelul lor de □țelegere."
Da - acesta este adevărul: prostia ne este indusă, parțial, de forțe luciferice extrem de puternice - dar, □ general, ne prostim deună-voie şi cu bună-știință. Ne luciferizăm de dragul lui Lucifer. Trăim □ Imperiul Marii Umbre a Sf□şitului - iar glasul amăgitor al Anticristului devine tot mai seducător - iar noi, tot mai vulnerabili □ fața acestei seducții malefice. Anticristul nici nu mai are nevoie de prea mult rafinament, □ acțiunea sa pervertitoare şi distructivă: noi, oricum, □ proporție de masă, suntem pregătiți să-l credem şi să-l adoptăm ca Maestru al Pseudo-Inițierii. Marea majoritate a oamenilor se lasă chiar, □c□tată, să fie □brățişată de gelatina hidoasă a mlaştinii materiei. Domnia materiei pare a fi invincibilă - şi asigurată pentru cel puțin 1.000 de ani. Cine mai ascultă azi glasul firav, de aur şi cristal diamantin, al basmelor? Am asurzit cu toții, se pare. Cine mai crede şi mai vede, extaziat, minunea firului de iarbă, a rourei, a mirabilelor insecte şi stele, a zborului fluturilor-□geri, păsărilor-□geri? Am orbit - şi, ca orbii lui Brueghel, ne tragem, unii pe alții, □ groapa pierzaniei spirituale. Cum glăsuieşte şi Evanghelia după Matei [9] : "Orb pe orb de va povățui, am□doi vor cădea □ groapă."
V□sta de aur, miturile, resurecția spiritului, speranțele şi iubirea autosacrificială? Unii spun:"Palavre! Prostii! Totul este aici şi acum - şi aici şi acum se şi epuizează totul!" Altceva dec□:"trăieşte-ți clipa!" (dar c□ de rău este □țeles Horațiu, dacă nu e □bl□zit □țelept-cristic cu Sf□tul Paul: "Trăieşte-ți ziua de azi, ca şi cum ar fi cea de pe urmă!") - "după noi, potopul!" - nici nu merită (se zice…) să fie luat □ seamă ca deviză. Alții spun: " Ce tot ne boscorodiți? Ce, parcă noi nu analizăm simbolurile spirituale? Ba, □că, ce frumos - şi, mai ales, cu ce folos! Psihanaliza ce-i, oare, dec□ rezolvarea totală, profundă - panaceul problemelor noastre interioare(???)!".
O, nu! Nu. Psihanaliza este o farsă sinistră (rămăşiță, pervertită caricatural şi periculos, a tehnicilor sacre, magice, alchimice) - promovată de cei mai perverşi "profeți", care ne cheamă □ cele mai josnice şi □jositoare cercuri ale infernului sexual (neexorcizat, □ lipsa magiei sublimării sattwice a sexului, a transfigurării lui Putifar sau Pasiphae - □ Maria-Mama Cosmică). Or, sexul (conştientizat inferior) a fost motivul căderii lui Adam Protogonos - motivul despicării-disipării lui Unu-Unitatea Divin-Spirituală, Absolut Armonică.
Altă categorie de rătăciți □u351 si proiectează "visul izbăvirii" □ viitor: "Nu vedeți cum PROGRESĂM? Acolo, □ viitor, e v□sta de aur!"
O, nu! Nu. Acolo, □ viitor, □ mod logic, este sf□şitul actualului Manvantara. Dar, deocamdată, este KALI YUGA- V□RSTA FIERULUI □NTUNECAT [10] (după BRONZ, care a urmat ARGINTULUI…). Dacă vreți să □vățați ceva, pentru a vă revigora şi □ălța spiritual, pentru a putea "sări" pragul finalului de Manvantara - priviți NU spre miturile false ale progresului şi high tech-ului (jalnice capcane ale finalului de Kali Yuga, □c□cite mreje ale forțelor asurice, care determină alternarea fascinației na□ve cu complexul lui

Iehova, □ sinele nostru compromis, degradat, sufocat de alterități malefice). Priviți spre singurele structuri valabile, dotate cu forțe soteriologice concentrate: miturile trecutului, ca realitate reiterată ciclic, spre originaritatea energetică – ca recuperare (soteriologică) a adevăratei v ste de aur – pentru spiritualitatea umanității terestre.

Nu permiteți răsturnarea simbolurilor [11] - căci vă răpiți singura şansă de m□tuire, eliberare spirituală. Nu lăsați "adversarul" satanic să pună stăp□ire "pe locurile care au fost sediile unor străvechi centre spirituale" [12] . Nu-l lăsați pe "vrăjmaş" să transforme totul □ pulbere atomică. Pulverizarea lumii reprezintă, evident, "una din formele posibile ale disoluției lumii" [13] - dar, poate, veți conştientiza că nu □ felul acesta veți "sălta" dintr-un Manvantara □ următorul. Ci, □ felul acesta, vă veți pierde sufletele (mai exact, capacitatea de evoluție spirituală va fi sever inhibată, grav □t□ziată) - ceea ce, □tr-adevăr, este catastrofa supremă, care vă va preface, din identități spirituale renăscute, □viate divin, cooperante la demiurgie - □ spectre etern rătăcitoare: "Căci cine voieşte să-şi m□tuiască sufletul său, □ va pierde, iar cine-şi va pierde sufletul său pentru Mine, □ va afla. Căci ce va folosi omul, de ar dob□di lumea toată, iar sufletul şi l-ar pierde? Sau ce va da omul □ schimb pentru sufletul său?" [14] – sună, clar şi definitiv, mesajul cristic. Este nevoie de efortul inițiatic de a discerne şi, apoi, de a acționa hotăr , □ plan spiritual exclusiv; altfel, eşecul ființei va fi nu doar lamentabil, ci esențial: "Nevoiți-vă să intrați pe poarta cea str□tă; că vă spun: mulți vor căuta să intre şi nu vor putea" [15] .

Iată ce spune şi inițiatul spiritual Ren□ Gu□on, □ veacul nostru, despre falsul mit al progresului şi consecințele sale □ plan spiritual: "Partizanii <<progresului>> au obiceiul să spună că <<v□sta de aur>> nu e situată □ trecut, ci □ viitor; adevărul, dimpotrivă, este că, □ ce priveşte Manvantara al nostru, el se află cu adevărat □ trecut, deoarece el nu reprezintă altceva dec□ starea primordială şăşi. □ntr-un anume sens, totuşi, el este □ acelaşi timp □ trecut şi □ viitor, dar numai cu condiția de a nu ne mărgini la Manvantara prezent şi de a lua □ considerare succesiunea ciclurilor terestre, pentru că, □ ceea ce priveşte viitorul, este vorba de <<v□sta de aur>> a unui alt Manvantara; el e, deci, separat de epoca noastră printr-o barieră de netrecut, pentru profanii care vorbesc astfel şi care nu ştiu ce spun, c□d anunță venirea apropiată a unei <<ere noi>>, raport□d-o la umanitatea actuală [16] . Eroarea lor, adusă la gradul extrem, va fi aceea a Anticristului şuşi (s.n.), pretinz□d că instaurează <<v□sta de aur>>, prin domnia <<contra-tradiției>> şi d□du-i chiar această aparență, □tr-un mod pe c□ de □şelător, pe at□ de efemer, prin contrafacerea ideii tradiționale de SANCTUM REGNUM; se poate □țelege prin aceasta de ce, □ toate pseudotradiţiile, care nu sunt dec□ prefigurări parțiale şi şterse ale <<contra-tradiției>>, dar care tind inconştient s-o pregătească desigur mai direct dec□ oricare alt lucru, concepțiile <<evoluționiste>> joacă, □ mod constant, rolul predominant pe care l-am şi semnalat. Bine□țeles, bariera, de care vorbeam adineaori şi care-i obligă, □tr-un fel, pe cei pentru care ea există, să se □chidă □ interiorul ciclului actual - este un obstacol mai decisiv pentru reprezentanții contra- inițierii , dec□ pentu simplii profani, deoarece, fiind orientați doar spre disoluție, ei sunt, □tr-adevăr, cei pentru care nimic n-ar putea exista dincolo de acest ciclu şi astfel, pentru ei mai ales, sf□şitul acestuia trebuie să fie cu adevărat <<sf□şitul lumii>>, □ sensul cel mai deplin al expresiei." [17]

□n concluzie, disoluția absolută □ p□deşte, □ primul r□d, pe "preoții disoluției", pe "preoții Anticristului-Evoluției", pe cei care se erijează □ "inițiați", fiind pseudo-inițiați (contra-inițiaţi, pentru că sunt "preoții contra-tradiției") - □tron□du-se □ locul Satanei (de fapt, dimpreună cu Satana st□d pe trnul lumii…), pentru a momi lumea umană (a actualului Manvantara) către pierzanie:

"Civilizația modernă, ca orice alt lucru, are rațiunea ei de a fi, iar, dacă această civilizație este □cheierea unui ciclu, atunci putem spune că ea e □tr-adevăr ceea ce trebuie să fie, că survine la locul şi la timpul potrivit; ea va trebui □să judecată după cuv□tul Evangheliei, adeseori prost □țeles: <<Sminteală trebuie să fie, □să vai de cel prin care vine sminteala!>> [18] "

□n aceste condiții obiective, are vreun rost să ne legăm de vreo speranță de izbăvire spirituală - şi care speranță va avea capacitatea internă de a nu se confunda cu iluzia? La prima parte a □trebării - răspunsul este: □ mod cert - DA. La partea a doua a □trebării, răspunsul l-am formula cam aşa: prepararea inițiatic-spirituală reală, cu bunăcredință, □ litera şi spiritul □vățăturii străvechi, a adevăraților Maeştri Spirituali, care au străbătut istoria "pe dedesubtul ei" (sau, poate, "pe deasupra ei"? - oricum , indiferenți la accidentele-istorie) - Maeştri situați □ imergența organizațiilor secrete tradiționale (de POVESTAŞI, ca Ion Creangă - de iniţiaţi Ştiinţa Sacră - ceea ce, esențial, e cam acelaşi lucru ca "povestaşii" - doar că au pertinență □ mediile aşa-zis "culte" - ca Templierii Evului Mediu, ca Rozicrucienii sau ca Vasile Lovinescu □suşi, fiu spiritual al lui Gu□on, Schuon, Burckhardt etc. - emergențe personalizate □ vremurile noastre) - ne va ajuta să scăpăm de iluzia "lumii moderne" şi de falsele ei speranțe. Şi să ne □suşim forțele spirituale foarte reale, miraculoase tocmai pentru că sunt adevărate, extrem de reale, aparțin□d spiritului curat, deparazitat de ficțiuni malefice - spiritul atotputernic şi □temeietor al noului Manvantara (numit de cărțile sfinte Ierusalimul Ceresc). Dar, pentru aceasta, trebuie să conştientizăm foarte clar că "lumea modernă" este terminalul dinspre Apus al V□stei de Fier, al Umbrei Amurgului Omenirii, Kali Yuga, sau Ragnar□r - Amurgul Zeilor, al germanicilor, rudele de s□ge şi spirit ale dacilor-daoi (fii ai Lupului Fenrir, dar şi Fii ai Căii Drepte-Dao).

“Din punctul de vedere a ceea ce trebuie distrus, deoarece manifestarea sa este □plinită, acest sf□şit este, □ mod firesc, <<catastrofal>>, □ sensul etimologic □ care termenul evocă ideea unei căderi bruşte şi iremediabile; dar, pe de altă parte, din punctul de vedere □ care manifestarea, dispăr□d ca atare, se află redusă la principiul ei, □ tot ceea ce ea are ca existență pozitivă, acelaşi sf□şit apare, dimpotrivă, ca <<redresarea>> prin care, cum am spus, toate lucrurile sunt brusc restabilite <<□ starea lor primordială>>. Aceasta se poate de altminteri aplica analog la toate nivelele, fie că e vorba de o ființă sau de o lume: □totdeauna, □ fond, punctul de vedere total sau relativ total, □ raport cu primul - este BENEFIC, deoarece toate dezordinile posibile nu sunt dezordini dec□ dacă le privim □ ele □sele şi separat, şi pentru că aceste dezordini parțiale se şterg □ □tregime, □ fața ordinii totale, □ care intră, p□ă la urmă, şi căreia □ sunt, despuiate de aspectul lor negativ, elemente constitutive – la fel ca orice alt lucru; □ definitiv, nu e nimic MALEFIC □ afara limitării care condiționează □ mod necesar orice existență contingentă, iar această limitare nu are □ realitate dec□ o existență pur negativă. Am vorbit la □ceput ca şi cum cele două puncte de vedere , BENEFIC şi MALEFIC, ar fi cumva simetrice; dar e uşor de □țeles că nu e aşa şi că al 2-lea termen nu exprimă dec□ un lucru tranzitoriu şi instabil, pe c□d primul are un caracter permanent şi definitiv, astfel □c□ aspectul BENEFIC nu poate să nu triumfe □ cele din urmă, □ timp ce aspectul MALEFIC piere □ □tregime, pentru că, □ fond, nu era dec□ o iluzie inerentă <<separativității>>. Numai că, de fapt, nu se mai poate vorbi atunci de MALEFIC şi BENEFIC, □ măsura □ care aceşti doi termeni sunt esențial corelativi şi marchează o opoziție care nu mai există, □truc□, ca orice opoziție, ea aparține unui anumit domeniu relativ şi limitat; odată ce ea e depăşită, răm□e doar ceea ce este; astfel, dacă vrem să mergem p□ă la realitatea cea mai profundă, putem spune cu toată rigoarea că <<sf□şitul unei lumi>> nu este şi nici nu poate fi vreodată altceva dec□ sf□şitul unei iluzii.” [19]
Am citat at□ de copios din R. Gu□on, Marele Inițiat (inițiat □ sufism - dar, de fapt, inițiat □ Unica Ştiință Sacră) - □ speranța că se vor afla cel puțin c□eva spirite receptive, c□u355 tiva cititori convinşi (sau care vor accepta să fie convinşi) să părăsească atitudinea, malefică, de scepticism - şi să ne urmeze, prin labirintul simbolurilor Ştiinței Sacre, spre lumina m□tuitoare. Căci ce altceva sunt Amintirile din copilărie, ale lui Ion Creangă - dec□ un superb pleonasm pentru ANAMNEZĂ - pentru ceea ce sufismul islamic numeşte DHIKR [20] =AMINTIREA VERBULUI DIVIN □NTEMEIETOR (DEMIURGIC), Incantație a Verbului Divin?
Să □cercăm, cutezători şi harnici cititori, să ne reintegrăm demersului inițiatic, real, pentru a simți, □ final, transfigurarea propriei noastre ființe. Căci acesta este scopul cu care a scris Maestrul Spiritual ION CREANGĂ cartea sa inițiatică: pentru obținerea rezonanței cu “stările superioare ale ființei şi cu Divinitatea □săşi”. Pentru obținerea unui traseu, identic cu ceea ce numea Iisus Hristos “Calea, Adevărul şi Viața”. La finalul parcurgerii acestui traseu, va trebui să simțim că ne-am auto-depăşit, auto-sacrificial, ființa umană trecută, şi că suntem □ preajma a ceea ce sufiții numesc hudur - prezența reală a divinității.
Fructul copt, căzut de-a lungul osiei lumii, se va reinstaura ca Fruct Verde, Fructul de Smarald (sau Creanga de Aur), □ V□ful Copacului Cosmic.
***
c- Geografia sacră şi delimitarea de ignoranții sacerdoțiului
“Astfel, c□d unele <<legende>> spun, de exemplu, că a fost un timp c□d pietrele prețioase erau la fel de obişnuite cum este acum pietrişul cel mai grosolan, acest fapt nu trebuie poate luat numai □tr-un sens simbolic. Bine□țeles, acest sens simbolic există totdeauna □tr-un asemenea caz, dar nu se poate spune că este singurul, căci orice lucru manifestat este □ mod necesar el □suşi un simbol, □ raport cu o realitate superioară(…). Vom preveni fără □t□ziere o obiecție care s-ar putea ridica □ privința aceastor schimbări calitative □ <<configurația lumii>>: se va spune poate că, dacă ar fi aşa, vestigiile epocilor dispărute care se descoperă □ fiecare moment ar trebui să dovedească acest lucru, şi că. Fără să vorbim de <<erele geologice>>, menți□du-se numai la ce priveşte istoria umană, arheologii şi chiar <<preistoricii>> nu găsesc niciodată ceva asemănător, oric□ de departe ar merge □ trecut rezultatele săpăturil lor. Răspunsul e, □ fond, foarte simplu: mai □t□, aceste vestigii, □ starea □ care se prezintă, astăzi, şi □ măsura □ care fac parte □ consecință din mediul actual, au luat parte □ mod obligatoriu, ca tot restul, la <<solidificarea>> lumii; dacă n-ar fi participat, existența lor nemaifiind □ acord cu condițiile generale, aceste vestigii ar fi dispărut □ □tregime, şi fără □doială aşa a fost, pentru multe lucruri din care n-a mai rămas nici cea mai mică urmă. Apoi, arheologii cercetează aceste vestigii cu ochii unor oameni moderni, care nu mai sesizează dec□ modalitățile cele mai grosiere ale manifestării, astfel □c□, chiar dacă a mai rămas ceva subtil □ ele, ei nu-şi dau seama şi le tratează □ fond aşa cum fizicienii mecanicişti tratează lucrurile cu care au de-a face, pentru că mentalitatea lor este aceeaşi, iar facultățile lor sunt la fel de mărginite. Se spune că atunci c□d o comoară este căutată de cineva căruia, pentru un motiv oarecare, nu-i este destinată, aurul şi pietrele prețioase se schimbă pentru el □ cărbune şi pietriş vulgar; amatrii moderni de săpături ar putea să tragă foloase dintr-o astfel de <<legendă>>(…).
Or, există □tr-adevăr o <<geografie sacră>> sau tradițională, pe care modernii o ignoră la fel de total ca şi pe celelalte cunoştințe de acelaşi gen; există, de asemenea, un simbolism geografic, ca şi un simbolism istoric, şi ceea ce le dă semnificația lor profundă este valoarea simbolică a lucrurilor, pentru că prin aceasta se stabileşte corespondența lor cu realități de ordin superior; dar, pentru a determina □ mod efectiv această

corespondență, trebuie să fii □ stare, □tr-un fel sau altul, să percepi □ lucrurile □sele reflexul acestor realități. Astfel, există lucruri care sunt □deosebi apte să slujească drept <<suport>> pentru acțiunea <<influențelor spirituale>>, şi pe acest fapt s-a □temeiat totdeauna stabilirea unor <<centre>> tradiționale, principale sau secundare, printre care <<oracolele>> Antichității sau locurile de pelerinaj sunt exemplele exterioare cele mai evidente; există apoi alte locuri care nu sunt mai puțin favorabile manifestării unor <<influențe>> cu un caracter cu totul opus, aparțin□d celor mai joase regiuni ale domeniului subtil; dar ce-i poate spune unui occidental modern faptul că există, de exemplu, □tr-un loc o <<poartă a Cerurilor>>, sau, □ altul, o <<gură a Infernului>>, pentru că □groşarea constituției sale <<psiho-fiziologice>> este de aşa natură □c□, nici □tr-un caz, nici □ altul, el nu poate simți absolut nimic special? Aceste lucruri sunt deci literalmente inexistente pentru el, ceea ce, bine□țeles, nu vrea să spună deloc că ele au □cetat să existe □ realitate; dar este, de altfel, adevărat că, toate comunicațiile domeniului corporal cu domeniul subtil fiind reduse □tr-un fel la minimum, e nevoie, pentru a constata aceste lucruri, de o mai mare dezvoltare a aceloraşi facultăți ca altădată, dar tocmai aceste facultăți, departe de a se dezvolta, au slăbit, dimpotrivă, □ general - şi au sf□şit prin a dispărea la <<media>> indivizilor umani - aşa □c□ dificultatea şi realitatea percepțiilor de acest ordin s-au dublat , ceea ce le permite modernilor să ia □ r□ povestirile anticilor". [21]

C□eva marginalii se impun: toți maeştrii Ştiinței Sacre din sec. XX (de la Gu□on, F. Schuon, E. Schur□, R. Steiner - p□ă la Vasile Lovinescu şi, chiar, parțial şi ciudat, Mircea Eliade - ciudat, pentru statutul său de naționalist constructiv, autor al Profetismului rom esc!) nu operează nuanțări, □ privința zonelor geografico-spirituale terestre: ei □țeleg prin OCCIDENT - toată Europa (nediferențiată cumva) - iar prin ORIENT - toată Asia (nici aici neoper□du-se diferențieri semnificative). Or, tocmai zona de interferenţă dintre Europa şi Asia (pe traiectoria indo-europeană), zonă care se află şi Rom ia (şi ne referim la zone creştin-ortodoxă, care, prin natura ei profundă, este tradiţionalistă, care elementele de spiritualitate "păg ă" şi cele de spiritualitate creştină sunt solidare, se recunosc ca fiind fraterne, esenţa lor şi, de aceea, interferează, uneori, p ă la fuziune şi consubstanţialitate) este exclusă, cu multă suficienţă, din discuţie. De aceea, şi V. Lovinescu se vede silit (de atitudinea spirituală a maeştrilor săi spirituali) să vorbească de Ion Creangă fără a-l situa □ vreo zonă spirituală terestră. E adevărat că □treaga omenire "respiră" □ atmosfera unei singure ŞTIINŢE SACRE. Dar "parfumurile" spirituale sunt, totuşi, diferite - sau, mai exact, subtil diferenţiate, funcție de zona uman-geografică care s-a produs asimilarea ŞTIINŢEI SACRE UNIVERSALE. După maestrul R. Gu□on - Ion Creangă ar trebui, cu necesitate, să se □scrie □ zona buddhistă sau hinduistă - pentru a "merita" să fie luat □ discuție. □n mod sigur există astfel de elemente de spiritualitate □ opera lui Creangă - căci spiritul rom□esc nu se poate sustrage (şi ar fi şi absurd să presupunem aşa ceva) foarte realei axe tradițional-spirituale indo-europene. Şi totuşi, nici nu putem trece cu uşurință peste nuanţele rom eşti, care fac mai viu şi mai atractiv peisajul lungului itinerar spiritual, de la Oceanul Indian, p□ă la Oceanul Atlantic.

N-ar fi stricat (dimpotrivă, zicem noi) o nuanțare (□ discuție) a Europei spirituale. Occidentul este, □ fapt, jumătatea europeană de vest, catolico-protestantă - o zonă evident vidată spiritual, □genuncheată total forțelor luciferice şi ahrimanice. Total - sau aproape total - excepțiile □tărind regula. Iar zona □ care se □scrie Rom□ia face parte din Orientul european - chiar dacă acest Orient european s-a dovedit, de-a lungul vremurilor, foarte permeabil față de doctrinele tradiționale asiatice (spre exemplu, ISIHASMUL ORTODOX creştin este foarte apropiat, □ esență, de buddhism, sufism etc.). Oricum, nu credem că e bine şi eficient să fie ignorată, trecută cu vederea sau "să fie pierdută pe drum" zona ritului oriental-creştin ortodox, dintr-un exces de generalizare, globalizare sau dintr-o atitudine "doctorală-superioară". ZONA ORTODOXĂ (şi aşa trecută cu vederea, p□ă la omisiunea completă, □ atitudinile profane ale istoricilor, europeni şi americani) se dovedeşte, prin vitalitatea ei spirituală excepțională, o zonă care-şi merită, prin ea □săşi, interesul celor care se inițiază □ ŞTIINŢA SACRĂ.

Pe de altă parte, trebuie accentuat că trimiterile noastre masive(de p□ă acum) la R. Gu□on - nu au drept scop nicidecum pregătirea unui start fulminant, specacular, □tro "competiție de performanță" – □ care să arătăm c□ de bine sau c□ de prost ne-am □suşit noi teoriile gu□on-iste, steiner-iene, lovinesciene etc. Atitudinea inițiatică este exact opusul spectacularului: presupune cufundarea □ meditație, □cordarea, p□ă la durere, a tuturor forțelor spirituale, pentru dob□direa percepției axei divine interioare. E NEVOIE, DECI, DE CU TOTUL ALTCEVA: de constatarea, lucidă, calmă, constructivă (nici măcar excesiv de entuziastă, căci ar stingheri armonia structurilor divine primordiale…), a unor realități obiective, reperabile □ domeniul geografiei sacre, al relevanțelor simbolistico-ritualistice ale verbului unui scriitor etc. Trebuie evidenţiat faptul că se poate produce şi fenomenul invers prefacerii aurului cărbune. Şi că această magie alchimică este u fapt absolut normal (abia acest fapt este ordinea normalităţii divine!) - privit □ contextul economiei cosmice şi □ continuitatea interior.sacrală a Verbului Divin. Şi că altfel nici nu s-ar putea - dacă tot facem apel la restaurarea armoniei sacrale.

Vom constata, nu vom exhiba. Vom cerceta şi vom c□tări, vom pipăi pereții temniței, pentru a depista hieroglifele care-i preschimbă □ fluidul de ascensiune al pereților Templului - nu vom apela la „prestidigitație" spiritualistă sau la „ventrilocie" religios-moralistă. Vom □cerca să fim truditorii Templului - iar nu nişte magicieni

improvizaţi şi impostori, nişte iluzionişti infami.
Vom □cerca să dovedim că nu e nevoie dec□ de bună-credinţă, de atenţie şi concentrare, de veghe spirituală continuă, de credinţă şi consecvenţă spirituală benefică - pentru a reintra pe făgaşul viziunii iniţiatice. □n concluzie, că iniţierea nu trebuie considerată ca un fapt devenit descurajant de puţin posibil, □ zilele noastre - chiar dacă, din „nervii nadi" şi percepţia spirituală globală - majoritatea dintre noi am rămas doar cu rudimente schizoide, care ne scindează mintea, spiritul şi - mai ales - atitudinile faţă de lume. Prin bunăvoinţă, perseverenţă şi permanent apel la harul divin, vom □ainta, pas cu pas, pe terenul minat de capcanele superbiei luciferice. Modestia, care nu exclude, □ nici un caz, demnitatea şi cutezanţa - va fi o armă de contracarare a Celui care trăieşte (vampiric) din Greşelile Noastre.
Şi acum, cu sufletul oarecum mai □păcat, să ne □toarcem la problema acestui subcapitol al preliminariilor: geografia sacră.
Oricum ar sta lucrurile, geografia sacră este o realitate incontestabilă - □ Sublima Plănuire a Lumii, □ proiectarea sacră a lumii, de către divinitate.
Bethlehem se traduce şi ESTE, efectiv: Casa P nii (Vieţii) - □ainte cu mult(istoriceşte) de intrarea, □ Templul Fiinţei, a P□nii-Christos. Tot aşa, Pipirig (intrat sub incidenţa dhikr-ului-anamneză, Amintirile lui Ion Creangă) este Pyrhos-Cetatea Focului (şi Cetatea □ngerilor-Păsări, prin repetarea incantatorie a silabei pi) - □ainte de epifania lui David-cel-Trimis-şi-Bun. Şi chiar □ainte de anamneza-AMINTIRE a lui Adam Protogonos, de către Regele Ioan al Crengii de Smarald (Ion, fiul Smarandei-Smaraldei Creangă). Iar Humuleştii nu pot fi dec□ Prakrti, arsă de Pyrhos-Purusha - d□d boţul de humă arsă, pe Adam Protogonos-Cel Roşu. Sfera Roşie a Luceafărului (Venusian).
E o stupiditate exasperant de plictisitoare şi specifică epocii moderne de a considera individualitatea umană ca fiind superioară, ca importanţă existenţială, funcţiei sacrale a gesticii atitudinale umane. Adică RITUALULUI reintegrator al omului (Omul-Neam şi Omul-Specie) □ planul divin. Se găsesc unii care să ajungă la aberaţia stupefiantă de a socoti că ar fi mai de folos neamului lor (şi speciei umane) nişte indivizi cu care să ne batem oric□d pe burtă, □tr-o mahala a „spiritului" - nişte indivizi foarte „juşti" tereştri, cu o identitate civilă de nezdruncinat, cu acte □ perfectă regulă: Ion Creangă şi Mihai Eminescu. Ar fi, aceşti socializaţi indivizi, mai utili dec□ nişte entităţi metafizice, nişte epifanii, ipostaze sacral-soteriologice, □ raport cu neamul (şi specia) □ care s-au □carnat binecuv□tat. Nişte entităţi metafizice, sacral-soteriologice, numite Regele Ioan al Crengii de Aur şi al Cupei de Smarald (zis, profan, şi „Ion Creangă" [22]), respectiv Maestrul Epocii Mihaelice - AMINUL (zis, profan, şi „Mihai Eminescu").
□n r□dul acestor □drăgostiţi de „cr□u351 sma istoriei"(□ sensul cel mai jos-profan!) - se numără şi Sorin Butnaru, autorul Noii interpretări a operei lui Ion Creangă [23] - care consideră că lectura lui Vasile Lovinescu asupra personalităţii metafizice, exprimată prin Verb, a lui Ion Creangă, ar fi □semnat „o radicală contestare a individualităţii" scriitorului din Humuleşti. Ce să zicem - catastrofal!!!
Pragmatismul şi egoismul, stupide şi autofage, ale ultimelor secole ale Europei - □u351 si găsesc o exprimare pe măsură, □ această afirmaţier a lui Sorin Butnaru. Ca şi cum Iisus Christos, dacă ne-ar fi răspuns jovial la □trebarea individualizantă :"Unde e strada ce duce spre Teatrul de pe Golgota?" - ar fi trebuit categorisit drept un „tip simpatic şi interesant, bravo lui!" - pe c□d aşa, tăc□du-şi autosacrificial supliciul pentru m□g□erea durerilor enorme ale lumii şi astuparea faliei metafizice din cadrul lui Adam Protogonos - suferind ca un nobil anonim, acoperit de o imensă cruce anonimă şi de o emoţionantă coroană de spini anonimi - răstignindu-se ca Al Treilea (Suveranul Anonim) □tre doi t□hari anonimi(sau aproape...) - dar călc□d, prin această Superbă Anonimitate, moartea cu moarte, □viindu-ne sufletele şi, astfel, m□tuindu-ne □tru eternitate - nu merită să fie considerat dec□ un „tip ur□ios şi neinteresant". Agasant, chiar - cu idealismele lui stupide şi schizofrenice.
Minunată logică, o, omenire secată de duh a zilelor noastre - omenire a celei mai bune dintre lumi! □ţi vine să „stupeşti" exorcizant □ palma st□gă (peste traiectele oculte ale destinului), ca popa Duhu - să tr□teşti cu muchea palmei celeilalte □ „stupit" şi, „□ care parte sare stupitul, □tr-acolo să apuci"... Să-ţi iei c□pii - spre C□piile Elizee. Iar unor cărţi şi autori, de cei ca Sorin Butnaru şi alţii ca el (duium!) - să le adresezi liturgica paremie a aceluiaşi Sacerdot al Suflului Sf□t: „Vai de cel ce se sminteşte, dar mai vai de cel prin care vine sminteala!" (Atenţie: vinovatul pocăit este Popa Duhu - alter ego-ul vocal - acum - al lui Ion Creangă, care ştie, □ calitate de Maestru, pericolele pe care le răsp□deşte prin Verb, otrăvurile tari şi zeieşti pe care, un ucenic vrăjitor, nerod şi ispitit de superbie, le-ar putea □drepta, de pe calea Ritualului Demiurgic - pe partea distrugerii cosmico-umane!)
N-o fi av□d „individualitate cel care „de unde aproape fiindu-i ţinterimul Eternitatea, şi-a luat acolo casă de veci" – dar va răm□e □tru ETERNITATE - „ţinterim"-mască a Spiritelor Vii. Nu masca de om are valoare - ci Suflarea Sf□tului Duh - care, singură, dă viaţă adevărată. Şi care suflă „pe unde vrea ea"!
Evoluţia spirituală pe Păm□t este o „construcţie" piramidală - av□d „v□ful" □ creştinism - dar temelii □ toate religiile şi □ toată ştiinţa sacră a Păm□tului. A-l privi pe Ion Creangă, □ mod obstinat şi reducţionist, exclusiv ca pe un creştin - şi a uita de eforturile enorme şi extrem de subtile ale iniţiaţilor tuturor epocilor, de a asimila simbolurile tuturor credinţelor, □tr-o unică Ştiinţă Sacră (cu variabile □ Spiritul Naţional) - şi a uita că Ion Creangă este un astfel de iniţiat (e drept, purt□d iniţialele M□tuitorului...), făc□d parte dintr-un „colegiu al meşteşugarilor" Spiritului - „Collegia Fabrorum... - este o

capcană □ care Sorin Butnaru et Comp. cad cu mult prea multă uşurinţă - d□d dovadă de lipsă de maturitate şi experienţă spirituală. Chiar □u351 si □chipuie aceştia că Eminescu şi-ar fi pierdut (el, at□ de parcimonios cu Timpul şi Spiritul!) at□ amar de vreme cu un oarecare „ţărano-t□goveţ" din mahalaua Păcurarilor?...

Avem ce-i reproşa, bine□ţeles, şi unui aşa-zis „olimpian", ca (de at□ de multe ori subtilul) George Călinescu. De data asta, □ cazul lui Creangă - Călinescu se dovedeşte suspect de superficial şi distructiv de orice demers ritualic, □ superficialitatea aşa-zisei lui critici. Jocurile sterile ale raţiunii strică - şi dăm dreptate celui ce-a zis: „Are multă minte, da' nu tătă-i bună!" Bavardajul salonard al lui G. Călinescu nu face, □ definitiv, două parale, atunci c□d e vorba să ne raportăm la sacerdoţi ai Verbului Rom□esc - cum au fost Creangă şi Eminescu, cel puţin. Florile artificiale, meşteşugite din plasticul modernităţii - apar ca jalnice şi penibile, prin comparaţie cu Grădina Paradisului, revelată prin Regele Ioan al Crengii de Aur - Fiul Smaraldului (din fruntea Prinţului Umbrei...). Totuşi, nu putem să nu adăstăm puţin, □ faţa spectacolului călinescian: prea i s-a dus buhul Maestrului!

E ciudat (cel puţin!) că un critic (nu doar impresionist, ci cu pretenţii de hermeneut, uneori), cum este G. Călinescu, poate alterna, cu at□a nonşalanţă:

a- observaţii profunde, dar „lăsate-n v□t" (fără finalizarea-parcurgere a drumului, călăuzit şi protejat de Hermes Trismegistul - la capătul cărui drum se află Olimpul şi palatele sale, făurite din aurul lui Hephaistos, Cerberul Focului de sub Etna) - cu

b- neseriozităţi şi superficialităţi de-a dreptul enervante.

Spre exemplu, acceptă realitatea şi comunică observaţia precum că [24] „Nimeni nu mai văzu pe Eminescu fără Creangă şi pe Creangă fără Eminescu" - dar nu-şi pune (?) o clipă □trebarea : ce anume le leagă, esenţial, pe cele două spirite, aparent polare, ale misticii rom□eşti: pe „nocturnul" Amin, cu „solarul" Preot al Crengii de Aur?... Nici vorbă - ci: „Poetului care scrisese Cezara trebuia să-i placă acest fel de viaţă" printre „consumatori de pastramă friptă pe spuză şi de vin..."

Apoi scrie, la p. 487, aparent concentrat asupra propriilor spuse: „Erudiţia □să nu are limite, şi Anton Pann şi Creangă sunt şi ei mari eruditi, □ materie de ştiinţă şi literatură rurală(...). Creangă e-un umanist al ştiinţei săteşti, scoţ□d din erudiţia lui un r□ gros, fără a fi totuşi un autor vesel materie" (s.n.: deosebit de pertinentă observaţia lui G.Călinescu!!!) - dar, imediat, afirmă stupefiant, lăs□du-ne perplecşi, tocmai c□d ne aşteptam să pronunţe remarci cu privire la ritualismul şi ocultismul verbului Regelui Ioan: „Conţinutul poveştilor şi Amintirilor este indiferent □ sine, ba chiar apt pentru a fi tratat liric ori fantastic." Doamne-Dumnezeule! Cum adică? Pontiful poate sta şi-n cap, □ mijlocul Templului - că e tot acelaşi lucru? Nici o teamă pentru vijeliile cosmice cumplite, semne ale schimbării polilor lumii?

E cel puţin surprinzător să citeşti, □ finalul capitolului din Istoria literaturii rom e (la p. 488), destinat lui Ion Creangă, despre un □ceput de percepţie (de către G.C.) a geografiei sacre rom□eşti, despre o schiţă de legătură, reciproc determinantă, □tre topos-ul sacru şi personalitatea spirituală - „rex et pontifex" al topos-ului sacru: „Creangă s-a ivit acolo unde există o tradiţie veche şi deci şi o sporire de erudiţie, la sat, şi □că la satul de munte de dincolo de Siret, unde poporul e neamestecat şi păstrător" (s.n.) - după ce ai citit, la p. 481: „Căci ce observaţie pătrunzătoare este □ Amintiri? O mamă de la ţară □u351 si ceartă copiii, un tată se □treabă cu ce-o să-şi ţină băieţii la şcoală, copiii fac nebunii, un popă joacă cu poalele anteriului prinse □ br□, toate aceste anecdote pe puţine pagini."

Ce concluzie se poate trage, din aceste contradicţii violente ale temperaturii interioare a logos-ului călinescian? Doar că G.C. apare □ postura jenantă de histrion ratat, alungat din cercurile-amfiteatre spiralate ale misteriilor. □n postura de hibrid monstruos □tre un circar, strident volubil şi versatil comerciant de vorbe - şi un mistagog răspopit. G.C. a avut, c□dva, şansa de A ŞTI. Dar a preferat acoperirea OCHIULUI DIN FRUNTE, □ faţa porţii păzite de Ursul-Dragon. Şi s-a □tors, „ugilit" şi „ruşinat", ca fraţii cei mai mari ai lui Harap-Alb, □tr-o regresie □ uter; eşu□d, astfel, □tru permanenţa existenţei infantil-spirituale. Comodă, e drept - □să total nerecomandabilă, av□d □ vedere etapele ulterioare de evoluţie ale Spiritului Uman.

***

Critic pentru sacerdoţi? Aşa ceva nu există şi nu poate exista. Cel mult hermeneut - urm□du-l pe zeu □ refacerea podurilor dintre lumi (de aici, şi numele funcţiei de pontifex). Iar hermeneutul sacerdoţilor trebuie, □ mod obligatoriu, să fie, el □suşi, sacerdot. Sau, măcar, să aibă habar de actul sacerdotal şi de consecinţele acestuia, □ plan cosmic şi uman.

Singurul hermeneut, iniţiat □ actul sacerdotal al operei lui Ion Creangă - răm□e şi va răm□e, pentru posteritate-eternitate, Vasile Lovinescu. Totdeauna, hermeneuţii operei lui Ion Creangă vor trebui să spună: „apud Vasile Lovinescu". Măcar din c□d □ c□d - şi măcar ca temelie pentru investigaţii mai rafinate, mai apropiate, mai familiare cu fulgerele rodnice şi periculoase care □conjoară zona de investigare-„reanimare" a VERBULUI SACRAL.

***

De la el purcedem, şi de la definirea VERBULUI SACRAL, ca PARASHABDA [25] : „Un ritm pozitiv, de la sine are o tendinţă ascendentă, o potenţă naturală de a se integra □ vibraţiunea iniţială, □ vibraţiunea prototip, care este verbul, PARASHABDA. E şarpele care, la auzul Desc□tătorului, se ridică vertical pe v□ful cozii.

***

* *

[1] [1] - Are iniţiere alawită, obţinută □ Elveţia (Basel), la sugestia lui Ren□ Gu□on şi prin Titus Burkhardt şi Frithjof Schuon ("nu e vorba de o iniţiere la Islam, cum greşit s-ar putea crede, ci de integrarea □tr-o organizaţie esoterică universală – sufism - □că vie şi efectivă" – precizează grupul de iniţiaţi gu□onieni-lovinescieni, Roxana Cristian, Florin Mihăescu, Dan Stanca, □ notele biobibliografice, la studiul lui V.L., Steaua fără nume).
[2] - Menţionez că subsemnatul nu face parte din cercul esoteric (de studii şi meditaţii tradiţionale - "fraternitatea lui Hyperion" - din care fac/au făcut parte Roxana Cristian, Mihail V□san, Marcel-Mihail Avramescu, Florin Mihăescu, Dan Stanca etc.), care a continuat să cerceteze porţi spre Absolut (□ condiţii vitrege, □ timpul regimului comunist) şi continuă să existe şi activeze (extrem de rodnic) □ Rom□ia, şi după moartea maestrului Vasile Lovinescu - cerc care □u351 si are editura proprie, Rosmarin - condusă, cu deosebită distincţie spirituală, de doamna Roxana Cristian (prezenţa cea mai frecventă, □ scrisorile lui V.L. - cf. V. Lovinescu, Scrisori crepusculare, Ed. Rosmarin, Buc., 1995).
[3] -Jorge Luis Borges, Cartea de nisip (Roza lui Paracelsus), Univers, Buc., 1983, p. 345.
[4] -Ren□ Gu□on, Domnia cantităţii şi semnele vremurilor, Humanitas, Buc., 1995, p. 12.
[5] - Ren□ Gu□on, Criza lumii moderne, Humanitas, Buc., 1993, pp. 146-147.
[6] - Ren□ Gu□on, op. cit, pp. 88-89.
[7] - Idem, p. 94.
[8] - Idem, p. 148.
[9] - Biblia, Institutul biblic şi de misiune al B.O.R., Buc., 1944, p.1117.
[10] -Kali-Yuga - lumea de faţă, a "fierului", ultima din ciclul erelor vedice. Este pomenită prima oară □ Aitareya Brahmana, VII, 14, succed□d Krita-yuga, Treta-yuga şi Dvapara-Yuga. Este v□sta damnării, decadenţei, nenorocului şi suferinţei, patronată de zeiţa Kali, spiritul Răului.
[11] - Spre exemplu, numărul 666 era, la dacii zalmoxieni, numărul sacralităţii suprem-benefice…A intervenit, □ istoria demonizantă a antichităţii Orientului Apropiat (mai precis, □ civilizaţia babiloniano-israelită) o inversare simbolică cu implicaţii cosmice extrem de grave, semnalate de Cartea Apocalipsei. Cf. at□ N. Densuşianu, Dacia preistorică, Obiectiv, Craiova, 2000 - c□ şi alte lucrări mai recente, din ciclul Secretele Terrei, de Paul Lazăr Tonciulescu-E. Delcea , tot la Editura Obiectiv-Craiova, 2000-2005, Adrian Bucurescu, Dacia secretă, Arhetip, Buc., 1997 etc.
[12] - Cf. Ren□ Gu□on, Domnia cantităţii şi semnele vremurilor, Humanitas, Buc., 1995, p. 194.
[13] - Idem, p. 172.
[14] - Cf. Evanghelia după Matei, □ Biblia, Institutul biblic şi de misiune al BOR, Buc., 1944, p. 1118.
[15] - Cf. Evanghelia după Luca, □ Biblia, Institutul biblic şi de misiune al BOR, Buc., 1944, p. 1182.
[16] - Atenţie, deci, şi prudenţă maximă, faţă de "hristoşii" mincinoşi, care bolborosesc fără contenire despre "New Age"!!!…
[17] - Ren□ Gu□on, op. cit, pp. 279-280.
[18] - "Čacravartin este, □ sens literal, acela care face <<să se □v□tească roata>> - ceea ce □seamnă că el e aşezat □ centrul tuturor lucrurilor, □ timp ce Anticristul, dimpotrivă, este fiinţa care va fi cea mai depărtată de centru; el va pretinde, totuşi, la r□dul său, că <<face să se □v□tească roata>>, dar □ sens invers mişcării ciclice normale (ceea ce <<prefigurează>>, de altfel inconştient, ideea modernă a <<progresului>>), c□d □ realitate orice schimbare □ rotaţie e imposibilă, □ainte de <<răsturnarea polilor>>, adică □ainte de <<redresarea>> care nu poate fi □plinită dec□ prin intervenţia celui de-al 10-lea Avatara; dar dacă el e socotit Anticrist, aceasta se datorează tocmai faptului că va parodia, □ felul său, □suşi rolul acestui Avatara final, care e reprezentat □ tradiţia creştină ca <<a doua venire a lui Cristos>>(…) – cf. Idem, p. 274-276.
"Nu s-a observat suficient analogia care există □tre doctrina adevărată şi doctrina falsă; Sf. Ipolit, □ opusculul său despre Anticrist, dă un exemplu memorabil, care nu-i va surprinde pe cei care au studiat simbolismul: Mesia şi Anticrist au, am□doi, ca emblemă, LEUL!" – cf. P. Vulliaud, La Kabbale juive, vol. II, p. 373. "Motivul profund, din punct de vedere cabalistic, se află □ considerarea celor două feţe, luminoasă şi obscură, ale lui Metatron; iată de ce numărul apocaliptic 666, <<numărul Fiarei>>, este şi un număr solar. (Acest număr este format mai ales de numele Sorath, demon al soarelui, fiind opus ca atare □gerului Mika□l)" – cf. Ren□ Gu□on, Regele Lumii, Rosmarin, Buc., 1994, p. 30.
[19] - Ren□ Gu□on, Domnia cantităţii şi semnele vremurilor, Humanitas, Buc, 1995, pp. 282-283.
[20] - Cf. Frithjof Schuon, Să ţelegem Islamul - introducere spiritualitatea lumii musulmane, Humanitas, Buc., 1994 : dhikr= (□ arabă) amintire, pomenire, av□d drept modalităţi concrete invocaţia(…). Realizarea spirituală este o ANAMNESIS a ceea ce a fost dintotdeauna şi nu a □cetat să fie, □ ciuda iluziei şi a uitării. □n esoterism, termenul se aplică formulelor ritmice a căror repetiţie vizează armonizarea diverselor elemente ale fiinţei şi determinarea vibraţiilor susceptibile să deschidă comunicarea cu stările superioare ale fiinţei şi cu Divinitatea □săşi. Sufitul se va strădui să atingă un dhikr permanent, o incantaţie continuă centrată pe un Nume Divin (cel mai adesea: Allah) sau pe Shahadah: □t□ □ cuv□t, apoi □ inimă, □ stare de veghe sau somn(…)". La fel, cf. Remus Rus, Istoria filosofiei islamice, Editura Enciclopedică, Buc., 1994.
[21] - R. Gu□on, op. cit, pp. 135-139.
[22] Cf. V.Lovinescu, Creangă şi creanga de aur, CR, Buc., 1989, p. 332:" Este cel puţin curios că Ion Ştefănescu şi-a luat, c□d a □ceput să scrie, numele bunicului său după mamă, Creangă, riguros sinonim al lui RAM". Şi se face trimitere, firesc, la Zeul Indian - Rama.
[23] - Sorin Butnaru, O nouă interpretare a operei lui Ion Creangă, Romcarterim, 1999.
[24] - G. Călinescu, Istoria literaturii rom e, de la origini p ă prezent, p. 480.
[25] - Cf. Vasile Lovinescu, Mistere, simboluri, rituri, Rosmarin,Buc., 1997, p. 127

Capitolul I – Anistoria literaturii şi metafizica personalităţii: LOJA IOHANICĂ [1] ROM□NEASCĂ

a- Istorie şi anistorie

Nu există istorie, ci există Dumnezeul Unic.
De vreo două milenii şi jumătate, lăsăm fiecare fapt să se transforme □ eveniment - nu ca punct de reper, ci ca fugă perpetuă de esenţialitate: faptul se „rupe" şi ne expulzează. Mai exact, NOI suntem aceia care ne dorim-voim expulzaţi, pentru că ni-e „lene" (o lene metafizică, a Spiritului) să căutăm şi să găsim semnificaţia, □globatoare □ Unicitate, a fiecărui eveniment. Negăsind semnificaţia evenimentului, ne lăsăm proiectaţi □afara lui: pentru că, totuşi, n-am pierdut total originarulsimţ al coerenţei, „cadavrul nedisecat" al evenimentului lăsat □ urmă, □ transformă □ „punct de reper", dar pe drumul nu al coerenţei, ci pe drumul depărtării de coerenţă. De aceea, apare SUCCESIVITATEA - ca (auto) expulzare perpetuă şi ritmică, din esenţa negăsită (necăutată) a evenimentului - □ loc de SIMULTANEITATE. Căci nu există evenimente, ci doar EVENIMENTUL - Unic (□ conţinut semnificativ) şi etern repetabil □ formă (formă prin care ne □toarcem, mereu, prin ritual-existenţă, la conţinutul etern).
Noi vrem să uităm MODELUL DIVIN, vrem să ne uităm pe noi □şine - respingem eternul MODEL DIVIN - CENTRUL: şi, astfel, apare istoria-succesivitate. Din lene metafizică şi scepticism. Este o schizofrenie accelerată: □ loc să ne regăsim □ toate, simultan (a se vedea modelul cobanului mioritic, ca regăsire a simultaneităţii Fiinţei Cosmice) - noi ne piedem □ toate, succesiv, ISTORIC. ANISTORIA este normalitatea, conformarea (constructivă fiinţial) la MODELUL DIVIN. Istoria este schizofrenia, dispersia autodistructivă, □depărtarea, ritmică, obstinată, de MODELUL CENTRAL - unic, divin.
*

b-Anistoria actului artistic

S-a pus, de at□ea ori, problema: de ce artele nu □registrează progrese constante, evoluţie constantă - ba, chiar se □registrează o indiferenţă faţă de ideea de evoluţie -

ceea ce apărea, multora (dintre cei infestați de mitul fals al „progresului”, al „evoluției continue”), ca un „atipism” supărător? De ce Homer (Orbul Mistic) e mai important, valoric, dec□ Iannis Ritsos, să zicem? Eminescu (Aminul Sacru), mai important, valoric-spiritual, dec□ Nichita Stănescu?

Să nu uităm că orice cultură a fost, mai □t□, CULT - şi orice act artistic trăieşte tocmai prin suspendarea timpului istoric. Deci, ACTUL ARTISTIC este, măcar ca percepție instinctivă (□afara voinței, a conceptualității umane), anistoric, ataşat la MODELUL DIVIN-FIINȚIAL. Arta este ultima modalitate instinctuală umană (INSTINCTUL - ca intuiție pur spirituală a primordiilor), prin care MODELUL DIVIN □cearcă să mai păstreze legătura cu schizofrenia umană, s-o reorganizeze, din interior, spre o coerență □ simultaneitate (ca şi religia, care nu este exclusiv instinctuală, ci şi persuasivă, cre□d stimuli, mai reali sau mai fictiv – artificiali, spre zona divină). NU EXISTĂ EVOLUȚIE, CI MODELARITATE: actul artistic, ca şi cel religios, se conformează □ jurul unui MODEL SPIRITUAL-DEMIURGIC - față de care dezvoltă clarificări, apropieri, depărtări - sau, □ caturile cele mai fericite (mai apropiate de MODELUL DIVIN al Creației Unice): REVELAȚII. Actul artistic nonevolutiv tinde, prin forma sa de excepție (revelația artistică) , spre resorbirea-absorbirea personalității, de către preajma MODELULUI DIVIN („Nu e nimic şi totuşi e/ O sete care-l soarbe,/ E un ad□c asemene/ Uitării celei oarbe”): ANONIMIZAREA ARTISTULUI. Eminescu, spre exemplu, devine O PAROLĂ DE PĂTRUNDERE □N ABSOLUT, pentru inițiați. Biografia lui exterioară, aparentă, dispare complet, □ fața „legendarității” sale interioare, a eroismului, a semizeismului, gen TEZEU - Tezeu cel care, umbră călăuzitoare, ne face cunoştință cu labirintul, □ care vom fi transfigurați, inițiatic, prin MINOTAUR. De fapt, prin confruntarea-luptă cu Minotaurul. Artistul autentic nu mai are dec□ slabe tangențe cu materialul formal: el răspunde chemării sirenelor, el e mai dotat sau mai puțin dotat NU pentru adaptare la o secvenţă (epocă istorică), ci la globalitatea divină. De aceea, nu contează C□ND, ci contează DACĂ are REVELAȚIA MODELULUI. Dacă nu o are, evident că şi aparenta istoriesuccesivitate e mai greu acceptabilă, mai cenuşie. Dacă o are, ne transcende pe noi, □NMULȚIȚII NEAMULUI SĂU - artişti, □ primul r□d, stimulați să devină ecouri (mai bune sau mai proaste - dar necesare pentru confirmarea CENTRULUI SPIRITUAL AL NEAMULUI) - dar şi pe neartişti, dar t□jitori după recuperarea globalităţii divine (starea paradisiacă). Căci fiecare dintre noi mai păstrează nostalgia normalităţii paradisiace, non-conflictuale (o păstrează mai puțin sau mai mult - iar c□d nu va mai păstra-o, va fi pierdut, din punct de vedere spiritual - DEFINITIV!).

Evident, pentru că Dumnezeu a făcut lumea prin Cuv□t (sau Tăcere Expresivă, ca Vibrație Atot□globatoare) - literatura este cea mai expusă paranoiei artistice, ca antipod al schizofreniei istorice.

Fiecare cultură națională există datorită SPIRITULUI NAȚIONAL, acea structură spirituală inefabilă, şi, totuşi, extrem de pertinentă, care imprimă, din interior spre exterior, dinspre Arhanghelul Neamului spre oamenii-Neam - caracteristicile de simțire, g□dire, comportament etc.

I - □n cazul unor neamuri, acest Spirit Naţional este focalizat: s-a produs Revelația Modelului Divin (specific, prin Spiritul Neamului), printr-un Artist-Christos (□carnare a Spiritului Neamului), față de care Model se ordonează (sau se dezordonează) mişcările spirituale ale unui popor anume. SHAKESPEARE, pentru Spiritul Englez, GOETHE, pentru Spiritul German (dublat, dar nu contradictoriu, ci complementar, de BEETHOVEN-ul muzical) etc.

II- Dar există şi spirite naţionale aşa-zis „difuze” (şi confuze). Revelația nu a avut, □că, loc - Modelul Divin nu s-a □trupat □tr-un cristic artist - ori s-a □trupat slab, difuz, □ 2, 3 sau mai multe cvasi-modele, percepute ca nedesăv□şite (adică, modele care nu conțin globalitatea Spiritului Neamului). Şi, astfel, furtunile căutării, social-culturale (şi CULTUALE!) se produc cu aşa mare zbucium, □c□ sentimentul anistoriei dispare (ceea ce creează falsa percepție, că aceste neamuri sunt „dezvoltate”, „evoluate” : nicidecum - ci aceste neamuri nu se găsesc esențial, se zbat furibund, □ criza de identitate spirituală) - sentimentul istoriei, prin contrast, se □tăreşte. FRANȚA este modelul cel mai difuz şi mai confuz european (cre□d cea mai fatală şi mai □delungă şi nocivă iluzie, □ legătură cu aşa-zisa „□altă civilizație şi cultură”. Nicidecum: e cea mai □delung şi mai tragicagonică dintre zonele spirituale ale lumii. Nu şi-a găsit-revelat Modelul Central-Spiritual, este expulzată, ritmic, din fiece fals (parțial) model. REVOLUȚIA FRANCEZĂ a fost nu cauza, ci consecința emergentă a pierderii Centrului Interior-Spiritual. Şi, de aceea, frustrația se transformă □ schizofrenia curentelor culturale, revoluțiilor, convulsiilorcontestărilor sociale, religioase etc. □ntr-un cuv□t, un v□tej haotic din care, paradoxal, impune aparența istoriei zbuciumate (pentru că ochii umani nu zăresc CENTRUL, care zadarnic se zbuciumă să capete □trupare cristic-artistică). Şi acest v□tej, şi aceste confuzii creatoare de sentiment istoric, au fost şi sunt impuse (mai □t□ induse) neamurilor europene mai apropiate de v□tejul central neexprimat total - neamurilor „mai slabe de □ger” (sau inducerea se face dinafară, de către organizații saturnizate-demonizate, c□d acestea se tem de influența benefic-spirituală a unui neam anume). Treptat, dar mult mai violent, locul influenței nefast-globale, pe Terra, de data asta, □ ia o altă zonă, complet amputată de Centru Spiritual - complet des-centrată spiritual: ceea ce se numeşte SUA - un conglomerat perfect haotic - tocmai de aceea d□d impresia de „patrie” - tuturor des-centraților, individualizați, rupți de Centrul Spiritual-NEAM - al tuturor neamurilor Terrei...

III- Aparența de pluri-centrism spiritual. Cultura rusă are şi ea probleme de

identitate anistorică: se caută, □u351 si caută Modelul Central, față de care să se dezvolte ritualismul anistoric, cultualitatea să redizolve culturalitatea (osificată □ structuri artificiale, tot mai inflexibile, mai autodistructive) - căci se operează uşor transferul de la modele polimorfe (deci inexacte, nonrevelate) culturale - la cele profane-politice. O confuzie Dostoievski-Tolstoi-Puşkin - este transpusă □ termenii profan-politici ai bolşevismuluistalinismului-imperialismului.

Şi totuşi, se pare că Revelația anistorică rusă a avut loc - dar n-a avut loc fixarea, □ conştiința Neamului, a Revelației: Revelația se numeşte, □tru eternitate, DOSTOIEVSKI. N-a fost, □să, recunoscută (există, deci, şi probleme de confirmare □ masa-valuri concentrice, a spiritualității aşteptătoare a Neamului prea gregarizat, la nivel de conştient - a spiritualității care aşteaptă divinitatea şi redivinizarea, prin Hristos-Artistul). Dar, ca dovadă că Centrul Modelator există: eternul reflux rusesc spre abisul mistic.

IV- Dar cu spiritualitatea rom□ească ce se □t□plă, □ anistoria ei artistică? Au rom□ii un CENTRU MODELAR - sau nu au? Neamul care nu are Centru Modelar dispare din □suşi Proiectul Cosmic. Or, EMINESCU afirmă (şi nu doar el!) că rom□ii au o misiune mistică, de la Traian-taumaturgul □coace: „Trebuie să fim un strat de cultură la gurile Dunării - aceasta este singura misiune a statului rom□ - şi oricine ar voi să ne risipească puterile spre alt scop, pune □ joc viitorul urmaşilor şi calcă □ picioare roadele muncei străbunilor noştri. Aici, □tre hotarele str□te ale țării rom□eşti, trebuie să se adune capitalul de cultură din care au să se prumute (s.n.) fraţii noştri de prin toate țările de primprejur, dimpreună cu celelalte popoare mai □apoiate dec□ noi."(Misiunea noastră ca stat, □ ziarul Timpul, din 2 nov. 1879).

P□ă nu demult, concluziile noastre duceau către o structură anistorică simplă, a culturii spirituale rom□eşti - şi, implicit, a literaturii: o unică şi singuratică vibrație a Logosului Cosmic Rom□esc, □ jurul liniilor de forță ale căreia s-au orientat structurile existențial-spirituale rom□eşti. Afirmația noastră era clară şi concisă: Christosul rom□ilor, Artistul-Hristos Modelar s-a □trupat - şi este EMINESCU. □n jurul său se zbat, mai departe sau mai aproape, ecourile față de Revelația-Model - care ecouri confirmă (se supun) sau infirmă (refuz□d, luciferic, supunerea)Modelul(ui) Divin Revelat. Prin apariția lui Eminescu-Revelația, literatura rom□ă a □cetat să fie difuză şi istorică: evenimenteleființe spirituale potențiale (□ adormire-aşteptarea Hristosului) se rotesc □ jurul EVENIMENTULUI UNIC. Trebuie, □să, să conştientizăm necesitatea de RITUALPENTRU-EMINESCU (mai exact, noi, neamul-elita, ca existență ritualică, ca □toarcere a ființei la originaritate). Se raportează la El, se conformează sau deformează, □ raport cu EL-EMINESCU.

Şi, pentru a nu scăpa din vedere nimic din alternanțele simbolic-spirituale ale mitului ființial rom□esc , adăugăm [2] :

„De fapt, modelul GETO-DACIC s-a □trupat □ Modelul Divin Rom□esc: MIORIȚA şi EMINESCU, din punct de vedere spiritual, s-au contopit: Modelul Divin al Cuv□tului şi cu cel al Hieroglifei. C□d MIORIȚA tace, grăieşte Hieroglifa-Eminescu - c□d tace Hieroglifa-Eminescu, simțim cum saltă □ noi (Noi= elita spirituală a Neamului) expresia ritualului geto-dacic (condensat □ MIORIȚA). Elită spirituală □seamnă SPIRITE TREZE - nu neapărat intelectuală. (...) Elita spirituală poate reforma temporalitatea: succesiunea uitării poate fi reorganizată □ ritualul Eminesco-Centric, Spiritualo-Centric. Orice gest şi cuv□t al nostru poate fi <<reglat>>, prin smerenie şi anonimizare a noastră, □ funcție de modelul cristico-eminescian - care face mai lesne de vizualizat spiritulmodelul pe care l-a subliniat, după ce l-a dublat, □ eternitate: modelul DACIA - modelul sacru.

□n felul acesta, este imperios necesar să se desfiinţeze istoria literaturii rom e: să se desfiinţeze treptele uitării - şi să se vizualizeze cercurile concentrice ale Spiritului Național, □ jurul Centrului-Revelație-Eminescu (...). Eminescu este acest Centru Interior, este vizualizarea □ cuvinte simultane-vibrație cosmică demiurgică (căci acesta este darul GENIULUI, să re-creeze simultaneitatea de vibrație verticală, a cuvintelor orizontale, prin redarea forței interioare a Cuv tului: acest fenomen e perceput ca <<forță de seducție>> - de fapt, este forța de TRANSFIGURARE, □tru divin, a Cuv□tului) a Arhanghelului-Spirit Național.

Şi, de acum, de la Revelația-Eminescu, ierarhizarea aleatorie (istorică) va fi □locuită de ierarhizarea spirituală (anistorică): nu anii contează (ca segmente aparent cuminți-evolutive), ci apropierea sau depărtarea, pe traiectorii circular concentrice, față de Modelul Divin-Revelație EMINESCU. Varianții - raportați la MARELE INVARIANT".

□n esență, nu ne-am schimbat opinia şi nici nu putem să ne-o schimbăm. Doar at□ că, datorită percepției unui flux revelatoriu dinspre cartea lui V. Lovinescu: O icoană creştină pe Columna Traiană (glose asupra melancoliei) – Cartea Rom□ească, 1996 - am reuşit să deducem o nuanță surprinzătoare, □ procesul de coagulare şi revelare a Centrului Spiritual Rom□esc - o nuanță care rezolvă, credem noi, problema binomului spiritual „popular-cult", „Cuv□t-Hieroglifă", „spirit anistoric-epifanie cvasi-istorică" (tradusă, ocult, □ termenii heraldici MIORIȚA-EMINESCU): Şi anume: un Centru Spiritual Modelar Rom□esc - ca LOJĂ IOHANICĂ.

Iată suportul deducțional al concluziei noastre, cobor□ la nivelul desfăşurării unei logici mentale şi reurcat la nivelul heraldic al Revelației.

***

c- Loja Iohanică Rom ească şi metafizica personalității

□n definitiv, aşa-zisa „istorie profană" este marcată de traseele de comete (de fapt,

de constelațiile tangente la polii spirituali ai lumii) ale Marilor Spirite. Mlaştina „democratică" nu e dec□ zona de □cercare a forței de relevanță spirituală a Marilor Spirite. Noi, indivizii descentrați, alunecați din Centrul Spiritual, de-a lungul axei polare a lumii, vedem Marile Spirite drept comete-alunecări pe circumferința sferei celeste. Deci, Marile Spirite, pentru noi, capătă ceva din propria noastră neputință de fixare şi centrare. Dar această stare a noastră nu le este LOR imanentă - ci se constituie □ elementele karmei general-terestre. Inițiații □ văd pe inițiați NU □ chip de comete, ci conjugați, dimpreună, la conturarea constelațiilor elocvente □tru Logos-ul sacru al Lumii. Dacă lumea ar fi, □ mod absurd (deci sacral!) una de inițiați - ar dispărea (prin dizolvare alchimică şi purificare) şi karma - şi ne-am afla, cu toții, □ Paradis.
□n concluzie, Marile Spirite sunt, prin esența lor, CRISTICE - □truc□ preiau asupra lor nişte forme ontologic-spirituale nespecifice lor: karma, traseele divergente, centrifuge (parțial) - toate acestea fiind similare păcatelor umanității, pe care le-a luat asupra sa Hristos. Marile Spirite, deci, □ imanența şi transcendența lor (concomitente) , au □scrisă DIMENSIUNEA SOTERIOLOGICĂ. Această lume există - şi există cu şansă de regresie sacră, □ „copilărie"-Paradis - datorită prezenței divine efective, prin epifania Marilor Spirite.
Ce am dorit a spune cu acestea? Am dorit a spune, cu alte vorbe, mai multe - ceea ce V. Lovinescu a rezumat astfel: „Fiecare lucru manifestat este o literă divină care, pe un plan superior, se alătură unui Nume divin şi, la sf□şit, Marelui Nume" [3] . Adică, lumea de sus se reflectă □ lumea de jos, macrocosmosul □ microcosmos (şi reciproca e valabilă, dar, evident, prin răsturnări axiologice, sistemice etc.).
Ceea ce ni se par, □ cazul discuției noastre, nişte nume de oameni, □scrise □ registrele stării civile - corespund, □ esență, unor vibraţii macrocosmice, generatoare de entități metafizice, ocrotitoare şi călăuzitoare ale Neamului Rom□esc. (Sau comunității, □ general).
Deci, aplicat existenței spirituale rom□eşti, acest adevăr, expus sintetic de V. Lovinescu - se exprimă □ necesitatea unei percepții, absolut diferită de cea profană, a ontologiei sacre a Marilor Spirite. Pentru a afla Numele Divin al Marilor Spirite, actele ritualic-soteriologice ale Marilor Spirite - trebuie să evertuăm „biografiile" stupid-profane, şi să □cercăm să auzim „muzica sferelor". „Să auzim" ordinea riguroasă a constelațiilor caleste care „au produs" (mistic, şi, totuşi, folosindu-se de regului şi sensuri terestre) epifania Marilor Spirite - pe Bodhisatwi-i topos-ului terestro-sacral rom□esc. Logos-ul degenerat şi pervertit, care pluteşte sub formă de keliphot-uri (coji) □ jurul Naşterilor şi Calvarurilor Existențiale ale Marilor Spirite - trebuie □lăturat, pentru a face posibilă epifania Verbului Sacru. Adică, pentru a-i vedea pe El □ veşm tul de foc (al imanenței şi transcendenței - concomitente).
Şi atunci, ceea ce „se spune" sau ce „□u351 si aminteşte" (x sau y, factori profani, keliphot-uri plutind □ placenta astrală a Marilor Spirite) – trebuie fie extirpat fără am□are şi remuşcare, fie „răsturnat", din planul semantic terestru, □ planul semantic sacru - □ chip de constelație sau de hieroglifă divină. Bătr eţea keliphot-urilor trebuie „răsturnată" □ COPILĂRIE (ceea ce numeşte V.Lovinescu, după maestrul său Ren□ Gu□on: DHIKR - incantația numelui divin; AMINTIRE-ANAMNEZĂ).
C□d cineva, un Mare Spirit, pronunță cuv□tul AMINTIRE - devine un pleonasm sacru adaosul: DIN COPILĂRIE. Căci orice dhikr-amintire este o actualizare a esenței sacrale a „personalității" sale constelative (cu origine □, şi aparținătoare esențial la o/unei constelație / constelații - cu raze tangente la axul polar cosmic). AMINTIREA, ca anamneză constelativă , actualizează, logic, şi relaţiile constelative (cu funcțiile sacrale aferente): relațiile cu celelalte Mari Spirite, oglindite din formațiuni constelative care se leagă, □tre ele, printr-o logică ocultă, sacrală.
□n consecință, nu trebuie să trecem indiferenți pe l□gă zvonuri - ci doar atent interpretativ: ZVONUL poate fi forfoteală a borborosului infernal (şi să fim atenți să ocolim zona decăderii Logos-ului) - dar poate fi şi o rază orfică fugară, străfulger□d dinspre ceruri printre keliphot-uri . O rază pe care trebuie s-o detaşăm de aparența „fugace" şi s-o fixăm, □ mod alchimic, □ dhikr. Discernăm□tul este capacitatea inițiaților. Cei care vor lua zvonurile □ forma lor brută, „transpirată", impură - vor răm□e sutzi de-a pururi. Cei care le vor „griji" (□ sensul ritualic, □ care acționează FATA MOŞULUI, din basmul lui Ion Creangă, cu „jivinele" - c□ şi preotul, c□d pregăteşte sufletul, dintr-un trup agonic - rearmoniz□d, □ limita posibilităților, karma, pentru marea călătorie spre kamaloka, de unde se pregăteşte, prin anamneză, o nouă buclă existențială, pentru spirala m□tuirii) - vor vedea şi auzi MIRACOLE. Adică, vor percepe lumea justă - lumea potențial (sau efectiv) salvată, resacralizată (fie şi □ imponderabilul, greu de introdus □ concepte, al intenţiei).
Cine va spune despre operațiunea de „grijire", de exorcizare, a „zvonurilor", că este „o prostie" - are dretate, din punctul lui de vedere - punct care se situează □ nediferențierile lui Prakrti şi ale borborosului. Dar cine va confirma, fie şi doar prin fascinație - acela va avea şi el dreptate, dar tot din punctul lui de vedere. Punctele de vedere, fără raportare sacrală, au valoare absolut egală. Departajarea axiologică o face reperul sacral. Punctul de vedere exorcizator orfic este, deci, aflat pe axul polar cosmic - pe care nu pot rezista dec□ inițiații. Depinde de karma fiecărui „ascultător" - depinde de „priza" sa spirituală la o gună (tendință primordială) sau alta, din cele trei: TAMAS (cea de jos, pasivă, neagră), RAJAS (cea de la mijloc, roşie, a patimii şi „furiilor", cu destinație sacrală) SATWA(guna ascendentă, luminoasă, m□tuitoare). Satwiciiiluminați spiritual, foarte puțin denşi (disponibili maxim pentru curentul ascensional al

credinței, precum sunt de indisponibili corporal, prin fixarea alchimică pe ascendența axului polar) VOR TĂCEA mistic, pentru a nu pierde energia divină (Shakti-Shekina), pentru a completa, din propria karmă bodhisatwică - Sunetul şi Ordinea Divine (Logos-ul Divin). Cei din tamas vor face o hărmălaie, enormă şi inutilă - de nu se vor auzi, primul r d, pe ei (nu se vor distinge, ca personalitate şi funcție - cosmice am două). Căci, cum spun inițiații, la rădăcina urechii este limba: adevărul sacral (ca potență spirituală maximă) sau minciuna (ca potență spirituală minimă) stau noi-cei-interiori. Noi nu AUZIM dec ceea ce SUNTEM. Şi a rosti este identificator, plan sacral, cu Verbul Sacru (c d o faci la modul restaurator, ritualic).
Spus pe şleau - cine crede ce se va spune mai jos - u351 si „aude" propriile potențe spirituale, propria credință. Face cunoştință cu invizibila sa ființă spirituală pozitivă. Cine nu crede - u351 si va „auzi" propria surzenie, propria dezordine infernală interioară. Va face cunoştință cu fața entropică, demonizată, a ființei sale spirituale.
Revenind la oglindirea susului sacral, josul fenomenal - vom cita, iarăşi, din .Lovinescu, singurul mare inițiat rom din sec. XX, a cărui inițiere o cunoaştem - căci există şi inițiați a căror inițiere ne este, deocamdată, ocultată - sau o ignorăm noi, din slăbiciune spirituală). Este vorba de un pasaj din cartea O ICOANĂ CREŞTINĂ PE COLUMNA TRAIANĂ (glose asupra melancoliei) – Cartea Rom ească, Colecția Gnosis, 1996 - studiul omonim, de la p. 109. Iată ce spune V.Lovinescu că se află sculptat basoreliefic (dovedind, că o dată, că poți avea ochi, fără să vezi!), pe columna marelui taumaturg al antichității romane, păratul Traian (p. 110):
„Pe registrul de sus se află o scenă mai greu de interpretat, cu at mai mult cu c, după un simbolism firesc, superiorul t cuieşte inferiorul şi-i este cheie.
Trei personaje se află dosul a ceea ce s-ar putea numi trei frontoane de templu. Par zidite edificii ca nişte turnuri. Dacă ar fi să luăm de bunme proporțiile tre edificii şi personaje, avem de-a face cu ciclopi. E adevărat că pe Columna Traiană proporțiile dintre oameni şi edificii nu sunt exact păstrate, considerabil scăzute din cauza exiguității spațiului, dar o anumită eroare subzistă, suger d proporțiile reale. n scena noastră, să, personajele sunt strict prizoniere ale platoşelor lor de piatră sau, altfel exprimat, raporturile lor sunt acelea de coajă şi miez. ți fac impresia de replici masculine ale unor <<florici>> gropate de un crud arhitect, implacabil cunoaşterea şi tehnica tantrică a artei lui. E izbitoare expresia lor de dezolațiune, asupra căreia se aplică un al patrulea personaj, trun gest de inidicibilă mizericordie, de tămăduitor al sufletelor şi al trupurilor, de caritate cosmică. Pe această ființă, arhitectul Cerchez o identifică cu Hristos. Figura aduce cu imaginea convențională a M tuitorului, care exprimă, probabil, tradiții orale din prima generație creştină. Spunem convențională, sensul aspectului general schematic, am zice. ntr-o tradiție iconografică sacră, ca aceea a Orientului, care n-a degenerat naturalism, orice imagine este convențională, mai ales aceea a Revelatorului (...). Un portret sacru dă cel mult directive. De aceea, nedeosebindu-se de dacii bărboşi şi pletoşi de pe restul coloanei, Hritos poate semăna cu ei, răm d el suşi.
(...) Revenind la imaginea de pe coloană, personajul clinat domină toate personajele din registru, şi pe cei trei, şi pe cei ce se scurg spre baştina lor, prin situație şi mărime. El ține m a pe coarnele unui berbec, ca dulqarnaiu, stăp ul celor două coarne, funcțiune ciclică reprezentată şi de Alexandru cel Mare. După berbec se află un taur – şi e curios că succesiunea acestor animale sacre e aceeaşi ca şi zodiac, unde seria sumelor zodiacale cepe cu Berbecul, care deschide Soarelui poarta echinocțiului de primăvară. Or, a indica primele două semne zodiacale este a indica treg zodiacul, cu un fel de et caetera sculptural; personajul conduce, ca Bun Păstor, turma fabuloasă - cu m a pe fruntea conducătorului ei (s.n.). Cercul zodiacal circumscriind riguros cosmosul, personajul este extracosmic. Cum zodiacul este o reprezentare spațială a unui ciclu temporal, stăp ul zodiacului este exterior timpului, stăp ul lui.
Să ne reamintim că unul din titlurile esențiale ale lui Hristos este acela de Bătr al Timpului. Am numit personajul cu numele creştin de Bun Păstor, dar tot aşa de bine i se poate spune Conducător sau Dux (...). Dar tot Dux este şi persoana din v ful coloanei, Traian, pentru că Dux este numele dat vechea Romă comandantului suprem al armatei. Ființele pomenite (Berbecul şi Taurul - conducători printre turme) sunt solidare printr-o afinitate de familie spirituală(...) . Brațul drept, invizibil, poate făşura, cu un gest neprecupețit de pogorăm t, grumazul personajului imberb, care răspunde cu un gest egal de credere, ridic d capul (s.n.). nvățătorul şi ucenicul au două porniri complementare, de Consacrator şi Consacrat.
Ajungem acum la acele semne precise, ce au izbit pe arhitectul Cerchez, care le consideră, pe drept, ca av d un caracter de evidență şi obligativitate. Toga, roba sau cum s-ar putea numi haina pe care o poartă personajul aplecat - formează crețituri fireşti, ca orice haină purtată de ființă vie, care, din această cauză, nu atrag atenția; or, este o tehnică nedezmințită tradițională, de a stecura simboluri importante, dedalul unor ornamentații fără semnificații; se derulează astfel curiozitatea şi indiscreția; av d vedere că, de atunci, au trecut 1.800 de ani, putem spune că, şi de data aceasta, procedeul a fost eficace.
Pe umărul şi pe brațul st g al personajului, spre inimă, se văd nişte crețituri ale hainei care, c d imaginea este inversată, se vădesc a fi două simboluri din cele mai importante ale civilizației creştine: unul e o cruce formă de X, numită, mod obişnuit, crucea Sf tului Andrei, fiind, acelaşi timp, şi litera crecească khi, inițiala numelui lui Hristos; celălalt e un unghi ascuțit, pus pe brațul din st ga al crucii (țin d imaginea inversată) , form d, aparent, litera A. n realitate, e un v f de lance, redus la schema lui

geometrică, ceea ce constituie un procedeu de mare clasă, □ simbolism. Or, □ această disciplină, a indica partea esențială a unui lucru este a indica □tregul, așa că, □ realitate, crețurile robei arată cele 2 instrumente ale Patimilor - Crucea și Lancea, cu care Longin a izbit coasta M□tuitorului. Găsim acest dublu simbol □ toată iconografia creștină din Orient și Occident. Acolo i se spune Les Armoires de Crist, ceea ce e o dovadă □ plus, dacă mai era nevoie, a caracterului sacru și hermetic al Blazonului. □n ortodoxism □ găsim imprimat ca o pecete □ Centrul prescurei, urm□d să se substanțieze □ euharistie, adică □ găsim □ inima inimii misterului creștin.

Spunem că, sprijinit pe brațul crucii, unghiul lancei formează litera A. □mpreună cu litera X, care urmează - ne dau primele două litere ale cuv□tului latin AXIS, Axă, Pol - adică tocmai ce sunt coloana și prelungirea ei umană, Traian și a fortiori Hristos. Cum □ știința tradițională interpretările nu se exclud, ci se completează una pe cealaltă, vom adăuga că e firesc să găsim crucea Sf□tului Andrei pe un monument concern□d o țară care, după tradițiile patristice, a fost evanghelizată de apostolul Andrei, mai ales c□d crucea acestuia coincide cu litera grecească khi, inițiala numelui Domnului. Vom găsi acum o confirmare hotăr□oare a celor spuse.

□n imediata apropiere a botului berbecului, dedesubt și puțin la dreapta, regăsim X și ceva mai jos, mai la dreapta □că, litera grecească P, Rho, a doua literă a numelui grecesc al lui Hristos; suprapuse, formează ceea ce, □ simbolistica creștină, se numește monograma lui Hristos, universal răsp□dită □ toată creștinătatea. I se mai spune și chrisma lui Constantin, pentru că s-a arătat pe cer acestui □părat, pe c□d o voce tainică spunea <<In hoc signo vinces>>, □ainte de bătălia de la Podul Milnium, contra compatriotului său Maxențiu. Stindardul cu noul semn s-a numit Labarum și a fost steagul □părăției de Răsărit - 1.000 de ani. Se poate pune □trebarea: de ce cele 2 litere sunt așezate una l□gă alta, succesiv, pe Columna Traiană - și nu suprapuse, ca □ Labarumul lui Constantin? Răspunsul este că au fost săpate pe coloană □ anul 113, indic□d □ceputul unui proces care □ revenea lui Constantin să-l desăv□șească, peste 2 secole - c□d creștinismul a trecut de la latență la act, din punctul de vedrre social. Altfel vorbind, succesiunea XP s-a transformat □ simultaneitate. E posibil chiar ca Apolodor din Damasc să fi fost un mare arhitect nu numai □sensul modern al cuv□tului, ci și □ acela al Artei Sacerdotale, care era, atunci, Arhitectura – și, ca atare, să fi știut ce sculptau lucrătorii lui pe coloană. Că la anul 113 se aflau printre aceștia creștini - este o probabilitate care, □ fapt, e o certitudine. E știut că așa-numitele COLLEGIA FABRORUM aveau un caracter net inițiatic; prin ele s-a operat transferul insensibil al unor simboluri din religia veche – □ religia nouă. De altminteri, creștinismul s-a răsp□dit, □ prima sa expansiune, prin proletariatul vremii, prin humiliores.

După cele arătate, s-ar părea că printre constructorii coloanei erau oameni conștienți de unitatea fundamentală a celor două religii și de semnificația ad□că a simbolurilor și că aveau o stare spirituală care le permitea transferul și readaptarea la simboluri.

Cine sunt cele trei personaje? Gestul de pogorăm□t al lui Hristos nu este conceptibil dec□ efectu□du-se asupra unor entități eminente , reprezent du-și la superlativ neamul (s.n.). Ținând cont de numărul lor, cei trei nu pot fi dec□ șefii supremi ai ierarhiei inițiatice dace, asupra cărora se revarsă solicitudinea reparatoare, tămăduitoare, a Verbului increat. Dacă ne uităm bine, Iisus se apleacă □ special asupra unuia dintre personaje, cel mai apropiat de el - ceilalți particip□d la har și binecuv□tare prin endosmoză, oarecum. Gestului de pogorăm□t al Domnului □ răspunde un gest de totală supunere, credință, adorațiune – gest de floare ce se deschide soarelui, al t□ărului. Cele două ființe vin una spre alta. Imaginea e numai un moment. Sf□șitul mișcării, finalitatea necesară a celor două gesturi este capul t□ărului pe pieptul Domnului; imaginea o insinuează. Pe c□d toți dacii de pe coloană sunt reprezentați așa cum □ știm din istorie, bărboși și pletoși, personajul cel mai apropiat lui Hristos este un adolescent imberb (s.n.), așa cum e reprezentat tradițional Sf□tul Ioan Evanghelistul, ucenicul iubit, eternul adolescent (s.n.). Se poate presupune că războaiele dacice au fost prilejul, au marcat fixarea bisericii iohanite □ noua provincie, Iisus așez□d pe apostolul Ioan □ ternarul inițiatic suprem dacic. Iată care este pentru noi limbajul mut al imaginii de piatră. Cu gestul de □văluire a grumazului discipolului iubit, Hristos pare că-l instalează, că-l consacră pe un scaun episcopal. Răspunsul ucenicului, capul ridicat ca un heliotrop spre stăp□ul său, arată o totală supunere, o resemnare impregnată de spirit de jertfă. □n rezumat, o suverană scenă sacrificială.

Scena este una din cheile lui IO, din colinde și din investitura Domnilor rom□i.

Sunt două tradiții aparent contradictorii despre apostolul Ioan: una, că nu a murit (s.n.); alta, că a "murit" la Efes, □ v□stă de 94 de ani, □ timpul domniei lui Traian, □ anul 101 d.H. - exact anul □ceperii primului război dacic (101-103), și am văzut mai □ainte că imaginea e raportată la primul război. Semnificativ este faptul că unora din Collegia Fabrorum li se □credințase secretul acestor permutații de la Efes Dacia Felix (s.n.). Faptul că cele trei personaje sunt strict surprinse de trei fațade arhitecturale categorisesc scena □ simbolismul masonic. Hristos □ființează o lojă a Sf tului Ioan." [4]

***

Deși pasajul citat mai sus s-ar preta, □ alte circumstanțe dec□ cele solicitate de tema propusă pentru cartea noastră, și la alte discuții și interpretări (dintre care și aceea legată de actul magic, mascat sub actul militar - act magic, av□du-l ca pontifex pe Traian, care a tentat revigorarea spirituală a Imperiului Roman degenerat [5] : această recuperare energetică era sperată prin retragerea latinilor ab origine - căci triburile așazis

“latine” au □ceput marea aventură a istoriei lor, pornind din Dacia, de pe cursul inferior al Istrului-zona Kogaion-ului-Muntele Sacru - motivele fiind, se pare , de ordin spiritual-religios - şi migr□d spre Apus, unde, ulterior, au □temeiat alt ombilic energetic - Roma - şi au creat premizele unei expansiuni spațiale, deci inferioare - de tip imperial [6]). Dar noi ne vom restr□ge la ceea ce face subiectul lucrării noastre, □ acest moment al desfăşurării ei. LOJA IOHANICĂ ROM NEASCĂ.

Se pare că, □ mod ocult, această rezultantă spirituală a actului magic dublu (a – cucerirea Daciei de către Traian - şi b – actul spiritual reparatoriu, prin Collegia Fabrorum, de a concilia simbolurile vechi cu simbolurile noi, □ cadrul realizării magice Dacia Traiană şi cu rezumatul magic Columna Traiană) a funcționat, ne□trerupt, insesizabil senzorial, dar extrem de relevant □ plan spiritual, de-a lungul □tregii istorii rom□ești. De fapt, □ acest fel, prin rezultanta spirituală “Loja Sf□tului Ioan” - istoria rom□ească a fost suspendată: există, □ permanența esențial calitativă, doar Triada Sacră, sub Continuul Control şi Continua Ocrotire a lui Hristos (prin substituții săi funcționali, Maeştrii-Amini - căci Amen este tocmai substitutul rezumativ, □ lumea aparentă, a Sfintei Teimi disparente).

Această lojă iohanică se pare că este prototipul sacral al degeneratelor loje masonice de azi (care au minim 13 membri, adică 12+1, apostolii+Hristos). Triada şi Păstorul - Maestrul Triadei - este loja autentică. Pe dedesubtul sau pe deasupra forfotelii istorice-fenomenale, de-a lungul timpului vampiric - s-au perpetuat, ca nuclee vital spirituale, veritabile arce ale lui Noe (pentru fiecare popor c□e una, probabil) - lojele johanice. Neav□d , □să, argumente peremptorii dec□ pentru zona rom□ească - nu ne hazardăm □ afirmații definitive despre rezistența spirituală, prin neutralizarea istoriei fenomenale, a altor popoare.

De ce şi de unde importanța Sf□tului Ioan?

***

1-Regele Ioan şi Regatul lui Ioan

□n primul r□d, Evangheliile vorbesc despre t□ărul apostol-ucenic imberb, Ioan, care, la Cina cea de Taină, stătea cu capul pe pieptul lui Hristos. De aici, şi denumirea de IOAN AL INIMII.

Fiind Ioan al Inimii, el trebuia să păzească Inima lui Hristos. Iar Inima lui Hristos fiind rezumatul lui Hristos - Ioan al Inimii este păzitorul Inimii-□-Flăcări (“Le Coeur Sacr□u8221 ﷺ şi al Graalului - care

a-pe de o parte, este SMARALDUL căzut din fruntea lui Lucifer, atunci c□d acesta se prăbuşea din Paradis, alungat de la fața Domnului;

b-pe de altă parte, este acelaşi SMARALD, dar, de data aceasta, scobit pentru a primi S□NGELE LUI HRISTOS - şi a fi dus, de către Iosif din Arimateea, □tr-un loc necunoscut. De fapt – nevăzut: Regatul Regelui Ioan. Sau Regatul Preotului Ioan. Ioan - ca şef al Centrului Spiritual Tradițional al Lumii. Ren□ Guenon spune, □ Regele lumii, p. 17: “Ceea ce complică lucrurile este faptul că, după unii, ar fi fost p□ă la 4 personaje purt□d acest titlu: □ Tibet (sau □ Pamir), □ Mongolia, □ India şi □ Etiopia (acest din urmă cuv□t av□d, de altfel, un sens foarte vag)”.

Ne oprim: Etiopia (Aithi+Ops) [7] □semn□d “țara celor cu capetele (fețele) arse” - □seamnă, de fapt, Țara Ocultă (Țara Celor Arşi şi Ocultați □ Focul Sacru-Invizibil). Or, pe timpul lui Traian, erau două “Etiopii”, nici una corespunz□d geografiei profane, ci doar geografiei sacre, al cărei semn este Starea de Paradis= Starea de Fericire Spirituală: Dacia Felix şi Arabia Felix (cum menționează clar V. Lovinescu, □ Creangă şi creanga de aur). Numele Moldovei şi Țării Rom□eşti, □ Evul Mediu, este Kara-Bogdania şi, respectiv, Kara-Iflak (kara=negru): deci, turcii recunoşteau sacralitatea acestor teritorii, existența lor ca zone oculte!!!

Tot V.Lovinescu, □ Mitul sf u351 siat, vorbeşte despre faptul că Iosif din Arimateea, □ drumul său de ducere a Potirului Graal □ Țara Verde (Țara Smaraldului)-Irlanda, la druizi, s-a oprit la jumătatea drumului dintre Ierusalim şi Țara Irlandei-Smarald - făc□d popas □ Țara Sarasului. Or, Țara Sarasului este Nordul Rom iei (Maramureşul şi Nordul Moldovei), □truc□ Dragoş □ntemeietorul este “comite de Saras”. La fel, deci,, şi paredrul său - vărul Bogdan, co-□temeietor al Moldovei. [8]

Ca să se vadă că, de fapt, cantitatea spațială este, totdeauna, anulată, □ plan sacral, trebuie spus că Iosif nu a făcut “popas” □ Țara Sarasului. Pur şi simplu, el a asimilat calitativ două centre spirituale - opera de restr□gere calitativă av□d ca final obținerea unui singur Centru al Inimii lui Hristos: SARAS (unde trei cavaleri au şi fixat, pentru totdeauna, Graalul). Moldova este mpărăţia Verde, dar este şi India-Centru Sf t. Iată două texte din V.Lovinescu, care susțin acest lucru [9] : “Sub numele de Sf□ta Paraschiva, care □seamnă VINERI-VENERA, pe greceşte, Sf□ta Vineri e patroana Moldovei, şi moaştele ei sunt păstrate la Iaşi. Culoarea lui Venus este VERDELE: □ sensul cel mai larg, Moldova este reprezentarea exterioară a □mpărăției Verzi. Cum Venus este şi Luceafărul, ar fi temerar a spune că voievozii moldoveni reprezentau, □afară, pe Luceafăr, servindu-i, □ acelaşi timp, ca acoperire, □văluire exterioară?” - şi [10] : Şi numele INDIA nu lipseşte □ Rom□ia, nu numai □ Hunedoara - Inidoara – Indioara – Mica Indie. O sărbătoare precreştină, la 24 iunie, □ ziua de S□ziene, se numea NEDEIA (…) . Dar şi IniaDinia, personaj principal feminin din basmul Trişti copii şi Inia Dinia (Alexandru Vasiliu). Există şi o mistică NEDEIA CETATE – □ basmul Fiul v□ătorului, din colecția P.Ispirescu - o Nedeia Cetate care(…) acum se află sub muntele Căliman (…)”. Tăr□ul misterios al “Regelui Ioan”, de fapt Rex et Pontifex, este numit, □ calitatea sa de Centru Spiritual - AGGARTHA(Agharta)..

R. Gu□on spune că tradiția primordială numeşte Centrul Spiritual al Lumii (deci, centrul □ care este păzită, de către Regele Lumii-Preotul Ioan, care este REX ET PONTIFEX, tot conform tradiției primordiale): Agharta (Aghatha, Agharti). R. Gu□on □ citează pe Saint-Yves: "cercul cel mai □alt şi cel mai apropiat de centrul misterios se compune din 12 membri, care reprezintă inițierea supremă şi corespund, □tre altele, zonei zodiacale" [11] . Şi continuă: "Or, această constituire se găseşte reprodusă □ ceea ce se numeşte consiliul circular al lui Dalai Lama, format din 12 mari Namshaus (sau Nomekhaus) şi se regăseşte, de altfel, p□u259 a □ anumite tradiții occidentale, mai ales acelea referitoare la Cavalerii Mesei Rotunde. Vom adăuga că cei 12 membri ai cercului interior din Agarttha, din punct de vedere al ordinii cosmice, nu reprezintă numai cele 12 semne ale zodiacului, ci şi (am fi tentați să spunem <<mai degrabă>>) pe cei 12 Adityas, care sunt tot at□ea forme ale Soarelui, □ legătură cu chiar aceste semne zodiacale; (…)cum Manu Vaivaswata este numit fiu al Soarelui, Regele Lumii are, de asemenea, Soarele printre emblemele sale. Prima concluzie care se degajă este faptul că există cu adevărat legături foarte str□se □tre descrierile care, □ toate țările, se referă la centre spirituale mai mult sau mai puțin ascunse, sau cel puțin greu accesibile. Singura explicație plauzibilă care poate fi dată este aceea că, dacă aceste descrieri se referă la centre diferite, aşa cum pare □ anumite cazuri, ele nu sunt, ca să spunem aşa, dec□ emanații ale unui centru unic şi suprem, aşa cum toate tradițiile particulare nu sunt □ fond dec□ adaptări ale marii tradiții primordiale".

***

2-Metatron şi Mika l-Hristos

Spune R. Gu□on, urm□d Kabbala ebraică, □ Regele Lumii, pp. 29-31:"Termenul de METATRON cuprinde □țelesurile de păzitor, de Domn, de trimis, de mediator; el este autorul teofaniilor □ lumea sensibilă; el este □ngerul Feței, şi de asemenea Prințul Luminii (Sar ha-●am) (…). Vom spune că aşa cum şeful ierarhiei inițiatice este Polul terestru, Metatron este Polul ceresc, şi □u351 si are reflexul □ acela cu care este □ legătură directă, urm□d Axa Lumii. Numele său este Mika l, Marele Preot care este jertfă şi jertfire □aintea lui Dumnezeu. Şi tot ceea ce fac Israeliții pe păm□t este □plinit după ceea ce se petrece □ lumea cerească. Marele Pontif simbolizează aici pe Mika l, prințul Milei…□n toate pasajele □ care Scriptura vorbeşte de apariția lui Mika l, e vorba de slava Shekinei [12] . Ce se spune despre Israeliți se poate spune la fel despre toate popoarele cu o tradiție cu adevărat ortodoxă; cu at□ mai mult trebuie să se spună despre reprezentanții tradiției primordiale, din care toate celelalte decurg şi căreia □ sunt subordonate; acest lucru e □ legătură cu simbolismul Păm□tului Sf□t, imagine a lumii cereşti(…). Pe de altă parte, decurg□d din ceea ce am spus mai sus, Metatron nu are numai aspectul de Milă, □ are şi pe cel de Dreptate; el nu este numai Marele Preot (Kohen ha-gadol), ci şi Marele Prinț (S ha-gadol) şi şeful oştirilor cereşti, ceea ce □seamnă că este principiul puterii regale ca şi al puterii sacerdotale sau pontificale, căreia □ corespunde propriu-zis funcția de mediator. Trebuie remarcat de asemenea că Melek=rege - şi Maleak=□ger, sau trimis - nu sunt, □ realitate, dec□ două forme ale aceluiaşi cuv□t; mai mult, Malaki=trimisul meu (adică trimisul lui Dumnezeu, sau □gerul □ care este Dumnezeu, Maleak ha-Elohim), este anagrama lui Mika l. [13]

Trebuie să adăugăm că, dacă Mikael se identifică cu Metatron, aşa cum s-a văzut, el nu reprezintă totuşi dec□ un aspect al lui; alături de fața luminoasă există o față □tunecată şi ea este reprezentată de Sama l, care este numit şi Sar ha- am; aici revenim la punctul de plecare al acestor considerații. □ntr-adevăr, ultimul aspect, şi numai el, este geniul acestei lumi □tr-un sens inferior, Princeps huius mundi, de care vorbeşte Evanghelia; şi raporturile sale cu Metatron, căruia □ este ca şi o umbră, justifică folosirea uneia şi aceleiaşi denumiri □ sens dublu, şi fac să se □țeleagă, □ acelaşi timp, de ce numele apocaliptic 666 [14] , numărul Fiarei, este, de asemenea, un număr solar [15] . De altfel, după Sf□tul Hipolit, Mesia şi Anticristul au, ambii, ca emblemă - LEUL, care este □că un simbol solar; aceeaşi observație ar putea fi făcută pentru ŞARPE etc. Din punct de vedere kabalistic, aici e vorba tot de cele două fețe opuse ale lui Metatron (…). Vom spune că tocmai această confuzie □tre aspectul luminos şi aspectul □tunecat constituie satanismul propriu-zis; şi tocmai această confuzie o fac, involuntar, fără □doială, sau din ignoranță (ceea ce e o scuză, dar nu o justificare), aceia care cred că descoperă o semnificație infernală □ denumirea de Regele Lumii".

Deci, □ linii mari, Metatron-Mika□l trebuie să fie numele Păzitorului-Domnului lojei iohanice, de pe Columna Traiană, despre care vorbeşte V.Lovinescu. Studiind şi nota de subsol (nr. 16 la R.Gu□on, nr. 37 la noi), care □cepe cu "Hristos este asimilat cu Mika l etc." - devine tot mai clar că Hristosului din imagine lojei iohanice de pe Columna Traianică □ corespunde, □ spiritualitatea rom□ească anistorică - Mika l-Mihai Eminescu.

Şi tot R. Gu□on, □ Simboluri ale artei sacre [16] , la cap. Referitor la cei doi sfinți Ioan, spune că Ianus se descompune □ cele două jumătăți ale ciclului annual (ascendentă şi descendentă), puse sub semnul celor doi sfinți Ioan (deva-yana ascendentă, perioada "veselă", şi pitr-yana, perioada "tristă"). E un dublu sens □ numele IOAN: hanan, □ ebraică, are □ acelaşi timp sensul bunăvoință - şi cel de laudă. Rezultă că "Jahanan= a- durarea lui Dumnezeu, dar şi lauda lui Dumnezeu. Primul sens ni-l dă pe Sf□tul IOAN BOTEZĂTORUL, iar al doilea sens - pe Sf□tul IOAN EVANGHELISTUL. ndurarea=descendentă, lauda=ascendentă".

Mai e nevoie, oare, acum, după ce am adus aceste informații suplimentare, să mai subliniem chipul de IANUS BIFRONS, alcătuit de EMINESCU şi CREANGĂ? Să mai reamintim, doar, că Ion Creangă zice [17] despre sine că este IMBERBUL (caracteristică a

lui IOAN AL INIMII-Evanghelistul): "c□d mă vedeam □ oglindă, barbă şi muştețe ca □ palmă".
V.Lovinescu are multe pasaje □ care subliniază, □ operele sale, legătura ocultă Eminescu-Creangă; prima, □ ordinea importanței, o considerăm a fi cea deja citată, la p. 42 a cărții O icoană… Apoi, despre Creangă, afirmă □ Creangă şi creanga de aur, p. 14: "E posibil ca Ion Creangă să fi fost o piesă de racord □tre lumea exterioară şi o organizație secretă de povestaşi, cu caracter inițiatic" – pentru a reveni, mai ferm, □ Mitul sf u351 siat, p. 119 (Aspecte ale simbolismului iniţierii) : "Problema lucidității lui Creangă este strict dependentă de aceea a existenței, □ Moldova sec. al XIX-lea, a unui grup de deținători ai unui depozit inițiatic, căci □ domeniul tradițional nupoți transmite dec□ ce-ai primit. Este o lege de o rigoare absolută."
Ei bine, sublinierile ulterioare, din pasajele despre legătura Eminescu-Creangă, nu credem a fi făcute dec□ pentru a deveni, pentru noi, relevantă continuitatea şi eficiența acțiunii anticei masonerii COLLEGIA FABRORUM, care lucra la producerea osmozei dintre simbolurile vechi şi cele noi. □n cazul LOJEI IOHANICE, al cărei nivel superior (Eminescu-Creangă) □ discutăm acum, osmoza trebuia făcută □tre simbolurile rurale şi simbolurile cetăţii, □tre simbolurile solare şi cele lunare, □tre simbolurile creştine şi cele precreştine. Şi, evident, nu doar at□.
Iată ce mai zice V.Lovinescu [18] : "Ciubăr-Vodă (Păzitorul Graalului, ascuns sub nomenclatiră rom□ească) este emblematic o permanență □ istoria Moldovei, suportată de o individualitate, manifest□du-se □ curgerea vremii, de-a valma □ istorie, □ folclor şi □ ceea ce se numeşte literatura cultă. Referitor la aceasta din urmă, se □tăreşte presupunerea că anumite tradiții, anumite mituri despre personaj, erau deținute de grupuri secrete, compuse din citadini mai ales, dar şi din țărani cu calificări inițiatice, <<slabi la minte, dar tari la v□tute>>; altfel spus, aceşti țărani puteau fi deficienți □ □țelegerea noțională a lumii - ceea ce e departe de a fi un defect, cum erau colegii lui Creangă la Fălticeni - dar cu o compensatoare, vastă □țelegere a aspectului mitic al universului; acesta era sensul primordial al cuv□tului virtus, virtute, sinonim cu calificare iniţiatică. Enigmatica prietenie, frăție de cruce dintre Creangă şi Eminescu, şi-ar putea avea una din explicații □ cele spuse; o dăm ca ipoteză. Rătăcitor prin luceferi, gata □ orice clipă să evadeze □ imponderabilitate, dizolv□du-se □ Okeanos ca Homunculus al lui Goethe, Eminescu este tras □ jos, spre Misterele MAMEI, de Mistagogul său humuleştean. Silenul de pe Ozana aminteşte existențial, fără nevoia vorbelor, că orice teofanie se năluceşte, se risipeşte dacă nu se □carnează □ humă [19] , □ păm□t, □ viscerele lui, care sunt peşterile sacre ale munților - fapt pe care pletosul adolescent era prea uşor □clinat să-l uite. Percepem c□tecul şi jocul şoimanelor pe nori, pentru că păm□tul ține isonul; geamătul MAREI MAME prinde trup din pricina planului de refracție teluric.
Creangă este cutia de rezonanță a lui Eminescu."
Cei doi vorbesc, □ cadrul aceleiaşi duble semantici, ocult osmotice, despre Centrul Spiritual al Lumii [20] : "Guenon spune că, □ mod real, există □ Asia Centrală, ca şi □ America şi poate altundeva, peşteri şi subterane □ care anumite centre inițiatice au putut să se mențină de secole [21] . La Creangă găsim (…) tradiția M ăstirii de Tăm e, a cărei descriere corespunde □tru totul celor spuse mai sus. Şi atunci ne credem □dreptățiți să susținem că <<palatul din peşteră, care este o adevărată feerie>> [22] - după notațiile scenice ale lui Eminescu, şi M□ăstirea de Tăm□e a prietenului său Creangă, sunt unul şi acelaşi lucru."
Adică Agarttha [23] .
V.Lovinescu face, □t□, o afirmație "nedemonstrabilă", la p. 96, din Incantația s gelui: "După părerea noastră, nedemonstrabilă, Creangă a avut un rol de PREZENȚĂ pe l□gă Eminescu, ceea ce □seamnă că Creangă era adevăratul SUPERIOR NECUNOSCUT, ca să mă exprim printr-o formulă masonică".
Prudența lui V.Lovinescu, din pasajul citat mai sus, este cel puțin salutară - căci □ O icoană…, la p. 46, are revelația, □ timp ce vorbeşte despre "Luceafărul dintre coarnele Bourului, reprezentat □ exterior de voievodatul moldovean, p□ă astăzi, MUŞATINUL ascuns, □ cine ştie ce peşteră, sau fund de codru, ținând la piept Floarea de Amin [24] (…) . Menționăm un fapt semnificativ, pentru acela care nu crede □ hazard. Numele lui Eminescu este AMIN" [25] (s.n.).
Da. Regele-Preot al LOJEI IOHANICE, MUŞATINUL ASCUNS (Frumosul-Făt-Frumosul Solar, dar Soare Ocult, Soare Negru) s-a refugiat □ "peştera" ignoranței şi orbeniei oamenilor normali, □ peştera istoriei, □tr-un secol al Golemilor-maşinării - şi s-a □scris la "starea civilă". Se numeşte MIHAI EMINESCU. N-a ştiut nimeni acest lucru? L-am presimțit mulți - şi p□ă astăzi, presimțirea a avut vreme să devină revelație. Să-i vedem loja de inițiere efectivă, acestui MAESTRU .
***
Neamul rom□esc, cel puțin □ secolul al XIX-lea (dar noi ştim, secret, că, sub alte nume de stare civilă, "faptul" sacru călătoreşte, sfid□d istoria, din secole anterioare, □ secole ulterioare secolului XIX) - şi-a consacrat ocult o LOJĂ IOHANICĂ, pe care toată lumea a privit-o şi □că o priveşte, fără s-o vadă. V.Lovinescu spune clar, definitiv, numele MAESTRULUI lojei: "Menționez un fapt semnificativ, pentru acela care nu crede □ hazard. NUMELE LUI EMINESCU ESTE AMIN"(s.n.).
Bine. Ştim, deci, că MAESTRUL lojei iohanice emergente (oarecum) a sec. Al XIX-lea este Eminescu: AMIN □seamnă: a- Confirmarea-Subsumarea Treimii; b- Desăv□şirea ca Revelație şi Epifanie □tru Sf□ta Treime.
Cine sunt, □să, membrii lojei iohanice?

Răspunsul la această □trebare dovedeşte că ghicitoarea "M□ăstire-ntr-un picior/Ghici , ciupercă, ce-i?" - nu este creaţie a copiilor pentru copii, ci creaţie a □gerilor-"muşaţilor", pentru □bătr□iţi-complăcuţi □tre cojile-keliphoturi [26] . Căci relaţiile lui Amin-Eminescu sunt "la vedere", emergente, ştiute "de toată lumea" - cu TREI IOANI: ION Creangă, ION Luca Caragiale şi IOAN Slavici.
"Şi ce dacă?" - va spune robul keliphot-urilor. Nu-i chiar aşa, stimabile.
Dacă "Fiecare lucru manifestat este o literă divină" - trebuie să vedem dacă numele manifestate n-au corespondent □ nume nemanifestate (ocult manifestate, divinpotenţiale). Dacă nu cumva avem de-a face cu nume ca indicaţii de funcţii şi relaţii divinoculte - "vitale" pentru menţinerea flăcării spirituale a Neamului Rom esc.
ION CREANGĂ trebuia, conform logicii profane, să se numească Ion Ştefănescu (aşa şi este prins □ registrul matricol al seminarului de la Fălticeni - a se vedea replica lui Trăsnea, din Amintiri, comentată de □suşi autorul demersului anamnetic, Ion Creangă: "Ştefănescule (căci aşa mă numeam la Fălticeni), astăzi nu mai mergem la şcoală"etc. Aşa şi este normal, □tr-o epocă patriarhală, □ care numele de familie este luat după tată, nu după mamă. De ce, atunci, CREANGĂ?
Cineva care este din neamul lui Ciubăr-Vodă, adică al Regelui Graalului [27] şi al S gerului (Sf tul nger) cu Creanga de Aur [28] şi care, ca şi Eminescu, este cunoscător al Cetăţii Focului-PIPIRIG [29] - sunt două versuri din Eminescu , □ Miron şi frumoasa fără corp [30] : "De la r□u351 sniţă la Dane [n.n.: se trimite, mitologic, la Bogdan - Bog=Dumnezeu, Dan=judecată - s-ar putea să fie un feminin construit, al lui DAN – prin CARE FEMININ SĂ SE SUGEREZE z□ele] /Şi la borş de Pipirig" [s.n.] - "Pipirigul vegheat de două v□furi simetrice, numite Chiţigaia Bună şi Chiţigaia Rea" - chiţigaie=cucuvaie=pasărea intelectuală, pasărea Athenei - loc unde V.Lovinescu găseşte prilej să □trebe, retoric: " Din mii de sate, Eminescu nu a putut găsi altul? Ce e cimilitura aceasta grotescă? (…) Complicitatea Eminescu-Creangă nu este mai mult dec insinuantă? – s.n.") - un astfel de "cineva" nu era suficient (nu spunem "relevant", căci numele de ŞTEFAN vine de la COROANĂ-KETHER, v□ful arborelui sephirotic), av□d □ vedere funcţia lui complexă, de mediator □tre lumi, să se numească ŞTEFĂNECU.
Ar putea răspunde unii, puţin convingător, sau deloc convingător, □ forma răspunsului: "sa numit CREANGĂ , pentru că pe mama sa o chema Creangă". Cum ar fi mai convingător răspunsul? Să □cercăm altfel: "Pentru că pe mama sa o chema SMARANDA Creangă." Şi SMARANDA este SMARALDA - şi Smaraldul este piatră luciferică şi cristică, □ acelaşi timp (a se vedea şi cele două chipuri de Sfinţi IOAN, ale anului, dominat de IANUS BIFRONS): da, piatra căzută de pe fruntea lui Lucifer, cum mai spuneam, anterior acestor r□duri – dar şi SMARALDUL scobit-cercetat □tru concavitatea INIMII APRINSE - Sacr□par Coeur) şi transformat (de fapt, revelat DOAR!) □ Potirul Graal, □ care este fixat alchimic s□gele lui Iisus Hristos Răstignitul (care este, funcţional, şi □NGERUL FEŢEI şi PRINŢUL LUMII, adică METATRON - Polul Ceresc; numele său este "MIKA□L, Marele Preot care este jertfă şi jertfire □aintea lui Dumnezeu (…). Marele Preot simbolizează aici pe Mikael, Prinţul Milei" [31] . SMARALDUL trebuie dus, de Iosif din Arimateea, □ ŢARA PREOTULUI (rex et pontifex) IOAN, care, □ cele din urmă, este ŢARA SARASULUI - identificată geografic cu Nordul Rom□iei (Maramureşul, de unde se scoboară cuplul voievodal paredru Dragoş [Dragonul Sacru]-Bogdan [Judecata lui Dumnezeu] , identificabil cuplului sephirotic Justiţie-Mizericordie - dar şi strămoşii lui Creangă ION - at□ din partea lui David=Cel-Trimis-şi-Bun, bunicul - c□ şi din partea lui Ştefan- ncoronatul). Ion Creangă □u351 si marchează, astfel, prin nume, at□ apartenenţa la LOJA IOHANICĂ, protejat-dominată de AMIN, c□ şi rolul său de stăp□ al Crengii de Aur şi al Focului-Ştiinţă Sacră a Primordiilor. Ion Creangă marchează , prin nume, apartenenţa la topos-ul sacru al Nordului (Locul Divinităţii!) - al Capătului Polar, orientat spre Steaua Polară, dar şi loc al Grădinii Hesperidelor. Topos Sacru al Axei Spirituale terestre şi rom□eşti, deopotrivă. Nordul Ţării este o zonă sacră, din care izvorăsc AMIN-ul (din Ipoteşti şi Cernăuţi - oraşul Negrului Ocult, □ care a □ceput, probabil, aventura Soarelui Negru, numit şi Luceafăr), JOHANNES-ul (Regele-Preot IOAN - Monarhul Ascuns al lui Gu□on şi V.Lovinescu) şi MIKA□L-ul (nu doar MIHAI Eminescu, ci şi MIHAIL Sadoveanu - şeful masoneriei interbelice rom□eşti, deci posibil urmaş-continuator al unei loje iohanice rom□eşti, □ sec. XX). Neuit□d semantica lui MIKA□L (cel vădit de Dumnezeu), nu uităm nici că, de la 1870, □cepe EPOCA SPIRITUALĂ MIHEALICĂ a Păm□tului, epocă prin care se □lătură, treptat, efectele epocii gabrielice (se □lătură, treptat, materialismul pozitivist - şi proclamă supremaţia Spiritului, revoluţion□d, astfel, biologicul şi □fr□g□d legile eredităţii, cu toate efectele lor malefice, □povărătoare). Loja iohanică a Aminului-Eminescu prepară spiritual temelia epocii mihaelice.
Revenind la numele lui Ion Creangă - de CREANGĂ, nu trebuie să omitem deloc nici ceea ce spune mai puţin dotatul (din punct de vedere spiritual) James George Frazer, □ studiul Creanga de aur - şi, mai ales, ce spune V.Lovinescu, □ studiile sale din Creangă şi creanga de aur, Mitul sf□u351 siat, Incantaţia s□gelui şi Interpretarea ezoterică a unor basme şi balade rom□eşti: CREANGA DE AUR este din Rai - şi este semnul iniţiaţilor. Ion Creangă nu este, □ plan iniţiatic, un nume, ci indicator al funcţiei sacrale, ca misiune, ca oficiu de legătură □tre planul divin şi planul terestru (dar şi □tre Amin-Maestrul Hristos - şi ceilalţi doi membri ai lojei iohanice): ION - cel care aparţine lojei iohanice (adică Arca Spirituală a unui ev); CREANGĂ – Iniţiatul şi păstrătorul Cheilor Iniţierii, prin voia Aminului-Mastru, căruia □ este, mistic, şi paredru. □n definitiv, Ioan Evanghelistul , Ioan al Inimii - st□d cu capul pe Inima lui Hristos, se identifică cu ea: el aude-stăp eşte,

astfel, PARASHABDA - Sunetul (şi Ritualul) Primordial, pe care reimpune, pentru reordonare (renaştere spirituală, tru m tuirea starea de Paradis) omenirii-lume. Deci, □ şirul celor trei din loja iohanică, Ion Creangă este PRIMUL, pentru că este CREANGĂ - şi nu doar ION-IOAN.
Ceilalți doi sunt ciudați, prin poziția şi prin cvasi-anonimatul funcției: fac parte din loja iohanică, dar nu ca □NAINTEMERGĂTORI - nu consubstanțiali cu Sunetul şi Ritmul Inimii Cosmic-Divine (cu PARASHABDA), nu au ce schimba reciproc, ca parolă şi esență, cu Maestrul. Ei aşteaptă inițierea: asupra lor se va pogor□ harul, dar postura lor este una mai pasivă - chiar, □tr-o oarecare măsură, ne□crezătoare şi repulsivă. Inițierea, pentru ei, nu a ajuns şi va ajunge cu greu să □semne DELICIUL SUPERIOR, ascultarea "muzicii sferelor". Ei sunt □că timorați, □că marcați de nivelul "corvoadei" inițierii. Asupra lor apasă, greu, păm□tul - ei ascultă mai cur□d freamătul steril al borborosului, dec□ armonia astrală. Aceasta nu □seamnă că nu va veni, şi pentru ei, vremea respirației "aerului tare", a PRANEI sacre - că nu va veni, şi pentru ei, ceasul AGON-ului sacru, al agoniei ca dans al schimbării fundamentale, revoluționare, a logos-ului ființei. Căci ei alcătuiesc - să nu uităm! - loja revelației Inimii lui Hristos.
Deocamdată, □să - ei nu sunt tot at□ de relevanți □ plan sacral - cum este "cel aplecat □ainte", spre comuniunea secretă şi totală cu Maestrul-Amin: Regele (Preotul) Ioan al Crengii de Aur - şi al Smaraldului.
Observăm clar că V. Lovinescu pune problema, □ mod repetat şi insistent, a consubstanțialității oculte, fascinatorii, dintre Eminescu şi Creangă - iar nu dintre Eminescu şi Caragiale sau dintre Eminescu şi Slavici.
Şi totuşi, este foarte ciudată lipsa de informații (totală) □ ce priveşte cunoaşterea reciprocă dintre CARAGIALE şi CREANGĂ - deşi, din punct de vedere profan chiar, au stat, ani de zile, □ aceeaşi cameră: "loja" JUNIMII lui Maiorescu, camera cenacliştilor din Casa Pogor - am□doi cunosc□d foarte bine şi admir□du-l pe acelaşi om - pe Eminescu (dacă Ion Luca Caragiale □u351 si manifestă, profan, admirația, abia □ postumitatea eminesciană - □ schimb, Creangă □ denumeşte, deşi Eminescu era mult mai t□ăr, BĂDIE (BĂDIȚĂ): nu pentru că Eminescu era orăşean, ci pentru că BĂDIE este denumirea rangului inițiatic suprem, □tr-o lojă inițiatică tradițională: a se vedea reluată această terminologie, cu exact aceeaşi semnificație, de ordin eminamente spiritualist, □ "lojele" legionare ale lui Corneliu Zelea Codreanu - CUIBURILE - □ care se pregătea "zborul" spiritual al inițiatului).
Şerban Cioculescu tace, cu obstinație, □ cartea sa Viaţa lui I.L.Caragiale [32] - c□d e vorba de relația Caragiale-Creangă, de parcă cei doi nici nu s-ar fi văzut la față, de parcă Amin-Eminescu nu l-ar fi conjugat □ aceeaşi paradigmă sacrală.
Despre Slavici, se ştie (nu doar prin Şerban Cioculescu sau George Călinescu - ci prin mărturiile unor prieteni şi cunoscuți ai celor doi, neajunşi "celebri" nu c□ membrii lojei iohanice rom□eşti - dar nici măcar c□ cei doi critici citați mai sus) că Slavici l-ar fi cunoscut pe Caragiale - mai ales □ perioada celor doi ani de la ziarul Timpul - c□d erau colegi de redacție. Ciudată este şi legenda despre greu-vorbitorul, greu-scriitorul, greu-exprimatorul de limbă rom□ească - Slavici. Doar LOJA IOHANICĂ este, □ primul r□d, loja Logos-ului, loja lui Parashabda - a Sunetului Primordial-Sacral, impus de Inima Cristică. Se spune că Eminescu □ "corecta" caietele cu povești, povestiri etc. Cum se potriveşte, □să, imaturitatea (pretinsă) lingvistică a lui Slavici - cu postura sa de inițiator al rom□ilor - □tr-o gramatică "pentru propriul uz" al "Treimii Redacționale"(dar "propriul uz" al divinității - devine ritualul umanității…) - □ TOPICĂ ROM□NEASCĂ? [33]
O CARTE A LOGOS-ULUI ROM NESC - pentru "uzul propriu"…Nu merge: □ loja iohanică se prepara, se vede treaba, o Carte a Logos-ului Ideal (adică: Recuperat Sacral) Rom esc. Dar răm□e mirarea: Slavici preia sarcina TOPICII. Or, ŞTIINȚA TOPICII, □ orice limbă, presupune o finețe interioară deosebită, □ raport cu Logos-ul. Presupune cel puțin tot at□a finețe a cunoaşterii limbii, c□ şi sintaxa: TOPICA este microcosmosul imergent al Logos-ului, aşa cum SINTAXA este macrocosmosul emergent al Logos-ului.
Pentru noi este clar că Slavici era un inițiat □ Sunetul Primordial - iar legenda despre "corectarea" caietelor sale de către Eminescu conține tocmai descrierea mecanicii aparente-emergente a inițierii □tru Logos - omiț□d, cum e şi firesc pentru o relatare profană, undele energetic-spirituale care-i cuprindeau pe am□doi, pe Maestru şi pe Ucenic, □ v□tejul lor, aduc□du-l □ starea de ek-stasis lingvistic - fixați □ centrul v□tejului sonor al Logos-ului-Caiet (aici e locul, credem, a aduce aminte că GRAAL □seamnă şi VAS şi CARTE : cupă=Grasale, carte=Gradale [34] - iar despre "corectarea" Cărții-Graal putem sune că este, de fapt, RECTIFICAREA alchimică a Logosului, acel faimos VITRIOL - Visita Interiore Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem - "Vizitează părțile interioare ale Păm□tului, prin rectificare vei găsi Piatra Ascunsă"; PIATRA ARUNCATĂ de "zidarii nebuni"şi transsubstanțiată de Hristos □ P□INEA VIEȚII ETERNE - piatra aruncată, tocmai spe a fi căutată, □ vederea desăv□şirii operei cosmic-arhitectonice - căci ea va deveni CHEIA DE BOLTĂ - cheia de deschidere a Porților Paradisului, □ urma efortului inițiatic de construire a edificiului sacral - Templul Logos-ului, Templul Rugăciunii Reintegratoare □ Sacralitate).
□ntorc□du-ne la problema CARAGIALE - ne frapează cel puțin două lucruri:
a- □ primul r□d, traducerea numelui său de familie (Caragiale) trimite fie la SPIN NEGRU, fie la MĂRĂCINE NEGRU [35] - oricum, trimite la COROANA CRISTICĂ A CALVARULUI (pusă sub semnul lui Negru-Mistic). Adică, este COROANA OCULTĂ (şi ocultată), □ care CALVARUL SOTERIOLOGIC şi ISPITA LUCIFERICĂ SUPREMĂ (acel

“Eli, Eli, lama sabachtani?” al supremei “rătăciri”-năuciri existențiale, al labirintului infinit al ființei, □ finitul clipei de rătăcire-aiurare-despletire a Logos-ulu) - aduc aminte de cele două fețe ale lui Ianus, formate de cei doi Sfinți IOANI: Botezătorul (fără otravă - cu Logos-ul-AMRITA – putrnic, dar seducător, coagulant) şi Evanghelistul (cu otrava subtilă a Logos-ului Suprem, Amoral: VITRIOLUL - care arde-transfigurează).
Mitul despre I.L.Caragiale este al CELUI CARE NU R□DE NICIODATĂ (doar r□jește, obosit, caustic, amar, ca şi Lucifer-Bătr□ul de sub Lumi, sau dintre Lumi) – şi ai cărui solzi-ochelari sclipesc ca ochiul de balaur, sau ca ochiul rece al Luceafărului-Lucifer - sau ca solzii Dragonului (rudă de s□ge cu Dragoş de Sarasău şi cu Grue-S□ger [S□ge de □nger] - şi ei conducători sa aparținători ai unei loje iohanice susținătoare a păm□tului spiritual rom□esc). Prin aceasta, I.L.Caragiale este integrat special □ loja Luceafărului-Amin, □ loja iohanică a Dragonului Rom esc. Caragiale are poziția intermediară, □tre GARDIENII şi RECTIFICATORII săi spirituali: Creangă şi Slavici. Slavici este RIGUROSUL, ARHITECTUL, TĂCUTUL - şi totuşi…SLĂVITUL, sau cunoscătorul interiorului Cuv□tului-Slovă (slova/slava=cuv□t). Cei doi (Creangă şi Slavici), unul jovial, celălalt sobru (unul diurn, celălalt nocturn), trebuiau să-l echilibreze spiritual pe complexul I.L.Caragiale - dar, vorba lui Arghezi: “lăs□d □treagă dulcea lui putere” - putere a veninului cunoaşterii luciferice (VITRIOL). Fără piatra ispitei demonice, fără piatra aruncată - nu se poate concepe actul recuperării pietrei-cheii de boltă, actul transsubstanției, al transgresării pietri , □ p□ne euharistică.
b- □n al doilea r□d, dubla numire a Spinului Ocult Cristic (cu Trandafirul Revelației răsărind, obligatoriu, ca finalitate a inițierii □ loja iohanică) dă de g□dit: ION+LUCA. Cei doi st□pi ai Evangheliei (=Bunei Vestiri): Logos-ul Pur+Logos-ul Imaginat [Logos-ul “Muncit”-Dinamic] [36] . □n limbajul lui Rudolf Steiner, Logos-ul Cunoaşterii Inspirate şi Intuitive+Logos-ul Cunoaşterii Imaginative. I.L.Caragiale, prin “hrănirea” sa inițiatică, dinspre st□ga şi dinspre dreapta (Slavici, respectiv Creangă), a devenit THULEBALANȚA, echilibratorul □tre LOGOS-UL PROIECTIV şi LOGOS-UL OPERATIV (Lucianic) [37] . □ntre Logos-ul Proiectiv-Iohanic - şi cel Dinamic-Lucianic - se instaurează Eterna Interogație Luciferică a Lumii şi a Originii ei. Ba chiar putem vorbi, □ cazul lui I.L.Caragiale, de Demonul-Logos - Antilogos: are plăcerea de a savura savant Neantul obținut prin dezintegrare, prin a Logos-ului. Şi deci, a RITUALULUI-OM.
Iată de ce I.L.Caragiale nu vede şi nu este văzut de membrii lojei iohanice - ci doar de Maestrul Amin: pentru că el este Axul Balanței, “hierogliful Centrului Suprem”. Iată de ce I.L.Caragiale şi Maestrul Amin se adapă din aceeaşi oglindă-f□t□ă - pentru că doar ei doi □u351 si pot revendica, concomitent, nedisimilabil, rolul de THULE (F□t□a-Balanță, Centrul Spiritual al Vechilor Germani, care sunt rude de s□ge cu dacii; aceştia din urmă, după Iordannes Gotul, le erau germanilor dux - conducători spirituali - şi germanos=fraţi mai mari - sau, □ unele tălmăciri, fraţi gemeni…): F□t□a-Veronica [38] (Micle). Amanții ADEVĂRATEI IMAGINI (ICOANE) nu puteau fi, concomitent, dec□ Mastrul Amin şi Luca-Maestrul Imaginii (altoit peste Ioan, Maestrul Vibrației Cosmice). Creangă şi Amin se □t□nesc, p□ă la consubstanțialitate, □ Miezul Sunetului-Logos. Caragiale, care este Ion+Luca, se □t□neşte cu Amin □ starea de compromis a Imaginii din F□t□a-Balanță. Acolo, □ Imagine, ei se □t□nesc sintactic, structur□d cosmosul rom□esc, pe bazele Logos-ului Rom□esc. Ion+Luca, hibrid de Proiect şi Imagine Realizată şi Dinamică a Proiectului - NU R□DE, pentru că este □cordat să nu piardă din m□ni, din simțuri şi din intelect Hățurile Compromisului. Să nu piardă, adică, Deşirarea Lumii. Caragiale-Balanța va fi veşnic CRISPAT, căci el are sisificul rol de mediator permanent, de Atlas □cordat □ a uni SLAVA-Slavici (al Cerului Subtil al Topicii Constelațiilor Tăcute) cu PĂM□NTUL, cu Ț□Ț□NA DE JOS A AXEI POLARE - CREANGA Copacului cu Rădăcini □ Cer, Creanga-RĂDĂCINĂ (□ Păm□t). Şi crisparea Compromisului Cosmic al Lojei se face sub □demnurile demiurgice ale Aminului, cuprins de furor sacer: aceasta este explicația “furiilor”, “isteriilor” disertative ale lui Eminescu, □ loja provizorie din redacția Timpului (ca şi-n Scrisori - EPISTOLELE CĂTRE THULE). □n definitiv, nu degeaba se găseau acolo, la Timpul: ei erau complotiştii potriva TIMPULUI, cei care compromiteau şi anulau TIMPUL (istoric) pri sabotaj sistematic şi coerent al logos-ului profan - şi amplificare “isterică” a Logos-ului Sacru, sub chipul Cărții Logos-ului Neamului Rom□esc - GRAALUL-Carte şi Vas-Inimă a Logos-ului Recuperat Sacral. Căci Triada Slavici-Eminescu-Caragiale a SCRIS EFECTIV, la Timpul (potriva Timpului) Cartea-Graal(Gradale) a Logos-ului Resacralizat Rom esc.
Dhikr [39] -ul lui Ion Creangă , Amintiri din copilărie - □cepe cu nemele de IOAN(părintele Ioan) şi se sf□şeşte cu numele de LUCA (Luca Moşneagul). Cartea sa (Gradale) este pusă sub semnul Balanței-Thule - dintre INTUITIV şi IMAGINATIV, dintre Proiectiv şi Emergent (Efectiv). Cum hazard nu există (vorba lui V.Lovinescu) dec□ pentru năuci, este □vederat că dhikr-ul lui Ion Creangă este mai complet dec□ o simplă anamneză: este o combinație (echilibratoare), unică, de ANAMNEZĂ INTUITIVĂ(ioanică) cu TĂLMĂCIREA IMAGINATIVĂ(lucianică) - o □trepătrundere a concomitentului (prezentul evanescent) cu trecutul (illo tempore) eminamente sacru - p□ă la confuzia sacră supremă: Prezentul Etern al Logos-ului-Amin. □n acest sens, a se vedea şi relevanța sacral-orfică a Aminului-Eminescu, temelie a Epocii Mihaelice □ Rom□ia: □ partea a IVa a dhikr-ului-amintire (parte a supremei sinteze, □ anistorie, a Logos-ului Sacru), la p. 219, Mihai scripcariul din Humuleşti (Humuleşti fiind numele generic al topos-ului sacru anamnezic, dar, ca evidență sacră epifanică - este şi numele secret al lojii iohanice, □ care HUMA este transfigurată □ CIER (Cieriul Cucului, Cieriul Socolei, din final).
Datorită lui Mihai-MIKA□L Lăutarul (Orfeul-Amin, Rifeul din imaginea lui Ianus

bifrons=Herbul Prezentului Sacru Nediferențiat-Rearmonizat) se produce starea de SĂRBĂTOARE (de cucerire, pe scara inițiatică, a CIERULUI-cer-Paradis) - sărbătoare spirituală perpetuă a rom□ilor (viziunea m□tuirii spirituale, prin degajarea-dezrobirea finală a Shekinei-Shakti [40] , vertical-ascendent pe axul □văluit de spirală, a lui Kundalini [41] ; spirala □văluiește Sephiroții [42] , Arborele Sephiroților [43] echilibrați sub semnul Coroanei-Kether: semn al m□tuirii Spiritului Rom□esc).

Vorba sibilinică, prin care se marchează victoria act a demersului soteriologic al Logos-ului-dhikr este rostită chiar de Rădăcina Axei Lumii, Talpa Iadului transfigurată □ Sf□ta Duminică - baba devenită Fecioara Eternă, Potențialitatea Eternă, conținută de MIEZUL FOCULUI, s□gele cristic din Potirul Smarandei-Graalul:"Şi c□e şi mai c□e nu c□ta Mihai lăutariul din gură şi din scripca sa răsunătoare, şi c□e alte petreceri pline de veselie nu se făceau la noi, de-ți părea tot anul sărbătoare (n.n.: nu mai părea - ci era, efectiv, sub efectul eliberării Shakti-Shekinei, pe traseul ascendent al gunelor, şi ajung□du-se la epifania de la nivelul sattwic)! Vorba unei babe: <<Să dea Dumnezeu tot anul să fie sărbători şi numai o zi de lucru, şi atunci să fie praznic şi nuntă>>"(n.n.: adică moartea şi viața să se confunde □ suspendarea mistică a Paradisului, unde Copacul Vieții şi Morții a rămas neatins de tentațiile luciferic-raționaliste ale lui Adam Protogonos).

Exercițiul criptării limbajului □ este familiar lui Ion Creangă (ca un fel de defulare a lucrărilor inițiatic-alchimice asupra Logos-ului Sacru, □ zona Operei-Ritual al Aminului) - dar trebuie făcută o distincție netă □tre □cifrarea de mesaje, exercitată □ sfera existenței profan-politice - şi Ritualul de Descoperire(Dez-Văluire), pentru inițiați, a Templului Logosului.

Una este păsărească paiațelor ("carbonarii" infernali de la 1877…) - şi alta este păsărească gerilor.

Una este scrisoarea cu substrat profan-politic (joc steril, aproape penibil), către Iacob Negruzzi:

"Stimabile d-le Negruzzi,
Fost-am şi la p. rail…şi la rop, rop…, şi s-au prins că □tru un cuget vor mărturisi pentru chir., fiind rasasiați p□ă-n g□ de frac…Şi că pentru chir. Huludețe sunt informați şi din partea altora □ bine.
□nsă n-ar fi rău să mai bateți ferul p□ă-i cald, că ştiți cum e lumea la noi.
Vă doresc sănătate şi iertare de păcate,
Ion Creangă"

(n.n.: de reținut că Iacob Negruzzi era mason cu grad 33 □ Loja Marelui Orient al Franței - unde simbolurile şi parolele erau la mare cinste) - şi cu totul altceva este solemna şi minuțioasa lucrare de descriere a
a-labirintului infernal al inițierii, urmată de
b-conservarea, □ registru inițiatic, a victoriei sacrale a Ființei Umane - Adam Protogonos (Logos-ul Reabilitat - finalul Amintirilor, mai cu seamă).

Chiar dacă Axa Polară a lumii uneşte Cerul cu Infernul - Templul nu permite (□ funcționarea lui corect-sacrală) catehumenilor (aspiranților la sacralitate) să asiste la misterele profund-inițiatice, p□ă c□d nu acumulează forța spirituală necesară asimilării "organice", depline, a energiei transfiguratoare a acestor misterii. Ion Creangă este, □ Amintiri şi Poveşti - Preot şi Rege. Dar redevine catehumen, obidit şi fără sentimentul seurității ssacrale, devine un Arheu-Caragiale, Demonizant-Savant Entropizant - c□d se amestecă printre colburi - prefăcut, şi el, □ fir de colb (ca Făt-Frumos □ muscă). Poate că, astfel prefăcut, are (virtual sau real) acces la tainele celor de jos - taine fundamentale pentru ulterioara re-urcare a Axei Polare (acesta este cazul lui Caragiale). Dar datoria noastră, de "cronicari" ai Ana-Cronos-ului - Regelui şi Preotului IOAN AL CRENGII DE AUR - este să percepem singurul eveniment "Revoluționar" Sacral (dacă transfigurarea supremă poate fi asimilată, □tr-un limbaj foarte aproximativ, cu o revoluție cosmică, astrală): □NVIEREA. Şi să aşteptăm prefirarea, domoală şi sterilă, a capcanelor care premerg "Revoluția" Sacrală, ca simple răzmeriţe entropice, capcane pentru veghea noastră de evanghelişti umili.

*

* *

[1] -Cf. R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinței Sacre, Humanitas, Buc., 1997, p. 241: "Moştenirea vechilor Collegia Fabrorum a fost transmisă cu exactitate corporațiilor care, de-a lungul □tregului Ev Mediu, au păstrat același caracter inițiatic, şi mai ales corporației constructorilor; aceasta a avut □ mod natural ca patroni pe cei doi Sfinți Ioani (Botezătorul şi Evanghelistul), de aici venind expresia binecunoscută de LOJĂ A SF NTULUI IOAN, care a fost păstrată de masonerie(…). Loja Sf tului Ioan, deşi nu este asimilată simbolic grotei, nu reprezintă mai puțin, ca şi aceasta din urmă, o figură a <<cosmosului>>; descrierea dimensiunilor sale este deosebit de clară, □ această privință: lungimea ei este <<de la răsărit la apus>>, lărgimea sa <<de la miazăzi la miazănoapte>>, □ălțimea sa <<de la păm□t la cer>>(sau p□ă la al 7-lea cer!), iar ad□cimea sa <<de la suprafața păm□tului p□ă □ centrul său>>. "

[2] - Cf. Adrian Botez, art. Anistoria literaturii rom e, □ rev. Salonul Literar, Focşani, iunie-oct. 1998.

[3] - Cf. V. Lovinescu, Meditații, simboluri, rituri, Rosmarin, Buc., 1997, p. 65.

[4] -Cf. Adrian Bucurescu, Dacia secretă, Arhetip, 1997, p. 134; ION ar fi numele lui Orfeu (deci, a paznicului Parashabdei): "Fiindcă Apollon –D-ION-YSOS=Urmaşul lui Ion" – adică al lui Orfeu Magnificul."

[5] - Traian=trans+ Ianus=Ianus-ul transcendent, Ianus de dincolo de ape, cel care a trecut podul ce leagă păm□tul cu cerul (cf. V.Lovinescu, O icoană…, p. 122).

[6] -Această teorie este, astăzi, intens dezvoltată şi dezbătută cu puternice argumente, de Adrian Bucurescu (Dacia secretă, Dacia magică – Arhetip R.S., Bucureşti, 1997-1998), Paul Lazăr-Tonciulescu (Ramania, paradisul regăsit – Obiectiv, Craiova, 2003), Viorica Enăchiuc (Rohonczi Codex – descifrare, transcriere şi traducere, Alcor Edimpex SRL, Bucureşti, 2002), Dumitru Bălaşa, Napoleon Săvescu etc. – toți baz□du-se, □să, pe impresionanta lucrare a lui Nicolae Densuşianu – Dacia Preistorică - publicată postum, □ 1913 (reeditată de Editura Obiectiv, Craiova, 2003-2005).

[7] -R.Gu□on, □ Mitul sf u351 siat, de V.Lovinescu: "cei arşi de focul superior al Cerului Empireu, cei inițiați, ajunşi pe treapta de puritate superioară, care locuiesc □tr-un centru inițiatic şi □ preajma lui, ținut căruia i se dă numele de Etiopia. De aceea, multe regiuni s-au numit aşa".

[8] -Cf. Romanele Mesei Rotunde, Univers, 1976, p. 81: Povestes Sf tului Graal: Saras.

[9] -Cf. V.Lovinescu, O icoană creştină…, p. 42.

[10] -Cf. V.Lovinescu, Mitul sf u351 siat, pp. 156-158.: "Dragoş era cneaz de Sarasău (…). Numele prim, curat, al Sarasăului - este

Saras (…). Iosif din Arimateea a dus Sf□tul Vas □ Marea Britanie, dar cu o etapă intermediară □ Cetatea Saras. □n această cetate domnea un rege numit Evelac cel Necunoscut-le M□onnu (…) . Valac - rom . Maramureşul este la distanţă riguros egală □tre Iudeea şi Marea Britanie. Valac sau Vandalac (…) □seamnă Balaur sau Dragon - Dragoş, care are □ plus litera Focului. Dragoş (…) poate fi o supremă funcţiune iniţiatică, al cărei titular, re□noit la fiece generaţie - şi totuşi acelaşi - purta simbolic numele de Dragoş, Dragon, Valac Vandalac. Este numele Omului Primordial /la □ceput, omul a fost ŞARPE]. După Fabre d'Olivet: numele DAC= dulcire a numelui TRAC=DRAGON(…). După ce a rămas c□eva secole □ Marea Britanie, Graalul a fost adus din nou, □ Cetatea Saras, mai exact □ <<templul spiritual din Cetatea Saras>>, de către Galaad, Regele Graalului, □soţit de Perceval şi Bohor, toţi trei □semn□d un dublu caracter - sacerdotal şi regal. Ei formează un ternar; sub alte nuanţe, acest ternar se găseşte □ v□ful tuturor ierarhiilor iniţiatice din lume, cu dublu aspect".

[11] -Cf. R.Gu□on, Regele Lumii, Rosmarin, Buc., p. 39.

[12] - Shekina - personaj legat de teologia iudaică, divulg□d unul din numele lui Dumnezeu sau o ipostază a prezenţei sale □ lume. Revine cu alt sens □ cabala medievală, reprezent□d o entitate autonomă, ce mediază raporturile dintre Dumnezeu şi lume. Tot □ cabală, S. se contopeşte cu Dumnezeu □tr-o hierogamos, pentru a □făptui unitatea desăv□şită. După comiterea păcatului originar, ar fi □ceput "exilul" Shekinei, drama m□tuirii şi răscumpărării, pentru a reface acea armonie iniţială.

[13] -Această ultimă observaţie reaminteşte desigur cuvintele: "Benedictus qui venit in nomine Domini"; ele i se aplică lui Hristos , pe care Păstorul lui Hermes □ asimilează chiar cu Mika l, □tr-un mod care poate părea destul de straniu, dar care nu trebuie să-i mire pe aceia care □ţeleg raportul □tre Mesia şi Shekina. Hristos este numit de asemenea Prinţ al Păcii, şi este, □ acelaşi timp, Judecătorul viilor şi morţilor.

[14] - Unii vorbesc de un smarald căzut din coroana lui Lucifer, dar aici e o confuzie care provine din faptul că Lucifer, □aintea căderii sale, era □NGERUL COROANEI (adică Kether, prima Sephirah), □ ebraică Hakathriel, nume care are, de altfel, ca număr, 666.

[15] - Acest număr este format mai ales de numele Sorath, demon al Soarelui - fiind opus ca atare □gerului Mikael. Dar Soarele cu 12 raze □ reprezintă şi pe cei 12 Adityas – cei 12 apostoli cristici (a se vedea semnificaţia benefică a numărului 666 la preoţii zalmoxieni - cf. N.Densuşianu, Dacia preistorică - Obiectiv, Craiova, 2003-2005 - dar şi A. Bucurescu, Dacia secretă, Arhetip, Buc., 1997, şi P.L.Tonciulescu, Ramania, paradisul regăsit – Obiectiv, Craiova, 2003). Căci Ianua coeli, prin inversarea simbolului, ia locul lui Ianua inferni. Această inversare (periodică sau simultană) stă □ ordinea firii duble (celestă şi terestră): "Ceea ce este sus este ca şi ceea ce este jos, dar □ sens invers" – I Corinteni, XV, 42.

Cele două aspecte opuse sunt figurate mai ales de cei doi şerpi ai caduceului; □ iconografia creştină, ei sunt reuniţi □ "amphisben", şarpele cu două capete , din care unul reprezintă pe Hristos şi altul pe Satan (…) . Să mai semnalăm că "Globul Lumii", ca insignă a puterii imperiale sau a monarhiei universale, apare adesea aşezat □ m□a lui Hristos, ceea ce aratăde altfel că este emblema autorităţii spiritale ca şi a puterii temporale.

[16] -Cf. R.Gu□on, Simboluri ale artei sacre, Humanitas, Buc., 1997, p. 242.

[17] - Cf. Ion Creangă, Opere, vol. I, Minerva, Buc., 1970, p. 200.

[18] -Cf. V.Lovinescu, Incantaţia s gelui, Institutul European, Iaşi , 1993, pp. 94-95.

[19] -Curioasă asonanţă □tre humă şi Humuleşti, □tre Ozana şi "Hosana - □tru cei de sus".

[20] - Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 110.

[21] -R. Gu□on, Le Roi du Monde, Paris, Gallimard, 1958, p. 74.

[22] - Mihai Eminescu, Grue S ger (tragedie) - □ G.Călinescu, Opera lui Mihai Eminescu, Buc., EPL, 1969, p. 75 şi următoarele.

[23] - Agarttha – Centru Spiritual subpăm□tean, □ tradiţia hindusă.

[24] - V.Lovinescu, O Icoană…, p. 46: "Floarea de Amin e identică cu ruja care c□tă □ cosiţa Ilenei Cos□zenei, de care se minunează Dumnezeu şi □gerii".

[25] - V.Lovinescu, op. cit, p. 44:"AMIN este forma, □ Orientul Apropiat a monosilabului sacru AUM - Alfa şi Omega oricărei □ţelepciuni (…). Hiram-Amon=Arhitect - de unde rezult□d Amin - acest cuv□t exprimă □ ebraică şi arabă: fermitate, constanţă , fidelitate, credinţă, sinceritate, adevăr (…). Amon (egipt.) = ascuns şi misterios; Oraş al Phoenixului (egipt.). Supranumele lui MAHOMED=AMIN". Iar la pp. 45-46: "Iisus spune că AMIN este rezultatul □tregii rugăciuni. Oricine □ pronunţă cu uşurinţă □u351 si nimiceşte rugăciunile. Rugăciunea invocă pe Dumnezeu, ne uneşte cu Dumnezeu, deschide pentru noi comorile mizericordiei Sale şi, prin cuv□tul AMIN, dacă e spus cum trebuie spus, luăm □ posesiune aceste daruri (…) . AMIN= □ceputul şi sf□şitul tuturor lucrurilor(…) cu acest nume, Dumnezeu a creat lumea (spune Sf□ta Ana Katerina Emmerich, citată de V.Lovinescu, □ O icoană…, pp. 45-46.).

[26] - Kelifa (pl. kelifot)=coaja, □velişul lucrurilor (ebr.).

[27] - Cf. V.Lovinescu, Incantaţia s gelui, Institutul European, Iaşi, 1993, pp. 100-126: "(…) Elementul care unifică şirul voievodal prin veacuri (…) se spune că ar fi un s□ge blestemat (…) e mult mai just să definim acest s□ge după datele tradiţionale, ca fiind venin infinit de preţios, VITRIOLUL, ostil vieţii şi morţii, aşa cum se □t□plă totdeauna cu s□gele neamurilor alese, adevărate neamuri regale şi sacerdotale, races-fa s. (…) Muşatinii sunt Ciubăreşti (…) Găsim opera lui Eminescu elementul unificator, de care am vorbit mai sus, definitor al neamului muşatin, specificaţie a OMULUI PRIMORDIALARCHANTHROPOS, numele unui neam şi al unei dinastii - s.n. (…) . Elementele bazice ale strigătului şi numelui său (COCORULUI - care zboară □ unghi ascuţit, ca v□ful lăncii Graalului, conduc□d la Nedeia Cetate! - şi simbolizează Axa Lumii) se reduc la GR sau KR. Le găsim □ numele arhaic al Grecilor, Graii, □ cuv t sau limbă - care se mai zice şi GRAI, iar □ aspectul regal - Karl, devenit Kral, apoi Kra(i). Grai e sacerdotal, Krai este şi regal. (…) KR se află □ coroană, Krone, principiul dublei puteri, sacerdotale şi regale Sefira supremă din Arborele Sephiroth, numită Kether, □seamnă Coroană, in divinis. Legătura acestei rădăcini cu Graalul este vizibilă(…). Graalul conţine s□gele divin, deci numele Gruiu S ger devine(…) Sangraal – S□t Graal, Sangreal, adică S ge Regal, dar şi S ge Real, indic□d precis Prezenţa Reală a Divinităţii S gele Sf t – s.n.(…). Graalul este adus de un □ger, identic cu păsărica, deasupra arbustului (…) e mai firesc să presupunem că pasărea divină era un Cocor şi că strigătul său onomatopeic, KRA, era un Mantra (formulă rituală; sunet) care devenea Yantra (imagine rituală), spaţializ□du-se □ cupă şi licoare interioară, venin şi balsam(…). S ger este o contracţie a lui S şi nger – Sf tul nger(…) Şi Ciubăr Vodă şi Grui S ger sunt Regi ai Graalului; dar cum rege al Graalului nu poate fi dec unul singur, seamnă că e vorba de aceeaşi fiinţă fără nume, deşi mirionimă – s.n.(…). □nceputul noii ere a lui Manu este ceea ce, □ antichitate, era numit V□RSTA DE AUR, simbolizată de Copilul cu Pieptul de Aur al Pescarului. Această bruscă □dreptare o face MATSYA-AVATARA (Avatarul Peşte - Peştele este simbolul lui Hristos), ultimul din Avatarele ciclului trecut şi primul din cele 10 Avatare Majore ale ciclului al X-lea. Ciutura şi Ciubărul sunt cvasi-identice – s.n. (…) . □n romanul Grand Saint Graal, toţi cavalerii Graalului sunt hrăniţi printr-un peşte pescuit de Alain; de aceea, cavalerul acesta avea numele de le riche p heur, titlu care s-a transmis dinastiei Graalului. Băiatul devenit le riche p heur, prin darurile Peştelui, este deci Rege al Graalului(…). Ciutura cu Peştele Primordial ea nu este altceva dec cupa Graalului – s.n. (…) ".

[28] -Cf. V.Lovinescu, op. cit, p. 122.

[29] -Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 137: "Pipirig (de la pyrhos=foc), satul lui David Creangă, bunicul lui Ion Creangă, satul lui Moş Dediu şi Ciubuc Clopotarul, c□d au descălecat din Ardeal, deci şi al lui Ciubăr Vodă, prin faimoasa cumătrie de care vorbeşte Creangă."

[30] - Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 137: "Miron vine de la grecescul MIRON - care □seamnă Mirăşi Balsam (smirnă), pe care al treilea Mag □ oferă □ omagiu copilului divin, □sum□d □ el Aurul şi Tăm□a, puterea regală şi sacerdotală".

[31] -Cf. R.Gu□on, Regele Lumii, Rosmarin, Buc., 1994, p. 29.

[32] - Şerban Cioculescu, Viaţa lui I.L.Caragiale, Hyperion, Chişinău, 1992.

[33] - Cf. Şerban Cioculescu, op. cit., p. 194: "Treimea gramaticească (n.n.: Eminescu, Caragiale, Slavici, reuniţi □ redacţia Timpului) s-a hotăr□ chiar să alcătuiască o gramatică numai pentru propriul uz (s.n.), urm□d ca Eminescu să scrie etimologia, Caragiale sintaxa şi Savici topica…"

[34] - Cf. V.Lovinescu, O icoană… (Voinicul cel cu cartea m ă născut), Cartea Rom□ească, Buc., 1996, p. 67: "Graalul este o cupă (Grasale) şi o carte (Gradale)"etc.

[35] - Cf. Ş.Cioculescu, op. cit., p. 20: "(…)din caraţali (pe turceşte spin negru), nume grecesc de familie, ades □t□nit la grecii de pe ţărmul european al Mării Negre şi din Asia Mică(…). Batzaria a răspuns arăt□d adevărata rostire turcească şi semnificativă a acestui nume, cara-ceali (mărăcine negru) şi preciz□d că □ Macedonia sunt numeroase familii, de origine rom□ă sau albaneză, ŢALI - şi derivatele lor cu prefixe. (Menţionăm că I.L.Caragiale spune, □tr-o scisoare, că e viţă de IDRIOT - din insula Idria: deci, este Cel-din-Insulă, ca şi Ioan al Apocalipsei - din INSULA Patmos) - s.n." - comentăm noi: Insulă=tăr□ul iniţierii, □ care se suspendă "legile" existenţial-funcţionale profane.

[36] - Cf. Rudolf Steiner: Evanghelia lui Ioan (se sprijină pe cercetările cunoscătorilor inspiraţi şi intuitivi.)+Evanghelia lui Luca: "Cele trei trepte ale cunoaşterii Universului: I-cunoaşterea imaginativă; II-cunoaşterea inspirată; III-cunoaşterea intuitivă. Cunoaştere imaginativă posedă posedă cel a cărui privire spirituală vede sub formă de imagini cea ce se află □ spatele lumii simţurilor, □tr-o măreaţă panoramă de imagini cosmice, care □să nu sunt prin nimic comparabile cu cele care se numesc imagini □ viaţa curentă (□

primul r□d, pentru imaginile cunoaşterii imaginative nu există legea spaţiului tridimensional). (…) Imaginaţi-vă o lume plină de asemenea forme colorate pestriţ, mişc□du-se şi transform□du-se fără □cetare (culorile corespunz□d fiinţelor spirituale). Nici una dintre Evangheliі nu a expus cu at□a claritate evenimentele, ca autorul Evangheliei lui Luca - prin "servitori ai Cuv□tului" - care descriau ce vedeau, cu ajutorul expresiilor inspiraţilor."

[37] - Cf. V.Lovinescu, Incantaţia s gelui, Institutul European, Iaşi, 1993, p. 125: "Ciutura (Ciubăr) cu Peştele Primordial □ ea nu este altceva dec□ Cupa Graalului, cu conţinutul ei divin, aşa cum apare □ Tradiţia Primordială. Peştele legitimează această atribuire. F t a, ca □ toate satele noastre vechi, este □ realitate o cumpănă, deci o balanţă. Or, balanţa este hierogliful Centrului Suprem, TULA (=BALANŢĂ, □ sanscrită) şi a o cumpăni c□d □ jos, c□d □ sus, □ mod distributiv, este atributul esenţial al Polului, al Regelui Lumii. Or, această funcţie atrage după ea, ipso facto, pe aceea mai nouă, de Rege al Graalului. Sunt nedespărţibile".

[38] - VERONICA - de la grec. BERENIKE=purtătoare de victorie (pherein=a aduce, a purta; nike=victorie). Sau: vera=adevărata şi eikon=asemănare, imagine, icoană.

[39] - Cf. p. 7, nota de subsol 19, a lucrării de faţă.

[40] -Shakti-Şakti=energia, puterea divină.

[41] - Kundalini=energie subtilă la baza coloanei vertebrale. "Şarpele Kundalini toropeşte □colăcit la baza coloanei vetebrale, C□d se deşteaptă, se urcă de-a lungul ei, arz□d tot ce-I stă □ cale, pentru ca să se reverse □ finalitatea lui necesară, □ Lotusul cu O Mie de Petale, din coroana craniului Sahasrara=Nimbul Sfinţilor" – cf. V.Lovinescu, Creangă şi creanga de aur, CR, Buc., 1989, p. 99.

[42] - Sephira(pl. sephirot)=principii universale; aspecte divine (ebr.).

[43] -Arborele sephirotic - reprezentare geometrică, diagramată, a cabaliştilor evrei medievali, prin care se descriau modalităţile □ care En Sof (Dumnezeu) se poate manifesta □ lumea profană. En Sof se revelează □ 10 moduri, prin 10 sephiroturi (Coroana-Kether, □nţelepciunea-Hokmah, Inteligenţa-Binah, Mila-Hesed, Forţa-Geburah, Frumuseţea-Tipheret, Victoria-Netzan, Gloria-Hod, Temelia-Iesod, Regatul-Malkuth). Fiecare cerc, limitare sau determinare a En Sof-ului este o sephira. Sephiroturile sunt aşezate □tr-o ordine precisă, fiecare □scriindu-se ca element distinct □ structura arborelui cabalistic - imagine a universului unificat, a vieţii lui Dumnezeu.

Capitolul II: Sunetul Clopotarului - Vibraţia Primordială. ntemeietorii Reverberaţiei anamnezice

Să ne apropiem, treptat, de dhikr-ul propriu-zis, de conformaţia sonoră a Vibraţiei Anamnezice: Amintiri din copilărie.

Aşa cum Lumea are un centru, un ombilic al ei - nu trebuie să ne mire că MITUL - Vibraţia creatoare de Lume - are un ombilic. Care poate fi ombilicul Vibraţiei despre Vibraţie? Credem că răspunsul este simplu: ombilicul unei sfere Vibratorii Cosmogonice.

Doar at□ că orice sferă vibratorie cosmogonică, din moment ce este o sferă de ordin spiritual - are o jumătate vizibilă şi una invizibilă: vibraţia vizibilă este formată din undele sonore produse de Stăp□ul Sunetului (□ cazul nostru, Stăp□ul Dhikr-ului) de pe Păm□t, din zona care se vrea re-sacralizată - iar vibraţia invizibilă este formată din efectul, □ plan sacral, al undelor sonore produse, pe Păm□t, de către Stăp□ul Dhikr-ului.

O atfel de construcţie ne aminteşte de CLEPSIDRĂ sau de DOUĂ CLOPOTE: prima jumătate, cea vizibilă, a clopotului vibrat pe Păm□t [1] , este □toarsă cu deschiderea spre cer (la fel şi limba clopotului, care creşte din rădăcină comună cu "fundul urechii", este orientată tot spre sus) ; cea de-a doua jumătate a CLOPOTULUI, cea invizibilă - este orientată cu deshiderea către jos, către Păm□t [2] , şi toate punctele de vibraţie "fug", at□ pe circumferinţa ei emisferică, c□ şi interior, pe ascendenţa Axului Invizibil, AXIS MUNDI (sau Arborele Sephirot, mascat de expansiunea sonor-demiurgică a celor două emisfere-clopote) – tind către un Pol - un zenit al Clopotului Ceresc.

Deci, nadirul sonor este □ dhikr-ul reverberat - şi este identificabil cu rădăcina limbii şi urechii; zenitul este situat □ poziţia capătului de sus al Axei Lumii, □ chip de cheie de boltă: este □săşi piatra aruncată, apoi transsubstanţiată. Meridianele acestei "arhitecturi" sonore sunt incantaţiile, ca permanenţe vibratorii, care străbat ritmic Polii (nadirul şi zenitul) - tinz□d spre formarea Podului din Cer şi Păm□t - pod identificabil cu AXIS MUNDI. Paralelele acestei "catedrale" sonore, ale acestui CLOPOT-TEMPLU - sunt, de fapt, oglinzile, □ secţiune transversală, ale căutării propriului sine, de către Eul uman - transgresat, pe axul sephirotic, treptat, □ Eul suprauman. Şi ele, paralelele, ca nişte unde circulare, sunt produse de către piatra căzută (aruncată) . şi se str□g, concentric, □ jurul aceleiaşi pietre - de data aceasta transsubstanţiată □ P□INE A VIEŢII ETERNE: MITUL ANAMNEZIC – DHIKR-UL.

De fapt, din nou, Podul dintre Cer şi Păm t, identificabil cu Axis Mundi, cu bipolaritatea sacră a Lumii.

Credem că aţi ghicit, deja, care este ombilicul vibratoriu-demiurgic al dhikr-ului (anamnezei) numită Amintiri din copilărie (după cum am mai spus, un suav pleonasm, construit pentru a masca, sub structura profan-lingvistică, intenţiile sacral-autodemiurgice şi demiurgice): mitul despre CIUBUC CLOPOTARUL - mit a cărui importanţă-amploare vibratorie este (cum se şi cuvine) expansivă (pentru ca, apoi, să redevină maxim represivă: miez al vibraţiei, "mulat" sonor pe Suverana Tăcere a Axei Lumii). Aria expansivă este, practic, formată din tot ce a "scris" (de fapt, a vibrat sacral) Ion Creangă. Dar relevanţa, emergenţa - care uneşte dhikr-ul anamnezei sub ipostaza CRENGII [DAVID-CEL-TRIMIS-ŞI-BUN DIN CETATEA FOCULUI] - care tentează redevenirea Creangă de Aur, paradisiacă) - cu dhikr-ul Victoriei asupra Timpului Profan: Moş Nichifor Coţcariul (MOŞ=de la Mokşă=Tăr□ul Sf□t; NIKE+PHOROS=purtător al victoriei; COŢCARIU=cel făcător de ghiduşii, Bufonul Cosmic: NEBUNUL COSMIC, □ sensul de Monarhul Ascuns, Purtător al Victoriei spre/□ Tăr□ul Sf□t) - este CIUBUC CLOPOTARUL. Ciubuc(Calumet) şi Clopot (Victorie asupra Clepsidrei, Refacerea Sferei Sonore-Cosmos Resacralizat prin Logos).

Iată cele două texte, din Amintiri din copilărie şi din Moş Nichifor Coţcariul, care sunt complementare pentru obţinerea dhikr-ului, ca două emisfere

ale Clopotului-Potir Graal; vom □cepe chiar cu pasajul despre Potirul Graal, numit prin Stăp ul său - CIUBĂR VODĂ:
(Ion Creangă, Opere, vol. II, p. 13): " Cam pe vremea aceea trăia moş Nichifor din Ţuţuieni, pe c□d bunicul bunicului meu fusese cimpoiaş la cumătria lui Moş Dediu(s.n.) din V□ători, fiind cumătru mare Ciubăr-Vodă (s.n.), căruia Moş Dediu i-a dăruit patruzeci şi nouă de mioare, oacheşe numei de c□e un ochiu; iară popă, unchiul unchiului mamei mele, Ciubuc Clopotarul (s.n.)de la M□ăstirea Neamţului [3] , care făcuse un clopot mare la acea monăstire, cu cheltuiala lui, şi avea dragoste să-l tragă singur la sărbători mari; pentru aceea □ şi ziceau Clopotarul. Tocmai pe acea vreme trăia şi Moş Nichifor din Ţuţuieni" [4] .
Să mai citäm din V.Lovinescu, Incantaţia s gelui [5] , despre "rudenia" spirituală Eminescu-Creangă: "Din studiul de mai sus, al poemelor postume ale lui Eminescu, pe care le-am ales - rudenia cu Creangă şi cu poeţii anonimi populari este incontestabilă, pentru că este vorba de eroi fără moarte - cu alte cuvinte, de funcţii cosmice (s.n.) ce trebuie să dureze p□ă la sf□şitul ciclului; iar pentru cine cunoaşte anumite elemente de bază ale esoterismului şi ale desfăşurării ciclice, faptul că Eminescu a vorbit, cu o jumătate de secol □ainte de apariţia cărţii lui Gu□on, Le Roi du Monde, despre un mister inviolabil, deţinut de anumite cercuri necunoscute - anume □trunirea □tr-un singur principiu şi o singură fiinţă a dublei puteri, sacerdotale şi regale, cum reiese fără contestaţie posibilă din poemul Miron şi frumoasa fără corp (Voievodul cu mitră sacerdotală, □brăcat □ straie arhiereşti), □ arată pe altissimul poet participant la un secret polar superlativ pe vremea aceea, şi <<complice>>(s.n.) cu anumite fiinţe deţinătoare ale acestei taine, dintre care singurul cunoscut a fost probabil Creangă".
"Complicitatea" este una iniţiatică, de lojă iohanică - iar de cunoscut, noi am afirmat mai sus că sunt cunoscuţi şi ceilalţi doi IOANI (IOHANI)-AI LOJEI. Dintre argumentele afirmaţiei asupra comunităţii iniţiatice Eminescu-Creangă – se detaşează şi următoarele, referitoare la citatul nostru din debutul dhikrului "secund", Moş Nichifor Coţcariul [6] : "Va să zică: <<De la r□u351 sniţă la Dane/Şi la borş de Pipirig >> - satul lui David Creangă, bunicul lui Ion Creangă, satul lui Moş Dediu şi Ciubuc Clopotarul, c□d au descălecat din Ardeal, deci şi al lui Ciubăr Vodă, prin faimoasa cumătrie de care vorbeşte Creangă. Din mii de sate, Eminescu nu a putut găsi altul? Ce e cimilitura aceasta grotescă? Dane este un plural feminin. Pipirigul este vegheat de un munte cu două v□furi simetrice, numite Chiţigaia Bună şi Chiţigaia Rea. □n Moldova, Chiţigaie □seamnă cucuvae (s.n.). Pasărea intelectuală prin excelenţă, pasărea Athenei, supraveghează Pipirigul? Bună, Rea, □seamnă, bine□ţeles, pozitiv şi negativ. Complicitatea Eminescu-Creangă nu este mai mult dec□ insinuantă?"
[Şi, cu c□eva pagini □ urmă, coment□d teatrul eminescian, dar şi unele postume [7] : "A purta numele de Ciubăr Vodă, seamnă a nu avea nici un nume, sau a le poseda legitim pe toate. E caracteristica acelora care sunt <<deasupra Numelui şi Formei>> (n.n: □ sanscrită: nama-rupa) (…) Elementul care unifică şirul voievodal prin veacuri (…) se spune că ar fi un s□ge blestemat(…). Cred că e mult mai just (…)să definim acest s□ge (…) ca fiind un venin infinit preţios, VITRIOLUL, ostil vieţii şi morţii, aşa cum se □t□plă totdeauna cu s□gele neamurilor alese, adevărate neamuri sacerdotale şi regale, racesfa s(…) conferă puterea dublă de contemplare şi acţiune (…) Muşatinii sunt Ciubăreştii, cobor□ori din Bogdan şi Iana S ziana[n.n.: numele Muşatei] (…) - Ian-S zian-Iana-S ziana: Iana este Sora Soarelui, care o vrea de soţie". La pagina 104, V.Lovinescu precizează că Bog=Dumnezeu, iar Dan=Judecată - rezult□d că Dragoş-Bogdan ar fi deţinătorul ambelor căi de purificare: DRAGOSTE (Divină) ŞI JUSTIŢIE (Divină) [8] .
La fel, la pagina 122, V.Lovinescu, vorbind tot despre teatrul eminescian, atrage atenţia că S ger=Sf tul nger, iar la pagina 133, explică Ba+Sarabie - prin "sacerdotal şi regal, dublu caracter, ca şi dinaştii Graalului". La paginile 131 şi 133, V.Lovinescu , coment□d, □ continuare, unele postume ale lui Eminescu şi Doina (dar, pe dedesubt, nepierz□du-l din vedere pe ION-ul mistic…), dezväluie "rudenia Ciubăr Vodă şi Muşatini cu DOCHIA - fata lui Decebal(…); Ciubăr Vodă, Z□a Dochia, Voinicii - se nasc din arbori, la sunetul cornului lui Dechebal, care este al lui Ştefan, stăp□ul lui legitim, deoarece □vie codrii".]
Nu, AMIN-Eminescu nu putea găsi, din mii de sate, altul dec□ ne-satul Pipirig - Cetate a Focului şi Cetate a ngerilor.
Acum, noi ne □dreptăm atenţia nu asupra lui Eminescu, ci asupra genialei cimilituri a Preotului Ioan al Crengii de Aur.
Să luăm asoectele cimiliturii pe r□d:
1- cadrul nunţii - cumătrie, evident sacru şi cadrul, pe măsura hierogamiei (care?) şi cumătriei
(pentru cine?) şi patronilor Cumătriei Cosmice(care?).
Ţuţuienii (mahala!) din T gul Neamţului. Cine sunt Ţuţuienii? Cei veniţi de/din SUS: deci, SUSUIENII. Din cer veniţi, din Paradis. Adrian Bucurescu, □ Dacia secretă [9] , are un cuv□t de spus: dacă veneau "ţuţuienii" din Ardeal - apoi geto-dacii numeau HAR-DEAL - Dealul (Codrul) Sf□t, Grädina. Din Grädina Paradisului, ţuţuienii-cei-de-Sus - veneau □ Moldova, locul celor DOI ZALMOXIS, care locuiau pe THIA-GOLA sau THIA-GOLON=ZEII SĂRACI (Goi) - care, azi, e

numit CEAHLĂU. Munte şi, totodată, Axă a Lumii pe care urcă şi coboară, coboară şi urcă – GEMENII, cei DOI ZALMOXIS.
Dar Susienii fac parte din zona tangentă (mahalaua) la T□gul Neamțului.
Aici, A. Bucurescu are el □t□, ceva de spus: geto-dacii pronunțau AN-NAM-ATIA= Din Neamul Zeilor, □n Numele Zeilor - ceea ce noi pronunțăm, azi, NEAMȚ. E firesc ca gemenii Zalmoxis să fi stabilit topos-ul sacru □ numele lor propriu: n Numele Zeilor.
Dar, la acest moment al discuției, trebuie să lăsăm cuv□tul şi lui V.Lovinescu [10] , □tr-un capitol-articol despre Gheorghe Asachi-inițiatul [11] (O nouă faţetă a lui Gh.Asachi): Asachi a tradus unele din nuvelele sale □ franceză.Vorbind de Cetatea Neamț, de Mănăstirea Neamț, uneori [Asachi] le traduce numele cu <<le Ch□eau Neamț>>, <<le Monast□e de Neamț>>, alteori redă Neamț prin <<Germain>>. Normal ar fi să spună: <<le Ch□eau Germaine>>, <<le Monast□e Germain>>. De ce scrie [Asachi] <<Ch□eau de Saint Germain>>, <<le Monast□e de Saint Germain>>? □n rom□eşte nu există <<Saint>>. Este o aluzie, este o indicație privitoare la funcția celebră, spirituală, care s-a manifestat □ sec. al XVIII-lea, □ sensul că județul Neamț ar avea vreo legătură cu Germania simbolică a Rosicrucienilor?" [12]
Oricum ar fi - Gemenii Zalmoxis, fixați alchimic □ T□gul Neamțului - sau Christian Rosenkreutz părtaş la misteriile T□gului Neamț (transfigurat/transferat spiritual □ Cetatea Supremelor Mistere Divine - un ELEUSIS ROM□NESC) - avem de-a face cu un topos sacru, □ care Sf□tul Duh bate □cotro voieşte El.
2- Cine populează, ca ființe spirituale, entități metafizice, Eleusis-ul Rom□esc? V NĂTORII. Preoții lui Apollon-Soarele-Săgetătorul. T□gul Neamțului este HELIOPOLIS, de fapt. Cetatea Soarelui şi Cetatea Păsării Phoenix [13] . Deci: Cetatea Paraşabdei - a Suflului Sf□t şi Victorios-Solar: NICHIFOR este, cum o spune şi numele-i, Purtătorul Victoriei. Şi Victoria Supremă este, absolut necesar, a Duhului Sf□t. □n plus, simbolismul arab şi cu cel creştin se □t□nesc, pe coordonata (re) vierii: deci, simbolismul Păsării Phoenix trimite la Hristos.
Preotul Ioan al Crengii de Aur se poate instala aici, □ Heliopolis, sub □fățişări subtile sau suverane, după propria sa voie:
a- este PRANA cimpoiului bunicului bunicului său - al Bătr□ului vremii (Timpurilor) - ipostază a lui Iisus;
b-starea de sărbătoare e numită CUMĂTRIE: asta presupune că I s-a născut cineva, cuiva, nu? Cui i s-a născut? Lui moş Dediu din V□ători. Adică, lui DEODATUS-APOLLON. Iată mistica □t□nire a simbolurilor vechi cu cele noi - □t□nire la care lucraseră, lent şi temeinic, COLLEGIA FABRORUM, "humiliores", aparent-emergent - preoți-inițiatori, maeştri spirituali, □ imergență! Creştinii □ spun Cel-Dăruit-de-Dumnezeu (Cu Lumina Eternă). Sau MIKA□L. "Păg□ii" □ spuneau Apollon. Funcția sacră este identică.
c- Dar cine i se năştea lui moş Dediu? Copilul Dăruit de Dumnezeu (de fapt, Mika□l, substitut al lui Dumnezeu) nu poate fi dec□ IISUS. De aceea, Pruncul Sf□t, la cumătria căruia vine PĂZITORUL GRAALULUI – CIUBĂR VODĂ - nici nu este numit. De ce? Pentru că, de fapt, acolo ne-am născut noi: noi toți suntem FIII LUI DUMNEZEU - şi, □ acelaşi timp, □ permanentă contemporaneitate cu Dumnezeu-Iisus. Deci, nu mai are rost să ne numim fiecare - căci ne ştim. Ceea ce nu ştim, dar Paraşabda-dhikr-ul (Amintirile) lui Ion Creangă ne vor aminti anamnezic - este starea de sărbătoare a ființei noastre: STAREA ORIGINARĂ, PARADISIACĂ.
d- Cumătrul CIUBĂR-VODĂ - adică NAŞUL LUI IISUS. Da, □truc□ Păzitorul Graalului trebuie să fie şi ştiutorul Numelui Adevărat al Lui Dumnezeu.
e-Şi, □ fine, fața cea mai activă a lui Ion Creangă este CIUBUC CLOPOTARUL:
I-Calumetul-Ciubuc, ca Arbore Sephirotic, şi
II-Stăp□ al Paraşabdei: este PREOT, prin faptul că e Clopotar. Stăp ul Clopotului - Vibraţiei Primordiale - este Preotul Ioan - sau este "preoții" Ioani-IANUS. "Cu cheltuiala lui" de energie spirituală a creat ANAMNEZA PARADISULUI - susțin□d "la sărbători mari" Vibrația Cosmic-Demiurgică (sărbători care țin "tot anul", numai □tr-o zi de lucru [rezumatul Amin al Verbului Cosmic] "să fie praznic şi nuntă" - "coincidentia oppositorum", neutralizarea contrariilor. Ciubuc Clopotarul este, deci, şi Stăp□ul Celor Doi Şerpi - Solar şi Lunar: Kundalini ridicat ca Scară prin Vertex - şi Ouroborosul ce-şi muşcă coada. Este stăp□ul amoral, absolut suveran, deasupra vieții şi morții.
Acum ar mai răm□e cele 49 de mioare, "oacheşe numai de c□e un ochi": 7x7. Kalpa are 14 Manvantara [14] - noi suntem, acum, la al 7-a Manvantara. Deodatus □ dăruieşte lui Ciubăr - Paznicul Graalului (50 minus 1 - Unu este Cuv□tul Pierdut, care-l justifică at□ pe Paznicul Graalului, c□ şi pe noi [15] :
a-ochiul negru şi ochiul alb (cele două principii cosmice, □ luptă creatoare şi □păcare cataclismică - perpetue: yin şi yang, masculin şi feminin);
b-indiferența față de Manvantara - şi față de stăp□irea Kalpei: pe deasupra de 7 - pe deasupra istoriei, spre sacralitatea deplină. Mioara - cine ar fi? MIORIŢA - ce este, oare, din punctul de vedere al tradiției Manvantarei noastre (Manu al nostru)? Dacă Mioara-Miorița este paredrul Ciobanului, şi el Manu şi Hermes Psychopompos - Mioara este C□NTECUL LUI YAMA, Regele Morților şi

C□tecul lui Hermes, Trecătorul Lumilor. MIOARA ESTE SEMNUL MISTERULUI CEREMONIEI ELEUSIS-ului ROM□NESC. Este □suşi Eleusis-ul, Amin-ul, Paraşabda, dhikr-ul. Ocult, □să.
Spune V.Lovinescu, □ O icoană…, la pagina 26: "Mioriţa rezumă toate tristeţile şi nădejdile noastre. <<But the rest is silence>> - cum spune un bard iniţiat din Apusul □depărtat".
Nu □ainte de a sublinia că nu poate fi cumătrie fără anterioritatea (sau, □ plan sacral, simultaneitatea) nunţii: cine-s nuntaşii? Cei din Mioriţa (Omul şi Cerul) - sau cei din Soarele şi Luna: Luminătorii lui Hristos (iată motivul concomitenţei nuntă-cumătrie: Hristos este nuntă şi renaştere a Omului □ Cer).
***
Să vedem cu ce anume vine □ plus (căci o parte din cele spuse mai sus sunt considerate, □ mod tacit, ca fiind ştiute) dhikr-ul propriu-zis (Amintiri…): vine cineva, la Sfada Zeilor, □ legătură cu o pricină ciudată ("Numaidec□ popă!" [16] - strigă exasperat tatăl-Ştefan- ncoronatul, □ faţa asalturilor mamei-Smaranda-Smaraldina [17] , după o viere ciudată [18] a lui Nică , după holeră (regresat □ uter şi copt □ foc de Vasile Ţandură-Prometeu (căci ţandură □seamnă surcică, bucată de lemn "SĂRITĂ-smintită" de la Trunchiul Suprem, adică "insurgentă" faţă de divinitatea centrală - "şi altul, nu-mi aduc aminte" (s.n.)– sau "moş Ţandură şi tovarăşul său" (s.n.) - nespunerea numelui nu se petrece dec□ □ cazul referirii la o zeitate supremă: deci, TĂMĂDUITORUL este o divinitate importantă cosmic, stăp□ă nu doar a Focului Ciumei, ca moş Ţandură, ci şi a Focului Contra Ciumei - Stăp□ asupra celor două puteri şerpeşti: otrăvire şi tămăduire (alchimic: solve-coagula): Zeul-Şarpe, APOLLON-Smintheos, vechiul şi noul zeu, □ eternitate. Cine vine, deci, după □nviere? Vine David-Cel-Trimis-şi-Bun, Regele Cetăţii de Foc (şi a □ngerilor, concomitent!) - PIPIRIG.
Şi ce spune el, spre a linişti Sfada Zeilor? Căci el, David, ştie CUV□NTUL (pentru că, evident, a fost şi este la cumătria lui Deodatus, □ vede pe Pruncul Iisus, născut de Păzitorul Graalului – Ciubăr Vodă - deci ştie-recuperează CUV□NTUL PIERDUT!)? Spune ceva despre binefacerile Ştiinţei de CARTE (GRADALECARTE) - că are doi băieţi ce-l urmează la "vornicia FOCULUI - VASILE şi GHEORGHE (□mpăratul şi Soarele Păm□tului - sau Stăp□ul-Apollon şi Lucrătorul asupra □ntunericului Lunar-Străpungătorul [cu Sulița Razei] a Păm□tului Lunar) - şi că datorită iniţierii lor □ GRAVESAL-GRASALE-CARTE, el "huzureşte de bine". Căci ei □ ţin socoteala "ban cu ban" (este socoteala sufletelor care trec - David, după cum se va vedea, este şi Hermes Psychopompos - căci □ trece peste/□tru Ozana-OSANA(Slavă lui Dumnezeu) pe Nică şi pe Dumitru [19] - făc□du-i părtaşi, asfel, la MESAJ, DEPOZIT şi MISIUNE - toate ţin□d de topos-ul sacru al nunţiicumătriei paradisiace). Apoi, vorbeşte despre şcoala (iniţiatică, evident), a lui ALECU BALOŞ (Alexandru=Protectorul+Baloş=Paloş: Protectorul prin Paloş=Rang Arhanghelic iniţiatic), de la BROŞTENI(Broasca este co-participanta la Demiurgia Divină şi este Paredrul Terestru şi ocult al MAICII DOMNULUI). "Ferice de părinţii care l-au născut, că bun suflet de om este, n-am ce zice!" Tăcera mistică asupra binelui fericirii - □locuieşte, aici, □ dhikr - cumătria cu naş-Păzitor al Graalului (Ciubăr Vodă): este, deci, o altă formulă, pentru a desemna Paradisul.
Apoi, imediat şi nefiresc (din punct de vedere profan) trece la MITUL □NTEMEIERII - din HAR-DEAL la PIPIRIG:
"C□d am venit eu cu tata şi cu fraţii mei, Petrea şi Vasile şi Nică, din Ardeal la Pipirig, acum şasezeci de ani trecuţi(…)". Tatăl era, nenumit, un alt Ocrotitor-Iniţiator (cu Paloş sau nu) - □conjurat de 3+1: David, Petrea, Vasile+NICĂ. De observat că nu este numit, al patrulea, IOAN - ci NICĂ. Nu face parte din loja iohanică? Sau, tocmai pentru că face şi este antecesorul lui Ion Creangă (dar, cine ştie, poate că prezentul, trecutul şi viitorul, CE-A FOST şi CE ESTE - □ mit sunt UNUL! - Nică de-atunci şi Nică de-acum - acelaşi personaj sacral!) - este consemnat prin aceeaşi hieroglifă sacră: NICĂ (Nike=Victorie, dar şi Nimică, punctul central demiurgic, at□ de teribil de exact descris de Eminescu-Aminul: "Căci unde-ajunge nu-i hotar/Nici ochi spre a cunoaşte,/Şi vremea-ncearcă □ zadar/Din goluri a se naşte"//Nu e nimic şi totuşi e/O sete care-l soarbe,/E un ad□c asemene/Uitării celei oarbe". Ei, tocmai uitarea cea oarbă este cercetată şi □vinsă, demiurgic, prin dhikr-ul Crengii de Aur!).
Şcoli "ca a lui Baloş din Moldova" - "doar la Iaşi să fi fost aşa ceva şi la Monastirea Neamţului, pe vremea lui Mitropolitu Iacob [n.n.: de obsevat, iar, ROZICRUCIANISMUL sau DIN NEAMUL ZEILOR, originea divină a Şcolii Iniţiatice, pusă sub semnul lui IACOB - care □seamnă fie Ocrotitorul, fie "Fiul Tunetului" - adică fratele Focului Ceresc-Trăsnet, Stăp□ şi Ocrotitor, deci, al Tainei Focului Celest-iniţiatic]. Şi cine era , de fapt, "mitropolitu Iacob"-Ocrotitorul? "Era oleacă de cimotie cu noi, de pe Ciubuc Clopotarul de la M□năstirea Neamţului, bunicul m□eta, Smarandă, al cărui nume stă scris şi astăzi pe clopotul bisericii din Pipirig(…) ştia puţină carte, ca şi mine; şi apoi a pribegit de-acolo, ca şi noi, s-a tras cu bucatele [n.n.: cumătria solară] □coace, ca şi moş Dediu din V□ători [n.n.:vedeţi cum nu se lasă-ntre ele neamurile zeieşti? Popa de la cumătrie şi Deodatus nu se părăsesc unul pe altul, căci vin din Har-Deal am□doi, adică din Grădina Paradisului]".
Bun. Dar l-or fi piedut pe drum pe cumătru? Nu se poate. Apare VODĂ(?). Păi care Vodă poate fi mai VODĂ - dec□ cel cu funcţie de

“mitropolit”(sacerdot)-Ocrotitor şi de dux-Conducător (Rex et Pontifex): PĂZITORUL GRAALULUI ?! Numai că nu i se mai spune CIUBĂR - ci simplu: VODĂ [20] : “P□ă şi vodă cic-ar fi tras o dată □ gazdă la Ciubuc” [n.n.: ei, gazdă! - spunem noi: ei continuă, □tru eternitate, CUMĂTRIA-CINA DE TAINĂ a lui Iisus Hristos - stau cu toţii, Regi şi Magi, □ jurul Ieslei Veşnice din Casa P nii-Bucatelor - din Bethlehem-ul, numit, azi, □ vremea iniţierii □ loja iohanică: PIPIRIG - căci Ieslea are straturile de foc ale vegetalelor, animalelor şi Omului, □ comuniune strictă, paradisiacă - □tre ele comuniune, dar şi comuniune cu regnul Stelei Divine, care alcătuieşte triunghiul Cortului-Templu al Lumii [21] - □tru care se restabileşte Armonia-Pacea].

“Şi □treb□du-l [n.n.: Vodă, Sacerdot şi Rege] cu cine mai ţine at□a amar de bucate [n.n.: P□nea Vieţii Eterne] , el [n.n.: Ciubuc Clopotarul – Calumet [22] şi Clopotar, Axă Umană, Suflu Divin şi Vibraţie Demiurgică-Paraşabda] ar fi răspuns: << Cu cei slabi de minte şi tari de v□tute, măria-ta.>> Atunci Vodă nu s-a putut stăp□i de mirare, spuind: <<Ia, aista-i om, zic şi eu; de-ar fi mulţi ca d□sul □ domnia mea, puţină lipsă ar duce ţara la nevoi! >> Şi l-a bătut Vodă cu m□a pe umăr, zic□du-i: <<Moşule, să ştii că de azi □ainte eşti omul meu, şi la domnie ţi-i deschisă uşa oric□d>>. Şi de atunci i-a mers lui Ciubuc numele de omu lui Vodă, □c□ şi p□ă astăzi un deal, □ partea despre Plotunul [23] , unde era mai mult aşezarea lui Ciubuc, se cheamă Dealul Omului”.

Măi să fie! Ce-o fi spus, de fapt, Stăp□ul Vibraţiei Demiurgice, de-a st□nit mirarea Păzitorului Graalului? Că ţine P□nea Vieţii “cu cei slabi de minte şi tari de virtute”. Adică? Se pare că traducerea, din limbajul esoteric, ar fi: am construit, prin forţa Sunetului Primordial Recuperat, Templul Iniţierii Cosmice: aici, □ Templul Sunetului Primordial (AUM-OM [24]), RAŢIUNEA [n.n.: pe care secolul 19 o proslăvea nepermis, catastrofal de mult!] nu mai are demoni: la şcoala iniţiatică a lui AUM-OMUL - raţiunea e slabă (adică este redusă la rolul ei secundar) - □ schimb, calităţile spiritual-morale sunt stimulate şi augmentate. Toţi iniţiaţii sunt, potenţial, Hristos - sunt stăp□i ai Paraşabdei - Maeştri, Renăscuţi şi, la r□dul lor, Renăscători. Şi atunci, cum să nu se bucure Păzitorul Graalului - Vodă (Ciubărul, Sacerdot şi Rege), că sarcina şi răspunderea lui sacre , de păzitor, o □parte cu Clopotarul-Calumet (schemă a Omului Primordial, Adam Protogonos) şi cu iniţiaţii □tru Sf□tul Duh? Şi cum să nu considere că UŞA TAINEI cosmice nu poate (şi nu trebuie) să mai stea ferecată, dinaintea suflării divine, a vibraţiei cosmice primordiale, resacralizate? Şi cum să nu-l investească pe Clopotarul-Calumet cu rangul iniţiatic de Păzitor al AUM-ului - Omului Primordial, Adam Protogonos, al Paradisului? DEALUL OMULUI este sinonimul TEMPULUI AUM-ului al Vibraţiei Demiurgice Primordiale.

Şi cine este Ciubuc Clopotarul? Popă [25] la cumătria lui Deodatus, unde naş perpetuu este Ciubăr - şi “”bunicul m□e-ta, Smarandă” - deci, străbunicul matern al lui Ion Creangă. Probabil că, □ limbaj iniţiatic, bunicul bunicului este identic cu străbunicul [26] - căci funcţia de Stăp□ al Paraşabdei este numită, □ Moş Nichifor Coţcariul, □ două feluri:

a-Cimpoiaş - adică, Păzitor al Pranei [27] Sfinte, Păzitor al Sunetului Cristic, din Inima Mioriţei, sau a Mielului Cristic – şi

b-Clopotar - “Popă”-Paznic al Paraşabdei.

“Pe acest deal, Smarandă, am fugit □ vremea zaverei”. Deci, pe dealultemplu al AUM-ului, s-a produs o perturbare-“zaveră”. Nu vă g□diţi la planul profan - 1821, Eterie, Tudor din Vladimiri etc. Căci AUM-ul are prea puţin, sau deloc, de-a face cu astfel de fantasme puţin consistente, din planul istoric - cu slabă determinare □ planul sacral.

Probabil e vorba de o perturbare sacrală relevantă, de tipul celor sugerate de V.Lovinescu, □ Creangă şi creanga de aur: revolta Războinicilor, contra Preoţilor (Kshatrya contra Brahmani). Atunci a fost pusă □ primejdie Domnia Sf□tului Duh - AUM-ul. Şi preoţii lui Ciubuc Clopotarul s-au refugiat □ Templul-Deal al AUM-ului. Care erau Refugiaţii Sacri? DAVID, “M□NE-TA“(adică nepoata Paznicului AUM-ului - devenită, □tre timp, preoteasa NASTASIA [28] - MUMA COSMICĂ, cea care pl ge pe toţi morţii, deci □ cheamă, prin Ploaia de Foc a Lacrimii, la □nviere - şi protejează strict P□nea Vieţii: “carne de vită nu m□ca □ viaţă” - deci, carnea Vacii Sacre, Zeiţa Fertilităţii, era respinsă, tocmai pentru că ea, NASTASIA, este VACA SACRĂ A SACRIFICIULUI, care răsp□deşte asupra lumii - Lumina □nvierii; ea este Sora Bourului (Plotunului)-Taur Sacrificial Jupiterian - Apă şi Lumină, □ acelaşi timp, şi fixaţie alchimică a Moldovei-Muridavei - locul celor Doi Zalmoxis [29] ; ANastasias □seamnă NEMURIRE - şi ea □ vindecă [30] , prin pl□sul de foc şi prin trecerea prin barzaq-ul [31] iniţiatic, g□uitura-ulcior, prin cuptorul alchimic al Ulciorului cu Dohot - de fapt, cu Jar Alb, cu MIR (dohot de MESTEACĂN=Copacul Alb al Zeilor) - de r a căprească - boala borborosului, infectare a □velişului de foc al trupului-Templu.

“A □ceput a-şi smulge părul din cap şi a o boci □năduşit” , “c□ pe ce să se prăpădească pl□g□d. □ncă n-am văzut aşa femeie, să pl□gă din toate cele: era miloasă din cale afară(…), bocea morţii din ţinterim, fie rudă, fie străin, fără deosebire”, ”c□d ne-a văzut, de bucurie a şi tras un bocit” [32] - invazia cu foc, urmată de trecerea prin jar alb, aminteşte de coacerea eroilor, tip Achille, de către zeiţe, tip Thethys, prietena lui Hephaistos - zeiţe ale Apei şi Focului, concomitent.

Şi care mai sunt Refugiaţii Sacri? Smaranda, fratele ei, Ioan…Şi lipseşte cineva. Căci Ioan are nevoie de Ioana - paredra lui (de observat că Ioan e Ioan, nu e "Nică" – şi, atunci, e posibil ca Nică, din frăţia iohanică David(Cel-Trimis-şi-Bun)-Petru(Petras-Temelia)-Vasile(mpăratul)-Nică(eventual, Metatron…), să-l desemneze , ca funcţie, pe antecesorul lui Ion Creangă din antecedenta lojă iohanică, □ care Maestrul-Amin era David-Cel-Trimis-şi-Bun, stăp□ al Cetăţii Focului-Pipirig).
"Turcii" care bagă "frica" □ Refugiaţii Sacri sunt, se pare, opuşii/oponenţii Susuienilor: sunt Josenii - sau bejenii-bejenarii torşi □ stare de furie decreatoare (vom reveni, la discuţia despre Triade: Valea Satului, Delenii, Bejenii - partea "moale", poarta de intrare a demonilor □ Cetatea Humei Arse). Sunt fraţii lui Osiris şi ai lui Isis.
"Iar pe soră-ta Ioana, de grăbiţi ce-am fost, o uitasem acasă, pe prispă, □ albiuţă". Nu credem. Traducerea din limbajul esoteric spune astfel: Demonii trebuie re□văţaţi sacralitatea. Germenele sacralităţii se confundă cu Arca lui Noe - "albiuţa" (ce joc frumos şi liber al cuvintelor: este covată pentru aluatul P□INII VIEŢII, este Navă-Biserică-Templu, este Nucleu al Focului din Lemn şi este Alba - Lumina Esenţială a Templului AUM-ului). Demonii trebuie reconvertiţi, re□văţaţi mesajul sacru al AUM-ului. Pe prispă - adică suspendată la nivelul stelar: steaua din Bethlehem, pentru Regii-Magi sălbăticiţi, năuciţi, "păg□i". Ioana este pusă pe Altarul Luminii, pentru euharistie.
Şi demonii suferă o operaţie dublă: irecuperabilii pentru lumină sunt alungaţi □ porci - iar recuperabilii pornesc şi □u351 si □suşesc mesajul sacru al AUMului.
"Iar pe la capătul albiuţei am găsit c□eva rubele puse de turci, se vede, la capul copilei." Nu - invers: rubelele-monede erau lăsate, pentru a fi transmis mesajul sacru - de către Refugiaţii din Templul AUM-ului (Dealul Omului). Din multe rubele - mai rămăseseră c eva. C□u355 tiva - probabil doi, cel puşin doi demoni, erau transferaţi (cu misiune!) □ porci:
"Eu □să m-am suit □ v□ful unui brad şi, cum am văzut că apucă turcii spre Plotunul, m-am zv□lit fără sine (s.n.) pe părul unui cal (s.n.) – am alergat acasă şi, c□d colo, am găsit copila teafără, □să răsturnată cu albiuţa de nişte porci, care grohăiau □prejurul ei, c□ pe ce să o rupă."
Saturn şi substituţii săi tereştri, porcii, apar des □ Amintiri: la Crăciun (evident! – saturnaliile), apoi □ final, porcii care "se □nădiseră □ grădina cu popuşoi" a lui Luca - Luminatul - şi a Olimbiadei/Olimpiadei-paredra sa - Luminoasa, Strălucitoarea.
Porcii grohăiau, imitau ineficient (siflant/persiflant, scăp□d-pierz□dspurc□d Aerul-Prana…) Vibraţia Clopotului-Paraşabda; dar nu "c□ pe ce să o rupă" – ci chiar o rupseseră. O răstigniseră şi o □părţiseră euharistic - pentru a reconverti "turcii" (omenirea, sau Kshatrya - aflată □ stare de zaveră, criză, dezordine) la ordine, prin euharistia propriului trup-de-sunet (să nu uităm că este paredra lui Ioan, evanghelistul Logos-ului Sacru) şi prin transmiterea mesajului de continuitate sacră. Albiuţa răsturnată cu tot cu Ioana - □seamnă jertfa de sine, pentru a □toarce Lumea Nebună, cu 180 de grade, la normalitatea sacrală.
Să nu uităm gesturile sacerdotale, premergătoare euharistiei Ioanei - gesturi efectuate de David-Cel-Trimis-şi-Bun: se suie □ v□ful Bradului Lumii, □ v□ful-Pol al Axei Lumii din Culmea Polară a Logos-ului-Clopot - el asimilează, prin Ochiul Sacru-privire, Bradul cu Plotunul (nu doar Platanul Sacru - ci substitutul BOURULUI - sacru şi alchimic) re-asimil□du-i, sub scoarţa Copacului Sacru, pe "turcii" re-creştinaţi, prin ascensiunea (jetfelnică, precum cea a lui Hristos pe Lemnul Crucii) Paznicului lojei iohanice (David, din loja cu Petre, Vasile şi Nică - sau, pentru a dovedi că este iohanică: NICĂ, Petre [Petras-piatra de □cercare şi conformare a Spiritului - paredrul, peste timp, al lui I.L.Caragiale] şi Vasile-□mpăratul) - şi, prin azv□lirea acestuia (David) "fără sine pe părul unui cal". Haideţi să citim ca Păcală-Maestrul Logos-ului, adică să păstrăm sensul propriu al cuvintelor:
a-"fără sine" - □ ek-stasis, ieşit din identitatea terestră şi trecut (transgresat) □ supra-Eul Divin;
b-"pe părul unui cal" : părul este expansiunea radială (de raze) a cărnii.
Deci, David se azv□le □ mijlocul BUCĂŢILOR DE CARNE RE-SOLARIZATĂ ALE CALULUI PSIHOPOMP [33] □n concluzie, David-Cel-Trimis-şi-Bun controlează Euharistia Calului Ioanic - care nu este altceva dec□ Euharistia Logos-ului – prin care "cresc puterile" celor "slabi de minte şi tari de virtute". Adică, □ mod egal, ale re-creştinaţilor "turci" (Kshatrya, ced□d □ faţa Brahmanilor, □ mod corect - sau corectat) - şi Refugiaţilor Sacri din Templul AUM-ului - Dealul Omului.
At□ să ne intereseze, oare, din aceste pasaje ale re-□temeierii, după o criză cosmică? Nu credem că doar at□ea concluzii putem trage, din cele citite. Căci aflăm un lucru esenţial: Smaranda are ca soră pe Ioana, care se jertfeşte, pentru păstrarea unităţii sacrale a lojei iohanice a lui David-Cel-Trimis-şi-Bun - ca Amin al lojei.
Iar Smaraldul - este piatra Regenerării [34] .
După părerea noastră, abia acum aflăm de ce Ion Creangă se numeşte aşa, şi nu altfel (□ măsura □ care Preotul Isan □u351 si dezvăluie şi dezvoltă, □ Amintiri, epifania sacră, □u351 si construieşte Mitul Funcţiei Sacrale a Fiinţei Sale): el are,, de fapt, DOUĂ MAME (spirituale, am□două!):

I- pe Smaranda-Păzitoarea Graalului, cel făcut din smarald - nepoată a Stăp□ului Vibrației Demiurgice-Ciubuc Clopotarul, şi rudă de topos sacru cu Deodatus, care-l trimite □ imergență pe Iisus, □locuind-l cu Sărbătoarea-Cumetrie - dar şi cu Naşul lui Iisus şi Cumătrul lui Deodatus - CIUBĂR. □nsuşi Graalul! SMARANDA nu este alta dec□ paredra lui CIUBĂR - şi "certurile" ei cu Ştefan□ncoronatul sunt, probabil, □ primul r□d, vibrațiile de confirmare a El, □ funcția de Paznic al Graalului - dar sunt şi certuri reale, produse de succesiunea la funcția sacră de Paznic al Graalului : Ştefan este doar □NCORONAT - dar n-are şi MITRĂ SACERDOTALĂ. □n concluzie, Smaranda trebuie să-şi inițieze (să-l facă POPĂ! – Preot al Sf□tului Graal) pe unul dintre urmaşii El. Şi acesta este ION – zis Nică. Dar de unde, de ce şi cine l-a desemnat ca ION - Centrul Sacru, mascat sub pseudonimul "Nică"-Nimică?
II-Răspunsul ni-l dă MITUL SURORII IOANA - prin actul euharistic, aceasta devine şi stăp□a forțelor premonitorii - ca orice VESTALĂ: prin jertfa de sine, ea atinge V□ful Bradului (atenția-Privirea lui David-Cel Bun) - Polul Hyperboreei - V□ful Axului Lumii. Paradisul-Cerul, cu alte cuvinte. Ei bine, Ioana □ transmite nepotului ION - funcția sacră de NICĂ-NIMICĂ, punct central al Crucii, punct central al Demiurgiei Divine. ION trebuie să fie NICĂ - "Rex et Pontifex" - pod □tre oameni şi pod □tre Păm□t şi Cer. Trebuie să fie POPĂ, el şi nu altul, pentru a putea continua existența funcțional-soteriologică a ALBIUȚEI - Lumea ca Lojă Iohanică. Ce calități avea desemnatul, Alesul? □n primul r□d, era "slăvit de leneş"(s.n.) - adică MEDITATIV-□NTRU-SLAVĂ. Şi, □ definitiv, desemnat-ales de □săşi SLAVA CERULUI. Cine mai pune □trebări lui Dumnezeu - dec□ un nebun? Iar noi ne pretindem cumințI…Chiar excesiv de cumințI…Şi-apoi, cum spune şi David, Nică deja are, doar catehumen fiind, precocități pentru Graal-Gradale-Carte şi pentru Starea de Armonie Orfică - şi, □ primul r□d, pentru "reținerea-ținerea de minte" Verbului Sacru: "Băietul văd că are ținere de minte şi, numai după c□ a □văț at, c□tă şi citeşte c□ se poate de bine." Vom mai vedea.
*
* *

[1] -Asimilabilă lui Penia=lipsă(grec.).
[2] -Asimilabilă lui Poros=plenitudine (grec.).
[3] - Cf. V.Lovinescu, Incantaţia s gelui, Institutul European, Iaşi, 1993, p. 92 - se trimite la modul lui Asachi de a nota, c□d e vorba de Cetatea/M□ăstirea
Neamț: "Ch□eau/Monast□e de Saint Germain" - suger□du-se "legătura cu Germania simbolică a Rosacrucienilor", prin ubicuul/"perpetuatul"/re□carnatu
l(Lex perenna) Conte de Saint Germain.
Iată ce spune, despre ocultismul M ăstirii Neamţului, şi tracologul Adrian Bucurescu, □ Dacia secretă, Arhetip, Buc., 1997, p. 94: "AN-NAM-A-TIA=Din Neamul Zeilor, □n Numele Zeilor - Neamț".
[4] - Cf. V.Lovinescu, Monarhul ascuns, Institutul European, Iaşi, 1999, p. 154 şi p. 160: "Creangă a scris acest □ceput pentru alte motive dec□ cele literare. Mențiunea, inutilă artistic, a lui Ciubăr Vodă, este decisivă (…). Dacă Moş Nichifor este, atunci sunt, la prezent, Ciubăr Vodă, Moş Dediu şi ceilalți titulari noi ai vechilor funcții. Cumătria poate fi un mister inițiatic periodic, re□noindu-se ciclic, prin noii titulari ai vechilor funcții, p□ă la vremea dezvăluirii lui Creangă, o agapă, o Cină de Taină(…)<<Coincidența>> □t□nirii lui Ciubăr Vodă cu Ciubuc Clopotarul produce o sferă perfectă. Printre altele, joncțiunea celor două emisfere simbolizează concentrarea, ocultarea □tr-un singur punct a elementelor tradiționale din Moldova, p□ă atunci difuze, str□gerea lor □tr-o arcă, □tr-o navă spirituală (CIUBĂRUL este şi el o navă), menită să plutească pe apele dezlănțuite ale ciclului sf□şind, şi să supraviețuiască potopului p□ă la apariția curcubeului(…) . □n fond, privit şi singur, Ciubuc Clopotarul reprezintă o sferă perfectă, pentru că ciubucul este simbolul unei sfere inferioare, ca şi ciubărul. C□d a primit supranumele de clopotar, de la clopot=emisfera superioară, a □sumat □ el sfera perfectă. Atragem atenția că simbolismul clopotului este legătură directă cu manifestarea şi propagarea Sunetului Primordial, PARAŞABDA – şi a Verbului(s.n.).(…). Cu privire la <<CIUBUC>>, amintim că la indienii din America de Nord este o pipă sacră □ riturile calumet-ului."
[5] - Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 156.
[6] - Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 137.
[7] - Cf. V.Lovinescu, op. cit., pp. 100-101.
[8] - Cf. □liphas Levi, Misterele Cabalei, Antet, Bucureşti, 1999 – şi Papus, Kabbala (tradiţia secretă a Occidentului), Herald, Bucureşti, 1996.
[9] - Cf. A.Bucurescu, op. cit., p. 95.
[10] -Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 92:
[11] - Asachi a fost cooptat ca membru al unei "Societăți literare romane", subgrup al Academiei dei Arcadi (din care au făcut parte, printre alții, Alfieri şi Goethe) - i s-a dat numele de Alviro dacico Corintio - şi făcea parte din loja secretă italianoflorentină Fedeli d'Amore (Supuşii Iubirii).
[12] -"Funcția spirituală despre care se vorbeşte este aceea a perpetuității (Lex Perenna), divulgată de jocul ocultărilor şi revelărilor periodice ale unor personalități reale. □n veacul al XVIII-lea, se spune că două persoane ar fi avut această funcție. Prima este Contele de Saint Germain - despre care s-a crezut că ar fi fost □carnarea succesivă fie a lui Francis Bacon, fie a lui Christian Rosenkreutz, fondatorul legendar al Ordinului Rosacrocist, fie a lui Proclos ori Saint Alban - un adevărat Ahasverus al vremurilor moderne. Despre el, Voltaire spunea că este un om care nu moare niciodată şi care ştie tot. Călătoreşte sub diferite nume prin toată Europa, □bin□d misiunile diplomatice cu cele secrete. (…) Se spune că at□ el, c□ şi Caglistro, celălalt personaj, posedau Elixirul de viaţă lungă şi, ca atare, se pot perinda nest□jeniți, de la un secol la altul." (cf. Note la Incantaţia s gelui, p. 229). Contele de Saint Germain şi Cagliostro fuseseră □ rangul acesta, al unei masonerii de rit egiptean - afirm□d că sunt Ahasveri prin Timp, re-□carnări, dintr-un secol □ altul, transformări-transferări de personalitate.
[13] -Cf. R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Humanitas, Buc., 1997, p. 51: "La (…) Heliopolis trebuie raportat, □ realitate, simbolismul ciclic al păsării Phoenix".
[14] - Manvantara="ansamblul celor patru YUGA (n.n.: v□stele de aur, argint, bronz şi fier - stadii ale evoluției spirituale umane terestre) - iar un Kalpa, adică supraciclul cosmic ("□tregul ciclu al umanității spirituale" – cf. V.Lovinescu, Jurnal alchimic, Institutul European, Iaşi, 1994, p. 215.), are 14 Manvantara" - cf. R. Gu□on, Domnia cantității şi semnele vremurilor, Humanitas, Buc., 1995. "Numerele ciclurilor fundamentale sunt: 72, 108, 432; acestea se aplică □ mod deosebit la diviziunea geometrică a cercului (360=72 x 5=12 x 30), precum şi a duratei perioadei astronomice a precesiunii echinoxurilor (72 x 360=432 x 60=25.920 ani)" - cf. R.Gu□on, Omul şi devenirea sa după Vedanta, Antet, 1995, p. 98. "Se consideră că o epocă de cultură, □ cadrul perioadei postatlanteene, durează 2.160 de ani, adică 1/2 din anul platonician care se □tinde pe o perioadă de 25.920 de ani, c□ durează trecerea punctului vernal prin toate cele 12 constelații ale Zodiacului. □n acest context se consideră că epoca noastră, a cincea, a □ceput □ anul 1413, c□d punctul vernal a intrat □ constelația Peştilor. Aceste calcule nu sunt □să valabile dec□ □ cadrul perioadei postatlanteene şi nu se pot extinde asupra altor perioade, căci ar duce la rezultate şi concluzii eronate. Ţin□d seama de aceasta, se poate spune că prima epocă, protoindiană, a debutat aprox. □n anul 7227 □.Ch., iar ultima epocă se va sf□şi aprox. □ anul 7893 d.Ch." – cf. Victor Oprescu, nota a doua de subsol, de la p. 66 a Apocalipsei lui Ioan, de Rudolf Steiner, UE, Buc., 1996 - traducere şi note de Victor Oprescu.

[15] -Cf. R.Gu□on, Regele Lumii, Rosmarin, Buc., 1994, p. 41: "Căutarea Cuv□tului Pierdut=Căutarea Graalului".
[16] -Ion Creangă, Opere, vol. I, Minerva, Buc., 1970, p. 160.
[17] - Ne amintim şi de Tabula Smaraldina, a lui Hermes Trismegistos(-Trismegitul) - Călăuza şi Legătorul celor Trei - care tabelă conţine şi □susi principiul analogiei "tradiţionale" : "Ceea ce este jos este la fel cu ceea ce este sus, şi ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos" (a se vedea, □ acest sens, şi Pecetea lui Solomon, formată din 2 triunghiuri, dispuse □ sens invers unul faţă de celălalt).
[18] -Ion Creangă, op. cit., p. 161:"(…)Vasile Ţandură şi altul, nu-mi aduc aminte, erau la noi acasă şi prăjeau pe foc □tr-un ceaun mare nişte hoştine cu său; şi după ce mi-au tras o frecătură bună cu oţet de leuştean, mi-aduc aminte ca acum, au □tins hoştinele fierbincioare pe o p□zătură şi m-au făşat cu ele peste tot, ca pe un copil (s.n.); şi nu pot şti c□ a fi trecut la mijloc p□ă ce am adormit mort (s.n.), şi de-abia a doua zi la toacă m-am trezit, sănătos ca toţi sănătoşii (s.n.). Dumnezeu să odihnească pe moş Ţandură şi pe tovarăşul său!".
[19] -Cf. V.Lovinescu, Incantaţia s gelui (O nouă faţetă a lui Gh.Asachi), Institutul European, Iaşi, 1993, p. 93: "Banul este □ realitate un MESAJ, un DEPOZIT şi o MISIUNE (…) . Este un caz tipic de re□carnare a unui lanţ iniţiatic, prin □credinţarea unui talisman conferit de cineva care □ avea □ mod legitim □ depozit, altuia din altă generaţie, căruia □ era destinat(…).Rol esoteric al monedei - de transmisiune a unor influenţe spirituale".
[20] -Cf. V.Lovinescu, Monarhul ascuns, Institutul European, Iaşi, 1999, p. 163: "Care-I domnul fanariot dintre 1760-1800, ştiutor măcar al unei boabe de vorbă rom□ească? Răspunsul este net: nici unul! Atunci concluzia este precisă: nu poate fi vorba de nici unul din efemerii şi derizorii domni care se v□turau pe atunci □ scaunul ţării. E vorba de adevăratul, unicul, legitimul, fără de moarte Domn tainic al Moldovei, care din cauza nenorocirilor neamului a trebuit, pentru a putea ocroti luminiţa ce mai p□p□a pe altar, să-şi pună obrăzarul de abjecţiune al lui Ciubăr Vodă, precum Domnul Hristos c□pa pe spate, coroana de spini, sceptrul de trestie, □ curtea pretoriului din Ierusalim."
[21] -Cf. V.Lovinescu, Steaua fără nume, Rosmarin, Buc., 1994:" Prin această poartă str□tă se efectuează translaţiunea de la Păm□t spre Slăvi a fenomenului c□tat de □geri "Gloria in excelsis Deo et in Terra Pax hominibus bonae voluntatis".
[22] - Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, Dicţionar de simboluri, vol. I, Artemis, Buc., 1994, p. 240: Calumetul/Pipa sacră a indienilor "reprezintă Omul Primordial, □ picioare □ Centrul Lumii, deci pe chiar Axul Lumii şi făptuind prin intermediul rugăciunii materializate prin fumul de tutun - care nu este altceva dec□ suflul, adică Sufletul - unirea dintre puterile chtoniene şi Zeul Suprem uranian, spre care se □alţă ruga lui Calumetul simbolizează, deci, forţa şi puterea acestui Om primordial, microcosm, invulnerabil şi nemuritor □ fiinţa sa, după chipul macrocosmului pe care-l reprezintă".
[23] -Cf. V.Lovinescu, Monarhul ascuns, Institutul European, Iaşi, 1999, p. 163: "Plotun este vechiul nume al bourului" - BOURUL seniorial şi heraldic, care aduce Cerul pe Păm□t.
[24] -"Monosilabul OM e primul din cele 4 cuvinte care formează un Tetragram şi constituie cea mai sf□tă formulă din Hinduism, OM MANI PADME HUM - ceea ce s-ar traduce prin: OM JUVAERUL DIN LOTUS. Or, găsim o aproximaţie mai mult dec□ satisfăcătoare, o echivalenţă convingătoare □ formula colindului rom□esc: FLOARE DE AMIN" - V.Lovinescu, O icoană…, CR, Buc., 1996, p. 45. Sau: "Dar şarpele complet, vetical şi spiral, e reprezentarea grafică a monosilabului AVM (n.n.: la Hinduşi, se numeau, astfel, cu iniţiale: Agni-zeitatea Focului, Varunha-zeitatea Apei-Ocean[şi al Bolţii Cerului[şi Marutzeitatea Aerului) , proced□d şi desfăşur□du-se din v□ful nespaţial al cozii, □ spire din ce □ ce mai largiu, apoi, □ prelungire invizibilă, □ jurul jumătăţii lui superioare verticală, ridic□du-şi semeţ capul deasupra spirelor, ca sephira Kether, deasupra Arborelui Sephirotic." – op. cit, p. 29. Iar jean Chevalir/Alain Gheerbrant, □ Dicţionarul de simboluri , vol. I, p. 153 - consfinţesc: "Acest simbol plin de forţă al divinităţii, pe care o exprimă □afara sufletului şi o realizează □auntrul lui, rezumă □ sine suflul creator(…) universul s-a dezvoltat pornind de la energia cosmică descătuşată prin rostirea, de către demiurg, a acestei prime formule care a chemat la viaţă toate c□e sunt: AUM BHUR BHUVAR SVAR (AUM – Păm□t! Văzduh! Cer!). AUM este sunetul primordial, Logos-ul, şi de aceea rostirea lui poartă □ sine o □cărcătură energetică uriaşă şi de o extraordinară eficacitate □ pregătirea transformării spirituale. (…) Rostirea sunetului lui Dumnezeu echivalează cu propria divinizare. AUM este, după Vivekananda şi tradiţia vedantică, manifestarea prin excelenţă a divinităţii".
[25] -Ciudat este că Ciubuc Clopotarul, deşi "popă" la cumătria mitică a lui moş Dediu - este mai mult Paznicul Potirului(Vasului Sacru, cu Peştele-Hristos)-Graal, dec□ al Cărţii-Graal, căci "ştia puţină carte"…
[26] -Am prezumat şi mai sus, identitatea sacră dintre ascendenţi şi descendenţi - deci străbunicul=strănepotul.
[27] -Prana=Suflul Vital.
[28] - Anastasias=Nemurire(grec.).
[29] -Cf. Adrian Bucurescu, Dacia secretă, Arhetip, Buc., 1997, p. 94: "Foarte multe locuri din MURIDAVA-Moldova amintesc de trecerea celor Doi Zalmoxis pe acolo".
[30] - Nastasia nu poate muri, dar se poate dărui, sacrifica - poate transgresa lumea □ Paradis, □ calitatea ei de Vacă Sacră. Vom vedea Ritualul de Purificare, exercitat asupra Celor Doi : Dumitru-Demeter - şi Nică (fie □ calitatea sa de IOAN, fie □ calitatea de avertizator al Centrului Creaţiei - NI[MI]CĂ!).
[31] -Barzaq (barzach)=punct de contact; poartă str□tă (arab.).
[32] -Cf. I.Creangă, Opere, vol. I, Minerva, Buc., 1970, pp. 163, 165 şi 169.
[33] -Cf. Jean Chevalier/Alain Geerbrant, Dicţionar de simboluri, Artemis, Bu., 1994, p. 226:"□n Iliada, Ahile jertfeşte 4 iepe pe rugul funerar al lui Patrocle, prietenul fără de prihană - ele □ vor călăuzi pe răposat □ □părăţia lui Hades.(…)După ce a fost considerat ca un animal psihopomp şi clarvăzător, calul se transformă □ Posedat, □ adeptul misterelor divine, care renunţă la propria-i personalitate, pentru ca prin el să se manifeste o alta, a unui spirit superior."
[34] -Smaraldul, cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., p. 332:"(…) este piatra luminii verzi, ceea ce □ conferă at□ o semnificaţie esoterică, c□ şi putere regeneratoare. (…)Chezăşie a fertilităţii(…). Pentru alchimişti, era piatra lui Hermes, crainic al zeilor şi Mare Psihopomp. (…) Are proprietatea de a străpunge cele mai □tunecate tenebre(...). Din fruntea lui Lucifer s-a desprins, □ timpul căderii acestuia, un smarald (...). Piatră a cunoaşterii secrete(...). Era piatra clarviziunii, precum şi a rodniciei şi nemuririi. La Roma, era atribuită lui Venus, iar □ India conferea nemurirea." Să nu uităm şi ce spun V.Lovinescu şi R.Gu□on, □ cărţile lor: din Smarald a fost cioplit Potirul Graa

Capitolul III: Drumul ca Iniţiere. Descoperirea Pietrei Filosofale

□nainte de a mai urmări firele esoterismului, □ zona Smaraldului-Smaranda şi a Noului (Propusului) Paznic-Preot al Graalui - să vedem şi o fază tranzitorie a iniţierii catehumenului. O fază pe care o vom numi "alchimică" - pentru că bordeiul-cocioabă de sub munte al Irinucăi este, □ fapt, un cuptor alchimic.

Există, p□ă şi □ unele manuale alternative actuale, un fragment dintr-o devoalare a Iniţierii prin Drum şi o foarte clară prezenţă, □ text, a chipului funcţional al Pietrei Filosofale (găsite şi pierdute) - dar nimeni nu-l ia (fragmentul) şi nu le ia □ seamă (devoalările) - trat□du-le doar ca pe nişte □t□plări foarte amuzante...

"A doua zi am purces din Fărcaşa pe la Borca spre P□□l C□jei şi Cot□gaş, până ce am ajuns şi la Broşteni."

La Broşteni, unde era Profesorul-Maestrul, pus de Alecu Baloş-Paloş. Tălmăceam, mai sus: ALECU BALOŞ - de la Alexandru=Protectorul+Baloş=Paloş: Protectorul prin Paloş=Rang Arhanghelic iniţiatic – iar "staţia terminus" a drumului este BROŞTENI: Broasca este co-participanta la Demiurgia Divină [1] şi este Paredrul Terestru şi ocult al MAICII DOMNULUI [2] . De fapt, Broasca cea Verde ca Smaraldul, şi ea simbol al Regenerării, ca şi Smaraldul - trebuie socotită alter ego-ul Smarandei - este ipostaze ei ocultată, de Maestră Iniţiatoare a Noului Preot, a Succesorului Sacerdotal, la Păzirea Graalului. Iată cum se produce un drum □ spirit - şi nicidecum o translare □ spaţiul fizic, sub ocrotirea/călăuzirea dublă: □ emergenţa iniţierii, sunt : David-Trimisul-Cel-Bun şi Eirene-Irinuca şi Profesorul.Maestrul (la care se adaugă "o babă" - "Baba Leşiei Tulburi"…) - iar □ imergenţa iniţierii - Smaranda-Smaralda. Drumul se mai numeşte şi Cale - iar Calea Regală (Drumul părătesc)

□seamnă "calea directă, calea dreaptă" [3] . "Via Regia" va fi termenul prin care Bernard de Clairvaux denumeşte viaţa monahală-Cale a lubirii şi Sacrificiului de Sine - dar şi termenul prin care alchimiştii □u351 si denumesc arta lor.
Ce observăm? Un Drum-Cale interior/interioară. Că s-a ajuns la Fărcaşa=Furca-Bifurcarea - deci la indecizie spirituală - dar se trece "pe la Borca" - despre care nume Adrian Bucurescu [4] spune că se traduce, □ mod egal, din vechea tracă: TURN şi TRĂSNET - sau TURNUL TRĂSNETELOR. Adică, atunci c□d să seajungă la □ndoială - a intervenit Voinţa Divină Orientativă (se presupune şi Rugăciunea-Scară-Turn, pentru a □lesni şi grăbi ajutorul divin, ca legătură spirituală cu divinitatea).
P l C jei nu face dec□ să confirme Ajutorul Dinafară (şi, evident, nevoia de Ajutor Dinafară) - c ja, pe atunci, era Ajutorul de Lemn - iar p l este şi semn al trecerii (indicaţia psihopompă), dar şi simbol al lustralului acvatic, al purităţiipurificării, pentru a putea/merita trecerea dincolo - deci, □că odată, sugestia Focului Divin - dar, posibil, şi nişte inflexiuni prometeic-luciferice (focul-din lemn…) - av□d □ vedere că urmează Cot gaşul-Cat gaşul. Cat ul, ca şi Măgarul, prin □căpăţ□area lui stupidă, este "simbol al neştiinţei(…), emblemă a □tunericului, ba chiar a tendinţelor satanice (…)". [5]
Un drum spiritual, al □cercărilor şi al izb□zilor spirituale, succesive, asumate, asupra □cercărilor - av□d ca finalitate Izb□da Finală a Spiritului, adică re□t□nirea Sinelui Divin - se numeşte Drum Iniţiatic. Din moment ce s-a ajuns la Broşteni, □seamnă că David-Cel-Trimis-şi-Bun-Călăuza-Hermes, precum şi Borca-Rugăciunea au izb□dit □tru divinitate. S-a ajuns la Templul Iniţierii, cu două aspecte/ipostaze : cea Paradisiacă şi cea Infernală - Şcoala şi, respectiv, Bordeiul (cu Ţapul şi cu Caprele Satanice) al Irinucăi. Dar, ciudat: EIRENE, □ limba grecilor, □seamnă PACE…Şi spune Iisus: "Fericiţi făcătorii de pace, căci fii ai lui Dumnezeu se vor chema". Deci, fie prin Irina-cea-Mistică (ascunsă □ Bordeiul Alchimic) se va face pace cu Paredrul ei "devoalat" - Maestrul-Profesor - ucenicul Misticului Paloş Arhanghelic - fie doar datorită ei, Irinei-Eirene, se va produce trimiterea/transmiterea lui Nică/Dumitru(Demeter - deci, Nică □ dublă ipostaziere: catehumen, drumul spre Centrul Spiritului – şi năzuitor spre Fertilitate- nviere!) la o instanţă spirituală superioară, care va produce unificaea forţelor spirituale, □tru confirmarea iniţierii □tru divin/divinitate.
Şi, □tr-adevăr, doar datorită "fricii" de Eirene-Irinuca, Nică şi Dumitru vor descoperi Focul Spiritual al Pietrei Filosofale - vor face □cercarea biruirii Satanei - apoi, după spargerea Cuptorului Alchimic, vor fugi □apoi, la Pipirig, unde vor fi "prelucraţi", superior şi "profesionist" alchimic, prin "mila"-atoate□ţelegerea Anastasiei şi trecuţi prin barzaq-ul-Ulcior - □ Zona Mirului-Jarului Alb… - rezult□d " nvierea a Doua"!
Cocioaba Irinucăi este poziţionată "chiar sub munte" - este, deci, Bordeiul □ngropat - de fapt, este rezumatul tăr□ului celălalt, al Zmeilor. Locuitorii acestui Bordei Alchimic sunt ciudaţi, dar, □ mod sigur, au funcţii complementare: a-pe de-o parte, Treimea Zmeilor, formată din: I- Centrul Echilibrator al Timpului-Spaţiului, Eirene-Irina-□mpăciuitoare Vremilor: "nici t□ără, nici tocmai bătr□ă"; II-Bărbatul e, şi el, neutru, aparent - căci nu este descris cu vreun atribut particular, dar acesta tocmai pentru a echilibra, complementar, pe III-Fata Zmeilor, care are □ surplus elemente particularizante, care o situează, clar, □ zona ne-oamenilor, a monştrilor infernali terifianţi (nu neapărat evident agresivi): "o fată balc□ă şi lăl□e, de-ţi era frică să □noptezi cu d□sa □ casă". Dar, ca orice Zmeu care se respectă - are caracteristica dinamică, a peregrinului/peregrinei (caracteristică ce o şi □scrie □ zona cvasi-invizibilităţii): "Noroc numai că de luni dimineaţa şi p□ă s□bătă seara n-o mai vedeai; se ducea cu tată-său □ munte, la făcut ferestrea, şi lucra toată săptăm□a ca un bărbat pentru nimica toată: doi oameni cu doi boi, la vreme de iarnă, abia □u351 si puteau scoate mămăliga. Ba la mulţi se □t□pla de veneau s□bătă noaptea c□e cu un picior fr□t sau cu boii st□ciţi, şi aceasta le era c□u351 stig pe deasupra".
De observat androginizarea perfectă, sau, mai exact, neutralizarea sexuală, nonsexualitatea (fata lucra ca un bărbat - adică, era lipsită de feminitate, tocmai pentru aşi □deplini misiunea ei zmeiască), care domneşte □ zona infernală. Nonsexuialitate care sugerează, de fapt, o normalitate infernală: LIPSA TENSIUNII IUBIRII. Ce-i uneşte pe Zmei este "munca". Şi ce muncesc ei? Ce pot munci Zmeii - dacă nu munci infernale, TRUDE-CHINURI, dezechilibratorii de cosmos? Fac "ferestrea" - cherestea - adică "ferestruiesc"-găuresc Copacul Vieţii, şi apoi □ secţionează (p□ă la anularea funcţiei sale vitaliste şi regenerative).
Deci, dacă ar fi să discutăm exclusiv din punctul lumii zmeieşti, iar nu din punct de vedere cosmic - "centrul" ar trebui să se instituie □ zona particularizării - Zona Fetei: "balc□ă", "lăl□e", "□fricoşătoare prin concentrarea/atragerea nocturnului infernal. "Balc□enia" sugerează asimetria facială, "lăl□e" sugerează că este asimetrică şi corporal - iar finalul secvenţei extrase □tăreşte sugestia de asimetrie corporală prin sugerarea funcţiei de asimetrizare a □tregului cosmos: e vorba de "şchiopenie" - caracteristica Demonului - dar şi a lui Hephaistos - deci, a celui care calcă, simultan, □ ambele lumi: de JOS şi de SUS [6] . Deci, ar trebui, teoretic măcar, să stăp□ească Tainele Sacre. Şi, deci, să intre □ competiţie cu Maestrul Divin…
Deşi indicaţia hibernală (la vreme de iarnă") ar părea suficientă, pentru ipostazierea infernală - ambiguitatea pluteşte, □tr-adevăr, deplin - lăs□d astfel spaţiu

liber de manifestare, din partea Irinucăi, a dualității naturii sale (demonică şi □ slujba ANastasiei - ipostază primitivă a Bunicii-Bătr□ei Vremilor, a Mumei Cosmice, sinonimă cu Maica Domnului-Smaralda) : Treimea Zmeiască este ocultată, acțiune emergentă fiind denumită prin doi actanţi umani+doi actanţi zoomorfi - " doi oameni cu doi boi"(□ mod sigur, e vorba de doar DOUĂ persoane, nu de patru - cele două antropomorfe, şi-au extrapolat, extrovertit-exhibitiv, pentru neinițiați, fiinţa bestială - căci boii nu pot fi suspectați a fi Boul Apis, Bourul Moldav sau alte zeități solare - ci subliniind doar caracterul non-uman şi "prostesc" al celor doi actanți-Zmei aflați □ emergență: Fata şi Tatăl - Irinuca păstr□du-se pentru operațiuni mai importante, de relevanță cosmică, □ materie de dezechilibrare. "Prostesc" spuneam, despre caracterul demoniac al celor doi - pentru că ei sunt departe de performanțele unor demoni de rang □alt. Spre exemplu, □ mod sigur, au, şi ei, ca orice demon care se respectă, misiunea de a "răpi"-anihila acțiunea solar-benefică - dar care este "performanța" lor? O jalnică scoatere a …"mămăligii"…(mămăliga=substitutul derizoriu astral, pentru Soare). Se asemănă grozav cu bietul drac (devenit, prin emergență terestră, Chirică), din Povestea lui Stan Păţitul - cel care a □ghițit-"halit" mămăliga, fără să aibă habar de Logos-ul creator al mămăligii - deci, al Stăp□ului Solar (de observat că tocmai despre acest Logos face ghicitoare Chirică-Dracul, pentru Stan - şi, cum era de aşteptat, Stan-Stăp ul Mămăligii, dezleagă imediat şarada cosmică!). Colac peste pupăză, cei doi nu sunt □ stare să-şi mențină constanța caracterului bestial - "boii" sunt "st□ciți", la finalul de ciclu cosmic - "s□bătă noaptea" - adică, tocmai c□d forțele demonice ar trebui să atingă paroxismul, pentru că vine "ziua lui Dumnezeu" - şi vor trebui să reziste, pentru a dezechilibra noul ciclu, □cep□d de "luni".
b- pe de altă parte - Adevărata Treime Bestial-Demonică - dar, şi ea, diminutivată, pentru a putea deveni emergentă şi operativă, □ acelaşi timp: "un țap şi două capre slabe şi r□oase, ce dormeau pururea □ tindă, erau toată averea Irinucăi". Da, se pare că aceasta este Irinuca, dacă cele trei "bestii" sunt averea El, iar nu a familiei! Trimea pe Dos este, □ fapt, expresia Ființei Demonice a celei care, cel puțin prin magia onomastică, ar fi trebuit să asigure Pacea-Eirene.
Treimea pe Dos (adică, triunghiul cu v□ful Divinității Supreme □N JOS!!!)ocupă o poziție centrală şi strategică, □ cocioaba-bordei alchimic al Irinucăi: "□ tindă": coridorul central, care dă acces □ toate părțile casei. R□IA demonică □ contaminează pe ucenicii Profesorului (substitutul funcțional al lui Baloş-Paloşul Arhanghelic). Preventiv, □truc□ părul este simbolul puterii individual-spirituale - iar puterea unor indivizi situați □ zona Treimii pe Dos şi A R□ei nu poate fi dec□ malefică! - Profesorul-Inițiatorul □tru Paloşul Luminii □I TUNDE CHILUG! Probabil, pentru a stimula re-apariția, din ad□curile □că necontaminate de maleficitate - a Soarelui-Sine Divin.
Conştientizarea Răului (care i-a contaminat: "unde nu ne trezim □tr-o dimineață plini ciucur de r□e căprească de la caprele Irinucăi"), de către cei doi, nu se face dec□ prin excluderea din Templul Inițierii - după ce "□ngerul a strigat", dar nimeni nu l-a auzit. Surzenia, prin lenea-ispitire demonică, este teribilă şi catastrofală: "Dascălul nu ne mai primea la şcoală". □ncercarea demonică se produce exact □ mijlocul Postului Paştelui/□nvierii: "Mezii Păresii" - Miezul Postului Paştelui.
Dar, de aici □colo, se pare că □cepe să se justifice onomastica personajului ocult/ocultat/neutral, p□ă acum: Irinuca. Căci şi perioada "Bunăvestirea", şi a "căldurii" bizare (cine se apropia, dacă nu Soarele, sau Substitutul Său Spiritual?), şi dispariţia totală a imaginii emergente a Irinucăi ("dusă □ sat [satul invizibil al zmeilor] şi av□d obiceiu a şede UITATĂ (s.n.) ca fata vătămanului [s.n.: adică, precum Preoteasa Templului] - şi apariția anonimei "babe", cu leacul de "leşie" - pledează pentru această interpretare. Baba de-aici nu poate fi dec□ una dintre ipostazierile Irinucăi (care ipostaziere se va contopi, simbolico-mitic, cu cea a Nastasiei-Bătr□a Vremii). Ce este altceva leşia, dec□ rezultatul fierberii, cu apă, a cenuşii de lemn? Lemnul Focului - cheamă Piatra Focului [7] . Piatra Filosofală.
Momentul descoperirii Pietrei Filosofale, deci Revelația Divinității, este regizată conform Bibliei: cei doi (de fapt, cum am mai spus, Nică şi Dumitru sunt două ipostaze ale aceluiaşi catehumen, ales pentru □cercările, □ vederea succesiunii la rangul de Rex et Pontifex) se manifestă precum "zidarii nebuni", din parabola biblică. Deşi semnele divine se □mulțesc (muntele, p□□l alb ca laptele - ipostaze ale Templului Cosmic şi a Scării Divine Proptite de Cer, precum şi a □demnului la lustraţie perfectă, □tru Ritualul Templului-Munte) - cei orbiți/activați de demon ("ne pune dracul") "urnesc o st□că din locul ei" - adică, disprețuiesc harul Ajungerii la Cer, ca pisc/epuizare al □cercărilor - şi prăbuşesc st□ca □ apă: abia prin prăbuşire, ST□NCA □u351 si dovedeşte atributul de Piatră Filosofală, pentru □cheierea bolții Templului Ființei Supra-Umane: ""sălt□d tot mai sus de un stat de om". Mai mult, Piatra atacă/asaltează nu doar bordeiul/cuptorul alchimic (unde se isprăvise faza nigrido) - ci atacă □săşi esența Răului infiltrat: loveşte Treimea pe Dos. Dacă cei doi ar fi fost pregătiți spiritual pentru liturghia Pietrei Filosofale - era ucis Ţapul-Masculul Cosmic Advers lui Dumnezeu (numit şi Satana…) - şi s-ar fi deschis cerurile, pentru Judecata din Urmă şi pentru □temeierea Cetății Noului Ierusalim. Aşa, efectul este minim şi aparent-emergent, nu imergent/esențial: "o capră ruptă bucăți" - răm□ Capra Cealaltă şi cu Țapul Cosmic, să □mulțească Răul Lumii.
Deşi cei doi fug - evident, □t□ spre Turnul Fulgerelor-BORCA! - Irinuca este prezentă, căci operațiunea alchimică nu s-a isprăvit, revelația n-a durat - mai mult

a □spăim□tat, dec□ a influențat/convins spiritual(cu toate că manifestarea Pietrei, □ contact cu apa, este una dintre imergenţele Focului-Fulger Divin - fiebereaclocotirea purificatoare/transfiguratoare: "şi se duse drept □ Bistriță [n.n.: Apa Repedelui, adică a Fulgerului!] , de clocotea apa!"): "eram cu gheața-n spate, de frică". Gheața este ipostaza cristalină a Apei Lustrale

Din "clocotul" Pietrei Filosofale, chiar dacă depăşind capacitățile actuale de revelație ale Dublei Ipostaze (Ambiguitatea lui Nică urmează, se pare, linia spațiului de inițiere - precum şi a Irinucăi, respectiv ambiguitatea Irinuca-Nastasia) - se produce PRIMĂVARA COSMICĂ PARADISIACĂ - alung□d, cel puțin aparent, iarna cercărilor infernale (adică, de la Capătul de Jos al Axei Polare): "duminica de Florii", " o zi frumoasă"(paradisiacă - şi, de aceea, bizară pentru □că neinițiați: "plăieşii spuneau că n-au mai apucat aşa primăvară devreme de c□d □ ei"), "eu cu Dumitru (n.n.:ipostazele catehumenului) str□geam viorele şi tporaşi de pe l□gă plaiu, şi mergeam zburd□d şi h□jonindu-ne". Uitarea este permisă catehumenului - dar nu şi Maestrului, chiar dacă ocultat deplin: urmau fazele alchimice rubedo şi albedo - şi, de aceea, furiile hibernal/demonice par a se dezlănțui din nou - de fapt, scopul operațiunii ne spune că este cu totul altceva, dec□ re-aflarea □ zona Treimii pe Dos (deşi nu trebuie exclusă deloc acțiunea acestei Treimi pe Dos - căci aşa se fac şi Cosmosul, şi Ființa Umană - prin confraternitatea demiurgică a contrariilor - "coincidentia oppositorum"):

1-rubedo-"rumenirea"-□roşirea □ cuptorul alchimic-cosmic (faza intermediară a procesului alchimic), □ zona Şarpelui-Covrigirii (Ouroborosul) şi □ zona Bradului-Axa Cosmică: "ne-am covrigit □prejurul focului; şi deasupra ninsoare(n.n.: Mercurul şi Sulful, solidul şi lichidul, instabilul şi stabilul, □ luptă), dedesubt udeală (n.n.: a s gelui, care trebuie, □ finalul operațiunii alchimie, să devină VITRIOL); pe-o parte □gheței, pe una te frigeai, ca la locul acela (n.n.: deci, ne aflăm tot □ Cuptorul Alchimic - singurul LOC, □ procesul transgresării alchimice). Şi tot chinuindu-ne aşa, era să ne pască alt păcat: c□ pe ce să ne toropească bradul aprins(…). Pesemne blăstemul Irinucăi ne ajunsese". Nu "blăstem", ci restul Logos-ului (Auto)Demiurgic…

2-ultima fază a procesului alchimic, albedo, se va produce exact Centrul de Foc al Cosmosului-Spirit: la Pipirig, prin ipostazierea emergentă (□ sf□şit!) a Irinucăi: Nastasia-Bunica Nemuririi, Bătr□a Cosmică, altă ipostază a Smaraldului REGENERĂRII: ea, Nastasia, prin Focul Bucuriei (Bocet pe Dos, pentru a restabili "direcționarea" corectă a Treimii - □N SUS!) - după ce □ (□)"hrăneşte" cu amrita [8] ori cu soma [9] ("ne-a dat de m□care tot ce avea mai bun şi ne-a □dopat bine") - □(□) unge cu "dohot de mesteacăn" din ulciorul-barzaq - de fapt, cu Jarul Alb-Mir - □(□) trece, astfel, prin ultima poartă – şi, □ sf□şit, urmează nvierea a Doua - ADEVĂRATA □NVIERE, trezirea şarpelui KUNDALINI şi poziționarea lui pe V□ful Cozii. Cimilitura din finalul părții I a Amintirilor: pe fetele "mai drăcoase"(cu reziduuri-rememorări, din zona infernală a probelor inițiatice) "le-a pufnit r□ul (n.n.: este expresia bucuriei primirii catehumenului, □ r□dul inițiaților! - "Şi AU □NCEPUT A ZICE: <<Tunsul felegunsul, tunsul felegunsul, c□ii după d□sul!>>" . Imaginea care a provocat "r□ul" este nu a capului tuns chilug, ci a Capului, de data aceasta, identificat, □N MOD REAL, cu Soarele! Cel ce a fost "fefeleg"-zdrențăros - adică "sărman", □ sensul eminescian (Sărmanul Dionis), de faqr - este, acum, UNSUL - adică, Alesul şi Sfințitul. Iar prin acțiunea "C□nilor" (de fapt, ipostazierea Lupului Fenrir traco-gotic) - fostul catehumen devine şi Purificatul-M tuitul şi M tuitorul, totodată. Regeneratul Deplin. Omul Primordial. Cel care a aflat, prin Revelație adevărată şi deplină, Piatra Filosofală [10] .

[1] -Se spune că, pe c□d Dumnezeu stătea pe g□duri, □ fața Oceanului Originar, neştiind cum să □ceapă Facerea - deodată a ieşit, din apă, Broasca, şi s-a angajat, față de Dumnezeu, să-l ajute ; şi s-a ținut de cuv□t: prin scufundări succesive, sub apele Oceanului, i-a adus "tot c□e-o ț□' de păm□t □ gură", materia primă pentru Facerea Lumii - cf. Ovidiu B□lea, Mică enciclopedie a poveştilor rom eşti, ESE, Buc., 1976, Broască, p. 87,

[2] -Există un basm străvechi rom□esc (□ care se □t□nesc şi □pacă, probabil prin Collegia Fabrorum, creştinismul cu "păg□ismul"), □ care se spune că Maica Domnului, după ce i-a fost răstignit Sf□tul Fiu - stătea pe marginea drumului şi pl□gea. Apare, țopăind, Broasca - şi-o □trebă de ce pl□ge. Maica Domnului □ spune că i-a fost ucis unicul ei fiu, Iisus Hristos. Broasca replică: " Maică Sf□tă a lui Iisus Hristos - ție Lumea ți-a răpit un singur fiu - pe c□d mie, uite, chiar astăzi, a trecut o roată de car şi mi-a ucis pe toți cei 12 copilaşi ai mei (sunt şi variante cu 9 "brotăcei, scăp□d doar unul" - ceea ce ar face-o pe broască, □ mod direct, alter ego-ul Maicii Domnului)" - cf. O.B□lea, op. cit., p. 87. Şi se zice că Maica Domnului, □ fața acestei ziceri a Broaştei, s-a alinat. Ba a şi binecuv□tat-o "să nu se descompună după moarte". (Oricum, □ toate miturile lumii, Broasca este animalul metamorfozelor - deci al □vierii/□vierilor, transgresiunii). Roata Carului este simbolul Lumii şi Timpului (carul, la chinezi şi indieni, ne spun Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant, □ Dicţionarul lor, □ volumul I, la pagina 248, este "simbol al lumii", dar poate fi asociat şi Soarelui - mai ales "□ India, □ cultul lui Mithra, al Cybelei şi al lui Attis, ca simbol al drumului pe care-l străbate astrul pe bolta cerului" - iar cifra 12 poate denumi, □ egală măsură, ciclul temporal, zodiile, c□ şi pe cei 12 apostoli - iar cifra 9 - cele nouă ierarhii creşti; oricum, se poate face trăsătura de unire □tre Hristos-□nvierea şi "apostolii", sau "ierahii celeşti", prin Broască…

[3] -Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol. I, p. 237.

[4] -Cf. A.Bucurescu, Dacia secretă, Arhetip, Buc., 1997.

[5] -Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol.II, p. 279: "Măgarul, ca şi Satana, ca şi Fiara, □seamnă sexul, libidoul, elementul instinctual al omului, o viață care se desfăşoară toată pe plan păm□tesc şi senzual(…) - dar şi purtător al tainelor(…). Alchimiştii văd □ măgar demonul cu trei capete, unul reprezent□d Mercurul, celălalt Sarea, al treilea Sulful, cele 3 principii ale naturii: ființa □căpăț□ată(…). Măgarul se leagă de Satana, al doilea Soare, care este soarele lui Israel. De aceea, a existat, □ anumite tradiții, o identificare □tre Iahve şi Satana".

[6] -Miticul Zeu al Focului şi al Făuririi prin Foc - Zeul Meşteşugurilor, care □u351 si şterge, parțial, funinginea, □ fierăria de sub Etna, şi-şi vizitează frații din Olimp - Hephaistos - este modelul pentru Diavolul Şchiop (chiar pentru Satana!) creştin. □n plus, să se rețină că Hephaistos, atunci c□d frații săi celeşti □trec măsura □ a-l batjocori, le toarnă □ cupe Apa Lethei-Uitării - şi, astfel, temporar, el, Hephaistos, devine Stăp□ul Olimpului - deci, şi al Cosmosului. Figura sa este identificabilă, poate paradoxal, pentru unii, □ cea a lui Cătălin.Paharnicul, din Luceafărul eminescian…

[7] -Şi lemnul, şi piatra, sunt considerate depozite zeieşti, ale Focului Divin; substitute, sau chiar □truchipări divine. A se vedea nenumărate aspecte ale cultului Arborelui, respectiv ale Cultului Pietrei (fitolatrie şi lapilatrie).

[8] -Amrita=Băutura nemuririi, pe care o beau zeii indici şi aceia dintre oameni care sunt hărăziți să ajungă □ cer – cf. Mahabharata, Ramayana, Puranas.

[9] -Soma-mierea nemuririi"- adusă de un vultur muritor – Sandharva - servită ca ofrandă zeilor şi băută de muritori pentru a comunica cu divinul.

[10] -Vom vedea, la p. 62 a lucrării de față, capitolul VIII: Din nou, Piatra Filosofală, Ţapul Satanic şi Capra Uitată, că lucrurile pot fi văzute chiar mai nuanțat, dacă ne vine să credem că alchimia, Arta Regală, nu a fost practicată numai de regi, nu a fost şi nu este apanajul unei clase sociale anume - ci poate fi cunoscută, principiile ei cosmice, şi de inițiații așa-zis "țărani"; de ce, adică, să uităm, cu at□a dezinvoltură, că toate operațiunile magice de la sat (satul tradițional, c□ va mai fi rămas din el), nu sunt executate de principi sociali, ci de principi şi principese oculte - babe şi moşnegi…

Capitolul IV: Sfada Zeilor şi Războiul de Ţesut

Nică-Nimică şi Nike-Victorie - aceeaşi persoană mitică! - se naşte, treptat, din Sfada Zeilor - zei cu aparență parentală : Smaranda (Preoteasa Smaraldului, paredră a lui Ciubăr Vodă) - şi Ştefan-□ncoronatul (Rex). Războiul parental demiurgic are, ca expresie simbolic-cosmică, cu efect demiurgic şidestinal: RĂZBOIUL DE ȚESUT. Să spunem de la □ceput, ceea ce V.Lovinescu afirmă cu tărie, toate textele sale inițiatice: "Sfada Zeilor" este, de fapt, premiza principală a realizării MARII OPERE ALCHIMICE: lupta dintre Sulful Solar şi Mercurul Lunar - primul, identificabill cu Ştefan- ncoronatul , iar al doilea, cu Smaranda-Smaraldului-Păzitoarea Graalului. Lupta "Vulturilor şi Leului " duce la "realizarea Materiei prime polarizate(…) de unde va ieşi Piatra" [1] - evident, suprema victorie spirituală: Piatra Filosofală, ajungerea la cunoaşterea intimă a Divinităţii - de fapt, a conjugării forțelor spirituale umane cu cele divine, □tru demiurgia continuă.

Numai Războiul naşte Pacea - re-cunoaşterea paradisiacă. Destinul, ca tramă cosmică şi, acelaşi timp, ca Operă Alchimică - se creează "□ vuietul vatalelor" - □ vuietul Logos-ului care □u351 si caută identitatea sacrală. "Slăvitul de leneş", contemplativul care, c d doarme, nu cere dem care, iar dacă se scoală, nu mai aşteaptă să-i deie alţii – se naşte □tre ița de sus şi ița de jos - aştept□d să fie străpuns de SUVEICAAXUL LUMII - şi ROTIREA (□NFĂŞURAREA) TIMPULUI, jurul AXULUI LUMII. Contemplativul Ceresc, Bothisattwa - doarme scăldat amrita-hrana nemuririi (ambrozia olimpiană europeană). Dacă se scoală - condiționarea ți□n□d de circumstanţe cosmice (dacă e nevoie să se trezească din V□ful Muntelui - simboliz□d controlul dharmei, a legii cereşti, funcți□n□d lume - atunci pogoară pentru a restabili ORDINEA-LOGOS - calitatea dublă de Rege-Mag, Rex et Pontifex: n-are ce aştepta să-i dea alții - căci doar el avea ce să dea altora - supuşilor săi, conduşilor săi, din punct de vedere spiritual - mai exact, să re-impună: DHARMA, legea, ordinea universală, Logos-ul).

Dar jurul Muntelui-Axă a Lumii, pentru a exista Muntele Lumii (Meru) - se st□neşte şi pluteşte V□tejul Cosmic - "vuietul vatalelor": HORA este hieroglifa Soarelui (SOARELE – ca fiind V□ful vizibil al Muntelui Meru) - iar SUVEICA este hieroglifa Războiului de Țesut Destine, fenomenalitate - iar prin v tejirea ei săgetătoare (de fapt, rotirea țeviei/țevilor, adică a papiotei interioare Suveicii), care străbate şi ordonează, de la un cap la altul, impun□d ORDINEA FIRELOR - SUVEICA transgresează destinele fenomenale dharma universală. SUVEICA este suportul determinativ al HOREI - aşa cum RĂZBOIUL (de țesut) şi SFADA ZEILOR parentali sunt suportul determinativ al hieroglifei păcii victorioase a Spiritului, loja iohanică: rangul inițiatic, Treaptă a Lumii Spirituale, de NICĂ (DE LA PUNCTUL ABSTRACT-nimica, DAR ŞI DE LA NUMELE Victoriei Spirituale-NIKE).

****

a - RĂZBOIUL DE ȚESUT

Există un registru tradițional, care etnologii nu au produs, □că, materiale documentare suficiente - şi, cu at□ mai puțin, interpretări tradiționale cosmologice. Este vorba de "meseriile" tradiționale rom□eşti (de fapt, RITUALURI SUBTILE) - de descrierea, din punct de vedere al cosmologiei tradiționale, a construcției-alcătuirii "instalațiilor de producție" tradiționale - şi de evidențierea substratului cosmologic şi de ştiinţă sacră - de care sunt "□bibate" aceste alcătuiri. Nimic, din ceea ce alcătuieşte□tocmeşte M□NA TRADIȚIONALĂ (ca şi M□NA DEMIURGICĂ) nu iese □afara economiei cosmice, □afara RITUALULUI - cosmogonic sau soteriologic; nimic nu e făcut-□tocmit fără un rost profund. Fără o ROSTUIRE profundă (spunem aceasta, pentru a implica şi aspectul dinamicii □tocmelilor M□INII TRADIȚIONALE).

V.Lovinescu □cearcă să schițeze, foarte sumar, din păcate, volumul Mitul sf u351 siat [2] – METAFIZICA GESTULUI. □ncercarea este absolut salutară - dar, din păcate, nu este dusă (nici pe departe) la capăt. Printre alte scuze (obiective) pe care le are V.Lovinescu, una este că nici Ren□ Gu□on, maestrul său spiritual (unul dintre ei, de fapt) nu a făcut dec□ să promită şi niciodată să structureze cadrul verbului - un studiu despre metafizica gestului [3] .

"Credem că pe ghergheful Vortexului sferic universal, proiecția plană a lui, s-ar putea □cerca o lămurire a nedumeririlor problemei, mai ales a principalei chestiuni metafizice implicate, natura fazei intermediare dintre acţiune şi reacţiune (s.n.). Guenon descrie acest Vortex ca desfăşurare a unei mase vibratorii, compusă din mişcări ondulatorii □tinderea cu trei dimensiuni(…) Metafizica Gestului nu este adăugată, ci descoperită (s.n.) (…). Un triunghi şi un pătrat de o egală □tindere sunt echivalente, dar nu identice, pentru că le deosebesc două lucruri fundamentale: poziția şi forma, care, lumea noastră, este NUMA, adică Numele, element pur calitativ; şi atunci orice lucru din lumea noastră este RUPA, adică Materia transfigurată, qualificată de Forma şi de Nama, nu simbolic, ci existențial, prin organicitatea ei. După părerea noastră, aici găsim baza doctrinei Metafizicii Gestului. Prin interiorizare şi concentrare, psihicul cel mai inert capătă aripi de cal năzdrăvan, care s-a hrănit cu jăratic. Orice obiect sensibil este, de fapt, invizibil realitatea lui ascunsă, pentru că nu-i vedem - nu numai cauza primară, dar nici cauza secundară.

Repetăm ceea ce-am spus mai sus: realitatea gestului este metafizică, dar trebuie redescoperită cu alți ochi dec□ cei de carne, ca şi continentele noi, care existau □ainte de descoperirea lor.
Gestul crucii este spațial, deci sensibil. □n realitate, nu-i vedem dec□ reziduurile, căci adevărata cruce se naşte şi este condiționată de tangentele care ating invizibil fiecare punct al ei(…).
Trebuie accentuat □tr-una că Sferoidul ar fi o masă amorfă, un haos de puncte discontinui, la o distanță infinitezimală unul de altul, materie primă □ sensul complet al cuv□tului, dacă n-ar fi brăzdată de către Unicitate, prin tendințe □ diverse direcții, nici una asemănătoare cu cealaltă. El devine astfel Cosmos, Vortex vibratoriu, c□p de forțe, care conduce orice posibilitate la propria-i desăv□şire, la Tao. Această scurgere infinită constituie Gestul Metafizic prin excelență; că o ştim sau nu, cu toții, de la ceea ce numim noi naştere şi moarte, □plinim acest gest metafizic superlativ".
Acesta este şi cazul a ceea ce numim OBIECTUL METAFIZIC RĂZBOI DE ŢESUT - şi Gestul Metafizic al ȚESERII. Obiectul şi Gestul, dinamica Ritualului Cosmic - se confundă, momentul transcenderii semnificaţiei lor.
□n definitiv: război tre cine şi cine - şi de ce, cu ce finalitate ultimă, ocultă?
Avem obiectul care poate fi analizat secvențial: un război de țesut este alcătuit din următoarele elemente, cărora le vom decrie şi funcționarea/funcționalitatea:
a-două suluri - unul de pe care se derulează urzeala şi unul pe care se rulează urzeala;
b-două cadre (metalice sau de lemn), dreptunghiulare, care coțin ițele - adică nişte opturi, nişte lațuri interpuse, de jos către sus şi de sus către jos: 888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888888
c-de pe sulul de sus sunt trimise, prin intersecțiile ițelor, firele de urzeală: prin mişcarea alternativă a cadrelor cu ițe (sus-jos, jos-sus - adică, atunci c□d primul cadru este tras, cu o pedală, □ jos, celălalt răm□e sus - şi invers) - se creează un spațiu □tre firele de urzeală;
d-prin acest spațiu, este aruncată, cu m□a, SUVEICA, dintr-o parte □ alta a stativelor: SUVEICA(de forma Peştelui, deci fuziformă) conține, □ interior, ȚEVIA (papiota sau mosorul cu FIRUL DE L□NĂ);
e-firul de l□ă trece alternativ, de la st□ga la dreapta, respectiv de la dreapta la st□ga, prin spațiul dintre firele de urzeală, distanțate TOT alternativ, prin pedalele de la cele două cadrane/cadre;
f-de fiecare dată c□d firul este aruncat printre firele de urzeală, intervine un al treilea cadru, de obicei de lemn, şi anume VATALA, care este dotată cu un PIEPTENE □ poziție verticală (□ funcție de ițe, pe care le ordonează-piaptănă): VATALA bate firul aruncat de SUVEICĂ □ cilindrul(sulul) din față, unde, astfel, se realizează, fir după fir, aruncat de SUVEICĂ printre ițe şi bătut de VATALĂ - ȚESĂTURA DUBLU ONDULATORIE (căci, c□d ița I e sus şi ița II jos, firul se ridică pe ița I şi e liber la nivelul iței II; apoi, c□d se inversează mişcarea cadranelor cu ițe - firul se lasă liber pe ița I şi se ridică pe ița II - ş.a.m.d.). Astfel, prin alternanța ridicării cadranelor/cadrelor cu ițe şi bătaia VATALEI - acolo unde era GOL (PENIA-lipsă) urmează PLINUL(POROS-plenitudine) - acolo unde era PLIN(POROS), urmează GOLUL(PENIA). Succesiunea de plin şi gol (alternative) se propagă dublu axial - pe lungimea şi pe lățimea p□zei.
Mai este de remarcat că □ cele două zone principale - (I-zona dintre cele două cadre cu ițe, şi II-zona dintre cadrul I cu ițe şi sulul pe care se rulează ițele şi "se prinde gura p□zei") - se obțin DOUĂ □NCRUCIŞĂRI ALE IȚELOR - c□e una pentru fiecare dintre cele două zone.
Aceasta este partea SENSIBILĂ a OBIECTULUI şi a FUNCȚIONĂRII LUI FENOMENALE. Dar care este substratul metafizic al GESTUALITĂȚII TRADIȚIONALE (am făcut remarca, mai sus, că Obiect şi Gest, □ dinamica Ritualului Cosmic - se confundă)? Căci, cum afirma, pe bună dreptate V.Lovinescu: "Metafizica gestului nu este adăugată, ci descoperită". Să □cercăm să surprindem Gestul Transfigurarea Lui Metafizică, deci:
I-□n primul r□d, este un război demiurgic: ceea ce nu era (sau nu semna) - există şi seamnă, prin Războiul Țeserii. Fără-rostul capătă rost - după ce neființa a fost □fr□tă de efortul demiurgic al impunerii stării de fiinţă.
II-□n al doilea r□d, este o confruntare pentru ordonarea haosului: o confruntare cu finalitate cosmogonică. E o Manvantara - o stare ființială dominată de MANU-legislatorul (nume care, la romani, a fost NUMA - de la nomos=lege). Legiferarea nu se face asupra Neantului - ci asupra a ceea ce Neantul conținea (ca pasivitate şi lipsă de Logos-□fințător) - dar nu-i aparținea de drept (prin natură), ci doar de fapt (ca impunere): e vorba de FIRELE SORȚII - de viață. Legiferarea, deci, este simultană cu cosmogonia: nu se domesticesc Nimicul sau Neantul - ci, □preună, pornesc ofensiva asupra Nimicului şi Neantului (spre a le reda calitatea de Centru Demiurgic): IȚELE URZELII (scheletul-proiectul divin, PENTRU VIITOAREA ȚESERE A DRAMEI COSMICE), SUVEICA - (adică Orientarea Firului Vieţii, prin voință umană) şi PIEPTENELE VATALEI, care impune o realitate sensibilă, care realitate sensibilă, vorba lui V.Lovinescu, este doar "reziduu" al deja constituitei lumi-ordini: impune evidența numelui şi formei de țesătură a SORȚILOR LUMII (umane sau cosmice - totuna). Dar Numa-Rupa fuseseră (deja!)□ proiect - acum nu sunt dec□ confirmate fenomenal. De aceea Nică a fost poreclit "ION TORCĂLĂU, cum zicea unui ţigan din V ători":

pentru că ţiganul-negru era Maestrul Ocult - care dezvolta relații suprasensibile, metafizice, simpatetice, cu Nică, determin□d abilitatea sa sensibilă, Metafizic, care capătă, □ emergență, Numa-Rupa ION-TORCĂLĂU. Adică, Torcătorul de Soartă, "gherghef al Vortexului sferic universal", suport pentru ȚESĂTIRĂ - □tocmirea vizibilă, emergentă, a Lumii. Firele toarse poartă □ ele voinţă şi sens, direcție a vieții - şi poartă moarte. De aceea, Nică"Torcalău" scoate din s□ul Măriucăi S□cului un şoarece - de fapt, scoate şi ține, cu toată M□NA şi cu toată răspunderea Gestului Metafizic - ŞARPELE LUCIFERIC, pe care i-l smulge EVEI - pentru a răm□e MARIA: Bărbatul Torcător este Iniţiatul Cristic, care preia cei doi X, cele două fețe ale lui Ianus-Hristos("X" fiind inițiala lui Hristos): Răul şi Binele, Viața şi Moartea. Bărbatul Torcător (Bărbatul Moiră/Parcă), fiind inițiat, deci asum□du-şi cosmosul şi, implicit, demiurgia - va considera o stupiditate să dea vina pe Femeie, pentru Răul din Lume. Inițiatul trebuie să domine şi să echilibreze Răul - trebuie să □semne, □ acelaşi timp, IȚE DIVINE şi FIR UMAN - PIEPTENE DIVIN şi SUVEICĂ-IMPULS UMAN. Smulg□d şi stăp□ind Şarpele - Bărbatul Torcător se va răstigni ca Şarpe - adică aparentă. ȚIGANUL-MAESTRU este din V ători-Heliopolis [4] : el □ dă lui Nică lumina ocultă a Gestului va aduce M□tuirea tocmai prin ţelegerea misticii legături dintre Rău şi Bine - şi se va constitui pe sine □suşi □ Antidotul □mpăcării M□tuitoare dintre Bine şi Rău (ca porniri umane, de fapt, care trebuie stăp□ite, coordonate, spre finalitatea soteriologică, a transcenderii). ION TORCĂLĂU este, □truc□va, MOISE - cel care poate să folosească ŞARPELE ca TOIAG - Axis Mundi, Izvor or Al Vieţii(Apă Vie) şi, totodată, Aducător al Plăgilor Mortale (□ Egipt - suger□d schimbarea, cel puțin potențială, a Centrului Spiritual al Inițierii). Numai că, fiind Inițiat, el ştie că ŞTIINȚA SACRĂ trebuie nu doar □vățată şi ştiută - ci şi PLĂTITĂ METAFIZIC, prin statutul ontologic al propriei ființe. Un inițiat n-are dreptul să-şi spună astfel, dec□ dacă este, efectiv, ALTFEL (la modul demiurgic) dec□ ceilalți. Folosindu-se de Știința Sacră, chiar dacă □ folosul propriului popor, Moise va pierde dreptul la AŞEZAREA EFECTIVĂ □ Păm□tul Făgăduinței: el doar va vedea, □ proiecţia metafizică (□ propriul interior).

Aşa şi ION TORCALĂU: el nu este teiul, copac al dragostei - ci VALUL DE TEI, "aruncat □tre femei". El se va rostogoli, sferoidal, □ zona Prakrti (Materia), aduc□d sinusoida propriei personalități. Va vedea "picioruşele cele m□dre ale unor fete", "cum se joacă cu ele apa": el vede PROIECTUL-URMA Z□NELOR ("picioruşul Jocului"). Dar at□. Nu Ființa Integral Jucătoare. □i este interzisă crima profanatoare asupra z□elor, de a le vedea □ corporalitatea lor □treagă. Ce fel şi □ ce anume inițiat ar fi cel care ar "beneficia de" (adică: "s-ar cufunda/□funda □") corporalitatea fizică, □ borboros, □ Prakrti nediferențiată?

Foarte interesant este că Ion Creangă strecoară aici □că o dovadă că ceea ce scrie nu e ceva profan, ci este anamneză a stării paradisiace (dhikr), cu scopul de a exorciza lumea p□ă la a auzi "muzica sferelor".:

"Şi, scurtă vorbă, unde erau trei, eu eram al patrulea."

Ei, drăcie! Păi, de obicei, se spune altfel: "Unde erau doi, eu eram al treilea!"

Da. Aşa spunem noi, oameni ai lumii profane, fără responsabilitate sacrală (sau, cel puțin, at□ de inconştienți şi laşi □c□ nu suntem □ stare să concepem că am avea ŞI o responsabilitate sacrală, deasupra stării noastre de "zg□ală", penibilă şi inutilă, la lumea din jurul nostru…).

Ion Creangă, □să, din moment ce creează un dhikr, rememorează starea sacrală, ca responsabilitate sacrală. Şi care este responsabilitatea sacrală, oare, a lui Ion Creangă? Am discutat despre ea, dacă nu suficient de argumentat (căci noi nu suntem Stăp□ii Bibliotecilor lui Dumnezeu - şi, de aceea, scriem nu doar, ci ŞI lucruri □gereşti - pe care, eventual, să le scuipe oamenii…), cel puțin suficient de insistent: loja iohanică are 3+1 membri. Deci, traducem noi (şi, de data aceasta, nu există, sperăm, nici un argument serios spre a fi contrazişi): "Acolo unde era Aminul, Maestrul Cristic şi cei doi tovarăşi (care sunt mădulare oculte ale ființei mele spirituale) - acolo trebuie să fie Crucea Mea: eu eram al patrulea, pentru ca loja iohanică să repete, □ eternitate, gestul soteriologic al lui Iisus Hristos: CRUCIFICAREA PENTRU □NVIEREA-M□NTUIRE. Unde erau TREI BRAȚE orientate ale Crucii, eu mă simțeam (spiritual) şi mă simțeam responsabil (tot spiritual) să □plinesc simbolul - prin CALVARUL, dar şi prin VIZIONARISMUL MEU SONOR(dhikr-ul)."

Ceea ce spunem aici nu este o aberație, dec□ pentru cei nechibzuiți şi nici măcar minim inițiați □tr-o religie (oricare ar fi ea): □ lumea "cealaltă " (spirituală), nu există o deosebire □tre "zonele spirituale" ale aceleiaşi ființe. Or, o anamneză fiind, □ esență, "revederea" recapitulativă a Spiritului Re□carnat (şi nu neapărat a trupurilor re□carnării) - □seamnă, esențial, recuperarea stării paradisiace de Unicitate şi Unitate.

***

De fapt, romanul (evident, "roman" inițiatic, ca notație, c□ mai precisă, a unei anamneze – anamneza investirii ca Rex et Pontifex, Monarh Ascuns) debutează clar sub semnul dublu al HOREI şi al RĂZBOIULUI DE ȚESUT - al paradisului proiectiv şi proiectat - şi al conştientizării eforturilor inițiatice pentru recuperarea stării paradisiace: "Sat (…) cu flăcăi voinici şi fete m□dre, care ştiau a □v□ti hora, dar şi suveica, de vuia satul de vatale □ toate părțile"(s.n.).

De remarcat că efectul descrierii este unul predominant sonor (secreează chiar aliterația: "vuia de […]vatale) - ca REZULTAT doar al unor desfăşurări vizuale: HORA şi SUVEICA se □v□tesc - dar concomitența □v□tirii lor (şi ea demnă de a fi pusă □ discuție) produce rezultatul exploziv, al vuietului-efect al exploziei unei confruntări.

□NTEMEIEREA (sat vechi, răzăşesc, □temeiat □ toată puterea cuv□tului) are, ca expresie, CONFRUNTAREA SONORĂ, sau are ca rezultat CONFRUNTAREA SONORĂ. Şi dacă temeiere-temei □seamnă, simultan, sonoritate - nu poate fi dec□ TEMEIUL SUNETULUI, SUNETUL PRIMORDIAL –PARAŞABDA.
C□d Miron Pompiliu, cam supeficial, □u351 si permite o "inovaţie" □ textul original - Creangă se zb□leşte. Iată textul □ ediţia Miron Pompiliu: "fete m□dre, care pe l□gă horă, ştiau a □v□ti şi suveica". Miron Pompiliu trebuie să fi fost un individ abulic, cu un dezvoltat "bun-simţ" comun, exclusiv profan, al mediocrităţii exasperante. El aplica logica profană/profanatoare - corect□du-l pe Maestrul Paraşabdei - care-l atacă ne□t□ziat: "Aşa a găsit cu cale domnul de la Beşchechemet (n.n.: aluzie la originea ardelenească a lui M.Pompiliu) să-mi sucească(…)" etc.
E clar. HORA şi SUVEICA sunt simboluri ale ACELEIAŞI PARADIGME MITICE - şi nu ai dreptul moral să le diferenţiezi: "pe l□gă" - de parcă ar exista priorităţi □tr-un mit. Mitul este sferoid - pars pro toto. Mitul are aspecte ale manifestării unitare - iar nu diferenţieri semantice ale simbolurilor. HORA şi SUVEICA sunt, evident, două aspecte ale aceleiaşi realităţi: INIŢIEREA □NTRU DIVINITATE. Iniţierea □tru devenirea fiinţei - ca fiinţă divină, supra-eu divin - care cremeneşte ek-static. HORA este cercul, SUVEICA este cercul reluat pe Axa Polară: SPIRALA. E absurd să tratezi Cercul de parcă n-ar fi parte a Spiralei, iar Spirala de parcă n-ar fi reiterare circulară. Pe/spre ierarhii celeste.
Dar de ce satul HUMEI ARSE vuieşte de vatale toate părţile (adică, SFEROIDAL!)? Care sunt confruntările? - din moment ce, pe suportul lor, ţele sunt simboluri ale INFINITULUI DEMIURGIC ("opturi" pe verticala Axei Polare) - ca şi MITUL? Păi - fie doar confruntarea □tru găsirea (reciprocă) a FECIORILOR M NDRI (Feţi Frumoşi solari, evident!) şi FETELOR M NDRE [5] (lane S□ziene, lunare, evident!) - şi tot armarca un RĂZBOI al ŢESERII COSMOSULUI, pe structura ţelor conjugale (de fapt, a hierogamiilor!): Soare-Lună [6] - aduse la conştiinţa necesităţii conjugării lor efective, ca aştri luminători ai acestei lumi (şi nu ai altora…) - de către VATALADUMNEZEU - sau dharma (legea universală, nomos-ul roman etc.). Ce, e aşa uşor să-l "sileşti" pe doi □drăgostiţi celeşti să se "□juge", ca BOURI COSMICI, la CARUL LUMII? Căci, □ definitiv, rezultatul final al VUIETULUI VATALELOR (ca expresie contrastivă, de confruntare cosmică, □ cadrul dhikr-ului unitar, re-creat de Paraşabda lui Ion Creangă) - sunt două "sm□ţoage" albe (neapărat albe, ca □ semi-dhikr-ul Moş Nichifor Coţcariul) ale lui Luca Moşneagul - "cai vlăguiţi din cale-afară, şi og□jiţi ca nişte m□u355 ti de cei leşinaţi, nu zmei, cum zicea mama"… Dar SMARALDUL GRAALULUI ştia ce zicea, căci era Marea Preoteasă a Graalului (□ funcţiune!): "sm□ţoagele" erau ocultele iepe ale lui NIKEPHOROS ("Alba-nainte, alba la roate! / Oiştea goală pe de-o parte!/Hii! Opt-un cal, că nu-s departe Galaţii, hii!" - care trebuie să se conjuge cumva, prin cifra 8 (opt), şi cu IŢELE RĂZBOIULUI DE ŢESUT AL LUMII - şi cu alt c□tec magic al alter ego-ului taumaturgic al lui Ion Creangă - cf. Moş Nichifor Coţcariul:
"C□d cu baba m-am luat,/Opt (s.n.)ibovnice-am aflat, / Trei neveste cu bărbat/ Şi cinci fete dintr-un sat".
Alba la roate - om şti noi poate şi ne-om pricepe că e astrul care se roteşte (şi ne roteşte soarta, prin FEMEIE - Evă sau Marie): LUNA. Atunci, "Alba-nainte" să fie Soarele? Dar de ce "oiştea goală pe de-o parte" - nu că e goală, ci că AŞA TREBUIE SĂ FIE: goală pe de-o parte?! Probabil că sunt trei iepe, dintre care una este/trebuie să fie invizibilă, pentru un ARMĂSAR INVIZIBIL (yin-ul □u351 si cere yang-ul!): la Carul Lumii, condus spre Victoria Iniţiatică, de către Nike-Phoros - sunt □hămaţi: LUNA+IAPA EFECTIVĂ+SOARELE VIZIBIL (CALUL EFECTIV) - şi SOARELE INVIZIBIL (arheul ecvestru, CARE □NSĂM□NŢEAZĂ IEPELE STELARE - Monarhul Ascuns-Mika□l al Cerului, □ ipostază ecvestră: Luceafărul-Soare Negru).
Vedem şi mai jos: "Trei neveste cu bărbat" – care corespund, □ plan UMAN, terestru-profan, triadei duble, iepe-armăsari, din planul sacral-celest. "Golul" (p□ă la patru sau şase, ca perechi mistice) - este aşteptarea BĂRBATULUI CELEST - nu a bărbaţilor profani…
E foarte dificil să "ghicim" restul p□ă la 8 (opt): "cinci fete dintr-un sat".
Probabil - sau, cine ştie: fără doar şi poate! - SATUL e Lumea, sau măcar Buricul Păm□tului. Şi acesta este HUMULEŞTIUL. Şi Buricul Sonor (Paraşabda) al Buricului Lumii este Ion Creangă-Arheul Narativ (responsabilul dhikr-ului). Şi aici, acceptăm sugestia lui V.Lovinescu ("că poate tot ne-o folosi la ceva", ca-n Povestea lui Harap-Alb) – conform căreia CREANGĂ se zice, pe rom□eşte, RAM - şi Rama şi cu Vishnu, □ mitologia indiană, la r□dul lor, au ca paredri feminini: "cinci fete"-zeiţe… [7]
□n orice caz, at□ V.Lovinescu, c□ şi R.Gu□on – sunt de acord că G este simbolul (hieroglifa) lui Dumnezeu (a se vedea Good, Got, Graal etc.) [8] . □n concluzie, GALAŢII nu indică, aici, un oraş - ci o iniţială-blazon divin. Şi atunci, □ jurul Carului Lumii gravitează toate simbolurile celeste care-l confirmă, □ calitatea pe care o are - CAR SACRU, hieroglifă a Cosmosului Divin.
Şi o altă concluzie: Paraşabda lui Ion Creangă are la un capăt al Osiei Lumii Lunar-Divine: VATALELE - la celălalt capăt Soarele şi Luna, □hămaţi la Carul Lumii de Lumină al lui LUKA-Lumina Divină Activă. Iar la mijloc, după at□a "bătaie" a vatalelor □ firele sorţii: ŢESĂTURA LUMII, CU SORŢILE OCULTE ALE FIINŢĂRII.
***
Rezum□d: Cadrul Sacru al Războiului(de Ţesut): Carul Lumii. Alternanţele: Soare-Lună, Masculin-Feminin, Bine-Rău etc. Ţele - Proiectul Divin; Vatalele: Voinţa

Divină (ordonatoare prin Pieptene); Suveica: voința Inițiatului - sau teandria [9] - de a se conjuga cu voința divină emergentă a Firului Sorții. Sau Hristos-Peștele (Suveica): Dumnezeu şi Om, totodată. De aceea, şi cele două X-uri ale ițelor…
ȚESĂTURA FINALĂ: Emergența Sorții Lumii.
Imergența Sorții Lumii: Arheul Războiului - RĂZBOIUL DE ȚESUT - anonim, dintr-un colț de Şopron - sau, altfel zis : Paraşabda-Amintiri din copilărie, dhikr-ul secret al Boțului de Humă…
***
Să-i vedem acum , mai □deaproape, pe Zeii Războiului de Țesut:
a-la care Nică trebuia să facă ţevi - curios, făcutul ţevilor pentru suveică este asociat/identificat, la modul mitologic, cu legănatul copilului: Nică trebuia, deci, □ interiorul Peştelui-Suveică, să creeze NAVĂ şi drum pentru NAVA-ARCĂ a germenului vieții cosmice: să devină, deci, SUBSTITUTUL MAMEI-SMARALD, Păzitor al Graalului; să devină Preot al Apelor Diluviului/Oceanului Originar (pentru □noirea/m□tuirea Lumilor). Şi, contra părerii generale, Nică TOCMAI ASTA ŞI FACE - căci ar fi fost absurd ca el, ION TORCALĂU, Ion al Toarcerii Firului Vieții - să refuze să fie Preotul Apelor Vieții. Nică se va duce la APĂ-BALTĂ – nu doar pentru legănatul arcei-copil, ci pentru exorcizarea apelor pe care pluteşte leagănul-arcă-copil. Desc□tecul de exorcizare l-a explicat V.Lovinescu □ Mitul sf u351 siat [10] - şi vom rezuma explicația, ceva mai t□ziu [11] . ȚEAVA (sau ţevia, papiota cu aţa-fir al vieții) este ascunsă □ Peştele-Suveică, este ascunsă, deci, □ Apele Universale. A face ţevi □seamnă, deci, să ajungi la Miezul apelor universale - pe care Miez să-l controlezi, prin exorcizare. De aceea, urmarea actului sacerdotal, implicit sub ocrotirea Preotesei Smaraldului-Graal (un fel de "Sp□u" feminin - piatra de □cercare a inițiatului=Maestru, Conducător-Supraveghetor al Probelor) - cea care-i ia hainele (adică □ descojeşte de keliphot-urile unei existențe anterioare) - pentru ca Nică să oficieze Ritualul Regresiei spre Originar-Copil al Lumii=Adam Protogonos – are, ca ca finalitate, angajarea lumii □ găsirea pietrei aruncate baltă (balta – ca stagnare, opusă "Bistriţei"/Repedei-procesul rapid-dinamic-amețitor-năucitor, din lumea fenomenală) - să nu uităm episodul cu Irinuca şi azv□lirea, "□ Bistriță", a Pietrei din V□ful Muntelui-Templu al Lumii! (piatra de BOLTĂ, de fapt – va fi obținută din piatra de BALTĂ - resfințită) - sub semnul NASTASIEI - bunica Nemuririi, Bătr□a Vremilor, din Cetatea Focului-Pipirig. La "năşirea" lui Iisus-Piatra aruncată (spre a fi, apoi, găsită cu Spiritul-□nvierea) - locul lui Ciubăr Vodă □ vor lua "zece cumințI" [12] - şi vom vedea că la şcoala din Fălticeni sunt ieşiți spre căutare şi găsirea Pietrei Filosofale, □ SOBAATHANOR a lui Pavel - şi □ Templul Sunetului Primordial al lui moş Bodr□gă (paredrul lui Ciubuc Clopotarul, deci substitut, şi el, al Smarandei-Smaraldei): tocmai 10(zece) "cumințI": "Boii să iasă"? Poate că da, poate că nu.
"Galbeni, stupi, oi, cai, boi" - sunt cele □ghițite de COCOŞUL COSMIC al MOŞNEAGULUI VREMURILOR. Apoi sunt prefăcute □ BANI - ca mesaj sacru, ocult - şi trimişi Catihetului (Preotului) ca "poclon" (de fapt, parolă), pentru a porni "fabrica de popi" - de unde "te scoate poponeț, ca din cutie". MESAUL DIVIN, se pare, a fost falsificat - căci contraparola, din păcate - este PĂPUŞA-GOLEMUL (din Cutia Lumii□nchidere □tru Prakrti - nu faţa-Spirit-Purusha, ci "poponeţul-pomponeţul" - ca umflare, cu pompa, a apelor m□oase, a chipurilor noroioase ale borborosului). Nică, la fel ca Iisus, răm□e □ IESLEA orzului şi ovăzului pentru Calul Solar ("două merțe de orz şi două de ovăz a dat tata CUI SE CUVINE" - ADICĂ Stelei Mistice de deasupra "ovăzului şi orzului-IESLE - de deasupra Cortului Ceresc). E vorba, deci, de CONTA - Contul-Socoteala Divină: neinițiații, care răm□eau cu CONT deschis - se deschideau promiscuității multiplicative: răm□eau □ zona curgerii obiectuale a lumii (galbeni, stupi, oi etc.). □NCHIDEREA CONTULUI divin şi fixarea alchimică se fac prin OPRIREA □N IESLE, adică la nivelul Stelei-Piatră Filosofală. □n loc de BOI (ca rezultante ale curgerii obiectuale, nerezumate □ Cocoşul Solar) - va rezulta boul, adică BOURUL (Moldovei) - simbolul heraldic al mpărăţiei Verzi a Luceafărului [13] . Vom demonstra, mai t□ziu [14] , legătura dintre Bour şi Athanor, "Sfada Zeilor" mutată □ Templul Focului (Pavel-Preotul Ciubotelor [15] - trebuie să cedeze FIERARULUI misiunea sacrală - "şi ne mutăm la un fierar, de peste drum" [16] - şi, evident, □plinirea se face sub directa ocrotire a adevăratului Maestru al Paraşabdei Clopotului - moş Bodr gă, sinteză interesantă □tre Orfeul-Rifeul şi Cenuşotcă-Monarhul Ascuns - "şez□d cu nasul □ tăciuni" - care trebuie socotit, deci, un substitut al lui Ciubuc Clopotarul ; moş Bodr□gă, cel care face preoții "să le pălălăiască pletele" - adică □ face, pe de-o parte, să zboare prin aer, precum se şi cuvine yoginilor adevărați - pletele devenind at□ aripi, c□ şi sonoritatea zborului - pe de altă parte, să-şi ardă Fiinţa Pălălăi [17] - adică, să-şi lichideze keliphot-urile).
Dar, să revenim:
b-la Războiul de Țesut al Templului Paraşabdei se săv□şeşte proiectarea sonoră a BISERICII, prin tocarea "□ stative" (evident, de către Zahei-Zaharia="Domnul şia adus aminte de rugăciunea mea □delungată" - Zahei care va deveni, din FRATE - PRIETEN CA UN FRATE - Stăp□ul Barzaq-ului: Zaharia G ului - al lui G□lan [18]), "de p□□e pereții casei şi duduie fereştile": cum să nu p e, c□d are loc transfigurarea casei □ PALAT AL PARAŞABDEI! Ca şi □ Povestea porcului - unde "a spart o fereastră de b□d□an" (adică, a spart placenta cosmică!) - aici, □ Amintiri, "fereştile" duduie - vibrează de Sunetul Primordial (şi, evident, "fereştile" ies din b d anul-labirint infernal/intestinal, pentru a deveni Cer de Diamant al Paraşabdei. Concomitent cu tocarea stativelor (adică, stimularea vibratorie a epifaniei celor doi X – Hristos şi a Peştelui-Suveică - aducerea vibrației la ritmul sacru, aducerea Războiului la stadiul de

mpăcare-Exorcizare de demoni) - "stropşitul de lon", "cu talanca de la oi, cu cleştele şi cu vatraiul, face o hodorogeală şi un tărăboiu, de-ți ie auzul". Ți-l ia, pentru a □cepe să-l transgreseze funcțional (căci TALANCA este CLOPOTUL moştenit de la Ciubuc Clopotarul, dar □că imperfect moştenit - dacă mai are nevoie de CLEŞTE şi VĂTRAI, pentru A STR□NGE-STRUNI şi pentru A AȚ□ȚA Focul Paraşabdei-Sunet Primordial - p□ă la a face "biserică aici pe loc" - de fapt, dubleaz "biserica ce intră □ casă", cea creştină-personalizată, cu BISERICA PRIMORDIALĂ A VERBULUI DEMIURGIC). Retraşi cu spatele sub "țoală" şi cu capul sub "coif de h□tie"(adică sub Cortul Războinicilor Vibrației Primordiale - căci h□tia, ca şi fereştile, sunt sensibile la Vibrație şi intră □ rezonanță cu Sunetul Primordial - dar, cine ştie, se poate interpreta şi din punctul de vedere al actualului spunător/propunător al dhikr-ului, care duce mare Război cu H□tia! [19] - adică, cu transpunerea dhikr-ului □ registrul □țelegerii "t□govețe"…) - c□tă Aliluia(Slavă lui Dumnezeu) şi "Doamne miluieşte/popa prinde peşte" (evident că, aştept□d confirmarea ca Preot al Graalului, Nică □u351 si uneşte preajma sacrală, pentru a-l "prinde", inițiatic, pe Peştele-Hristos-Oannes, Peştele Ad□cului Primordial şi al Văzduhului Primordial - □nfocat pe Golgota Crucii - Apa-Ad□cul şi Văzduhul fiind unite, □ainte de ziua a doua a Creației - pe aceeaşi Axă Polară a Lumii Paraşabdei). c-Războiul de Ţesut □ uneşte /□pacă pe cei doi zei "certăreți", Preoteasa Smaraldului şi Ştefan-Ăncoronatul - sub semnul SUMANILOR - al Țesăturii Lumii. Țesătură pe care Preoteasa Smaraldului, după cum vom vedea □dată, o realizează prin gesturi de magie cosmică solară - dar pe care Ştefan, care e doar □ncoronatul, trebuie s-o măsoare cu COTUL (subsuoară, adică la rădăcina ARIPII □NGEREŞTI [20]), pentru a o repartiza, precum o Parcă-Moiră, □ T□gul-Iarmaroc al Lumii - tuturor oamenilor. Oamenii obişnuiți nu-şi văd soarta □părțită-negustorită, numită Ştefan - doar un Moş cu o viţică (Bourul Sacru Moldav - Ocultat) □ vede şi ştie că Nevăzuta Soartă se plimbă printre oameni…Căci Moşul - fie că este Anonimul, fie se numeşte, funcțional, Luca sau Nichifor (Bătr□ul Vremilor, Maestru, şi el, cum de nu! - este plină carte lui Creangă fie de Maeştri Efectivi, fie de Novici-Aspiranți-Catehumeni!) mai ştie şi diferența dintre PUPĂZA [21] SCORBURII (caverna-uter) şi CERIUL CUCULUI şi GĂINUŞA DE AUR CELESTĂ. Ştie multe Moşul cu Viţica-Bour Ocultat - căci, □ mod sigur, el poate fi şi este Paznicul Tainelor - este "javra dracului" (cine altul dec□ CERBERUL, paznic al Infernului - de fapt, al ocultului lumii), cel care poate să facă TOPOR DIN PĂR [22] (dracul lui Dănilă Prepeleac ştia şi el, din părul-borborosul bălții, să recunoască toporul lui Thor-Fulgerul, aruncat □ borboros, cu scop demiurgic şi exorcizator, totodată - toporul-fulger, zburător cu/ca lişițele! – azv□lit de Dănilă-al-Axei-Polare - dar at□, să-l recunoască de stăp□!). Moşul ştie să şi-l facă (Toporul) – deci, este zeu al Focului [23] - Hephaistos – căci altfel, n-ar avea de ce sta l□gă el Bourul Ocult care, □deobşte, trebuie să "verse foc pe nări"… Oricum, el, Moşul - aparent păzeşte puritatea Iarmarocului Lumii - să nu fie "spurcat" de Pupăză - □ realitate, Moşul indică Drumul Inițiatic - devine dublul Pupezei-Călăuză Regală(şi atunci, cum să n-aibă ceva cu Focul şi cu Paraşabda, şi cu, □că, catehumenul Nică, Aspirantul la Tronul şi Altarul Graalului - c□d el, Moşul, apără ZBORUL - d□d drumul-INDICAŢIA DE DRUM, spre CER, "cucului armenesc" [24] :"pupăza (…) [după un popas pe dugheana-cornişa lumii-iarmaroc] - □u351 si i□ zborul spre Humuleşti" - adică spre Centrul Lumii Spirituale, transfigur□du-se, hierogamic ori ba, □ CIERIUL CUCULUI.

b - ŞTEFAN AL IARMAROCULUI LUMII

Ştefan al Iarmarocului Lumii, □părțitorul sorții, merită o privire mai apropiată, fără doar şi poate. El e şi Stăp□ul Pădurii şi al Nopții, şi, precum Gerilă, Stăp□ul Termicului Cosmic - şi Supraveghetor al □nălțării pe Axă, spre Grinzile Cerului: "C□d venea tata noaptea de la pădure din Dumesnicu, □gheţat de frig şi plin de promoroacă (…) ne ridica □ grindă"etc.

E, şi el, ca şi Smaranda, zeul de partea cealată a leagănului lumii: prin ridicarea spre Grinzile Cerului, ca şi prin legănare [25] ("'t□a mare!"), ca re-□ălțare la statura Omului Primordial (adică, se urează/porunceşte ritualic: "Să te/vă faci/faceți AT□TA de mare/mari!" - at□a indic□d norma divino-umană a lui Adam Protogonos) - □ transfigurează pe toți copiii - □ ZEI, urmaşi ai sacerdoțiului Paraşabdei-urare (ca indicație şi poruncă ritualică). E ORBUL zeu, care măsoară lipsa de măsură a Axei Polare: "ne prindea pe c□e unul, ca la baba-oarba, ne ridica □ grindă, zic□d: <<'t□a mare>> (n.n.: at a de mare - sau, cine ştie: "av taţi-vă la ţ u355 ta cea mare a Cerului lui Dumnezeu…)şi ne săruta mereu pe fiecare." El hotărăşte măsura zborului p□ă la cer, al gerilor-copii, pe care □ "consfințeşte" (alduieşte) prin sărutul de foc, adus din Lemnul Pădurii şi din Miezul Nopții(miezul tainei cosmice şi saturniene). E Stăp□ al Lemnului şi al Trunchiului (al Focului şi al Axei), al Porcului Saturnian şi al Gr lui lui Demeter, Călăuză spre Podul Cerului, Paznic al Luminii-Cheag ("coagula" alchimică), numită br ză - dar şi stăp□ul Putinei şi Polobocului - din care se revarsă, sub semnul Vărsătorului, Lumina nchegată - c□ şi Varza (Salata Ursului Chtonian - deci Verdele Sacerdotal - căci ursul este simbolul Castei BRAHMANILOR) [26] .

El fixează, prin Verb, r□duiala lumii, pe orizontală şi pe verticală: JOCUL DE CONFIRMARE A PARADISULUI - pentru Copilul-Adam Protogonos ; TRASULTRASEUL SUFLETELOR CĂTRE PARADIS, de către Calul Solar, care doar astfel □ menține pe Adam Protogonos - Făt-Frumos; cititul (ordonarea Logos-ului) de către Preot, cel care stăp□eşte Cartea Lumii nu doar prin zborul cu Cal Solar (Revelația Divină) - ci şi prin traseele, drepte ca firele ce unesc Steaua cu Păm□tul, ale Spiritului Intelectiv: r durile Cărții [27] .

Sub semnul Crăciunului (care e simbol al copilăriei paradisiace şi □ sine, dar şi prin simbolistica iernii, prin Ianus bifrons, □ general [28] - la nivel solstiţial) - el transfigurează Porcul Saturnian □ Flacără Solară: □velit □ paie de aur (ca-ntr-o iesle a Re-□nvierii, dinspre Saturn spre Zeus), el este călărit de Nică (Nike), transfigurat din Porc □ Cal Solar, pentru a ajunge la ospăţul ceresc cu amrita-abrozie - "□călecam pe porc şi făceam un chef de mii de lei"(a se observa ambiguitatea leului: monedă-parolă de trecere, dar şi LEUL alchimic şi Regal, sub semnul tripletelor de lumi: multiplii lui 1.000 [29]). Nică-Nike are ca dar de la Ştefan a' Petrei Ciubotarul coada porcului(s-o frigă) şi beşica "s-o umplu cu grăunţe" ("beşica", transfigurată dinspre plutonic spre solar: Băşica Peştelui Plutitor □tre/peste Lumi-Hristos-Oannes). Ce bine ştie Ştefan să repartizeze fiecăruia, ce-i al lui - din Ţesătura Cosmică! Păi, coada friptă (p)reface Porcul Saturnian □ Cal Solar, cu care să zboare □ Paradis. □n Paradisul Copilăriei Eterne.

"Beşica" este ambiguă:

a-poate fi "beşica"-punga (penia) ce "pute a pustiu", a lui Dănilă Prepeleac, dar b-adiţionată la, sau combinată cu Calul Solar, trebuie să fie Băşica Peştelui Hristos(poros), prin care se pluteşte □tre cer şi păm□t - ei bine, băşica o umple cu grăunţe!Acum, orice ambiguitate a dispărut: Punga Goală - este transfigurată □ GRĂUNŢA/BOBUL HRISTOS. □n Templu al Grăunţelor (sferoidal, celest!) - Templul lui Demeter-Dumitru (cu care Nică e de-o v□stă, deşi □ este unchi! - şi care Dumitru este, cum vom vedea mai departe, cultivat sacral de Şobolanul-Oşlobanu - □ locul lui Lazăr cel Nou-Creştin - "un jidov trenţuros, care tot moare şi iar □vie , şi □vie şi iar moare, de nu mai ştie nime de numele lui". Parcă Demeter nu tot aşa face… - dar te pui cu credincioasa "patimă" a preoţilor/zeilor vechi, urgisiţi, deci provocaţi, deci ek-staziaţi, adică "scoşi din piele"? Este M□ia Transfiguratoare - berserkul sau amocul, furor sacer, prin care se re-ajunge la Ceruri).

Dar problema lui Nică, şi cu Chiorpec, şi cu tatăl-Ştefan - este că-i refuză biciul-harapnic. □nsemn justiţiar (regal, deci) şi prin care pot fi ţinuţi la respect, chiar alungaţi din Templul Paraşabdei, demonii infernali (Buhaiul-Bour şi cu Biciul Plesnitor şi Clopotul-Talangă sunt Triada Paraşabdei, la schimbarea-naştere a Anului Nou). Biciul este Trăsnetul (plus sonoritatea Tunetului, evident) - aduc□d fertilitatea-Demeter, □ Noul An Agrar: are, deci, energie creatoare . Ciudat că Nică e ameninţat de Negustorul de SoartăŞtefan cu un schimb: vrei harapnic-bici, dă-ncoace ciubotele. De ce oare? Şi Nică nu vrea să dea Ciubotele (el, care fusese □brăcat □ Porcul-Opincă, Porcul Fermecat, care "huzureşte", sub semnul trăsnetului- gurzire- gruzire(=coagulare sferică, dar şi zigzagare) [30] - de către David-Trimisul-cel-Bun - după ce, cu Ciubotele, se botezase □ Osana-Ozana).

"Şi nu ştiu cum s-a □t□plat, că nici unul dintre tovarăşi n-avea clopot. Talanca mea era acasă, dar mă puteam duce s-o ieu?" De ce nu se putea duce să facă t□gul ciubote contra bici?

***

** **

[1] -Cf. V.Lovinescu, Dacia Hiperboreană, Rosmarin, Buc., 1994, p. 58.
[2] -V.Lovinescu, Mitul sf u351 siat, Institutul European, Iaşi, 1993, p. 86.
[3] -V.Lovinescu, op. cit., p. 88.
[4] -Fraţii Apollon-Artemis erau supranumiţi "Zeii V□ători".
[5] -Determinativul "m□dru" trimite, socotim noi, cu necesitate, la Sfinţii Muşatini şi Sfintele Muşate - adică, la VITRIOLUL regal/voievodal rom□esc…
[6] -V.Lovinescu, □ Dacia Hiperboreană, Rosmarin, Buc., 1994, p.57, afirmă energic, vorbind despre alchimie şi □temeierea mitică a Moldovei"Bourul este Sulful Solar; căţeaua Molda, Mercurul (lunară); v□ătoarea simbolizează <<liberarea>>, <<coabitarea>> lor. Este LUPTA VULTURILOR şi a LEULUI - p□ă la extrema lor <<debilitare>>. (…)Este <<disoluţia>>, lupta celor două naturi, OPERAŢIA CEA MAI IMPORTANTĂ DIN ALCHIMIE(s.n.). <<□necarea>> Bourului şi a Căţelei este □ecarea Soarelui şi a Lunii, realizarea materiei prime polarizate, a acestei Ape de Foc-Ape Arzătoare, de unde va ieşi Piatra (Filosofală).(…) Un stat tradiţional nu se făcea ca o republică americană; temeierea sa constituia MAREA OPERĂ"(s.n.).
[7] -Vishnu este ipostaziat cvintuplu - a se vedea şi cei cinci feciori ai lui Manole-Demiurgul-Arhitectul Moldovei, din Fraţii Jderi, romanul altui iniţiat cert : Mihail Sadoveanu…
[8] -Cf. V.Lovinescu, Incantaţia s gelui, Institutl European, Iaşi, 1993, p. 118 şi următoarele – dar şi R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Humanitas, Buc., 1997, p. 122 (Litera G şi svastika).
[9] -□n doctrina creştin-ortodoxă, □ primul r□d - □seamnă conjugarea eforturilor lui Theos-Dumnezeu şi ale Bărbatului-Om-Andros, pentru realizarea Planului Divin - general (teleologic) şi particular-destinal.Conceptul este dezvoltat, □ aria orientaleuropeană, □ special de N.Berdiaev – Sensul creaţiei.
[10] -Cf.V.Lovinescu, op. cit., p. 162.
[11] -Cf. p. 47, a lucrării de faţă (problema lui AURAŞ-PĂCURAŞ - legat de recuperarea Paraşabdei).
[12] -Cf. Ion Creangă, Opere, vol. I, Minerva, Buc., 1970, p. 190:"Povestea ceea: <<Un nebun arunc-o piatră □ baltă, şi zece cumini n-o pot scoate>>".
[13] -Cf. V.Lovinescu, at□ □ Incantaţia s gelui, c□ şi □ Mitul sf u351 siat.
[14] -Cf. p. 51, a lucrării de faţă.
[15] -Potrivit Dicţionarului de simboluri al lui JeanChevalier/Alain Gheerbrant, vol. III, p. 88 - "Piciorul este simbol al legăturilor sociale(…) simbolizează un anume simţ al realităţii(…) piciorul desemnează şi sf□şitul căci, □ mers, mişcarea □cepe cu piciorul şi tot cu piciorul se □cheie(…) piciorul are semnificaţie falică(…) piciorul ar fi simbolul infantil al falusului(…) piciorul este simbol erotic(…) - dar este şi rezumat al Fiinţei Umane" - iar Pantoful-Cizma(ncălţămintea, □ genere) "□seamnă a lua □ posesie păm□tul(…) este simbolul călătorului(…)simbol vaginal (…) pantoful este substitutul persoanei, sau chiar identitatea adevărată a persoanei." Deci, cine □u355 ti posedă pantoful, □u355 ti stăp□eşte personalitatea şi ţi-o poate, eventual, "prelucra", la modul alchimic. □n consecinţă, nu trebuie să mire asocierea Pavel-Maestru al Athanorului, Preot al Focului. A se vedea şi dimensiunea dionysiacă din structura mitică a lui Pavel: "ba şi el, uneori, sărindu-şi din minţi, □u351 si rupea ciubotele, juc□d □preună cu noi" - ruperea ciubotelor, □ cazul lui Pavel-al-Focului, fiind sinonimă cu schimbarea personalităţii umane, cu cea divină - transgresarea/transfigurarea prin ekstasisul dionysiac.
[16] -Căci, □ definitiv, cel mai important alchimist cosmic, fiind el creator prin Foc, este Fierarul Şchiop, Hephaistos…
[17] -Pălălaie=Flacără mare, V□vătaie (prezenţa "v□vei"-Mumei Elementare a Focului), Incendiu (la nivel cosmic-uman, simboliz□d (Auto)Demiurgia.
[18] -Dar poate fi şi : "al lui B□TLAN" - b lanul "simboliz□d indiscreţia celui ce-şi v□ă ciocul peste tot - dar şi vigilenţa care poate fi lesne pervertită, devenind curiozitate abuzivă (…) simbol de ştiinţă divină, desigur din cauza ciocului său subţire şi pătrunzător" - cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol. I, p. 197.
[19] -A ajuns celebru mitul lui Creangă, scriind □ Butoi, pe o Sc□durică, pentru că asuda terbil…Butoiul-Arcă, Butoiul (şi sc durica…) - simbol al apartenenţei la Arca-Collegia fabrorum…Iar asudarea este semnul creaţiei efectiv-demiurgice (şi

purificatoare) cu Foc.
[20] -- Dar să nu uităm se spunea Aminul-Eminescu, □ Scrisoarea I, despre realele dimensiuni ale lumii: "de se măsură cu cotul" - deci, cotul-cotire, este măsură sacră, ambivalentă: cine nu-i inițiat, se oprește la jumătatea drumului existențial, la cot - cine este inițiat, cotește (transfiguratoriu) și se □v□tește, spiralat, odată cu Manvantarele Kalpei…)
[21] -Pupăza – cf. aceloraşi Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol. III, p. 137 : "a jucat rolul de crainic □tre Solomon şi Regina din Saba(…) este călăuza păsărilor care-şi caută rege - drmul mitic al sufletului □ căutarea divinului(…) poartă pe cap COROANA ADEVĂRULUI."
[22] -Toporul şi Părul (capului) sunt izotopice semantic, pe dimensiunea puterii divino-umane: pe de o parte, trăsnetele puterii divine a lui Zeus (la greci) sau, mai cu seamă, a lui Thor (la germanici) sunt simbolizate prin Topor - iar, pe de altă parte, forța umană, fizică şi spirituală, a lui Samson, eroul biblic, stătea □ PĂR…"□n Iliada, a tăia părul unui animal care urmează să fie jertfit - □seamnă a-l hărăzi morții; este unul din primele rituri de purificare" – cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol. III, p. 43.
[23] -Amintind de singuraticul moş al lui Sadoveanu, din Baltagul - Pricop-Procopios-Luminatul, fierar şi potcovar, călăuză psihopompă şi Hephaistos.
[24] -Cucul - singuratica pasăre a sorții şi călăuza spre Templul Tainelor (centrul pădurii).
[25] - Darea peste cap, ca Făt Frumos, c□d se transformă/transfigurează - cu "leagănul lui Iuda" = "darea peste cap" a scr□ciobului, de Paşte, pentru "a fi sănătos tot anul" (cf. Mihai Coman, Izvoare mitice, CR, Buc., 1980; Sora Soarelui, Albatros, Buc., 1983).
[26] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p.173: "Lemne la trunchiu sunt; slănină şi făină □ pod este de-a volna, br□ză □ putină, asemene; curechiu □ poloboc, Slavă Domnului!"
[27] -Cf. Ion Creangă, op. cit., p. 173: "Dacă-i copil, să se joace; dacă-i cal, să tragă; şi dacă-i popă, că citească".
[28] - Cf. R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinței Sacre [28] , Humanitas, Buc., 1997, p. 238 - Simbolismul solstițial al lui Ianus: "Sf□tul Ioan din iarnă (n.n.: care este echivalent simbolic cu Ianus bifrons) este foarte aproape de sărbătoarea Crăciunului(…)un vitraliu din sec. XIII din biserica Saint-Remi din Reims (…) □ reprezintă pe am□doi (n.n.: Sf.Ioan de iarnă şi Sf. Ioan de vară), sintetizați □ figura unui singur personaj, lucru demonstrat de cele două flori-ale-soarelui plasate □ sens opus deasupra capului acestuia, şi care corespund aici celor două solstiții şi celor două chipuri ale lui Ianus - Ioan care pl□ge şi Ioan care r□e".
[29] -UNU este Dumnezeu - iar cele trei zerouri sunt cercurile celor trei lumi: celestă, terestră şi subterestră.
[30] -A gurzi- gruzi= I- a str□ge, a aduna □ creți, marginile unei opinci, p□ze etc. , cu ajutorul unei sfori sau cureluşe, petrecute prin mai multe găuri; II –a desena □ linii curbe sau □ zig-zaguri

Capitolul V: Petru şi Pavel - şi ce poate ieşi dintr-o competiție tre mamă şi tată

Soluția problemei este genial □cifrată de Ion Creangă □ dhikr-ul său. De fapt, nu ciubote contra bici - ci foc contra foc. Să nu uităm că Amintirile mai au un Ciubotar: lui Petru Ciubotarul, din partea I (Ştefan a PETREI), □ corespunde Pavel Ciubotarul, din partea a III-a : cei doi i-au □locuit, □ mitologia creştină, pe păg□ii Romulus şi Remus, □temeietorii-pereche (gemelari) ai Buricului Lumii-ROMA (Amor pe dos - sau, pur şi simplu, anagrama Iubirii-Eros, temelie a Lumii, Eros născ□du-se "□ainte de toți zeii" – spune Hesiod [1]). Paznici ai Cetății Eterne - şi purtători ai Cheilor Paradisului - ca zonă simetrică, □ plan celest, a Cetății Păm□teşti.
Ei bine, ce i se □t□plă lui PAVEL i se transmite, simpatetic (prin contactul cu dhikr-ul), şi lui PETRU - şi ce e valabil pentru unul, e valabil şi pentru celălalt. Ce negustorie a făcut Pavel cu alt ION - Ion Mogorogea, un Anti-Paraşabda [2] ? A □cercat să-i ia ciubotele subtil, "topindu-i-le" □ HORA SOLARĂ (această operațiune se făcea prin intermediarii Nică-Nike şi Zaharia Stăp□ul Barzaq-ului-G□). Ion Anti-Paraşabda i-a dat lui Pavel BANUL-parolă sacră. De la un Ion-al-Paraşabdei ar fi acceptat Pavel Ciubotarul al Athanorului - de la Mogorogea s-a prefăcut că acceptă (nu putea să rişte ca răzbunătorul mormăitor să-i strice lucrarea alchimică, prin dizarmonie). Rămas □ picioarele ocrotite de contăş (=inversarea pieii: de la cap, la picioare!) - stimulat de focul la călcăi, pus de Nică şi Zaharia (substituți ai maeştrilor coacerii □tru invulnerabilitate, balauri sau zeițe - Thethys, mama lui Achille, spre ex. – dar, □ cazul de față, realiz□d opera pe care şi-o dorea, □tr-ascuns, Alchimistul Pavel: singurătatea Alchimistului, pentru a păstra armonia Operei Interioară a Regale - de observat că Pavel aprobă, tacit, plecarea "dascălilor", cu excepția celor care-l ajută armonic la opera sa: moş Bodr□gă, Nică şi Zaharia G□ului-Barzaq - am spus că pe Ion Mogorogea □ tolerează strategic) - Ion al Anti-Paraşabdei nu percepe călcăiul ars drept barzaq-ul victorios, făcut invulnerabil [3] - şi atunci răspunde la Foc prin Foc: aruncă pe pieptul lui Pavel cărbuni aprinşi, din chiar propriul cuptor-athanor al lui Pavel. Da, prețul trebuia să fie, pentru ciubotele-piele falsă, adiționată [4] (ciubote care-l "arestează"-confiscă- chid funcțional pe Adam Protogonos, □ loc să-l lase □ pielea goală-PIELEA DE FOC) - Focul - dar nu din Athanor - căci operația alchimică, de obținere a Regalității-Sacerdoțiului - □că nu era terminată: ar fi urmat purificarea dublă, pentru obținerea Pietrei Filsofale. Pavel Holteiul (Ascetul Alchimist, surat cu Piatra Filosofală) urlă (deci, răspunde la Anti-Paraşabda cu Anti-Paraşabda) - şi dăr□ă Athanorul-Sobă, căci nu mai avea cărbuni □ el, ci pe piept. Inima-i ardea, adică □că era pasionată - nu dob□dise echilibrul spiritual perfect, la care te obligă procesul de ajungere la Piatra Filosofală. Şi Pavel e nevoit să treacă □ alt Avatara: Fierarul "de peste drum". De unde ştim că acolo va continua, mult mai discret, Opera Regală? Pentru că □soțitorul-călăuza este Orfeul-Rifeul, □trupare a Logos-ului Armonic-M□g□etor, deci şi a Paraşabdei - moş Bodr gă-M g etorul: "dimpreună cu moş Bodr□gă, m□g□etorul nostru".
Să ne □toarcem la paredrul lui Pavel - Petru Ciubotarul. Petru □ spune, se pare, ucenicului său, vizat pentru Victoria(Nike) inițierii: "dacă vei şti să stăp□eşti Focul (de facto!), ți-l voi da DE DREPT(n.n.:de jure!) □ stăp□ire(n.n.:ca bici). Deocamdată, ai nevoie, se pare, de ciubote (n.n.: de protecție şi ajutor, disimulare, iar nu epifanietheofanie) - □că nu eşti/nu poți fi Omul de Foc - Omul Roşu - Adam Protogonos [5] .
□nvață-te cu Focul, □t□ - şi apoi, abia, □drăzneşte să vii să ceri stăp□irea supremă, de fapt şi de drept, asupra Focului. Altfel, ştiu că, ne□dem□atic (n.n.:deci, cu m□a nedeprinsă cu Stăp□irea Zeiască) fiind, vei aprinde Cosmosul - au mai fost zei năt□gi, ca tine, care au □cercat să □curce rostul lui Helios şi al carului său cu cai de foc…" [6]
Şi atunci, observați expediția □ căutarea Focului, efectuată de Nike şi tovarăşii săi (probabil, ca şi Harap-Alb, avea nevoie de cinci tovarăşi: Kiriakos-Domnul-cusupranumele-Diavolului (Goian - cu G de la God sau Graal!) trebuie să fie Ochilă, iar Zaharia Barzaq-ului, viitoruil stăp□ al Căilor, trebuie să fie Păsări-Lăți-Lungilă - şi alții…

Gerilă, Flăm□zilă, Setilă. Ei au, □ expediția către Foc-□mpăratul Roşu (şi Pasărea Phoenix, Măiastra Focului) unelte de căutare a Focului, sub toate aspectele sale:
a-coasa - care este semilună (Mireasa Focului), dar şi cositoarea de Foc al vieții-sorții;
b-c ceie de t jală - care leagă două oişti, pentru două iepe solare (sau trei, dacă o socotim pe cea care-i perechea Armăsarului Solar-Soare Negru, pe care-l invoca, in absentia, alt moş al Focului - Focul coţcăriei, ironie şi glumă demiurgică - Moş Nichifor Coțcariul);
c-vătrar cu belciug - scormonitor al jarului (jarul alb, Mirul Consfințitor, al Nastasiei), aț□u355 tător al Focului - iar belciugul □chide gura Porcului □ntunericului Saturnian;
d-şi nelipsita beşică cu grăunţe - Peştele-Hristos (paredrul lui Demeter, ca Hristos-Bobul-de-Gr□ [7]).
Şi care-i rezultatul expediției? Focul □ "atacă", adică □ □cearcă, Focul □u351 si caută stăp□ul:
a-din "ţandura"-scurtătură de lemn a Şobolanului-Oşlobanului de la Trunchiul Lumii (Poalele Axei Lumii);
b-de pe cociorva-tipsia cu jaratec (a nevestei lui Vasile-Aniței [8]) - tipsie cu care se □cearcă telegarii solari şi cu care se coc (alchimic!) colacii-HORELE vitale - Manvantarele Kalpei.
Ei fug - şi se juruiesc "pe la anul" să reia expediția - adică, □tr-un alt Manvantara.
Observăm că expediția după Biciul Focului Justițiar (Regal) - substitut al Graalului cu Focul Inimii-Hristos - continuă:
a-□ oalele-barzaq, unde sm t a e lumina (furată) - şi mama plesneşte pielea limbii ("ziceam eu, şez□d □chincit şi cu limba scoasă dinaintea mamei(…) <<Ei, apoi! Unde-o plesneşte mama şi unde crapă!>>" - să vadă dacă e de Foc=Verbul Paraşabda - dar de crăpat, crapă altfel - □ altă parte - deci coacerea va mai dura;
b-Chiorul-Chiorpec (un alt paredru al Orbului Petru, cel ce joacă baba-oarba cu □gerii-copii) - nici el, măcar, nu acceptă uşor să dea curele de bici. Deocamdată, dă MIR (dohotul "de cel bun" - deci, echivalent calitativ cu dohotul Nastasiei-Bătr□a Vremilor), care face pielea ca bumbacul - □ pregăteşte, deci, pe ADAM PROTOGONOS pentru Pielea Arzătoare. □ncă obține pl s şi stupit - care sunt foc, dar nu pur (ce pl□ge cu foc din ochi, scuipă din gură: Sunetul Paraşabdei □că nu este fixat pe LIMBARĂDĂCINA URECHII).
C□d va dob□di Nică biciul? C□d va accepta gardurile (legile spirituale) inițierii prin SMARALD, devenind, □t□, Stăp□ul Apei-Paredra Focului (Apa Styxului-Lethe, a Uitării - care uitare trebuie □vinsă, prin dhikr-ul Amintirilor) - pentru ca, prin acest "regat primordial", să obțină AURAŞ-PĂCURAŞ - Păcurarul-Ciobanul Turmei de Foc - pe Hristos, adică [9] . Abia atunci devine izbăvit de otravă, prin bunica Pipirigului, SF□NTA NASTASIA ("făceam c□e-o drăguță de trebuşoară ca aceea, de nici sf□ta Nastasia, izbăvitoarea de otravă, nu era □ stare a o desface cu tot meşteşugul ei"), el □suşi (Nike-Nică) fiind deținătorul / purtătorul /c□u351 stigătorul OTRĂVII SUPREMEVITRIOLUL: Piatra Filosofală - "cumpărată" nu cu ciubote - ci cu tovărăşia a 10 (zece) "deştepți": ucenicii □tru Foc □ vor ajuta să transforme LUMEA □NTREAGĂ □ Piatră Filosofală (la Folticeni) - nu doar sinele □ Supra-sine (supra-Eu).
***
Prin Pielea şi Ciolanele ("Of! De-ar veni iarna, să te mai dau odată la şcoală, zicea mama, şi să cer dascălului să-mi deie numai pielea şi ciolanele de pe tine") - pe care le-ar, de cu iarnă pentru vară, cere dascălului (Maestrului Adolescenței Umane şi a Focului) - Smaranda □țelege TOBA MISTICĂ [10] - prin care s-ar armoniza Cerul cu Păm□tul. Se reactualiza Paraşabda. Şi Chiorul-Chiorpecul (Chiorul cu Petec)va deveni Maestrul Focului, provenit din Maestrul Mirului. Şi ar orbi. ORBUL (Homerul) este Stăp□ul-Maestrul Paraşabdei. Deci Nică-Nike, pentru a deveni Maestrul Paraşabdei, trebuie să se identifice cu ORBUL VIZIONAR. Se va realiza aceasta? Şi c□d? Se va realiza la poalele PLOPULUI-AXA LUMII ("am ajuns □tr-un t□ziu, noaptea, □ cieriul Socolei şi am tras cuz căruța sub un plop mare" [11]) , □chis şi copt ca DROB DE SAREPiatră Filosofală ("Moş Luca[…], să spui că aduci nişte drobi de sare de la ocnă, şi las dacă nu te-a crede fiecare"), purtată de zmeii-caii solari (ocultați, cum se şi cuvine!: "Luca Moşneagu [care are şi funcție de Charon Psychopompos]vă duce cu căruța cu doi cai ca nişte zmei" - zice Smaranda, Preoteasa care este, fireşte, vizionară, depăşind aparențele fenomenalului:""sm□țoagele lui de cai erau vlăguiți din cale-afară, şi slabi, şi og□jiți ca nite m□u355 ti de cei leşinați, nu zmei, cum zicea mama" - numai Păcală, ori Chirică, ce mai au vizionarism: "un flăcăuan al dracului ne-a luat □ r□ cum se cade [adică, □ zona demiurgiei] - zic□d: <<- Moşule, i□ sama de ține bine telegarii ceia, să nu ieie v□t [prana-Sf□t Duh] – că laşul ista-i mare şi, Doamne fereşte, să nu faci vreo primejdie!… >>" - adică, să nu te comporți neglijent, non-ritualic, precum Belerophontes) ")către locul sacru din Bolta Cerească Cieriul Socolei), loc care, umplut, va reface Clopotul lui Ciubuc(Calumet) Clopotarul. Atunci gerii şi oamenii se vor identifica cu Bătr ii ce 12 (dublați prin "scutieri" 24) din jurul Mesei cu Potirul Graal - Masa Verde=Moldova=Tabela Smaragdina. Bărbile lor sunt "badanalele" cu care se zugrăveşte (cu iluziile fenomenalului) Manvantarul cel Nou (după ce a fost acoperit cu var Manvantarul cel Vechi). Verbul celor 12 (24) Bătr□i ai Zodiacului Celest - Masa Rotundă a Regelui Arthur-Tabela Smaragdina-MOLDOVA este al □MPĂCĂRII Sufletelor ca sonorități, □tr-o perfectă unicitate, consubstanțiere a vibrației spirituale demiurgice, □ jurul

Axei-Plop, din Cieriul Socolei: "preuți şi mireni", fii şi părinți - nu se mai deosebesc □tru slujirea Sacralității Sunetului Moral-Spiritual, nu mai au ce şi unde să ascundă, căci sunt □ Cieriul Socolei, □ ochiul lui Dumnezeu, □ Limba (păsărilor) şi la Rădăcina Urechii: "mărturisindu-şi unul altuia păcatele!" Cei 12(24) sunt, deci, □ Ceriul SUCALEI - căci SUCALĂ □seamnă unealta de depănat pe țevi firul pentru RĂZBOUIUL DE ȚESUT: este SPIRALA COSMICĂ A KARMELOR , din Manvantare. Sau, dacă Socola vine de la SUCĂ [12] - aceasta ar □semna tradiție, obicei: a fi □ Cieriul Socolei=a fi □ Centrul Științei Sacre (Tradiționale).

ZUGRĂVEALA, ca ritual, mai ridică o problemă [13] :"la priveşte-l (n.n.: zice Smaranda) cum stau toți treji şi se uită țintă □ ochii noştri (n.n.: după ce au fost zg iațiconsangvinizați şi stupiți-botezați de m u355 te=Zeiţele Nopții, misterioase divinități ale Focului Nocturn, care le iese prin blană), parcă au de g□d să ne zugrăvească".

Cei treji sunt □ număr de 7 (jumătatea actuală a Manvantarelor Kalpei) - dintre care unul este preparat ocult pentru a deveni urmaş al Preotului Graalului [14] . Toți sunt, deci, TREJI SPIRITUAL - toți se pregătesc pentru a-i fixa alchimic □ ICOANĂ-SACRALITATE (nu doar "zugrăveala" iluziilor fenomenale!") – pe foştii stăp□i duali (Soare-Lună) ai fostei Manvantara - pentru a prelua (fiecare dintre ei crede că el) stăp□irea noii Manvantara (bine□țeles, căut□du-şi SMĂRĂNDIȚA POPII=Paredrul Feminin-Yin-ul, adică Luna blazonului noului Manvantara).

***

Dar, □ definitiv, ce are □ plus Smaranda, față de Ştefan? Sau ce are altfel Ştefan - față de Smaranda? Poate că vom afla, citind cu atenție un pasaj din partea a IVa a Amintirilor:

"-Mai răm□e vorbă despre asta? - zise tata posomor (s.n.). Are să urmeze cum ştim noi (s.n.) – nu cum vrea el, că doar nu-i de capul lui (s.n.). C□d m-ar bate numai at□a grijă, măi femeie, ce mi-ar fi? Dar eu mă lupt cu g dul (s.n.) cum să-i port de cheltuială (s.n.), căci banii nu se culeg de la trunchiu, ca surcelele (s.n.). Şi la işti vro şese(s.n. - ?), afară de d sul (s.n. - nu-i rosteşte numele - ceea ce numai □ cazul divinităților, de un fel sau altul, se procedează aşa), dacă răm□ acasă, nu li mai trebuie nimica(s.n.)? Dar fiind el cel mai mare(s.n.), norocul său; trebuie să căutăm a-l zburătăci (s.n.), căci nu se ştiu zilele omului(s.n.)! Şi poate vreodată să fie şi el sprijin pentru iştialalţi(s.n.)".

Ciudată posomorala. Ciudată subita grijă pentru cei vro şase - ciudat, mai ales, imprecizia (cum să spună un tată că are VRO şase copii? Nu i-a făcut el - sau are viziunea proiectivă - să mai facă alții, indefinit de mulți, □tr-un viitor oarecare). Şi zburătăcirea e ciudată. Multe sunt ciudate. Totul e ciudat, de fapt.

Aparent, e greu să fii Paznica (Preoteasa) Smaraldului-Graal. Dar Graalul trimite, mereu, la căutarea chestă. La alte lumi. C□e lumi? R.Gu□on spune că o Kalpa are 14 Manvantara - şi că, deocamdată, prin Manu actual, ne aflăm al şaptelea Manvantara. Mai răm□ şapte - dacă nu luăm □ considerare pe acesta de față. Cine organizează şi struneşte aşa de mulți Manvantara? Cineva aşa de ocupat, □c□ n-are timp să se vădească. Smaranda se concentrează asupra actualului Manvantara, pe care □ absolutizează solar: "leşi, copile cu părul bălan, şi r□e la soare…" Dar "ego"-ismul ei, de fapt obsesia ei sacră, de păzitoare a actualității sacre - o □piedică să-l respecte pe Stăp□ul Focului din Pădurea Domesticirii (Dumesnicu)-Organizării Tuturor Manvantarelor. N-are vreme Smaranda să-i vadă lui Ştefan dec□ COROANA - nu ştie (şi nu poate şti, fiind obsedată sacral), că el ascunde nu O mitră, ci vreo 7 - dacă nu 6, dacă nu 14…Depinde de unde-l priveşti pe □ngrijoratul-(fără Măsură)-Posomor□ul Strunitor al Manvantarelor: dinspre prima parte, cea scursă, a Manvantarelor (6)? Din perspectiva centrului Manvantarelor (7) - un centru labil, prin preluarea angelică, prin zburătăcirea □ Preot-□nlocuitor al Manvantarului al 7-lea (sau pereche sacră a Smarandei) a lui Nike-Nică? Pentru că Ştefan nu poate să-i fie doar soţ Smarandei - el este responsabil şi de ea - ca şi de anteriorii şi ulteriorii Regi Ascunşi ai Manvantarelor. Din perspectiva viitorilor Manvantara, socotiți □preună cu cel labil actual, sau fără acesta - deci 7, sau 8? Greu de hotăr□ pentru noi, nişte profani fără responsabilități sacrale - d-apoi pentru cel mai responsabil din Responsabilii Cosmici?

Degeaba se fudulește Smaranda, cu funcția ei dublă - Rex et Pontifex - prin Ciubăr Vodă şi Ciubuc Clopotarul. Degeaba se ceartă şi se socoteşte Stăp□a Adevărului şi cea mai muncită ființă, □ lupta pentru impunerea dharmei [15] , □ actualul Manvantara. Nu are dreptate: fiecare cu munca şi funcția lui.

"Are să urmeze cum ştim noi" - este locul geometric, unde se □t□nesc ştiințele sacre ale celor doi şefi spirituali - dar ponderea spirituală a celor două ştiințe este vădit inegală. Doar că Ştefan e prea grăbit şi ocupat, pentru a o pune la punct pe Smaranda - după ce, □ secvența venirii din zona Nopții şi Pădurii, era prea obosit [16] - după Domesticirea Manvantarelor, dinspre care venise Noaptea - spre a stimula creşterea germenilor regali [17] , □ athanorul vetrei [18] , păzită de dubla axă polară (ascendentă - St□pul Hornului - şi descendentă - Copacul-Sfoară cu Motocei=Muguri ai Lumilor sau, poate, ai Manvantarelor) - supra-paza fiind MOTANULR al Soarelui [19] , multiplicat □ pisicile-m□u355 tele (ca Lună multiplicată □ stele - sau luceferi…).

Tot dhikr-ul Amintiri este o lungă istorisire despre Şcoala Inițiatică: inițierea pentru conducerea, alternativă sau simultană, prin Preot, a Manvantarului actual, sau/şi a Manvantarelor totale (14) ale Kalpei. Toți "profesorii" – de la Ioan al Logos-ului ("părintele Ioan"), p□ă la Sf□tul Duh ("popa Duhu") , cel de la Şcoala Domnească din zona celor

Doi Zalmoxis (Neamț) şi, apoi, p□ă la Lum□area Lumii (Luca-Drobul de Sare, cel ce deține şi controlează, □ dubletul Nică-Zaharia lui G□lan (Nike-Barzaq-ul Gătului) - PIATRA FILOSOFALĂ (aduce "nişte drobi de sare de la ocnă"), av□d totul pregătit de acasă, de către aparent "sexualizata" Olimpiada - de fapt, zeița Luminii, paredra Alchimistului Imaginativ LUCA-Lucis) - toți sunt, de fapt, substituții Singurilor Maeştri Continui , □ □văță̆tura lor: SMARANDA (care toarce furcă, chiar făc□d Război cu ea □săşi deci - fără concurența VATALEI-ŞTEFAN - pentru ca să □vețe "cu mine" la ceaslov, la psaltire şi Alexandria - Eroicul Verb Primordial - Paraşabda - dar toate le face, □ materie de □văță̆t, "mai bine dec□ mine") şi ŞTEFAN.
Ştefan Analfabetul [20] ? Care nu e rudă de pe Ciubuc Clopotarul? Poate, dar Sunetul Demiurgic, "Fiat-ul!" divin nu a fost scris, ci rostit. Trebuie să fie operată o selecție dură: să răm□ă şi cei care poartă ciubote, adică infantilii (dependenți-ascunşi □ dosul Pieii Acoperitoare, nu cu Trupul Gol, oferit Soarelui şi Cosmosului □treg) - şi cei care au curajul să tragă ciubotele - să devină Adam Protogonos [21] . Trebuie ca Bourul Sacru să se fixeze, nu să se □toarcă □ Vacă multiplicatoare [22] , destabilizatoare a PARADISULUI-PARISULUI ("unde-o fi acolo…" – ce r□jet divin era pe fața lui Ion Creangă, c□d le citea asta junimiştilor sclifosiți, de la Casa Pogor! – a Pogor□ii-Cobor□ii…).
Totiul este să fii similar spiritual (să-l ai ca model spiritual) pe Stăp□ul Sunetului Pur, nepervertit prin scris: ştiutorul de bongoase-istorii sacre - şi de conăcării-urări (ca locuiri efective!)cereşti (□părăteşti), numit ocult Grigore a'lui Petre Lucăi - adică alt nume al lui ŞTEFAN A' PETREI CIUBOTARUL (căci Gregorius=Deşteptat, trezit din somn, minte ascuţită - şi cine e nevoit la mai multă şi mai mare TREZIE şi ASCUȚIŞ AL MINȚII-SPIRIT, dec□ □ncoronatul-Ştefan - iar LUCA vine, cum am mai spus, cu numele Luminii Cereşti şi cu al Candelabrului de Lum□ări-Manvantare).
De aceea, pentru a avea cel mai ascuțit Spirit - ŞTEFAN - se luptă permanent cu:
a- g dul;
b-cu negustorirea-cheltuirea cu folos (c□u351 stig)-repartizarea urmaşilorfeciori, □ Manvantarul potrivit fiecăruia ("să-i port [pe Ei]de cheltuială");
c-şi cu □suşi Focul Sacru, Mesajul Sacru, pentru a nu-l pierde de sub control: banul să fie nu surcea (căci ar fi doar o parte a Adevărului-Trunchi al Manvantarului) - ci chiar TRUNCHI AL COPACULUI COSMIC (totalitatea-Unicitatea Adevărului, asimilabil Axei Polare a fiecărei lumi). Cei ce răm□ - răm□ aparent: ei nu trebuie să fie precum Fiul Mare şi Cel Mijlociu ai Craiului, □torşi □ Uter şi rămaşi ca germeni eterni, inutili şi inutilizabili - ci acea interogație retorică: "nu li mai trebuie nimica?" - este, de fapt, Răspunsul: ba, □ trebuie, fiecăruia, completarea Ştiinței Sacre - p□ă c□d s-o pornească □ ZBORUL SPIRITUAL după cel mai mare: "norocul său", al celui mai mare, nu e dec□ funcția de deschizător de drumuri şi de făcător de punți şi porți spirituale, pentru următorii ucenici □tru Manvantare. El se va zburătăci - va zbura primul: e o cinste - e un risc, totodată. "Poate vreodată să fie şi el sprijin pentru iştialalți" (parcă auzim vorbele lui Harap-Alb, către cei cinci pe care-i va lua de "tovarăşi" - sper□d, ca ucenic sacral autentic! - ceva nu pentru el, ci pentru ei şi pentru lume - neanticip□d, aparent, cel puțin, c□ "sprijin" esențial i se va □toarce, de la ei spre el: "Hai şi tu cu mine, de-abia te-i mai □călzi(…), Hai şi tu cu noi, de-abia nu te-i mai linciuri at□a □ cele ape, □ scăpa de blăstemul broaştelor şi-i da răgaz morilor să umble" etc.) - poate □ va □locui, poate □va instrui-povățui, poate va fi Maestrul lor spiritual. Sau, toate la un loc: va prelua (Nică) mult mai importanta funcție de ŞTEFAN AL CELOR 14 MANVANTARE . Credem a fi spus destul de clar, prin ce-am □şirat mai sus - că Războiul Adevărat nu e cel ce apare, la o primă ochire: □tre o Smarandă - Rex et Pontifex, care vrea să se impună □ fața lui Rex (Non-Pontifex…), doar Ştefan □ncoronatul . Ci este Războiul pentru micşorarea paşilor de □temeiere, control, ocrotire şi călăuzire a lumilor-Manvantare. Cearta nu este pentru că Ştefan ar fi prea cet manifestare - ci, dimpotrivă, pentru că este prea rapid, aproape de simultaneitatea absolută - □ Manvantare. Şi i se cere, de către Smaranda, să bată cu VATALA bine, să fixeze, cu răbdare, fiecare lume. Şi, după obsesia ei - să facă bine şi să catadicsească să-şi oprească mai cu seamă privirea asupra Manvantarului actual. Şi are dreptate, □truc□va, Smaranda Torsului cu Furca □ Br□ (Moiră/Parcă a Manvantarului): dacă nu iei seama, cu răbdare, la Torsul şi Țesutul P□zei Lumii (Lumilor), ori se □curcă ițele ("intrigile" divino-demiurgice), adică este ratat proiectul divin global - ori nu se bate firul, str□s şi bine, □ țesătura sorților - şi atunci p□za se destramă, sorțile degenerează şi se compromit, □ainte ca Ursita să devină URS (simbol Kshatrya, al Războiului pentru Țeserea Rostului Sacru): astfel se strecoară demonul entropiei □ lume (lumi) şi Manvantara este compromis, luciferizat. Dezechilibrat, scos de sub THULE-BALANȚA Sacră. Nu risca să piezi Kalpa, din pricina neglijenței față de unul dintre cele 14 Manvantare.
Această grijă pentru Manvantara, al cărei Preot era pregătit-şcolit să devină, ca alternativă sau substitut (sau şi una, şi alta) al Preotesei Smaraldului-Graal - □ face pe Nică-Nike s-o fixeze, ca Inimă a Cosmosului, pe mamă. Pe tată nu-l disprețuieşte, □ iubeşte chiar - dar nu-l prea vede. Şi c□d □ aude, □ aude mai cur□d cu urechea mameiManvantarului actual - dec□ cu urechea Kalpei.
De aceea, e subtil interpretabilă interesanta zicală a lui Ştefan: "Logofete br□ză-n cui,/lapte acru-n călămări,/Chiu şi vai prin buzunări" - "din partea tatei (…) puteam să răm□ cum era mai bine: Nic-a lui Ştefan a Petrei, om de trabă şi gospodar □

Humuleşti. Vorba ceea: <<Dec□ codaş la oraş,/Mai bine-n satul tău fruntaş>>”. Nu □ bătaie de joc spunea Ştefan aceasta, ci ca să se □ţeleagă mai din perspectivă (a Kalpei) situarea Humuleştilor: nu era doar Buricul Păm tului aici, ci era Buricul Kalpei (“om de treabă şi gospodar □ Humuleşti” este, de fapt, echivalarea lui Adam Protogonos cu Dumnezeul Tuturor Lumilor Posibile - Gospodarul-Gopodăritorul-Aplicatorul dharmei □ toate lumile posibile.
Oraşul cu coada şi Satul cu Fruntea - sunt Adam Protogonos. Dar Coada lui Adam Protogonos este ŞARPELE (bivalent: Bine-Rău), iar Fruntea este Crucea lui Hristos: cele patru chipuri ale evangheliştilor: OM, VULTUR, TAUR şi LEU. Mai bine e, deci, să fii Hristos pe Crucea Celor Patru Elemente şi Forţe Primordiale - dec□ □ţeleptul Şarpe-Temelie a Lumii, dar şi Lene (Pasivitate) a Lumii=ŞARPELE OUROBOROS. Că vei putea şarpele “st□d pe coadă”, Kundalini-□-Resurecţie - tot la FRUNTE, la Vortex, la Crucea Primordiilor vei ajunge. Invers dec□ ştim noi, profanii - rdăcinile Copacului Lumii sunt □ Cer, nu □ Păm□t - iar deasupra Binelui şi Răului este VIAŢA ETERNĂ de pe Crucea Cvadripetală a Florii Evangheliilor.
Posesorul Ştiinţei Sacre (Logofătul – Stăp□ul Logos-ului) poate coagula lumina □ v□ful, extrema celestă a Axei Polare - CUIUL CARULUI LUMII: “br□za-n cui”. Tot prin Ştiinţa Sacră, cele două “călămări”-principii cosmice (yin-yang, ida şi pingala) pot fi neutralizate □ LAPTELE ACRU (Lumina devenită VITRIOL-Piatra Filosofală). □n felul acesta doar, prin Ştiinţa Sacră, nu mai există Neantul rezumativ al Pieii Duble (“buzunări”) - ci o nuntă sf□tă (hierogamie) □tre R□ (Chiot) şi Pl□s (Vaiet), □tre Soare şi Lună - □tre penia-lipsă şi poros- plinire.
Nică ştie că Tatăl are dreptate - dar puterile lui spirituale se fixează pe Mama-Smaraldului-Graal, al actualului Manvantara: de aceea acceptă inversarea numărului Manvantarelor din Kalpa - din 14 Manvantara, face 41 de bobi - mătănii ale lumilor constelative (adică av□d drept centru doar acest Manvantara); acceptă Rădăcina Iadului-Babele, acceptă Ţesătura Răritâ a Sitei - acceptă Zodierii (cu zodiile acestui cer – şi at□), Cărturăresele (cu cartea acestei lumi - şi at□) - acceptă Zvonuri (inflaţia Sunetului) şi nu Paraşabda: “o mulţime de bazaconii” [23] . Să fie mare (pentru această lume), să fie plin de noroc (dar, vorba lui Eminescu-Aminul: norocul e “□ cercul str□t”, al acestei lumi şi al acestui Manvantara) – să fie broască “cu păr” (□m□ită □ borborosul lui Prakrti) – să fie □nger (Fiul Amurgului) şi nu Soare Veşnic - □ speranţa că va fi CUCU+ZEL, harnicul Cuc, paznic din Cieriul Cucului, al acestui Manvantara. “Slăvit de leneş” Nike-Nică - se dovedeşte, prin adoraţia hiperbolică a Mamei-Acestui-Manvantara - doar leneş. Contemplativ, dar nu Complet Ocult. Scăldat □ amrita-ambrozie - dar nu (sau nu □că) □ VITRIOL. Vor mai trece trepte, prin apă, aer şi foc - p□ă la găsirea Pietrei Filosofale - şi la transfigurarea Porcului □ Mistreţul-Brahmanic, şi a Ursului □ Războinicul Războiului de Ţesut Manvantarele Kalpei.
*
* *

[1] -Cf. Hesiod, Theogonia. – □ Hesiod - Orfeu, Poeme, Minerva, Buc., 1987
[2] -A mogorogi=a mormăi - deci a bruia, sau a imita prost, Paraşabda.
[3] -Nici măcar Achille nu avusese parte de tratamentul alchimic total - dar, se pare, Nică-Nike şi Zaharia sperau să transfigureze un demon al dizarmoniei - □ opusul său - gerul armoniei…
[4] -De menţionat că Pantoful-Ciubota (ncălţămintea) aduce sugestia simbolică a erotismului senzual - or, opera alchimică nu suportă dec□ erosul spiritual, deci ascetismul, tip Pavel-Holteiul(Feciorul-Ascetul).
[5] -Căci aceasta este traducerea, din ebraică, a lui Adam: Omul cel Roşu.
[6] -Chiar Belerophontes al Pegas-ului inspiraţiei…
[7] -La acest Hristos, al Bobului de Gr□, se referă, tacit-contrastual, şi Eminescu, □ Scrisoarea III, c□d consideră oatea turcilor “pleavă” (prin continuare logică, oastea lui Mircea este oastea Bobului de Gr !).
[8] -Ana, □ ebraică, □seamnă fie graţioasă, amabilă, drăguţă - fie “Dumnezeu a avut milă, a fost durător, a fost darnic”, cu □ţelesul de : a revărsat multe daruri, calităţi. Cine citeşte neglijent episodul cu alungarea urătorilor, va socoti ca maliţiozitate, trimiterea la aceste atribute spirituale, a nevestei lui Vasile-Aniţei - dar, din punct de vedere sacral, cea care vrea să le dea □nvăţătura Focului – chiar este “dăruită abundent, cu calităţi spirituale, de Dumnezeu”…
[9] -V.Lovinescu, adică Maestrul, □ Mitul sf u351 siat, p. 177 - Simboluri din ghicitori, cimilituri, frăm tări de limbă, particule elementare, explică, □ mod strălucit, “cimilitura” de la Apa Styxului, spusă de Nică-Nike, leg□d-o clar de operaţiunile de recuperare a Paraşabdei: ”Auraş, păcuraş,/Scoate apă din urechi,/Că ţi-oiu da parale vechi; Şi ţi-oiu spăla cofele/Şi ţi-oiu bate dobele” - astfel (selectăm): “Mai □t□, se poate observa uşor că ţelul cimiliturii poate fi transpus, şi atunci, nu numai urechea corporală se destupă, ci mai ales urechea spirituală, □ fundul căreia se rosteşte singur Logosul, Sunetul Primordial, Paraşabda. (…)Auraş incipient ne reaminteşte că, □ latineşte, aura □seamnă boare de v t, identică cu suflul primordial, cu Prana vivificatoare a tuturor lumilor, vehicol al Verbului. (…) Auraş este Sunetul-Suflu Primordial, care se plimbă la □ceput peste Apele cosmogonice, identic cu Tenebrele, la care s-a mai adăugat litera focului Ş. Aurus este aur (…), dar auris □seamnă şi ureche; şi cele două lespegioare aurifere sau argintifere se pun pe urechi. Este un complementarism □tre ghioc şi pietricele. Ghiocul aude şi şoptеşte timpanului, subtil, pietrele lovesc acest timpan ca să-l scoată din toropeala □ care l-au cufundat păcatele.(…) Creangă afirmă cu tărie: <<aşa ni-era obiceiul să facem la scăldat de pe c□d Adam-Babadam >> - adică Adam tatăl lui Adam, adică Adam Qadmon, Omul Universal, indicat de asemenea ca Păcuraş, PĂCURARUL DE FOC - (păcurar, □ sens de CIOBAN) – primul născut dar nu făcut. Cum este vorba de scăldat, şi desc□tecul scoate la suprafaţa apelor primordiale pe rostitorul lui, ca pe giuvaierul din floarea de lotus şi ea pe faţa Oceanului, Samudra, Om Mani Padme hum, AUM - □ vindecă urechea exterioară şi interioară, şi □ pune □ contact direct şi conştient cu Verbul. Imediat, trebuie să fi fost un desc□tec al Aurarilor, solidar cu breasla, dar, mediat, sa dăruit tuturor, adică unei umanităţi care consimţea să audă, nu acelora care au urechi ca să nu audă. □n faza □aintată a V stei Sumbre □ care ne aflăm, o mai păstrau doar c□u355 tiva copii. (…) <<Că ţi-oiu da parale vechi>>, adică se va integra □ firul unicităţii, simbolizat de vechimea monedelor străbăt□d ciclurile de la un capăt la altul(…); <<că ţi-oiu spăla cofele>>, adică □u355 ti voi desfunda fosele auriculare; <<şi-ţi voi bate dobele>> - adică timpanul, pentru ca pe el să răsune, mediat, vorba omenească, dar <<imediat>> - VERBUL CERESC.”
[10] -Toba – “Zgomotul Tobei este asociat cu producerea sunetului primordial(…), cu ritmul universului(…) cu drumul aparent al soarelui(…), cheamă pogor□ea bunăvoinţei cerului(…) se leagă de tunet şi trăsnet(…) cratofanie uraniană sau chtoniană” – cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol. III, p. 359.
[11] -Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 224.
[12] -De la verbul a sucăli=a insista, a bate la cap pe cineva, cu maximă consecvenţă-insistenţă.
[13] -Cf. Ion Creangă, op. cit., p. 174.
[14] -Ion Creangă, op. cit., p. 220.
[15] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 173:”Ţie, omule, zise mama, aşa ţi-i a zice, că nu şezi cu d□şii □ casă toată ziulica, să-ţi scoată peri albi, m□ca-i-ar păm□tul, să-i măn□ce, Doamne, iartă-mă!”
[16] -Ibidem:” C□d venea tata noaptea de la pădure din Dumesnicu(…) c□ era de ostenit(…)”.

[17] -Ibidem: "(…)ne ridica □ grindă, zic□d: <<'t□a mare>>!"
[18] -Ibidem: "noi scoteam m□u355 tele de prin ocnițe și cotruță" - cotruță se spune la o vatră mică - la locul gol dintre cuptor și perete sau la o ad citură de sub vatră.
[19] -Lui i se adresează, invocator, și Aminul-Eminescu, □ Sărmanul Dionis, respectiv Cugetările sărmanului Dionis: "Sau ca popă, colo-n templul □chinat ființei care/După chip și-asemănare a creat m□u355 tescul neam,/ Aș striga: o, motănime!"
[20] -Cf. V.Lovinescu, Creangă și creanga de aur, CR, Buc., 1989, p. 152:" Profetul Mohamed este numit ennubii lummii, Profetul Analfabet, □ sensul sărăciei cu duhul, al unei simplificări totale. Numai așa a putut deveni pagina albă, virgină, pe care s-a scris Coranul, □ momentul revelației lui, mai □t□ sintetică, apoi distinctivă. Dar □ arabă um □semnează nu numai alfabet, ci și matrice și mamă. E o confirmare de prim ordin a celor ce spuneam mai sus despre omologarea lui regressum in utero cu nuditatea primordială" - iar la p. 148: "Tota-Puri=Omul Total Pur, <<Omul Gol >> - unul din gradele cele mai □alte din ierarhia hindusă."
[21] -Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 159:"Dac-ar fi să iasă toți □văță̦i, după cum socoți tu, n-ar mai ave cine să ne tragă ciubotele. Nai auzit că unul cică s-a dus odată bou la Paris, unde-a fi acolo, și a venit vacă?"
[22] -Precum □ Treimea pe Dos, Capra cu Ţapul, □ zona Irinucăi…
[23] -Cf. Ion Creangă, op. cit., p. 159: "(…)babele care trag pe fundul sitei □ 41 de bobi, toți zodierii și cărturărești pe la care căutase pentru mine și femeile bisericoase din sat □ băgase mamei o mulțime de bazaconii □ cap, care de care mai ciudate; ba că am să petrec printre oameni mari, ba că-s plin de noroc, ca broasca de păr, ba că am un glas de □ger, și multe alte minunății, □c□ mama, □ slăbiciunea ei pentru mine, ajunsese a crede că am să ies un al doilea Cucuzel, podoaba creștinătății, care scotea lacrimi din orice inimă □pietrită, aduna lumea de pe lume □ pustiul codrilor și veselea □treaga făptură cu viersul său

Capitolul VI: Cuptorul Alchimic Şi Bourul Moldovei

□ntr-o lume a Humuleștiului, identificabilă cu un uriaș CUPTOR-ATHANOR, pătruns-străbătut, ca de două sulițe, de două axe concomitente: a-una stearpă-ascendentă către Cer: ST□LPUL HORNULUI; b-alta □mugurită (de germenii potențialelor sorți și lumi) - descendentă: ŞFARA CU MOTOCEI LA CAPĂT, și păzit de Motanul-R□ (solar), stăp□ al m□u355 telor nocturne-constelații, deci păzit de către o entitate sacrală-stare de hierogamie Soare-Lună, mascată de □mpărăția M□u355 telor Divine (de care vorbeşte nostalgic şi Eminescu, □ Cugetările sărmanului Dionis) - totil era armonie și sănătate sacră, originară - stare de rudire umană p□ă la identitate sacrală (de fapt, ștergere a identității umane). Athanorul păzit de Soare-Lună apără germenele lui Adam Protogonos: "Şi Doamne, frumos era pe atunci, căci părinții și frații și surorile □i erau sănătoşi, şi casa ni era □destulată, şi copiii şi copilele megieşilor erau dea pururea □ petrecere cu noi, şi toate mergeau după plac, fără leac de supărare, de parcă toată lumea era a mea."

Nici nu se poate marca mai clar starea paradisiacă, la care anamneza-dhikr a lui Ion Creangă ajunge prin identificarea Conducerii şi Pontificatului Manvantarului său - cu Supra-Eul său solar:

"Şi eram vesel ca vremea cea bună şi sturlubatic şi copilăros ca v□tul □ turburarea sa".

Credem că trebuie să ne rețină interesul această dualitate sacră: SOARE-V□NT (V□t Turburat - duhul activ al Sf□tului Duh, dinamizat peste ape - Shakti-Shekina □ plină manifestare).

Spuneam, mai sus, de o adorație-fixație asupra Mamei, stăp□a acestui Manvantara. Din jarul şi cenuşile-zguri ale Vetrei-Cuptor (aspectele deschis, respectiv ermetic, ale Athanorului) – s-au ridicat protectorii Manvantarului nostru: Soarele-Copil - şi Luna-Mamă. Ida şi Pingala [1] .

Mama este zeița Cavernei Sacre (Uterul Fertil şi Interiorul Casei), este Capra Amaltheia, care se dăruieşte euharistic lumii □tregi a actualului Manvantara, prin reprezentantul lui "oficial" - Micul Zeus: "şi.mi aduc bine aminte, căci brațele ei m-au legănat [n.n.: germenele-arcă a vieții, plutind pe tumultul oceanului originar, aparent demoniac, răscolit de forțele contrarii, care □că nu s-au armonizat spre □temeierea lumiicosmos], c□d □ sugeam ț□u355 ta cea dulce şi mă alintam la s□u-i [n.n.: situarea la topos-ul sacru al Munților care se bat cap □ cap, dar şi al Munților dincare se revarsă ambroziaamrita, laptele şi mierea - □că nu Otrava Supremă, S□gele Blestemat al Alchimiştilor - VITRIOLUL, prin care se fixează Piatra Filosofală □ v□ful-stea al Arhitecturii Lumii] şi s□ge din s□gele ei şi carne din carnea ei am □prumutat, şi a vorbide la ea am □văț̦at. lar □țelepciunea de la Dumnezeu, c□d vine vremea de a pricepe omul ce-i bine şi ce-i rău" [n.n.:de observat : a- c□d vine vorba de A VORBI- VORBIRE, ritmul frazei lui Creangă se □scrie □ regulile prozodico-poetice, suger□d ajungerea, prin Muntele-S - Terestru, la Muntele Celest: Parnasul este locul alăptării Verbului; b-că s□gele şi carnea cristic-euharistice - sunt la un pas de a se transforma, prin intermediul Stăp□irii Logos-ului, ca Vibrație Primordială , □ VITRIOL: căci doar Vitriolul-Otrava □nțelepciunii dă superioritatea asupra Binelui şi Răului - □tr-un cuv□t, se invocă hermetic situarea posibilă la poalele Pomului Paradisiac, ca ŞARPE-DRAGON, Alb şi Negru - Răstignit, apoi, pe Crucea Pomului Paradisiac - pentru m□tuirea □tregii lumi-Manvantara] .

***Mama Cavernei (şi Lună) □ trimite pe substitutul de Soț - Soțul-Copil (Soare), ca sol la Tatăl-Soţ Real - Soarele Celest (dar şi Soarele Negru, din pădurea Dumesnicu-Domesticirii Manvantarelor, invizibil, sau vizibil doar pentru cea care trecea de nori, cu Spiritul ei de Mamă a Manvantarului):"c□d □cepea a se ivi soarele dintre nori după o ploaie □delungată: << Ieşi, copile cu părul bălai, afară şi r□e la soare, doar s-a □drepta vremea>>" - şi Soarele Hermetic (Ocult, obținut ca Luceafăr-Soare Negru, □ prima purificatio a Athanorului, cuptor-vatră-casă) determină, din plan microcosmic, similaritatea de reacție □ plan macrocosmic-celest: <<şi vremea se □drepta după r□ul meu. Ştia, vezi bine, soarele, cu cine are de-a face […]". Da, bine□țeles că era silit la reacția cosmică corectă, căci doar așa, respect□d hierogamia Athanorului – era vrednic Soarele Celest de hierogamia de la capătul de sus al Axei Polare. DE observat cum R□SUL se asimilează semantic (ca nume secret) SOLARITĂȚII.**

Mama Cavernei (Uterului şi Casei!) este situată □ mijlocul profund al Manvantarului-Satului HUMULEŞTI: acolo dresează BALAURII-DRAGONII ("nourii cei

negri"), ca fata cea cuminte a moşului, □ ograda casei Sfintei Duminici: "alunga nourii cei negri de pe deasupra satului nostru şi abătea grindina □ alte părți, □fig□d toporul □ păm□t, afară, dinaintea uşei." De fapt, jertfea dragonii şi le scurgea şi aduna s□gele de foc □ fierul-fulger al toporului: pe scara-fulger, dragonii "dresaţi"-lichefiaţi (adică, scoşi dintre solzii duri ai Cristalului Nelumesc-Grindină) se scurgeau prin uşa deschisă, magic, păm t - devenind bl dele forţe germinative, focurile multiplicat-p□p□toare care susțin, de sub păm□t, spicele-GR□U □NFOCAT (Hristosul □nvierii) şi corolele Florilor Focului (Rozei-Hristos), şi Arborii Vieții şi Morții (pe care se răstigneşte Hristos) - □păcați cu Cerul, reveniți □ Centrul Paradisiac, acolo unde Adam şi Eva n-au atins veşnicia păcatului…Dar poate că este vorba şi de o repartiție corectă a Cristalului-Hristos (Grindina) - □ toate secvențele Manvantarului; altfel nu s-ar explica faptul că Stăp□a Manvantarului alungă grindina "□ alte părți": poate că deja grindina, adică at□a Cristal Cristic c□ trebuia, se răsp□dise □ secțiunea Centrală - iar acum era nevoie de o dreaptă parte făcută tuturor zonelor de evoluție spirituală ale Manvantarului.
"(…)□chega apa numai cu două picioare de vacă, de se □crucea lumea de mirare".
Mai exact, punea □treaga lume sub semnul Crucii Sf□tului Andrei - X - crucea sub care s-a născut Spiritul Creştin al acestui neam şi al acestor păm□turi - despre care Aminul-Eminescu afirmă că va deveni Candela Lumii, din care-şi vor aprinde lum□ările stinse, celelalte neamuri ale Lumii Post-Babel: deci, cu adevărat, acest Centru Spiritual va face, din nou, Lumea, să renască □tru Crucea Eternă - să se "□crucească de Veşnica Minune a □nvierii.
Şi crucea produce chegarea apei, adică solidaritatea fluidului ceresc (Purusha [2]) cu materia pasivă (Prakrti), □tru starea intermediară: APĂ MOARTĂ, care □cheagă şi vindecă rănile. Este o apă bună, paredra apei vii, care □să, oric□d, din vin de la Cana Galileii se poate transforma □ VITRIOLUL, s□gele otrăvit cu calvar-oţet, al Golgotei. Lumea, datorită Mamei Actualului Manvantara - a devenit ea □săşi -crucită, ea t supusă Crucii (căci aşa trebuie să se □t□ple cu cei din Collegia fabrorum, adevărați Charoni, care trec, peste Styxul Etapelor Evoluției Manvantarului - Spiritul Păg□, transfigur□du-l □ Spiritul Creştin): deocamdată supusă euharistiei cu s□ge-apă □chegată - dar aştept□d euharistia cea mare, Apocalipsă numită - c□d se va face □părtăşirea cu S□NGE NE□NCHEGAT, adică VITRIOL - şi cu Piatra Filosofală (cu elixir şi cu Smaraldul-Graal, vizualizat spiritual). Cu două picioare de vacă? Sunt, de fapt, picioarele din faţă ale BOURULUI MOLDOVEI [3] - deci Bourul Sacru (ALB) văzut din faţă , cu picioarele lui Dumnezeu : Cel Drept - Justiția, Cel St□g - Mizericordia. Sau, părăsind termenii Arborelui Sephirotic şi trec□d la terminologia rom□escmoldovenească: DRAGOŞ (Mizericordia Dagonului Sarasului-Dragonul Alb) şi BOGDAN (Dreptatea lui Dumnezeu).
"(…) bătea păm□tul, sau păretele, sau vreun lemn, de care mă păleam la cap (s.n.), la m ă sau la picior (s.n.), zic□d <<Na, na!>>, şi □dată □i trecea durerea…"
Copilul Solar, □ rotirea sa, ca pe Roata lui Ixion, atinge păm□tul, sau Casa Păm□tului (Pereții), sau Focul Păm□tului (Lemnul) - □t□ cu CAPUL, apoi cu M□NA, apoi cu PICIORUL - instaur□du-se, din Soare Ceresc, □ Soare Păm□tesc; din Soare cu Capul □ Jos - □ Soare cu Picioarele □ Jos. DĂRUIREA făcută Manvantarei – de către Stăp□ă - trrebuie să fie lecuitoare a rănii de la □ceputul lumii - RANA-ORIZONT, dintre Păm□t şi Cer: NA repetat, se traduce prin dăruirea ("IA!) repetată, pentru cele 12 Ipostaze Solare: cel al macrocosmosului "vărsat", transfigurat □ Soarele microcosmosului. Şi la acest ritual de □toarcere-transfigurare a macrocosmosului □ microcosmos participă toți aştrii - şi pe toți vindecă, tuturor dăruindu-se euharistic [4] , Mama Actualului Manvantara. Astfel se obține Ierusalimul Păm□tesc - sau astfel nu se mai poate face o deosebire dramatică □tre Cercul Str□t şi Cercul Larg (a se vedea Luceafărul Aminului Rom□esc), □tre Ierusalimul Ceresc şi Ierusalimul Păm□tesc.
"(…)c□d vuia □ sobă tăciunele aprins, care se zice că face a v□t şi vreme rea, sau c□d țiuia tăciunele, despre care se spune că te vorbeşte cineva de rău - mama □ mustra acolo, □ vatra focului, şi-l buchisea cu cleştele, să se mai potolească duşmanul".
Paraşabda Focului (vuietul tăciunelui aprins) trebuie adaptată-domesticită la/□tru lumea noastră: V□tul-Duh Sf□t şi Vremea Rea (Balaurii Forțelor Primordiale) - trebuie domesticiți la nivelul Logos-ului terestru: cuvintele prin care Adam a numit toate obiectele lumii, sub □demnul şi □drumarea divine. Dar şi c□d "țiuie tăciunele", adică Paraşabda Focului se simte □josită şi e gata să se stingă şi să părăsească această lume - Stăp□a Manvantarului AȚ□ȚA (prin buchisire - mantra şi yantra, CITIRE-desc□tec şi gest ritualic, □tr-o hieroglifă-buche a Salvării-Resurecției Lumii) Focul din "tăciune", şi-l ordona cu "cleştele" –Logos, spre a-l face iar CĂRBUNE vuitor DOMESTIC-DEMIURGIC. Acolo, □ vatră, Mama Manvantarului face gestul de pe Golgota: primea să dea din Focul ei-S□ge, pentru a re□via Lumea!
"(…)şi mai mult dec□ at□a: oleacă ce nu-i venea mamei la socoteală căutătura mea, □dată pregătea, cu degetul □bălat, puțină tină din colbul adunat pe opsasul □călțării, ori, mai □ grabă, lua funingenă de la gura sobei, zic□d: Cum nu se dioache călcăiul sau gura sobei, aşa să nu mi se dioache copilaşul! Şi-mi făcea apoi c□e-un benchiu boghet □ frunte, ca să nu-şi prăpădească odorul!…şi altele multe mai făcea…"
Privirea umană a lui Adam Protogonos □seamnă, □ registru sacral-cosmic, echilibrarea Soarelui cu Luna. CĂUTĂTURA □seamnă căutarea celor doi aştri, sub semnul THULEI-BALANȚĂ. Despărțirea-Dezechilibrarea celor doi aştri trebuie pre□t□pinată printr-un ritual fundamental demiurgic: refacerea rezumativă a lui Adam

Protogonos, din "colb" (LUT) de pe "opsasul călţării" (din Focul Căii: Hristos este Calea, Adevărul şi Viaţa) – sau "funingenă de la gura sobei" care este, deja, amestecul LUT (pentru RUPA) +DUH SF□NT AL FOCULUI VIEȚII - Soba fiind Athanorul (re)coacerii eterne a lui Adam Protogonos. DE observat că Athanorul deja este FIINȚĂ, orientată sacral: "gura sobei"…MANTRA Mamei Manvantarului se traduce: "cum nu se dezechilibrează RĂDĂCINA ("călcăiul"-barzaq) lui Adam Protogonos, □pl□tat □ Păm□tul Geea(Demeter), cum nu se dezechilibrează Athanorul Paradis (Gura de Rai…), care-l conține de-a pururi, arhetipal, pe Adam-Proiectul, ca Adam Protogonos - aşa să nu se dezechilibreze Adam al Manvantarului Meu. Urmarea Mantrei este Yantra trezirii ochiului din frunte, Ochiul Divin, care este Inima Thulei, Graalul care echilibrează Soarele cu Luna.
"Să nu-şi prăpădească odorul" - □seamnă să nu vină catastrofa apocaliptică asupra Manvantarului pe care-l stăp□eşte şi călăuzeşte, □ainte de a fi putut rezumaesențializa totul, □ "giuvaier al Cunoaşterii Depline de Dumnezeu" - □ Piatra Filosofală-Graalul Intelectiv.
Credem a fi demonstrat că nu se poate vorbi de un egoism vulgar, c□d discutăm despre fixația Copilului-Nike asupra Mamei Smaraldului Graal…Războiul prin care ea ține curată şi neatinsă ȚESĂTURA MANVANTARULUI ACTUAL este unul de ordin Cristic. C□ i-am putea reproşa lui Hristos că a fost egoist răstignindu-se pe Golgota (peste căpăț□a lui Adam Protogonos CEL CĂZUT, pentru a-l transfigura, prin propriul S□ge al lui Hristos, □ Adam Protogonos Reabilitat=Noul Adam, adică Revelația lui Hristos!) - tot at□ □ putem reproşa şi Mamei Smaraldului Graal "egoismul" ei…
***
Cu c□ "sfada zeilor" - Ştefan şi Smaranda - este mai aprinsă, cu at□ se creează mai vajnic premizele venirii vornicului Cetății de Foc - DAVID. Cu at□ firul SORŢII LUMII (prin soarta urmaşului Preotesei-Smaranda) este bătut, de Vatală, mai bine - Ţesătura Lumii - cu sinuozitățile ei (viaţă-moarte-resurecție). Smaranda crde că aprinde □ Ştefan pe Dionysos, Vinul Euharistic, care s-o ajute la misiunea ei euharistică, atunci c□d □ acuză că "trage sorcoveții la musteață" - şi că "Petre Todericăi, cr□u351 smarul nostru, aşa-i că ți-a m□cat peste nouă sute de lei?" Sorcoveții-bani cu mesaj sacru □tre Manvantare, sau sorocuri, sorţi (sau, pur şi simplu, sorcove-urări fierb tări ale Focului Sorții) - sunt "traşi la musteață" - adică, pe de o parte, aduşi către Centrul Logos-ului - GURA - dar, pe de alta, ascunşi □ PĂDUREA COSMICĂ ORIGINARĂ. Gura ca vulvă. Nu e Dionysos - ci Saturn, care-şi □ghite propriii copii (sub formă de bani-mesaje sacre ale Manvantarelor).
Pentru a □piedica DEOFAGIA - Mama Manvantarului □ acuză de atitudinea lui ZEUS, infidelul față de HERA - Mama Manvantarului. Adică, □ face pe Ştefan să sară peste un Manvantara (de la Centrul Nocturn Saturn - La Centrul Solar-Zeus): "Ruştei [n.n.:rusoaicei=Stăp□a Răsăritului] lui Valică şi Măriucăi lui Onofrei [Maria din Magdala - dar ainte de pocăinţă] găseşti să le dai şi să le răsdai?" Ştiu eu, să nu crezi că doarme Smaranda, dormire-ai somnul cel de veci să dormi!" Adică - dacă nu vrei să ocroteşti acest Manvantara - n-.ai dec□ să dormi de veci - adică să stingi toate cele 14 Manvantare…
Ei, ei - chiar aşa nu se poate! Firul sorții trebuie bătut zdravăn, la nivelul esenţial (Logos-ul Primordial-Paraşabda) - căci, dacă-şi va respecta cu adevărat propriul Manvantara - □ va respecta şi pe ceilalți. Dacă-şi va ȚESE-CONSTRUI, cu responsabilitate, şi fără patimă distructivă şi Auto-Distructivă, propriul Manvantara - se vor construi şi ceilalți, ajut□du-se-susțin□du-se reciproc, □tr-un cadru cu adevărat cristc; se vor jerfi un Manvantara pentru altul. Altfel, autodistrugerea demonică a unuia duce la aneantizarea Kalpei: "Bate-te [n.n.: cu VATALA, evident!] mai bine peste gură - şi zi ca vameşul [s.n. – şi n.n.: Hermes Trismegistos şi Hermes Psychopompos, cel care face trecerea, pe verticală, □tre cer-păm□t-subpăm□t - şi □tru cei 14 Manvantara]: Doamne, milostiv fii mie, păcătoasei [n.n.:sinucigaşei, ritualic], care-mi □bălorez gura pe bărbat [n.n.: Hristosul tuturior Manvantarelor] degeaba" [cu pericolul de a destrăma toată țesătura Kalpei, □ Neantul absurd].
Şi, astfel, din conştiința Stăp□ei - iese Graalul, Cetatea Focului - David-Trimisul-Cel-Bun din Pipirig - Ea-Smaranda □țelege, Ştefan □țelege - şi VATALA va bate firul Paraşabdei corect, □ toate Manvantarele - şi, inclusiv, □ cea actuală, □ care-i alesul Ioanei şi al Smarandei Creangă – Nică-Nike-Nimică… - pe care zeițele-z□ele cuplu, ale Manvantarului, l-au desemnat ca ucenic demn de a fi Preot, Urmaş, Rege (viitor) al Lumii - căci "băietul văd că are ținere de minte [n.n.: ştie cum s-au format Kalpa, respectiv Manvantara], şi numai după c□ a □văţat, c□tă şi citeşte c□ se poate de bine [n.n.: bate firul Praşabdei şi al Hieroglifelor Sorților Oamenilor şi Lumilor - □ Marea Țesătură Cosmică]. Şi le va "sucăli"-ispiti cu r□nă şi corect. Mai trebuie, □să, să treacă prin Şcolile Inițiatice Secrete ale Manvantarului Lui; sub privegherea altor ipostaze ale cuplului ŞTEFAN-SMARANDA. Vom vedea cum şi □ ce fel se va răsuci frigarea SUCALEI-SPIRALĂ COSMICĂ - şi cum se va răsuci V□RTELNIȚA COSMICĂ -. Cubul cu Sferă (Cvadratura Cercului): Cerul-Cub, depăn□d firele vieții pe mosoarele-ţevi (secvențe ființiale) de pe Sfera-Păm□t.
***
** **

[1] -Ida şi Pingala - cei doi curenți spirituali-subtili, feminin-masculin, pozitiv-negativ - care circulă de-a lungul axului median al Ființei Spirituale - Coloana Vertebrală-Kundalini.
[2] -Purusha=Spiritul Cosmic, esența universală increată.
[3] -Cf. V.Lovinescu, Dacia Hiperboreană, Rosmarin, Buc., 1994, p. 58: "C□ despre BOUR (Urus - care este de asemenea Taurul

Primordial; de observat că Urus inversat dă Suru…), el joacă un rol capital □ legendarul rom□. Există □ Moldova legenda BOURULUI ALB; el e, se spune, Tatăl, Strămoşul Moldovenilor. El rătăceşte prin Muntele Sf□t al Ceahlăului (Coelus) şi nu se arată dec□ celor aleşi…Se vorbeşte de unii voevozi care au văzut BOURUL ALB. Avem impresia că □ Moldova a existat o organizaţie iniţiatică cu acest nume. Altădată, BOURUL umplea munţii şi pădurile Moldovei. (…)Pentru a păstra Bourii, Dumnezeu a r□duit aici, de la □ceputul Lumii, neamul Huţanilor, al cărui şef se numeşte Ile (ILION, HELIOS - a se vedea Colindele). (…) Din cauza răutăţii oamenilor, huţanii s-au retras pe Muntele Căliman(al doilea Munte Sacru al Rom□iei). Or, ţăranii dau taurilor numele de Căliman şi există chiar o seminţie a Huţanilor. Inutil să insistăm asupra asemănării legendei Huţanilor cu cea a Rohmanilor". La p. 40, se spune: "Blajinii, Rohmanii, Rahmanii, Rucmanii…(n.n.:Brahmanii).Sunt sfinţi. Locuiesc la capătul Lumii, aproape de Apa S□betei; toţi sunt sihaştri; toţi sunt preoţi; ţara lor se numeşte Măcărele (grec. =Mac□on Nesoi=Insulele Preafericiţilor). Porţile Raiului sunt aproape…la Rohmani se găsesc Apa Vie şi Apa Moartă. La Rohmani Soarele nu apune niciodată. (…) Ptolemeu numeşte una din cetăţile Daciei Rami-dava. (…) Noi credem că toate aceste nume se trag din acei Arimoi homerici, cea mai războinică populaţie pelasgă – şi aceştia au o legătură cu RAM - (n.n.:zeitate supremă la hinduşi) " - a se vedea şi P.L.Tonciulescu, Ramania - Paradisul regăsit, Obiectiv, Craiova, 2000.
[4] -Sf□ta □mpărăşanie se şi numeşte, □ ritualul oriental, greco-bizantin-ortodox, Leacul Nemuririi (Pharmakos Anastasias

ION CREANGĂ

Capitolul VII: Evoluţe Spirituală şi Templul Şcolii Iniţatice – sau c de departe te poate duce o palmă bine plasată…

Prima datorie a oricărei iniţieri prin re-crearea stării de anamneză (dhikr) este recunoaşterea topos-ului sacru.

□n ce priveşte iniţierea □ sine, ca act procesual - legătura Maestru-Ucenic era (poate mai este) una ce presupunea o autoritate absolută a Maestrului, av□d ca reacţie o supunere absolută a Ucenicului - pentru a l se implanta Ucenicului un anumit stadiu de evoluţie spirituală.

Trebuie băgat de seamă că, □ felul acesta, viziunea Ucenicului asupra Maestrului este, □ fapt, o Oglindă, □ care Ucenicul se vede pe sine - ca stadiu de dezvoltare spirituală. Nu-l poate vedea pe Maestru, □ toată splendoarea □altelor trepte de evoluţie spirituală ale acestuia - pentru că nu poate pricepe această viziune, chiar dacă, să admitem că ar dob□di-o, la un moment dat, prin Revelaţie. Revelaţia, ne□soţită, concomitent, şi de miracolul SALTULUI INTERIOR STABIL, p□ă la nivelul "asamblării" eului Ucenicului □ Revelaţia Maestrului Iniţierii - ar fi complet inutilă. De aceea, Harap-Alb nu-l va vedea pe Sp□u, nici □ faza finală a iniţierii - dec□ ca zguri reziduale: pentru că Maestrul Sp□u s-a identificat cu Harap-Alb, identitatea lui Harap-Alb este, acum, aceea concomitentă, de Maestru şi □mpărat: el nu va mai vedea dec□ ceea ce Maestrul NU mai este: zgurile reziduale ale trupului fizic, căz□d de-a lungul Axei Polare - dnsore Cer spre nisipul pustiului-Prakrti.

Să băgăm, □să, de seamă şi altceva: anamneza-dhikr presupune şi o autoiniţiere. Ion Creangă se identifică dublu, şi cu sinele său sacral, dob□dit prin anterioare parcurgeri de trepte iniţiatice – şi cu Maeştrii care au provocat acele trepte iniţiatice.

Să □cepem cu □ceputul, căci deja avem o promisiune neonorată (problema Bejenilor):

- Humuleştii sunt Casa Părinţilor - deci topos-ul naşterii se identifică cu topos-ul Maeştrilor (sau Maestrului). Or, deja am discutat despre părinţii-Maeştri.

"(…)din t□g drept peste apa Neamţului" - se marchează, astfel, dependenţa de NEAMŢ [1] , de numele-Neamul Zeilor. Peste apa Neamţului - nu poate fi vorba dec□ de o apă sacră, □tre NEAMUL ZEILOR (Neamţ) şi HUMA ARSĂ(Roşie), din care este creat Adam Protogonos, □ chip de Nică-Nike (şi de Nică-Nimică, Centru abstract, dinamic [2] , de □-fiinţare funcţională a Lumii:"Punctu-acela de mişcare, mult mai slab ca boaba spumii,/ E stăp□ul fără margini peste marginile lumii" – □ şopteşte ION-ului, AMIN-ul lojei iohanice rom□eşti): apa Styxului, dar, deocamdată, ea se numeşte Apa S betei, □ainte de a se numi APA OZANEI-OSANA-lei. A. Bucurescu, □ aceeaşi Dacie secretă [3] , spune că San-Batis □seamnă, □ geto-dacă: APĂ MULTĂ; SPĂLARE; PURIFICARE. Ca să ajungi să-l □temeiezi pe Adam Protogonos, şi să-l proiectezi ca viitor centru spiritual - chiar □ calitate de zeu, trebuie să te purifici, prin apa lustrală (apa luminată, apa care reface originarul pod, ca flux continuu, din ziua a doua a Facerii – fluxul care uneşte Cerul cu Păm□tul, şi care flux, □ partea de sus, s-a numit şi a funcţionat ca Primordia Aerului, şi □ partea de kos, ca Primordia Apei: orice apă este un aer contemplativ - şi orice aer este o apă cuprinsă de focul ardorii ascensiunii.

Evident, şi Adam Protogonos, dacă vrea să se iniţieze, adică să-şi regăsească NEAMŢUL(=Neamul Zeilor) din care a purces □tru Huma Arsă(Roşie), trebuie să se purifice, să-şi ardă apa ochilor, spre a orbi sacral. NEAMŢUL este, funcţional, un alt nume al Pipirigului, din punctul de vedere al sediului primordial al iniţierii.

Ce rezultă dinspre acţiunea NEAMŢULUI Sacru, asupra Humei-Humuleşti? "Sat mare şi vesel, □părţit □ trei părţi, care se ţin tot de una: Vatra Satului, Delenii şi Bejenii". Omul-Sat (Adam Protogonos ca orientare spaţiul sacru) este părţit şi, totuşi, UNA – ca Sf□ta Treime □săşi (aseică, nedecompozabilă): cele tei părţi sunt Cerul, Păm tul şi Subpăm tul (plutonic) - Olimpul-Patern se conjugă cu Fiul-Fiica(Iisus-Demeter) şi cu Hades-Oglinda Saturniană a Cerului.

□n traducerea lui Ion Creangă: "Vatra satului, Delenii şi Bejenii".

I - Adică - punctul □ care ţinteşte Raza Focului Sacru (Purusha) asupra pasivei Prakrti - se transformă, "nemţeşte", □ proiecţia funcţiei demiurgice-Neamţ(Solar): VATRA (mijlocul, inima Graalul-Smarald) pentru Focul-S□ge Sacru (Graalul ca Recipient umplut cu s□ge, Graalul substituit de Sacr□ Coeur, de Inima □nflăcărat□-Hristos - dar şi Graalul-CARTE - adică, dhikr-ul Amintirilor).

II-DELENII - sunt proiecţia Verbului Divin □ntemeietor; DEALUL OMULUIAUM-ului, Dealul Paraşabdei. Aici se □plineşte retragerea sacră, conclavul zeilor □temeietori, pentru proiectarea (destinală) a lui Adam Protogonos (dar şi a dhikr-ului Amintiri…): aici David-Nastasia şi Ioana-Smaranda hotărăsc "urmaşul"/succesorul la

Tronul Lumii, proiecţia sacră terestru; aici sună Clopotul şi se □alță schelele omului - Calumetul.Ciubuc. Dealul este Templul Paraşabdei, locul Minunii Ființei □nființate.
III-Răm□ BEJENII. Sau, mai exact, sunt necesari, pentru evoluția spirituală a Ființei Create Miraculos de/□ conclavul zeilor - de/□ zona probelor inițiatice - "□cercărilor". Zona MARII OPERE ALCHIMICE (MAGNUM OPUS). BEJENII se depărtează, pentru a căpăta viziune proiectivă, aspra propriei ființe, pentru a conştientiza, deci, etapa(etapele) inițiatică(inițiatice). Fără conştientizarea prin depărtare, nu poate fi concepută evoluția spirituală umană, inițierea, treptelere□toarcerii □/□tru Creator(Creatori) - căci Conclavul Alchimiştilor (David-Nastasia, Ioana-Smaranda) - □ conținea şi pe fratele ION: cine era acesta? Era tocmai modelul subtil, absolut ocult, al viitorului Nică-Adam Protogonos.
Cine pleacă de pe Dealul AUM-ului - se demonizează-luciferizează! De acord, dar fără demoni nu s-ar □tări sfinții (mai exact, n-ar exista sfinții) - şi, esențial, nu ar fi fost posibilă manifestarea Demiurgului. Demonii-luciferizații (asuras-ii) sunt, ca potențe, chiar Paradis: Şarpele este de față la crearea şi punerea legii lui Adam Protogonos - ŞARPELE ESTE SPIRALA EVOLUȚIEI VIITOARE a prototipului uman (Adam), pentru a-şi merita identificarea beatificată(extaziată) cu Supra-Eul spiritual, cu Dumnezeu-Demiurgul. Demonii/daimonii perspectivei asupra Eului spiritual □ evoluție - vor fi, de fapt, toți cei ne-numiți □ Conclavul Zeilolor-Alchimişti, cu care am făcut cunoştință □ Buricul Mitului.
I-Primul Demon al Perspectivei este chiar □temeietorul Şcolii Inițiatice, □ zona Humei Roşii (Arse) , de peste Apa S□betei (Osana-lei): "părintele Ioan de sub deal". Preotul Ioan, preot al Paraşabdei (Logos-ul Sacral Demiurgic) este situat SUB dealul AUM-ului! Cum e posibil? Nu numai că este posibil, dar este necesar: el, preotul inițierii □tru Paraşabda (preot cu care seva identifica Nică, tocmai □ faza ultimă, a iluminării imaginative, cu LUCA-LUMINA celor trei cai (două iepe albe+IAPA OCULTĂ, Luna, paredră a Luceafărului-Soare Negru - "Armăsarul" Cosmic…) – şi cu Drobul de Sare-Piatra Filosofală, pe care ei o susțin, ascunsă sub ȚOLUL(Vălul)-ultimă fază uterină a Athanorului (după Athanorul Fierarului din Folticeni, membrana care separă pe Adam Re□ndumnezeitul de Lumea Sacră-Masa Celor 12(24) □nțelepți - Tabela Smaragdina-MOLDOVA SACRĂ - membrana aceasta se subțiază maxim, pentru o ultimă fulgerare demonică "de control" al perspectivei ultimei trepte: "Vă ard c□eva jordii prin țolul cela, de v-a trece spurcatul" - SPURCATUL din Ultima Jordie - Ultimul Sf□t Nike-Laos (Sf□tul Nicolae, □cercat, prima oară, □ şcoala Inițiatică a "părintelui Ioan"…), ARDE - adică, confirmă DROBUL DE SARE-Piatra Filosofală, ca sinteză dintre suma barzaqurilor (punților inițiatice) – Zaharia lui G□lan, şi Victoria potenţială-Nică (al lui Ştefan ncoronatul Kalpei, Ciubotar-ascunzător al □că ne□cercaților Adami, dar şi Petras-Petre - cel care □ □cearcă cu focul ne□crederii şi trădării-lepădării p□ă şi pe Zeul Suprem – Iisus Hristos).
Ioan de sub deal este paredrul ION-ului-frate al Ioanei (şi "unchi" al lui Nică…) - şi n-ar fi posibilă viziunea inițiatică-Nică, fără cobor ea lui Ion sub Ion (a vederii Maestrului-oglindă a evoluției spirituale a inițiatlui, sub prototipul sacru, de la care şi la care trebuie să ajungă, spre identificare finală-recuperare sacrală perfectă - Nică-Nike-ION-ul, Rex et Pontifex al Crengii de Aur şi al Smaraldului –Graal - "odor"-Piatră Filosofală, rezultat final al MARII OPERE…
Ce este sub Paraşabda-AUM? Chilia şi Pomii din ţinterim+Gardul Cimitirului.
[4] Chilia este PUNGA lui Dănilă Prepeleac: este Imaginea Vidului [5] , de la care va □cepe Minunea Propagării Vibrației (□tru demiurgia cosmică). Este "BUZUNARIUL" (drept, respectiv st□g), de la care Paraşabda nu numai că se poate rădăcina, dar poate da primele două ramuri: CH UL şi VAIUL - r ul şi pl sul, primele măşti ale lui Adam Protogonos: năuntrul-(SU)R ul din Paradis - nafara-Pl sul ca Lume a lui Adam, sau Adam ca Lume - este acelaşi lucru, c□ă vreme Unica Creație este cea a Spiritului - şi, prin Spirit, creația este unitară.
De aici, şi POMII DIN ȚINTERIM - Vibrația Demiurgică din PUNGA-"BUZUNARIUL"-Imaginea Vidului Originar (de fapt, imaginea a ceea ce credem noi despre Pasivitatea Originară, a lui Prakrti). Dar de la imaginea pasivității - la Vibrația Propagată □ CHIP (Adam Protogonos-Lumea) - trebuie să fie un DRUM, o Cale grădire a posibilităților infinite, pe care le posedă pasivitatea, şi, din cauza ținerii lor □ virtualitate, şi răm□e Prakrti - Prakrti…Purusha presupune SĂGETARE, axializare a Cosmosului - "b□nele-zaplazuri", care □grădesc Vidul-Pasivitatea - oblig□d-o la transfigurarea □ Ț□u351 snire-din-Sine, "scoaterea din fire" a lui Prakrti. Axializarea care transformă Haosul □ Cosmos.
Trebuie luată pielea de pe Prakrti, pentru a fi străpunsă-fecundată de Lumina-Axei-Purusha (Săgeata-Purusha - pornită de la Deodatus din V□ători, "cumătru" cu Cel-Mai-Activ: Iisus-Ciubărul, Graalul). Apare, deci, Cojocarul-Lumină-Moşul (mereu MOŞII! - spiritele superioare, transformatoare, Bătr□ii Vremurilor şi ai Etapelor de Inițiere) – FOTEA [6] . Fotea-Bărbatul Cosmic(substitutul Marii Divinități Masculine!) e cel care ia pielea Satului-Adam Protogonos [7] . Fotea este, logic, şi cel care, după ce ia pielea pasivității, trebuie, ritmic, să o fulgere cu Purusha: apare BICIUL-fulger (nu doar justițiar, c□ ordonator, cosmogonic) - care are drept complement PODUL. Fotea şi cu Ioan, Lumina şi Verbul divin (de observat că popa, şi nu altul, numeşte obiectele jupuirii lui Prakrti: "părintele a pus nume calului Calul Balan(…) părintele □ pune nume Sf□tul Nicolai" - instituind sacralitatea obiectelor prin care este săv şit Ritualul -

instituie Pontificatul (“după cum este şi hramul bisericei din Humuleşti”): CALUL BĂLAN este CALUL ALB-CALUL LUMINII, este PODUL pe spinarea căruia trebuie să se fixeze (şi aceasta se poate face numai prin JUPUIREA DE PILE, pentru obținerea Omului Gol Primordial!) Harap-Alb (Adam Protogonos). Dar Ucenicul Nică)e precedat, logic, de Maestru: Podul este revelat, prin Pontificatul Graalului. Cum? Cine? Păi, Smărăndiţa Popii Ioan de sub Dealul AUM-ului nu este, oare, cum se şi cuvine, Păzitoarea Graalului-Smaranda-Mama Manvantarului, care trebuie să arate, Principial, Uceniculuisubstitutului, CUM se efectuează PODUL? Şi orice Maestru devine şi Primul Experimentator-Inaugurator: oare Eva nu este experimentatoarea-inauguratoarea, prin Verb şi Faptă, a PĂCATULUI TRECERII - trecerea de la Lumea Paradisiacă, la Lumea Terestră? Cum ar şti Catehumenul ce-i/care-i PODUL LUMINII (către Lumină), dacă Mama Manvantarului, prin ea □săşi (jupuită cu biciul, de pielea pasivității - redevenind “goală”-cu trup de foc!) nu s-ar constitui □ POD ? De data aceasta, PODUL este simbolul experimentului invers, dinspre Corpul Pasiv – spre Corpul Arzător-Activ. Deci, Calul Balan este ipostaza activată tru pedagogia Luminii - a Smarandei. Care e fiica Paraşabdei-Ioan?! De ce nu? Căci, cine este Ioan-de-sub--Deal, dec□ perspectiva căpătată (□ scopuri inițiatice) asupra Clopotarului Cosmic, Calumetul-Ciubuc? Smaranda este mama şi soția (□ sens sacral-ritualic) lui Nică, provenit din IOAN,care, la r□dul lui, provine din Clopotarul Ciubuc (care nu-i altceva dec□ Clopotarul-Paraşabda-Dealul AUM-ului). “Posomor□ea” părintelui Ioan, la jupuirea cu fulger a pielii-Prakrti - deci, la instituirea Smarandei, ca luminătoare spirituală pentru fiul şi soțul Paraşabdei - nu este dec□ MARCA GRAVITĂȚII RITUALICE: el, Ioan-de-sub-Deal, este conştient că oficiază pentru instituirea sacrală a lui Ioan-de-pe Deal - Modelul paradisiac al lui Nică (Adam Protogonos). Smărăndița a m□cat PAPARA? Mai cur□d, a m□cat PARA: PARA FOCULUI, mijlocul Focului – PURUSHA. Şi-a □globat dinamica actului inițiatic-spiritual, □glob□du-şi PODUL -Cal Alb (Bălanul-Lumină). “Pl□gea ca o mireasă, de sărea cămeşşa de pe d□sa”? Cum, Doamne iartă, să nu fie Mireasă, c□ă vreme este fecundată de BICIUL-PURUSHA, ca act exemplar-□temeietor? Şi ce să fie mai logic dec□ SĂRITUL CĂMEŞII, adică □NDEPĂRTAREA PIELII-PASIVITATE? Altfel, ce s-ar mai alege de mitul anamnezei? Ce rost ar mai avea tot scenariul ILUMINĂRII CHILIEI, cu BICIUL-Fulger Divin Fecundator şi PODUL-Viziunea Tranziției Sacre - dacă ar răm□ea “cămeşa” la locul ei? Cămaşa-Piele este □locuită de Podul-Cal. Smaranda a devenit lapa Albă - “Alba-nainte, alba la roate,/Oiştea goală pe de o parte”. E “□nainte”? Trebuie să fie □ainte-mergătoare (experimentatoare-inauguratoare), căci ea, Smaranda, e podul pe care trece, şi cu care se identifică, sacerdoțial- inițiatic (adică, □ această fază a inițierii) – Nică. E la “Roate”? Trebuie să fie şi acolo, ca să arate-indice-prevestească ROTIREA ETAPELOR, dinamismul spiritual cosmic (ce l-a fost inculcat prin Biciul-Purusha). E şi □ locul “Gol”-Plin (penia-poros=lipsa-□plinirea) de la “oişte” - adică, Axa Lumii? Cum să nu ! Doar ea păzeşte Axa Manvantarului - ea indică şi văzutul, dar şi nevăzutul, etapa anterioară, dar şi pe cea ulterioară, de inițiere. Şi de existență cosmicspirituală. Ea este şi penia-lipsa, dar care, prin indicarea-“denunţarea” lipsei, propune, proiectiv, poros- plinirea.

Smaranda, □ chip de Pod-Car al Lumii - este o structură a simultaneității celor trei iepe ale evoluției spirituale a Lumii-Adam Protogonos.

Dar ce-o fi cu muştele şi cu bondarii ucişi cu ceaslovul - act care produce o nouă □călecare pe POD şi BICIUIRE? De data această – in corpore! Şi de ce e dată palma-“bleandă”, de către un Nică (al lui Ştefan a Petrei) Smărăndiței - cre□d premizele unei noi □călecări-identificări cu PODUL LUMINII, prin activitatea combinată a neştiinței prezumate, a unui alt Nică (al lui Costache), aliat cu un Toader (Theodoros) al Catincăi (Ecaterinei) – aliat care produce o miraculoasă scufundare la rădăcina păpuşoiului, fuga □apoi □ casa părinților, refuzul şcolii, sosirea preotului Ioan, care promite at□ succesiunea sacerdotală a lui Nică, c□ şi căsătoria (hierogamia, evident) cu Smaranda? Citirea actelor ritualice trebuie făcută cu atenție. Ceaslovul este CARTEA LUMIIGRAALUL(Gradale). Adică Expansiunea cu Hieroglifă Sacră, a lui Adam Protogonos.

Muştele şi bondarii sunt părțile inutile, demonizate şi dovedite ca inutile, nonfertile, fără perspectivă evolutiv-spirituală, ale lui Adam Protogonos. Şi totuşi, sunt SUFLETE! Sunt părți ale corpului spiritual! Cum pot fi salvate? Doar printr-un act de euharistie, de POROS contra PENIA: euharistia, □s□gerarea propriului corp, de Adam Protogonos-Carte a Lumii-Graal. Astfel, □ loc de “clămpăneală” [8] (Paraşabda degradată, ininteligibilă, anticosmică şi, deci, antidemiurgică) va fi restabilit CLOPOTUL. Dar numai Alesul, Confirmatul, poate restabili Paraşabda - prij□ autosacrificiu, □chidere □ sine, pentru revărsarea asupra □tregului cosmos, pe care să-l transfigureze, din litere fără sens, □ hieroglife - DIN LITERE ALE INUTILITĂȚII (MUŞTE ŞI BONDARI) □N Hieroglifele “cuvioase”(Muşte), “cuvioşi”(bondari). Alegerea se marchează prin UNGEREMIRUNGERE. De aceea, filele LumiiAdam sunt “unse”, pentru a pregăti euharistia. Nu se ucide - ci se autosacrifică: s gerarea dinăuntrul Cărţii-Graal-Gradale este identificabilă cu Crucificarea de pe Golgota. De aceea, şi este asimilabilă această s gerare - “potopului” atotpurificator. Dar cum poate fi confirmată valoarea soteriologică, asupra Lumii, a actului autosacrificial-euharistic? Tocmai printr-o nouă JUPUIRE, ca □fr□gere a pasivității(parțiale) a lui Adam Protogonos - Cartea Lumii - şi printr-o nouă fulgerare cu biciul - re-săgetare a Lumii-Carte-Trup Sacru al Omului, cu Purusha. “Pătimirea” este pentru clarificarea Paraşabdei - pentru salvarealumii de “clămpănirea” indistinctibilă, nonspirituală, a borborosului-borboroseală, la care s-ar fi

ajuns, fără PRIVEGHEREA DIN ȚINTERIMUL-GRĂDINĂ: Adam Protogonos se poate auzi ca "greşitor" □tr-o zonă de perspectivă: vidul - dar nu departe - ci l□gă Grădină. Acest "l□gă"□semn□d, de fapt, s ul Grădinii cu Pomi - sădiți şi grădiţi (cale inițiatică) de loan al Logos-ului, de sub Dealul-AUM-ului.

"Prin luna lui maiu, aproape de moşi" – "maiu" – indicația copilăriei spirituale, ca stare luminată-activată a lui Adam Protogonos – are loc redublarea lui Nică, din pricina unui hybris: apare "Nic-a lui Costache", ("□deamnă păcatul pe bădița Vasile t□tul, că mai bine nu i-oiu zice, să puie pe unul, Nic-a lui Costache, să mă procitească") - care "era sfădit cu mine din pricina Smărăndiței popii, căreia, cu toată părerea de rău, i-am tras □tro zi o bleandă, pentru că nu-mi dădea pace să prind muşte… Şi Nică □cepe să m-asculte; şi mă ascultă el, şi mă ascultă, şi unde nu s-apucă de □semnat greşele cu ghiotura pe o draniță: una, două, trei, p□ă la 29. <<Măi!!! S-a trecut de şagă, zic eu, □ g□dul meu; □că nu s-a gătit de ascultat, şi c□e au să mai fie!>> Şi unde n-a □ceput a mi se face negru dinaintea ochilor şi a tremura de m□ios…"

De observat că, iar şi iar, totul seleagă de sunet: ascultatul, sfada, palma (care e "bleandă", pentru a sugera, parcă mai clar, bubuitul relativ produs de actul pălmuirii) - şi, poate, b tul continuat, sau □trerupt, al muştelor…Totul ține de Şcoala Sunetului, de Templul Paraşabdei, de Dealul AUM-ului. Să vedem cum. Căci totul se petrece □ lipsa dascălului-substitut al Maestrului-Preot loan - □ lipsa, dar prin porunca, bădiţei (grad ierarhic inițiatic) Vasile "t□tul, că mai bine nu i-oiu zice". Vasile "□ pune pe unul, Nic-a lui Costache, să mă procitească".

Gradul verificării Paraşabdei este, deci, foarte □alt, din moment ce Vasile□mpăratul □bracă straiul sacerdotal al NEVĂZUTULUI PORUNCITOR. Vasile "T□tul" - □seamnă nu neapărat"Vasile-cel-T□pit" - ci Vasile □NTUNECATUL(la minte? - nu, ci □ □trega lui ființă: Vasile-cel-Ocult - căci, □tr-adevăr, mai bine dec□ at□ nu poate fi definită ascunderea Poruncitorului Verificării Vibrației Primordiale: "mai bine nu l-oiu putea zice…"). Şi, prin ideea de Vibrație - se poate citi: Vasile Sf tul, ca şi Vasile V tul (v□tul - □săşi Vibrația Primordială!). Cum poate fi verificat Adam Protogonos? Mai bine dec□ prin conştiința sa, prin sinele său conştientizant al gravității problemei Logos-ului - nu se poate. Astfel apare schizofrenia sacrală: Nică-Nică (al lui Ştefan a Petrei-Piatra de □ncercare - al lui Constantin □mpăratul Constant - adică NESCHIMBATUL [9]). □ncepe să devină clar: Adam Protogonos, pentru confruntarea ad□c-spirituală, cu Sinea Sa Spirituală, se desface □ Receptor şi Emițător de Paraşabda:

a-□ Neschimbatul ("Nic-a lui Costache");

b-□ Cel □ncercat (versatilul, sau Examinatul, "Nică a lui Ştefan a Petrei Ciubotarul").

Schizofrenia, □să, e sacrală - deci este nevoie de o punte solidă şi efectivă □tre cei doi Nică, □ care se scindează, □ cadrul autocontrolului Ființei Sale de Sunet Cosmogonic - Adam Protogonos. Ce punte poate fi mai stabilă, □tre jumătățile viitorului Preot - dec□ Smaraldul-Graalul-Gradale(Cartea), Inima de Ritm Cosmic a lui Iisus? Şi ce-i cu "bleanda"? Bine şi corect este cu "bleanda": căci "bleanda" este "tonul" cosmic, este diapazonul lovit de ceva-ul Obraz Neclintit (obrazul neclintit al Smarandei se cheamă, acum, "Nic-a lui Costache"-Neclintitul-Neschimbatul). Şi poate fi supărat "Nic-a lui Costache" tocmai pe propriul diapazon? Căci "bleanda" a fost dată "□ contul" lui Nică al lui Ştefan - dar, □ fapt, dată de Nică al lui Costache-Verificatorul prin Neclintire. E drept că se poate interpreta şi că "şi-a dat-o", reflexiv, prin "pocnirea" cu Nică al lui Ştefan al Petrei. Smaranda, oricum, a suspendat autosacrificiul, □s□gerarea cu sinele autosacrificial, pe filele unse ale Cărții-Lume, Cărții-Ființe (Adam). A suspendat autosacrificiul, pentru a controla efectele de refacere, redresare a Paraşabdei ("□cercate" de demonii-bejeni!). Nică-Neclintitul ascultă - adică suportă, el □suşi, "bleanda", lovitura diapazonală dată, chipurile, hotarului-legătură Smaranda Graalului - □ realitate, propriului OBRAZ DE DRANIȚĂ. Căci Nică Neclintitul este, □ fapt, □registratorul calității de Recuperator al Paraşabdei, de către Nică □ncercatul-Examinatul. Şi pe obrazul lui Nică Neclintitul apar gradele de reinițiere sacerdotală □tru Paraşabdă, ale lui Nică □ncercatul-Examinatul: 29 (prin adunare, cum fac inițiații pitagoreici - adică 2+9, fac 11=numărul similitudinii □tru divin). □n masonerie, este un grad □semnat. Dar mai e p□ă la □cheierea numărului vertebrelor - p□ă la gradul 33! "Ghiotura" [10] , deci, □că nu e □treagă-plină: "c□e au să mai fie!" (p□ă la 33). Panica este tocmai că e prea bun, că a recuperat Paraşabda at□ de repede şi corect, □c□ merită o avansare sacerdotală prea verticală! [11] Deci, fără acoperire sacrală, □ macroritmul cosmic! Observăm, deja, simptomele promovării sacerdotale: a-tremurul-cutremurul m nilor, ce-au dat (şi dau!) "bleanda" Paraşabdei - rezultă rezonarea M INII Demiurgice la Paraşabda; b- scăpărarea picioarelor, adică mutarea Coroanei Luminii de la cap la picioare, ceea ce □seamnă rotirea ființială cu 180 de grade ("tot scăpăram din picioare" – s.n.) - darea peste cap a lui Făt-Frumos, pentru metamorfoza, din orice □ orice (iată ce efect miraculos a avut autosacrificiul, pe Yama-Yantra hieroglifelor-muşte!); c- crăparea măselei – crăparea Pomului, pentru ca, de sub scoarță, să iasă Craiul Paraşabdei - cu paredra Z□a Paraşabdei [12] ; d-interiorizarea şcolarului "celui de-afară" (aşteptă□d cu neast□păr să vie un lainic de şcolar de-afară") - Nică al lui Costache, pentru expansiunea răsp□ditoare de Paraşabda, a Craiului-Preot-Nică(loan). Şi ce-i mai important - BICIUIREA! Nu se mai face prin jupuire a pielii fizice - ci prin Adevăr-Revelație, directspirituală: "Dar adevăratul (s.n.) Sf□t Nicolai, făcătorul de minuni, se vede că a ştiut de ştirea mea."

CRĂPAREA MĂSELEI se continuă prin SPARGEREA UŞII ŞCOLII. Fuga este

spre Uterul Casă-Originaritate. El-Nică al Paraşabdei este Osiris, Fraţii-"Demoni"-Maeştri ("Nic-a lui Costache", substitut al Smarandei, şi Toader a Catincăi - Doritul de Dumnezeu Coroana-□ncoronatul, substitut al lui "Ştefan a Petrei") au, ca □semn al magistraturii supreme, ORBIREA şi SUNETUL-VITRIOL ("au trecut pe l□gă mine vorbind cu mare ciudă; şi se vede că i-a orbit Dumnezeu"). Orbii-Maeştri □ trimit la extrema de jos, infernală, a Axei Polare - □gropat la rădăcina păpuşoiului (la capătul de jos, viu, al Păpuşii-Golem-Nevii) - regresie uter - pentru a se naşte, după moartea iniţiatică (şi masonii mai păstrează acest ritual!): resurecţia de la "inferos" - "am ţ□u351 snit o dată cu ţărna-n cap"! Extraordinar! Mai clar, cum să fi zis? Dar noi, cei de azi, ne-am zăpăcit cu totul şi □curcăm dezastruos cuvintele! Alarmă, alarmă, alarmă! – pentru Logos-ul Rom□esc.

Resurecţia are loc atunci c□d Paraşabda-Adam-Nică se identifică cu Verbul Divin - Tăcerea Ăură: "nemaiauzind nici o foşnitură de păpuşoi, nici o scurmătură de găină [13] " – pe de o parte, vegetaţia vibratorie, pe de alta vibraşie terestră - dar cu reverberaţii □ cealaltă lume, celestă (transmisă, simpatetic, cerului: Găinuşa de Aur!). Vorba lui Ion Heliade Rădulescu (alt iniţiat!) "Tăcere este totul şi nemişcare plină" – pace □ ceruri, şi bună □voire pe păm□t - Heliade-Iniţiatul şi Iisus-Dumnezeul sunt pe aceeaşi lungime de undă, se □t□nesc pe coordonatele Paraşabdei Perfecte-Tăcerea Sacră, ca Vibraţie Pură la modul absolut!

Ca premiu, consacrare oficială, sacerdotală (Recunoaşterea "Veghei" – prin neacceptarea cantitativului "iniţiatic"): re-venirea la uterul-casă, de unde nu voia să se mai ducă la şcoală, pentru că nu mai avea ce □văţa: murise iniţiatic, de-a binelea ("măcar să ştiu bine că m-or omor□u8221 ▯ şi suferise resurecţia - ei bine, confirmarea calităţii iniţierii sale, prin moartea iniţiatică, o are prin venirea Preotului Ioan - "□ţeles cu tata" (adică □ncoronat ca desemnat Con-Veghetor-Stăp□ al Kalpei) - cel puţin pentru această epifanie: a- transformă biciul-Sf□t Nicolai □ biserică-Sf□t Nicolai ("poate că te faci şi popă aici, la biserica Sf□tului Nicolai"); b-confirmă, astfel, succesiunea lui Nică la Tronul Sacerdotal Cosmic; c-confirmă că "bleanda" □cercată pe Reunificatoarea Smaranda (□ cadrul schizofreniei auto-verificatoare) este at□ de bine reuşită, □c□ e posibilă identificarea hierogamică: "am o singură fată (ca □mpăratul Roşu-Soarele, din Povestea lui Harap-Alb) ş-oiu vede (sacral, adică va orbi…) eu pe cine mi-oiu alege de ginere". Iată c□ de benefică, pentru destinul lui Nică, a fost "bleanda" - sunetul diapazonal, de verificare a propriei purităţi, de Stăp□ al Paraşabdei. Totul s-a reglat, s-a transfigurat □ perfecţiunea sacră a Ritualului-Biserică:"□cep a mă da la scis, şi la făcut cadelniţa □ biserică, şi la ţinut isonul, de parcă eram băiet" - adică, scrie CU S□NGELE LUI DE LUMINĂ, ţine isonul (□ sensul de acompaniament-asentiment) - LUI DUMNEZEU!, cădelniţează-PENDULEAZĂ RECUPERATIV-RITUALIC □tre viaţă şi moarte - "DE PARCĂ ERAM BĂIET" - cu sensul de INIŢIAT DEPLIN, Andros-ul Divino-Uman - trecut prin examenul Paraşabdei Trupului Său.

***

** **

[1] -Cf. A.Bucurescu, Dacia secretă, Arhetip, Buc., 1997, p. 94. A se vedea nota de subsol nr. 69, de la p. 26, a lucrării de faţă.

[2] -Precum "punctul de mişcare", din Scrisoarea I, a Aminului.

[3] -Cf. A. Bucurescu, op. cit., p. 108.

[4] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 153: "(…)ce mai de pomi s-au pus □ţinterim, care era □grădit cu zaplaz de b□ne, streşinit cu şindrilă, şi ce chilie durată s-a făcut la poarta bisericei pentru şcoală".

[5] -Nu spune p□ă şi Heidegger, despre "Nimicul □temeietor"?…

[6] -□n greceşte, fos-fotos=bărbat.

[7] -Cf.Ion Creangă, op. cit., p. 154 "Iar părintele(…)ne aduce un scaun nou şi lung(…), apoi a pus nume calului de Calul Balan şi l-a lăsat la şcoală(…). Iar vine părintele la ţcoală, cu moş Fotea, cojocarul satului, care ne aduce, dar de şcoală nouă, un drăguţ de biciuşor de curele, □pletit frumos, şi părintele □ pune nume Sf□tul Nicolai, după cum este şi hramul bisericei din Humuleşti…Apoi poftşte pe moş Fotea că, dacă i-or mai pica ceva curele bune, să mai facă aşa, din c□d □ c□d, c□e unul, şi ceva mai grosuţ, dacă se poate…(…)Atunci copila părintelui (…) a bufnit □ r□. Păcatul ei, sărmana! – Ia poftim de □calecă pe Balan, jup□easă! – zise părintele, de tot posomor□, să facem pocinogul(…). Smărăndiţa a m□cat papara(…)"

[8] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 155: "□n lipsa părintelui şi a dascălului intram □ ţinterim, ţineam ceaslovul deschis, şi, cum erau filele am unse, trăgeau muştele şi bondarii la ele, şi, c□d clămpăneam ceaslovul, c□e zece-douăzeci de suflete prăpădeam deodată: potop era pe capul muştelor! □ntru una din zile, ce-I vine părintelui, ne caută ceasloavele şi, c□d le vede aşa s□gerate cum erau, □u351 si pune m□ile □ cap de necaz. Şi cum află pricina, □cepe a ne pofti pe fiecare la Balan şi a ne m□g□a cu sf□tul ierarh Nicolai pentru durerile cuvioaselor muşte şi ale cuvioşilor bondari, care din pricina noastră au pătimit".

[9] -Constare (□ latină)=a răm□e neschimbat, a se menţine egal, a stărui □tr-o atitudine sau o lucrare.

[10] -Ghiotură=grămadă, mulţime, cantitate mare.

[11] -Oric□ de corect se face iniţierea, formal - ea nu trebuie să iasă, pentru nimic □ lume, din cadrul Ritmului Cosmic!!! De aici, şi afirmaţia, chipurile mincinoasă, a lui Păcală, că sătenii ar voi să-l □ece pentru că refuză să le fie vornic-primar: da, mai bine mort, dec□ iniţiat formal, iar nu sacral, ca □scriere □ macroritmul cosmic! □n cadrul iniţierii esenţiale, nu se dau "dispense de timp", nu se □găduie "doi ani □tr-un an"!Aceştia sunt "falşii Hristoşi, asupra cărora avertizează Apocalipsa lui Ioan - cei care fac minuni, adică produc dislocări "locale şi parţiale" - stric□d astfel, grav, macroechilibrul cosmic.

[12] -C□ de frumos descrie Aminul-Eminescu acest miracol al "descojirii" fiinţiale, □ Memento mori: "Din copaci ies z□e m□dre, de-mpărat frumoase fete…"

[13] -Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol.II, p. 87: "Găina= animal psihopomp; (…)sacrificarea găinii □ scopul comunicării cu defuncţii".

Capitolul VIII :Zgurile lui Vasile şi declinul Şcolii Iniţiatice. Paznicii nu dorm! :

Are vreo legătură "bleanda" diapazonală, dată obrazului Smărăndiţei (Neclintitul) - cu prinderea la oaste cu arcanul, a bădiţei Vasile?

Cum să n-aibă? Toate au legătură cu toate, □ mitul Paraşabdei, □ cadrul Spiralei Vibratorii Cosmice. PALMA este scăpărare a Focului - prin contactul Purusha-Prakrti.

Vasile-Poruncitorul Verificării purităţii Paraşabdei, prin reuşita (intermediarizată de Neclintitul), a fost avansat, fiind introdus □ FAMILIA PREOTULUI PARAŞABDEI ŞI GRAALULUI: a fost introdus □ PIATRĂ (familia sacră, al cărei Stăp□ al Kalpei este Ştefan-PIATRA). Şi nu oricum: de la nivelul Lumina-Fotea Cojocarul(Bărbatul Cosmic) al Biciului (Fulgerare-Jupuire) - direct la nivelul Focului-FOCA. Vasile devine Stăp□ul

(interior!) al CERCULUI-ARCAN(de fapt, al MISTERULUI DIVIN [1]). Şi astfel, □-cercuit (de cosmosul umano-divin), el ete transfigurat (□ paralel cu Nică Examinatul şi □nvingătorul Examenului), prin moarte inițiatică-□-pietrire (asimilare a Pietri-Drob de Sare-Piatra Filosofală): "Iar mama lui bădița Vasile □u351 si petrecea băietul la Piatră, bocindu-l ca pe mort!" Dar dovada inițierii lui Vasile (prin intermediul lui Nică - sau invers: oricum, dovada Paraşabdei Purificate) este conştientizarea lumii sacre: "Las', mamă, că lumea asta nu-i numai c□ se vede cu ochii" (ci c□ vede Orbul Sacru!) – şi a stării de Războinic al Luminii, Arhanghel al Neamului - rang la care □ dă dreptul rectificarea Paraşabdei mpărăției Verzi a BOURULUI-MOLDOVA: "Oştean a fost şi Sf□tul Gheorghe, şi Sf□tul Dimitrie, şi alți sfinți mucenici - care au pătimit pentru dragostea lui Hristos – măcar deam fi noi ca d□şii!" (Credem a se observa clar că Bădița-□mpăratul nu vobeşte precum un țăran, căci nu dă exemple din satul Humuleşti sau din localități apropiate - ci direct din Panteonul Creştin! - ceea ce confirmă deja contactul inițiatului cu lumea divină). Umilințasmerenia nou-promovatului □ rang sacral nu poate acoperi deplin m□dria de a fi seamănul sacru al Zeilor Nemuritori - ai "□viaților" şi "□vietorilor" Păm□tului Spiritual: Dimitrie-Demeter, Gheorghe-Răscoltorul(cu sulița-ază) al Păm□tului. Vasile s-a reintegrat □ Olimp. Din el, pe Păm□t, se scurg, ca din Sp□u, zgurile reziduale ale corpului fizic: e drept că, prin paredrul său magisterial Vasile - Ioan a devenit yoghin plutitor □ Duh ("umbla cu pletele □ v□t") - dar zgurile lui personale sunt reziduuri demonice, respingătoare, ale Vibrației Pure Primordiale: Iordache "fărn tul"(defecțiunedegenerare-perturbare gravă a Paraşabdei), care "clămpănea" de bătr□ ce era (bătr□ețea nu aduce, automat, şi magisteriat divin, dacă nu există gestul autosacrificial, de retransfigurare, prin s ge: a muştelor □ s ge, al clămpănitului □ Paraşabda, al literelor-buchii □ hieroglife sonore); "ş-apoi mai avea şi darul suptului" (s.n.): □ loc să ofere, autosacrificial, Paraşabda, el o ghite, pentru a o degrada □ labirintul infernal al tractului digestiv-intestinal.

"Aşadar şcoala a rămas pustie pentru o bucată de vreme." Orice realizare a stării poros produce, compensatoriu, starea de penia - lipsă şi păcat. Avansarea, pe Axa Polară, a lui Vasile, p□ă la Capătul Osiei, □chiderea □ Piatra de Foc - lasă pungabuzunarul Prakrti inactiv, şi este nevoie de un nou act săgetător al lui Purusha.

Deocamdată, Adam Protogonos, aflat afara stării de Şcoală-Inițiere - cu rezervele str□se de la "bleandă" şi resurecția pe Axa Păpuşoiului - repetă, palid, tot mai strins, gesturi ritualice - cărora le percepe tot mai slab, tot mai grav-deficitar - Paraşabda:

a-m z (cal t□ăr, Hermes Psychopompos, doar), nechează la Crăciun, rup□d omătul de la o casă la alta. [2] De fapt nechezatul este Paraşabda dominată, marc□d regresis Spiritului, "de la o casă la alta", pe drumul □ jos pe axă, de la un stadiu superior la un stadiu inferior;

b-de Bobotează "strigau chiralesa(n.n.:Doamne miliueşte) de clocotea tot satul" - e fiertură divină, sau e "forfoteală" (căci clocotul este premiza forfotului, dacă nu se alege, din clocotul focului-apă, Piatra Filosofală, Aurul)? Satul-Ființă clocotită nu e arsă - ci e □muiată - nici măcar p□ă la ambrozia-amrita: o □muiere a balamalelor lumii, a articulațiilor Finței Lumii;

c-de aceea, de Bobotează, c□d ar trebui ca Apa să se alțe ca Agheazmă, pe Verticala Axei Polare - se produce răsturnarea "mesei omului, cu bucate cu tot, □ mijlocul casei". De, balamalele - articulații ale Ființei-Casă cedaseră, □ favoarea "tăbăr□ii" promiscue, gregare, non-ritualice, asupra Gr□lui Sacru, asupra Clocotului Sacru. Hrana nu mai □alță ființa, prin asimilare sacră - ci dogoreşte doar obrazul lui Ioan - dar nu-l aprinde-transfigurează: "de i-am dogorit obrazul părintelui de ruşine. Dar el tot cu bunătate:-De unde nu-i, de-acolo nu se varsă, fiilor; □să mai multă băgare de samă nu strică!" Mai este materia-Prakrti (ea este permanent-cantitativ - dar nu şi calitativ). Iar vărsarea ar trebui să fie vomă resurecțională, din p□tecele transfigurator al Lupului Fenrir al Crăciunului şi Bobotezei (şi Toaderilor "păg□i"). Dar vărsarea este, fără focul arderii (negririi oculte, a morții inițiatice), este, zicem noi, risipire - fără băgare de samă=introducere a ordinii, a dharmei cosmice. Şi dharma se diminuează, nefiind susținută de Focul Central Autosacrificial, Axa se dezaxează, treptat. Devine P□tece infernal: gr□l colivei, □ loc să □semne Hristos, □seamnă răsturnare p tece: "numai să fi avut p□tece unde să pui coliva…". Paradisul ordonat □că e, aparent, abundent-calitativ - dar, treptat, abundența e viermuială - oamenii devin vermina unui cadavru: al Paraşabdei.

Ce c□tă (□ spiritul Paraşabdei) Nică al Paloşului (inițiat-ales, prin tonsuri, de Arhanghelul-Baloş-Paloş ? ngerul a strigat - deci este inițiat □tru strigătul apocaliptic al Arhanghelilor, care păzesc Paraşabda, dar păzesc şi Echilibrul Lumii de Jos. Şi auzind Strigătul Arhanghelic - oamenii au căzut □ ek-stasis: au rămas cu gurile căscate la mine" – şi, evident, cu ochii □chişi, văz□d mistic-revelat PardesulParadis, apărat de Strigătul-AUM - al Arhanghelilor care păzesc Arheul Omului (căci acesta este Pardesul-Paradis: Ființa Prototip a lui Adam –Cel Neviciat de/□tru Istorie).

Dar nimeni nu mai străjuie Lumea? Cum de nu - Smaranda, care parte p nea, se □parte pe sine, autosacrificial - sesiz□d clar dereglarea Axei, descinderea spre infernul dinților (străji inițiatice, severe, ale Josului, prin care/după care se va urca iar, legic, la părinți: "tot □ mai aproape dinții (n.n.: straja-Cerber, severă, de Jos) dec□ părinții(n.n.: de Sus). S-au văzut de acestea!" - deci nu e mirată, căci evoluția spirituală e spiralată, dar şi sinusoidală (pe orizontală şi pe verticală).

Mama □vață alături de Nică - ceaslov, psaltire (Paraşabda Sacră),

Alexandria(Paraşabda Eroică, re-activizată).
Iar tatăl Kalpei doarme? Nu, Ştefan spune cimilitura sacră: Logofete, br□ză-n cui"etc. - pentru a trezi Ființa lui Adam Protogonos.
Ei - dar trebuie autosacrificiu conştient, al catehumenului. Urmează moartea inițiatică, la nivelul Verbului (cimilitura, bine cercetată de V.Lovinescu: "Chițigaie, gaie - şi cinstita holeră - "tratamentul" lui Adam Protogonos, la focul Țandurei Imperiale(Vasile Țandură) şi al Necunoscutului (Ocultul Demiurg) "Lucrul rău nu piere cu una cu două". Pe de o parte, se semnalează, deci, o exorcizare. Pe de alta - Răul extrem reface Binele: este logic şi legic acest lucru.
Iar din "Sfada Zeilor" - apare Cetatea Focului, prin reprezentantul ei sinecdocal David, care transgresează inițierea la nivelul Broaştei şi a Arhanghelului cu Paloş – unde, iar, este găsită piatra "numai □ținată", deci disponibilă pentru aruncare, de către nechibzuiții catehumeni-arhitecți: e aruncată "drept □ Bistriță, de clocotea apa". Dar nu clocotea pentru a forfoti, ci pentru că era "s băta lui Lazăr"-Re viatul. Căutarea Pietrei Aruncate □ duce pe Nică-Demeter pe NAIUL –PLUTĂ de pe Repedea-Bistrița - p□ă la Copacul de Foc - din Paradisul □văluit □ Ceața Orbilor: "c□ pe ce să ne toropească bradul aprins". Urmează vizita de-a doua la Nemuritoarea-Nastasia, care □ trece pe cei doi Nică - Demeter şi Victorie Sacerdotală(de fapt, două ipostaze ale aceluiaşi pesonaj-catehumen, Ucenic □tru Inițiere) prin mirul "dohotului de mesteacăn şi prin barzaq-ul ulciorului - scăp□du-l de "r□ele"-reziduurile demonice, care se str□seseră pe trupul Paraşabdei, din cauza peniei - de la avansarea pe Axa Lumii a lui Vasile. Şi astfel, după păpuşoiul-axă vietoare, urmează nvierea a doua - c□d este confirmat Nike – drept Unsul-Iisus al Paraşabdei, urmărit (şi ghițit-vomat purificat) de "c□ii"-Lup Fenrir. □ncă o dată, s-a echilibrat THULA-BALANȚA: prima oară prin Soare-Vasile, a doua oară prin Nastasia-Luna - dar totul, sub privegherea refugiaților sacrali de pe Dealul AUM-ului: David-Nastasia, Smaranda-Ştefan - şi, să nu-l uităm, Preotul Ion Proiectivul , cel de sub Deal - □tru care va deveni numitul Nică (deocamdată, catehumenul).
***
** **
[1] -Arcan are nu doar sensul de laţ-cerc - ci şi sensul de mister, taină, secret, loc ascuns.
[2] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 158: "(…)şi la Crăciun nechezam ca m□zii, iar la Bobotează strigam chiralesa de clocotea satul. Şi, c□d ajungea popa, noi ne aşezam pe două r□duri şi-i deschideam calea, iară el □u351 si trăgea barba şi zicea cu m□drie către gazdă: -Aiştea-s m□zii popii, fiule.
Capitolul IX: Din nou, Piatra Filosofală, Ţapul Satanic şi Capra Uitată
Drumul ca Iniţiere - şi descoperirea Pietrei Filosofale - le-am mai discutat [1] - dar dorim a ne □toarce puțin, pentru a releva, acum, aspectele pronunțat alchimice, a ceea ce s-a petrecut sub Semnul Broaştei. Şi, □ plus, pentru a demonstra dualismul semantic al simbolurilor cosmico-umane.
Deci, o cotim iar pe la episodul Eirene-Irinuca şi Caprele ei cu teribilul Ţap!
La cine putea să-i ducă Stăp□ul Cetății Focului, DAVID, pe Ion-Nică şi pe Dumitru-Demeter - dec□ la Muma Pădurii, ocrotitoarea Focului din Lemn? Mai mult, Irinuca-Eirene (Pacea) este Zeița care are □ posesie următoarele:
a-"o cocioabă veche de b□ne, cu ferestrele c palma(s.n.), acoperită cu sc□duri, □grădită cu răzlogi de brad şi aşezată chiar sub munte, pe malul st□g al Bistriței, l gă pod (s.n.)". Care va să zică, după □fățişare, casa e un athanor (căci aproape □ lipsesc crăpăturile, este ermetic □chis, cu excepția PALMEI-fereastră - palma fiind emblema alchimistului, □ faza de adunare a compozitului, pentru aşezarea-plantarea germenilor metalici □ athanor); dar athanorul este din lemn, deci se va consuma □ainte de a □plini faza Sulfului Roşu-purificatio. Este un athanor-prevestire, athanor provizoriu, □ care se pot □plini doar mareele alchimice, coagula-solve; mai departe, va trebui căutat un athanor zdravăn, perfect □chis şi rezistent;
b-mai avea "bărbatul, fata şi boii din pădure": Irinuca e la Mijlocul Timpului, e THULE-BALANȚA: "nici t□ără, nici tocmai bătr□ă"; "avea bărbat şi o fată balc□ă şi lăl□e, de-ți era frică să □noptezi cu d□sa □ casă. Noroc numai că de luni (s.n.) dimineața şi p□ă s bătă seara (s.n.) n-o mai vedeai: se ducea cu tatăl său □ munte, la făcut ferestrea, şi lucra toată săptăm□a ca un bărbat pentru nimica toată: doi oameni cu doi boi, la vreme de iarnă, abia □u351 si puteau scoate mămăliga(s.n.). Ba la mulți se □t□pla de veneau noaptea c□e c-un picior fr□t(s.n.) sau cu boii st□ciți, şi aceasta le era c□u351 stig pe deasupra".
Interesantă familie. Cum ziceam şi □ capitolul III, Eirene-Irina "domneşte" □ zona Zmeilor (posibil ca "zmeii" să fie Dragonii Alchimici, Mercurul Feminin-Acvatic [2] şi Sulful-Masculin-Piric, care se "(z)bat" pentru realizarea lui MAGNUM OPUS-Piatra Filosofală!)! De observat că Fata şi Bărbatul lucrează "toată săptăm□a" - adică sunt Creatorii Ciclurilor Cosmice.
Instabilitatea sexului face din zmeoaica-fată o □truchipare a LUNII - căci numai Luna trebuie "să iasă din casă" noaptea, pentru a adormi cosmosul, pentru a aduce visele, aştrii, stelele etc. Şi semn este că tocmai de luni n-o mai vezi (□ casă) - luni fiind, evident, ziua Lunii. Dar şi Luna se □toarce, vine pe Apa S□betei, □tr-un flux ritmic, modificat săptăm□al, pe parcursul ciclului lunar. Bun. Dar celălalt zmeu-dragon(fixat sexual doar aparent, căci Irinuca e adevăratul bărbat-stăp□ al casei - iar bărbatul e doar o anexă fluctuantă, versatilă - de observat că p□ă şi la nivelul Fatei e marcată-menționată, □ mod apăsat sexual: ea "lucra(…)ca un bărbat" - □ schimb, bărbatul-soț e marcat doar formal-sexual!) - cine o fi? Răspunsul □ vom putea da doar corobor□d datele transmise de Ion Creangă: există un pătrat al Păm tului, care e format din doi oameni cu doi boi

(=doi oameni cărora le corespund doi boi) - iar boii sunt pădure nu pe c□p!). Mai mult, cvadruplul solidar, OMUL CU PATRU FEȚE, două c□e două simetrice, vine s□băta "c□e cu un picior fr□t sau cu boii st□ciți" – "şi aceasta le era c□u351 stig pe deasupra". De ce se mai duceau □ pădure, atunci - că doar nu erau miriapozi? Păi, pentru că □u351 si scoteau mămăliga!
Cei doi boi nocturni, din pădure, pot fi, la rigoare, zimbri-bouri - dar, mai cur□d, sunt INOROGI [3] (sau Cervus fugitivus - Mecurul versatil, care face curse, ronduri, sub semnul Lunii-Pădureancă a Cosmosului).
Piciorul fr t [4] □ are şi cioc□lanul din Povestea porcului - pentru că ştie unde-l M□ăstirea de Tăm□e - adică a trecut □ Caverna Cosmică a Inimii-Athanor-Hristos. Inorogii sunt/au devenit, prin regresie - boi st ciţi (mai exact, st piţi - căci sunt simboluri ale virginității absolute, a Fecioarei Eterne-Luna-Artemis). Dar şi st piţi - căci ei sprijină : I-at□ Cerul-Cub (Pătratul evadat spațial), II-c□ şi Soarele-Mămăligă.
Căci e şi firesc ca Luna să cheme Soarele (aşa cum Mercurul cheamă Sulful-Cinabrul) - mai exact, să-l stimuleze □ apariția sa. Acesta este C□ŞTIGUL "pe deasupra": Soarele (de deasupra), dar şi previziunea/promisiunea vizionară a Soarelui Ocult(at), a lui OPUS MAGNA.
Iat-o pe Eirene fiind nu doar Zeița Pădurii, ci şi Zeița Diana (complementar) - av□d de-o parte şi de alta Inorogii Virginității Lunii Mercuriale. Şi paredră a Soarelui Stimulat-Sulful-Cinabru. Ce mai are, deci ce mai este - THULA-EIRENE?
c-Mai are UN ȚAP şi DOUĂ CAPRE - "slabe şi r□oase, ce dormeau pururea □ tindă". Trei animale ale latenței (r a caprelor, ca şi răpciuga calului lui Harap-Alb - este masca-ocultarea solarității - dar poate sugera şi inversarea simbolisticii, spre zona demonică) - nu doar prin cufundare □ somn, ci şi prin ne-actualizarea, prin intrarea □ semi-athanor. Sunt aspecte ocultate, aparent degenerate - deocamdată, chiar inversate - ale unei Triade Sacre - despre care deja am vorbit: inorog-Eirene-inorog. O triadă aseică, nedecompozabilă. Elementul din mijloc, corespunz□d, poziţional, Eirenei, este ȚAPUL ISPĂŞITOR - Hristos, cel aducător de pace □ lume prin autosacrificiu ("Rupere □ bucăți") - dar actul autosacrificial este □deplinit □ solidaritate perfectă cu "colateralii": ce face Hristos este prin t□harii-contrarii: cel din dreapta (al Credinței-Afirmare) – şi cel din st□ga(al Contestării-Negare). Alb şi Negru - şi la mijloc - Izbăvirea prin Soarele Ocult-Hristos. □n definitiv, "ruptura-euharistia cristică se face prin "tragerea" lui Iisus din cele două părți contrarii, dar, □ acelaşi timp, Iisus □pacă-uneşte contrariile, □ Mijlocul Cosmic (Miezul Lumii - punctul de intersecție al Crucii [5]).
Iar dacă am imagina un Atelaj Cosmic cu cele trei animale, deocamdată □că neactivate spiritual-sacrificial - ar corespunde la ceea ce am numit, prin Moş Nichifor Coţcariul: "Alba-nainte, alba la roate,/Oiştea goală pe de o parte" – Caprele-lepe Solare (prin activarea cristică) şi, □ mijloc, ocultarea Marii Lipse Cosmice (Oiştea-Axă – "goală pe de o parte") - care cere, □ registru cosmic compensatoriu, Marea □mplinire Cosmică: prin Ţapul Ispăşitor, Soare Ocult, Hristos.
De fapt, Eirene. Căci, pentru ca evoluția spirituală a lui Nică-Demeter să continue, Eirene cea Ocultă (şi ocultată: "ne pune dracul" - nu se codeşte Catehumenul Nică să-i spună Irinucăi pe celălalt nume) şi Preoteasă Supremă (ca Fata Vatamanului Satului) urneşte, prin cuplul Nike-Demeter, PIATRA DIN V□RF ("numai □ținată" - deci pregătită de aruncare) - s-o pornească la vale, "sălt□d tot mai sus de un stat de om". Cobor□ea URIAŞULUI-Dragonului ("mai sus de un stat de om") Ämpietrit activează TRIADA LATENTĂ - spre funcția euharistică-autosacrificială: capra(Eirene) "ruptă □ bucăți", distruge-dăr□ă athanorul provizoriu, □ care doar Mercurul lui solve se poate evidenția - pregătind premizele unui viitor athanor, definitiv, al Sulfului Roşu - purificatio - cel din casa lui Pavel, paredrul lui Petru, tatăl lui Nike-Demeter.
Piatra-Om face apa mercurială să clocotească (să nu uităm că este combinată cu leşia-Vitriol, pe care, deocamdată, doar o experimenta Nike-Demeter) - deci să cheme Focul, pentru a o ridica la rangul cuvenit, de Elixir al Nemuririi-Piatră Filosofală recuperată, □ălțată la cheia bolții cosmice - transsubstanțiată □ P□nea Vieții Veşnice.
Ce putea face mai mult Eirene-Hristos, pentru Păm□tul-Humuleşti, cu reprezentarea antropomorfă Nike-Demeter? A devenit Capra Uitată-Autosacrificată - deci, prin ea, Ţapul Satanic a devenit Mielul Cristic - iar Capra Cealaltă (cea "VIE") a devenit fie Capra Amaltheia [6] , cea care l-a alăptat pe Zeus - fie (□ registru preponderant creştin) Marea Oaie Cosmică – Maica Domnului.
Dar, □ calitatea ei de alter ego cristic, va mai face un lucru deosebit de important: □ va sui pe cei doi (adică, ambele ipostaze ale Catehumenului Ioan) □ Bradul de Foc-Axa Lumii, pentru a dob□di perspectivă, prin trecerea din starea Joseni, □ starea Deleni, asupra propriei lor Opere de (Auto)Transfigurare Spirituală - MAGNUM OPUS - să vadă, deci, Focul Central al Athanorului Definitiv.
***
** **

[1] -La p. 33 a lucrării de față: Capitolul III: Drumul ca Iniţiere. Descoperirea Pietrei Filosofale
[2] -Mercurul – "este un simbol alchimic universal - marchează regresiunea la starea nediferențiată; După cum femeia este supusă bărbatului, argintul lichid (sau chonein-yin) al chinezilor corespunde dragonului, licorilor trupeşti, s ge şi semen, elementului Apă. Alchimia occidentală □ opune Sulfului, iar alchimia chineză Cinabrului. Alternanța Mercur-Cinabru(Sulf) (…) este cea a yinului şi a yang-ului, a morții şi a regenerării. După anumite tradiții occidentale, Mercurul este săm□ța feminină şi Sulful cea masculină: □preunarea lor subterană produce metalele"- cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol. II, p. 292).
Sulful – "este principiul activ al alchimiei, acela care acționează asupra Mercurului inert şi-l fecundează sau □ omoară. Sulful corespunde focului, aşa cum Mercurul corespunde apei. Este deci un principiu generator masculin, a cărui acțiune asupra Mercurului produce sub păm□t metalele. Este o manifestarea a Voinței Cereşti şi a activității Spiritului(…) Acțiunea Sulfului asupra Mercurului □ omoară şi, transmut□du-l, produce Cinabrul, care este un elixir de nemurire" – cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit.,

vol.III, p. 281.
Mai citãm, pentru lãmurire, dar şi pentru a vedea c□ă poezie interioară (deci, comună □tregii umanităţi spirituale, ca potenţial, indiferent de "locul social" al alchimistului!) are alchimia - din alchimistul Titus Burckhardt, Alchimia - semnificaţia ei şi imaginea despre lume, Humanitas, Buc., 1998, p. 131 - care, la r□dul său, citează din celebrul Nicolas Flamel - Sur les Figures Hieroglyphiques: "Sunt cei doi şerpi prinşi □ jurul Caduceului, Toiagul lui Mercur-Hermes, şi prin ei □u351 si exercită marea putere şi se transformă după cum vrea. Cel care □ va omor□ pe unul, spune Haly(Ali), □ va omor□ şi pe celălalt, căci unul nu poate muri dec□ odată cu fratele său (moartea lor semnific□d trecerea de la un nivel existenţial la altul)…Aceştia doi, fiind aşadar puşi laolaltă □ Recipientul Morm□tului (care este recipientul interior, orice operaţiune trebuind să se facă □ recipientul alchimic bine □chis, din cauza naturii volatile a Mercurului care, avid ca şi Mercurul obişnuit, aderă la orice obiect al dorinţei, şi din cauza expansivităţii şi inflamabilităţii Sulfului), se muşcă unul pe altul cu cruzime, iar, cu puternica lor otravă şi □ m□ia lor dezlănţuită, nu-şi mai dau drumul, din momentul □ care se apucă unul pe altul - dacă frigul nu □ □piedică - şi p□ă c□d am□doi, cu balele lor de venin, şi răniţi de moarte, nu şi-au □s□gerat toate părţile corpului (influenţele şi forţele lor reciproce manifest□du-se, □ domeniul naturii ne□bl□zite, ca un venin, adică distructiv, şi, p□ă c□d □ cele din urmă, nu se ucid reciproc, sufoc□du-se cu propriul lor venin, care □ preschimbă, după moarte, □ apă vie şi permanentă (prin unirea lor □tr-o realitate superioară), □ainte □să pierz□du-şi □ stricăciune şi putrefacţie primele lor forme naturale, pentru a recăpăta după aceea una nouă, unică, mai nobilă şi mai bună…"
[3] -Cf. Titus Burckhardt, op. cit., p. 144: "Licornul(Inorogul), alb ca zăpada, animal lunar, reprezintă Mercurul □ stare pură. Leul este Sulful – care părea la □ceput, ca formă esenţială a corpurilor, rigid ca o statuie. Omagiul lui Mercur □ trezeşte şi □cepe să ragă".
[4] -Piciorul fr t-rupt, "şchiopenia" - este semnul cunoscătorului de taine - sau al Tainei.
[5] -R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Humanitas, 1997.
[6] - Aigos(grec.)=capră - de aici, numele Mării Egee..

ION CREANGĂ

Capitolul X : Logica Mitului. Fiul Pisicii şi al C nelui. Şobolanul şi Apollon Smintheus. Operaţiunea Chiorului cu Petec Negru. Penia-Poros - şi povestea ratării unei "cãsãtorii": Cucul cu Pupăza

Am discutat partea a II-a a Amintirilor din copilărie, preponderent, din punctul de vedere al problemei puterilor sacrale ale Părinţilor-Zei - Smaranda şi Ştefan - şi urmărind tribulaţiile Luminii (căutării focului apă) , □ cazul Nică.
Ar fi de discutat o "Şcoală" şi aici: a pupezei-cuc şi a cireşului-c epă. La mijloc de codru des - cum □ plăcea Amin-ului să spună - ies păsările, se aleg □gerii, se pregătesc zborurile spirituale. Apoi, abia, urmează □t□nirea cu sfinţii voievozi ai cerurilor, cu Duhul-Popă şi cu Athanorul celor 10 germeni (la "Folticeni") - sub oblăduirea Triadei PAVEL-BODR□NGĂ-FIERARUL.
Mama are chinul naşterii mistice a Celui Uns-Iisusul, ca Tobă Mistică a Paraşabdei. Iar Moşii-Spiritele Primordiale(Moş Vasile, Moş Chirpec, Moşul cu Viţica-Bour etc.) verifică tot Paraşabda - prin Ion cel Golit(prin schizofrenie sacrală)/Ion cel □mplinit. Piua GOLITĂ de sumani (=ţesătura vieţii) cere: s ul UMPLUT cu Cireşele Focului, sub semnul Cieriului Cucului. Intervine Talpa Iadului, cea care bate Toba Mistică, pentru a exorciza Iadul: Maria-Marioara vrea să bată Toba Mistică-Nică - dar, prin c epă [1] , Cel Plin(cu s ul solarizat de cireşe!) aleargă mai repede dec□ Cea Golită/Golitoare (Mărioara-mama lui Ion Golitorul Chiuei cu Ţesătură [2]).
Cuc fiind, Cel Plin fiind - Nică va căuta nunta sacră cu Pupăza Scorburii-Cavernei (paredra Mamei Regale): datorită Moşului cu Bourul (Moldovei), nunta cu golul "spurcat"(de fapt, mistic!) nu are loc, ci, invers, golul "spurcat" devine Cocoşul-Ornicul Adevărului. Trecerea prin zona infernală(de fapt, la fel ca □ cazul Pupezei: zona mistică, de □cercare): ţigani-balauri-dragoni - nu-i ghiţit-vomat("au şi tăbăr□ bălaurii pe mine, şi c□ pe ce să mă □ghită") , pentru că nu-i implicat □ nunta cu pupăza…Adică, □că nu merită purificarea, deci nici nuntirea, dacă nu a recunoscut-o pe Regina Psihopompă! Şi aşa mai departe, se urmează logica lucrării spirituale…
***

Se spune, de obicei, că Partea a II-a a Amintirilor nu are o ordine logică, n-are o r□duială a secvenţelor narative. Se uită, bine□ţeles, cu voie sau fără voie, de LOGICA MITULUI.
Nu numai că există logică – dar ea este perfectă, □ partea a II-a a Amintirilor.
După ce finalul părţii I ne vorbea despre recunoaşterea, de către "fetele mai drăcoase" – a UNSULUI, Alesului (şi prin tonsura călugărească) - deci, bun să se st□nească, pentru el (NU □potrivă!), "C□NII" (Lupul Fenrir multiplicat, "sinecdocat") - partea a II-a ni-l arată pe cel "alungat" de/prin "c□i" (pentru a-l □ghiţi, la modul morţii iniţiatice, pentru a-l scuipa "de o mie de ori mai frumos şi mai sănătos", ca pajura din povestea culeasă de Petre Ispirescu, despre Pr lea cel voinic şi merele de aur - adică Stăp□ al Noii Lumi-Manvantara) - ca fiind Fiul Pisicii - sau Fratele Pisicii (după cum Ion este Ion de pe Dealul AUM-ului, Ion Proiectivul, sau este Nică, fiul Smarandei şi al Ioanei).
După cum se ştie, PISICA este Zeiţă a Nopţii, dar şi a Focului. Blana ei scoate sc□tei, trupul ei este vulnerabil la infiltrarea demonilor.
Nică, cel care stă sub semnul Athanorului □nfocat, se luptă, □ sensul mitic, al asimilării complementarităţii - cu M□ŢELE (care-l zg ie şi-l scuipă - adică □ jupoaie ghit şi-l "stupesc" □apoi, ca şi pajura). □n definitiv, C□INELE şi PISICA se spune că sunt SOŢ şi SOŢIE, ca şi Soarele şi Luna: dacă-l alungau, C□INII, spre a-l □ghiţi şi scuipa (transfigurare iniţiatică - şi, □ acelaşi timp, să-l asimileze C□nelui Solar) - de ce n-ar fi necesară şi o iniţiere simetrică, sub semnul lunar al M□ŢEI-PISICII?
Smaranda-Pisica din Caverna Casei, □ iniţiază □ misterele duble ale Focului - Focul Solar, Ascendent - şi Focul Lunar, Descendent: CĂRBUNELE, respectiv TĂCIUNELE - şi □ dozajul exact al Focului, necesar pentru menţinerea stării de THULEBALANŢĂ, □ acest Manvantara.
I -Tatăl-C□ne "□ alungă" [3] □ Pielea-Sat, pentru a vedea c□ a □văţat despre Taina Focului - căci altfel, dacă nu ştie Taina Focului, cum ar putea stăp□i BICIUL, adică Trăsnetul Justiţiar? Ar da foc universului, ar incendia, □ainte de vreme şi fără rost sacru - Manvantarul!
Şi iată-l pe Nică, □preună cu alţi 5 tovarăşi (□truchipări ale lui Vishnu, ca şi

Harap-Alb cu tovarăşii săi), □ Noaptea de Anul Nou (după călărirea Focului Saturnian-Porcul Saturnian "□vălit □ paie" - suger□du-se transfigurarea lui Saturn □ Cel al Ieslei-Hristos, de Crăciun, şi lu□d coada porcului s-o frigă - pentru completarea anatomică şi ritualică a Imaginii Calului Solar - şi "beşica" cu grăunţe - de fapt, Beşica-Grăunţă - căci "beşica" trimite nu la băşica udului, c□ la băşica, umplută cu Aer-Prana, ci la băşica Peştelui-Hristos, plutire peste Apele Lumii - iar grăunţa este □suşi □semul heraldic al lui Demeter-Hristos), pornit □ expediţia căutării şi stăp□irii Focului, cu unelte de scormonire, aţ□u355 tare-provocare, actualizare □tru emergenţă-epifanie, a Focului. Dar: a-scurtătura-lemn al Focului, trimisă □spre Nică, □ chip de □cercare a capacităţilor sale de asimilare a Focului – de către Şobolanul-Oşlobanul - care nu este altul dec□ APOLLON SMINTHEUS [4] (sminthis=şobolan, dar la noi a dat SMINTIT - adică Deviat de la Calea Stabilită, Calea Dreaptă; or, calea dreaptă-Dao, la rom□i, ar fi creştinismul - or, Oşlobanu este preot, dar al lui Demeter-Dumitru, iar nu al "jidanului trenţuros", din Noul Testament, numit Lazăr cel □nviat - a se vedea dialogul □tre Oşlobanu şi Popa Duhu şi Trimisul lui Dumnezeu [5] ; fdar poate fi şi Zeul-Şarpe [6] . Apollon al Luminii e Smintit-Smintheos doar □ raport cu creştinismul, □ nici un caz □ raport cu Zeul Focului Solar, al "păg□ismului". Şobolanul aduce ciuma, dar tot el vindecă de ea. Şi CIUMA este Foc - foc iniţiatic, av□d la noi, la rom□i, un dublet mult mai des rostit şi, deci, mai cunoscut: "cinstita holeră". Se vede treaba că moş Ţandură+Nenumitul, care l-au "vindecat"-iniţiat □tru Focul Holerei ("Ciumă") pe Nike-Nică - sunt, de fapt, dubletul ŢANDURĂ(Scurtătură de Lemn)-APOLLON SMINTHEOS - adică unul şi acelaşi zeu, □t□nit deja de Nică, □ noaptea de Anul Nou: Oşlobanu-Apollon Smintheus (Zeul Sintezei forţelor divine, vechi şi noi);

b-COCIORVA-TABLA CU JAR, PENTRU □NCERCAREA-EMERGENŢA Calului Solar - şi a Horei Solare-COLAC - m□uită de nevasta lui Vasile-Aniţei: Vai, aprinde-v-ar focul să vă aprindă! zise ea, burzuluită grozav" (am zice noi, "barzaq-uită" grozav - căci dacă nu treci proba cu tavaua cu jar, şi nu te aprinzi ca Telegar Solar - nu treci podul spre □mpăratul Roşu-Soarele - răm□ "PE cuptior" (precum fiii, mare şi mijlociu, ai Craiului din Povestea lui Harap-Alb) - şi nu N athanor - adică, răm□ copil regresat □ uter pentru totdeauna, germene nefertil - iar nu RĂZBOINIC AL FOCULUI. "Dar cum se cheamă asta? □n obrazul cui v-a □văţat…" Chiar, cum se cheamă? Căci neiniţiatul, ştim din triburile actuale de pe Păm□t, n-are nume: numele ţi-l capeţi, □tr-un fel sau altul, doar ca reflectare a forţelor tale spirituale, din Oglinda Focului, ca probă iniţiatică trecută, ca victorie spirituală (asimilare a unei forţe primordiale). N-ai Nume (NUMA), n-ai Formă (RUPA) - pur şi simplu nu exişti. Şi atunci, "□ obrazul cui v-a □văţat" - □seamnă "□ obrazul cui a □drăznit să mintă cosmosul, d□d Nume şi Formă neiniţiatului, să apară Focul Ruşinii!" - care foc va produce repetarea templu a preliminariilor iniţierii. Căci, iată, □ comunitate, □ cosmosul ca templu expansiv, se dovedesc ca fiind insuficiente preliminariile. Căci băieţii FUG("Atunci noi, la fugă, băieţi[…]") - deci nu asimilează □că, nu fixează □ ei Sulful Alchimic al purificării. Poate □ noul ciclu de iniţiere - la anul…: "(…) ne arvonim noi şi pe la anul, cu jurăm□t, să umblăm tot □preună, neam despărţit unul de altul, răbigiţi de frig şi hămisiţi de foame…" (n.n.: nfr gere totală şi penia energetocă maximă!).

II-Şi noul ciclu ste numit "sm□t□itul oalelor". Nevasta lui Vasile-Aniţei"(A Cociorvei-Foc) este redusă la □semnul ei heraldic: BARZAQ-ul OALĂ. Pe puntea g□ului oalei este Focul-Sm t a Luminoasă. Nică fură cu limba, u351 si arde Limba Creatoare de Paraşabda - dar nu suficient!: la □cercarea Maestrei Smaraldului Graal, se dovedeşte că Sunetul-Limbă nu e copt, □că, cum trebuie, căci "crapă unde nu plesneşte", sau invers: "<<Ei, apoi!unde-o plesneşte mama şi unde crapă!>> – zic eu □ g□dul meu(…)". Plesnitura şi crăpătura trebuie să fie identice - să-şi corespundă - altfel drumul de eliberare sonoră se □chide : corespondenţa-continuitatea punţilor-căilor spirituale este condiţia sub care se poate contura Drumul de Ieşire, din Athanorul Fiinţei, a Paraşabdei Cosmice-Dharma Sonoră.

III-Şi urmează al treilea ciclu iniţiatic, □ care mereu, se solicită funcţia Regală-Justiţiară a Biciului. Chiorul-Chiorpecul (Chiorul este văzător simultan, ambele lumi; Chiorul cu Petec - Petec Negru, ca al piraţilor; căci, ce sunt piraţii, dacă nu aventurieri hotăr u355 ti şi necruţători? Ce este petecul negru, de pe unul dintre ochi, dec□ simbolul, pe de o parte, al misterului aventurii "sălbatice", adică depline, cu orice risc, □tr-o lume a iniţierii continue - iar pe de altă parte, al viziunii magic-ocultе, asupra Tainei spre care se Aventurează!) - este CIUBOTAR ca şi Ştefan, pe am□doi leg□du-i funcţia de Maeştri deţinători ai Ştiinţei Trăsnetului+Tunetului, numit, magic şi tradiţional, BICI) - nu-l □treabă nimic, ci-i controlează gura cu limba arsă de la sm t itul oalelor: "□i trăgea un puiu de răbuială ca aceea pe la bot", "cu dohot de cel bun, care face pielea cum □ bumbacul". □n definitiv, ce-i face? Dohotul-mir, de Mesteacăn al Luminii Zeieşti - □ face pe Chiorpec rudă mitică şi cu (A)Nastasia din Cetatea Focului-Pipirig. Şi atunci, nu sunt dec□ două alternative ale semnificaţei acţiunii, pe care alternative noi le considerăm complementare:

a-una soteriologică: vindecă limba arsă de r□le" (reziduurile de Prakrti) şi de rănile inutile, nesemnificative, de la "controalele anterioare, ale Smarandei (dar Chiorpec este substitutul lui Ştefan al Kalpei - deci autoritate superioară a Focului Cosmic);

b-miruieşte-unge, pentru a desemna pe Alesul Focului - de aici şi r ul permanent al Chiorului Sacru. At□a doar că Nică nu □ţelege ritualul mirungerii, sau □că nu-l suportă suficient de bine - şi regresează tot la mamă, "pl□g□d şi stupind □ dreapta şi-n st□ga" - confundă Focul de Sus, celest – cu Focul de Jos, gheenic - şi scuipătura

este, pesemne, exorcizatoare (de tipul scuipatului-scăldatului, cu propria agheazmă, apă+foc, □ s□). Şi atunci Chiorpec e nevoit să fie mai explicit: "He, he! Bine-ai venit, nepurcele!" - adică, ai nimerit unde trebuie şi la cine trebuie: NU EŞTI SUPUSUL PORCULUI SATURNIAN (asta □seamnă nepurcele) – ci supusul Focului Solar (al Paraşabdei Solare - chiar dacă nu vrei să te supui deplin ritualului de inițiere). Sau: vezi că nu te-ai inițiat suficient □ Focul Saturniano-Plutonic, de sub semnul Porcului! Şi-apoi, focul tot foc este, de-a lungul Axei Cosmice a Vieții.
Abia acum o apucă, pe Mama Smaraldului Graal - chinurile (naşterii inițiatice): "Şi mama avea un chin cu mine din pricina asta…" Fiind trecut prin proba Focului-Mirungere, □țeleg□du-şi solaritatea - el trebuie să mai fie născut o dată, de Responsabila Manvantarului - adică, prin moarte şi naştere inițiatică, succesive. - transfigurat.
Vara Focului s-a □plinit - Toba Mistică a Paraşabdei ("pielea şi ciolanele" [7]) □cepe "să bată de războiu: brr…brr…" – cum face Talpa Iadului, □ Ivan Turbincă, cu "pelea de c□e" ("pielea rea şi răpănoasă – ori o bate, ori o lasă" – ori "br□ză bună □ burduf de c□e"… - căci şi burduful tot o Tobă este - iar membrana Timpanului Paraşabdei trebuie să fie din Pielea C□nelui Solar [8]) - şi două bețe-ciolane (evident, ciolanele crucişate ale piraților, de pe h□ca de mort: este crucea magiei negre… - dar tot semn al resurecției, □tru Forță Ocultă!).
***
IV-Dar Toba Mistică a Paraşabdei, prin depreciere semantică, poate deveni cavernă, golire, penia - şi iată, iar, schizofrenia Ion-ilor: □ episodul cu Cireşul şi C□epa, există iar doi Ion-I - Ion-ii apei primordiale-Osana-Ozana(apa-aer de foc, coloana continuă a Templului Lumii, din ziua a doua a Facerii) - despărțiți (schizofrenie sacră, pentru a fi, apoi, reunuți □tru victoria sacră:
a-Ion al lui moş Vasile (tot "pe-aproape de Moşi" - adică de spiritele Primordiale Veghetoare) s-a dus sub Cetate (adică, sub Dealul AUM-ului, sub Cetatea Zeilor Olimpieni), "la o chiuă din Condreni (Condreni – chiua păzită de Muma Codrului-Pădurii, stăp□a axelor vegetale-Coloane ale Templului Cosmic - dar şi ale Tuburi-Ţevi ale Naiului Cosmico-Paraşabdic!) s-aducă nişte sumani". Adică, să golească piuacaverna-uterul (gestul st□pirii…). Şi o goleşte de toate c□e sunt ale Satului-Ființă □ starea de Iarmaroc-Expansiune [9] .
Şi unde e gol (penia), trebuie, □ mod echilibrator (sub zodia Thulei-Balanță) să apară poros - plinul-□plinire;
b-şi astfel, Nică este nevoit să facă plinul-poros. Cu ce? Păi, cu ceea ce a □vățat, c□ de c□: cu Foc. Iar CIREŞUL [10] este simbol solar-echinoxial. Cireşele sunt mici sori. Cireşul-Axul Lumii, □ care e nevoit să urce Nică, e "cireş varatic, care se cocea-pălea de Duminica Mare". Cireş timpuriu, cu foc timpuriu, foc care oscilează □tre roşul solar (cocea) şi galbenul lunar(pălea). Oricum, Copacul Axial al Vieții cosmice are Soarele-Cireaşă Roşie □ V f - şi luceferi-aştri pe ramuri. Este □pl□tat □ timp sacral de densitate maximă: Duminica Mare.
Cum se descurcă proaspătul confirmat (din stadiul de catehumen) al lui Chiorpec-Ştefan - □ postul de inițiat □tru foc? "(…)Mă trezesc □ cireşul femeii(!) şi □cep a cărăbăni la cireşe □ s□(n.n.:Toba Mistică, "chiua" ce trebuie umplută repede cu Duhul Sf□t Solar), crude, coapte, cum se găseau. Şi cum eram □grijit şi mă sileam să fac ce-oiu face mai degrabă, iaca mătuşa Mărioara, c-o jordie □ m□ă, la tulpina cireşului" . Celebra jordie-bici, după care t□jea at□a catehumenul Nică! Şi cu care □ jupuia Fotea-Bărbatul Cosmic - şi □ va jupui (potențial sau nu), pentru ultima oară, □ainte de Revelația Raiului - moş Luca!
Cireşul Femeii - de ce nu al Bărbatului? Păi, confirmarea sacerdotală, ca tobă mistică a Paraşabdei - tobă-foale divine, care c□d e goală, trebuie să fie plină - şi invers, pentru a at□u355 ta Soarele - Focul Ceresc - i-a făcut-o Femeia-Smaranda. Nu Ştefan-Bărbatul. Poate că acesta ar mai fi avut ceva de comentat. Oricum, Nică a preferat, dintr-o viziune manvantarică □gustă, pe Maestrul "mai la-ndem□ă-vedere": Mama Smaranda, care era mai □găduitoare.
Şi atunci, e clar că ceea ce Femeia-Cavernă iertase, jordia-bici (sceptru-falus masculin) nu putea ierta şi confirma, dec□ după/prin jupuire de viu - spre a Revela Trupul Arzător al OmuluiPrimordial. Vorba lui moş Luca, mai trebuiau arse "c□eva jordii prin țolul cela (n.n.: Athanorul subțiat la membrană), de v-a trece spurcatul" - ori □ sens exoecizator (va ieşi demonul şi va răm□e Drobul de Sare-Piatra Filosofală), ori □ sens de re-verificare, re-ispitire, cu curenți acendenți, dinspre Spurcatul (JOS), spre Curatul (SUS).
Toba Mistică, de fapt piua-cavernă □ stare de penia, fusese umplută-□plinită (poros), prin grijirea ritualică a lui Nică. Dar calitatea Focului din V□ful Copacului Solar, calitatea Soarelui pe care trebuia să-l "remonteze" □ V□ful Axei Polare - era una slabădiscutabilă, cu eclipse alternative (alternanța □tre extremele □mpărat Verde-crude - □mpărat Roşu-coapte). Mă rog, se poate spune că, totuşi, datoria plinului-□plinirii-poros şi-o făcea, oarecum conştiincios, dacă nu şi bine.
Dar ce nu-i bun - e, totuşi, rău! "Dar bine, ghiavole, aici ți-i scăldatul? zise ea cu ochii holbați la mine; scoboară-te jos, t□harule, că te-oiu □văța eu!"
Iată că Jordia-Bici-Mărioara se instituie □tr-o şcoală inițiatică ad-hoc: ce n-a □vățat despre foc, p□ă acum - va □văța pe loc, prin transmisia energiei jordiei-bici, de jos □ sus, pe Axa Polară a Copacului Lumii. Căci cine nu e Maestru, şi o face pe Maestrul, cocoțat fudul tocmai □ V□ful Cireşului Lumii - e un impostor ("T□har"). Are dreptate

Mărioara-Maria - căci □dreptarea prin jordie, de fapt, Noua Axă a Lumii! - a Lumii-Nică, este un act nu doar de Justiţie, ci şi de Mizericordie, dacă ne g□dim la eclipsele Lumii, prin calitatea proastă a cireşelor-aştri, cu care Nică popula universul!.
Dar Nică nu percepe dec□ latura justițiară: "Dar cum să cobori, c□d jos era prăpădenie!" Se vede clar că perspectiva din V□ful Copacului □ aduce senzația de respingere, conștientizată profund, a borborosului din zona □fernului-Prakrti. Şi, □ definitiv, dacă tot a ajuns Sus - de ce s-ar mai cobor□, □ borboros - şi nu s-ar adapta, treptat, rectific□d "din mers" lumina aştrilor cosmici?
Mărioara nu-l "chiteşte" □să cu 2-3 bulgări de păm□t - adică, Nică se află, totuşi, □tr-o stare spirituală prin care se simte suficient de desprins de Prakrti - ca să nu se mai lipească de el păm□tul, proiectat, ca zgură-reziduu, de jos □ sus. "Stăi, mă porcane, că te căptuşeşte ea, Mărioara, acuş!" Adică, să nu fi avut discernăm□t Chiorpec-Ştefan, c□d l-a consacrat drept nepurcel? De ce este văzut de Mărioara, nici mai mult nici mai puțin dec□ superlativul (sau, cel puțin, augmentativul) Porcului - "porcan"?! Se vede treaba că ceva lunar tot a rămas □ Ființa-Nică, şi după MIRUNGERE - căci acceptă, total ne-eroic (deci, nu solar) să coboare "pe-o creangă, mai spre poale" - şi cade □ C epa infernală - opusul semantic al Cireşului. Se □toarce □ borboros, de parcă n-ar fi trecut prin nici o verificare ierarhic-divină, de parcă toate instanțele divine prin care a trecut au fost incompetente, "corupte"? Da şi nu. Dacă e să luăm simbolul iepurelui [11] □ discuție ("eu fuga iepureşte[s.n.]prin c□epă(…), neav□d vreme să-l sar [n.n.gardul din fundul grădinii], o cotigeam [labirintic] □apoi, iar prin c□epă, fugind tot iepureşte(…)Şi eu fuga, şi ea fuga, p□ă ce dăm c□epa toată palancă la păm□t".) - trebuie să spunem că
a-iepurele este simbol al lipsei de măsură - iar Nică prin hybris-ul de infatuare-superbie a păcătuit, □ primul r□d, crez□du-se demn de poziția □ V□ful Cireşului Lumii;
b- iepurele este simbol dominant lunar - dar poate fi şi "fratele sau iubitul ei" – adică, la nevoie, poate □prumuta şi valențe solare.
De ce cotigea Nică, şi nu putea sări peste gard? Păi, e clar: Karma cireşelor din s □u351 si spunea greu cuv□tul. Cireşele coapte □ trăgeau □ sus, spre a sări gardul grădinii Paradisului (de dincolo de gard!), cireşele crude-necoapte □ trăgeau □ jos, □ c epa borborosului. □n labirintul, pe care fuga iepurească, lunară, e gata să-l construiască, pentru a-l □chide, □ propria greşeală a trufiei (superbiei), pe catehumenul care se şi vedea-credea Maestru!
Şi totuşi, ciudata fugă iepurească, □ ambele sensuri, prin c epa borboros (mai ținând cont şi de efectul, adiționat, al cireşelor coapte din s□ul-Tobă Mistică) creează, vr□d-nevr□d, o ORDINE □N INFERN: iar orice ordine, □ infern, este potriva infernului, slăbeşte forțele infernale. C□epa cade palancă [12] la păm□t - palancă=Axa-Copac orizontalizată!
Dar Axele C□epii erau Coloanele Infernului - iar nu Cireşii-Copacii cu Rădăcini Celeste! Alternanța eu-ea, □ cadrul aceleiaşi atmosfere verbale-substantivale (fuga=dinamic-verbal şi descriptiv-substantival) produce o inertizare a fugii ca spaimă lunară - şi o □călzire, p□ă la topire, a ț□u355 t□ilor iadului. Iată că jordia Mărioarei este tradusă □ fapt-act: acest curent pozitiv, acest supliment al Focului Inițiatic - lipsea pentru coacerea dublă: l-a cireşelor verzi - aştrii din s ul-tobă cosmică, şi II – a fiinţei catehumenului Nică. PERIA zodiacului inversat ("zece-douăsprezece prăjini de c□epă, frumoasă şi deasă ca peria") este arsă de energia JORDIEI-FUGĂ accelerată, implant□d sensuri cosmice - □ haosul-borboros. Nică se □alță peste gard (peste propriile-i limite, agravate de impostură şi superbie) "de parcă nici nu l-am atins" (imponderabilitatelevitație spirituală, de tip yoghin, care spune ceva despre circulația Shakti-Shekina şi de starea pe coadă a Şarpelui Kundalini - pentru a despărți borborosul de cer şi Prakrti de Purusha) - iar mătuşa Mărioara…Ei bine, □tr-o inversare a Cerului, ea "pățeşte" ca Sp□u: "se □c□ceşte prin c□epă, ori se □pedecă de ceva, şi cade jos". "Cade jos" - de fapt cade SUS - căci Mărioara este suplimentul magisterial al lui Ştefan şi al Smarandei, este Stăp□a Fulgerului-Jordie. De ce anume se "□pedecă"? Greu de spus:
a- ori că, epuiz□du-şi şi sarcina-misiunea, ea devine zmeoaică (prin transfigurare inversă), şi se "□pedecă" de propria-i perie azv□lită □ calea (de inițiere a catehumenului) - de fapt, de peria, azv□lită □ urmă, de către Făt-Frumosul Nică, perie □ locul borborosului - asta ar □semna apariția unei păduri de cireşi solari, □ locul c epii-labirint infernal;
b-ori jordia, inutilă acum, prin □călzirea pneumei-Nică, devine piedică pentru cel/cea care ținea s-o folosească tocmai □ acest scop, al călzirii-suplimentării de foc. Şi Marioara devine "nebuna de mătuşa Mărioara". Şi Sp□u, □ definitiv (ca şi orice Maestru!) - era nebun - □ sensul de "outr□u8221 ◆ situat spiritual □afara lumii profane.
Oricum, Nică a trecut gardul □ zbor. Şi trecerea se plăteşte cu banul-mesaj sacral. Care era mesajul sacral? Nică a căpătat, □ fine, ceva din imponderabilitatea spirituală a gerilor Grădini Celeste. E mult, e puțin? Vom vedea.
Acum vine r□dul confirmării bănuielii că Chiorpec-Ştefan a fost, el □suşi, prea □găduitor □ confirmarea unei solarități □că dorite, dar nu şu dob□dite real - c□d □ consemnase-consfințise, pe Nică, drept nepurcel. Pentru a nu mai greşi, nici măcar ca supoziție, Ştefan-Chiorpec are grijă să folosească, de data asta, cu adevărat suplimentar, chelfăneala călzitoare (poate chiar BICIUL…:"(…)mi-a tras o chelfăneală ca aceea, zic□d: -Na! Satură-te de cireşe! De-amu să ştii că ți-ai m□cat liftiria de la mine, sp□zuratule! Oare multe stricăciuni am să mai plătesc eu pe urma ta?"). Şi, ceea ce arată

mai clar că se pripise c□d □ fixase, ca nepurcel - e că acum □ spune : sp zuratule! Deci, □/□u351 si face bilanțul cam așa: 1-Nică a □gurgitat sacral sorii-cireșe (s-a săturat - adică, din punct de vedere al lui Nică, a făcut ce trebuia pentru inițierea prin foc; 2-și a m□cat liftirie de la tată; păi, lefter=fără bani, fără credit. Atunci n-a m cat nimic - căci m□case destul jar-cireșe (precum Calul Solar al lui Harap-Alb). 3-□nseamnă că s-a □plinit, iarăși, ciclul inițiatic? Nu □ adevăratul sens al cuv□tului: căci nu Nică a plătit banul de trecere - ci tot Tatăl. Pentru Tată, el răm□e (din pricina greșelii neplătiriineconștientizării) – un neinițiat, un SP□NZURAT [13] □tre cer și păm□t - inițiat cu rădăcina □ Cer, dar care trebuie să revizuiască la Talpa Păm□tului - pentru a putea, apoi, revărsa generozitatea aurului-solaritate c□u351 stigat(ă). Un ucenic vrăjitor care, mereu, nu are □că stăp□ire asupra Focului-Bici, ci i se suplimentează dinafară Focul-Bici. El trebuie să suporte o răsturnare la capătul de jos al Axei Polare (Marte -> Transfigurare) și să aibă răbdare, apoi (cartea 14), pentru a reveni □ V ful Pietrei-Nastasia Vitriolului (cartea 13).

Nu are acces □ Cieriul Cucului: "Mai pasă de dă ochi cu mătușa Mărioara, cu moș Vasile, cu văru Ion și chiar cu băieții și fetele din sat; mai ales duminica la biserică, la horă, unde-i frumos de privit, și pe la scăldat, □ Cieriul Cucului, unde era bătelиștea flăcăilor și fetelor, dorți unii de alții, toată săptăm□a, de pe la lucru!" Nu că nu ar avea dreptul la scăldat, privit, jucat hora solară - dar □că se pune primejdie și pune primejdie energia □cifrată □ aceste simboluri ale plinirii (hora) – și ale trecerii (biserică, privire, scăldat □ apa Styx-Osana-Ozana). Trebuie să se lase transfigurat total, prin Moarte Inițiatică, □ Caverna Daimonului Regal – Pupăza - pe care daimon □ va transfigura □ GĂINUȘA DE AUR CELESTĂ – a Humuleștiului fără Ceas! Și se va transforma pe sine □ Auraș-Păcuraș, Hristos-Păstorul, Vitriol al A-Nastasiei-Nemurirea. □ncă nu este CUC. Dar ce este? Contrariul? Nu : Operatorul Transfigurării Daimonului Regal-Pupăză: spărgătorul de ouă de CUC ARMENESC - Pupăza "Spurcată". Bine că nu disperă - ci acceptă să acumuleze(cu Răbdare tarotică!) - r ul demiurgic (chiot cu valențe apotropaice, exorcizatoare) - □ procesul de inițiere-umplere a Pungii Neantului: "le făceam atunci cu chiuita"(s.n.). nșiră Mărgelele KARMEI Kosmice ale propriei ființe, pe sfoara/sforul curgerii de la Moara Timpului ("mi s-au □t□plat □ viață, nu așa □tr-un an, doi și deodată, ci □ mai mulți ani și pe r□d, ca la moară") - nu le pune mormane, prosteşte. □n ciuda aparenței, actul inițiatic al lui Nică are succesiune ordonată.

Căci - cine este PUPĂZA? Ipostaza antinomică (nadirică) a CUCULUI DIN ZENITUL CERULUI (V□ful Cireșului). Așa afirmă Mihai Coman [14] , vorbind despre Pupăză, destule despre duplicitatea semnelor-simbolurilor spirituale. Tradiția nu face dec□ să consfințească, să fixeze □ panoplia Spiritului Uman-Cosmic, nişte adevăruri imuabile, ordonate și coordonate de Creator. Evoluția spirituală este, de fapt, urmărirea parcursului urmat de Spirit - pe Spirala Cosmică Infinită. O spirală și o sinusoidală, □ plan longitudinal, respectiv transversal, al Casei-Cosmos.

Aceasta este și anamneza-dhikr a lui Ion Creangă, colaboratorul (p□ă la consubstanțialitate cu) Amin-ul Neamului Rom□esc.

Nike-Nică □u351 si □registrează spirala-sinusoidala inițiatică - evoluția sa ca Spirit □ Casa Corpului Cosmic - Adam Protogonos. At□ și nimic mai mult. Este Preot, este Rege. Este și Demiurg? Poate ameliora doar - sau și transfigura? Da, poate determina o mai bună "batere" a "firelor" sorții □ "urzeală". Nu o schimbare a Țesăturii - a Legii-DharmeiȚesăturii. Țesătura este Paradisul - căci , cum spune Jorge Luis Borges [15] , "doar at□"a creat Dumnezeu: Paradisul . Depinde, □să, din ce parte a Muntelui, de pe ce versant al Muntelui - cucerim-recuperăm Paradisul. Și la a c□a □cercare de ascensiune a Muntelui. Și cu ce mijloace de abordare a Muntelui Meru - a Centrului Spiritual al Lumii.

***

** **

[1] -"C epa dracului"=Forța-Părul Satanei. □n plus, simbol al labirintului satanic și al visării-coșmar.

[2] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 178:"Nu-i acasă Ion, zise mătușa Mărioara; s-a dus cu moșu-tău Vasile sub cetate, la o chiuă din Condreni, s-aducă nişte sumani."Iată, din nou, Josenii, "de sub Cetatea"-Deal al AUM-ului…

[3] -Căci refuzul de a-i face "un buhai ori, de nu, batăr un harapnic" - este, la modul magic, provocarea de a căuta Focul singur (la Popa Oșlobanu al Scurtăturii de Lemn al Focului, respectiv la nevasta lui Vasile-Aniței, a Cociorvei Focului).

[4] -Cf. A.Bucurescu, Dacia secretă, Arhetip, Buc., 1996, p. 141: "S-MIN-THEOS=Zeul cel din Groapă - din Peșteră (Caverna □nvierii); zmeu(șarpe), care □vie ce-a fost vechi (□vechit), leagă □tre ele lumile".

[5] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 196:"□ntr-o dimineață, n-are ce lucra părintele Duhu? I□ pe Teofan, alt călugăr de la spital, și se duc □preună la biserica Sf. Lazăr de sub dealul Cetății. Și cum intră □ biserică, □cep a căuta pricină părintelui Oșlobanu, care slujea, că nu se ține de tipic: -Tipic, boaite fățarnice? (…) zise părintele Oșlobanu, lăs□d sfintele(n.n.: cele creștinești) □colo. Ne-ați luat cu șmichirie pe marele mucenic Dimitrie, izvor□orul de mir, și ne-ați dat, □ locul acestui sf□t vestit, pe Lazăr, un jidan tremțuros, care tot moare și iar □vie, și □vie și iar moare, de nu mai știe nime de numele lui(…)".

[6] -Cf. A.Bucurescu, op. cit., p. 158:"Zeii Șerpi reunesc forțele celeste și vizibile cu cele chtonian-invizibile; la noi: credința nouăcristică, și credința veche, ante-cristică.

[7] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 178:"(…) să cer dascălului să-mi deie numai pielea și ciolanele din tine" – adică, esența sonoră, Toba Mistică-Paraşabda.

[8] -Cf. Jean Chevalier/Alai Gheerbrant, op. cit., vol. I, p. 326.C nele - "La prima vedere, simbolul at□ de complex al C□nelui este legat de triada elementelor păm□t-apă-lună - cărora li se atribuie o semnificație ocultă, femelă, vegetativă și totodată sexuală, divinatorie(…).Prima funcție a C. este aceea de animal psihopomp, călăuză a omului □ □tunericul morții, după ce I-a fost tovarăș □ lumina vieții. (…) Cerberul, la greci, Garm, la germanici, păzesc intrarea □ C□piile Elizee, respectiv Niflheim(…)Este mijlocitor □tre lumi, ca Hermes, și interpret al celor vii, care vor să stea de vorbă cu morții sau cu divinitățile(…) Dar cel mai adesea, C. apare sub □fățișarea unui erou pirogen, sc□teia focului preced□d sc□teia vieții, sau confund□du-se cu ea. (…) C□nele a adus oamenilor două din cele mai de preț daruri: focul și meiul. Are funcție prometeică: tot C. a furat focul din cer spre a-l da oamenilor(…). □n lumea celtică este asociat cu tagma războinicilor - este obiectul unor comparații și metafore elogioase: cel mai mare erou, Cuchalainn, este C□INELE DIN CUCHALAINN(…)compararea unui erou cu un c□ne □semna cinstirea, omagierea vitejiei lui. (…) La chinezi, C□nele Ceresc(Tian Kuan) este furtună și vijelie: el bubuie ca tunetul și luminează ca fulgerul și este roșu ca focul(…)Simbolul C. se □t□nește cu cel al Țapului ispășitor(…)□nger căzut(…). □n alchimie: C□ne și Lup deopotrivă, □țeleptul (sau sf□tul) se purifică devor□du-se, adică sacrific□du-se □ el □suși, pentru a ajunge □ sf□șit la ultima etapă a cuceririi sale spirituale".

[9] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, pp. 178-179:"Căci trebuie să vă spun că la Humulești torc și fetele și băieții, și femeile și

bărbaţii; şi se fac multe giguri de sumani, şi lăi, şi de noaten, care se v□d şi pănură, şi cusute(…) . Cu asta se hrănesc mai mult humuleştenii (…) şi cu negustoria din picioare: vite, cai, porci, oi, br□ză, l□ă, oloiu, sare şi făină de popuşoi; sumane mari, genunchere şi sărdace; ţuri, bernevici, cămeşoaie, lăicere şi scorţuri □florite; ştergare de burangic alese, şi alte lucruri(…)".
[10] -Cireşul – □ Japonia, i se zice sakura şi ocupă rol de frunte □ ritualuri; este simbolul morţii ideale, cavalereşti (conformă cu codul bushido), detaşate de bunurile acestei lumi - c□ şi al precarităţii; din Japonia şi p□ă-n Rom□ia, Cireşul este simbol al luminii solare, al purităţii şi fericirii spirituale.
[11] -Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol.II, p. 140, "Iepurele face parte din bestiarul selenar - (…)se leagă de bătr□a divinitate a Păm□tului-Mumă, de simbolismul apelor fecundatoare şi regeneratoare, de vegetaţie, de re□noirea ne□cetată a vieţii sub toate formele ei(…); iepurii dorm ziua şi se joacă noaptea, ştiu, asemenea lunii, să apară şi să dispară discreţi şi tăcuţi ca umbrele(…) sunt at□ de prolifici, □c□ au devenit simbolul prolificităţii(…); cratofanie a Lunii(…)complice sau rudă apropiată a Lunii(…). Dar, ca iepure de c□p, este şi erou civilizator, demiurg sau strămoş mitic(…), intermediar □tre această lume şi realităţile transcendente ale celeilalte(…); comunică putere şi veşnicie(…); tot ce se leagă de ideea de abundenţă, exuberanţă, □mulţire a fiinţelor şi a bunurilor – poartă □ sine germenii nestăp□irii, ai risipei, ai desfr□lui şi ai lipsei de măsură(…); este simbolic asociat cu pubertatea, care nu se mai bucură de □găduinţele rezervate copilăriei, dar care reprezintă prima ei maturizare(…)".
[12] -Palancă=căzută, dobor□ă.
[13] -Cf. Aurora Inoan, Cartea Ştiinţelor Oculte – p. 159: TAROTUL- cartea 12 – la arcane majore: 12-SP□NZURATUL: □cercări, decepţii, sacrificii. Căderi □ eroare, aveţi un sacrificiu de făcut. Urmează cartea 13: MOARTEA: Răsturnări de poziţie! □nnoiri spirituale. Sf□şitul lucrărilor sau al unei □treprinderi. Apoi, cartea 14: RĂBDAREA". Pentru acelaşi lucru, cf. V.Lovinescu, Creangă şi creanga de aur, CR, Buc., 1989, p. 296:"Lama a XII-a a Tarotului, <<SP□NZURATUL>>, □ care <<os□ditul>> e sp□zurat de un picior, cu celălalt făc□d cruce, cu m□nile la spate, adică sustras acţiunii, iar din buzunar □ curge, cu o inepuizabilă generozitate, un r□ de aur; de Sf□tul Petru crucificat cu capul □ jos; de arborele inversat din Vede şi din Divina comedie, cu rădăcina □ Cer, cu v□ful pe păm□t. Orice realizare spirituală se poate rezuma □tr-o frază: iniţiatul □u351 si inversează centrul său de greutate. Pentru el, ponderabilitatea e fixată □ ceruri. E o aplicare a legii de analogie inversă."La fel, □liphas L□i, □ Chei Majore şi Pantaclul lui Solomon, Antet, p. 73: "LAMED: Hieroglifa Sp□zuratului - Semnul Perfecţiunii Marii Opere; Desăv□şirea; Sacrificiul; Trecerea; Crucificarea; Spiritul care se separă de Materie" - rezultă din cele spuse aici că Nică primeşte, prin Ştefan, comanda de a se scufunda p□ă la Capătil de Jos-Infernal, Pupăza - pentru a ţ□u351 sni, apoi, la Capătul de Sus - drept CUCULPIATRA-VITRIOLUL Nastasiei=eliberarea de Materie, prin epuizarea Materiei.
[14] -Spune Mihai Coman, Bestiarul mitologic rom esc, Editura Fundaţiei Culturale Rom□e, Buc., 1996, p. 198: "Cucul şi Pupăza, c□t□d simultan, pot transmite aceeaşi <<urare>>, sau din contra, <<urări>> (cu eficienţă şi orientare) diferite" [n.n.de fapt, c□d urează cucul - "anti-urează" pupăza]. "La □eput(…) , Cucul şi Pupăza au fost soţ şi soţie". C□d pupăza, exager□d pretenţiile cosmice, a vrut să fie (după vorniceasă şi vătăşiţă) - chiar "Dumnezeu" - ei bine, Dumnezeu a pus-o la locul ei: "A blestemat-o să tot pupăiască(…) şi nicic□d să nu poată scoate pui, p□ă c□d nu-i va cloci □ necurăţenie de om". Pupăza trăieşte □ sc□nă, cloceşte □ sc□nă, măn□că (conform tradiţiei populare) sc□nă. Spurcă tot cosmosul. Este folosită, deci, la desc□tece malefice. Şi totuşi, pupăza este, simbolic, "pe muche de cuţit: roşie-aprins – la creastă (aparent solară!) E un paradox? Mai cur□d , este o fiinţă care reuneşte contrariile: sub aparenţă regal-solară, ascunde "palatul" sc□nei infernale (e stăp□a ,ocultă, a borborosului). L-a □şelat pe Cuc, la restituirea penelor-podoabe - căci □făţişarea solară era, la □eput, a CUCULUI: acum, acestuia i-a rămas "doar" funcţia solară. Esenţială, evident. Pupăza este pasărea ce inversează, pune sub semnul □trebării, categorii, principii care generază cosmosul (nu doar cel animal…).
[15] -Cf. J.L. Borges, Cartea de nisip, Univers, Buc., 1983, povestirea-parabolă Roza lui Paracelsus.

Capitolul XI: Regina Sc nei şi Găinuşa de Aur. Extenuarea Catehumenului - şi Ţiganii-Dragoni. Ariadna şi Pupăza

Stăp□a Manvantarului, Smaralda Graalului, vrea, pentru protejatul ei catehumen, o colecţie de răsărituri de soare - şi refuză drumul prin mlaştina-borboros, spurcatul drum care trece ad inferos, pentru a accede ad superos.
Dar, p□ă şi o stăp□ă de Manvantara, nu e dec□ o reglatoare, nu o creatoare. Corectează, nu creează Ţesătura Destinului. Nică va transfigura, prin autosacrificiu, Ceasul – □ Zodiac, Pupăza - □ Găinuşă de Aur, Timpul - □ Atemporalitate şi, confrunt□du-se cu / □glob□du-şi Daimonul, va c□u351 stiga dreptul de acces la Piatră şi la Vitriolul Anastasiei, izbăvitoarea de otrăvuri, prin OTRAVA SUPREMEI ŞTIINŢE – cea sacră.
Satul Fiinţă vuieşte:
a-de vatalele ce bat firul sorţii umane □ Urzeala Şesăturii Cosmice;
b-dar şi de pupăzitul Cocoşului-Cucului Fals, "spurcat", infernal: "Şi numai ce-o auzeai vara:Pu-pu-pup! Pu-pu-pup! des –de-dimineaţă, □ toate zilele".
Pu-pu-pup. De la pupat - sărutul-gaj al Satanei. Dar şi strigătul de neputinţă al Satanei: el nu poate crea - doar, cel mult, strigă □ceputul cuv□tului CREAŢIEI: PU(I) - dar nu poate crea pui-germeni vii. "Sărută" sonor, se uneşte sonor cu cei pe care-i păcăleşte: □ "spurcă", şi prin ei umple lumea de Golemii Lenei Spirituale - □ ţarina olarului, ţăr□a trădării esenţei - contra a 30 de arginţi…(30=3+0, 3 cercuri descendente □ Singurul Ciclu: pu-pu-pup) - numită □ text Ţarina Ţiganilor: negri - şi, totuşi (sau: de aceea) balauri-dragoni. Adică, negru=Misterul Divin [1] . Din ţarina păzită de ţiganiidragoni, care c tă (oare nu c□tă tot ca pupăza?) - cresc cozi de sapă-nonfertile - iar nu Copaci Cosmici Vii. Din lutul ţarinii şelăciunii-trădării lui Iuda [2] - ies OALE-penia – nu şi VIN-poros. Adică: RUPA – nu şi NUMA.
Disimularea Spurcatei □ Teiul de Aur - este culmea perfidiei demonice. Şi să-l mai zici şi Găinuşă (de Aur) - este culmea prostiei. Acum. Involuţia spirituală a celui care n-a avut să plătească gardul către Cireşul cu Cuc - este evidentă. El vrea să doarmă spiritual, să răm ă cu spiritul-capul nocturn ("aveam grozavă ciudă pe d□sa; nu numaidec□ pentru pupat, cum zicea mama, ci pentru că mă scula toate zilele cu noaptea-n cap din pricina ei" – s.n.) - s-a săturat de at□ea □cercări de veghe, de at'tea "munci ale lui Hercule" şi de ascensiune: Sacralizarea Porcului, Ascensiunea la gurabarzaq-ul Ulciorului Lumii - pentru a accede la Sm□t□a-Lumină din Paradis, Arderea Limbii, prin Sm□t□ă şi prin Mirungerea-Răbuială - Ascensiunea pe Verticala Cireşului şi Fuga □ncălzitoare - pentru Topirea C□epii, □tr-o sumă de fire ale Sorţii…O, ce obositor - mult prea obositor, pentru un biet catehumen! E nevoie de o pauză - adică, de o Sincopă Spirituală. Tot ce face Nică, □ această secvenţă, este expresia Sincopei şi a Am□ării. Cu c□ face mai multe gesturi inutile, cu at□ destramă Ritualul, la construcţia căruia contribuise, p□ă □ acest moment.
Nu numai că se lasă pupat (complementarizat) de Satana - ci chiar adormit spiritual, inversat spiritual, □ orice gest:
a-lasă jos dem carea-hrana adevărată, de la Mama Manvantarului (hrana zeiască-amrita) - ridic□du-se spre sc□na-m□care(cuibul cu "chisăliţa" de ouă a pupezei = entropizarea germenilor vieţii);

b-se lasă fascinat, □ ascensiunea □căpăț□ată şi sterilă, pe Axa-Tei - de Mirosul-Putoare Demonică ("mă suiu □cetişor □ teiu care te adormea de mirosul… floarei"…), accept□d să nege Tăm□a Celestă a Florilor din V□ful Teiului; c-acceptă scorbura-cavernă a sc nei (nu a naşterii mistice!), □ locul V□fului-Săgeată al Copacului Vieții, care străpunge P□tecul Celest; d-□u351 si schimbă, cu bună-ştiință, norocul Curățeniei (Purificării prin Foc, Starea de CUC) - pe norocul sc□nei, Impurificării("şi, norocul meu!…găbuiesc pupăza pe ouă"); e-"Taci, leliță, că te-am căptuşit eu! □ mai pupa şi pe dracul de-acz□m!" – de fapt, dracul fiind □NCĂPĂȚ□NATA FIINȚĂ, care fundă m a demiurgică sc na borborosului - confundă m a cu sc na, Creația Cosmică - cu Haosul ; f-confundă LEBĂDA ("şerpe cu pene") care v□leşte Paradisul şi-l c□tă □ Paraşabda Morții ei (autosacrificiul Lebedei pentru / □tru Vibrația Primordială) - cu Pupăza: DE FAPT, CONFUNDĂ TOATE - ŞI Cucul cu Pupăza, şi Cocoşul cu Pupăza…Şi Şerpii Buni cu Şerpii Răi (□țelepciunea vitrilantă - cu răutatea inutilă); g-devine BĂRBATUL SC RNEI: "mă bărbătez(s.n.) şi iar bag m□a să scot pupăza". Iarăşi, a doua oară, m□a demiurgică se □fundă " pe ce-a fi"("şi iar bag m□a să scot pupăza…pe ce-a fi…") - pe "ORICE"-ul dezolării şi dezorientării/dez-ordonării - neg□d ordinea demiurgică; h-m a, □ mod normal, □ este resorbită de labirintul borborosului: "dar ea (n.n.: NU pupăza, ci m a pentru pupăză!) se mistuise de frica mea □ cotloanele scorburii, undeva, că n-am mai dat de d□sa nicăieri" - Nică se lasă fascinat de Maestrul-Minotaur, sinucig□du-se spiritual, □fundat □ tenebrele propriei conştiințe adormite. "Măi! Anapăda lucru ş-aista" - singur recunoaşte că reuşise să inverseze, □spre rău, toate rosturile şi sensurile paradisiace; i-capul-căciulă (căci căciula este craniul, mulajul capului uman) o tufleşte □ gura scorburii: deci, rezultă o sferă a spurcăciunii, un cap ca labirint (ce contraperformanță "glorioasă": să transformi sfera, □ labirint!) - deci, o tunecare a cosmosului! Lespedea-Piatră, □ loc s-o □alțe □ v□ful Construcției Cosmice, o pune ca locuitor al capului-căciulă-labirint (intelectul deja spurcat…). □n Cosmos - oamenii-Ființa lui Adam Protogonos s-au □tunecat: sunt ȚIGANI - aici şi acum, □ sensul josirii, nu al ocultării. Lingurari - pentru că lingura neagră este pentru AMESTECAREA contrariului amritei-ambroziei: clocotul din cazanul vrăjitoresc, de la răscrucile nocturne!Să nu se uite că pupăza este obiect al magiei negre! Li se lungiseră urechile de foame(țiganilor) - se transformaseră, adică, din Hristos - □ MĂGARUL DEMONIC! C□NTECUL țiganului ("lălăitul") se opune contemplării boiereşti şi Calumet-ului vertical țărănesc-rom□esc ("Țiganului c□d i-e foame, c□tă; boierul se plimbă cu m□nile dinapoi, iar țăranul nostru □u351 si arde luleaua şi mocneşte □tr-□sul"), "mocnirii" cărbunelui acoperit spiritual: este pupăzitul satanic. SC□RNA este m care sleită (dezenergetizată), pe care o aduce Demonilor Pupăzei - Țiganilor, care "lălăiau aşa de fără chef" - Paraşabda degradată şi stinsă, redusă la "mogorogitul"-bolborositul de la Talpa Iadului. Ei bine, c□d ai ajuns jos, c□ mai jos şi cel mai jos - trebuie musai să urci. E o lege cosmică. Țiganii devin DRAGONI - care "c□ pe ce să mă □ghită" - pentru a-l scuipa Curăţat-Luminat. "O chirandă mai t□ără" - de fapt, metamorfoza (prin inversare) a Tălpii Iadului - se opune transfigurării lui Nică - ba chiar are viziunea unui atac (transfigurator sau nu) la nivelul Şefului Kalpei: "Cu tatul lui aveți ce-aveți, iar nu cu d□sul!" Cu "tatul" şi cu "satul" - deci, pe el lăsați-l, deocamdată, să-şi urmeze calea labirintică, să □vețe singur să-şi făurească o Ariadnă şi un fir! Prin care să-şi (re)amintească Tradiţia Iniţiatică… Țiganii consumă sc na-bucate. "Scăparea cu obraz curat" - este, de fapt, □negrirea (spirituală) a obrazului, la acelaşi mod cu țiganii: de aceea ei □ lasă □ pace, căci nu se deosebeşte de ei. Aceasta □seamnă că s-a "□părtăşit" şi el din sc nabucate. M□a lui se va □toarce □ labirintul scorburii - dar va fi oprită de Pupăza emergentă şi de ouăle-chisăliţă. Răul-Pupăză nu mai are perpetuitate prin ouă: chisăliţa ouălor de sc nă este prima sesizare a □fundării excesive, exasperante, □ borboros. Spuneam de firul Ariadnei şi de Ariadna. Ei bine, Ariadna devine, pentru Nică, PUPĂZA-pupătoare - iar firul eliberator pentru el devine piedecător de picior pentru Pupăză ("leg pupăza de picior c-o ață"). Dar nu şi călăuzitor de picior (de aripi spirituale) pentru Nică. Caverna infernală din scorbura cu sc nă este transferată □ labirintul infernal al Podului Casei Ființei ("ş-o □dosesc de mama vro două zile □ pod prin cele putini h□buite") - printre cele putini h buite, care nu mai puteau reține-apăraconserva nici Apă, nici Lumina-Br□ză, nici Aerul Tobei Mistice("Buhaiul"), nici Focul Mirului din Ciubărul-Graal. Iubirea dintre Nică şi Pupăză □ identifică cu Infernul-Pod Labirintic: "şi una-două, la pupăză, de nu ştiau cei din casă ce tot caut prin pod aşa des." Cei din Casa Ființei Luminii. Dar cine iubea pupăza, ca soț, la □ceputuri? CUCUL. Probabil, insesizabil, Nică, paradoxal, din cel identificat cu pupăza - devine cel opus pupezei. Măriuca lu moş Andrei (alt moş, de data aceasta BĂRBATUL) - vine "c-o falcăn cer şi cu una-n păm□t", să-l □ghită (sonor) şi să-l regurgiteze (ființial-sonor) pe Ion. Ea e zmeoaică, balaur, Lup Fenrir - orice făptură, din Ființa Cosmică, ce poate transfigura pe un biet rătăcit □ iubirea față de borboros - poate inversa, □tru normalitate, pe orice ființă stă cu capul □ jos, răstignită pe Copacul Cosmic-Yggdrasil. Nu □ este ei că a furat O pupăză - ci că a furat □săşi PUPĂZA: acesta este numele mistic (ocultat) al Diavolului

Timp. De ce n-a furat şi monopolizat Diavolul-Timp - de ce s-a dat □ dragoste, astfel bloc□d forţele bivalente ale daimonului doar pe varianta descendentă spre borboros. Daimonul-ceasornic, ordonator □ Istorie Degenerativă, conlucrător cu Divinitatea Demiurgică (pe Axa Descendentă), a fost blocat pe un mic traseu, fixat □ cloacaborboros. C□ de complexă şi "pe muchie de cuţit" este mentalitatea tradiţională: PUPĂZADemon e rea c□d □ este blocată bivalenţa funcţională. Altfel, mentalitatea tradiţională ştie să-l extragă Şarpelui - Dinţii Otrăvitori - şi să-l domesticească, să-l prefacă □ Ocrotitorul (Ouroborosul) Casei-Fiinţă. Pupăza-Ceas-Timp Degenerativ este aspectul real, NU tradiţional. Deci, Nică s-a cobor□ (□josit) infernal pentru că a blocat bivalenţa funcţională, a □călcat astfel tradiţia, a personalizat demonul, pe dimensiunea iubirii pe dos. Măriuca lui Andrei □u351 si pune g ul la mijloc: devine barzaq - pentru Nică: să treacă Nică prin filtrul, pe podul tradiţiei care creează bivalenţele dinamice ale Axei Cosmice - şi se va cerne, din pupăză-aspectul malefic - răm□□d cel benefic: GĂINUŞA DE AUR - din ZODIACUL CELEST ETERN. Nimic prea mult - addagiu care se potriveşte şi aici: nici/şi Găinuşă de Aur sau Cocoş Roş - dar nici/şi Demonul Borborosului: ceasornic, cocoş domestic, cu funcţii strict măsurător-ordonatoare, □ Realul-Degenerativ. Nu descoperitor de comori - ci păstrător de Comoară (Taina Divină). MOŞNEAGUL NEBUN CU VIŢICA , cel care-l crede (ca ne-alşii) pe Măsurătorul cu Cotul - Ştefan a Petrei - este □suşi Ştefan a Petrei, cu paredrul său BOURUL (disimulat paredrul ca viţică-junincă): Moşul Nebun (Smintheus Apollon) dezleagă firul Ariadnei (pe care i-l va trece lui Nică, să iasă - vrea-nu vrea - din labirint) - şi transgresează funcţia ariadnică, de la Pupăza-Demon, la Bourul-Divinitate Tutelară a topos-ului sacru (Moldova-Humuleşti-Păm t Ars=Ocult). Şi, am□două, Viţica şi Pupăza - transgresează, □ Centrul HUMULEŞTI: BOUR şi GĂINUŞĂ DE AUR. Fuga spre Centrul Spiritual HUMULEŞTI este, iar, topitoare a ţ u355 t ilor ladului(ca şi □ cazul "□călzitoarei" fugi prin c□epă…): totul reintră □ normalitatea Celestă Zodiacală, starea paradisiacă se reinstaurează. Cu o rezervă, absolut firească: Nică va plăti spiritual rătăcirea - prin transfigurarea-moarte iniţiatică: a-rebotezat ("fuga la scăldat; şi c□d sar odată voiniceşte de pe-un mal nalt □ ştioalnă, din greşală, drept cu faţa-n jos" - cu faţa □ainte=cu inima purificată); b-□veşm□tat □ "năsip" şi prohodit (băieţii s-au str□s ciotcă □prejurul meu şi m-au □morm□tat □ năsip, şi m-au prohodit cum ştiau ei, şi de-abia mi-am revenit □ simţire"). Procesul ritualic ia sf□şit la Apusul Soarelui("şi-apoi am □ceput a mă scălda □ ticnă, p□ă pe la asfinţitul soarelui" - atunci c□d "se răstoarnă lumea") - c□d redevenitul (renăscutul) Soare Nică se re□toarce □ Casa Soarelui-Smarald, ca PĂSTOR alături de/asimilat VITELOR ("potrivind-o să vin acasă odată cu vacile şi spuind mamei că, scăp□du-le văcarul din ocol pe ale noastre la amiază, eu singur le-am dus la păscut, şi de-aceea m-am □t□ziet acum"). De fapt, e adevărul-adevărat: Păstorul-Văcarul Nică, cel ajuns □ V□ful Cireşului Lumii - se scăpase pe sine din ocolul Ordinii Cosmice - şi, acum, "□t□ziet", dar NU PIERDUT! - vine □apoi □ "ocolul"-Ritmul Circular Cosmic, al "vitelor" - adică, pocăit şi □tors de la efectele propriei leni/eclipse spirituale, s-a supus hotăr□ii de dezlegare a Piciorului – spre Aripă - a Stăp ului Viţicii (Viţica Moşului Lumii, de fapt - BOURUL Heraldic). "Tot păţitu-i priceput" - ca şi Stan, Nică nu va mai săruta diavoli, dec□ dacă şi c□d aceştia sunt □geri reabilitaţi, □ mod real, nu doar potenţial: toată povestea cu scăldatul, relatată, la modul tradiţional-simbolic, de V.Lovinescu [3] - se iaprăveşte cu adevăratul sărut, al Mamei-Smaranda (după purificarea p□ă la aur): "-Dumnezeu să te □zilească, Ionică, dragul mamei, şi să-ţi deie toate darurile sale cele bogate dacă te-i purta cum văd că te porţi de-o bucată de vreme □coace! Atunci eu, pe loc am □ceput a pl□ge, şi bucuria mea n-a fost proastă. Şi mai multă mustrare am simţit □ cugetul meu dec□ oric□d. Şi de m-ar fi bătut mama cu toate gardurile şi de m-ar fi izgonit de la casă ca pe un străin, tot n-aş fi rămas at□ de umilşit □ faţa ei, ca atunci c□d m-a luat cu binişorul. Şi să nu credeţi că nu mi-am ţinut cuv□tul de joi p□ă mai apoi, pentru că aşa am fost eu, răbdător şi statornic la vorbă □ felul meu. Şi nu că mă laud, că lauda-i faţă: prin somn, nu ceream dem□care; dacă mă sculam, nu mai aşteptam ca să-mi deie alţii; şi c□d era de făcut ceva treabă, o cam răream de peacasă. Ş-apoi mai aveam şi alte bunuri: c□d mă lua cineva cu răul, puţină treabă făcea cu mine; c□d mă lua cu bineşorul, nici at□a; iar c□d mă lăsa de capul meu, făceam c□e-o drăguţă de trebuşoară ca aceea, de nici sf□ta Nastasia , izbăvitoarea de otravă, nu era □ stare a o desface cu tot meşteşugul ei. Povestea ceea: <<Un nebun arunc-o peatră □ baltă, şi zece cuminţi n-o pot scoate>>". GARDURILE sunt jaloanele Căii. Vitriolul nu mai este otravă - c□d ai trecut de la cei de jos, la cei de sus: (A)Nastasia (evident, cea din Cetatea Focului-Pipirig!) - izbăvitoarea de otravă - □ dăruieşte PIATRA - dar, din păcate, □tr-o nouă spirală, el o aruncă (la fel cum a făcut la Broşteni…) □ baltă-stagnarea Feţei Oglinzii dintre Lumi (nu □ Bistriţa-Repedea!) - imediat, □să, lu□du-şi alături 10(zece) "cuminţi" s-o scoată: adică, pe Alchimiştii-Şolticii Universului. "Taman" zece sunt şi "tovarăşii" de la Casa-Athanor de la Folticeni-Şolticeni! Coincidenţă? Chiar (mai) credeţi □ aşa ceva??? "Nebunul" care aruncă piatra a adunat, p□ă acum, un ciclu-Manvantara - fără 1(unu) – Piatra filosofală; "la, am fost şi eu, □ lumea asta, un boţ cu ochi, o bucată de humă □sufleţită din Humuleşti, care nici frumos p□ă la douăzeci de ani, nici cu minte p□ă la treizeci şi nici bogat p□ă la patruzeci nu m-am făcut"). 20 (de ani…)+30 (de ani…)+40 (de ani…)=90. Adică, 100-1. Nu e vorba de ani, ci de structura ciclurilor [4] !!! 9(NOUĂ) =Trei Triade iniţiatice: I-Ştefan-Smaranda-Nică; II-David-Irina-Nică[Demeter]; IIIMaria[Marioara]-Andrei-Nică. 0=semnul ocult care marchează un ciclu epuizat.

Să-l vedem □ şcoala Cetății Neamțului, "□grădită cu psutiu, acoperită cu fulger ", printre sfinții voievozi ai paradisului: "□nspre apus vin monastirile(…). C□u355 ti domnitori şi mitropoliți s-au r□duit la scaunul Moldovei, de c□d e țara asta, au trebuit să treacă măcar o dată prin Humuleşti spre monastiri(…). Mă rog, la Monastirea Neamțului: icoană făcătoare de minuni, casă de nebuni [5] (…). La Secu, hram de Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul; la Agapia-n deal, hram de Schimbarea la față; la Agapia-n vale, hram de Sf. Voievozi; şi la Varatec, hram de S□tă Măria mare(…)" - şi printre Nebunii Casei-Athanor - la mijloc de codru des - □ centrul Athanorului-Varatec, de la Folticeni ("Şolticeni"…)-Rădăşeni (Rădăcineni - la Rădăcina Pomului Cosmic).
Apar menționați, aparent, anii istorici - dar, cum p□ă acum nu se făcuse acest lucru, să nu ne-nchipuim că n-are semnifcație trans-istorică, magico-mitologică: nu că "Nică a ajuns la v□sta la care □u355 ti poți aduce aminte anii" - ci Nică a ajuns la stadiul spiritual, □ care cifrele pot să-şi (re)capete forţa orfic-pitagoreică!!! Deci, şi "anii" vorbesc tot despre Paraşabda-Armonie.
După anul holerei (ciumei) transfiguratoare - notat 48=12(sic! Adică, 4+8=12), apar acum primii ani "□tregi", dintre care unul repetat: 1852, apoi 1855x2 . Ocultiştii, paremi-se, ar aduna: 12+16+38=…21. Adică: 1+2+1+6+3+8=21. Adică: 2+1=3. Mesajul: Se □plineşte Treimea Sacră a Spiritului Cosmic - prin tot ce se va petrece la nivel de Athanor Alchimic.
***
** **

[1] -□n definitiv, noi, rom□ii, ne numim vlahi, adică lahi, adică negri - ceea ce s-ar traduce, □ termenii Științei Tradiționale: Poporul Misterului Divin.
[2] -Din ce spune Sf. Apostol Petru (cf. Fapte, 1, 19), rezultă că acesta "a c□u351 stigat o țarină cu preț nedrept, şi căz□d, p□tecele lui a crăpat şi i s-au vărsat toate măruntaiele. Aceasta s-a făcut cunoscută tuturor celor ce locuiesc □ Ierusalim, □c□ țarina aceea s-a numit □ limba lor Acheldama, adică Țarina S□gelui" – dar ea se mai traduce şi Țarina Olarului: oricum, cele două noțiuni, de s ge şi de oală sunt complementare: se trimite la Adam-cel-Formal - formă fără Spirit-Duh.
[3] -Cf. V.Lovinescu, Mitul sf u351 siat, Institutul European, Iaşi, 1993, pp. 175-176:"(…)Ce □c□tă şi desc□tă cuvintele Auraş-Păcuraş? (…) NU numai urechea corporală se destupă, ci mai ales urechea spirituală(…)şi cele două lespegioare aurifere sau argintifere se pun la urechi. Este un complementarism □tre ghioc şi pietricele. Ghiocul aude şi şoptește timpanului, subtil, pietrele lovesc acest timpan ca să-l scoată din toropeala lui □ care l-au □fundat păcatele(…) OM MANI PADME □ vindecă urechea exterioară şi interioară, şi □ pune □ contact direct şi conştient cu Verbul.(…)Recipiendarul făgăduia faptul că va plăti cu o monedă primordială(…), adică se va integra □ firul Unicității(…), străbăt□d ciclurile de la un capăt la altul, fir care este şi acel al Continuității: <<că ți-oiu spăla cofele>>, adică □u355 ti voi desfunda fosele auriculare, <<şi-ți voiu bare dobele>>, adică timpanul, pentru ca pe el să răsune, mediat, vorba omenească, dar imediat - <<Verbul Ceresc>>".
[4] -Să nu uităm că, p□ă şi la nişte nu foarte spiritualizați oameni, precum romanii (care au avut nevoie de Dacia "Felix" – Fericită prin SFINȚENIE!!! – ca să se salveze spiritual şi ființial…), ciclul anual era de zece luni…De aici, şi numele ultimei luni a anului european-"creştin": decembrie…
[5] -Foarte interesantă şi semnificativă alăturarea minuni-nebuni: doar nebunii (adică, CELEŞTII!)!!!pot avea acces la Miracolul Demiurgic!!

Capitolul XII: A Treia Schizofrenie Sacrală: □tre Ființa din Lume-Ion şi Cugetul-Ion
"-Nu mi-ar fi ciudă , □caltea, c□d ai fi şi tu ceva şi de te miri unde, □i zice cugetul meu, dar aşa, un boț cu ochi ce te găseşti, o bucată de humă □suflețită □ sat de la noi, şi nu te lasă inima să taci; asurzeşti lumea cu țărăniile tale!
-Nu mă lasă, vezi bine, cugete, căci şi eu sunt om din doi oameni, şi satul Humuleşti, □ care m-am trezit, nu-i un sat lăturalnic (s.n.), mocnit şi lipsit de privelişte lumii, ca alte sate; şi locurile care □conjură satul nostru □că-s vrednice de amintire. Din sus de Humuleşti vin (s.n.) V□ătorii Neamțului (…). Şi mai sus, monăstirile Secul şi Neamțul, altădată fala bisericii rom□e şi a doua vistierie a Moldovei. Din jos vin satele Boiştea şi Ghindăoanii, care □jugă numai boi ungureşti la carăle lor; unde plugurile răm□ singurele pe brazdă □ țarină, cu săptăm□ile, prisăcile fără prisăcar, holdele fără jitar, şi nime nu se atinge de ele; iar oamenii din aceste sate nu ştiu ce-i judecata. Aproape de Boişte vine satul Blebea, care mai mult de jumătate, după ce-şi scapă căciula pe baltă, zice: <<Să fie de sufletul tatei!>>
□nspre apus miază-zi vin monăstirile: Agapia, cea tăinuită de lume; Varaticul, unde şi-a petrecut viața Brancoveanca cea bogată şi milostivă şi satele Filioara, hățaşul căprioarelor cu spr□cene scăpate din monăstire; Bălțăteştii, cei plini de salamură, şi Ceahlăieştii, Topolița şi Ocea, care alungă cioara cu perja-n gură tocmai dincolo peste hotar; iar spre crivăț(s.n.), peste Ozană, vine T□gul Neamțului, cu mahalalele Pometea de sub dealul Cociorva (s.n.), unde la toată casa este livadă mare(s.n.); Țuțuienii, veniți din Ardeal, care măn□că slănina r□cedă, se țin de coada oilor, lucrează l□ă şi sunt vestiți pentru teascurile de făcut oloiu; şi Condrenii, cu morile de pe Nemțişor şi piuăle de făcut sumani. Iar deasupra Condrenilor, pe v□ful unui deal nalt şi plin de tihărăi, se află vestita Cetatea Neamțului, □grădită cu pustiu, acopetită cu fulger, locuită vara de vitele fugărite de strechie [1] şi străjuită de ceucele şi vindereii [2] care au găsit-o bună de făcut cuiburi □tr-□sa.
(…)C□u355 ti domnitori şi mitropoliți(s.n.: iată celebrul dublet funcțional arhaic: Rex et Pontifex) s-au r□duit la scaunul Moldovei, de c□d e țara asta, au trebuit (s.n.) să treacă măcar o dată prin Humuleşti spre monăstiri(…)tot lume bogată şi aleasă(…) la Monastirea Neamțului: icoană făcătoare de minuni, casă de nebuni, hram de Ispas şi iarmaroc □ t□g , tot atunci(…); la Secu, hram de Tăierea capului Sf Ioan Botezătorul; la Agapia-n deal, hram de Schimbarea la față; la Agapia-n vale, Hram de Sf. Voievozi; şi la Varaticu, hram de S□tă Măria mare; lume şi iar lume!
(…)Şi c□e oştiri străine(…) tot nemți de cei mari, □brăcați numai □ fir, cu săbiile scoase(…)după Natalița cea frumoasă! (…) noroc de vărăticence(…) a-i face să-şi bage sabia □ teacă, spuindu-le că cei ce scot sabia, de sabie vor peri. Dar ce-mi bat eu capul cu craii şi □părații, şi nu-mi caut de copilăria petrecută □ Humuleşti şi de nevoile mele? (…) să arăt că humuleşteni (s.n.) nu-s trăiți ca □ b□logul ursului, ci au fericirea de

a vedea lume de toată m□a."
Lungă şi ciudată introducere, tocmai acum, la partea a III-a - şi atipică, fiindcă p□ă acum se ocupase de Satul-Casă, de Casa-Cuptor. Acum se ocupă de Satul-Buric al Păm□tului (al Lumii)-HUMULEŞTI [3] : funcția de Rex et Pontifex, la mpărăţia Verde a MOLDOVEI, se capătă doar prin trecerea măcar o dată prin Humuleşti şi "monăstiri". CRAII ŞI □MPĂRAȚII LUMII, deci ("lume şi iar lume!") există doar datorită Humuleştilor!!! Mitul, deci, singura anamneză valabilă: PARADISUL-PARDESUL! Este structurat ca Cetate Ideală: "pe v□ful unui deal □alt şi plin de tihărăi", Muntele Inițiatic, Centru al Lumii- Muntele Meru - nu sub, ca p□ă acum - ci pe V f de Deal al AUM-ului - căci Cetatea Neamțului (Rudele Zeilor) este "□grădită cu pustiu, acoperită de fulger" - stă sub semnul BOURULUI şi al ŞOIMULUI-VULTUR-PAJURĂ - dar şi sub acela al CEUCELOR (nu stăncuțe, ci CORBUL FOCULUI AUM-ului!!!). Cetate izotopică semantic cu Pipirigul nevăzut - Cetate a Inițierii □tru FICUL PARAŞABDEI - este epifania Humuleştilor, a Cuptorului de Humă □ care Arde Ființa - HUMA ARSĂ DE DUHUL SF□NT - fiind, de fapt, Adam Protogonos.
Iată de ce vorbeşte at□: pentru că vobeşte despre Sinele Său Sacru, care este Sinele Uman Sacru: Triada Sacră PIPIRIG(care sintetizează V□ătorii Sacri-Apollon+Artemis+Susuienii=Olimpienii Ceilalți)-HUMULEŞTI-CETATEA NEAMȚULUI - este, de fapt, Făptura cu Trei Caturi (=trei nivele ale Spiritului şi ale Inițierii) a lui Adam Protogonos: I-Foc
II-Păm□t Ars de Duhul lui Dumnezeu
III-Zeu al Fulgerului,
al BOURULUI (care figurează, heraldic, la Mateiu I. Caragiale, □ viziunea lui V.Lovinescu [4]) - BOURUL-OM (al Paraşabdei Demiurgice), al VULTURULUI şi CORBULUI (Vulturul Ioanic - □semnul Logos-ului Paraşabdei, semnul heraldic al lui ION; Corbul=Pasărea Focului, paredră a Vulturului Ioanic al Paraşabdei - pentru simetria Herbului □MPĂRĂȚIEI VERZI- GRĂDINA MAICII DOMNULUI-GRĂDINA PARADISULUIMOLDOVA:
[OM]VULTUR - BOUR -
CORB
OM-ION
[Paraşabda-Fulger Demiurgic]
Biciul a devenit o realitate, □ m□nile celui exorcizat şi identificat cu Ozana-Osana (Lauda lui Dumnezeu), cu MIKA□L. De observat că Ozana nu mai apare □ descrierea heraldică, ci □ trecere doar, ca "relație topografică": peste Ozană - □ debutul părții a III-a : ION-OSANA - Ion al Paraşabdei.
Structurarea lumii, □ jurul Paraşabdei, ține cont riguros de Cetatea Tradițională Sacră: I-Susuenii – BRAHMANII (peina-SECU şi poros-NEAMȚUL-Zeii Abundenței); IIV ătorii (Apollon-Raze)-KSHATRYA; III-Boi-ştenii+Stejarii(Ghindăoanii) sunt forţa liberă – VAISYA. Totul e liber, la acest nivel: plugurile ară singure (Demeter e □preună cu persefona şi cu Hades, □ Triada Sacră), Bourul e liber şi hieratic ("boi ungureşti"=boi cu coarne mari, adică AUREOLAȚI); albinele-fiicele Soarelui-Dumnezeu sunt libere să reverse amrita asupra muritorilor, trasfigur□du-i □ ZEI; holde-gr□I-Hristos e liber să hrănească Starea de M□tuire a Lumii, ca-ntr-un Paradis; IV-S□DRA – clasa servilă - este aservită prin "blebea"-b□b□ală, non-stăp'nirea Paraşabdei, care non-stăp□ire duce la robie, robie morală(zg□cenie!), dar, simbolic, la descoperire-decapitare (pierderea Căciulii-Cap, pe Apa S□betei-Finalul de Ciclu, prin decapitarea Eului terestru - şi regresia permanentă la sufletul tatei=antecesorul - Moşii-Spiritele Primordiale, care le vor reda, poate, măcar Imaginea Paraşabdei, pentru a-i menține fixați prin ek-stasis, deci non-activi □ Corpul Sonor).
Restul mărcilor topos-ului sacru sunt ecouri ale Paraşabdei, ca mădulare ale lui Adam Protogonos: Cetatea Ocultă (Agapia "tăinuită de lume"); Cetatea Coacerii-Vara(Varaticul M□nii Demiurgice: BRANCOVEANCA - vine de la BR□NCĂ=M□NĂ, care e bogată şi milostivă: Justiție+Mizericordie, M□nile de sub COROANA DE FULGER [Humuleşti-Pipirig-Neamț] a Ketherului Sephirotic); Hățaşul Căprioarelor - din m□năstire - Filioara (Strunga Caprelor Sacralizate-Oilor Sacre, barzaq-ul, pe unde se trage Firul Sorții-Țesătura Lumii-Ființei lui Adam Protognos); Sarea Alchimică şi Dizolvarea (coagula-solve) – Bălţăteştii [5] cei plini de "salamură"-saramură (sare dizolvată □ apă); Zeii Săraci-CEAHLĂUL(Thie-Golon [6]), care este □truchiparea rezumativă, esențializatoare, a Carpaților (Domnul Nev□ut, □ntunecat, Negru, Ascuns - CHARNABUTAS sau CAP-NABOTAI [7]) - cu Ceahlăieştii, care poartă Fulgere-Topoare şi C□tare pentru Justiție (căci aşa se traduc Topoliţa, respectiv Ocea: Topol(r)ița-Toporul Divin - iar Ocea - fie Oca-Ocaua, fie Ochiul Divin - care supraveghează Dreptatea).
Focul care coace Aştrii-Poame, din Grădina Hesperidelor (Pardes), din Hyperboreea (Cociorva+Pometea: pe cociorva Luminii sunt puşi colacii-hore, sau sferele-poame); Susuenii-Țuțuienii - Zeii de Sus care veghează asupra □ntunercului Saturnian (slănina e r cedă, deci se descompune □spre Galbenul Luminii), prin Oloi-Uleiul-Mirul Luminii - şi ser țin de coada oilor)sunt prelungiri ale OII / MIELULUI Sacre/Sacru - sunt epifanii cristice. Condrenii-Oamenii Codrului (Dumbrăvii Sacre), □ care se produce c tărirea PIUEI şi controlul Țesăturii Cosmice (sumanii); morile Zeilor (ale Sorții date de Zei) ajung, firesc, să ne □toarcă la Cetatea de Foc Solar (Soarele Ocult-Negru). – unde este VACA alungată de strechea-Zeus: IO-ROPA, arătarea-epifania lui ION AL Formei Sacre, sau IANUS - Vultur(AER) şi Corb(FOC) - rezult□d, din nou, hieroglifa BOURULUI SACRU (Paraşabda Demiurgică a MOLDOVEI).
Dialogul de la □ceput, ca schizofrenie sacră, ruptură □tre ființă şi cuget - este

alcătuit tocmai pentru sinteza fiinţei cu focul-cuget:
I-Ființa spune despre Rupa - forma-bucată de humă □sufletită (arsă) şi atenționează asupra riscului ASURZIRII cu "țărănii" (o subtilă alarmă trasă asupra necesității Paraşabdei, care să dea NUMA-Nume Sacru, Sonoritate Sacră - formei "necioplite", "țărăneşti", exclusiv chtoniene);
II-şi atunci intervine Cugetul, cu o ploaie de Nume-NUMA, pentru a ilustra Paraşabda Eternă (infinită □ diversitatea modulării sonore, din care modulare se ivesc formele sonore, ca Idei Platoniciene, Arhei ai lucrurilor lumii terestrizate, Entelehii).
***
Să nu se treacă uşor peste demonstrația virtuoasă a "glisării" fireşti de la Rupa la Numa şi □apoi, grație stării paradisiace, la care s-a ajuns prin amintirea lui Adam Protogonos [8] : CAPUL LUI IOAN (dhikr-anamneză : BOTEZĂTORUL [9] - grațiemizericordie= semnificație descendentă) TĂIAT, produce SECU(=penia) - care, deci, cere poros: Agapia (agap□=adunare) pentru transfigurarea golului □ PLINUL DIVIN(real) - rezultă SCHIMBAREA LA FAȚĂ (pentru lauda-slava lui Dumnezeu - Agapia de pe Dealul AUM-ului - deci, Agapia ascendentă), cu alternanța Voievodală-Rex-Justiție (Agapia descendentă, din vale) - cu hram Sfinții Voievozi; şi iar Mizericordia, care contrabalansează, pe orizontale Sephirotică, Justiţia:Vara-Varaticu – cu hram marianicmizericordios - Sf. Măria mare.
Dar deasupra alternanțelor (penia-poros, Justiție-Mizericordie, ascendentdescendent) stă THULA-BALANȚA: M□ăstirea (de fapt, Cetatea Ocultă/ocultată) NEAMȚ, care leagă firele țesăturii, □bină contrariile: icoană făcătoare de minuni/vs/nebuni, hram [10] (sacru)/vs/iarmaroc(profan).
"Lume şi iar lume" - dar toată lumea se traduce prin Ştiința Sacră a redescoperirii Ființei Sacre - Adam Protogonos. Parte a III-a este ciudată de la ceput - pentru că intrăm □ FOLTICENI-ŞOLTICENI, pe ulița RĂDĂCINII LUMII-RĂDĂŞENI. Şolticii, Deviații de la Normalul Profan - sunt cei 10 (zece) "cuminți", care caută piatra aruncată de "NEBUN" - pentru a o transfigura, transmuta □ P□nea Vieții Eterne - PIATRA FILOSOFALĂ. Dacă □ partea I vedeam pregătirile de sub deal (huma-materie primă), dacă □ partea a II-a era construit Cuptorul-Athanorul şi erau chemați C□NELE(Lupul Fenrir) şi M□ȚA(Amon R□), pentru a reprezenta Focul care arde HUMA - ei bine, ultimele r□duri din partea a II-a anunță dinamica alchimică a obținerii lui Adam Protogonos-Starea de Pardes(Paradis) - prin ALCHIMIŞTI ("profesionişti"…) - care aplică (riguros) Ştiința Sacră.
"Tovarăşii"(Collegia Fabrorum!!!) care stau, cu Athanorul pregătit, la Rădăcina Lumii, asum□du-şi "Şolticăria"-Transmutarea □ Lumea Originară - sunt, □tr-adevăr, ZECE (şi tare ne vine să credem că şi Harap-Alb şi "tovarăşii" săi, □ număr de CINCI - subdiviziunea lui ZECE - tot alchimişti erau - iar □mpăratul provenit din Harap-Alb este, □ fapt, Adam Protogonos-Paradisul Umanizat, deci oculta "formă", cu ocult "nume" - ale lui Dumnezeu Cel Fără Formă Ştiută de noi, azi - şi Cel Fără Nume Ştiut de noi, azi!). □nt□, le trebuie CREDINȚĂ, tuturor alchimiştilor, pentru lucrarea lor: Sf□tul Duh-Popa Duhu, dar av□d ca paredru Şobolanul(Oşlobanul) - ca Apollon Smimtheus. De ce? Două duhuri sfinte? Erezie? Nu. Ci Unire tr-un Unic Duh - a creştinismului cu "păg ismul". Unire □tru Ştiința Sacră. Duhul lui LAZĂR-□NVIATUL ("jidanul trențuros - IOAN-Iisus-ul din Noul Testament) trebuie □păcat cu Dumitru-Demeter-□nviata□nvietoarea (zeița căreia □ slujeşte Şobolanul-Apollon Smintheus).
Altfel, lumea va fi secerată de Ciuma(Holera) apocaliptică!
Deci, prima fază: fuziunea simbolurilor vechi cu cele noi, a preoților vechi cu cei noi, a sfinților-divinități cu zeii(Lazăr cu Dumitru, Şobolanul cu Popa Duhu). PRAVILA [11] cea mare azv lită [12] , adică transmutată □ Piatra Filosofală (□t□ de aruncatazv lit, apoi de construit-transfigurat) - şi SFEŞNICUL-Lumina Umflată (dilatată p□ă la fuziunea totală a Lumilor-Lum□ărilor Candelabrului Lumii). Obține RUGULDUMNEZEU şi identitatea sacră de la Rădăcina (Rădăşeni) a Ființei: "Eu sunt cel ce sunt" – de pe Muntele Sinai.
PIERDEREA PAPUCILOR de către preoții noi - □seamnă, tocmai, dezcălțareadezbrăcarea lor de forme false-keliphot-uri: transfigurarea □ Unicii Preoți Sacri - cei ai lui Adam Protogonos. Aparenta "sfadă" este, □ fapt, hieroglifa păcii/□păcării alchimice (necesare lucrării-recuperării-dhikr). Duhu(popa cel nou) este fixat (şi mercurial, şi sulfural, oprit din fugă şi purificat) prin răstignirea şi punerea □ Podul Paradis (podul cu icoanele Cetății Neamțului: ""că l-ar fi pironit părintele Oşlobanu pe cruce şi l-ar fi pus □ podul biserici□i , spre păstrare, cu parte din icoanele rămase aici de la Cetatea Neamțului. Şi mi se pare că avea maredreptate bietul bătr□, căci □ locul bisericei Sf. Lazăr fusese altă biserică, de lemn, al cărei hram era Sf. Dimitrie, făcută şi □zestrată cu moşie de Vasile Lupu-voievod, ca şi cea de la noi din Humuleşti. □nsă Monăstirea Neamțului, bună mehenghe, c□d a făcut spitalul din T□gul Neamțului, face şi biserica Sf.Dumitru de peatră , □ schimbă hramul, numind-o Sf. Lazăr, o □chide cu zid □ cuprinsul spitalului, şi hramul Sf.Dumitru l-a pus la paraclisul de la spital, iar moşia preuților a păpat-o, ca şi pe moşia Humuleştii(…).Ca prin urechile acului de n-a făcut mucenic pe părintele Duhu, □ locul sf□tului Dumitru, izvor□orul de mir.".
(Atragem atenția că, □tr-o operă a unui alchimist tradiţional, şi acesta este Ion Creangă, nu trebuie să ne preocupe "adevărurile istorice"!!! - am cădea □tr-o gravă capcană : căci acestea, aşa-zisele "adevăruri istorice", nu există, □ fapt: dhikr-ul este anistoric!!!).
Genială stratagemă verbală! Căci apare Vasile Lupu , LUPUL FENRIR, ca

mediator, REX ET PONTIFEX (făcător de poduri, □tre Biserică şi Spital: Sf□tul Dumitru este chis - fixat □ăuntrul zidului M□ăstirii, ca patron al Paraclisului Spitalului = Vindecarea Rănii dintre cele două Zone Sacrale, două Chipuri-Capete ale lui IANUS: Vechiul Testament (lumea veche religioasă) şi Noul Testament (noua lume religioasă). "Moşia preuților (…) ca şi pe moşia Humuleşti" - "au păpat-o" Cei de la M ăstirea Neamţ: preoții vechi şi Vechiul Centru-Humuleşti - au fost ocultate, integrate □ Cetatea de Foc Etern.

Ar mai fi de discutat o "şolticărie" alchimică preliminară: Kshatrya-Războinicii-Urşii sunt integrați BR□NZEI - Lumina Mămăligii şi a Mielului (Laptelui de Miel-Oaie) Coagulată: "(Lui)Nică Oşlobanu(…) □ cade un urs mare din s□ şi… de-a dura prin clasă; nu de cei pe care-i joacă ursarii, ci de mămăligă, umplut cu br□ză, rotund, prăjit pe jaratic şi de pus drept inimă, c□d ți-e foame. Băieții dau să-l prindă, Oşlobanu se aruncă □ mijlocul lor să şi-l ieie, şi se face o chirfosală ş-un r□ □ şcoală din pricina ursului celuia, de-i poznă!"

□n concluzie, "războiul" din athanor (numit, deocamdată, Şcoala Domnească din T□gul Neamțului…), pentru sinteza contrariilor (URSUL Soarelui devine Centrul Lumii, mişcarea "băieților" este absolut concentrică spre URS - p□ă la absorbția □ URS - absorbţie demiurgică, prin semnul sacru al r ului – devenit substitutul Ursului, □ Centrul Şcolii Iniţiatice!) - va sta sub semn neclintit brahmanic-sacru. Cristic. Căci Crucea uneşte toate contrariile posibile [13] .

Cu ocazia aceasta, Zodiacul este golit ("furat"), cu promisiunea că va fi reumplut, prin Justiție Divină (mai exact, Zeul Anonim, "unul dintre noi", care nu scapă nimic din socoteala Zodiacului şi nici din Sfada Zeilor - aduc□d Lumina-Rază"cridă" - pe Cerul Negru-"tabela-"-tablă) - "paralele" şi "leii" fiind, concomitent, stelele Zodiacului şi, prin cifra inițială, dinafara zerourilor, numărul Manvantarelor :

"-Dacă o para luată pe nedreptul □u355 ti m□□că o sută drepte, apoi şese mii de lei (leafa mea pe un an), care mi-a oprit-o starițul Nionil [14] , pe nedreptul, c□e parale drepte vor m□ca de la Monăstirea Neamțului?

-Douăzeci şi patru de milioane de parale, cinstite părinte, sau şese sute de mii de lei, răspunse unul dintre noi, cu crida la tabelă".

Raportul de 1 leu=40 de parale - trimite la promisiunea justiției prin Crucea-Patru, a unui Manvantara ulterior (deci, 6+1 - al 7-lea! - al nostru…) - care va contopi injustițiile (căci şi dreptul, şi nedreptul - ca situaţii de individuaţiune! - sunt echivalente, □ fața Justiției Divine - căci ceea ce "starițul" Nionil răpeşte-"măn□că" lui Popa Duhu, nu e drept ca Popa Duhu să răpească-"măn□ce" de la Cetatea Fulgerului-Cetatea Zeilor Pribegi, Cetatea Neamțului!!! - nici un individ n-are dreptul să măn ce stele de pe cer, adică să distrugă Zodiacul, respectiv Manvantarul!), şi le va transfigura □ Justiția Definitivă şi Supremă, de deasupra justițiilor individuale - Justiția Manvantarului, respectiv a Kalpei.

Lui Popa Duhu □ lipsesc 24(12x2) de milioane de parale (cele 6 zerouri sunt cele 6 Manvantara □plinite-trecute). Zodiacul stă sub semnul cifrei 12 - dar, privit din ambele perspective, ale celor două credințe, el va sta sub semnul cifrei 24 - iar "furtul"este "M□NCATUL" STELELOR CREDINȚEI de către Preotul Credinței Noi, "starițul Neonil-Nedreptul - iar din partea cealaltă, de către cel ce nu poate-refuză Calculul Manvantaric, din pricini de "durere de cap"(suferința esențială, a □ceputului de ciclu) - Nică Şobolanul, fiul Preotului Credinței Vechi – Popa Oşlobanu-Şobolanul:

""Nică Oşlobanu, ca de obiceiu(s.n.: deci, era LEGIC □ opoziție cu Popa Duhu, prin "originea" sa, Preotul-Tatăl Credinței Vechi - Popa Oşlobanu), se scoală □ picioare, c□ mi ți-i melianul, şi se roagă de iertare, spiind că-l doare capul."

□n al 7-lea Manvantara, e fixat Zodiacul: golit de zeii vechi (şi de cei noi) - el va fi umplut de o singură hieroglifă astrală: Adam Protogonos, ION-ul Athanorului - ca sinteză □tre Duhul Creştin (Popa Duhu) şi Duhul Păg□(Apollon Smintheus-Şobolanul).

Cu această ocazie, remarcăm o nouă aparentă schizofrenie a ION-ului: Nică al Şobolanului □ dublează (cf. Ianus) pe Nică al lui Ştefan. Dar zicem aparentă - pentru că Nică al Şobolanului şi Nică al lui Ştefan - sunt, am□doi, sub semnul BOURULUI(Taurului)-Hieroglifă Sacră a Moldovei: "Oşlobanu, prost-prost, dar să nu-l atingă cineva cu c□ e negru sub unghie, că-şi zv□le țărnă după cap, ca buhaiul"(s.n.). Buhaiul e Taurul. Prostia dublată nu e zero, ci ridicare □ rangul Științei Sacre. "Zv□lirea țărnei" după cap - □seamnă săpare a morm tului inițiatic (□ față), degajare a figurii sacre centrale, purificate de Prakrti-țăr□ă (buhaiul-Bour Sacru) - iar □ spate - adunarea Muntelui AUM-ului, pe care se va sui, retrograd (păşind, sacral, regresiv, spre Pardesul-Originaritate), BOURUL SACRU - Hieroglifă a MOLDOVEI, dar şi a lui ION al Crengii de Aur şi Paznic al Smaraldului Graal (şi Ianus bifrons, pe deasupra).

Ion-Nică Şobolanul (alter ego al lui Nică-Ion al lui Ştefan) - ocupă zona Şolticenilor-Folticenilor - la Rădăcina Lumii - Rădăşeni.

Este firesc ca primul con-venit al lui ION al Paraşabdei să fie Demonul Contra-Paraşabdei: ION Mogorogea (adică, Ion al Mormăitului şi al B□b□elii). Dar otrava are antidot □ contra-otravă: Puntea-Barzaq, pentru inițierea lui Făt-Frumos-Nică (ulterior ipostasului său de Şobolan-Taur): G□lan (barzaq-ul G ului spre Capul Vortex, deschis spre Cer)Zaharia [15] . Şi, mai mult, TRĂSNEA-Trăsnetul(Biciul lui Nică, □ sf□şit! - i se supune, deci □ poate stăp□i…Căci □ are la/□ m□ă, şi, deci, pune la treabă - cu gramatica lui Măcărescu-Măcăitul, pe care Trăsnea □ arde cu Verbul Sacru şi, mai ales, cu Somnul Sacru, care-l aduce, pe Măcăitul-Măcărescu, □apoi la Origine - la Rădăcina Pomului Sacru, deci a Logos-ului □ntemeietor, Paraşabda!).

RĂDĂCINA e, de fapt, SOBA lui PAVEL, paredrul lui Petru (Ştefan a Petrei): "se proslăvea pe cuptor" - era Stăp□ul Slăvit al Athanorului. □n jurul Sobei-Athanor, se □şiră alți alchimişti: "musteciosul" DAVIDICĂ de la Fărcaşa (David cel Mic, tot al Focului-Pipirig, Cel de la Furca Drumurilor-Fărcaşa: de aceea, Davidică dispare, □ sunet de □geri-păsări - limba păsărească, purtat pe apa celestă a sunetelor angelice - pentru a păzi răscrucile Raiului (şi ale lucrării alchimice, bine□țeles!): "A murit, sărmanul, ainte de vreme (s.n. – şi n.n.: adică, □aintea apariției Timpului-Istorie - a rămas Paradis, mai pe rom□eşte!), □ecat cu pronumele conjunctive (n.n.: mi-ți-l, ni-vi-li etc. = limba păsărilor□geri [16]) - MIRĂUȚĂ al Barzaq-ului, dublura (sau paredrul?) lui G□lan (Zaharia) – al iernii-copilărie [17] - Cel care nu se miră de nimic, sau Cel care se miră de toate - căci, pentru el, lumea aceasta n-are nimic!; el, , prin Verb şi Cerere-Poruncă, sugerează transparența spre Lumea Cealaltă, unde sunt "teacă de cosor, căpestre de purici"(n.n.: deci, şi PURECI-CAI SOLARI ZBURĂTORI sau săritori □ CER!), "cuie de la corabia lui Noe" (n.n.: Axa Verticală a Vieții, concomitent cu Nava Orizontală a Vieții-Biserica: de fapt, el caută CRUCEA, mai exact, Punctul Central al Crucii - IISUS HRISTOS-Focul Paraşabdei - foc şi prin "căpşune(n.n.:roşii-solare) şi fragi (n.n.: tot roşii-solari) - SORI pentru "cineva care pornise □tr-adaos" [18] =Dumnezeu-Iisus, Cel care RE-Umple Lumea, Re-Sacraliz□d-o, o Re-Umple (□tr-adaos) cu Duhul Sf□t al M□tuirii, peste Apele Primordiale (pasivitatea-Prakrti). Mirăuță-Miratul, Curiosul de Lumea Cealaltă (şi Trecător prin Grumazul-Barzaq □ Lumea Paraşabdei) c□tă despre Jidovii- ntemeietorii Uriaşi ai Lumii Vechiului Testament.

"Nu-mi e ciudă pe g□dac,/ C-a m□cat frunza de fag;/Dar mi-e ciudă pe omidă/C-a m□cat frunza de crudă." G dacul slăvit este Scarabeul Bucovinei : "a m□cat frunza de fag"(Țara Fagilor, de l□gă, sau şi ea, Țara Saras-ului - Potirului Graal-Focul Iisus); Omida este Fluture Germene; sunt două posibilități de tălmăcire:

a-ea "măn□că" □săşi premiza, deci distruge □suşi Germenele Copacului Vieții("măn□că frunza de crudă") –

b- sau: o face să dispară din Zona Prakrti - păzind-o, cu aripi flutureştiarhanghelice (care nu se văd – noi vedem doarViermele Neodihnit - dar Mirăuță-Nemiratul-Mirat de Toate, vede că lucrarea neodihnei Viermelui este, □ fapt, Pregătirea ZBORULUI - transfigurării □ Paradis (invizibil nouă) a Frunzelor-Cicluri ale Kalpei. "N-a lăsat să odrăslească/Voinicii să se umbrească": nu permite odrăslirea-□mulțirea □ promiscuitate - şi nici trecerea voinicilor-V□ătorilor lui Apollon-Soarele, □ umbră("să se umbrească"): Ei trebuie să fie treji şi luminați şi sulițați, pregătiți, oric□d, să zboare pentru a apăra Lumina Paradisului.

-MOŞ BODR□NGĂ - este Maestrul Ocult, alături de Pavel al Athanorului: el este Preotul Paraşabdei: "…(ne spunea la poveşti nopți □tregi, şez□d cu nasul □ tăciuni, şi ne c□ta din fluier: Doina, care te umple de fiori, Corăbiasca, Măriuța, Horodincile, Alivencile, Țiitura, Ca la uşa cortului, hori şi alte c□tece sculățele ca aceste, de jucam până ce asudau podelele şi ne sărea talpele de la ciubote cu călc□e cu tot, că doar acum o dădusem şi eu pe ciubote. Şi din pricina lui Pepelea de moş Bodr□gă, Pavel mai nu le putea dovedi din c□pit; ba şi el, uneori, sărindu-şi din minți, □u351 si rupea ciubotele ferfeniță, juc□d □preună cu noi".

El □u351 si pregăteşte, astfel, urmaşul ION, prin poveste şi c□tec-dans - toate fiind Suflul Paraşabdei Demiurgice. De aceea, din Casa Focului-VIN ("cinstita cr□u351 smă" din Rădăşeni, de fapt Cana Galileii – Rădăcină a Transmutărilor şi ea, căci e ținută de "fata vornicului din Rădăşeni"-Şeful Rădăcinii) - Bodr□gă nu ia dec□ Sinea-Foc: ""moş Bodr□gă paşlise o grămadă de buci pentru aț□u355 tat focul". Răul-C□epă este transfigurat, prin sunetul fluierului (naiul este demonic ca trestie, angelic duh suflat de Paraşabda: căci nu fluierul-nai produce Paraşabda, ci prana-Paraşabda intră □ el, şi prin el, □ C tărețul Orb - BODR□NGĂ – şi prin Bodr□gă, □ ceilalți preoți □ formare, catiheți-catehumeni - care, ca şi popa Buligă, devin yoghini zburători - "pălălăindu-le pletele" : "Şi iaca ne trezim cu popa Buligă, ce-i zicea şi Ciucălău, din ulița Buciumenii, tăm□et şi aghezmuit gata des-de-dimineață, Dumnezeu să-l iepure! (…)Apoi azv□le potcapul deoparte, şi la joc de-a valma cu noi, de-l pălălăiau pletele" - pletele plutind aer, dar şi arz d ca aureole – şi dorm Somnul Sacru, prin integrarea □ Mitul-Poveste.

Buligă-"Dumnnezeu să-l iepure" este diavol-iepure, transfigurat, prin forța Paraşabdei (trecut prin barzaq-ul Fluierului, precum fuseseră trecuți Nică-Demeter, altădată, prin barzaq-ul Ulciorului cu Mir), □ yoghin – şi confirmat, tot astfel, ca preot: el este Falus-Ciucălău, Axă Potențială, Copac Udat la Rădăcină de Vinul-Foc - prin Buciumul-Fluier-Paraşabda - căci vine din Buciumeni "tăm□et şi aghezmuit" - sfințitpregătit, lustrativ , pentru Ritualul Sacru al Paraşabdei, din Casa-Athanor a lui Pavel.

Casa lui Pavel şi Cr□u351 sma din Rădăşeni [19] sunt Templele Complementare ale Paraşabdei, unite prin Rădăcina Comună-Rădăşeni. Ritualul Paraşabdei (Ritual Orfic şi Dionysiac: Vinul-S ge=Sf tul Duh-Paraşabda [20]) □ transformă pe preoții dansatori ai DANSULUI ZBURĂTOR □ CHIORI-ORBI SACRI, care reduc la esență diversitatea: "Şi aşa o ferbeam de tare, de nu ne ajungea casa, şi dam chior□u351 s prin fasole, prin mazere şi bob, şi săm□ța de c□epă se făcea oluiu, p□□nd sub talpele noastre." Iată definirea Lojei Iohanice : "nu ne ajungea casa" [21] – Casa-Lume, cum spune şi R.Gu□on: "descrierea dimensiunilor sale (a Lojei Sf tului Ioan) este deosebit de clară: lungimea ei este <<de la răsărit la apus>>, lărgimea sa <<de la miazăzi la miazănoapte>>, □ălțimea sa <<de la păm□t la cer>>(sau p□ă la al 7-lea cer!), iar ad□cimea sa <<de la suprafața păm□tului p□ă □ centrul său>>. "

Prin Săruturile-"Pupături-Pupoaie", adiționate dansului dionysiac-yoghin şi Vinului-

Foc-S□ge de la Cr□u351 sma din Rădăşeni, ne dăm seama că acolo se săv□şesc Căsătorii Misterioase-Hierogamii, mistere de tip eleusin, □tru cunoaştere sacră: Cunoaşterea este o cununie, o unire a ceea ce este cunoscut, cu cel ce cunoaşte: CUNOAŞTEREA E IUBIRE!" [22]

Fasolea, Mazărea, Bobul(demonic), C□epa (demonică) - se prefac □ ULEI-MIR - p□□nd-transfigur□du-se sub "TALPELE noastre": Piciorul Sacru, Talpa ce fixează topos-ul sacru - de către catahumenii-Cai Solari, m□ji, apoi telegari ai lui Apollon sau Helios: "(…)ca Fălticenii [23] , de unde(…) cu tovarăşii mei(…) pe unde ştiam noi [24] , ţin□d tot o fugă, ca telegarii" [25] (s.n.).

Şobolanul-Oşlobanul, □călţat □ două vaci ("cu ciubotele dintr-o vacă şi cu talpele din alta") - mai exact, □călţat □ paredrii TAUR-VACĂ, BOUR-BOUROAICĂ ! - se aşază cu capul □ jos şi picioarele □ sus ("numai ce-l vedem că se pune cu creştetul pe pat şi cu talpele □ grindă"): ce dovadă mai clară că el este Axa Lumii Sacre, pe care toate se inversează (□ Ceruri, se spune că toate sunt inverse, faţă de lumea noastră).

Fasolea care-l curge din CUPLUL DE BOURI - este rezumatul Omului (Adam Protogonos): prin urma-talpă, care are formă de bob de fasole - care "str□ge" □ ea rinichii şi urechile. Iată Fasolea-Rezumat al lui Adam Protogonos, ilustrat, □ cadrul ritualului transfigurator, de către Omul inversat Apollon Smintheus (ca Nealţii, Smintit pentru profani, divin-norn□al pentru iniţiaţi).

-Mai sunt □ Templu: Nic-a lui Constantin al Cosmei (cosma=ordine a Universului) – care este, □ calitate de ordonator, "complement" al lui Nică al lui Ştefan. Şi acum, să-i adunăm pe practicanţii ritualului paralel (dionysiac şi paradisiac, "păg□" şi creştin, □ acelaşi timp - căci Vinul (sinecdoca lui Iisus □ Potirul Graal) şi Duhul Sf□t sunt Rădăcina Comună a Omului Primordial, a Vibraţiei Primordiale, "după chipul şi asemănarea" (spirituale) ale lui Dumnezeu: Adam Protogonos: 1-ION al lui Ştefan; 2-ION al Şibolanului; 3-ION MOGOROGEA(Contra-Paraşabda); 4-DAVID-ică, Paznicul nger, de la Răscrucile Paradisului (sau dinspre Paradis); 5-ION al lui Constantin al Cosmei - al Constantei Ordini Cosmice; 6-MIRĂUŢĂ-Miratul şi Barzaq-ul; 7-TRĂSNEA-Trăsnetul Paraşabdei (Faţa) Justiţiară a Paraşabdei Divine); 8-G TLANULBarzaq-ul, care Arde Punţile Păm□teşti, spre a-i "zburătăci" spre Ceruri-Humuleşti, ca □ngeri, pe toţi: Arde Rădăcina-Talpa Iadului, Buba de Jos - pentru a Umfla Paraşabda, umpl□d cosmosul cu "muzica sferelor"; 9-BODR NGĂ-Maestrul Ocult al Paraşabdei (primul substitut-alchimist al cuplului Ştefan-Smaranda, de la Centrul Spiritual-HUMULEŞTI) - şi 10-PAVEL-Paznicul Athanorului (al 2-lea substitut-alchimist al cuplului Ştefan-Smaranda, din Centrul Spiritual-HUMULEŞTI).

Sunt 10(ZECE)? SUNT! Dar mai ete şi al 11-lea ("Deşteptul"-Deşteptatul), imaginea proiectivă □ absolutul ocult: Nică al lui Ştefan □u351 si cedează funcţia (temporar) - □ favoarea FIERARULUI ("ne mutăm la un fierar peste drum, dimpreună cu moş Bodr□gă").

Deci, acum, din două - s-au făcut TREI - TEMPLELE INIŢIERII, temple complementare şi aseice, ca şi Sf□ta Treime: I-CR ŞMA DIONYSIACĂ a obţinerii Mirului (Vin şi Oloiu-Ulei); II-CASA ATHANORULUI (dar acesta e dăr□at prea devreme, din pricina MOGOROGEI – Anti-Paraşabda) şi III-TEMPLUL ABSOLUT OCULT(invizibil şi "necomentabil") AL FOCULUI PARAŞABDEI – Fierăria lui Hephaistos-Ritmul Demiurgiei Cosmice..

Şcoala Iniţiatică este bazată, □ primul r□d, pe CREDINŢĂ: "c□d e vorba de credinţă, ce-ţi mai trebuie □văţătură?" [26] (profană şi profanatoare) – dar şi practica-ritual (dansul ritualic, c□tecul ritualic, spunerea ritualică, arderea ritualică, a Rădăcinii Bubei-Talpa Iadului, dar şi a punţilor, □apoi spre Păm□t, după ce au □văţat cei 10(ZECE), să fie geri. [27] Cei trei purcei nefripţi, ai lui Mogorogea - sunt cei trei iniţiaţi, rămaşi la jumătatea drumului iniţierii, □că "nezburătăciţi"-nearşi("sp zuraţi tindă, la răceală" - deci, situaţi "□tre cer şi păm□t", şi răceala semnific□d starea de aşteptare a Saltului-Zbor - transgresarea Porcului Saturnian - □ Cal Solar) : "Şi cu astă r□duială, am rămas noi acum numai trei la Pavel Ciubotarul: eu, G□lan , văru-meu Ioan, poreclit Mogorogea, şi moş Bodr□gă pe deasupra"(s.n.) [28] . □n loc de "cei 4 evanghelişti sunt 3" - cei trei "muşchetari"(Războinici ai Focului Paraşabdei) - sunt 4: căci moş Bodr□gă nu trebuie ARS (acum) spre a se "zburătăci" □gereşte - căci el a fost ars de Paraşabda Fluierului (şi de Focul Vetrei): el e "pe deasupra" - el zboară-arde spiritual DINTOTDEAUNA (sau, cel puţin, de la o iniţiere cu mult anterioară celei a "dascălilor"catehumeni "folticeneni.

Cei ne-arşi - vor trebui arşi: Mogorogea şi Pavel, "la vedere - iar G□lan-Barzaq-ul (căpitanul podului şi corăbiei, r□□e ultimul, nu-i aşa?) şi Nică al Lui Ştefan (din Potirul Graalului Preotesei-Mamă) vor fi arşi □ secret (complet esoteric), doar □ prezenţa Maestrului Paraşabdei (Anonimul Absolut Discret: "un ferar peste drum") - □ Templul Absolut Secret al Focului Paraşabdei - FIERĂRIA. Nu cumva Fierăria este tocmai Casa Adevărată a "Porcului Vrăjit" - Moş Bodr□gă-Maestrul Paraşabdei Demiurgice? Iar Pavel să nu fi fost dec□ "gazdă". Adică, şi el, ca şi Maeştrii ceilalşi (moşi şi babe din Humuleşti - să fi fost Maestru Tranzitoriu - Pregătitor al Autenticei Lucrări Alchimice. E foarte posibil. ZBURĂTORUL DE FOC poate (şi chiar trebuie) să aibă un templu secret al Focului: Paradisul – sau Infernul…

*

* *

[1] - Se aminteşte de mitul Europei, nimfa urmărită de Zeus, cel prefăcut □ Taur Alb - la r□dul ei prefăcută □ Vacă Albă (EUIO+ROPA).

[2] -Vindereu=şoim.

[3] -Cf. Anick de Souzenelle, Simbolismul corpului uman, Amarcord, Timişoara, 1996, p. 95: "HA-ADAMAH=ŢĂR□NA(Huma!), care i-a dat naştere lui Adam."
[4] -Cf. V.Lovinescu, Mitul sf u351 siat, Institutul European, Iaşi, 1993, studiul Două steme, p. 156:"c□d expiră, geamătul bourului seamănă straniu cu Monosilabul sacru OM-AUM, c□d se pierde □ ultima literă, slova Morţii, M. Şi ce alt popor are □ cheia de boltă a istoriei lui, sintetizată profetic □tr-o stemă, monosilabul OM-AUM?"
[5] -Sugerează dungarea, alternarea sau, mai exact: unificarea contrariilor!
[6] -Cf. A.Bucurescu, Dacia secretă, Arhetip, Buc., 1997, p. 94.
[7] -Cf. A.Bucurescu, op. cit., p. 98.
[8] -Cf. Anick de Souzenelle, op. cit., p. 19: "Evreii numesc ELOHIM pe Omul de Sus - şi ADAM pe Omul de Jos. Omul de Sus este lumea lui MI. El se exprimă prin MA. La r□dul său, Adam, Omul de Jos, reuneşte □ el totalitatea lui MA, care o conţine □ germene şi □ promisiunea rodului pe cea a lui MI".
[9] -Cf. R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Humanitas, Buc.,1997, p. 243: "□n numele Jahanan - cuv□tul hanan, □ ebraică, are, □ acelaşi timp, sensul de bunăvoinţă şi de durare divină şi cel de laudă; ca urmare, numele de Jahanan poate semnifica durarea lui Dumnzeu, dar şi laudă lui Dumnezeu. Or, este uşor să ne dăm seama că primul dintre aceste două sensuri pare să i se potrivească □ mod special Sf tului Ioan Botezătorul, iar cel de-al doilea, Sf tului Ioan Evanghelistul; se poate de altfel spune că durarea este □ mod evident descendentă, iar lauda , ascendentă (…)".
[10] -Hram al Ispăşirii-Ispas - şi năţării (din nou, alternanţa compensatorie - penia-poros, descendent-ascendent).
[11] -Cartea Dreptăţii- ndreptării!
[12] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 196: "Şi zvrr! Cu pravila cea mare după călugări. Apoi, umfl□d un sfeşnic zdravăn de alamă, după d□şii, săi afurisască!…Şi, na! părintele Duhu şi Teofan şi-au prăpădit papucii, fugind mai mult □ br□ci dec□ □ picioare; chiar după tipic!"
[13] -Cf. R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Humanitas, Buc., 1997, despre simbolismul Crucii, □ capitolul Sf ta Inimă şi legenda Sf tului Graal, p. 27:"Roza Cruce, □afara reprezentărilor □ care cele 5 răni ale Răstignitului figurează ca tot at□ea roze – cea plasată central, atuci c□d apare singură, poate foarte bine să se identifice cu Inima □săşi, cu vasul ce conţine s□gele, centrul vieţii şi centrul □tregii fiinţe." Şi □ capitolul Inimă şi creier, la p. 412: "Crucea este semnul cosmic prin excelenţă. (…)Crucea reprezintă ceea ce uneşte □ dubla lor semnificaţieverticalul şi orizontalul; ea face ca mişcarea lor specifică să participe la un singur centru, la acelaşi generator".
[14] -Novus Nilus=Noua Iniţiere-Credinţă (căci iniţierea se făcea, □ vechime, la Teba egipteană (unde au fost "sclavi"-discipoli, simultan, Pytagoras şi Zalmoxis) - şi era numită Drumul Egiptului - sau Drumul Nilului.
[15] -Exprimat pe larg, ebraicul Zaharia □seamnă: "Dumnezeu şi-a adus aminte de rugăciunea mea □delungată". De aici, şi constanţa sa, insistenţa, dusă p□ă la obsesie piromană, de a sluji Focul!
[16] -Cf. V.Lovinescu, Mitul sf u351 siat, Institutul European, Iaşi, 1993, p. 180: "Conţinutul conceptual pulverizat, răm□e un fel de onomatopee incomprehensibilă, dar nu neeficace.(…) Vorbind de cimilitură - este cel puţin curios că, lepăd□d sufixul, răm□e prima parte c-mi-li, care se integrează perfect după aşa-zisele pronume: mi-ţi-li, ni-vi-li, ci-mi-li – la care se mai pot adăuga ci-ri-pi, căci de limba păsărilor este vorba, pe care o evocă imprudent □văţăceii-<<vrăjitori>> de la <<Folticeni>>Ë. (…)Nu li s-a □t□plat oare aceasta bieţilor oameni, pntru că au contactat fără voie, fără vină, dar efectiv şi imprudent, incantaţia păsărilor, logah suryaniah, limba siriacă, graiul solar, ciripitul stelelor, umilit şi □răit □tr-o gramatică neroadă?"
□ncerc□d să ducem, cum am declarat la-nceput, hermeneutica textului magico-mitic , al lui Creangă, măcar cu un pas mai departe dec□ a apucat s-o facă Maestrul Vasile Lovinescu - am răscolit prin poduri, pentru a afla taina primei "cimilituri", din textul despre "dascăli" : "Ison, oligon, petasti, /Două chendime, homili" - şi-am descoperit Psaltichia rum ească, a lui Filotei sin Agăi Jipei, vol. II, Anstasimatar, scris, probabil, □ Ţara Rom□ească, pe la 1714 - şi acolo am dat de semnele muzicale bizantine, folosite □ psaltichia "rum□ească"(prima carte de acest fel, la noi!) a lui Filotei; notaţiile pe calculator nu pot reda □tocmai semnele din carte - dar, fie şi foarte aproximativ, v-aţi putea da seama de anumite lucruri:
a- □ primul r□d, semnele, aşa cum le citează Creangă, mai ales □ versuri! - două… - nu respectă enumerarea reală, a Psaltichiei, ci le selectează; totdeauna, selecţia, la un mare taumaturg, cum este Creangă, □seamnă MESAJ, □cifrare simbolicomitică; deci, lectura lor trebuie făcută □ registru simbolic, iar nu real;
b-ordinea din textul lui Creangă ne supune atenţiei, de fapt, nişte desene cu semnificaţii cosmice, nişte Yantra pentru Mantra, prin ritualul cărora se influenţează destinul cosmic al omenirii :ison-⌈, oligon-⌈, petasti-˘, // Două chend(t)ime-≈, hamili-F (ne-am permis să punem □tre ele virgula, ca semn de separare individuală a semnelor, şi a două linii oblice, ca semn de separare a "versurilor"); s-ar traduce, aceste Yantra: "Cel/cei care are/au aplecare spirituală spre DREAPTA (+, bine), chiar dacă va/vor şovăi □tre dreapta şi st□ga, □tre jos şi sus, fiind □ zona Păm□tului-Vale, // Va/Vor avea parte de prezenţa Spiritelor Duale, a Contrariilor Cosmice, cu care va/vor putea aprinde, prin □crucişare-frecare, Focul Crucii. At□ că Ridicarea Crucii pe verticala Cerului-nadir (pe Axa Polară a Golgotei) nu o va/vor descoperi □ semne exterioare, ci □ Spiritul lor".
[17] -Cf. R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Humanitas, Buc.,1997, p. 242: "(…)cele două solstiţii corespondente au caracter riguros opus(…) ceea ce a atins punctul mxim nu mai poate dec□ să descrească, iar ceea ce a ajuns la minumul său, nu mai poate, dimpotrivă, dec□ să □ceapă de□dată să crească; (…). Se ştie că, □ tradiţia hindusă, faza ascendentă este pusă □ raport cu devayana, iar faza descendentă, cu pitţ-yana(…)semnul Capricornului, corespunz□d solstiţiului de iarnă, este POARTA ZEILOR, care permite accesul la deva-yana."
[18] -□n lumea creată de Dumnezeu nimic nu poate fi "□ plus" - iar dacă este Cineva "□ plus", adică depăşind limitele propriei creaţii – acesta nu este dec□ □suşi Dumnezeu, Cel care creează şi următorii Manvantara…
[19] -La Cr□u351 sma din Rădăşeni sunt MICILE MISTERE ORFICE(cf. Ion Creangă, op. cit., p. 208): cr□u351 smărita "darnică" (preoteasă autosacrificială), "frumoasă" (realizează epifanie divină) , măritată "după un vădăoiu bătr□" – niciodată arătat/arăt□du-se: este ocultul Zeu Dionysos, at□ de bătr□, □c□ □u351 si □locuieşte Tatăl-Zeus, uneori, la conducerea Universului (motiv pentru care nu se arată /n-are timp de a se arăta) - şi "văduv" , pentru că tot femininul ocult este "□ghiţit" □ preotesele sale-bacante! Dionysos este Microcosmosul Paraşabdei Atotproiectante.
MARILE MISTERE ORFICE sunt oficiate, bine□ţeles, la Casa lui Pavel - □temeiată pe "talpa" - "Talpa Iadului"-Mogorogea, cel al "corhanelor şi coclaurilor" (cum □ spune Pavel: "După ce-ai purtat ciubotele at□a amar de vreme(…) şi le-ai scrombăit pe la jocuri şi prin toate corhanele şi coclaurile" - deci este un "□şelător" mimetic: se preface că dansează-joacă, alături de "yoghinii"levitanţi, se preface că este al Focului, pretinz□d că i s-au pus şi lui "poştele" de foc – dar el aparţine Haosului, Labirintului Infernal-coclauri-corhane). Mogorogea-Tala Iadului, este, evident, sub semnul BABEI-JOS: "Dacă s-a da baba jos din căruţă…" - "babă" infernală, care trebuie demascată şi transfigurată (pentru a ajunge "baba"-sf□tă…).
[20] -Cf. Anick de Souzenelle, Simbolismul corpului uman, Amarcord, Timişoara, 1996, p.230: "C□d se naşte, copilul este ADAM=□N S□NGELE SĂU, ALEPH=CARE SE RETRAGE PENTRU CA SĂ FIE. Copilul respiră, deoarece este NUMELE său." Iar la p. 232, despre drama crimei lui Cain: "Biserica numeşte s□gele, DAM. □nainte de crimă, el constituise □ mod discret numele lui ADAM, şi cuv□tul DAMOT=ASEMĂNARE(…); dar drama s gelui, a acestui DAM ce nu mai e perceput □tre Alfa şi Omega – Cer şi Păm□t - se petrece □ drama omului ce se abate de la calea NUMELUI său."
[21] Cf. R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Humanitas, Buc., 1997, p. 241: "Moştenirea vechilor Collegia Fabrorum a fost transmisă cu exactitate corporaţiilor care, de-a lungul □tregului Ev Mediu, au păstrat acelaşi caracter iniţiatic, şi mai ales corporaţiei constructorilor; aceasta a avut □ mod natural ca patroni pe cei doi Sfinţi Ioani (Botezătorul şi Evanghelistul), de aici venind expresia binecunoscută de LOJĂ A SF NTULUI IOAN, care a fost păstrată de masonerie(…)".
[22] -Cf. Anick de Souzenelle, op. cit., p. 22.
[23] - Oare nu-i ciudat că s-a "revenit" la "normalitatea" numelui localităţii?…
[24] -Spre locul de misterii - pe drumuri secrete!
[25] -Cf. Ion Creangă, op. cit., p. 218, □ceputul părţii a IV-a.
[26] -Cf. Ion Creangă, op. cit., p. 210:"Şi eu, unul, eram dintre acei fericiţi: c□d e vorba de credinţă, , ce-ţi mai trebuie □văţătură?"
[27] -Călc ul lui Mogorogea e FRIPT - iar nu ars-copt. "Dezastrul" Athanorului este auto-sacrificiul lui Pavel(Cel cu Pieptul-Inima Ars/ă) şi al Demonului-Mogorogea(Cel cu Călc□ul-Barzaq-ul Fript) - magie neagră, simpatetică, □să: "smocuri de păr smuls din cap" (pentru afumare-jertfire cu mireasmă JOSNICĂ) , s□ge-JOS=Risipit (iar nu jertfit spre □nălţare!); soba DĂR□MATĂ; casa="blăstămăţie şi gălămoz" - după "g□□re" pentru redob□direa PRANEI; ferestele sparte (pentru ventilaţia Athanorului). Mogorogea şi Pavel "mai glumeau ei după aceasta, c e-c eşte"(s.n.): ei sunt C□nele Rău şi C□nele Bun, Negru şi Alb: C□INELE CERBER şi C□INELE-LUP FENRIR. Mogorogea şi Pavel stau , faţă □ faţă, să se ghită unul pe altul, transfigurator, pentru Iad sau pentru Rai (gură de Iad-Gură de Rai). Se poate să fie şi sugestia "bătăliei" alchimice dintre Mercurul Pasiv (Mogorogea) şi Sulful Activ (Pavel).
Se bănuieşte transfigurarea: de cum dispar Porcii (3 porci - număr divin!) - se produce Drumul (tuturor "rămaşilor"!) la Fierar. Se produce, deci, de-saturnizarea şi re-uranizarea-re-solarizarea, □tru Dumnezeu, a alchimiştilor: "Cei fără prihană, aliluia!" Răcnetul *("Atunci se aude un răcnit □spăim□tător, şi, o dată cu răcnitul, Pavel, izbind cu picioarel □ sobă, o şi darmă la*

păm□t") este Manifestarea Plenară a Paraşabdei, dar şi Răcnetul Arhanghelico-Apocaliptic - căci se vorbeşte de "catane": "Oamenii săriră(…) crez□d că-i foc, ori ne taie catanele. Căci era oştire nemţească □ Folticeni, pe vremea aceea" - de observat izotopia semantică □tre foc şi catane cu arme - ceea ce trimite la ideea de Acţiune Arhanghelică - de Echilibrare Cosmică-Thula-Balanţă.
[28] -Cf. Ion Creangă, op. cit., p. 210.

ION CREANGĂ

Capitolul XIII: Cum trebuie să-ţi arzi călc ele, pentru a zbura…şi cum poate deveni poşta - EVANGHELIE

Problema "poştelor" la tălpi ni se pare suficient de importantă, pentru a merita o tratare aparte şi atentă. Oricum, mult mai atentă dec□ se face, □deobşte.
Să remarcăm, de la □ceput, ciudatul pătrat al ION-ilor: I- Nică al lui Ştefan A Petrei (devine Ştefănescu – prelu□d Coroana de la Tătăl-Ştefan); II-Nică a lui Constantin al Cosmei (Ordonatul şi Ordonatorul, □ Pătratul-Păm t - sau, inversat: Cer); III-Nică a lui Neculai Oşlobanu-Şobolanul-Apollon Smintheus; IV-şi, curios, singurul cu nume de IOAN (Evanghelistul sau Ioan al Apocalipsei) este tocmai MOGOROGEA. Concluzia noastră, provizorie, este că numele IOAN (clar şi "pe faţă") este compensatorul "mogorogelii"=mormăitului, degradării Paraşabdei.
Avem de-a face cu o "tovărăşie" - adică o LOJĂ IOHANICĂ. Cine este Maestrul "tovărăşiei"-Aminul - şi cine este Ioan al Inimii? Răspunsul pare a-l da scrisoarea lui Zaharia ("mare căpitan de poşte") - dar Zaharia nu e ION, şi ar fi al cincilea! Atunci, cineva din "tovărăţie" nu e ION-cel-autentic - sau, cum spune □suşi Creangă: "tovărăşia nu ni se părea dreaptă" [1] . Şi referirea nu este (cel puţin □tr-unul din aspectele ei) la Nică Oşlobanu, cum s-ar crede - ci este, indirectă, la Anti-Paraşabda - la Demonul Perfid, care mimează Paraşabda - □ fond, o caricaturizează, deci atentează la esenţa ei. Deci, o concluzie, acum, mai prudent-"documentată", este că impostorul e tocmai cel care părea mai clar ION: IOAN MOGOROGEA. Trădarea acestuia, infiltrarea lui perfidă □ loja sacră - este pedepsită dublu:
a-prin arderea cu smoc de chibrituri (or, SMOCUL □seamnă mai multe fire, dispersie fire - a Focului: "se dă cep" Demonului - şi nu se □chide puntea morţii, spre Fiinţă). Rezultatul: Mogorogea foloseşte focul la distrugerea SOBEI, prin intermediarul focului suplimentat la nivelul Inimii Athanorului: Pavel. Se produce, deci, □ Athanor, un "scurt circuit", un Infarct al Focului - care va determina mutarea-refacerea Athanorului (de data asta, □ sf□şit, Definitivul Athanor!), la FIERAR;
b- a doua pedeapsă este aşteptarea arderii ordalice [2] : este silit să asiste la confirmarea ION-ilor, prin □chiderea barzaq-ului (puntea morţii, din talpa-călc□), prin arderea BUBEI (căci Talpa-Iadului este Rădăcina Răului). Este silit, deci, să asiste, cu fiecare confirmare (□ mod succesiv), a fiecărui membru de facto şi de jure al Lojei Iohanice - la deconspirarea sa ca Demon Impostor, Anti-Paraşabda. Deci, Aminul Lojei Iohanice este, logic, ZAHARIA - "căpitanul de poşte" - iar Ioan al Inimii răm□e să fie Nică al lui Ştefan. Ulterior, □ Carul Luminii, se vor inversa rolurile: □ncoronatul □ va avea ca Umbră Călăuzitoare, Supusă - pe Zaharia G□ului - căci al optulea Manvantara (cel ulterior ciclului □ care suntem noi, şi pe care □ vom nota cu M 8) contează, prioritar, Capul, şi nu G ul!
Ion Creangă spune că "tovărăşia nu ni se părea dreaptă" - şi ordalia focului - □chiderea(prin foc-coacere a tălpii-călc achillean) □cepe cu Nică Oşlobanu. "TOVĂRĂŞIA" nu presupune egalitate perfectă, comunist-comunitaristă - ci ierarhizarea sacră. Sau, □ mod dialectic - şi una, şi alta. □n consecinţă, trebuie văzut de ce ierarhia, prin ordalie, □cepe cu Nică Oşlobanu.
Era lacom la m□care? M□ca "c□ şeptesprezece"? Nu, sau nu □ primul r□d. Credem că trebuie să răspundem la o cu totul altă □trebare: ce fel de m care - se m ca "tovărăşia" asta?
Oşlobanu avea Adevărul □ M□ă - Oşlobanu era Descoperitorul-V□ătorul Minciunii (cum am văzut □ confruntarea dintre Popa Duhu şi Popa Oşlobanu) - iar acum se spune: "Tată-său, popa Neculai [3] , nu-i vorbă, avea de unde să-i trimită; dar <<Ce-i m ă nu-i minciună>> (s.n.)".
Ce-i trimitea popa Oşlobanu-Şobolanul? Adevărurile vechi, experienţa cultului eleusin, ale misteriilor orfice, ale Şarpelui-Sabazios sau Athena etc. Adică, "m□ca" ştiinţa sacră "c□ şeptesprezece" - căci avea bun Maestru, □tru cele vechi, pe □suşi Tătăl-Popă [4] .
17 ("Şeptesprezece")…Păi, 1 (UNU) este monoteismul, iar 7 (Şapte) sau 1+7=8, poate fi interpretat ca politeism [5] . Dar suntem □tr-al ŞAPTELEA MANVANTARA - deci, cine se iniţiază, nu o face pentru acesta, al Şaptelea - ci pentru următorul: AL OPTULEA. Deci, a te iniţia, serios şi grav, chiar - □seamnă a "m□ca c□ şeptesprezece" - adică a deveni receptacul pentru forţele spirituale, care te fac apt pentru Saltul-Zborul al OPTULEA MANVANTARA(M-8).
Şi, dacă suntem de bună-credinţă, trebuie să recunoaştem că desenul lui 7 este desenul TRĂSNETLUI=Zigzagul Ceresc al lui Zeus. Sau al lui TRĂSNEA [6] , de ce nu? Căci Loja Iohanică are 4 membri vizibili, dar mai are 6 "membri de onoare", simbolici, abstracţi. De aceea, să nu ne mire că "Trăsnea, fiind mai chilos (?) şi mai tare de cap(s.n.), răbdă el c□ răbdă, dacă vede că-l răzbim cu poştele, se mută la altă gazdă, lu□du-şi partea de bucate." E firesc ca Zeus-Zeul Suprem să nu lase bucatele Lui (vom vedea imediat ce bucate) şi să fie CAP TARE - CAP DE FOC! Degeaba repetă ordalia, căci Zeus □u351 si avea arsă Buba Tălpii, avea □chis Barzaq-ul pentru infiltrarea morţii. Şi asta, de la □ceputul ciclului chiar, de la castrarea lui Saturn-Porcul (Mistreţul-Varania-Varanha). Nu □ grădină la Trăsnea, oare, este Lupul Fenrir multiplicat □ "C□i" ("mă simţesc c□ii lui

Trăsnea, şi la mine, să mă rupă!"), care-l □t□pină cu forțe resurecționale, pe Omul Gol-Primordial, cel revenit la Mamă, prin Gardurile-Pădurile Inițiatice, Focul şi Jaloanele Căii? □n mod sigur, Trăsnea era deja la Fierărie - "le-a luat-o □ainte" catehumenilor! - căci finalul părții a III-a □ aparține, prin autodenumire - Fr gerea de Foc-Trăsnetul, tru Bine: ""Na-ți-o bună că ți-am fr□t-o! zise Trăsnea" etc.
Revenim la chestiunea de maximă urgență: care era hrana reținută - nu pentru a fi m□cată doar, ci □chisă şi asimilată □ propria Ființă? Cei ce m□cau această hrană nu trebuiau ei să aibă scăpări de energie sacrală, prin călc□ul-talpa-istmul Ființei (barzaqul Piciorului, Picior care este sinecdoca Omului Primordial).
Deci, □că o dată: hrana nu era materială, ci sacrală : a-oloiul - era MIRUL; bpăpuşoiul - era SĂM□NȚA SOARELUI; c-peştele - era HRISTOSUL AUTOSACRIFICIAL; d-perja - FORȚA PĂM□NTULUI NEGRU (a se vedea: la Topolița-Topor şi Ocea-Ochiul Divin/Judecata Divină, era alungată "dincolo de hotar, spre a aduce veşti mistic-oculte, Cioara cu Perja-n gură=Corbul Focului, care suflă Duh de Viață Păm□tului Negru); e-fasolea – DUHUL OMULUI şi RUPA(Forma) Omului; f-"mazere" - PERLA DIVINĂ [7] VERDE(perla-Luceafăr); bobul – este paredrul demonic al FASOLEI - □semn□d □cercarea Suflului-Duhului-Pranei; h-sarea - REZULTAT AL LUCRĂRII ALCHIMICE (din faza Coagula); i-lemne – tocmai FORȚELE FOCULUI, Temelia existenței Athanorului-Adam Protogonos.
Şi mai clar, Ion Creangă spune: "mai ales că vro c□u355 tiva adormeau duşi, cum □cepea moş Bodr□gă a spune la poveşti". Mai clar de-at□ nu se poate: "m□căii" m□cau, euharistic, MITUL (orficizat, căci Bodr□gă este Orpheu-Ripheus, CEAHLĂUL [8] casei lui Pavel, Athanorul ca Vibrație Pură - de aceea, pe el bănuim a fi Fierarul Fierăriei Ultimului-Supremului Eficient Athanor). Şi nu trebuia ca MITUL - forță sacrală - să le "scape" (degenereze, prin relativizarea semnificațiilor) c□d se trezeau din SOMNUL MISTIC.
Şi cel mai "receptiv" dintre membrii IOAN-i ai lojei iohanice - cel mai "m□cău" de forță sacrală, era □suşi fiul Preotului Religiei lui Apollon - Şobolanul-Oşlobanu. De aceea, el trebuie să fie primul apărat, prin arderea istmului-barzaq - să nu pătrundă moartea □ loja iohanică. Mai mult, depozitul de forță sacră din sine să fie at□ de bine păstrat, □c□ să poată fi transmis, nealterat, □ alte loji iohanice, ale altor timpuri - şi, de ce nu, să constituie baza angelică a Noului Manvantara (al 8-lea!).
C□ de minuțios descrie poşta - drumul de 20 de lungimi (2+0=cele două religii, cea veche şi cea nouă, "păg□ă" şi creştină, politeistă şi monoteistă - □ plus, cifra 2 put□d sugera Doi Manvantara Diferiți, ca structură şi evoluție spirituale; cifra 0=semnul ciclului □cheiat). Deci, Zaharia - Mare căpitan de poşte - este gradul inițiatic iohanic de Păzitor al Parcurgerii Drumului, spre sinteza celor Două Capete ale lui Ianus - cel spre trecutul "păg□" (Ioan Botezătorul) şi cel spre viitorul creştin (Ioan Evanghelistul) - sinteza erelor spirituale umane: ainte şi după CENTRUL HRISTOS.
"C□eva pături de h□tie, lipite una peste alta cu său de lum□are topit pe l□gă foc, puse □cet pe talpe, c d doarme omul greu (s.n.), şi aprinse c-un chibrit, mai sf□t lucru nici că se poate!…"
□ntr-adevăr, ce poate fi mai sf□tă lucrare dec□ cea care conține:
a-revelarea EVANGHELIILOR TUTUROR RELIGIILOR UMANE (păturile "c□eva" de h□tie - □seamnă secretele ascunse □ "scrisorile"-testamentele sfinte ale celor c eva religii fundamentale ale omenirii, □ drumul ei cu TALPA-Fiinţă(Adam) prin istorie, prin labirintul timpului ucigaş;
b- lipirea-apropierea, p□ă aproape de contopire, a esențelor spirituale comune ale religiilor fundamentale ale omenirii;
c-"una peste alta" - clădind din Duhul Evanghelic - Muntele Meru, Centrul Lumii, punct de unire şi str□gere a Manvantarelor;
d-contopirea esențială - se face la nivelul unei substanțe speciale: hrană sacră-amrita(ambrozie), solve (topită mercurial, pentru a impregna omenirile tuturor timpurilor) - dar pe l gă foc, mereu pe l gă foc: ambrozia nu este ambrozie, dacă nu este VITRIOL - şi este "pe l□gă", şi nu "□ foc", pentru a alcătui Cercul de Reunire a Tuturor Razelor, cu centrul de captare □ Para Focului (Dumnezeul de pe Crucea □scrisă □ cerc este imaginea cea mai potrivită pentru schematizarea acestui ritual);
e-nu trebuie trezit omul, pentru că ar uita MITUL REVELAT de Bodr□gă-Orpheus (Ripheus) - ci aplicarea barierei de foc, □ calea amnezeiei demonice, trebuie operată partea cea mai de jos a Ființei, □ Greul Ființei, care este identificabilă şi cu Greul Somnului Revelator (Mistic);
f-un chibrit DOAR ajunge, pentru a stimula Focul Acuplator - Erosul-Agap□ - □părtăşania reciprocă, din Ştiința Sacră, a Apostolilor reuniți de Cercul Sacru al Mesei Rotunde de la Cina cea de Taină.
Deci, arderea tălpilor nu este doar astuparea găurii spre Moarte - ci şi infiltrarea şi fixarea, □ rănile tălpii (sinecdoca Omului Primordial – Adam-Iisus [9]) a amritei, Sf□tului Duh □părtăşit la Cina cea de Taină: P□nea Vieții, Vinul Focului Cosmic (al Viului Copac Alb-Verde-Roşu din Paradis [10]) şi Mirul(SĂUL)-Uleiul şi Apa Luminii, dubl□d S□gele Dionysiac din Rănile Deschiderii M□tuitoare, spre toate colțurile umane ale Ființei-Manvantarul al 7-lea (M-7).
Apa şi Vinul sunt unul şi acelaşi Iisus: la nunta de la Cana Galileii, Iisus □t□ a fost Apa - dar Apa a fost, apoi, Vinul; la Răstignirea-Fixare-Sinteză - Iisus a fost AMBELE (sinteza, MAGNUM OPUS=Marea Operă).
□n finalul excursului nostru despre POŞTE (nume care are sonoritatea l□gă

PEŞTE… - Hristosul), nu e lipsit de interes să □cercăm a descifra cimilitura lui Zaharia -
Marele Maestru al Arderii Morții şi Impregnării Interioare cu Hrana Vieții Eterne:
“Iubite Oşlobene,
Mă □chin cu sănătate de la golătat, despoieții din urmă. De n-aveți ce m□ca
acolo(s.n.), poftim la noi, să postim cu toţii(s.n.)
Al tău voitor de bine,
Zaharia
Mare căpitan de poşte”
“Voitor de bine” este Zaharia-Nică(nu-i putem despărți, ca şi □ cazul Nică-
Demeter – pe capii lojei iohanice, căci Ianus e unul şi doi, □ acelaşi timp - doi □tr-unul,
□ acelaşi timp) pentru toată umanitatea, prin mesajul păstrat □ Talpa-Şobolan-Ființă
Ceche, □ care a “lipit”şi Ființă Nouă, cu Amrita şi Foc, sau cu Focul Amritei. “Iubit” este,
pentru că mesajul pe care-l poartă □ Talpa-Ființă este de/spre DRAGOSTE CRISTICĂ
(unificatoare-fixatoare spiritual), □tru toți credincioşii: “pace tru cei de sus, iar tre
cei de jos bună voire”.
“□nchinăciunea cu sănătate” □seamnă că-l consideră un bolnav vindecat:
vindecat de amnezie (de uitarea Ştiinței Sacre din MITUL FUNDAMENTAL-SINTETIC),
vindecat de incompleta Ştiință Veche - care trebuie”lipită”, prin Foc, cu/de Cea Nouă.
Convalescentul Şobolan va prinde aripi - şi, pentru unii (neinițiați) va fi LILIACUL NOPŢII,
pentru alții (inițiați) va fi NGERUL(sau ARHANGHELUL) ZILEI/Zorilor Eterne/Eterni.
SĂNĂTATEA, □să, vene de la “golătate, despoieții din urmă”. Foarte interesant.
Sănătoşii vor da sănătate - şi sănătoşi nu pot fi dec□ cei care □deplinesc următoarele
condiții:
a-GOLĂTATEA - Puritatea Spirituală Absolută (a Omului GOL-Originar);
b-“DESPUIEREA DE METALE”(ritual păstrat şi □ masoneria de astăzi);
c-să fie CEI DIN URMĂ - pentru a putea deveni CEI DINT□I: să coboare, prin
cunoaştere aprig veghetoare, p□ă la cel mai de jos capăt al Osiei Lumii - spre a putea fi
“VOMAT”, apoi, prin capătul de sus, opus: GURA DE RAI - spre Rai.
“DE n-aveți ce m□ca acolo”(s.n.). Oşlobanu “□u351 si luase tălpăşița” (Ființa
Purificată) spre Centrul Spiritual al Lumii: HUMULEŞTI. Cum să n-aibă ce “m□ca”, □
Centrul Spiritual al Amritei? Nu cumva, scisoarea lui Zaharia vorbeşte despre o m care
că necunoscută – m□care dintr-un loc spiritual superior, pe Spirala Evoluției Spiritului
– Humuleştilor - şi anume, corespondentul HUMULEŞTI din M-8 (Manvantarul Următor):
SOCOLA [11] ? Nu cumva ŞOBOLANUL CREŞTINAT, prin parcurgerea POŞTEI dintre
capetele lui IANUS - a devenit Purtătorul Cheilor - deschizătorul Lumii Noi - □nnoite,
printr-un Nou Manvantara, nu doar printr-o nouă relogie? Tot ce se poate. Şi s-ar putea ca
ACOLO - VITRIOLUL să pară o apă searbădă, căl□e. “Băutura” –Esența de “acolo” -
“să-i cadă greu la stomac” (stoma=gura spirituală) - şi s-o vomite, spre a o asimila,
apoi, “cum se cuvine”.
Dar “vomitarea” lui M-8 ar □semna o retrogradare temporară □ M-7, unde va
trebui să-şi refacă forțele spirituale, să-şi recapete dharma piedută prin icnetele (fulgerele
descendente) ale VOMEI - şi singurul mijloc de refacere a dharmei, conform Ştiinței
Sacre)a se vedea, □ acest sens, străvechea Ramayana [12]) este POSTUL, ascetismul
iluminator, revelator al forțelor ascunse de Dumnezeu □ Ființă. Şi Ființa retrogradată, c□d
va porni-o, □gereşte, □apoi, □ va lua, □tr-o Singură Ființă Originară, pregătită, prin
□naintemergătorul ei, Şobolanul Creştinat - pe TOȚI.
***
Să nu uităm că Oşlobanu este Şobolanul de la Poalele Yggdrasil-ului-
FRASIN - căci numai el a putut reface COPACUL UNITAR(Axa Lumii), din “lodbele”
Fagului (substitutul Frasinului - căci Fagul este al Bucovinei-Sarasului-Centrului Lumii-
Graalului); el iese ca Lup Fenrir □noitor de Lumi (“iese c□e c□eşte □ medean”) şi
“găseşte un țăran de la Sasca, pare-mi-se, ori de la Baia, cu un car □cărcat cu lodbe de
fag”.
Țăranul CU “lodbe” (pulverizarea Centrului Copac) este un dragon
degenerat/degenerativ: este Dragoş al Saras-ului, sau dragon ieşit prea demult din Baia
Mercurului, □prăştiind Mercurul - □ loc să se □drepte spre Sulful Roşu al Purificării.
S-ar putea ca țăranul să mai poarte □semnele Rex et Pontifex - căci SASCA
este o anagramă interesantă: SAS+K. Or, SAS poate fi şi: a- Neamț (Locul Zeilor), şi b-
SUS, deschis □că spre lumină - ce vine prin C□nele-Lupul-Şobolanul - dar mai poate fi
şi o zwastikă, formată din doi de S (două fulgere □crucişate □ Morişca Viață-Moarte [13])
- av□du-l □ mijloc pe A=gura deschisă a BOURULUI, cu limba at□n□d □ geamătul
agonic-resurecțional (expiator-creator): AUM . Iar K [14] este □semnul Căpeteniei
Spirituale (Kăliman, Karaiman etc.), al Suirii Muntelui.
Plata Păstrării Descompunerii (deci, a trădării Lumii-Ființei-Omului-Iisus) este de
“trei husăşi” - adică 30 de arginți (3=Sacra Trreime Cosmică, epuizată □ ciclul prim: 0).
Dar C□nele-Lup-Şobolan Creştinat refuză să plătească Degenerarea Lumii - “lodbe” – şi
vrea să fie plătit el. Da, chiar aşa: Dragonul Mercurului □ va plăti cu “degeaba” - adică □
va confirma Valoarea de Punct Demiurgic, din Mijlocul Lumii: “Dacă le-i duce, dascăle, ți le
dau degeaba” (s.n.; n.n.: degeaba a ajuns plata supremă, distincția ur spirituală, pentru
refacerea puterii supreme a Lumii: Axa Polară).
Pentru Oşlobanu, “lodbele” sunt “un braț de lemne”: BRAȚUL este forța
demiurgică (a Focului), transferată Copacului-Axă(Refăcut ca Verticalitate): “Oşlobanu i□par atunci lemnele din carul
omului c□e unul-unul (n.n.: păstr□d, deci, cu strictețe, esența,
UNICĂ, legătura cu Esența Divină, a formelor-“lodbe”-Rupa) - şi le razimă □ picioare

l□gă braţu-i". Descingerea Br lui marchează transferul puterii Buricului Fiinţei - spre Axa Verticalizată a Cosmosului: "după aceea descinge br□l de pe l□gă sine şi le prejură (n.n.: preajma de foc - Unitatea Absolută a Centrului Lumii), leg□du-le frumuşel, să nu se hrentuiască; apoi, sălt□du-le şi aburc□du-le cam anevoie, le umflă-n spate şi la gazdă cu d□sele". "Să nu se hrentuiască" - adică să nu se piardă vreo făr□ă de putere divină, să nu se risipească nimic din Fiinţa-Omul Vegetal-Vertical: "le umflă-n spate", adică le transformă □ propria-i spinare, sau propria-i spinare se ridică pe Axa Lumii - şi iată-l pe Atlas, cel ce uneşte Cerul cu Păm□tul, Omul cu Dumnezeu, pe Dumnezeu cu Dracul…De aceea, "un băiet nebunatec de-alăturea" (n.n.: Nebunul Lumii, Bufonul Ocult, Privirea Neutră, Sacră, a Ochiului de Soacră, al Treilea Ochi!) zise "cu glas mare(n.n.: Paraşabda Completă): -Dasăle-Trascăle, be-he-he! dracul să te i□!"
Adică: "Maestre al Trans-Căii (al Trecerii-Parcurgerii Căii către Centru) – eşti, □ acest moment, Mielul Răstignit, chinuit □tre Patru Direcţii Opuse ale Cosmosului. Ai victoria divină completă? NU – căci nu trebuie să uiţi că Axa Lumii are Două Capete: să nu-l uiţi niciodată pe Colaboratorul, Co-Demiurgul-Demon. Ia-te cu el <<de m□ă>> sau el să te ia pe tine! - şi Axa abia atunci va sta perfect verticală, Ne□vinsă."
Ţăranul confirmă, "făc□du-şi cruce" şi căsc□d gura (n.n.: şi □chiz□d ochii!), "fără să bleştească un cuv□t": a căzut □ Mijlocul Cosmic al Crucii (□ ek-stasis), unde Paraşabda nu mai e cuv□t (degradat), ci Vibraţia Supremă, Inexprimabilă şi Atoate-Exprimabilă - şi Orbitoare!
Oşlobanu este deţinătorul Direcţiei Centrului M-7, şi promotorul (cel puţin, unul dintre!) lui M-8 (lemnele costau-"ţinea" "şepte lei şi jumătate" - "pe vremea aceea". Iar Oşlobanu este 7 spre 8, □chizător de ciclu: "Oşlobanu şi alţi vro (+sau -) 60(n.n.:6+0) ca d□sul" - adică, "aceia" i se asimilează lui Oşlobanu. Şi Manvantara şi Stăp□i ai lor vor mai veni, căci "aceştia" □u351 si "lăsaseră nevestele c□e cu doi-trei copii acasă, □ creierii(n.n.: Vortexul) munţilor; are cine să devină "schimbul următor", pentru cei din Cuptorul Alchimic al Şolticilor – de la Şolticeni - "să se procopsească de □văţătură" sacră (a refacerii şi susţinerii lumilor-Manvantara viitor).
***
** **

[1] -Cf. Ion Creangă, op. cit., p. 209.
[2] -Ordalie=probă judiciară, cu caracter de tortură, considerată ca judecată divină şi folosită, □ antichitate şi Evul Mediu, pentru a se dovedi vinovăţia sau nevinovăţia unui □pricinat. □n basmele rom□eşti, este foarte prezentă ordalia, c□d cei trei fraţi, unul nevinovat (cel mic, de obicei - nedreptăţit/urgisit/cvasi-asasinat de ceilalţi doi) - iar ceilalţi doi (marele şi mijlociul) vinovaţi - prin tragerea spre cer a c□e unei săgeţi, se supun Judecăţii Divine: celor vinovaţi, Dumnezeu le străpunge trupurile, cu săgeţile □toarse dinspre cer - iar celui nevinovat, Dumnezeu □ □toarce săgeata la picioare. Deci, fiind singurul "drept", prin decizie divină, devine Stăp ul Justiţiei!
[3] -Nike+laos=Victoria Poporului (adică, a ştiinţei aşa –zis "populare", de fapt tradiţia sacră, "păg□ă").
[4] -Cum va spune tatăl lui Ioan Mogorogea, despre popă: "Picioare de cal, gură de lup, obraz de scoarţă şi p□tece de iapă se cer unui popă." Dacă n-ar fi ultima "reflecţie" - care naşte, instantaneu, □trebarea: de ce iapa să aibă un p□tece mai lacom şi mai primitor dec□, să zicem porcul? - am cădea □ capcană. Aşa, ne g□dim, iar, la simboluri milenare: "picioare de cal" - Calul este animalul prioritar psihopomp; "gură de lup" – Lupul Fenrir, resurecţional; "obraz de scoarţă" – "voalul" Yggdrasilului – Frasinului Lumii, la germanici (dar goţii sunt foarte "neamuri" - "germanos"-fraţi gemelari! - cu geţii!); "p tece de iapă" – născătoarea Soarelui-Făt Frumos - cf. basmul lui Creangă: Făt-Frumos, fiul Iepei. Popa "are m ă de luat" - adică ia, pentru disimilare, Prakrti - ""nu de dat" – tot Prakrti! – căci el, şi nu altul, ştie să "măn□ce" keliphot-urile-Prakrti – şi "de pe viu, şi de pe mort" - echilibr□d, astfel, Spiritul; "Darul (n.n.:Pontifical)se cinsteşte". Eşti, ca Pontifex, soţ mistic al Ioanei mpăratului Roş - Soare, trezit din somnul minciunii; căci pe Mogorogea, după ce va fi demascat la Casa-Templul Alchimiştilor, va fi confirmată o eventuală transfigurare a lui, prin FOC - doar de către Ioana lui Grigoraş Roşu, "de la noi" (n.n.: se pare că Tatăl-Vasile face parte din altă zonă dec□ fiul său: el chiar aparţine unei "tovărăşii" reale! - □ care Pontifex este at□ Trezitul la Adevăr-GRIGORE al Soarelui-Roş, c□ şi fiica sa, Ioana - probabil, aparţin□d unei loje iohanice autentice…) , care "aşteaptă cu nerăbdare să-ţi fie preuteasă" – adică, să-l aducă la redempţiune-izbăvire; GREGORIUS=Cel trezit din Somnul Minciunii şi Deşteptat la Adevăr.
[5] -Cf. □liphas L□i, Chei majore şi Pantacolul lui Solomon, Antet, 1999: "Numărul 17 corespunde (n.n.: □ ebraică) literei Phe şi este hieroglifa Naturii Integrale: Natura Nemuritoare, Una □ diversitatea sa. Fecunditatea Eternă." □n definitiv, prin comparaţie, Ştiinţa Tradiţională, Credinţele Vechi - sunt mult mai panteiste, dec□ cea iudeo-creştină.
[6] -A se băga de seamă că Trăsnetul-Trăsnea este, □ egală măsură, Brahman Vizionar, Fachir al Podului Celest (care, ca Ochilă, vede Adevărul Divin numai □chiz□d ochii) şi Urs-Războinic-Kshatrya, căci "mornăie"(cf. Amintiri din copilărie, p. 202): "Iar el (n.n.:Trăsnea) , chiz d ochii (s.n.), răspundea iute, iute şi mornăit (s.n.), cum cer calicii la pod".
[7] -Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, Dicţionar de simboluri, Artemis, Buc., 1995, vol. III, p. 66: "Perla - simbol lunar, legat de apă şi de femeie. (…)Născută din ape sau din lună(…)reprezintă principiul yin: ea este simbolul esenţial al feminităţii cosmice creatoare(…). Origene □ identifică pe Hristos cu Perla(…). Ea simbolizează sublimarea instinctelor, spiritualizarea materiei, transfigurarea elementelor, capătul luminos al evoluţiei(…) Perla (…) este Ştiinţa Inimii(…)ia naştere ca efect al Fulgerului, sau prin căderea unei picături □tr-o scoică(…). Simbol al manifestării primordiale(…). □nlănţuirea lumilor (c□d perlele sunt □şirate ca sutratma-mătănii). Credincioşii Adevărului, din Iran, spun că <<la □ceput nu exista nici o altă făptură dec□ Adevărul Suprem, unic, viu şi minunat. El □u351 si avea lăcaş □ăuntrul Perlei, iar esenţa lui era ascunsă. Perla stătea □ scoică, iar scoica □ mare, şi valirile mării acopereau totul>>. (...)Perla este simbol al iluminării şi naşterii spirituale. Căutarea Perlei=Căutarea Esenţei Sibline ascunse □ Sine. Perla Căii Mistice, ascunsă □ Scoica Legii". A se vedea şi la iniţiatul Mihail Sadoveanu, □ Hanu Ancuţei - povestirea Orb sărac - perla devine metafora Viziunii Sacre şi a Autocreaţiei Sacrificiale.
[8] -Cf. A.Bucurescu, Dacia secretă, Athetip, Buc., 1997, p. 94: "□n amintirea Gemenilor Divini, acest masiv a fost numit THIAGOLA sau THIA-GOLON=Zeii Săraci(GOI), actualul CEAHLĂU."
[9] -Cf. Anick de Souzenelle, Simbolismul Corpului Uman, Amarcord, Timişoara, 1996, p. 230.
[10] -Cf. Anick de Souzenelle, op. cit., p. 231:"Elementul chimic ce ocupă locul al 12-lea □ lanţul atomic este MAGNEZIUL. Greutatea sa atomică este 24, adică de 2x12. Prezenţa sa verde □ clorofila plantelor este echivalentă cu aceea a FIERULUI □ globula roşie a s□gelui al cărui pigment are aceeaşi compoziţie cu pigmentul clorofilei, cu excepţia prezenţei Fierului □tr-un caz, a Magneziului □ celălalt. (…). Omul Roşu, făcut din Fier, □u351 si dansează NUMELE □ secretul s□gelui său. <<Clorofilizat>>, el va deveni Omul Verde şi va ajunge la nucleul său. Dansurile sacre n-au fost Tradiţia noastră - şi □ celelalte tradiţii care s-au păstrat - dec expresia acestui drum dificil al Omului Roşu către Omul Verde. (…)Aşa este dansul Omului care □u351 si □plineşte Numele şi intră □ ritmul universal pentru a-l proslăvi pe Dumnezeu. Aşa este Omul Tradiţiei, Omul care, □torc□du-se □ Eden prin Poarta de la Apus, □u351 si dansează □ mod conştient Numele şi se lasă condus de acesta <<unde nu voia să se ducă>> (Ioan, 21, 18).
[11] -Probabil şi SCOLA, Şcoala - Marea şi Ultima Şcoală din Acest Manvantara - Prima din Manvantarul Următor.
[12] - Eforturile tăpăs-ului - postului, fizic şi spiritual.
[13] -Aceeaşi semnificaţie, de cruce-zwastikă, simbol indo-european străvechi (prezent şi □ lamaseriile Tibetului, şi la Sarmizegetusa lui Decebal…), trebuie dedusă şi din iniţialele celor două localităţi, □tre care este fixat alchimic Nichifor Lipan, din Baltagul sadovenian: Sabasa-Suha.
[14] -Cf. at□ V.Lovinescu, Incantaţia s gelui, Institutul European, Iaşi, 1993, p. 118, c□ şi R.Gu□on, Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Humanitas, Buc., 1997, p. 122

Capitolul XIV: Carul Lumii şi Zborul Angelico-Paraşabdic la Şcoala din Cereuri…

Din punct de vedere spiritual-iniţiatic, nu se pleacă nici o clipă din Centrul-

Dhikr, din Centrul Lumii-Anamneză-Humuleşti: "plecarea" falsă din Humuleşti este, □ fapt, răm ere Humuleşti (Drum Inițiatic Interior: indiferent de toponimice, ele nu sunt dec□ variante de numire a Punctelor Coroanei Stadiului Evolutiv-Spiritual al Omului! - aflat □ Centrul "Prelucrării" Inițiatice - Unicul Centru al Lumii-Buricul Păm□tului-HUMULEŞTI!).

Toate toponimicele sunt, de fapt, aspecte ale unei Coroane Unice a Punctelor Spirituale de Evoluţie a Spiritului Omului - sunt variante de numire a Punctelor Coroanei Care Marchează Stadiilor Evolutiv-Spirituale ale Omului, □ procesul de Inițiere Cosmică - proces ce nu se poate desfăşura dec□ dinspre Centru spre PERIMETRUL-COROANĂ - iar Centrul nu poate fi dec Buricul Păm tului - HUMULEŞTI. Altfel, de ce ar mai fi insistența lui Ion Creangă pe topos-ul sacru-Humuleşti? Să nu uităm ce spune Ren□ Gu□on despre DHIKR şi despre efortul spiritual al credinciosului de a atinge starea de DHIKR: "Sufitul se va strădui să atingă un dhikr permanent, o incantație continuă centrată pe un Nume Divin (cel mai adesea: Allah) sau pe Shahadah: □t□ □ cuv□t, apoi □ inimă, □ stare de veghe sau somn". Nu poți ieşi din Humuleşti, fără să ieşi din Dhikr - adică fără să anulezi munca de anamneză-evoluție spirituală spre Perfecțiunea Divină. Iar cartea aceasta a lui Ion Creangă este tocmai exercițiul spiritual-religios prin care, at□ scriitorul aflat □ plină Rugăciune Evocatoare-Invocatoare-Incantatoare - c□ şi cititorul, care trebuie să se con-centreze, adică să intre, prin "rotiri" inițiatice succesive, □ Cuibul-Centrul de Evocare-Invocare-Incantare - intră, de fapt, □ Paradis, □ comuniune cu Dumnezeu-DHIKR-ul (dacă, bine□țeles, nu se ratează treptele inițiatice).

Partea a III-a are două finaluri:

I-unul secret, pentru inițiați (arderea pentru angelizare, □ Templul-Fierărie, a ultimilor doi catehumeni);

II-unul exoteric, "cimilit" de către ARSUL (acum) Barzaq-G□lan, care a ajuns, prin arderea G□ului Pod spre Cap - □ Capul-V□f al Carului Lumii (carul Lumii □cărcat v□f cu amrita-ambrozie, cu geri): El ştie toate Căile şi Vehiculele Divine ale Transcenderii, dar prin apofază (ocultare):"-Hai □ car!-Baiu!-Hai □ căruță!-Baiu!-Hai □ teleagă!-Baiu!-Hai pe jos!-Baiu!". Liniile de dialog sunt linii catafazice, de afirmare a negației, de unire a Căilor şi Vehiculelor Oculte, □ ZBORUL PARAŞABDIC. Cei ce cunosc Zborul celor care nu mai sunt catehumeni - sunt centralizați la şcoala de catiheți de la Iaşi (adică, "mulți chemați, puțini aleşi"!) - sinonimul Şcolii Supreme Inițiatice - SCOLA!!! - sinonimul Raiului şi al □mpărăției Verzi a BOURULUI(căci este sinecdoca Moldovei) - să se tragă la teapa lor "ca apa la matcă" . Adică, reintrați □ borborosul mlaştinii, ce a rămas după potopul de foc purificator.

Dar, dată fiind obsesia lui Ion Creangă pentru Războiul Ţeserii - s-ar putea ca Socola să fie SUCALA-SPIRALA DIVINO-COSMICĂ - care este sinonimul "dobei de carte" (Tobei Mistice şi Graalului-Carte a Lumii). Acolo-s "profesorii cei mai □vățați din lume" – Maeştrii Paraşabdelor: Ştefan şi Smaranda. Căci "plecarea" falsă din Humuleşti este, □ fapt, răm ere Centrul-Humuleşti – dar prin transgresare la nivelul superior spiritual, pe Axa Verticală a Centrului Humulești: Numele Stadiului Evolutiv Suprem al SPIRALEI-HUMULEŞTI - este SUCALA-IAŞI (Cieriul Socolei).

"-Duceți-vă pe pustiu(…) duce-v-ați □v□tindu-vă ca cioc□lia" - □seamnă (din partea "bătr□ilor"-Maeştri!) o binecuv□tare: Pustiul lui Iisus - Plinul Spiritual, vă aşteaptă, aşa cum aşteaptă Soarele, pe Mireasa lui – Cioc lia.

Mai răm□e mpotrivitul TRĂSNEA, care, ca orice trăsnet(bici), e BUN că-i fr□t-zigzagat ("Na-ți-o bună că ți-am fr□t-o!") - şi care goleşte norii celeşti, pentru a umple-rodi păm□tul-Rupa : "c□d la dică (n.n.: adică, Păm□t!), nu-i nimică(n.n.: adică, □ Cer). Dar el a dat "banii" de mult pentru Spirală: El e zigzag şi Spirală - at□a că s-ar cuveni rectificat, de la zigzag (schemă abstractă pentru Paraşabdă) – la Spirală (Paraşabda □ acțiune efectivă/eficientă). Ultimii doi "arşi" - sunt, de fapt, angelizați/arhanghelizați (G□lan Barzaq-ul şi Nică Petras).

"Toamna viitoare, anul 1855" (1+8+5+5=19) - □seamnă un pas □ainte față de "□toarcerea" □ Iarnă (Copilăria Absolută - Iarna Porcului Saturnian, din debutul părții a II-a) - □ ciclul doi al Spiralei:20=2+0(=două cicluri epuizate - vor fi □ Cieriul Socolei).

***

Apare, iar, la diferență de trei r□duri, □ text [1] - dar, structural, la distanța dintre partea a III-a(partea preparării pentru ridicarea □ rang, alchimică, a lucrării asupra Eului Spiritual) şi partea a IV-a (ridicarea efectivă, de la tehnica alchimică, la rangul Spiritual-Ființial, al lui Adam Protogonos) cifra anului 1855 [2] . Deci, 1855+1855=28. Adică, 7x4. Este numărul zilelor lunii anului-ciclului mediu: se marchează trecerea de la un CERC al Spiralei evoluției spirituale-alchimice - la următorul CERC al evoluției spiritualeființiale - □ mod retrograd, de la Războiul de Ţesut, la Originea Firului Vieţii - V□RTELNIŢA şi SUCALA-SOCOLA. Fără fir, cum ar lucra Războiul de Ţesut? Fără Soartă-Viață, cum ar mai funcționa existența Ţesăturii-Lume? □n plus, Socola-Sucala are valență dublă – malefică şi benefică - □ domeniul sacerdotal: este Şcoală Iniţatică (□tru Ştiința Sacră) pe l□gă Mitropolie - zona Cieriului Socolei-Sucalei) - şi Casă de Nebuni, adică tot o zonă de pregătire pentru transcendere: ne-bunii nu sunt buni pentru lumea asta, dar "a celor săraci cu duhul va fi □părăția cerurilor" - iar Nebunii TRILURILOR sau BUFONII Evului Mediu erau respectați, ca voci ale Adevărului - de către Cetate şi de către Regi. Sau, ar fi fost bine să fie ascultați, căci erau Vocea lui Dumnezeu, vorbind prin G□lejul lor.

Era nevoie, □ cazul Inițiatului, de un G□lej(Barzaq) pentru o Voce(Paraşabda): acesta este şi tandemul "arşilor": G□lan şi Nică (ION), □ Carul Lumii, sub Țolul-Uter şi Văl al celei de-a treia şi ultima fază alchimică: obținerea "Drobului", de SARE-Piatra Filosofală - ca fixare definitivă a Spiritului □ Paradis - tradusă, această fixație, □ Revelația □mpărației Verzi (Grădina Maicii Domnului), Tabula (Masa) Smaragdina(Verde), menți□n□d Potirul Graal, păzit de 12(24) de Bătr□i (din zona Rex et Pontifex), Bătr□ii Albi ai Vremurilor. Urmează după:
I-purificatio (prin SULF) - Focul căutat şi găsit □ Apa S□betei - primul Auraş-Păcuraş, care arată calea spre faza a II-a,
II-Elixirul - Oloiul şi Vinul, obținute ca S□ge şi Apă, din Coasta lui Iisus Hristos, şi depuse □ Cupa Graalului - la FIERĂRIA(Trăsnetului)-Casa Paraşabdei, a lui Moş Bodr□gă, substitut al dubletului sacral Ştefan-Smaranda - ei □şişi implicați □ constituția spirituală (coroană aureolară şi smarald luciferic) a Graalului.
III-Etapa a III-a, □ mod logic şi necesar, este a obținerii Drobului de SARE şi al ridicării lui, prin Carul lui LUCA-OLIMPIADA [3] (Lumina), tras de Caii Solari("sm□țoagele" mistice) – 3 ("Alba-nainte, alba la roate/Oiştea goală pe de o parte" - lapa pentru Soarele-Armăsarul Negru) - p□ă □ Cieriul Socolei p□ă □ V□ful Axei Polare-Plop, p□ă □ mijlocul Tabulei Smaragdine Zodiacal-Macrocosmice (Manvantarice şi Kalpice, □ acelaşi timp), unde, deodată, răsare GRAALUL, (cu G-ul divin, sugerat magic □ mantra lui Moş Nichifor Coțcariul - al Galațiului).
Să micşorăm paşii, pentru a vedea "Cusătura-Țesătura" Căii p□ă la Revelația Cieriului Sucalei-Socolei, Tabelei Samaragdine a Bătr□ilor Vremurilor, cu Graalul (Ştefan şi Smaranda) □ mijloc, aştept□du-l pe ION şi G□TLAN să se topească, expresii ale Ritmului Kalpic, □ Graalul-Inima Sacră al acestui Manvantara, pentru a-l ridica □tr-al optulea Manvantara.
"Cum nu se dă scos ursul din b□log, țăranul de la munte, strămutat la c□p, şi pruncul, dezlipit de la s□ul mamei sale, aşa nu mă dam eu dus din Humuleşti, □ toamna anului 1855, c□d veni vremea să plec la Socola, după stăruința mamei (s.n.: supusa, de drept, dacă nu de fapt, a Tatălui Kalpei-Ştefan)".
Toată progresia procesuală e cuprinsă □ această primă frază:
a-URSUL-KSHATRYA, Cavaler şi emblemă sacră (BOUR [4]), e greu să □găduie "scoaterea din b□log" (Centrul Lumii) - pentru a fi □locuit cu adevăratul centru spiritual - BRAHMANUL-Mistrețul Aureolat, dinspre Cerul Gurii spre Lume, de Semicercurile-Colți de străpungere a Cerului Manvantaric.
b-Țăranul de la munte - este Rex-Pontifex, rege şi Mag, stabilizat □ V□ful Muntelui Lumii [5]), pentru reglarea şi impunerea DHARMEI-Lege Cosmică. El trebuie să se strămute, pe Spirală □ sus(atenție!) □ mijlocul Cerului Noului Manvantara: Tabula Smaragdina-C□MPUL, Paradisul Veşnic Verde (□mpărația Sfintei Parascheva-Venera!), care a □locuit Rădăcina Neagră (Talpa Iadului) arsă (□ partea a III-a). Axa Polară a Manvantarului anterior are axul ars la v□f, exorcizat de demonii (care pot năvăli la □NTOARCEREA PE DOS A LUMII, pentru schimbarea Manvantarului) - şi □noit cu VERDELE IUBIRII, Temelia Noii Lumi. Care Lume va sta sub semnul Luceafărului-Soare Negru(Ocult), al □mpărației Verzi cu Bour Fixat Alchimic (Moldova intră, deci, prima, spiritual, de pe Păm□tul actual, □ Manvantarul al 8-lea - etapă spirituală a moralității perfecte, totale).
c-"pruncul, dezlipit de la s□ul mamei sale" - este gerul-arhanghelul ce stă lipit de axa pe care trebuie s-o ocrotească - axa Manvantarului anterior. El este nevinovat □ sine, dar "vinovat" metafizic de ataşamentul exclusiv față de S□ul-Paraşabda [6] (Clopot-Emisferă) al unui rang spiritual, aparți□n□d unei etape de evoluție spirituală - epuizată. Etapa numită, pe cercul M-7 - Humuleşti - se va numi, urm□d dinamica spiralei Kalpei, la nivelul M-8 - SOCOLA-Iaşi - capitala, Centrul Spiritual al Tabulei (Temelie Sacră) Smaragdina. De fapt, tot "sucursală" spiritual-semantică a Centrului-Humuleşti (căci Humuleşti nu este doar Centrul Manvantarului - ci şi al Kalpei - cel puțin aşa sugerează prezența aici a lui Ştefan…).
"Şi oare de ce nu m-aş fi dat dus (s.n.) din Humuleşti, nici ruptul capului (s.n.), c□d mereu □i spunea mama că pentru folosul mieu (s.n.) este aceasta?"
□n primul r□d, ION-NIKE trebuie să fie dat-dus=dăruit Noii Trepte Spiritual-Evolutive a Lumii. Sacrificat - pentru explozia benefică a Manvantarului Şapte (M-7), □ Rădăcina Verde - Manvantarul Opt (M-8). Sacrificiul Transfigurator este marcat prin ruptul capului= decapitarea de "țeasta"-sfera veche spirituală (□că ovultă, nevăzută - dar posibil de tradus prin cap-inimă, Cap-Graal - sau, simplu: CAP-G [7]). E o Schimbare la Faţă - riguros necesară □ Ritualul de Inițiere (de maximă profunzime). Folosul nu era al Manvantarului fost (M-8), păzit de Smaranda - ci al Manvantarului viitor (M-8) - păzit de ION al Smaraldului-Graal.
Explicația dată □ text este una de schimbare a dimensiunilor - a distanțelor şi raporturilor din topos-ul sacru. Şi aceasta e perfect adevărat. "Iaşii nu erau aproape (s.n.) de Neamț" - pentru că erau deasupra Neamțului: trebuia să faci efortul pe verticală, al suirii unei trepte - nu doar fuga pe orizontală a Mercurului, Simbolul Nefixării - ilustrat de Cervus Fugitivus - □locuit aici, de Ion Creangă, prin telegarii solari; "p□u351 slindo aşa cam pe după toacă" - conjur d doar, pe orizontală, LEMNUL-toacă (Toba Mistică), Trunchiul Copacului Vieții (Sephirot) - iar nu urc□d definitiv □ V□f (cum □cercase, dar impostură, Nică - să se substituie Soarelui-Cucului, din V□ful Cireşului, cu Cireaşa Roşie-Soarele □ V□f).
***

Experiența alchimică de tip Gerilă (□călzire-răcire: "ne degera măduva-n oase" [8] , descensiunea Şarpelui Kundalini, după fuga- fierb tare a traversării Apei S betei-Moldova, sau a C epei Mărioarei – ascensiunea, Starea pe Coadă , a Şarpelui Kundalini). Măduva □gheţată trebuie schimbată, ritmic şi ciclic, cu inima fierbinte - " că ce g□deam şi izb□deam [9] ". Da, dar □ "cercul str□t" al orizontului Manvantarului al Şaptelea (M-7). "De la Neamț la Fălticeni şi de la Fălticeni [10] la Neamț" era pentru noi atunci o palmă de loc." Cercul str□t □ care se □v□teau □ Manvantarul 7 era palma cu Aborele Sorții-Vieții hotăr□ acolo - dar nu şi □truparea □ Manvantarul Superior – M-8. Şi Neamțul (Neamul Zeilor) trebuia schimbat, prin Ragnar□r-Apocalipsă - Amurgul Zeilor aduce nostalgia vechiului Manvantara, □ghițit de Lupul Fenrir - dar şi bucuria Noului Manvantara. "Acum se schimba vorba"(s.n.) - se schimba Vibrația Paraşabdei, ascendentă pe Spirală, □ cercul Noului Manvantara. "O cale scurtă de două poşte de la Fălticeni la Neamț - nu se potrivește c-o □tindere de şese poşte, lungi şi obositoare, de la laşi la Neamț". Două Poşte=dus-□tors, pe orizontală. Şase Poşte=3+3=schimbarea Triadei Sacre a Manvantarului Şapte (M-7) - cu Triada Sacră a Manvantarului Opt (M-8). "Căci nu vă pară şagă (n.n.: insistă ritualic Ion Creangă): de la Neamț p□ă la laşi e c□u-i de la laşi p□ă la Neamț, nici mai mult, nici mai puțin". Prin accelerarea-fugă a Mercurului, distanța Fălticeni-Neamț se scurta prin inversare (Neamț-Fălticeni - mai ales că fusese alimentată de Inima Fierbinte şi de Sărutul "furat de la cele copile sprințare" [11] - z□ele, spiritele mercuriale ale locului). Dar acum nu se mai fuge: se fixează - iar, astfel, distanța nu se comprimă, ci răm□e constantă, pe verticală. Nimeni nu fuge sus pe verticală - cel mult, ca impostor, cade c epă - dar nu mai era cazul lui ION-NIKE, ars □ Templul Fierarului. Şi el o ştie, ştie că mintea (Spiritul!) M-7 este prost şi trebuie resurecționat. Cum? Prin Pl sul fertil: "(…)dec□ să pl□gi nem□g□et şi să te usuci"), care cade la Rădăcinile Axei Lumilor Spiralate: pl sul de foc USUCĂ Axa Veche şi face să se □alțe Axa Nouă - şi Pl□gărețul Divin, Alimentatorul cu Foc al Axei Vii "vede cu ochii" – nu o fată oarecare - ci pe Paredra Sa (□că invizibilă pentru neinițiați, dar vizibilă pentru ION-NIKE: "Dar vorba ceea: ursul nu joacă de bunăvoie". Dansul, pe Spirala ascendentă brahmanic, este supus Cavalerului-Urs. "Mort-copt, trebuie să fac pe cheful mamei" – dar mort inițiatic şi copt alchimic, el va reuşi să se □alțe peste gardul Manvantarului, gereşte - nu ca impostor fără ban-mesaj sacru, care lipsă să-l retrogradeze la Spurcatul-Pupăza - şi apoi să-l reabilitaze la Moşul-Bour cu Găinuşa de Aur. Gata, tribulațiile au □cetat. El "nici nu mai atinge" gardul, dar, să nu uităm, gardul l-a atins pe el! - prin direcționarea mamei - care pre-vedea piatra aruncată (cf. finalul părții a II-a).

Trebuie să plece fără voință şi să lase ce-i era drag - pentru cheful mamei.

Iată energia de propulsie: Intelectivul purificat (cheful mamei=eros agap - nu există sentimente haotice, ci determinare sacră a Mamei Manvantarului şi a Tatălui Kalpei). Voinţa veche (ca orientare energetică) va fi schimbată cu voinţa nouă (noua orientare energetică, la nivelul M-8).

Apare Osana-Ozana - o cu totul alta dec□ cea cu care se asimilase □

Cuptorul Alchimic al părții a III-a ("peste Ozana" spre T□gul-Neamțului-Paradis-Pometea"): Styxul dintre M-7 şi M-8 - "curgătoare şi limpede ca cristalul"(s.n.) – Osana-Ozana ca PIATRĂ FILOSOFALĂ. Cetatea de Foc Zeiesc din M-7 răm□e doar oglindire m□nită, □ Diamantul Pietrei Filosofale, □ S□gele Graalului de pe Tabula (Masa) Smaragdina…Veacurile se resorb □ Graalul urcat □ M-8. Se resorb, □ Diamant Intelectiv al Dragostei Noi, din M-8 - Arheii: Tata-Mama, frați-surori (p□ă aici, dubletul sacri Soare-Lună, yin-yang, ida şi pingala), "băieții satului, tovarăşii mei de copilărie" [12] (iarnă solstiţială) - şi tovarăşii alchimici (vară solstiţială - cei 10 de la Athanorul lui Pavel).

Spațiul M-7 se autoabsoarbe, paradisiac - □ viitoarea Tabula Smaragdina: "dumbrăvile şi luncile umbroase, prundul (n.n.: diamant mărunțit, "care sare c□ mine de sus" - se spunea □ zona Irinuca… [13] - diamant gata să-l □globeze-□chidă-fixeze, atunci, □ ochii Fetei de Smarald - şi Nică fuge…) cu ştioalnele, țarinile cu holdele, c□pul cu florile şi m□drele dealuri, de după care-mi z□beau zorile □ zburdalnica v□stă a tinereții" [14] . Dacă, atunci, fugea - acum nu mai are unde fugi, pe verticală □ sus - şi se uită □ jos, la ştioalna - P□LNIA rămasă jos, □ borborosul lui M-7. Țarini cu holde, c□pul cu flori şi Dealul AUM-ului - toate se prefac □ Zorii Noi ai Diamantului Deplin Solidar Interior.

Ce mai absoarbe Diamantul? Toate mişcările ciclice ale lui M-7: şăzători (mişcări Paraşabdice, ca şi clăcile), hori (mişcări solare). "De piatră de-ai fi fost, şi nu se putea să nu-ți salte inima de bucurie c□d auzeai uneori □ puterea nopței pe Mihai scripcarul din Humuleşti, umbl□d tot satu (cu) c□e o droaie de flăcăi după d□sul şi c□t□d." la uite-te! Inima fierbinte-Hristos din Diamantul Graal al M-8 □ absoarbe pe nocturnul (ocultul) AMIN - Mihai-Mika□l Scripcarul-Orfeul Centrului Spiritual al M-8 - cu droaia-loja iohanică după el! Păi, ăsta-i Moş Bodr gă, la V sta lui Făt-Frumos (Aminul-Eminescu…)! - adică, abia acum "devoalat"…Păi da, se putea să transcendă el singur, Ioan al Inimii? Fără AMIN? Ar fi fost o absurditate.

Şi ce Sunet Primordial (Paraşabda) c□tă Amin-Mika□l-ul, resorbit cu toată Loja Iohanică □ Diamantul Graalului? Despre finalul M-7, ca-n Scrisoarea I: stelele-frunze pică jos ("Ca şi frunzele de toamnă, toate stelele-au pierit"…), din Copacul-Axă Polară Cosmică - la sunetul Paraşabdei Noi, din M-8 - PRIVIGHETOAREA - cea care priveghează (pe Mortul M-7) şi veghează (pe Viul M-8). "Şi nu putea să nu-ți tresalte inima de bucurie c□d auzeai uneori □ puterea nopței, pe Mihai scripcariul din Humuleşti

(…) c□t□d: <<C□ta o privighetoare/ Cu viersul de fată mare. / Şi c□ta cu glas duios, / De picau frunzele jos; / Şi c□ta cu glas subțire/ Pentru-a noastră despărțire;/ Şi ofta şi ciripea,/ Inima de ț-o rupea!>>"…
C□tă-boceşte DESPĂRȚIREA de M-7. C□tă Ruptura Inimii: Inima de Carne răm□e □ M-7, Inima de Foc transcende □ Diamant, □ Piatra Centrală-Graal al M-8. Şi unde-i veselia (insistentă!), atunci? : a "tresălta inima de bucurie", "Şi c□e alte petreceri pline de veselie…" Păi, cum unde-i ? □n M-8 - unde Mika□l Aminul continuă existența Lojei Iohanice, promovate spiritual pe veticala Axei pe care-s şirate lumile (amintiți-vă de SUCALĂ-SOCOLA, pe care-s □țirate ţevile-Manvantare , verticalizați-le şi imaginați-vă cum sunt tăiate firele de continuitate dintre Manvantare: ceea ce □ M-7 era PL NS, □ M-8 devine R S!) - Sărbătoarea Paraddisului: "tot anul sărbătoare, şi numai o zi de lucru", ca praznic(moarte)-nuntă(viață) - NEDIFERENȚIATE! Ca-n Rai. Iar Baba, fosta Talpa Iadului - e Sf ta Duminică, de la "talpa" Mesei Smaraldine, din M-8.
"Pot să mă bolnăvesc de dorul ei…şi să mor printre streini!" Posibil şi chiar necesar: să moară □ M-7, pentru a □via □ M-8. Dar poate să aducă moartea-boala Demonului, şi □ M-8? Poate, de ce nu?
Deocamdată, Luca-Olimpiada pregătesc transcenderea, cu Carul Solar şi Iepele Solare. Tatăl Kalpelor, posomor□, g□dindu-se la "işti vro şese" - 14-8=6. [14=Totalul Manvantarelor; 8 – Manvantara de p□-acum - inclusiv cel patronat, □ viitor, de IONNike. Şase - mai răm□. "Vreo" – pentru că □că nu s-a sf□şit bine M-7 - şi nici n-a □ceput bine M-8…]. Adică (zicem noi) - g□dindu-se la Ritualul transcenderii ultimilor Manvantara.
ION-Nike, □ acest interval al Logos-ului Stăp□ului Kalpelor - absoarbe, conştiincios, şi toate şcolile inițiatice prin care ajunsese □ situația actuală, de unic pretendent la Preoția-Conducerea Spirituală a lui M-8: "Şi eu să □şir at□ea şcoli: □ Humuleşti, la Broşteni, □ crierii munților (unde Irina-Pacea şi Irina-Broasca Euharistică prevăzuse Piatra care cade □ borboros, că se va transsubstanția □ P□nea Vieții - şi pregătise deja Bradul de Foc al transcenderii - autodistrug□du-şi, de fapt, Casa din M-7 şi autosacrific□du-se, □ chip de capră ruptă bucăți – Iisus pe Crucea-Gard al Lumilor - Irina se identifică marianic, cu Maria Broasca, totodată - şi transmiț□du-i, pe ucenici, prin Demeter, la Fratele Trăsnet-Borca) – □ Neamț, la Fălticeni (măi, să fie! - a schimbat ION-Nike Paraşabda: acum zice "FĂLTICENI, nu FOLTICENI, ca-n partea a III-a – căci Şolticii Alchimişti, prin Fierar-Fața Ocultă a lui Bodr□gă - şi-au isprpvit treaba…) – şi acum la Socola, pentru a căpăta voie să mă fac, ia, acolo, un popă prost, cu preuteasă şi copii; prea mult mi se cere!…"
Popă sărac cu duhul - căci a lui va fi □părăția (NOUĂ!) a Cerurilor (NOI, şi ele, ale lui M-8). Şi va avea-o pe Smaranda Graalului (transfigurată, evuident, la nivelul M-8) - şi va mulți copii - adică, se pare, va introduce sexul inferior, infernal, mortal - şi □ Raiul - M-8…De, asta-i "misia" lui Adam Protogonos, oriunde şi oric□d…
Deocamdată, el crede că nu va repeta greşeala [15] (de Adam Protogonos) din M-7, şi că Moartea, deci, nu va pătrunde □ M-8. El se vrea călugăr (asceț), cu plosca cu apă - vie (sau moartă? - nu □că, probabil) la şold, ca Sp□u - cel care transfigurează PLOSCA □ F□NT□NA Schimbării la Față şi cu Apă Vie - "icrişoare moi" (peştii-Peştele Hristos, □ faza "hibernală", potențială, latentă) - pistoale-bici-trăsnet la br□, comanacul pe-o ureche (dacă-l □dreaptă, surpă lumea! – zic miturile…) şi cu "sabia Duhului"-Mika□l □ m□ă - yoghin "cu pletele □ v□t" ("cu ştiubeiu plin de galbeni" - Soare cu Albine-galbeni, albine minerale - căci suntem la stadiul Diamant…). Dar, (de-)acum e-acum – căci deja de la Sabia Duhului se simte miros de pucioasă - de Falus exhibant-onanic, nu de Creație Autoritar-Demiurgică…):
"(…)ia-o la papuc (n.n.: Duhu şi Teofan şi-i pierduseră, iar Nică □ găseşte - nu-i bine, căci iar Piciorul-Adam e Piele, despărțit schizofrenic, sexual - de EVA) - peste "Piciorul Rău", spre "Cărarea Afurisită", dintre "Secu şi Agapia din Deal" (Agapia Paraşabdei)…
Deocamdată, □şiruirea □grijorează: de la Papuc □cep□d, se repetă greşeala din M-7 - despărțirea morală Bine-Rău, Afurisit-Neafurisit ;"Cărarea Afurisită" este drumul "tur-retur" la Pomul Cunoaşterii, drum pe care, □tors, Adam şi Eva au pl□s, special ca să ardă, Jos, Buba-Talpa Iadului: au ars-o, dar nu destul, ca s-o şi fertilizeze, să crească Axa □apoi p□ă □ Rai… Şi diferența Penia-Poros se creează (prin SECU-penia – Agapia din Deal-POROS)…
Tot mai rău se vede □ M-8: gerii se sexualizează - cad, adică - se demonizează: "Mieluşa lui Dumnezeu "(n.n.:Iisus-Paraşabda Bună) "se □groaşă"(ca Paraşabdă-Vibrație-Glas-de/□-Jos), □văluit(ă) □ Prakrti, şi devine "Berbecul lui Dumnezeu" - cel care nu sparge porțile Iadului, ci ale Raiului… - se prevede "răvăşirea"-devastarea spirituală…
Călugăria (de felul acesta!) valorează c□ bureții: ies după ploaie (Ploaia de Foc a Pl□sului), apoi dispar. "Ştii, ca omul cuprins de evlavie" - spune Ion Creangă că ar fi □văţat taina sexualizării - compar□d-o cu călugăria-asceză. Dacă mai este, cu adevărat, EVLAVIE, şi c□ mai este - doar "Cei smeriți se vor □ălța – □ M-8 - M-8 va fi mai bun ca M-7. G□dul la călugărie răm□e peste noapte: "toată noaptea cea dinainte de plecare(…) m-am frăm□tat cu g□dul(…)cum aş putea □dupleca pe mama să mă deie mai bine la călugărie". Dar, demonul cel şoltic-alchimist tălmăceşte □ felul său "SMINTHEUS" (adică, luminat, dar cu Păcat Vechi) călugăria - induc□du-i şi "boarea" păcatului latent, potențial. N-are c□d să mai insiste cu călugăria la mama - şi urmează ISTORIA, pe muchie de cuțit, a Luminătoarei-Olimpiada: nevastă de-a doua a lui moş

Luca-Lumina-"□surățel de-al doilea" (n.n.: Lumina Nouă din M-8), ea stăp□ește PORCII(mistrării)-BRAHMANII, la "borta ceea" (care nu e cavernă vaginală, ci CEREASCĂ: "naşte" lumina lui M-8, prin "borta" din Cerul străpuns de Axa Sucalei Lumii - dinspre M-7. Gardul rupt tr-un loc - şi păpuşoii - sunt trecerea-barzaq □ M-8 - respectiv axele solare ale Noului Manvantara.
□n Ziua Tăierii Capului Sf. Ioan Botezătorul, pleacă-transcend spre/□ stadiul spiritual Socola (Nume Superior Spiritual, □ cadrul Centrului Iradiant: HUMULEŞTI): adică, VECHIUL CAP din M-7 - ION Botezătorul-Mezericordie - este □lăturat magic, pentru a prinde CAPUL NOU, al lui IOAN Evanghelistul-Justițiarul, din M-8 - căci, la □ceput, □ orice Manvantara este nevoie de ORDINE-COSMOS. De data asta, ION-Nike nu se mai ""necăjeşte cu nişte costițe de porc afumate şi cu nişte c□nați fripți" [16] , ca la "despărțirea" pe orizontală, c□d pleca cu David şi Dumitru (sau David-Dumitru-Demeter), la Eirene-Hristosul Feminin, Maica Domnului-Broasca - căci el □suşi este, acum PORCUL MISTREȚ-VARANIA, BRAHMANUL. Şi este şi URSUL. Căci, la □ceputul oricărui Manvantara, Războinicul e şi Preot, Rex et Pontifex: "Rogu-te, m□ă mai tare, moş Luca, zic eu, să nu se mai uite satul ca la urs la noi!"(s.n.).
Satul-Pielea Veche de URS. Pe care o schimbă cu Pielea Nouă, Războinicii-Preoții Soarelui lui M-8. Cei doi Zei Gemeni, despre care A.Bucurescu zice că au locuit pe Ceahlău, şi la Neamț - sunt: I-barzaq-ul care croieşte ""borta" - şi II-ION Evanghelistul, Maestrul Cosmicizasnt al M-8.
"Parcă are omul zece vieți". Da, are, căci Cei Doi □ poartă □ ei pe cei Zece: să nu uităm că, la FOlticeni, şi-au pregătit ierarhia divină, cele ZECE trepte ale ierarhiei divine, cu c□e un şef-responsabil. Nu considerăm că mai e cazul să-i repetăm, căci, oricum, ordinea lor □ M-8 n-o putem cunoaşte - noi, cititorii lui Ion Creangă, fiind profanii din M-7. Bănuim că, şi □ M-8, cea mai □altă treaptă va ocupa-o tot Paraşabda, Vibrația Demiurgică-Moş BODR NGĂ (sinteză a paredrilor Soare-Lună, Ştefan-Smaranda).
"Tot umbl□d noi din şcoală □ şcoală, mai mult, ia, aşa, de frunza frăsinelului" - FRASINUL [17] este M□er de Lance şi Lance propriu-zisă (de străpungere a Cerului, spre Noul Manvantara) - este şi Frasinul Yggdrasil-Copacul Lumii - deci, prin şcoli, au devenit Stăp□ii Yggdrasilului, ai macro şi micro-cosmosului (Lance-Cupă Graal). Frasinul alungă şerpii - deci, deocamdată, □ M-8 nu e Războiul Contrariilor, ci pacea prorocită de Bradul de Foc-Eirene, Broasca şi Capra(Miel) "Ruptă" Euharistic.
"Supărarea noastră creştea la culme" [18] ="furor sacer", □temeietoarea Bradului Sacru: Dumnezeu s-a supărat - şi din Apele-Prakrti a răsărit Bradul! Sau, mai exact spus, prin Talpa Manvantarului ulterior, a străpuns LANCEA FRASINULUI Axei Manvantarului anterior. TALPA devine CAP, □ noua Lume-Manvantara. Barzaq-ul-Talpă(călc□) va trebui arsă, pentru a nu pătrunde Moartea (ca □ Achille) şi □ Noul Manvantara. Probabil că asta şi face "furor sacer": ARDE TALPA Manvantarului - dar trebuie văzut c□ de perfect operează acest ritual al arderii punții pe care vine Demonul-Moarte, dinspre M-7.
"Mai aruncăm c□e-o c□e-o căutătură jalnică spre Munții Neamțului; urieşi munți, cu v□furile ascunse □ nouri, de unde purced izvoarele(…) să le □ece □ Dunărea măreață": Munții care se văd, dacă sunt "urieşi", dacă străpung, precum Yggdrasilul-Lance, "nourii"!!! şi dacă din ei "purced izvoarele" - nu sunt, NU MAI POT FI!!! - Cei Vechi (doar le pare aşa "trecătorilor"prin Hotarul Manvantarelor !) – ei sunt ai Noului Neamţ (Noi Neamuri de Zei, din Noul Manvantara - altă generație, divină) - iar Osana-Ozana este □locuită cu Dunărea-Sf tul Istru. Era nevoie de Apa □mpărății Verzi , calitativ superioară Osanei-Ozanei Humuleştilor . Centrul Lumii M-7. Izvoarele şi p□aiele Raiului (M-7 trecut □ M-8) – pornesc din PAŞTELE-PAŞCANI - Muntel Meru al Kalpei. Munte Ocult. Deocamdată, Zeii Gemeni Frasini(Frăț□i) ajung la Blăgeşti, peste Siretiu - unde ne-a fost masul - prima răm□ere-masă, □aintea celei Rotunde-Smaraldine. De fapt, Blăjeşti [19] - vine de Blajinii-Rohmanii Străvechi, despre care face vorbire V.Lovinescu - Sfinţi la Apa S betei (Siretul, aici). Toți Blajinii sunt Preoți [20] . Hierasus=Siret, Apa Sf□tă [21] - au trecut-o, botez□du-se pentru a fi Blajinii-Sfinţii-Preoţii Noii Lumi - M-8.
Li se schimbă s gele, aici, prin Calvarul Ț□țarilor ("şi ț□țarii te chinuiesc amarnic"), şi sunt exorcizați, prin "fumăraie de baligi" - ale URUS-ului-BOURULUI - de unde credem a rezulta identificarea Bourului cu M-8. "Ne-au coşit ț□țarii" - fie "ne-au cusut de Noua Lume" – fie "ne-au transformat □ coşuri-hogeacuri pentru intrarea -străpungerea tălpii □ Soba Noii Temelii".
"Cum treci Siretul (n.n.:Hierasus) , apa-i rea şi lemnele pe sponci; iar vara te □ăduşi de căldură, şi ț□țarii te chinuiesc amarnic". Oamenii "işti de pe la c□p:sarbezi la față şi zb□ciți, de parcă se hrănesc numai cu ciuperci fripte, □ toată viața lor(…)-Ştii una, moş Luca(…) Găinuşa-i spre asfințit, rariții de-asemine, şi luceafărul de ziuă de-acum trebuie să răsară(…)". Şi astfel: GĂINUŞA DE AUR şi RARIȚA PORUMBULUI dispar-apun n.n.: deci, ele erau semne ale M-7!) - Luceafărul de Ziuă stă să răsară - Soare Ocult, de fapt Nou, al Noii Lumi – M-8.
Dar celelalte? Apa rea? E Apa-Vitriol, insuportabilă pentru profani; Lemnele pe sponci - da: toate lemnele sunt Lemnul - Axa(Centralizată-Compactă) Copac al Vieții, al Noii Lumi, □că nefăr iţată (UN SINGUR SUFLET, UN SINGUR TRUP=AdamProtogonos nu s-a risipit-□mulțit □ "lemne" – vieți – El este LEMNUL PARADISULUI-CRUCEA). Faţa e sarbădă=palidă-ascetică, adică luminos-taborică. Oamenii sunt, □că, Omul-Adam-Hristos.
Zb□ciți? Da, adică Adam Protogonos din M-8 este străbătut de Firul sinusoidal

ne□trerupt al Vieții Veșnice (□ngurzite-□ngruzite-□ngrozite-Mirate de Noua Lume - ca opinca-Pungă a Piciorului Gol-Adam). Ca Gura Pungii Cosmice: □că nu s-a deschis pentru □mulțirea-răsp□direa- expresia/exprimareaVieții.CIUPERCA=□chiderea (criptogamă) fără □mulțirea sexuală. Zice Luca că "□ iese lui Zaharia –Maestrul Barzaq-ului - "un sf□t din gură" – recunosc□d Soarele Ocult-Luceafărul: de fapt, Sf□tul Zaharia □u351 si leagă-identifică Rugăciunea cu Soarele Ocult-Luceafăr.
Dec□ ne-am tot □v□ti şi cioşmoli pe iastă prispă, mai bine să scurtăm din cale". Interesantă zicere despre străpungerea pe verticală a Labirintului Lumii Vechi - devenită, prin "st□pirea" rosturilor/rostirilor-sensuri, infernală. Da, dec□ să □t□ziem, pe această prispă-orizontală a Lumii M-7, rotind-□v□tind □ gol, nonevolutiv, aceleaşi coordonate spirituale - mai bine "să scurtăm din cale" - să rezumăm c□ mai succint, c□ mai lapidar, esențele demne de transgresare ale M-7 – şi să purcedem □ "drumul"-Străpungere de Lance, spre Ceruri - spre M-8. Numai pe verticala spirituală se "scurtează calea, p□ă la identificarea cu PUNCTUL (Centrul Absolut al Lumii-Adam Protogonos).
"Şi aşa, lu□du-ne rămas bun de la gazdă, care era tot afară culcat, pe altă prispă, plecăm.(…)□t□nim c□u355 tiva oameni, cu nişte cară cu draniță, merg□d spre Iaşi. Ne □tovărăşim cu d□şii, de frica lăieşilor din Ruginoasa - şi hai-hai, hai-hai, p□ă-n ziuă, iacă-tă-ne □ T□gul Frumos, unde-am şi □junghiat c□u355 tiva harbuji □tr-ales, de ni-am potolit , deocamdată, şi foamea, şi setea." [22] . Da, lasă Omul Culcat ("pe altă prispă" dec□ a celor ce pleacă spre CIERIUL SOCOLEI…), adică l□cezind □/□tru orizontala M-7 - şi pleacă, alături de carele cu draniță(epifania Focului, a Bradului Cosmic, care li s-a revelat, prima oară, prin Eirene-Broasca Demiugă) - sus, spre Cieriul Socolei - de frica lăieşilor din Ruginoasa - "p□ă-n ziuă - iacă-tă-ne □ T□gul Frumos": se depărtează de Rugina Neagră a Vechii Lumi - pentru T□gul Frumos, Noul NUME-NUMA al Cetăţii Neamţ-Cetatea Zeilor Pribegi. "Au □junghiat c□u355 tiva harbuji tr-ales" - s-au □junghiat euharistic, pe ei □şişi, pentru a stropi cu FOC Noua Cetate a Frumosului Etern-Divin - "agheazma Paradisului" nu este s□ge uman, ci vegetal. Şi cine să fie ALEŞII, mai aleşi! - mai "□tr-ales", mai "mofturoşi", dec□ cei care au trecut prin toate "peripeţiile"-probe iniţiatice? Şi pe care i-a "selecționat" o instanță superioară oricărei alteia - Veghetorii-Maeştrii Manvantarului, respectiv - Kalpei!
"Apoi, după ce s-au hodinit caii, am pornit □ainte, spre Podul Leloaie". Mare grijă la CAI - Călăuzele Sufletului - □ Noua Lume! □ncă un POD:Leloaie. Se identifică cu Leloaia-Lelea (rang inițiatic, ca şi Bădița/Bădie) - SMARANDA. Lelea-Preoteasa Smaranda Noii Lumi - peste ea, autosacrificată Pod, trece Fiul, pentru a răzbate cu bine □ M-8.
Caii solari sunt lum□ări topite-muiate("căci zmeii lui moş Luca se muiese de tot(…) MAI ALES PE LA ASFINȚITUL SOARELUI, tocmai c□d intram □ Iaşi, pe rohatca Păcurari") - răm□□d, din ei, Focul Pur, Absolut (de dincolo de Soarele Vizibil, aflat □ declin, căci aparține de M-7 - de dincolo de Ceara-Albină care Zboară SPRE - dar nu ajunge la EL…) - Focul necesar strălucirii Diamantului-DROB-DE-SARE - Piatră Filosofală.
Intră □ Iaşi (alt nume, superior spiritual, □cadrat □ Spirala Evolutivă Atot-Sintetizantă HUMULEŞTI – pe rohatca (bariera) Păcurari: sugestie a Mielului Cristic – □că ne□junghiat, căci este că purul Adam Protogonos - dar, □ viitorul de segregareviață - □NJUNGHIAT, căci trebuie să "re-lege"/re-□chege/COAGULEZE/re-sintetizeze, cu s□gele său autosacrificial, ce a segregat Adam Protogonos, care-şi aminteşte de paredra-Eva, de Lelea Smaranda - soră, soție şi mamă a lui ION-G□TLAN (ființă care nu mai desparte, prin cap – inima de minte: are acum Cap de Dascăl-Zeu-Maestru)=Fraţii Gemelari, Zeii Gemeni - Frăț□ii-Frasinul…Unicul.
"Patruzecile m□e-sa de golan" – □ □ură-binecuv□tează LUCA-Lumina pe Flăcăiandrul Dracului - cu r□ dizolvant-distructiv - de fapt, revelatoriu, ocult-demiurgic (Kiriakos, strecurat □ Pardes? - pentru a pune sub semnul □trebării Drobul-Diamant? De fapt, □ "aghezmuieşte cu 40 de zile ale Sufletului, □tors, □să, acum, □ Trup. Adică: Fă-te, Drace-Frăț□e, vizibil-văzut - ca să te □văț-adaptez la Paradis!" Sau, cine ştie, Golanul-GOL, Omul Primordial, este, de data aceasta, o ființă rămasă □ Manvantarul al 4-lea - din cauza unei mame care a greşit □ procesul inițierii de Fiu…L-a □t□ziat ("ticăit"…) din procesul de evoluție spirituală - deci a rămas RECE, precum Gerilă ("n-ar mai d□d□ degeaba"), precum Luceafărul eminescian, ca Fond Cosmic pentru Dragostea Treimii Sfinte! Oricum, Kiriakos au ba, "flăcăuanul dracului" ghicește că, sub aparența de "sm□țoage", se ascund telegarii solari şi ai PRANEI - deci, Telegarii cu care se va efectua ZBORUL-TRANSCENDERE din M-7 – M-8 – Cieriul Socolei: "I□ sama de ține bine telegarii ceia, să nu ieie v□t; (…) să nu faci vreo primejdie"… - □ avertizează pe Luca, să nu cumva să creadă că el poate stăp□i Sf□tul Duh. Da, căci V tul care bate unde vrea el (deci, "primejdios, pentru cel ce s-ar crede stăp□ul lui, şi n-ar fi!)este Sf tul Duh - iar termenul indian este, pentru Principiul Vital-Sacral al Aerului - Prana.
"Văz□d noi că ne ieu oamenii tot peste picior şi pe moş Luca tulburat din caleafară, cum eram □ căruță, ne acoperim peste tot c-un țol, zic□d eu, cam cu sfială:-Moş Luca, de te-a-ntreba cineva, de-acum □ainte, de ce trag caii aşa de greu, să spui că aduci nişte drobi de sare de la Ocnă, şi las' dacă nu te-a crede fiecare!…-Ei, apoi?! Ştiutu-v-am eu că şi voi mi-ați fost de-aceştia? – zise moş Luca, merg□d pe l□gă cai, plin de năduh; nu mă faceți, că ia acuş vă ard c□eva jordii prin țolul cela, de v-a trece spurcatul!".
Peste picior (luat/luați - Piciorul este, acum, Corpul-Cap al lui Adam Protogonos - mascat sub țol-uter, exorcizat de jordia-biciul Luminii-Luca "plin de năduh" (ne-duh? - sau supra-duh…) - şi scoşi- □ghiontiți de ei □şişi (care acum au voință şi

bunăvoință pentru M-8 - căci R□D-chicotesc, adică trăsnesc zigzag, □NGRUZIT/□NGURZIT - peste propriul Trup: El □ŞI SUNT JORDIA!!! – ei se □conjoară de Fulgere-Trăsnete, cum se zice că ar fi Pardesul-Paradisul. Corpul de Foc Primordial. "Multe şfichiuituri" primeşte şi Luca - dar credem că, deşi el-Luca este Lumina-Raza (dar "lumină este şi luciferica Rațiune…) - nu sunt benefice - căci sunt ale lui Kiriakos-Lumea Dracului, care, p u351 s-p u351 s (ar zice Paraşabda-Creangă) - s-a şi strecurat □ M-8…Şi iată cum "şfichiul" poate fi Trăsnetul-Paradis - dar poarte □chipui şi şerpuirile Marii Reptile □nțelepte - Spirala Blestemului (???) Reluării Ciclurilor… Deocamdată, □temeierea Cieriului Socolei, prin Tabla (Masa) Smaragdină a celor 12(24) de Bătr□i ai Vremii şi Lumii – s-a făcut: "Unia mai tineri, iar cei mai mulți cu nişte t□soage de barbe c□ badanalele de mari, şez□d iarbă(n.n.: se □chipuie, foarte clar, Tabula Smaragdina!), □preună cu părinții lor, şi preuți şi mireni, şi mărturisindu-şi unul altuia păcatele!"
Bărbile-Badanale - "bidinelele" cu care "pictează" ceea ce ocultismul numeşte CRONICA AKASHA - "cronica, scisă pe ether/aitheros, a faptelor-"păcate ale omenirii… Operațiune pe care Maeştrii o fac să pară "transmisibilă" ((generații: "□preună cu părinții lor") - dar ea nu este dec□ un Uriaş Peisaj Karmico-Manvantaric! Deocamdată, odată cu □temeierea Cieriului Socolei - Paraşabda circulă □ ea □săşi, □că ("unul altuia □u355 ti trec Paraşabda, □tr-un Circuit-Sferă - cei nediferențiați, uniți gură-la-gură, Paraşabda Continuă (stare de continuitate absolută, a lui Purusha). Paraşabda a ajuns POL, □ Hiperboreea, □ Grădina Hesperidelor cu Mere de Aur [23] .
*
* *

[1] -Cf. Ion Creangă, Opere, vol. I, Minerva, Buc., 1970 – ediție □grijită de Iorgu Iordan şi Elisabeta Br□cuş.
[2] -Ştim, ca toată lumea, că partea a IV-a este publicată postum, şi că, se pare, a existat o oarecare "pauză" chiar □tre scrierea primelor trei părți, şi scrierea părții a IV-a - dar aceasta nu afectează cu absolut nimic pe cel care-şi caută, anamnetic, dhikr-ul… Altfel, nu s-ar mai numi Amintiri - ci Uitări!
[3] -De la lampein=a lumina; Olimpia-Olimpiada=persoană care poartă sau care răsp eşte lumina. Deci, căsnicia/căsătoria Luca-Olimpiada, departe de a nu fi una reuşită-potrivită - este o hierogamie!!!
[4] - Urs-Bour=Sulful Solar [4] . "URSUL"-KSHATRYA trebuie "scos din b□log", pentru a fi transcens □ PORCUL MISTREȚ, Aureolatul BRAHMAN (cei doi colți adiționați sunt/conformează Aureola din Cerul Gurii - al Paraşabdei).
[5] - Cf. Mihai Eminescu, Povestea Magului călător stele, poem inițiatic, □ care Magul "Din a lui munte □ veci nu se coboară,/Căci nu vrea ca să piardă din ochi a lumei căi/ Ca nu cumva măsura cu care el măsoară/ □n lipsa-i să se schimbe…şi el, □tors din văi/ Silit ca să □ceapă din □ceputu-i iară,/ Să nu poată s-oprească g□direa celor răi. / Şi cine-enigma vieții voieşte s-o descuie,/ Acela acel munte pe jos trebui să-l suie."
[6] -S =Cupola Cerului, care dă "hrana spirituală, □ Manvantarul al Şaptelea.
[7] -A se vedea şi □ Povestea lui Harap-Alb - decapitarea ritualică a ambiguului (ca adiţiune de principii) Harap-Alb, de către Sp□u, pentru a marca noul stadiu spiritual □ care intra Cel Ce Voia Inițierea: □nlocuitorul □mpăratului Verde - Noul mpărat Verde (ca sinteză perfectă de principii).
[8] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 218.
[9] -Ibidem.
[10] -De remarcat detaşarea cu care vorbeşte despre stadiul spiritual anterior - nemaideform□d magic toponimicul: Fălticeni - şi nu "Folticeni".
[11] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 218.
[12] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 219.
[13] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 189.
[14] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 219.
[15] -Oare greşeală să fie - sau ordine? – c□d, □ rugăciunea Exultet, se spune : "Felix culpa"… - Păcat Fericit (cu urmări fericite - căci TRĂIM, □vățăm, NUMAI NOI, OAMENII!!! - iar nu şi Ierarhiile… - ce-i Viața…).
[16] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 165.
[17] -Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol. II, p. 72: "Frasinul - simbol de putere şi trăinicie(…) este cel care dă naştere rasei de bronz(…) M□er de Lance şi Lancea Propriu-zisă (Lancea lui Longinus); (…)Simbol al nemuririi şi de legătură □tre ele 3 nivele ale cosmosului(…)Yggdrasil-Copacul Lumii, veşnic verde, pentru că □u351 si soarbe puterile vii şi veşnic gata să renască din f□t□a de la Urd. Cu această apă trăieşte el şi face să trăiască □tregul univers. F□t□a e păzită de una din Norne, stăp□ele sorții. (…) Frasinul □u351 si □fige cele 3 rădăcini principale astfel: una □ f□t□a Urd; a 2-a □ țara ghețurilor, Niflheim, pentru a ajunge la f□t□a Hvergelmir, ob□şie a apelor care se varsă □ toate fluviile lumii; a 3-a □ țara Uriaşilor, unde c□tă f□t□a □nțelepciunii, Mimir. Zeii germanici se str□g la poalele Y. aşa cum se adunau zeii greci pe v□fulOlimpului, pentru a face dreptate. Atunci c□d au loc mari tlburări cosmice, c□d un univers dispare, ced□d locul altui univers, Y. răm□e nemişcat, □ picioare, invincibil Nici flăcările, nici ghețurile şi nici tenebrele nu-l zdruncină. El slujeşte de adăpost celor care, după ce au scăpat din dezastre, vor popula din nou păm□tul. Este simbolul perenității vieții.(…) Frasinul alungă şerpii." Deci, cei Doi Zei Gemeni ai Diamantului sunt şi ei Frasini!!! - căci sunt Frăț ii-Stăp ii-Zei temeietori ai M-8.
[18] -Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 223.
[19] -Cf. V.Lovinescu, Dacia hiperboreană, Rosmarin, Buc., 1994, p. 40. □n lucrarea de față, a se vedea nota nr.167, de la p. 53.
[20] -Ibidem.
[21] -Idem, p. 18.
[22] - Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 224.
[23] -Cf. V.Lovinescu, Creangă şi creanga de aur, CR, Buc., 1989, p. 299 şi 328: "Verdele este culoarea hieratică a lui Osiris(…). Este imagine directă a Paradisului(…). Alchimic, Albul poate □locui Verdele - deci, Verdele poate fi l'oeuvre au blanc - albedo-"lucrarea" Mercurului; (…) Culoarea simbolică a lui Ianus este Verdele(…) este numit Verde-□mpărat, cel care, □ omenirea pe care o regenerează, trebuie să aibă aspect hominal - dar este, esențial, Arborele Lumii". Şi □ Meditații, simboluri, rituri, Rosmarin, Buc., 1997, p. 67 : "Verdele este culoarea Polului şi a Profetului. Identic cu al Arsh-Tronul şi cu Barzaq-ul Suprem - şi deci cu Masa Păzită, pe care Calamul Divin scrie CORANUL PRIMORDIAL - culoarea acestei mese este VERDELE – Tabula Smaragdina". Comentariul nostru ar fi că Tromul-Nică+Barzaq-ul-G□lan sunt/audevenit, □ finalul lucrării (Magnum Opus) Culoarea Cărții Sfinte - Cronica Akasha a lui M-7-8

Capitolul XIV: Carul Lumii şi Zborul Angelico-Paraşabdic la Şcoala din Ceruri…
Din punct de vedere spiritual-inițiatic, nu se pleacă nici o clipă din Centrul-Dhikr, din Centrul Lumii-Anamneză-Humuleşti: "plecarea" falsă din Humuleşti este, □ fapt, răm ere Humuleşti (Drum Inițiatic Interior: indiferent de toponimice, ele nu sunt dec□ variante de numire a Punctelor Coroanei Stadiului Evolutiv-Spiritual al Omului! - aflat □ Centrul "Prelucrării" Inițiatice - Unicul Centru al Lumii-Buricul Păm□tului-HUMULEŞTI!).
Toate toponimicele sunt, de fapt, aspecte ale unei Coroane Unice a Punctelor Spirituale de Evoluţie a Spiritului Omului - sunt variante de numire a Punctelor Coroanei Care Marchează Stadiilor Evolutiv-Spirituale ale Omului, □ procesul de Inițiere Cosmică - proces ce nu se poate desfăşura dec□ dinspre Centru spre PERIMETRUL-COROANĂ - iar Centrul nu poate fi dec Buricul Păm tului -

HUMULEŞTI. Altfel, de ce ar mai fi insistența lui Ion Creangă pe topos-ul sacru-Humuleşti? Să nu uităm ce spune Ren□ Gu□on despre DHIKR şi despre efortul spiritual al credinciosului de a atinge starea de DHIKR: "Sufitul se va strădui să atingă un dhikr permanent, o incantație continuă centrată pe un Nume Divin (cel mai adesea: Allah) sau pe Shahadah: □t□ □ cuv□t, apoi □ inimă, □ stare de veghe sau somn". Nu poți ieşi din Humuleşti, fără să ieşi din Dhikr - adică fără să anulezi munca de anamneză-evoluție spirituală spre Perfecțiunea Divină. Iar cartea aceasta a lui Ion Creangă este tocmai exercițiul spiritual-religios prin care, at□ scriitorul aflat □ plină Rugăciune Evocatoare-Invocatoare-Incantatoare - c□ şi cititorul, care trebuie să se con-centreze, adică să intre, prin "rotiri" inițiatice succesive, □ Cuibul-Centrul de Evocare-Invocare-Incantare - intră, de fapt, □ Paradis, □ comuniune cu Dumnezeu-DHIKR-ul (dacă, bine□țeles, nu se ratează treptele inițiatice).
Partea a III-a are două finaluri:
I-unul secret, pentru inițiați (arderea pentru angelizare, □ Templul-Fierărie, a ultimilor doi catehumeni);
II-unul exoteric, "cimilit" de către ARSUL (acum) Barzaq-G□lan, care a ajuns, prin arderea G□ului Pod spre Cap - □ Capul-V□f al Carului Lumii (carul Lumii □cărcat v□f cu amrita-ambrozie, cu geri): El ştie toate Căile şi Vehiculele Divine ale Transcenderii, dar prin apofază (ocultare):"-Hai □ car!-Baiu!-Hai □ căruță!-Baiu!-Hai □ teleagă!-Baiu!-Hai pe jos!-Baiu!". Liniile de dialog sunt linii catafazice, de afirmare a negației, de unire a Căilor şi Vehiculelor Oculte, □ ZBORUL PARAŞABDIC. Cei ce cunosc Zborul celor care nu mai sunt catehumeni - sunt centralizați la şcoala de catiheți de la Iaşi (adică, "mulți chemați, puțini aleşi"!) - sinonimul Şcolii Supreme Inițiatice - SCOLA!!! - sinonimul Raiului şi al □mpărației Verzi a BOURULUI(căci este sinecdoca Moldovei) - să se tragă la teapa lor "ca apa la matcă" . Adică, reintrați □ borborosul mlaştinii, ce a rămas după potopul de foc purificator.
Dar, dată fiind obsesia lui Ion Creangă pentru Războiul Ţeserii - s-ar putea ca Socola să fie SUCALA-SPIRALA DIVINO-COSMICĂ - care este sinonimul "dobei de carte" (Tobei Mistice şi Graalului-Carte a Lumii). Acolo-s "profesorii cei mai □vățați din lume" – Maeştrii Paraşabdelor: Ştefan şi Smaranda. Căci "plecarea" falsă din Humuleşti este, □ fapt, răm ere Centrul-Humuleşti – dar prin transgresare la nivelul superior spiritual, pe Axa Verticală a Centrului Humuleşti: Numele Stadiului Evolutiv Suprem al SPIRALEI-HUMULEŞTI - este SUCALA-IAŞI (Cieriul Socolei).
"-Duceți-vă pe pustiu(…) duce-v-ați □v□tindu-vă ca cioc□lia" - □seamnă (din partea "bătr□ilor"-Maeştri!) o binecuv□tare: Pustiul lui Iisus - Plinul Spiritual, vă aşteaptă, aşa cum aşteaptă Soarele, pe Mireasa lui – Cioc lia.
Mai răm□e mpotrivitul TRĂSNEA, care, ca orice trăsnet(bici), e BUN că-i fr□t-zigzagat ("Na-ți-o bună că ți-am fr□t-o!") - şi care goleşte norii celeşti, pentru a umple-rodi păm□tul-Rupa : "c□d la dică (n.n.: adică, Păm□t!), nu-i nimică(n.n.: adică, □ Cer). Dar el a dat "banii" de mult pentru Spirală: El e zigzag şi Spirală - at□a că s-ar cuveni rectificat, de la zigzag (schemă abstractă pentru Paraşabdă) – la Spirală (Paraşabda □ acțiune efectivă/eficientă). Ultimii doi "arşi" - sunt, de fapt, angelizați/arhanghelizați (G□lan Barzaq-ul şi Nică Petras).
"Toamna viitoare, anul 1855" (1+8+5+5=19) - □seamnă un pas □ainte față de "□toarcerea" □ Iarnă (Copilăria Absolută - Iarna Porcului Saturnian, din debutul părții a II-a) - □ ciclul doi al Spiralei:20=2+0(=două cicluri epuizate - vor fi □ Cieriul Socolei).
***
Apare, iar, la diferență de trei r□duri, □ text [1] - dar, structural, la distanța dintre partea a III-a(partea preparării pentru ridicarea □ rang, alchimică, a lucrării asupra Eului Spiritual) şi partea a IV-a (ridicarea efectivă, de la tehnica alchimică, la rangul Spiritual-Ființial, al lui Adam Protogonos) cifra anului 1855 [2] . Deci, 1855+1855=28. Adică, 7x4. Este numărul zilelor lunii anului-ciclului mediu: se marchează trecerea de la un CERC al Spiralei evoluției spirituale-alchimice - la următorul CERC al evoluției spiritualeființiale - □ mod retrograd, de la Războiul de Ţesut, la Originea Firului Vieții - V□RTELNIȚA şi SUCALA-SOCOLA. Fără fir, cum ar lucra Războiul de Ţesut? Fără Soartă-Viață, cum ar mai funcționa existența Ţesăturii-Lume? □n plus, Socola-Sucala are valență dublă – malefică şi benefică - □ domeniul sacerdotal: este Şcoală Iniţatică (□tru Ştiința Sacră) pe l□gă Mitropolie - zona Cieriului Socolei-Sucalei) - şi Casă de Nebuni, adică tot o zonă de pregătire pentru transcendere: ne-bunii nu sunt buni pentru lumea asta, dar "a celor săraci cu duhul va fi □părăția cerurilor" - iar Nebunii TRILURILOR sau BUFONII Evului Mediu erau respectați, ca voci ale Adevărului - de către Cetate şi de către Regi. Sau, ar fi fost bine să fie ascultați, căci erau Vocea lui Dumnezeu, vorbind prin G□lejul lor.
Era nevoie, □ cazul Inițiatului, de un G□lej(Barzaq) pentru o Voce(Paraşabda): acesta este şi tandemul "arşilor": G□lan şi Nică (ION), □ Carul Lumii, sub Ţolul-Uter şi Văl al celei de-a treia şi ultima fază alchimică: obținerea "Drobului", de SARE-Piatra Filosofală - ca fixare definitivă a Spiritului □ Paradis - tradusă, această fixație, □ Revelația □mpărației Verzi (Grădina Maicii Domnului), Tabula (Masa) Smaragdina(Verde), menți□d Potirul Graal, păzit de 12(24) de Bătr□i (din zona Rex et Pontifex), Bătr□ii Albi ai Vremurilor. Urmează după:
I-purificatio (prin SULF) - Focul căutat şi găsit □ Apa S□betei - primul Auraş-Păcuraş, care arată calea spre faza a II-a,
II-Elixirul - Oloiul şi Vinul, obținute ca S□ge şi Apă, din Coasta lui Iisus

Hristos, şi depuse □ Cupa Graalului - la FIERĂRIA(Trăsnetului)-Casa Paraşabdei, a lui Moş Bodr□gă, substitut al dubletului sacral Ştefan-Smaranda - ei □şişi implicați □ constituția spirituală (coroană aureolară şi smarald luciferic) a Graalului.
III-Etapa a III-a, □ mod logic şi necesar, este a obținerii Drubului de SARE şi al ridicării lui, prin Carul lui LUCA-OLIMPIADA [3] (Lumina), tras de Caii Solari("sm□țoagele" mistice) – 3 ("Alba-nainte, alba la roate/Oiştea goală pe de o parte" - lapa pentru Soarele-Armăsarul Negru) - p□ă □ Cieriul Socolei p□ă □ V□ful Axei Polare-Plop, p□ă □ mijlocul Tabulei Smaragdine Zodiacal-Macrocosmice (Manvantarice şi Kalpice, □ acelaşi timp), unde, deodată, răsare GRAALUL, (cu G-ul divin, sugerat magic □ mantra lui Moş Nichifor Coțcariul - al Galațiului).
Să micşorăm paşii, pentru a vedea "Cusătura-Țesătura" Căii p□ă la Revelația Cieriului Sucalei-Socolei, Tabelei Samaragdine a Bătr□ilor Vremurilor, cu Graalul (Ştefan şi Smaranda) □ mijloc, aștept□du-l pe ION şi G□TLAN să se topească, expresii ale Ritmului Kalpic, □ Graalul-Inima Sacră al acestui Manvantara, pentru a-l ridica □tr-al optulea Manvantara.
"Cum nu se dă scos ursul din b□log, țăranul de la munte, strămutat la c□p, şi pruncul, dezlipit de la s□ul mamei sale, aşa nu mă dam eu dus din Humuleşti, □ toamna anului 1855, c□d veni vremea să plec la Socola, după stăruința mamei (s.n.: supusa, de drept, dacă nu de fapt, a Tatălui Kalpei-Ştefan)".
Toată progresia procesuală e cuprinsă □ această primă frază:
a-URSUL-KSHATRYA, Cavaler şi emblemă sacră (BOUR [4]), e greu să □găduie "scoaterea din b□log" (Centrul Lumii) - pentru a fi □locuit cu adevăratul centru spiritual - BRAHMANUL-Mistrețul Aureolat, dinspre Cerul Gurii spre Lume, de Semicercurile-Colți de străpungere a Cerului Manvantaric.
b-Ţăranul de la munte - este Rex-Pontifex, rege şi Mag, stabilizat □ V□ful Muntelui Lumii [5]), pentru reglarea şi impunerea DHARMEI-Lege Cosmică. El trebuie să se strămute, pe Spirală □ sus(atenție!) □ mijlocul Cerului Noului Manvantara: Tabula Smaragdina-C□MPUL, Paradisul Veşnic Verde (□mpărăția Sfintei Parascheva-Venera!), care a □locuit Rădăcina Neagră (Talpa Iadului) arsă (□ partea a III-a). Axa Polară a Manvantarului anterior are axul ars la v□f, exorcizat de demonii (care pot năvăli la □NTOARCEREA PE DOS A LUMII, pentru schimbarea Manvantarului) - şi □noit cu VERDELE IUBIRII, Temelia Noii Lumi. Care Lume va sta sub semnul Luceafărului-Soare Negru(Ocult), al □mpărăției Verzi cu Bour Fixat Alchimic (Moldova intră, deci, prima, spiritual, de pe Păm□tul actual, □ Manvantarul al 8-lea - etapă spirituală a moralității perfecte, totale).
c-"pruncul, dezlipit de la s□ul mamei sale" - este gerul-arhanghelul ce stă lipit de axa pe care trebuie s-o ocrotească - axa Manvantarului anterior. El este nevinovat □ sine, dar "vinovat" metafizic de ataşamentul exclusiv față de S□ul-Paraşabda [6] (Clopot-Emisferă) al unui rang spiritual, aparțin□d unei etape de evoluție spirituală - epuizată. Etapa numită, pe cercul M-7 - Humuleşti - se va numi, urm□d dinamica spiralei Kalpei, la nivelul M-8 - SOCOLA-laşi - capitala, Centrul Spiritual al Tabulei (Temelie Sacră) Smaragdina. De fapt, tot "sucursală" spiritual-semantică a CentruluiHumuleşti (căci Humuleşti nu este doar Centrul Manvantarului - ci şi al Kalpei - cel puțin aşa sugerează prezența aici a lui Ştefan…).
"Şi oare de ce nu m-aş fi dat dus (s.n.) din Humuleşti, nici ruptul capului (s.n.), c□d mereu □i spunea mama că pentru folosul mieu (s.n.) este aceasta?"
□n primul r□d, ION-NIKE trebuie să fie dat-dus=dăruit Noii Trepte Spiritual-Evolutive a Lumii. Sacrificat - pentru explozia benefică a Manvantarului Şapte (M-7), □ Rădăcina Verde - Manvantarul Opt (M-8). Sacrificiul Transfigurator este marcat prin ruptul capului= decapitarea de "țeasta"-sfera veche spirituală (□că ovultă, nevăzută - dar posibil de tradus prin cap-inimă, Cap-Graal - sau, simplu: CAP-G [7]). E o Schimbare la Faţă - riguros necesară □ Ritualul de Inițiere (de maximă profunzime). Folosul nu era al Manvantarului fost (M-8), păzit de Smaranda - ci al Manvantarului viitor (M-8) - păzit de ION al Smaraldului-Graal.
Explicația dată □ text este una de schimbare a dimensiunilor - a distanțelor şi raporturilor din topos-ul sacru. Şi aceasta e perfect adevărat. "laşii nu erau aproape (s.n.) de Neamț" - pentru că erau deasupra Neamțului: trebuia să faci efortul pe verticală, al suirii unei trepte - nu doar fuga pe orizontală a Mercurului, Simbolul Nefixării - ilustrat de Cervus Fugitivus - □locuit aici, de Ion Creangă, prin telegarii solari; "p□u351 slindo aşa cam pe după toacă" - conjur d doar, pe orizontală, LEMNUL-toacă (Toba Mistică), Trunchiul Copacului Vieții (Sephirot) - iar nu urc□d definitiv □ V□f (cum □cercase, dar impostură, Nică - să se substituie Soarelui-Cucului, din V□ful Cireşului, cu Cireaşa Roşie-Soarele □ V□f).
***
Experiența alchimică de tip Gerilă (□călzire-răcire: "ne degera măduva-n oase" [8] , descensiunea Şarpelui Kundalini, după fuga- fierb tare a traversării Apei S betei-Moldova, sau a C epei Mărioarei – ascensiunea, Starea pe Coadă , a Şarpelui Kundalini). Măduva □ghețată trebuie schimbată, ritmic şi ciclic, cu inima fierbinte - " că ce g□deam şi izb□deam [9] ". Da, dar □ "cercul str□t" al orizontului Manvantarului al Şaptelea (M-7). "De la Neamț la Fălticeni şi de la Fălticeni [10] la Neamț" era pentru noi atunci o palmă de loc." Cercul str□t □ care se □v□teau □ Manvantarul 7 era palma cu Aborele Sorții-Vieții hotăr□ acolo - dar nu şi □truparea □ Manvantarul Superior – M-8. Şi Neamțul (Neamul Zeilor) trebuia schimbat, prin Ragnar□r-Apocalipsă - Amurgul Zeilor aduce nostalgia vechiului Manvantara, □ghițit de Lupul Fenrir - dar şi

bucuria Noului Manvantara. "Acum se schimba vorba"(s.n.) - se schimba Vibrația Paraşabdei, ascendentă pe Spirală, □ cercul Noului Manvantara. "O cale scurtă de două poşte de la Fălticeni la Neamț - nu se potriveşte c-o □tindere de şese poşte, lungi şi obositoare, de la Iaşi la Neamț". Două Poşte=dus-□tors, pe orizontală. Şase Poşte=3+3=schimbarea Triadei Sacre a Manvantarului Şapte (M-7) - cu Triada Sacră a Manvantarului Opt (M-8). "Căci nu vă pară şagă (n.n.: insistă ritualic Ion Creangă): de la Neamț p□ă la Iaşi e c□u-i de la Iaşi p□ă la Neamț, nici mai mult, nici mai puțin". Prin accelerarea-fugă a Mercurului, distanța Fălticeni-Neamț se scurta prin inversare (Neamț-Fălticeni - mai ales că fusese alimentată de Inima Fierbinte şi de Sărutul "furat de la cele copile sprințare" [11] - z□ele, spiritele mercuriale ale locului). Dar acum nu se mai fuge: se fixează - iar, astfel, distanța nu se comprimă, ci răm□e constantă, pe verticală. Nimeni nu fuge sus pe verticală - cel mult, ca impostor, cade c epă - dar nu mai era cazul lui ION-NIKE, ars □ Templul Fierarului. Şi el o ştie, ştie că mintea (Spiritul!) M-7 este prost şi trebuie resurecționat. Cum? Prin Pl sul fertil: "(…)dec□ să pl□gi nem□g□et şi să te usuci"), care cade la Rădăcinile Axei Lumilor Spiralate: pl sul de foc USUCĂ Axa Veche şi face să se □alțe Axa Nouă - şi Pl□gărețul Divin, Alimentatorul cu Foc al Axei Vii "vede cu ochii" – nu o fată oarecare - ci pe Paredra Sa (□că invizibilă pentru neinițiați, dar vizibilă pentru ION-NIKE: "Dar vorba ceea: ursul nu joacă de bunăvoie". Dansul, pe Spirala ascendentă brahmanic, este supus Cavalerului-Urs. "Mort-copt, trebuie să fac pe cheful mamei" – dar mort inițiatic şi copt alchimic, el va reuşi să se □alțe peste gardul Manvantarului, gereşte - nu ca impostor fără ban-mesaj sacru, care lipsă să-l retrogradeze la Spurcatul-Pupăza - şi apoi să-l reabilitaze la Moşul-Bour cu Găinuşa de Aur. Gata, tribulațiile au □cetat. El "nici nu mai atinge" gardul, dar, să nu uităm, gardul l-a atins pe el! - prin direcționarea mamei - care pre-vedea piatra aruncată (cf. finalul părții a II-a).

Trebuie să plece fără voinţă şi să lase ce-i era drag - pentru cheful mamei.

Iată energia de propulsie: Intelectivul purificat (cheful mamei=eros agap - nu există sentimente haotice, ci determinare sacră a Mamei Manvantarului şi a Tatălui Kalpei). Voinţa veche (ca orientare energetică) va fi schimbată cu voinţa nouă (noua orientare energetică, la nivelul M-8).

Apare Osana-Ozana - o cu totul alta dec□ cea cu care se asimilase □

Cuptorul Alchimic al părții a III-a ("peste Ozana" spre T□gul-Neamțului-Paradis-Pometea"): Styxul dintre M-7 şi M-8 - "curgătoare şi limpede ca cristalul"(s.n.) – Osana-Ozana ca PIATRĂ FILOSOFALĂ. Cetatea de Foc Zeiesc din M-7 răm□e doar oglindire m□nită, □ Diamantul Pietrei Filosofale, □ S□gele Graalului de pe Tabula (Masa) Smaragdina…Veacurile se resorb □ Graalul urcat □ M-8. Se resorb, □ Diamant Intelectiv al Dragostei Noi, din M-8 - Arheii: Tata-Mama, frați-surori (p□ă aici, dubletul sacri Soare-Lună, yin-yang, ida şi pingala), "băieții satului, tovarăşii mei de copilărie" [12] (iarnă solstițială) - şi tovarăşii alchimici (vară solstițială - cei 10 de la Athanorul lui Pavel).

Spațiul M-7 se autoabsoarbe, paradisiac - □ viitoarea Tabula Smaragdina: "dumbrăvile şi luncile umbroase, prundul (n.n.: diamant mărunțit, "care sare c□ mine de sus" - se spunea □ zona Irinuca… [13] - diamant gata să-l □globeze-□chidă-fixeze, atunci, □ ochii Fetei de Smarald - şi Nică fuge…) cu ştioalnele, țarinile cu holdele, c□pul cu florile şi m□drele dealuri, de după care-mi z□beau zorile □ zburdalnica v□stă a tinereții" [14] . Dacă, atunci, fugea - acum nu mai are unde fugi, pe verticală □ sus - şi se uită □ jos, la ştioalna - P□LNIA rămasă jos, □ borborosul lui M-7. Țarini cu holde, c□pul cu flori şi Dealul AUM-ului - toate se prefac □ Zorii Noi ai Diamantului Deplin Solidar Interior.

Ce mai absoarbe Diamantul? Toate mişcările ciclice ale lui M-7: şăzători (mişcări Paraşabdice, ca şi clăcile), hori (mişcări solare). "De piatră de-ai fi fost, şi nu se putea să nu-ți salte inima de bucurie c□d auzeai uneori □ puterea nopței pe Mihai scripcarul din Humuleşti, umbl□d tot satu (cu) c□e o droaie de flăcăi după d□sul şi c□t□d." la uite-te! Inima fierbinte-Hristos din Diamantul Graal al M-8 □ absoarbe pe nocturnul (ocultul) AMIN - Mihai-Mika□l Scripcarul-Orfeul Centrului Spiritual al M-8 - cu droaia-loja iohanică după el! Păi, ăsta-i Moş Bodr gă, la V sta lui Făt-Frumos (Aminul-Eminescu…)! - adică, abia acum "devoalat"…Păi da, se putea să transcendă el singur, Ioan al Inimii? Fără AMIN? Ar fi fost o absurditate.

Şi ce Sunet Primordial (Paraşabda) c□tă Amin-Mika□l-ul, resorbit cu toată Loja Iohanică □ Diamantul Graalului? Despre finalul M-7, ca-n Scrisoarea I: stelele-frunze pică jos ("Ca şi frunzele de toamnă, toate stelele-au pierit"…), din Copacul-Axă Polară Cosmică - la sunetul Paraşabdei Noi, din M-8 - PRIVIGHETOAREA - cea care priveghează (pe Mortul M-7) şi veghează (pe Viul M-8). "Şi nu putea să nu-ți tresalte inima de bucurie c□d auzeai uneori □ puterea nopței, pe Mihai scripcariul din Humuleşti (…) c□t□d: <<C□ta o privighetoare/ Cu viersul de fată mare. / Şi c□ta cu glas duios, / De picau frunzele jos; / Şi c□ta cu glas subțire/ Pentru-a noastră despărțire;/ Şi ofta şi ciripea,/ Inima de ț-o rupea!>>"…

C□tă-boceşte DESPĂRȚIREA de M-7. C□tă Ruptura Inimii: Inima de Carne răm□e □ M-7, Inima de Foc transcende □ Diamant, □ Piatra Centrală-Graal al M-8. Şi unde-i veselia (insistentă!), atunci? : a "tresălta inima de bucurie", "Şi c□e alte petreceri pline de veselie…" Păi, cum unde-i ? □n M-8 - unde Mika□l Aminul continuă existența Lojei Iohanice, promovate spiritual pe veticala Axei pe care-s şirate lumile (amintiți-vă de SUCALĂ-SOCOLA, pe care-s □țirate țevile-Manvantare , verticalizați-le şi imaginați-vă cum sunt tăiate firele de continuitate dintre Manvantare: ceea ce □ M-7 era PL NS, □

M-8 devine R S!) - Sărbătoarea Paraddisului: "tot anul sărbătoare, şi numai o zi de lucru", ca praznic(moarte)-nuntă(viaţă) - NEDIFERENŢIATE! Ca-n Rai. Iar Baba, fosta Talpa Iadului - e Sf ta Duminică, de la "talpa" Mesei Smaraldine, din M-8.
"Pot să mă bolnăvesc de dorul ei…şi să mor printre streini!" Posibil şi chiar necesar: să moară □ M-7, pentru a □via □ M-8. Dar poate să aducă moartea-boala Demonului, şi □ M-8? Poate, de ce nu?
Deocamdată, Luca-Olimpiada pregătesc transcenderea, cu Carul Solar şi Iepele Solare. Tatăl Kalpelor, posomor□, g□dindu-se la "işti vro şase" - 14-8=6. [14=Totalul Manvantarelor; 8 – Manvantara de p□-acum - inclusiv cel patronat, □ viitor, de IONNike. Şase - mai răm□. "Vreo" – pentru că □că nu s-a sf□şit bine M-7 - şi nici n-a □ceput bine M-8…]. Adică (zicem noi) - g□dindu-se la Ritualul transcenderii ultimilor Manvantara.
ION-Nike, □ acest interval al Logos-ului Stăp□ului Kalpelor - absoarbe, conştiincios, şi toate şcolile iniţiatice prin care ajunsese □ situaţia actuală, de unic pretendent la Preoţia-Conducerea Spirituală a lui M-8: "Şi eu să □şir at□ea şcoli: □ Humuleşti, la Broşteni, □ crierii munţilor (unde Irina-Pacea şi Irina-Broasca Euharistică prevăzuse Piatra care cade □ borboros, că se va transsubstanţia □ P□nea Vieţii - şi pregătise deja Bradul de Foc al transcenderii - autodistrug□du-şi, de fapt, Casa din M-7 şi autosacrific□du-se, □ chip de capră ruptă bucăţi – Iisus pe Crucea-Gard al Lumilor - Irina se identifică marianic, cu Maria Broasca, totodată - şi transmiţ□du-i, pe ucenici, prin Demeter, la Fratele Trăsnet-Borca) – □ Neamţ, la Fălticeni (măi, să fie! - a schimbat ION-Nike Paraşabda: acum zice "FĂLTICENI, nu FOLTICENI, ca-n partea a III-a – căci Şolticii Alchimişti, prin Fierar-Faţa Ocultă a lui Bodr□gă - şi-au isprpvit treaba…) – şi acum la Socola, pentru a căpăta voie să mă fac, ia, acolo, un popă prost, cu preuteasă şi copii; prea mult mi se cere!…"
Popă sărac cu duhul - căci a lui va fi □părăţia (NOUĂ!) a Cerurilor (NOI, şi ele, ale lui M-8). Şi va avea-o pe Smaranda Graalului (transfigurată, evuident, la nivelul M-8) - şi va mulţi copii - adică, se pare, va introduce sexul inferior, infernal, mortal - şi □ Raiul - M-8…De, asta-i "misia" lui Adam Protogonos, oriunde şi oric□d…
Deocamdată, el crede că nu va repeta greşeala [15] (de Adam Protogonos) din M-7, şi că Moartea, deci, nu va pătrunde □ M-8. El se vrea călugăr (ascet), cu plosca cu apă - vie (sau moartă? - nu □că, probabil) la şold, ca Sp□u - cel care transfigurează PLOSCA □ F□NT□NA Schimbării la Faţă şi cu Apă Vie - "icrişoare moi" (peştii-Peştele Hristos, □ faza "hibernală", potenţială, latentă) - pistoale-bici-trăsnet la br□, comanacul pe-o ureche (dacă-l □dreaptă, surpă lumea! – zic miturile…) şi cu "sabia Duhului"-Mika□l □ m□ă - yoghin "cu pletele □ v□t" ("cu ştiubeiu plin de galbeni" - Soare cu Albine-galbeni, albine minerale - căci suntem la stadiul Diamant…). Dar, (de-)acum e-acum – căci deja de la Sabia Duhului se simte miros de pucioasă - de Falus exhibant-onanic, nu de Creaţie Autoritar-Demiurgică…):
"(…)ia-o la papuc (n.n.: Duhu şi Teofan şi-i pierduseră, iar Nică □ găseşte - nu-i bine, căci iar Piciorul-Adam e Piele, despărţit schizofrenic, sexual - de EVA) - peste "Piciorul Rău", spre "Cărarea Afurisită", dintre "Secu şi Agapia din Deal" (Agapia Paraşabdei)…
Deocamdată, □şiruirea □grijorează: de la Papuc □cep□d, se repetă greşeala din M-7 - despărţirea morală Bine-Rău, Afurisit-Neafurisit ;"Cărarea Afurisită" este drumul "tur-retur" la Pomul Cunoaşterii, drum pe care, □tors, Adam şi Eva au pl□s, special ca să ardă, Jos, Buba-Talpa Iadului: au ars-o, dar nu destul, ca s-o şi fertilizeze, să crească Axa □apoi p□ă □ Rai… Şi diferenţa Penia-Poros se creează (prin SECU-penia – Agapia din Deal-POROS)…
Tot mai rău se vede □ M-8: gerii se sexualizează - cad, adică - se demonizează: "Mieluşa lui Dumnezeu "(n.n.:Iisus-Paraşabda Bună) "se □groaşă"(ca Paraşabdă-Vibraţie-Glas-de/□-Jos), □văluit(ă) □ Prakrti, şi devine "Berbecul lui Dumnezeu" - cel care nu sparge porţile Iadului, ci ale Raiului… - se prevede "răvăşirea"-devastarea spirituală…
Călugăria (de felul acesta!) valorează c□ bureţii: ies după ploaie (Ploaia de Foc a Pl□sului), apoi dispar. "Ştii, ca omul cuprins de evlavie" - spune Ion Creangă că ar fi □văţat taina sexualizării - compar□d-o cu călugăria-asceză. Dacă mai este, cu adevărat, EVLAVIE, şi c□ mai este - doar "Cei smeriţi se vor □ălţa – □ M-8 - M-8 va fi mai bun ca M-7. G□dul la călugărie răm□e peste noapte: "toată noaptea cea dinainte de plecare(…) m-am frăm□tat cu g□dul(…)cum aş putea □dupleca pe mama să mă deie mai bine la călugărie". Dar, demonul cel şoltic-alchimist tălmăceşte □ felul său "SMINTHEUS" (adică, luminat, dar cu Păcat Vechi) călugăria - induc□du-i şi "boarea" păcatului latent, potenţial. N-are c□d să mai insiste cu călugăria la mama - şi urmează ISTORIA, pe muchie de cuţit, a Luminătoarei-Olimpiada: nevastă de-a doua a lui moş Luca-Lumina-"□surăţel de-al doilea" (n.n.: Lumina Nouă din M-8), ea stăp□eşte PORCII(mistreţii)-BRAHMANII, la "borta ceea" (care nu e cavernă vaginală, ci CEREASCĂ: "naşte" lumina lui M-8, prin "borta" din Cerul străpuns de Axa Sucalei Lumii - dinspre M-7. Gardul rupt tr-un loc - şi păpuşoii - sunt trecerea-barzaq □ M-8 - respectiv axele solare ale Noului Manvantara.
□n Ziua Tăierii Capului Sf. Ioan Botezătorul, pleacă-transcend spre/□ stadiul spiritual Socola (Nume Superior Spiritual, □ cadrul Centrului Iradiant: HUMULEŞTI): adică, VECHIUL CAP din M-7 - ION Botezătorul-Mezericordie - este □lăturat magic, pentru a prinde CAPUL NOU, al lui IOAN Evanghelistul-Justiţiarul, din M-8 - căci, la □ceput, □ orice Manvantara este nevoie de ORDINE-COSMOS. De data asta, ION-Nike

nu se mai “”necăjeşte cu nişte costiţe de porc afumate şi cu nişte c□naţi fripţi” [16] , ca la “despărţirea” pe orizontală, c□d pleca cu David şi Dumitru (sau David-Dumitru-Demeter), la Eirene-Hristosul Feminin, Maica Domnului-Broasca - căci el □suşi este, acum PORCUL MISTREŢ-VARANIA, BRAHMANUL. Şi este şi URSUL. Căci, la □ceputul oricărui Manvantara, Războinicul e şi Preot, Rex et Pontifex: “Rogu-te, m□ă mai tare, moş Luca, zic eu, să nu se mai uite satul ca la urs la noi!”(s.n.).
Satul-Pielea Veche de URS. Pe care o schimbă cu Pielea Nouă, Războinicii-Preoţii Soarelui lui M-8. Cei doi Zei Gemeni, despre care A.Bucurescu zice că au locuit pe Ceahlău, şi la Neamţ - sunt: I-barzaq-ul care croieşte “”borta” - şi II-ION Evanghelistul, Maestrul Cosmicizasnt al M-8.
“Parcă are omul zece vieţi”. Da, are, căci Cei Doi □ poartă □ ei pe cei Zece: să nu uităm că, la FOlticeni, şi-au pregătit ierarhia divină, cele ZECE trepte ale ierarhiei divine, cu c□e un şef-responsabil. Nu considerăm că mai e cazul să-i repetăm, căci, oricum, ordinea lor □ M-8 n-o putem cunoaşte - noi, cititorii lui Ion Creangă, fiind profanii din M-7. Bănuim că, şi □ M-8, cea mai □altă treaptă va ocupa-o tot Paraşabda, Vibraţia Demiurgică-Moş BODR NGĂ (sinteză a paredrilor Soare-Lună, Ştefan-Smaranda).
“Tot umbl□d noi din şcoală □ şcoală, mai mult, ia, aşa, de frunza frăsinelului” - FRASINUL [17] este M□er de Lance şi Lance propriu-zisă (de străpungere a Cerului, spre Noul Manvantara) - este şi Frasinul Yggdrasil-Copacul Lumii - deci, prin şcoli, au devenit Stăp□ii Yggdrasilului, ai macro şi micro-cosmosului (Lance-Cupă Graal). Frasinul alungă şerpii - deci, deocamdată, □ M-8 nu e Războiul Contrariilor, ci pacea prorocită de Bradul de Foc-Eirene, Broasca şi Capra(Miel) “Ruptă” Euharistic.
“Supărarea noastră creştea la culme” [18] =”furor sacer”, □temeietoarea Bradului Sacru: Dumnezeu s-a supărat - şi din Apele-Prakrti a răsărit Bradul! Sau, mai exact spus, prin Talpa Manvantarului ulterior, a străpuns LANCEA FRASINULUI Axei Manvantarului anterior. TALPA devine CAP, □ noua Lume-Manvantara. Barzaq-ul-Talpă(călc□) va trebui arsă, pentru a nu pătrunde Moartea (ca □ Achille) şi □ Noul Manvantara. Probabil că asta şi face “furor sacer”: ARDE TALPA Manvantarului - dar trebuie văzut c□ de perfect operează acest ritual al arderii punţii pe care vine Demonul-Moarte, dinspre M-7.
“Mai aruncăm c□e-o c□e-o căutătură jalnică spre Munţii Neamţului; urieşi munţi, cu v□furile ascunse □ nouri, de unde purced izvoarele(…) să le □ece □ Dunărea măreaţă”: Munţii care se văd, dacă sunt “urieşi”, dacă străpung, precum Yggdrasilul-Lance, “nourii”!!! şi dacă din ei “purced izvoarele” - nu sunt, NU MAI POT FI!!! - Cei Vechi (doar le pare aşa “trecătorilor”prin Hotarul Manvantarelor !) – ei sunt ai Noului Neamţ (Noi Neamuri de Zei, din Noul Manvantara - altă generaţie, divină) - iar Osana-Ozana este □locuită cu Dunărea-Sf tul Istru. Era nevoie de Apa □mpărăţiei Verzi , calitativ superioară Osanei-Ozanei Humuleştilor . Centrul Lumii M-7. Izvoarele şi p□aiele Raiului (M-7 trecut □ M-8) – pornesc din PAŞTELE-PAŞCANI - Muntel Meru al Kalpei. Munte Ocult. Deocamdată, Zeii Gemeni Frasini(Frăţ□i) ajung la Blăgeşti, peste Siretiu - unde ne-a fost masul - prima răm□ere-masă, □aintea celei Rotunde-Smaraldine. De fapt, Blăjeşti [19] - vine de Blajinii-Rohmanii Străvechi, despre care face vorbire V.Lovinescu - Sfinţi la Apa S betei (Siretul, aici). Toţi Blajinii sunt Preoţi [20] . Hierasus=Siret, Apa Sf□tă [21] - au trecut-o, botez□du-se pentru a fi Blajinii-Sfinţii-Preoţii Noii Lumi - M-8.
Li se schimbă s gele, aici, prin Calvarul Ţ□ţarilor (”şi ţ□ţarii te chinuiesc amarnic”), şi sunt exorcizaţi, prin “fumăraie de baligi” - ale URUS-ului-BOURULUI - de unde credem a rezulta identificarea Bourului cu M-8. “Ne-au coşit ţ□ţarii” - fie “ne-au cusut de Noua Lume” – fie “ne-au transformat □ coşuri-hogeacuri pentru intrarea -străpungerea tălpii □ Soba Noii Temelii”.
“Cum treci Siretul (n.n.:Hierasus) , apa-i rea şi lemnele pe sponci; iar vara te □ăduşi de căldură, şi ţ□ţarii te chinuiesc amarnic”. Oamenii “işti de pe la c□p:sarbezi la faţă şi zb□ciţi, de parcă se hrănesc numai cu ciuperci fripte, □ toată viaţa lor(…)-Ştii una, moş Luca(…) Găinuşa-i spre asfinţit, rariţile de-asemine, şi luceafărul de ziuă de-acum trebuie să răsară(…)”. Şi astfel: GĂINUŞA DE AUR şi RARIŢA PORUMBULUI dispar-apun n.n.: deci, ele erau semne ale M-7!) - Luceafărul de Ziuă stă să răsară - Soare Ocult, de fapt Nou, al Noii Lumi – M-8.
Dar celelalte? Apa rea? E Apa-Vitriol, insuportabilă pentru profani; Lemnele pe sponci - da: toate lemnele sunt Lemnul - Axa(Centralizată-Compactă) Copac al Vieţii, al Noii Lumi, □că nefăr iţată (UN SINGUR SUFLET, UN SINGUR TRUP=AdamProtogonos nu s-a risipit-□mulţit □ “lemne” – vieţi – El este LEMNUL PARADISULUI-CRUCEA). Faţa e sarbădă=palidă-ascetică, adică luminos-taborică. Oamenii sunt, □că, Omul-Adam-Hristos.
Zb□ciţi? Da, adică Adam Protogonos din M-8 este străbătut de Firul sinusoidal ne□trerupt al Vieţii Veşnice (□ngurzite-□ngruzite-□ngrozite-Mirate de Noua Lume - ca opinca-Pungă a Piciorului Gol-Adam). Ca Gura Pungii Cosmice: □că nu s-a deschis pentru □mulţirea-răsp□direa- expresia/exprimareaVieţii.CIUPERCA=□chiderea (criptogamă) fără □mulţirea sexuală. Zice Luca că “□ iese lui Zaharia –Maestrul Barzaq-ului - “un sf□t din gură” – recunosc□d Soarele Ocult-Luceafărul: de fapt, Sf□tul Zaharia □u351 si leagă-identifică Rugăciunea cu Soarele Ocult-Luceafăr.
Dec□ ne-am tot □v□ti şi cioşmoli pe iastă prispă, mai bine să scurtăm din cale”. Interesantă zicere despre străpungerea pe verticală a Labirintului Lumii Vechi - devenită, prin “st□pirea” rosturilor/rostirilor-sensuri, infernală. Da, dec□ să □t□ziem, pe această prispă-orizontală a Lumii M-7, rotind-□v□tind □ gol, nonevolutiv, aceleaşi

coordonate spirituale - mai bine "să scurtăm din cale" - să rezumăm c mai succint, c mai lapidar, esențele demne de transgresare ale M-7 – şi să purcedem "drumul"- Străpungere de Lance, spre Ceruri - spre M-8. Numai pe verticala spirituală se "scurtează calea, p ă la identificarea cu PUNCTUL (Centrul Absolut al Lumii-Adam Protogonos).
"Şi aşa, lu du-ne rămas bun de la gazdă, care era tot afară culcat, pe altă prispă, plecăm.(…) t nim c u355 tiva oameni, cu nişte cară cu draniță, merg d spre Iaşi. Ne tovărăşim cu d şii, de frica lăieşilor din Ruginoasa - şi hai-hai, hai-hai, p ă-n ziuă, iacă-tă-ne T gul Frumos, unde-am şi junghiat c u355 tiva harbuji tr-ales, de ni-am potolit , deocamdată, şi foamea, şi setea." [22] . Da, lasă Omul Culcat ("pe altă prispă" dec a celor ce pleacă spre CIERIUL SOCOLEI…), adică l cezind /tru orizontala M-7 - şi pleacă, alături de carele cu draniță(epifania Focului, a Bradului Cosmic, care li s-a revelat, prima oară, prin Eirene-Broasca Demiugă) - sus, spre Cieriul Socolei - de frica lăieşilor din Ruginoasa - "p ă-n ziuă - iacă-tă-ne T gul Frumos": se depărtează de Rugina Neagră a Vechii Lumi - pentru T gul Frumos, Noul NUME-NUMA al Cetăţii Neamţ-Cetatea Zeilor Pribegi. "Au junghiat c u355 tiva harbuji tr-ales" - s-au junghiat euharistic, pe ei şişi, pentru a stropi cu FOC Noua Cetate a Frumosului Etern-Divin - "agheazma Paradisului" nu este s ge uman, ci vegetal. Şi cine să fie ALEŞII, mai aleşi! - mai " tr-ales", mai "mofturoşi", dec cei care au trecut prin toate "peripeţiile"-probe iniţiatice? Şi pe care i-a "selecționat" o instanță superioară oricărei alteia - Veghetorii-Maeştrii Manvantarului, respectiv - Kalpei!
"Apoi, după ce s-au hodinit caii, am pornit ainte, spre Podul Leloaie". Mare grijă la CAI - Călăuzele Sufletului - Noua Lume! ncă un POD:Leloaie. Se identifică cu Leloaia-Lelea (rang inițiatic, ca şi Bădița/Bădie) - SMARANDA. Lelea-Preoteasa Smaranda Noii Lumi - peste ea, autosacrificată Pod, trece Fiul, pentru a răzbate cu bine M-8.
Caii solari sunt lum ări topite-muiate("căci zmeii lui moş Luca se muiese de tot(…) MAI ALES PE LA ASFINȚITUL SOARELUI, tocmai c d intram Iaşi, pe rohatca Păcurari") - răm d, din ei, Focul Pur, Absolut (de dincolo de Soarele Vizibil, aflat declin, căci aparține de M-7 - de dincolo de Ceara-Albină care Zboară SPRE - dar nu ajunge la EL…) - Focul necesar strălucirii Diamantului-DROB-DE-SARE - Piatră Filosofală.
Intră Iaşi (alt nume, superior spiritual, cadrat Spirala Evolutivă Atot-Sintetizantă HUMULEŞTI – pe rohatca (bariera) Păcurari: sugestie a Mielului Cristic – că ne junghiat, căci este că purul Adam Protogonos - dar, viitorul de segregareviață - NJUNGHIAT, căci trebuie să "re-lege"/re- chege/COAGULEZE/re-sintetizeze, cu s gele său autosacrificial, ce a segregat Adam Protogonos, care-şi aminteşte de paredra-Eva, de Lelea Smaranda - soră, soție şi mamă a lui ION-G TLAN (ființă care nu mai desparte, prin cap – inima de minte: are acum Cap de Dascăl-Zeu-Maestru)=Frații Gemelari, Zeii Gemeni - Frăț ii-Frasinul…Unicul.
"Patruzecile m e-sa de golan" – jură-binecuv tează LUCA-Lumina pe Flăcăiandrul Dracului - cu r dizolvant-distructiv - de fapt, revelatoriu, ocult-demiurgic (Kiriakos, strecurat Pardes? - pentru a pune sub semnul trebării Drobul-Diamant? De fapt, "aghezmuieşte cu 40 de zile ale Sufletului, tors, să, acum, Trup. Adică: Fă-te, Drace-Frăț e, vizibil-văzut - ca să te văț-adaptez la Paradis!" Sau, cine ştie, Golanul-GOL, Omul Primordial, este, de data aceasta, o ființă rămasă Manvantarul al 4-lea - din cauza unei mame care a greşit procesul inițierii de Fiu…L-a t ziat ("ticăit"…) din procesul de evoluție spirituală - deci a rămas RECE, precum Gerilă ("n-ar mai d d degeaba"), precum Luceafărul eminescian, ca Fond Cosmic pentru Dragostea Treimii Sfinte! Oricum, Kiriakos au ba, "flăcăuanul dracului" ghiceşte că, sub aparența de "sm țoage", se ascund telegarii solari şi ai PRANEI - deci, Telegarii cu care se va efectua ZBORUL-TRANSCENDERE din M-7 – M-8 – Cieriul Socolei: "l sama de ține bine telegarii ceia, să nu ieie v t; (…) să nu faci vreo primejdie"… - avertizează pe Luca, să nu cumva să creadă că el poate stăp i Sf tul Duh. Da, căci V tul care bate unde vrea el (deci, "primejdios, pentru cel ce s-ar crede stăp ul lui, şi n-ar fi!)este Sf tul Duh - iar termenul indian este, pentru Principiul Vital-Sacral al Aerului - Prana.
"Văz d noi că ne ieu oamenii tot peste picior şi pe moş Luca tulburat din caleafară, cum eram căruță, ne acoperim peste tot c-un țol, zic d eu, cam cu sfială:-Moş Luca, de te-a-ntreba cineva, de-acum ainte, de ce trag caii aşa de greu, să spui că aduci nişte drobi de sare de la Ocnă, şi las' dacă nu te-a crede fiecare!…-Ei, apoi?! Ştiutu-v-am eu că şi voi mi-ați fost de-aceştia? – zise moş Luca, merg d pe l gă cai, plin de năduh; nu mă faceți, că ia acuş vă ard c eva jordii prin țolul cela, de v-a trece spurcatul!".
Peste picior (luat/luați - Piciorul este, acum, Corpul-Cap al lui Adam Protogonos - mascat sub ţol-uter, exorcizat de jordia-biciul Luminii-Luca "plin de năduh" (ne-duh? - sau supra-duh…) - şi scoşi- ghiontiți de ei şişi (care acum au voință şi bunăvoință pentru M-8 - căci R D-chicotesc, adică trăsnesc zigzag, NGRUZIT/ NGURZIT - peste propriul Trup: El ŞI SUNT JORDIA!!! – ei se conjoară de Fulgere-Trăsnete, cum se zice că ar fi Pardesul-Paradisul. Corpul de Foc Primordial.
"Multe şfichiuituri" primeşte şi Luca - dar credem că, deşi el-Luca este Lumina-Raza (dar "lumină este şi luciferica Rațiune…) - nu sunt benefice - căci sunt ale lui Kiriakos-Lumea Dracului, care, p u351 s-p u351 s (ar zice Paraşabda-Creangă) - s-a şi strecurat M-8…Şi iată cum "şfichiul" poate fi Trăsnetul-Paradis - dar poarte chipui şi şerpuirile Marii Reptile nțelepte - Spirala Blestemului (???) Reluării Ciclurilor…
Deocamdată, temeierea Cieriului Socolei, prin Tabla (Masa) Smaragdină a celor 12(24) de Bătr i ai Vremii şi Lumii – s-a făcut: "Unia mai tineri, iar cei mai mulți cu

nişte t□soage de barbe c□ badanalele de mari, şez□d iarbă(n.n.: se □chipuie, foarte clar, Tabula Smaragdina!), □preună cu părinții lor, şi preuți şi mireni, şi mărturisindu-şi unul altuia păcatele!"
Bărbile-Badanale - "bidinelele" cu care "pictează" ceea ce ocultismul numeşte CRONICA AKASHA - "cronica, scisă pe ether/aitheros, a faptelor-"păcate ale omenirii… Operațiune pe care Maeştrii o fac să pară "transmisibilă" ((generații: "□preună cu părinții lor") - dar ea nu este dec□ un Uriaş Peisaj Karmico-Manvantaric! Deocamdată, odată cu □temeierea Cieriului Socolei - Paraşabda circulă □ ea □săşi, □că ("unul altuia □u355 ti trec Paraşabda, □tr-un Circuit-Sferă - cei nediferențiați, uniți gură-la-gură, Paraşabda Continuă (stare de continuitate absolută, a lui Purusha). Paraşabda a ajuns POL, □ Hiperboreea, □ Grădina Hesperidelor cu Mere de Aur [23] .
***
** **

[1] -Cf. Ion Creangă, Opere, vol. I, Minerva, Buc., 1970 – ediție □grijită de Iorgu Iordan şi Elisabeta Br□cuş.
[2] -Ştim, ca toată lumea, că partea a IV-a este publicată postum, şi că, se pare, a existat o oarecare "pauză" chiar □tre scrierea primelor trei părți, şi scrierea părții a IV-a - dar aceasta nu afectează cu absolut nimic pe cel care-şi caută, anamnetic, dhikr-ul… Altfel, nu s-ar mai numi Amintiri - ci Uitări!
[3] -De la lampein=a lumina; Olimpia-Olimpiada=persoană care poartă sau care răsp eşte lumina. Deci, căsnicia/căsătoria Luca-Olimpiada, departe de a nu fi una reuşită-potrivită - este o hierogamie!!!
[4] - Urs-Bour=Sulful Solar [4] . "URSUL"-KSHATRYA trebuie "scos din b□log", pentru a fi transcens □ PORCUL MISTREȚ, Aureolatul BRAHMAN (cei doi colți adiționați sunt/conformează Aureola din Cerul Gurii - al Paraşabdei).
[5] - Cf. Mihai Eminescu, Povestea Magului călător stele, poem inițiatic, □ care Magul "Din a lui munte □ veci nu se coboară,/Căci nu vrea ca să piardă din ochi a lumei căi/ Ca nu cumva măsura cu care el măsoară/ □n lipsa-i să se schimbe…şi el, □tors din văi/ Silit ca să □ceapă din □ceputu-i iară,/ Să nu poată s-opească g□direa celor răi. / Şi cine-enigma vieții voieşte s-o descuie,/ Acela acel munte pe jos trebui să-l suie."
[6] -S =Cupola Cerului, care dă "hrana spirituală, □ Manvantarul al Şaptelea.
[7] -A se vedea şi □ Povestea lui Harap-Alb - decapitarea ritualică a ambiguului (ca adițiune de principii) Harap-Alb, de către Sp□u, pentru a marca noul stadiu spiritual □ care intra Cel Ce Voia Inițierea: □nlocuitorul □mpăratului Verde - Noul mpărat Verde (ca sinteză perfectă de principii).
[8] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 218.
[9] -Ibidem.
[10] -De remarcat detaşarea cu care vorbeşte despre stadiul spiritual anterior - nemaideform□d magic toponimicul: Fălticeni - şi nu "Folticeni".
[11] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 218.
[12] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 219.
[13] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 189.
[14] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 219.
[15] -Oare greşeală să fie - sau ordine? – c□d, □ rugăciunea Exultet, se spune : "Felix culpa"… - Păcat Fericit (cu urmări fericite - căci TRĂIM, □vățăm, NUMAI NOI, OAMENII!!! - iar nu şi Ierarhiile… - ce-i Viața…).
[16] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 165.
[17] -Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., vol. II, p. 72: "Frasinul - simbol de putere şi trăinicie(…) este cel care dă naştere rasei de bronz(…) M□er de Lance şi Lancea Propriu-zisă (Lancea lui Longinus); (…)Simbol al nemuririi şi de legătură □tre ele 3 nivele ale cosmosului(…)Yggdrasil-Copacul Lumii, veşnic verde, pentru că □u351 si soarbe puterile vii şi veşnic gata să renască din f□t□a de la Urd. Cu această apă trăieşte el şi face să trăiască □tregul univers. F□t□a e păzită de una din Norne, stăp□ele sorții. (…) Frasinul □u351 si □fige cele 3 rădăcini principale astfel: una □ f□t□a Urd; a 2-a □ țara gheţurilor, Niflheim, pentru a ajunge la f□t□a Hvergelmir, ob□şie a apelor care se varsă □ toate fluviile lumii; a 3-a □ țara Uriaşilor, unde c□tă f□t□a □nțelepciunii, Mimir. Zeii germanici se str□g la poalele Y. aşa cum se adunau zeii greci pe v□fulOlimpului, pentru a face dreptate. Atunci c□d au loc mari tlburări cosmice, c□d un univers dispare, ced□d locul altui univers, Y. răm□e nemişcat, □ picioare, invincibil Nici flăcările, nici gheţurile şi nici tenebrele nu-l zdruncină. El slujeştte de adăpost celor care, după ce au scăpat din dezastre, vor popula din nou păm□tul. Este simbolul perenității vieții.(…) Frasinul alungă şerpii." Deci, cei Doi Zei Gemeni ai Diamantului sunt şi ei Frasini!!! - căci sunt Frăț ii-Stăp ii-Zei temeietori ai M-8.
[18] -Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 223.
[19] -Cf. V.Lovinescu, Dacia hiperboreană, Rosmarin, Buc., 1994, p. 40. □n lucrarea de față, a se vedea nota nr.167, de la p. 53.
[20] -Ibidem.
[21] -Idem, p. 18.
[22] - Cf. Ion Creangă, op. cit., vol. I, p. 224.
[23] -Cf. V.Lovinescu, Creangă şi creanga de aur, CR, Buc., 1989, p. 299 şi 328: "Verdele este culoarea hieratică a lui Osiris(…). Este imagine directă a Paradisului(…). Alchimic, Albul poate □locui Verdele - deci, Verdele poate fi l'oeuvre au blanc - albedo-"lucrarea" Mercurului; (…) Culoarea simbolică a lui Ianus este Verdele(…) este numit Verde-□mpărat, cel care, □ omenirea pe care o regenerează, trebuie să aibă aspect hominal - dar este, esențial, Arborele Lumii". Şi □ Meditații, simboluri, rituri, Rosmarin, Buc., 1997, p. 67 : "Verdele este culoarea Polului şi a Profetului. Identic cu al Arsh-Tronul şi cu Barzaq-ul Suprem - şi deci cu Masa Păzită, pe care Calamul Divin scrie CORANUL PRIMORDIAL - culoarea acestei mese este VERDELE – Tabula Smaragdina". Comentariul nostru ar fi că Tromul-Nică+Barzaq-ul-G□lan sunt/audevenit, □ finalul lucrării (Magnum Opus) Culoarea Cărții Sfinte - Cronica Akasha a lui M-7-8

Capitolul XV: n care se vorbeşte despre tot felul de Moşi

Iată ce spune V.Lovinescu, □ Meditaţii, Simboluri, Rituri [1] : "Obolul dat lui Charon este o monedă; moneda, la r□dul ei, simbolizează Unicitatea, deci continuitatea st□ilor de fire. Este trecut □ barca lui Charon acela care posedă un minimum de continuitate □tre starea lui din viață şi starea postumă: fie că a avut presimțiri de Eternitate, sau numai de Perpetuitate, fie că, mai simplu, i s-au făcut riturile mortuare carei asigură consistența uneori şi după moarte. □n orice caz, trebuie să existe actualizarea unui element comun celor două stări, care se succed, chiar dacă acest element comun aparține unui plan cauzal secund. Această continuitate se produce fie prin intersecția pittri-lor, Moşilor acelui om, cu condiția ca aceştia să fi trecut □ Perpetuitate. De aici, vedem importanța rugăciunilor pentru morți, care, contribuind la m□tuirea lor, la promovarea lor din tribulațiune, ne ajută ca reacțiune concordantă şi □ viața aceasta şi □ cealaltă.
C□d pe un mal al Styxului e mortul şi pe celălalt Moşii lui, c□d cele două capete ale traiectoriei sunt bine şi incontestabil actualizate, ce poate face altceva Charon, dec□ să treacă pe mort prin Poarta str□tă? "
Am dat acest lung citat din V.Lovinescu, pentru că Amintirile lui Creangă sunt pline de Moşi. Unii non-evidențiați [2] , doar numiți (actualizați Paraşabdic), alții semievidenți [3] , acțion□d □ umbra-fundal, □tr-un plan al tranzacțiilor pur sacrale (□ spatele oricărui "hobot", oricărui "văl" care separă Marile Gesturi Ritualice de micile zv□niri extropice, care alcătuiesc karma noastră) - iar alții evidenți [4] şi intens-dens funcționali..
După spusa lui V.Lovinescu, pittri-i-Moşii asigură Continuitatea Lumilor (deci, şi

Continuitatea Paraşabdei, □ profunzimea Ritualică a Existenței lui Adam Protogonos). Moşii sunt Marile Spirite, care s-au reasimilat Primordiilor - şi acționează pentru păstrarea coeziunii □ perpetuitate a Stării de Paradis şi a Paraşabdei (stare de trezie a Şarpelui Lumii [5] : "Un ritm pozitiv, de la sine are o tendință ascendentă, o apetență naturală de a se integra □ vibrațiunea inițială, □ vibrațiunea prototip, care este Verbul, Paraşabda. E şarpele care la auzul Desc□tătorului se ridică pe v□ful cozii." Ei se cuplează, uneori, cu Babele, pentru realizarea Echilibrului Cosmic, a Thulei-Balanța.

Desc□tătorul, care verticalizează Şarpele Primordial-Paraşabda - este Ion Creangă - prin dhikr-ul Amintirilor. Şi el □u351 si asigură "asimilabilitatea" (greu cuv□t, dar necesar…) □ lumea cealaltă, □ starea de Paradis, prin invocarea ritualică, ca AUM-ul - a Moşilor. □i invocă la fel ca pe un POD SONOR – care să-l faciliteze şi permanentizeze accesul la ANAMNEZA-DHIKR. Toți Moşii veghează la integritatea şi integralitatea Ritualului prin care este recuperat Adam Protogonos (Ființa Prototip din Paradis).

I-Moşii non-evidenți-imergenți, dar actualizați paraşabdic - punți de sunet pur, fără relevanțe □ Prakrti - sunt:

a-Moşii din "luna lui Maiu", care-l supraveghează pe Nică al lui Costache, la verificarea Praşabdei, prin "bleanda"-diapazon, aplicată Smărăndiței Popii; ei trezesc, astfel, Primăvara (Maia este nimfă, mama lui Hermes-Operatorul Trecerilor);

b-Moşii care apără Cireşul Lumii, cu Soarele.Cuc □ V□f ("vara, pe-aproape de Moşi, mă furişez din casă […] să fur nişte cireşe"; ei cooperează cu moşul semievident-Vasile, pentru a hotăr□ "Sp□zurarea", obținerea lui Nică-Omul Primordial, cu tălpile □rădăcinate □ Cer, trimis, □să, la Talpa Iadului-Pupăza, să rectifice temeliile lumii şi să opereze transfigurarea Pupezei □ Constelație;

c-Moş Andrei - cu Baba (mătuşa) Măriuca; Moş Andrei este Bărbatul Atemporal, care o echilibrează pe Baba Măriuca, apărătoare a Timpului-Ceasornic, Degenerativ (Pupăza-Ceasornic, Demonul Timpului-Istorie);

d-Moş Chiriac (Kiriakos-"Domnul"-Dracul), care este echilibrat prin Baba (mătuşa) Anghilița (□ngerița), sub semnul Thulei Eterne. Cine ştie dacă Iarmarocul Lumii, care este Stăp□ul Constelațiilor şi "tovarăşul" Bourului("Vițică"), nu este, cumva, emergența cuplului Kiriakos-Angelica?

e-Se adaugă Moşul Crăciunului(care determină expediția pentru căutarea Focului) şi Moşul Anului Nou (cu aceeaşi funcție, de esență cosmogonică şi, implicit, apotropaică).

II-Singurul Moş semi-evident este Moş Vasile "fratele tatei mai mare". El tranzacționează cu Ştefan (deci, ca □tre zei…) - aparent, prețul c□epei demonice (care a fost "□toarsă" semantic, prin ordonare-cosmicizare, prin prăbuşirea-orizontalizarea "palancă la păm□t", prin "□călzirea" benefică a fugii, producătoare de supliment-pneuma, necesar săririi gardului "de parcă nici nu l-am atins"). Moş Vasile-Basileus poate fi Charon, , căci stăp□eşte zona intermediară, dintre lumi: el □ hotărăşte pe Ştefan să-l decreteze pe Nică: SP□NZURATUL - Omul Primordial, cu Tălpile □rădăcinate □ Cer - dar av□d misiunea ca, din poziția aceasta răsturnată, să rectifice Talpa Iadului, adică Temelia Lumii - şi să transfigureze, astfel, Pupăza Satanică – □ Constelație Celestă (Găinuşa de Aur).

III-Moşii Evidenți şi Dinamici Emergență:

a-Moş Fotea, cel care stăp□eşte Biciul Justițiar şi supraveghează jupuirea de pielea-Prakrti, pentru fulgerarea revelatoare de Purusha.

b-Moş Ţandură – vindecătorul de holeră-ciumă, care are un tovarăş: NENUMITUL. Ţandura este Aşchia Pomului. Şi, atunci, sunt mai multe variante pentru identificarea Moşului Nenumit, dintre care variante selectăm două, mai uşor argumentabile: 1-este cel ce-a adus CIUMA(Holera), şi prin alter ego-ul său-Țandură (poate că el este complementul major-POM…), poate , deci (sic!) s-o şi vindece: acesta, care □bolnăveşte şi vindecă de ciumă(□tunecare şi □roşire) este Apollon Smintheus(adică, Şobolanul-Oşlobanu); 2-venind cu Ţandură, care fără el n-ar opera nimic - □seamnă că Nică Oşlobanu a refăcut FAGUL (Frasinul) Yggdrasil, din Țanduri-"lodbe" - ajungem la aceeaşi identitate: Oşlobanul-Şobolanul. Dar, acum, ca Paznic al Copacului (Axă) Integral, nesmintit-ne părţit.

c-Moşul Chior(ORB) – Chiorpecul (draculuí!), Ciubotarul - paredrul lui Ştefan: el verifică arsura limbii, ca barzaq al Logos-ului, şi "miruieşte", vindec□d sacral "plesnirilecrăpările" non-sincrone ale Punții Logos-ului.

d-Despre Moşul din Iarmaroc am mai spus: este Paznicul Bourului (disimulat □ "Vițică") şi Paznicul Constelațiilor - □ vede pe Nevăzutul Ştefan-Ordonatorul-Măsurătorul cu Cotul (M□a Demiurgică, Articulată □ Continuitate-Deiscontinuitate) a Lumii-Manvantara; acest Moş (sinteză a lui Dumnezeu cu Satana, a Verticalei ascendente cu cea descendentă) stăp□eşte Firul Ariadnei (deci, este Stăp□ al Labirintului, dar şi al leşirii din Labirint - □ Axă Polară; căci opusul Labirintului este Axa) - şi stăp□eşte, astfel, ca şi Ianus bifrons, Timpul Degenerativ şi Eternitatea: □tr-un cuv□t, este component aseic al Triadei: Ştefan-Smaranda-Moşul Timpurilor(Hristos).

e-Moş Bodr gă – Orfeul, , Maestrul Paraşabdei - dar şi Ocultul Fierar, Stăp□ul Ultimului Athanor, pentru cei trei "nearşi" (sau "nearşi" perfect - cazul dezdemonizării-transfigurării lui Mogorogea ION): Nică, Zaharia, Ion ex-Mogorogea.

f-Moş Vasile, tatăl lui Mogorogea ION – este Orbul Enigmatic-Cimilitor: "Nimeresc orbii Suceava şi eu nu eram să vă nimeresc?" - care nimereşte Centrul Alchimic de la Rădăcina Lumii; el ştie definiția ocultă a Preotului IOAN, Paznicul Graalului ("Picioare de cal, gură de lup" etc.) – şi stăp□eşte Ouroborosul, coincidentia

oppositorum □u351 si găseşte □ Moşul Vasile un dialectician perfect, care nu confundă, ci consubstanţiază Tanda-Manda, teiu-beleiu…de curmeiu, Mecet-Berechet-Pleşcan [6] - "ştiu că ne jupeşte bine – ş-apoi cică popa-i cu patru ochi". Da, căci Omul Primordial are 4 feţe: Om-Taur-Leu-Vultur ("ochiul", □ limbajul lui Moş Vasile, este sinecdoca Chipului). Ca şi Albina – fiica lui Dumnezeu, sau binecuv□tata lui Dumnezeu, din Povestea lui Harap-Alb - Moş Vasile este Spiritul Discernăm□tului, venit să protejeze Athanorul (şi Magnum Opus) de promiscuitatea non-spirituală, de compromisurile □jositoare - pornite chiar de la Fiul-Ion - MOGOROGEA-Anti-Paraşabda.
Prin jupuirea epifanică ("belire") - el descoperă Agatho [7] -Daimonul [8] , Spiritul Binelui, de sub pielea Şarpelui Malefic - şi verticalizează, pe Axa Teiului Lumii - Dragonul Bun – □ Marele NUME.
La fel (revenind la consubstanţierea Verbelor) - (t)eiu-(b)eleiu - au a rădăcină comună EIU-EION, ION.
Ideea de CASĂ DE CULT (prin extensie semantică: Religie) - Mecet – la musulmani, Mitoc, la creştini - produce re-unirea spirituală a religiilor (prin Cercul-Curmeiu- nconjur) □tru ideea de Belşug-Pleaşcă; "pleaşcă" trimite la "folos nemeritat" – dar ce altceva face Hristos - dec□ consubstanţiere a Autosacrificiului ("pleaşcă" pentru omenirea □căpăţ□ată □ rău, dar şi pentru binele cristic conţinut, chiar inconştient, □ Adam Protogonos) cu Belşugul Spiritual, dob□dit prin Autosacrificiu? Pe care AUTOSACRIFICIU şi BELŞUG SPIRITUAL se □temeiază Oculta Biserică Creştină Universală (c□d toate religiile/credinţele/iniţierile spirituale terestre vor sta sub vorba sf□tă" O turmă şi-un păstor") - nu de zid, ci de duh (bisericuţa-esenţializarea duh a Bisericii Vizibile).
g- Luca Moşneagu - nu e doar Moş, un moş oarecare, ci este Bătr□ul-Moşneagul(articolul hotăr□ este invizibil-ocultat, dar simţit-presimţit, □ sacralitatea lui, numită de Meister Eckhart: GEMŰTH); este substitut emergent al lui Hristos şi al lui Charon, poate şi al lui Lucifer (□ subsidiar, prin faptul că este st□□ul, sau ne-stăp□ul - "bortei Olimbiadei" - cavernă a misteriilor eleusine…) – căci, spun alchimiştii: Christus verrus Luciferus/Luci ferrus". Şi au dreptate, □ totalitate - căci pe Fondul luciferic se □temeiază Lumina Taborică.
h-Şi David din Pipirig e Moş - dar mai activ ca toţi, căci e Vornicul Cetăţii Focului şi, implicit, al Paraşabdei (precum Moş Bodr□gă! - şi cum altfel, c□d ambii se trag, funcţional, din Clopotul Lumii?) – este vornicul zonei sacrale (concave şi convexe - complementar!): a "Clopotarului"-Clopot-Ciubuc(Calumet) şi a Ciubărului Graal. Şi atunci, el este "bunicul" - adică ruda spirituală, de pe lumea cealaltă, cea mai dedicată transmutării lui Nică □ ION-ul lui M-8.
i-□n fine, Moşii-Feţi-Frumoşii, cei fără de v□stă, Eternii Paznici ai Graalului, str□şi □ jurul Tabelei Smaragdine a lui Hermes Trismegistos - Tablpă pe care stă Cartea-Graal-Gradale (CORANUL sau BIBLIA - □ egală măsură – CARTEA SACRĂ).
Se adaugă, ca Babă Cosmică - Muma Eirene (Irinuca) – Mumă-Ocrotitoare a Pădurii, a Bourilor-Inorogi, a □mpăcării Dragonilor, prin autosacrificiu - şi paredră a (A)Nastasiei, prin care este aruncată piatra VITRIOL, pentru a fi transsubstanţiată (de "cumineii" Lumii - Nică+Moşi-Babe - sau de cei 10 alchimişti din Şolticeni, sau de cei 12-24 de Bătr□i ai Kalpei…) - □ P INEA VIEŢII VEŞNICE.
***
** **

[1] -Cf. V.Lovinescu, Meditaţii, Simboluri, Rituri, Rosmarin, Buc., 1997, p. 79.
[2] -Cf. Romulus Vulcănescu, Mitologie rom ă, EA - RSR, Buc., 1988, p. 212.: "stare asimilabilă penaţilor (zei ai casei-cosmos), figuraţi prin bătr□i cu capete acoperite cu văl; erau strămoşii care participaeră la □tărirea şi extinderea casei şi moşiei familiare".
[3] -Ibidem: "Gerontocraţia gentilico-tribală, de tip fratiarhal (toţi erau rude apropiate, printr-o genealogie străveche); homini veteres et boni" (s.n.). "Dătători de legi şi datini" – cf. M.Eminescu, Scrisoarea III.
[4] -Idem, pp. 215-216:"Zeii-Moşi – Fărtaţii concepuţi ca strămoşi divini ai umanităţii; bătr□i ciobani mirifici, pe crestele Carpaţilor Cereşti, cărcaţi de atribute solare"(s.n.). Cf. şi trilogia lui Simion Florea Marian – Naşterea, Căsătoria şi nmorm tarea - la rom i, Edituara Grai şi Suflet - Cultura Naţională, Buc., 1995.
[5] -Cf. V.Lovinescu, Meditaţii,Simboluri, Rituri, Rosmarin, Buc., 1997, p. 127.
[6] -Cf. Ion Creangă, op. cit., vol.I, p. 212: "-Nu se zice mecet, ci catihet, tată, răspunse Ion ruşinat. – Na, na, na, măria-ta!<<Nu-i Tanda, şi-i Manda; nu-i teiu-beleiu, ci-i beleiu-teiu…de curmeiu>>…Şi ce mai at□a □conjur?…Mecet, Berechet, Pleşcan, cum s-a fi chem□d, Ioane, ştiu că ne jupeşte bine, zise moş Vasile." Ce să zicem? Probabil că Moş Vasile este re□carnarea lui F. Schuon: el dă o lecţie strălucită despre unitatea transcendentală a religiilor - căci "mecet" este termen turcesc, pentru mica moschee mahomedană - iar "catihet" este termen greco-bizantin, pentru "ucenic"-catehumen □tru creştinism; T – de la Tanda - este simbolul Crucii – iar M – de la Manda - este iniţiala Profetului Mahomet (dar şi al Manvantarului - □tru care cele două mari religii se vor □f□ni-uni); ceea ce răm□e, "anda" - poate fi: ANDROS=Bărbat - jupuirea ca ritual epifanic, revelarea lui Agatho-Daimon, sub pielea Şarpelui Malefic (cf. V.Lovinescu, Meditaţii, Simboluri, Rituri, Rosmarin, Buc., 1997, p. 119) – şi verticalizarea Dragonului Bun, □ V□ful Cozii; prefăc□du-se □ Marele Nume; dar şi "adă / aducere/ a da", cu Podul Interior al lui "n"-"N"(toate religiile "aduc"-dau-sporesc vigoarea spirituală umană) - "curmeiul"-cercul divin al Puterii Credinţei va re-unifica, pe Axa Spirituală, tendinţele de dezvoltare spirituală □ Susul Verticalei Axei Lumii Spirituale("t" de la teiu - cu "b" de la beleiu - a "jupui" Axa-Tei, pentru a revela Omul Primordial!); şi tot Cercul-□nconjur va reunifica spiritual aceste religii majore - □tru POROSBerechet-Pleaşcă ("berechetul" turcesc, "pleaşca" rom□ească - toate" aduc", pe deasupra şi spre surprinderea Spiritului - C□u351 stig Spiritual!). Plinul Spiritual.
[7] -Agathos=bun.
[8] - Cf. V.Lovinescu, Meditaţii, Simboluri, Rituri, Rosmarin, Buc., 1997, p. 119.

ION LUCA CARAGIALE

Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
PRELIMINARII [1]

Spuneam, □ cartea noastră precedentă, despre Ion Creangă - PARAŞBDA…, că I.L.Caragiale este membrul Lojei Iohanice Rom□eşti, a sec. al XIX-lea. Afirmam, de asemenea, că poziţia sa □ Loja Iohanică este de intermediaritate: intermediară □tre SLAVA-SLAVICI şi CREANGĂ-CREANGA COPACULUI PARADISIAC (Creanga de Aur). Mai exact, I.L.Caragiale trebuie, prin misiunea (primită şi asumată) □ cadrul

Lojei Iohanice - să producă emergența curenților malefici ai lumii acesteia. Să-i facă evidenți şi să-i ofere, astfel, potențelor exorcizatoare ale spiritului uman veghetor. El este SPINUL NEGRU (etimologie dată şi de Şerban Cioculescu) - deci, el trebuie să □țeleagă resorturile oculte prin care Spinul Negru a acceptat rolul de □NCORONARE □NTRU CALVAR - a lui Iisus Hristos. Asta nu □seamnă că Spinul Negru nu a participat la transfigurarea lumii prin mesajul Golgotei. Dar trebuie să □țeleagă oamenii din ce cauze oculte a trebuit să apară şi să devină absolut necesar CALVARUL - pentru M□tuire, adică pentru re-normalizarea raporturilor dintre Om şi Dumnezeu - dintre omul terestru dinamizat □ multiplicitate - şi prototipul său etern, imuabil, din Paradis: ADAM PROTOGONOS.
Latura demonică, luciferică - forțele care au intervenit □ lume pentru a "bruia" raporturile sacre, numite RITUAL - trebuia evidențiată de cineva din cadrul Lojei Iohanice De aceea, Spinul Negru a trebuit, □ proiectul ocult, □ virtualitatea sacră a Lojei Iohanice Rom□eşti - să primească numele de ION şi pe cel de LUCA: adică, de la baza Logos-ului pur pornind - să se □cerce revelarea imaginativ-dinamică a cauzelor degradării Logos-ului, a căderii □ deriziune - a DHARMEI cosmice. Şi aprofundarea intuitivă a acestor cauze.
Biografiile "personajelor" lumii, cu relevanță de entități spirituale, sunt at□ de crunt mistificate şi mutilate (şi acest lucru se face cu at□a rea-credință, de către ignoranții, furioşi pe propria ignoranță, dar obnubilați □ propria ignoranță) □c□ ne sunt cu desăv□şire inutile, atunci c□d este vorba să explicăm relevanța spirituală a unei personalități, □ epoca sa, □ cadrul eonului său etc.
□n schimb, mai greu de mistificat sunt operele acestor personalități. Ele pot fi ascunse, uneori chiar mutilate, cu tendință (căut□d a se extirpa tocmai partea cu relevanță spirituală) - dar, de cele mai multe ori, profanii nu se pricep să opereze cu adevărat distrugător - pentru că □ starea lor de entropie spirituală, le lipseşte discernăm tul - at□ □ rău, c□ şi □ bine.
Spre exemplu, rău-voitorilor, care ar fi vrut să discrediteze şi să oculteze relevanța iohanică-spirituală a lui I.L.Caragiale, le-a fost imposibil să intuiască importanța următorului text, din schița Monopol [2] :
"Ne-am oprit. Ne pupăm □ gondolă ca doi patricieni de pe timpul ilustrului doge Francesco Morosini. Se dă jos □cetinel pe trotuarul plin de apă şi intră, leoarcă de ploaie, pe portalul bătr□ului său palazzaccio (s.a.)
-la sama (□ strig) pe SAN GOVANNI, PADRONE MIO (s.a.), nobilul meu senior, să nu-ți fi rămas vreun s□bure de maslină pe talpă!
El se □toarce, smulge cu v□ful degetelor o sărutare unsuroasă de pe buze şi mi-o aruncă magnific din depărtare."
Celui care ar replica, iritat, că se caută elemente oculte de simbolistică ritualică doar pentru că NOI am vrea să descoperim astfel de elemente, □ opera unui scriitor care n-a avut □ viața lui habar de astfel de elemente, □ vom răspunde, pe loc, printrun fragment de schiță (Tren de plăcere [3]), □ care numai rău-voitorii de meserie şi orbii din naştere nu vor recunoaşte viziunea profund ritualică şi inițiatică a lui I.L.Caragiale asupra lumii - viziune confruntată (şi de aici rezultă punerea □ evidență a stării de emergență □ care se află azi efectele malefice ale luciferismului asupra Logos-ului cosmic, asupra Dharmei universale - efecte de tip catastrofic, tragic şi apocaliptic, av□d trasă, pe fața amenințător-divină, masca, uneori bonomă, alteori cinică, a comediei) cu rezultantele distructive, din lumea Logos-ului persiflat, persecutat, răstignit, prin lenea spirituală umană. Şi chiar dacă "porta-vocea"divinității nu e conştientă de mesaj - mesajul există □ sine, □ esența lui divină.
"Pentru cine nu e deprins să se cațere pe munți, put□d trece ca o capră din valea Prahovei □ a Ialomiței, Sinaia nu se poate compara mai nemerit dec□ cu un stomac: o □căpare mai mult sau mai puțin largă, av□d două deschizături destul de str□te. Te-a □ghițit odată Sinaia, nu mai poți ieşi dec□ ori pe sus, spre miazănoapte, către Predeal, ori pe jos, spre miazăzi, către Comarnic. Prin urmare, □u351 si face d. Georgescu următoarea judițioasă socoteală:<<Trebuie să fie □ Sinaia, că n-au avut pe unde zbura.>>".
Capra [4] este simbolul Fulgerului şi Inițierii. Ea este MAMA LUMII PRAKRTI - şi, cu ajutorul ei, spiritul poate evolua pe verticala GUNELOR (stărilor spirituale - şi calități primordiale): SATTVA-albul şi strălucirea etherului, RAJAS - roşul patimiipătimirii □tru dinamism, necesar at□ vieții biologice, c□ şi inițierii spirituale, TAMAS - negrul pasivității, din zona malefică, a Materiei-borboros.
Saltul inițiatic (pe verticala gunelor) se face dinspre Prahova spre Ialomița (ca văi-caverne inițiatice): tracologul Adrian Bucurescu, □ vol. Dacia secretă, Arhetip, Buc., 1997 - dă tălmăcirea sacră a etimologiei traco-getice a acestor două toponime:
a – Prahova - ar veni de la ARCO-DA-BARA=CURCUBEUL, ARCUL DE FOC;
b – Ialomița - ar veni de la AURU-METTI=DRUMUL CELUI (CEL) STRĂLUCITOR. (op cit., p.18. şi op. cit., p. 99).
Inițiatul, deci, trebuie să atingă (prin zbor spiritual inițiatic) Arcul de Foc - pentru a se putea □scrie, apoi, pe Drumul Cel Strălucitor.
Dar nimeni din " familia Georgescu" (derizoriul Sf□tului Gheorghe [5] : O AGIOS GEORGIOS) nu este reabilitat inițiatic, □ vederea zborului spiritual. De aceea, "familia Georgescu", departe de a atinge Arcul de Foc şi a se □scrie pe Drumul cel Strălucitor - este silită la □chiderea □ caverna infernală: SINAI- a (stomacul Caprei,

av□d două deschizături la extremele verticale).
Acum, să zicem şi că ortografierea noastră SINAI-A are rostul ei. Domnitorul Şerban Cantacuzino, unul dintre cei mai străluciți voievozi, din punct de vedere al inițierii spirituale - după ce a făcut drumul (pelerinajul) la Muntele Sinai (şi el un MUNTE AL CAPREI - al Saltului Inițiatic-FULGER), acolo unde i s-a arătat Dumnezeu-Iehova lui Moise - □tors □ Țara Rom□ească, a pus să se zidească bisericuță □ Munții Rifei - ai lui Orfeu (Munții care nasc Valea Prahovei şi o străjuiesc-ocrotesc) - zic□du-i SINAIA. De la această ctitorie, ca epifanie rom□ească a miracolului Logosului Revelat pe Muntele Sinai - □u351 si ia numele aşezarea, ştiută azi ca "stațiunea" (pasivizarea, oturarea sacră?) Sinaia. "□nghițirea" e un act ritualic, cu finalitate inițiatică. ncăperea-stomac ("mai mult sau mai puțin largă", □ funcție de cel □ghițit…), ca şi burta - are semnificația labirintului infernal. Labirint care, □ mod normal, are funcție inițiatică, pentru cei care au intrat □ labirint cu VOINȚA de a fi inițiați.
Aceşti "binevoitori" □tru inițiere au două ieşiri-şanse, din labirintul sinait:
a - spre Miazănoapte (Hyperboreea, Zona Ocultă) - numită PREDEAL - adică pe deal (şi, □ cartea despre ION CREANGĂ, am lămurit că DEALUL este al AUM-ului , al Vibrației Primordiale-Paraşabda-Logos Recuperat, echivalent cu Ființa Recuperată-Adam Protogonos), sau
b – COMARNIC (spre Miazăzi, locul luminii profane - marc□d ratarea inițierii. COMARNICUL □seamnă COLIBA CIOBANULUI, Adăpostul CAŞULUI-LUMINĂ. E o poliță, o zonă-purgatoriu, pentru cei cu voință de inițiere, dar care n-au acumulat, □că, putință de inițiere.
Şi d-l Georgescu trage concluzia logică, av□d □ vedere faptul că el ştie despre lipsa de apetență inițiatică a familiei sale (adică,e conştient de dezastrul spiritual □ care se complace degeneratul-profanatul, prin oameni-păm□teni, Sf□t Gheorghe):
„Trebuie să fie □ Sinaia, că n-au avut pe unde zbura".
Cei degenerați spiritual nu pot căpăta aripi şi, deci, nici locuri pe unde să zboare (□ traducere:spații-coridoare inițiatice). Ei trebuie să răm□ă, mult şi bine, pentru a se supune unei operații de-a dreptul apocaliptice, □ BURTA-STOMACSINAIA. N-au pe unde zbura, căci nu merită, □că, nici Comarnicul-Purgatoriu. - şi, cu at□ mai puțin, integrarea □ Paraşabda-Dealul AUM-ului (PREDEAL).
Am spus toate acestea, pentru a ne putea □toarce, nestingheriți (prea mult) de c□titori - la pasajul prim, pe care l-am citat, □ deschiderea PRELIMINARIILOR, unde vorbeam despre apartenența lui I.L.Caragiale la Loja Iohanică Rom□ească din sec. al XIX-lea.
I.L.Caragiale reconstituie, □ plin veac al XIX-lea, atmosfera Evului Mediu venețian ("doi patricieni de pe timpul ilustrului doge Francesco Morosini" - 1618-1694) - □ care diluviul şi-a aflat compensația □ GONDOLA-ARCA-ARC (spiritual), cu care se ințintește □ Soare (simbol al Izbăvirii prin Hristos). ARCA deci este, ea □săşi, un S□MBURE al diluviului –accesoriu. S□MBURELE este grija supremă a SENIORULUI I.L.Caragiale, care atrage atenția AMICULUI X(interesant: la I.L.Caragiale există, totdeauna, o onomastică a derizoriului, □ care/spre care degenerează lumea: Lache, Mache, Mitică etc. - de data aceasta, □să, companionul din gondola-arcă-s bure este notat cu CRUCEA SF□NTULUI ANDREI, echivalentă cu inițiala lui Hristos): "la sama (…) nobilul meu senior, să nu-ți fi rămas vreun s□bure de maslină pe talpă!"
Adică să aibă grijă SENIORUL X (Stăp□ Spiritual al "bătr□ului palazzaccio" al lumii) să nu calce □ picioare, să nu ascundă sub talpă, deci sub apele primordiale - S burele Şansei de mpăcare (a Omului cu Dumnezeu). Căci sărutul din interiorul s□burelui-gondolă (arcă) nu este dec□ emergența-expansiunea spre evidență a □păcării microcosmice, oculte, dintre NOE-Omul fenomenal şi AUTORUL DIVIN al Diluviului-Veneția.
TALPA care ar afunda S□MBURELE - ar fi asimilabilă TĂLPII IADULUI, borboros-ului. Traducerea exoterică a textului ar fi: "Stăp□e, scoate de sub talpa TA (care, din TALPĂ CU CARE CALCĂ Iisus pre Moarte - se poate transforma □ talpatemelia borboros-ului şi diluviului fără contenire) - S□MBURELE - şi LASĂ-L SĂ PLUTEASCĂ PE APE - pentru a resorbi, treptat, fenomenalul (diluviul) şi a se □tări □ luz - lumina secretă divină, s□burele indestructibil al ființei.
Dacă tot se face trimiterea la Evul Mediu-Renaştere şi la Francesco Morosini, - dogele care, la Naxos (insulă grecească) i-a zdrobit pe turci (demonii □tunericului) - să spunem şi că S□MBURELE (miezul migdalei) simbolizează, esoteric, pe MAICA □NDURĂRII, a Şansei Soterilogice a Omenirii. Pe Fecioara Maria: "o aureolă □ elipsă □conjoară uneori pe Maica Domnului, □ reprezentările picturale"(cf.Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, Dicționar de simboluri,vol.II, p.304).
Să nu scăpăm din vedere esențialul. Recapitulăm şi completăm:
a – e stare de diluviu expiatoriu pentru omenire (migdala este vulva Yoni, despre care Upanishadele spun că este simbolul apelor cosmice şi al agitației □v□tejite a posibilităților infinite ale esențialității" [6] ;
b – diluviul este cauzat, se pare, de degenerarea Logos-ului: Amicul X, la clătinarea gondolei-trăsură (Carul Lumii), □ stare dionysiacă, st□ceşte ciudat cuv□tul ALCOOL (care, □ tradiție alchimică, este identic cu VITRIOL): "ac'cololului".Dar dacă starea dionysiatică este una cu finalitate soteriologică, iar

AMICUL X (Ciudatul Necunoscut...) nu voia să spună, oare, ALCOOL - ci, prin clătinarea-răsturnarea CARULUI LUMII (ceea ce, pe rom□eşte, se cheamă NAŞTERE-RENAŞTERE INIȚIATICĂ A LUMII) a vrut să indice PARADISUL LUI DUMNEZEU - adică, mai "concret": ACOLO-AL-LUI? Oare n-avem dreptul să-l bănuim pe I.L.Caragiale a fi Stăp□ Deplin asupra Logos-ului Secret (Ocult, Mascat)? Dovezi ale stăp□irii Logos-ului, de către triada Eminescu-Caragiale-Slavici, le avem □că de la ziarul Timpul, unde creaseră o gondolă-arcă a Logos-ului, o Carte Ocultă a Lumii Rom□eşti (cf. cartea noastră anterioară, Ion Creangă - PARAŞABDA…).
c – Diluviul este ridicat la rang de OPERAȚIE ARISTOCRATICĂ ("Veneția patricienilor"). Şi, care, se cuvine să uităm că ALCHIMIA se numeşte ARTA REGALĂ şi CALEA REGALĂ?
d – VENEȚIA ALCHIMICĂ (dogele Francesco Morosini a fost el □suşi inițiat alchimist, iar victoria de la Naxos a fost o operație alchimică) este transfigurată □ MOLDOVA ALCHIMICĂ (doar se ştie bine că alchimiştii desfiinţau dimensiunile profane - şi re-creau un Centru Spiritual al Lumii: □ cartea noastră Ion Creangă - PARAŞABDA... demonstrăm, pe urmele lui VASILE LOVINESCU, faptul că Centrul Spiritual al Lumii, Ierusalimul Ceresc, este MOLDOVA). "Munteanul" I.L.Caragiale nu uită de acest lucru. Dar de unde l-ar şti - dacă n-ar aparține lojei iohanice a AMINULUI(EMINESCU), care este lojă □tru LOGOSUL MOLDAV?
e – Ploaia nu st□neşte neliniştii - ci PACE: I.L.Caragiale şi AMICUL X, situați □ gondolă (Trăsura-Car al Lumii, "diminutivată"sacral la nivel de s□bure-arcă a Lumii)se sărută, SUB SEMNUL MASLINULUI şi al CUECUBEULUI. Avertimentul esoteric adresat de I.L.Caragiale, Amicului X are drept răspuns: I – o atitudine magnifică, II – pe fondul unei sărutări care anulează spațialitatea profană: "smulge cu v□ful degetelor o sărutare unsuroasă, de pe buze" - SMULSUL sărutării este SMULGEREA RĂDĂCINII TERESTRE a SĂRUTĂRII - pentru a o reda unsuluiunsurosului Logos al Buzelor (Logos al MIRULUI-UNGERE-mirungere).
Magnificiența este şi de Stăp□-Patrician al Carului Lumii-S□bure, şi de Mag-Stăp□ al Secretelor Duble (ale apelor primordiale şi ale S burelui Soteriologic Etern-Prototipul Adam Protogonos).
f – □n definitiv, gondola, sinecdocă a Carului Lumii, cuprins □ v□tejul apelor cosmice, al "agitației □v□tejite a posibilităților infinite ale existenței" - este şi sinecdocă a LOJEI SPIRITUALE IOHANICE. Dar, atunci, de ce sunt doar DOI □ gondolă-arcă - şi nu 3+1 (Maestrul+Ucenicii)? Pentru că, pur şi simplu, Amicul X (Ciudatul necunoscut, purt□d inițiala grecească a lui Hristos) □ conține, rezumativ, pe Maestrul Amin, pe ION-ul Orfeu al Crengii de Aur şi pe Slava-Slavici al Topicii Cosmice. A rămas, ca o contrapondere a treimii benefice - I.L.Caragiale, agentul de relevanţă a maleficului din lume. Dualitatea sacră din gondolă este una compensatorie, iar nu exhaustivitate cosmică.
g – □n fine, să marcăm lucrul cel mai important, cauza pentru care am deschis discuția despre apartenența lui I.L.Caragiale la loja iohanică: □ acest final de schiță, doar trei elemente lingvistice sunt subliniate de I.L.Caragiale, prin italice (ca formă, dar două dintre ele şi ca LIMBĂ...) - şi toate trei țin de sacralitate:
I-"ac'cololului" – pe care noi l-am descifrat □ chip de mesaj al lui Dionysos-Orfeu-Iisus: ACOLO-AL-LUI=PARADISUL;
II-bătr□ul său palazzaccio" – Palatul Mic - pentru că e văzut din perspectivă umană - iar omul e departe de a fi izbăvit şi, deci, vede Paradisul Mic-Departe, ca perspectivă. CEL BĂTR□N, de deasupra Diluviului – răm□□d, mereu - Paradisul…
III-"Pe San Giovanni, padrone mio!" - "Pe Sf□tul Ioan, patronul meu!"(=Sf□tul sub a cărui ocrotire stau şi cu care mă identific). □ntr-un moment sacral, □tr-un spațiu sacral - şi numele trebuie să-şi reveleze sacralitatea: ION (Luca Caragiale) este, de fapt, Sacrul ION, al sacrei Loje a lui ION - loja iohanică, fixată □ Nordul Moldovei (al □mpărăției Verzi, a Paraschevei-Venus - HIPERBOREEA).
***
Dar I.L.Caragiale şi-a mai marcat (□tr-un fel esențial - diferit ca expresie) transpersonalitatea onomastică: prin cristicul personaj ION, din drama Năpasta - unică dramă, unic personaj-misteriu al transcenderii, sub masca sacră a Nebuniei. Este evidentă confruntarea dintre preceptele Vechiului Testament – şi cele ale Noului Testament, soluționarea stării conflictuale şi restabilirea DHARMEI COSMICE realiz□du-se prin emergența preceptelor Noului Testament:
a-se confruntă legea talionului, manifestă şi exprimată la nivelul principiului feminin acțion□d □ piesă (Anca), dar consimțită, □ mod tacit, şi de elemente din cadrul expresiei umane a principiului masculine (Dragomir, Gheorghe) - cu cristicul autosacrificial al lui ION . Anca, total opacă la semnificația profundă, revelatoare de esență, a gestului autosacrificial al lui ION - □ şoptește "răspicat" lui Dragomir cel arestat prin NĂPĂSTUIRE: "Dragomire, uită-te la mine (el o privește) – pentru faptă răsplată şi năpastă pentru năpastă!" Ca şi pentru farisei şi saduchei, epifania lui Iisus Hristos nu are relevanță pentru cei □cr□cenați asupra unui principiu al JUSTIȚIEI foarte str□t □țeles - □corsetat de o logică sălbatică, joasă, meschină. JUSTIȚIA, neechilibrată de MIZERICORDIE - naşte mari bulversări □ cosmosul interior al personajelor (fixații, coşmaruri, stări onirice etc.). Dragomir acceptă şi "achiesează" şi el la principiul Justiției Implacabile şi fără dubletul armonizator, esențial - al □păcării prin POCĂINȚĂ (aspect esențial al MIZERICORDIEI divine) : el aşteaptă, sub un chip

sau altul, plata brutală, concret-materială, pentru uciderea rivalului □ dragoste - DUMITRU CIREZARUL. Iar Dumitru, la r□dul său, intră □ profundă stare de complicitate cu asasinul - prin muşcarea/muşcătura braţului lui Dragomir - un fel de euharistie inversă - □ care, □ loc să se □părtăşească din harul ceresc, prin Duh Dumnezeiesc - □ □seamnă pe cei doi cu semnul Veşnicei Dihonii, cu semnele distinctive, pentru istoria umanităţii □tregi - ale lui CAIN, respectiv ABEL.
b-ION apare ca NEBUNUL - cel care nu e situate □ ordinea "firescului" (veterotestamentar) uman. Picat din alte sfere, din alte r□duieli. Şi Iisus e categorisit de Ponţiu Pilat drept "slab la minte". Căci aşa-zisa "normalitate" umană nu poate accepta ek-stasis-ul, "ieşirea din pielea" umană, şi situarea □ trans-personalitate - ca pe ceva firesc, chiar necesar. ION vine cu două mituri fundamentale [7] :
I – MITUL BORBOROS-ULUI, prăpastia Gheenei (Prakrti) eterne: "Măi! …este la noi o ocnă părăsită…□n fund e o baltă neagră…Dacă arunci o piatră-n fund, numa, de departe, din inima păm□tului, □cepe să auie, şi auie tot mereu, şi tocm-a doua zi tace, c□d zice Maica Domnului: destul" Această baltă, □să, ca o expresie a NADIRULUI AXEI POLARE COSMICE - este doar pentru ilustrarea noţiunii de CĂDERE LUCIFERICĂ, de cădere fără pocăinţă. □i spune ION lui DRAGOMIR, □ primă instanţă, sub şocul aflării vinovatului (ADEVĂRAT!) de crimă: "Tu…eşti dracul! Dacă tu eşti dracul, de ce nu te duci să stai □ balta unde te-a gonit Maica Domnului?...or de ce nu mergi pe pustii locuri? Or de ce nut e □torci □ fundul iadului? De ce?" Ultimul DE CE? - este sinteza dharmei cosmice: lumea este echilibrată polar prin situarea la ZENITUL FIINŢEI – ARBORE SEPHIROTIC, a Cununii de Spini a Autosacrificiului (ION □u351 si pipăie mereu CAPUL - care-l doare - de fapt, se □credinţează permanent de persistenţa semnului misiunii sale autosacrificiale: CUNUNA DE SPINI de pe cap, Cercul Larg (nu "Cel Str□t!") al □ţelegerii semnificaţiilor Arborelui Sephirot - Arborelui Cosmic al Vieţii Spirituale) - şi, la NADIR, de prezenţa triadei demonice (care trebuie supusă operaţiei alchimice de transfigurare spirituală): Borboros (balta neagră)-Pustiu (pustiirea de conştiinţă asupra lui Dumnezeu cel Viu) – Fundul Iadului (punctul de unde, prin transfigurare spirituală, urmează, cu necesitate, URCAREA PRIN F□NT□NA CU APĂ VIE, la Lumina Feţei lui Dumnezeu).
II-□n faza a doua a discursului său către Dragomir, ION dezvoltă MITUL AUTOSACRIFICIULUI NECESAR (pentru transfigurarea lumii): □ spune lui Dragomir despre cel care a păcătuit maxim, ucig□du-şi tatăl şi băg□du-l, "cu năpastă", la ocnă, pe fratele său.Dar ucigaşul a ţeles misterul MIZERICORDIEI DIVINE ŞI MISTERUL EUHARISTIEI: 1 – "Vezi ce l-a □văţat pe el Maica Domnului, să vie la ocnă şi să spuie:eu am răpus pe taica, lui neica să-i daţi drumul, că nu e vinovat" - şi, despre acelaşi [8] : "E unul la noi la ocnă...Ce om bun, vere! Cum mă miluieşte el pe mine: măn□că numai o făr□iţă şi tainul lui mi-l dă mie!"
Euharistia ucigaşului şi falsului ucigaş, punerea □ comun a P□INII VIEŢII SPIRITUALE (veşnice) - se produce □ contextul STĂRII DE FOAME PERMANENTĂ a lui ION. Este foamea de DHARMA, de armonizare, a ARBORELUI SEPHIROTH - prin echilibrare simultană, miraculoasă, a talerului JUSTIŢIEI cu cel al MIZERICORDIEI. Cum? Prin pocăinţă.Atunci c□d se va autosacrifica, eventr□du-se, arunc□d din el labirintul infernal - măruntaiele - şi, el va da C□INELUI FENRIR - transfiguratorul-□-noitorul lumilor, FOAMEA i se va stinge: va apărea SETEA (aceeaşi cu a lui Iisus pe Crucea Golgotică) de se reintegra mai degrabă planului celest.
Iată c□ de convingător şi □ spirit cristic □ vorbeşte, acum, după parabola cu ucigaşul pocăit şi euharistic, ION lui Dragomir [9] : "-Vezi... Tu la ce n-ai venit să spui cum că Ion nu-i vinovat... Pe Ion l-aţi bătut □ cap degeaba... Luaţi-mă pe mine. Ce-am avut eu cu Dumitru e altă socoteală, dar pe Ion lăsaţi-l, săracul(cu obidă ad□că) şi Ion s-ar fi rugat la Maica Domnului buna pentru păcatele tale... Vezi!... Vezi…"
Această repetiţie, cu dublă valoare (interogativă şi imperativă) a verbului vederii - se referă la necesitatea revelaţiei MIZERICORDIEI - a veveriţei Maica Domnului. Căci fără Mizericordia-Maica Domnului nu se poate elibera omul de păcat, nu se poate sui, □apoi la zenitul divin, prin SALTURILE DIN CREANGĂ. □N CREANGĂ (simboliz□d treptele iniţiatice) [10] : "Pe urmă, vere, m-am dus la f□t□a de sub deal şi am pus donițele jos...Ei! era frumos şi cald" etc.
Moartea lui Ion este, □ fapt, at□ revelarea Zenitului Mizericordiei Marianice - c□ şi şansa, oferită cuplului uman degenerate (Adam-Eva, degradaţi la Dragomir-Anca) de a □ţelege sensul mizericordiei,pocăinţei,m□tuirii [11] : "-Uite veveriţa!... colo sus... pe cracă (CREANGA DE AUR!)…uite-o! (Vrea să se □chine şi-i cade m□a - □ extazul suprem) Maica Domnului! tu eşti? tu mă chemi? … stai, că viu!... (Expiră)".
Imaginea-simbol a crăcii-creangă trădează iniţierea lui I.L.Caragiale □ Loja Iohanică,□ care Ioan al Inimii era ION Creangă, □ consubstanţialitate spirituală cu AMINUL-Maestrul) -Eminescul-Lojei Iohanice. Să se observe şi că semnul CRUCII este abandonat □ favoarea extazului - sau, mai exact, globat sintetic starea de extaz - viziune-transcendere a/□ nadir(ului). Practic, ION Creangă şi Aminul Lojei Iohanice sunt urmaşii acelei COLLEGIA FABRORUM, despre care vorbeşte V.LOVINESCU [12] - organizaţie secretă a "lucrătorilor spirituali", care avea drept scop armonizarea reciproc integrativă, a simbolurilor credinţei vechi cu simbolurile credinţei noi.
Tragedia lui ION din NĂPASTA este tragedia existenţei at□ individuale (I.L.Caragiale), c□ şi a lojei iohanice, din sec. al XIX-lea:oamenii nu □ţeleg sensul

autosacrificiului cristic - □ blochează pe Ion-Hristosul □ F□NT□NA DINTRE LUMI (Cer-Păm□t) - şi se blochează şi pe ei □ borboros, □ balta neagră a iadului, pe care-l □trețin cu o anumită savoare perversă. Orbul Dragomir □cepe, după litania de tip evanghelic a lui ION, să lumineze beciul propriei ființe, parcă □cerc□d să pipăie uşorii Porții M□tuirii. Dar □ Poartă stă, ne□duplecată, veterotestamentara ANCA, blocată pe talerul JUSTIȚIEI. Această blocare, fără perspectiva MIZERICORDIEI - va transforma JUSTIȚIA □ NĂPASTĂ - iar năpasta □tr-un şir fără capăt al năpastelor. Nimic nu poate fi vindecat prin unilateralitatea tratamentului: dacă vindeci doar trupul, rădăcina spirituală a bolii □mulțeşte (aparent miraculos) at□ rădăcinile, c□ şi bolile.

ION e aruncat □ PUȚUL PĂRĂSIT (părăsit de □țelegerea uman-spirituală) - şi totuşi, efectul gestului autosacrificial se răsfr□ge, □ pofida obnubilării □tru rău a cuplului adamic degradat - peste lume: Moartea sa dezlănțuie ZORII, RUGĂCIUNEA COSMICĂ (UTRENIA) şi CLOPOTELE. Anca numeşte noroc această aparență coincidență □tre moartea autosacrificială a lui ION - şi utrenia cu bătăi de clopot. Nu: este DHARMA - legea cosmică a echilibrului, care se impune, peste ambițiile şi □tunecările demonice ale microcosmosului uman [13] : "Toacă de utrenie... Ai avut □cai noroc de moarte, Ioane, □u355 ți trage clopotele ca la toți creştinii!" Anca n-a perceput miracolul: CUȚITUL din m□a lui Ion este, de fapt, CRUCEA GOLGOTICĂ - Aborele Sephiroth şi Axul Balanței-THULE. Căci Ion nu se sinucide, la modul profane-ordinar - ci face gestul măreț al autosacrificiului pentru deblocarea DHARMEI cosmice: el vine din MUNTE (OCNA GOLGOTICĂ) şi se □toarce □ MUNTE(V□RFUL COPACULUI COSMIC, ULTIMA CRACĂ A VEVERIȚEI-MAICA DOMNULUI) [14] : "Nu puneți m□a!... Să nu dați!... Ion a murit! (se smuceşte şi le scapă, se repede la tarabă, ia un cuțit mare şi ridic□du-l □ sus măreț:)Nu puneți m□a!... Ion merge la Maica Domnului (…) (Ion cu figura radioasă, reapare ți□n□d □ sus cuțitul plin de s□ge, face doi paşi şi se prăbuşeşte, am□doi se reped la el şi-l ridică)"

Traducerea exoterică a scenei, pe trei sferturi mute, jucată ca MISTERIU, iar nu ca simplă piesă de teatru: "Să nu pună m□a nimeni dintre spurcați, să nu spurce jertfa supremă.Eu mă ridic spre măreția Mea - care este măreția Spiritului Transpersonal, Divin. Ființa umană trebuie să fie renăscută de P□tecul Sf□t al Maicii Domnului, pentru a putea căpăta viziunea divină şi a putea atinge cu m□a pe Dumnezeu. S□gele Crucii şi S□gele Meu sunt una - şi scăldați veți fi □ acest s□ge, chiar □potriva voinței voastre. Eu fac doi paşi, □ calitate de călăuză divină - oameni orbiți de patimă, faceți-l pe-al treilea, ca să renaşteți puri."

MĂREȚIA, IRADIEREA LUMINII FEȚEI, EXTAZUL SUPREM pe care le aratăexprimă ființa ION-ului - fac din el o hieroglifă cristică, iar din piesă un misteriu al m□tuirii omenirii, prin depăşirea atitudinii primitive, involutiv-spirituale, a veterotestamentarismului. De ce a scris I.L.Caragiale această piesă? Probabil pentru că ea, şi nu altă piesă - nu este teatru, ci este BULETINUL IDENTITĂȚII SPIRITUALE A LUI I.L.Caragiale. Căci I.L.Caragiale este ION Nebunul - adică cel ce cunoaşte dharma şi, chiar dacă vine □ casa omului, degradată p□ă la casaborboros - are tăria să privească borborosul şi să vadă dincolo de borboros. Aşa, doar, se explică diferența □tre intoleranța ştiutorului şi revelatorului călcărilor dharmei (cf. şi intoleranța lui ION din povestirea Ion...) - scriitorul I.L.Caragiale - şi toleranța, aproape excesivă, exprimată (față de lumea lui alde Dragomir sau Anca) de către omul-I.L.Caragiale (inițiatul lojei iohanice) - exprimată □ scrisorile către Al.Vlahuță, unul dintre prietenii cu care a □treținut o corespondență relativ abundentă. Doar un membru al Lojei Iohanice poate avea o at□ de sintetică şi, □ acelaşi timp, aparent antitetică (dichotomică) viziune asupra lumii. O viziune care trădează SCHIZOFRENIA SACRĂ, de care suferă orice iluminat spiritual, inițiat. Dar, mai cu seamă, cel care a avut, poate, cea mai ingrată misiune: de a □registra, analiza, condamna, prin opera-Logos - □călcările dharmei cosmice de către poporul rom□ - pentru ca, apoi, cu concursul tuturor membrilor lojei iohanice (inclusiv el □suşi, I.L.Caragiale), să producă Yantrele (gesturile ritualice) şi Mantrele (vibrațiile ritualice, restauratoare ale AUM-ului) necesare actului soteriologic, exercitat asupra Neamului Rom□esc. Să păstreze, □ Neamul Rom□esc, forța "limpezitoare" a CREDINȚEI [15] : "Frate Vlahuță, □ vremea asta aşa de tulbure, de acră şi de lipsită de orice credință, rostul literaților ar fi, cred eu, s-o limpezească şi să-i inspire un pic de credință."(s.n.).

***

** **

[1] - NOTĂ: Trimiterile se vor face la următoarele volume/ediții (pentru analizele de text): I.L.Caragiale, Temă şi variațiuni - Momente. Schițe. Amintiri, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1988; I.L.Caragiale, Teatru, Ed. Facla, Timişoara, 1983; I.L.Caragiale, Nuvele, povestiri, amintiri, Ed. Facla, Timişoasra, 1984; Opere-publicistică (vol. IV), EL, Buc., 1965.

[2] - Cf. vol.Temă şi variațiuni -Momente. Schițe. Amintiri, Ed.Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 292.

[3] - Cf. op. cit., p.179

[4] - Cf.Dicționarul de simboluri, al lui Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, vol. I, pp. 246-247.

[5] - Cf. A.Bucurescu, Dacia magică, Arhetip, Buc., 1998, p.131.

[6] - Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op.cit., vol. II, p.304.

[7] - Cf. I.L.Caragiale, Teatru, Ed. Facla, Timişoara, 1983, p. 220.

[8] - Cf. I.L.Caragiale, op. cit., p. 221.

[9] - Idem, pp. 221-222.

[10] - Idem, p. 218.

[11] - Idem, p. 224.

[12] - Cf. V. Lovinescu, O icoană creştină, pe Columna Traiană, Gnosis-Cartea Rom□ească, Buc., 1996.

[13] - Cf. I.L.Caragiale, Teatru, Facla, Timişoara, 1983, p. 225.
[14] -Idem, p. 224.
[15] - Cf. I.L.Caragiale, Opere, vol.IV, Publicistică, EPL, Buc., 1965, p.466.

Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei

CAPITOLUL I: Vibraţiile Golgotice.Turmentatul Cetăţii Sacre a celor 1.000 de ani de pace - Paznicul Evangheliei.

Eternul becher. Zeul Thot, Fluturele şi Omida. mbrăţişarea Dragonilor

Nu există instituţie profană şi categorie umană pe care I.L.Caragiale să n-o fi condamnat pentru călcarea DHARMEI COSMICE. Dar BISERICA este cruţată de I.L.Caragiale, chiar şi ca instituţie (parţial) - pentru că I.L.Caragiale (şi, probabil, toţi membrii lojei iohanice) au convenit asupra faptului că trebuie să existe o rădăcină emergentă a actului recuperatoriu-reparatoriu - şi aceasta trebuie să fie (şi să răm ă) instituţia sacrală (din păcate, prea solidară cu contingentul degenerării) a BISERICII. I.L.Caragiale nu a fost un creştin practicant - dar a respectat cu multă smerenie B.O.R. - primul r d, pentru Ideea Cristică pe care o prezerva şi o făcea cunoscută umanităţii răsăritene. Pentru vibraţiile golgotice, care că mai reverberează, prin toate "bruiajele" fenomenalului - spre sufletele umane, dispuse la orice cameleonism şi compromis cu Satana, dar, acelaşi timp, recunosc du-se ca slabe şi neveghetoare (bete, sensul vulgar al cuv tului, şi nici un caz neating d semantica beţiei sacrale). Dar I.L.Caragiale ştie că Biserica instituţionalizată a degenerat grav ierarhiile ei terestre, prin trepătrunderea prea str să cu – şi proliferarea - zona profanului: POP+ escu, DIACON+escu etc. [1] De aceea, Dharma Cosmică a fost ocultată.

***

Nimeni nu a observat p ă acum, după c e ştim noi, că, de fiecare dată c d apare scenă Cetăţeanul turmentat - el apare locul altcuiva. n locul cui, oare? n locul lui GHIŢĂ PRISTANDA, pe care toţi aşteaptă ca pe un fel de liant al continuităţii evenimentelor din lumea lor. Şi atunci, oare ce efect are substituţia lui GHIŢĂ PRISTANDA - cu CETĂŢEANUL TURMENTAT? Un efect normal: şi anume, se produce logica lumii "lor" (prin "lor", desemn du-i pe cei intraţi hora-spirală descendentă a degenerării infernale). Ruptura logicii, a legăturilor evenimenţial-mentale (adică a evenimentelor aşteptate şi construite mental de oamenii-lume) o numim, deobşte, MIRACOL.

Dar ce miracol poate produce apariţia unui beţiv - CETĂŢEANUL TURMENTAT? Fiecare miracol u351 si are "naturelul" lui - natura lui, funcţie de natura interioară, de esenţa producătorului de miracol. Care este natura CETĂŢEANULUI TURMENTAT? Starea de beţie, adică de respingere a ordinii stabilite de oamenii aşa-zişi "treji".Şi atunci, miracolul produs de el va fi starea de beţie, dez-ordonarea dez-ordinii mentale şi morale a structurilor socio-morale: negarea negării - reprezintă tocmai ORDINEA.Da, CETĂŢEANUL TURMENTAT "ameţeşte" mereu, se clatină mereu, căci lumea care intră este EA beată, la modul esenţial - este total instabilă, ca şi puntea unei corăbii furtună. Furtuna - ca stare de entropie morală. "Ameţitul" – dezechilibratul AICI - aduce dinafară, dintr-o zonă necunoscută LOR - echilibrul sacral. DHARMA COSMICĂ. Tăpās intens pentru păstrarea dharmei.

Dar de ce este CETĂŢEANUL TURMENTAT - paredrul lui GHIŢĂ PRISTANDA? - şi nu al altui personaj din piesă? Şi aici e posibil un răspuns: naturile celor doi (Ghiţă Pristanda şi Cetăţeanul turmentat) ar trebui să fie asemănătoare, căci provin din medii sociale asemănătoare.

Şi totuşi, I.L.Caragiale demonstrează magistral că nu mediul social contează, ci starea spirituală determină profilul FIINŢEI (individuale, sociale sau cosmice). Ghiţă se mulează peste defectele lumii entropizate moral - şi, cameleon la ceput, u351 si asilează organic entropia morală a lumii pe care o slujeşte - nu numai că i se subordonează, ci devine complice, actant de bază (deşi, aparent, subaltern): fără el nu se produce nici o intrigă de seamă, nici o mişelie mai ticăloasă, nici o intrare sau ieşire de personaj-actant important - din scenă. GHIŢĂ, cameleon la inceput, devine RĂDĂCINA INFECTATĂ DE ENTROPIE A LUMII: căci din rădăcina-Ghiţă proliferează "nouă copii, coane Fănică"= nouă capete de balaur, care-l vor locui pe CAPUL-GHIŢĂ. Mentalitatea distructivă a familiei-rădăcină malefică:"Pupă-l bot şi papă-i tot, că sătulul nu crede la ăl flăm d!". "VAMPIRISM" pervers, sub pretextul unui "comunism" agresiv, subversiv. CETĂŢEANUL TURMENTAT este complet steril - tre parametrii acestei lumi destabilizate moral, degenerate comportamental, lume care şi-a distrus ritmul şi, deci, şi-a ocultat complet RITUALUL EXISTENŢIAL. Cetăţeanul turmentat - nu este al acestei cetăţi - ci al CETĂŢII SACRE: IERUSALIMUL CERESC, care va produce starea celor 1. 000 DE ANI PACE [2] : "Eu am o vorbă: o mie de ani pace!"Cameleonismul lui e benefic: el imită gesturile de intrare, ale lui Ghiţă, scenă - se preface că bate la uşă de 3 ori - ca buzduganul zmeului..., fluieră de trei ori... Dar fluieratul lui Ghiţă prăştia duhoaremiasmele infernale, peste lume, impregn d-o cu nemernicie, dispreţ total faţă de LEGILE , RITMURILE etc. cosmice. Pe c d FLUIERATUL Cetăţeanului turmentat aduce Duhul Echilibrului, trezeşte pe adevăraţii beţivi (bătaţi de ispita călcării oricăror legi, ritmuri etc. cosmice - prin care deveneau NEBUNII DISTRUCTIVI AI LUMII). i trezeşte şi aşază, dacă nu limitele normale ale FIINŢĂRII COSMICE - cel puţin tre limitele rezonabile, suportabile, ale existenţei dharmice.

Oricum, sterilitatea Cetăţeanului Cetăţii Dharmei se conjugă cu AUTONOMIA sa: el refuză integrarea structurile dezordinii acestei lumi. El este "apropitar" - adică, APROPIETOR DE PROPRIA FIINŢĂ şi PROPRIETAR AL PROPRIEI FIINŢE (Maestru, Stăp pe Forţele Sinei Cosmice) - şi, deci, apropiat de CENTRUL SPIRITUAL AL LUMII.

□n momentul c□d intră □ scena nebunilor dezechilibrați moral - el IRITĂ, produce disturbări majore: Ştefan Tipătescu, furios, vrea să-l dea afară, pentru că l-a □şelat □ aşteptarea indispensabilului Ghiţă (adevărat DEMON-Asmodeu, care miroase poftele şi viciile "clienților" săi, şi se dă peste cap pentru a le satisface şi stimula, amplifica etc.) □ supără pentru că nu-şi spune NUMELE - ci funcția ocultă: ALEGĂTOR. □n lumea dezechilibrată, NUMA(NUMELE) este o etichetă sigură, de acoperire - acoperire a aparențelor, □ spatele căror aparențe Demonul asigură continuitatea procesului de entropizare.

Un om fără NUME - este un intrus - ciudat şi periculos, STRĂINUL: care cine-o fi, nu cumva MISTERIOSUL NECUNOSCUT este DUŞMANUL(Duşmanul Entropiei Demonice,evident!)? Nu ştie nimeni să reacționeze, răm□ toți paralizați, c□d nu au aparența operabilă □ entropie:ETICHETA-NUME, ca simbol al complicității □tru entropie. ALEGĂTOR... E o funcție enigmatică. Nu cumva □ alege pe cei buni dintre cei răi? Sau, mai "rău", nu cumva □ alege pe cei RĂI, pentru a-i distruge, şi astfel a distruge □suşi RĂUL? A se vedea reacția de maximă alertă a Cetățeanului Turmentat, c□d Zoe □ scrie numele candidatului (Agamemnon Dandanache...): Cetățeanul Turmentat, NONPOLITICOS acum, că a aflat numele STEGARULUI RĂULUI - se precipită ("foarte grăbit"): "Nu mai e vreme... se-nchide alegerea (lese duc□d sus biletul)". Nu cumva biletul dus sus, ca un steag al demascării, al trecerii □ emergență a Răului imers (p□ă atunci)este sentința de □NCHIDERE - nu a alegerii, ci a ALESULUI RĂILOR - □tre limitele Dharmei? Căci □ scena finală se observă o "conciliere" ciudată □tre Cetățeanul turmentat şi Nae Cațavencu:"mai ales Cațavencu şi Cetățeanul turmentat, care □ghite şi sughite mereu." Ce sunt aceste spasme stomacale? Nu cumva □gurgitează RĂUL METAFIZIC - şi-l regurgitează transfigurat - ca stare benefică (sau relativ benefică)? De observat că din Nae Cațavencu răm□e un sentimentalist pupăcios, demagog □să inofensiv - şi, ceea ce atrage atenția, nu mai poceşte Logos-ul, □ mod extrem derizoriu: se păstrează □tre limite rezonabile ale corectitudinii semantice şi sintactice - măcar. Cine ştie dacă nu cumva al doilea "apropiat" al"apropitarului" nu va fi Demonul Anti-Logos-ului - Agamemnon Dandanache-Stricătorul Cuv□tului-Faptă (sacre)?

A doua intrare a Cetățeanului turmentat e contradictorie, prin efect: irită, pentru că, din nou şi mereu, e aşteptat liantul demonic al NEBUNIEI LUMII(GHIȚĂ) - dar Tipătescu □ foloseşte pe Cetățeanul turmentat ca ECRAN DE PROIECTARE a caracterului lui Nae Cațavencu.

A treia intrare a Cetățeanului turmentat perturbă total logoreea demagogică ofensivă (şi degeneratoare de Logos) a lui Nae Cațavencu - □ face total vulnerabil pe MINCINOSUL OFENSIV, pe IMPOSTORUL OFENSIV , pe BARBARUL □ straiele civilizației Logos-ului - Nae Cațavencu.□n prezența STĂP□NULUI DHARMEI - lipsa de coerență, minciună etc. se developează cu o viteză amețitoare şi total dezarmantă, pentru Demonul Aparenței. Şi urmează expulzarea Cetățeanului turmentat (ca FOETUS AL ADEVĂRULUI) - Cetățeanul turmentat strigă mereu, obsedant (după ce l-a numitfăcut CIOCLU AL ADEVĂRULUI pe Nae Cațavencu şi a redus vorbele lui Nae Cațavencu la dimensiunea lor caricatural-reală: cioclopedică (sughițul ritualic, exorcizator), comportativă (idem) iconomie (idem) Soțietate care va să zică" - adică: "societatea voastră e un balon de săpun, inutil şi dezagreabil, irațional,la fel ca şi această "coadă de şop□lă" verbală:care va să zică"NEMBRU". Adică, sinteza □tr-un cuv□t-urgență maximă, esențializatoare de Logos:"NU SUNT MEMBRU! Nu sunt membru-mădular, care să ajute la mişcările distructive ale Golemului vostru, căruia □ziceți, periculos de cinic şi savant: SOCIETATE! De fapt - infern, dereglare gravă a Logos-ului Divin."

Ultima dată c□d apare Cetățeanul turmentat - □ irită pe Nae Cațavencu, pentru că nu-l lasă să folosească SCRISOAREA CA ANTI-SCRISOARE - EVANGHELIA CA MOCIRLĂ-BORBOROS.

Acum abia, Cetățeanul turmentat □u351 si mărturiseşte esența divină: Cel-fără-nume este, de fapt HERMES, care sortează oamenii, trecerile istorice, viața şi moartea - el este păzitorul SCRISULUI CA EVANGHELIE: căci o scrisoare de dragoste (adevărată dragoste) - e o EVANGHELIE - dovadă, separarea-autonomizarea cuplului ŞTEFANZOE, □ raport cu ROATA DRACULUI, hora mişeilor, din finalul piesei. Iar c□d Nae Cațavencu □ spune, şuier□d aproape, ca un şarpe-Lucifer: "Nenorocitule! ți-ai aruncat norocul □ g□lă: te făceam om! „(c□ă dreptate şi c□ă neputință, □ această mărturisire involuntară:Satan nu poate să facă dec□ ce a mai făcut:să-l transforme pe DIVINUL ADAM - □ bietul om...) - Cetățeanul turmentat □ dă replica: "Nu puteam... andrisantul cu domiciliul cunoscut (arată pe Zoe)".Adică - nu puteam să mă fac (sau să las să fiu făcut) OM (om ca "voi") - c□ă vreme esența mea morală nu e din această lume. Nu puteam să fiu om - fiind, □ acelaşi timp-zeu. Nu puteam să fiu om - fiind NEOM (□ viziunea lui Nae Cațavencu, a fi om=a fi sub-om, ne-om - trădător, intrigant etc. - iar □ viziunea Cetățeanului turmentat,a fi om=a fi SUPRAOM). De remarcat APARENTA pocire a Logos-ului –Cuv□t, de către Cetățeanul turmentat: andrisant - e, de fapt, combinația esoterică dintre andros=bărbat (iar Zoe este cel mai masculin personaj al piesei, Cetățeanul turmentat...) şi sanctus=sf t (sfințirea şi autonomizarea, □ raport cu Hora Dracilor, a cuplului Zoe-Ştefan, s-a realizat prin iubire).Centrul de gravitație al acțiunii lui Hermes e misiunea de legătură □tre lumi - legătură CORECTĂ, □ SPIRITUL moralei, iar nu □ FORMA moralei. Ştefan şi Zoe sunt cuplul mistic-moral - iar nu monstruoasa construcție conțin□d o t ără şi un bătr (- preocupat exclusiv de intrigă şi putere - care n-au nimic de-a face cu Eros-ul). Nu există nici o scuză "ocultă" pentru cuplul Zoe-Zaharia (fulgerul "Z"inițial al numelor lor - fulgerele □crucişate ale zwasticii zalmoxiene!!!

- nemarc□d compatibilitatea, ci incompatibilitatea, războiul secret: „ZAHARIA”□seamnă “Domnul şi-a adus aminte de rugăciunea mea □delungată” - adică, mai simplu, □NT□RZIATUL - ontologic). ANDRISANTUL CUNOSCUT □seamnă Erosul □plinit. Adică, şansa de echilibrare a lumii Re□viată. Dharma restabilită - temporar. De aceea, pentru că e o restabilire temporară - Cetățeanul turmentat nici nu dispare - ci □treține, ocult, □ lumea mișeilor, legături de TEMPERANȚĂ A RĂULUI .
Sărăcia lui GHIȚĂ e una MORALĂ, □ mod cov□şitor. Non-sărăcia Cetățeanului turmentat nu provine din starea de “proprietar imobiliar” - ci de PROPRIETAR AL LEGII MORALE:”nu trebuie, onorabile, parale…slava domnului (SLAVA DOMNULUI □locuieşte “bălegarul” demonic al “paralelor”…)…apropitar sunt(sughite - deci, face semnul sacru al transfigurarii semantice) alegător (din nou, sughiț-transfigurare)”.
“Eu cu cine votez?” - nu aduce vreun folos material VOTUL - dar prin vot e desemnat,de “soțietate”, reprezentantul oficial al RĂULUI - reprezentant care trebuie exorcizat - sau, măcar, limitat □ acțiunea distructivă.”Eu cu cine votez?” devine, astfel, o formulă magică de demascare a Demonului.
Poate părea curios, dar PUTEREA DISTRUCTIVĂ e, mereu, DELEGATĂ: nu sunt puternici cei care-şi spun puternici şi se arata ca fiind puternici(□ materie de entropizare) - ci aşa-zişii “umili”,”subalterni”.Această lume nebună i-ar fi depărtat şi □lăturat pe HIPERBOLIZAȚII MINCINOŞI(Cațavencu, Dandanache etc.) şi pe HIPERBOLIZAȚII DISTRUGĂTORI AI LOGOS-ULUI - dacă aceştia,”puternicii”, nu şi-ar fi susținut şi asigurat puterea prin “mărunții”,”cenuşiii”,”asmodeii”, demonii mărunți - dar, cu c□ mai mărunți, cu at□ mai uşor infiltrați □ conştiința lumii, mai uşor adaptabili la organismul moral al lumii, pe care □ atacă cu agresivitatea “ciocoilor”. Linguşitori, □curajatori, stimulatori ai viciilor celor “mari”.”Aristocrații” lăfăiți demonic n-ar avea nici o eficiență - ar fi “tolerați”, sau chiar “respectați”(□ măsura □ care s-ar apropia mai mult sau mai puțin de legea morală).Dar “mărunțeii”, care mereu □u351 si pun la mijloc “onoarea” şi “parola” - INEXISTENTE - □şeala şi aduc la exasperare. Invazia microbilor e infinit mai periculoasă dec invazia elefanţilor! Infiltrarea “pristandalelor”, Miticilor, Lachilor şi Machilor e mult mai profundă şi mai gravă, □ Ființa Umană,ca efect - dec□ discursurile lui Farfuridi, Cațavencu, Dandanache - “ELEFANȚII” - demoni distructivi ai Logosului.
E greu să te fereşti de microbii puşi pe atac de „căpătuială” - distrugerea CAPULUI - atacul “pristandalelor” - dec□ să te fereşti de ȚOAPELE HIPERBOLICE, caricaturi, secate de orice vlagă vitală - dar care au efecte limitate şi limitatibile. Probabil că Cetățeanul turmentat l-a atins □ treacăt, cu forța lui dharmică, transfiguratoare, pe Dandanache-cel-Feroce (sinteza prostiei hiperbolice farfuridiene şi a minciunii, jenanthiperbolice, cațavenciene) - dar, cu ochii mijiți ai “extraterestrului” moral, □ fixează, □delung, pe Pristanda-microbul agresiv şi cameleonul senzațional - şi rezultatul e o exorcizare provizorie, prin perspectiva-IRONIE(care □locuieşte vrăjmăşia perversă şi mioapă):”Curat constituțional!”.C□, □să, va dura efectul exorcistic?
C□d se va „trezi” din normalitate virusul pristandalic - şi va ataca,sub cuv□t că-i susține(de fapt, stimul□du-le viciile, pentru a le culege şi consuma, prin SĂRUTUL LUI IUDA, fructele otrăvite) pe Cațavencu şi Dandanache, viitori Seniori ai Țoapelor - □tr-o zonă a Dharmei slăbite, numită Rom□ia - zonă □ careTipătescu, prin Eros, riscă să devină apanajul FEMEII POLITICASTRU-Zoe, mai mult dec□ sclav politic şantajat de Trahanache (Tipătescu are destulă “boierie” □ el, pentru a refuza să devină dublura țopească a unui CHIRIAC-tejghetarul,”păzitorul onoarei de familist” a lui jup□ Dumitrache...). Dar aceasta e o chestiune pe care o vom dezbate mai aprofundat, □tr-un capitol ulterior.
Pristandalele nu vor ajuge prim-miniştri, ca Dandanache (cf. schița ultimei piese a lui I.L.Caragiale, neterminată) - dar vor face şi vor susține, din umbră, ca eminențe cenuşii şi executanți nemiloşi - pe prim-miniştri.”Boierii” de tip TIPĂTESCU sunt prea slabi, □ organismul agresat violent de maleficitate,al societății nebune:ei vor fi eliminați - prin uitare,sau prin alienare.Cetățeanul turmentat e mult mai aproape, pe o scară a valorilor dharmice - de Tipătescu - dec□ de aparentul său semen, GHIȚĂ PRISTANDA.Cetățeanul turmentat e aproape şi de Zoe, cea care se consideră “bună” - dar Cetățeanul turmentat e prea lucid pentru a confunda FEMEIA BUNĂ cu DAMA BUNĂ:e o prostituată de lux, m□ată de demonii puterii, □ stare să părăsească-sacrifice un amant fidel(“ Şi înțelegi că atunci,c□d,lupt□d cu tine, voi căpăta scrisoarea...tot...tot..., Fănică, va fi isprăvit □tre noi) - pentru a salva aparențele de „damă” din high-life.Din acest punct de vedere, e greu de prețuit sacrificiul moral al lui Ştefan Tipătescu - c□d, de dragul lui Zoe, pentru a nu fi părăsit de femeia pe care o iubeşte conform legilor firii - □u351 si calcă(cumplit...) pe suflet, pe orgoliul masculin - şi trece □ partea MEDUZEI, reci şi flasce, care e Nae Cațavencu. Singura compensație este speech-ul amar, □ care □u351 si arde CĂLC□IUL LUI ACHILE cu ironia dezvăluirilor amare,către Cetățeanul turmentat, □ legătură cu caracterulnoului şi silnicului, dar total disprețuitului aliat Nae Cațavencu:”Ei - pentru toate astea trebuie să-ți dai votul lui onorabilul d.Cațavencu...Pentru aşa alegător, mai bun ales nici că se putea...”Nici nu bănuieşte Tipătescu ce legatura str□să(de la exorcizator la exorcizat...) există,□tr-adevăr, ce “potriveală”, □tre Nae Cațavencu şi Cetățeanul turmentat...
Tipătescu nu va putea fi niciodată altceva dec□ IUBITUL LUI ZOE: nici prefect, nici “prieten”(şantajat...) al lui Trahanache - nimic. Pentru Tipătescu nu contează societatea, catastrofele unei societăți degenerate - nici propria catastrofă de om al societății. El suportă constatativ:”Blestemată politică - un moment n-ai pace” sau:”Unde eşti, Cațavencule, să te vezi răzbunat...Unde eşti, să-ți cer iertare că ți-am preferit pe onestul d.

Agamiță, pe admirabilul, pe sublimul, pe neicusorul, pe puicusorul Dandanache...Ce lume! ce lume!ce lume!" At□: Tipătescu nu e □ stare să iasă dintre Charibda "modelară" - dintre Cațavencu şi Dandanache...
Pentru el contează Zoe. Şi nu din narcisism, ci din pornire sinceră. E dur, nedrept şi crud cu subalternii - arogant cu partenerii şi rivalii,egoist - şi totuşi - EL IUBEŞTE. Fără, aproape, nici o rezervă. Iertat va fi, căci mult a iubit...E singurul SENIOR prin comportament, prin trăiri sufleteşti FIREŞTI, FOARTE UMANE(PLENAR UMANE): necăjit, furios, turbat - dar sincer! - Senior, deci, nu prin ob□şie, ci prin RANGUL DE OM. Singurul senior autentic, din tot teatrul caragialian. Ni-l □chipuim □bătr□ind, l□cezind tr□dav, contrariat, trist, □tr-un şezlong, □ cerdacul unei case provinciale - ETERNUL BECHER VISĂTOR. E adevărat:şi arogant(mereu...), şi arțăgos, şi egoist ("mascul", p□ă la ultima suflare).Dar, măcar, are puterea de a visa, şi are la ce visa - prin □potrivire la lumea maleficizată(nu şi prin victorie - □ nici un caz - căci nu cunoaşte ADAPTAREA LA MODERNITATEA DEMONICĂ A ARMELOR). Un veşnic neajutorat, neadaptat. Oricum am lua-o - aceasta este foarte mult, □ situează incomensurabil deasupra tuturor GOLEMILOR:Lache, Mache etc. Tipătescu e veşnic SUPRAVIEȚUITOR, călător din slăbiciune - prin "soțietatea fără prințipuri", căreia nu-i poate da el "prințipuri", pentru că nu la are, dec□ CA TEORIE: el ştie că totul e nedrept, dar el □suşi nu poate fi, practic, drept - nu poate fi dec□ un nevoit complice, neputincios, vag oţios (mai cur□d dec□ vag oportunist) - al Răului - "soțietate".
S-a afirmat o inepție (după părerea noastră), de către un critic al operei lui I.L.Caragiale - şi anume că acesta şi-ar □drăgi, simpatiza, personajele. I.L.Caragiale e □ postura legendarului legislator Manu (de unde numele de Manvantara, pentru perioada existenței unui r□d de omenire, de un anume rang spiritual) - sau □ situația judecătorilor din jurul tronului lui Hades: MINOS, AIAKOS şi RHADAMANTHYS. Trebuie să fie imparțial LA MODUL ABSOLUT - căci, □ cadrul lojei iohanice, are misiunea sacră de a pune □ emergență Dharma Cosmică - dezvelind, astfel, de măşti, chipurile tuturor oamenilor. Este NECRUȚĂTORUL - dar şi CEL DREPT. Ochiul său arz□d luciferic - suferitor şi arogant p□ă la ...Dumnezeu ! - pătrunde, ca un pumnal şi ca o rază, p□ă □ străfundul lutului-Prakrti - căut□d efectele fecundării cu Purusha. El trebuie să comunice lojei date absolut exacte ale situației spirituale a lumii, □ sec. al XIX-lea - pentru a se putea aplica tratamente soteriologice adecvate. De aceea, nu are dreptul la sentimentalism, pentru a nu greşi diagnosticul şi, pe cale de inducție, pentru a nu greşi terapia.Nu poate şi n-are dreptul să falsifice, prin atracție - nimic: el trebuie să fie, după legea stabilită de AMINUL EMINESCU: "NEMURITOR ŞI RECE" - "PRIVITOR CA LA TEATRU". Poate - mai elocvent dec□ s-ar cuveni, din pricina degradării potențialului spiritual al Logosului terestru. In rest, I.L.Caragiale face din teatru - PRIVIRE DIVINĂ. RADIOGRAFIE DIVINĂ - □ vederea aplicării unui tratament, prin care să fie compensate pierderile de energie spirituală-Logos - sau devierile de energie spirituală-Logos.
***
Povestirea Triumful talentului ... (cu punctele de suspensie ale ironiei amare) este, □ opinia noastră, fundamentală, pentru □țelegerea operei lui I.L.Caragiale, din c□eva puncte de vedere - căci problematizează exact toate coordonatele g□dirii lui I.L.Caragiale:
1 – Răul este, ca naştere, echivalentul FACERII LUMII?
2 – Omenirea este, deci, pură şi inocentă - sau nu - □ fața lui Dumnezeu, vis-avis de faptele ei?
3 – Există gregaritate umană supusă fatalității - sau personalitate umană răspunzătoare - ce-şi făureşte soarta - sau □u351 si □plineşte karma?
4 – Dacă este gregaritate - ce o cauzează - dacă e personalitate - ce o cauzează, sau ce o anulează, c□d şi dacă este?
5 –Topica (sintaxa microcosmosului-Logos) este importantă - şi □ ce măsură - iar nerespectarea ei la ce catastrofe cosmico-spirituale(mai "intime" sau mai evidente) dă naştere?
6 – Şi, ca să □cheiem "rond" - care este RĂUL, □ sine? Cum arată el, care e esența lui - şi dacă poate fi sau nu combătut? (A se vedea, □ primul r□d, expresia ANTIDHARMEI –BIROCRAȚIE).
□n primul r□d, remarcăm că totul □cepe sub semnul lui "A fost odată..." (eminescian şi profund spiritual-uman) - al mitului, deci al inocenței primordiale. Tragem o primă concluzie: la-nceput a fost mitul - deci inocența - şi, abia apoi, umanitate. Evident, □că n-am pus problema Răului □ taport cu umanitatea - dar, cel puțin I.Lcaragiale e convins că FACEREA LUMII şi RĂUL nu intră □ raport de concomitență. Şi ce a fost odată? "Au fost odată-ntr-o şcoală de provincie doi buni camarazi - Niță Ghițescu şi Ghiță Nițescu." Adică, au fost doi germeni umani latenți - nici buni, nici răi - ci, □că, puşi sub semnul IDEALULUI AMELIORĂRII - idealului inițierii spirituale: SCOALA DE PROVINCIE. Şi □că se precizează DOI BUNI CAMARAZI - părtaşi, adică, la CINA CEA DE TAINĂ A OMENIEI, la euharistia frăției umane.
Şi acum să privim germenii mai □deaproape - şi să-i analizăm filozofic:
a – dacă le redăm originaritatea numelor, ele sunt, □ fapt, dublete de prenume (nume de botez),sau, mai exact, acelaşi dublet onomastic, cu TOPICA schimbată:IONGHEORGHE şi GHEORGHE-ION (căci Niță vine de la Ioniță - dar MAHALAUA uită Logosul firesc, magnific - şi-l reduce pe regescul şi pontificalul ION - la derizoriul diminutival Ioniță - şi pe acesta la o "codiță" năucă, stingheră şi ridicolă: Niță. La fel şi cu Ghiță: vine de la GHEORGHE+iță - suferind o contragere silnică, □tru derizoriu şi penibil:

Gheorghiță - Ghiță).
b – Dar urechea noastră e bruiată de ceva, şi nu percepe distincția, deferențierea - prin TOPICA - ci urechea noastră nu e □ stare să distingă diferența. Ce este acest ceva, care dă impresia gregarității absolut indistincte? Simplu: nivelatorul sufix, ucigător de distinctivitate, dar şi de distincție, de măreție-magnificiență (cum era cazul Amicului X, din Monopol…) : - ESCU. Da, I.L.Caragiale sugerează că noi, rom□ii, cel puțin - avem "talentul" negativ (antidharmic), viciul indistinctivităţii şi al lenei spirituale, al somnului germinal prelungit - sub oblăduirea lui -ESCU.
A apărut deja Răul □ umanitate? Noi credem că da. Sub acest sufix al suficienței, al lenei spirituale, al complacerii □ comoditate şi pasivitate spirituală - -ESCU - fojgăie DEMONII DEGENERATIVI. Tot ce este –ESCU şi nu se luptă serios să nu mai fie UN OARECARE -ESCU, ci să-şi impună personalitatea, LUCRAREA PERSONALĂ - este "clientul diavolului". Un diavol mai mare sau mai mic, după caz, evident.
c – Dar, privind germenii umani, prin NUMA-NUMELE - denominativul lor - observăm că TOPICA este, realmente, o SINTAXĂ a microcosmosului-Logos. IONGHEORGHE nu poate fi acelaşi lucru cu GHEORGHE-ION. A pune pe primul loc ION-ul (despre care A.Bucurescu spune că e sinonimul tracit al lui ORFEU, şi despre care tradiția sacră spune că este IANUS, cu doi ION-i-BOTEZĂTORUL şi EVANGHELISTUL, JUSTIȚIA şi MIZERICORDIA - Ion fiind REX ET PONTIFEX, Păzitor al GRAALULUI) - şi pe locul doi: GHEORGHE - sf□t solar, agresiv contra Răului-Dragon şi contra □ntunericului - Păm□t-Gheea, "lucrător al păm□tului", modelator şi exorcizator al duhurilor chtoniene, ameliorator al Lumii - nu este acelaşi lucru. Ritualistica Facerii Lumii a impus numele ca Funcții Divine - Categorii Ontico-Divine. (Nu degeaba l-a chemat Dumnezeu pe Adam să numească TOATE ale lumii - "aşa că toate ființele să se numească precum le va numi Adam" - Facerea, 2/19: CREAȚIA este rigoare şi distincție). TOPICA pune accente, iar accentele dau ritmul sacru al Ființei Cosmice. La □ceput, deci, au fost:
I – Orfeul şi Paznicul Graalului, care, "□ timpul liber", dă CURĂȚENIA PĂM□NTULUI, ucig□d dragoni - şi
II – Eroul Solar, RĂZBOINICUL □ căutare permanentă de demoni-dragoni, pe care să-i silească la transfigurare □ germinatori ai Mamei Geea - şi, "□ clipele libere", c□d ION oboseşte, mai păzeşte Graalul, mai veghează asupra PARAŞABDEI…
Dar asta "a fost odată"...
Din păcate, dezvoltarea, depăşirea fazei germinative □ istorie a celor doi eroi solari, degenerați la nivelul NUMA - □ dovedeşte degenerați, de fapt, esențial (şi ca RUPAFORMA, şi ca PHISIOS-FUCȚIE). De unde a răsărit, oare, RĂUL? Probabil, din PROASTA(NEGLIJENȚA) NUMIRE - din Logos-ul degradat, □că de la ipostaza NUMA.
Aceasta e, □ fapt, specialitatea sacră a lui I.L.Caragiale:DEPISTAREA PUNCTELOR UNDE LOGOS-UL SACRU SE DEGRADEAZĂ - căci, prin aceste puncte, se dezlănțuie ofensiva Răului □ Lumea-Ființă.
Şi atunci, Răul era şi □ faza de germene? Nu chiar - căci ei (cei doi) au fost, □t□, germeni nenumiți - proiectați ca EROI SOLARI (□ planul sacral al Ființei-Lume). N-AU AUZIT BINE (degradarea percepției PARAŞABDEI) părinții lor, C□ND l-AU NUMIT - şi, astfel, i-au aruncat □ şuvoiul descendent al sorții.
Dar să vedem, □ mod foarte riguros, ce s-a □t□plat:
I – Niță se deosebea de toți (proiectiv, el ar fi fost destinat unei □alte funcții sacrale), dar pentru că era Niță - şi nu ION, elementul deosebitor e şi el un APENDICE AL FIINȚEI: el trebuia să fie un zeu sapiențial, de tipul zeului egiptean THOT, care a inventat scrierea: „□n anul al patrulea de şcoală, Niță ajunsese să scrie aşa de frumos, □c□, adesea, puse alături, caietul lui ai fi zis că este modelul de caligrafie tipărit, iar modelul de caligrafie,scris de m□ă..." Chiar aşa şi era: Niță era posesorul-creatorul MODELULUI SACRU al scrierii - iar toate celelalte scrieri nu erau dec□ deviații, simple □cercări-manualități uman-vulgare, terestre.
Thot e supranumit, prin faptul că a transpus Lumea □ Hieroglifă (a rezumatesențializat la meximum traseele energetico-magice ale Ființei-Lume): INIMA LUI R□ (Ammon-R□, ajuns zeul solar, suprem, al Egiptului - □ Regatul Nou, "regele zeilor", cu COROANA DE PENE PE CAP - iar pana este razăşi unealtă de pictat-scris hieroglife. Adică, de actualizat, pe Păm□t, Soarele Sacru. Şi este zeu justițiar, ZEUL BALANȚEI!!!).
Ce-a ajuns bietul REGE AL ZEILOR, □ varianta valahă - prin degradarea la nivelul NUMA (LOGOS SACRU): Niță? □i spune dascălul şcolii inițiatice: "Fătul meu, tu părinți n-ai, carte multă nu ți-e dat să-nveți, că nu prea eşti deştept, slugă nu te poți face (asta mai lipsea REGELUI ZEILOR!!!), că eşti prea leneş (deus otiosus). Ți-a dat Dumnezeu un dar: ai icoană la scris (tradus exoteric: eşti posesorul MODELULUI SACRU AL SCRISULUITRANSPUNERE TERESTRĂ A SOLARITĂȚII) - ție cu condeiul ți-e dat să te hrăneşti (şi-a păstrat autoenergetizarea divină - dar asta, vom vedea,nu pre4supune, automat şi păstrarea BALANȚEI moral-divine...). Du-te la Bucureşti (Anti-Centrul, Anti-Dharma...), acolo ai să intri copist □ vreo cancelarie şi-ncet-□cet, cum te ştiu că n-ai purtări prea rele (dar nici prea bune - BALANȚA scăpăt□d, demonic...) - cu vremea ai să-naintezi."
□naintarea e, de fapt, retrogradare sacrală - afundare □ ANTI-DHARMA .
Ştiind noi că I.L.Caragiale e un □drăgostit de parabolele Orientului □țelept - şi de CAPCANELE SAPIENȚIALE - trebuie să umblăm "ca pe ouă" . Pentru ca "puii semantici" să nu fie prematur ieşiți din OUL PRIMORDIILOR. Dascălul-maestrul s-ar putea să folosească, şi el, un limbaj criptat, inițiatic. Niță-Orfanul, prin □săşi indicația ORFAN -

e o entitate nepăm□teană (aşa cum ar fi Kir Ianulea, spre exemplu - numai că venit din direcţie inversă...). "Nu prea eşti deştept" - s-ar putea să fie tot o mască divină: zeii nu sunt "deştepţi" - entitatea lor spirituală, din care se coboară, este at□ I-RAŢIONALĂ, c□ şi ANTI-RAŢIONALĂ. Un zeu nu poate fi slugă nimănui - şi atunci "lenevia" trebuie că este, şi ea, discutabilă: deus otiosus nu se retrage definitiv din lume, ci "trage cu ochiul", retras □tr-o altă perspectivă a Lumii. Sau, pur şi simplu, posedă ritmul amplu cosmic - care pare "leneş", faţă de ritmul amplu cosmic - care pare "leneş", faţă de ritmul catastrofal-apocaliptic terestru?
Oricum, scrisul □ este ICOANĂ - deci are sacralitate modelară, prototipală. Dar cine să-i priceapă sacralitatea? Doar HELIOPOLISUL, oraşul lui Amon-R□. Dascălul □ trimite pe Niţă (post-numitul) □ BUCUREŞTI (greşit crezutul Heliopolis, Centru Lumii, Buricul Păm□tului). Acolo (crede dascălul) "va □ainta" pe AXA POLARĂ, p□ă la zenit. Sărmanul dascăl - era iniţiat □ tainele macrocosmosului - dar nu şi □ tainele INFERNULUI MICROSCOPIC, □ tainele ANTI-DHARMEI, din Centrul Microbilor Lumii...
II – Dar Ghiţă - ce-i cu Ghiţă? Ce s-a dezvoltat din germenele, aparent neprihănit, consubstanţial (aparent, sub semnul anonimatului-ESCU), cu Niţă? "...Pe c□ă vreme, Ghiţă scria nu se poate mai ur□, pe l□gă că-i era m a dreaptă (s.n.) şubredă, fiincă-i degeraseră degetele de mic, n-avea băiatul nici apucătură din ochi la lucru de piguleală." Sub masca omogenizată a lui -ESCU - diferenţierea categorială se păstrează. Credeam că se observă clar dichotomia, antinomia de personalitate - sub mascabruiaj a PARAŞABDEI:-ESCU devine otrava zeilor, nivelatoarea lumii spre BORBOROS. De fapt, I.L.Caragiale vorbeşte, □ această parabolă, despre FACEREA LUMII, spre oblăduirea dubletului unitar, ieşit pe apele primordiale, □ chip de FLOARE DE LOTUS. Niţă este FLUTURELE - Ghiţă este OMIDA (CARE, LA MODUL SACRAL-DIVIN, □ŞI INTERSCHIMBĂ FUNCŢIA ŞI □NFĂŢIŞAREA - vom vedea cum se petrec lucrurile cu ei □ plan demonic-profan): ei sunt FĂRTATUL şi NEFĂRTATUL. "Camaradul" de pe FLOAREA DE LOTUS a □ceputului este Demonul, cu M□NA DREAPTĂ (cea demiurgică şi justiţiară) "şubredă", "degerată" (□gheţată de fiorul malefic, de zborul invers luciferic, zg□cită ca gheară, pentru a scrie CARICATURA Fiinţei-Lume, pe c□d Fărtatul scrie Hieroglifa Magnifică a Fiinţei-Lume). Nu are concentrare demiurgică, verticalizantă, a PRIVIRII - ("n-avea... apucătură din ochi") - ci privire dispersator-□mulţitoare. Proliferarea demonică.
Şi cei doi, după ILLO TEMPORE - se despart, □ istorie: Ghiţă o apucă spre tatălnegustor "cu dare de m□ă" (dădea, □să, cu m□a st□gă...) - „iar Niţă, copil sărman, a apucat-o spre capitală" - crez□d-o Heliopolis (şi respect□du-şi statutul sacru de ORFAN). Căci aşa i-a poruncit-sugerat DASCĂLUL-MAESTRU. "Neştiinţa" Dascălului o fi demonică □ sine - sau o probă iniţiatică pentru Niţă - şi pentru noi?
Bietul zeu care "slugă nu se poate face" - numai Dumnezeu ştie cum trăişte, □ timpul istoric al "concursurilor" pentru postul de COPIST. MODELUL SACRU ajunge să cerşească de la degeneratele modele epigonice. At□ i-a mai rămas unui zeu adevărat, □ Pseudo-Heliopolis: să copieze ceea ce alţii decid... Căci cine mai ascultă, azi, VOCEA DECISIVĂ a zeilor?
Şi sunt 7+1 "ministere" - ranguri de iniţiere (de fapt, de dez-iniţiere-desacralizare, de degenerescenţă a SĂPTĂM□NII SACRE - a TEANDRIEI ZILEI A 8-A). Şi, de fiecare dată, zeul e respins de la postul de copist unde candidează la concursul de degenerare a scrierii sacre (intuiţia umană □u351 si oferă o şansă soteriologică, astfel, respng□d umilirea ZEULUI TOTH?). Probabil, astfel trebuie interpretat: nimeni nu mai are nevoie de SCRIERE SACRĂ şi de PROTOTIPUL EI-PROMOTORUL EI. Adică, nu mai are nevoie de vizibilizarea-esenţializarea Logosului Sacru, ca Traseu Sacru (Dao-Tao).Şi de fiecare dată, bietul zeu, "□că nededat cu lumea", se m□neşte (c□d, de fapt, ar trebui să fie bucuros că nu a intrat □ v□tejul degenerescenţei sacrale:copist al oamenilor dezexaţi): "Şi ce frumos scrisesem, domnule!"
"Cunoştinţa" sa e ipostaza ocultă a Dascălului-Maestru - şi pe ea o numeşte, de fapt (in absentia) " domnule-domn-maestru" - el, zeul initil şi inutilizabil, de către o omenire intrată □ contra curentului cosmic, □ starea de ANTI-DHARMA.
Frumuseţea inutilă este frumuseţea sacră: ICOANA. Dar oamenii nu mai cred. Ei se numesc, cinic şi malefic, POP +escu, DIACON+escu, PROTOPOP+escu etc. - dar NUMA şi RUPA intră □ stare de disjuncţie. Căci, mereu, □tre prototipul divin şi realizare se v□ă "coada demonului" annihilator, distructiv de relevanţe ritualico-esenţiale: -ESCU. La ultima instanţă (a 8-a - teandria) anti-dharmică ("minister"), unde, probabil, Dascălul □ trimisese pe ocultul Niţă cu misiunea de a restabili DHARMA - se produce □t□nirea contrariilor (ouroboros-ul □u351 si □ghite coada): Niţă □ t neşte- brăţişează pe Ghiţă (şi se contaminează de BOALA-GHIŢĂ): "Şi din vorbă-n vorbă, află Niţă că tata lui Ghiţă, după ce a scăpătat, a murit, că Ghiţă a venit la Bucureşti cu o srisoare de recomandaţie către ministrul din ministerul căruia se ţine m□e concursul, că ministrul l-a primit foarte bine şi i-a spus că a doua zi, la ceasul fix, să se prezinte la minister, să ia parte negreşit la cincurs."
Ghiţă a preluat total demonismul tatălui - şi astfel, □tre Ghiţă şi anti-dharmicul ministru al celui de-al 8-lea minister (instanţa supremă a dez-iniţierii, a degradării sistematice, şi sistematice a Logos-ului-Fiinţă-Lume) se produce consubstanţierea:ministrul nu doar "l-a primit foarte bine" - ci s-a identificat cu Ghiţă. Iar SCRISOAREA DE RECOMANDAŢIE este realizată cu m□a antidemiurgică, "şbredă" şi "degenerată": este caricatura HIEROGLIFEI-ICOANĂ. Este Caricatura JUSTIŢIEIBALANŢĂ - este rezumatul demonic al Anti-Dharmei - mascat de PLICUL prifan. Un plic

poate fi esența Erosului "dinainte de toți zeii" (cazul SCRISORII PIERDUTE-OCULTATEX, pentru a proba calitatea morală a Ființei-Lume, de către Cetățeanul turmentat-Stăp□ul Dharmei) - sau poate fi esența Infernului-Anti-Dharma. Tot ca o probă de □cercare a tăriei morale, pe Calea-Calvar al Inițierii (sau Re-Inițierii).
□mbrățișarea contrariilor (Niță-Ghiță) n-a rămas fără efect:"bine"-le spus de Niță, la aflarea faptului că Ghiță-Cel-Cu M□a-Antidemiurgică va concura cu el, zeul sapiențial, la CALIGRAFIEREA COSMOSULUI ("Eu ştiu ce mi-a ordonat ministrul" - se traduce prin:"eu □i cunosc şi esența, şi misiunea" - căci ordinul ministrului este, de fapt, funcția anti-dharmică pe care Ghiță o exercită □ Lumea-Ființă) - este urmat de tentația demonică, din partea lui Ghiță. Să vadă: s-a prins sau nu s-a prins ceva de Niță, din □brățișarea lor? □l tentează cu bani: 3-4 poli ("tu zici că eşti tinichea de tot" - că ți-ai pierdut aurul sacral).
□n primă instanță, Niță refuză categoric: "să pofteşti la concurs cu recomandația dumitale!".
Apoi, apare „cunoştința" - ocultatul DASCĂL - care □ spune că a "scăpat de concursuri", că i-a găsit un loc la o LITOGRAFIE (litos =piatră - deci, i se oferă, din nou, accesul la PIATRA FILOSOFALĂ, la piatra ocultă a sacralității, esența sapiențială) - un loc plătit mult mai bine ca unul de copiat - "şi □ care poți să-ți faci un mai frumos viitor" - căci regăsirea VITRIOLULUI oferă eternitatea ca viitor etern. A considerat Dascălul-Maestru că respingerea mituirii a fost pentru Niță, ultzima probă inițiatică □ emergența lumii? Şi că, de acum, se poate scufunda □ imergența Lumii, să caute şi să re-găsească PIATRA FILOSOFALĂ, condiția de zeu TOTH? (litos=piatră, graphein=a scrie). Că, □ imegență, prin PIATRA găsită □ □tunericul aruncării ("tiparnița") - va străvedea Piatra de Boltă a Nevăzutei Arhitecturi Cosmice, prin care se contracarează Anti-Dharma adusă şi stimulată pe toate cele 7+1 trepte-ministere, de Demonul-Ghiță?
Poate. Poate că aşa-zisul "compromise": scriu eu lucrarea cu numele tău - şi invers (acest INVERS este tare problematic, □ desfăşurarea Evoluției Lumii Spirituale...) - invers plătit cu 100 de lei (5 poli) - să fie şi un nou t□g al Fărtatului cu Nefărtatul, pentru că s-a ajuns la o răscruce, □cep□d de la treapta a 8-a (7+1): răscrucea spiralei care naşte un nou Manvantara, un nou ciclu ființial - şi, deci, trebuie un NOU TESTAMENT (LEGĂM□NT), un Nou □nscris Sacru - □tre cei doi rivali şi con-lucrători, simultani.
Dar noi am fi tentați să credem că Dascălul s-a grăbit cu concluzia favorabilă lui Niță - şi că Niță a luat, din □brățișarea lui Ghiță, meteahna compromisului demonic. Căci e supărător de stridentă ruptura □tre povestea de p□ă acum - şi comportamentul profan şi profanator al lui Niță. □n fața Demonului Solemn al Anti-Dharmei - d-l director, prezident al comisiei de concurs - Niță e prea strident: "foarte obraznic, a strigat şi mai tare" - □ apărarea unei □şelăciuni, pe care, prin atitudinea lui de copromis, nu doar o aprobă, ci o impune: "Nu se poate, d-le director! v-ați □şelat! uitați-vă la probe!"
Să fie, oare, contaminare demonică, □ cazul lui Niță? Sau doar un camelionism demascator al adversarului - căci la cuv□tul magic "probe" - "d. director"nu se uită NICIDECUM la lucrările scrise - ci la SCRISOAREA DEMONICĂ (scrisoarea de recomandație...): "a scos din buzunar un plic, prin care camaradul lui Niță-l cunoştea bine şi din plic a tras o scrisorică [nu "de amor" - ci anti-Eros şi anti-dharmică], s-a uitat pe ea [Dandanachele "academic…"], cu băgare de seamă şi, cu tonul mult mai bl□d [Fiara Anti-Dharmică se retrage să-şi mistuie victoria demonizării Lumii Scrise..], z□bind [decrepitul Dandanache-Candidatul Anti-Dharmei...]: " Ştii că ai dreptate d-ta?...Aşa e...Vezi?... confundasem... □n adevăr, a reuşit d. Ghiță Nițescu.
-Aşa da! a răspuns plin de satisfacție d. Niță Ghițescu.
Şi d. director, grav, se retrase □chiz□d uşa."
Acest "aşa da!", plin de satisfacție - poate □semna multe lucruri - şi dichotomice lucruri (ca şi "Aşa da, Floric-al mamei, aşa-nțeleg şi eu!...Să ia fiecare pe potriva lui!...aşa trebuie!" - din povestirea Mamă... - vorbe spuse de impostoarea şi tăinuitoarea de impostură "□părătească", atunci c□d află că fiul ei, de fapt devenitul,prin voia ei, impostorul fiu de □părat - a obținut, □ sf□şit, după "lupte deculare" şi "paşopturi", m□a unei autentice (?) fete de □părat...). Preferăm să alegem varianta sacrală: aşa da - adică a reuşit total demascarea Răului:sub masca solemnă a GRAVITĂȚII, ASPRIMII - se ascunde ierarhia demonizată a Anti-Dharmei - pe care un simplu joc (aparent), de fapt un joc sacru, care constă □ RE-SCHIMBAREA TOPICII inițiale şi inițiatice - a azv□lit-o □ fața ochilor noştri, □ toată hidoşenia şi ferocitatea ei inumană (sau, de ce nu, profund "umană"...).
Căci ce semnături erau pe lucrări?GHEORGHE-ION - pe lucrarea lui IONGHEORGHE şi:ION-GHEORGHE - pe lucracrea lui GHEORGHE-ION.
Ce s-a □t□plat pe /prin lucrările-operaţiile efective? ION a devenit Soarele care luminează □ntunericul - iar Gheorghe a fost trimis să păzească Graalul.
□ntr-un cuv□t: transfigurarea demonului, prin demascarea Anti-Dharmei.
Lumea nu poate fi şi răm□erea - c□ă vreme zeii, ocultați sub chipuri de umili "copişti" umblă să regleze Dharma - şi să-i mai trimită pe Demoni să fie străfulgerați de S□gele de Foc, de Smaraldul Graalului...
***
SCRISOAREA e un mesaj sacru pentru trecere, o parolă de trecere - ca şi BANUL, □ tradiția primordială. Umilul bănuț pentru Charon. Prin SCRISOAREA PIERDUTĂ - s-a găsit Eros-ul, s-a verificat Eros-ul cuplului Ştefan-Zoe. A fost transcens, □ afara horei involutive (sau, mai exact, pe cercul evolutiv al spiralei cosmice) cuplul

SOARE-LUNĂ, diferențiat (prin Cetățeanul turmentat-Stăp□ul-Dharmei) de zgura terestru-socială.
Prin SCRISOAREA DEMONICĂ - pe care a lăsat-o Niță să fie scrisă de Demonul-Ghiță - a fost demascată Anti-Dharma ierarhică din lumea-societate. Lumea-Societate a degenerat p□ă la expulzarea Dharmei - prin falsificarea Dharmei: rigurozitate, gravitate, asprime, demnitate - sunt caracteristici ale Dharmei divine - pe care, temporar, le-a confiscat şi pervertit Anti-Dharma. Dar... Dascălul (posibil şi pseudocameleonul Niță, "cameleon" cu funcție sacră, de demascare a Demonului) acționează, harnic, liniştit, ritmic, ocult - dincolo şi □ăuntrul ierarhiilor false.
E o muncă □delungată - din scrisorile sale către Vlahuță, I.L.Caragiale dovedeşte că are deplină □credere □ eficacitatea RITUALULUI ENTITĂȚILOR BENEFICE OCULTE (şi ocultate, sub zgurile terestre, ale superficialității şi lenei nostre spirituale.
***
** **

[1] - Cf. I.L.Caragiale, Temă şi variaţiuni, Dacia, Cluj-Napoca, 1988: Duminica Tomii, p.284.
[2] - Cf. I.L.Caragiale, Teatru, Facla, Timişoara, 1983, p. 13

Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
CAPITOLUL II: Cine este Mitică? sau: Nebunii Cadiului şi Mitică cel Negru
C□eva marginalii: I.L.Caragiale creează SUROGAT DE OM, □tr-un SUROGAT DE □MPĂRĂȚIE - cf. substituirile profane din Duminica Tomei - culmin□d cu substituirea CREDINȚEI prin MASEAUA care macină de zor, inutil, Prakrti. Surogat de eroism - Plevna, prin ZIARUL DEMONIC (al iluziei-falsificare - iar nu anticipare...) care anunță victoria PUBLICISTICĂ...
C□ND R□ZI PREA TARE - VEZI ZEII - cf. Pastramă trufanda.
***
Răul şi Binele se-mbrățişează, □ Ființa Lumii - ca Niță şi cu Ghiță: Niță ia ceva din virusul Răului (stridența, obrăznicia - chiar şelăciunea - cameleonice sau nu, asta nu are importanță: ele sunt partea Răului).Dar Ghiță o fi luat ceva de la Niță, s-o fi contaminat cu ceva de la ION-Niță? De ce nu? A rămas fixat □tr-un loc străin de esența sa: ZONA HIEROGLIFEI. Şi neadaptatul Rău - poate, oric□d, să se trans-mute □ neadaptatul Bine. Adică, □tr-un NEBUN.
Căci ce e NEBUNUL? Cineva care nu se potriveşte cu MAJORITATEA EVIDENTĂ, emergentă - a Lumii. CINEVA DE ALTUNDEVA. O entitate sacrală, metafizică - indiferent de semnul "algebric".
La fel ca AMINUL, la fel ca ION al Crengii de Aur - iar, mai t□ziu, ca urmaşul lojei iohanice din sec. al XIX-lea, el □suşi re-□tocmitor, se pare, al unei loje iohanice a sec. XX, Mihail Sadoveanu - I.L.Caragiale este REGELE CETĂȚII PARAŞABDEI (□ lipsa AMINULUI...). Este Şerherezada masculină, a unui Orient mult mai receptiv şi mai adaptat Paraşabdei - dec□ Occidentul. De aceea, pentru a masca Paraşabda Orientului - I.L.Caragiale □bracă, ostentativ, □semnele Orientului Marii Poveşti Seherezadice - Marele Mit al Ființei Unice, din două cicluri paralele: ciclul macrocosmic şi cel microcosmic, (căci asta □seamnă O MIE ŞI UNA DE NOPȚI; 1-0-0-1 + NOAPTEA OCULTĂ - Dumnezeul Unu - ca Alfa şi Omega, □nceput şi Sf□şit a Toate - 10- „zece pe față"-Dumnezeu, 01 – „zece pe dos" – Omul...sau Diavolul din Om...).
Curios (şi nu prea) că I.L.Caragiale numeşte Binele Dharmei - cu numele MINȚII (Norocul şi Mintea) - dar Răul e numit cu numele NOROC. Şi ce este norocul? Este o POTRIVEALĂ, o adaptare la o lume □ care funcționează şi dictează MAJORITATEA CANTITATIVĂ - iar minoritatea calitativă nu numai că este suspicionată - dar este exclusă, uneori, violent: narativul NEBUN ION (povestirea ION are ceva din NEBUNUL DRAMATIC ION - are percepția Dharmei, a r□duielii cosmice divine.Dar de ce, oare, Ion Narativul nu e tragic, nici măcar dramatic - ci perpetuu vagant şi impermeabil TOTAL la sugestiile "realității"? Ion Narativul nu trăieşte cu adevărat tragic, la limita dintre lumi - ci şerpuieşte-hoinăreşte prin mijlocul lumii: nu e nici MINTEA - şi parcă are ceva din apucăturile NOROCULUI, care se tr□teşte □ mijlocul □NT□MPLĂRII. De ce?Poate pentru că lumea a degenerat la nivelul t plătorului - lumea-ființă au căpătat, prin "frecuşul" permanent cu Răul, o atitudine complice, bonomă chiar, față de Rău. Un Cetăţean turmentat vagant.
Ion Narativul e autosacrificial? Da şi nu.Căci nu are pentru cine să se sacrifice - □ ORDINEA DEZORDONATĂ a lumii profane. El poartă un mesaj - pe care cantitatea-prostime ("prostime - destulă") □ respinge vehement. De ce? Pentru că lumea profană a pierdut, de mult, deprinderea efortului ritualic. Ea trăieşte impulsivbrownian, de la o clipă la alta - entropic - sub legea NOROCULUI. Şi iată că legea Norocului produce DEVIEREA CARULUI LUMII peste picioarele Minții-Dharma. (trebuie, □ locul picioarelor - ARIPI...). Iar Ion apare nu ca mintos - ci ca căpăţ at. Şi cine-l categorisesc drept □NCĂPĂȚ□NAT? Tocmai cei mai □căpăț□ați □ lenea spirituală - primitivii-neevoluații spiritual ai Cr□u351 smei Lumii.Ion nu e "nebun" ca Cetăteanul turmentat - adică ACTIV, adaptativ p□ă la limita demnității Omului Cristic (cu scopul de a pătrunde şi exorciza zona malefică) - veşnic la urechea demonilor atentatori la PARAŞABDA: Cațavencu Pristanda etc. C□t□du-le scurtul dar magnificul refren-FLUIER (pe care □ repetă, mereu, □ fața uşilor unde se dezechilibrează şi ameţeşte). Ion e un repetitiv-pasiv. Nu soteriologic. Ion nu vrea să □țeleagă că MĂGARUL DEMONIC, □ această Săptăm ă a Nebunilor (Carnavalul, Lumea pe Dos, care este lume anti-dharmică, entropică, de azi) - chiar c□tă CARNAVALUL DE VENEZIA, cu variațiuni(variațiunile Carnavalului suntem noi...). Ion Narativul confundă Paraşabda cu

Lumea Involutivă, Anti-Dharmică: nu poți să impui, de unul singur şi doar prin demonstrații (netransfiguratoare, non-euharistice) la MASA CR□ŞMEI (adică, tot a □nebuniților, dar degenerativ-involutivi) - ceea ce ar trebui impus de ACTIVII (SPIRITUAL)□NȚELEPȚI DE LA MASA ROTUNDĂ ZODIACALĂ - masa Cinei de Taină - sau TABLA SMARAGDINA, prezidată de Hermes Trismegistul.
Ion Narativul este, □ ciuda naturii sale vagant-mercuriale - un PASIV. El nu se osteneşte să pătrundă □ □NTUNERICUL CAVERNEI, al Labirintului Minotaurului - al Propriului Sine Calitativ:el tratează problema dharmică "la un pahar", exhibiționistic. Şi, parcă, felul acesta nen-angajat, non-pătimaş, non-tragic - □ fac uşor ridicol pe Ion Narativul, p□ă şi □ ochii noştri (de cititori "□țelepțiți" de... comoditatea lecturii). Vrednic, oarecum, de milă - dar nu cine ştie c□.După cum observați, tocmai Ion Narativul, prin evoluția sa cantitativă, neaprofundată □ tenebrele luptei cu Răul - ne face să folosim termeni cantitativi, pentru a-l aprecia şi judeca.
La fel de pasiv e şi alt NEBUN:Poetul. Fără implicare autosacrificială, senzitiv, dar nu sensibil (□ sensul profound, euharistic) - Poetul are un avorton celest: mereu se □ghesuie să scape de lupta terestră cu Răul - printr-o regresare □ Uterul Cerului. La I.L.Caragiale, p□ă şi Dumnezeu, greu-□cercatul □ lupta cu Rivalul şi fratele Său - nefrate (Răul-Nefărtat) - pare un adaptat la CANTITATEA lumii, pare că-şi pierde repede "sărita", față de Poet - şi se grăbeşte să-l eticheteze: găgăuţă. Sf□tul Petre, sub chip că □ ia partea Poetului - fixează, o dată pentru totdeauna, condamnarea pentru NEBUNII PASIVI: "De!Doamne, răspunse Petre, fiecare cu partea lui!".
Deci, partea Nebunului Pasiv nu va fi niciodată Victoria sau □nfr□gerea - ci INFANTILISMUL PERPETUU, lipsa de experiență şi, deci, eterna vulnerabilitate □ fața Răului (activ şi viclean) - vulnerabilitate care □ face pe Nebunul Pasiv - găgăuţă - adică, inutil □ confruntarea apocatastatică, de re-impunere a Dharmei cosmice. Se va scufunda □ UTERUL-CLONDIR DE CERNEALĂ, prin TUNELUL CILINDRIC AL TOPURILOR DE H□RTIE, rulate (obnubilat) spre interiorul penibil, steril.
***
Ion Dramaticul (drama Ion) nu este doar sensibil-sensitiv:el □dură MUNTELE CALVARULUI - şi-şi pipăie, permanent, COROANA DE SPINI A CAPULUI TRANSCENS (transmutarea spinilor - să nu uităm că I.L.Caragiale □suşi este SPIN - □ TRADAFIRUL CERESC - singura ipostază calitativă valabilă, prin crucificare □ mijlocul LEMNULUI CU PIROANE-SPINI - pentru a m□tui pe cei b□tuiți de Rău). Mult mai credibil e Dragomir, b□tuitul de Rău, dar nu stăp□it definitiv de Rău, nu cinic - ci Neliniştit, căutător de soluții (după 10 ani, ION-Hristosul şi DRAGOMIR-Iuda pot conviețui, □tru o relativă consubstanțialitate - căci ar fi parcurs, □preună, un ciclu-Calvar:Ion □ OCNA MUNTELUI, Dragomir □ OCNA SUFLETULUI) - dec□ Ion Narativul (din povestirea Ion...) sau Poetul-Găgăuță. Pentru că activitatea produce semantica AXEI POLARE a Lumii - iar pasivitatea, inevitabil, □pinge spre uniformizarea extrem(exasperant omogenizantă, gri, a borborosului.
***
Dar mai sunt nebuni şi ciudați (suciți - cf. Cănuță) destui □ SCRISOAREA PIERDUTĂ (sub vălurile poveştii oriental-şeherezadice, produsă pentru nuanțarea şi, deci, reabilitarea Paraşabdei-Cetate a Mitului) a lui I.L.Caragiale. Spre exemplu, nebunii ciudați din prea hazoasa Pastramă trufanda: "Bre, de 30 de ani judec aicea la Kavala lume după lume (spune cadiul către Iusuf şi către Aron), cu fel de fel de pricini, dar □că aşa nebuni şi aşa pricină ciudată (s.n.) nu mi s-a mai □fățişat..."
Povestea ne fură, prin trepidanta dramatic-narativă, Paraşabda ne □-c□tă, r□ul ne cov□şeşte. Dar - c d r i prea tare - trebuie să vezi (trebuie că vezi) zeii.
Ceva e prea mult, □ această prea vie povestire - pentru a putea fi normal.Prea-viul dă de bănuit: poate fi strigoi - sau poate fi deva. Depinde de c□ şi ce □țelegem, din desfăşurarea Paraşabdei, sub masca teatrului (ludicului).Să vedem de R□NDUIALA Poveştii. Altfel, am cădea □ v tejul(sorbul) unei NOPȚI FURTUNOASE - al unor fluxuri de camuflaj ale Demonului Anti-Dharmei. Căci NOAPTEA FURTUNOASĂ e at□ de dinamică, tocmai pentru a masca NEPUTINȚA EFECTIVĂ A DEMONULUI(sub vălul unor aranjamente, compromisuri care par a echilibra lumea - □tre limite de onoare, de conjugabilitate - conjugarea firească a nefirescului etc). Asmodeii-Spiridoni şi Mefistofelicii-Chirieci (Kiriakos - din Kir Ianulea,dar şi Chirică, al lui Ion Creangă)viermuiesc, printer SCLEROZAȚII JUSTIȚIARI (Ipingeşti) şi LUCIFERII căzuți □ zona Tălpii Iadului (Titircă-Inimă-Rea este uzurpat de V□NTURILE AGRESIVE ale PARAŞABDEI - Venturiano "studinte □ drept" şi spulberător □ caricatural al Logos-ului Sacru. Iar EVA s-a mahalagit de tot, decăz□d odată cu dezlănțuirea furiei nocturne a demonilor Chirieci-Ipingeşti-Spiridoni etc. - □ ADAMUL DECREPIT - a ajuns, fără acoperire, DEMONUL INIMII RELE.
Sau u351 si face inimă rea , pentru că a ajuns neputincios şi inutil? Probabil aşa e mai rafinat tălmăcită vrerea lui I.L.Caragiale.
Dar să ne □toarcem la aşa-numitul caz de :cannibalism" din Pastramă trufanda.
La nebunii cadiului.
Poate va surprinde prima □trebare pe care ne-o punem - dar noi considerăm că ea trebuie să sune aşa: de fapt, C□ȚI NEBUNI SUNT - □ această parabolă?
Căci cadiul face, aparent, o confuzie teribilă, prin sentința finală: "Turcul să plătească ovreiului, pe prețul zilei, 20 de ocale pastramă prima (s.n.), pe care i le-a m□cat, iar ovreiul să plătească turcului 20 de lire (s.n.), fiindcă l-a-nşelat d□du-i un

sac de haine, □ care nu era haine, ci pastramă, şi nu pastramă adevărată de oaie, ci de ovrei."
Confuzia de temelie e □tre cantitate şi calitate: TURCUL plăteşte nu □ bani, ci □ ocale, deci cantitativ - iar OVREIUL nu plăteşte □ cantitate, ci □ bani (care, conform ştiinţei sacre, sunt simbolul MESAJULUI ESENŢIAL, divin, transmis □tre lumi). Şi, pentru ca ciudăţenia să capete un □ceput de logică, şi cantitatea şi calitatea stau sub semnul cifrei 20 (2+0): ocalele sunt 20, lirele sunt 20. Adică, două lumi, cuprinse □ acelaşi ciclu (0).
Putem trage (□că □ urma răspunsului parţial, la □trebarea pusă de noi) concluzii:
a- sunt 3 nebuni - corespunz□d celor 3 lumi, acceptate □deobşte: celestă, terestră şi umană (sau subterestră: CADIUL este sinecdoca celor 3 judecători din jurul tronului lui Hades),
b- parabola nu conţine nimic despre canibalism - ci despre eterna dispută (şi □păcare), alianţă conjuncturală şi pasageră, □ cadrul dinamismului cosmic, dintre cantitate şi calitate. Materie şi Spirit. Prakrti şi Purusha.
De ce afirmaţia a doua ? Vom vedea imediat.
Parabola □cepe sub semnul Drumului Cosmic, pe Marea Evenimentelor. Sub semnul CORĂBIEI, care va zbura peste evenimenţial - spre/□ Centrul Cosmic-Spiritual: IERUSALIM (cu varianta IAFA).
Cine sunt protagoniştii zborului ?
I - Iusuf, care, □că dintru □ceput, adoptă postura de □TMA - Sinea Spirituală; el se autoreduce la AXA CALUMETULUI-Ciubuc (PROTOTIPUL OMULUI UNIVERSAL) - " a tras ciubuc", abstras de la fenomenalitate („pe chilimul lui, mai la o parte"), contempl□d v□tejurile sterile entropice, ale fenomenalului: „ca să nu stea □ drumul corăbierilor, cari umblau de colo p□ă colo, serta-ferta". Fiind □TMA - el □u351 si pierde at□ NUMA, c□ şi RUPA (Numele şi Forma): g□dul-fiinţa lui spirituală e, pe de o parte la drumul lung ce-l avea de făcut, pe de alta, la casă").
Intervine o entitate metafizică ce aparţine dubletului NUMA-RUPA:
II - Aron - care-l „agresează" pe □TMA cu propria lui esenţă şi natură: cu NUMA-RUPA (□ strigă de 3 ori pe Iusuf şi □ fixează, interogativ, □tr-un UNDE - spaţial-formal). OVREIUL nu e, □să, o entitate □ sine - ci prin funcţia sa: el „g□□e, cu un sac □ spinare".
Adică, el expiră Paraşabda AUM - pe care o contrage □ SAC-ul din spinare.
At□a doar că, dacă OVREIUL ar fi agreat Paraşabda, aceasta i-ar fi transformat sac-ul □ PNEUMA liberă: ARIPI. Aşa, el nu este dec□ un hamal al esenţei, aflat mereu □ stare de paralelism la/de tangenţialitate faţă de Păm□t.
De aceea, pentru OVREI, SAC-ul-PARAŞABDA se metamorfozează □ „sacul ăsta cu nişte haine". Ce sunt hainele? Sunt tiparele de lut ale trupului fizic, lipsit de PNEUMA sacră. Sacul, □să, cum am spus, şi cum insistă I. L. Caragiale - are 20 oca - adică are potenţe ascendent-descendente pe AXA POLARĂ, □ cadrul aceluiaşi CICLU-MANVANTARA.
Iusuf, situat □tre CĂMILĂ (simbol al cumpătării, echilibrului spiritual - care poate fi, □ definitiv, formă intermediară □tre CĂMILA ZBURĂTOARE din Zohar (Dragon Păzitor al Paradisului şi partener al MAGILOR VESTITORI DE HRISTOS) şi CAT□R (o formă ameliorată a MĂGARULUI DEMONIC AL CARNAVALULUI - Măgar stăp□it de Hristos, prin călărire-strunire, la intrarea □ Centrul Lumii-IERUSALIMUL) - acceptă să ducă sacul □ CORABIA LUMII.
Dar, atenţie: acceptă felul lui (nu ţine cont de SCRISOAREA OCULTĂ către Şumen, care scrisoare, ca toate SCRISORILE OCULTE, at□ de des □t□nite la I. L. Caragiale - se pierde...). OVREIUL nu vrea să fie pierdut sacul - pe c□d Iusuf vrea şi-şi dă toată silinţa, să PIARDĂ-TRANSFIGUREZE sacul. „Căci cine voieşte să-şi m□tuiască sufletul său, □ va pierde - iar cine-şi va pierde sufletul s□ pentru Mine □ va afla" (Evanghelia după Matei, p. 1118, vv. 25-26).
Şi, după pilda modelară a lui Hristos, Iusuf „pierde" sacul □ SACRU: „lucru sărat" SAREA ALCHIMICĂ, apostolii-sarea păm tului (SAREA - substitut emergent al AURULUI-PIETREI FILOSOFALE). Pierde sacul cu haine - □ sacul cu esenţa □ceputului de ciclu. Pierde pastrama - □ TRUFANDA=esenţializarea MIROSULUI-BOAREI COSMICE-PARAŞABDA.
Se pierde pe sine şi sacul-pneuma - □ Cina cea de Taină a Corăbiei Lumii: □parte (contra banului-paral , conţinător al parolei cristice) pastrama, la mod euharistic - p□ă c□d o restr□ge la MIROSUL-PARAŞABDA, la Logos-ul Osana, LAUDA PNEUMEI-DUMNEZEU: „marfă bună, năvală mare - aşa că, □cet-□cet, i-a tot scăzut căpăt ul (s.n. - n.n.: =CAPUL RAŢIONAL, identificabil cu forma-RUPA sacului), şi c□d a ajuns la lafa, mai rămăsese-n sac numai frumuseţea aceea de miros."
Se spune că şi AMBROZIA, şi AMRITA - nu sunt dec□ miros-slavă a lui Dumnezeu.
Drumul de □toarcere, □ josul AXEI LUMII - este, de fapt, o EVANGHELIE: vestirea Mirosului-Sf□tului Duh. „Pe drum, m□ca din pastrama altora, dar mirosea sacul lui Aron, şi mereu, la toţi călătorii: - Ei! Pastramă, dacă vreţi, să poftiţi la noi la Kavala - acolo pastramă!" - Kavala devenind, □ descendenţa axială, sinonomul IERUSALIMULUI.
La Kavala, OVEREIUL „□ aşteaptă cu patru ochi." Ce-o fi □semn□d, esoteric, a

avea patru ochi? A FIINȚA INTEGRAL - căci Ființa Primordială avea PATRU FEȚE (OM-TAUR-VULTUR-LEU) - şi feţele, c□e un ochi - cel divin. OVREIUL este supus deci, unei transfigurări fundamentale (conformă cu Vechiul Testament – varianta esoterică) - al cărei semn este „aşteptarea (inconştientă, □că) cu 4 ochi”.
Vestea bună, EV-ANGHELIA - că sacul a fost sacralizat (re-sacralizat) prin euharistie - şi HAINELE-forme au fost trecute prin focul cu SARE al pastramei - şi, apoi, □ cele din urmă, reduse la MIROSUL-OSANA - produce chinul-calvarul transfigurator (comic, □ aparență) al lui Aron. Aron nu acceptă plata pentru sacul cu haine-pastramă trufanda - nu acceptă MIZERICORDIA, trecerea la EVANGHELIA CREŞTINĂ - ci răm□e ca urmaş al Tatălul Hainelor, al Zeului Formelor Pasagere. De aceea, prizonier al fenomenalității: ţipă, urlă, b guie - „parcă ieşit din minți”.
Da, căci transfigurarea ce i se cere eludează rațional (care este strict uman).
Şi atunci, trebuie să apară:
III - al 3-lea NEBUN: CADIUL NEBUNILOR - cel care să facă irațional gest sacral al păcării cantității cu calitatea - al EVANGHELIEI - cu URLETUL ANIMALIC.
Interogatoriul luat, de către cadiu, OVREIULUI, pare hazos, dar este riguros:
a - „Ce mai faci gură?” - c□d nu accepți Sunetul Primordial-Paraşabda, nu e necesar-prescriptibil să-l □locuieşti cu dezarticularea-dizarmonia zgomotului demoniac.
b - „Care tată, bre?” - c□d există un singur TATĂ: de ce □curci pe tatăl personal (individuația pur fizică) - cu TATĂL CERESC (transcederea metafizică)?
c - Tatăl Ceresc este Corabia, Drumul şi Ținta Drumului - şi atunci „cum era să mai umble pe corabie?” Tatăl umblător pe corabie „după ce a murit” - este Tatăl Tuturor Confuziilor - Demonul Schimbărilor-Umblărilor fără țintă, pe Corabia cu Unică Țintă.
Şi iată cum miezul, esența, adevărul - ies la iveală: OVREIUL a confundat Ierusalimul cu LOCUL PASTRAMEI DIN SAC (Carne+Foc+Sare+Pneuma) - uit□d că, □ Centrul Spiritual, Carnea nu are ce căuta.
Revelarea Confuziei □ face pe Iusuf, la r□dul lui, să sufere transfigurarea: el regurgitează Răul din forme, pe care OVREIUL i l-a impus (veterotestamentar), □ Logos-ul său despre Tatăl Hainelor-Forme.
Iusuf vomită Hainele-Forme.
OVREIUL-Aron are dreptate, din punctul lui de vedere, c□d □treabă: „Parcă trebuia să le măn□ci? (hainele)”. Adică : „Tu, dacă erai stăp□ pe tine cu adevărat - □TMA, nu te lăsai tulburat de Logos-ul Dezl□at, de Entropia Logos-ului despre Haine, despre Formele fenomenalității.
TURCUL a vomat, odată cu Hainele - Adevărul Evanghelic.
OVREIUL a vomat, odată cu Logos-ul Ontropic - Inutilitatea Materiei, a vomat CONFUZIA.
Fiecare trebuie să capete, □ loc, esența.
Şi esența, fireşte, este dublă - căci NEBUNUL CADIU este THULA-BALANȚA LUMII:
a - TURCUL va primi 20 lire (care „ard” hainele şi renasc OAIA-MIEL la creştini, OAIA la islamici),
b - iar OVREIUL va primi 20 ocale pastramă primă - cantitatea □ ocale este de TRUFANDA - de □NCEPUT METAFIZIC - adică, este evanghelizare.
Din nou, asistăm la brăţişarea, cu dublu folos şi pierdere - dintre GHIȚĂ şi NIȚĂ...
***
Vorba scurtă, turcească, cu care CADIUL-THULE i-a dat afară (regurgitat sacral) pe am□doi - este, de fapt, nu □jurătura - ci revelarea Numelui (mistic, de nedezvăluit nouă, exotericilor) UNICULUI DUMNEZEU. DATUL AFARĂ - este datul afară din această lume-ciclu. Acum, TURCUL şi OVREIUL sunt AM□NDOI: de-o seamă, echilibrați ca spiritualitate, liniştiți □ esență, plenari □tru divinitate. Identici □ GERMENILE DIN FLOAREA DE LOTUS (□chisă ochilor profani), care pluteşte peste apele primordiale.
Vorba Scurtă - este sinonimul a ceea ce numeşte Ioan LOGOS-UL PRIMORDIAL: „La □ceput, a fost Cuv□tul, şi Cuv□tul era la Dumnezeu - şi Dumnezeu era Cuv□tul”.
***
Dar cine nu este NEBUN - cum este ? Răspunsul dat de I.L. Caragiale este aparent năucitor de simplu - □ realitate de profundă echivocitate şi răvăşitor de grav: este... MITICĂ!
Şi iar trebuie să facem un □conjur, de data asta scurt, prin povestirea-schiță Duminica Tomii. Este o schiță, din nou, despre CONFUZIE. Simultan, un cronicar gazetăresc şi prietenul său □cearcă experiențe aparent diferite:
a - cronicarul trebuie să scrie (□ locul amicului) despre Duminica Tomii, care □cheie Săptăm□a Luminată a Revelației lui Hristos M□tuitorul - PAŞTELE,
b - amicul, numit, sugestiv, cu numele sf□tului despre care trebuie să scrie cronicarul, dar decăzut □ derizoriul diminutival (Tomiță...) - trebuie să-şi scoată măseaua - MOARA LUI PRAKRTI.
□ncrucişarea este at□ de perfectă - □c□ confuzia ajunge să fie perfectă:
a - cronicarul „săritor la nevoie”, care s-a apucat să scrie despre sf□t şi

despre sfințenie - despre Sf□tul TOMA - se trezeşte că scrie despre amicul Tomiță, decăzut din NUMA şi RUPA : „□preună cu poetul...țipă (intră exorcizatul Tomiță): „Mi-ați luat cu ştiința voastră măseaua...ce mi-ați dat □ schimb? Măseaua! □mi trebuie măseaua!”
b - amicul Tomiță (adevăratul autor al articolului, cel DESEMNAT să scrie despre RE-SFINȚIREA PROPRIE, de fapt) - ştie, acum, după exorcizare, să traducă limbajul decăzut al „amicului săritor” (din propria condiție) : măsea scoasă = CREDINȚA. „Confratele meu □u355 ti mulțumeşte □c□tat : - dec□ - pretinde să facem o foarte mică modificare: □ locul măselei, să punem credinţa (s.n.)”. GEAMĂNUL (TOMA) determină Logos-ul Pseudo-Geamăn. Căci Prakrti şi Purusha sunt gemene, dar cu naturi antinomice.
Diferența dintre Rai şi lad este minimă - pentru că stă □ puterea omului să transcendă diferenţele - □ UNITATEA PRIMORDIALĂ. Dar omul e prea delăsător, prea slab, neveghetor. C□ de uşor se lasă □bolnăvit, prin transfer de Demon - cronicarul, c□d intră exorcizatul (dar av□d demonul dans□d, □că, □prejur...). C□ de repede credinţa, nevoia dureroasă de credinţă - devine nevoia dureroasă de □toarcere la materia-fizicitate: MĂSEAUA-DEMON... Prea uşor. Prea uşor acceptăm substituțiile profane, surogatele profane - ale GRAVITĂȚII RITUALULUI SACRAL. Căci ce este altceva MITICĂ (la fel ca Lache, Mache etc.) - dec□ SUROGAT EXISTENȚIAL, surogat de sacralitate („convenabil” - pentru lumea noastră debilizată spiritual).
„- Mitică ... şi mai cum ? - E destul at□: Mitică - de vreme ce şi dumneata □ cunoşti tot aşa de bine ca şi mine. Fireşte că trebuie să-l cunoaşteți: □ □t□nim at□ de des - □ prăvălii, pe stradă, pe jos, □ tramvai, □ tramcar, pe bicicletă, □ vagon, □ restaurant, la Gambrinus - □ fine pretutindeni.”
Pretutindeni - adică nicăieri cu adevărat, nicăieri fixat tr-un Centru Spiritual. Intr-o IDENTITATE SACRALĂ.
„Mitică este bucureşteanul <<par excellence>>. Şi fiindcă Bucureştii sunt un mic Paris, şi Mitică, se-nțelege, este un mic parizian (n.n. : orice-i mai mic dec□ modelul sacral este, esențial, tocmai opusul modelului sacral). El nu e nici t□ăr, nici bătr□, nici frumos, nici ur□, nici prea-prea, nici foarte-foarte (n.n. : e un veritabil neant spiritual - ca acele pseudo-suflete despre care, pentru că nu FAC nimic pe păm□t - se zice că Dumnezeu e nevoit să le „scuipe din gură SA” - la modul transfigurator, dar, neapărat, printr-o anterioară operație de exorcizare...). E un băiat potrivit □ toate (n.n. : şi □ nimic - căci nu se poate construi adevărat cu FUM - şi nici nu poți intra □ Rai cu şpaclul...) - dar ceea ce-l distinge, ceea ce-l face să aibă un caracter, este spiritul lui original şi inventiv (n.n. : de fapt e vorba de spirit anti-creator, de spirit speculativ, improvizator, iluzionist, mimetic-cameleonic - toate, mărci clare ale demonicului noncreator).”
□n primul r□d, caracter marcat nu poate avea dec□ cineva care există - □ sensul distincției, al fixării □ spațiu-spirit, □ sensul PERSONALITĂȚII. S-ar putea replica: este fixat □ Bucureşti. Dar Bucureştiul este un loc fix - sau este numele labirintului spiritelor degenerate, vagante □ pustiul inutilității?
Bucureştiul nu e Heliopolis - şi chiar dacă Mitică e □t□nit □ zone care, □deobşte, subliniază deplasarea - această deplasare nu are o ţintă. Mitică nu poate spune niciodată, ca Iisus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața.”
Poate că, la □ceput, Mitică a fost, □tr-adevăr, Demeter (Dumitru) : a intenționat să fie al PĂM□NTULUI. (Din care direcție, □ care sens - răm□e de văzut...). Dar neav□d consistență prin NUMA, nu are consistență nici prin RUPA - şi, de aceea, a devenit prizonierul v□turilor malefice, care b□tuie prin labirintul infernal.
Mitică nu e o fixaţie ontologică, un om, o ființă - ci e denumirea generică a unei turme care se complace a vagabonda prin infern. Mitică nu □seamnă CINEVA - cu care să te poți confrunta, cu care să te poți fixa intr-un dialog real - căci un dialog presupune reperarea reciprocă, folosirea drept reper ontologic, □ mod reciproc, a celor doi fixați □ Logos, legați prin Logos.
Or, Mitică e tocmai numele nefixării, al vagabondării „conştiincioase” prin/□ steril - prin/□ şabloane, surogate de Logos, des-ființarea de Logos: „de vreme ce d-ta □ cunoşti tot aşa de bine ca şi mine.” Asta nu seamnă că e (tr-adevăr) ceva de cunoscut. Mitică e INSTITUȚIA NEANTULUI. □n mod egal, pentru toți cei care fac eforturi disperate să se regăsească şi să se fixeze □ lume - MITICĂ □seamnă EXASPERANȚA VAGANTULUI, a nefixării perpetue. El nu este OMUL UNEI CASE : el e o umbră fără conştiență şi odihnă - blestemată la un veşnic dinamism steril şi fără țintă, deci fără viaţă şi fără adevăr - un veşnic dinamism al iluzoriului prin iluzie : strada e un culoar spre altă stradă, „josul” (”pe jos”) răm□e o zonă a mersului □tr-un cerc vicios, □ care picioarele, cu ecartamentul PASULUI - dispar - şi răm□e un punct plutitor şi rotitor - care e tocmai opusul PUNCTULUI DEMIURGIC, de care vorbeşte AMINUL, □ Scrisoarea I: punctul-Mitică e rotitor □ eternitate pe toate circumferinţele - dar fuge, ca dracul de tăm□e, de identificarea cu centrul cercului (- căci s-ar demasca drept NEANT). Deci, fuge de identificarea cu vreun CENTRU. Din tramvai □ alt tramvai, din tramcar □ alt tramcar, de pe o bicicletă pe altă bicicletă a incertitudinii veşnice a echilibrului (echilibristica băşicii de săpun - □tre □chipuire de aer şi neant - e singura expansiune posibilă a punctului vagabond pe circumferințele iluziei-lume). Tramvaiele, tramcarele, bicicletele, vagoanele - nu-l duc UNDEVA - ci-l FERESC DE CEVA (DE ORICE AR TENTA SĂ □NSEMNE CEVA) : poartă, □ saltă la infinit, nu printre repere-jaloane, ci din spații gregare □ gregarități ale

spațiului, □ spații-nespații, spații ale anonimității, indistincției absolute : căci □ restaurante, berării etc. - nimeni nu e CINEVA, ci este printre toţi (MEREU PRINTRE...) - adică nimeni şi nicăieri.
Ți se pare că ai reperat o voce - MITICĂ, un trup-MITICĂ, o sc□teie de spirit-MITICĂ. Exact □ momentul □ care ți s-a părut c-ai fixat (vocea, trupul, spiritul) - aceasta □u355 ti scapă printre degete şi redevin NIMENI - gregaritate absolută. Devin infernalul PRETUTINDENI - care □seamnă vagabondajul şi inconsistenței, al imposibilității fixării □ CENTRU.
Pentru că Bucureştiul nu este Cetatea Bucuriei - a Luminii Bucuriei - HELIOPOLIS. Ci e „un mic Paris". Or, Parisul nu e nici mic, nici mare : e BURTA INFERNULUI. Mitică fiind „ un mic parizian" - este un mic demon - dar, cu certitudine, esențial, DEMON: un demon (poate) ne□semnat, nenumit □ funcția supremă de SATAN - un demon lipsit de gravitatea demonismului profund, tragic - dar, tocmai prin lipsa lui de pondere demonică - este, □ definitiv, MAI DEMONIC DEC□T □NSUŞI SATAN: căci este imposibil de reperat, pentru a putea fi vreodată salvat. Demonul lui NICĂIERI-NICIUNDE. Dincolo de dinamismul amuzant, prin sterilitate - se prefigurează DEZNĂDEJDEA ABSOLUTĂ. Demonii cu funcţie sunt repere ale răului - şi pot fi fixaţi pentru transfigurare. Demonii care nu pot fi fixați, nu pot fi transfigurați. Cea mai intensă stare de demonism este IMPOSIBILITATEA FIXĂRII, a indentificării, a raportării la un sine demonic.
Mitică nu este Satan - nici vorbă. Căci Satan este Rivalul şi Con-Lucrătorul lui Dumnezeu. Este reperabil la modul grav, profund, divin (fost ARHANGHEL). Satan □u351 si □plineşte Misiunea (aparent antidemiurgică, □ realitate profund demiurgică, tent d, şi deci fortific□d spiritual pe cei ce tentează fortificarea spirituală - şi recuper□d astfel Ființa, pentru unificarea ei □ Starea-Paradis).
Mitică n-are nimic grav, nici o profunzime, nimic divin şi demiurgic. Nu-l poți ur□, cum nu-l poți iubi. Este o voce pribeagă □ veşnicie - măcin□d, conştiincios (rumeg□d...) ultimele resturi,"tăr□u355 te" - ale unui Logos parcă de mult uitat, consumat, epuizat. Este Jidovul Rătăcitor □ Non-identitate. Mitică este, astfel, demonul absolut: STAREA DEMONICĂ FĂRĂ SF□RŞIT. Un biet demon? Aparent, da; □ realitate, e at□ de nemărginit demon, adică de nefixat şi, deci, de netransfigurat - □c□ el este identic cu TEMELIA IADULUI. Fără Mitică - Infernul n-ar exista, căci ar putea fi fixat şi transmutat □ unicitatea paradisiacă. Mitică este, □ limbajul popular tradițional: TALPA IADULUI.
Oroginal şi inventiv? Haida-de! E un fonograf, o caterincă, prin care, mecanic, sunt repetate, □tr-un infinit jalnic, truisme, banalități,"răsuflături". La □ceput, auzind această „voce" - poate sur□i, chiar z□beşti - tu, ascultătorul VOCII NEIDENTIFICABILE, vocii vagabonde. Dar repetarea mecanică, fără fixare-oprire, fără meditare a vocii asupra vocii (asupra semanticii celor spuse), repetarea pură şi absolut inutilă - □u355 ti oboseşte şi □cleştează, □u355 ti str□bă muşchii feței - şi sur□ul, z□betul - devin R□NJET OBOSIT, dezolat, plictisit de o continuă complezență, pur formală.
Care este efectul-Mitică, deci?
I - Defectează Logos-ul-Paraşabda (Logos-ul divin), □ confiscă pentru derizoriu şi repetabilitatea sterilă, p□ă la desemantizare.
II - □l „transfigurează" degenerativ, anti-demiurgic - pe ascultătorul, supusul Logos-ului - DIN OM □N DEMON. Un demon complezent, complice al sterilității, al vagabondajului vocal, al degradării-□josirii sensurilor □ simple parole ale cazarmei Infernului. „Cazarma" entropiei, antidisciplinei, Anti-Dharmei.
Dar, □ definitiv, cine-l obligă pe ascultătorul-supusul Logos-ului - să se lipească de Mitică? De nimicul umblător, hoinar, r□jitor? Nimeni. Atunci? Atunci, să ne amintim ce zice Maestrul Supraveghetor al Anti-Dharmei, I. L. Caragiale - care s-a materializat □ această lume tocmai pentru a-l observa cu maximă atenție pe demon şi efectele demonizării (nu s-o fi şi contaminat de ele, tot locuind □ mijlocul lor? - e de discutat...) - şi să caute leacul tămăduirii de demonism, □păcarea prin transfigurare (să nu uităm că I. L. Caragiale a scris capodopere hieroglifice ale transfigurării şi ale qui pro quo-ului: Abu-Hasan, dar şi D'ale carnavalului, Calul dracului, dar şi Conul Leonida faţă cu Reacţiunea şi O noapte furtunoasă).
Subtil, I. L. Caragiale ne avertizează că demonul absolut, MITICĂ - devine MITICISMUL. Şi miticismul nu mai e Mitică: miticismul nu suntem noi, care ne-am regăsit neantul - scuip□d pe reperele Credinței, scuip□du-l pe Dumnezeu. Noi - care ne complacem, teribil de inconştienți şi □spăim□tător de iresponsabili - □ lenea şi sterilitatea spiritului.
Mitică se fereşte „ca dracul de tăm□e" să fie, cumva, perceput ca NEBUN. Căci „nebunul" este cel mai uşor identificat, deci de fixat-transfigurat. Nu - nici vorbă: Mitică e prototipul omului NORMAL. Cu c□e ghilimele doriți - dar ...sunt □seşi ghilimelele ființei noastre miticizate. El este normalitatea □săşi. Mitică ilustrează perfect deşertul infinit, exasperant p□ă la r□jetul infinit obosit - deşertul „normalității".
Mitică se pliază, incredibil de uşor, drăceşte de uşor - pe/peste toate „plăcerile" noastre mici, aparent nevinovate. Nimic nu e mic, □ materie de Rău - şi nimic nu e puțin vinovat - ci este vinovat sau nu este vinovat, este curat sau este murdar. Căci, prin complacerea □ micul rău, □ puţina vinovăție - Răul şi Vinovăția se instaurează imperial - de neclintit. Deci - cine este Mitică? Este oglinda, este turnesolul, este revelatorul slăbiciunilor noastre domestice, aproape sentimeltale - slăbiciuni pe care ni le cultivăm ca pe nişte copii răsfăţaţi - de aceea cei mai dragi - p□ă c□d

facem din ele FIARA APOCALIPTICĂ. Mitică este, prin I. L. Caragiale supremul avertisment al lui I. L. Caragiale adresat nouă, tuturor oamenilor: NU MAI CULTIVAȚI CU DUIOŞIE GERMENII INFERNALI, ca pe nişte germeni ai narcisiacei simpatii față de voi □şivă - căci deveniți, astfel, monstruos de egoişti şi egotişti (fără să mai aveți grijă de □prospătarea hranei spirituale: pur şi simplu, □ răstigniți pe Hristos şi plecați voioşi acasă, răsufl□d uşurați...) - deveniți, astfel, solidari cu FIARA DEPERSONALIZATOARE. Cel care este egoist - □cepe să piardă reperul divin - □cepe, deci, să dispară ca ființă. SE MITICEŞTE.
Cine l-a văzut pe Mitică oferind, d d ceva (real)? El se preface a oferi - exact c□d nu are de oferit nimic, sau c□d n-are nimeni nevoie de ceea ce zice el că oferă: „c□d pleacă pe jos, te □vită: -Hai, că te iau □ dreapta." Şi dreapta lui este, de fapt, st ga infernală, a complicității cu micii demoni vaganți - care compun DEMONUL ABSOLUT. Care va deveni MAREA FIARĂ APOCALIPTICĂ. □ntr-un fel, pentru că mai jos dec□ Mitică (starea de Mitică) nu se poate cobor□ - e important şi Mitică - tocmai pentru „imaginea" absolutului lipsei de importanță: de la Neantul Logos-ului, Neantul-Mitică, ultima treaptă de cobor□e - se va □temeia suirea pe VERTICALA AXEI LUMII.
De la Mitică □cepe Apocalipsul - doar Mitică-cel-Absolut e garanția resurecției morale a lumii. Pare paradoxal - dar e un adevăr perfect integrabil logicii sacrale.
***
Mitică e cultura de microbi din sufletul fiecărui om ce se vrea, cu orice preț, NORMAL. El pare „călduț" (exact starea celui ce va fi scuipat de Gura Divină) : „nu e nici t□ăr, nici bătr□, nici ur□, nici frumos, nici prea-prea, nici foarte-foarte, e un băiat potrivit □ toate."
E Kiriakos-Chirică al lui Creangă. E neindentificabil - şi etern: nu □bătr□eşte („şi vrabia-i pui - dar dracul ştie c□d"), ci se „stabilizează" exact □ inima, fără relevanță ontologică, a v□stei umane: nici t□ăr, nici bătr□. Nu e stabilizare - e totala indiferență față de om, şi timpul uman (față de UMAN) - față de RUPA. Față de ideea de dumnezeire.
„Nici frumos, nici ur□". Indiferent față de Dumnezeu - demonul absolut nu poate fi interesat de FRUMOS. C□ despre ur u355 tenie - cum s-o indentifici, s-o defineşti, dacă nu ai, ca termen de comparație - termenul antinomic: FRUMUSEȚE? De aceea, demonul nu e ur□ - căci nu ştie ce-i frumusețea. Şi, dacă „achiesăm" la starea propusă de demon - şi noi uităm de binomul frumos-ur□, iar fascinația demonică va trece drept „frumusețe". Pe de altă parte, fiind □ sufletul nostru, ca un „copil de suflet" (Chirică-Prichindel, din Calul Dracului...) - el e slăbiciunea noastră de a fi decisivi şi decişi, intransigenți □ a ne judeca păcatul : noi nu vom spune (niciodată...), despre noi □şine, că suntem ur u355 ti... Vom z□bi stingheriți - p□ă vom da □ r□jet. (Nu-i auzi, azi, pe at□u355 tia, ascunz□du-l, foarte ofuscați, pe cineva care ar vrea, măcar c□ de c□, să meargă drept, pe calea dharmică: „la, n-o mai face pe Savonarola!" - neştiind că Savonarola □suşi avea, □ scrisorile din □chisoare, mari, imense ne□crederi, față de presupusa „dreptate", desăv□şită rectitudine, a comportamentului său terestru... Ce să mai spunem, atunci, noi, „□găduitorii","toleranții" nesf□şiți - față de diavol - față de tot soiul de demoni?).
Curios şi nu prea - I. L. Caragiale se preface a scăpa din vedere o altă alternanță (aparent antitetică) - ce ar suna cam aşa: nici prost, nici deştept. Dar zice, cu ironie dezarmant de bine disimulată: „dar ceeea ce-l distinge, ceea ce-l face să aibă un caracter etc." Da - demonul e INVENTIV □N ILUZIE - dar nu este DEMIURG. DEMONUL NU CREEAZĂ - EL COMBINĂ! La infinit. Combină lucruri deja create - de către Dumnezeu. Demiurgul (Unicul Demiurg). Demonul e rațional - deci pare „deştept". (Nu doarme - dar ne-dormitul său e pentru a depista somnul altora şi a trece la c□ma anti-demiurgiei - la c□ma distructivității). Nu trebuie confundată „deşteptăciunea" iluzionistului - cu □țelepciunea MAGULUI DIN V□RFUL MUNTELUI. Demonul, fiind rațional, este isteț, nu e prost - dar nu are SPIRIT, □ sensul constructiv-demiurgic. E un meşteşuger al iluziilor - dar nu e un creator de durabilitate vitală. Or, profunzimea spirituală ar fi fostsingura care ar fi intrat, mod real, □ antiteză cu prostia (sau ignoranța): Demonul nu e ignorant - el ştie toate FLEACURILE - toate maşinăriile şi mecanismele de păcălit lumea - toate trucurile degradării Logos-ului (trucurile vulgarizării Logos-ului: "Mai cu seamă pe provinciali (s.n.), micul nostru parizian □ epatează (s.n.) cu verva lui sc□teietoare" - atacă ingenuitatea şi inocența, prospețimea spirituală a celui □că nededat corupției morale din LABIRINTUL INFERNAL-BUCUREŞTI). Dar nu-i □ stare de ŞTIINȚA ADEVĂRATĂ - mai exact, de ŞTIINȚA ADEVĂRULUI. De aceea, şi nu din altă cauză, nu se poate crea, pentru Mitică, cuplul antitetic: prost-deştept. PROST-NONPROST. Pentru, că, dacă-i zici: prost-deştept - greşeşti: deşteptăciunea demonică, pur artizanală (făcătură...), dar nu demiurgică - este tot prostie. Termenul antitetic real ar fi: NON-IGNORANT AL LUI DUMNEZEU. Şi revelator de Dumnezeu.
Mitică nu are, deci, nici NUMA, nici RUPA. Mitică e captat, □să, ca bruiaj perpetuu al Logos-ului: el este, mereu, o linie de dialog. O voce - dar nu un dialog real. Dialogul presupune fixare, concentrare, gravitatea credinței. Or, Mitică nu crede □ nimic. Dacă tizul său Sf. Toma-Geamănul - geamănul orfan Tomiță - □locuieşte, cu o uşurință (am zice) impardonabilă - MĂSEA, CU CREDINȚĂ - nu se depărtează de axul credinței : căci măseaua care doare este un ax al gurii, tinde către/dinspre un CER AL GURII. Durerea axială poate fi regăsită □ AXUL CRUCII GOLGOTICE.

□ngrijorează „□gemănarea" lui Toma Geamănul-Sf□tul (care, greoi - dar a crezut „gospodăreşte" □ Iisus !) cu derizoriul Tomiţă. Dar □că mai e deschisă poarta □tre lumi.
□n schimb, vocea zb□n□toare a lui Mitică tr□teşte violent poarta către Logos-ul Sacru, către muzica sferelor. Mitică nu supără pe nimeni - are grijă să fie răutăcios p□ă la foarte exacta limită dintre agreabil şi dezagreabil - pentru a nu fi silit să se arate (ca să se „vadă" că nu e nimic de văzut, nimic de arătat). Căci, dacă ar supăra, AR FIXA ATENȚIA SUPĂRATULUI. Şi supăratul l-ar sili să vină □ centrul cercului lumii, să-l identifice pe SUPĂRĂTOR. Şi atunci, ar constata că supărătorul este NIMENI şi NIMIC - este □spăim□tătorul DEMON ABSOLUT, este VIDUL GHEENEI.
Mitică simulează, mereu, lupta-dialog: el □ □credințează, prin „vorba goală", zisă „de spirit" - pe om, că are un con-locutor. Nu o MOARĂ DE VORBE, care se potrivesc pentru oricine, oric□d. Cel mai fals conlocutor este Mitică. MITICĂ NU VORBEŞTE NICIODATĂ CU CINEVA - ci spune parole „simpatice" (parole satanice, prin care se anunță, □tr-un esoterism demonic, spulbererea Logos-ului) - parole „agreabile", seducătoare - deci perfect infernale (doar demonul seduce - Dumnezeu □deamnă la autocreație, la revelația inițiatică-autosacrificială). Moara vorbelor inutile macină, □ orice auditor, SENSUL CUV□NTULUI. Ucide Logos-ul. UCIGAŞUL LOGOS-ULUI - mai este numele ascuns al DEMONULUI ABSOLUT. Al sterilității absolute. Miticădemonul Absolut e serviabil, mereu, cu ce nu-i al lui (căci nimic nu-i al lui!!!): cu oglinda □ care ne oglindim propria flecăreală (sau, mai pervers, pofta irepresibilă, a fiecăruia din noi, de a flecări - de a blasfema, astfel, Logos-ul). Tot ce am introvertit, siliți de legea interioară a Dharmei - Mitică „salvează", □călc□d, cu nonşalanță demonică, Dharma - □ SPECTACOLUL, continuu şi dezl□at la modul absolut, al extravertirii. Al bolboroselii perpetue a BORBOROS-ULUI.
Deci, la □trebarea CINE ESTE MITICĂ? - am mai dob□dit un răspuns: e „borboroseala" (sinistră, □ sine - simpatică, prin demonizarea urechii noastre, pervertite-momite către opera de demolare a Logos-ului - bolboroseala Mlaştinii Josnice, Infernale - BORBOROS-UL. MITICĂ ESTE □NSUŞI BORBOROS-UL - căci disprețuieşte total Logos-ul, pervertindu-l □ derizoria cleveteală, b□fă, glumă nesăturată. □n LĂCOMIA GURII IADULUI de a spurca Arhitectura Verticală a Cuv□tului. De aceea, I. L. Caragiale □cheie prima serie a miticismelor: „Al dracului Mitică!" Da, al dracului - d□d identitatea iluzorie nonidentității absolute. I. L. Caragiale a demonstrat, magistral, că Demonul Anti-Logos nu poate fi prins şi fixat □ dialog real - şi, „Quod erat demonstrandum": al dracului drac (dracul perfect, am putea tălmăci noi...) e cel pe care nu-l poți prinde tr-un gest măcar de SENS, de GENEROZITATE, de ANGAJARE, de GRAVITATE, de SENSIBILITATE, de □NDURARE-MIZERICORDIE. Căci Mitică e şi numele ANTI-MIZERICORDIEI. Cititorul e gata să-i pl□gă de milă lui Kiriakos-Mitică - pe motiv c-ar fi un biet funcționaraş, sărac, mereu cer□d bani cu □prumut de la prieteni, trăind din expediente etc. Nu, Mitică nu funcţionează nicăieri - dec□ □ labirintul infernal, □ care se □fundă, □puindu-ne urechile, asurzindu-netotal cu cotcodăcelile lui „simpatice" - pentru a nu auzi glasul lui Hermes (sau HERMES TRISMEGISTUL) - Călăuza Sacră. Mitică „funcționează" ca rătăcitor de meserie: el e ARHETIPUL RĂTĂCIRII - şi vrea, cu tot dinadinsul, să-i strice interior pe toți non-rătăcitorii - convertindu-i la veşnică rătăcire.
El □prumută bani („3 lei") tocmai pentru a defecta semnificația sacră a banului - căci dacă ar avea nevoie de bani - ar promite □apoierea lor. NU : discuția despre bani e un pretext doar - pentru a distruge valoarea lor de legătură □tre lumi şi oameni. mprumutătorul e rupt de prumutat prin promisiunea NERETURNĂRII BANULUI - adică prin emergența DISTRUGERII LEGĂTURII PRIN BAN, a parolei sacre prin ban: „Un franc (ți-l voi □apoia) c□d voi avea, altul c□d voi putea, iar pe celălalt după moarte."
Adică: a - Mitică-demonul Neantului nu poate avea PAROLA SACRĂ-BAN - deci nu va avea PRIMUL FRANC (BAN), pentru returnare - niciodată. b - Mitică e Demonul Neputinței Absolute - căci nici voce identificabilă n-are - d"apoi identitate... - potență existențial-ființială, niciodată actualizată. Deci, şi al doilea mesaj sacral-ban e dezintegrat. c- După moarte i-l va da pe al 3-lea. Nu □ainte. Căci ainte de a trece Styxul ai nevoie de parola pentru Charon - nu după. Deci, Mitică recunoaşte că e Demonul Strigoilor (căci cei ce răm□ tre lumi, prin netrecerea Styxului, dar fără posibilitatea □toarcerii fireşti □ trup - strigoi se cheamă). Iar c□d i se cer banii cu □prumut - spune că nu poartă metal, căci □ este frică de trăsnet. Sigur că Demonului □ este mereu frică de Zig-Zag-ul biciului lui Dumnezeu - dar lipsa totală de □țelegere-mizericordie faţă de absolut orice nevoie (suferință, necaz etc) profund umană (căci flecăreala nu e nevoie, ci viciu, perversiune, poftă indusă demonic, de a demola Arhitectura Logosului) □ situează, iar şi iar - □ zona infernală - zonă total disprețuitoare față de umanitatea omului - aştept□d şi stimul□d doar superficialitatea autodistructivă a omului. Mitică nu va fi nicăieri unde este MIZERIE ŞI SUFERINȚĂ REALĂ - căci unde este suferinţă, este şi SPERANȚA M□NTUIRII, a redempțiunii - căci apare imaginea m□g□etoare a SUFERITORULUI, □ mijlocul mizeriei umane - HRISTOS. El, Mitică, pleacă „la v□ătoare de lei" - nu ca să □prumute - ci ca să □pingă leul regal (şi banul sacral) - □ derizoriu: să transfigureze LEUL □ IEPURE. Mitică se „luptă" cu halbele - izotopice semantic cu Barboro-ul - □ rest, □ Mitică este Iepurele Demonic, mereu □ goană, laş, st□nind □ urmă v□t năuc - □ loc de seninul Logos.

Nu. Mitică e tocmai acolo unde nimeni nu suferă, nimeni nu trăieşte □ mizerie - la berărie, restaurant etc. - adică acolo unde slăbesc forţele spirituale şi se fortifica viciul. Şi paraziţii.
Mitică e zeul (demonul) LENEI ABSOLUTE, dispreţul acţiunii fertile: „- Caut un avocat, monşer, să mă apere...- Ce! Ai ţi tu un proces? – Nu, să mă apere... de muşte."
Nu credem că Demonul vrea tr-adevăr să fie apărat de muşte - căci borboros-ul este tocmai FORFOTEALA MUŞTELOR (Mizeria Moral-spirituală Perfectă) - iar Mitică e □mpăratul Muştelor.
Neav□d Rupa-Formă, nu poate avea nevoie de haine: „Mi-am comandat, monşer, un pardesiu nou. - Ce culoare? - culoarea v□tului." Da, a v tului halucinant, □ care a transformat PNEUMA-Logos-ul Sacru. Mitică e □brăcat □ HAOSUL, □ hainele Logos-ului - v□tul turbat al Neantului.
Durerea altora, durerea reală - e pretextul „glumei" : „Te doare măseaua (măseaua-credinţă...). Ce doctorie □u355 ti recomandă Mitică? – Rădăcină de cleşte." Rădăcină de RAC, esenţa RACULUI - a retrogadării umane, spre demonizarea durerii, □ deliciul pervers, mazzochist, al durerii. Se neagă vehement FUNCŢIA SOTERIOLOGICĂ A DURERII.
Generos, Mitică? □nţelegător, Mitică? „Mitică, la plecare, către băietul care a servit: - Băiete, mi se pare că mi-a picat o băncuţă, vezi, dacă o găseşti, mi-o dai □apoi, deseară, dacă nu, ia-o tu bacşiş."
□n primul r□d, i se pare a-i fi picat o băncuţă. De fapt, n-avea de unde să-i pice şi de ce - Demonului Neantului. Atunci? Atunci, el □u351 si face slujba de demon: tentează, ispiteşte - chinuie amarnic prin tentaţie sterilă, absolut sterilă. Băiatul va căuta, □ speranţa procopsirii(?) - şi „se va procopsi" doar cu turbarea demonică a lăcomiei, cu fixaţia lăcomiei, cu fixaţia interiorul cercului vicios al căutării Neant.
Dar dacă, □t□plător, ar găsi, totişi, CEVA - pe sine, să zicem - pentru că Mitică n-a lăsat nimic de găsit? Trebuie să-l predea demonului - pentru ca acesta să-l re-prefacă □ neant. Dacă se va găsi pe sine - „băiatul"-germen uman va trebui să-şi dea sufletul Demonului - căci Demonul pretinde că orice se găseşte este (fără drept de apel) AL LUI - al Demonului Rătăcirii-Negăsirii Perpetue.
Al dracului, Mitică? Nu - Mitică e □suşi Rădăcina Infernului Cotidian - este Camaradul „Credincios" al Viciilor Noastre - pe care le stimulează p□ă le aneantizarea lumii - şi aneantizarea noastră, implicit

ION LUCA CARAGIALE

Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
CAPITOLUL III : Clopotul şi Şarpele Kundalini. Muntele Ghenadie. Cel Luminat şi Cel Rostogolit. Pecetluitul p tec al Dalilei. M tuiţi sclavi ei EROS-ului şi gheata anonimă
□n comtinuarea, oarecum, a capitolului trecut, despre Demonul Absolut, pe care demon, Supraveghetorul de Demoni (□călcători ai Dharmei) din Loja Iohanică, I. L. Caragiale - l-a recomandat □ mod special - să răspundă şi la problema ridicată de pseudo-dialogul: „- De ce trag clopotele, Mitică? - De fr□ghie, monşer." E un răspuns „□ la Păcală" (sau Nastratin Hogea), e un paradox de tip oriental? E un contra-răspuns - sau o parabolă?
S-ar părea că □trebarea a fost pusă incomplet (deci, greşit, din punct de vedere al Logos-ului Sacru): „Din ce motiv se trag clopotele?" - căci, aparent, □trebarea s-ar referi la instrumentul care produce balansarea clopotelor. Aşa să fie, oare?
Aşa ar fi, dacă CLOPOTUL nu ar deţine o simbolică gravă - pe care nici măcar Demonul Neantului n-o poate eluda: CLOPOTUL E SIMBOLUL VIBRAŢIEI PRIMORDIALE DEMIURGICE - AL PARAŞABDEI. Iar antidemiurgul Mitică a □ţeles foarte bine □trebarea - fie şi doar la nivelul referinţei esenţiale (demonul se fereşte să răspundă cu adevărat - pentru că ar fi nevoit să recunoască PRIMORDIILE - adică pe Dumnezeu): CLOPOT. Demonul Neantului trebuie, prin misiunea lui intrinsecă, să blocheze Paraşabda - sau (pentru că blocarea lui Dumnezeu ar fi imposibilă) măcar s-o am□e (să-i am□e efectul), s-o ocolească. Şi cel mai mare ocoliş al Centrului se cheamă CIRCUMFERINŢA. Şi circumferinţa e simbolizată, prin tradiţie, de Şarpele ceşi muşcă singur coada - OUROBOROS-UL. Simbol al divinităţii ca spaţialitate, □ primul r□d - iar nu ca acţiune □ spaţialitate. Şi, mai cur□d, a pasivităţii proiective a Demiurgului - dec□ a emergenţei acţiunii demiurgice.
TRAGE CLOPOTUL DE ŞARPELE □NCOLĂCIT AL PASIVITĂŢII (aparente) A DUMNEZEULUI PROIECTIV - şi vibraţia se va □colăci sine - nedevenind relevantă pentru Om. Nedevenind AUM. Fr ghia - Şarpe ncolăcit - de care „trage clopotele" cosmice - am□ă relevanţa, revelarea, emergenţa demiurgică a lui Dumnezeu.
Mitică „o face pe prostul" - şi pentru că demonul e prost, dar şi pentru că-i convine să-i prostească, prin contaminarea cu ignorarea Paraşabdei, pe oameni. Omul e bine să vadă Şarpele-Ispită, □colăcit - iar nu ŞARPELE KUNDALINI, st□d pe coadă. Să vadă şarpele-fr ghie □ coşul-clopot (pasivitatea-□chiderea □ sine a Paraşabdei), dec□ să-l vadă, suit pe verticala propriului sunet de flaut - şi alcătuind AXA POLARĂ SACRĂ, a Lumii Salvate de Somnolenţa Spirituală.
***
Lumea văzută şi supravegheată de I. L. Caragiale e una care şi-a pierdut ARISTOCRAŢIA - şi, aproape implicit, şi-a pierdut ELITELE. Boierimea şi „boieria"

- ca respirație spirituală largă - a fost □locuită cu mahalaua, mahalagiul, mahalagismul. Centrul Spiritual nu se mai vede, de sub Mormanul de Gunoi Fermentat al Borboros-ului Materiei-Prakrti [1] : a se vedea enorma diferență dintre personalitatea mitropolitului GHENADIE şi atmosfera spirituală pe care o degajă acesta, sub forma M□NĂSTIRII CĂLDĂRUŞANI - şi, de cealaltă parte, GUNOIUL OMANO-AMTERIAL - mahalaua infernală, care □prejmuieşte MUNTELE-GHENADIE [2] : „Mai □t□ de la barieră dai de o murdărie vrednică de cei mai originali africani etc.”
Cine creează şi menține starea de borboros - MAHALAUA SPIRITUALĂ A OMENIRII? Evident, nişte factori spirituali complet opuşi celor care l-au creat şi-l susțin pe ARISTOCRATUL MITROPOLIT GHENADIE. E suficient să facem o comparație cu slujitorii bisericii, puşi □ discuție □ Duminica Tomii (clopotarul-dascăl care vinde Paraşabdă pe bani [3]) „ne luase la fiecare c□e 2 gologani de 3 parale şi ouă roşii, ca să ne lase sus □ clopotniță” - şi acelaşi dascăl Haralambie, care pălmuieşte copilul pentru că a confundat sfeştnicele - şi, mai ales, preotul Marinache, cu □fățişare exterioară de sf□t şi cu Logos de mahalagiu: „Ho! Că nu sunteți la cocină!”
Dascălul spiritual cedează demonului lăcomiei şi violenței: confuzia sfeşnicelor trebuie, int□, lămurită - şi abia apoi sancționată „spre ținere de minte”. Preotul inițiator sparge □ țăndări evlavia şi smerenia, prin lipsa de generozitate spirituală - singura care l-a recomandat pe fiul cel mic al craiului pentru a accede la rangul inițiatic de HARAP ALB - şi apoi de □mpărat [4] : ”şi părintele Marinache cu dascălul Haralambie căr□d □ curtea bisericii toată ziua, □ nişte basmale(...) recolta de ouă roşii şi de pască.” Recolta lui Hristos se pune pe Masa Rotundă a Cinei de Taină şi se □parte, euharistic - nu se ascunde □ basmale cadrilate - nu se cară...
Dascălului Haralambie i se stinge feştila (denumire esoterică pentru stingerea harului de Maestru) „din cauza unei excesiv de bogate recolte de ouă răscoapte” - nu □părțise euharistic, ca ouă solare - ci degradate □ propriul p□tec-cuptor al răscoacerii (nu al coacerii alchimice...) şi borboros infernal.
Ca o primă concluzie, asupra cauzei ocultării (nu dispariției totale - căci avem revelația-epifania lui GHENADIE): boierimii-boieriei (stării de elită, din societatea umană rom□ească) - Maeştrii □u351 si pierd harul - treptat, cedează □ fața presiunii şi tentației demonice. DASCĂLII sunt, din punct de vedere sacral, primii responsabili de degradarea spirituală a lumii. Vom reveni.
Apoi, ca o consecință a faptului că Maeştrii u351 si sting festila (ocult□du-se □tre zidurile MĂNĂSTIRII, unde sunt urmăriți acerb de demonii borborosului, cameleoni ai paraşabdei - agentul poliției secrete Savu Georgescu c□tă şi citeşte cuvintele lui Ioan Chrisostomul, □preună cu colegul d-sale, d-l Ionescu...) - familia nu mai e familie (spirituală, cu valențe sacre) - ci o sursă de entropie spirituală, pentru germenii umani. Anti-Dharma se instaurează, ca structur□ şi funcțiune socială - prin nevegherea MAEŞTRILOR-DASCĂLI.
Şi, aici I. L. Caragiale dezvoltă o mulțime de aspecte ale DASCĂLULUI - un adevărat „folclor” al condiției precar-spirituale a MAESTRULUI, □ secolul al XIX-lea. La p. 438 [5] , - e fixat un reper moral al DASCĂLULUI (schița Dascăl prost) - □ persoana unui dascăl intransigent, Pricupescu (probabil, de la PROCOPIOS = CEL LUMINAT). Cu c□ e mai luminat □ plan sacral, cu at□ e socotit mai „prost”, □ plan profan. Eul auctorial, metamorfozat □ demon elocvent şi ispititor - sintetizează, □ Anti-Logos-ul său (Anti-Logos, căci se sprijină pe răsturnarea preceptelor morale, □tr-o stare clară de Anti-Dharma), toate ispitele, tentațiile, presiunile demonice, ale BORBOROS-ULUI SOCIAL, ale ierarhiilor degenerate, inversate spiritual-axiologic - ale lumii: citind c□eva scrisori de intervenție pentru favorizarea germenilor umani degenerați spiritual (copiii leneşi şi crescuți □ „cuiburi” de aroganță, cuiburi senatoriale, deputățeşti şi de alți potentați ai zilei) - eul auctorial, □ mod cameleonic, se transmută □ vocea Anti-Dharmei, Anti-Logos-ului Social. Dascălul, care mai are „doi ani, p□ă iese la pensie” - nu cedează moral, ba dezvoltă ceea ce se numeşte furor sacer, berserk-ul nordic - pentru a pre□t□pina invazia Demonului Anti-Dharma. FURIA LUI PROCOPIOS - e drept, nu transfigurează demonul-cameleon - dar, măcar, stopează invazia proliferantă a tentațiilor, presiunilor malefice-imorale, ispitelor: „Am strigat degeaba (n.n.: constată demonul-voce auctorială), a fost peste putință să-l scot pe pedant din ale lui.” Adică, a fost imposibil să-l scoată din ritmul cosmic firesc, din zona Dharmei Cosmice.
Calitatea de rezistență spirituală a izolatului MAESTRU (situat la final de existență terestră activă - mai are doi ani p□ă la pensie...) - este numită, □ lumea pe dos □ care trăim, lume infectată de viruşi Anti-Dharmici: prostie, dobitocie („Mare dobitoc d. Pricupescu!”...). Tocmai cel mai plin de umanitate - este văzut ca dobitoc. Evoluatul şi rebelul, rezistentul □ Războiul Metafizic contra Răului plăcut, seducător (otravă strecurată prin Logos-ul fascinant, □bietor, josnic-material) - este văzut „cu picioarele □ sus”, ca dobitoc. NU: PICIOARELE □N SUS = poziția OMULUI PRIMORDIAL, cu tălpi - rădăcini celeste.
Ei, dar □ jurul „dascălului prost” (adică, □ limbaj esoteric: ADEVĂRATUL ILUMINAT, adevărata lumină morală a lumii) - proliferează clocotitor şi bolborositor, o faună monstruoasă de MUTILATORI ai Logos-ului („pedagogul de şcoală nouă” - Marius Chicoş Rostogan - care nu doar că poceşte limba-Logos-ul sacru, dar , ca o consecință firească, mutilează Dharma, prin favoritisme şi injustiții grosolane, prin violențe combinate, de vorbire şi de gestualitate: este un CHICOŞ = CĂZUT („chicat”...) şi ROSTOGAN (ROSTOGOLIT) □ borboros, de cel mai autentic şi mai definitiv

conturat tip), de cameleoni şi imbecialităţi, din pricina lipsei de spirit (dimensiunea morală atrofiată) şi a surplusului de senzualitate vulgară - laşul şi saşiul(semn demonic...) TIBERIU BUMBEŞ - cel „cu ochelarii albaştri". Un demon care o face pe „teribilul" cu ocultul PĂUN SOLAR, ION-ul Purificării (Ioniţă Păunescu, „fiul natural" - o mică zeitate ocultată □ lumea şcolii pseudo-iniţiatice a lui bumbeş-Nasture fără Centru, ci cu două găuri: de aparentă intrare şi de esenţă expulzată - „ORFANUL" Spălătoresei Lumii - PĂUNA) - dar care, cu – escu + ION (Ionescu), Arthur doar prin snobism, □ nici un caz prin cavalerism-regalitate a Mesei Rotund-Euharistice - se va purta injust, favoriz□du-l pe al doilea-lea, falsul „rege" (Arthur...), □ dauna primului, REALUL Păun Solar. De ce? Din pricini combinate: libidoul crescut □ faţa Aglaei Ionescu, cea care „cască" (deocheată de măruntul demon saşiu - sau □gurgit□du-l □ borboros-ul moral al Ion-eştilor, pe măruntul demon Bumbeş?) - şi frica □ faţa potenţei ierarhice a Anti-Dharmei: d-l Mandache [6] „mare proprietar, omul cel mai influent şi mai cu greutate din tot judeţul" - aflat □ casa prefectului. Prefect care □ pune alternativa: non-onestitate morală - şi-şi păstrează locul □ ierarhia degradării morale - sau onestitate morală - şi plecarea..."m□ne". Şi Nasturele=Năsturaşul, nemaiamintindu-şi nicicum de „imperialul" dintr-□sul (TIBERIU...) - se rostogoleşte laş, □ idrecţia Anti-Dharmei [7] : " - Ie... Că-z nu-i greu lucru de ales(...) Facem apoi la fracţiune o mică rectificaţiune..." Şi „rectificaţiunea" (pe dos: rectificarea Dharmei, spre Anti-Dharmă...), □ dauna PĂUNULUI OCULT - nu va fi uitată, niciodată şi nicicum, de nedreptăţit: I. L. Caragiale, ca substituit hieroglific (□ naraţiune) de Păun Solar - □u351 si va subintitula povestirea: „O reminiscenţă din tinereţele pedagogului"... I. L. Caragiale era şi Păunul Ocult, şi Spălătoreasa Lumii - supraveghind, prin propria sa existenţă - respectarea/vs/ □călcarea Dharmei. Dar Lanţul slăbiciunilor, □ care ierarhia pseudo-bisericească, antibisericească (anti-spiritual-iniţiatică) a demonilor „slăbitori" ai Dharmei (Pop+escu, Protop+escu, Diacon+escu, Iconom+escu etc) pe linie feminină (evident, mai uşor şi „firesc" seducătoare...) - preface pe „animalul" Costică, sub semnul celor 3 - treime a □josirii - □ protejatul sub semnul cercului demiurgic, □josit şi el - vampiric, □viat de HORA IELELOR DEMONICE, PARALIZATE DE MORALA-DHARMA - □ care se □v□t, □tr-o parodie demonică a HOREI SOLARE, □tr-o pantomimă a degradării furibunde, a Cercului Divin - demonii purtători ai Lanţului □nrobitor al Horei Parodice (de pe Axa Inversă a Bisericii Duhului Cristic) - av□du-l, drept curier-Hermes Degenerat, pe eul Auctorial cameleonic, transformat □ Maestrul Sabatului [8] : „Răm□ea Mitică Dăscălescu iar repetent, cu toate că ţine la el mamiţă-sa Dăscăleasca, la care ţine Piscupeasca, la care ţine Sachelărească, la care ţine Iconomeasca, la care ţine Diaconeasca, la care ţine Preoteasca, la care ţine mult graţioasa Popeasca, la care ţiu mult eu, la care..." Curat Hora Dracilor, cu capătul □ „misticul" iad al slăbiciunilor noastre parcă fără capăt („eu, la care...") – slăbiciuni pe care le răsfăţăm ca pe nişte „obiecte" neprefuite - „sacre"-pseudo-sacerdotale (popeşti-preoţeşti-dăscăleştidiaconeşti)... Dar Bacalaureat... - □ care e cinic batjocorită SPIRITUALITATEA COSMICĂ ETERNĂ, conţinută □ treimea sinecdocică Vergiliu-Horaţiu-Ovidiu - prin degenerarea □ Lichelismul de societate, de familie - şi, cel mai rău, de şcoală iniţiatică [9] :

a - prin care corigentul la MORALĂ e promovat pentru a deveni BRAŢ AL JUSTIŢIEI (deci - promotor al Anti-Dharmei □ lume),

b - punte iniţiatică e trecută cu TRĂSURA şi SULIŢA-UMBRELĂ (mascarea demonului), □ care diriguieşte „madam" Georgescu (ipostaza derizorie şi maleficămaleficizată a Sf□tului Gheorghe-Luminătorul Păm□tului),

c - 3 e schimbat □ 6 - prin redublarea Lumii Dharmice - □ Lumea Anti-Dharmei - şi

d - culmea: singurul argument al acestui Sabat este că toţi iniţiaţii □tru Anti-Dharma „sunt de familie bună". Familie bună la ce ? Evident, la schimbat macazul lumii divine - trec□d fiinţa □ faza ei derizorie - borboros-ul, unde mizericordia şi justiţia sunt ecate tr-un pahar de şampanie (contraponderea maleficială a POTIRULUI GRAAL) - iar punţile iniţiatice sunt predate, din zona Dragonilor-Dascăli - □ zona MAGDALENELOR NEPOCĂITE, care refuză recunoaşterea lui Iisus-Calvarul. „Cocoana" Caliopi Georgescu □ ţine □chişi □ uterul ei demonic pe cei 3 □MPĂRAŢI AI SPIRITULUI-LOGOS-ULUI (Caliopi seamănă, funcţional, cu seducătoarea nimfă Calipso - şi mult mai puţin cu muza poeziei epice şi elocinţei - elocinţa ei fiind, de fapt, Anti-Logos). Cei 3 □păraţi ai Spiritului devin sclavi, captivi ai borborosului. Din pricina ei, □mpăraţii Spiritului (Logos-ului: Vergiliu, Horaţiu, Ovidiu) par a fi condamnaţi a nu se mai naşte niciodată : ei nu apar, ei nu trec punţi - EA, Dalila-Calipso, spune: "- Am dat şi bacalaureatul ăsta!" P□tecul Dalilei, borboros-ul ei malefic-antidharmic - tinde să se extindă coşmaresc, □glob□d absolut toate firavele reminiscenţe ale gesturilor, vorbelor, simbolurilor iniţiatice. TIMPUL MAEŞTRILORDASCĂLI A APUS... Dalila dansează SABATUL pe Morm□tul Maeştrilor, pe ruinele ŞCOLII INIŢIATICE...

Şi Răul acesta vine dinspre singurătatea □ care a fost izolat MITROPOLITUL GHENADIE - simbolul CREDINŢEI neclintite, al Dharmei păzite cu preţul vieţii păm□teşti, spre gloria-viaţa spirituală.

***

Ce este familia, ai cărei membri „maturi" au fost dez-iniţiaţi, supuşi CARNAVALULUI - curei de parodiere a liturghiei iniţiatice, prezidată de „Maeştri" cu „feştila duhului" arsă? Ce pot fi dec□ continuatorii de profunzime ai stării de borboros

- de pantomimă demonică a liturghiei sacre? Familia Anti-Dharmică devine RĂDĂCINA IADULUI - Sf□ta Treime Inversată: a - fie □ formula pseudo-tată, pseudomamă, pseudo-germen (care nu e neutral şi nu poate fi neutral, at□a timp c□ apare şi se dezvoltă □ mediul parodic-demoniac), b - fie □ formula „mam' mare, mamițica şi odrasla" - care ar corespunde, □ linii mari, TĂLPII IADULUI-AVESTIȚA (ARIPA SATANEI) şi... GOLEMUL. GOLEMUL-GOE. Goe - nu Anti-Noe, Anti-germen al Lumii. Moştenitor şi rezumator al □tregului rău anterior, al □tregului Rău care-l precede - ca □toarcere pe dos a Cosmos-ului.

***

Este vreo scăpare din □brățişarea nemiloasă şi hidoasă a cleştelui Anti-Dharmei - care a □locuit paradoxul cleşte eliberator-m tuitor - al Dharmei?
Am mai spus că I. L. Caragiale este Supraveghetorul Demonilor, ucenici şi □făptuitori ai Anti-Dharmei, □ acest sf□şit de mileniu... Observator imparțial - el TREBUIE să fie □țelegător a toate. Tolerant - □ sensul riguros al cuv□tului. NU IERTĂTOR, nu părtinitor - ci comunicator imparțial de observații. Asta nu □seamnă că nu are dreptul la OPINIA CEA DREAPTĂ - dar numai după ce expune faptele nude.
Şi ce observații face acest SAVANT, DOCTOR □N STIINȚA ANTI-DHARMEI - pe care, departe de a o aplica - o supraveghează pentru PROFILAXIA MORALĂ, □ templul Omenirii - pentru revelația Templului Sacru, sub Mormanul de Gunoi şi Ciucuri de muşte ale Borboros-ului?
Iată ce observații interesante face (şi, repetăm, noi nu ținem seama, □ excursul nostru, de aparentele diferențieri pe genuri literare a scrisului lui I. L. Caragiale - ci doar de limite spirituale generale, care diriguiesc scrisul său - observator şi profilactic, □ raport cu fenomenul instaurării, □ Lumea Ființei Umane, a Anti-Dharmei:
a - observă generațiile de oameni;
b - şi succesiunea generațiilor nu e omogenă, din punct de vedere moral,
c - iar ceea ce e fundamental pozitiv, dătător de speranțe - este că, □afară de mahalaua spiritului Anti-Dharmic - există şi o altă zonă, a unei ierarhii mult mai interesante, pentru studiul evoluției spirituale a Ființei-Lume,
d - astfel, raport□du-ne la O scrisoare pierdută, se observă că generația lui Dandanache, respectiv Trahanache - e mult mai pervertită şi cu mai multă vlagă demonică (disimulare şi agresivitate a atacului pervertitor) dec□ generația lui Cațavencu-Farfuridi. Iar □ generația Cațavencu-Farfuridi sunt depistați şi oameni, nu doar VAMPIRI: Tipătescu şi Zoe. Căci, Cațavencu □ numeşte pe Tipătescu „bampir" (□ urechea pristandalei...) - uit□du-se □ oglindă, probabil. Căci sugerea-extragerea s□gelui hieroglific al Eros-ului-scrisoare, din s□ul (g□ul-barzaq-ul) Cetățeanului turmentat - ce este altceva dec□ ACT VAMPIRESC ? □n jurul Cetățeanului turmentat pluteşte s□gele acestuia „NATUREL": bere-vin, vin-bere (o alternanță □tre euharistia creştină şi hidromenul păg□ - sau alternanță □tre s□gele cristic şi surogatul de s□ge, s□gele degenerescent). Nu Cetățeanului turmentat „l-a băut" pe „nea Nae" - ci Cațavencu, cu pliscul ascuțit de Demonul Anti-Logos-ului (Minciuna, Demagogia etc.) „l-a băut" de S□NGE pe Cetățeanul turmentat.
Revenind - e oarecum liniştitor că generația medie e mai slabă demonic, dec□ cea anterioară (□ care s-au fixat, parcă, cele două Tălpi ale Iadului: Trahanache şi Dandanache - am□doi disparenți, imergenți □ borboros, apăr□d doar c□ să facă „act de prezență" - cf. Dandanache... Am□doi, luptători „ de la paşopt" - luptători-războinici ai generației care a infectat echilibratele Țări rom□e cu Minciună, Perversiune, Demagogie. Am□doi, v□ători necruțători de hărți-„cărți" („scrisori")-hieroglife ale sufletului).
Din generația nouă, V□NĂTOR de hieroglife astrale e doar Cațavencu - dar un v□ător imperfect. Şi imperfecțiunea lui Cațavencu provine din faptul că scris □ este să nu poată exista independent: siamezul său, dublura lui - este Cetățeanului turmentat. Curios, dar cațavencu fără Cetățeanului turmentat □u351 si pierde total semnificația. □n concluzie, Dumnezeu se pare că a □ceput să creeze dublete simultane: maleficbenefic. Ce strică Cațavencu - repară Cetățeanului turmentat. De aceea, CAPUL LOR este, de fapt, unul singur, sub 2 ipostaze (STRINTA şi LARGA - antidharmică şi dharmică: „Trăind □ cercul vostru str□t" - presupune şi un paredru CERC LARG - sub aceeaşi pălărie. Nu e □t□plătoare GĂSIREA PĂLĂRIEI (dintre zeci, poate sute „de catarge"...) a lui Nae Cațavencu de către Cetățeanului turmentat. Am□doi „locuiau" sacrul □ aceeaşi CAVERNĂ: GEMENII COSMOSULUI sec. al XIX-lea sunt Nae Cațavencu şi Cetățeanul turmentat - iar Ghiță Pristanda e doar un termen de verificare şi comparație, prin raportare la Cetățeanului turmentat : Cetățeanului turmentat şi Ghiță Pristanda formează un CUPLU SEISMOGRAFIC pentru indicarea □depărtării lumii față de Dharma Cosmică. Cetățeanului turmentat şi Nae Cațavencu sunt cele două fețe ale lui IANUS.
□ntorc□du-ne la colegul de generație medie - Ştefan Tipătescu, am remarcat şi remarcăm o urmă de boierie - şi, indubitabil, patimi umane şi sentimente umane. O gamă de dezvoltări ale corpului astral - foarte largă, liniştitor de largă. „Ce lume, ce lume!" - nu e o exclamație ipocrită şi nici prezbită - căci nu vede doar „b□na din ochii celorlalți". Ştefan Tipătescu nu face nimic din toată ierarhia oferită de mişelia umană: e violent cu Demonul-Vampir - dar e tandru cu iubita, SINGURA LUI IUBITĂ - pentru care nu i-ar păsa de scandalul (ce i-ar putea ruina cariera). Nu se g□deşte, deci, nici la Zaharia Trahanache. Sau, poate că-şi dă liniştea sufletului şi chiar

demnitatea/autonomia morală - pe Iubire...
Dar Zaharia Trahanache este, cum el suşi şi doar el pretinde - prieten al lui Ştefan Tipătescu? Nu. Hotăr□ nu. E şantajist □ primul r d cu Ştefan şi cu propria soție, Zoe - pentru a-i ține □ fr□ cu o privire doar. Sau nici măcar at□ (cf. scena cu bătutul la uşă, fără a şi intra... - □N CAMERELE CASEI AMICULUI FĂNICĂ!!! - din actul II, scena XI: NU E POLITEȚE - E PERFIDIE. Mesajul se citeşte aşa: „Vă ştiu! Nu trebuie, pentru asta, să deschid uşa! Vă am la m□ă! Oric□d vă pot zdrobi, dacă vreau, sau dacă nu stați sub ascultarea mea absolută! Dați-i tot aşa, că tot pentru mine/□ folosul meu lucrați...").
Ştefan Tipătescu e sclavul lui Zaharia Trahanache (sau cel puțin, prizonier moral) - pentru că e sclavul lui Eros. Sclavul lui ZOE - sclavul celei care, pe greceşte, □seamnă VIAȚĂ. Şi nu ni se pare at□ de mare □josirea, c d ea se face prin intermediul lui Eros. Cel care şantajează Eros-ul e mult mai vinovat... Ştefan Tipătescu e singurul personaj din piesă FĂRĂ ATENTATE LA LIMBA ROM□NĂ - la Logos-ul Sacru. E punctul de reper, pentru dezvăluirea hidoşeniei celorlalți (hidoşenie produsă prin mutilarea Logos-ului - deci, a Ființei Spirituale Profunde).
Veți spune: bine-bine, dar Ştefan Tipătescu stă sub blestemul STERILITĂȚII ETERNE e BECHERUL ETERN. Nu va avea urmaşi - va fi uşor de izolat şi de uitat, ignorat. Vor □vinge Goe, Ionel, degenerații (p□ă la perniciosul caricatural) Vergiliu, Horațiu, Ovidiu - balaurul cu trei capete... (dacă vor ieşi vreodată din uterul Georgeascăi-Anti-Geea...)etc. Tocmai aici e problema: toți germenii infestați cu Anti-Dharma sunt prizonierii uterului □ care au regresat prin voința Dalilei-Anti-Geea. Goe va ieşi GOL din uterul „mamiticăi" - şi „ur□ul" va deveni, poate, Maestrul Adevărat. Copiii-germeni antidharmici nu sunt vii - sunt avortonii lui I. L. Caragiale - şi, implicit, ai societății real-sacrale. Şi nu sunt autonomi față de uterul parental (am extins calitatea de UTEROS şi la nivelul pseudo-bărbaților, aparent omnipotenți - □ realitate, copii mai mari ai propriilor SOȚII-DALILE, Anti-Geea plurale - copii manipulați cu dexteritate de către dalilele lor „legitime").
Mahalaua caragialiană e vie? Lache, Mache, Tache etc. - sunt vii? Nu, sunt avortoni - sau, dacă nu-şi acceptă lipsa de consistență vitală - sunt □că germeni intrauterini. Ei nu pot face (real...) nici bine, nici rău. □n nuvela Lache şi Mache (care, după canoanele clasice, poate fi şi povestire, şi schiță, şi nuvelă...) [10] - sub aparența de GEMENI DIVINI (ORESTE ŞI PILADE) se ascund două jumătăți-bucăți de materie, fără identitate: „Cine zice Lache zice Mache şi viceversa (...). Cine a cunoscut pe unul a cunoscut şi pe celălalt" - indiferent de spațialitate (unul născut la Dorohoi, altul la Severin - uterul Anti-Geei este o entitate pur „spirituală"-anti-spirituală, iar nu una fizic-spațial-temporală) - şi □ simultaneitate temporală - intersectați □ uterul MACRO (extins, de la Dalila...) al pseudo-Heliopolis-ului (Bucureşti). Ei sunt siamezi perpetui, □prumut□d, alternativ, funcția de astru, respectiv de satelit, unul pentru celălalt („C□d buzunarul lui Lache □fățişează o greutate oarecare, d□sul este soarele sistemului, iar Mache planeta respectivă. A doua zi □să vedem că Mache străluceşte cu jiletca palpit□dă, iar Lache gravitează □ spațiu, urm□du-l foarte ascultător"). Toată această mişcare alternativă, de pseudo-cosmicitate - □ funcție de banul profan - devanit, □să, prin reificare - DUMNEZEUL-BAN. Lache şi Mache funcționează nu ca model solar, deci - ci ca model PLUTONIC.
Fumează am□doi - dar nici unul N-ARE TABACHERĂ: Tabachera Demonică nu este a nimănui anume, pentru că cei doi NU SE POT VEDEA, SIMULTAN, PE EI □NŞIŞI - ŞI UTERUL-TABACHERĂ.
Siamezii Lache şi Mache (ipostaze izotopi-semantice cu GOE-IONEL) au am doi DOUĂ PICIOARE (La Paşti [11] : Lache ia la braț □ st□ga pe amicul său, care primeşte bucuros, şi aşa pornesc □ainte, rezem□du-se unul de altul, □ partea piciorului la care nu-i supără gheata"). □n final, ei exhibă siamezismul, cu inconştiență sau (demonic) cu neruşinare [12] : la Gambrinus - pun ghetele pe masă = ființa lor □jumătățită: gheata din dreapta = o jumătate de ființă, plus gheata din st□ga = o jumătate de ființă. Absolut egale, cele două jumătăți - egalitatea a două zerouri uman-(non)spirituale.
Goe va fi Lache? Sau Mache? Dar poate va fi, ca şi Ionel - Dandanache. Sau Trahanache. Adică, nişte STIHII ale Răului, nu nişte fantoşe. Se pare, □să, că şi □ domeniul demonic trebuie „să ai spor". Or, ei nu-l au. Ar fi logic ca nişte copii de Cațavenci-Trahanachi - să devină urmaşii părinților lor. Dar are şi Dumnezeu dreptul la propria lui logică. Anti-Dharma e condamnată EFECTIV la sterilitate ființială LACHEMACHE. Nimic măreț - nici □ rău, măcar...
Poate că ZOE ar merita o privire mai atentă. Nu are, oare, trăsături vampirice c□d e gata să-l sacrifice pe Ştefan Tipătescu, □ vederea evitării scandalului? (deşi numele ei este VIAȚĂ?). nu cumva vrea să-şi concureze şi □vingă soțul (chiar să-i producă regresia □ propriul ei uter ferecat) - □ lupta pentru acapararea puterii □ județ?
Poate că da. Dar replica ei din final - că ea e BUNĂ - şi de aceea □ ajută Dumnezeu - s-ar putea să fie edificatoare pentru noi - şi m□tuitoare pentru ea. Ea, ZOE - face efortul de a discerne □tre moral şi imoral - şi, secret şi discret, vrea SĂ FIE BUNĂ. Doar sub presiunea emoției recuperării scrisorii - dezvăluie eforturile ei secrete - năzuința spre BINE-BUN. Unii vor spune tocmai pe dos: face astă dezvăluire □ momentul de criză maximă - p□ă atunci n-o interesase BINELEBUNĂTATEA. Noi, □să, replicăm: nu, tocmai pentru că ea avea, acum, STĂP□NIREA

HIEROGLIFEI PIERDUTE (DRAGOSTEA) - şi putea să-L uite pe Dumnezeu - ea nu-L uită pe Dumnezeu, ci, dimpotrivă, subordonează- chină toate eforturile ei secrete-discrete, de luptă, cu ea săşi, pentru BINE-BUN. Faptul că ea nu-L uită pe Dumnezeu - tocmai când IZB NDISE!!! - o pune tr-o lumină umană. Şi cu şanse de ameliorare spirituală ulterioară. E indulgent Caragiale - suntem noi prea indulgenți? Hora finală, din care lipsesc Ştefan şi Zoe - e mai edificatoare dec orice justificare sau argumentare:"Iertați veți fi, căci mult (sau, măcar, suficient, prin comparație cu „uscații" spiritual) ați iubit

ION LUCA CARAGIALE

Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei

CAPITOLUL IV: Nenăscuţii născuţi. Ce se-nt plă la „rurali"?

Dacă acceptăm, conform teoriei naostre, legea evoluției (sau involuției) spirituale, pe care ar fi folosit-o, mod taumaturgic, I. L. Caragiale pentru a ameliora efectele celor două catastrofe cosmice:

I - degradarea, p ă la totala ineficiență, a Şcolilor inițiatice, prin degradarea spirituală a Maeştrilor-Dascăli,

II - formarea unui borboros - pe post de „familie" care părinții au fost dezinițiați - borboros din care germenii se dezvoltă, sub forma unor Demoni Anti-Dharmici de microscop (adversari ai Logos-ului, violenți, total neadaptați la Dharma, aroganți, exclusivişti la modul feroce şi, acelaşi mod, egoişti, narcisiaci, individualişti, nihilişti etc. - gen GOE),

Trebuie, deci, să vedem lucrurile tr-un fel aparte:

I - lumea aceasta, care este, totuşi, lumea Dharmei Cosmice - şi se trezeşte, dintr-odată, fața invaziei masive a germenilor Anti-Dharmei - u351 si formează un „mecanism" de protecție, piedic d naşterea reală, efectivă, a acestor germeni malefici. Făc du-i dependenți multă vreme, chiar toată viața, de uterul Femeii-Dalila (Anti-Geea). Cei care nu vor să accepte legea dependenței, a regresiei uter - trebuie: 1 - să fie avortați (gen Lache-Mache), 2 - să se convertească la o forță spirituală pozitivă, pe care, glob d-o, să poată să se nască şi să evolueze spiritual, respect d Logos-ul şi Dharma Cosmică (cf. Cetățeanul turmentat, Ştefan Tipătescu, Zoe) 3 - să fie „salvați" de la avortare, de către forțe spirituale puternice, negative, care-i transformă fie Mitică, fie strigoi agresivi, gen Dandanache-Trahanache-Cațavencu - sau Spiridon-Chiriac (această linie evolutivă-negativă), sau Iordache-Nae Girimea etc. - indivizi care au individualitatea doar printr-un pact cu Satan, prin care semnează că vor disprețui, toată viața lor, ORICE NORMĂ MORALĂ - şi că nu vor părăsi, o clipă mpcar, MAHALAUA MORALA A LUMII. n felul acesta, prin blocarea evolutivă a germenilor impregnați de malefic, lumea e „am ată", dacă nu salvată - de la Apocalipsă.

Dar mai există a 4-a categorie de germeni evolutivi: nenăscuţi născuţi, iar nu avortaţi - funcţionari, anonimi sau nu, dar NEFUNCȚIONALI (blocați birocrația satanică) ziarişti, anonimi sau nu - pensionari etc., care se mişcă spiritul Anti-Dharmei (exterior), dar sunt blocați, interior, de autoritatea (acceptată de ei) a Dharmei Cosmice. Şi datorită lor - lumea nu este haos - ci are o anume r duială. Putem să r em de aceşti năuci, blocați tre cer şi păm t - putem să trecem, cam aroganți (demonizați şi noi) peste umilele lor ființe, care că mai oată, parcă, lichidul placentar, c d otă prin aerul acestei lumi - dar ei sunt o replică foarte serioasă dată de Dumnezeu - Satanei (mult mai credibilă dec NEBUNII DHARMEI - de tip Cetățeanul turmentat, Poetul etc.).

Datorită lor, Gudurăii, Ioneştii şi Georgeştii (şi toată liota provenită prin degradarea ierarhiei bisiriceşti p ă la derizoriu: Preoteşti, Popeşti, Diaconeşti etc.), precum şi Dandanache, Trahanache etc. - sunt băgați tr-un fel de carantină a NEBUNILOR FURIOŞI: lumea vede, le acceptă aşa-zisa autoritate formală - dar, N ESENȚĂ, NU SE SUPUNE LOR. i lasă „ banii lor", să se facă de r pe marea estradă a lumii, pe marea scenă a lumii - dar Lumea, esențial, u351 si vede de Dharma ei. Oamenii de care vorbim, nenăscuţii născuţi - nu sunt buni, sensul desăv şit al cuv tului, nici măcar suficienți - dar formează o masă gelatinoasă, amorfă, care are funcția de TAMPON, de amortizor al ciocnirii dintre NEBUNII DHARMEI şi ODRASLELE DEMONICE ALE ANTI-DHARMEI.

Există nuvela Inspecţiune [1] trei categorii de personaje:

I - „mai mulți prieteni" - care, deşi stau berărie, NU SUNT MITICĂ - nu vor să seducă-fascineze, sunt capabili de sentimente: grijorare, solidaritate umană, disperare etc...

II - Anghelache (ger+ache - tot o tendință spre derizoriu a sacralului, dar incipientă, doar) - care n-ar fi trebuit să se nască, metafizic, pentru că nu are/posedă Dharma, formă - şi de aceea e obsedat de posibilitatea (absolut virtuală) a CĂDERII SUB ISPITĂ (ispita banului desacralizat) - şi care, totuşi, s-a născut, pentru că poartă el, ca esenţă interioară, sentimentul dharmic al RESPONSABILITĂȚII față de sinele său divin. Are el ORDINEA. Dar pentru că simțul responsabilității, la care bie, ceas de ceas, imaginile MEDIULUI SOCIAL ANTIDHARMIC („nenorocirea unui coleg, vechi piegat, repurtat p ă mai zilele trecute ca un funcționar model"etc. Şi care fuge din țară lăs d casa publică o foarte semnată lipsă de bani") şi care ar fi trebuit să-1 mențină stare de germene placentar – finalul existențial al lui Anghelache este SINUCIDEREA. Şi nu „de prost" sau „de nebun": el este conştient, la modul

cel mai acut, că ispita demonică a Anti-Dharmei ar fi putut, oric□d, să-l răpească Sinelui său Astral - dacă ar fi abdicat, fie şi pentru o clipă, de la □cordata PAZA DE SINE, pază a Dharmei. Dar Anghelache nu e suficient de PUTERNIC VEGHETOR, nu e FIRESC veghetor (“natural”), precum Cetăţeanul turmentat, cu "naturelul” lui – şi, ştiind şi simţind asta, ca pe o povară metafizică ce trecea puterile lui – dec□ să se compromită, printr-o ne-veghe de o clipă, dar fatală pentru MISIUNEA SA PE PĂM□NT – dec□ să-şi compromită veghea de p□ă atunci (de o viaţă... – dar o viaţă □că nesf□şită, nefiind □locuit „oficial” □ postul de veghe metafizică) – mai bine SE SINUCIDE. Nu dezertează – ci avertizează că, □ zona sa, frontul metafizic nu mai rezistă presiunii Anti–Dharmice. Şi astfel, reuşeşte să lase, ca substitut real al fiinţei sale, si modelar pentru “amici” – ORDINEA DHARMICĂ: “nimic nu lipseşte (din casa de bani) s-a găsit □ plus un pol de aur rom□esc din '70, □vălit □tr-o foiţă de ţigară". Polul de aur e simbolul sacral al banului – el n–are vreo eficienţă socială, □josită la "circulaţie a mărfurilor" şi la lăcomie: polul de aur este Anghelache HERB - foiţa de ţigară "este a ţigării ce n-ar fi trebuit niciodată" scoasă la fumat: PLACENTA □ care ar fi trebui să răm□ă - dar el a avut curajul (nebun □ sens pozitiv) să iasă. Şi să trăiască, □ definitiv, ca om normal, □ sens sacral ('70 – anul de c□d este POLUL - e 7+0 - v sta sacrală, reală, deci, a ciclului existenţial imergent al lui Anghelache, confundat cu Manvantara!). El nu s-a căsătorit, n-a proliferat □ această lume burduşită de germenii malefici, forfotind □ borboros – are doar o soră-paredru (Eliza), nemăritată şi ea. NENĂSCUŢII NĂSCUŢI, marcaţi de sentimentul interior al unei responsabilităţi faţă de evoluţia spiritului lumiii – SE AUTOCASTREAZ□.
La □trebarea "prostului" mai t□ar dintre „amici” (ucenic, deci, esoteric, al lui Anghelache – PRUNC SPIRITUAL al lui Anghelache): “ -De ce?... de ce, nene Anghelache?" – □ faţa cadavrului lui Anghelache, la morgă, "nenea Anghelache, CUMINTE (s.n.), n-a vrut să răspundă. ”A redevenit germene plutitor, cuminte, □ lichidul placentar – a redevenit virtualitate umană pură, cuminte, plutind □ LOGOSUL–TĂCERE - departe de "MOŞII" degradaţi cumplit-demonic, □ b□ciul vomei injositor cantitative, pur materiale, absolut entropice, care domină această lume, □ care conduc, deocamdată, furibunzii demoni antidharmici [2] (: „Turtă dulce – panorame – tricoloruri - bragă etc. (tricolorul l□gă bragă...) (...). Criză teribilă, monşer !” Da, criză morală extrem de profundă, prin demonizare, materializare vulgară, relativizare cumplită a valorilor (p□ă la absoluta deriziune a tot şi a toate – desfiinţare a sacralităţii), entropizare – toate, consecutive demonizării prin plurarizare–proliferare).
Acelaşi blocaj □ LOGOS-UL–TĂCERE, ca formă de opoziţie la B□LCIUL DEMONULUI IN LUME – dar exprimat prin aparenta beţie ca paralizie a centrului vorbirii – □ practică (sic!), da, se antrenează cu o consecvenţă ritualică: nu este o simplă manifestare □t□platoare, ci un RITUAL – perseverent, smerit, continuu – □ practică, deci, şi MITICĂ. Care MITICĂ? O, un cu totul alt Mitică, dec□ Demonul exhibării NEANTULUI, cu totul altul dec□ Demonul atotexpansiv al NEANTULUI–LOGOS DEGRADAT. „Este exact ANTITEZA lui MITICĂ-Demonul □ expansiune: este Mitică □ stare de represiune spaţială, □ stare de FIXARE □tr-un loc unde apusul şi răsăritul sunt concomitente [3] , □tr-o "cafeneluţă" - care, prin refuzul de acţiune şi de Logos ale REPRESIVULUI (AUTOREPRESIVULUI) MITICĂ – este un fel de PURGATORIU □ care se prepară sfinţenia viitoare a celor care au jucat, □ astă lume, rolul de "dezacordaţi”, de „neadaptaţi" - (ca Poetul sau Cănuţă), de "dizidenţi" (fie şi pasivi - de fapt, ritualic–interiorizaţi, foarte activi) faţă de lumea antidharmică: "La lumina spălăcită a becului "Auer", chipul CAMARADULUI (s.n. – n.n.: este camaradul de taină, esoteric, al sufletiştilor căutători ai LOGICII LUI ANGHELACHE – nenăscutul născut, sau născut–ul nenăscut pentru aceasta lume – sufletişti care, prin de ce–ul ucenicului – au dob□dit revelaţia, percepţia extrasenzorială a cosmosului sub invazie demonică – şi s-au □părtăşit, euharistic, din CUMINŢENIA lui Anghelache) seamănă cu icoana unui martir □ urma chinurilor: e alb ca varul, cu umbre albastre, fălcile-i sunt cleştate (s.n.: dec□ să trăncănească v□turile □vrăjbirii, bruiajele Logosului Sacru – mai bine □u351 si paralizează fălcile şi limba, conştient, □tr-un RITUAL BACHIC SOLITAR – singur preot, singur catehumen, singur iniţiat. Mai trecuse prin cafeneluţă si Cetăţeanul turmentat, alt ucenic al tăcerii pitagoreic–bahice – dar plecase, căci depindea de el exorcizarea demonilor cataveni, care numai de "□cleştat fălcile" nu reuşeau să □cleşteze...), nasul tras, ochii pierduţi extaz (a auzit–văzut MUZICA SFERELOR, armonia Paradisului). □n m□a asemenea albă, ca şi cum pe sub piele NAR FI CURS UN PIC DE S□NGE (s.n.: refuză p□ă şi s□gele fizico–biologic - trăind □ lumea paralelă, a AMRITEI cu aparenţă, aici, de şvarţ – cafea NEAGRĂ...) ţine o linguriţă, cu care amestecă, □NCET, □NCET DE TOT (s.n. - n.n.: unde mai e Grăbitul Mitică? – a fost exorcizat, probabil, de PAREDRUL său. MITICĂ CEL ALB acţionează □ direcţie opusă faţă de Mitică cel Negru: c□ă muncă ritualico–bahică, pentru a readuce ritmul demonic al Bucureştilor "trepid□d" de NEANT – la ROTIREA ROŢII LUMII DIVINE, după ritmul aştrilor din ceruri: □NCET, □NCET DE TOT – este ritmul acţiunii dharmice, de punere □ stare de coeziune şi de logică sacră, a tuturor obiectelor lumii, cu aparenţă de opoziţii, contraste etc.) zahărul □tr-o ceaşcă plină cu şvarţ (n.n.: este emisfera de jos, terestră, pe care o supune ritmului din emisfera de sus, celestă: MITICĂ REPRESIVUL stă, de fapt, □ faţa dublei ipostazieri cosmice – nu o ceaşcă – ci SFERA MACRO ŞI MICRO COSMOSULUI DHARMIC). Din c□d □ c□d oftează din ad□c pe nas, umfl du-şi nările (s.n. – n.n.: sub aparenţa descripţiei naturaliste a stării de beţie – I. L. Caragiale subliniază că ritualul bahic e dublat de ritualul yoghinic,

de re□prospătare nu cu s ge – material fiziologic - ci cu PRANA SACRĂ, cu pneuma sf□tă) (...). El z□beşte - z□betul sf□t al martirului, care-ntrevede, prin deschizătura regnurilor cereşti – lumina vieții eterne) - şi urmează să amestece □ cafea fără a schimba c□uşi de puțin măsura mişcării."
Mitică Represivul, Mitică cel Alb este, mai mult chiar dec□ Cetăţeanul turmentat (la I. L. Caragiale - doar starea bahică pare a servi funcției transgresive a lumii, c□ şi RITUALULUI EXORCIZĂRII lumii, repunerii lumii □ HOTARELE DHARMICE) - paznicul inflexibil, preotul devotat al Dharmei. El refuză Ritualul itinerant al Cetățeanului turmentat - el este SINGUR şi FIXAT alchimic. Fără să ştie, "amicii" □ au □ față pe ANGHELACHE CEL ADEVĂRAT (ESENȚIAL) – ca SUFLET ELIBERAT □ ek-stasis-ul celest.
Cum spuneam mai sus, la I. L. Caragiale - "beția" (turmentarea) este, constant, MASCA ELIBERĂRII DE SUB AUTORITATEA DEMONISMULUI ANTI-DHARMIC. Mitică Represivul, Mitică cel Alb - face semne-yantre (că DA, că AICI - că timpul, că el, nare valoare cantitativă, el fiind fixat □ eternitate (DA şi AICI fiind monosilabe ale fixației □ TEMPLU) – iar c□d să treacă la MANTRA - ea este clară, şi sibilinică, concomitent (pentru FIXATUL chelner, "ministrantul" preotului, asistentul sacerdotului - totul e CLAR - pentru agitații-nefixații-necuminții "amici",discipoli superficiali,doar cu sufletul angajați □ marea aventură a căutării spiritului Anghelache - nu cu SPIRITUL □că nu e clar nimic): "Ă... ăp...'ăpt...'ptăiie!" Nu credem a fi □ dezacord de esență cu scrisul esoteric (cu ambiguități-capcane sadrale) al lui I. L. Caragiale, genialul-revelator at□ al lui Mitică cel Negru-al Neantului, c□ şi al lui Mitică cel Alb (represivul) - c□d traducem nu exoteric-vulgar, ca chelnerul, care pronunță numele simplu al luminii-izvor: "-LĂPTĂRIE !" - ci cu numele sacral: "(I) e PTAH". Căci zeul egiptean PTAH este "inima şi limba" lui AUM (= ideea şi verbul). "Ideea născută din inima lui Ptah se realizează prin cuv□tul născut pe limba lui, □t□ cu cele 9 divinități primordiale, care sunt dinții şi buzele lui" [4] . Adică, Mitică Represivul (cel Alb) spune că Anghelache este fratele său, de acum □colo (geamăn spiritual) - □tru LIMBA SACRĂ, este zeu şi creatorul divinităților AUM-ului. A scăpat definitiv de agresiunea nu doar demonică - dar şi de aceea binevoitoare, dar fără "priza" spirituală necesară unor adevărați discipoli aplicați - a necuminților-ne□țelepților ucenici ai săi. Şi că li se va revela acestora □ TĂCERI - morga fiind CATACOMBA TRANSFIGURĂRII - □ care Spiritul-Anghelache va vorbi TĂC□ND, despre ek-stasis-ul celest, al Paradisului Paraşabdei intacte. Marele misteriu pitagoreic e pe cale să se □făptuiască, sub masca dublă: a - a chefliilor, b - a MORGII-peşteră a revelațiilor esoterice.
Mitică cel Alb stă la BUTUCUL ROȚII LUMII - el se nevoieşte să stăp□ească AXA LUMII, să-i redea ritmul vital, sănătos, al rotirii. Cetăţeanul turmentat este DIAMETRUL ROȚII LUMII - scutur□d-volatiliz□d Noroiul Demonic, prins pe circumferințele Roții - oper□d transfigurările demonilor □ forțe care-l ajută pe Mitică cel Alb la rotire - dinspre circumferință spre butucul roții (dinafară spre □ăuntru) - să imprime cosmosului rotirea dharmică, cea dreaptă şi potrivită. Ambii (Mitică-Represivul şi Cetățeanul turmentat) stau sub ocrotirea orfic-pitagoreică, armonizantă" de lume (mascate, aceste forțe re-armonizatoare, de aparențe bahice). Totul - pentru a contracara acțiunea Neantului-Mitică cel Negru.
Aceeaşi lapidaritate şi chiar, □ "esență, MUȚENIE (ritualică!) o □t□nim şi la autenticii RURALI. ION, □ Arendaşul rom [5] nu spune prea multe □ afara DREPTĂȚII SALE, de necontestat dec□ □ lumea condusă (temporar, n-aveți grijă!) de Satan al Lăcomiei (arendaşul Arghir nu are, de fapt, naţionalitate - el nu e nici rom cum nu e nici grec sau evreu - "naționalitatea" lui este una morală: el e de "naționalitate" satanică ...). Satan al Lăcomiei dez-umanizează (precum deznaționalizează...), brutalizează, perverteşte pe orice "ucenic" demonic [6] : "Dar cu praşila, drept şi drept (s.n.)". Ion nu face discursuri cațavenciene despre drepturile omului şi constituționalitate - ci repetă cuv□tul-esență a firii, a normei sale de viață, a Dharmei cosmice, PE CARE 0 PĂZEŞTE CU SFINȚENIE: drept. Iar după ce se convinge clar că nu Dharma (al cărei preot este el) conduce lumea ierarhiilor inversate spiritual-axiologie, prin demonizare - FORMULEAZĂ TRAGEDIA FIINȚEI DHARMICE, □tr-o frază teribil de simplă şi la obiect, care conține □ ea VIAȚA ŞI MOARTEA □tru nedespărțire sub ochiul atotveghetor al lui Dumnezeu: "Ailaltă (n.n.: bătaie dată de arendaşul Arghir) □tocmai ca asta, □că una şi zac toată vara şi la iarnă mor de foame. Mai bine □ fac cele 10 zile (n.n.: cosmosul paralel-demonic) de praşilă şi Dumnezeu o şti." Ion nu face nici o concesie, nu este un adaptabil, un tranzacționist. El ştie că cele l0 zile (paralel-demonice, contrare Dharmei) de praşilă, abuziv cerute de arendaş, nu sunt "drepte" - dar "Dumnezeu o şti". □ntre vară şi iarnă e o punte de AUTOSACRIFICIU – pentru copiii săi, crescuți □tru Dharma şi sărăcie materială. O punte de viață - sau de moarte. Depinde dacă mai insistă cu DREPTUL □ fața Demonului - sau nu. Căci a insista cu DREPTUL □ fața Stăp□ului Nedreptului - ar fi o perversiune şi o distorsiune a sensului Logos-ului Dharmic - care l-ar institui pe Ion complice al Stăp□ului Nedreptului. Şi atunci - Ion devine AUTOSACRIFICIAL - sub ochiul eternității-Dumnezeu-Rezultatul: Ion va răm□e □ veci Ion, NU plecataplecat - ci RĂSTIGNITUL pe CRUCEA DREPTULUI SĂU ŞI AL LUMII - iar Demonii fie vor b□tui turbați, cu pumnii v□turați prin lume, □ loc de MORIŞCA FIREASCĂ (SWASTIKA) A VIEȚII SI A MORȚII - fie se vor dezagrega ființial, prin dezl□area Logosului, pătruns de NEDREPT, de Anti-Dharma demonică [7] : "Ei, uite aşa mai vii de-acasă, măi omule, c□d țăranii şi arendaşul trăiesc bine, le merge cu spor

la toți, □țelegerea, dragostea □tre săteni şi arendaşi este mama lui Dumnezeu pentru unii şi pentru alții... că, nu-nțelegi tu?... omul cu bine şi cu pace, mă-nțelegi, devine că poate pentru ca să, mă-nțelegi, să... cum să zic?... să... □ sf□şit, să fie toate cu bine şi cu pace." C□d omul n-are ce zice, DAR ZICE - ei bine, atunci pătrunde □ el Demonul "orășenesc" - şi devine Demonul-Farfuridi (altoit puțin cu Demonul-Cațavencu…) - şi anacolutele Anti-Logos-ului se □t□nesc: "Din această dilemă nu puteți ieşi... Am zis!" e doar o formă mai vehementă, mai "urbană" - a Anti-Logos-ului subprefectului "ruralizat", adaptat la atmosfera satului: "Să... □ sf□şit, să fie toate bine şi cu pace." Aparența de sf□şit-□cheiere - produce, de fapt, DESCHEIEREA LOGOSULUI DIN TOATE □NCHEIETURILE.

Nu sunt scutiți nici ruralii □şişi de contaminarea cu mici demoni - care pot deveni, cum am mai spus - MAJORI. Apucături de □călcare a Dharmei, din lăcomie primitivă, □că (dar oric□d transmutabilă □ ciocoism…) sunt prezente şi la "straja satului", □ Cum să ţeleg ţăranii [8]) - care, deşi scrisoarea (mereu SCRISOAREA! Hieroglifă a vieții şi morții, a iubirii, a dreptului şi nedreptului - Mesajul Dharmei-divine şi Hieroglifă a Lumii seşi) a fost expediată cu porto (taxa pentru expedierea prin poştă) - tot vrea să-1 jecmănească pe CONSĂTEANUL său, fratele său □tru viață - cer□du-i să mai plătească o dată PORTO... Şi, dacă vede că țăranul e cu DREPTUL şi nu-i dă mită, pentru dreptul lui la scrisoarea venită (veste de viață, de moarte, de nuntă sau □morm□tare, de amintire sau uitare - MESAJ ESENȚIAL, mai ales □ lumea laconic-sibilinică a satului) - □ trimite □ "pelerinajul" autosacrificial, 1a primărie: "Să te duci să ți-o iei."

Din nou, plăteşte Cel Care A Plătit Totdeauna. SCRISOAREA VESTEŞTE, MEREU, RĂSTIGNIREA. Scrisoarea este, funcţional, Ioan Botezătorul - NAINTE MERGĂTORUL LUI HRISTOS. Scrisoarea este mereu pierdută - pentru a scoate din imergenţă spre emergenţă - IISUSUL, RĂSTIGNITUL PENTRU DREPTUL LUMI I - DHARMA. Toți "dharmicii" plătesc, deci, pentru ca Mesajul Divin să ajungă la "andrisant" (ANDREI-ANDROS- SUPREMUL BĂRBAT): Dumnezeu.

Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei

CAPITOLUL V: Coapsa calului şi Iedera Demonică. Secii - şi Mitică cel Alb al linguriţei rotitoare. Bastonul-făcăleţ şi extazul placentar. Alchimist şi balanţă. Omul profan şi Omul Primordial

Nenăscuţii, situați □ placentă, □tr-o sferă a □otului rotativ permanent şi □ toate direcțiile - se □v□t "□ jurul cozii", inutili şi inutilizabili, de obicei. Gestual şi verbal - ei reprezintă cea mai nudă formă de sterilitate şi de absurd pre-infantil. De aceea, ei "se află-n treabă" cu vreo "petiție" a vreunei mătuşi a Dumnezeu ştie cui. Spațialitatea fiind, pentru ei placentară - le este perfect egal dacă "ard gazul de pomană" la Regia monopolurilor sau la "pensii"... Viață atotacaparatoare sau moarte - pentru ei astea nu au, □că, nici un sens. Tot nu-s născuți - tot n-au de-a face cu CALEAADEVĂRUL-VIAȚA. Ei sunt morţii vii, strigoii lui Caragiale - care se □v□t □ labirintul NONDISTRUCTIVULUI, din cadrul Logos-ului (SAPIENȚII-PACIENȚII, ÎNȚELEPT-RĂBDĂTOR - sunt cuvinte absoluvidate semantic, pentru ei) - prezența sau absența cuiva sunt tratate [1] (cf. Căldură mare) cu indiferența unor mori de cuvinte, care macină neant (Costică şi Mitică - sunt şi nu sunt, ființial - iar mesajul către ei este aşa de important, □c□ mai bine "ştii ce? nu-i spune nimic (s.n. – n.n.: chiar NIMICUL patrona, de fapt, aşa-zisul mesaj), fiindcă poate nu ții minte exact persoanele" - persoane care n-au nici nume, nici formă, nici o minimă identitate... Dubletul NUMA-RUPA absent - absentează relevanța existențial-cosmică. Căldură mare nu e a atmosferei terestre - ci a INFERNULUI NEPUTINȚEI ABSOLUTE DE A FI - sau este căldura placentară, a trupului Dalilei-Anti-Geea, care-i ține, □ mod feroce şi, paradoxal, soteriologic - sclavi ai tembelismului căldurii placentare (dar, concomitent, non-complici ai demonismului terestru □ ofensivă). Căldura care □bie la nemişcare spirituală, la blocare a sensurilor şi semnificațiilor sacrale (dar, consecutiv, şi a celor demonice...) - blocare a gesturilor, vorbelor, spațiilor, timpurilor etc. Ori, zbiară ca nebunii despre "o lacună" [2] - "codul penal nu prevede pedeapsa cu moartea" - tocmai ei zbiară, ei, care nici nu mor, nici nu trăiesc, ci plutesc □ lichidul placentar, lichid □ care Logos-ul nu poate avea, □că, nici o distincție şi nici o gravitate semnificativă. Sau [3] (cf. Situaţiunea) se dau, aparent, de ceasul morții, pentru grija țării şi guvernului, a crizelor ministeriale - confund□du-le pe acestea cu... moaşa "madam Ionescu": □ virtutea inerției, doar, Nae (nu Lache sau Mache) mai propune "O tiranie ca-n Rusia" - c□d el, de fapt, e cu g□dul la"uşurarea" de foetus (poate "volatilizarea" de foetus, dacă ținem seama de "naturelul" fantomatic, spectral, al tatălui...) a soției. Cine ştie, oare soția chiar va fi născut? Zice moaşa - dar noi, din punct de vedere metafizic, văz□du-1 pe tatăl-Nae (nu Lache, nu Mache...) zicem că urmaşul şi tatăl (ascendentul şi descendentul) sunt blocați, ambii, □ placentă - tată şi fiu sunt, de fapt, fraţi tru placentă.

Şi, □ definitiv, poate că şi oportunismul lui Coriolan Drăgănescu [4] (cf. Tempora) cel care □t□ se ținea de coapsa (boare de borboros...) statuii ecvestre, a lui Mihai Viteazul (ca să se □potrivească poliției, protest□d □ numele studenților rom□e şi "□ numele drepturilor □scrise □ constituție") - şi devine apoi zbir el □suşi ("călău antropofag" - inspector de poliție, care trage, la r□dul său, pe alt "at□nat" de coapsa lui Mihai Viteazul - □tr-un şirag demonic hilar tenebros - o iederă demonică, av□d rădăcina □ borboros) - poate că şi rotirea oportunistă e tot o rotire placentară. □n definitiv, □tr-at□a năuceală, at□a stridență inutilă şi inutilizabilă □ Logos - ce preț să

mai pui pe discernăm t - cum să mai pretinzi de la Coriolan Drăgănescu... (drăgălaşul demon, sau DRAC - neisprăvit...) să audă vocea Dharmei? Şi chiar Frederic Dam□, care anunță ziaristic eroismul căderii Plevnei - □ dispreţul total al măcelului, cu adevărat gravissim, de la Plevna - tot nu e dec□ un năuc care nu poate face distincția □tre HIEROGLIFA - şi PRESA-PRESIUNEA DEMONICĂ. Mult superiori □ sunt, existențial şi moral, Tipătescu şi Zoe...
La fel şi cazul Caracudi - cel care scrie POLITICA ROM□NIEI - □ parcul Cişmigiu. Oare, prin toleranța noastră excesiv-bonomă față de "placentari" - nu devenim şi noi complicii demonismului - nu va fi fiind CAPCANĂ ESENȚIALĂ A LUI I. L. CARAGIALE să ne atragă □tr-un relativism fără sf□şit şi fără ținta-Dumnezeu? Nu ne agățăm şi noi de iedera - c□nat, crescută din coapsă de CAL (nu de BRAV...) - av□du-1 drept căpetenie - ghid spre niciunde - pe Drăgănescu... - dracul neisprăvit?
Diplomaţie [5] şi Mici economii [6] pot fi mostre de LICHELISM ORDINAR - soții ("nenea" Mandache, respectiv "amicul meu Iancu Verigopolu" - verigă la lanțul "slăbiciunilor" care duc direct □ borboros-ul infernal) devenind proxeneții propriilor soții - Dalile (mame şi soții, concomitant - adică deschiz□d, ca mame - lanțul cu verigi nesf□şite ca număr ale răului social). Dar ei pot fi suspectați şi de complacere □ năuceala Anti-Dharmică. (Ceea ce nu-i scuză cu nimic, din punct de vedere moral). Prea sincer admirativ e Mandache la adresa soției lui (gata s-o trateze ca pe o iapă de hipodrom, pe care e dispus să parieze) - soție care-i "traduce" pe directori, proprietari de case - chiar pe eul auctorial (cu Moftul rom): o adevărată competiție a imoralității, pe "jocheii" şi "caii" căreia năucii mai că pariază, ca la un spectacol hipic. Un prea liniştit păduche instalat parcă □ CENTRUL FIRESCULUI, e Iancu Verigopolu, □ aşteptarea banilor □casați pe prostituarea trupului şi sufletului - de către soția sa-Dalilă - mult prea liniştit, ca să nu-1 bănuim de t□penie (ca adjuvant al imoralismului). Şi Mandache, şi Verigopolu sunt lipsiți total de discernăm□t moral. Sunt paraziți - şi sunt sterili. Ceea ce □seamnă că, dacă ne uităm mai bine - nu sunt, dispar. Iluzia ființei lor o dă mişcarea browniană a falsului Heliopolis - Bucureşti - dar, odată cu stingerea razei "care tot mai ține □că" (vorba Aminului-Eminescu) - ei dispar de parcă n-ar fi fost niciodată, măcar pusă, problema PROIECTĂRII lor - acolo, sus, la nivel MACRO...
Mult mai interesanți tembeli sunt cuplul LEONIDA-EFIMIȚA - care ceva habar de DHARMĂ au, din moment ce ştiu (Leonida, cel puțin) că [7] "nu-i voie de la poliție să dai focuri □ oraş". (Ştie de fapt, pe dos - căci FOCUL SPIRITUAL ar fi absolut necesar să fie "dat"-lansat asupra oraşului - fie pentru a-l primeni moral, fie pentru a-1 nimici, □ vederea unui nou Manvantara - rural...). Dar, Leonida şi Efimița se complac, adormiți de mult □ somnul placentei-casă de pensionari ai cosmosului ("scoşi la reformă") - se complac □ turuitul monoton, stereotip (desfăcător de Logos, năucitor moral) - despre lucruri pe care nu le cunosc şi al căror sens nu l-au ştiut niciodată şi nici nu-1 vor şti vreodată. Spaima, baricadarea uşii - sunt expresii ale REFUZULUI DE A SE NAŞTE. Recunosc□d-o pe Safta, care vine cu parola esoterică LĂSATA SECULUI (că s-ar fi tras din pistoale de către poliție chiar - cu ocazia sărbătorii LĂSATEI SECULUI) - cei doi cad (se "lasă") din nou □ dulcele somn placentar. S-a lăsat peste Lume - SECĂTUIREA, lumea a fost invadată de SECI (alt nume pentru demoni).
Dharma e păzită de ALȚII (chiar dacă aceşti ALȚII sunt ai guvernului "infam" şi sunt "hoți" - şi sunt conduşi de GOE - devenit prin partenogeneză demoniacă: Dandanache, Cațavencu,Trahanache, Farrfuridi) - lor ce le-a mai rămas, dec□ plutirea □ falsa "amrita" a placentei. Şi c□d te g□deşti că erau "c□ p-aci, dar ştii, neicuşorule, c□ p-aci" să se nască... să devină ființe, să trăiască... Ei, nu-i nimic (căci "din nimic,nimic răsare"), dormiți □ pace, □ VINTRELE "RĂPOSATEI" - prima soție (cea mistică) a lui Leonida. Prima soție si lui Leonida nu a fost o nenăscută căci a participat la "căderea tiraniei" (de fapt, invers: INSTAURAREA TIRANIEI BORBOROSULUI POLITICIANIST □N ROM□NIA), din II/23 făurar (răsturnarea lui Cuza) - şi a strigat, cu toate SECĂTURILE Păm□tului: "Vivat Republicat!". Adică: moarte Vieții şi celor vii - Moarte... Ea "era DALILA-Anti-Geea - conştientă de Rău şi complice la Rău. Şi care nu l-ar fi născut (mistic) pe soțul ei, Leonida, pentru nimic □ lume (căci demonii n-au nevoie de vreun nou eroic Termopile, authentic - ci de mucava şi lăudăroşenie-despletire a Logos-ului) - şi, pe deasupra de timp şi, poate, chiar de spațiu - □ ține cu drag □ sclavie, □ labirintul p□tecelui ei, pe copiii nenăscuți - noul "cuplu" (fictiv, asexuat - absolut nefuncțional şi steril) Leonida-Efimița.
Dar o vorba şi despre Vivat Republica [8] - Boborul, dar şi D'ale carnavalului [9] - cu Mița Baston (REPUBLICANA de la Ploieşti). Observați, credem, cum, fără voia noastră, parcă, intrăm □tre limitele largi ale toleranței - umano-sociale, □scrise □ epistolele lui I. L. Caragiale către Al. Vlahuță.
Acum □țelegeți, probabil, de ce I. L. Caragiale nu este revoltat, nici alarmat, de situația societății rom□eşti şi a umanității, □ genere. □n □țelepciunea sa (uneori, parcă, ostentativă), "orientalul" I. L. Caragiale (dar orientalism nu are nicidecum semnificația de fatalism, de tembelism, de superficialitate şi neangajare spirituală) - I. L. Caragiale a răzbătut la Revelația că această lume nu poate pieri, at□a timp c□ există şi născuți - NON-SECI. Nu doar seci, strigoi (spectre existențiale), vampiri. Strigoii şi secii şi vampirii - amorali şi antidharmici - sunt elemente ale MAREELOR PASAGERE

ale ofensivei infernale asupra lumii. Căci cine e născut (cu adevărat) - automat, posedă □ el DHARMA şi este CAVALER (foarte activ şi ofensiv, dar şi foarte echilibrat, metodic, urm□d ritmurile cosmice ale LINGURIȚEI ROTITOARE A LUI MITICĂ CEL ALB - MITICĂ REPRESIVUL) - CAVALER AL DHARMEI. Cavalerii Dharmei trebuie doar să existe - pentru a scoate din ficțiune noțiunea de M□NTUIRE. Pentru a-L □via pe Hristos. Şi nu să existe cantitativ (mai mulți sau egali cu demonii) - ci calitătiv - adică absoluți, absolut biruitori (proiectiv) asupra orcăror demoni, oricăror iluzii-spectre. Şi ei, Cavalerii Dharmei - există. Incontestabil.
Mama lui I. L. Caragiale a fost □ ordinul CAVALERILOR DHARMEI., Viziunea ei a transcens momentul, evenimențialul (pasager şi fictiv) al foarte fictivei şi pasagerei, p□ă la ridicol - REPUBLICA DE LA PLOIEŞTI. Republica de la Ploieşti este, la I. L. Caragiale, simbolul adevăratei derizіuni: nu CAVALERII DHARMEI sunt demni de r□jete şi r□ - căci ei sunt □NȚELEPȚII ETERNITĂȚII - transcenşi, privind din perspectivă celestă. Derizorii sunt tocmai PRAGMATICII - care se cred eroi - opritori ai timpului, revoluționatori ai timpului - tip CANDIANO POPESCU şi "simpaticul şi bravul Stan Popescu", vajnic RĂZBOINIC, CU STICLELE - "la kilometru"... Mama lui I. L. Caragiale. era CUMINTE - □ sensul celest, al lui Mitică cel Alb (Represivul) - dar şi energică preoteasă a REALULUI ADEVĂRAT - extras ca esenţă din substanța derizorie a evenimențialului [10] : (p. 248) "Cuminte mama! Dumnezeu s-o odihnească! Era o femeie fără □vățătură, dar ce prevedere politică!" (adică, ce cunoaştere exactă a borborosului.
Mama-Eva este "transfigurată marianic-sofianic naşte mistic pe I. L. Caragiale tocmai d□d impresia ca-1 reprimă □ uter: □ azv□le □ closet "dovada" unei VIRILITĂȚI ILUZORII: zornăitoarea sabie. Dar closetul e borborosul infernal - unde nimeresc toate "revoluțiile" ce □cep la 2 ceasuri □ dimineața zilei de 8 august 1870" (n.n.: se poate schimba numai echivalența cifrică, şi obținem adevărata față, infernală, a oricărei revoluții - căci unica REVOLUȚIE se numeşte HRISTOS) - şi sunt "sugrumate □ aceeaşi zi pe la ceasurile 4 după amiază".
Mama □ naşte tocmai □chiz□du-1 □ casă, □cuindu-i "ghetele şi pălăria" □ scrin. Piciorul-Ființa Primordială şi Capul lui Adam Protogonos sunt □chise, pentru transfigurare inițiatică - □ SCRINUL TRADIȚIEI.
Şi atunci, I. L. Caragiale (eul auctorial) nu va mai confunda "zaiafetul" cu RITUALUL, pe beții cantitativi la kilometru...) cu EROII CALITATIVI DIONYSIACISOLARI - şi nici o chermeză mahalagească - cu o revoluție spirituală.
Contrariul MAMEI este Mița Baston (bastonul nu ca simbol falic regesc sau imperial - ci ca simbol al permanentei predispoziții spre trivial, spre exhibarea □tru derizoriu a slmbolisticii falice: stări de scandal mahalagesc, de "ridicare a poalelor □ cap", □ disprețul total față de "prevederea şi □țelepciunea" (fără știință de carte profană - şi de CARTE A LUMII) - a Mamelor Eve (retranscense marianic-sofianic) - adevărate născătoare mistice de OAMENI TREJI-INIȚIAȚI □tru Dharma. Pentru Mița-Efimița (paredrul Efimiței lui Leonida - scoasă din casă şi □chisă □ mahala, scoasă din aromeala zaharisită a extazului placentar - extaz față de Leonida, □ egală măsură şi față de tot şi de toate ce-o □conjoară ca pe;
placentă şi n-o silesc la naştere-ieşire din pasivitate - şi ferecată □ acțiune; brutală şi inutilă, ludică doar - şi fără nici cea mai mică consecință □ realitatea cosmică: aşa cum Efimița se lasă conştient(?) □bătată de palavrele lui Leonida(care o leagănă □ lichidul amniotic al placentei - ceea ce n-o scuteşte de minimul simț perceptiv: □ demască, □ Leonida - pe SECUL=DEMONUL ANTILOGOS-ULUI) - Mița se lasă □brobodită de palavrele (''vrăjeala'') onctuoasă şi obraznică, agresivă totodată, a lui Nae Girimea. Şi Mița, ca şi Efimița - vor comoditatea duplicității: să pară ceea ce nu sunt, să sugă de la două oi deodată (ambele "oi" fiind elemente ale borboros-ului, ale descendenței spirituale): Mița - banii lui Crăcănel şi virilitatea de satir a lui Nae - Efimița - comoditatea placentară a casei-uter şi surogatul zilnic de "eroism" de carton (h□tie gazetărească), de "acțiune" □ somn - pe care i-1 oferă palavragiul, „demolator al Logos-ului - Leonida (ale cărui "Termopile" sunt str□toarea spre Hades - iar nu spre Nemurire-M□tuire).
Cf. D'ale carnavalului [11] : "Mița - Da (ridic□du-se), vreau scandal, da... pentru că m-ați uitat pe mine, le-ai uitat pe toate: ai uitat că sunt fiică din popor (s.n.: nu: din borborosul-mahala) şi sunt violentă (s.n.: c□ să schimbe, □ derizoriu, VITRIOLUL ALCHIMIC - □ "vitrionul englezesc", apoi □ sticluța cu cerneală violentă - adică, mută de sensuri, cerneală fără Cuv□t-Logos Sacru), ai uitat că sunt republicană (s.n.: chefuitoare de 14 ceasuri la chermeza ploieşteană din 8 august 1870...), că-n vinele mele curge s□gele martirilor de la 11 februarie (s.n. – n.n.: ''martiri'' care fie şi-au trădat jurăm□tul militar, fie, ca "nea Niță", şi-au cumpărat şi t□guit foarte pragmatic, □grețoşător de pragmatic şi trivial - □prumutul de gologani, firfirici, sfanți şi "sfințoaice", pentru chermeza "revoluționară" - cf. Jertfe patriotice [12] - cer□d, cu neruşinare de Mamona, pe "sfinții şi sfințoaicele" pseudo-martiriului de tarabă - o "fitanție" - □ schimbul căreia, după 11 [13] februarie, "nenea Niță lua apoi parte printre fericiții subscriitori ai conversiei drumurilor-de-fier şi ai Băncii Naționale" - "astăzi vechiul patriot are un otel nobiliar (-s.n) □ Bucureşti, un echipaj blazonat (s.n.) şi c□eva milioane" - da - martiriu de tarabă - ''jertfă'' cămătărească ordinară, care a prostit o grămadă de lume şi a degradat (p□ă la dispariție) aristocrațiaboieria rom□ă - d□du-i blazon nobiliar unui negustor slinos, unui PĂIANJEN DE COTLON MIZER AL ROM□NIEI de Mamona-Păianjenul n-au loc oamenii verticali - ca

mitropolitul GHENADIE - dar nici măcar "nembri", OSCILANȚI PE VERTICALA, dar căut d verticala, cu o □NVERŞUNARE SĂLBATIC-EROICĂ, extrem de grijulie - căci ei simt axialitatea sacră a lumii, şi refuză să fie □depărtați de ea: "Nu mă-mpinge cameţesc!". Cetățeanul turmentat opusul Miței Baston (bastonul nu mai e, de mult, pentru ea, semnul axei morale...) nu se dă peste cap, ca Făt-Frumos, să se transfigureze - dar vrea să păstreze măcar FIGURA REALA a lumii Dharmice - şi Proximitatea Axei polare Cosmice) - continuăm să citim din "clasica" ploieşteancă republicană: (formidabilă): "Ai uitat că sunt ploeşteancă - da, ploeşteancă! - Năică, şi-am să-ți torn o revoluție, da' o revoluție… să mă pomeneşti".
Fără pic de □doială că Mița Bastonului Desacrializat (Derizoriu) se pricepe de minune "să toarne" (ca excrementele □ hazna) "revoluții ploeştene" - adică nu face dec□ să schimbe chermeza fripturiştilor lihniți de FOAMEA BRUIAJULUI DEMONIC AL LOGOSULUI (adormitor al responsabilității față de Logos) - pe un SCANDAL - zgomot demonic - de tip mahalagesc. Parcă-i mare deosebire: orice exhibiție "mitocănească" (adică □jositoare spiritual) nu e chermeză, dacă nu se se sf□şeşte cu păruiala dracilor (□c□cirea căilor energetice ale Lumii) şi cu Anti-Orfism=SCANDAL. Căci □ lumea borboros-ului, r□duiala, buna-cuviință, tăcerea meditativă - sunt "profanări" ale demoniacului dacă nu intervin țipetele stridente ale celor care se ciocnesc NU SPRE A SE DEOSEBI - CI SPRE A SE CONTOPI □N INDISTINCȚIA MLAŞTINII - ei bine, parcă e "o nuntă fără lăutari" - adică un Infern fără draci.
***
De ce alunecă, aşa de uşor, I. L. Caragiale, din realitatea crudă - □ ficțiunea basmului oriental? Dacă stăm str□b şi judecăm drept - nu alunecă din nimic spre nimic: lumea noastră Anti-Dharmică există doar prin fixarea ei □ LOGOS. Ori, asta face I. L. Caragiale-Şeherezada: face din nefăcut, din inexistentul "real" - basmul - care este PARABOLA sau MITUL, este □vățătura-Dharma şi este consfințirea Dharmei prin arhitectura Dharmei-Lume. "Orientalul" povestitor I. L. Caragiale e un alchimist fixator al umbrelor - □ Lume-Ființă. Demonii şi Dumnezeu nu se confundă, dar colaborează.
De aceea e aşa de greu să alegi □tre eros-seducția ai vraja vulgară a M□joloaiei, □tre fata de □părat şi babă, □tre orfan şi diavol, □tre ban şi ban (banul-arendă şi banul de joc de noroc-demonic, banul-parolă şi banul bălegar), □tre negustorul-unchi şi negustorul-ispită, - □ fine, □tre condiția de □țelept al mahalalei şi cea de sultan al Lumii... Sărmanul Abu-Hassan! Trebuie să fi fost greu □cercat □ viață I. L. Caragiale - de a putut crea un personaj aşa de tragic, dar şi aşa de puternic moral - □c□ să nu □nebunească de tot, □tre infernul bătăii cu v□a de bou şi condiția spirituală de "stăp□itor al credincioşilor". Parcă nu suntem fiecare, □ mod simultan, şi fără aparențe de schizofrenie, stăp□i ai lumii (aşa cum o visăm să fie) şi sclavi ai lumii (aşa cum ne reduc păcatele noastre, căderea noastră □ ispitele iluzionării)? De aceea, fiecare poveste "orientală" a lui I. L. Caragiale, cu excepția, poate, a supremelor poveşti despre schizofrenia umană (aşa-zisele "nuvele naturaliste") - se rup □ două, compoziționalː prima parte e mitul (Dharma) - a doua e dăr□area Dharmei, prin pragmatism: cf. Poveste [14] , oscil□d (aparent), de fapt sintetiz d : a- sacralul inițial şi inițiatic (lumea alchimică a lui Verde-voievod şi Crin şi Bujor-□părat); b- cu intrigile de mahala, josnice şi □jositoare. Finalul, □să, este al poveştii lumii dharmice, □ care totul se compensează. Acest final răspunde la multe □trebări ale noastre şi despre noi, şi despre lume, şi despre Dumnezeu - dar şi I. L. Caragiale [15] : "Ei! n-ai ce-i face! Aşa e lumea noastră: bine şi rău, rău şi bine! Dumnezeu a dat o dată de toate din destul cu ridicata - iar omul tot c□tăreşte cu mărunțişul (…) marfa tot aia şi c□tarele tot altele - unul bate mai la dreapta, altul mai la st□ga (…) dar să tragă vreunul drept de tot, adică fără greş deloc, peste putința omului (s.n.: doar la Dumnezeu se "egalizează" de la □ceput)... Ei! ş-apoi! mai la urmă ce supărare poate □căpea? C□tarul fiecăruia tot pe el □ □şală, şi dacă-1 □şală dintr-o parte, nu c□d □tr-una, c□d □tr-alta, va să zică □ iese omului totdeauna socoteala la fel..."
La fel şi "povestea" Mamă [16] … - unde mitul şi cea mai profana şi păcătoasă "poveste" - se rup şi apoi se echilibrează, sub semnul Lumii cuprinse de schizofrenie: suntem rupți, ca doica (-țigancă) şi mamă, □ acelaşi timp, a lui Florică (ajuns, din "dănciuc" - fiu de □părat - cum tot mai des vedem □ lumea noastră □ciocoită...), suntem rupți, ziceam, □tre ceea ce suntem cu adevărat (nişte "țigani") - (□ sens simbolic) şi aspirațiile noastre demonic-luciferice: să ne găsim, ca "mirese" - FETE DE □MPĂRAT... Neapărat - FETE DE □MPĂRAT! Nu mai jos... Teapa - rangul de inițiere? A se slăbi...
Vorba lui I. L. Caragiale: "Aşa e lumea noastră..." Ruptă de schizofrenia umanluciferică, □tre [17] (cf.Dă dămult... mai dă dămult) mit şi mahala, □tre □părății şi "bis"-urile mitocăneşti - □tre Drăgan-țiganul "murdar şi nerod" [18] - şi "viteazul voievod parcă rupt din soare, din cap p□ă-n picioare". Şi, uit□d de gravitatea demiurgică cu care s-a alcătuit lumea, prin mila (schizofrenia divină!) lui Dumnezeu - strigăm ca la teatru, de parcă n-ar fi necesară TEANDRIA, activarea-noastră spirituală, coparticiparea noastră la demiurgia divină: "Bravo! bis!".
I. L. Caragiale ne demonstrează prin pseudo-parabolele sale - c□ de periculos de aproape am adus, prin dez-inițierea, desacralizarea ființei noastre şi lumii pe care o concepem-percepem - sacralul de borboros, gravitatea tragică a demiurgiei divine - de contrafacerea şmecherească, trivială, r□jitoare. Mitul şi mahalaua sunt des-părțite nu spațial-cantitativ - ci doar de finețea discernăm□tului inițiatic, căpătat printr-o „expediție inițiatică" pe la „toții demonii lumii"... Poți părea onorabil multora şi

mult şi bine - dar, □ fapt, să fii Demonul Neantului (Mitică cel Negru, proliferat sub cele mai diverse forme şi pe cele mai diferite meridiane şi paralele) : trebuie să ai c□tarul interior - căpătat prin „iniţiere s□ge" - prin TRAGEDIE. Prin Autosacrificiu, prin auto-crucificare.

***

Toată lumea este (sau pare celor celor nepreocupaţi de iniţiere, spirit - ci doar de existenţa □ aparenţă), □ acelaşi timp - PARODIE şi PARABOLĂ SACRĂ. După vorba lui I. L. Caragiale: „□n lumea noastră e rău şi bine, bine şi rău" (sau, cum zicea Aminul: „Că de-i vremea bună, rea.../ Că de-i vremea rea sau bună... "). Amoralism - dar nu al Arbitrului Divin - ci al prea-comodului Om. Dar tămăduirea oricărei schizofrenii (chiar sacrale...) este LOGOS-UL RECUPERAT. „Muchia de cuţit" pe care o trăim, dar şi pe care vorbim şi „arătăm" lumii existenţa (ei şi a noastră) este o ambiguitate continuă, ca aceea a indicaţiei direcţiei de către saşiu [19] : „nu voi să par măcar unul dintre dvs. ce-a păţit odată un om saşiu, pe care □tr-o seară un călător rătăcit l-a □trebat □cotro s-o ia ca s-ajungă mai drept □ cutare loc, şi saşiul i-a arătat aşa cu m□a □tr-o parte - dar călătorul l-a □trebat: „Mă omule, spune drept, că mi-e degrabă s-ajung p□ă nu-nnoptează: □cotro s-apuc? □cotro mi-arăţi cu m□a, ori □cotro te uiţi cu ochii?...").

Fixarea nu o facem noi, SAŞIII LUI DUMNEZEU [20] - ci DHARMA LUI DUMNEZEU. Noi existăm pentru că există Dharma - şi, □ nici un caz - invers. Şi ceva dreptate trebuie să fie □ aşa-zisul discurs - farsă al EULUI AUCTORIAL, care se face AVOCATUL DIAVOLULUI tocmai cu scopul de a-l vindeca pe demon de demon - şi a-l □toarce la primordialitate, la consubstanţialitatea cu Dumnezeu. Căci, □tradevăr, o pereche de pantofi, dacă-i priveşti cu ochi profan, sunt ce vezi (sau ţi se pare că vezi). Dar ia priveşte-i cu ochi divini, cu OCHIUL OMULUI PRIMORDIAL - „care vede monstruos" pentru că vede zona sacră - şi ţi se va deschide perspectiva abisală a primordiilor: Paradisul, cu cirezi sacre, copaci sacri, c□pii sacre - şi iată că nu contează obiectul-lume - ci perspectiva □ care te aşezi să exişti şi, prin tine, „s-o exişti" pe lume. Nu vezi dec□ pantofii - zici că lumea e farsă - şi, deci, şi tu eşti farsă. Vezi Paradisul - te vezi şi pe tine ADAM PROTOGONOS. Şi, din cizmar aplecat la picioarele ating□d Păm□tul - te ridici pe verticală către M□NA DEMIURGICĂ - devii MĂNUŞAR [21] (cf. O conferinţă). Şi PĂPUŞAR - □ loc de PĂPUŞAMARIONETA DERIZORIE.

CIUBOTARUL şi MĂNUŞARUL - Meseria şi Arta, Exprimatul şi Tăcutul (B□b□t □ Extaz-Logos Sacru). Mijloc şi Mijlocitor - şi, □ fine, (Sf□şit şi □nceput, concomitent - ά şi Ω). OBRAZNIC şi GĂGĂUŢĂ.

Omul Profan şi Omul Primordial. Iată cele două perspective fundamentale, din care lumea poate fi un mizerabil şi pervers „Grand H□el Victoria Rom□ă" al Infernului (iar „victoria" - a Infernului) - sau palat al lui Harun şi Raşid, populat cu LUNA PLINĂ, RAZA DE SOARE, VRAJA INIMII etc. - cu zeităţile – entelehiile propriei tale fiinţe ocultate - pentru că te □căpăţ□ezi să nu vezi decât sensul profan al Lumii. Nu şi LUMEA CA METAFORĂ. (Iar la mijloc Omul, pur şi simplu - dacă se poate concepe aşa ceva - Omul, □tre trezire mizerabilă şi beţie extatică). Şi pe-am□două deodată, ca să nu dezechilibrezi THULE-BALANŢA DHARMICĂ. Trebuie să fii Cetăţeanul turmentat - sau Ştefan Tipătescu - adică o sinteză □tre Poetul-Găgăuţă - şi Spiridonii-germeni demonici (sau Dandanachii-demoni bătr□i). Putem fi şi pe muchia de cuţit a NEBUNIEI RELIGIOASE şi LAŞE, deopotrivă - ca Leiba Zibal - care ucide şi se creştinează, concomitent. Putem (deşi nu e indicat) să restabilim Dharma „din mersul vieţii", □ mod silnic şi arogant - ca popa Niţă din Păcat [22] (p. 43) - căci şi ucig□d şi despărţind, tot gesturi umane facem - doar că sunt gesturi crepusculare, □t□ziate, deci criminale, iar nu rituale - mai s□geroase şi inutileagresive chiar dec□ gestul lui CAIN. Popa Niţă crede că ucide propriul păcat. Nu: acela „a făcut pui", germenii s-au dezvoltat - şi Niţă ucide un monstru străin. Oricum - un MONSTRU - sub chipul incestului, se ascunde BĂTR□NEŢEA IMEMORIALĂ A PĂCATULUI - BĂTR□NEŢEA ADAMICĂ ŞI CAINICĂ. Iar zv□colirea celor doi fraţi incestuoşi la RĂDĂCINA COPACULUI GRĂDINII - este zv□colirea de viaţă şi de moarte - deci, ieşirea din ETERNITATE şi intrarea □ FIINŢĂ, □ CONŞTIINŢĂ, RESPONSABILITATE, TIMP şi CRUCE (căci „T" de la timp este crucea care aşteaptă, deasupra ei, capul fiecăruia, pentru a reface CAPUL LUI ADAM PROTOGONOS) a Şarpelui Dual, din cuplul schizofrenizat luciferic: ADAM-EVA. Suntem, □să, □că □ CREAŢIE.

***

Popa Iancu Georgescu, din n vreme de război [23] , are □ el, la un moment dat al povestirii, ceva din Mitică cel Negru - cobor□-□carnat din neantul spiritual al pseudo-Heliopolisului (Bucureşti), gravitatea provinciei, dominată de □cr□cenare, dacă nu de seriozitate - □ care pluteşte, impalpabilă, CREDINŢA-parodiată şi schimonosită □ b□fă şi gesturi decăzute din RITUALISM. El □şală, cu nonşalanţă şi violenţă - □crederea tuturor t□goveţilor, pe care masca lui de popă (ca şi masca de histrion a lui Mitică cel Negru din pseudo-Heliopolis) □ induce □ eroare. E nevoie de „revoluţia " bahică a NOTARULUI (care-l apără pe Dionysos şi, prin el, □ mod ciudat şi lăturalnic - DHARMA): buiestraşul popei e de trecere-fugă (de „poteră") - nu de fixare sacrală □ BISERICA CRISTICĂ. Oare popa nu-l călăreşte-stăp□eşte pe CALUL PATIMII şi TRECERII-VERSATILITĂŢII? Oare el este victima Calului - devenind un popă psihopomp, iar nu ARHITECT AL SF□NTULUI DUH? De la Mitică cel Negru din

pseudo-Heliopolis moşteneşte răutatea gratuită a farsei - pe care, □ climatul □cr□cenat de intuiții, superstiții, bănuieli asupra sacralului - o aplică asupra fratelui STAVRACHE (Demonul Lăcomiei, Cetățean turmentat pervertit de singurătatea strigoiului SEC - □chis □ han ca □ temnița propriilor refulări). Stavrache are din violența, cinică şi laşă a lui Cațavencu - dar nu are sentimentul relativității lucrurilor acestei lumi. Din absolutizarea visurilor, cu substrat □ paranoia lăcomiei - i se trage şi blocajul □tre lumi: c□d apare lancu - el, Stavrache, se predă spiritual: nu mai face efortul de a discerne cantitatea de calitate, Hieroglifa de Farsa-Scrisoare, realul de ireal - şi nu mai e □ stare dec□ de faza repetitivă a alter-ego-ului său defulat : Stavrache se substituie lui lancu - dar nu □ ipostaza reală, nu □ ipostaza Hieroglifică - ci □ ipostaza compozită, artificială. Stavrache se comportă conform conținutului SCRISORII-FARSĂ - iar nu adaptat la CARTEA LUMII - □ care un frate trimis, cu bună-ştiință şi speranță, la moarte - se poate □toarce, fie şi genunchi, dacă nu să-i plătească visul de crimă după legea talionului (legea veterotestamentară). □n SCRISOAREA- FARSĂ scria despre faptul eroic că lancu şi-ar fi c□tat prohodul, □ fața morții - STAVRACHE c□tă popeşte, c□d este orizontalizat, legat-blocat vital sub icoane şi lumina candelei revelează □ el un vis pierdut: visul de a fi el □suşi IANCU (ca extravertire): „c□d □ dete lumina-n ochi (de la candelă) Stavrache □cepu să c□te popeşte (...) c□tă nainte, legăn□du-şi □cet capul, pe mersul c□tecului, c□d □tr-o parte, c□d □tr-alta.". Cei doi frați sunt cele două fețe a ale lui IANUS BIFRONS - □tr-o singură rădăcină. Sunt ucigaşi (ca pornire, dacă nu ca realizare), necruțători şi extem de violenți, am□doi. lancu disprețuieşte aparențele şi este principiul activ şi defulator - Stavrache se complace □ aparențele paranoice de onorabilitate absolută şi putere prin ban (ban pe care lancu □ tratează mai cur□d LUDIC - ca probă de □cercare a dibăciei lui HERMES iar nu, definitiv şi cov□şitor, ca scop □ sine). Dar Stavrache ştie că, din cei doi, cel LIBER şi ADEVĂRAT e lancu, iar el, Stavrache, este o ipostază derizorie, pur cantitativă. lancu e un Tipătescu, □ ipostaza foarte gravă, a □NFRUNTĂRII DESCHISE A SACRALULUI (nu doar a PERICOLULUI MESAJULUI SACRAL) - Stavrache este ipostaza gravă a lui Farfuridi: labirintic (suflet-Logos □tortocheat şi ilogic, contradictoriu) şi paranoic (mereu e □ luptă interioară, neclintit □ a-şi depăşi, prin mijloace improprii, neadecvate cu sărăcia duhului său - propria condiție de autoritate socială) - rămas, □să, pentru vecie: inconştient spiritual, superstițios, vicios, pizmaş etc. Nebunia lui Stavrache e, ca orice nebunie autentică - nu doar predare necondiționată □ fața imposibilității de discernere: el chiar renunță la alternativa de discernere - şi regresează □ uterul matern ocult, unde (după o □cercare puerilă şi furibundă de a-şi distruge idolul secret-FRATE - căci Stavrache la pizmuit şi admirat, mereu, pe cel al cărui paredru este) vrea să se identifice cu FRATELE IANCU - şi să renunțe total la orice urmă proiectivă a FIINȚEISTAVRACHE. lancu spune: „-N-am noroc!" Da, □ plan profan el e VEŞNICUL PROSCRIS - □ plan sacral, el este SINGURUL OM VIU al schiţei de lume (cu excepția NOTARULUI SECVENȚIAL - cu revelație limitată). Norocul şi-l joacă de-o viață - dar la masa gri a profanului. De data aceasta, printr-un Stavrache, □ esență, autosacrificial (este, p□ă la un punct, asemănător TRĂSNETULUI care cade peste CAPUL LUI STAVRACHE - cu revelația Apostolului Pavel pe Drumul Damascului) - lancu are norocul de a smulge diavolului două suflete: pe al lui Stavrache - transfigurat, sub candelă (transcende FALSA EPISTOLĂ [FARSĂ] - □ REALITATE RITUALĂ, trăită sacral, „nebuneşte") - dar şi pe sine □suşi, prin ASCETISMUL PIERDERII AVERII PĂM□NTEŞTI - prin eroismul dezinteresat revelat la PLEVNA (CENTRULGOLGOTA) - şi, implicit, să smulge pe sine, din ispita superbiei şi crimei (regres□d, □preună cu fratele, □ MARELE UTER COSMIC AL MAMEI NECUNOSCUTE - unde, prin contragerea fraților □ FRATE - devine "actorul"- actantul unui misteriu vital, al FRATERNITĂȚII-UNITĂȚII de la Cina cea de Taină). Cina n-a fost consumată □ han, concret - ci s-a dizolvat □ EUHARISTIA CANDELEI - sub care lipsa de noroc - se transfigurează □ ACT SOTERIOLOGIC. leşire de sub noroc - şi intrare sub misterul FRĂȚIEI MISTICE-ORFICE.

*

□n concluzie, TRANSFIGURAREA nu e legată de o anumită conformație spațială şi socială - ci ea e posibilă şi la oraş (cf. cazul lui Mitică cel Alb-Represiv), şi la t g (cf. at□ cazul Cetățeanului turmentat, c□ şi al lui Stavrache), şi la sat (cazul lui ION NEBUNUL). Transfigurarea ține de revelarea şi asimilarea revelației dharmei cosmice - a NORMEI MORALE. □n afară de această revelaţie - există doar demonii, mai mici sau mai mari - mai eficienți sau mai puțin eficienți - mai stimulativi, la nivelul ființelor umane „puse la ambiție" - sau mai descurajanți. P□ă la nivelul lui Mitică al Neantului, al Disperării Logos-ului, al Plutirii vocii peste PUSTIUL INFERNAL, peste borboros-ul clevetirii, b□fei, glumei răutăcioase şi de prost gust, al ludicului rupt, la modul absolut, de CREDINȚĂ şi RITUAL.

Oric□ am analiza personajele caragialiene - singurul personaj TOTAL LUMINOS, situat □tre DOI T□LHARI (agenții trimişi să-l supravegheze, mim□d lectura din IOAN GURĂ DE AUR), este RĂSTIGNITUL, demn şi eroic - MITROPOLITUL GHENADIE. Singur □potriva lumii □tregi, precum Hristos - şi ciudat de convingător, □ raport cu „normalii": este NEBUN prin intransigență - dar harul său □ ilumineazătransfigurează şi ne dă dimensiunea LOGOS-ULUI SACRAL şi a LOGICII SACRALE. El este Centrul Spiritual al operei lui I. L. Caragiale - şi dintru el purced Cetățeanul turmentat, Ştefan Tipătescu, Mitică cel Alb (Represiv), „Dascălul Prost" şi alți „nebuni",

mai modeşti (nu mai oculți, nu mai profunzi, □să). Şi, prin el, sunt revelați-născuți şi DIAVOLII - d□du-se, astfel, şansa de a fi reproiectați-m□tuiți.
Vom reveni asupra „vremii de război" metafizic - căci e vremea oric□d de astfel de războaie. Deocamdată - am schițat o posibilă geografie spirituală a operei lui I. L. Caragiale - pentru a vedea de unde vin şi □cotro se duc FIINȚELE COSMICE.
*
* *

[1] - Idem, p. 265.
[2] - Idem, p. 189, O lacună.
[3] - Idem, p. 193.
[4] - Idem, p.186.
[5] - Idem, p. 212.
[6] - Idem, p. 215.
[7] -Cf. I.L.Caragiale, Teatru, Editura Facla, Timişoara, 1983, p. 64.
[8] - Cf. . I. L.Caragiale, Temă şi variaţiuni - momente, schiţe, amintiri, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 245.
[9] - Cf. I.L.Caragiale, Teatru, Editura Facla, Timişoara, 1983, p. 143.
[10] - Cf. I. L.Caragiale, Temă şi variaţiuni - momente, schiţe, amintiri, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 248.
[11] - Cf. I.L.Caragiale, Teatru, Editura Facla, Timişoara, 1983, p. 161.
[12] - Cf. I. L.Caragiale, Temă şi variaţiuni - momente, schiţe, amintiri, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 397.
[13] - Unu reluat (cifra 11) indică „□g□area" demoniacă...Iar „faber"-ul lui februarie este, de fapt, „anti-faber"...
[14] - Cf. I.L.Caragiale, Nuvele, povestiri, amintiri, Facla, Timişoara, 1984, p. 271.
[15] - Idem, p. 284.
[16] - Idem, p. 204.
[17] -Idem, p. 295.
[18] - Idem, p. 301.
[19] - Cf. I.L.Caragiale, Opere, vol. IV, EL, Buc., 1965, p. 283.
[20] - De observat că de saşii demoniaci (cf. La conac) se scapă doar prin mantra şi yantra divine: „nepotul"-catehumen, abia după ce spune „- Doamne!Doamne! – (...) şi cu dreapta □u351 si face cruce" - produce starea de neputință a ispititorului, care, prin basmaua vrăjită, voia să extragă sufletul-de-somn ale „unchiului"-negustor □tre orzarii cristici; consecința mantrei sunt zorii şi „trezirea" - precum şi echilibrarea spirituală, prin cele două palme, pe care i le aplică (dreapta-st□ga...) Maestrul-Unchi. Apoi, rezistența □ fața viziunii Femeii-Ispită, pe care o „pierde", cotind Dealul Celest - şi c□u351 stig□d, astfel, Soarele Maturității, dar şi Soarele-Primăvară a Spiritului, lumina □gerilor-păsări: „Soarele, scăpăt□d la apus, se uită □dărât cu stăruință caldă la pădurițea de mesteacăni, unde at□ea păsări ale primăverii se cheamă, se-ntreabă şi-şi răspund, se-ng□ă şi se-ntrec □ fel de glasuri , □torc□du-se fiecare la cuibul său". Doar prin □toarcerea „la cuibul"-Sine - Femeia va lua numele Vieții Cosmice, iar nu pe acela al Morții Spirituale-Dalila, □ fața „mesei"-Pătrat al Păm□tului Fenomenalității, unde a pierdut „arenda"-avuția □prumutatei inocențe adamice - şi timpulistorie-Ceasul, şi cele „două inele" ale infinitului spațial-terestru - dar prezerv□du-şi, totuşi, prin grație divină, „calul şi șaua" - vehicolul şi direcția spirituală-dharmică...
[21] - Cf. I.L.Caragiale, Temă şi variaţiuni, Dacia, Cluj-Napoca, 1988, p. 331.
[22] - Cf. I.L.Caragiale, Nuvele, povestiri, amintiri, Facla, Timişoara, 1984, p. 43

Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei

CAPITOLUL VI: Avestiţa-Acriviţa, Aripa Satanei: problema femeii demonizate - şi problema Mamei ţelepte a Primordiilor. Castrarea Bărbatului. Butoiul dracilor şi V tul Pustiilor, al Nopţii Logos-ului. Decăderea Geei şi Hermes cel Aiurit

Concurent (cu remarcabil succes, se spune - şi acest mit va fi av□d şartul şi dedesubtul lui) al lui Eminescu-Aminul, la grațiile Veronicăi Micle - I. L. Caragiale a vrut să pozeze, o viață □treagă, □ bărbat galant şi triumfător asupra părții femeieşti din lume. □nsă, □ realitate, a descoperit şi el, ca şi Aminul Lojei Iohanice - că principiul feminin, de-o bucată de vreme □coace, stă nu doar sub semnul versatilității fermecătoare a APEI - ci şi sub semnul distructivului - al Dalilei - iar nu al Evei.

□n primul r□d, principiul feminin este extrem de activ □ lume. Excesiv de activ (ne grăbim a preciza), □călc□du-şi propria lege a pasivității - □ aşa fel □c□ produce rotirea gol a roții MORII COSMICE (făcută pentru morari divini ori satanici - dar nu pentru morărițe...) - Moară care, din această pricină, □cepe să macine NU bob de gr - ci pleavă-keliphot-uri. Prin compensație cosmică - principiul masculin devine tot mai ciudat de pasiv. Dar, din păcate, compensația nici măcar nu se desăv□şeşte (prin inversarea definitivă a statului şi funcțiilor): principiul masculin nu reuşeşte să găsească, la vreme, GR□UL CRISTIC, pe care să-l v□e sub pietrele Morii Cosmice - oricum, nu □ ritmul □ care se roteşte ROATA - prin acțiunea principiului feminin. Dispăr□d calitatea gr□lui şi apăr□d-predomin□d pasivitatea Neantului - principiul masculin intră □ acea formă de degenerescență numită, □ psihanaliză - STAREA DE CASTRARE. Bărbații sunt leneşi (la trup şi la minte - deci fără a compensa lenea trupului prin contemplativitate) - şi „intră la stăp□", complăc□du-se □ starea de continuă aprobare a acțiunii feminine - starea de dependență de FEMEIA-DALILA. □ncă o dată, e vorba de o aprobare cauzată de comoditate - iar nu de o veritabilă analiză, cercetare, constatare şi confirmare a calității acțiunii principiului rival (devenit rival, din complementar - cum fusese stabilit □tr-un prim plan divin). Lumea e destabilizată, deci, prin activarea-hybris (=□ exces) a principiului feminin, □ dauna (şi spre blocarea degenerativă) acelui masculin. PENIA masculină e compensată, formal, de POROS-ul activității şi activizării feminine - dar nu şi la nivel calitativ (sacral). De ce oare? Pentru că, efectiv, femeia este „coastă a lui Adam" - este doar un semicerc (devenit, □tre timp, jumătatea neagră a cercului divin). Femeia a apărut ca factor compensatoriu şi stimulativ - dar nu şi PRIMORDIAL. Cam toate religiile şi științele sacre afirmă necesitatea dualității cosmice - dar primordialitatea demiurgică, de apariție proiectivă a cosmosului, e datorată principiului masculin. Lumea „merge" - se exprimă activ, prin stimularea concurențială şi compensatorie SOARELUNĂ, YIN-YANG - dar este creată de divinitatea supra-sexuală - şi totuşi, cu caracteristici de autoritate şi calitate specifice YANG –ului. Yang-ul are continuitate funcțională, consecvență direcțională.

□n al doilea r□d, din moment ce yang-ul a fost desemnat, de al □ceputul lumii, ca principiu activ, iar yin-ul ca principiu pasiv - e clar că inversarea funcțională din

epoca modernă, c□d principiul feminin (sau mari părți-expresii ale principiului feminin) se afirmă ca preponderent activ - iar la nivelul principiului masculin, asistăm la fenomenul pasivizării prin CASTRARE (autocastrare) - ceva s-a dereglat □ cosmos. Cosmosul □cepe să funcționeze, cel puțin la nivelul fenomenal - PE DOS. Şi nu doar din pricina lui Mitică cel Negru (un strigoi de bărbat, care o face pe „fantele" - dar e total ineficient-steril, pentru că ineficientă e masculinitatea-Logos expresiv, pe care el o degradează accelerat şi o azv□le □ derizoriu) - c□ , mai ales, din pricina hybris-ului funcțional feminin. Vulgar: din pricina "FEMEII"...
I. L. Caragiale devine, prin nuvela de tip oriental-parabolă Kir Ianulea - un STAN PĂȚITUL, al Lojei Iohanice. El dezvăluie că haosul dharmic e aşa de mare □ cosmos, □c□ □suşi demonul e dezorientat şi activează □ dezacord cu propriile-i principii demonice: singurele răsplăți pe care Kiriakos-Ianulea (Iannis=ION) le cere pentru suferințele lui de drac umanizat □ lumea dominată de ACRIVIȚA-□NĂLTUȚA ălţată □ raport cu principiul masculin profanat-profanizat - iar nu □ raport cu principiul divin (Acrivița apare ca expresie a principilui feminin hiper-demonizat - adică, mult abătut de la Dao-Calea Dreaptă a Lumii) - deci, răsplățile pe care Kiriakos-Ianulea le cere sunt: I- să-i trimită pe răufăcătorii săi, Acrivița şi Negoiță, □N RAI (avertisment dat lui Dumnezeu, cu privire la dezechilibrarea BALANȚEI-THULE) „să sempace Sf□tul Petre cu ei cum o şti" - noroc că Negru+oiţă, oiţă neagră, bărbat castrat, şi el - □u351 si recapătă atributele virile prin stăp□irea pe care o dob□deşte asupra sorții Acriviței - salv□d-o, el, NEGRUL - de NEGRUL VĂDUVIEI (masonice?) - căci o recombustionează (cu BANI), pentru a continua prevalența Anti-Dharmei □ lume - deviindu-i destinul şi transform□d-o □ factor de exorcizare paradoxală (tip Gorgona Meduza): cui pe cui se scoate, şi demon pe demon - pare a zice □ețelepțitul prin „pățire" I. L. Caragiale - Stan Pățitul.
II - „să mă mai odihnesc şi eu puțintel acasă, că m-am dehulat de at□ea trebuşoare pe păm□t" - şi capătă 300 de ani de somn. Hybris-ul feminin (pervertirea funcției feminine) naşte somnul Diavolului? N-ar fi rău să fie bine - vorba humuleşteanului. Dar ce se face lumea fără celălalt taler al BALANȚEI-THULE? Aghiuță-Kiriakos va lipsi fie la două cicluri consecutive ale evoluției umanității, fie la cele două aspecte, ascendent şi descendent - ocrotite de Sf□ta Treime. Aparent, hiperdemonizarea feminină - devine forță de exorcizare a lumii de demonii mărunți. Dar „concediul" lui Aghiuță e dat de Satan - deci şi Satan „se pune □ grevă" ontologică, □țeleg□d disfuncționalitatea majoră a principiului masculin □ cosmos. Din păcate, demonii exorcizați nu sunt doar mărunți - ci şi cărunți - □cărunțiți din pricina neaxializării spiralei-floc feminin - care-i trimite, mereu, pe tobogan, □ borboros. Cine e de vină? Tot Acrivița-Avestița - sub masca BABEI. Avestița nu-i doar Aripa de Zbor-Revoltă a lui Lucifer, ci este TALPA IADULUI. BABA IADULUI, ce are drept soți pe toți demonii lucrători □ toți bărbații lumii. Dar somnul de 300 de ani nu destabilizează tocmai afundul-talpa iadului - □locuind stabilitatea temeliei cu „greva" confreriei demonice - p□ă c□d nu se restabileşte echilibrul BALANȚEI-THULE?
„S-o fi dormind ş-acuma (Aghiuță, preferatul Satanei - sau ipostaza „□gurgitabilă" intelectual-uman a Satanei, alter-ego-ul agreabil al Satanei), dacă nu cumva s-o fi sculat, mititelul, să se apuce iar de cine ştie ce drăcii". Că aşa-i legea demonilor - şi cine-o strică - strică echilibrul lumii, pasămite - nu-i aşa? Dar parcă Dharma mai contează, c□d demonii mici dispar, □ favoarea demonilor mari? Asistăm la un fenomen paradoxal prin destabilizarea Balanței Principiilor Yin-Yang: pervertirea Demonilor...Nu transfigurarea - pervertirea. De necrezut Saşia Acrivița este Maestru de magie neagră, a tuturor □şelătoarelor, seducătoarelor, amoralelor distrugătoare ale echilibrului Balanței Cosmice: Vete, Zițe - dar chiar şi ZOE (Viață...) - „madame" („dame bune", vorba Cetățeanului turmentat) - Pop+escu, Diacon+escu etc. Sau venite de la Sfeta Gora (ATHOS), cax şi Kiriakos [(p.224): "Eu sunt de felul meu din părțile despre Sf□ta Gură…], dar cu c□ foc (demonic) şi dor de muncă anti-dharmică □ ele! Ar fi de admirat dacă n-ar fi de speriat…
□n definitive, capacul de la BUTOIUL DRACILOR, □ care se □v□tejeşte ciclon demonic al NOPȚII FURTUNOASE - e păzit de triunghiul amoral-demonic Dumitrache Veta-Kiriakos (Chiriac-tejghetarul…). Dar "serviabilul" Kiriakos al dugheneicherestegerie are foc de lemn (pentru focul din iad) de la Veta, cea aşa de bunălegătoare cu Spirala Descendentă-Spiridon - "flocul BABEI", vorba lui Caragiale…). - Spiridon-cel-ce-fumează e ucenic al demonului-fumegos-fumegător şi, concomitant, e Talpă a Iadului, căci el este Hermesul inversat-demonizat, "pristandaua " BUTOIUL CU DRACI CEL MARE - Casa-Dumitrache (Inimă-Rea şi Titirez Axial - frate bun cu Spiridon - de aceea se şi □t□nesc ei doi mereu şi violent) - sau Bucureştiul. Căci "rondul" lui Dumitrache nu e dec□ conturarea magică a GURII BUTOIULUI CU DRACI - butoi □ care, inevitabil, cade SF□NTUL ANDREI CEL DE R□S - derizoriul demon al degradării Logos-ului - Andreică-Rică-Venturiano (al V□tului - dar nu cel ce-i ține de păr pe draci, □ noaptea magică a Sf□tului Andrei), ordon□d, deci, stăp□ind dharmic acțiunea demonică, stimulatoare a lumii - ci "inecatul" □ butoiul demonilor Anti-Dharmei. Nu "botezatul" (□ cristelniță-butoi) - ci prinsul □ v□tejul –v□t (VENTUS) al dracilor. Prins □ hora dracilor - care-i blochează transfigurarea, devine "ginerele Satanei-Titirez", lu□d-o de soție pe cumnata lui Dumitrache, Zița - cea divorțată de Cetăţeanul turmentat-Pastramagiul (rudă cu

Aron şi Iusuf) - Ţircădău (ajuns "de circ" - NEBUNUL CU "ŞICUL" DE LA BASTON), deci, bastonul lui Ţircădău nu e butaforic - ci viril, confirm□du-ne, astfel, bănuielile de □rudire cu NEBUNII lui I. L. Caragiale.
□n mod normal, BUTOIUL ar trebui să fie cu agheazmă - iar Rică să fie transfigurat sacral prin scufundarea □ butoi. El, Rică, face apel, ieşind din butoi la Sf□tul Andrei [1] : "Sfinte Andrei, scapă-mă şi de acu □colo, sunt □că june! Geniul bun al venitorului Rom□iei, protege-mă, şi eu sunt rom□! ". Sf□tul Andrei i se adresează, oare, zic□du-i "geniu bun al venitorului Rom□iei"? Dacă supremul argument al "v□tului" este acela că e "rom□" (al prezentului) - □seamnă că şi "venitorul"-viitorul Rom□iei va arăta ca el-prezentul. Or, el, cel prezent, e o stihie ditructivă de Logos - şi, □ consecinţă, invocaţia e dublă: dacă nu mă "protege" Sf□tul (Andrei) - las' că-i bun şi Rivalul Sfinţeniei - Nesf□tul, Nefărtatul. "Ca tot rom□ul imparţial" - "V□tul"-Rică □u351 si vede de treburile lui…
Deci, Rică nu e "scăpat" □că - şi faptul că e "rom□", dar stricător (şi stricător…) de Logos - ne face să ne uităm - curioşi şi atenţi!!! - la OCHELARII lui - semn al demonismului privirii "reci" : nu cumva Rică-Stricătorul de Logos, care-i seduce (steril) pe Dumitrache şi Ipingescu (ipingea - manta sub care □ ascunde pe demonii iluziei - dar şi pingea la Talpa Iadului) - nu este şi el, dec□ un demon-Aghiuţă, iar Dumitrache şi Ipingescu sunt ţeleşi dinainte să se lase seduşi (pentru "re□tregirea familiei")? Transfigurarea devine, pentru "venitorul" lui Rică - UMFLARE: "Ce pofteşti, mă musiu? şi să-l şi umflu!" (s.n.: v□toasa dracilor, sau flatulaţia dracilor?) – zice jup□ Dumitrache, referindu-se la ce i s-ar fi cuvenit lui Rică. Credem că □tr-at□a doar stă "transfigurarea" pe care a adus-o Rică □ BUTOIUL DRACILOR: a determinat răsturnarea sinecdocei demonice : 6 - □ 9, dar s-a "umflat", □apoi, ca neant - ca demon stricător de Logos (V□NT PUSTIU-Flatulaţie - □N LOC DE PARAŞABDA) - st□nind aprobarea admirativă a demonilor ce nu pot strica Logos-ul (sau l-au "tocmit" pe Rică-V□tul, stimul□du-i orgoliul - pentru a săv□şi o faptă violent şi prea vădit Anti-Dharmică). □n definitiv, treaba celorlalţi demoni e alta: □ timp ce "monopolul" stricării de Logos i-a fost transferat, prin măgulire stimulativă, lui Rică-V□tul - ceilalţi, Dumitrache-Veta-Chiriac păzesc BUTOIUL CEL MIC AL DRACILOR , Ipingescu "ţine isonul" pazei la butoiul cel mic (care poate fi şi butoiul-uter sterp al Vetei cea "păzită" onorific…) - dar face şi legătura cu BUTOIUL CEL MARE - pseudo-Heliopolisul - păzeşte "despărţirea", sub nume de circumscripţie de poliţie - Chiriac □u351 si curăţă "şpanga" pentru Veta-Butoi Sterp (şi-o curăţă □ sens ludic şi sexual, concomitent - căci, □tre draci, sexul este doar LUDIC…) …Iar Veta? Veta e, şi ea, "damă bună", care, după ce ascultă Logos-ul derizoriu-delirant al lui Ricăfără-Ochelari (vorbirea fără şir logic e produsul temporarei şi jalnicei măşti umane, pe care Rică crede de cuviinţă s-o □prumute, la □t□nirea cu eventuala Ziţă…) - □ trimite pe Rică-cel-cu-Ochelari ("cu sticlele-n ochi") - drept □ BUTOIUL DRACILOR, ca să-şi recunoască esenţa şi teapa demonică. Ca să-se-nveţe minte că nu el trage dracii de păr - ci, dacă e de fixat draci - □ fixează-transfigurează ea, Femeia-Dalilă. Căci singură Veta, prin amoralismul ei, ţine fix PATUL (zonă sterilă □ casa Dumitrache - şi , deci, mercurial-plutonică) - prin VERDELE (viril - şi totuşi steril…) al "legăturii prăzului de la g□" (şi G□TUL este BARZAQ-ul, istmul □cercării de trecere-transcendere) a lui Kiriakos. Şi, prin acest gest al echilibrării discrete a unui cosmos □ care Satan (Inimă-Rea) e decrepit - şi Inima Făcătoare de Rău s-a transformat □ Inima Rea reflexivă, pe care Alimentatorul cu Lemne al Iadului cherestegiu şi-o face din neputinţă demonică - ea şi i-a subjugat (extrem de lucidă şi riguroasă), duc□du-i pe demoni de lesa-legătură, at□ pe aspiratorul –ciocoi nemilos Kiriakos (absolut indiferent la suferinţa reală a lui TACHE PANTOFARUL=PICIORUL=FIINŢA UMANĂ=HRISTOSUL) c□ şi pe Satan-cel-Decrepit (Dumitrache =Demeter-Geea, căzută □ derizoriul formalismului de plan demonic-familie sterilă) - dar şi pe Spiridon (singurul drac tras de părul –căţea - "Dă-l căţeaua" - dar nu de Andrei Sf□tul - ci de Dumitrache: "trasul de păr", c□ şi legătura prin Sf□tul Niculaie (=Victoria poporului…adică victoria gloatei de draci, scobor□ori pe Spirală, □ borboros) - reprezintă □prumuturi oculte şi reciproce de putere-energie demonică ("cătelească ") - □tre fraţii-draci.
VETA (al cărei nume vine de la ELISABETA=ELI+SHOBA=DUMNEZEU ESTE 7, DUMNEZEU ESTE DESĂV□RŞIREA ŞI PLINĂTATEA) are □ ea ceva de Mama Geea Degenerată Funcţional - prin "achiesarea" la AMORALISM - deasupra moralei e doar Dumnezeu, ea este sfidătoare şi indiferentă la morală. O zeiţă Geea decăzută din drepturi divine - ocultată □ discreta şi, totuşi pasionala mahalagioaică. Amoralismul demonic al ocultatei Geea este echilibrat de siguranţa suverană, cu care C□RMUIEŞTE BUTOIUL-CASĂ a DEMONILOR prin v□tejurile din BUTOIUL MARE (PSEUDO-HELIOPOLIS) AL DRACILOR. Este STĂP□NA DRAGONILOR - ca şi Zoe Trahanache, din v□tejul st□nit de Scrisoarea-Mesaj divin-ocultat, apoi revelat prin Hermes-ul "turmentat".
ZIŢA. Numele ei de mahalagioaică □cepe, totuşi, cu Z-ul fulgerului zalmoxian (va fi fiind soră secretă cu Zoe-Jupiteriana? - şi, □preună, "□crucişate", să producă efectele zwasticii şi ale Gemenilor Zei?...), iar nu cu scabrosul "V" (al Vetei) - care a fost degradat de la simbol al victoriei, la simbol al deschiderii-dispoziţiei sexuale feminine permanentizate, a deschiderii veşnice a BUTOIULUI INFERNAL - □ care Sf□tul Andrei cel Derizoriu - cade, sau e □pins. Ea nu poate fi soţia circului-"ţircus", a □cercuirii-□floririi (cu cuiul ars, al dulgherului-pirogravorului [2] …), a Bastonului Cu "Şic"(şiş – cei doi şerpi hermetici, □colăciţi □ jurul ai Caduceului?) - Ţircădău

(pentru că ea e, totuşi, sora Vetei - şi, de-ar vrea să-şi depăşească condiția - mereu i-ar de-cădea 9 □ 6...) - ci va deveni soția vulgară a unui parazit-vampir, Rică al V□tului Demonic - care va strica Logosul □ BUTOIUL CEL MARE (Bucureşti), ajung□d, din "studinte □ drept", "amploiat judiciar" , care cade din Talerul Balanței □ Butoiul Furtunii Demonice (Butoiul cel Mic) - "□vață legile " (Dharma pe care o predă, conştiincios, V□tului-Furtună, Distrugerii-Spulberare) - şi redactor la Vocea patriotului naţionale (patriotul din butoi, Vocea din butoi). Zița va ieşi din Butoiul cel Mic - pentru a b tui-v tui, ca o Acriviță modernă, deci cu at□ mai oripilant-țață - ți□du-se de "aripă" cu Venturiano prin Butoiul cel Mare al Bucureştilor. FULGER ŞERPESC-INFERNAL şi V□NT PUSTIU - sabatice.

Cine e □vins, cine □vingător? Sigur-sigurissim că, din toată furtuna nocturndemonică, din tot sabatul prezidat de pseudo-Andrei - Dharma a avut de pierdut. Anti-Dharma a c□u351 stigat? Da, căci □ fața degeneratorului-demolatorului de Logos se ploconesc şi-l linguşesc-măgulesc (să-şi ducă munca demolatoare mai departe pentru ca ei să răm□ă să păzească dez-onoarea demonic-formală, să păzească sterilitatea BUTOIULUI cel Mic) demonii ceilalți. Nu-l respectă, dar au nevoie de el. Pentru a mări frontal de atac asupra Lumii. Nu şi Veta (ea nu linguşeşte pe nimeni) care e o Acriviță bătr□ă, fixată □ mijlocul Butoiului-Mahala, sau Casă (zona Anti-Dharmei) - şi este o Zoe stăp□ă pe FORȚA INFERNALĂ A SEXULUI - □ fața libidinoşilor ex-masculi castrați(dacă nu fizic - moral - cf. Kiriakos). Da, p□ă şi Kiriakos-cel Verde ascultă de ea, □ repetă papagaliceşte vorbele (cf. finalul, cu "revelația" nu a identității, căci n-are diavolul aşa ceva, ci a legăturilor corect-funcționale dintre protagoniştii demonici) - deci e supusul ei. Deci - castrat. Căci Yang-ul este autoritate incontestabilă - niciodată supunere şi reinterare sterilă a Logosului Viril.

VIRILIZAREA FEMEII şi CASTRAREA BĂRBATULUI - se produc şi □ cazul piesei despre hieroglifa Amor (Eros). Zoe □ stăp□eşte pe toți - □afară de Cetățeanul turmentat. Acesta după ce, □ mod ceromonios şi ironic, spune "sluga" (dar asta, □ timp ce-l stăp□eşte pe con-locutori) şi anunță, ca arhanghelul Mikael, "O MIE DE ANI PACE" (dacă vor □țelege toți HIEROGLIFA EROS, ascunsă-pierdută □ SCRISOARE) - pleacă grăbit, nelăs□du-se sedus de glasul de sirenă (mai ales că şi-a liniştit-echilibrat interesele sacrale) - glasul Zoei: "Nu mai e vreme…se-nchide alegerea ". Cine ştie? Se-nchide BUTOIUL DEMONILOR - şi Cetățeanul turmentat trebuie să fie de față, fie pentru a fi sigur de pecetluirea lui eficientă - fie pentru a azv□li □ Butoiul-Cutia Pandorei - forța m□tuitoare a Eros-ului. Căci SCRISOAREAHIEROGLIFĂ n-a fost găsită la modul sacral-ritualic, profund - dec□ de Cetățeanul turmentat - şi doar parțial de cuplul Ştefan-Zoe. □n măsura □ care Zoe e VIAȚA - şi dacă Tipătescu consimte la această funcție şi la □plinirea ei, Cetățeanul turmentat, spre deosebire de Dandanache-Demonul Decrepit (un Dumitrache de Heliopolis-Bucureşti - şi care-l □locuieşte pe Ipigescu cu Tipătescu şi readuce, funcțional, cuplurile la "normal" - oper□d corect inversiunea masculină, □ raport cu Zoe: Tipătescu-soț, iar Trahanache-prefect) - nu dă - "□apoiază" - HIEROGLIFA (e vorba de remiterea calitativă esențială a SCRISORII) nu pentru a şantaja, ci pentru a salva: căci dacă Cetățeanul turmentat apucă să arunce, □ainte de □chiderea URNEIBUTOI-CUTIE A PANDOREI - Votul-Eros (ca Mesaj Divin), printre toate relele - victoria metafizică va fi, indubitabil, a Eros-ului - cel "născut mai □ainte de toți zeii" - şi datorită căruia se vor instaura cei 1000 de ani PACE pe Păm□t. Cine ştie dacă "andri-santul " nu este sugestia lui Andrii (Andrei) - apostolul, care binevesteşte , la rom□i dragostea cristică - av□du-l ca "adjunct" sacral pe Cetățeanul turmentat, căutător-găsitor, eternal păstrător al FORȚEI MAGICE ŞI DEMIURGICE A HIEROGLIFEI - SCRISOARE OCULTATĂ ?

Chiar şi hermafrodita Efimița, care pare un alter-ego al lui Leonida, URECHE pentru LIMBA lui Leonida - are o tresărire care o demască, □ fond, ca Avestiță travestită □ Hermafrodit Pasiv şi Decrepit [3] : "A fost lăsata-secule!", □ zice ea, revelator, lui Leonida. Adică: a - □ demască pe Leonida ca sec (demon) - castrat (sterilizat) şi b- anunță căderea demonică □ BUTOI, căci noaptea infernalfurtunoasă va continua, pentru cuplul aparent hermafrodit , p□ă la transfigurarea acestui cuplu prin TRĂSNIRE. De unde va venii trăsnetul? Poate a şi venit - şi efectul este □t□ziat : pistoalele bahicului Ipingescu. Dacă Ipingescu al Nopții din Butoiul cu Draci a fost el □suşi transfigurat (prin forța dionysiacă), poate transmite forța transfigurării, prin simpatie magică. Dacă nu - nu. Vor aştepta alt Bici-Trăsnitor - alt Nebun, alt Cetățean turmentat - valabil ca Autoritate Sacral-Virilă. Nu pe Mitică cel Negru - ci pe Demeter-Dumitru - fața luminos-demiurgică, fertilă, a pustiitului şi pustiitorului de Logos-Mitică cel Negru.

Credem a nu trebui să mai insistăm asupra demonismului Ancăi, din Năpasta. Şi nici, prea mult, asupra demonismului hilar, dar agresiv, al Acrivițelor din mahalauainfern a piesei D'ale Carnavalului. Carnavalul, cum am spus, trebuie să fie al NEBUNILOR- TRANSFIGURATORILOR. Din păcate, transfigurările sunt minime, şi ele țin de măşti pur ludice. Qui-pro-quo-ul Catindat-Girimea nu provoacă apariția VITRIOLULUI alchimic - ci a derizoriei cerneli "violente". O "violență" □tr-un pahar cu apă - căci MĂSEAUA-RĂDĂCINA DUREROASĂ A INFERNULUI nu poate fi scoasă "cu foarfecele clănțănindu-le ca la tuns", "băgate pe g□" (la inimă!):

a - se va produce o TONSURĂ a catehumenului - "catindatului" la inițiere, □tr-un viitor oarecare? Sau "Catindatul" este speranța, veşnic păguboasă, mai cur□d distructivă dec□ stimulator-constructivă, rămasă □ BUTOIUL-CUTIA PANDOREI?

b - sau, cu foarfecele, se va tăia firul vieții profane a lui GĂGĂUȚĂ-CATINDATUL-POETUL, nevinovat, NEBUNUL PUR - şi va fi răstignit- fixat planul sacral, □tr-o viață-existență sacrală?
Durerea, oricum, este o șansă a m□tuirii. Durerea-suferință revine ciclic. Dar pe o Golgotă pe care t□harii de-a st□ga şi de-a dreapta sunt egali □ amoralism, complici □ amoralism (e vorba de Iordache şi Nae Girimea). Iordache-Hermes şi sinecdocă a Parcelor şi preoteselor eleusine - este după părerea noastră, prea □fundat □ amoralism - pentru a putea iniția (prin moarte inițiatică a unui "catindat"). De ce □ va fi spun□d CATINDAT? Probabil de la cat (a căta) + dat (a da). Adică, fie dat (de Dumnezeu) pentru a căuta pe cineva-ceva, fie căutat(de Dumnezeu) pentru a da cevacuiva. Prin aceasta se aseamănă funcțional cu Cetățeanul turmentat (care a fost căutat şi găsit de Dumnezeu pentru a da MESAJUL DIVIN- SCRISOAREA OCULTĂ şi a fost dat de Dumnezeu pentru a păstra esența MESAJULUI DIVIN către oameni: Erosul). [Sau: ținut ca tindă (□ tindă) - neintrat □ ODAIA-MISTER].
Ş-apoi, ce candidat la Logos-ul Divin poate fi mai veşnic stricător de proprie denumire funcțională-un "catindat"? Pe cine să caute, cum să-l găsească? Dar oare Dumnezeu are de ce să-l aleagă, pentru a da un mesaj oamenilor? Catindatul, poate, va "cam tinde", tinde mereu darn u va găsi dao-CALEA CEA DREAPTĂ. Nici nu vedem, nici măcar nu □trevedem pe cine ar putea vedea sacral acest catehumen care SCRIE CU CEAFA (□ loc să scrie mesaje pe h□tie, □u351 si dă cu tocul pe la ceafă). Se pare că nu i-a dat Dumnezeu un mesaj anume - ci el veşnicul candidat terorizat de UNCHIULDUMNEZEU care-l caută-ticluieşte singur, falsifică mesaje (d□du-le drept divine). E Hermes cel Aiurit.
Perechile-Măşti Feminine, Mița şi Didina - sunt: Didina- Dama de Verde, şi Mița □ costumul Polonez (adică leah : □ nici un caz de la lehamite, şi nici de la laş - ci, mai cut□d, de la leş spiritual : ea este urmaşa MORTULUI SPIRITUAL de la Ploieşti - REPUBLICA, derizoria fantasmă ne - sf□tă, anti - dharnică dar mică, CHERMEZA - REPUBLICA a lui Candiano - Popescu. Sau, poate, a lui "Catindatul" - Popescu - veşnic candidat la sacerdoțiul veşnic □depărtat, negat de □săşi intenția de afirmare ? Cele două Avestițe ale BUTOIULUI INFERNAL, □ care Iordache - Nae sting lampa - sunt stăp□ele lui Crăcănel (care este o V-etă hermafrodită, "crăcănat"-dispus-disponibil la compromisuri/"aranjamente" sexual-demonice - degenerat p□ă la TURC - adică negator-anihilator al □țelegerii-Logos) şi ale lui Pampon . Pampon e propria - i mască - de "umflat" - un Dumitrache mai t□ăr, dar av□d certe aptitudini de a se lăsa umflat şi umflator (devenit) - □ voia FIXATOAREI PATULUI - "alchimista" Didina (nu degeaba apare "spițerul" - iluzionist al liniilor - axe ale lumii: e o opera alchimică pe dos). Avestițele nu sunt "stăp□ite" de Nae Girimea - care nu e Satan, cum Iordache nu e Aghiuță. Nae este "stăp□it" de situarea lui, veşnică, □ starea de intermediaritate: niciodată nu se opreşte - nu se fixează, pentru a echilibra, printr-o reprezentanța a principiului feminin - THULE-BALANȚA LUMII. Şi atunci, Iordache fiind asistentul demonului care nu fixează - iar de echilibrat - echilibrează tranzitoriu şi homosexual(pe Didina - cu Mița) - nu poate fi, din păcate, dec□ un nebun fals, un pseudo - sacerdot inițiator. De aceea, finalul piesei este veselia generalizat. Spre dreapta o pornesc : poate acolo va fi ADEVĂRATUL CARNAVAL - şi acolo □u351 si vor găsi, sub măşti ,esențe mai consistente ? Şi "Catindatul" nu se va "magnetiza " (masturb□or spiritual) - ci va magnetiza (activ) Lumea, atrăg□d-o spre MESAJUL DIVIN REGĂSIT? Şi r□ul va st□ni şi reacția meditativă - ca aceea a cuplului Ştefan - Zoe, din finalul Scrisorii pierdute - departaj□du-se explicit de HORA DRACILOR ? Poate. Deocamdată, cea mai consistentă prezență este o absență: UNCHIUL DE LA PLOIEŞTI , bogasierul - care este adevărata cauză a schimbării măştilor, la comanda ocultă de la Ploieşti. Si, prin interschimbarea măştilor, la comanda ocultă de la Ploieşti (nu a Republicii, ci a PLOII FERTILIZATOARE) - mişcarea măştilor dezvăluie, sub măşti, chipuri neputincioase, de mahalagii infernali - care nu pot cumpăra Orfeul de la ipistat ("a murit franculi" - □ legătură cu tabachera muzicală - □trezărirea Zeului, printre ierburile Iadului). Ipistatul, aici şi □ acest moment final - pare a fi gardianul Paradisului (gardian şi paradis ocultate) - gardian care nu are mască - pentru că □săşi calitatea de ipistat este masca : Arhanghel şi Orfeu. Dar: "a murit francul", de fiecare dată. Au ratat startul spre zona celestă - dache - Hermes şi cuplurile grupate □ jurul Călăuzei - Hefmes - Iordache. Sau, poate, "a murit francul" e parola de la Ploieşti - pe care o aud doar demonii (tip Iordache et Co.) - parola prin care se anunță, de fapt, că iar au aleas materia muritoare (francul) , □ locul Spiritului. Şi, iar, vor mai sta un ciclu - Manvantara, blocați □ mijlocul borboros-ului. Sau, pur şi simplu parola - franc le este luată celor care şi-au schimbat □tre ei măştile - şi nu s-au schimbat esențial.
Oricum - DARUL LUI DUMNEZEU(MATEI - MATIA) se am□ă. Evanghelia va mai trebui studiată de Hermesul-Iordache (□ cuplu cu girimeaua - GIRUETĂ, □că haotic - rotitoare) - studiere făcută cu, UNCHIUL - MAESTRU OCULT DEASUPRA - şi cu "catindatul" - "cătat" şi găsit (care să aibă ce da) - Candidat care va trebui, □ fine, să □vețe tot ce trebuie să □vețe un real CATEHUMEN - dedesubt - pentru a putea năzui la DEASUPRA.
P□ă atunci, stăp□eşte Avestița - Iana (femininul lui IANUS BIFRONS) : Mița-Didina (parcă şi citim un NA - adică: IA+DI - (de două ori). Ce anume să iei ? Mereu dublete - sau mereu Neantul - Mița - paredra vehementă a lui Mitică al Neantului. Bastonul ei este NU caduceu - ci făcăleț - de □v□tit □ BUTOIUL CU

DRACI ŞI DE altoit dracii mărunți (cf. Ivan Turbincă al lui Creangă).
D'ale carnavalului este anti -misteriul Deriziunii FEMEII.
***
Alte FEMEI, la I. L. Caragiale alte Avestite : făcălețul Miței este □locuit de umbrela - lance a lui Caliopi Geogescu (cf. Bacalaureat), retensivă, □ uter, a triadei sacre Virgiliu - Horațiu - Ovidiu - si avortoare a unor entități anonime, dar anti -dharnice: ele nu apar, căci sunt □gropate □ uterul lui Caliopi, care i-a □ghițit cu tot cu punțile de trecere spre lume: "Am dat şi bacaloriatul (s.n.) ăsta" - Logosul stricat , Avestița (căpcăun şi morm□t) triumfătoare !
Nadam Guvidi a Doua (Om cu noroc), ca şi madam Mandache (Diplomaţie) sau madam Verigopolu (Mici economii) s-au castrat - □ jur - toate zonele yang (au pustiit, p□ă la piatră seacă - MOARA DE PIATRĂ - a lui madam Guvidi, □treaga lume - cosmos : lumea apare ca un capriciu feminine, iar nu ca o demiurgie, bărbații - yang au adormit, castrați de propria comoditate tembelă. Astfel că epitetul "cocoşelulule", foarte des folosit de Avestițele lui I. L. Caragiale - are o tentă caustică, persifl□d tocmai lipsa (penia) cocoşului - evoc□d pierderea cocoşului sexual, Pierderea axei falice devine sinonimă cu pierderea reperului cosmic al Dharmei Divine.
Singura femeie - Evă (ba chiar cu accente marianice şi sofianice) apare, la I. L. Caragiale ca fiind MAMA (Boborul) - "fără ştiință de carte" - dar "cuminte" : ea este MAMA Primordială, Mama - Tradiția - Eva - Yiață (Heva ebraică)
Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
CAPITOLUL VII: Popa Niţă ("Păcat") şi Axa Acului cu Gămălie
Un preot trebuie să fie, □ainte de orice şi deasupra la toate - sacerdot al Dharmei Cosmice. Trebuie să conştientizeze faptul că, □ cosmosul divin, nu exista amănunte şi □t□plări. Că cel mai mic gest din microcosmos - determină, □ macrocosmos, modificări inimaginabile - □ bine sau □ rău.
I. L. Caragiale, □ Păcat - demonsrează faptul că un păcat nu are efecte restr□se şi individuale - mai ales c□d este operat de o entitate metafizică importantă care, prin exerciții şi antrenamente spirituale, se pregătește să influențeze spiritual zone c□ mai □tinse(cantitativ şi calitativ) ale cosmosului. Niță - ION - Niță porneşte de la un stadiu - standard, de eficiență morală pozitivă - stadiu pe care mama sa, săteancă, □ defineşte clar : intangibilitatea şi imuabilitattea legii cosmice - ca finalități ale operei vegherii sacerdotale [1] :
"- Niță-mamă, te duci frumos si sănătos, să-ți ajute Dumnezeu şi Maica Domnului să-mi vii □apoi tot aşa (s.n.)".
Deci, frumusețea şi sănătatea spirituala nu se păstrează prin aşa - zise "revoluții" (toate, afară de una - cea golgotică - fiind anti - spirituale), □ cadrul unei spiritualități deja echilibrate sacral (spiritualitatea rurală tradițională) - ci prin antrenamente spirituale de menținere □ Centrul (Buricul) Spiritual al Lumii : "să-mi vii □apoi tot aşa" - şi-am adăuga noi : tot aici (adică, la baza Copacului Lumii). Şi-n calitate de PAZNIC - SACERDOT - BARBAT.
Din păcate, CARTEA LUMII devine pentru Nița, □ pseudo – Heliopolisul -seminar : LABIRINT (" era o dogmă □calcită ") - sf□sind printr-o transfigurare negativă a CĂRȚII DIVINE - □ boțire - ghemotocire a EVANGHELIEI -transmutare a ei □ "răvaşul "ispitei demonice : "un ghemotoc de h□tie □ lovi pe m□ă(...) alunec□d peste cartea deschisă sări c□ colo □aintea lui."
In locul AXEI LUMII - un ac cu gămălie, care-i "□țeapă" ființa, re-ax□du-i-o pe axa demonică, a ispitirii prin dragoste nepermisă - anti - dharmică: garoafa roşie □soțeşte "evanghelia"diavolului.
"Frumusețea" nouă a FRUMOSULUI moral, care pornise de la MAMA PRIMORDIALĂ - e o pseudo - frumusețe - ur□u355 tire cu masca demonului : "Eşti frumos [□ scrie Dalila demon] ...Dacă ai vrea, te-aş iubi mult."
Şi □cepe operația de regresie spirituală a lui ION - Niță, marcată de cataclisme □ corpul fizic, dar, evident, şi □ cele eteric şi astral : frisoane, febra, halucinații etc. De fapt, CASTRAREA PRIN PĂCAT.
DUMINICA ISPITEI ESTE DUMINICA MIEZULUI NOPȚII (□ pustiul uman din seminarul inițiatic) : "Treci la miezul nopții... Te aştept... O să vezi c□ te iubesc" - iubirea demonică constă, fară dubii, □ modificări karmice, individuale şi cosmice, substanțiale. Ludicul iubirii cu femeia "aristocrată", opusă (ca topică morală) seminarului - duce la □fr□gerea - fr□gerea morală (CASTRAREA MORALĂ) a catehumenului.
Acul cu gămălie - recentrarea demonică a ființei, □ transformă pe Niță □ "şiret țăran" - iar degetul □țepat este similar calc□ului lui Ahile (Barzaq), prin care se scurg energiile benefice şi pătrund cele malefice.
"Viață" este , □ fapt, prepararea otrăvită a morții spirituale, a ratării misiunii sacrale, pe care o □cepuse catehumenul, □că din poarta - uter al MAMEI - PRIMORDIE MORALĂ - DHARMICĂ.
Despărțirea silită de Dalila pseudo - inocentă se produce sub aparența unor mutații ființiale de reversibilitate : corpul (corpurile) lui Niță trec, iar, prin labirintul năucelii - dar, deja, otrava anti - dharmică a proliferat □ karma individuală şi □ reverberațiile ei cosmice. Dovada faptului că modificările prime, infernale, sunt, □ fapt şi □ esență, ireversibile - este BOALA INIMII: [2] "Niță a stat mult □tre viață şi moarte (...) De atunci el a rămas cu o boală de inimă, care i-a cauzat p□ă la moarte multe momente neplăcute."
Dalila dispare - "moare" - de fapt, se transmută □ FRUCTUL OTRĂVIT,

Erynie a Păcatului, □scrisă veşnic □ karma lui Niţa : copilul ilegitim(civil şi dharmic) "educat □ străinătate" - □ zona demonică - borboros.
Ciclul de 10 ani [3] : "Zece ani!...Seminaristul este acuma preot - preotul Niţă din Dobreni - om aşezat şi foarte bine văzut de toată obştea. ") - s-a □chis - Niţă devine pseudo - sacerdotul din Dobreni (Dobrenii - FALSUL SINE - DOBR□I-Bine - sunt topos-ul tragediilor caragialiene) - şi otrăvurile karmei trebuie să-şi facă simţită prezenţa, modificator - catastrofic, să se □toarcă din primul ciclu existenţial, spre al 2-lea cilclu existenţial.
BĂTRINA VREMURILOR, la "t□gul anual" (b□ciul nebunilor infernali ai lumii) avertizează, de sub masca ţărăncii bătr□e - c□d Niţă vede copilul - măscărici - care este, □ fapt propria sa fiinţă, □toarsă, prin canalele sacru - justiţiare, □ ciclul karmic – dublet : "-Cine ştie ce păcate ! Să ferească Dumnezeu pe orice copil ." Adică : "fereşte-te de tine □suţi" (dacă n-ai urmat, anterior, comanda sacra : Gnothi seauton - cunoaşte-te pe tine □suţi…). Anti - orfismul şi anti - dionysiacul copilului - baiat rezonează □ sufletul, dezacordat şi năuc de beţia karmică, infiltrată din primul ciclu fiinţial - □ Logos-ul -Niţă :
" – E pacat, domnilor! g□diţi-vă! Creştini...! Frumos! ...Mare păcat!"
Maimuţa - păcat ("fumează o ţigară lungă, se se str□bă – ntr - un chip straniu(...) fac□d gesturi si mişcări neiertate....") era, din păcate, EL □NSUSI. Reflectat de oglinda karmei activate □ ciclul 2, cel punitiv (sau, mai exact - compensatoriu).
Maimuţa - copil, alter-ego-ul lui Niţă, este un avorton moral, "fiind drăcos de fel" (p.49) A ajuns la jumătatea fiinţării zodiacale ("de 6 luni e □ oraş" [4]).
Prin aceasta se subliniază că mai trebuie □durată a-2-a jumătate a ciclului karmic, zodiacal.
Interesant este, şi de reţinut, ca-şi găseşte maimuţa - chip - mască " in spatele altarului" [5] - şi, □ acel moment "simţi distinct 1a arătătorul drept o □ţepătura de ac "(s.n.). ACUL CU GĂMĂLIE -PSEUDO -SUBSTITUT AL AXEI POLARE.
Karma trebuie să se □plinească, urm□d exact traseul păcatului : AXA DEZAXATĂ, demonizată . "Comoara" pe care o duce □ braţe, prin □tuneric (maimuţa...) e, de fapt, responsabilitalea karnică. PRIMA JUMĂTATE
Mitu - maimuţa, atunci c□d "fratele" (alter – ego - ul din ciclul 2) Niţă vrea să se substituie autorităţilor paterne - r□e . De ce ? Pentru că este exhibarea demonică a păcatului □scris □ karmă. Dar şi pentru că "binecuv□tarea" pseudo-paternă nu mai e, calitativ, asimilabilă celei real – materne : nu i se mai urează să fie sănătos şi frumos (moral) - ci "mare, cu minte şi noroc" (□chis, deci, □ CANTITATE, □ raţiunea luciferică si □ hazardul non-sacral.
Mitu, pentru a se adapta lumii umane (el, trecut direct direct din infern □ lumea umană , din entelehii □ proiecţii materiale) - suferă "boala c□neasca (FENRIR PE DOS - inversul Invierii cristice) " a transfigurarii : moare iniţiatic [6] - □viat □ aerul Dobrenilor - expansiunea karmică - demonică a celui menit să fie expansiv sacral (Niţă este Dobreniul, caci popa e sinecdoca parohiei - turmă - iar "locul BUNDOBR□I" - e, de fapt, locul □plinirii blestemului karmic). Primele vorbe ale "□viatului" □tru □plinirea karmei lui Niţă : "Mi-e foame". Aşa □cepe devorarea pseudo - sacerdotului şi a pseudo-sacerdoţiului lui Niţă. MITU BOIERUL - este MITU STAP□NUL LUI NIŢĂ. E chipul ocult al lui Niţă-cel-supus-karmei (şi Dharmei).
Aşa - zisa "onorabilitate" a lui Niţă e tocmai atmosfera de ispăşire, propice săv□sirii compensaţiei karmico-dharmice : i se dă, după multe tribulaţii, □ custodie - Mitu lui Niţă - nu pentru că Niţă e "onorabil" - ci pentru □plinirea Dharmei compensatorii.
"□n acelaşi an (Sultana - preoteasă) a avut o fetiţă." Evident, fetiţa - Ileana este jumătatea a doua a compensaţiei karmico – dharmice : SOARELE NEGRU şi LUNA NEAGRĂ se vor □perechea ocult, "c□neşte" (sub semnul lui Fenrir - transfiguratorul lumilor) - pentru a compensa total gestul "trecut" (niciodată nu există secvenţialitate a faptei - ci globalitate - eternitate a faptei), "minor"(nimic nu e minor sau major, □ lumea sacrală - ci este MIT - MITU) - "păcatul de tinereţe" (□scris □ cronica akasha cosmico - dharmică) a pseudo - sacerdotului Niţă. Falsul ION.
Ileana este Luna Neagră - dar şi Luna □ns□gerată. Sadismul ei, isteria ei sadică şi infernal - sexuală (incestuoasă) - nu sunt dec□ expresii ale necesităţii de JUSTIŢIE NECRUŢĂTOARE DIN COSMOS. VEGHETORUL JUSTIŢIE1 - este BOIERUL – MITU (MIT) - Stăp□ - Măscărici (nebun....- NEBUNUL NEGRU) - mască a Adevărului □ lume , stăp□ al procesului de compensare - pe c□d EXECUTOR JUDICIAR - este Ileana.
Aparent, uciderea perversă şi sadică, inutilă, a viţelului Priian - este un act josnic şi "hain" [7] . □n realitate, Ileana este fie zeiţă a răzbunării (deci iraţională, dar absolute precisă □ □plinirea misiunii sacrale), fie trimisă a Zeiţei Răzbunării (deci, purtătoare a MESAJULUI IRAŢIONAL, dar autoritar la modul absolut, al zeilor). Priian (Priam...) al Troiei, a fost ucis din sadism ? Nu, ci prin c□tarul sorţii, operaţional pe Olimp (vegheat de Zeus - dar veghe neputincioasă □ intervenţie) şi transpus □ NOAPTEA INCENDIULUI APOCALIPTIC (REGENERATOR) al Troiei. Priam a murit - pentru ca Eneas să devină strămoşul fiilor lupoaicei. Troia arde - pentru a răsări - □via Phoenixul - Roma.
"La păm□t" (de fapt, sub păm□t), □ grădina infernală, ca aparenţă şi pregătire a spectacolului "regizat" de karma(dar, esenţial, GRĂDINA PARADISULUI) - trebuie să se petreacă hybris-ul, re-născător, purificator [8] : Luna Neagră -Executoare

Justiția (ILEANA) "se năpusteşte asupra lui (Mitu - "Boierul" - dar, □ realitate, pentru a devora , □ Mitu, pe Niță - "hohotul" ei nu este de r□, ci semnal al unei □pliniri de mai sus de păm□t hotăr□ă) şi-1 □genunche jos la păm□t" (jetfire chtoniană, către zeii "ad inferos".
Este starea de eclipsă - de ocultare a Soarelui - Principiu Comanditar, de către Luna □ns□gerată - Principiul Activizat, Executiv.
Incestul - hybris (de fapt, □t□nirea şi fuzionarea celor două părți ale personalității lui Niță, devenită schizoidă prin păcat) - se unesc, şi □că □ cruce - sub focurile de puşcă- trăsnete ale lui Niță, care □u351 si asumă - preia, astfel, prin extracție magică - cele două funcții din cele două rădăcini (Erynii) ale păcatului său : devine el □suşi RESPONSABIL – BOIER (STĂP□N) şi EXECUTANT JUSTIȚIAR (aparent s□geros - □ realitate, CORECT – DHARMIC) al propriului păcat. El ispăşeşte, arz□du-şi cele 2 rădacini infectate de Anti – Dharmă : RĂDĂCINA PROPRIE - şi CARTEA SPURCATĂ DE DALILA. Se produce o revelație, o dez-ghemotocire(delabirintizare) a EVANGHELIEI.
Crucea celor două rădăcini anti - dharmice - redevine libertate, respirație a Dharmei, prin culoarul PARALELELOR TRUPURI [9] : (p.64) "Nu aşa, căţea [Niță □u351 si apostrofează, de fapt, păcatul - boală c□nească]! Zice el, z□bind crud [justițiar, veterotestamntar]...Nu aşa, ca-i păcat" - paraliz□d, □tru eliberarea karmei şi Dharmei (si dizolvarea păcatului) □ respirație firească, cele 2 trupuri - alter - ego - uri anti-dharmice.
Dovada resurecției morale, a reintegrării □ Dharmă cosmică, prin gestul de JUSTIȚIE (echilibrator al MIZERICORDIEI - fața de păcatul său, atunci c□d Mitu era "comoara" sa, şi din măscărici 1-a făcut "fiul pseudo – sacerdotului - dar şi față de Ileana Simziana - Luna familiei "blestemate" - puse sub interdicția karmică) - este cedarea inimii : " –Inima! zice el…..I….! şi se culcă să adoarmă somnul ăl bun l□ga copiii săi" (al doilea "I..." marchează naşterea mistică, neauzită, a Adevăratei Inimi - pe Verticala Axei Lumii - Inima"frumoasă şi sănătoasă" - aflată, din nou, sub veghea Mamei Primordiilor). ,
Acum, paraleli □tru respirația Dharmei cosmice (ca o trahee degajată de flegmă) - cei doi aştri demonizați sunt re-sacralizați : copiii săi - rădăcinile sale - □N SOMNUL CEL(AL) BUNULUI. Căci inima veche a păcatului - s-a transfigurat □ inima nouă ("I…."), neauzită de Cuțiteiu - priten, dar cuțit (deci, non-dialectician al Dharmei) - □să auzită ca ritm cosmic, dharmic, de inițiați. Inima lui nouă are ritmul LINGURIȚEI LUI MITICĂ CEL ALB (REPRESIVUL), □ ceaşca cu şvarţ (neagrăocultă-ocult□d) - dar COADA LINGURUȚEI acțion□d □ CEAŞCA DE SUS - AXA CELESTĂ, care compensează emisfera şvarțului.
Castrat de Păcat - prin re-dob□direa Inimii Oculte (re - dob□direa "frumuseții şi sănătații" primordial - morale - dharmice), Inima Nouă şi Neauzită - Niță redevine ION. Căci numai plenarul NUMA poate fi "sănătos şi frumos
Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
CAPITOLUL VIII: Leiba Zibal - şi dezvăluirea m nii dinspre sine
După părerea noastră, O faclie de Paşte, departe de a fi doar o nuvela naturalistă - ilustrează o transfigurare mistică, un misteriu. Pentru a fi creştin adevărat, trebuie să sacrifici 1umina-luminare(sufletul), ca rezultat al frăm□tării, □tru căutarea spre găsirea Unicului Dumnezeu, ca SUPRA - SINE (SUPRA - EU) SPIRITUAL - să sacrifici Eul - Focului-Lumină Absolută-Hristos.
Or, tocmai cu acest sacrificiu fundamental, cu trecerea PODULUI - PODENI (podul, dinspre eul terestru spre SINEA SPIRITUALĂ TRANSPERSONALĂ) avem de-a face □ nuvela O făclie de Paşte. Vom demonstra c□ de superflue şi absurde sunt interpretările pro - sau anti - semite, asupra nuvelei acesteia.
Cine este LEIBA ZIBAL? Un evreu care urcă Golgota, fără să conştientizeze crucea enormă din spatele său - şi fără să conştientizeze, mai ales, că este ALESUL PENTRU A DUCE CRUCEA (SIMON CIRENAICUL). Şi semnificația esoterica a durerii Crucii - prolog al SFINTEI NEBUNII a transcenderii-m□tuire.
Toate viața lui Zibal stă sub semnul mizeriei. Care e semnalul mistic, ce-a fost dat din ceruri, pentru □nceputul Drumului Mizeriei ? Semnul mistic, sub care stă Leiba - este DEZVĂLUIREA M□INII DINSPRE S□N. At□ □ copilărie, c□ şi la maturitate, e imaginea-semn obsedantă :
I - □ copilărie, e dat afară din "postul" de "băiat la marea dugheană cu vinaţuri" (VIN = S□NGE MISTIC), pentru că LEŞINASE la proba M□INII CU S□NGE – VIN, m□a care dădea moartea (dar el leşinase pentru că n-a avut tăria să privească dincolo de Moarte - □nvierea): „Doi hamali cobor□ă □ beci un boloboc sub privigherea băiatului Zibal. O ne□țelegere se ivi □tre d□şii la □părțeala c□u351 stigului. Unul din ei luă un cr pei de lemn [s.n. - n.n. : lemnul are □ el Focul – şi, astfel, poate face parte din Crucea □nvierii Celui ce se născuse – □trupase □ Casa Lemnarului] ce-l găsi la □dem□ă şi lovi □ frunte pe tovarăşul său, care căzu amețit şi plin de s□ge la păm□t.". [Hamalii pot fi Charon şi Hermes - care trăgeau sufletul peste POD-la Podeni]. „Mizerabilul, trec□d pe l□gă băiat, ridică m a asupra-i...(s.n.).
Zibal pică..."
II – La maturitate, GHEORGHE-REVELATORUL FOCULUI SUBPĂM□NTEAN [1]
„slugă rea, leneş şi obraznic (...) a v repede m a s (s.n.) strig□d „ludă"-şi a voit să se năpustească asupra stăp□ului (Zibal)". □n primul r□d, Zibal nu mai leşină-ci aşteaptă finalitatea gestului. □n al doilea rand - strigătul de „ludă", □ mod ocult, ca şi

strigătul CUCULUI - □ desemnează pe □suşi Gheorghe - care trebuie să v□dă şi să cumpere pe ZIBAL-SPIRITUL, cu ceea ce scotea din s . Ce scotea, atunci, din s□? Scotea M□NA DE S□NGE – sinecdoca lui Adam-Protogonos – Adam cel Roşu – şi scotea preţul ciclului sacru: 30 de arginți. căci 0 = semnul ciclului, Manvantara □cheiat, iar 3 desemnează treimea aseică sacră (Ființa ce reuneşte cele 3 lumi: CER – PĂM□NT - OM).

Gheorghe – Iuda. Cine va fi fiind el, dacă din moment ce, auzindu-se harabaua (devenită, ulterior, obsedanța „dilijență" – simbol psihopomp, dar şi al Carului Lumii şi al Trecerii Inițiatice) – Gheorghe nu mai scoate din s (INIMĂ) semnul mistic – ci transformă yantra □ mantra, gestul consacrator □ Logos Consacrator [2] : „Să mă aştepți □ noaptea Paştelui, să ciocnim ouă roşi, jup□e ... Să ştii că ți-am făcut şi eu socoteala (...) Să ne vedem sănătoşi la □nviere, coane Leiba.".

Gheorghe este Fratele Negru (Ocult) al lui Leiba Zibal. Ciocnirea ouălor roşii, are multe semnificații, dintre care:

a – e semnul ocult al recunoaşterii frăției sacre, □tru SOARELE – HRISTOS.

b – e spargerea PIELI MATERIEI, care separă trupurile roşii-solare-pentru recontopirea □ Unicitatea Solară.

c – sinteza principiilor yin-yang – □tru Unicitatea Sacră.

Nu e o amenințare, ci o promisiune ocultă (un angajament de frăție sacră): să devenim sănătoşi (=purificați moral) şi, astfel, să dob dim calitatea de a via spiritual.

Dacă Ianus are două fețe, una ALBĂ şi una NEAGRĂ, Soarele şi Luna şi Hristos are două chipuri, ca şi Hermes Trismegistul: fața emergentă, solară – este Leiba. Dar nu din această faţă solară se confirmă Purusha – Hristos: este nevoie de „zg□dărirea" latenței – trup, prin STRĂPUNGERE cu Purusha. Asistăm la un joc (care, □ D'ale carnavalului, răm□e steril la nivelul qui-pro-qou-ului profane - pe c□d □ O făclie... devine misteriu eleusino-cristic, fertil spiritual: Răul şi Binele se susțin reciproc, se □pletesc şi se transfigurează reciproc).

Să nu uităm c□eva aşa zise amănunte (de fapt, chei):

a – starea de friguri – e pregătirea ritualică a lui Prakrti – Leiba, pentru primirea misticei revelaţii-FULGER, de pe DRUMUL DAMASCULUI. Leiba e bolnav de AŞTEPTAREA FULGERULUI – RĂSTIGNIRE – de aceea, el nu mai aparține senzorial de lumea profană – el trăieşte □NTRE LUMI, la răscrucea Logos-ului: are halucinații sonore sacre, are viziuni sacrale (studenții TRUPULUI-MEDICINISTUL-şi SUFLETULUI=SPIRIT - FILOZOFUL) „spun", la modul liturgic evanghelia jertfirei de sine a transfigurării Vechiului Testament □ Noul Testament – sub semnul numărului sacru al lui Vishnu: 5. Şi spun despre reversie (reversia fundamentală e transfigurarea Omului Profan □ Adam Protogonos)-iar „trupul" (medicinistul) are revelația schopenhaueriană: „spre cer către lumină!" [3] .

„...e, cum am zice, fiara care de-abia de cur□d a reuşit să stea numai pe labele dinapoi şi să-şi ridice capul □ sus spre cer către lumină!".

Evident că, □că ne-preparatul Zibal (pentru transfigurare) nu □țelege dec□ partea fiarei, din portretul lui Adam Protogonos: „Pentru □t□a oară poate, □ aerul umed al Podenilor, se rostogoleau aşa de □alte vorbe, aşa de nobile subtilități de g□dire. Ceea ce pricepuse □să Leiba (...) era portretul lui Gheorghe" (dar nu se precizează, □ mod ciudat, dacă e vorba de portretul lombrozian al criminalului – sau ...).

b – Casa de Piatră a hanului lui Zibal e simbol al VOINȚEI DE A NU MAI LEŞINA (a refuza Revelația) – pe drumul dintre borboros-ul mlaştinii – Prakrti pasivă – şi ridicătura de la Miazănoapte: MUNTELE CĂPĂȚ□NII – GOLGOTA [4] : „□tre partea băltoasă şi partea mai ridicată despre miazănoapte, □ mijlocul văii, stă hanul lui Leiba: e o clădire veche de piatră, sănătoasă ca o mică cetățuie."

„Cetățuia de Piatră" poate fi Turnul Inițierii – tot aşa cum poate fi FRICA DE INIȚIERE, str□gerea-restr□gerea □ sinele egoist. Trebuie văzută evoluția ulterioară a conținutului evangheliei.

c – Cr u351 sma miezul t gului (prima revelație a M□INII OCULTE) este acum cr u351 sma de la Podeni: centrul fals (al „t□gului" profan) se schimbă □ Centrul Adevărat: Cr□u351 sma Vinului – S□ge (care aşteaptă transfigurarea) din mijlocul Podului Trecerii spre Dincolo. Figurile vin prin vampirismul sacru al ț□țarilor – care, □să, nu doar extrag s□ge – ci PRESCHIMBĂ s□ge. □nlocuiesc s□gele fizic cu cel eterico – astral.

d – Viziunea (□ afara dualității dihotomice real – ireal căci suntem □ plin misteriu sacral transfigurator de Ființă) jidanului pe care NEBUNUL l-a muşcat de obraz [5] : „Pe un jidan (...) l-a muşcat de obraz") – adică Transfiguratul – Transfigurator i-a produs SCHIMBAREA LA FAȚĂ: smulgerea măştii efemerului carnal – pentru dezvăluirea chipului etern, divin-spiritual.

e – NEBUNUL este o viziune obsesivă, prin persostența şi re-iterarea viziunii (şi asumarea viziunii) de către Leiba: NEBUNUL LITURGIC ciocneşte, ca şi Gheorghe – Logosul, ouăle roşii-capete, ale principiului masculin şi feminin (Ştrul-copilul-alter-egoul lui Leiba-şi Sura-soția) p□ă la amestecul, confuzia sacrală [6] : „le izbeşte pe unul de altul cu at□a putere că le confundă ca pe nişte ouă moi" (s.n.).

Insistența pe simbolul solar-cosmic al OULUI este prea evidentă – pentru ca un cititor, c□ de c□ avizat asupra simbolisticii sacre, să nu aibă revelația transfigurării (căci OUL este, cum spune Ion Barbu „pat de nuntă şi morm□t"-e morm□tul mortului inițiatic-care nunteşte cu „crăiasa/ A lumii mireasă"-Supra-Eul Cosmic atrage sub-eul terestru, □ hierogamie teandrică).

Teoria noastră despre FRAȚII MISTICI: Leiba Zibal – Gheorghe, despre reversia sacră Rău-Bine-e confirmată de text [7] : „cazul de reversie el □ cunoştea □ carne şi oase (s.n. – n.n.: deocamdată, □ cunoştea □ aspectul material, fizic-nu spiritual): era portetul lui Gheorghe. Acest portret din care p□ă mai adineaori păstra numai trăsăturile fundamentale, i se redeştepta acum □ spirit, cu o perfectă palpabilitate (s.n. Zibal e conştient, parțial, cel puțin, de limitele percepției şi reprezentării sale – şi anume, că se restr□ge la sfera senzorial – materială-şi de aceea păstrează confidențialitatea chipului dezvăluit: simte că acesta fie nu-i □treg, fie nu este adevărat-esențial), p□ă □ cele mai ne semnate amănunte. „Poate (noi zicem: sigur)– erau ne□semnate □ raport cu percepția spirituală a CHIPULUI, percepție pe care fără desăv□şirea transfigurării interioare e imposibil s-o aibă, deodată."
Deci, Gheorghe [8] e Şarpele Bimorf şi Bifuncțional – care şarpe este spiritul lui Leiba Zibal. Ființa are, cu necesitate, nevoie de lupta (alchimică) a balaurilor şerpi, care, prin autodevorare, □ procesul alchimic – să nască PIATRA FILOSOFALĂ – Şerpii st□d sub semnul ARIPATULUI MERCUR şi NEARIPATULUI LEU! Leul fixează (unind androginic) – GRIFONUL – DRAGONUL.
Leiba Zibal şi Gheorghe sunt, pe r□d, LEU şi DRAGON – Bine şi Rău, Soare şi Lună. Sunt cele 2 fețe ale lui Ianus – intrate □ athanor, pentru a restaura Ființa. Athanorul este Crăşma □ care arde VOINȚA-LAMPA CU FITIL, voința de alchimist autotransfigurator (şi transfigurator cosmic) al lui Leiba Zibal – Gheorghe : (pag. 33) „A! e cu mult mai mică deosebirea □tre soare şi cea mai de nimic sc□teie, dec□ □tre această (lumina lămpii din cr u351 smă) şi □tunericul orb.".
Zibal renunță la paharul profan - pentru „şipul"(nu doar sticlă ci pocal ocult şi ocultator) – Potir Graal. Ce bea? Nu vin – ci VITRIOL – S□ge Transfigurat. De ce? Pentru că e ceasul nvierii.
De partea cealaltă a Zidului Crăşmei – Han (Butoi cu Foc – Vin şi Athanor) – Gheorghe □ revelează lui Leiba Zibal: PĂTRATUL – Cer al □nvierii [9] : „4 borte □ 4 unghiuri ale unui pătrat, □tre ele herăstrăul [Fulgerul Divin Zimțat] trage liniile, □ centrul pătratului s-a □fipt sfredelul mai dinainte [n.n.: Sfredelul – Lancea lui Longinus – Purusha, care fecundează Prakrti – şi Spirală Cosmică a Evoluției Spirituale], c□d bucata o fi cu totul dezlipită [şi redată □tregului – Spirit, desființ□d zidul material - Prakrti] de trupul □treg al lemnului [pentru a revela Focul din Lemn, se trage afară □ pneuma, aitheros], prin golul rămas o m□ă puternică [sinecdocă a Ființei Umane, ca şi Piciorul – dar □ sensul de LOGOS DEMIURGIC EFECTIV, nu doar ca urmă a ritmului sacru] se introduce, apucă b na (fosta axă descendentă a lumii), o dă-ntr-o parte şi ... goii sunt la Leiba Zibal □ casă".
GOII ar □semna spurcații, necurații. Prin REVERSIE (obsesiva reversie, din text) – va □semna, □să, răsturnat: VESTITORII LUMINII, □NGERII şi ARHANGHELII de la ieslea cristică şi de la morm□tul □nvierii cristice glorioase.
Şi, imediat, viziunea sacră, a RĂSTIGNIRII – FIXĂRII, □ Athanor, a volatilului – scuturatului de friguri-Leiba Zibal [10] : „Doi g□i or să țină victima răstignită jos şi Gheorghe, cu călc□ul pe p□tecele ei o să v□e □cet ca □ blana de lemn moartă, sfredelul □ osul viu al pieptuli, ad□c, mai ad□c, p□ă să atingă inima pe care s-o oprească din zv□niturile-i nebune şi s-o țintuiască pe loc".
Sunt reflexe zalmoxiene, □tr-un text esoteric creştin: 2 g i sunt preoții de st□ga şi dreapta sacrificatului □tru Fulgerul-Zalmoxis (Stăp□ul Lumii Sacre, Diovinul)- sunt t□harii de st□ga şi dreapta, □ raport cu AXA-HRISTOS.
Iar Gheorghe se uneşte, mistic - pe Crucea supliciului transfigurator - cu Leiba evreul veterotestamentar – prin „C c ul" (barzaq şi loc al □părtăşirii – comuniunii de substanță sacră) şi SFREDELUL v□□ □ OSUL VIU AL PIEPTULUI – adică □ OSULAXĂ A INIMII. S-o țintuiască pe loc. Fixarea alchimică, prin care Gheorghe cel Negru şi Leiba Zibal, Noua veste – legăm□t spiritual (ă) şi vechea veste – legăm□t spiritual (ă) – fuzionează – pe NOUA AXĂ, cea ascendentă (spre starea IERUSALIM CERESC).
Leiba Zibal – jertfă (dar şi ucigaş al Sinelui-Gheorghe, Fratele Negru), este vita (MIELUL) conştient (imperios!) că „trebuie să se părăsească pe ea săşi"- transfigurarea taborică şi golgotică (definitivă).
Țintuirea pe loc fixarea alchimică □ Athanorul (Han şi Cr□u351 smă) e o obsesie relevantă [11] : „Da! s-o țintuiască pe loc...da! s-o țintuiască pe loc." Volatilul scuturat seismic, versatil, □ veterotestamentarul Leiba – va fi fixat – țintuit, prin AXA GOLGOTICĂ a REVELAȚIEI NOII CREDINȚE ATOTM□NTUITOARE, echilibr□d JUSTIȚIA cu MILA (pedepsirea Sinelui – Gheorghe şi Iertarea Sinelui-Leiba-sau invers). M□a ce intră prin Pătratul Gol-CERUL-este M□NA DIVINĂ, Revelația Noii Ființe (□ sinecdocă). Noua Ființă trebuie s-o smulgă pe cea veche – prin moarte şi foc (renăscător).
Leiba ce trebuie fixat – FIXEAZĂ M□NA, la r□dul lui : „□ntr-o clipă operația (s.n.) fusese gata... Două răcnete o □soțiseră, unul de pierzanie, altul de triumf (n.n..: aşa a fost pe Crucea de pe Golgota : Hristos, □cărcat de păcatele omenirii, moare-se pierde – iar Omul-Adamul Absolut Purificat prin „pierzania" primului Hristos – scoate strigătul de triumf-□nviere m□a era „țintuită pe loc"). Cine credeți că a pus ghilimelele/sublinierile relevanței, la pierzanie, respective la triumf? Noi? Nu, vă □şelați: I. L. Caragiale!!! Cele două răcnete sunt ritualice: Răcnetul Morții inițiatice şi cel al □nvierii Inițiatului (indiferenți la ZID, Str□şi, Gheorghe şi Zibal, □ aceeaşi Ființă Nouă, Atotsintetizatoare: HRISTOS). Hristos a □viat! (a murit inițiatic). Adevărat a □viat (s-a fixat-trezit spiritual inițiatul)!.

Dacă cineva se □doieşte de interpretarea noastră asupra misteriului, dăm glas de mărturie lui I. L. Caragiale [12] :
„Lumina captivă □tre gratii ieşi deasupra veselă şi victorioasă, red□d viață hotăr□ă formelor nebuloase din preajmă-i”(n.n.: forme-umbre ale profeților Vechiului Testament, cu privire la Hristos).
Iar imaginea ALCHIMISTULUI LEIBA ZIBAL, care coace PIATRA FILOZOFALĂ-M□NA-FIINȚA CEREASCĂ (situată pe Axa Nouă - ascendentă) – este imaginea ființei foetus renăscut spiritual şi bătr it de eternitate. □n acelaşi timp [13] :„Ca un savant care, □ amestecul unor elemente, ar căuta să prindă un secret subtil al naturii ce de mult □ scapă şi-l necăjeşte, Zibal ține ochii ațintiți asupra unui lucru sp zurat (s.n.), negru şi inform, sub care, pe un alt scaun, la o potrivită □ălțime, arde o făclie mare.” Sp□zurat pe lemn şi negru de păcatele omenirii – este Hristos. Şi tot Hristos e Cel ce privește □ainte, străpung□d cu Spiritul şi Porțile Infernale şi Bolțile Cereşti – către VITRIOL = Spiritul Veşnic = starea de Paradis.
Leiba Zibal a devenit, prin Athanor, şi prin Fixarea Mercurului □ Sulf – apoi prin coacerea secretă a PIETREI FILOZOFALE – CREŞTIN. Adică a primit revelația supremă a Dharmei – devenind fratele spiritual al lui Mitică cel Alb (Represivul), cel care mestecă – păşeşte □ ritmul aştrilor, prin noaptea cosmică a ceştii-emisferă neagră (şvarț): Leiba nu mai are numele dinaintea OPERAȚIEI (Leiba) - ci numele Paraşabdei: AUM.
„Şi omul plecă (pentru că acum e NEBUNUL COSMIC, care merge prin şi peste lume, cu VESTEA-FĂCLIA lui Hristos) spre răsărit la deal, ca un călător cuminte (s.n.) care ştie că la un drum lung nu se porneşte cu pasul pripit”.
Da, □ eternitate „mergi” cu pasul (sau rotirea LINGURIȚEI □ sferele divine) Dharmei. Ce deal urcă Omul? Dealul propriei Căpăț□i - păşim peste vechea căpăț□ă păm□tească-ADAM - spre noua căpăț□ă celestă-HRISTOS. Urcă Golgota NEBUNUL HRISTOS, □tru veşnica m□tuire şi transfigurare a lumii. Căci şi El, Hristos - s-a transfigurat □ AUM: Dharma Sfintei Treimi Aseice. La Răsărit, OMUL □NVIAT aude muzica de neauzit: Paraşabda Divină, muzica aştrilor spirituali □preunăarmonizați
Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
CAPITOLUL IX: Patriot, patriotism. Rom ia, rom , rom că.. Dimensiunea metafizică a Moftului
Departe de a-şi urmări ascendența idriotă (greco-albaneză), I. L. Caragiale e absorbit perfect de Loja Iohanică Rom□ească. Pentru a se face credibil cititorului rom□, excedat de/sau ne□crezător □ originea străină a familiei Caragiale - I. L. Caragiale inventează un personaj, foarte activ, ca LIANT SOCIAL - uneori şi ca ACTANT PARODIC: eul auctorial cameleonic. I. L. Caragiale se implică, astfel, cu o r□nă, de data aceasta, absolut suspectă de ironie - □ acțiunile anti-dharmice - la care □ □ping adevărații actanți, care au ca esență ANTI-DHARMA.
Iată-l pe eul auctorial cameleonic, prelu□d sintetic discursurile de presiune antidharmică asupra „dascălului prost” (de fapt, Maestrul Dharmic, obnubilat □ menținerea zonei morale, integre) [1] : „- Ei! nu fi şi tu aşa de... cum să zic... de sever... Ştii că de c□d te cunosc... şi de! slavă Domnului! ne cunoaştem din copilărie... nu te-am supărat cu vreo rugăminte (...) Fireşte, nu zic, trebuie să ne hotăr□ odată, mai ales c□d e vorba de şcoală, de la care depinde viitorul națiunii noastre, noi rom□ii, să □cetăm, mă-nțelegi (...) Nu-ți cunoşti interesul! De ce să te pui cu nişte oameni mari, cari au at□a influență?... De-aia v-a ieşit vorba la toți dascălii că sunteți mojici şi brutali, mai ales cu copiii de familie bună!” Slavă Domnului că I. L. Caragiale foloseşte, □ legătură cu Dascălii=Maeştri, care sunt „mojici şi brutali” cu „cei de familie bună” (adică, Strigoiulgoe et Co.) - pluralul...
Iată, apoi, progresivitatea cameleonică (Bacalaureat):
a - □ primă instanță este Inocentul, Neangajatul, Neutrul: „ – Sărut m□a, madam Georgescu (...) cu cea mai mare plăcere, madam Georgescu, dacă pot...”,
b - urmează faza intermediară de mirare a năucelii, a dezechilibrului interior, sub presiunea obrăzniciei agresive anti-dharmice a „madamei” Georgerscu: ”- Ți-este prieten... ştiu că ți-e prieten! Să nu zici că nu ți-e prieten (...) - Suntem cunoscuți ce e drept, dar chiar aşa buni prieteni,nu pot să zic... – Las’ că ştiu eu...”
c - Rătăcitul Spațial:”- Nu ştiu unde şade... - Ştiu eu... ce-ți pasă! La dreapta birjar! „Cameleonicul eu auctorial se complace □ INTRAREA □N LABIRINT, pentru a ne fi, de fapt, nouă - Călăuză-Hermes (de aici şi cuv□tul HERMENEUTICĂ=analizarea şi descifrarea resorturilor infernale ale Cărții-Text - aici, ale Pervertirii Ramurii Justițiare a ARBORELUI SEPHIROT),
d - Cameleonicul eu auctorial mimează discursul parlamentar antilogos şi antidharmic: „Frate Popescule, ciudate sunt şi programele şi regulamentele şcoalelor noastre (...) Ce are Morala cu cariera de avocat, pe care vrea t□ărul s-o □brățişeze?... Ba nu, spune d-ta!” „Ambalat de altilogos - dezvoltă o antilogică anti-dharmică perfectă.
e - Ultima fază, demascatoare a parodiei cameleonismului - constă □ substituirea logosului propriu cu cel al SECĂTURII ANTI-DHARMICE, care l-a „inițiat” □ amoralismul agresiv şi obraznic (există şi anti-inițiere, şi contra-inițiere...): „Am revenit să te rog... să nu zici că nu poți! ştiu că poți! trebuie să poți!”
Masca cameleonică a căzut de pe fața STRĂJII DHARMEI. Justiția va fi □călcată - dar injustițiarii, complici (dascălul şi țața ciocoaică - unul slab de fire, concesiv cu Demonul - iar țața □truchip□du-l chiar pe Demonul anti-dharmic) vor

răm□e demascați, goi şi h□i, □ fața noastră - căci cameleonul s-a dat complet la o parte - DUPĂ CE A ADEMENIT DEMONII P□NĂ SUB OCHII NOŞTRI.
Situaţiunea [2] : c□ă vreme Nae nu dezvăluie motivul sterilei sale revolte logoreice - eul auctorial cameleonic □u351 si păstrează logos-ul propriu. C□d, □să, Nae trădează motivația domestic-meschină, individualistă (strict) a pseudo-revoltei sale - eul auctorial cameleonic (e.a.c.) SE PLIAZĂ peste logosul lui Nae - tocmai pentru a □groşa-sublinia grotescul st□nit de diferența dintre conținutul Logosului şi motivația Logosului - şi fraza e.a.c. sună la Nae (Mitică, Lache, Mache etc): „- Nae, scuzămă, e aşa de t□ziu, care nu pot pentru ca să mai merg (s.n.: logos-ul parazitat cu „bule de aer", absolut sterile: „care nu pot pentru ca să...") (...) – Mi-e aşa de somn, care trebuie negreşit pentru ca să mă culc. La revedere."
Alteori, eul auctorial nu subliniază, nu □groaşă, nu parodiază - ci asistă, ca martor ocular şi spiritual (deci, şi ca reper moral subtil), la degradarea anti-dharmică a actanților reali: cf. Diplomaţie, Mici economii etc.
Rareori, eul auctorial este actant şi chiar MAGISTER, cu aer demonstrativ-ludic - jocul duc□du-se □tre farsă şi sacral (cf. O conferinţă [3]).
Dar eul auctorial are şi misiuni mai complexe, ți□n□d de comentariul spectacolului anti-dharmic - at□ □ nuvele-schițe (n vreme de război:"D. Stavrache a pl□s mult, mult etc." - c□ şi □ schițe şi momente: Bubico: "Ah! Lovi-te-ar (...) Vedea-te-aş la Babeş (...)" - sau: „Ea leşină iar... eu trec ca un demon prin mulțime şi dispar □ noaptea neagră..." (parodie a atmosferei satanic-romantice). „Olecuță! diminutivul acesta □i pare un categoric superlativ" [4] (tachinarea logos-ului moldav - şi a gestualității interioare □cetinite: dar, niciodată, demonii autentici caragialieni nu provin din ZONA LOGOS-ULUI □NCETINIT - căci tocmai □ □cetinirea lumii nebune, se poate crea spațio-temporalitate pentru meditație asupra propriei condiții uname şi şanse soteriologice); [5] „Uf! Niciodată n-am să uit etc." „D-na Z..., una dintre invitate, o văduva respectabilă (...) Mare noroc pe Guvidi!" (mare noroc e imunitatea față de bunsimț şi față de legea morală cosmică); Boborul: „C□d i-au strigat călăreții din goană <<Stăi!>> el, care era pe jos, a avut curajul să stea" etc. - sau „Maiorul face patru paşi mari şi trage o puternică lovitură cu palma pe masă. Stan Popescu tresare cu ochii c□piți. – Cine te-a pus pe tine aici? răcneşte straşnic reacționarul. – Boborul! răspunde foarte răguşit republicanul. At□a i-a trebuit Reacțiunii! C□d a auzit de bobor a turbat:l-a şi –nhățat pe Stan şi, val-v□tej, cu el, drept la hanul Călugărului. Aşa s-a sf□şit cu Republica noastră. Aşa Reacțiunea a sf□u351 siat cea mai eroică pagină a liberalismului Sau [6] Rom ca: „şi după Pomery extra–sec frappe (s.a.), iar ciucalată fierbinte... (s.n.)".
***
Am spus şi am repetat mereu, □ cadrul lucrării de față, că I.L. Caragiale este Revelatorul Anti-Dharmei - dar şi Paznicul Dharmei (cel puțin implicit) - □ cadrul lojei iohanice rom□eşti - lojă care trebuie □ esența ei, să-şi □tindă influența ei spirituală asupra tuturor rom□ilor şi asupra □tregului spațiu rom□esc.
□n această calitate, Paznicul Dreptei Măsuri Divine trebuie să atragă atenția celor din ARCA SA (ROM□NIA) asupra pericolelor de a cădea peste bordul Arcei, la un capăt sau la celălalt - dacă depăşesc limitele Legii Divine:
I - un capăt este acela al discernăm tului moral şi situațional (spațial, temporal, emoțional etc.). Dacă acest capăt al balanței e depăşit, se trece □ entitatea metafizică numită moft - care nu-şi are numele de la sinonimia cu capriciu („a face mofturi"), ci de la relativizarea absolută, fără discernăm□t, fără Centrul Spiritual (Național şi Uman), ca reper de atitudine dharmică: Moft poate fi moartea, fără să te oboseşti să □țelegi Moartea - poate fi viața, c□d nu te oboseşti să □țelegi Viața [7] : „ – Acrivițo! dacă nu mă iubeşti mă omori! – Mofturi!" - nici cel ce amenință cu moartea, nici cea care nu se lasă impresionată de cuv□tul şi realitatea morții nu ştiu ce vorbesc, ba, mai rău, nici nu au de g□d să se g□dească la conținutul celor spusevomate, cu at□a „lejeritate" malativă - sau: „ – Doctore, mor! – Mofturi!" - Pacientul-Om şi Medicul-Divinitate au pierdut din fr□e semnificațiile vitale ale CUVINTELOR şi, implicit, pe cele ale vieții). MOFTURI pot fi modificările cosmice oculte („ – M□ne seară e o eclipsă de lună. – Moft!"), cultura spiritual („A propos, iese o gazetă nouă. – MOFT!"). Din această oboseală demonică, sau oboseală divină - din această extrem de □grijorătoare stare de boală a omenirii - RELATIVIZAREA - prin operație defensivă de transfigurare I. L. Caragiale formează PAVĂZA-ZIAR: Moftul rom□ - profilaxie prin defularea numelui ad□c, adevărat, al pericolului □ prăpastia indiferenței totale față de sensurile CUV□NTULUI - prăpastia Neantului Spiritual - ca □tepenire a dinamismului ascendent şi descendent, spiralat, pe AXA POLARĂ A LUMII (abulie cosmică);
II - celălalt capăt este □ atitudinea ipocrită, leneşă, falsă, mincinoasă, egoistă - tocmai c□d este nevoie de sinceritate, r□nă reală şi angajare, p□ă la autosacrificiu.
De data aceasta, I. L. Caragiale nu mai foloseşte numele generic-categorial, al entelehiei dezechilibrului prin indiferență (MOFT) - ci foloseşte consecința □ plan concret a atitudinii metafizice de MOFT: MOFTANGIII. Aşa cum subliniază □ Meteahnă.. [8] , atitudinea față de cosmos, deci şi față de patrie, neam şi tot ce apare ca emanație spirituală a patriei şi neamului - nu trebuie tratată ca mofturi - dar nici absolutizată aberant. Legea cosmică este a echilibrului a măsurii □ toate. Ce-i fără măsură - e de la demon. Sau, cum spune Hristos □ Predica de pe Munte „ce este mai mult, este de la demon".
Patria e sacră nu pentru că pretinde cineva, □ propriul interes, de a ieşi □

evidență - patria nu e o modă, nu e nimic de care să se poată atinge moftangiii, adică ignoranții desăv□şitei lipse de măsură □ toate. Patria e sacră □ sine - şi se cheamă TĂCEREA CONTEMPLATIVĂ, de reculegere şi contact cu spiritul ei - iar □ nici un caz stridența demagogic-declarativă. Altfel [9] „o apucătură bună a omului, trec□d măsura, poate deveni pernicioasă, cum o virtute □pinsă peste o anumită limită, □cepe a fi curată nebunie."
Ungurul din Meteahnă..., care afirmă, aberant, absolutul poporului şi exprimării poporului maghiar - de parcă ar fi intrat □ paradis şi □ posesia adevărurilor imuabile divine)"limbă?... numai cea națională maghiară! Literatură?... numai cea națională maghiară! Artă?... numai cea națională maghiară! Ştiință?...tot aşa. □n fine, idee, muncă, investiție, spirit, judecată, rachiu, vin, bra□ză, ardei, danțuri, costume, vite, capital, oameni, sfinți, Dumnezeu ş.c.l.... toate, tot - tot aşa. Apoi... Maghiarul nu se teme de nimeni pe păm□t, contra lumii □tregi, maghiarul luptă nepăsătoor, sigur pe victorie,... fiindcă... are-ncredere □ Dumnezeul străbunilor săi... căci... maghiarul □ veci nu piere!"
Concluzia despre prietenul maghiar şovin: „Nu! Patriotismul lui este o meteahnă, nu mai e o virtute. Bine că ne-a ferit Dumnezeu pe noi, rom□ii, de aşa meteahnă!" Asta o spune e.a.c., adapt□du-se la un incipient şovinism rom□esc, ca reacție involuntară, subtilă, la şovinismul maghiarului.
I. L. Caragiale, □să, ştia altceva - pe care-l declară, necruțător ca spada justiției Dharmice, □ Moftangiii [10] : „Moftangiul este eminamente rom□. Cu toate astea, □ainte de a fi rom□, el este moftangiu." Lipsa de măsură nu mai duce la extaze delirante, ca la ungur - ci la snobisme grobiane - indiferent de zona socială (PENIA sau POROS, din punct de vedere al avuției materiale):
„Născut dintr-o familie săracă dar onestă, el este fiul faptelor sale, şi, deşi democrat prin naştere, el face parte din aristocrația inteligenții, a meritului, ştiinței, artei, culturii ş.c.l.
Dar... născut dintr-o familie de adevărați boieri, cari au ştiut totdeauna să pună interesul patriei mai presus de interesele de clasă renunț□d la privilegii - el, aristocratul get-beget, este adevăratul democrat..."
Şi iată cum I. L. Caragiale pune sub semnul □trebării, ca relativizare cu consecințe analitic-reconstructive - aristocrația şi democrația (care nu mai seamănă - nu cu cele platoniciene - dar nici măcar cu cele deja pernicioase ale Politicii aristotelice). Sunt, ambele - atitudini de moftangii - □tr-o societate care nu-şi identifică reperul moral, centrul spiritual, interiorul sacral.
Rom□ca [11] este, şi ea, o țoapă(„Crudă, adică necoaptă, primeşte cadouri de la răscopți bogați - răscoaptă, face cadouri la săraci necopți, adică la cruzi: - Ah! Crudule!" etc." - e snoabă („D□sa are unul sau mai mulți adoratori, nu de plăcere sau de pasiune, ci de datorie: o femeie de aşa □altă extracțiune trebuie să aibă un suivezmoi") - un veritabil gunoi, o aventură moral, cu statut de GOLEM distructiv, de Dalilă - molest□d şi demol□d Logos-ul Național sacru, prin barbarisme şi barbarie snobprostesc-□g□fat-antilingvistică (agramată). E absolut iresponsabilă, dezorientată, entropică spiritual: „C□d vrei să flirtezi cu moftangioaica, se rățoieşte şi fleorțăieşte. □i vorbeşti serios, r□e - glumeşti, e foarte serioasă - o saluți, d-abia moțăie - o iubeşti, te spune t□gului". Anti-orfică - este □truchiparea MUŞTII INFERNALE, a bruiajului infernal asupra Logos-ului sacru: „Astfel, dacă-ți place muzica, fereşte-te să mergi la acele concerte: de c□e ori orchestra o avea un pianissimo, moftangioaica commencera a causer fortissimo..."
Expresia cea mai clară a borboros-ului, face totul pentru a relativa (□ linia lui moft-mofturi) adevărata aliată spirituală rom□ească: „O moftangioaică gătită şi □popoțonată de şapte ori mai scump dec□ s-ar putea explica prin mijloacele consoartelui d-sale, dacă o □trebi ce părere are despre prințesă: - Fie, mon cher, nu zic! E t□ără, frumuşică, si vous voulez - da...prea luxoasă!
C□d vorbeşte de regină, zice: la pauvre!"
Ciocoaică şi impostoare prin natură, Dalila-țoapă care şi-a castrat „consortul" ca şi „amantul" - se cațără, „ca scroafa □ copac", prin intermedii dintre cele mai dubioase, imorale la modul absolut. Ajunge să combine, cu nonşalanță, banii „soțului" cu cei ai „amanților" - şi c□d □ dă, şi c□d □ ia...
„Culmea ambiției - un minister pentru bărbat şi un secretariat pentru amic."
Impostura spirituală e mai gravă, cu repercusiuni mari asupra alunecării, fără potențialități resurecționale, □ jurul Axei Polare - c□d e vorba de „savantul" [12] - „membru □ toate societățile cultural-naționale etc." El descoperă „apa fiartă şi mersul □ picioare - provoc□d reiterări steril-spirituale,derizoriul spiritual: "Teorii nouă din cărți vechi etc." Impostorul spiritual e Demonul Hipopotam, Demonul Nesimțirii, imun la stimulii autentic spirituali, la profilaxia morală, prin critică [13] : „C□d moftangiul e un imbecil, □ pasă de critică mai puțin dec□ □ pasă unui suveran african de opiniile presei europene - c□d are oarecare talent şi spirit, critica-l iritează şi-l neodihneşte ca pe o cochetă bătr□ă care se teme să nu se afle □ sf□şit ca are dinți falşi şi păr prepus."
Ironia din finalul schiței de caracter (de fiziologie amorală) e, □ fapt, condamnarea la moarte, definitivă, fără drept de recurs, a impostorilor, falsificatorilor de „imagini ale spiritului" şi de atitudini spirituale constructive - „savantul" impostor se □chide □ statuia de piatră - ca demonul □ sticlă: „Culmea moftangiului savant: a-şi comanda statuia □că din viață şi a prezida la inaugurarea ei şi la apoteozarea sa - a acestui mare luptător □ ogorul ştiinței rom□e! „dar demonii din sticle ies, după... un timp - iar microbii şi viruşii doar „hibernează"...

Ar trebui (dar nu e aşa...) ca apoteozarea de care face vorbire I. L. Caragiale să □semne condamnarea la rătăcirea eternă □ □tunericul infernal al ignoranţei fudule. Dar noi, cei de azi, prin indolenţa noastră spirituală, le creăm, prin propriile noastre suflete de neo-moftangii, mediul propice de a „□via" şi a se umfla... de neant, chiar □ mijlocul nostru, pun□du-ni-se pe suflet. Unde-i Paznicul Dharmei? Doarme puţin...
Nu contează străinii dinafară - ci străinii dinăuntru: impostorii spiritului sunt ucigaşii anticorpilor naţiunii rom□e (faţă de naţiunile celelalte, oricare or fi fiind ele). Ce trebuie să fie patria, deci, conform lui I. L. Caragiale? □n nici un caz DECLARAŢIE - ci TĂCERE PIOASĂ. Patria e o stare spirituală: starea de concentrare □ jurul Centrului Spiritual divin Interior. Cine spunea că I. L. Caragiale, fiind „străin" de origine rom□ă, nu poate fi patriot? El este, ca şi Aminul-Eminescu - sacerdotul orfico-pitagoreic al Patriei (şi implicit, al Neantului...). Căci Patria este MITROPOLITUL GHENADIE de la Căldăruşani - iar „nu tagma jăfuitorilor", asimilabili ciorchinilor de muşte din mahalaua-borboros „naţional".
Patria, ca stare spirituală - nu are neovie de cantităţi industriale de patrioţi. Ea poate fi doar RUGĂCIUNEA, singuratică, fierbinte şi curajoasă - a unuia sau a altuia, dintre cei care au reuşit un miracol: să evite impostura iluzionismului ieftin - şi să se (şi să ne) transforme □ SCARA DIVINĂ. La Căldăruşani - sau □ sine [14] : „E frumos drum, e minunată m□ăstirea. Dar nu mai merg la Căldăruşani, p□ă nu s-o □cheia campania pastramei şi a mustului, şi mai ales, p□ă n-o da Dumnezeu să plouă." Adică, p□ă c□d ofensiva borborosului va scădea - iar ploaia nu va fi creatoare de NOROI - ci de efect liturgic - apă lustrală şi soteriologică.
Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
CAPITOLUL X: Cănuţă şi Ritmul Lumii Moderne. Problema singuratic-cuplu
Ren□ Gu□on spune, □ Domnia cantităţii şi semnele vremurilor [1] : „...toate „legendele" (pentru a vorbi □ limbajul actual) care se referă la aceste „comori" (□ legătură cu focul subteran) arată limpede că „păzitorii" lor, adică mai exact influentele subtile care le sunt asociate, sunt „estităţi" psihice de care este foarte periculos să te apropii fără a avea „calificările" cerute şi fără a lua precauţiile necesare - dar de fapt ce precauţii pot lua modernii, care sunt complet ignoranţi □ această privinţă? Ei sunt evident lipsiţi de orice „calificare", ca şi de orice mijloc de acţiune □ acest domeniu, pe care nici nu-l pot percepe, tocmai datorită atitudinii pe care o au faţă de toate lucrurile. E adevărat că ei se laudă □ mod constant că pot „domestici forţele naturii", dar sunt departe de a bănui că, □ spatele acestor forţe pe care le concep □tr-un sens strict corporal, există un lucru de alt ordin - forţele naturii nu □ sunt, □ realitate, dec□ vehicul şi un fel de aparenţă exterioară - şi tocmai acest lucru ar putea □tr-o zi să se revolte şi să se □toarcă □ cele din urmă □potriva celor care l-au recunoscut."
Şi, □ Criza lumii moderne, p. 25, acelaşi Rene Guenon atenţionează că apropierea deznodăm□tului actualului Manvantara este grăbită de noi, prin comportamentul total excentric pe care □ practicăm, faţă de Templul Cosmic şi faţă de Copacul Cosmic: „De altfel, se pare că ne apropiem de deznodăm□t, care agravează anormalitatea stării de lucruri etc." - lucru apărat şi □ Domnia... [2] : „graba febrilă de care contemporanii noştri o pun □ tot ceea ce □treprind nu poate face nimic □potriva acestui fapt şi n-ar mai putea produce dec□ agitaţie şi dezordine, adică efecte total negative."
Cui n-a citit cu atenţie povestirea Cănuţă om sucit - □ recomandăm cu căldură o nouă lectură - căci s-ar putea să aibă revelaţia faptului complicităţii sale, de om obişnuit, la catastrofa pe care lumea modernă şi-o pregăteşte cu at□a r□nă - deşi vestitorii sunt trimişi. Hristos are ipostaze golgotice multiple, □ lume - cu funcţia de avertizare: dacă crucea Golgotică-Copacul Universal este vidată de înţelegerea sufletului-spirit uman - lumea va fi stinsă şi □toarsă pe dos.
Cănuţă - e un trimis cristic, un vestitor al catastrofei iminente de aici şi al răsturnării semantice de acolo. Cănuţă e PEREGRINUL PRIN LUMI - pentru a constata, ca □tr-un fel de INSPECŢIE A MANVANTARELOR, unde □că se poate face ceva - pentru spiritul uman - şi-n care lume nu mai e nimic de făcut. □ncotro a plecat, prin morm□t cănuţă, cu ceafa □ sus şi „ţurloaiele pornite către grătarul coastelor (picioarele infernale, ce-au păşit prin borboros - retrase □ INIMA FIINŢEI)? A pornit, probabil, at□ spre alte lumi, pentru a compara şi inspecta □ ce măsură se respectă RITMUL-SACRU-DHARMA - c□ şi spre Dumnezeu-Tatăl, spre „a da raportul" şi, concomitent, pentru a pregăti arhanghelii să sune din tr□biţa Apocalipsului.
SUCEALA lui Cănuţă este: I - RĂSUCEALĂ - spiralare □ jurul Arborelui Sephirot - ca şarpe cosmic al Manvantarelor, II - este anitnomie, cu rol didactic, faţă de ritmul comportamental al elevilor-„contemporanii" săi.
Cănuţă este alter-ego-ul lui Mitică cel Alb : ROTEŞTE-SUCEŞTE, cu lentoarea ritmului constelaţiilor, linguriţa existenţei lui, □ ceaşca cu şvarţ a cosmosului uman modern. Mitică cel Alb are, pe langă el, pe CHELNERUL traducător - vulgar traducător, dar „intuiţionist" relativ la prietenii lui Mitică cel Alb: suflete deschise, dar ochi ai spiritului inchişi.
Cănuţă n-are pe nimeni. Este zeul orfan, care la „a 13-a □v□teală (sucească) a Păm□tului □prejurul Soarelui" stă să plece, □ poziţie de foetus (stă pe rampa de lansare - PATUL BUNICII LUMILOR - Sf□ta Duminică (Hristos-cel-Unu culeg□du-şi, str□g□d □ de sine, toţi apostolii 12 nevăzuţi, dar martori tăcuţi şincruntaţi ai inspector-judecătorii acestei lumi, desacralizate prin PĂCATE MORTALE : beţia, ca paralizie spirituală (iar nu ritual dionysiac), m□ia, lăcomia, nedreptatea

sălbatică, neomenia profundă - şi, mai ales - GRABA DE A SE □NT□LNI, LA POALELE CĂDERII CĂDERILOR - CU SATAN . „Tot fire sucită (n.n.:□potrivită nedreptăților lumii moderne, grăbită la rău, ferindu-se de orice bine, fie şi □ forma cea mai rudimentară)! Omul c□d doarme fără grijă, doarme pe-o ureche, nu pe br□ci, nici pe una, nici pe cealaltă, nu voise să doarmă, fiindcă-i erau prea simțitoare de cu seară." Da: „jup□ul" (aghiotant satanic) □ pălmuise peste urechi pentru că-şi păstrase RITMUL SACRU, al mersului pe Podul Mogoşoaiei - pod inițiatic, căruia „jup□ul" □ uită, din lăcomie şi neomenie, rostul menținerii verticalității umane (al nealunecării □ borboros). C. n-a căzut - „jup□ul" a căzut □ locul lui □ borboros: din doi oameni cu atitudini contrarii față de sacralitate - unul e captura borboros-ului - şi acel unul nu poate fi dec□ cel ce refuză, prin uitare-asurzire, RITMUL SACRU.
De ce adoarme pe br ci Cănuță? Un cititor neatent ar spune: de durere. □nsă DUREREA este „partea lui Cănuță"(pentru a-l parafraza pe I.L.Caragiale din Partea poetului): Hristos are misiunea durerii-suferinței soteriologice.Urechile □ ard lui Cănuță - căci se concentrează asupra FOCULUI PARAŞABDEI - cea care l-a trimis pe păm□t s-o propovăduiască. Şi se pregătea să plece, □apoi la lumea Paraşabdei, ghemuit □ P□NTECELE-PAT al BUNICII LUMILOR, care str□ge,□ amintirea ei, 13-le sacru al BĂTR□NILOR DE LA MASA ROTUNDĂ-TABELA SMARAGDINA DIN PARADIS. □nsă, din ceruri, Tatăl Ceresc □ spune că misiunea sa □că nu e plinită... Cănuță s-a născut „□ainte de moaşa-moşire"(naşterea lui e ocultă,din Fecioară) şi „fără praznic □ calendar"(„Ei-Luceferii nu au stele de noroc...") - căci Hristos are tot calendarul-zodiac cosmic □ stăp□ire.RADU e pseudonim ocult al lui Hristos,cel ce „rade" necurățenia păm□tului. Şi-i „cănit"(□negrit), pentru că pe Cel Alb nu-l pot suferi demonii printre ei - şi trebuie să se adapteze la formal-minimal (dar şi asta, pentru Cei Albi, e imposibil - a se vedea reacția mulțimii demonizate □ fața palatului guvernatorului Pilat - la Gavafta...).
Cănuță este germenele lui Radu. □nnegrit-ocultat (din alb luminos) locul lui Cănuță e pe fundul DRISTELNIȚEI, ca Foc al Duhului Sf□t (ocultat □ „v□ătul"- negru al entității pe care nepriceputul metafizic-popa □ obține, prin extragerea silnică din Centrul Agheazmei de Foc a Cristalului Divin.
Dascălii sunt degenerați demoni - uit□d- grăbind, nefiresc, absurd şi inconştient, RITMUL intelectual(rațional-maşinălicesc) - uitând COMPLET de ritmul spiritual:
Cănuță cel riguros şi plin de R na Misiunii - numără DOMNI - pentru a-i răstr□ge la DOMNUL - pe c□d Dascălul aiurit (NU SUCIT!- căci suceala e act ritualic, cf. RĂSUCIREA CUCILOR [3] , pentru exorcizarea lumii) □ cere să spună numere complexe: Cănuță se apucă de lucrarea NUMERELOR - pt. a restr□ge pluralitatea numerelor la 1-Dumnezeu - dar operațiunea sacră □ turbează pe „deja"smintitul (deplasatul-depărtatul de la Axa Divin Cosmică), dascăl care □ cere să numere R□URILE - şi Cănuță se duce □ CAVERNA ILUMINATĂ DE DUH A PARADISULUI RENAŞTERII ETERNE - să numere Crucea Apelor de Foc - cele 4 ape din Paradis.
Dascăl, „jup□", „mulți stăp□i" - toate şcolile, foste inițiatice ale Păm□tului - au fost profanate - şi, deci, profanitizate. Cănuță este Potirul Graal - Măsura Sacră a Lumii. Este plin cu Vitriol - AMRITA - şi de aceea, orice picătură impură , a ne-dreptății, a grabei-grăbirii rotirii stelelor □ jurul Trunchiului Copacului Cosmic - este expulzată din Potirul Graal: „Istoria lui se poate asemăna cu istoria unui pahar care rabdă să-l umplii cu litra şi pentru o picătură se supără şi dă pe-afară". Pentru că acea picătură e stropul de pucioasă demonică, strecurat, parşiv, printre banalitățile lumii. Iar „stomacul Sacru" Cănuță nu dă greş □ intuirea demonicului.
Aşa se explică autoexpulzarea sa din „partidele"- părți politice - după ce □cercase zadarnic să le □pace □ Unicitatea Dreptății-Dharma - şi, mai ales, aşa se □t□plă c□d Magdalena Maria, necurată, nu se pocăieşte □ fața PEŞTELUI DE AURIISUS, nu-l slăveşte COACEREA - ci-l „scrumeşte"- scuipă □tre cărbuni , cu indiferența şi orbirea păcătosului □răit.
Cănuță o exorcizează pe FEMEIE, de două ori: prima oară SCOȚ□NDU-l COPILUL DEMONIC DIN P□NTECE (căci ce poate naşte Păcătoasa refractară la pocăință, dec□ DEMON?) - iar a doua oară - c□d „fluieră de unul singur", chem□d-evoc□d magic PARAŞABDA - şi „dentistul" (alter-ego-ul „tehnic" al lui Cănuță) □ scoate Femeii - Rădăcina Răului - de la „inimă" (şi de la ochii orbiți de păcate): "- Haha ! zice doctorul. Bine-ai făcut c-ai venit! Avea un abces care se putea sui la ochi, şi pe urmă... - Ei, d-le doctor! zice femeia cu tonul bl□d al celei mai hotăr□e sc□be de viață (n.n.: de această viață, terestru-senzitivă, □ care se □fundase prea mult), după ce se clăti bine □ gură (n.n.: pentru a-şi purifica deplin Logos-ul, redob□dit prin acceptarea suferinței m□tuitoare-revelatoare de ALTĂ LUME)... C□e supărări am eu, mă mir cum nu mi-a copt p□ă acu şi inima !" Ba, poate a □ceput marea coacere alchimic-transfiguratoare, din moment ce acceptă „bl□dețea" - şi, deci, pe Cănuță □ vede (sau □cepe să-l vadă) corect.
Acum, exorcizată de Dalila din ea, de Rădăcina Coaptă a Răului - Femeia redevine Eva. Dar Eva nu poate regla RĂUL LUMII - iar ADAM-HRISTOS cere „□prumut" sufletul unui prieten - iar acesta, „pe care l-a fost □datorat pe vremuri cu mult mai mult" (firește, căci i-a dat suflet nemuritor, ca oricărui om...) - refuză să-şi piardă sufletul pentru Hristos-Dumnezeu. Cănuță „moare" inițiatic, pentru „acel" prieten (de fapt, se răstigneşte pentru toată omenirea) - pornind-o, prin solidificarea păcatelor

(Morm□tul-Lună) - spre Inima Cosmică, Dumnezeu-Treime: „necăciunea" este, de fapt, □ sf□şit, cobor□ea definitivă, după □plinirea misiunii terestre - □ CRISTALULCRISTELNIȚĂ. Mistica plecare, pe axa Crucii, ce se sprijinea pe nerecunoscătorul Adam - este formulată sibilinic doar de renăscuta Eva (transfigurare a Magdalenei): „Aş (...) m-aş fi mirat, Dumnezeu să-l ierte, să-l găsesc la loc... Sfinția-ta (n.n.: preot cu sacerdoțiul pierdut) nu l-ai cunoscut pe răposatul Cănuță ... - om sucit !".
Aşa e. Pseudo-preotul, care n-a □țeles dintru ceput LOCUL lui Cănuță-Hristos - nu l-a cunoscut pe Cănuță – Hristos. Femeia □să ŞTIA (după scoaterea ritualică a Rădăcinii Răului) că LOCUL lui Cănuță nu era Materia – Prakrti - ci RĂSUCEALA pe spiralele evolutive ale Crucii-Arbore Cosmic - p□ă la plinirea Miracolului Sfintei Treimi.
Rudă spirituală cu Cănuță e doar c□e un NEBUN - iar noi am zice : un singur NEBUN, din cei propuşi anamnezei Paraşabdei, de către I. L. Caragiale : Cetățeanul turmentat - care s-a azv□lit □ CRISTELNIȚA CU AGHEAZĂ DE FOC - şi, din centrul ritualului dionysiac-solar - □tre st□ga (BERE) şi dreapta (VIN), perfect echilibrat □ dezechilibrul lui - □parte, ca HRISTOS-HERMES TRISMEGISTUL - mesaje oculte, SCRISORI PIERDUTE. Căci Hristos- Hermes e singurul stăp□- posesor al ARHEULUI-SCRISOARE (acest arheu, invizibil ochilor fizici, vizibil iubirii) se numeşte SCRISOARE PIERDUTĂ: TOȚI care cred că au m ă scrisoarea ocultă - au doar foii albe - „păcănituri" dandanahice la „Războiul" demonilor tereştri. Să vină cu sufletul cuprins de iubire cristică - la STĂP□NUL SCRISORII-LUME PARADISIACĂ - Cetăţeanul turmentat.
***
Şi a venit vremea, credem, să vedem ce-i cu CUPLURILE - mult discutatele cupluri din opera lui I. L. Caragiale.
C□d o entitate terestră nu poate str□ge – concentra av□t spiritual, pentru unirea cu paredrul său CELEST - i se naşte un TOVARĂŞ-DUBLET, cu care face cuplu terestru, ca garanție demonică a răm□erii sale, □fipt □ mlaştina-borboros a Materiei-Prakrti.
C□d o entitate terestră (sau nu ...) str□ge, cui r□nă şi av□t spiritual, energii divine - ea, paradoxal, răm□e SINGURA pe Păm□t - pentru că şi-a TREZITCREAT paredrul CELEST, OMUL- DIN – LUNĂ, fratele sacru, de care vorbeşte Maestrul Paraşabdei - Ion Creangă, □ Dănilă Prepeleac.
Iordache Br□zovenescu are nevoie de Farfuridi? - sau invers? Farfurididemolatorul absolut al Logos-ului, are nevoie de cineva (demonic ca esență metafizică), care să-l ajute, prin confirmare: şi se iveşte Br□zovenescu. Adică, suportul- farfurie primeşte coagularea (neagră, □să) a BR□NZEI-BR□NZIRII Borboros-ului. Tot haos - tot imposibilitate de implantare a semanticii divine - dar, in plus, mai „□cleiat", fac□d străbaterea la fel de grea ca prin smoală. Farfuridi şi Br□zovenescu se sprijină, semnantic, □ nemişcare - unul pe altul. Iordache n-a ținut discurs la primărie! N-a ținut? Ba da: Farfuridi e partea evidentă, suportul-farfurie, al □MPĂRTĂŞANIEI CU SC□RNĂ A LUMII.
De unde a luat sc□na? Din COAGULUL NEGRU - br za neagră al lui Br□zovenescu.
Lache şi Mache - sunt cuplul GHETEI: ei nu au picioare- fiinţă (distincte, cu identitate) - ei sunt inexistenți ca entități metafizice. Şi atunci, țin pe masă, CA PAREDRE ALE FRICII DE A FI - a fricii de a ieşi din p□tecul infernal: gheataghetele. Expresii ale laşității □ fața actului ritualic-sacral al existenței. Sterilități absolute. Neființe- neanturi. „V□turi" venturianice.
Ipingescu şi Dumitrache: cuplul care, □tr-un sacerdoțiu pe dos, slăveşte demolarea Logos-ului. Demeter a degenerat, sub ipingeaua-masca (mantaua) lui Ipingescu.
Veta şi Zița - sau Veta şi Chiriac? Ambele. Ambele „cuplări"sunt valabile - căci □ BUTOIUL DRACILOR - Zița nu poate fulgera - ci răm□e soția (secretă) a lui Țircus-Țircădău, „trecută doar strada", □ Templul V□tejului nocturn al Demolării Logos-ului - Andreică (andros+ică - bărbat degenerat, demonizat, hermafrodizat) este , prin degenerare calitativă, şi Kiriakos, şi Spiridon-Spirala Descendentă, □ fundul butoiului. Cine „trăieşte" cu cine? □n Butoiul Demonic e promiscuitate: Zița-Tircădău-Andreică- Veta, toți patru sunt de nedistins - şi pot coabita □ infernul sexualității, □ labirintul dizolvării personalității ritualice.
Cam cum se □t□plă cu Leonida şi Efimița, cuplu hermafrodit - nenăscut din burta-labirint infernal al „răposatei" - principiul activ - feminin demonizat şi demonizant.
Apoi, Ştefan Tipătescu şi Ghiță Pristanda, sau Ştefan Tipătescu şi Zoe? Depinde. C□ă vreme Ştefan Tipătescu este departe de „ce lume, ce lume" - demonul bolboroselii şi al ițelor, „pristandaua" este tovarăşul-dublet perfect. C□d Ştefan Tipătescu □u351 si dă seama, fie şi fulgerător, de □călcarea violentă a Dharmei şi „țipă, şi pătimeşte", cum □ e NUMA - dubletul terestru este Zoe=viața (Eva-Heva). Dar Zoe nu este exorcizată, ca femeile lui Cănuță. Mai are o „coastă de drac" - sau mai multe: aşa e VIAȚA...Şi atunci, cuplul Ştefan Tipătescu-Zoe răm□e in borboros. Nu □ mijloc - ci lateral. Şi nu scufundat - ci respir□d uman, dar nu-şi poate trezi PAREDRII CEREŞTI - sunt prea slabi-slăbiți spiritual, de „HULA" valurilor vieții (ei sunt adevărații turmentați: observați că personajului turmentat nu i se spune simplu : BEȚIVUL - ci CETĂȚEANUL + turmentat, căci el e OMUL CETĂȚII AUGUSTINIENE, sau

PLATONICIENE - dar valurile-undele perturbatoare demonice □ pun □ ipostaza de a părea-apărea mereu dezechilibrat: e vorba la ce punct ne raportăm, ce punct de reper alegem: dacă □ alegem pe CETĂȚEANUL=AXĂ, el este drept ca BRADUL, dar dacă ne alegem ca punct de reper „normalii" demonizați - Cetățeanul se transformă □tr-o arcă cu CATARG-BRAD, bătută de toate v□turile, □ veşnic pericol de a fi dezechilibrată).
Răm□, pe Păm□t, Ştefan şi Zoe : Stephanos (COROANA)+Zoe(VIAȚĂ).
Coroana vieţii - fixată deosebit de cercul-horă a demonilor - □tr-un infinit al existenței: infinit.
Zaharia Trahanache - cu cine face cuplu? De ce n-ar face cu Dandanache - care, aparent, este paredrul lui Cațavencu? Nu - din nou, Zaharia Trahanache, Nae Cațavencu, Agamemnon Dandanache - dar şi Ghiță Pristanda - pot dansa un CADRIL DEMONIC (ca şi cel din Noaptea Furtunoasă: Zița-Andreică-Kiriakos-Veta), □ mijlocul borborosului: minciuna, intrigile(sterile, dar dezechilibrante cosmic), scrisorile false, violența inutilă, dustructivă spiritual - toate astea şi □că multe , □ unesc de m□ni, □tr-un pătrat al cercului (sau un cerc al pătratului - cvadratura cercului...) dintr-o bolgie infernală dantescă. Sau pot fi prezenți, simultan., □ mai multe bolgii - căci am menționat promiscuitatea din BUTOIUL INFERNAL.
□n D'ale carnavalului - se vorbeşte de cupluri evidente (de către critica de specialitate). Se poate să fie aşa - dar opinia noastră e că aşa-zisele cupluri pot dansa o horă demonică, □ indistincția borborosului. Un singur personaj are PAREDRU OCULT - este, pe Păm□t, un SINGURATIC : Catindatul, care nu poate să se „magnetizeze" perfect - şi, ritmic, simte durerea RĂDĂCINII INFERNALE (durere care nu e altceva dec□ semnalul celest a lui MATEI-UNCHIUL OCULT al PLOII LUSTRALE - Ploieşti). Şi „tachinarea" lui"dă chix", fără excepție - căci nu are suficientă nemernicie să se fixeze □ hora dracilor. Dar nici suficientă tărie să □dure VITRIOLUL - pe care □ transmută □ inofensiva cerneală "violentă". Şi nici măcar nu are curajul să scrie sau să primească CU FAȚA - mesajul ocult-EVANGHELIA: tot ce răm□e din SCRISOAREA OCULTĂ (pe care şi el a primit-o, dar n-a avut curajul s-o citească-descifreze) e pată de cerneală de la ceafă - pe care singur şi-o face, „şterg□d condeiul ": masturbarea spirituală, ca Logos...
„Violența" cernelii evanghelice e, □ cazul lui - falsă violență - violență din interiorul uterului - ca aceea a lui Leonida.
□n registrul ocult, Catindatul fără speranță (care-şi exasperează, prin ineficiență spirituală, PAREDRUL CELEST-UNCHI) este prima ipostază terestră prin care atrecut Leonida - căci Catindatul CĂZUT mereu, va intra nu sub incidența Dharmei - ci sub aceea a LEGII DE MURĂTURI - conservarea inconştientă a borboros-ului, prin neglijarea ascultării Paraşabdei. Observați, vă rugăm, ce limbaj"deşucheat"- descentrat semantic, foloseşte Catindatul - şi, apoi, recitiți pasajele-monologuri ale lui Leonida. Catindatul nu e o entitate tr-at a de pervertită, □c□ să țină discursuri "eficiente" demonilor linguşitori - cum face, □ alt context, Andreică al V□tului Demonic: „Domnule, Dumnezeul nostru este poporul : box populi, box dei!" (abia aici e violență demonică fără perdea: loviți aparența-popor, loviți, mai ales, paredrul celest al oricărui popr - pe Dumnezeu - boxați, boxați...) (...). „ori toți să muriți, ori toți să scăpăm [evident, alternativa □cifrată e moartea entităților divine şi victoria-scăparea din lanțuri a entităților demonice](…) DA, familia e patria cea mică, precum patria e familia cea mare [a demonilor instalați confortabil □tru slăbiciunile noastre morale] etc." Dacă ar fi aşa neruşinat-degradat l-am asimila „teniei", panglicii nesf□şite şi ne□trerupte a borborosului sub aparență de Logos - „ciorbei" demonice □ care plutesc Farfuridi, Cațavencu, Dandanache etc. Căci Andreică, dacă nu v-am spus, vă spun acum, poate face „cuplu"(deodată sau pe r□d - de fapt, ACUPLARE INFERNALĂ PROMISCUĂ) cu frații săi publici: Farfuridi, Cațavencu, Dandanache. Căci fratele său „de budoar",de uter - este Leonida(TEORETICIANUL DEMONILOR,antrenorul lor,pentru c□d vor ieşi,sa invadeze Lumea - din uterul-casă „Bătr□ească" - bătr□ă ca insăşi Talpa Iadului).
Dar Catindatul o să stea □ „grandiropul"(RUPA-cea-MARE,Forma cea goală) cu măşti stupide puerile,anti-spirituale, o să joace „conțină oarbă", autotriş□du-s, □v□tindu-se □ jurul propriei cozi, de care vor trage dracii hermafroditi (pamponi, crăcănei-crăcănați tocmai pentru că au fost castrați), pristandale, ipistrați etc. - şi draci-femei:Didine (interpretare: de două/patru ori NU: 2+2+NU), Mițe ale Bastonului-Făcăleț,Vete (care spun „veto" – mă potrivesc! - Dharmei, □ orice chip s-ar arăta ea) şi Zițe (care □ loc de fulger - f□□e v□turi venturianice...).Şi UNCHIUL CELEST, ştiindu-l "băiat cuminte" - va aştepta mereu şi zadarnic. Sau, pentru că e ATOTŞTIUTOR ŞI ATOT□NDURĂTOR - □ va tolera pe inconştientul, şi năucul şi năucitul ăsta de OM - pentru că, □că iresponsabil...
SINGURATICII sunt Cetățeanul turmentat, dionysiacul căutător □căpăț□at de VERTICALĂ - şi Mitică cel Alb. Niciodată Mitică cel Negru. Mereu - Cănuță.
□ propos. S-ar putea spune că Mitică cel Negru □ are ca dublet pe Mitică cel Alb. Dar Mitică cel Alb este un SINGURATIC ABSOLUT. Şi iată cum singuraticii se pot , şi ei, □părți □ singuratici absolut demonici(Mitică cel Negru - Anti-Dharnicul - care, aparent, e dubletul tuturor - □ realitate, nu există dec□ ca voce eternrătăcitoare) - şi singuraticii celeşti, Trimişi şi Vestitori-□ngeri(□ acelaşi timp) - cuplați doar □ ABSOLUT (cu PAREDRUL DIVIN) - precum Cetățeanul turmentat, sau ION RĂSTIGNITUL DIN F□NT□NA DINTRE LUMI.Sau,cum am tot zis - Mitică cel Alb.

Deci , să fim atenți cu „cuplurile” caragialiene - pentru a nu face noi □şine „cuplu” cu greşeala şi ignoranța.
Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
CAPITOLUL XI: Moara de Piatră şi Moara de Vorbe
Dacă I.Slavici este un cinic, c□d foloseşte sintagma MOARA CU NOROC - pentru MOARA DEMONULUI - vestitul cinic I. L. Caragiale este foarte grav şi chiar ritualic, c□d denumeşte Moara Diavolului Anti-Dharmic: MOARA DE PIATRĂ. Adică, nu Moara Pietrei Filozofale (căci I. L. Caragiale păzeşte Dharma, cu ochii spre tot ce o □calcă, adică spre Anti-Dharma, deci nu poate vedea Aminul-Piatra Filozofală) - ci moara care, □ loc să macine GR□U - macină piatră. O sfăr□ă - p□ă la nisipneant. Piatra rezistenței spirituale (PETRAS, apostolul cristic) - e prefăcută □ praf cosmic, absolut dispersiv. Piatra din care Moise scoate apă □ deşert - e redusă la nisipul absolut nefertil. Şi totuşi - măcinat de Moară!
Cine sunt nebunii care macină la Moara Nisipului? Evident, toți □călcătorii de Dharmă, care transfigurează lumea (şi pe ei) invers - din piatră-munte - □ deşert. Dar cine sunt □călcătorii de Dharmă? Evident, toți cei ce-şi bat joc de sacralitatea Logosului Creator - ca Parşabda - dar şi ca rigoare morală, ordonare pe structurile ascendente ale Golgotei Lumii.
Deci, □ afară de SINGURATICII DIVINI (Vestitori şi Trimişi - Iisuşi) - toate personajele lui I.L. Caragiale sunt morarii MORII DE PIATRĂ: de la trădătoarea de conjugalitate (conjugalitate, ca suferință asumată pentru proiectarea vieții Logosului - □ nici un caz pentru făurirea papuşii - Golem=Goe şi alții ca el, ajunşi □ v□ful inversat al Uterului-Cavernă Demonică, prin descinderea degenerativă a Logosului-Virgiliu-Horațiu-Ovidiu - □ poziția Dandanache sau Mitică al Neantului) p□ă al orice Lache- Mache: toți, oarecum asemănători, prin pustiul sufletesc-spiritual, care □gheață totul, de departe. Conjugalitatea-suferință este elugată (nu punem aici □ calcul suferința mazzochistă, □ vederea sadismului, a cuplului Anca-Dragomir, din Năpasta), □ disprețul Dharmei - şi atunci se ajunge, abia, la falsul „noroc” □ la Guvidi - noroc dezastruos şi dezagregant.
Abia □ acest punct al desfăşurării logice - I. L. Caragiale se □t□neşte cu I. Slavici. Ultimul a grăbit desfăşurarea logică (şi legică), ajung□d □ mod cinic, şi nu logic - la Moara cu Noroc. I.L.Caragiale - revelatorul şi păzitorul Dharmei trebuie să fie mai viguros (paradoxal, □ plan ontologic, profan, cel riguros a fost Slavici) - şi merge pe linia: cine □calcă Dharma - □u351 si pierde Purusha. Cine □u351 si pierde Purusha - dă de borboros-ul - Prakrti. Cine se □fundă □ Materie - nu mai poat evedea lumina evolutivă. Nemaivăz□d evoluția - vede roata sterilă a Morii. Dar Moara de Jos nu e ca Moara de Sus. Moara de Sus e Zodiacul av□du-l □ centru pe GR□UL HRISTOS - pe c□d Moara de Jos e lacul de piatră care, prin simularea rotirii (căci micro-trebuie să imite macro-cosmosul) - seamănă a Cerc-Roată - dar Roată a unei Mori a Morții- Nisip, nu a Gr□lui-Viață.
Din momentul supunerii, ca morar al asasinării prin dezintegrarea Logosului-PIATRA FILOSOFALĂ - □ Piatră-de- Nisip - devii „clientul” stabil al Demonului. Şi Demonul te umple de excrementele borborosului. Şi umplerea ex-ființei de excrementele borborosului - se numeşte: OM CU NOROC - sau MOARĂ CU NOROC. Tot una. Pentru că nu e moara - morişcă - swastică, rotire alternativsacrală, ritualică, a vieții şi morții - □tru eficiență soteriologică. Şi este rotirea □ gol, □ neant, a neantului □suşi=excrementul diavolului. Guvidi-Farfuridi-Andreică-Leonida - devin nişte Ixion-i - dar stinşi, nu arz d, nici □ aer, nici sub păm□t - pentru că sunt neant. Sunt incapabili de a combustiona propria distrugere şi reproiectareconsecutivă. Ei doar se autodistrug. Moar de vorbe goale, desemantizate - at□ farfuridice, c□ şi venturianice sau cațavencice, nu sunt dec□ V□NTURILE DIAVOLULUI - şi □ sens de flatulații demonice - şi □ sens de nopți furtunoase. Lumea lui I.L.Caragiale. adică a noastră, revelată şi păzită de vigilența spirituală a lui I. L. Caragiale - după lupta dharmică pe care o păzeşte, sacerdotul-I. L. Caragiale suferă de impotență ascensională şi de complacere □ hora borborosului - din finalul Scrisorii pierdute.
C□d lumea va găsi SCRISOAREA OCULTĂ (prototipul sacral, păzit de Cetățeanul turmentat şi ceilalți singuratici, extatici şi răstigniți - prototip care s-ar putea să fie □săşi HARTA PARADISULUI) - atunci abia se va trezi - trezindu-şi, adică, paredrii celeşti - pe care □ va pune la treabă, pentru ascensiunea soteriologică a dubleților lor tereştri. P□ă atunci, PRISTANDA-VAMPIRUL nu va şti că e vampir Leonida-Efimița nu se vor naşte, ci vor sta □ sta saramura placentară a LEGII DE MURĂTURI - Lache şi Mache se vor ascunde □ CREATA, Veta nu va putea □chide, spre coloană cer-păm□t, V-ul infernal sexual (obscen), pentru a-l transfigura □ V-ul victoriei asupra lui Kiriakos, falsul stăp□ al Verdelui-Zița nu va căpăta lumina fulgerătoare a propriei inițiale, ci se va hlizi, țip□d, concomitent, isteric, la Tircul-țicădău (soțul ei mistic, Cetățeanul turmentat) - de Iunionul - Dezunirii- Dezintegrării Morale, dar al Unirii Demonilor □ HORA-CER (cu semantica inversată spre infernal). „Iunionul ” vine de la iunie (=jonctio-onis)=mijlocul. E centrul iadului- centrul butoiului - a cărui HORA-GURA INFERNALĂ o □t□nim şi-n hora Scrisorii pierdute, şi-n Telegrame („pupat toții piața endependenți”)=Piața Centrală a Bucureştilor sau a oricărui oraş anti-dharmic=Gura Butoiului (ceea ce e gură □ lumea divină este opusul traseului digestiv =anusul demonic: „i”de la Independență ar fi □semnat coloana ce uneşte cer-păm□t, schimbarea lui „i” □ „e” □seamnă curbarea demonică a gurii□ceput-

sf□şit de lume) - Centrul-Cuiul Butoiului: Andreică al V□tului Infernal.
Catindatul nu va primi, curajos, □ față, FOCUL SUPREM AL VITRIOLULUI.
Şi chiar Cetățeanul turmentat va trebui, mereu, eroic, dar şi sssific, să oscileze pe Roata Lumii, pentru a fixa Muntele-Verticală (forma sacrală a Arborelui Sephirot). Căci noi şi ticăloşenia noastră modernă suntem cauza clătinării Cetățeanului turmentat, amețelii-clătinării, răstignitoare □tre Păm□tul-borboros anti-dharmic - şi Olimpul (Sinaiul) Dharmei Cosmice.
Noi □ răstignim pe Ion Nebunul, noi □ tot □pingem □ oglinda neagră a ceştii cu svarț pe Mitică cel Alb-extaticul Hristos, care de 2000 ani se chinuie să ajungă la urechile noastre, □tre care stă □hămată Moara de Piatră (Moara Clevetelii, Moara de Dezintegrare a Logos-ului Sacru) - se chinuie să şoptească □ urechile noastre marea revelație sapiențială-ptahică: EŞTI (SUNTEȚI) PTAH, EŞTI (SUNTEȚI) HIEROGLIFA SCRISORII DIVINE! EŞTI (SUNTEȚI) LUMINA! De ce trageți, mereu, la □tunericul Mlaştinii?
Şi tot noi suntem cauza RĂSUCELII eterne a lui Cănuță, care tot urcă şi iar coboară, HRISTOS AL MIZERICORDIEI - să ne dea vestea PEŞTELUI CU ICRELE M□NTUIRII - ALE BELŞUGULUI PARADISIAC - iar noi, ocupați cu cleveteala şi aț□u355 tarea focului Gheenei, al păcatului - scrumim PEŞTELE.
Iar Lefter Popescu, ne□crezătorul □ norocul demonic (căci tot n-am vorbit de Dharma toarsă - loturile-lozurile cu numele inversate) - este, tot din pricina neomeniei noastre, care l-a făcut pe el să spargă farfuriile demonului-Farfuridi (demonul dezintegrator de Logos), exorciz□du-se şi exorciz□d-băt□d demonii-țigănci pentru „jagheta" (Pielea Originară a Dharmei Adamico-Paradisiace), supun□du-se spurcării cu excrementele diavolului-prunele sfarogite şi sleite-opude mătăniilor rigorii Dharmei, mătănii ale Lumilor □nfocate ale Divinului Logos - ei bine, din pricina neomenirii noastre care nu vrem să acordăm atenție şi dovezi de apreciere bieților SINGURATICI ONEŞTI AI DHARMEI - este silit la şoapta eternă, care să convingă Anti-Dharma să se inverseze □ Dharma-Paraşabda: (p.159): „şoptind mereu, cu un glas blajin, acelaşi cuv□t : „Viceversa...da, viceversa!"" - cuv□t vag (noi, ne□țelegătorii, am făcut vagă Dharma şi clară Anti-Dharma) ca şi vagul vastei mări (a borboros-ului moral al lumii), care, sub fața-i fără creț, ascunde-n tainecele-i ad□curi st□coase cine ştie ce corăbii (CORABIA NOETICĂ, CORABIA PARAŞABDICĂ, din Pastramă trufanda) - corăbii zdrobite de noi □ainte de a fi ajuns la liman, de-a pururi pierdute. De fapt, nu pierdutedar ridicate foarte sus, din borboros - să nu le atingă, cumva, Mitică cel Negru - dar să le poată atinge Mitică cel Alb, Cetățeanul turmentat, Ion Nebunul, Cănuță Peştele.

CAPITOLUL XII: Monarhie. Eroism şi mahalagism."Simt enorm şi văd monstruos".

„Victoria" asupra Cățelului Alb

Eroismul e o noțiune foarte periculos de folosit, dacă nu este tratată □ regim sacral. Căci, □ regim profan, EROISMUL ține de conjucturi şi de interese meschine - □ mijlocul sau la intersecția acestor fire de mreajă infernală „căz□d" o entitate metafizică suspectă de ionconştiență. Căci e foarte greu de crezut - şi imposibil de realizat - o entitate umană care să poată fi solidară, concomitent, cu borborosul (mahalaua) şi cu „gura de rai".
De aceea, cel care, □ povestirea Grand H el Victoria Rom ă [1] - afirmă „simt enorm şi văd monstruos" - nu face altceva dec□ să-şi proiecteze ființa dincolo de simțuri, pentru a căpăta percepția de perspectivă asupra lumii. Simte enorm - pentru că nu se mulțumeşte să simtă această lume, □ imanența ei - ci, prin eforturi spirituale de maximă □cordare, ține legătura lumea terestru-profană cu originea ei divin-sacrală. Ține deschis coridorul dintre originea lumii şi efectivitatea fenomenală a lumii. Şi viziunea-vedere, prin menținerea coridorului de comparație-este monstruasă, □ sensul că implică revelația degenerării cumplite a esenței sacrale a lumii efectivfenomenale - p□ă la caricatura tragică - numită MONSTRU. Dar această viziune l.
L. Caragiale şi-o asumă, căci el este Revelatorul şi Paznicul Dharmei Lume. De aceea, el nu poate spune: Văd monştrii! - ci: văd monstruos... Adică, silit de misiunea sacrală să mențină coridorul comparatist □tre cele două aspecte ale lumii(originar şi efectiv-fenomenal) - trebuie să-şi □globeze □ ființa sa, ca şi Hristos, toate treptele degenerative care produc deosebirea □tre cei doi poli de viziune ai lumii, recepționată □ simultaneitate.I. L. Caragiale devine, prin asumare, el □suşi MONSTRU (ca dragonii care păzesc podurile-f□t□ile-trecerile spre alt tăr□) - căci a preluat organic, cristic, factorii degenerescenți: prin revelarea degenerescenții lumii şi a factorilor de degenerescență (demonii din umanitate) - se produce efectul soteriologic.
Ce este efectul soteriologic,□ cazul paznicului răstingnit pe culuarul dintre polii simultani ai lumii? Este decelarea sacrului eroic (tocmai pentru că e sacral şi se □căpăț□ează să răm□ă sacral - este eroic), □ raport cu borborosul-mahala. Este discernerea entităților activ-sacrale - de cele pasiv-demonice.
De aceea, tot ce pare a fi eroic, tot ce este-arată eroic □ lumea profană - aprține, de fapt, borborosului, caricaturii demonice. Oamenii tereştri au căpătat un „talent demonic" de a □josi tot ce e sacral autentic - şi de a susține furibund, □ălț□d pe papainoage (picioarele false şi lungi) tot ce este non-eroic, pseudo-eroic.
Nu căderea ziaristică a Plevnei este un act eroic al rom□ilor - ci □săşi atitudinea de autosacrificiu, absolut dezinteresat, a dorobanților, care din noroiul tranşeelor, prin dăruirea vieții către mocşa-patrie - au transcens □ ziarul lui Fr□eric Dam□ - ci □ Empireu.

Victoria Rom ă este, la origine, un eveniment sacral - at□a timp c□ nu este preluat de borborosul-mahalaua umană. C□d este, □să, □suşit prin siluire şi agresivitate demonizată - termenul de victorie este □josit, prin demagogie patritardă, la victoria romană. Căci □suşi adjectivul romană (care trimiț□d la entitatea metafizică originară, păstra □ el sacralitatea) - este □josit semantic - iar c□d cațavencii feroci, clănțănind □tre colți Logos-ul sacru, rostesc romană - ei rostesc, de fapt: mahala, borboros, demonic. Căci borborosul hiper-rosteşte, emfatic - pe c□d sacralul e discret şi tace. „lar restul (sacralul) e tăcere" - spune Shakeaspeare, pentru a echilibra tumultul demonic-pătimaş din Hamlet. Demonii □josirii sunt cei mai temuți demoni - afirmă, astfel, □ subsidiarul tuturor textelor sale. I. L. Caragiale: ei fac din moşia-patrie - „țărişoara mea" (adică haznaua excrementelor demonice ale ucigaşului de entitate metafizică-țară), ei fac din eroi-arhangheli, autosacrificiali □ raport cu mocşa-patrie - „baionete inteligente" - adică: a - fie monştrii demolatorii ai Logos-ului-vorbă şi ai Logosului-faptă [2] - cf. „căpitanul gvardier", fiu de boier velit care, din fraţi face fraci, adopt□d o democrație ciudată, care □bină "respect la persoane, respect la propitate"

- cu „Destul! Hoxina! Cigane! acuzica luaci-mă □ brace şi m-aridicaci □ sus" - şi, astfel, prin pervertirea monstruoasă a Verbului □ demagogie-preschimbă, la modul mitic (cum dracul din poveşti preschimbă aurul □ cărbuni sau bălegar), praful de puşcă (fulgerul zeiesc) al „infamei Reacciuni" din 1848 (caricatură de revoluție, hibrid de „popor suveran" şi tirani autentici, mascați sub piei de oaie - demoni ai carnavalului) - □ scrumbii „sfeterisite" de „poporul suveran", fără „respect la persoane, respect la propitate" - şi nu □ cadrul Cinei de Taină euharistice - ci □ cadrul cuplurilor imorale (Marghioala-chir Mihale), care consumă PEŞTELE „la grătar", regret□d lipsa, din Trăsnetul „Reacciunii" - a untdelemnului şi a „lejilor de lemui" (lăzilor cu lăm□), b - fie „gvardia" de la 1866, creată de C.A. Rosetti, cel puțin cu numele, pentru a aminti de „gvardia" civilă de la 1848 (realiz□d continuitatea borboros-ului-mahala, □ care □groapă-transfigurează negativ entitățile eroice): d-l Guță Cotoi transfigurează ideea eroică, □tr-o escrocherie ordinară, o găinărtie const□d □ neguțarea nerușinată a prezenței □ gvardie (o rublă pentru scutirea de gvardie...) - şi neguțarea „eroicelor" medalii - „dicorații" (date pentru „eroica" contribuție la păzirea „poporului suveran") - pe o jumătate de pol, redusă la o rublă şi jumătate - şi , apoi, redusă la ...uitare şi nimic. Adică, la esența neantică a „patriotismului" şi „eroismului" - ca demolări ale Logosului. Cine ia „dicorația" totuşi? O ia „rom□ul" Sarchiz, cel care amestecă,. □ntr-un veritabil borboros „domestic" - cafeaua cu caimac cu ...efectele mucilaginoase ale guturaiului.

Da. Eroismul umanizat (adică desacralizat) este borborosul. Este palparea lipicioasă, de meduză sau caracatiță, din partea animalului-copil, care □ contaminează de starea de menajerie pe I. L. Caragiale - pe cel venit cu trenul din oboseala pazei Dharmei Cosmice: „Un băiețel ce de vreo cinci ani se scoală de la locul lui, vine binişor la masa mea şi se pune (...) să mă studieze de aproape (...) Mă g□desc la bestiile din menajerii: ele, afară de chinul dureros al captivității, mai sufăr unul, care acuma văd eu c□ e de neplăcut să rabzi, fărăr să le fi solicitat, privirile persistente ale unei mulțimi curioase (...) pe mine, băiatul cu m□a plină cu spumă de zahăr, mă şi pipăie! Imposibil de răbdat..." (p. 38). Este promiscuitatea „Victoriei Rom□e" cu prostituția la vedere şi cu obscenitatea pseudo-orfică: „Dincolo, □ birt, sunt două femei şi tineri. Beau şi r□. L□gă ei pe o laviță, c□tă doi lăutari. După gesturile şi grimasele cobzarului, după, iscările ce le face cu p□tecele, pare a fi un c□tec obscen." Este cearşaful (care, □ mod normal, e substitutul sufletului) plin de „popor de ploşnițe", adunat ca la „un plebiscit" („eroismul democratic" adus de demonii liberalismului) - „plebicistul" lui Farfuridi - transpus □ valoarea sa reală: oamenii ai infernului liberal-borboros al promiscuității=ploşnițe, de tip Guță Cotoi (cel care □jură „ciocoii", proced□d ca şi cucul - căci tocmai el este „ț□u355 t□a ciocoismului"), Sarchiz, Mihale şi Marghioala, Farfuridi, Cațavencu, Dandanache, pristandalele - şi, să nu-l uităm cumva pe „revoluționarul" de la 11 februarie 1866 - „nenea" Niță...

De la fereastra camerei cu numărul 9 (numărul-inițiatului, marele număr magic - dar care, prin „răsturnare", ca □ Noaptea furtunoasă, poate redeveni infernalul 6...) - se poate „simți enorm şi vedea monstruos" - adică se poate percepe lumea, prin relație şi comparație cu expresia ei ocultată, sacrală. Căci furtuna din Butoiul-Casă a dracilor stă sub fals semn 9 - care este, □ realitate 6 - cifră a Antagonismului şi Lingamului (sexualului demonic): undeva, ocult, un ARHITECT, mascat ca BINAGIU - SCHIȚĂTOR ŞI SUSȚINĂTOR AL UNIVERSULUI - ascunde numărul demonic - pentru a-i vedea □ REALITATE pe demoni □ dezlănțuire contra Logosului şi Dharmei. Curios, pe ocultul arhitect (sub mască de binagiu) □ cheamă Dincă - de la Constantin (CEL ASCUNS SUB DERIZORIU, deşi este, după denumirea latină: CEL CARE SE MENȚINE EGAL ŞI STĂRUIE □N LUCRAREA SA).

Trebuie □tr-adevăr să „simți enorm şi să vezi monstruos" - pentru a mai putea distinge şi discerne, din borboros, din mijlocul mahalalei-umanitate, dominate de măturătorii-gunoierii, care □ sacrifică pe Hristosul-C□ne (pe Fenrirul transfigurator sacral), □tr-o atmosferă infernală, de cruzime şi imbecilitate, cum numai □tre palatul lui Pilat şi poalele Golgotei a putut exista: „C□u355 tiva inşi se pun la p□dă de-o parte şi de alta a uliții. Un c□e flăm□d rătăceşte (...) La un semnal, toți se ridică şi-l □presoară din toate părțile. O clipă, animalul se opreşte □ghețat. Sângele-i dă năvală la inimă, care-ncepe să zv□nească de coaste...e pierdut! (...) Ochii turburi caută □cotrova un

punct de scăpare - dar abia se pune problema □ mintea aiurită, şi o piatră l-a izbit peste bot, alta la □cheietură, un lemn peste şale şi altele plouă (...) Huiduiturile şi r□etele acopăr chiar şi glasul celui mai interesat, chelălăiturile animalului. □l mai văd doar cum se zbate, sub loviturile măturoaielor, ridic□d cu contorsiunile lui un nor gros de praf (...) Măturătorii stau tolăniți pe trotuar, iar la lumina felinarelor din colțuri se vede □ mijlocul stradei victima lungită - e un cățel mic, alb şi lățos...Bietul dobitoc!" C□nele este alb. Impresia de derizoriu a victimei a creat-o şi Christos, pe Golgota. Nu se găseşte nici pe Golgota, nici □ fața „Grand" H□elului (grandoarea este inversată □ mişcări □jositoare spiritual) Victoria Rom□ă (victorie asupra nevinovatului, micului CĂȚEL ALB.) - cineva care, „influent", să ia partea victimei. Niciodată □ momentele grave, cruciale, ale istoriei, oamenii nu devin influenți □spre Bine - ci răm□ „influenți" □ sensul proliferării accelerate a dezgustătorului borboros imoral/amoral. Din lipsa influenței benefice asupra cauzei CĂȚELULUI ALB (care ar fi fost şansa VICTORIEI ADEVĂRATE: Victoria Moralei, victoria asupra lenei spirituale, lene născătoare de crimă, căci leneşii şi laşii caută să defuleze energiile lor clocite, subumanizate, asupra celor mici, albi şi slabi.) - se produce reacția de victimizare „eroică", adică exasperant de nedreaptă şi caricaturală - reacție □ lanț: apare femeia "cu silueta albă" - care ridică, □tr-un gest de revoltă zadarnică, pumnii □cleştați - dar epilepsia imoralității - □ fr□ge g□ul pe spate, răsucind-o, pe spirala AXEl LUMIl, □ jos, □ borborosul colcăitor. Ea cade „□ prag" (□ pragul..."victoriei"...), cu fața spre un cer care este, de fapt, la fel de agresiv-negru ca şi păm□tul. Căci ea se află □ Centrul Infernului - acolo unde, la intrare, „laşi orice speranță" □ deosebireadiscernerea Rău-Bine, Jos-Sus. Şi, deci, fără speranța de a fi FEMEIA. E o caricatură exasperată a unei Dalila decăzute p□ă l aultima treaptă a mahalalei-borboros-lume. „Odihna" □ infern, □ mijlocul „victoriei" demonice - este oboseala supremă, căci infernul interzice orice efort spiritual către iluminare: „Niciodată n-am să uit ce bine m-am odihnit o noapte □ oraşul meu natal, la numărul 9, „Grand H□el Victoria Rom□ă"!" - exclamă nedormitul, istovitul de nesomn - dar „evadat", din infernul urban-mahalagesc, „afară la c□p ". Apărat de „arhitectura" ne-modernă a Naturii lui Dumnezeu.

Eroii nu sunt, □ nici un caz, □ mahalaua-borboros. Mai exact, ei sunt cei veniți „din lună" - singuraticii nebuni, neadaptați nicicum la borboros - şi, de aceea, ei par dezechilibraţi (Cetățeanul turmentat), găgăuţi (Poetul), suciţi (Cănuță), autişti (Mitică cel Alb), nebuni (Omul cu Revelație - fost-numitul Leiba Zibal - şi Ion Nebunul) etc.

Deasupra borboros-ului-mahala există, totdeauna, la l. L. Caragiale - dar rar perceptibilă □ mod direct - MONARHIA (ca emergență a BISERICII-PRINCIPIU CRISTIC, ocultat □ M□ăstirea Căldăruşani - prin epifania numită MITROPOLITUL GHENADIE). □n schița 25 de minute..., un cititor atent şi-ar pune □trebarea legitimă: de ce „scobor□orii" din TRENUL-CORABIE ZBURĂTOARE, familia regală - sunt mereu VESELI? E o veselie a inconştienței, a unor autişti-cretini, despinşi de realitate? Nici un singur moment l. L. Caragiale nu lansează semnalele ironiei, ireverențiozității etc., față de FAMILIA REGALĂ: familia regală este şi răm□e o entitate metafizică, enigmatică, ce nu se manifestă dec□ prin forme ale VESELIEI (p. 64: „Măria sa doamna e foarte veselă (...) vodă, z□bind foarte bucuros (...) Măriile-lor sunt din ce □ ce mai veseli (...) Suveranii s-au urcat şi se arată plini de veselie la fereastra vagonului "). Observ□d atent momentul de v□f al veseliei suveranilor - vedem că el coincide cu meschina blocare a trenului, de către Directorul Şcolii (decăzuta structură ex-inițiatică, emergentă, a sec. al 19-lea), pentru ca să-i „prindă" pe suverani şi familia directorului - făc□d □ ciuda familiei decanului avocaților. Atitudine răutăcios-infantilă - dar şi percepție primitivă, sau, pur şi simplu, lipsă de percepție a regalității: parcă ar avea de-a face (ne amintim, iar, de senzațiile din Grand H el...) cu animale expuse □tr-o menajerie ambulantă.

Meschinăriile inutile, absurde - dar de maximă agresivitate, □ plan moral Regina e „invitată" să eşueze de-sacralizant □ mahalaua morală a t□goveților cu pretenții şi obtuzi la culme, mitocani penibili - şi asta se □cearcă printr-o aparentă atingere lepros-morală, prin denominativul mahalagesc „madam Carol": „Te vede madam Carol!". Dar leproşii t□goveți nu pot □bonăvi izvorul sacral al sănătății celeste. Suveranii nu reacționează prin refuz, prin neliniște etc. - la siluirea voinței lor de „re□ălțare" din borboros (unde, □ fapt, ei nici nu puteau Fl - acolo nu se vedeau dec□ imaginile lor reflectate din ceruri, imaginea entelehiilor-monarh). Ei nu se simt jigniți. Ei nu pot fi jigniți - pentru că ei nu aparțin mahalalei-borboros. Entități metafizice imponderabile - suveranii ştiu, sunt inițiați □ Dharma - dar şi □ defecţiunile şi degradările Lumii, deviate de la legea cosmică. Ei, suveranii, - sunt, deci, dublu inițiați, ca şi l. L. Caragiale (□ Dharma şi □ Anti-Dharma - cu scopul de a retransfigura lumea conform Dharmei). De aceea, reacția lor e una RITUALICĂ, LITURGICĂ. Veselia lor este sacră - este medicamentul nemuririi (pharmakos anastasias) al euharistiei. Medicament pe care-l răp□desc, dinspre zenitul ceresc - asupra borborosului infernal. Cu c□ infernalul cantitativ creşte - cu at□ veselia liturgică,clar calitativă - creşte şi ea(direct proporțional).

Dovada că "pogor□ea" entității metafizice monarhice nu este una de plăcere, ci este misiune ritualică , de vindecare morală - este că , prin intermediar-Hermes, pregăteşte orăşelul Z . Cetatea Z - decăzută de la Fulger Sacral la mahala a gregarității infernale , □ care nu se deosebesc cu nimic , □tre ei şi □tre ele , nici măcar

□tre ei şi ele - directorul de decanul avocaților şi țațele lor - neveste "- Nu te juca , soro! boala nu alege" - □ zice o țață din borboros măriei-sale regina - boala care nu alege fiind , de fapt , zeamă infernală, care nu distinge , ci restr□ge totul la promiscuitate . Țața respectivă nu poate concepe distincția , pentru că ea □şăşi stă □ indistincția-borbos-de aceea , țața nu poate s-o conceapă - perceapă, efectiv , pe REGINA - ENTITATE A DISTINCȚIEI , a transgregării mlaştinii materiale - □ solaritatea liturgică a veseliei . Nici o tresărire de respect , nici un sentiment al diferenței dintre oribila mahala-mlaştină şi entitățile sacral-liturgice(monarhii) : " - Taci din gură , măgarule! şi sărută m□a Măriei-sale : Dumneaei s-a rugat să te iert! " □ spune directorul propriului copil , de față cu Suverana .
E firesc ca această fază incipienta a emergenței degradării Logos-ului - să sf□şească prin "victoria" degradării Logos-ului - demagogia discursivă a decanului avocaților [3] : " - Iată , fraților o probă mai mult că astăzi opoziționea este considerată ca afară din națiune etc. " .
Dar, cum sugeram mai sus - e posibil ca entitățile metafizice regale , nefiind efectiv , de față , pentru , că ar fi fost contra naturii lor spirituale să i-a contact direct cu anti-spiritul - să se veseleasca văz□d - privind de sus □ jos (pe axa polară) spectacolul unii □verşunări extraordinare , dar ... fară obiect : mahalagiii montaseră tot spectacolul răutății lor funciare , se umflau □ pene şi □u351 si dădeau □ petec - față de cineva - ceva inexistent dec□ □ imaginația lor murdară - murdărită de atracții demoniace .
Eroismul real este o atitudine spirituală , □ primul r□d - iar un gest sau o vorbă - care pot fi , oric□d , răstălmacite - □v□tejite de " noaptea furtunoasă " a mahalalei şi □fundate □ mlaştina - Prakrti , n-au relevanță dec□ dacă corespund Yantrei şi Mantrei ("paredrilor " lor sacrali) .
Eroismul e forța de distingere - distincție . Cine distinge cerul de pamant , zborul de t□□u351 s , pe monarh de mahala - este erou şi , deci , are forța eroismului . Eroismul este forţa moral - siprituală - care te ajută sa fii taumaturg (conform suveranii "veseli") , să zbori pe corabia spiritului , să-ți răpui - răstigneşti demonii proprii , răstignindu-te pe tine , corporalitate terestră - spre a elibera Sinea Spirituală - să ai răbdare , să suporți disprețul mahalalei "viteziste" , să te □căpăț□ezi fie să păstrezi verticala, fie să menții AXA LUMII - LINGURIȚA , □ RITMUL DHARMIC , pentru a ordona "svartul" din emisfera (sfera) Lumii .Să ai răbdarea de a trece pe sub furcile caudine ale Infernului - Mahala , nestropit de noroi , accept□d , □ schimb , ARDEREA - STROPIRE CU VITRIOL (nu cu cerneală "violentă" doar…) . Să fii □ghițit de PEŞTELE - HRISTOS (plin de icrele - Lumii) - sucindu-te - răsucindu-te pentru a avansa - nu pentru a retrograda spiritual pe Spirala Axei Polare
Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
CAPITOLUL XIII : Războiul Metafizic
(Evanghelia după Matei , p.1107, vv. 28-32) : "După ce a trecut de ceea parte □ țara Gergesenilor , L-au □t□pinat doi □drăciți , cari ieşiseră de prin morminte şi erau aşa de fioroşi , că nimenea nu □drăznea să treacă pe calea aceea.
Şi iată au □ceput a striga şi a zice: <<Ce ai cu noi , Iisuse , Fiul lui Dumnezeu ? Ai venit aicea □ainte devreme să ne munceşti.>>
□n depărtare păştea □să o turmă mare de porci .
Şi dracii L-au rugat, zic□d : <<Dacă ne izgoneşti ,trimite-ne in turma ceea de porci>> .
Iar El le-a zis:<<Duceți-vă!>> Şi ieşind ei din oamenii aceia , au intrat □ turma ceea de porci şi □dată toată turma de porci s-a aruncat de pe mal □ mare şi s-a □ecat □ apă ."
Vrem să atragem atenția că nu ne-am propus să realizăm r□duri eseistice despre opera lui I.L.Caragiale - ci propunem sugestii , hermeneutice , □ urma unor analize şi reflexii foarte riguroase şi serioase . Rigurozitatea concluziilor noastre se intemeiază pe exercitii spirituale , practicate □ baza principiilor stiinței sacre . Semnalăm deci , faptul , că aşa - zisa "schița" n vreme de razboi este , fară dubii , un micro-roman sipritualist , despre războiul metafizic , care s-a purtat , se poartă şi se va purta in lumea terestră . Un razboi ascuns , mistic, ocultat □ spatele evenimențialului evanescent .
Sintagma vreme de război denumeşte , de fapt, starea metafizică terestră - stare caracterizată prin permanenta conflictualitate şi "alianța" paradoxală dintre BINE şi RĂU. Dintre sacral şi pseudo-sacral . Dintre keliphot-uri şi esență .
Un zeu monstruos domneşte peste lumea terestră: Ianus , zeu al celor două fețe , zeul al contopirilor celor mai stupefiante , al alchimiilor celor mai profunde , rafinate , paradoxale .
Ianus , din schița , are şi el , cum se şi cuvenea - două fețe :
I - ION (care stă sub semnul Balanței : talerul Justiției - Ioan Botezătorul - şi a Mizericordiei - Ioan Evanghelistul) : Ioan - cel dăruit de Dumnezeu , al lui Dumnezeu , devenit proprietate a Celui care este izvorul vieții şi al oricărui bine . El se mai cheamă Georgescu (Gheorghe - lucrător al păm□tului). El , Ioan şi Gheorghe - are MAMĂ.Este Cel - cu - Mamă . Lucrătorii săi la podul - Podeni de la Capătul Binelui - Dobre - apar ca "oameni spoiți cu negru" . Căci lucrator al pam tului de eşti - trebuie să iei chipul păm□tului şi să treci prin formele existenței infernale . Şi trebuie să accepți ungerea (investirea) cu noroaile borboros-ului . Nici o clipă să nu uiți că aperi Podul spre Bine . Oric□ ai cădea de jos □ borboros , NEUITAREA MISIUNII BENEFICE - te va salva , te

va restransfigura in entitate sacrală . IANCU e un popă care şi-a pierdut , temporar ,(şi □ plan temporal - istoric) forța sacredoțiului - dispăr□d sub masca unei multiplicități infernale : " ceata de t□hari " , " oamenii spoiți cu negru " .
Dar , sub oric□ de ruşinoase stigmate - el nu-şi uită MAMA , nu-şi reneagă Originea Celestă. Ioan -Iancu este BUTUCUL CARE ASCUNDE □N EL FOCUL : " Pe preot l-au găsit a doua zi □tr-un t□ziu legat butuc " (s.n. – n.n.: legat de sinea sa). El a acceptat cătuşarea , pentru că ştia că posedă forța spirituală a descătuşării : FOCUL . Aparent pseudo-sacerdotul se va □scrie pe linia demonilor din parabola evanghelică - lăs□du-se alungat □ PORCI şi azv□lindu-se □ APA ISTORIEI : " De 3 zile popa alergase după daraveri de negustorie - vindea vite şi cumpără PORCI " . Adică , părăsea Bourul Sacru , pentru a intra □ sfera demoniacului saturnian şi , consecutiv , neptunian .
Dar popa Iancu este t ăr ("foarte t□ăr") adică este posesorul forței de autorecuperare spirituală. Şi este CĂLĂREȚUL: "Bun buiestraş ai, părinte! ăsta nu mai e cal de popă, e cal haiducesc, să lase toate poterile-n urmă!" Călăreț pe Calul Năzdrăvan, care, asemeni lui Mercur Alchimic - "scapă poterilor" fenomenalului, se strecoară printre, peste sau pe dedesubtul fenomenalului - este "dres"-vrăjit: "pesemne că eşti dres!" □ spune Notarul - "duşman vechi al popii" - adică CEL CE SCRIE CRONICA AKASHA…
Preotul-Ceată a "t□hărit" fenomenal - cu □drăzneala, cruzimea şi expansiunea Mercurului Alchimic: "Doi ani de zile (n.n.: două cicluri existențiale, deci şi ciclul existențial-fenomenal al Geamănului Stabil - STAVROS=CRUCE), vreo c□u355 tiva voinici, spoiți cu cărbuni pe ochi, foarte-ndrăzneți şi foarte cruzi (vestitori ai VITRIOLULUI - "otrava"-s□ge divin al alchimiei - de data aceasta, nu ca □ cazul Catindatului - va fi primită ochi ca ARDERE-REVELAȚIE) băgaseră spaima-n 3 hotare (uniseră cele 3 etaje ale lumii, ale Arborelui Sephirot).
II - GEAMĂNUL STABIL al CĂLĂREȚULUI MERCURIAL este STAVRACHESTAVROS-CRUCE: "Hangiul era foarte mulțumit: om cu dare de m□ă, cu han □ drum. "Dacă Preotul-Călăreț este □suşi; DRUMUL - Geamănul Stabil este HAN □N DRUM: blocare a Drumului. Fața Cealaltă a Călărețului cu MAMĂ - este CEL CARE-ŞI UITĂ MAMA: "Are părinți? Ori copii?" - □trebă "voluntarii". "N-are nimic" - spune Stavrache. "Are părinți (popa)?" - □trebă avocatul. "-Nu" - spune Stavrache. Iancu cel Mercurial □u351 si deschide, □să, prima scrisoare din Turnul Penitenţei (al coagulării şi purificării alchimice) - Turnu-Măgurele (turn+măgură=simboluri ale ascensiunii spirituale, pentru reabilitarea □tru VITRIOL-piatra filozofală): "Iubite neică, mai □t□ nu lipsesc a cerceta despre scumpa dv. sănătate, a dumitale şi a MAICHII (s.n.)." Iar atunci c□d Iancu Mercurial devine Maria cea Bună (Marin Dobrescu) şi Gheorghe Re-Sacralizatul (Geoge Popescu) - adevăratul popă, cu sacerdoțiul redob□dit), transfigurat prin autosacrificiu pe Crucea-Stavros (Crucea Ruşinii, care a preluat, □ ea, la modul soteriologic metafizic, □treaga "negrață" tereatră, toate zgurile transfiguratului Ion-Iancu): "şi să-i spui maică-sii, bătr□a pe care o cunoşti (s.n.), să-i poarte regulat de grija sufletului"
Cum adică - "pe care o cunoşti"? Doar s-ar zice că Stavrache e fiul maică-sii. E, deci, o formulare care trebuie interpretată □ registrul □ care a fost scrisă - adică esoteric. Deci, Stavrache o cunoaşte pe MAMA DURERII - dar o uită deliberat şi absolut. O □groapă, □ timpul-istorie şi □ face morm□t □ propria lui inimă: "C□d d. Stavrache se □torcea de la parastasul de nouă zile al maică-sii, pe la-nceputul lui dechemvrie [n.n.: sf□şit de ciclu, deci mama va renaşte, transfigurată - dar prin Celălalt Geamăn - cel care n-a "□gropat-o"...] - (bătr□a, după ce zăcuse de inimă rea vreo c□eva s□tăm□i, murise dimineața la 28 noiemvrie - [s.n. – n.n.: tot sf□şit de ciclu, dar nu solar, ci lunar...]". INIMA REA, atrasă de ION-IANCU - va fi transfigurată, □ INIMA BUNĂ (aşa se explică toamna-cu-soare a CĂPITANULUI). Aparent, ORFANUL ZEU este Iancu. Nu. Orfanul, Singuraticul Absolut, □nlănțuitul □ Propria Singurătate Ruşinoasă - este Zeul Geamăn: Stavros-Crucea. Crucea de pe Golgota e Chipul Ruşinii Infamie - indiferent la LACRIMILE LUMII (=MARIA FECIOARA LUMII). Singura grijă a Crucii este să fie Singură, □fiptă □ țeasta Păcatului-Adam. Tot ce este deasupra Chipului Crucii - este de ne□țeles pentru Cruce. De aceea. Crucea-Stavros există ca permanent Miez-de-Noapte □ Miez-de-Zi - Iarnă □ Vară - iar "tragerea de păr" - □cercarea de transcendere a Crucii fără Hristos - este soldată cu eşec (sortită, de fapt, dinainte, eşecului): "Dar după acest moment dint□, trupul se □fundă repede mai jos chiar dec□ fusese, apăs□du-şi g□ul □ umeri (contracția spre PUNCT a brațelor 4 ale Crucii) ca şi cum puterea nevăzută □ scăpase de păr."
Crucea fără Hristos este PAZNICUL ZGURII. Sub ochii lui Stavrache se petrec miracole - şi el nu le recunoaşte. El □suşi este supus unor metamorfoze - şi este indiferent. VINUL şi OȚETUL, adică NUNTA (CINA CEA DE TAINĂ) şi MOARTEA TRANSFIGURATOARE nu le □parte euharistic - ci se □bibă cu ele, transform□dule, degrad□du-le, □ "apă de ploaie" ("boabe de apă preling□du-se din streşini" - care după transfigurare abia, vor fi AMRITA) - şi făc□du-le egale □ eficiență, cu "zeama de varză" (derizorie - dar, ulterior, tămăduitoare). Veşnicul Posomor□, Crucea-Zgurii - nu sesizează că la poarta hanului nu sunt "volintiri" pentru Plevna doar - ci "ceata de
T□hari-IANCU", transfigurată prin mărturisirea-conştientizarea păcatului, autoexorcizarea lui IANCU. Ofițerul care-1 □treabă de identitatea transfiguratului Iancu -

este alter-ego-ul istoric al anistoricului CĂPITAN SOLAR, care, vesel, r d (veselie şi r liturgice) - "□ făcu un semn poruncitor (lui Stavros), la care hangiul se supuse."şi OFIȚERUL-CĂPITAN va fi, de fapt, IANCU CEL CU TONSURA - adică av□d CAPUL VECHI TĂIAT (CAPUL LUI IOAN BOTEZĂTORUL), pentru a deveni OMULEVANGHELIST IOAN (cel care va scrie scrisorile de anamneză a MAMEI, de fapt, a identității originare comune a celor 2 fețe ale lui Ianus: DINAMICĂ, evolutiv-spirituală (IANCU) - şi STATICĂ, de fapt, involutiv-spirituală (STAVROS).
STAVROS nu m□uieşte FULGERUL - FOARFECELE: el □ tunde transfigurează (□tru celest □ pregăteşte) pe IANCU, el marchează, □ emergență, transfigurarea ioanică dar nu-şi dă seama că AVEREA nu-i aparține dec□ RESACRALIZATULUI IANCU: "domnul (ş.a.) Iancu Georgescu - un t□ăr voinic, frumos şi curat (s.n.: similar modelului sacral oferit de MAMA altui IOAN - popa Njță: frumos şi sănătos - □ cazul Iancu purificat prin Logos-spovedanie, transfigurat □ EV-ANGHELIST=BINE-VESTITOR), ras proaspăt - o □fățişare demnă şi severă". Ca a unui viitor ARH-ANGHEL.
De unde ştim că "volintirii" sunt de fapt transfigurarea lui IANCU-OAMENI SPOIȚI CU NEGRU? I. L. Caragiale ne-o spune: "Camarazii l-au salutat cu un "ura" puternic de s-a cutremurat hanul [s.n. – n.n.: HANUL transfigur□du-se □ CAL AL DRUMULUI] - şi d. Iancu Georgescu după ce s-a sărutat de multe ori cu neica Stavrache, a pornit cu vesela bandă [s.n. – n.n.: BANDA este numele, vechi şi nou, totodată, al "cetei de t□hari"] - fără să se mai uite-napoi". Cei care au SĂRUTAT CRUCEA (s-au □păcat cu □MPĂRATUL ZGURII, AL MORȚII) nu se mai uită dec□ spre Paradis, □NAPOI - răm□e doar "schema funcțională a Crucii". Sterilă - fără Hristos-Centru. Trebuie aşteptată transfigurarea Lumii prin Centrul Viu-Hristos - pentru a fi transfigurată CRUCEA - □ ARBORELE PARADISIAC, AXA NOII LUMI.
Şi Iancu, prin TURNU-MĂGURELE - se deplasează spre CENTRUL AUTOSACRIFICIULUI - de-rumit PLEVNA! □n scrisoarea a doua, PLEVNA e doar sugerată, iar nu numită (Centrul Sacral este secret şi trebuie păstrată discreția, față de profani): "Trei gloanțe inimice primite □ p□tece" (p□tecele terestru, infernal) - determină eliberarea Spiritului Pur - a pneumei orfice: "deşi foarte slăbit de at□a durere şi pierdere de s ge (s.n.: s□gele păcatului, s□gele fizic-terestru), tot glumea, z□bind şi-a c□tat singur popeşte foarte frumos".
Supliciul, s-ar putea replica, nu poate fi cristic, dacă e □soțit de z bet, de glumă, de c tec. Dar m□tuirea Lumii, prin miraculoasa □brățişare eterică a Hristosului - nu este, oare, SUPREMUL Z□MBET (=ZORILE OMENIRII), suprema dovadă a SPIRIT-GLUMĂ, de re-armonizare orfică a lumii, sub □cifrarea C□NTEC? Dogma creăttină □u351 si are esoterismul ei de maximă profunzime.
CRUCEA-STAVROS □registrează, ca un termometru, ca un simplu instrument rezonator la modul mecanic, de loc simpatetic - transfigurarea evolutivă a feței ei dinamice - ION-Iancu:
I - din labirintul "socotelilor □curcate" (p. 165), iese "nenorocitul fugar" - aparent "descălecat". OCNAŞ - accept□d UTERUL RENAŞTERII SPIRITUALE - dar asum□du-şi EVADAREA-RENAŞTERE. HAINA VĂRGATĂ este semnul lui HARAPALB - catehumenul pe drumul re-inițierii. Şi-a "pilit lanțurile". Cu ce? Cu VOINICIA, FRUMUSEȚEA, CURĂȚENIA - cu calităţile morale, ocultate sub masca de T□LHAR DIN DREAPTA LUI HRISTOS. "Nem□cat (postind, pentru o astringență a corpului fizic - dar şi □NTREG, de nedistrus spiritual - căci este coagulat SARE a OCNEIATHANOR-UTER)", "trecuse prăpăstii", haine, nădragi, opinci = zdrențe - rezultă CORPUL COSMIC al OMULUI COSMIC. PALME şi TĂLPI pline de s□ge - comentariul e de prisos, căci trimite la domeniul strict CALVAR AL FIINȚEI OMHRISTOS. Fiind □să, □că, doar catehumenul HARAP-ALB - el cere lui STAVROS-Crucii "o bădarcă cu apă ". De ce? Să-şi vomite □ ea NEGRUL din VĂRGAT: să-şi vomite slăbiciunile, zgurile ultime - pentru a putea □gurgita VITRIOLUL-SOARE OCULT. Crucea- STAVROS nu răspunde solicitării. Aparenta "milă " ("i s-a făcut milă") este teama de transfigurare: "nu-l putea lăsa să moară ca un c□ne". Dar Harap-Alb nu e oricare "c□ne": este FENRIR - care nu doar că nu moare - ci regurcitează Lumea purificată integral.
Harap-Alb "se □cleştase cu o putere cov□şitoare de g□ul şi de brațul hangiului". Pentru a □prumuta Crucii - viața renăscută a Arborelui Sephirot. Şi biruie Harap-Alb, călărind pe Cruce - "□ tr□ti jos şi-i puse , ca un luptător teafăr, biruitor, genunciul pe piept ". Verticala a biruit - dar orizontala s-a □josit: s-a format un ⊥ (transfigurarea inversă este , □că, demonizare): "G□deai c-am murit, neică?" r□□d şi scr□u351 snind din dinți - se traduce, □că, □grijorător: "Credeai că pot muri demonii aşa uşor?(şi fără să le dai şansa APEI-BĂRDACĂ - apa-foc =agheazmă, şansa rebotezării-recuperării □tru tregime a drăcimii)"?
BUTOIUL CU DEMONI, pe care cad "boabele de apă" (=şiruri de lumi concentrate, şiruri de etape inițiatice concentrate - şi □că nevitalizate prin VINUL EUHARISTIC, din pricina lipsei de colaborare, la transfigurare, a Crucii- Stavros) este cel □ care cade, spre BOTEZ - Crucea-Stavros: "C□d cercul unui g□d ajunse-n fine aşa de larg □c□ conştiinții □ era peste putință din centru să-l mai urmărească din ce se tot depărta - omului i se pare c-aude afară un c□tec de tr□bițe…"
Crucea, c□d cade □ BUTOI - produce, sub efectul MANTRELOR (tr□bițele Apocalipsei…): AGHEAZMA. Apare HARAP-ALB ca □mpărat: CĂPITANUL - care atrage lumile (satul-lume: oameni, femei, copii, c□ni) - iar ceata-bandă este, acum,

LEGIUNEA-REGIMENT DE □NGERI, sub comanda ARHANGHELULUI.
"G□deai c-am murit, neică?" - se traduce acum altfel, opus primei interpretări, din prima fază a transfigurării: "Credeai că n-am sa am puterea de a ridica orizontala la demnitatea ei de COMPONENTĂ A CRUCII? Credeai c-am murit ca □ger? Nu - mai mult, sunt ARHANGHEL peste ceata-"bandă" de □geri - transigurații, prin recuperare inițiatică - demoni"spoiți cu negru" ".
"Sfeştania" nu-l alungă pe CĂPITAN - ci-l aduce □ chip de Cruce Vie: OMUL □N PICIOARE şi OMUL CULCAT OCULT (cu faţa la perete - desființ□d PEREȚII). Dar, □ainte de această transfigurare, apare MAMA ESENȚIALIZATĂ : COPILA "cu fălcile □țepenite de frig (n.n.: Stavros păzeşte zgurile - nu FOCUL - el gheață, nu ARDE) - deşi pe potrivă de copil sărac, e destul de bine □brăcată ". COPILA care e trimisă altei MAME şi a altui TATĂ - am□doi SOLARI, căci cer GAZ şi ȚUICĂ - Foc, sub două forme/chipuri diferite!!!(de 1 ban şi, respectiv, de 2 bani: 1+2 =3 bani=cele trei cercuri concentrico-aseice ale Sfintei Treimi). "Să măsori bine" - □ atrage atenția COPILA. Adică, să te măsori spiritual, corect - pentru a te putea confrunta cu RĂSTIGNITUL. Copila-fetiță vrea să-i fure LANȚUL (CĂTUŞACOVRIG) - □frigurare, să-l elibereze din MIJLOCUL ZGURILOR : "fură" COVRIGUL UITAT - pentru a pune la loc COVRIGUL-CICLU AL AMINTIRII (ANAMNEZEI). Covrigul, semnific□d, formal, infinitul (cifra 8 culcată…).
Nu. Stavros refuză anamneza, refuz□d eliberarea de cătuşă, veriga-covrig, cercul □chisorii vechiului EU, a propriului frig-indiferență față de RĂSTIGNIT : "Scrie-var popa să vă scrie, de părliți!" - nici nu ştie că este chemarea adresată Geamănului Scriitor Sacru - Evanghelistul IOAN, cel "p□lit", "ars" □ athanor - inițiat, transfigurat □ VITRIOL.
Stavros-Hangiul Stabilității Sterpe (□ncătuşării de către Eul Degradat) st□neşte URLETUL VIFORULUI - v□tul preschimbător, furtuna m□tuirii (opus furtunii demonice, din BUTOIUL Nopții Furtunoase): apar NECUNOSCUȚII CĂLĂREȚI PE V□NT=DUH - cei care vin de "departe" şi "nu ştiu" unde merg - căci merg spre INIMA CRUCII. Nu sunt negustori(Iisus, □ Centrul Crucii, nu mai tranzacționează lumi) - "nici tocmai funcționari" (aici Stavros st□ceşte Logosul, trăd□du-şi adeziunea, t□zie, la demonul zgurii: "foncționari" - "U" umflat de V□tul Demonic □ "O", nu imagine a ciclului Lumii - ci gură de Butoi…) dar…cam aşa! Adică: EVANGHELIŞTII - Maria cea Bună şi Gheorghe cel Sf□t . Nu inspcetează - ci (se) fixează alchemic.
"Cum să nu te cunosc, neică Stavrache, dacă suntem frați buni?"(pentru prima oară apare mărturia frăției originare, bidemensionalitatea lui Ianus) - □seamnă: tocmai ajuns □ Mijlocul Crucii, eu te stăp esc pe tine, Cruce! Şi □ □tunericul zgurii şi urletelor fiarei apocaliptice (care se dezlănțuie, prin intermediarul lui Stavros-□să-celvechi) - neclintite nu mai răm□ zgurile, zburătăcite de VIFORUL- HRISTOS (Viforul-Logos=Dharma) - căci lancu a preluat TOATĂ AVEREA, "□ chezăşie" (p□ă atunci, □ custodie, la Stavros) - ci neclintită e CANDELA-LUMINĂ şi TĂCIUNELE-VATRĂ. Focul din Centrul Lumii, MIEZUL ETERN din care etern nasc lumi.
"Am umblat cu banii reghimentului" : - am preluat averea ARHANGHELICĂ - 15 000 =1+5=6 Este numărul antagonismului şi al Libertății, Săptăm□a Creației - căci 000 =parcurgerea stadiilor Saturn, Soare, Lună - şi ajungerea CREATOARE la stadiul spiritual PĂM□NT.
Cătuşele fostului Harap Alb - sunt COVRIGII de jos şi de sus, care-l □oiedică pe Stavros-Stavrache să mai □chidă, cu lovituri de palmă - Logosul dintre Fălcile lui Fenrir - lancu (urmaşul MAMEI-COPILĂ cu "falca □călzită"de palma lui Stavros: re□călzirea Logosului este efectul paradoxal al dorinței lui Stavrache de-a □chide canalul Logosului). Palma peste Logos l-a chemat □ emergență-epifanie pe RĂSTIGNIT : "de pomană □i dai!" Da - căci numai de pomană poate fi dat ceea ce nu este al tău.
"Viscolul afară ajuns □ culmea nebuniei făcea să trosnească ziduriele hanului bătr□". VISCOLUL=RĂSTIGNITUL - care, aşezat □ Centrul lui Stavros-Crucea - spulberă Stabilitatea din jur (hanul) - □tr-o nouă lume.
"Acu era legat de butuc" - Stavrache (să ne amintim că, □t□, Ioan-lancu fusese legat butuc : □ sf□şit, Răstignitul şi Crucea se unesc pe dimensiunea FOCULUI DIN LEMN)." - Caută lum□area ! zise fratele stins de puteri, şterg□du-se de sudoare". Butucul-Stavros este siluit de către Răstignit : "Cu moarte spre moarte călc□d" - □ este smulsă lumina-lum are dintre zguri ("lucrurile risipite pe jos"). Cel stins de puteri □prumută de la Sinele Său - Cruce puteri - Sudoare (apa + focul=agheazma - Iordanului). Butucul □vie dinafară spre ăuntru : "Cum □ dete lumina □ ochi, Stavrache □cepu să c□te popeşte".
□n bezna ARCEI LUI HRISTOS, lemnul Corăbiei-Cruce c tă! " - Ce-i de făcut ? - zise tovarăşul cu groază. - N-am noroc ! răspunse fratele" - Este un dialog strict esoteric. Adică : "De acum □colo, Facerea Lumii-Om este sub SEMNUL RIGORII CRISTICE. Nu mai există noroc - ci m tuire. De aceea am făcut război cu Crucea, cu inerția Butucului şi Cătuşelor-Piroane - pentru a desființa norocul - şi a □ființa Spiritul Etern, Liber pentru vecie".
RĂZBOIUL-LUPTĂ, vremea războiului-apocatastază - s-a □plinit - şi Fiara Inerției-Stavros a fost prefăcută □ Rigoarea-Pendul ("legăn□du-şi □cet capul (…) c□d □tr.o parte c□d □ alta ") şi C□tecul Astral ("pe mersul c□tecului") din □tunericul ocult al universului abia născut din proiectarea-apocatastază. RĂSTIGNITUL nu mai are nume (Ion, Gheorghe etc.), ci are funcție cosmico-sacrală-centrală - el este OMAUM

: “Zdrobit de luptă şi de g□duri, omul [s.n.: observați că este pur şi simplu OMUL, fără NUMA : nici Iancu, nici Georgescu - şi fără funcție terestră-profană: nu mai este nici preot, nici hoț, nici măcar frate de carne şi s□ge] se aşează □cet pe pat [dimensiunea hipnotică a patului a fost transfigurată, miraculos, □ eros temeietor] şi privii lung asupra celui ţintuit [adică fixat prin răstignire, nu doar lenevind spiritual ca HAN-HANGIU] jos, care c□ta-nainte, legăn□d □cet capul, pe mersul c□tecului, c□d □tr-o parte, c□d □tr-alta.”.
CEL ȚINTUIT jos este propria moarte-cruce vinsă - a AUM-ului - OM.
C□tecul este al □nvierii (inclusive □NVIEREA CRUCII) şi al Rigorii Reconstrucției Demiurgice.
***
n vreme de război este mitul apocatastazei - □ care FIARA INERȚIEI LOGOS-ULUI (moartea-Mitică-cel-Negru) este ţintuită, pentru a fi eliberată ca AUMOM. Logos Re-sacralizat.
Crucea a fost şi va fi □sufletită, din nemernicia ei, prin autosacrificiul celui care preia asupra sa toate t□hăriile CETEI-BANDEI UMANITĂȚII, cu care este perfect solidar □tru şi p□ă la SUPREMA DURERE - dar, □ schimb, sileşte ceata-bandă şi inerția monstruoasă (Fiara Apocalipsei este tocmai □țepeneala-frig al Logos-ului) la m□tuirea-c□tec şi la rigoarea pendulară - sub unui Ianus reechilibrat ca Balanță a Lumii Re□viate Spiritual.
***
Voiam (şi voiați, probabil, şi dvs.) “eroi eroici” la I. L. Caragiale? Iată-i - sau iată-L. Este Supremul Erou: AUM-ul-OM, “zdrobit de luptă şi de g□duri”. Hristosul-Om
Revelația Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
CAPITOLUL XIV: Justiția anti-dharmică. Armata şi “armata”. Biserica instituționalizată. Ziarul, ca Anti-Logos
□n regatul Rom□ia, ca şi □ “regatul”ceresc, Monarhia, Justiția, Armata şi Biserica (corespunzătoare, □ ceruri: Dumnezeu-Kether, Dumnezeu-Justițiarul, Sabia Arhanghelică şi Mizericordia) sunt cei patru st□pi ai statului, Crucea-Stat (iar □ ceruri, stabilitatea-pătrat a Arborelui Sephiroth.).
Monarhia - am văzut că I. L. Caragiale o păstrează □ zona benefică a transcendenței cu un respect nedisimulat.
□n schimb, □treaga operă scrisă a lui I. L. Caragiale “fojgăie” de funcționari, avocați, ziariști, ofițeri de paradă (şi de carton) şi popi decăzuți din har (av□du-l, □să, mereu, ca arheu al recuperării spirituale a TĂRIEI FULGERULUI CREDINȚEI - pe mitropolitul Ghenadie dintre zidurile m□năstirii Căldăruşani). Fojgăie de aspersoaredispersoare de Antilogos-Neant. Sa nu-i uitam pe farfurizi şi cațavenci - dar [1] să nu insistăm asupra lor, acum - căci am făcut-o anterior - şi au făcut-o şi alții, □aintea noastră. Să spunem doar că Tipătescu-prefectul (om al legii, de …) devine, pentru sine □suşi, o Casandră - c□d spune “Ce lume…ce lume” . Şi să nu uităm, totuşi, cameoleonismul “justițiar” al lui Coriolan Drăgănescu (cf. Tempora - p. 186).
Din păcate, arheul credinței-fulger (Ghenadie) este de unii ignorat - iar de alții agresat cu ispite perverse (agenți de poliție disimulați □ agenți “orfizanți” ai Logosului lui Ioan Gură de Aur - Chrisostomos) - de nici unii urmat.
a - Justiția, prin slujitorii ei (judecătorii, procurorii, avocații) deveniți o plevuşcă a borborosului - sunt aşa de lipsiți de substanță, de autoritatea reală (decurg□d din SABIA ARHANGHELICĂ sau SABIA ZEIȚEI THEMIS, care taie nodurile demonice ale labirintului - şi lasă liberă lumina să se scurgă prin Arborele Sephiroth-Arhetipul Ființei Cosmico-Umane) - devine o zonă infernală. Devine producătoare de jucători □ hora diavolului. Judecătorul din schița Justiție [2] este prins tovarăş (prin complicitate la degradarea Logos-ului-ordine, Logos-ului-logică, Logos-ului-rectitudine morală etc.), □tre Leanca văduva, “comersantă de băuturi spirtoase la Hanu Dracului (s.n. – n.n. : dar sublinierea o face □săți Leanca, trăg□d-o pe Acrivița-Avestița din ea)” - şi Iancu Zugravu, “zugraz de case rom□” - “nimicit” de concurența “străinilor” (probabil, a celor străini de degradarea morală - pentru că el e nimicit, de fapt de mastică - probabil, simbolul masticării-autodevorării) - şi devenit “comersant” la “tombola cu obiecte la Moşi” (moşii-cultuali au fost degradați p□ă la reificarea-b□ci) - sau, cum □ zice Leanca, trec□d cu antilogosul ei-frigare prin coasta inutilului răstignit judecător: “comersant de piei de cloşcă”. Adică, sclav al pielor inutile ale materiei, sclav al horei demonice, a formelor fără esență.
Răstignitul inutil judecător este fixat pe “crucea” focului □crucişat al antilogosului mahalagesc-mahalagizat: “Bravos, domn’judecător! ai văzut şi dumneata acuşica ce pramatie e dumneei!” - zice Iancu Zugravu, trec□d frigarea prin coasta “autorității” decăzute a Hristosului decristizat (“Judecătorul” care nu-i poate judeca nici pe alții, nu se poate judeca nici pe sine, căci spiritul său e asurzit de bruiajuil Anti-Logos-ului) - ca apoi, din partea opusă, să vină, v□□nd, cealaltă frigare-Anti-Logos: “Hahaha! bravos, domn’judecător!...să spuie ce comerț □v□teşte!” □nv□tiere-răsucire descendentă, pe axa polară - opusă sucirii-răsucirii ascendente a lui Cănută. □ntre hipersexualizata Leanca şi Pictorul decăzut □tre obiecte la Moşi (nu spiritele Moşilor), cu “corajul” - eroismul de luptător, supt din sticla infernală - judecătorul, chiar el şi numai el, este cel chis şi condamnat - căci demonii bolborosesc pe deasupra sentinței lui carnavalești, absolut inofensive pentru demoni, at□a timp c□ este dată prin soridarizare cu borborosul.
De unde solidarizarea aceasta? Din slăbiciuni “omeneşti” - de fapt,

compromisuri morale grave, □ serie. De aceea, spunem că nu există, □ fapt, păcate mici şi păcate mari - ci acceptarea sau neacceptarea Păcatului, acceptarea sau neacceptarea Răului - □ poziție central-existențială (substitute terestru al poziției central-.divine).
Articolul 214 [3] alarmează, □că din titlu, că avem de-a face cu 2+1+4=7, numărul sacru al Creației - □ pericol de a-şi inversa semantica: număr al de-creației (prin de-formarea şi de-semantizarea JUSTIȚIEI-LEGII). "H" de la Hristos este o treaptă - dar nu depinde de noi dacă e treapta ascensională spre izbăvire - sau treapta descendentă, spre complacerea □ borboros.
□n debutul micro-piesei □ trei părți, Avocatul, "licențiat □cepător", este timid, ți□n□du-se de litera legii (cel puțin aşa pare): "Ştii c□ e de greu să stabileşti elementele pentru proba legală a adulteriului" - □ replică el "cocoanei" (mahalagioacei) Tarsița Popescu (tot o Avestiță), "văduva lu'priotul Sava de la Caimata" (de observat că toate văduvele lui I. L. Caragiale sunt demonizate-hipersexualizate, av□du-l ca paredru pe Satan). Ciudat □să, Acrivița-Tarsița, deghizată □ preoteasă, dă de gol sub "scorțoşenia" aparent angelicului avocat - păcate vechi şi obscure - pe care doar o Talpă a ladului, ştiutoare a tuturor slăbiciunilor omeneşti (cu care se □treține tăria temeliilor infernale) - le-ar putea şti. Un caz obscure, □ care avocatul a "devorțat-o" pe Mița (Baston, şi ea probabil! - ca orice mahalagioaică republicană, democrată şi pro-falică, pro-borboros) de "Pricopoiu de la Ciulnița" (Ce uşor devin Luminații-Procopios, prin părăsirea zonei dharmice - javre-copoi şi pricopsiți-ciocoi…) - şi divorțul a mascat, de fapt, o legătură amoroasă a avocatului pseudo-inocent cu pricinata. □mpricinată care a devenit, □tre timp, madam Zaharidi-Zaharidina (cum se leagă toate : Zaharidina e Zoia zaharisitului Zaharia Trahanache - deci, prin avocați tineri, Zoe ajunge, din custodia Pricopoiului, ciocoi fără "fa□n ", □ custodia "onorabilului neica Zaharia"): "Avocatul (după o prefăcută sforțare a memoriei): A! madam Zaharidi! Cocoana : Ei, da ! aşa te-nvață…Zaharidina (Se apleacă la urechea avocatului şi-i şopteşte ceva r□□d cu multă intenție)".
Iată ce se ascundea sub sfioşenia de "trandafir neprihănit" a omului legii…
Diavolul din dosul Crucii.
Nu ne mai miră, apoi, dezlănțuirea de veritabil Sabat a gesturilor ipocritului avocat, Tartuffe-junior - □ prezența Acriviței-Avestiței (oh, Tartuffe - eşti pe cale de a fi castrat, şi tu habar n-ai că vei deveni un biet Kiriakos-Kir Ianulea, care, pentru a se odihni de farmecele Acriviței-Avestiței-Aripa Demonului - va avea nevoie de trei sute de ani de somn…). Acrivița provine şi ea din zona preoțească : e fiica popii Petcu. Mai cur□d, "petecul" - ajuns, din sacerdot, un "bătăuş" cu ț□ii şi cu "pelinu'" - vinul desacralizat □ damingeană (formă ferizorie a Potirului Graal). Zeița Themis, metamorfozată □ Zeul Elocvenței - □carnat □ Cicero - devine statuetă-presspapier, pentru ca PEŞTELE- HRISTOS să fie transmutat (de fapt, spiritul □josit al popii ex-sacerdot, Petec-Petcu, se transmută) □ "ț□" (şiră şi piele - răm d afară - aruncate: esența-şiră-coloană şi pielea calvarului nu vor putea fi ingurgitate □ labirintul infernal al beției ex-sacerdot - care, spre deosebire de Cetățeanul turmentat, care sev clatină, tocmai pentru a urmări, printre valurile Lumii-borboros, umbra verticală a Axei Polare - stă aşezat comod, pe fotoliu, şi zdrobeşte PEŞTII MISTICI).
□n definitiv, de ce apare Acrivița? Păi, Fiul Mahalalei-Tarsița (amploaiatul "devenit suprimat pe 1 aprilie " - păcăleală?Nu: toată ființa-mahala este "păcăleală" - adică logos inutil, decrepit - anti-Logos) - vrea să divorțeze de Acrivița (cea care face 18 ani ai Aripii Satanei sunt □tr-un Etern Acum Demonic 1+8=9 - Cosmos fără Dumneze…), fata lui popa Petcu (cel care-l ritmează descendenţă pe Hristos, băt□d ț□ul, insistent şi conştiincios, de la cap la coadă, "să-l frăgezească" - adică să-l adapteze la propria-i de-formare-malformare, la amorfismul lui propriu spiritual, la propria-i slăbire-autodemolare interior-infernală).
Şi avocatul-"fecioară" (prostituat moral) devine un veritabil Asmodeu, sub privire de foc ale Acriviței-Avestiței: nu-l mai interesează legi, paragrafe etc. - ci se dezlănțuie □ el forțe demente, descătuşate de demonul sexual ludic (privirile "inocenței" Acrivița, majoră abia la "două dechemvrie" - 2x12=24 - de fapt, coaptă pentru a patrona □tregul spațiu zodiacal inversat infernal - 12 ascendent fiind "condus", prin forța ei malefică, □tr-un paralel 12 descendent) - pentru a o divorța pe Acrivița de Lae al Tarsiței - un Goe de mahala minoră, demon al l□cezirii-maladive - a ritmurilor impuse de demonica sa mamă: "Stai, mamițo, nu aşa iute!". Nu □cetineşte ritmul demonic, prin efort de voință - ci e neputincios at□ □ fața Răului-Tarsița, care-i comandă mişcarea de marionetă - c□ şi □ fața oricui. Lae nu are ființă-ființare, dec□ tip Golem - prin "□sufletirea" artificial-demonică din partea Tarsiței (pseudo-mamă, de fapt, şi ea, prizonieră a fascinației magiei demonice, cu care a "investit-o mahalauaborboros").
C□d cere răsplata in-justiției sale - Mahalaua-Tarsița □ trimite pe avocat, brutal de precis, la sursa tuturor răsplăților infernale: ACRIVIȚA. Acrivița, cea care zboară invers, prin toate bolgiile Infernului : "Avocatul : - Ei! Ce-mi dați? Cocoana (r□□d şi arunc□du-i fum □ obraz [n.n.: FUM, da: doar am cobor□ ad□c □ "cazanul" iadului, tocmai la TALPĂ!:] - Bravos! Tot noi să-ți dăm? Să-ți dea …(face cu ochiul, arăt□d pe t□ăra)".
Ce poate fi mai elocvent dec□ această scenă, c□d vrem să căpătăm răspunsul la □trebarea: unde-i Logos-ul, □ societatea umană, □ general - şi □ cea rom□ească, □ special? Unde-i JUSTIȚIA - unde-i Sabia lui Themis?
n "teaca" Acriviţei-Avestiţei-Aripa Satanei. Acolo - ad c, prea ad c

m ită borboros.
*
* *
Armata adevărată a eroilor - este TĂCEREA. I. L. Caragiale nu are misiunea de a revela arhangheli - ci de a revela şi păzi Dharma Cosmică, prin cunoaşterea "armamentului" - şi, pe c□ posibil, dezvăluirea "armamentului" - infernal, al Anti-Dharmei.
Există sugestii (cf. Ultima oră!. [4] …) asupra ofiţerimii autentice, oneste. "Răm□□d singur, iată văd un ofiţer de roşiori cunoscut". Şi prezent□du-i zvonurile ziaristice fantaste, care aduc □ stare de haos, de turmentare pe oamenii constant şi persistent dharmici (oneşti, cel puţin) - Cetăţeni turmentaţi - ofiţerul de roşiori, autenticul ofiţer de roşiori, amabil şi modest, pune lucrurile la punct şi Adevărul □tre limitele sale sacre.
Locotenent "de roşiori" trebuie să fie şi Lefterescu din Five o'clock [5] - dar nu se numeşte "LEFTER" de la originarul grecesc "ELEPHTERIA=LIBERTATE" - ci de la prea-rom□escul LEFTER=FĂRĂ BANI ("fără un chior" - şi, de aceea, aflat mereu pe post de gigolo, mereu la v□ătoare de zestre, fără parolă pentru celălalt tăr□). Lefterescu e □nămolit □ mahalaua sexuală a Mândicilor, Tincuţelor, Miţelor "trase" din Haralambine (numele lor nu se deosebesc de numele c□nilor şi căţelelor lor "favorite"…) etc.
Dar "ofiţer de roşiori" este vestimentaţia doar, golită de orice semnificaţie"roşie" - eroic-sangvinară (unui gigolo nu-i prieşte niciodată alt front decăt cel al fustelor…) - sau arhanghelică - şi umplută de neruşinare şi sfruntare ciocoiască - □ cazul germenelui –Ionel, copil □că - dar făc□d antrenamente anti-dharmice pentru a semăna demonilor celor bătr□i (cf. Vizită [6]). Pseudo-armată este "garda civică" ("baioneta intiligentă" a roşului-liberalului C.A. Rosetti) - gardă condusă de alde Guţă Cotoi-găinarul - ori de jup□i Dumitrache Titircă (de la Titirez + H□că, adică " viitorul fost " Satan, zaharisitul, obositul de furtuna din BUTOIUL DRACILOR - şi, totuşi, produc□d mereu furtuni ireale şi nocturne - care maschează, acoperă □ ochii noştri, furtunile reale, solare şi m□tuitoare) şi de Kiriakos al Vetei - fixatoarea PATULUI □ mijlocul vărtejului din BUTOIUL DRACILOR. Gardă "eroică" - □ care e "dicorat" Sarchiz- patriotul mucos - de fapt, şi el un authentic "borborisian ".
Şi tot gardă "eroică" a ţării - recompensată cu blazon nobiliar şi halucinante afaceri "pe picior" - este Niţă negustorul, care a finanţat chermeza-revoluţie de după 11 februarie 1866. Şi să nu-i uităm pe Stan - omul"kilometrului" de sticle golite - care e □carnarea perfectă a BOBORULUI-BORBOROS-ULUI. Pseudo-Armata ar putea-o conţine, □ literele ei infernale - şi pe Mita BASTONUL - de ce nu? Mahalaua "se bate" - şi □că ce părueli organizate! (oare i-o fi ţin□d de păr UNCHIUL DE LA PLOIEŞTI?). Cu t□nuieli de Didine şi cu "vitrion" de…cerneală "violentă" □tre ochi - la bieţi Catindaţi veşnic candidaţi - la ce? - confundaţi cu "girimele" (giruiete care nu arată nimic nimănui) - sinonime paşnice ale "pristandalelor" oficiale (giruete care arată, de data asta foarte exact, mereu spre botul celor "cu os□ză": "pupă-l □ bot şi papă –i tot, că sătulul nu crede la ăl flăm□d" şi "sătulul"poate fi oricare demon plin de v□t - de la Tipătescu la Caţavencu, Dandanache şi …□suşi Satan).
Şi iată că am □t□nit JUSTIŢIA şi ARMATA □tr-un loc geometric : poliţaiul - "eroica Pristanda" care execută ordinele prefectului stăp□ provizoriu - chit că ordinele acestea n-au nici □ clin, nici □ m□ecă, cu justiţia şi legile ei : "Curat anticonstituţional - da'umflaţi-l!" - la "h□dăul lui Petrache" (de observat că □NCHISOAREA, demonică prin esenţa ei - este asimilită BUTOIULUI-H□RDĂULUI DRACILOR.Şi este ce justiţie pot □făptui demonii).
Din Biserica instituţionalizată - n.a mai rămas mare lucru - dacă n-avem curajul să privim la Fulgerul dintre zidurile Cetăţii Paraşabdei - M□năstirea Căldăruşani : MITROPOLITUL GHENADIE [7] : "ţine capul sus şi m□dru. E vesel şi sănătos (ca orice Arheu-IOAN, necorupt moral spre popa Niţă din Dobreni) - un om pe care-l vezi pătruns de cea mai sinceră şi mai ad□că □credere □ dreptatea şi voinţa lui Dumnezeu"). GHENADIE este nu doar (pentru I. L. Caragiale) Arheul Bisericii Creştine Rom□e - ci şi Arheul Justiţiei Divine, pogor□e pe păm□t. □n Ultima emisiune [8] - popa Matache nici nu □cearcă să mascheze non-diferenţele dintre Arheu şi forma desacralizată a ex-sacerdotului : "N-apucă să răspunză camarazii dacă au □ţeles sau nu sau teoria financiară (..) şi s-aude dincolo □ c□ciumă □jur□d cineva, foarte supărat cine ştie de ce - apoi □dată, uşa odăiţii se deschide de perete, şi □tră părintele Matache urmat de paraclisierul lui, urmat de băiat, care aduce pe tavă o jumătate de pelin tulburel cu două pahare curate ".
Degeaba □cearcă □să popa Petcu al petecirii credinţei să-i fure Fulgerul lui Ghenadie, ceva din respectabilitatea exterioară: "Un popă venerabil intră (…) barbă şi păr mai mult albe " - pentru că □ trădează degradarea fizico-morală : ochii spălăciţi, albaştri, dulci şi lăcrămoşi, faţa foarte roşie etc. - astfel că albeaţa nu e semn al purităţii - ci al □bătr□irii □ viciu: Satan □ straie sacerdotale.
Dar care este Satan ne-□brăcat? "Dracul gol", cum se zice ? Ziaristul - expresie umană perfectă a Anti-Logos-ului şi antidharmei. Ori zici ziarist - ori zici Mitică cel Negru - tot despre aneantizarea lumii vorbeşti. Ziaristul aspiră neant senzaţional (iluzii, agresive - excremente satanice) pe care-l dispersează printr-o putoare extrem amplificată, asupra lumii aflate □ plină prăbuşire spirituală. Ziaristul este

continuul duş de excremente satanice, asupra mărunţilor vicioşi. Picăturile duşuluiziarist se identifică cu picăturile de noroi-oameni, □tr-un proces conştiincios de refacere permanentă a borborosului.
Cf. Ultima oră [9] - □ care amicul reporter pulverizează (ucenic vrăjitor infernal) realitatea, după bunul-lui-plac şi capriciu "catastrofist" - şi nu se miră, ci se integrează-adaptează imediat la orice sporire, hiperbolizată p□ă la totalul absurd al gradului de entropizare a lumii (şi disipare a lumii) prin Logos. Nu se miră,m ci ingerează, digeră şi "comunică" excremente-Logos (năucind-atzv□lind □ infernul zvonurilor-bolboroselilor-borboros-ului - lumea □treagă) servite de a. c. (adaptat la demonul neantului - ziaristul, alter-ego-ul lui Mitică cel Negru) : (p.117) podul de la Cernavodă "a sărit □ aer "şi "de trei zile excadra bulgară bombardează Constanța". Singura □trebare este, de fapt, un automatism verbal, un sughiț al ingerării excrementelor verbale ale borborosului : "Constanța? Bine!"
De aceea, Norocul culegătorului [10] trebuia să ofere fața cealaltă a neantuluiziarist : oricărei Penia □ corespunde Poros. Averea paradisiacă - este norocul culegătorului de la ziar - comlice involuntar, nepărtaş la opera satanică a aneantizării Logosului şi Dharmei : Sf□ta Stareță (Maica Neg-entropiei-Hristos) □ face culegătorului un dar ciudat, aparent derizoriu - □ realitate, adevărată aurărie a lui Midas : "Fiul meu, fiul meu! fă-mi pe g□d şi dă omului ăstuia necăjit, că e omul nostru, ce mă rog eu: scuteşte-l de at□a oboseală şi dă-i şi lui un dar: pentru fiece b□fire ce-a trecut p□ degetele şi p□ vingalacul lui c□e trei parale, c□e două pentru fiece minciună şi c□e o para pentru fiecare două nerozii (…) şi astfel s-a procopsit culegătorul nostru (poli, galbeni, patace, franci, băncuțe, h□tii de 20, de 100, ba şi de 1000) şi a mulțumit maichii stariții că-i menise aşa de bine ".
Dar demonii ăştia chiar sunt scăpați definitiv din fr□ ? N-are leac □potriva lor nici măcar revelatorul şi paznicul Dharmei - I. L. Caragiale? (cf. Boris Sarafoff [11]) a da, biciul-trăsnet al vizitiului din finalul povestirii, lovoitură de bici comandată de un judecător (adevărat, se pare - oric□ s-ar vorbi de satirizarea figurii lui J. Th. Florescu, maestru □ deghizări rocamboleşti - stăp□ul măştilor este, vrem-nu vrem, o entitate divină - şi ordinul grefierului său are efect exorcizator): "Dă cu biciul dindărăt !" strigă Kovaceff (numele satirizat al grefierului judecătorului).
Şi biciul -trăsnet se abate asupra Aducătorului de Neant - ziaristul D., cu tovarăşi alfabetici: A, B, C.
Rezultatul? Probabil, după trăsnetul exorcizator - o ploaie-potop, care să ne mai curețe de miasmele neantului, minciunii, neroziei, imposturii, b□felor borborosului… O ploaie care să mai stingă focul după adevăr al Cetățeanului turmentat, al lui Iusuf, al lui Cănuță etc. Trebuie să vină şi vremea roadelor curate, aşezate pe tipsii de aur - iar nu □ farfuriile-cazane-abisuri ale lui Satan
Revelaţia Anti-Dharmei şi a Anti-Demiurgiei
ADDENDA: De ce şi ION şi LUCA? ION LUCA CARAGIALE…
Noi credem □ predestinarea numelor - sau cel puțin □ funcționalitatea lor a posteriori (□ acțiunea umană, de după "botez-botezare" - exprimată □ Lumea-Om). De aceea, redăm mai jos, fără comentarii de prisos, afirmațiile constative ale lui Rudolf Steiner, cu care noi suntem, □ general, de acord - şi le socotim foarte adecvate la funcția dublă, de ION şi de LUCA - a lui I. L. Caragiale (□alt- intuitive, □ zona Dharmei Celeste - dar şi uluitor de profund expresiv, □ domeniul imaginativ):
"…se află (…) trei trepte de cunoaştere ale Universului: prima treaptă este cea a aşa-numitei cunoaşteri imaginative, a doua este cunoaşterea inspirativă, iar a treia a cunoaşterii intuitive, folosind cuvântul intuiţie □ sensul pe care i-l dă ființa spirituală (…)" Atunci c□d se analizează cele patru Evanghelii (…) se poate afirma că Evanghelia lui Ioan a fost scrisă de un inițiat care s-a aflat □ miezul secretelor Universului p□ă la nivelul Intuiției (…) La baza Evangheliei lui Ioan se află o cunoaştere inspirată-intuitivă. (…) Nici una dintre evanghelii nu a expus cu atăta claritate evenimentele ca autorul Evangheliei lui Luca (…) Astfel Evanghelia lui Luca se sprijină pe comunicările celor care au "văzut prin ei □şişi", care au avut experiențe personale □ lumea imaginativă care au ştiut să descrie ceea ce vedeau cu ajutorul expresiilor pe care le □trebuințau cei inspirați şi care s-au făcut astfel "servitorii Cuv□tului." [1] SF RŞI

IOAN SLAVICI

Paznicul Dharmei.Confucianistul Slavicinu(velistica)
PRELIMINARII

IOAN SLAVICI

Paznicul Dharmei.Confucianistul Slavici(nuvelistica)
PRELIMINARII
1- Aminul şi Slava. Confucianistul Slavici [1]
Această carte va vorbi despre cel mai ciudat membru al Lojei Iohanice Rom□eşti. Despre cel mai disimulat dintre cele trei spirite, inițiate şi păstorite de Aminul – Eminescu. Despre cel care, □ viziunea unuia dintre cei mai cultivați critici rom□i, dar, cu siguranță, şi cel mai imprevizibil şi versatil (e vorba de G. Călinescu) apărea (ca existență-ființare fenomenală) astfel:
„(...)<<cosmopolit>> (rom□ cu nume de s□b, vorbind ungureşte □ oraş nemțesc [Viena]) [...] nu putea □țelege desebirea pe care o făcea Eminescu □tre rom□i şi alți oameni. [...] obstinația lui Slavici, care se retrage de la iluziile unui popor cu o figură jalnică şi un rictus amar […]. □ncolo, Slavici e un om paşnic, căruia □ place

aerul familial. Cu Eleonora are 6 copii […]. Scriitorul str□ge familia spre a-i citi operele sale proaspete, grădinăreşte, fotografiază, sculptează □ lemn. Consultă cărți de ştiințe oculte şi scrieri despre China, căci socoteşte că rasa galbenă va pune stăp ire pe Europa(s.n.). Spune rugăciunea □ainte de a se culca. […] A fost o greşeală desigur arestarea efemeră a acestui om văietăreț, mai mult bolnav de un s□ge amestecat, spuindu-şi cu ochii plecați □ jos aversiunile. […] Moartea, la 17 august 1925, □lesni apoteoza operei.[...]. După ce atrase luarea-aminte a cuiva, care se urcase pe un scaun să pună un bec electric, adormi şi muri" [2] . Capcanele lui Călinescu au devenit, de acum celebre – sub forma unor inconsecvențe şocante. Despre „paşnicul" şi „văietărețul" care adoarme şi moare spun□d cuiva să pună un bec – tot Călinescu afirmă nu numai, cum am văzut mai sus, că era interesat de ştiințele oculte şi de China cea profund riguroasă şi misterioasă – ci şi că era de o sensibilitate mult superioară celei a lui Titu Maiorescu, □ fața farmecului spiritualizat al Italiei:
„Fu zguduit şi ochiul lui ingenuu de țăran văzu mai mult dec□ estetul Maiorescu. Veneția □ zăpăci şi-l făcu să r□ă de barcarolele lui Alecsandri. Simți plăcerea diavolească de a fi răpit şi zv□lit □ mare. Bologna □ luă mințile. El e [un om □cult] şi se sperie de dimensiuni ca şi Dinicu Golescu, dar totdeodată e un artist capabil de delir (s.n.)" [3] . Prima □trebare ce ne vine □ minte este fireşte : ce putea să aibă Eminescu, □ clin sau □ m□ecă, cu un astfel de om banal, şters, fără personalitate, aproape autist?
Ne punem, firesc, şi alte □trebări: va fi fiind Slavici o ființă contradictorie, sau de o complexitate prea mică interioară (sau prea mare?) sau se va fi jucat, o viață, de-a disimularea sau intuirea personalității sale a fost făcută greşit de către cei care au vorbit despre el? Să nu uităm a punem la punct o problemă incorect prezentată de G. Călinescu: nu este adevărat că Slavici nu □țelegea „deosebirea pe care o făcea Eminescu □tre rom□i şi ceilalți oameni". Slavici se prefăcea din acut spirit de contradicție, față de jupiterianul naționalist Eminescu, a nu □țelege ceva ce-i fusese, □ fapt, implantat de □săşi mama sa, □ fragedă copilărie.
„Oric□ă silință mi-aş da, nu reuşesc să-mi aduc aminte vreun praznic, vreo ospeție ori vreo petrecere de orişice fel la care luau parte şi unii dintre cei ce nu erau rom□i [4] .
Nu trăiau rom□ii □preună, ci alături de ceilalți, ce-i drept □ bună pace, dar nu □preună.
Nu tot aşa şi eu, deşi mama stăruia cu multă hotăr□e □ g□dul ca cu străini din acelaşi blid să nu măn ci (s.n.).[...]" [5] . Deosebitorul „nu tot aşa şi eu" nu are valoarea scontată de către voința de „cosmopolitism" a lui Slavici „- pentru că, peste vreme este obsedat de autoritatea viguroasă morală a Mamei (din neamul Borleştilor, „mai ales cărturari, dintre care unii, oameni cu trecere" [6] – alături de figura, aproape legendară, depăşind mult autoritatea paternă, a Bunicului, carbonar din timpul lui Bonaparte (□ cap purta pălărie cu boruri cam mari şi str□tată spre v□f, iar părul □ era lung, prins □tr-un pepten lat şi-npletit □ coadă lăsată pe spate. Unul dintre ochi şi-l perduse □că-n timpul tinerețelor, dar cu celălalt vedea bine şi la bătr□ețe. El a fost cel mai □sămnat dintre părinții mei sufleteşti, □ tot cazul mai mult dec□ tata, care, om de o fire duioasă, trăia mai mult pentru alții dec□ pentru sine şi umbla mereu □ voile celor mai apropiați ai săi şi mai bucuros primea dec□ dădea-ndrumări") . [7]
C□ de superbă autoritate şi siguranță spirituală identitară, □ această aparent naivă afirmare din partea m□drei şi bunei r□duitoare de rosturi □ lume – Mama: „săracii de ei [n.n.: se referă la toți străinii] nu sunt vinovați că n-au avut parte să fie rom□i!" [8]
Menirea rom□ului este □ viziunea Mamei să dea oricărui străin, sublima lecție a generozității cristice, □părțind p□nea vieții, mereu cu asupra de măsură afară, spre cel ce nu-i el, şi nici de-al său, ci, deocamdată, străin de sacra parolă ROM□N; nu e nimic xenofob □ această atitudine, ci cristic ca excelență:
„Dacă-ți răm□e o bucată de p□ne – □i zicea [Mama] – şi o cer de la tine doi dintre ai tăi, s-o tai □ două bucăți deopotrivă de mari, pentru fiecare c□e una. Tot aşa să faci şi dacă doi străini □u355 ti cer bucata. Dacă □să unul dintre ai tăi şi un străin ți-o cer, să tai bucata aşa, ca una din bucăți să fie mai mare, iar pe aceasta străinului să o tai, căci al tău □u355 ti este mai apropiat şi din partea lui dai ceea ce e mai mult." [9]
Numai şi numai o astfel de educație duce la atitudinea creştină autentică: să te oferi, ca p□ne-a-vieții-mistice, STRĂINULUI, din partea celui care □u355 ti este frate (inițiat). Nu prozelitismul verbal, ci fapta de Trup-P□ne, □ va atrage şi □plini spiritual, □tru comuniune mistică, pe cei, p□ă atunci, Străini de Viață-Dumnezeu.
Şi mai e ceva, care nu trebuie uitat: Mama este inițiatoare şi □tru DATORIE, ceremonial, ritual al datoriei spiritului inițiat către lumea decăzută:
„C□d □t□nești □ calea ta un rom□ – □i zicea mama – să-i zici <<Bună ziua! >>, dar maghiarului să-i zici: <<Io napot!>>, iar neamțului <<Guten Tag!>>, şi treaba fiecăruia dintre d□şii e cum □u355 ti dă răspuns. Tu datoria să ți-o faci şi față de cei ce nu şi-o fac pe a lor față de tine." [10]
Este clar că Mama □ inițiază □tru RITUAL, ca să devină centru al re-ordonării riguroase a Lumii: să fie clar conştient de deosebirea dintre sinele său de inițiat (sinele de nezdruncinat, tocmai pentru că se suprapune peste sinele Ordonării Divine, Logosul Divin) şi periferiile contaminate de entropie demonică, ale lumii:
„Rabindranat Tagore, c□d cu plimbarea lui prin Europa, fiind □trebat de cineva asupra impresiilor pe care le-a avut, a răspuns că a trecut prin o societate pornită spre

dizolvare (s.n). Aceasta pentru că-n civilizaţiunea noastră se pierde din ce ce mai mult simţăm tul familial şi, dimpreună cu el, iubirea de oameni.
Sunt fără doială Europa state puternice şi floritoare, dar oamenii trăiesc m c du-se tre d şii mai rău dec fiarele. Nu numai că asuprim şi despuiem lumi tregi pentru ca să ne putem buiba, ci mai ieri-alaltăieri am adus din Asia, din Africa, din America şi din Oceania mii şi mii de oameni nevinovaţi, ca să-şi pună-n joc viaţa, ajut du-ne să ne măcelărim tre noi.
Aceasta pentru că nu ne mai dăm seama că una şi aceeaşi fiinţă suntem cu toţii. Trupul omenesc nu e alcătuit din celule, ci din organe, care au fiecare rostul său desfăşurarea vieţii, şi dacă vreunul din organe s-a bolnăvit, t jeşte tregul organism. Tot astfel omenirea nu din oameni, ci din popoare fireşte chegate e alcătuită(s.n.), şi dacă viaţa vreunuia dintre popoare e zdruncinată, se zbate treaga omenire." [11]
Iată de ce Slavici poate să exclame, cu o m drie nedisimulată, atunci c d vorbeşte despre relaţia ucenic-maestru, Amin-Slava (Slavici):
„Mai e apoi şi că Eminescu mi-a fost, ce-i drept, drumător multe privinţe, dar tr-ale naţionalismului i-am fost eu lui drumător […] (s.n.)" – deşi ştie că [12] Eminescu e „naţionalist cel mai amplu ţeles al cuv tului (s.n.)[…] iară eu mai mult ori mai puţin cosmopolit". Căci viziunea indiană "ta twam asi, tat aham asmi" (eu sunt tu, tu eşti eu) şi viziunea organicistă supra umanităţii popoarelor – erau mai mul dec viziuni: făceau parte integrantă din firea-spirit a lui Slavici. Slavici are, din naştere şi din sacră misiune predestinată, simţul Centrului – şi, deci, simţul spiritelor Neamului, ordonate, coaxial cu Centrul – sau radial faţă de Centru. Spiritele Neamului există suprasensibil, deci afară de vizibilele graniţe geografice convenţionale. Este nevoie de echilibrarea organelor-popoare(neamuri) cu Timpul Divin al Spiritului Păm tului. De aici, aparenţa de insensibilitate naţională a lui Slavici – realitate, fiind vorba de glasul imperios al ECHILIBRULUI, care strigă interiorul lui Slavici: să-şi facă datoria de a crea, ca viziune hipersensibilă, ARMONIA organelor Trupului Divin (astral - şi de Bine!) al spiritului Păm tului:
„N-am fost […] nici germanofil, nici maghiarofil, dar nici rom ofil [...] am susţinut cauza rom ă pentru că li se făcea rom ilor o mare nedreptate […] am fi susţinut cu acelaşi zel şi cauza cauza maghiară, dacă lor li s-ar fi făcut aceeaşi nedreptate. Ne luptam pentru asigurarea pacinicei vieţuieri preună a neamurilor de oameni pe care soarta lor i-a aruncat pe aceeaşi bucată de păm t" [13] .
Nu e nici o fericire, deci, „aruncarea pe aceeaşi bucată de păm t" a mai multor neamuri, de către soartă. Dar una-i fericirea, şi alta-i ordinea. Sau: „adevărata fericire transcende suferinţa tocmai prin ordine-Logos". Şi Slavici ştie-preştie că rom ii nedreptăţiţi-sacrificaţi sunt Aleşii Centrului. De aici şi m drie lui de a-i fi fost "drumător tr-ale naţionalismului" tocmai lui Eminescu. Pentru că Eminescu este Centrul-Hristos, iar potrivirea sa cu Eminescu verifică săşi starea de misionar a lui Slavici: „D du-se deci pe sine suşi jertfă pentru ca să ridice nivelul moral şi intelectual al poporului rom , Eminescu cauza omenirii o servea" [14] .
„Eminescu nu era stare să mintă. [15] […] Orişic de pornit ar fi fost şi orişic de des s-ar fi pierdut g duri, el nu uita niciodată să-şi facă datoria [16] [...] ". Apoi [17] : „El era să lipsit cu desăv şire de ceea ce viaţa cea de toate zilele se numeşte egoism, nu trăia prin sine şi pentru sine, ci prin lumea care-şi petrecea viaţa şi pentru ea [...] Disprețul lui faţă cu unii era manifestarea iubirii lui către toţi [18] ".
Slavici cel avid de Centru, păzitorul Centrului, intuieşte logic pe mpărat (Regele lumii [19]) sunt două imagini care se suprapun tr-un mod ciudat, ca-n oglinzi paralele şi cu imaginare crucişată, spiritul lui Slavici. De remarcat că Slavici este singurul dintre cei trei membri ai Lojei care prin oglinda spiritului său, reprezintă slava – slăvirea lui Eminescu-Aminul (are cea mai bună capacitate de reflectare a Aminului) – neţin d cont de cele două articole ale lui I.L.Caragiale, despre Eminescu (articole cu caracter necrologic).
"Mi se spunea că rom ii, socotindu-se nedreptăţiţi, au luat hotăr ea de a se duce p ă la păratul, şi doi dintre d şii, dacă mi-aduc bine aminte, Pavel Ardelean şi Petru Ciobanu, oameni nu numai deştepţi, ci şi chipeşi, au plecat la Viena. Ei au făcut lungul drum pe jos, căci g dul lor la păratul nici călare, nici trăsură nu se merge [20] "(s.n.).
Şi iată amintirea lui I.Slavici despre Eminescu [21] :
De observat că la Centrul- mpăratul nu se accede dec pe jos (adică, tălpile, care se scurge şi se exprimă forţa–spirit, să intre contact direct cu Cosmosul-Păm t). Pe jos, deci, seamnă şi desculţ. Şi Cei Doi Feţi-Frumoşi porniţi spre Sinea Neamului Rom esc – mpăratul Centru şi Hristos – nvăţător al Centrului, El suşi Centru – sunt Desculţi. Nu este nebunesc, la Eminescu descălţarea faţa Cerşetorului (Simbolul Lunii căutare de Centru) – şi Slavici Disimulatul Logos (dar Rigurosul Paznic al Dharmei /prin Logos) ştie asta – altfel nu ar „povesti" despre descălţare. Nu: este gestul cristic, dinaintea Cinei celei de Taină, c d Iisus le spală picioarele apostolilor. Este Gestul Exemplar. Prin sine (Modelul Fiinţial) către Sine (Regăsirea Paradisului-Centru al Omului, Sinea Omului: Dumnezeu). Eminescu – Centrul se descalţă, pentru ca omenirea-cerşetor să veţe respectul (şi iubirea) de sine, de Centru-Dumnezeu (Spiritul, Cosmic şi Uman, deopotrivă).
n definitiv, ce putea să-l lege pe Eminescu de Slavici, aşa măsură, c să-i facă de nedespărţit, la Viena (locul mpăratului...)? Eminescu se plimba ceasuri şir

prin faţa cazarmei pentru a-l aştepta pe Slavici să-şi termine instrucţia (cu un caporal s□b ne□găduitor) – apoi am□doi se plimbau, discut□d, p□ă dimineaţa. Slavici zice c□e ceva, dar esenţialul trebuie să-l deducem:
„Ziceam eu că nu fac nici o deosebire □tre rom□i şi alţi oameni, dar ştiam că □tre popoarele pe care le cunoşteam din propria mea inituiţiune, nu e nici unul care se poate asemăna cu rom□ii □ ceea ce priveşte bogăţia vieţii sufleteşti şi destoiniciile de tot felul.(...). Din această convingere despre superioritatea poporului rom□ purcedea nestrămutata noastră credinţă □ viitorul neamului rom□esc şi năzuinţa de a lua parte la lucrarea vederea lui [22] (s.n.).”
Alt lucru care ne lega era cultul trecutului”
De acelaşi spirit conservator erau pătrunşi am□doi [23] : “Eu crescusem apoi □ biserică, iară el cunoştea la v□sta de 20 de ani nu numai□văţăturile cuprinse □ Evanghelii, ci şi pe ale lui Platon, pe ale lui Confuciu(s.n.), Zoroastru şi Buddha, şi punea regiozitatea, orişicare ar fi ea, mai presus de toate”.
Ei bine, acum abia vine problema esenţială, de ce Eminescu □ □drumă pe Slavici doar la anumite lecturi religios filozofice – şi nu la altele? Şi iată care-s cele la care-l □deamnă:
„- Tu – □i zicea el □tr-una din zile – să nu-ţi pierzi timpul cu aceştia [Kant, Spinoza, Fichte]. Să □cepi cu Shopenhauer, să treci la Confucius şi la Buddha(s.n.), să mai citeşti şi ceva din Religiile lui Platon şi ştii destul” [24] .
Aceasta se leagă de pasajul anterior [cu un □ceput anterior supărător de contradictoriu, faţă de ce s-a citat sus] – care determină, drept consecinţă, □drumător de lectură din Schopenhauer, Confucius şi Buddha.
„Nu puteam dar să □ţeleg, nici mai ales să admit (s.n.) deosebirea pe care o făcea el □tre rom□i şi alţi oameni. □n g□dul meu, toţi oamenii erau buni şi vrednici de a fi iubiţi, şi dacă el ţinea să mă convingă că judec greşit, eu ţineam să-l conving că puţinii oameni care sunt răi sunt numai stricaţi. [25] ”
Aceasta o admitea şi el. Cel mai hotăr□or g□d al lui era că omul e din fire bun, că odată oamenii toţi au fost buni şi că idealul social e ca iar să se facă buni cum au fost (s.n.), dar acum □ zilele noastre cei mai mulţi sunt stricaţi şi că stricăciunea s-a □tors şi se va-ntinde mereu c□ă vreme nu va fi băgat cineva cu un bici cu pleasna de foc oameni.”
Ei bine, Eminescu descoperă □ Slavici, un confucianist nativ, care trebuia doar şlefuit, pt. a deveni paznic oficial ale Căii (Dao) şi al Dharmei (Legea Cosmică). De fapt, suntem convinşi că Eminescu şi Slavici mergeau pe nişte texte „neo-confucianiste” (sau post-confucianiste”) combin□du-i pe Meng Zi (Mencius, sec al IV-lea al III-lea □. H.) Xun Zi (sec. III □.H.) – despre care Mircea Eliade precizează , □ Dicţionar al religiilor, alături de Martin Palmer [26] - că, după moartea lui Confucius, a existat o dispută doctrinară □tre Meng Zi şi Xun Zi [27] : „Primul credea □ bunătatea intrinsecă a naturii umane, al doilea-lea □ răutatea sa fundamentală; primul credea că regulile şi ritualurile sunt interiorizate şi exprimă □ mod sincer voinţa individuală, al doilea-lea că ele nu sunt dec□ o supunere nedorită la constr□gerile sociale.”
Putem trage concluzia, fără să greşim prea mult, că, de la Meng Zi, Eminescu şi Slavici şi-au apropiat ideea „bunătăţii intrinsece a naturii umane”, iar de la Xun Zi, necesitatea „Biciului cu pleasna de foc, care să bage spaima-n oameni”. Evident, după spaimă, prin focul biciuitor revelator, omenirea va putea să-şi interiorizeze regulile şi ritualurile. Dar deocamdată, starea de degradare şi dezagregare a lumii europene (pe care o observase indianul Tagore)necesita biciul de foc.
Sunt indispensabile c□eva date sumare măcar, despre confucianism, pentru a ne convinge despre adevărul descoperirii pe care Eminescu o făcuse, investig□d spiritul lui Slavici (de menţionat extraordinara răbdare observativă şi putere de penetrare spirituală a lui Eminescu, cel despre care I.Slavici zice că ar fi afirmat, atunci c□d i s-a reproşat că pierde timpul cu oameni „cu desăv□şire stricaţi” [28] : „- Ce ştii tu?! □i zicea el c□d mă miram de aceasta. E mare lucru să-ţi dai seama cum se prezintă lucrurile-n capul unei canalii.” Această dorinţă de a se dumiri asupra celor ce se petrec □ sufletele altora era ceea ce at□ de adeseori □ făcea să se piardă pe sine □suşi citind, cum zicea el, □ mutrele trecătorilor, ori st□d de vorbă cu cei ce aveau păreri deosebite de ale lui”. C□ despre aderenţa reală a lui Slavici la □văţăturile lui Confucius, avem mărturie □ aceleaşi Amintiri [29] :
„[□ndrumările lui Confucius] mi s-au părut şi mi se par şi acum [1924 – ultimul an al vieţii lui I. Slavici] at□ de □ţelepte, □cât mă simt nemulţumit de mine □sumi şi-mi fac mustrări c□d se □tămplă să cad □ păcatul de a mă fi abătut de la cele mai □semnate dintre ele. Tot ţin□d seama de aceste, sunt deci nevoit a judeca şi c□d e vorba de fapte săv□şite de alţii.
Aceste sunt mai ales patru: iubire de dreptate, iubire de adevăr, buna credinţă şi mai ales sinceritatea, fără de care şi cele mai frumoase fapte sunt făţărnicie vrednică de dispreţ” Pentru ca, mai departe, să afirme □ cel mai deplin spirit buddhist, dar şi confucianist [30] :
“Voinţa pe care o avem nici pe păm□t nu e vrednică să ne-njosim de dragul ei, nedreptăţind fie chiar şi pe duşmanul nostru, spuind ceea ce ştim că nu-i adevărat, amăgind pe cei ce se-apropie cu □credere de noi şi mai ales d□du-ne silinţa să le părem altora cum □ adevăr nu suntem.
Stăruind □ aceste vederi, m-am lipsit pe mine □sumi de destoinicia de a mă potrivi cu oamenii □ mijlocul cărora □i petrec viaţa şi m-am făcut azi unuia, m□e

altuia, urgisir pe urma părerilor mele despre faptele lui".
Cum să nu se fi conjugat spiritual cel „ pe care şi un Budda ar putea fi gelos" (cum admirabil se exprima Cioran, la adresa lui Eminescu) şi confucianistul, cu profunzimi buddhiste şi taoiste, care se dovedeşte a fi predestinat ca Paznic al Dharmei – Ioan Slavici?
***

2 ─ C eva date necesare despre confucianism şi buddhism
□n ceea ce priveşte doctrina lui Kong Fu-zi (sau Xung Fu-tzu)= „Maestrul Kong" sau „Maestrul □nvățător K'ung." Confucius nu este versiunea latinizată a numelui onorific chinezesc dat unui funționar, Kong Qin, care a văzut lumina zilei prin 522 sau 521 □.H. □ provincia Shantung. [31] Mircea Eliade afirmă, □că de la □ceputul prezentării doctrine confucianiste: „Deşi confucianismul face parte dintre cele Trei Religii [buddhism, taoism, confucianism]" care constituiau patrimoniul tradițional chinezesc, avem dreptul să ne □trebăm dacă el este, la drept vorbind, o <<religie>>."
Şi răspunsul dat este că nu prea e: „Vocația sa [a confucianismului] este de a demitologiza credințele chinezeşti: ființele supranaturale se transformă □ virtuți, Cerul □cetează a mai fi un zeu, dar răm□e ca un principiu care garantează ordinea etc. □ntrun anumit sens, critica confucianistă la adresa religiei tradiționale seamănă cu aceea a lui Buddha, dar, spre deosebire de a acestuia, ea nu se ocupă cu „salvarea" individului, pentru simplul motiv că nu există nimic şi nimeni □ viața socială care să trebuiască salvat […]. Confucianismul nu are preoți. Oficianții ritualului sunt acei jun, erudițiibirocrați care promovează prin examen toate posturile disponibile din administrația imperială, centrală sau provincială. Este greu să numeşti <<religie>> acest cult formal, efectuat mecanic de ne-preoți pentru ne-divinități □ care nu cred!" [32]
Este, atunci, confucianismul, o filozofie? Nici asta nu e, ne răspunde Mircea Eliade [33] : „Dacă nu este o religie, □ sensul curent al cuv□tului, confucianismul nu este nici un sistem filozofic."
Atunci, care-i preocuparea lui Confucius? [34] : „Preocuparea principală [a lui Confucius] este de afla Calea (Dao) [35] de mijloc □ societatea umană şi □ acțiunile individuale, Calea care garantează echilibrul □tre viața Păm□tului şi voința Cerului [36] . Acest „Cer" trebuie precizat □că o dată nu este o divinitate, ci un principiu universal omniprezent, ascuns şi indefinit, ale cărui operații <<nu fac zgomot şi nu au miros>>." Şi tot Eliade pune lucrurile la punct, mai departe [37] : „Confucianistul nu are o concepție negativă asupra lumii, ca budistul sau creştinul; el nu □țelege, spre deosebire de daoist, nemurirea ca pe ceva care se poate c□u351 stiga individual, ci ca un țel deja atins de succesiunea naturală a generațiilor […]" Confucianismul nu meneşte omului nici un alt scop dec□ acela de a-şi desăv□şi umanitatea (jun), prin □deplinirea datoriilor potrivit cu ceea ce este adevărat şi drept (li): <<tatăl trebuie să fie tată, fiul să fie fiu>>".
Despre caracterul istoric-terestru al moralei confucianiste, M. Eliade afirmă „Morala confucianistă […] nu era o morală aristocratică, ci burgheză. Ea nu consolida privilegiile naşterii, ci pe acelea ale educației şi comportamentului formal; ea nu favoriza av□tul militarului, ci răbdarea funcționarului. [38] "
Adică, ce fel de om ambiționează să formeze morala confucianistă? [39] : Jun-zi, oameni desăv□şiți. Modelul pe care l-am putea avea □ minte, ca să ne facem idee despre jun nu este cavalerul medieval, ci gentlemanul-ul care excelează prin corectitudine formală □ toate □prejurările vieții de la cele mai banale p□ă la cele mai neaşteptate. Faptul care aspiră lucrurilor caracterul lor propriu (li), situațiilor sociale continuitate, omului poziția sa □ ansamblul societății este ritualul."
De aceea, referindu-se la această formare morală prin supunerea relativă a individului la un ansamblu, la o structură foarte bine articulată (ritualistică) de legi, de norme comportamentalecare-i pot modifica, ulterior, interiorul. Martin Palmer poate concluziona asupra acțiunii lui K'ung, asupra omului din perioada Statelor Combatante (perioadă ce urmează declinului dinastiei Chau – 480-221 □.H.) [40] :
„K'ung era convins că dacă semnele exterioare ale comportării corecte ar fi putut fi impuse □tr-un stat, aceasta ar fr□ge cele mai rele aspecte ale individualismului regal şi ale corupției personalului. □n acest scop, el s-a străduit o mare parte din viață, □cerc□d să-i □vețe sau să-i □drume pe conducători spre o comportare corectă, spre ritualuri şi ceremonii potrivite, sper□d astfel să reformeze sau să remodeleze omul interior. A eşuatdar perioada Statelor Combatante a făcut ca o □văță turile sale să prezinte din ce □ ce mai mult interes, căci păreau să ofere o alternativă foarte atrăgătoare la anarhia şi egoismul din acea epocă. El era interesat de aspectele statului politic şi social (s.n.), astfel că a ajuns să fie considerat opusul perspectivei <<taoiste>> tradiționale asupra vieții, deşi [...] Lao Tzu a fost uneori mai aproape de idealul respectării regulilor al lui K'ung dec□ de idealul taoist t□ziu al retragerii. […] K'ung a căutat □ viața lui să urmeze Calea […] Este interesant faptul că am□doi autorii [K'ung şi Lao Tzu] au fost preocupați □ scrierile lor de modul corect de conducere a statului, am□doi l-au considerat pe Tao ca fiind important pentru acest proces. Ei diferă prin faptul că K'ung a căutat să lege Tao de un set rigid de valori şi virtuți, care □ vor crea prin ele □seşi pe domnul ce va conduce cu □țelepciune [...] La un prim nivel, K'ung foloseşte cuv□tul Tao pentru a exprima un concept sever de dreptate morală şi comportare corectă [...]. Ceea ce □ interesează cu adevărat pe K'ung este comportarea corectă: <<Mi-am □demnat mintea pe Cale, m-am bazat pe virtute [41] , am contat pe bunăvoință pentru sprijin şi am căutat relaxare □ artele culte >>[…] Pentru K'ung Te [practicarea virtuții] era de importanță

egală cu Tao, iar □ concepția lui, virtutea era expresia individuală a urmării Căii. □ntradevăr, fără ea nu prea avea sens să □cerci. După K'ung, virtutea vine din Ceruri.
<<Cerul este sursa virtuții [Te] mele>>[…]. □n g□direa confucianistă de mai t□ziu, practicarea virtuții [Te] a devenit mai importantă dec□ Calea […] pentru mulți confucianiști, Te a devenit Tao […] K'ung vede □ cele din urmă Calea ca fiind o regulă impusă de către Cer şi care □ obligă pe toți cei de sub Ceruri (lumea) s-o urmeze [42] . Această regulă este ierarhică şi se □cheie prin definirea relațiilor filiale, cu statutul şi rangul lor, clar şi de neclintit. Mai mult, K'ung vede răsplățile din lumea materială ca pe nişte semne de succes □ urmarea căii [43] ."
Confucianismul şi budismul nu se exclud, ci sunt complementare: confucianismul este faţa emergentă a buddhismului imergent.
***
Dacă vom □cerca, ajutați de Mircea Eliade, să schițăm (extrem de simplificator) problema fundamentală a religiei buddhiste – o vom face numai şi numai pentru a scoate □tr-o evidență, la □dem□a oricui, că Ioan Slavici nu putea, structural, dec□ să scoată din imegența spiritului său, dominanța emergentă, confucianismul. Buddhismul pe care i l-a sugerat, ca pe-un fel de supliment spiritual, Eminescu – putea fi asimilat (şi emergizat confucianistic)de un spirit riguros şi pozitiv al rigorii, cum este spiritul lui Slavici. I. Slavici vine dinspre, dar nu răm□e numai □ Paradisul Rigorii Exoterice: Vilagăşul, adică Luminoasa (din magh. Vil□os) se va continua □ Humuleştii Rigorii esoterice. Vine, adică, dinspre ritualul social, Războiul Social - iar, către Războiul de Ţesut (al Divinității Mistice şi Cosmice [44] : „O fi fost aşa, o fi fost altfel, eu ştiu că nu m-am pomenit umbl□d printre picioarele unor oameni stăp□iți de g□dul că e bine să fiu om □ lumea lui Dumnezeu […] eu mă văd mereu la fel de fel de praznice şi muți, care țin c□e o săptăm□ă de zile, la cumetrii şi la fel de fel de alte sărbători [...] Nici secerişul gr□elor, nici culesul,ori sfăr□atul porumbului, fără de cimpoieş şi fără de masă □tinsă nu se putea face; at□ dealul sădit cu vii, c□ şi c□pul plin de lanuri răsuna mereu de c□tecele muncitorilor harnici, iar □ timpul culesului viilor c□tecele şi chiotele se-ntețeau □soțite de lăutari şi de focuri descărcate. […] Era deci lucru de neiertat să nu te duci şi tu la casa celui ce-a făcut popas la casa ta, şi multe drumuri făceau oamenii cumsecade numai şi numai pentru ca să poată poposi mai ici, mai colo. […] Pretutindeni, pe unde mă duceam, oamenii mă □brățişau cu dragoste, □c□ minune nu-i dacă m-am pătruns □ cur□d de g□dul că lumea e alcătuită din oameni care mă iubesc şi pe care am deci să-i iubesc şi eu.
Abia acum, la zile de bătr□ețe, □i dau seama că această dragoste obştească se mărginea la rom□i. Orişic□ă silință mi-aş da, nu reuşesc să-mi aduc aminte vreun praznic, vreo ospeție ori vreo petrecere de orişice fel la care luam parte şi unii dintre cei ce nu erau rom□i.
Nu trăiau rom□ii □preună, ci alăturea cu ceilalți ce-i drept □ bună pace, dar nu □preună".
Mental, I.Slavici face efortul să depăşească mental Paradisul Rigorii Exoterice (al Rigorii Sociale de tip confucianist), spun□d despre suflet că s-ar plămădi-schimba conform unor tainice lucrări spirituale imergente, țin□d de o bază originară, de un Paradis-Primordialitate [45] :
„La naştere se-ncepe numai viața trupească, cea sufletească e plămădită-ncetul cu □cetul potrivit cu felul de a fi al acelora cu care ne petrecem zilele copilăriei şi ale tinereților."
Aparent există o dispută □tre Eminescu şi Slavici – adică şansa dialoguluidiscuție. □n definitiv, cei doi trebuie să aibă, □ Loja Iohanică, destinări inițiale diferite. Conjuncția lor, şi ea predestinată, a existat pentru a completa funcțiile Lojei Iohanice Rom□eşti [46] :
„Dacă aş fi cunoscut dar şi eu lumea □ care se zbătuse d□sul, [Eminescu], nam mai fi avut de ce să discutăm. Abia □să t□ziu şi numai □cetul cu □cetul [n.n.: totul, la Slavici, este supus lentorii, cetinirii pentru integrare □ structurile rigorii ritualice confucianiste] am ajuns să mă □credințez că el avea dreptate c□d □i spunea că e multă răutate □ lume şi că stricăciunea se □tinde mereu. Zadarnice □ erau silințele de a mă convinge că e lipsit de judecată cel ce pune temei pe bunele porniri ale oamenilor şi că, vorba lui statornică, buni sunt numai cei proşti: trebuia să mă izbesc cum se izbise d□sul de toate şi să simt durerile prin care trecuse el, pentru ca să-l □țeleg..."
Ioan Slavici va răm□e, preponderent (dar nu exclusiv!) adeptul lui Meng Zi – iar Eminescu □ sintetizează pe cei doi aparent dichotomici □văță cei – urmaşi ai lui Confucius: Meng Zi şi Xun Zi . E greu de spus c□ din Eminescu poate fi reflectat de slava-oglindă ceresc-spirituală a lui Ioan Slavici – căci Ioan Slavici este riguros doar □ sens social-uman, ceea ce duce la forma de rigoare negativă: căpăţ area. Şi, de aici, contradicții extrem de frecvente, chiar pe aceeaşi pagină de carte, chiar □ aceeaşi secvență de viață. Confucianistul Ioan Slavici se manifestă □ cazul revoltei de la Păuliş: Ioan Slavici expune vicecomitelui necesitatea rigorii şi dreptății teoretice, □ comportamentul față de rom□i, cărora li se refuza exprimarea □ limba rom□ă şi actele pentru ei [47] , □ limba rom□ă [48] : „Vă rog □c-o dată să nu fiți provocator[...] N-ar fi lucru de mirare dacă □tr-o bună zi s-ar ridica vreunul □ fruntea mulțimii ad□c jignite") dar răscoala propriu-zisă este spontană şi □ excude pe Ioan Slavici [49] : „Auzind aceste vorbe, sătenii din sală au dat năvală asupra mea, m-au □br□cit la o parte şi s-au năpustit asupra mesei, □c□ vicecomitele, notarul, secretarul şi ;<<honorațiorii>> au zburat □tr-o clipa pe fereşti-n stradă..."

□n esență, așa i-a fost toată viața lui Ioan Slavici: necesitatea unui comportament adecvat-patriotic l-a impus, la modul confucianist-riguros, □ fruntea evenimentului de la Putna (400 de ani de la urzirea mănăstirii voievodului-erou simbol creștin şi rom□, Ştefan), așa s-a comportat la revista Tribuna [50] : „ca să fim cruțători şi față cu poporul maghiar şi să ne mărginim a combate guvernul şi pe Kossuthiști"] şi la Junimea: „Cu toate aceste [□brățișările junimiste], nu mă s□țeam bine □ mijlocul lumii □ care □trasem şi mereu băgam de seamă ca să nu supăr pe nimeni şi să mă mulțumesc cu puțin [51] ."
Ioan Slavici preia organic, dar extrem de discret, buddhismul eminescian , afirm□d : „Multe suferințe, puține plăceri". Este adevărat, parțial, că ceea ce reține el din personalitatea lui Eminescu sunt aspectele rigorii ori, dimpotrivă, lipsa de rigoare şi autorigoare [52] :
„Ceea ce li se putea ierta altora – zicea el [Eminescu] adeseori nu pot să-mi permit eu" [53] - sau: „Eminescu nu era □ stare să mintă, să treacă cu vederea reauacredință a altora, să tacă şi, atunci c□d era dator, să vorbească, să măgulească ori chiar să linguşească pe cineva, şi-n g□dul lui cea mai □vedereată dovadă de iubire şi de stimă era să-i spui omului şi-n bine, şi-n rău – adevărul verde-n față. El era □ stare să se umilească, să stăruie, să cerşească pentru vreun nevoiaş: pentru sine □să - cu nici un preț. Vorba lui era vorbă şi angajamentul luat de d□sul era sf□t."
Şi acum, să vedem, pe foarte scurt, ceea ce şi-ar fi putut □suși organic din buddhism, dar discret datorită structurii lui spirituale preponderent confucianiste:
a – □ primul r□d, condiția umană tragică, □ cosmicitatea tragismului ei (Siddharta cel care ia cunoştință de cele trei rele ineluctabile care afectează condiția umană: bătr eţea, boala şi moartea);
b – apoi, accesul la semnificația superioară a ascezei lui Gautama Buddha, şi mai ales, la revoluția de sub smochin, a lui Sakyamuni (ascetismul din clanul Sakya), c□d Sakyamuni dob□dește trezirea, suport□d, concomitent, asaltul lui Māra (□ a cărui persoană se conjugă Moartea şi Cel Rău). Sakyamuni □vinge şi devine Buddha, posesor al celor 4 Adevăruei: 1-Totul este Suferință (sarvam duhkam); 2- Originea Suferinței este Dorința(trsna); 3- Nimicirea Dorinței antrenează nimicirea Suferinței; 4- Revelația Căii-cu-Opt- Ramuri (astapada) sau Căii-de-Mijloc, care duce la Extincția Suferinței: Opinia (dṛsti), G direa (samkalpa), Cuv tul (vāk), Acțiunea (karmanta), Mijloacele de existență (ajīva), Efortul (vyayama), Atenția(smṛti) şi Contemplarea (samādhi).
c – Doctrina buddhistă este una soteriologică (spre deosebire de confucianism) şi negativă: calea buddhismului este o cale a abolirii Sinelui, şi prin aceasta a lumii fenomenelor [54] .
d – Logica lui Buddha este una divină, neg□d deopotrivă tezele şi antitezele, proclam□du-se [Buddha] „liber de orice teorie". Arhat (=ființa care a atins nirvāna şi care nu va reintra □ ciclul re□trupărilor) e comparabil cu focul stins: orice aserțiune privind existența lui ar fi conjuncturală (Majhima Nikaya, sutta 72)
e – Arhat este, deci, o simplă convenție lingvistică şi, deci, nu i se poate acorda vreo existență reală. De aceea, singurii actori din univers sunt Suferința şi Extincția:
„Nu există dec□ Suferință,
există cel care suferă,
Nu există agent, numai actul există:
Nirvana există, nu şi cel
sau aceea care □ caută.
Drumul există, nu □să şi cel
sau cea care □ străbate."
(Visuddhi Magga, 16)
„Refuz□d să se lase antrenat pe calea fără ieşire a speculației, mesajul lui Buddha vizează esențialmente salvarea. Formul□d legea „producerii condiționate", Buddha derivă orice proces cosmic din Ignoranță(avidyā) şi orice m□tuire din □cetarea stării de Ignoranță:" <<Ignoranţa (avidyā)>> este aceea care produce Informaţia născută(samskāra); Conştiinţa produce Numele-Forma (nāma-rūpa) ; Numele-Formă produce cele 6 organe ale simțurilor (sadatyayama); cele 6 organe ale simțurilor produc Contactul (sparsa); Contactul produce Senzația(vedanā); Senzația produce Dorința(trsna); Dorința produce Ataşarea (upadana); Ataşarea produce Existența(bhava); Existența produce Naşterea(jāti); Naşterea produce Bătr eţea şi Moartea (jaramarana). Remediul Bătr eţii şi al Morţii [55] este deci ncetarea stării de Ignoranță, echival□d cu Adoptarea lui Buddha, a Legii (dharma) [56] şi a Comunității buddhiste(samgha)."
Ioan Slavici □u351 si va asuma, deci, □ lipsa posibilității aprofundării spiritualismului buddhist, funcția de Paznic Inocent şi Riguros al Dharmei. El va păzi - □trebarea este dacă i se poate cere să şi ţeleagă, definitiv, prin asimilare spirituală, ceea ce păzeşte. Ori, cine ştie? Misteriosul Slavici poate fi at□ de mistic, □c□ să identifice paznicul şi păzitul – disimul□d, doar disjuncția dintre paznic şi cel păzit. Sfinxul Slavici (despre care se ştiu extrem de puține lucruri – □ schimb el spun□d multe despre multe lucruri...) poate fi Tao, poate fi Dharma □săşi.
Un lucru trebuie, neapărat subliniat: dacă va fi asimilat, mistic, buddhismul – Ioan Slavici a făcut-o după modelul doctrinei Mahāyāna (care corespundea şi creştinismului său molcom, profund, şirienesc-bănățean) - nu după cel al doctrinei Hīnayāna. Căci Ioan Slavici admiră, □ Aminul – Eminescu iubirea pentru oameni şi autosacrificiul său

pentru oameni. Adică, pentru Ioan Slavici, Aminul este un Bodhisattva [57] : „□n timp ce adeptul buddhismului hīnayānic aspiră să devină arhat, adică o ființă care nu va mai ieşi din starea de Nirvāna ca să revină □ odioasa samsāra (ciclul re□carnărilor), adeptul Mahāyāna doreşte să fie un Bodhisattva, adică o ființă care, deşi atrage Trezirea, □u351 si sacrifică fericirea pentru aceea a omenirii □tregi, prefer□d să se manifeste mai degrabă □ lume, dec□ să se retragă □ Nirvāna. Bodhisattva nu va fi un Pratyeka Buddha, un Buddha tăcut, ci un Iluminat care vorbeşte, care acționează, care vine □ ajutorul celor nenorociți."
Vom fi foarte atenți la extrordinara greutate de exprimare (de fapt, atenţie extremă □ a exprima bine, exact) care se face din plin simțită la personajele lui Ioan Slavici (Ioan Slavici □suşi fiind extrem de am□ător □ exprimare, tocmai pentru a nimeri c□ mai exact, cu săgeata – Logos, inima Rostului din fiecare Om , din Lume etc.).
***
3-O scurtă redeschidere de proces
Nu dorim a intra pe un teren minat şi alunecos – dar nici nu ne rabdă inima să lăsăm un mare spirit, ales-sfințit prin atingerea Aminului Neamului Rom□esc – □proşcat cu noroi.
S-a vorbit şi se va mai vorbi mult şi rău de Slavici – ne□țelegătorul problemei unității rom□ilor. Despre Slavici cel care s-a □potrivit actului politic de la 1 Decembrie 1918.
Problema este prost pusă, după opinia noastră. Noi ne fundamentăm afirmația: pe confucianismul „organic" al spiritului slavician; 2 – pe mărturiile făcute de un omspirit, Slova-Slavici, aflat pe ultimul segment al existenței sale terestre (după v□sta de 70 de ani).
Afirmația aderenței sale totale la doctrina confucianistă (A. p. 235: „Aceste [viața şi □demnările lui Confucius] mi s-au părut şi mi se par şi acum at□ de □țelepte...") – Slavici o frazează □ cadrul a trei concluzii la care a ajuns, □ urma experienței Putna (c□d a fost nevoit să se pună „□ fruntea mişcării pornite de studențime pentru unitatea culturală a rom□ilor").
1 – „M-au pătruns pentru □treaga mea viață de restul nu numai economic, ci şi totodată şi moral al □drumării de a mă mulțumi cu puțin;
2- urmează confesiunea despre rezonanța spiritului său la cel confucianist;
3- „ al treilea lucru cu care m-am ales e hotăr□ea de a nu lua niciodată parte la viața politică."
Ori, ştiu acum bine că doctrina confucianistă se aplică, □ primul r□d comportamentului social şi politic al umanității. Se contrazice, de la paragraf la paragraf, bătr□ul Slavici? Noi nu credem.
Politica rom□ească, at□ □ regat c□ şi □ Ardealul cezaro-crăiesc – nu era, □ nici un caz, conformă cu morala, unitară şi □alt-spirituală, al lui Confucius. Eminescu şi Slavici (alături de Maiorescu) făceau o distincție clară □tre nazuințele spiritual-culturale ale rom□ilor – şi politica versatilă şi nemernică a unor lideri politici (rom□i, după pretențiile lor) efemeri, dar extremi de agresivi □ neonestitatea lor: „ □ adevăr, □să, numai noi [Slavici, Eminescu şi Maiorescu, □preună cu Junimea] priveam cestiunile din punct de vedere cultural [adică, precizăm noi, idealist şi □alt-spiritual]. Pentru ceilalți, societatea Rom ia Jună şi, mai ales, sărbătoarea de la Putna, erau un fel de paravane din dosul cărora se făcea propagandă pentru unirea politică, ceea ce nouă ni se părea lucru primejdios". Şi Slavici ştia ce zice: „ Pentru ca să putem legaliza societatea şi pentru ca să ni se dea voie de a pune la cale sărbătoare, trebuia să fim de bună-credință [n.n.: ceea ce nu era cazul □ ce priveşte majoritatea aşa-zişilor organizatori, dintre care unul, Mureşan, a şi fugit □ străinătate cu fondurile str□se pentru serbare]." Nu puteam apoi să pierdem din vedere că at□ la italieni, c□ şi la germani, unirea politică a fost urmarea firească a unirii culturale şi că am vedea lucrurile dea-ndoasealea dacă asm vrea ca la noi unirea culturală să se facă abia după ce a fost făcută cea politică." [58] Eminescu, mai □focat afirma: „Drojdiile din Rom□ia- zicea Eminescu-numai distilate prin cazan ardelenesc pot să deie esență curată." Dar Alecsandri, alături de P.P.Carp, mai circumspecți şi mai reci, apreciau analitic momentul, contextul real - iar nu viziunea sintetic spirituală a Neamului Rom□esc: „[…]Vasile Alecsandri care mă □credința că ardelenii nu sunt oameni cu care se poate face treabă, ceea ce □i spunea şi P.P. Carp".
Iar pățitul Ioan Slavici spune că şi un foarte bun ardelean Ioan Bechnitz („omul care nu discuta"), era şi el de părerea lui Carp şi Alecsandri – „numai □să □ ceea ce priveşte viața politică". Păi, tocmai aici era buba, nepotriveala dintre r□duiala socialspirituală, necesară pentru fuzionarea spirituală a neamului - şi reaua-credință şi meschinăria patriotarzilor, care mutau totul □ planul individual al politicianismului miticist (la Bucureşti) sau josnic oportunist (□ Ardeal). Un astfel de neam, dezbrăcat □ cuget şi simțiri, mai avea mult p□ă la unirea de-facto şi de jure: mai avea de parcurs unirea cultural-spirituală. Mai avea totul de făcut: să-şi afle Centrul. Or, deocamdată, singurul centru real era cel al voinței dharmice: Centrul Imperial. Şi Aminul Neamului Rom□esc, din convingerea convingerea axialității spiritului oricărui neam. Nici Aminul, nici Slava - nu-şi puneau problema □ termeni politici- ci mitologici şi de doctrină spirituală. Nu interesa de ce neam era centrul - ci să fie centru autentic. □n definitiv, Carol I şi Ferdinand, regii Rom□iei - au fost nemți - dar au centrat mult mai clar Neamul Rom□esc - dec□ politicaştrii ce-şi ziceau rom□i. □ncăpăț□area lui Ioan Slavici, după 1918, ținea de faptul că se resimțea bruiajul, total dizarmonic al acestor

politicaştri, □ contextul nou creat, de patrie politic unittă - dar spiritual, măcelărită □ interior de interese meschine, laşităţi şi trădări m□şave, de pigmei. Ioan Slavici mai simţea □că simfonic, rezonanţele unui centru real - Impăratul (care, absolut □t□plător, era expresia Coroanei Habsburgice). Faţă de acest centru are, Ioan Slavici nu doar o atitudine individuală de smerenie (□mpăratul l-a □brăcat, i-a dat adăpost □ cazarmă, l-a hrănit, l-a slobozit spre □vățătură [59] – ci şi o atitudine de rezonanţă cu marile spirite pro-dinastice: Eminescu şi Şaguna. Ioan Slavici nu-i simte (cu intuiţia lui precisă, de ţăran) onest-rezonatori nici pe junimiştii francmasoni [60] , chiar dacă unul dintre ei, Iacob Negruzzi, l-a susţinut financiar [61] : „Unul dintre oamenii mie foarte simpatici, d-l Iacob Negruzzi, mi se părea la □ceput cu desăv□şire străin şi prefăcut c□d mă aflam □ <<societate>>, şi aceasta pot să o zic cu at□ mai v□tos despre ceilalţi. □mi era parcă mi se făcea nod □ g□ c□d intra □ <<societate>> şi vedeam pe oameni d□du-şi silinţa să pară cum □ adevăr nu erau."
Cameleonismul şi făţărnicia, oportunismul şi trădarea - □ repugnă funciarmente lui Ioan Slavici. Şi aceste lucruri erau valabile pentru liderii de ambele părţi ale Carpaţilor. Noi credem că Slavici nu s-a □căpăţ□at faţă de unirea Ardealului cu Regatul - ci faţă de nepregătirea separată, a ambelor părţi (ardeleană şi regăţeană) din punct de vedere spiritual pentru marea şi definitiva regăsire şi contopire. Era ceva nedesăv□şit □ ambele părţi iar unirea a două nedesăv□şiri poate genera un monstru extrem de primejdios. Şi dacă cititorii acestor pagini ar fi cinstiţi, introspect□d grav cele afirmate mai sus, vor constata că Ioan Slavici avea dreptate. Poate n-a opus s-o spună cu coerenţă şi calmul necesar (era prea bătr□ şi deziluzionat de ne□ţelegerile permanente ale rom□ilor) - dar, cel puţin, Ioan Slavici a murit □păcat că nu şi-a călcat principiile, că a fost absolut consecvent □ viziunea confucianistă, reordonatoare prin comportament corect conform Dharmei Cosmice - a lumii. □n primul r□d, iată c□ de atent a fost acest om care p□ă la □t□nirea cu Aminul Rom□ilor, n-avea habar de istorie, iar apoi a selectat şi tradus, aproape gratuit, „peste 2000 de documente scrise pe vreo 20.000 de pagini, extrase de baronul Hurmuzachi din arhivele de la Viena, privitoare la istoria rom□ilor". [62]
„Tot aşa slovacii din Carpaţii Apuseni pe la □ceputul sec. al XIX-lea, şi-au □temeiat o litertrură deosebită de a conaţionalilor săi din Boemia şi din Moravia – şi-n urmă s-au prezentat ca popor deosebit." [63]
[I.] De o primejdie de acelaşi fel era ameninţat şi poporul rom□ c□d cu introducerea □ bisericile din Ardeal a limbii rom□e. Am scăpat □să de primejdia aceasta c□d molodovenii şi muntenii au introdus şi ei limba rom□ească.(...)
[II] Primejdia s-a ivit din nou c□d preoţinea rom□ă din Ardeal a fost □duplecată să primească unirea cu biserica papală şi c□va timp □ urmă a introdus literele latineşti pentru ca să se despartă de conaţionalii din Moldova şi din Muntenia(...)".
Am scăpat □să şi de data aceasta c□d literele latineşti au fost introduse şi-n Rom□ia."
Trăind □să sub deosebite stăp□iri şi sub deosebite □r□riri culturale, rom□ii s-au depărtat unii □tr-un fel, alţii-ntr-altul, de popor - □ ceea ce priveşte at□ felul de a vedea şi de a simţi, c□ şi alegerea şi aşezarea vorbelor c□ şi ortografia, □c□ rom□ilor din Ardeal le era greu să citească cele publicate □ Rom□ia iar cei din Rom□ia nu mai citeau cele publicate □ Ardeal.
Eminescu spunea [64] : „Nu există popor rom , ci numai putinţe de a-l chega"(s.n.).
Nu se poate trece peste aşa ceva. Iar Ioan Slavici, m□at de spiritul datoriei (spiritul confucianist, care reprimă pornirile anarhice inferioare, distructive □ plan social şi autodistructive □ plan spiritual) a acţionat, de fiecare dată, corect - deşi firea (partea comodă şi sălbatică a fiinţei umane) □ □demna probabil, la inacţiune şi indiferenţă. Şi de ce şi pentru ce a acţionat? A acţionat din pricină că alţii (ardeleni ca şi el) trădau - iar spiritul confucianist slavician se revolta - alţii (ardeleni ca şi el) trădau, dezertau, se lăsau pradă slăbiciunilor- iar Slavici confucianistul trebuia să se manifeste, altfel şi-ar fi negat fiinţa adevărată, voită de Sinele Profund [65] : „Cum vrea omul el □suşi să fie şi cum este el □ adevăr sub stăp□irea □prejurărilor □ care trăieşte? E mai presus de toată □doiala că omul adevărat e aşa cum el □suşi vrea să fie şi că răpusă de nevoi, firea se strică şi se falsifică".
I- C□d la Păuliş s-a dovedit că avocaţii, judecătorii etc. rom□i trebuie să abdice de la principii- Ioan Slavici s-a retras din avocatură, din respect pentru Principiul Dreptăţii [66] : „Pentru mine era mai presus de toată □doiala un lucru: că nu mai pot deocamdată să fiu □ statul ungar nici advocat, nici judecător, căci aş fi nevoit să socotesc drepturile poporului rom□ folosindu-mă de limba maghiară". Ioan Slavici căuta Principiul Dreptăţii Neamului Rom□esc [67] .
II. – „Am fost □drumat să intru □ administraţiune, unde tot mai era impusă limba rom□ă." Dar □ urma exclamaţiei arogante, antirom□eşti, a comitelui Tabajdy: „Dacă nu-ţi place, du-te □ Rom□ia !" [68] – Ioan Slavici replică: „Mă duc, domnule dar la timpul cuvenit iar am să mă □torc, şi poate nu singur! "[n.n.: Ioan Slavici se g□dea, domnilor acuzatori ai confucianistului bănăţean, la unirea deplin-spirituală, dar şi fizică, a rom□ilor unei viitoare Rom□ii!]- i-am răspuns şi am părăsit nu numai cabinetul vicecomitelui, ci şi g□dul de a mai fi deocamdată diregător administrativ al comitatului Aradului".
Şi, pentru că suntem la episodul post-Păuliş, nu trebuie să trecem cu vederea savoarea, plină de m□drie naţionalistă, a lui Ioan Slavici, atunci c□d redă, pe

□delete, splendidul răspuns al fruntaşului rom□, la violenta interpelare a notarului evreu, că rom□ul nu şi-ar fi scos pălăria (deşi vicecomitele, □ primul r□d, nu-şi scosese pălăria, c□d intrase □ cancelaria din satul rom□esc) [69] :
„-Ba noi nu! a răspuns fruntaşul. Legea noastră e că aşa cum ni se zice <<bună ziua>>, avem să răspundem şi noi. Să-i spui domnului acestuia că noi nu ştim de unde v-ați pripăşit d-ta şi el pe aici pe la noi, care suntem acasă. M□e ori poim□e iar o să bată vreun v□t care vă spulberă de aici, iară noi şi copiii noştri tot aici răm□em, şi casa □ care ne aflăm din sudoarea noastră e zidită. Dacă d-sa nu ține seamă de aceasta şi nu ne zice <<bună ziua>> c□d ne trece pragul, n-avem nici noi la ce să răspundem cu <<mulțumim dumitale>>!"
E trădător Slavici, domnilor? Poate noi cei de azi să fim trădători - □ nici un caz cel care scrie, cu m□drie ne□duplecată aceste r□duri despre „lucruri petrecute cu 46 de ani □ainte de aceasta" (Ioan Slavici avea pe atunci, la episodul Păuliş, 24 de anideci 46 + 24= 70 de ani).
Trădarea rom□ilor ardeleni, prin compromisuri laşe ori doar comode, determină echivocul jalnic al stării rom□ilor din Ardeal, deşi Coroana Imperială dăduse legea pentru egala-mpărțire a naționalităților [70] : „ Fiind confirmată hotăr□ea aceasta de congregațiunea comitatensă, diregătorii comunali nu se puteau adresa nici la autoritățile superioare dec□ □ limba protocolară şi tot □ acea limbă urma să fie şi răspunsul. Navea deci notarul comunal dec□ să ieie □țelegere cu primarul şi să-nduplece consiliul comunal a decreta drept limbă protocolară pe cea maghiară şi scăpa de munca-ndoită, ba se mai punea bine şi cu cel din fruntea comitatului.
Astfel a fost scoasă □cetul cu □cetul limba rom□ă din administrațiune, □c□ se putea zice că nu guvernul ungar a impus pe cea maghiară, ci rom□ii ei □şişi s-au lepădat de dreptul de a se folosi de propria lor limbă".
III- „(...)Pe mine nu mă ierta firea să iau parte la lepădarea de drepturi, şi astfel mă simțeam □demnat să mă-ntorc iar la Viena casă-mi urmez studiile deocamdată, p□ă ce nu se vor mai fi schimbat □pregiurările" apoi, □să, „mai unul, mai altul, mai spunea □să că a mai rămas loc pentru limba rom□ă □ biserică şi □ şcoală şi mă □demmna să primesc sarcina de arhivar la consistoriul greco-oriental din Oradea-Mare".
Şi ce constată Ioan Slavici?
□nt□ [71] : „□n timpul petrecut la Oradea-Mare am pus □ r□duială h□tiile din arhiva consistoriului pe care le găsisem aruncate clae peste grămadă. Citindu-le am rămas viu atins de statornicia şi de hotăr□ea bărbătească cu care rom□ii din partea locului ți-au păstrat ortodoxia □ luptă cu propaganda catolică. Am ținut deci să fac pe acolo o călătorie, ca să-i cunosc mai de-aproape pe rom□ii aceia."
Apoi □să [72] : „m-am □tors din călătoria aceea cuprins de viuă □grijorare. Găsisem adică-n drumul meu case preoțeşti □ care numai cu <<prostimea>> se vorbea rom□eşte, şi at□ la ortodocşi, c□ mai ales la greco-catolici, preoți şi □vățători care scriau o rom□ească foarte proastă şi-şi purtau □ limba maghiară corespondența cu autoritățile politice."
Şi Ioan Slavici, confucianistul, doreşte să se impună comportamentul corect [73] : „Am stăruit ca vicarul să ieie dispoziținni ca preoții şi-nvățătorii să nu se abată de la legea organică a bisericii."
Răspunsul subliniază clar cameleonismul şi versalitatea dezgustătoare ale lui Miron Roman care va deveni, peste puțin mitropolit, □ □țelegere cu □că mai destrăbălatul Ioan Meținnu, pe care □ va „trage" □ scaunul de episcop al Aradului [74] : „Şeful meu mi-a dat răspunsul că şi el □u351 si poartă corespondența □ limba maghiară, căci interese superioare ale bisericii cer să se ție seama de susceptibilitățile puternicilor zei."
Concluzia pe care o trage Ioan Slavici e logică [75] : „□mi era cu toate acestenvederat că, porniți odată pe calea acesta mai marii bisericii noastre vor ajunge □ cele din urmă să se □pace şi cu g□dul că guvernul, av□d chiar □ virtutea statului organic dreptul de supremă inspecțiune poate să ceară ca actele bisericeşti şi cele şcolare să fie scrise □ limba maghiară pentru ca oamenii lui de □credere să le poată □țelege" – şi □ final, amară [76] : „Cu totul altfel s-ar fi desfăşurat lucrurile dacă biserica rom□ă ortodoxă ar fi fost □ stare să ție cu toată puterea pept □ fața silințelor asupritoare ale guvernului.
Pur şi simplu „sc□bavnice" sunt maşinațiunile combinate ale guvernului maghiar şi agenților biserceşti pe deasupra consistoriului şi sinodului [77] : „sinodul era prefăcut □ adunare cu rost politic, la care eu nu puteam să iau parte."
IV – Intelectualitatea ardeleană ajunsese □tr-o stare jalnică, după convulsiile şi ele comentabile ale Şcolii Ardelene [78] : „unul din păcatele intelectualilor rom□i din regatul ungar era lipsa de cultură generală." Şi de aici, probabil, orbenia lor □ lupta dintre activişti şi pasivişti, din care au ieşit c□u351 stigați oportuniştii [79] : „Mulți dintre oportuniști țineau, se-nțelege, să fie puşi □ r□dul activiştilor, nu erau □sş dec□ unelte ale guvernului ungar, fie chiar şi contra dinastiei."
Şi Ioan Slavici nu iartă nici problema struțocămilei ardelene – biserica grecocatolică, care a □pins biserica ortodoxă la o aberantă alianță cu biserica protestantcalvină [80] : „□ntre ortodocşi şi cei greco-catolici, nicăiri nu se urmează lupta cu at□a □d□jire ca la Oradea Mare unde bogata episcopie greco-catolică face printre rom□ii ortodocşi propagandă, mai fiind sprijinită şi de mai bogata episcopie romano-catolică. □n lupta aceasta ortodocşii caută sprijin la calviniști şi totdeauna □tre calviniști şi ortodocşi a fost o legătură de sine □țeleasă. Era deci pentru vicar cestiune de tact să nu-i

jignească pe calvinişti prin forme de vieţuire pe care ei le socotesc cel puţin exagerate. Tot ca cestiune de tact, vicarii erau aderenţi ai lui Koloman Tisza, care era căpetenia bisericii calviniste maghiare."

Cine mai putea conduce lupta naţională, de desăv□şire a spiritului rom□esc, □ Ardeal, c□d □suşi clerul ortodox abdicase de la principii? Iată rechizitoriul lui Ioan Slavici [81] : „Cu totul altfel mi se prezentau lucrurile după ce mi-am dat seama că slujitorii altarului sunt şi □drumători ai credincioşilor □ ceea ce priveşte viaţa practică, at□ ca fii, ca soţ, ca părinţi şi ca oameni □tre oameni, c□ şi ca cetăţeni □ viaţa economică şi □ cea morală, deprinz□du-i cu stăp□irea de sine şi cu lepădarea de cele trupeşti □ toate □pregiurările.

Nu e nimeni silit să se facă preot. Acela, deci, care ia asupra sa sarcina preoţiei are să se □pace cu g□dul că va trebui să li se supună □ toate privinţele r□duielilor stabilite de sfinţii părinţi şi de tradiţiunile bisericii. Nici un fel de abatere de la acestea nu i se iartă. Cu at□ mai puţin li se pot ierta abaterile celor ce s-au călugărit şi-au jurat lepădarea de bogăţiile lumeşti, castitatea şi supunerea necondiţionată. Numai necredincioşii şi duşmanii bisericii creştineşti pot spune că şi călugării sunt deopotrivă cu ceilalţi oameni □ ceea ce priveşte trebuinţele trupeşti. Sfinţii părinţi au fost oameni □ţelepţi, care nu au putut r□dui ceea ce e □potriva firii omeneşti. Postul, stăp□irea de sine, □fr□area de orişice fel sun r□duite fiindcă prin ele omul trăieşte mai puţin cu trupul, se naşte sufleteşte, se pătrunde de demnitatea omenească şi-şi □dulceşte firea. □mpărtăşind aceste vederi tradiţionale, puneam călugărul totdeauna mai presus de preotul de mir, chiar şi dacă acesta, rămas văduv, a-mbrăcat rasa călugărească, dar şi m□şteptam ca cel călugărit să-şi petreacă viaţa p□ă-n cele mai mici amănunte potrivit cu jurăm□tul călugăriei.

Mă simţeam deci dureros atins c□d vedeam că vieţuirea vicarului □ multe privinţe nu se potrivea cu cinul călugăresc. Nu ţineam seamă de şoaptele gurilor rele, (...) stăteam la-ndoială şi nu mi-am dat niciodată silinţa să mă-ncredinţez dacă e ori nu adevărat ceea ce se şoptea. Ceea ce mă m□nea era că vicarul săv□şea fapte pe care cei slabi □ credinţă şi duşmanii bisericii puteau să le ieie drept dovezi că sunt adevărate spusele lor. Mai ales după ce a fost ridicat □ scaunul episcopesc el trebuia să se ferească de asemenea fapte. Neiert□du-l poziţiunea sa să ieie parte la lupta pornită contra guvernului el se punea □ conflict cu aderenţii partidului naţional care profitau de slăbiciunile lui ca să-i scadă autoritatea grăindu-l de rău."

De aceea [82] : „□ g□dul celor mai mulţi credincioşi era o nenorocire naţională că mitropolitul de la Sibiu era om cu trebuinţe exagerate şi astfel mereu str□torat şi nevoit a căuta să scape prin fel de fel de expediente, ba deasupra şi cu o viaţă intimă mai mult ori mai puţin scandaloasă, □c□ răm□ea la discreţiunea guvernului, care-l tolera numai c□ă vreme se putea folosi de el.

De aceasta o să ţie seama cei ce ţin să se dumirească □ ceea ce priveşte viaţa politică şi culturală a rom□ilor din regatul ungar: □ vreme ce la Blaj au urmat □ scaun Vancea şi Mihali, doi arhierei de mare vrednicie care nu aveau □să poziţiune bine asigurată, la Sibiu păstoreau Roman şi apoi Meţianu, care nu erau □ stare să susţie şi să apere drepturile ce le fuseseră rom□ilor asigurate prin statutul organic."

Greco-catolicii (cu excepţia unor „rătăciţi": Coşbuc, Corneliu Pop-Păcuraru, fraţii Septimiu şi Liviu Albini) sabotează p□ă şi cultura, □ sensul cel mai larg, paşnic şi tolerant, de la revista Tribuna, din Sibiu: „cei c□u355 tiva care au lucrat □preună cu noi, ca Corneliu Pop-Păcuraru, G. Coşbuc, fraţii Septimiu şi Liviu Albini, erau socotiţi nişte oameni răzleţi dacă nu chiar rătăciţi" [83] (s.n.).

C□ă toleranţă şi diplomaţie, risipite □ zadar, faţă de rom□i renegaţi, supuşi papucului papal! C□ă gingaşă grijă faţă de sensibilităţile unor măcelari-politicaştri, at□ maghiari, saşi, c□ şi rom□i [84] : „El [Bechnitz] ţinea, mai presus de toate, să ne ferim de tot ceea ce ar putea să-nvrăjbească ori să-năsprească conflictele. □n urma stăruinţelor lui şi a fraţilor Brote, se-ncheiase un fel de alianţă cu partidul naţional al saşilor. Vorba era că □ ziar să nu se publice nimic din ce-ar fi putut să-i jignească pe saşi, tot at□ de mult ţineam cu toţii ca să fim cruţ□ori şi faţă cu poporul maghiar şi să ne mărginim a combate guvernul şi kossuthişti. Bechnitz □ deosebi □că mai mult ţinea să fim cu deosebire cumpătaţi □ ceea ce priveşte oamenii de stat ai Rom□iei. Nu ni se cuvenea să facem critica faptelor săv□şite de d□şii, şi chiar şi lăud□d pe unii, jigneam fără de nici un folos pe alţii. Ceea ce puteam să cerem de la d□şii era numai să nu □greuneze poziţiunea rom□ilor din regatul ungar amestec□du-se □ treburile lor. Necruţător aveam să fiu □să c□d vorba era de amănuntele faptelor. Fie-n bine, fie-n rău aveam să spunem adevărul şi □tregul adevăr. Cei mai urgisiţi dintre toţi oamenii erau pentru noi □chinătorii lui Ludovic Kossuth: nici despre d□şii n-aveam □să să spunem ceea ce nu-i adevărat şi de vorbe prea aspre n-aveam să ne folosim judec□d faptele lor."

Cine dintre oamenii, superiori spirituali de azi, n-ar simţi că i-a ajuns fierea □ gură, după ce constată că toată r□na şi sufletul şi le-a pierdut pentru nimic □ mijlocul unei stări de generală nesimţire? De aceea, suntem siguri, Ioan Slavici afirmă despre statutul şi acţiunea de „scrietor" [85] : „nu puteam să mă-npac cu g□dul că lectura de orişice fel e numai o plăcută perdere de vreme. □n g□dul meu, rostul scrierii a fost totdeauna □drumarea spre o vieţuire potrivită cu firea omenească."

Nu face rabat moral sau de principii nici □ domeniul scriitoricesc [86] : „cu at□ mai puţin aş fi putut să trăiesc din onorarele ce am primit pentru scrierile mele literare. Ar fi trebuit să alerg şi eu pe la redacţiuni ca să mi se facă reclamă, şi pe la autorităţi ca

să-mi cumpere exemplare, ceea ce era □potriva firii mele. Scriam deci pentru mulțumirea mea sufletească, şi-mi era destul că le făceam prin aceasta plăcere unora dintre prietenii şi binevoitorii mei."
Principiile rigorii confucianiste le aplica Slavici şi asupra scrisului literar [87] : „urmarea firească era că lucram totdeauna a-ndelete, țineam la corectitatea formei p□ă □ cele mai mici amănunte şi-mi dădeam silința să-mi aleg vorbele să le □trebuințez şi să le aşez potrivit cu deprinderea celor mai mulți dintre rom□i, deci nu ca pătura aşazisă cultă a poporului rom□, care şi-a format □cetul cu □cetul o limbă oarecum nouă şi din ce □ ce mai pestriță şi mai străină pentru urechea rom□ului."
*
* *

[1] - Pentru analiza semnificațiilor textului slavician, se va trimite, , □ această lucrare, la : Ioan Slavici, Nuvele, vol. I-II, CR, Buc., 1985 - pe care o socotim cea mai operativă dintre edițiile scoase p□ă acum, □ Rom□ia.
[2] - G.Călinescu, Istoria literaturii rom□e – de la origini p□ă □ prezent, Minerva, Buc., 1982, pp. 506-508.
[3] - Cf. G.Călinescu, op. cit., , p. 507.
[4] - Cf. I.Slavici, Amintiri, Minerva, Buc. 1983, p. 179.
[5] -Sau (cf. I.Slavici, op. cit., p. 19): „ □mi rămăsese aceasta din timpul copilăriei, petrecute □tr-o lume □ care om era numai rom□ul, iar ceilalți, fie unguri, fie şvabi, s□bi , şoacăți ori jidovi erau socotiți, dacă nu spurcați, cam aşa ceva".
[6] - Idem, 178.
[7] - Idem, p.186.
[8] - Idem, 183.
[9] - Idem, p. 184.
[10] - Idem, p. 183.
[11] - Idem, p. 9.
[12] - Idem, p. 19.
[13] - Cf. I.Slavici, nchisorile mele, □ Viața Rom ească, Buc., 1921, p. 42.
[14] - Cf.I.Slavici, Amintiri, Minerva, Buc., 1983, p. 9.
[15] - Idem, p. 29.
[16] - Idem, p.30.
[17] - Idem, p. 28.
[18] - Idem, p. 33.
[19] - Cf. R.Gu□on, Regele lumii - şi V.Lovinescu, Monarhul ascuns.
[20] - I.Slavici, Amintiri, Minerva, Buc., 1983, p. 182.
[21] - I. Slavici, Amintiri, Minerva, Buc., 1983, pp. 119-120.
[22] - Idem, p. 19.
[23] - I.Slavici, Amintiri, Minerva, Buc., 1983, p. 20.
[24] - Ibidem.
[25] - Idem, p. 18.
[26] - Martin Palmer, Elemente de taoism, Rao, Bucureşti – 1985.
[27] - Idem, p. 82.
[28] - I. Slavici, Amintiri, Minerva, Buc., 1983, p. 320.
[29] - Idem, 235.
[30] - Idem, pp. 235-246.
[31] - Cf. Mircea Eliade –Dicţionar al religiilor, Humanitas, Bucureşti, 1996, pp. 80-84 – şi Martin Palmer – Elemente de taoism, Rao, Bucureşti, 1995, pp. 50-57.
[32] - M.Eliade, op. cit., p. 81.
[33] - Idem, p. 81.
[34] - Ibidem.
[35] - Cf. Lao Tse, Tao Te King - Cărarea şi Virtutea, p. 52: "□nțeleptul nu □grămădeşte comori. Cu c□ cheltuieşte mai mult cu alții, cu at□ c□u351 stigă mai mult. Cu c□ dă mai mult, cu at□ se □bogățeşte mai mult. Aceasta este Calea Cerului, care răsp□deşte binefacerile sale asupra tuturora şi nu vatămă pe nimeni".
[36] - Idem, p. 8: „Fără nume, Tao/Dao este Principiul Cerului şi al Păm□tului. El este mai dintru □ceput dec□ □suşi Domnul Cerurilor".
[37] - M.Eliade, op. cit., p. 81..
[38] - Ibidem.
[39] - Idem, p. 80.
[40] - M.Palmer, Elemente de taoism, Rao, Bucureşti, pp. 53-54.
[41] - Lao Tse, op. cit., p. 11:"Singură virtutea lucrează fără luptă; astfel, nu-şi face dușmani".
[42] - Idem, p. 24:"Răul făcut altora, totdeauna se va □toarce.(…)Cine nu urmează Tao/Dao, va pieri!"
[43] - Idem, p. 15: "Particip□d la Tao/Dao, există pe veşnicie. Poate pieri personalitatea: nu e nici o primejdie."
[44] - I.Slavici, Lumea prin care am trecut, p. 177.
[45] - I.Slavici, Amintiri, Minerva, Buc., 1983, p. 174.
[46] - Idem, p.20.
[47] - Idem, p. 275.
[48] - Idem, p. 242.
[49] - Ibidem.
[50] - Idem, p. 271.
[51] - Idem, p. 275.
[52] - Idem, p. 29.
[53] - Idem, p. 29.
[54] - Lao Tse, op. cit., p. 28: "Tao/Dao practică etern Non-acțiunea, şi totuşi nu răm□e nimic nefăcut(…). Tao/Dao adduce lipsa de dorințe. Fără dorințe: PACEA(…). Greşeala cea mai mare: a avea dorințe. Nenorocirea cea mai mare: a nu cunoaşte măsura. Crima cea mai mare: intenția de cucerire".
[55] - Idem, p. 37:"Naşterea e ieşire din Tao/Dao; moartea e intrare".
[56] - Idem, p. 36:"Cel ce caută Cărarea micşorează neliniştea sufletului".
[57] - Cf. M.Eliade, Dicţionar al religiilor, Humanitas, Buc., 1996, p. 63.
[58] - I.Slavici, Amintiri, Minerva, Buc., 1983, p. 236

IOAN SLAVICI

Paznicul Dharmei.Confucianistul Slavici(nuvelistica)
Capitolul I : Paradisul – ca stare ne treruptă a lumii. Călugărul: instituţie paradoxală confucianistă – sau Centru Tragic buddhist?
Cum spuneam şi-n partea a doua a Preliminariilor – □ cazul I. Slavici [1] este greu, dacă nu imposibil, descompunerea funcțiilor spirituale de Paznic şi de Păzit (□ raport cu Dharma cosmică). Ceea ce credem a deveni clar, prin dezvoltarea □ partea a treia a Preliminariilor – niciodată I. Slavici nu s-a făcut complicele vreunei stări sociale şi morale necomforme cu Principiul, ci a □cercat, de fiecare dată să impună Principiul (prin atitudine corectă, □țeleaptă, chiar activistă – de tip şagunist) – ceea ce corespunde spiritului confucianist dar, □tr-o lume □ care Principiul este mereu călcat □ picioare, iar (pentru dob□direa pentru alibi comportamental) ticăloşii revarsă propria

răspundere a ticăloşiei şi onerozităţii asupra Maestrului (rezult□d un alibi fals şi scandalos, pentru o societate normală – dar scuzabil, „pasabil" pentru o societate □ plină descompunere morală – cum remarca Rabindranath Tagore □ legătură cu societatea europeană a sec. XX) – Maestrul este silit să se retragă, succesiv de pe baricadele luptei pentru Comportament Corect Principial. Nu abdică nici măcar o clipă, de la Principiu – dar ajunge la amărăciune-suferinţă care determină abstragerea (relativă) din lume [2] : „Nu mai putea să-mi răm□e nici mie nici o □doială că sunt lipsit cu desăv□şire de cuvenitele destoinicii pentru ca să iau parte la viaţa noastră politică, □ care nu numai se iartă, ci se şi cere să fii de rea-credinţă cu aceia pe care nu ţi-i socoteşti prieteni să-i nedreptăţeşti, să-i minţi, să-i □şeli, să-i amăgeşti, să-i asupreşti". Sentimentul suferinţei şi necesitatea abstragerii (□ raport cu marea stăp□ă a lumii, Ignoranţa spirituală) – depăşesc cu mult atitudinea funcţionăresc-confucianistă – şi ating limitele atitudinii buiste şi taoiste. Locul funcţionarului constatativ Centru al Rigorii Păstrate – □ ia v□tejul de foc spiritual al Călugărului – Centru Ascuns (Mistic) – dar şi combativ: prin Logos, dar şi prin □săşi starea sa de abstragere, ca stare modelară, dinspre nevăzut spre văzut, dinspre Centrul pur şi purificat al lumii – spre mahalaua socială.

□nsăşi lumea naturală-divină devine un Centru Ocult:
a - instituţionalizat prin prezenţa Principiului Intangibil;
b – modelar şi etern, dincolo de viziunea □ceţoşată a celor care au pierdut Calea.

Iar Centrul Activ şi Uman Instituţionalizat şi Mistic, □ acelaşi timp al lumii naturale (instituţionalizate-modelare şi mistice totodată, la modul budist) – este Călugărul. Călugărul este, □ opera lui Slavici, limita dincolo de care lumea socială desprincipializată, ieşită din matca sistemului sacrosanct-ritualistic, nu poate exista: ori se supune, din nou, Principiului – ori se autodistruge, se sinucide.

De aceea, considerăm drept o gravă ne□ţelegere un grav decalaj de percepţie a Centrului, otrăvita poezie a lui Goga, la adresa lui Slavici: „Nu-i simţi □ noaptea ta de jale/ Cum vin convoi □tunecat,/ Eroii scrisurilor tale/ Şi ţi s-apropie de pat?// Vin popi bătr□i cu barbă sură,/ Ţărani cu chip □s□gerat,/ Vin să te blesteme din gură,/ Vin să te-ntrebe de păcat.// Şi spune-mi nu te-ncearcă oare/ Un vis cumplit, un vis ur□,/ Că m□a lor răzbunătoare/ Te-o str□ge □tr-o zi de g□?"

De fapt ce spune Goga aici? Că ar exista o discrepanţă violentă, absolut inadmisibilă, □tre o operă literară (deci de ficţiune sacră) perfect modelară – şi comportamentul social al autoruluzi acestei opere □ mediul social uman. Or, cum am □cercat să arătăm □ partea ultimă a Preliminariilor – lucrurile nu stau deloc aşa, iar Goga este victima unei pripeli şi a unei lipse de logică: oare cum ar fi reuşit un trădător al Principiului social – să creeze-imagineze Arhetipuri Perfecte ale Principiului Social – arhetipuri care să vină şi să-şi asasineze creatorul? □n loc să perceapă această stare aberantă, □ plan spiritual – Goga ar fi procedat mai corect şi mai □ţelept dacă ar fi privit cu mai atenţie şi cu adevărată şi perspicace □ţelegere tragica figură a confucianistului Slavici – nevoit să se autoizgonească □ budistul-Slavici. Martoră stă d-a pururi ipostaza Agaton-ilor (voitorilor neclintiţi de BINE) – călugării din opera lui Slavici, ipostazele adevărate (iar nu aberante), din punct de vedere spiritual, ale Creatorului de Veghe şi Păzitorului Dharmei – Slavici. □n continuare am fi observat, de fapt că, „popii bătr□i cu barbă sură", „ţăranii cu chip □s□gerat" şi chiar orăşenii chinuiţi de feluriţii demoni ispititori – vin nu să-l str□gă e g□ pe creatorul-revelatorul lor, ci vin să se spele □ apa lustrală, să-şi recapete valenţele soteriologice, să revadă, fie şi pentru o clipă Centrul Principial, Sacrul-Ritualistic – pe care ispitiţi l-au părăsit; de care s-au rătăcit şi depărtat – dar după care, necontenit (deşi uneori, inconştient sau subconştient) au t□jit.

***

Cel care s-a stins (ca focul despre care spune parabola buddhistă) cer□d un bec – cerea ca şi Simina din Pădureanca – reinstaurarea luminii a Principiului Cosmic-Dharma. „O luminare (s.n. – şi n.n.: nu o simplă „lum are"!) – strigă tare, dar cu glas aşezat şi deschis (n.n.: echilibrat dharmic) Simina." Adică, „Să se facă Lumina Originară – Dharma-Logos!" Este inversul luminării pentru Pupăză, fratele □călcătorului dharmei – Busuioc (Pupăza este, □ fapt, echilibrarea arhetipală a vinei anti-dharmice a lui Busuioc) – şi pedeapsa/pedepsire □ efigie, a superbiei lui Busoioc, bogătanul sărac □ Principiu, dereglator de Principiu, tocmai prin exhibarea bogăţiei materiale = vid spiritual) luminarea pentru Pupăză-Busuioc este stinsă. Pentru cuplul arhetipal, refăcut □ nevăztul mistic (Simina-Iorgovan) legenda lumii abia acum □cepe sub semnul reluminării originare.

Paznicul Dharmei.Confucianistul Slavici(nuvelistica)

Capitolul II: Păm t şi Apă. Binele şi Rătăcitul. Labirintul şi Paradisul perpetuu. Golgota şi Viforoasa

Să mergem mai departe cu povestea acestui spirit, unic, □ felul său, □ literatura rom□ă – I. SLAVICI: de neclintit, deşi pare a şovăi mereu; aparent temător şi exagerat de chibzuit - □ realitate, de o forţă de manifestare, de un patos şi o precizie şi corectitudine de viziune şi acţiune, care □ situează □ r□dul uluitorilor demiurgi.

Care sunt bazele spirituale ale forţei de manifestare demiurgică a lui Slavici? Pe una dintre ele am definit-o şi analizat-o: dorinţa şi voinţa de ordine, de corectitudine, de adevăr-dreptate, de sinceritate şi bună credinţă. Dorinţa şi voinţa neclintită de a respecta şi a face respectat Principiul-Dharma (Legea Cosmică). Confucianismul lui Slavici – spunea că:

A avut-o, ca maestru spiritual, pe Mama – principiul feminin al Ordonării Gospodăriei Cosmice – dar şi al Chibzuinţei, al Nerisipirii, al Dorinţei ca Sete) de Echilibru şi Linişte, de păcare a contrariilor, prin sinteza Drumul cel Bun (Dao-Tao) – opus Valului (Din valurile vieţii) [1] .

„Supărarea – îi zicea mama – orişic de adică ar fi ea, de azi pe mâine să no duci. Serile să nu te culci mai nainte de a te fi păcat cu toţi ai tăi, căci pe cel ce adoarme supărat îspiteşte necuratul prin somn. Cu aceia dar cu care dintr-un blid nu mănânci, să nu te superi, căci cu dânşii foarte cu anevoia ajungi la-mpăcare".

De observat scurtarea ciclurilor cosmice spirituale de la an – la zi. De obicei, oamenii se-mpacă unii cu alţii, în mod ritualic, (deci, oarecum peste voia lor, dar întru voia divină, întru Dharma Cosmică) de Paşte, o dată pe an. Rigoarea confucianistă, moştenită prin mamă reduce drastic ciclul: „supărarea (...) de azi pe mâine să n-o duci". Fiecare zi trebuie să fie un nou început perfect – o nouă lume perfectă. Dumnezeu, conform confucianismului matern, dacă există, există ca ordine perfectă imediată, silită la o (aproape) continuitate: nu se face perfecta lume a începutului în 6+1 zile, ci fiecare zi echivalează cu ciclul biblic veterotestamentar al celor 6+1 zile.

Deci, ZIUA este un dat sacru. Din ce este compusă ziua-lume la Slavici? În primul rând, din atitudinea spirituală – şi abia apoi din manifestări ca fenomenalitate. Din ritual, nu din accidente. Din Centrul Perpetuu, nu din Parcurgere.

Atitudinea provine atât din cele Trei Religii chineze (cu care i-a făcut cunoştinţă Eminescu: buddhism, taoism, confucianism) – cât şi din religiile mediteraniene – cea mai cunoscută şi mai accesibilă, oarecum, fiind, pentru Slavici, (prin Platon şi platonicieni, dar şi prin presocratici, cu care, deasemenea, i-a făcut cunoştinţă şi familie de spirit - Eminescu): cea grecească (care a influenţat mult terminologia, dar şi spiritul religiei creştine). Echilibrul lumii trebuie păstrat, prin atitudinea profund moral-spirituală definită de cuvântul grecesc sintetic: Kalokagathia. Binele (Agathon) este izvor atât al Frumuseţii cât şi al Adevărului (Kalos+Alethea). Nu poţi fi frumos interior dar nici nu ai acces la frumuseţea divină, imprimată cosmic în ceea ce numim, îndeobşte, lume – dacă dacă ai înţeles nevoia cosmică de ordine echilibru: dreptatea-adevăr (Aletheia) – şi dacă nu ai nici un scop egoist, ci permanenta pornire (sau silire) către bine. Fapta bună, prin g dul bun, altfel numai nenorocire ţi se întâplă şi produci nnorocire întrun şir teribil de neîndurerat, într-o reverberaţie a nenorocirilor care pare infinită dar nu e: căci suntem totuşi, în Paradis (cum spunea argentinianul Borges, în Roza lui Paracelsus). Iar o greşeală rămâne o greşeală: ea trebuie, fără cruţare sentimentală, plătită – căci altfel lumea lui Dumnezeu se strică treagă, se răstoarnă. Or, tocmai aceasta nu e posibil, conform lui Slavici. Lumea e croită în aşa fel, sănătoasă, perfect sănătoasă – încât posedă anticorpi extrem de promt reactivi – care aruncă afară, rapid şi fără zăbavă, orice cheag demonic, orice virus al răului. Ceea ce budismul nu credita – CONŞTIINŢA UMANĂ – este total creditat de I. Slavici ca mecanism divin, implantat omului pentru expulzarea omului din sine dar mai ales din lume. În definitiv, la I. Slavici, individul nici nu contează decât în măsura în care ştie de CONŞTIINŢA DHARMICĂ, implantată de Dumnezeu în el – şi ştie cum să o folosească pentru a elimina cât mai grabnic Răul.

Răul trebuie eliminat chiar cu preţul (sau, uneori, în primul rând cu preţul) autodistrugerii NEÎNŢELEGĂTORULUI DHARMEI. Rămâne clasic exemplul morţii ciudate a ucigaşului Cimbru – care luând act de CONŞTIINŢA DHARMICĂ dintr-însul – deşi au trecut ani buni şi mulţi de la crimă, în u351 si pregăteşte autodistrugerea (căci este purtător de germeni patogeni ai Răului – şi este purtător cronic fără scăpare decât prin autodistrugere – ca un autosacrificiu-datorie dharmică, datorie legală – şi mult mai puţin ca act de atotgenerozitate cristică). Cu toate că, în definitiv, autodistrugerea individului, ca premiză necesară a eliminării răului din lume – are aceeaşi consecinţă ca şi actul cristic: mântuirea lumii de rău prin expulzarea răului – expulzare realizată tocmai prin autodistrugerea individului-om – autodistrugere conştiincioasă şi conştientă (în cazul lui Cimbru) sau inconştientă (în cazul, să zicem, a lui Ghiţă din Moara cu noroc). Ciudat este altceva: când Cimbru conştientizează necesitatea actului autodistrugerii, pentru mântuirea lumii, prin expulzarea învechitului, de-acum Rău (crima rămasă încă nepedepsită) – se produce în fapt distrugerea individului. De către cineva exterior lui Cimbru. Totul este să accepţi mecanismul de echilibarare Plin-Gol (Poros-Penia – cf. V. Lovinescu, însemnări iniţiatice) – căci forţa divină trimite trăsnetul pedepsitor, agentul soteriologic (pentru Lume!):

(cf. II, p. 576) „N-a trecut apoi mult şi l-am găsit mort în pădure unde ieşise la vânătoare. Lângă el se aflau cei doi prepelicari şi puşca lui cu două ţevi, care erau încărcate amundouă. Nu mai rămânea îndoială că a fost împuşcat de către hoţi din spate cu altă puşcă cu o ţavă care era aruncată la cu365 tiva paşi"

De altfel, şi moartea fulgerare a lui Ghiţă-hangiul Morii cu Noroc – succede tot unei recunoaşteri mai puţin clare, e drept, implicite (prin ceputul de autodistrugere: înjunghierea Anei este un ritual prin care Ghiţă recunoaşte că a declanşat dezastrul introducând răul în lume) – şi că trebuie, tot el, şi numai el, să accepte procesul reversibil, aproape mecanic de expulzare a răului prin distrugerea tuturor celor infectaţi cu Ciuma Răului: Ana este proiecţia afară a lui Ghiţă contaminatorul cu Rău, apoi vine cu o logică teribilă, din spate, invizibil dar prefect previzibil, acceptat tacit de către Ghiţă, fulgerul-glonţ al lui Lică prin mâna lui Răuţ [un alt nume al răului – nu diminutivat ci acceptat] – iar şirul ineluctabil reversibil al autodistrugerii indivizilor pentru expulzarea Răului din lume se încheie cu primii ciumaţi de rău: Pintea-Taurul se întoarce în Apă –

t□□dul aparent □ Apă – de fapt, □torc□dul □ Copacul cu Corbi (cf. I, p. 246) pe Lică Primul Infectat cu Rău. Pe Lică-Infecția □săşi cu Rău, căci Copacul cu Corbi din care iese şi se □toarce Lică, răm□e ca un potențial agresiv permanent. Oric□d xilo-Daimonul Lică poate invada Lumea (cu voia lui Dumnezeu!) – dar, de fiecare dată, Dumnezeu va umfla apele pentru a hotărnici, limita, ba chiar opri, temporar, acțiunea demonic-luciferică.
Duhul lui Dumnezeu veghează asupra eternelor ape ale □nceputului.
Căci, ciudat pentru un fiu de gospodar rural – dar nu at□ de ciudat pentru membrul unei rase de potgoreni (din care se trage şi Iisus) probabil – fiu al lemnului – Iosif şi at□nat-răstignit-recontopit cu Lemnul-Cruce, cu care pluteşte peste apele □nceputului Bun. Orice apă rea, prin plutirea Lemnului Sf□t (Crucea-Iisus), redevine Apă Bună – adică VIN AL PODGORIEI DE LA CANAA GALILEII – numită, □ Rom□ia - Şiria, de fapt, Vilagos – Luminoasa [2] : „La poalele dealului, sub Vilagăş, se □tinde Şiria, □ limba maghiară tot Vil□os (adică Luminoasa – cel mai mare şi mai de frunte dintre satele din Podgorie)”.
Din Lemnul Luminii, din Vinul-Apă Luminoasă, al Podgoriei Lumii – vine spiritul lui I. Slavici.
Păm□tul este un loc abstract al măsurărilor, □cercărilor, vinilor şi pedepselor, dar nu este niciodată la I. Slavici – actant, personaj activ şi semnificativ. Apa □să □ schimb, apa transformărilor miraculoase şi a eternelor □ceputuri şi schimbări, apa-val ca substitut al Māyei dar şi Apa-Mare ca metaforă a stabilității şi echilibrului lumii, prin Dharma Cosmică – este un personaj extrem de activ şi expresiv. O nuvelă care la prima lectură pare plicticoasă, tocmai prin obsesia/obsedarea personjelor de factorul personaj APĂ (Vatra părăsită) este de fapt scena de teatru pentru cele mai subtile ritualuri şi misterii ale Duhului Apei şi Preoților Apei. La fel obsesivă, □ subtext, devine apa, □ nuvela Din valurile vieții (cf. II, p. 300), care nuvelă se şi □cheie cu metafora stabilirii Dharmei: valurile reliniştite la stadiul de mare eternă care a □ghițit, deci a transfigurat păcatul, răul, din corpul infectatului cu orbire şi rătăcire Bucur (re-născut □tr-o primă fază prin mama adoptivă Bucura şi solarul tată adoptiv Gheorghe – cuplul acesta de origine □ favorizează şansa de a re-vedea – de a redob□di, □ ultima clipă, viziunea sfințeniei frumusețe [□ sensul Kalokagathiei greceşti, a luminii isihastre sau buddhiste] a lumii):
(cf. II, p. 357) „Peste c□eva clipe, jos, □ ad□cime, valurile se zbătură spumeg□d, apoi □cetul cu □cetul se liniştiră iar, şi toate erau sf□şite, parcă nici n-ar fi fost vrodată şi fără ca cineva să mai cerceteze dacă au fost ori nu”.
□n nici un caz nu este o viziune bolnavă de modernism-umanism – ci una profund şi sănătos tradiționalistă. Ritualul-Dharma-Cosmică este predomnitor. Individul Om nare dec□ dreptul şi datoria să vegheze la continuitatea şi □plinirea Dharmei – să contemple Dharma, săse supună eliberator Dharmei. Paradoxul creştin conform căruia eşti liber doar ca rob al lui Dumnezeu – funcționează □ toate religiile vii – inclusiv □ buddhism, confucianism şi taoism.
***
□nțeleptul orb Jorge Luis Borges spunea, □ superba povestire–parabolă Roza lui Paracelsus, prin chiar glasul maestrului-alchimist Paracelsus care □cearcă să-l re□vețe alfabetul spiritual pe un rătăcit căpăţ at, at□ de smintit, obsedat de păcat şi miraculos, □c□ pierde din vedere normalitatea stării de divinitate – nu vede pădurea din pricina copacilor [3] :
„-Crezi, oare, că este cu putință să trimiți ceva □ neant? Crezi că □t□ul Adam a izbutit □ paradis, să distrugă măcar o floare, măcar un singur fir de iarbă?
- Nu ne aflăm □ Paradis, răspunse t□ărul cu □căpăț□are; aici sub razele lunii, totul e pieritor.
[…] – Şi □ care loc ne aflăm atunci? Crezi, oare, că devinitatea ar putea să creze un spațiu care să nu fie Paradisul? Crezi, oare, că prăbuşirea constă □ altceva dec□ □ a ignora tocmai faptul că ne aflăm □ Paradis? [...] □u355 ti spun că roza e eternă şi că doar aparența poate să se schimbe.”
Şi, după plecarea □căpăț□atului □tru □tuneric şi □setat de senzațional divin, Johannes Grisebach – □ainte de culcare, □ainte de a stinge lampa ce-l ține vizibil □ fenomenalitate, Paracelsus „răsturnă grămăjoara de cenuşă □ m□a lui concavă şi rosti un cuv□t cu glas scăzut. Roza reapăru.”
Aşa ca Rătăcitul Johannes Grisebach se comportă şi multe dintre personajele lui I. Slavici, dar la două dintre ele le este dat să depăşească, pentru o clipă e revelație, starea de Māyā, de □nfundare □ Labirintul Fenomenalității: lui Bucur al Bucurei şi al lui Gheorghe, din nuvela Din valurile vieţii (cf. II, 358) şi lui Radu Miezin, din nuvela Pe pov niş (cf. II, p. 517).
***
Luminosul Anonim, cunoscut sub pseudonimul de Lojă Iohanică: IOAN al Slavei (Slavici), lasă de fiecare dată, să funcționeze implacabil, principiul Dharma Cosmică. El, Paznicul Luminos şi Discret, nu intervine deloc – totul se sf□şeşte conform normelor de funcționare cosmică. Numai şi numai cosmosul are dreptul să sancționeze acțiunile umane, şi numai atitudinea umană față de Principiul-Dharma contează, □ conformarea destinului uman al personajelor. De aceea, nu există ceva preconceput □ nuvela slavicianā: se slobozesc zăvozii sau lebedele Dharmei – care nu sunt dec□ reflexe formal-destinale ale Forței Principiului Cosmic.
Nu există happy-end sau catastrofă – ci logica implacabilă, stimulată dharmic de

acțiunea umană. Totul decurge □tr-o normalitate □spăim□tatoare cu adevărat sublimă.
Nu există intervenții, „pile" sau „contre" ale scriitorului. Nu exist moralism, eticism – ca expresii artistie ale unei teorii moral- umane, nu, □ nici un caz nu e valabilă eticheta de „eticism ardelenesc", pentru scrierile lui I. Slavici [4] ; avem de-a face, pur şi simplu, cu manifestarea dharmică a forțelor cosmice □corporate □ oameni-personaje literare. At□ şi nimic mai mult. Nici o artificialitate, nici un manierism, nu există ornamente, nu există descrieri de natură etc. Există o relatare judecătorească, un proces verbal al Marelui Magistrat (sau grefier...) al Procesualității Dharmei, □ Lumea Umană. Dacă cineva moare - este rezultatul absolut al karmei sale negative: nimic, nici scriitorul, nici gustul public, al cititorilor – nu puteau □piedica moartea persoajului – căci ea era concluzia unui proces verbal cosmic, obiectiv, despre cineva incapabil să elimine din Sine, Răul, altfel dec□ autodistrugere. Dacă cineva supraveţuieşte □ nuvela lui Slavici este, iarăşi, ceva ce nu depinde de autor sau de gustul public: fie personajul a recunoscut (prin revelație sau efort anonim şi conştiincios) dharma – fie se situează □tro zonă neutrală, □tr-o băltire promiscuă a principiilor şi a contrariilor. Şi □ acest caz avem de-a face cu descrierea scrupuloasă ca de medic legist de morgă a unui cadavru „viu". Neinteresant dec□ prin specie, nu prin individualitate: specia vegetală, a celor care sunt „călduț", dedesuptul v□tejului central al dharmei – şi „vor fi scuipați din gură de Dumnezeu", la Sf□şitul Lumii – Ciclu.
***
Paradisul, ca Lume Originară stăp□ită de Principiul Cosmic, este constatat at□ de cel neintrat, □că, □ Labirint (av□d tot potențialul pozitiv neatins, □ vederea străbaterii Căii Destinale) – c□ şi de cel ieşit din Labirint, cu forțele pozitive irosite, vlăguit, dar nu total orbit de Māyā, mai av□d dreptul la revelația ultimă, □ainte de a se pierde, □apoi, □ anonimitatea formelor rebutate – valuri (de fapt, keliphoturi-coji). Exclamația: „O, frumoasă e lumea!..." – e rostit at□ de Radu Miezin, cel cu ochiul □că pur de lumina sacră a Principiului, cel □ care colegii vedeau potențialul inițial ăi nu credeau că se poate pierde □ Labirintul-Lume, căci avea destulă Lumină Dharmică □ el (nu ştiau că nu are priceperea-destoinicia de a o folosi-distribui pe parcursul Labirintului, nu ştiau că are şi slăbiciunea fatală a irosirii Luminii, prin care slăbiciune, orice potențial pozitiv, oric□ de mare ar fi se pierde):
(cf. II, p. 515) „Era nu numai silitor, ci şi totodată cuminte, totdeauna curat, şi cu deosebire cuviincios,un adevărat model □ ceea ce priveşte bunele purtări."
„De ce oare, observatorul parcurgerii dharmice a Drumurilor Destinale, pare bine, se bucură suspect de exaltat, văz□d evoluția destinală a lui Huțu Budulea („Budulea Taichii" – adică nu numai cel depărtat de principiul feminin – mama, ci aflat sub □răurirea continuă şi benefică a Tatălui Ceresc)? Pentru că observă că potențialul inițial benefic nu este irosit, ci sporit, că-n parabola cristică a talanților. Concluzia nuvelei este şi de data aceasta, (□să ritualic şi definitiv sacral): (cf. I, p. 242) „Tu, Doamne, cu nemărginită □țelepciune ai □tocmit lumea şi frumoasă ne-ai lăsat-o nouă locaş de vieţuire!" (s.n.).
Să observăm ce se □t□plă atunci c□d nu se urmează ritualul canonic al Vieții Principiului (căci Principiul, doar, are viață: „viața" noastră individuală este o aparență, ia doar □prumută, de fapt, calitatea Principiului numită viaţă: dacă nu faci asta – devine aneantizare-moarte individuală, extincție şi dispariție totală, „de parcă nici n-ar fi fost vreodată şi fără ca cineva să mai cerceteze dac-au fost ori nu" - cf. II, p. 357):
I – Radu Miezin (cf. II, p. 515 - Pe pov niş) este analiza cazului celui care porneşte din Miezul Modelar, din Centrul Lumii – din Principiu, fără a conştientiza liniile de forță, obligatoriu de urmat, ale Principiului. Radu al Miezului va vedea Miezul – dar nu va şti să se □toarcă la el, sf□şind □ anonimitate absolută-autodistrugere:
(cf. II, p. 539) „<<unul dintre călătorii trenului accelerat ce-a plecat ieri seară spre Craiova, voind să treacă din vagonul □ care se urcase la Bucureşti, □ vagonul restaurant, a alunecat de pe platforma □tre roatele trenului, care lăau strivit □c□ nu i sa putut constata p□ă acum identitatea.>> Despre cele ce vor mai fi urmat nu a luat nimeni notiță."
Există o echivalență izbitoare □tre cele două cazuri de aneantizare, cea a lui Bucur din nuvela Din valurile vieții („şi toate erau sf□şite parcă nici n-ar fi fost vreodată, şi fără ca cineva să mai cerceteze dac-au mai fost ori nu") şi această strivireaneantizare prin roțile trenului. De fapt, roțile ciclurilor-lumii: pe cel care s-a rătăcit de Lumina Principiului şi apoi a respins-o (autoneg□du-se ca ființă ființătoare, căci spuneam că Principiul are şi dă viață: viață individuală nu există dec□ prin osmozarea sau identificarea cu Principiul Dharmic- lumile-cicluri-roți □ resping, total şi absolut, de la orice formă, de la orice □cercare de afirmare. □l „□țarcă" cineva de la Viața Principiului? Nu – ci el □suşi, rătăcind şi nefăc□d efortul de a conştientiza Rătăcirea şi Centrul (corectarea rătăcirii) concomitent – se exclude de la ființare.
Ce constata Miezin, aflat pasiv, □ Centrul-Principiu Dharmic, la □ceputul Căii?:
(cf. II, p.517) „O, Doamne – □u351 si zicea el – c□ de frumoasă e lumea şi ce bine e să-ți trăieşti zilele-n mijlocul ei!"
Miezul-Miezin conversa cu □suşi Principiul – divinizat, spre deosebire de confucianism, care abstractizează cerul, dar neinsist□d pe divitate – stare de Cer. Lumea e Frumosă – c□d e centrată pe Dao – şi Frumuseţea ei este binele (conform principiului g□dirii greceşti: Kalokagathia): „şi ce bine e să-ți trăieşti zilele-n mijlocul ei".

n Mijlocul Ei: Centrul Principiu.
Acest Centru este un Deal cu M ăstire:
(cf. II, p.517) „ncă mai v tos o simțea aceasta după ce a sosit la m ăstire, unde toți l-au primit cu multă bunăvoință, unde aerul curat și răcoarea serii desfătau și de unde ochiul t a oară viața lui străbătea de sus jos la mari depărtări. Era mai mult movilă dec deal acolo unde se afla – dar era cea mai mare dintre ălțimile la care se urcase păn-atunci şi-i venea să zboare peste tinderea din fața sa, ca să vadă din apropiere cele văzute-n zarea depărtării."
Ea, Mănăstirea-Dealul (Muntele thman), al cărei egumen era părintele Tarasie (n.n.: Terezie-c tar). Ea, Dealul cu Zbor Spiritual (prin rugăciunea călugărilor). Dar el, el Radu al Miezului, nu poate desființa spațiul vieții, Calea Destinului, nici prin privire, nici prin rugăciune. Căci el nu este Inițiatul Căii, nu posedă Cheia Supremă, Cheia Principiului. Cheia prin care vața şi moartea sunt suşite ca viaţă normală. El nu este ca „treazul" buddhistul ieromonah Hariton:
(cf.II, p.518): „Bătr ul totdeauna liniştit, care u351 si săpase groapa, u351 si cioplise crucea ce urma să fie fiptă la căpăt şi dormea-n coşciugul care avea să fienmorm tat. Omul acesta care se socotea cu un picior lumea aceasta, cu altul cealaltă se torcea de la mormintele ce se află dinsus de m ăstire, unde avea obiceiul de a-şi face rugăciunea de dimineață."
Pregătit să-l t neească pe iluminatul Hariton, Miezin „se opri să cu privirea dreptată spre răsărit" – şi fața lui, fundul unei văi, „tre cr guri, livezi, țarini şi pajişti vechi se ridica pe o colină o bisericuță conjurate de case cu o clopotniță-n fața lor. Era peste putință să le vadă prin depărtare fără să fie ispitit de dorința de a se duce acolo."
Ce să fi fost – din moment ce Miezin era M ăstirea cu Zbor? Era "oglindirea"-ispită. Era săşi M ăstirea Dealului, propusă ca Ispită-Cale Destinală. Căci orice traseu, definitiv, dace este-există conform Principiului (spune budismul) este şi trebuie să fie nemişcare. Căci Ținta Spirituală nu se află niciodată afară, ci ăuntru Lumina-Centru. Cel care se lasă ispitit, adică pierde conştiința continuității absolute a stării de centru, ne potrivindu-se iluziei-parcurgere iluziei-Cale a ndepărtării de Sinele-Centru – intră labirint. Cine conştientizează neclintirea Centrului-Sprit şi ține mereu fr demonul iluziei, deşi suferă şi suportă chinurile incredibile şi jalnice ale Māyā – ştie că Dealul este echivalentul Golgotei: suferinţă, dar şi brățişare Sine a Lumii cu Oameni. M tuire, dincolo de toată şi orice suferință:
(cf. II, p.519) „E schitul Golgota, grăi d sul, [n.n.: Hariton] un adevărat colţişor de rai (s.n.). Să te duci. Păcat ar fi să nu-l vezi."
Este păcatul cel mai mare să refuzi lupta cu iluzia (Māyā). Omul ori este Erou - ori nu există, este eliminat neant, ca sterilă viermuire a formelor rebutate, la infinit.
(cf. II, p.519) „- E mult păn-acolo? trebă"
- Tinerel şi sprinten cum te văd, răspunse călugărul, tr-un ceas bun te-ai dus şintr-altul te torci".
Adică, scrie-te ciclul normal, firesc, al lumii-„oară", de care vorbea Eminescu („o oară şi să mor", „pentr-o oară de amor"). Şi vei constata că dusul şi torsul seamnă fapt acelaşi lucru: conştientizarea Inamovibilității Centrului-Principiu. Vei constata Golgota salvatoare (prin războiul suferinței mahayanice care-i salvezi-zbori pe/cu toți oamenii). Dacă nu – egumenul Tarase-Terezie-C tar dezvăluie (cf. II, p. 521) ce găseşti, ca variantă echilibratoare a celuilalt taler de c tar, revers al cristicului (ca budism mahayanic): VIFOR TA – v tejul smulgător de repere moralspirituale (Labirintul Rătăcirilor Eterne): (cf. II, p. 521) „i făgăduia [n.n.: Tarasie] care să-l ducă nu doar la Golgota [n.n.: pe care Miezin o ratase, lăs du-se ispitit de iluzia spațială a Căii, deci despărțindu-se/depărt du-se de Centru] – ci şi la Vifor a [n.n.: unde s-a dus, de fapt, Miezin singur, des-miezindu-se descentr du-se – căci Labirintul Vifor a este reversul ineluctabil al Revelației Golgota.]"
Da, Miezin şi-a pierdut identitatea miez-centru, put d să se trebe pe sine, dimpreună cu un alt descentrat, prizonier de bună-voie al Māyā, deci condamnat de bună-voie la autodistrugere (ca profilaxie a Lumii-Paradis, fața virusului Răului) – Bucur din nuvela Din valurile vieții: (cf. II, p. 353)> „Cine eşti tu şi care ți-e rostul?"
Căci tot Orfan de Centru este şi fostul Miezin-des-miezat.
Nici vorbă de un „ceas bun": Miezin intră neinstruindu-se spiritual ceasul rău lumea inversă: orbire, Lumea Răului este a „lungirilor" de coşmar, a am ărilor, a mersului apoi, loc de mersul ainte spre Lumina-Centru – este mers vale şi iar vale, descensiune infernală – iar viziunea paradisiacă este cleiere ăn imagini ale poftelor:
(cf. II, p.320) „Se lungea şi iar se lungea drumul care păruse de tot scurt, ănc a trecut ceasul părintelui Hariton (s.n. – n.n. a ieşit din centrul Principiului, din zona vieții care-şi ştie Rostul Morții, căci Viața şi Moartea certifică, doar preună, apartența la Principiul-Dao – altfel totul este neant) (...) Mergea la vale şi iar la vale (...) fără ca să mai vadă schitul (...) Numai t ziu, cam pe la pr z a-nceput Radu să se-ntrebe dacă nu cumva a rătăcit umbl d pe drumuri care-l depărtează de schitul la care a plecat. (...) era din ce ce mai deplin convins de simțăm tul că cel pornit o dată la vale cu anevoie se mai opreşte şi cur d ajunge să nu mai vadă cele depărtate (...) Umbra era tot mai scurtă c d a oprit o babă (...) – Dar de unde vii? ntrebă d sa. – De la m ăstire, răspunse el. – De la Dealu? Grăi d sa. Dacăi aşa, şi la Golgota ai plecat, nu vii, ci te duci. Golgota e departe-n fundul văii, mai departe de aici dec de

m□ăstire, şi dacă te-ntorci acum, o să fii pe la chindie acolo.
Radu rămase parc-ar fi căzut din cer."
Cu adevărat căzut din Sinele-Cer era. Şi intrat □ cel mai perfect Labirint, □ care cu c□ crezi că vii – pleci. Şi invers, □ aşa fel □c□ niciodată nu te mai poți coordona cu Centrul Ceresc şi Ființial – Dharma Cosmică.
Mai rău este că Labirintul □seamnă ne□credere absolută, lipsire totală de credință, □ tine, ca şi □ oameni. □nseamnă abandonarea responsabilității – ca abandonare a conştiinţei de sine:
(cf. II, p. 521) [Miezin □u351 si zice, renunț□d să mai caute Golgota] "Cum ai putut tu să pui temei pe vorbele unui moşneag [n.n.: Hariton] care stă cu un picior □ lumea aceasta, cu altul □ cealaltă? [n.n.: adică tocmai călare pe Centru! – dar Miezin de mult nu mai e Miezul!]?! Nu vedeai că te ispiteşte? [n.n.: plasarea ispitei afară se traduce, spiritual, □ ad□cirea, „consolidarea" slăbiciunii ca pierdere a conştiinței de sine] (…) dar dac-ar fi ca baba aceia [n.n.: Sf□ta Duminică, probabil, sau Maica Domnului Golgotei ceea ce-i tot una □ definitiv] să-i fi spus cele spuse numai ca să-l ieie-n bătaie de joc?! Cu at□ mai mare era ruşinea pentru d□sul şi nu-i răm□ea dec□ să sentoarcă ştiricind din om □ om [n.n.: imaginea perfectă a Orbului, care nu mai are un reper etern – ci b□b□e din reper relativ şi fals, efemer – □ reper relativ şi fals, efemer]").
Aparent □tors la M□ăstirea-Dealul el, fostul Miezin, s-a □tors, de fapt, pe talerul de c□tar-revers al Golgotei: Vifor□a Labirintul Aneantizant. Căci, la m□ăstire se instituie □ locul tereziei sacre – DEMONUL CĂRȚILOR DE JOC (reversul Cărții Lumii, Cărții Sacre, Cărții Centru: Byblos-Biblia) „Căpitanul Boancă, cu care juca pr□□ance". Urmează dezagregarea Centrului □ Şir-□şiruire, despletire-descompunere a Căii – □ relativizări – iluzii infinite:
(cf. II, p. 521) „Tot ispitit era, dar acum nu simțea aceasta. Se bucura c□d c□u351 stiga partida şi juca o nouă partidă, ca să se bucure din nou, iar dacă perdea, el se necăjea şi cu □că mai multă r□nă juca". Cel demonizat, descentrat – se □căpăț□ează-ănverşunează □tru orbirea sa, □tru boala sa teribilă. Cel cu adevărat bolnav nu va recunoaşte niciodată că e bolnav – şi de aceea va fi incurabil bolnav. Ireversibil bolnav.
Nu de Moarte trebuie să se □spăim□te Rătăcitul, ci de Golemii „Vieții", „spurcăciunile" lumii – față de care cei mai răi demoni sunt mult mai buni – pentru că ei de fapt, nu sunt dec□ ispititorii cu misiune divină de a ispiti: ei caută şi găsesc Răul □ oamenii cu slăbiciuni. Răul nu este, □că o dată, de la Dumnezeu – ci din neputința noastră de a-l conştientiza pe Dumnezeu. Răul este □ aroganța Rătăciților □ Labirint – Rătăciți care, deşi intră □ dezagregare accelerată, □ putrefacția absolută a neantului non-semnificativ – se □d□jesc □tru neant şi, fie se distrug unii pe alții (cojile-Caini, despre care vorbeşte poezia lui Eminescu), fie se autodistrug. Nu de demonul, caracterizat prin franchețea Răului să te temi, ci de Omul Rătăcit, care vrea să răm□ă Rătăcit – căci acesta maschează, perverteşte p□ă şi esența Răului, masc□d-o sub aparențe suportabile, comode, chiar amiabile, care vor, tentacular, să adere la suprafața Luminii Binelui-Lume şi să stingă această lumină.
(cf II, p.519) „Nu! grăi d□sul [n.n.: Călugărul inițiat □ Principiul-Dharma-Hariton] Asta nu! Aşa ceva să nu crezi. Moartea curăță sufletele [n.n.: şi, spunem noi, decontaminează lumea de Rău, sau de potențele Răului]. Cel mai rău dintre duhurile necurate e şi el mai bun pentru ca să se mai □toarcă □ această lume plină de spurcăciuni [n.n.: □ fapt, nu lumea intrinsecă e plină de spurcăciune – ci spurcăciunea sunt locuitorii pasageri şi efemeri, oamenii: lumea e sacră – doar Rătăciții-Descentrații o umbresc-spurcă. Nici nu are nevoie să facă aceasta [n.n.: duhurile necurate să-i ispitească pe oameni], căci e plină fața păm□tului de oameni □ carne şi oase care sunt □ fie ce clipă stăp□iți de □demnul necurat [n.n.: contaminarea reciprocă cu Rău a Golemilor-oameni uşurează enorm sarcina demonului reduc□d-o aproape de zero] De oameni [n.n.: oameni-golemi evident] să te fereşti tinere, căci numai prin ei poți să fii □drumat spre cele rele – şi nu poți să ştii c□d □u355 ti iese ispita-n cale şi care-ncotro tempinge [n.n.: de fapt, nu-ți ştii propriile slăbiciuni - asta vrea să zică eufemistic Hariton; slăbiciunea ta este demonul – şi nu invers, demonul n-ar isprăvi nimic dacă ar da de ființe isprăvite, adică tari, perfect blindate prin comportament moral continuu şi coerent]."
Şi □tr-adevăr, Miezin devine vagmistru (sergent major de cavalerie) int□d astfel □ zona versatilului şi a tranzitoriului. Căci calul semnalează existența unei translări a spiritului-sufletului dinspre viață şi moarte. Se adaugă şi Evelina (de fapt, Eva degradată pe franțuzeşte de care se □pătimeşte), deşi Evelina tronează ca prințesă a echivocului: cine este ea? Aristocrată indepedentă, nepoată a căpitanului-jucător, doamnă, domnişoară, amantă? Pentru sublinierea degradării Evei (şi aşa decăzută din starea Paradis...) la Dalila – distructoare de de lume şi Om – apar versurile eminesciene din Pe l gă plopii fără soţ : „Mă cunoşteau vecinii toți;/ Tu nu m-ai cunoscut". Oarba care aduce-răsp□deşte o mare orbire. Dalila şi Biblia Inversă (Jocul de Cărți – demonizare a lumii femeilor-dame, preoţilor-popi şi regilor-rigi), □ coboară pe fostul Miez-Miezin, mai prejuod de Demonul Boancă (fapt care-i fusese prezis de Hariton: p□ă şi cel mai rău demon e de preferat naturii decăzute plăcerea decăderii - a omului-Golem). Prin Boancă află □/la c□e suprapuneri de iluzii s-a pretat, s-a compromis, a consimțit şi s-a acomodat (aneantizat): „Află numai de la mine că nu-ni e nici un fel de nepoată. E adusă aici de colonelul nostru, care a cerut de la mine, pentru

salvarea aparenţelor, să le-o prezint tuturora drept nepoată, iar pe dama de gardă a ei, drept verişoara mea. Mi-aş fi făcut mustrări dacă nu ţi-aş fi spus aceste, pe care nimeni afară de noi nu mai are să le afle."
Iar Radu Miezin, □ loc să facă penitenţă, □ loc să-şi asume responsabilitatea situării □ Labirint, □ zona mazimei versatilităţi şi iluzii, nu află altceva mai bun de făcut dec□ să blasfemieze, d□d vina nu pe ticăloşirea lui □căpăţ□ată, satanică, ci pe lumea sacră a lui Dumnezeu: „Ur□ă lume – □u351 si zicea el".
Şi persevereză □ cădere, călare mereu, pe Calul Necuratului, al Sterilităţii Semantice: (cf. II, p.534) „şi-ncăleca iar, acum pe minunatul său cal de rasă [n.n.: de fapt calul Dalilei-Evelina], şi trecea ca gonit de iele (s.n.) prin tăcerea nopţii liniştite peste c□pia □tinsă."
N-avea dreptate, vizionarul Hariton, c□d spunea că diavolii pot să şomeze – at□ de slabi moral sunt oamenii, at□ de deplin primitori, ca bureţii de mare sunt ei, □ raport cu Răul? Cine b□tuie c□pia-vale? Nu demonii, ce ex-Miezul Lumii, Rătăcitul, acum, □ Labirintul satanicei sale □căpăţ□ări □ Orbire, de dat Calului Negru, al orbirii agresive, proliferante şi contaminante.
Nimic nu mai e Reper – totul e nesiguranţă, nu numai spaţială, ci afect□d şi durata temporală:
(cf. II, p.534) „Dar dacă m□e or poim□e el nu mai bănuieşte [n.n.: colonelul amant formal al Evei-Dalila, Evelina], ci se-ncredinţează? (...) Ce fac eu atunci? Cum scap?"
Cădere din cădere se face. Evelina este un reper grotesc: Miezin devine gelos pe amanta sa. Ce poate fi mai absurd dec□ pretenţia demonului, ca ceilalţi să fie □ngeri?
(cf. II, p.535): „Era omul căzut □ cel mai ad□c păcat, care se ascunde tremur□d □ fiecare clipă de temerea ca nu cumva adevărul să fie dat pe faţă, şi-i era rob umilit Evelinei, care putea să-l deie-ntr-o clipă de gol."
Unde mai este Muntele, Reperul Golgota? E o Golgotă inversă: Infernul cu suferinţe enorme şi absolut sterile, dezagregante – şi nu agregatoare ale eterului m□tuire. Toate darurile spirituale potenţiale, de la startul vieţii, din centrul M□ăstirii-Dealul – s-au aneantizat. Au rămas groaza continuă şi aberantă şi, uneori ruşinea.
(cf. II, p.535): „Nenorocitule, ce-ai făcut? se t□guia. Unde ai ajuns şi ce are să iasă din tine? (…) lară şi iarăşi era copleşit de simţăm□tul că nu s-a-nvrednicit să se folosească de darurile cu care era □zestrat din naştere, şi-şi petrece viaţa-n flecării şi cu nimicuri."
Ruşinea supremă, dezonoarea de militar, □ p□deşte: colonelul se dovedeşte Diavol, adică mai bun ca Omul-Golem. □l sfătuieşte să-şi ceară trecerea □ rezervă – pentru ca să nu fie nevoit să dea □ vileag imoralitatea crasă a Non-Miezin. Sau Anti-Miezin.
Tot alţii sunt de vină, mereu:
(cf. II, p.536): "Pl□g□du-se de soarta rea, care i-a scos □ cale pe Evelina, ispititoarea cu z□bet demonic şi cu ochi fulgerători, de sub stăp□irea cărora nu putea să scape. Avea chiar clipe □ care ar fi fost □ stare să-i descarce şi revolverul □ cap"
[n.n.: laşitatea de a-şi descărca sieşi revolverul □ cap □ face tot mai hidos pe acest fals OŞTEAN: căci oşteanul este imaginea păm□teană, răsfr□tă, a Arhanghelilor ori a Sf□tului Gheorghe: departe □să, Anti-Miezul, de Arheii Divini!]
Dezactivat din armată are inconştienţa de a am□a schimbarea de rută destinală: nici nu-şi continuă studiile, nici nu-şi găseşte slujbă:
(cf. II, p.537): "Avea din ce să trăiască şi mai putea să aştepte p□ă ce nu-şi va fi găsit ceva potrivit cu exigenţele lui". De fapt, exigenţele Neantului.
Calul v dut e contaminat de Rătăcirea-plimbare. lelele nopţii sunt □locuite de mlaştina tr dăvelii, sufocării spiritului, nepăsării (ca formă supremă a ignoranţei budiste).
C□d foşti colegi ajunşi Oameni ai Căii □ dovedesc prin □săşi existenţa lor, că sa rătăcit – nu revine la Cale – ci tentează evadarea spre suprema rătăcire – continentul Mamonei:
(cf. II, p.538): „Am să mă duc □ America şi să pornesc acolo o nouă viaţă".
Dar condamnarea să la neant era semnată de el □suşi demult. Dreptul la salvare prin conştintizarea Sinelui şi-l distrusese singur, şi astfel,
(cf. II, p. 538): "Minuni nu se mai ivesc □să."
Fragmente migratoare regresive de remuşcări trec prin el şi pe lângă el – retrăg□du-se, autoabsorbindu-se spre zona dintre lumi, unde, □ pauza dintre re□carnări, se zămisleşte o nouă fiinţă. Fiinţa lui Anti-Miezin nu mai există. Nu prin voinşa sa, ci tocmai drept consecinţă a lipsei totale de voinţă şi conştiinţă:
(cf. II, p. 538): „(…) dar se ştia el □suşi pe sine, cu toate neajunsurile firii sale, de om lipsit de voinţă, care nu e-n stare să se folosească de darurile cu care e-nzestrat din naştere."
Duc□du-se □apoi spre Evelina, deci supun□du-se V□tejului-Viforoasa – Principiul-Dharma □u351 si va conforma nu pedeapsa, ci starea de profilaxie perpetuă. Miezin va fi Anonimul-Neant, respins, prin roţile de tren, din toate □carnările posibilului.
***
Cazul lui Bucur din nuvela Din valurile vieţii poate fi cuplat dublu: şi cu cel al lui Miezin, dar şi cu cel al lui Tănase din nuvela La răscruci. □n cazul al doilea, motivul este Călugărul Agaton (simbolul Centrului celor Trei Religii).

Existența personajului central din nuvela Din valurile vieţii are trei segmente distincte:
I – Orfanul proiectat pentru Rătăcire □că din startul vieții (practic Orfanul-din-Boccea este un proiect ratat al vieții □că din start) Orfanul care moşteneşte Karma unor părinți Demoni ai Neantului
II – Orfanul renăscut, prin adoptarea de către cuplul solar Bucura-Gheorghe. Devine astfel, prin contaminare benefică, Orfanul Solar (Demon transfigurat □ Făt-Frumos, prin harul perechii □temeietoare). Se va numi după Mama Sacrală: Bucur - şi se va conforma Principiului Solar. Conformarea aduce liniştea-bucurie □ triunghiul nou, proiectat ca serie solară: Bucura-Bucur-Gheorghe. Şi totuşi: răsfăţul este slăbiciune care permite penetrarea Răului:
(cf. II, p.305): „Iară Bucur al Bucurei creştea şi se făcea din ce □ ce mai neast□părat şi mai drăcos (...). Lasă că-l răsfăța şi Bucura dar □ nărăvea şi lumea cealaltă (...)". Rezultatul: o ființă instabilă şi contradictorie oric□d posibil de descentrat.
(cf. II, p.305): „- Ce să iasă? om ca toți oamenii, zicea Gheorghe (...) ăsta nu piere zicea d□sa [n.n.: Bucura] c□d □ vedea că se-nfige-n toate. Se pricepe la toate şi nu se sperie de nimic" [n.n.: dar nici nu □vață să se sperie de pericolul des-centrării, sau să se bucure de Centru]. „- Dar o să sf□şească □ fundul ocnei, ziceau alții".
Cine nu □vață supunerea la Reperul Cosmic e o ființă a cărei ființare e primejduită
(cf. II, p.306): „supus □să şi ascultător nu era Bucur față cu nimeni. Stăp□irea nimănui n-o primea, şi asta □ făcea pe unii să creadă că nici □suşi pe sine n-o să fie □ stare de a se stăp□i"
III – Rezultatul străpungerii armurii Principiului Vital: nestatornicia (nu şcoală, nu ucenicie etc.)
(cf. II, p.308): „(...) numai că voința nu-i era statornică (...) năvalnic şi uşuratic."
Urmează, □să, o binecuv□tată criză de identitate c□d descopră că părinții adevărați □ sunt Neantul-ticăloşie, Neantul-nenorocire:
(cf. II, p.310): „<<O (...) □spăim□tător cenenorocită trebuie să fi fost femeia care m-a născut pentru ca să-şi lepede copilul pe care alții l-au luat cu at□a iubire □ puterea lor de grijă>>.
A fost scurtă această zguduire sufletească, dar □ ea s-a perdut veselia zburdalnică a vieții lui."
Important cutremur: datorită lui i se va □gădui prima grăție divină, o scurtă revelație a Lumii-Principiu, a Dharmei – a principiului cu care ar fi trebuit să se contopească. M□tuirea de dincolo, dintre lumi, dacă va fi fost posibilă doar din acestă zguduire a fost posibilă.
Dar I. Slavici subliniază o altă spărtură □ armura lui Bucur: lipsa de credință religioasă:
(cf. II, p.312): „Bucur nu era religios. Nici că avea de unde să fie, căci nici la casa părinților lui, nici □ şcoală nici □ societate nu fusese □drumat spre religiozitate."
Dar tocmai lipsa de religiozitate a lui Bucur capătă şocul, prevestitor al ultimei revelații: cunoaşterea cu Agaton, călugărul-pantofar (pas şi plutire). Agaton expune triunghiului Bucura-Bucur-Gheorghe teoria confucianistă, combinată cu atitudinea buddhistă hinayanică şi cu liberul arbitru creştin:
(cf. II, p.313): „R□duiala lume e veşnică, dintru-nceput şi de-a pururea neschimbată, dar e supusă schimbărilor viața omenească. Ceea ce te pierde nu sunt lucrurile din lume, ci fapta ta, care nu e de mai □ainte hotăr□ă, şi tot numai fapta ta te m□tuieşte. Dacă eşti tare □ credință şi te rogi □ stăruință, ai puterea de a □frunta ispitirile şi faci numai ceea ce e bine, iar dacă te părăseşti pe tine □suți, mereu spre rele eşti □demnat. Ceea ce nouă ni se pare □t□plare oarbă e fie bună povață a sfinților, fie răul □demn al Necuratului."
Teoria faptei atrăgătoare de continuitate □ soartă se reflectă □ acest al treilea segment al existenței lui Bucur (care □că numeşte nebunie teoria călugărului Agaton – cf. II, 313). Ca bărbier, apoi ca agent de poliție, uşurătatea trecută a lui Bucur atrage:
a - pe fata, uşoară la minte şi morală, pe Zoe;
b - atrage lejeritatea morală, libertinismul periculos şi versatil, ambiguu şi confuzionant, al legăturii Zoe-Bucur.
(cf. II, p.322): „Dacă l-ar fi □trebat pe părintele Agaton, acesta ă-ar fi spus că □soțirea dintre bărbat şi femeie e lucru plăcut lui Dumnezeu dacă e făcută cu voia şi binecuv tarea lui (s.n.)"
Dar uşuraticul e nehotăr□ □ a se supun Legii – divine ori umane. Iar „țigăncuşa" (statutul demonic, tranzitoriu al Zoei, curiera atelerului de confecții: deci, ea nu croieşte, nu leagă-coase, ci aleargă orbeşte, sporind entropia □ zona existenței lui Bucur) este tot mai vorace:
(cf. II, p.325): „Oric□ ar fi agonisit el nu era destul ca s-o poată mulțumi pe d□sa",
răm□e gravidă, iar copilul nu o face mai legată de casă ci devine prilej de cochetărie şi plimbare-depărtare de Centrul-casă – şi aşa problematic prin concubinaj:
(cf. II, p.326): „□i sălta inima de bucurie c□d se g□dea cum să gătească copilul ca pe o păpuşă şi să iasă cu doica după ea, la plimbare".
Ambiguitatea e fascinantă, ispititoare: are şi n-are responsabilitate, e casnică şi nu e, are şi n-are copil(copilul e PĂPUŞĂ!), copilul este cu doica, iar ea poate să se comporte ca o femeie liberă – dar, □ acelaşi timp libertinajul este atenuat de gravitatea

(ludică) a doamnei-cu-copil, mamă şi etern disponibilă amantă, Zoe nu aşteaptă dec□ ca blestemul karmic al lui Bucur să producă propunerea de a-l compromite pe un om politic: t□ărul avocat Aurel Ceocorescu, fiu de senator, intrase □ campanie electorală pro-guvernamentală, cu semnele de „crai" □crezut, □drăzneţ şi cam uşurel. Lăcomia lui Bucur, a treia uriaşă fisură a cuirasei, □ va face s-o arunce singur pe Zoe □ braţele pierzării morale – □locuind-o pe fictiva femeie fatală diversionistă cu Zoe ca să c□u351 stige 1000-2000 de lei („Majorul □ fixă cu ochii: - La o mie, două de lei, nu ne uităm").

nscenarea compromiţătoare alunecă pe teritoriul versatil – pe care □suşi Bucur l-a creat □ jurul său, prin mortalele slăbiciuni ale fiinţei sale – spre aventură galantă reală, cu „buhăitul" (alternativă imorală propusă de Profira lui Ciocorescu) – spre evadare, trădare, lepădare de propriul copil. Ca şi Miezin, Bucur nu are curajul respunsabilităţii.

(cf. II, p.347): „Ea şi numai ea □ făcuse să-şi părăsească meseria şi să intre □ poliţie, unde omul e ispitit la fiecare pas; ea-l □pinsese să facă o mulţime de lucruri, pe urma cărora tremura □ fiecare clipă."

Copilul său propriu, părăsit de mama-Zoe cum a fost el □suşi, Bucur, părăsit de Mama-Neant, pentru a fi/deveni neant, □ re□vie criza identitară ţin□du-l la o distanţă, controlabilă □că, de Centrul Sine.

(cf. II, p.348): „<<Dar tu cine eşti?! >> răsună iar din ad□cime g□dul care scurma durerea cea mare a vieţii lui. <<Uite, (…) aşa a fost femeia care ţi-a dat viaţă, nu o nenorocită, ci o fiinţă dezbrăcată de tot ceea ce e omenesc>>".

Da – Neantul este Triumful Demonului asupra Omului. Karma şi Dao se □preunează □ fiinţa pe cale de desfiinţare a lui Bucur:

(cf. II, p.348): „<<Zămislit □ ceas rău şi din pornire spre păcat, purtat □ p□tecele unei păcătoase muncite din căinţă, născut prin ascuns şi cu g□d rău, blestemat am fost ca numai rele şi numai rele făc□d săţmi petrec viaţa – □u351 si zise el. Eu am pornit-o şi pe ea, □ calea pe care o văd merg□d □ainte! Eu am ameţit-o, am am□it-o, am despărţit-o de mama ei, eu am profitat de relele ele porniri ca s-o pierd. Ob□şia tuturor ticăloşiilor eu sunt!>>"

Dar există o complicitate şi □tre ucigaşi, şi □tre sinucigaşi – deci şi □tre Zoe şi Bucur:

(cf. II, p.349): „E o tainică şi nemilos de str□să legătură □tre cei ce se ştiu părtaşi la aceeaşi vină, şi acum abia, □ mijlocul lumii, a □ceput Bucur să simtă că nu □ este at□ de uşor, cum □u351 si □chipuise, amăgindu-se □suşi pe sine, ci greu, parcă peste putinţă, chiar □ este a trăi fără de Zoe".

□ntors asupra sa ca Sine, el se □chipuie ca absent din planul divin al existenţei:

(cf. II, p.349): „De ce nu m-au lăsat oamenii aceia acolo unde m-au găsit ca să pier atunci?! (…) de ce a trebuit să trăiesc? Aveam vreun rost, vreo menire □ lumea aceasta?!"

Totuşi, lumea are rost cu toţi proiectaţii oameni, fie m□tuiţi, fie demonizaţi, karmele lor interpătrunz□u-se, interinfluenţ□du-se:

(cf. II, p.349): „E □ lumea aceasta loc pentru toţi oamenii, □u351 si are dar, orşicare rostul lui, şi fără de el lumea n-ar fi cum e. (...). De unde ştia □să dacă nu cumva sunt multe relele care s-ar fi petrecut dacă n-ar fi fost şi el □ lume".

Răul necesar? Nu: Lumea conformată prin conflictul dintre Principiu şi Anti-Principiu, □tre Dao şi potrivirea faţă de Dao. Obsesia binelui-faptă bună e cov□şită, □să, acum, la Bucur, de Orbirea Rătăcitului.

(cf. II, p.352): „□n această lume bătută de valuri şi plină de ispitiri nu mai pot să trăiesc."

26 de ani. □n ocultism: 2+6=8=cifra Echilibrului Cosmic [5] . At□ are cel ce porneşte spre Sf□tul Munte, ca Miezin spre Golgota: ura şi dorinţa de răzbunare, slăbiciunea minţii – □ fac să nu folosească muntele pentru suişul pieptiş, ci pentru suprema prăbuşire a sinuciderii. Nu mai poate vedea Binele-Agaton:

(cf. II, p.353): „O – cu totul alta ar fi fost viaţa mea dacă n-aş fi fost os□dit s-o petrec aici, unde fiecare folosul său □ caută, plăcerea sa o v□ează, nimeni nu are milă, toate te ispitesc şi nimic nu te ajută să te stăp□eşti pe tine □suţi, ba eşti uat adeseori □ bătaie de joc dacă nu ştii ori nu vrei să te foloseşti de □prejurări ori de neajunsurile altora."

□n loc de Munte i se impune Corabia lui Noe, Corabia Veterotestamentară, pe Marea Rătăcirilor printre Patimi:

(cf. II, p.354): „Nicăiri □ lumea aceasta nu se poate găsi adunătură ca pe corăbiile din Marea Neagră, şi din partea orientală a Mării Mediterane: levantini, greci bulgari şi albanezi (...) oameni care omoară ori pun foc cu un fel de fală, foarte mulţi trecuţi prin temniţe, tot pătrunşi de g□dul că răzbunarea e datorie sf□tă şi că făcătorul de rele e unealta prin care Dumnezeu ceartă pe cei vinovaţi, azi pe tine şi m□ne pe mine, pe fiecare la r□dul lui".

Răzbunarea ca datorie sf□tă. Făcătorul de rele e unealta prin care Dumnezeu ceartă pe cei vinovaţi. Ce poate fi mai departe de Sf□tul Munte al Golgotei mahayanice, al supremei generozităţi, prin autosacrificiul care □brăţişează pe toţi oamenii adamici, □torc□du-i □ Rai? Dar Orbului nu-i poţi pretinde nimic:

(cf. II, p.355): „El vedea şi aici, □ această lume a retragerii şi a căinţei, numai ceea ce era ur□ şi rău, neistovita pornire spre certuri, □d□jirea cu care-şi susţinea fiecare părerile, □g□farea celor mai mari şi □căpăţ□area celor mai mici, patima oarbă

cu care erau judecați cei de altă părere şi ura ne□păcată asupra celor de altă credință. Nesuferită era viața şi □ mijlocul acestor oameni, dar □că şi mai nesuferită c□d şi-o petrecea □ singurătate st□d numai el □suşi față cu sine".
Entropia a dus la □fundarea □ Labirintul Orbirii – care istoveşte orice voință de regăsire, spre recentrare-restaurare a Principiului:
(cf. II, p.355): „Viața sufletească era cu at□ mai cov□şitoare (...) el se cutremura şi □ venea să fugă, să se ascundă □ fundul păm□tului dar nu putea scăpa: toate erau os□dit să le ştie şi să le simtă, pentru toate era nevoit să se judece şi □suşi pe sine nu putea să se ierte; nu mai era □ sufletul lui trecut, prezent şi viitor, ci toate se petrecea cu o nemiloasă stăruință □ fiecare clipă. <<Şi de ce toate aşa şi nu altfel?>> se □treba el (...) se □figea □ mintea sa g□dul că trebuie să fie □ lume dreptate, că fapta nu poate să răm□e fără răsplată, că din suferințele lui trebuie să rezulte o faptă de ispăşire"
Ispăşirea... e at□ de orb, □c□ nu-şi dă seama că, budist vorbind, aceasta şi nu alta este ispăşirea: iadul (□fruntat total) al remuşcărilor – şi demonii priviți □ față sunt □vinşi.
Pătimaş, patima i se leagă de Corabia Valurilor de Ură şi Răzbunare – de negura credinței păg□e, nu de buddhismul mahayanic sau hinayanic, şi, mai ales, nu de creştinism. Cine nu are credință nu ştie să pună capăt şi nici nu ştie să-şi folosească patima, pentru a-şi măsura şi □vinge păcatul:
(cf. II, p.356): „(...) ci era cu g□dul mereu dus la lumea pe care o găsise (...) ba despre datoria răzbunării (...) nu mai era pornit ca mai-nainte, dar voia cu tot dinadinsul şi din ce □ ce mai tare. <<Nu Dumnezeu te □trebuințează ca unealtă, căci el, dac-o fi, nu se amestecă □ asemenea nimicuri, dar firea cea a toate stăp□itoare te impinge şi poruncilor ei trebuie să te supui.>>"
Bunătatea lui funciară la care s-a adăugat influența sufletului cuplului Bucura-Gheorghe – □ atenuează, prin pregătire, prin ante-vedere aformelor infernale ale Neantului – căderea:
(cf. II, p.356): „□i erau din ce □ ce mai dese clipele ăn care se □doia că trăieşte, şi □treaga viață i se părea un vis afară din cale prost, iară moartea o frumoasă deşteptare".
Aşa că are revelația mării-linişte, a corturilor-corăbii, ale marii migrații a sufletelor – şi mai ales a icoanei copilăriei, □ mijlocul cuplului solar Bucura-Gheorghe. Această fr□are a căderii □ prăpastia-Neant al Sinelui Pierdut (prin lărgirea fisurilor Armurii Spiritului şi prin irosirea stearpă a forțelor vieții) – □ dă posibilitatea să emită o frază viziune, □ care implică cele două mari secvențe ale cosmosului:
I – Lumea Eternă-Paradis: „o, frumoasă e lumea..."
II – şi conştientizarea bolii cu care Omul Rătăcit intră □ Lume, aduc□d □ locul Frumosului – tentativa Ur□ului, şi-n locul Binelui Central (Agaton – călugărul-□thman) – Răul entropic atotdizolvant al spiritului uman: „(...) □ care se petrece (s.n.) ur□a viață a omului." Ce nu a □țeles din viziune este că viața omului este perfect neutrală: ur□ă este slăbiciunea, prin care viața este ucis, prin depărtarea progresivă, dar constantă, fatală, de Centrul-Principiu.
Cine ştie... Poate că buddhismul mahayanic ne-ar permite să emitem şi o altă ipoteză mai □găduitoare, asupra finalului nuvelei: forma moartă a sufletului şi trupului este exclusă de la numa-rupa (ființare) □ alte cicluri – dar trebuie că esența-dorința de bine, obsesia faptei bune, icoanele revelate □ ultima clipă vor naşte din Teribila Pasivitate a neclintitei mări – un val nou, de data aceasta av□d tăria karmei Muntelui. Prea sunt multe chinurile şi remuşcările, bătăliile şi curajul de a-şi privi păcatele cu mazimă severitate, de a-şi privi identitatea cu maximă interogație, □viorătoare de semantică – pentru ca să nu existe o reacție benefică a Principiului – printr-o viață cu totul □noită, exclusă dintre valurile efemere – şi situată ca respect al văii față de Muntele Autocontemplării... Poate că noi, cel care scriem, suntem prea mult creştin ortodox şi prea puțin adept al Celor Trei Religii. Poate că divinitatea este absolut impersonală, dar ne vine greu să concepem ipostaza aceasta, din perspectiva religiei □ care ne-am născut
***
Povestea cealaltă, din La răscruci – conține un Ianus Bifrons:
a – apostol □ lume – Andrei, cu reversul: Agaton-Bine, retras din Lume. Acelaşi om, cu două fețe, complementarizate printr-o dramă existențială. Aceea a dragostei şi a autosacrificiului mahayanic, complet transfigurator. Antiteza la Ianus Bifrons se numeşte Tănase.
De fapt, de data aceasta avem de-a face cu antiteza pusă □ termeni definitivi şi clari: Ştiință Profană-Credință (ca Ştiință Sacră) Om Fenomenal (Rătăcit) Descentrat, Călugăr (Agaton-Binele Suprem) – Centru-de-Neclintit.
Rigorismul karmic şi impersonalitatea buddhistă din nuvela Din valurile vieții sunt perfect conformate peste spiritul confucianist al lui I. Slavici. Problema dilematică toleranță-intoleranță este eliminată din discuție. Iar viziunea filosofică este oarecum mecanicistă şi orizontalizantă de lume: fapta bună concentrează şi produce karma bună (consecințe faste, destin pozitiv) – fapta rea descentrează şi produce karmă rea (consecințe nefaste, destin negativ şi autodistructiv). Rezultă ființă □plinită/vs/Neant. La răscruci este nuvela care aduce mult mai multă materie creştină □ discuție. □n consecință nu lipseşte patosul. Problema de bază, care produce drama, respective echilibrarea şi centrarea ființei este aceea a credinței. Se schimbă viziunea mecanicistă

cu una personală, ţin□d de impulsurile spirituale interioare (sau de căderea reţelei de tensiune spirituală). Orzontalizarea de tip confucianist şi chiar budist – este □locuită de viziunea verticalizantă. La temelia construcţiei Sinelui şi a Cosmosului, deopotrivă – este credinţa. Iar Credinţa, ca temelie, suportă o arhitectură av□tată spre cer, spre recuperarea Paradisului – sau, dacă temelia credinţei lipseşte, □treaga arhitectură a fiinţei se prăbuşeşte □ starea de prăpastie (prefigur□d bolgiile infernale) respective □ starea de oase-schelet,
(cf. II, p.265): „(...) curăţite de furnicile harnice" prefigur□d temelia unei noi carnalităţi pasionale, sau a unei carnalităţi ascetice, gravit□d permanent □ jurul (şi □ umbra) oaselor-piloni ai M□ăstirii Manolice a Fiinţei.
După cum se observă – disparea viziunea Neantului perfect indiferent, dispare Indiferenţa Necruţătoare, a unei divinităţi total impersonale (aceasta este viziunea asiatic-budistă): □ schimb □să mijesc zorile unei concepţii personalizante vis-□-vis de divinitate şi de relaţia om-divinitate. La fel, groaznica stare de indiferenţă, de părăsire □afara ciclurilor fiinţiale, □afara speranţei de m□tuire – este □locuită de, cel puţin o păstrare a temeliei-oase (care se identifică, cel puţin la modul simbolic cu potenţialul universal de credinţă pus de Dumnezeu la dispoziţia omenirii). Poziţionarea ex-centrică nu are, drept consecinţă, proiectarea ex-ciclică a fostei fiinţe – ca paria cosmic. Se păstrează premizele (cel puţin vag teoretice) ale unei viitoare intră-ciclicităţi fiinţiale atunci c□d potenţialul de nădejde şi credinţă, din Spiritul-Sine, va creşte p□ă la necesarul minim care pune □ evidenţă şi funcţiune o fiinţă fenomenal-istorică.
Nuvela La răscruci debuteaţă cu dialogul dintre doi foşti seminarişti dintre care Andrei se consideră □ continuare (deşi, acum ieşea după trei ani de oaste grea „pentru oamenii de r□d", ca sergent-major), intra-seminarist – iar Tănase se considera ex- şi extra-seminarist, deşi fusese □ oaste doar un an, ca voluntar. Urzeala dialogului este problema credinţei, care are ca atmosferă stimulativă inocenţa şi sărăcia – □ cazul Andrei – iar □ cazul Tănase are ca atmosferă inhibitivă pierderea inocenţei şi bunăstarea. Se creează astfel, dichotomia creştină doială (demonică) – credinţă (nelimitat divină): „Credo quia absurdum" augustiniană
(cf. II, p.272) „- O fi cum zici, purtarea de grijă a lui Dumnezeu, n-o fi?! nu ştiu! grăi Tănase urm□du-şi pe-ndelete drumul; ştiu, □să, că vrednicia omului multe poate să □frunte. [n.n.: sunt aici, expluse clar tarele modernismului şi umanismului transpuse □ superbia luciferică liberalistă: made self man – făcut prin sine □suşi]
- Mi-e, parcă, frică să te-ascult, de c□e ori te-aud vorbind aşa, zise Andrei [n.n.: onomastica trimite la: păstrător al spiritului viu al catacombelor creştine originare şi al Evului Mediu, căţărat cu nebunia credinţei pe crucile Golgotelor şi pe flăcările revelatoare ale rugurilor, pe teribila forţă de verticalizare a sihăstriei ascetice şi autosacrificiului] nu-i a bine c□d □doiala se furişează □ inima omului [n.n.: se face simţit izul de chilie augustiniană şi franciscană, neliniştea ambiţioasă şi smerită a căutării Căii, □ □tunericul lateralelor demonice ale Lumii] – Se vede că şi după trei ani petrecuţi □ oaste tu tot popă ai rămas, □t□pină Tănase aşa, mai □ glumă.
- Nu e popia, ci copilăria, răspunse Andrei [n.n.: şi aici se simte combinaţia de a – efuziune inocentă a Vilagos-ului-Luminosului, Şiria podgoreană, cu ceruri deschise spre Dumnezeu şi spre roadele p□guite de soare, □ egală măsură - b – cu rigorismul matern, bl□d, lent ca apa şi vinul bun – dar intransigent, ne□duplecat".
Apoi se schimbă registrul – sau, mai exact, se lărgeşte: credinţa nu ţine de educaţia sistematică religioasă – ci de o structură spirituală misterioasă, atemporală, a Răsăritului. Ţine de un cult mai vechi dec□ preoţia şi dec□ instituţionalizarea creştinismului: ţine de cultul strămoşilor, de creştinismul primitiv, de respectul ancestral faţă de existenţa şi exprimarea-manifestarea temeinice şi singure adevărate – ale Spiritului. Ţine de copilăria inimilor noastre: adică de climatul social, viu, neconstr□s de convenţii desemantizate – ci eliberat prin Ritualul-cu-Semantică-Cosmică – prin cultul vieţii. Viaţa, bine□ţeles, emanată din Principiu, dar Principiul fiind nu ceva abstract, ci viaţa tuturor vieţilor – Dumnezeul-Hristos; Şi totul □cepe să depindă de opoziţia faţă de un Occident Luciferic, al superbiei umanisto-cosmopolite, al falsei ştiinţe:
(cf. II, pp. 217-218) „- Tu ştii, urmă Andrei, că □ seminar nu prea am fost □drumaţi spre credinţă şi cei mai mulţi dintre noi vorbeau ca tine, iar după ce am ieşit din seminar, am dat prea adeseori de preoţi sfătoşi, care nu cred ceea ce zic □ biserică, şi afară de biserică □u351 si mărturisesc, cu un fel de fală, □doielile. Nu! – stărui el – popia nu e! Am primit dimpreună cu □tocmirile pusene prea multe din păcatele apusenilor: dezbrăc□du-ne hainele părinteşti, neăam lepădat şi de slăbiciunile lor şi ne temem ca nu cumva să nu mai fim socotiţi □ r□d cu oamenii luminaţi dacă ne vom mărturisi credinţa rămasă din timpul copilăriei □ inimile noastre" [n.n.: creştinismul instituţionalizat a alunecat, □ Ardeal cel puţin, spre superbia occidentalistă – uit□d de creştinismul proaspăt şi veşnic viu şi adevărat – cel originar, aşa-zis primitiv; iată ceva nou: slăbiciunea poate fi şi fapt-realitate pozitivă, atunci c□d ea ţine de tradiţie: ea nu e slăbiciunea permisivă de păcat, ci este atitudine vie, non-rigidă, ci personalizantă şi comunicantă cu divinitatea. A fi slab, □ tradiţie - ar □semna a fi permisiv pentru intrarea Duhului Sf□t al miracolului vieţii adevărate].
Tănase şi-a pierdut □să inocenţa copilăriei – sau, cel puţin nu dă slăbiciunii inocenţei (o mare formă spirituală) sensul pe care □ dă Andrei „- Nu putem s-o mărturisim [n.n.: credinţa] dacă n-o mai avem".
Andrei este, □ ciuda aparenţelor, mult mai pozitiv □ g□dire, tocmai pentru că

are, la temelia g□dirii, focul nestins, viu □ veşnicie, al credinţei:
(cf. II, p.218) „- Aş – nu puteţi să n-o aveţi! Nu se pierde credinţa at□ de uşor cum ţi se pare ţie căci ea e temelia vieţii din copilărie (...) e peste putinţă să uit zilele acestea ale copilăriei, care dau farmec □tregii mele vieţi, şi c□d mi le reamintesc, trebuie neapărat să se reivească □ sufletul meu şi simţămintele de care eram stăp□it atunci: ar trbui să mă □străinez de toţi ai mei, s-o uit pe mama şi să mă lepăd de ea pentru ca să piară din mine simţămintele □ care ea m-a crescut. Fără credinţă, cu adevărat necredincioşi, nu pot să fie dec□ oameni cărora săarelui nu i-a luminat anii copilăriei, care nu au avut parte de iubire, copii horopsiţi, munciţi, chinuiţi, iar acestea se fac suflete □hăinate, care nu iubesc ci □u351 si petrec zilele □ vrajbă cu semenii lor. Tu şi eu şi toţi oamenii ca noi trebuie să credem şi să nădăjduim".
Şi este, totodată, mai intrasingent şi mai intolerant, faţă de cei care dezertează din snobism sau comoditate spirituală de la paza meterezelor Spiritului de pe meterezele Tradiţiei (ca structură socio-religioasă) şi ale Credinţei (ca structură a temeliei spirituale intime, individuale).
Din ce spune Andrei, Orfanul, are circumstanţă atenuantă, pentru că aceştia, neav□d izvorul personal de iubire alcătuit din iubirea cea dint (iubirea căminului familial), □u351 si sting repede puţinele resurse spirituale – şi dispar din peisajul Lumii-Paradis ca umbre nefericite(tipul Bucur). Ceilalţi oameni, Oamenii-cu-Părinţi sunt Oameni-cu-Copilărie deci oameni cu Izvor Personal de Aur. Oameni cu Paradisul □ ei. Li s-a lăsat □ păstrare Paradisul, ei nu au dec□ să vegheze să nu-l piardă din vedere, să nu orbească neveghind şi să-l ignore. Oamenii-cu-Paradis nu mor (spiritual) din lipsă de resurse originare – ci din neglijenţă şi ignoranţă. Iar moartea spirituală la I. Slavici echivalează cu moartea totală: cu moartea fizică, dar cum am văzut □ cazul Miezin şi chiar □ cazul Bucur – cu excluderea din toate ciclurile existenţiale. Oamenii-personaje care rezistă p□ă □ finalul scrierilor lui I. Slavici, sunt oameni foarte tari. De obicei, oamenii cu credinţă sau oamenii care şi-au regăsit credinţa-rostul ori sunt eliminaţi cu brutalitatea şi necruţarea indiferentă a Naturii impersonale şi total nepărtinitoare – ori rătăcesc pe cărări pustii, ca umbre ale iadului, părăsite unei ciudate şi vrednice de curiozitate dar şi de pl□s (sau de reflectat) gestualităţi mecanice inumane (adevărate muzee ale umbrelor).
(cf. II, p.220) „Nu, Tănase, trai binecuv□tat şi fără de credinţă şi sufleteşte mort mi se pare omul care şi-a pierdut credinţa"
A se observa că Andrei pune problema existenţei omului cu credinţă – ca existenţă răbdătoare, căci este existenţă dirijată. Numai cel cu credinţă tare, □să, are dreptul să se lase □ seama „dirijării" divine, căci el, cel cu credinţă presimte, intuieşte, fie şi ca pe umbre ale luminii traseele semantice ale planului divin. Numai el, omul cu credinţă autentică şi tare are acces la această boare a eternităţii exprimată □ traseele semantice ale Lumii-Paradis:
(cf. II, p.220) „Ce făceam eu, dacă nu era □ sufletul meu credinţa că aşa vrea Dumnezeu care ştie mai bine dec□ mine ce mi se cuvine şi-mi pune pedeci ca să mă □drumeze pe calea ce măa croit?"
Andrei □să, spre deosebire de Orfanul-Bucur, nu doar că avea Mamă Bună, (şi-şi ştiuse şi Tatăl) – dar avusese □ casa copilăriei educaţie religioasă.
Sunt □ această nuvelă trei răscruci: două răscruci individuale – şi una mondială, comună □tregii umanităţi a ultimelor veacuri.
Ispititorul (□ cazul de faţă Băltac) se dovedeşte, □că o dată că nu poate descentra dec□ ceea ce este deja des-centrat, deci nu ispita exterioară produce catastrofele □ lume ci slăbiciunea spirituală interioară: Tănase cel ne□văţat □tru ştiinţa sacră, lipsit de credinţă □că din startul vieţii – va cădea. Pe c□d Andrei, con-centrat asupra ştiinţei sacre □că din startul vieţii – va fi □că mai puternic proiectat □ Centrul Primordial al Principiului – şi transfigurat □ stihie divină: CĂLUGĂRUL AGATON – binecuv□tat de părintele Hariton, bătr□ul arhiereu":
(cf. II, p.264) „Dumnezeu □drumează numai pe cei ce-l au □ sufletele lor!"
Să analizăm pe scurt cele trei răscruci:
I – Tănase, cel care prizează greşit la Principiu şi la forţa ce-l leagă pe om de Principiu – credinţa, va irosi rapid, □ mişcări scurte şi haotice, profund entropizante, energia ingenuităţii divine originare (a copilăriei, cum o numeşte Andrei). Tănase se □toarce la casa părintească, găseşte un Tată □străinat de Casă, cu drumuri la o Văduvă (lipsă spirituală şi nesaţ, □ v□tej cobor□or, demonic): Ghiţă Chelarul nu mai e gospodar, ci analist al Lumii Corupte de Demoni. Tănase, bizuindu-se pe tinereţea lui, preia gospodăria, dar aliindu-se cu mişelia, cu zona versatilităţii, instabilităţii morale: zona demonului ispititor Băltac (Mlaştină-Baltă, imposibilitatea de primenire, interdicţia accesului la izvoarele primare primenitoare, la Icoana Paradisului-Lume). Tot ce intreprinde este contradictoriu şi ambiguu: □tr-o primă fază, Tănase (ca şi Ilie Rogojinaru, al lui Rebreanu – c□d vorbeşte despre ţăranul rom□) afirmă că:
(cf. II, p.239) „Rom□ul e leneş şi netrebnic, că munca pe care o face el e proastă şi de aceea rău plătită, că abia o mică parte din an şi-o petrece muncind, că e flecar şi mincinos."
Apoi c□d banii şi relaţiile lui Băltac fac ca lucrarea lucrătorilor din pădure să aibă rost şi spor, Tănase □u351 si schimbă diametral opinia:
(cf. II, p.251) „Nu! N-avusese Tănase dreptate c□d zicea că e leneş rom□ul şi flecar. Acum, c□d stătea ziua toată □ mijlocul oamenilor, şi lucra □preună cu d□şii era din ce □ ce mai mult cuprins de simţăm□tul că sunt nesecate comorile lui de viaţă

şi că mare mulțumire e să le fii aproape şi să le deschizi inimile.”
Ba, Tănase, scăpat de cercul Răului imediat, se av□tă a face şi remarci generoase şi generalizatoare, care, pentru moment, □ transcend situația individuală aduc□du-l □ prejma condiției comunității-neam:
(cf. II, p.252) „Pus o dată □ mişcare – □u351 si zicea el adeseori, poporul acesta merge, merge tot □ainte, şi departe o s-ajungă”
Legat, □să, prin Băltac şi prin propria lui slăbiciune şi necredință statornică de istorie, de fenomenalitatea versatilă, cameleonică, iluzorie, se prăbuşeşte social şi spiritual odată cu prăbuşirea guvernului. Nemaiav□d relațiile social-guvernamentale corupte şi corupătoare – cuplul Băltac-Tănase pierde exploatarea pădurii. Băltac, devenit, □tre timp, cumnatul lui Tănase, av□d-o ca soție pe Ileana, sora lui Tănase şi logotnica de suflet a lui Andrei – se leapădă de Tănase - şi Tănase se prăbuşeşte – nu doar □ ruină financiară, ci, mai ales, □ ruină moral-spirituală. De fapt se prăbuşeşte unde era dintotdeauna, lipsit fiind de credință. Tănase nu poate trece de răscrucea unde valabilă, ca monedă sacră, semn de trecere la un stadiu spiritual superior – e doar credinţa.
II – Cu Andrei, lucrurile stau tocmai dimotrivă. Andrei este construit din slavici ca om cu o forță spirituală teribilă. Băltac nu e pentru el demon, ci maestru:
a – se □prumută de la Băltac, pentru a-şi termina studiile teologale – dar d□du-i banii □apoi, □ mod onorabil, la timpul potrivit, st□neşte mirarea şi dovedeşte neputința demonului asupra celor demni şi tari pe pozițiile comportamentului corect şi moral (confucianist)
b – pe Ileana i-o cedează lui Băltac, tot □ virtutea necesității păstrării ordinii şi rigorii – dar şi □ virtutea sacrificiului de sine de tip cristic ori buddhist mahayanic – necesar pentru a-i linişti – alina şi echilibra-m□tui pe ceilalți. Auzind că scrisoarea trimisă lui Băltac dimpreună cu banii şi av□d un post-scriptum (de altfel eminamente neutral şi convențional şi deloc pasional-sentimental) i-a st□nit amintiri dureroase şi remuşcări Ilenei – care a avut drept consecință tulburări □ relațiile familiale cu Băltac şi Băltac-Ghiță Chelaru (tatăl fraților Tănase-Ileana) şi că Ghiță Chelaru ar fi spus: (cf. II, p.260) „să-mi lase fata □ pace şi să nu-i strice casa” Andrei apelează la cele mai oneste şi teribile forțe ale spiritului său - şi produce autoeliminarea sa din lumea fenomenală – transfigurarea din Andrei (păm□teanul apostol) – □ AGATON-CĂLUGĂRUL, Centrul-Munte al Lumii, □thman şi Brahman totdeodată:
(cf. II, p.260) „Eu?! Eu □ stric casa?! O, Doamne, dar cum i-o stric?! Ce-am făcut şi ce fac ca să i-o stric?! Nu cumva e destul să mai trăiesc şi eu □ lumea aceasta ca să i-o stric?!”
Şi şi face totul: trece □ zona CĂLUGĂR-CENTRU-AL-ORDINII-SACRALE-ALUMII. Iată □tăririle de Logos ale părintelui Hariton pentru a-l face pe Andrei să treacă de răscrucea fenomenalității – prin Cheia (schit şi simbol al tranziției-transfigurării taborice: SCHIMBAREA LA FAȚĂ – ANDREI -AGATON) spre Muntele Sf□t:
„Ridici slujba dumnezeiască lu□d parte la ea (...) Inima ta e far nestins, care-şi revarsă lumina departe şi le arată calea m□tuirii celor ce rătăcesc prin noianul □tunecat al vieții (...). Nu dintr-o clipă de deznădăjduire, ci din □demn statornic □u355 ti este luată hotăr□ea (...) niciodată nu vei şovăi, niciodată nu te vei căi, ci totdeauna te vei simți fericit de a te fi dat □treg Domnului ca să m□g□ pe cei ajunşi la deznădăjduire şi să dai prin tăria credinței inimilor slabe tărie (...). □ți dau binecuv□tarea mea şi te sfătuiesc numai să nu-ți prelungeşti şederea la Cheia, ci să pleci c□ mai cur□d, cel mai t□ziu □ainte de Paşti [n.n.: zona transfigurării este marcată cu maximă exactitate], la Sf□tul Munte.”
S-ar zice că, după transfigurare, Agaton-Andrei, Călugărul-Centru-al-Lumii, Călugărul-Munte, (de fapt □că nu depăşise Cheia) a □registrat prima □fr□gere considerabilă: neputința de a-l salva, spiritual şi existențial, pe Tănase, care, după ce vine sub fulgerele Sfatului Agatonic – „□u351 si pierde urma” □tr-o sinucidere prelungită □trun descensum ad inferos:
(cf. II, p.265) „(...) şi abia vara viitoare ciobanii au dat □ fundul unei prăpăstii ad□ci de oasele lui”. □n realitate, locul din prăpastie □ era dedicat, pregătit □că de la □ceputul iluzoriei sale vieți. Căci lipsa de credinţă nu poate fi suplinită nici măcar de Călugărul Lumii. Călugărul Lumii este izvor de ordine sacrală – dar dacă nu ai tu, □ tine, duh sf□t, călugărul Agaton nu are ce ordona. Călugărul Agaton nu ordonează Golemi [6] , ci oameni. Or, Tănase se dovedeşte a fi un biet Golem, căruia demonul Băltac □ suflă de pe frunte prima slovă a cuv□tului ebraic viață – şi el, Golemul se face iar, făr□e de țăr□ă.
Tănase □ spune lui Agaton [n.n.: Andrei transfiguratul □ Călugărul-Munte, Călugărul-Paznic al Centrului Lumii]: (cf. II, p.264) „ştiința (...) a omor□ □ mine credința!” – şi Călugărul Lumii pune la punct problema cu „ştiința” (pseudoştiința profană):
(cf. II, p.264) „Minți, nenorocitule, şi-ți spurci buzele grăind vorba de ocară (...). Dumnezeu nu e numai putere şi izvor nesecat de puteri, ci totodată şi lumină nestinsă şi ştiință a toate. Cu c□ mai multe ştim, cu at□ mai □ ad□c pătrundem tainele firii, cu c□ mai multe □țelegem, cu at□ mai mult ne apropiem de ființa dumnezeiască, cu at□ mai v□tos ni se-nalță inima spre Dumnezeu, cu at□ mai □deplin □ cuprindem cu mintea ființa atoatecov□şitoare. Nu pentru că ştiți multe, ci pentru că orbecăiți prin □tunericul neştiinței voi cei ce ați □văţat c□e ceva, v-ați □străinat de legea părinților voştri. □nvață, Tănase, □vață mereu, ca să te luminezi şi să-ți □tăreşti inima. Bucură-te de lumina

Soarelui ca să vezi scrut□d cele de dimprejurul tău, iar nopțile aprinde-ți opaişul şi citeşte mereu, ca să te luminezi prin □văţătură şi să ajungi la cunoaşterea veşnicului adevăr.
□n concluzie, este o iluzie vinovată de superbie, confuzia dintre ştiinţa profană şi ştiinţa sacră. Nu de ştiință se prăbuşesc moral-spiritual oameni şi lumi – ci de lipsa adevăratei Ştiințe - care este forță divină de recentrare a Ființei, de redescoperire □ Lume a stării de Paradis. Dumnezeu e Ştiința Supremă – „lumina nestinsă şi ştiință a toate". Nu ni se □cr□cenează şi ni se micşorează forțele sufletului de văţătură – ci de proasta văţătoră, de comoditatea pe car o punem □ actul de □văţătură, irosind esența □văţăturii. Nu cartea □ □nebuneşte pe om – ci proasta ţelegere a resurselor de duh ale cărţii. Nu trebuie să ne dăruim, din comoditate, cărții, ci sățl căutăm □ ea pe cel ce nu poate fi pus □ nici o pagină. Nu ne smintim din □văţătură multă, ci din confuzia cantității cu calitatea. Nu multe cărți, ci mult duh al Cărții Dumnezeieşti. „Aprinde-ți opaițul şi citeşte mereu" – nu r□duri diverse, disjuncte, □străin□du-le prin calitatea sporită, de propriul lor duh şi de propriul tău duh – ci: străuieşte şi aprofundează, reia de la RĂSCRUCEA spirituală pe care nu ai □vins-o – şi st□ge-ți, concentric, forța de a □vinge răscrucea. De a transfigura orice carte □ Biblie, pe tine □ Călugărul Lumii – şi, mai departe, pe Călugărul Lumii □ Muntele Golgota: SUPREMA SUFERINȚĂ, pentru Suprema şi Absoluta M□tuire
III – □ acest registru trebuie adusă şi discuția despre a treia răscruce – răscrucea existențială a epocii şi zilelor noastre.
Cel care deschide, cu forță şi dezamăgire, cu □fr□gere şi miros de Neant, discuția aceasta este Ghiță Chelaru, justific□du-se □ fața finului Tănase pentru □fr□gerea sa spirituală. De vină este modernizarea lumii – căci duce la secarea resurselor vii ale lumii şi oamenilor şi la pervertirea demonică a relațiilor dintre oameni. De vină, □ consecință, sunt relațiile noi, de corupție generalizată a structurii societății, de sus şi p□ă □ profunzimea mentalității de masă. Căile ferate şi telegraful sunt făcute nu pentru □locuirea oamenilor, ci pentru lăcomia atotcuprinzătoare, atotdevoratoare, ipocrită şi perversă, veşnic nesătulă, a unui grup de oameni: NEGUSTORII LUMII. Lumea şi-a stricat ritmurile şi rosturile, pe cele ancestrale şi sănătoase, pentru că erau □ armonie cu ritmurile cosmice – ascult□d de alte ritmuri şi alte rosturi, care nu fac dec□ să □g□e ritmul sunetului banilor, căz□d □ buzunarele şi sertarele băncilor MAMONELOR LUMII. Sub impresia că e mai ieftin – cantitatea spolierii se transformă □ calitatea demonică a □josirii şi aneantizării valorilor, stabilite tradițional, ale lumii umane ale relațiilor umane. Fiecare nenorocit de om simplu e ispitit să intre □ marile structuri ale economiei mondializate – pentru a-şi trage un profit foarte problematic şi iluzoriu, rup□du-se astfel de prieteni/prietenii, stric□d omenia dintr-□sul, □ favoarea stării de lacheu sclav al trusturilor impersonale şi necruțătoare, atotzdrobitoare □ ritmul demențial al spolierii/exploatării p□ăla secarea totală a resurselor lăsate de Şumnezeu, ca evidențe ale lumii fizice. Valorile morale dispar □ această Viforniță a Neantului, □ acest Labirint perfid al forțelor Răului Distructiv, dezlănțuite global, mondial. Cinstea e prostie. Oportunismul bate □nțelepciunea. Toți se □chină Zeului Ban, VIȚELULUI DE AUR, şi preoților săi, de tipul Mlaştinii Ispititoare-Băltac:
(cf. II, pp.233-236) „□n cărțile voastre □ huleşte (...) dar □ lumea cea adevărată nu mai cercetează nimeni cum te-ai □tărit, ci te saltă dacă ai stare şi te socoteşte nemernic dacă nu ai ştiut să te foloseşti de □prejurări ca să ți-o faci. Da, de c□d cu telegraful şi cu calea ferată, nici nu mai e chip să-ți faci prin muncă cinstită vreo stare mai □semnată, şi noi ce mai □ainte □v□team treburile, t□jim muncind □ sec. Ce treabă mai pot să fac eu, cu cele două-trei miişoare ale mele c□d mişună prin sate agenții străinilor cu sute de mii şi le adună toate ca să le ducă cu caela ferată?! Acolo unde eu trebuie să caut ca să-mi găsesc socoteala, un c□u351 stig de zece bani, ei se mulțumesc cu două parale, fiindcă, la sutele lui de mii, două parale fac mult. □mi urcă dar preşurile şi mă dă la o parte."
Din păcate, Ghiță Chelaru devine, treptat, agentul „moral" al lui Băltac: Tănase cade □ gheara lui Băltac, evident, □ primul r□d pentru că e prost croit pe dinăuntru – dar mult ajută şi pesimismul luciferic al discursului tatălui – care impune unei evidențe (false pentru inițiați dar foarte urgente şi impresionante, pentru neinițiați) valorile inversate demonic ale lumii. □i spune surorii sale, Ileana, ca s-o m□g□e de pierderea lui Andrei, □ favoarea respingătorului Băltac:
(cf. II, p.255) „Nu vezi tu că om e-n lumea aceasta numai cel ce are detul şi cu prisos? Noi ceilalți alergăm şi ostenim, ne căciulim □ fața lor, r□em c□d ne iau □ bătaie de joc, ne terfelim □şine pe noi."
Nu că ar fi şi crez□d □ vorbele sale, dar Tănase cel necredincios □ Dumnezeu, fără Reper Moral – n-are alte vorbe pentru că n-are alte repere valorice. E prea slab şi comod, pentru a aprofunda lumea lui Dumnezeu, ca pe Cartea lui Dumnezeu. Acest lucru, □ va face □ locul lui, Călugărul Lumii, Agaton-Andrei, readuc□d ființa umană, individual şi comunitar-mondială, □ Centrul ei real – oblig□d-o, la modul riguros confucianist să se aşeze, ca moara lumii „pe măsele":
(cf. II, p.263) „Nu grăi de rău pe oamenii cu care trăieşti, □ □fruntă Agaton – şi nu te pl□ge de timpul □ care te-ai ivit. Nu e adevărat ceea ce zici, că toate nu numai spre rău, ci mai spre bine de cum au fost sunt pornite □ zilele noastre. Oamenii răi şi nemernici, □setați de c□u351 stig şi porniți spre răutate, au fost pretutindeni şi totdeauna, şi dacă e adevărat că azi sunt la noi mai mulți dec□ aiurea şi-n alte timpuri, cu at□ mai v□tos ies la iveală cei cu inima curată, care prin bune silințe şi prin muncă cinstită

numai, ţin să se ridice. Dacă e adevărat că sunt rari aceştia, ei sunt cu at□ mai preţuiţi, şi n-ai dec□ să stărui □ r□durile lor pentru ca să mergi cu pas □cet, dar sigur, □ainte. Nu te pl□ge (...) ci căieşte-te, căci nu □ munca ta cinstită ai fost lovit, ci fiindcă ai r□nit să ajungi prin mijloace necinstite la un c□u351 stig mare. Trist ar fi dacă ai fi luat din izb□dă □demnul de a stărui □ calea ce-ai apucat. Cine te-a pus să te □soţeşti cu oameni pe care □ at□ea r□duri i-ai socotit mişei?
(…) Trage □văţătură din suferinţele prin care treci şi roagă-te lui Dumnezeu să-ţi dea tărie ca să stărui de aici □ainte □ căile pe care totdeauna le-ai socotit bune. (…) Bucură-te de lumina soarelui ca să vezi scrut□d cele de dimprejurul tău, iar nopţile aprinde-ţi opaiţul şi citeşte mereu, ca să te luminezi prin □văţătură şi să ajungi la cunoaşterea veşnicului adevăr."
Non multa, sed multum. Teoria elitei spirituale necesare pentru salvarea lumii/lumilor □u351 si găseşte □că o dată prin Slavici, confirmarea. Lumea are, prin voia lui Dumnezeu, spirite tari, pe temelia cărora construcţia paradisiacă se □temeiază şi va răm□e, □ veci, singura evidenţă reală. Cine se □tovărăşeşte cu spiritele tari-benefice – c□u351 stigă adevăratul c□u351 stig. Cine se □tovărăşeşte cu mişeii lumii se autodistruge. De fapt, alegerea tovarăşilor de vădire a Sfintei Mănăstiri Manolice este criteriul de selecţie a oamenilor - faţă de Neghina Golemilor.
*
* *

[1] - Idem, p. 184.
[2] - Cf. I.Slavici, Amintiri, Minerva, Buc., 1983, p.173.
[3] - Cf. J.L.Borges, Cartea de nisip, Univers, Buc., 1983, p. 345.
[4] - Cf.Eugen Lovinescu, Istoria literaturii rom e contemporane, Minerva, Buc., 1981.
[5] - Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, Dicţionar de simboluri, Artemis, Buc., 1995, vol. II, p. 379: „Opt – cifra echilibrului cosmic(...). numărul □gerilor care poartă Tronul Ceresc; (...)la hinduşi - echilibrul central; (...)după cum arată Af.Augustin, orice acţiune □ această viaţă se raportează la cifra patru, sau la suflet, al cărui număr este ternar. După ziua a 7-a urmează ziua a 8-a, care marchează viaţa celor drepţi şi condamnarea nelegiuiţilor. (...) Ziua a 8-a - simbolul □vierii, al transfigurării, al vestirii erei viitoare veşnice; ea cuprinde nu numai □vierea lui Hristos, ci şi pe cea a omului; (...) Cifra 8 corespunde Noului Testament - anunţă beatitudinea secolului viitor □tr-o altă lume(...)."
[6] - Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, op. cit., p. 101:"Golemul - □ legenda iudeo-cabalistă - este un fel de om-robot. G.este creat prin mijloace magice sau artificiale, □ concurenţă cu crearea lui Adam de către Dumnezeu(...). Magicianul care voia să plăsmuiască un Golem, frăm□ta din argilă roşie - precum Dumnezeu □ Facerea c□d l-a făurit pe Adam - o statuie umană, av□d aprox. dimensiunile unui copil de 10 ani, pe fruntea căruia scria apoi cuv□tul ebraic cu □ţelesul de viaţă. De□dată, G. era □zestrat cu răsuflare, mişcare şi grai, aidoma unei fiinţe omeneşti. Devenea un sclav ascultător al magicianului, care putea să-i poruncească, fără teamă că-l va osteni, să facă muncile cele mai grele. Din păcate, aceste creaturi artificiale creşteau foarte repede şi atingeau talia unor uriaşi. Atunci, magicianul le scria pe frunte cuv□tul ebraic care □semna moarte şi uriaşul se prăbuşea imediat □tr-o masă inertă. Această masă inertă putea □să să-l zdrobească sub povara ei pe magicianul neprevăzător. Dacă G. Ocrotea cuv□tul viaţă, puterea sa era □ stare să dezlănţuie cele mai cumplite catastrofe, căci, prin ea □săşi, nu putea face dec□ rău.(...)"

Paznicul Dharmei.Confucianistul Slavici(nuvelistica)
Capitolul III: Din nou, despre Călugărul Lumii. Natura-Purgatoriu. Crucea cu două feţe.
Păm t şi Apă. Miracolul Trandafirului.Leacul Lumii şi Falsa Ordine. Bărbat-Femeie..
O viaţă pierdută – o viaţă c u351 stigată
1 – Călugărul şi Iubirea. Iubirea Dharmică
Uneori, personajele lui Slavici par a fi m□ate de grele patimi, □ acţiunile lor. Fals. Din pricina ordinii exterior-sociale pervertite, ordinea reală, conformă cu Principiul-Dharma, s-a retras □ interior. De-acolo, din interior, această ordine autentică, firesccosmică, se zbate spre o exprimare-impunere şi in exterior.
Nimic din ce fac aşa-zişii „pătimaşi" ai lui Slavici nu iese □ afara normalului fără a fi sancţionat □ cel mai aspru şi □alt grad. □n schimb, aşa-zisele „happy-end"-uri sunt tocmai expresii ale triumfului Normei Autentice (refugiată □ interior, □ zona spirituală) asupra entropiei exterioare sau asupra ritualului falsificat care s-a impus, prin impostură □ ezteriorul social. Orice patimă care nu are legătură cu firescul, naturalul, dharma cosmică, este plătită cu viaţa – fie şi dacă este cazul unui joc, prelungit din copilărie □ adolescenţă (cf. Gogu şi Goguşor, □ care Gogu, pentru că a continuat jocul copilăriei dharmic – cu tovarăşul său de joacă Goguşor, fiul spălătoresei, şi □ adolescenţa petrecută □ armată, este sancţionat cu moartea: căci ce era dharmic □ copilărie, devine anti-dharmic □ adolescenţă. De menţionat că mama frivolă a lui Gogu este un Golem – care se-mbracă □ negru, pentru toată viaţa – pentru că-i stă bine, nu pentru că l-a iubit corespunzător pe copilul ei – Gogu. De fapt, Slavici o pune să poarte doliu după propria existenţă de femeie-nonfemeie, de mamă denaturată, fiinţă antidharmică.
Nimeni nu ispăşeşte şi nu poartă doliu după altcineva: fiecare □u351 si ispăşeşte□plineşte propria karmă, doliul □ porţi prin tine, □ tine - sancţiunea este personală şi iniţiatică, uneori: moş Mărian, din O viaţă pierdută , nu poartă doliu după fiica Sevasta, care s-a sinucis. Moş Mărian, ca-ntr-o tragedie din vremuri apuse, străvechi - după ce a gătit-o conform ritualului străbun, dă foc casei, cu tot cu cadavrul „grijit" al fetei - şi pleacă, m□□d Calul Psihopomp, □tr-o regresie mitică (cf. I, p.125) „fără ca să mai privească □apoi." Sevasta-fiica a plătit cu viaţa (prin sinucidere) □doita patimă antidharmică: a-dragostea maladivă faţă de un bărbat care n-o merita, dintr-o clasă socială sus-pusă (Iorgu Stroienescu); b-slăbiciunea beţiei, prinsă tocmai pentru a estompa (fără succes) patima oarbă, iraţională, faţă de Iorgu cel sus-pus - de fapt, sclav al unei ordini sociale falsificate, care ordine nu-i permitea să respecte iubirea curată, din pricina deosebirii de rang social (dar nu şi moral - dec□ □ sens invers!). Tatăl-Moş Mărian stătuse la oraş, □ regat, deşi ştia că Ardealul e matca fiinţei lui dharmice(cf. I, p. 97, unde moş Mărian □ spune lui Costan [flăcăul cu care □parte„grajdul de vizitiu"]:"Şi după ce □u355 ti vei fi adunat parale, □toarce-te acasă, căci astă lume de aici nu e de seama noastră" - adică, nu respectă dharma cosmică, aşa ca □ Ardeal) - stătuse doar de

dragul unei eventuale, foarte puțin ipotetice, salvări, prin re-echilibrare, a fiicei-Sevasta. Moartea Sevastei nu doar eliberează acel regressum ad uterum - ci inițiază taina dharmică a vieții şi morții, a sancțiunii necesare, implacabile, pentru călcarea dharmei. Experiența este cutremurătoare, dar moş Mărian mai vaţă că, după 41 de ani pierduți, de viață (depărtat de Uterul-Ardeal) - şi află că trebuie să scrie şi tragedia aceasta, a sinuciderii unicului său copil, seria karmică şi dharmică a vieții sale. Este datul unui inițiat autentic, Iluminatul Buddha, Anonimizatul Cosmic - să fie calm, şi să-şi insereze structura karmică şi dharmică, cu linişte şi seninătate, Legea, sub aspectul ei cel mai tragic, dar şi cel mai pilduitor, ca necesitate:
(cf. I, p. 125):"Un bătr liniştit, nepăsător şi senin la față, şez d pe o ladă podobită cu flori tăiate lemn, ține fr ele şi u351 si lăsa calul draga lui voie". „Ținutul fr elor" şi, aparent paradoxal, „lăsarea calului draga lui voie" - este expresia intrării de bună-voie „sclavia", singura eliberatoare! - a Dharmei Cosmice!
Lada de zestre s-a transformat sicriu, asumarea logică, fireacă, a morțiicontinuitate a vieții - ca şi călugărul Hariton, din nuvela Pe pov niş, care dormea sicriu, cu un picior lumea asta şi cu un picior lumea cealaltă, care Golgota se scrie tr-o oră-ciclu existențial. Calul lui moş Mărian este expresia dinamică a Golgotei - viziunea lui moş Mărian: moş Mărian are calul mereu față, ca rezumat al vieții sale, trecute şi viitoare, asumată de plin inițiatic.
***
Modelul lubirii Dharmice este oferit de povestirea Dar din prisos (cf.II, p.563), care apare, din nou, ca o constantă mistică, figura Călugărului Lumii: Călugărul Anania. Patima iubirii este perfect sublimată, prin rarefierea ei: a- datorată depărtării-nevederii secret-idealizante a ființei iubite; b- datorată istoricizării-prelungirii - repartizării, de fapt, a patimii, pe parcursul a peste 7 decenii de viață, timp care Anania nu şi-a văzut lubita Dharmică (Unicitatea Erotică Complementară) şi prin călugărirea lui Anania - acesta autosacrific du-se spiritual favoarea comunității umane rău-voitoare, pervertite, mincinoase, recalcitrante (sub aparența "ascultării" şi "admirației", ascunz du-se egoismul cel mai josnic).
Supunerea sa totală la rigoarea morală, la comportamentul ascetic (care sublimează, subtil, inconştient, patima tinereții, prelungind-o, ca izvor de energie dharmică al tregii sale vieți păm teşti) - duce, conformitate cu legea dharmică, la t nirea t zie, zona purificată de patimă a bătr eții. Cei doi se t nesc zona BĂTR NEȚE ca zona Paradis: nu mai au vor sau nu mai au curajul şi nedelicatețea să-şi reproşeze, nici măcar să-şi trebe partenerul, despre accidentele fenomenale ale vieților lor total paralele, istoria Păm tului:
(cf. II, p. 568)"Cu c mai mult stăteau să preună, cu at mai v tos se temea ca nu cumva s-o jignească, puindu-i trebări la care era greu să dea răspuns". nt nirea lor nu e artificială, ci este firesc eterizată, purificată prin practica vieții, delungată şi suşită ca dharmă cosmică. De aceea, iubirea lor, purificată total de reziduurile accidentelor fenomenal-istorice, ale patimii irației - iubirea lor este cărcată de un har şi de un mister suprafiresc. Ei sunt legați, acum, prin lumina veşnicului amurg, care plutesc scăldați am doi. Ei sunt Tristan şi Isolda purificați de Păm t, de istorie conjuncturală, de Marc etc. Ei sust perechea primordială, curs de re-androginizare, de tip paradisiac. Totul, această formă sublimă de eros, este autosacrificiu, dăruire spirituală senină şi supremă, peste firea umană:
(cf. II, p. 569)"Nimic nu era pentru d sa prea mult; orişic de multe ar fi fost, ei nu erau destule; toate din demnul inimii erau pornite, cele mai grele, tocmai ca cele mai uşoare, din prisos le dădea."
Iar el, sleit de porturile inumane, acceptă, nu pasiv, nu egotist - ci dintr-o dinamică interioară, superioară, a delicateții actului de a primi: "El nu le-ar fi voit aceste, dar le primea toate pentru mulțumirea ei, căci nu e răutate mai mare dec să nu primeşti binele ce ți se face din g d curat".
Regretul vieții pierdute de el este imediat readus limitele severe şi fireşti ale dharmei, de către remarca ei, referitoare la supremația expresiei spirituale a faptei bune, pornite din demnuri curate:
(cf. II, p.569)"-Ce-am pierdut! – u351 si zise. Stearpă mi-a fost viața. – ți faci, zic d-o aceasta, o mare nedreptate. Roadele vieții omeneşti sunt g dul bun şi faptele pornite din demnuri curate."
Atenție! Dharma Cosmică nu admite nici nedreptatea față de tine suți!
Şi totuşi, ei se t nesc iubirea sublimă - pornind din două direcții iubitoare diferite, dacă nu opuse esențial: el vine dinspre "iubirea de oameni din care porniseră faptele şi g durile bune"(eros buddhist-mahayanic) - iar ea vine dinspre "firească iubire către cei ce-ți sunt mai apropiați sufletește"(un fel de confucianism eteratsentimentalizat).
Dar, se pare, iubirea curată, pornită din inima Dharmei Cosmice - nu poate avea natură diferită - şi finalitatea este a deplinei păcări spirituale tru lumina-lum are şi tru logica vieții-moarte:
(cf. II, p. 569)"Pătrunsă de iubirea aceasta, ea a stat neistovită la căpăt ul lui, p ă ce n-a ajuns să-l aprindă lum area şi să-i chidă ochii".
Deşi finalul pare a fi al datoriei confucianiste - el este, totuşi, ca final, sugestiv pentru imediata hierogamie totală, de după punctul final al povestirii. Căci ce rost lumesc ar mai avea Ea, ieşită din Cetatea-Centru - M ăstirea unde a aprins lum are, locul luminilor ochilor lui? Lum area este metafora ființei Ei, Ființa Feminină Dharmică, ce-l arde, Ea, şi pe El - realiz d re-contopirea Androginul

Paradisiac.
***
2-Natura-Purgatoriu
Natura este Paradis - □ raport cu Dumnezeu, cu inițiații, □ raport cu acel natura naturans, intrinsec oricărui spațiu sacru. Dar, □ raport cu neinițiații, ea poate fi:
a-o entitate inexistentă şi indiferentă;
b-revelație fulgurantă (cum am văzut □ Pe pov niş şi □ Din valurile vieţii);
c-purgatoriu, □ care dospesc şi se pregătesc forțe mistico-dharmice, care să-i susțină pe oamenii necorupți moral (dec□ accidental, nu printr-o vină organică, sau karmic-catastrofală) - spre a-i ajuta să se autoextragă din Mlaştina-Băltire a Păcatelor Umanității prost socializate (non-comunitarizate, continuul refuz al intrării □ starea de comuniune spirituală - stare care ar facilita evoluția spirituală a planetei Păm□t).
Acest din urmă refuz este prezent, mai ales, □ nuvela Nuţa - dar este pregătit de nuvelele de tinerețe, de tipul Gura satului ori La crucea din sat. Ultima, □să, aduce aminte de revenirea la dharmă prin crucificarea de tip creştin-păm□tesc, crucificare pe o cruce cu două fețe (adaptată la condițiile lumii păm□teşti), zis modernă. Pe o cruce de piatră, de o parte şi de alta, se □plineşte-transcende iubirea cuplului rural (curat moral) Bujor-Ileana - şi tot pe o cruce de piatră, răsturnată (deci cu o față la păm□t, la Femeie), se reordonează□ visul care precede moartea, ființa maicii Teofana, care, p□ă atunci, respinsese smerenia, drept componentă a atitudinii umane, □ raport cu dharma.
Crucea culcată, crucea umanizată, crucea cu două fețe - nu □cetează de a-şi face datoria miraculoasă, de a uni ce trebuie unit, de a despărți ce trebuie despărțit (şi de ce anume trebuie despărțit), de a reordona ceea ce trebuie reordonat: maica Teofana, din nuvela mpăcare (cf.II, p. 478) - nu poate admite să se smerească, □tr-o □păcare cu fiul (ajuns cu carte - pentru care ea pretinde că şi-a sacrificat viața) şi cu nora - care n-ar fi chemat-o la nunta lor şi, zice ea, ar fi fost □ stare s-o pună la masă □ r□d cu slugile. Apare, din nou, CĂLUGĂRUL LUMII, Re-Centralizant, READUCĂTOR AL CONŞTIINȚEI Dharmei Cosmice - părintele Hariton, care revelează, □ comportamentul ei, aparent □dreptățit - superbia şi egoismul:
(cf. II, p.482)"Un semn □vederat că nu din dragoste curată ai alergat şi-ai ostenit, ci r□nind ca prin el să te ridici □săți din ce □ ce mai mult(…). Părintele iartă(…) mama le iartă toate, c□d □u351 si vede copilul ajuns departe. Şi dacă nesuferită-ți este viața, nu suferi pe urma celor săv□şite de d□sul(…), ci fiindcă nu ai iubit □deajuns pentru ca să treci cu vederea neajunsurile fiului tău, să ierți şi să te □paci, nu at□ cu el, c□ cu tine □săți(…). Nu te iartă cerul dacă nu eşti iertătoare, şi nu te primeşte păm□tul, fără ca să te fi □păcat. Ori nu cumva ai fi voit ca el să te puie □ capul mesei, pentru ca să te facă de r□ul celorlalți meseni, cu care nu erai □ stare să te potriveşti nici la vorbe, nici la port, nici la apucături?!"
De observat clara tentă confucianistă a discursului lui Hariton: mama (părintele, □ genere), chiar dacă e cea mai apropiată rudă de s□ge a copilului - trebuie să păstreze, □ lumea socială (expresia: comunitatea de la nuntă) respect față de ierarhizările sociale (care devin ierarhizări comportamentale, de logos etc.) - altfel, se face de r□. Respectăți părintele - dar respectă, □ primul r□d, ierarhiile comportamental-sociale ale lumii - pare a zice Slavici, prin gura lui Hariton.
Natura devine, atunci c□d maica Teofana are g□d de □păcare - zonă de □biere, prefigur□d o □păcare ipotetică, □ cadrul structurilor rigid-comportamentale şi existențiale, ale Lumii Umane:
(cf. II, p.482)"Era □ ajunul Bobotezei, după care urma ziua lui [n.n.: a fiului]. □n loc de obişnuitul ger, de care crapă copacii, se nimerise □să o zi cu soare, ca pe la sf□şitul lunii martie, cer senin şi limpede, adiere lină, căldură dulce, care scoate g□găniile de tot felul de prin adăposturile lor, ziuă parcă r□duită anume ca să ademenească pe babă(s.n.)".
Pare a fi "ademenire a babei" - □ realitate, este acțiune persuadantă, din partea naturii-purgatoriu. Natura devine capcană, doar atunci c□d se dovedeşte (din partea oamenilor) şovăială, lipsă de onestitate, □ domeniul spiritual , interior – □ acest caz, □ zona de □păcare a Teofanei cu fiul (şi nora):
(cf. II, p.483)" Era □că cu inima □doită (…). Ea mergea □că oarecum făc□d doi paşi □ainte şi unul □apoi, mereu ispitită de g□dul de a se □toarce."
C□d vremea rea se □stăp□eşte - atunci bătr□a □căpăț□ată capătă, paradoxal, revelația drumului necesar al expierii, Drumul-Canossa:
(cf. II, p. 483)"Orişic□ de dureros l-ar fi fost g□dul că se umileşte □ fața celor ce umiliți aveau să stea □ fața ei, era □păcată □ sufletul ei ştiind că □plineşte porunca firii (s.n.), aduc□d jertfa aceasta".
E clar, □să, că □căpăț□ata şi egotist-trufaşa Teofana confunda cele două aspecte ale poruncii firii:
1-porunca ordonatoare, corectoare, de tip confucianist, □ spiritul Dharmei Cosmice,
2-cu auto-porunca superbiei proprii, egotiste.
Căci nu admite umilința unilaterală, din partea ei - ci o reciprocitate necesară a umilinței: "se umileşte □ fața celor ce umiliți aveau să stea □ fața ei…"
De aceea, "luminile felinarelor de la marginea oraşului [simbolurile m□tuirii depline prin revelație] erau □că de tot departe". At□ de orbită e de superbie, □c□, deşi află, departe, □că, de lumină, sprijinul CRUCII CULCATE ("ea a sosit la o cruce de piatră care, ieşită din piua ei, zăcea culcată la păm□t(…) ea s-a aşezat pe peatra rece

ca să mai răsufle(…)" - ea nu se adaptează la cerinţele dharmice ale CRUCII UMANIZATE, prin graţie divină: nu dob□deşte smerenie şi voinţă de autosacrificiu, conştiinţă a Ordinii Dharmice - nici măcar □ vis: "şi aţipind puţin, se vedea pe sine şez□d □ capul mesei ". Neapărat, □ capul mesei, "să se facă de r□" – cum □ zicea părintele Hariton , dar să stea unde nu se potrivea, conform rigorilor ierarhico-sociale şi cosmice.

Cum am subliniat □ nenumărate r□duri, pedepsirea personajelor se face ca o consecinţă logică, perfectă, □ spiritul Dharmei Cosmice - a faptelor umane, iar nu ca o dorinţă auctorial-scriitoricească. Sau, cel puţin, aceasta e impresia dată de Slavici: Teofanei trebuia să-i fie găsit trupul chircit, umilit de frig, "acoperit de zăpadă"(giulgiu şi cămaşă de pocăinţă, □ ciclul unei existenţe viitoare), de către oamenii-trecători ai acestei lumi: dimineaţa zilei următoare. Probabil, următoare □căpăţ□ării-orbire. Zăpada, prin albeaţa ei, este luminarea, ieşirea din Labirint. Teofana este, totuşi, "arătarea lui Dumnezeu"…Şi se va □scrie □tr-o dimineaţă a recunoaşterii originii ei sacrale (căci 88 de ani de viaţă i s-au □părţit inegal: 38 p□ă la văduvie, din care s-a ales doar cu creşterea exclusivă, pătimaşă, a copilului Ion - şi o jumătate de veac, aproape, de călugărie - ca recluziune □bufnată, ranchiunoasă, faţă de propriul copil, care nu i-a acordat "mărirea""pe care ea era convinsă că o merita).

Patima de mamă ambiţioasă trebuie □toarsă □ patima curată - pentru izvorul tuturor vieţilor supuse dharmei: patima/pătimire pentru Dumnezeu. Oricum, umilinţa morţii atenuează superbia visului anterior morţii. A murit un om, va renaşte o recunoscătoare a dharmei. De ce? Pentru că fiinţa Teofanei este □ contact cu Crucea Umană de Piatră. Iar natura dharmică-purgatorială sancţionează excesele, slăbiciunile demonizante - dar nu şi metaforica poziţie a pocăinţei!

***

Faţa dinspre Păm□t a Crucii răspunde, pe cealată faţă, □ visul plin de superbie □căpăţ□ată al Teofanei. Dar mormanul de zăpadă de deasupra Teofanei verticalizează, din nou, Crucea - exorciz□d-o de influenţele luciferico-telurice: Teofana se va ridica pe Golgota smereniei, a purităţii arătate, □ viitoarea □carnare...Sau, pur şi simplu creştin: se va arăta albă/albită, la Judecata lui Dumnezeu.

***

3-Crucea cu Două Feţe. Apă şi Păm t

Crucea Verticală, cu două feţe, este şi motivul central din nuvela La crucea din sat. Bujor o iubeşte pe Ileana, dar badea Mitru, tatăl Ilenei, □ socoteşte pe Bujor nedemn de m□a Ilenei - pentru că familia lui Bujor ar fi scăpătat, iar el, Mitrea, ar fi avansat pe scara socială. Crucea din sat este elementul de corectare, de re-aducere la dreptatea şi rigoarea cosmică, a iubirii - falsificate (ca rost şi ca rang) de societatea umană. Societatea umană va trebui să asculte de personajul CRUCEA DIN SAT, cea situată(...)"tocmai □ marginea r□ei". De ce tocmai □ marginea r□ei? Pentru ca, dacă actanţii iubirii (Bujor-Ileana) se vor lăsa şi ei falsificaţi interior şi vor falsifica foarte rigurosul sentiment cosmic al iubirii - sancţiunea neputinţei lor de a fi oameni □tregi, de a impune rigoarea iubirii LOR □NŞILE şi SATULUI - va fi R□PA:

(cf.II, p.53)" Auzi tu, Ileană! Vezi r□a asta? Să nu fiu om dacă nu sar d-aici!" – □ spune Bujor, exasperat de situaţia socio-morală nefavorabilă iubirii lor - Ilenei. Deci, mai exact, el spune: Dacă mă voi dovedi nevrednic de numele de om - voi sări □ R□ă. Şi ce este □ R□ă? Este APA - marea forţă de disoluţie (şi reconversie, post-purificaretransfigurare) a formelor (greşit „tipărite"...), □ neantul originar.

APA este elementul cu adevărat activ al universului slavician [1] . Păm□tul este elementul discret - căci conţine secretul-Paradis - faţă de care se raportează, individual şi colectiv, oamenii - iniţiaţii, ca şi non-iniţiaţii, sau fulgeraţii de revelaţie. Dar apa este elementul vehement - care □ agresează pe oamenii pasivi, trezindu-i şi ţin□du-i veşnic veghetori. □n apă dispar, „ca şi cum n-ar fi fost" - formele umane rebutate (dovedite ca neputincioase, □ raport cu necesitatea Rigorii, Ordinii, Dharmei) - dar, tot □ apă, se plămădesc germenii □carnărilor şi atitudinilor post-viaţă, din □carnările viitoare: □ apă se lămuresc relaţiile reale, se activează necunoscutul, □fundat □ om, din pricina rătăcirilor fenomenale - □brăţişarea aparent rivalilor competitori, Ghiţă şi Bucur, din nuvela bizară Vatra părăsită:

(cf. II, p. 201)"Numai dincolo de scocuri, □ dosul morii, se mai auzi peste puţin o izbitură, căderea □ ad□cime a celor două trupuri □brăţişate(...). Iar din jos de sat, □ dosul morii, unde viroaga dă-n matca Vedei, tocmai deasupra cotiturii, sunt cele două cruci, puse pe un singur morm□t şi ştiu toţi copiii şi o să ştie şi copiii lor că acolo sunt □gropaţi Bucur şi Ghiţă, care s-au □ecat d□du-şi silinţa să oprească apa".

Va trebui să revenim nu doar la t□curile Apei - ci şi la t□cul MORII DE APĂ şi al MORII, □ genere - ca rotire a ciclurilor - □ hinduism ca şi □ creştinism.

Să ne □toarcem la cele două cruci □tr-o CRUCE: Crucea de Piatră, de deasupra sancţiunii confucianiste a R□ei. Crucea cu cele două feţe umane, Bujor-Ileana, a căror sexualitate, prin feţele crucii, transcende □ androginizare.

Transcende □ Logos-ul Sublim al Tăcerii:

(cf. I, pp. 52-53)"Crucea a fost rămas la st□ga, cam □ dos. Ea făcu un singur pas □dărăt şi şezu necăjită pe piua crucii.

Piatra e piatră, dar mai nemişcată rămase Ileana după ce se aşeză pe ea. Un fior, o roşeaţă □ obraji, şi □ urmă ca o beţie groaznică: Bujor şedea □ cealaltă parte a crucii. C□d el zări pe Ileana, m□a i se deschise, pietrele căzură, şi el se şterse pe m□ă de praf. După aceea, rămase neclintit ca d□sa.

C□d oamenii şed aşa pe piatră, □c□ numai o cruce □ desparte, atunci ei nu vorbesc, chiar nici nu g□desc nimic. Este o limbă tainică, care nu are vorbe şi nu cuprinde g□diri, o limbă pe care o pricep şi cei ce n-o ştiu. Asta se vorbeşte □săşi pe sine".

De ce arunca Bujor pietre □ apa din R□ă? Probabil că descompunea Crucea de aici, re-compun□d-o □ mediul germenilor unui ciclu vital viitor, din mediul apei activante de cicluri şi de rigori. Sau, poate □u351 si descompunea partea lui de Cruce, de aici, transfer□d-o □tr-o cruce cu o singură față, din altă lume. Sau, a treia ipoteză, transla, fragmentar, partea de cruce a Ilenei, □ lumea apei, □ care avea de g□d să se arunce (să treacă) – pentru a o recompune pe Ileana-cu-Cruce acolo, □ lumea viitoare (oglinda-lume). Oricum, □ momentul □ care o zăreşte pe Ileana aici, pe crucea ei de aici, □cetează procesulde translare a imaginii ei crucificate □ oglindă – „m□a i se deschise, pietrele căzură, şi el se şterse pe m□ă de praf."

Dacă acceptăm că Slavici este Paznicul Dharmei, că este stăp□ul (impunător) al Rigorii-ca-Ritual – aceste vorbe □u351 si au t□cul lor: c□d simți forța spirituală curată, a vieții curate – orice dublare a ei □ piatră trebuie să cadă: față de forța Rigorii Iubirii – orice piatră răzleață (afară de Crucea de Piatră) devine praf. Iar forța de impunere a Chipului Rigorii se va □plini prin limbajul demiurgic al M□nii, re-unificatoare a celor două fețe, sexualizate, ale Crucii – □ singura față sacrală ANDROGINUL. Şi □ singurul mesaj sacru, Logos Sacru: Tăcerea – absolut semantizată („limbă tainică, care nu are vorbe, şi nu cuprinde g□diri, o limbă pe care o pricep şi cei ce n-o ştiu [...] o limbă ce se vorbeşte □săşi pe sine"). Limba ce se vorbeşte săşi pe sine este Dumnezeu. Este Paradisul. Iar □ Paradis sexualitate nu există – ci Armonie şi Rigoare (Armonie prin Rigoare). De aceea, □ finalul nuvelei, Ileana nu-l sărută pe Bujor, ci o sărută pe mama lui Bujor (maica Sanda), adică sărută (se uneşte cu) Originea Originilor. Crucea cu Două Fețe s-a transformat □ Crucea-Paradis, a spiritului cu unică față. Iubirea nu există prin parteneri, ci se face cunoscută fenomenalității, prin partener. Iubirea există □ Sinele Ei Divin, □ tăcerea ei absolut misterioasă (cf. noaptea bogată eminesciană – □ unirea cu Dumnezeu.)

Pentru o clipă, pe deasupra tuturor □tocmirilor str□be şi neriguroase ale lumii – Ileana şi Sanda, atrăg□du-i □ orbita divină pe Bujor şi Mitrea (contrariile aparente, adică) – alcătuiesc Crucea Tăcerii Paradisiace. Toți patru sunt Unul – izvor şi garant al forței cosmice, a Iubirii ca Dharmă: Crucea-Dumnezeu.

***

4 – Miracolul Trandafirului şi Bărbatul Arhetipal

Am ajuns pe nesimțite, la problema desfacerii lumii (din unicitate □ zone ale Principiului: zona yang-masculină, yin-feminină). Ucenic-inițiat al Aminului, I. Slavici trebuie să aibă o viziune demiurgică – dar din punctul de vedere nu al Stihiilor dezlănțuite – ci al calmului (aparent) al Rigorii, Dharmei. Lumea nu se rupe (orice □cercare de ruptură, discontinuitate prin ignorarea Rigorii, Dharmei e sancționată cu ultimă severitate) – ci se distribuie, □ mod riguros şi armonios. De la □ceput - vom spune că există la I. Slavici, Arheul Demiurgului Masculin – TRANDAFIRUL (Popa Tanda), care aparent cetineşte ritmurile lumii („t□dăleşte") – □ realitate le readuce la normalitatea autentic-creatoare, roditoare (asum□du-şi orice risc □, □ mod integral). Şi există Arheul Rigorii Feminine, cu tot at□a forță demiurgică, c□ şi cel Masculin (să ne amintim de originea Rigorii slaviciene: Mama) este Simina (adică Semina=Săm ța, săm□ța de luminare a □tunericului entropic) – din nuvela Pădureanca. □ntre aceşti poli arheici, se zbat, migrează, uneori se pocăiesc şi se conformează Dharmei – diverse forme tribulante (Nuța, □ primul r□d, Tudor Durică, din nuvela Nuța – Ciulic din Vecinii II, Elena, din Norocul, Taşcă, din nuvela Hanul Ciorilor, Iorgovan, Şofron, Busuioc, din Pădureanca, Ghiță, Ana, Pintea, Lică din Moara cu noroc, Istrat Gorăuț din nuvela omonimă – şi mai ales, Duțu, din nuvela Comoara – Ana, Zamfir, Bucur, Ghiță din nuvela Vatra părăsită – dar şi alte personaje, nu mai puțin relevante, dar acțion□d pe aceleaşi coordonate cu cei de mai sus).

Să revenim la Arheul Masculin – Trandafirul Mistic – care, □ iconografia ceştinăroza cruciană este imaginea substitută a Hristosului răstignit pe cruce. Este simbol al lumii, al demiurgiei divine şi al răstignirii [2] :

Trandafirul – Popa Tanda conține laturi ale personalității aparent contradictorii – □ realitate complementare.

Nuvela Popa Tanda este publicată □ Convorbiri literare, anul IX, nr. 3, 1 iunie 1875 – pe c□d Slavici avea 27 de ani. Este prima nuvelă publicată de Slavici – av□dul ca □drumător şi corector pe Eminescu. Slavici □suşi spune că a publicat nuvela „concentr□d-o" – ceea ce □seamnă, se pare, că sfaturile lui Eminescu mergeau clar spre o densificare simbolică, □ dauna epicului, dar □ c□u351 stigul elementelor simbolice de descriere a unui traseu inițiatic, de transcendere.

Părintele Trandafir apare, □t□, ca „om bun" [I, p. 13]. Om al ostenelii spirituale, al armoniei, al echilibrului, al rigorii-ordinii, deținător de Logos Sacru, □ vorbă şi faptă. Deține, inițiatic, Cartea Lumii. Ordonarea riguroasă a acțiunii Trandafirului „drege şi culege", realiz□d transcenderea faptei □ demiurgie generoasă: „adună din multe şi face din nimica ceva":

(cf. I, p. 13) „Este om bun părintele Trandafir; a □văț at multă carte şi c□tă mai frumos dec□ chiar şi răposatul tatăl său, Dumnezeu să-l ierte [n.n.: dascălul Pintilie – tatăl c□ta □c□ „răsunau ferestrele" – adică se răzbea prin armonie şi rigoare, □ transcendență, dincolo de arhitectura umană, □ arhitectura divin-celestă – adică răzbea

□ Paraşabda-Vibraţia Originară]! şi totdeauna vorbeşte drept şi cumpănit, ca şi c□d ar citi din carte. Şi harnic şi grijitor om este părintele Trandafir. Adună din multe şi face din nimica ceva. Str□ge, drege şi culege ca să aibă pentru sine şi pentru alţii (...) toate sau făcut şi nici n-au rămas lucru zadarnic".
Şi totuşi, critica „minunii Trandafirului" nu □t□zie:
(cf. I, p. 13) Minunat om ar fi părintele Trandafir dacă nu l-ar strica un lucru. Este cam greu la vorbă, cam aspru la judecat: prea de-a dreptul, prea verde-făţiş (s.n.) el nu mai suceşte vorba ci spune drept □ faţă dacă i s-a pus ceva pe inimă. Nu e bine să fie omul aşa. Oamenii se prea supără c□d le luăm căciula din cap şi e bine să trăim bine cu lumea".
Da. El este Roza lui Beda: Verde prin frunze, flori şi spini (mortificările vieţii) din care verde iese ROŞUL CRISTIC: Inima lui Hristos-Adevărul Dreptatea, Forţa Regeneratoare şi M□tuitoare.
Ceea ce apare, la □ceput, ca vorbă dreaptă şi cumpănită - este criticată, acum, ca vorbă grea (căci asta e traducerea iniţiatică a sintagmei „greu la vorbă"): vorba-logos insuportabilă prin rigoare, prin □demnul imperios la ordine şi sinceritate – căci Slavici spune □ numele „butucilor"-butucăneni (nefinisaţi moral) că „oamenii se prea supără c□d le luăm căciula din cap" – adică atunci c□d le dezvăluim ca-n oglinda de cristal divin, defectel morale pe care ei ţin să le ascundă, să le disimuleze sub „scufia – căciulă fermecată", □ fond, „căciula blestemată" a minciunii, nesinceritătii. E bine să trăim bine cu lumea? Da, dar numai după ce i-am impus cenzura rigorii şi ordinii. Altfel, traiul „bun" □seamnă compromisul moral, scufundarea □ mlaştina morală a complicităţii la demonism.
Logos-ul-Rază, Logosul-Săgeată arde şi chinuie. Nestrunjiţii, butucănoşii moral din Butucani nu suportă această „teroare divină" – dimpreună cu versatilul şi iubitorul de linguşire protopop.
Trebuie apreciată subtilitatea extraordinară a observaţiei mentalităţii „turmei" sociale – şi a contradicţiei dintre Rigoarea Trandafirului-Hristos – şi comoditatea agresivă şi eficientă din punct de vedere demoniac, a Turmei promiscuie, profund gregare dar şi teribil solidară □tru protecţia zonei infestate de Răul Moral. Nimeni nu-i neagă dreptatea Trandafirului, dar se face, □ mentalitatea obscur-socială, luciferizată, distincţia □tre „dreptăţi" şi „adevăruri." (□său multiplicarea este de esenţă demonică): Dreptatea-adevărul au despărţiri de ordin social – □ mintea demonizaţilor – nestrunjiţilor moral – şi nu reprezintă Monolitul Divin:
(cf. I, p. 14) „Nu-i vorbă! Drept avea părintele Trandafir. Este numai că dreptul este treaba celor mari [s.n. – n.n.: „mari" pe scara socială, nu pe cea iniţiatic-morală]. Cei mai slabi trebuie să şi-l arate pe-ncetul [s.n. – n.n.: Dreptatea-Adevărul arătate pe □cetul se diluează □ efect, p□ă a nu mai fi perceptibile, d-apoi eficiente!] (…) Poate că ştie şi părintele că este aşa □ lume; dar el avea legea lui: <<Ce-i drept şi adevărat nici la dracul nu-i minciună>>" [n.n.: este clar Războiul Metafizic pornit de Trandafir contra □tregii lumi-Paradis, năpădită de viermii compromisului demoniac – iar Războiul Metafizic, contra Satanei este unul absolut necruţător, □ care eroul metafizic □u351 si asumă absolut toate riscurile]. "Acesta era cuv□tul lui, cu acest cuv□t şi-a făcut calea din Butucani ... Adecă nu tocmai el a făcut-o, ci sătenii. O vorbă şi □că ceva [n.n.: logosul str□b, schimonosit, corupţia Logos-ului, dublată de corupţia socială şi instituţionalbisericească], pentru mai bună □ţelegere la protopop, o cale la episcopie, şi aici o vorbă bună, [n.n.: adică satanică] de la protopop: lucrurile se fac numai dacă le ştim face. Cu mult, cu puţin, părintele Trandafir fu trimis de la Butucani la Sărăceni – pentru bună □ţelegere □tre credincioşi" [n.n.: □tre Satana şi satanizaţi].
Da, drumul str□b al Logos-ului str□b şi inversat, Logos-ul satanic este cotit şi h□, dar at□ de efficient, □c□ doboară □ mlaştin□ □treaga ierarhie bisericească: biserica lui Hristos e □ pericol din cauza corupţiei sociale şi a logosului corrupt – să devină Biserica Biruinţei Satanei.
Paradoxal, salvarea □ vine tocmai de la cel ostracizat. Trandafirul este trimis □ deşert. Dar cu at□ mai frumos e Trandafirul printer dunele deşertului, printre st□cile sterpe ale deşertului, cu at□ mai deplin glorioasă e biruinţa Trandafirului, □ zona perfect neutrală, ba chiar suspect de pasivă şi recalcitrantă □ pasivitate – a Sărăcenilor (nume amintind de arabul faqr – sărac material, dar cu mare potenţial spiritual). Iar părintele Trandafir a ajuns □ starea de PENIA- LIPSĂ (ca Dănilă Prepeleac, „c□u351 stigătorul" Pungii Goale, care „puţea" a pustiu) – care precede, logic, POROS-ul, c□u351 stigul spiritual:
(cf. I, p. 114) „Popă-n Sărăceni? Cine ştie ce vrea să zică popă-n Sărăceni! Dar aşa-i trebuie părintelui Trandafir! Cine vrea să sară peste groapă [n.n.: proba morţii iniţiatice şi a Labirintului] arunce-şi mai-nainte desagii peste ea. Părintele Trandafir navea □să dec□ o nevastă şi doi copii: desagii □ erau deşerţi".
□ncă din prima sa nuvelă publicată, slavici □u351 si dovedeşte ciudata măiestrie a □pletirii vocilor, a modulării vocii □ funcţie de actant – şi apoi amestecului vocilor actanţilor □ obligă pe cititor la efortul spiritual al decantării teatralităţii de justeţe. Niciodată nu are dreptul la comoditate cititorul lui Slavici. Căci, la tot pasul, □ p□desc capcanele vocilor □pletite: butucăneni, biserică, vocea interioară a Trandafirului-preot fachir, vocea naratorului... un labirint, din care un cititor zelos, cu voinţă de decriptare magică – poate ieşi iniţiat. Iar dacă nu – se plictiseşte şi afirmă, ca G. Călinescu, că I Slavici este un scriitor nepriceput şi greoi.
***
I. Slavici insistă semnificativ asupra deşertului, □ care va trebui să se producă,

fie miracolul regenerării moral–spirituale – fie ofilirea Trandafirului:
(cf. I, p. 14) „Pe Valea-Seacă este un sat pe care oamenii □ numesc Sărăceni. Un sat <<Sărăceni >> pe o <<vale seacă>>: mai rău nu poate să sune □semnarea unui loc. Valea-Seacă!"
Suntem la Capătul Lumii, am atins faza extremă, cea mai acută, a probei inițiatice, □ cadrul Labirintului – pentru Trandafirul Hieratic. Căci sursele divine par □trerupte – iar cele demonice par dezlănțuite cr□cen, schiț□d un cerc infernal (primul sau ultimul, puțină importanță mai are pentru soluțiile Trandafirului); mitologia □u351 si urmează firul magic, către Miracol – sau către Apocalipsă:
(cf. I, p. 14) „<<Vale>> pentru că este un loc □chis □tre munți; <<seacă>>, pentru că p□□l ce şi-a făcut cale pe mijlocul văii este sec aproape □tregul an."
Topografia şi toponimia sunt interesante. □n primul r□d, o inversare semnificativă: demonul e pe dreapta, Sf□ta Treime pe st□ga:
(cf. I, p. 14) „□n dreapta este un deal numit R□oasa [n.n.: r□a căderii □ neantul formelor rebutate promiscue]. □n st□ga sunt alte trei dealuri, numite Fața [n.n.:chipul lui Dumnezeu, Sinaiul Mesianic din Sărăceni], Gropnița [n.n.: Groapa-Cavernă - misterul ascuns, care poate deveni, pentru neinițiați, capcana fatală] şi Aluniş [n.n.: prefigurarea magiei, miracolului, av□d □ vedere nuiaua magică de alun]." Şi mitul continuă prin dumicarea □ Logos a simbolurilor: „Pe R□oasa cresc st□ci [n.n.: deşertul disperării demoniace]. Pe Fața sunt holde [n.n.: fața solară a regenerării prin Duh Sf□t – speranța stă față cu Trandafirul Văii]; pe Grobnița e satul [n.n.: deci misterul ascuns sunt chiar oamenii, este □suşi structura socială – care aşteaptă un Trandafir Cristic, dar şi un Confucius al Rigorii Comportamentale; căci Confucius nu neglijează divinitatea, ci o respectă nemăsurat de mult p□ă la agnosticism: „C□d oamenii nu sunt □ stare să-i slujească pe oameni, cum □ pot ei sluji pe zei?"] – iară pe Aluniş sunt mormintele satului, □tre aluni şi mesteacăni [n.n.: □tre magie şi puritatea albă a divinității – se aşteaptă regenerarea prin resurecție morală]."
Există □să şi opusul topografic, dar un opus nestrunit, un POROS care răm□e mistic, dacă nu-l struneşte şi se foloseşte de el Rigoarea:
(cf. I, p. 15) „Aşa-n dreapta şi aşa-n st□ga; dar lucrul de căpetenie este tocmai □ fund. Aici sunt munții; de aici vine ce vine [n.n.: evident că doar muntele poate aduce existenţa reală cea sacrală – dar trebuie să fie găsit echilibrul □tre PENIA şi POROS – altfel se răm□e □ mlaştina disperării şi promiscuității infernale]
Dincolo, peste R□oasa, este Valea Răpiții [s.n. – n.n.: a răpi = a fascina; r ă care augmentează simbolistica R□oasei; şi Rapiță – ca Axă a Lumii, Arborele Lumii] o vale mai ad□că dec□ Valea-Seacă şi numită aşa pentru că prin ea curge Răpița. Răpița este supărăcioasă, mai ales □ timp de primăvară, iar p□□l de pe Valea-Seacă este un crac al Răpiții. Primăvara, c□d se topeşte neaua pe munți, Răpița se supără, varsă o parte din m□ia ei □ cracul de pe Valea-Seacă şi asta □cetează de a mai fi <<seacă>>. □n c□eva ceasuri sărăcenii sunt mai bogați de apă."
Dar apa este elementul originar, şi este elementul fundamental activ şi demiurgic □ scrierile lui Slavici. A fi bogat □ apă e rău doar dacă nu faci efortul de a pricepe şi struni spre folosul ordinii gospodăriei tale şi a satului – stihia APEI. Or, deocamdată, p□ă la venirea Trandafirului, sărăcenenii □u351 si meritau numele, □ sens negativ: nepricepuții, lipsiții de forță a rigorii şi ordonării şi răm□ □ Mlaştină – cu opusul Secare Absolută, adică, tre limitele infernului.
Urmarea? Pasivitatea, cobor□ea □ Labirintul Lenei. Orice g□d de acțiune (a semăna-a secera) este considerat advers existenţei umane, nebunie.
(cf. I, p. 15) „Este oare minune dacă □ urma acestora sărăcenii s-au făcut cu vremea cei mai leneşi oameni [s.n. – n.n.: Trandafirul soseşte pe terenul triumfului deplin al demonului]?! Este nebun acela care seamănă unde nu poate secera [s.n. – n.n.: deci blocarea □ cerc vicios, a □ceputului şi finalității acțiunii] (...) Unde nu e nădejde de dob□dă, lipseşte şi □demnul de lucru [n.n.: lipseşte de fapt, Reperul Divin, suprema nădejde de dob dă]".
Şi Răul pare a nu avea limite căci devine stare de normalitate umană, ba chiar pervertire a Răului, ca să pară Bine:
(cf. I, p. 15) „Iar cine e deprins cu răul, la mai bine nu g□deşte. Sărăceneştenilor le părea că, dec□ aşa, mai bine nici nu poate fi. Peştele-n apă, pasărea-n cer, c□tița-n păm□t şi sărăcenii-n sărăcie!"
Iată Anti-Dharma perfect definită! Cine g□deşte că Antihristul va lucra altfel dec□ □ Sărăceni – se □şală. Suprema lucrare a Antihristului este normalizarea Răului, pervertirea lui □ senzație a Binelui şi cosmicizarea acestei stări – prin suprimarea absolută a reperelor. A celor morale □ primul r□d. Entropia este, evident, şi ea, perfectă şi generalizată. Nu există comunitate ci individualizare egoistă, nu există structuri ale □grădirii-rigorii – ci vid formal, „libertate" demonică □ chip de vid semantic: „Ici o casă, colo o casă... tot una c□e una... Gardurile sunt de prisos [n.n.: Confucius se prefigurează ca necesitate – acolo unde □grădirea-rigoarea-gard a dispărut p□ă şi ca idee], fiindcă nu au ce □grădi [n.n.: vidul nu este abstragere buddhistă, ci vidul semantic ca vid de divinitate]; uliță este satul □treg [n.n.: adică o cale fără țintă!]. Ar fi prost lucru un horn la casă: fumul află cale şi prin acoperiş [n.n.: ceața absolută a promiscuității infernului: imprecizie, iluzie, lipsă de direcție, lipsă de voință a direcționării, a lucidizării-limpezire] (...) lucru scurt, lucru bun. Cui nu-i place să-şi facă altul mai pe plac". Reducerea respirației ființiale p□ă la desființarea ritmului respirației. Căci lucrul scurtat este respirația ritm-ființial-scurtată p□ă la anulare. Cui să nu-i placă, de vreme

ce demoniacul a pervertit Răul ca pretins Bine, şi Neplăcerea ca Plăcere a pasivității comode, la modul absolut?
O țară, un tăr – ale demonului morții spirituale. Mai exactă descriere a tăr□ului infernal, a progresivei decăderi a lumii-Paradis anti-Paradis, paradis devastat infernal, (prin extracția dimensiunii morale, deci extracția activismului spiritual) nu există toată literatura noastră epică.
Biserica este anti-biserică. St□pii ei s-au plecat spre răbdătorul păm□t (mlaştină...). „aşa a şi rămas, fiind biserica, cel puțin Sărăceni, un lucru de prisos. Popă? (...) sărăcenii erau un sat fără popă. Adică era sat cu popă, numai că popa lor totdeauna era popă fără sat."
Scurt şi cuprinzător. Sărăceni=locul fără loc. Inexistența la superlativ. Forța spirituală, caa autoritate acțiune – nu-şi găseşte „materia primă" asupra căreia să-şi exercite acțiunea autoritară – căci materia primă este Neantul Spiritual, sub expresia Neantului Fizic. Vidul dumnezeirii.
Dar aşa ceva e o utopie. Dumnezeu nu e văzut, dar Trandafirul vine – nu pentru trei zile, nu pentru ca să moară, (care a stat mai multă vreme aici s-a curățit de păcate). E nevoie de o parolă de regenerare, a acestui tăr devastat de Neant, al Regelui Pescar bolnav. E nevoie de fanatismul trebării lui Parsifal. Nu de convenții false – ci de acțiune frontală. Iar Trandafir, cum am văzut, era/este omul Țintei directe. Omul-Rază, Omul-Săgeată-de-Dezlegare.
Trebuie, doar, să afle săgeata potrivită. Căci Ținta era evidentă: regenerarea morală, resurecția, revelarea Paradisului - de sub paragina demoniacă (iluzorie!). Spiritul Trandafirului este ne□duplecat, dar trebuie să-şi adapteze Logos-ul la Lume, Lanca lui Longinus la Coasta lui Crist:
(cf. I, p. 17)"Ei, dar părintele Trandafir e v□tos la cap [n.n.: la v□ful penetrant cu lumină-revelație] : unde pleacă, merge şi ajunge, ori moare pe drum"[n.n.: pentru a renaşte odată cu Drumul Absolut].
Trandafirul Domnului □u351 si □cepe misiunea Pustiu:
I-□ primul r□d, face CALE: restaurează funcția spațiului sacral (biserica) şi eliberează Logos-ul:
(cf.I, p. 17)"□n cea dint□ duminică, părintele Trandafir ține o predică □aintea oamenilor ce s-au adunat număr mare ca să vadă pe popa cel nou[s.n. – n.n.: era Transfiguratul, pentru că un preot obişnuit, strict limitat la forțe păm□teşti, s-a spus clar că nu rezista zona Pustiu-Sărăceni] (…) G□dul bun se-nmulțeşte, cuprinz□d loc mai multe suflete, şi cine are şi poartă, mai ales atunci dacă prețuieşte, se bucură c□d vede că-şi face cale-n lume" [s.n. – n.n.: g dul bun, Logos Potențial, creează starea de Dao, care este starea de Rigoare şi Ordine - cel puțin sub forma ei potențială].
Se observă un rezultat metafizic: oamenii ies din pasivitate şi indiferență, se trezeşte ei, prin efort simpatetic față de Duhul Trandafirului - dorința □nțelegerii, ca Anamneză, ca reamintire a alfabetului Lumii-Paradis - a ceea ce fusese □ainte de vid, de Neant, de Pustiul demonic, □ainte de starea Sărăceni - amintirea altui ciclu vital, care nu erau robi deplini promiscuității pasivist-demonice:
(cf.I, p. 18)"Părea că oamenii aceia ascultă ceea ce ştiu, darn u ştiu bine, şi-i sorbeau vorbele [s.n. – n.n.: Logos-ul-Coerență, Logos-ul Curgere şi Revărsare a Duhului Vieții, identic cu Duhul Căii] cu at□a sete, □c□ părea că ar voi să-i scoată sufletul [s.n. – n.n.: sugestia necesității atitudinii euharistice a Cinei Celei de Taină, sau a stării buddhist-mahayanice], ca mai uşor să culeagă din el □văță□ură"[s.n. – n.n.:ei voiau să culeagă, totuşi, ceea ce nu semănaseră - aici este problema de inadecvare la logica agrar-divină a lui Hristos].
Trandafir citeşte-vizualizează prin Logos - Rătăcirea, dar ca premiză posibilă a Revenirii la Dao, la Calea Dreaptă, la Fericire, conform creştinismului: "S-a citit ziua aceea evanghelia asupra fiului rătăcitor. Părintele Trandafir a arătat cum Dumnezeu, nesf□şita lui iubire de oameni, l-a făcut pe om spre fericire". De observat că Slavici allege forma "rătăcitor", pentru a desemna starea "fiului" - iar nu cea obişnuită: "risipitor"; deci, vina de origine a Spiritului este Rătăcirea - şi doar din pricina Rătăcirii Căii (predarea necondiționată către Labirint), se produce şi "risipirea"-irosirea forțelor umano-divine.
II-At□a doar că Trandafirul Domnului nu conştientiza că e Trandafirul Domnului: adică nu-şi lăsa mintea pentru suflet. Şi nu lăsa Falsul Centru al Lumii (Biserica Pustiului, □dreptată spre Păm□tul Păcatelor, iar nu spre Centrul M□tuirii) favoarea Adevăratului şi Unicului Centru: SINELE SACRU, Casa Proprie. Şi nu părăsea logica umană, favoarea duhului care pluteşte peste ape. Voința Umană, Dorința Umană - sunt doar creatoare de suferință, spune buddhismul. Dacă nu sunt dublate, fireşte, de părăsirea (sensul supreme activ) voia lui Dumnezeu. Orice "voință" trebuie să decurgă din Principiul Cosmic, din Dharma, iar nu din luciferismul minții omeneşti.
Dar să urmărim, cu atenție, autoinițierea celui poposit Pustiu, ca TRANDAFIR al Spiritului. Şi să nu uităm simpla zicală că nu poți să seceri, dacă n-ai ce - dacă n-ai semănat, □ainte. Şi să nu pui carul dinaintea boilor - pentru că, altfel, vei merge spre inversul lui Dao: spre Vidul Satanic. Şi că săracului i-e uşor a dărui, căci nu are ce. Ce s-a □t□plat, de fapt? S-a □t□plat că forța spirituală a Trandafirului trebuia exprimată. Şi nu □tr-o individualitate egotistă - ci □tr-o starede comuniune spirituală - a cărei expresie să fie satul cosmic-comunitate umană.

Deocamdată, oamenii nu sunt capabili să se smulgă din mlaştină, doar la o simplă boare a Duhului, băt□d peste ei. De aceea, Trandafirul, văz□d că nu se recreează topos-ul sacru al bisericii (fie ploaie, fie vreme bună, oamenii nu mai veneau pe la biserică) - Trandafir va produce o explozie a topos-ului sacru: va ieşi cu biserica-duh □afara spațiului compromis demoniac, □afara bisericii concrete, inversate spre păm□t. Şi nuvela trebuie citită, din acest moment, □ registru strict metafizico-mitologic: a-Trandafir porneşte cu SFATUL: adică, nefiind garduri, pereți şi uşi reale - Trandafir le va face din Logos. Va conforma planul strict spiritual al Paradisului terestru:
(cf.I, p. 19)"Şi apoi porni popa la colindă. C□ e ziua de mare, gura lui nu se mai opera. Unde prindea oamenii, acolo □ ținea la sfaturi. La c□p dai de popă; la deal dă popa de tine; mergi la vale, te □t□neşti cu popa; intri-n pădure, tot pe popa □ afli. Popa la biserică, popa la mort, popa la nuntă, popa la vecin: trebuie să fugi din sat, dacă voieşti să scapi de popa. Şi unde te prinde, te omoară cu sfatul"
De observat că popa urcă la deal, popa este □ mijlocul pădurii etc. "Trebuie să fugi din sat dacă voieşti să scapi de popa"= trebuie să fugi de lume (această lume, a ultimelor veacuri, demonizata lume "modernă"…) - să mori: altfel, te omoară (popa!) cu sfatul. Adică, te plănuieşte pentrui o ulterioară transfigurare. ţi oferă moartea inițiatică.
b-Trandafir, apoi, porneşte BATJOCURA. Ce este batjocura lui? Este inversarea Anti-Logos-ului - negarea negației, adică redresarea, reabilitarea Logos-ului Divin. C□d laudă casa, batjocoritor, că are prea multe ferestre şi că omul "stăp□" respectivei case iubeşte tare mult lumina şi sf□tul soare - atrage atenția asupra prea slobodului □tuneric, datorat slăbiciunii morale. Şi porunceşte, astfel, să vină Logos-ul Soarelui. La fel, femeii cu cămaşa nespălată □ adresează batjocura "dar de c□d ați □ceput voi să purtați rochii de postav?" - atenți□n□d asupra goliciunii vinovate, a indecenței - şi chem□d Logos-ul Decenței, al Croirii, Coaserii, Spălării - adică al conformării corecte şi al purificării ritualice. C□ despre copilul murder "de lictar" - □ cheamă Logos-ul vital al Nectarului Divin (amrita-ambrozia). De aici, porecla de "Popa Tanda" - adică Restauratorul Ritmului Interior Vital, al Logos-ului Primordial. Sub aparența t dălirii, se produce calibrarea acțiunii viitoare.
c-OCARA, care urmează logic, este FOCUL EUHARISTIC, focul viitoarei acțiuni euharistice, care-i va restaura pe indivizi □ comunitate-comuniune:
(cf.I, p. 20)"La □ceput, oamenii se lăsau ocăr□u355 ti. Mai t□ziu, mai răspundeau şi ei c□e ceva, aşa, pe sub căciulă. □n sf□şit, □să, văz□d că merge prea gros, □cepură şi ei să ocărască pe popa."
Oamenii cer "stingerea focului euharistic", din partea episcopiei. Dar episcopia coruptă n-avea putere nici asupra lui Satan, precum nu are putere nici de la Dumnezeu - şi lucrarea □ceută, Dumnezeu nu o lasă nesf□şită, c□d este vorba de □suşi El-Trandafirul:
(cf.I, p. 21)"Adecă tot □ Săräceni a rămas Popa Tanda".
III- Următoarea etapă, după cum □u351 si □chipuie oricine a fost atent p□ă aici, este APRINDEREA FOCULUI CENTRAL – singurul care poate susține plănuirea-de-foc, structura-de-foc, cu migală şi maximă stăruință, stabilizată □ topos sacru.
Pentru asta, Trandafirul trebuie să de contopească cu Duhul Sf□t, care l-a trimis □ Valea Satanei:
a – vegherea (cf. I, p. 21) „Apoi nimic nu □deamnă mai mult spre □tristare dec□ tocmai privegherea [s.n.] □tre cei ce dorm" – □ aseamănă cu rugătorul-veghetorul Hristos di Grădina Ghethsemani;
b – urmată de □credințarea □ m□nile Tatălui Ceresc, ca atoate-aprinzător (de suflete, de forme, de lume): este Hristosul de pe Cruce care zice: „□ m□a Ta, Părinte Ceresc, □i □credințez sufletul!"
Aşa zice şi Trandafirul, □fr□t-smerit □ rugă, pl□s şi □chinare (care vor transfigura biserica Păm□tului □ biserica Cerului):
(cf. I, p. 22) „Din gura lui numai trei cuvinte au ieşit: Puternice Doamne! Ajută-mă! Şi oare credea el că acest g□d, cuprins cu at□a □focare □ desperarea lui □ va putea da ajutor? El nu credea nimic, nu g□dea nimic: era purtat."
ERA PURTAT!!!
IV – S-a aprins, prin voia Duhului Sf□t, Focul Central, Centru-Adevăr.
„Ghebosul" trebuia să se □drepte □ Fiul Omului – Hristos-Trandafirul, conştient de misiunea sa de verticalizare (re-sacralizare a Văii Satanice).
Propria casă este Centrul Lumii Renăscute, Centrul M□tuirii şi al Euharistiei.
De trei ori vor spune sătenii: „Popa e omul dracului!" – pentru că de trei ori constată gestul mistic al folosirii mlaştinii degenerării demoniace – pentru construcția Casei Centru al Focului Refacere a Lumii din Origini, de fapt. Trandafirul transfigurează balta (cu sălcii, răchită rogoz, şovar etc.) □ construcție verticală: acoperiş (al cuptorului alchimic – casa ca Athanor!), gard de „separare" (de fapt, ordonare-disciplinare, cosmicizare a neantului demoniac), grajd pentru dobitoacele transfigurate (din cal spetit – cal solar, din plug stricat ră fertilizatoare şi purificatoare de sterpăciune etc). Şi, mai ales, vehicolul faptei – căruța, pentru care face, din nuiele – lese laterale, lese care, repetate, ca evanghelia □ biserică, prin oameni (pe care □ vaţă să pescuiască, nu le dă de pomană un efemer peşte, ci □ introduce ăn mistica acțiunii resacralizatoare) – □ transfigurează pe leneşi □ actanți miraculoşi.
Centrul de Foc este fapta vitalizatoare:

(cf. I, p. 25) „Straturi □ Sărăceni? (...) c□eva zile capul □ era plin de starturi, de barabule, curechi şi fasole (...) nu era zi □ care at□ popa, c□ şi preuteasa să nu fi mers măcar de zece ori la straturi, pentru ca să vadă dacă nu erau răsărite semințele (...). Care vedea mai multe semințe □colțite, acela era mai norocos (...). Popa se-ncungiură cu păpăşoi (...) giur □pregiur păpuşoiul va creşte şi va acoperi spinii din gard".
Miracolul Germinației şi păpuşoiul=axialități solare multiplicate – spinii calvarului sunt □locuiți de Crucea-Pod către Cer pentru a resacraliza şi controla prin verticale supravegheate □ propriul spațiu – pe sătenii-turmă.
Se prefigurează Paştele – ca resurecție a □tregii comunități □ care Trandafirul şi Centrul se vor ascunde discret şi mistic. Dar trebuia conştientizată, de către turmă, vitalitatea divină, iar turma de capre transfigurată □ turmă duhovnicească de oi şi miei sacrii. Acest lucru se realizează prin C tecul (orfic, armonizator şi ordonator) şi Pl sul din ochi şi glas (ca apă de foc re-baptismală) de la Rusalii:
(cf. I, p. 29) „Preuteasa a □ceput să pl□gă – nu ştie de ce – iară părintele Trandafir era să pl□gă c□d a sosit □ biserică; a văzut □să oamenii pe la icoane şi a intrat □ altar cu lacrămile □ ochi. Zic oamenii că el niciodată nu a c□tat mai frumos dec□ □tr-astă zi. A rămas vorba: <<C□tă ca popa la Rusalii!>>".
Bună-Vestirea a precedat astfel □nvierea.
V – Iar □nvierea este Supremul Mister. Nu vom şti niciodată, dec□ prin propriile spirite, procesul mistic al □nvierii. Doar sfăr□□d St□cile Demonului, ca sărăcenii (acțiunea □ vederea □scrierii □ Calea-Dao):
(cf. I, p. 30) „Sărăcenenii au trebuit să sfarme st□ci □ calea lor; dar au făcut-o bucuros fiindcă din st□ci şi-au făcut drumuri."
Euharistia □plinită – Paradisul Terestru a fost restaurat, misiunea Trandafirului, □plinită. Duhul Sf□t Demiurgic se retrage, □ discreție, pentru a controla, veghea, corecta din interior – pentru ca Valea Seacă şi Sărăcenii să răm□ă doar nişte ciudate nepotriviri semantice □ raport cu toposul sacru (□ realitate, blazoane-mărturii ale bătăliei sublime, glorioase, cu toate cercurile infernului):
(cf. I, p. 30) „Casa popii este tocmai l□gă biserică [n.n.: pentru a susține toposul sacru-instituție, prin realul duh sacru, Trandafirul, făcut perceptibil euharistic prin exercițiul faptei]: nici din asta nu vedem dec□ cinci ferestrii şi un acoperăm□t roşu cu două hornuri" [n.n.: 5 este numărul sacru al Creației – acoperăm tul roşu este chiar viziunea Trandafirului – iar două hornuri □seamnă stăp□irea asupra celor două duhuri răsuflări: duhul constructiv şi cel distructiv – stăp ire echilibratoare conform Dharmei Divine, iar nu conform haosului demoniac atoatedistuctiv].
Finalul? Transfigurarea nu doar fizică (sărăcenenii verticalizați), ci, □ primul r□d, moral-spiritual. Sărăcenenii sunt/au devenit vizionarii Trandafirului Cristic: „Ține-l Doamne la mulți ani, că este omul lui Dumnezeu!"
Fiul Omului. Hristos-Trandafirul căruia □ este recunoscută acțiunea misticeuharistică. Este Bărbatul Modelar, Centru al Lumii. Altă ipostază, egală semantic, a Călugărului Lumii.
Chiar non-ascetic, se poate obține controlul asupra Centrului Dharmic al lumii: prin iubire de oameni, prin faptă corectă, exemplar-modelară, creatoare de euharistie, stare de comuniune umană. Astfel, veghetorii Hariton, Agaton, Anania – □u351 si au, □ Popa Tanda, semenul. Trandafirul se □temeiază pe cei patru copii-Cruce c□d se □credințează („este purtat") lui Dumnezeu. Lumea lui I. Slavici se □temeiază pe cele patru ipostaze ale Călugărului Lumii (Preot al Lumii, Preot al Centrului, putem zice acum, după ce am revelat resorturile mistice, creştine şi confucianiste, deopotrivă, ale nuvelei Popa Tanda).
***
5 – Rezonanța Focului: Femeia Arhetipală.
Pădureanca şi Falsa Pupăză
Dar Femeia slaviciană? Are acces la Centrul Lumii? Poate, chiar deveni Preoteasă a Centrului de Duh Dharmic al Lumii? S-o vedem pe Simina – Săm□ța de Lumină a Lumii, apoi, vom putea da răspuns şi la această □trebare.
Primul şi ultimul capitol al nuvelei Pădureanca debutează cu o frază sibilinică, prin care se trimite □ două direcții deodată:
a – impotența spirituală a neiniților lumii;
b – posibilitatea infinită (inclusiv transfiguratorie a inițiaților, intimi cu transcendența) (cf. I, p. 350 şi I, p. 456):
(cf. I, p. 350) „Fă trei cruci şi zi doamne-ajută c□d treci pragul casei, fie ca să ieşi, fie ca să intri, căci lumea din □t□plări se alcătuieşte, iar □t□plarea e noroc ori nenorocire şi nimeni nu ştie dacă e rău ori bun ceasul □ care a pornit, nici dacă va face ori nu ceea ce-şi pune □ g□d".
Simina din Zimbru [3] – este deja o prefigurare a forței emblematice rom□eşti. Iorgovan, iubirea ei – este Liliacul Alb: floare frumoasă, dar prea timpurie. Efemeră – sau pur şi simplu, orientată spre Focul Primăverii – □ comparație, cel puțin, cu Săm□ța de Lumină a Zimbrului – o entitate spirituală constantă şi de continuitate interiorspirituală.
Simina-Semina Zimbrului domină spiritual toate personajele lui I. Slavici. Ea este Pădureanca. Mulți sunt pădurenii, oamenii munților, ieşiți din umbre şi din □tunericul pădurilor, pentru a cunoaşte şi trudi holdele de aur ale c□piei. Dar numai ea, Semina Etherica, vine dinspre pădure ca dinspre supremul mister, vine dinspre st□cile Muntelui ca dinspre suprema □ălțime a Spiritului Uman, vine dinspre Izvoarele Muntelui – ca dinspre suprema r□nă a purității – r□na de a păstra/restaura Paradisul-Lume.

Cum? Prin Iubire. Semina-Pădureanca este Z□a iubirii – zeiță și Crist unic răstignită pe Crucea Iubirii.
□n jurul acestui Ax al Lumii (Crucea care □brățișează lumea cu Iubire) se joacă partida de șah (rațională) a lumii: Māyā. Se joacă și hore de patimi. Patimi șovăielnice și patimi nestrunite. Aparențe și esențe. Toate aceste jocuri și patimi rotite stau sub semnul MORII. Moara de v□t – și „locomobila". Se □fruntă Cucul cu Ciorile, iar o Pupăză ispășește □ locul Busuiocului și al Liliacului Alb. Și le transferă acestora adevăratul blestem de pupăză: spuracarea de sine și de lume.
Căci Neacșu al Mocșei [4] , □căpăț□atul, (cu sensul de: cu cap ţelept) și Negrul Tată Mistic al Seminei Etherica]□ spune fiicei sale o vorbă, care se va reverbera mustrător, □ urechile ei, și după ce bătr□ul va trece cu colac și lum□are, pe Calea Nevăzuților:
(cf. I, p. 386) „ Nu te face, fata mea, pui de cuc cuib de cioară (s.n.), că nu-ți este firea pentru aceasta. Tu ai dormit astă noapte aici, □tinsă pe un braț de f□ și ai durmit bine, dar ei au durmit □ paturi de perini de puf și n-au să uite niciodată c-ai durmit □ șura lor (...) Tu nu știi să șezi la masa lor, nici să măn□ci cu lingura lor, nici nu știi să te □braci □ portul lor, nici să vorbești □ limba lor".
Pădureanca este Cucul – Pădureanca vine dinspre (și atrage) Misterul Sacru. Pădureanca este ființă și supraființă, □ același timp. Ființă și neființă, mai mult duh dec□ trup, mai mult reper de Frumusețe (adică de Bine și Adevăr) dec□ Arătare a Păm□tului. Ea nu arată ca oamenii, nu vorbește ca oamenii, nu are loc ca oamenii. Adică, de ce să stea oare Pădureanca sub semnul Cucului? Spicuim din Mihai Coman, Bestiarul mitologic rom esc [5] „(...) C□t□d (...) numai primăvara și numai pe fondul exploziei vegetale, cucul devine o emblemă a acesteia, un purtător al atributelor asociate acestui anotimp: putere, vitalitate, sănătate, promisiunea bogăției, elan tineresc. (...) fiind un declanșator al renașterii, cucul este și un consacrator al ritmurilor și etapelor specifice muncilor c□pului (...) pentru că este legat de un □ceput, mesajul conținut de c□tecul cucului □deplinește rolul unei urări (...) beneficiind de atribute augurale și propițiatorii (...) prevestitor de belșug și □mulțitor al roadelor (...). Cucul este opus morții și □trupărilor ei (...) funcționează ca un simbol al puterii naturii de a renaște mereu, al vitalității și tinereții (...) s-a născut credința transformării reversibile a cucului □ uliu, □ intervalul cuprins □tre ziua de sf□tu petru și Bunavestire (...) este mediator □tre un tăr□ cunoscut și unul necunoscut, □tre aici și dincolo (...) prăpastia ce separă libertatea și fericirea păsării de condiția precară și nefericirea protagonistului uman (...) poartă veștile dintr-un tăr□ □tr.altul dar nu permite trecerea protagonistului peste vămile hărăzite (...) apare ca pețitor asiduu și □focat: El t□jește după turturică (de care e refuzat) și după cioc□lie (pe care a pierdut-o, după ce o vreme i-a fost soț). Cucul și turturica sunt două imagini antinomice: primul conotează iubirea nestatornică, □ timp ce turturica □truchipează văduvia castă (...) Cucul și mierla, fie frate-soră, vărvară – fie soț-soață, pețitor-pețită (...) toți cucii au o singură mamă – iar ei toți sunt bărbați și toate păsările văzduhului, de parte femeiască le sunt soții (...) pasăreanepasăre, pentru că el nu vărează, nu iernează, iar puii dacă vrea să-i aibă, nu-i vrednic să-i clocească (...) trăsăturile pozitive și negative, benefice-malefice, consacratoaredegradatoare – se □trepătrund și se neutralizează p□ă la anihilarea statutului natural (...) Cucul are puterea de a profeți mersul vieții, numărul de ani p□ă la un anumit eveniment, noroc-nenoroc, bogăție-sărăcie, □plinire erotică-non□plinire (...) răsucitul și jocul cucilor pentru apărarea manei vacilor; c□tec apotropaic; sănătate și putere; alungă spiritele rele și boala (...)".
Apoi - Pupăza [6] : „pasărea sc□năviei; c□tecul ei este agent malefic; (...) antinomică față de Cuc: ambele migratoare; c□tă, cam □ aceeași perioadă, la □trecere. (...) pupăză = anti-urare, cobire – degradează, spurcă, coboară omul □spre condiția animalică. Cucul și Pupăza, au fost la □ceput soț-soție. Dar Pupăza a vrut să ia locul lui Dumnezeu: pentru hybris-ul ei a fost os□dită (...) □depărtează soarele, transformă hrana □ sc□nă, opoziția aparență (penaj plăcut colorat) – esenţă malefică. Pupăza a furat penele Cucului".
Totul □cepe □ nuvelă sub semnul unui dezechilibru cosmic, al pătrunderii bolii și duhurilor rele □ Lumea-Paradis: sub semnul HOLEREI. Bogătanul Busuioc, care se exprimă, □ plan mistico-simbolic, prin fratele său „din flori", Pupăză – refuză realitatea malefică (sau poate, mai mult dec□ și-o □sușește: el suși personifică Holera sau condiționările mistice ale Holerei) și vrea să-i aducă pe „pădureni" (oamenii muntelui) la str□gerea recoltei. Iorgovan, (Liliacul Alb) se oferă să-i cheme pe Pădureni și se și duce - „g□d purtat de dor".
C□ă vreme nu e (aparent) contrarial, Iorgovan □u351 si merită numele „lilial" și cu aromă de legendă și baladă. Iorgovan, călare pe Vulpoiul (□șelătorul) și □soțit de Șofron (□ grec. = nţeleptul – care, deocamdată, e doar Gospodarul și Slujitorul cu credință al lui Busuioc) – ajunge □ Șiria – unde se trezește □ fața unei mulțimi de oameni care-i solicită discernăm□tul logic pentru a fixa funcția mulțimii:
(cf. I, p. 356) „Un b□ci □treg și tot nu era b□ci, fiindcă la b□ci sunt și care, sunt și șetri, iar aici nu erau dec□ oameni vii – o oaste □treagă, și tot nu era oaste, fiindcă aici erau pe c□u355 ti flăcăi, pe at□e fete". Aveau „cimpoi, lăutari, fluieraşi, jucau unii, c□tau alții – și vorbă, vorbă, vorbă care le leagă toate și le □preună □ o singură b b tură" (s.n.).
„Pădurenii cobor□eră – dar fără Pădureanca: Iorgovan era foarte nenorocit (...). Tremura din tot corpul."

Să nu se facă de r□, din punct de vedere social – le dă de băut, dar el nu bea dec□ c□ să se □tăr□e şi să se-nd□jească, sterp şi rău: „Nu mai vreau! – strigă el □d□jit, apoi se ridică şi o luă spre sat."
□ntre timp, are loc căutarea Căii de către celălalt bărbat – Şofron:
(cf. I, p. 359) „□ntorc□du-se de la birt, păm□tul i se legăna sub picioare şi drumul de țară □ era prea □gust." Deocamdată Şofron se transformă □ CAL marc□d un stadiu de trecere şi evoluție a ființei sale Spirituale: Cal fiind, se □țelege cu caii – şi află că (cf. I, p. 359) Vulpoiul (calul lui Iorgovan de p□ă la Şiria) e pe moarte. Deci, şi adevăratul drum (drumul spre Iubire) al lui Iorgovan cade □ disoluție. De aici, evoluția lui Şofron către revolta față de un stăp□ pripit, mai cur□d dec□ grăbit. Un stăp□ care se grăbeşte fără plan şi socoteală – se grăbeşte fără temeiul □țelepciunii, şi se va stinge repede: ori că nu are resurse interioare, ori că nu ştie să le folosească. Nu are Reper Moral. Aşa pare, cel puțin.
Totul trebuie făcut cu socoteală, adică după reguli ritualice vechi, şi □tr-o economie a bunului-simț. Aici Busuioc va da definiția pagubei ţărăneşti:
(cf. I, p. 371) „□l ştia pe Iorgovan om cu socoteală şi nu se putea dumiri ce oare i se va fi □t□plat, de şi-a pierdut rostul, căci numai aşa din senin, paguba nu vine, ci omul trebuie să facă şi el ceva ca să şi-o aducă, ori să-i deschidă măcar drumul".
Există o strategie a pierderii, o tactică a sacrificiului. Nimic nu-i □ Cosmos □ plus sau □ minus, şi dacă te lipseşti de ceva, lipsa să fie cu rost. Lipsa are semantică, nu există vidul satanic, dec□ dacă omul acceptă, prin propria-i slăbiciune, să se facă rob Satanei. Şi astfel există oameni cu rost al pagubei (conformați logicii divine) – şi oameni fără rost al pagubei (Golemi demoniaci).
Iorgovan, care-şi pierde calul fără rost (aparent) – pare că-şi va pierde drumul vieții (Dao). Şofron, transformat □ Cal al cailor, deocamdată va fi omul cu rost – apoi va accepta să fie omul purtat – de care vorbea nuvela inițiatică Popa Tanda – c□d se afirma că „Trandafir nu vedea nimic, nu g□dea nimic: era purtat (s.n.)". Deocamdată, Şofron-Calul exersează Logos-ul bun față de caii-frați din grajd, pe care-i cuprinde □ Arheul Cal al tranzitării lumilor – pentru a putea, mai t□ziu, să-şi interiorizeze Logos-ul □ „purtare" extatică:
(cf. I, p. 359) „- Bună dimineața! zise el intr□d □ grajd. Bună să-ți fie inima! răspunse tot el, deoarece caii, cărora le zisese <<bună dimineața>> nu-i puteau răspunde. – Dar f□ mai aveți d-voastră? –la vino, mă rog, şi te uită! – Bun, bun! zise el iar □credinț□du-se că este f□. – Da, bun (...) □să Vulpoiul, unul dintre caii de la căruța lui Iorgovan stetea g□ditor şi nu m□ca."
Şofron era „pădurean şi el". Avea, adică, percepția Adevărului-Dreptății, a Eroismului Solar, a Căii Luminii. O presimțea pe Simina-Semina, dar trebuia, Cal fiind, să treacă spre revelația Seminței de Lumină (Iubire) a Lumii:
(cf. I, p. 368) „Şofron, c□d o văzu pe Simina, se uită aşa, la ea, din □t□plare, apoi se uită mai cu dinadins, apoi rămase cu gura căscată şi □ cele din urmă simți parcă i s-ar fi stricat toată viața c□ă-i mai rămăsese, şi □tregul suflet i se str□se □tr-un singur g□d: s-o ascundă, ca numai el să ştie de d□sa".
Dacă Iorgovan-fără-Cal părea doar declarativ □ dragoste, □ realitate, contradictorial, şovăielnic şi „ticăloşit (căut□du-se □ infen!) – lăs□d-o pe Simina să vină pe jos (de la Zimbru la Cil), adică □tr-o smerenie aparent fără rost: căci □ fapt, Iorgovan □ datora şi primul chip de iubire din lume – şi el, şi nu ea, o chema spre Holera din Vale – Şofron, fără nici o şovăială şi-o apropriază ființei lui, pielii lui-„sucman", □frățindu□se cu ea spiritual, ca două boabe □ păstaia mistică a Pieii-Suman:
(cf. I, p. 368) „- Haid' soro! Tu vii cu mine □ zise el, c□d oamenii □cepuseră a se urca □ căruțe; sări apoi sprinten, □u351 si scoase sucmanul de subt sacul cu grăunțe şi-l □tinse pe sc□dură l□gă d□sul. Simina mai stete o clipă nedumerită, mai trase cu coada ochilui spre Iorgovan apoi se urcă şi se puse pe sucman l□gă Şofron".
Iorgovan, pierz□du-şi Calul – pare a-şi pierde onoarea de Cavaler al Plugului. □şi pierduse bunul-simț şi măsura de Țăran – devenind un hibrid suspect (cinci ani la şcolile din Arad nu făcuseră din el orăşean – iar □tors să plugărească, nu făcea dec□ să decadă moral, căci onoarea Cerului şi Păm□tului o pierduse pentru o aroganță fără rost şi perdantă (aşa apare, la prima lectură):
(cf. I, p. 368) „(...) apoi pe Simina n-o perdea el orişiunde ar fi lăsat-o; □ era destul c-o ştie aproape şi poate s-o vadă □ tot minutul."
Iorgovan-cel-fără-Cal devine, astfel, Iorgovanul V□tului; se supune blestemului instabilității, simbolizată prin palele Morii, supus roţii distructive (fizic şi moral) a Morii de V t. Moara Dracilor este un simbol obsedant □ proza nuvelistică a lui I. Slavici.
Cel ce intră sub semnul morii intră şi sub ăndemnul demonic al morii care pe toate le schimbă, macină şi făr□iță, nu fizează nimic □ eternitate. Iar la Moara Dracilor – cine să fie stăp□ –bufon dec□ Pupăza? Frate din flori al lui Busuioc, Pupăza oscilează aberant, □tre aroganţa carnavelescă şi umilinţa extremă, penibilă (tot carnavelescă): pentru un „cultuc" de p□ne dat de Vica (soția lui Busuioc) „□cepu să pl□gă, să facă mătănii şi să sărute păm□tul; lu□d apoi cultucul din m□a ei sentoarse şi se depărtă iute, vesel şi tot mai vesel, spre Moară (s.n.: moara la I. Slavici trimite, ciudat, la verbul a muri)".
Şofron se opune tuturor aşa-zişilor bărbaţi şi stăp i – tocmai că nu se consideră stăp□, ci se dovedeşte stăp□ pe sine şi hotăr□ cu alții. Nu prin raţiune, ci prin instinctul echilibrului, cumpănirii, prin obsesia echilibrului Căii-Dao:

(cf. I, p. 429) „Mulți ziceau că e om prost Şofron. Deşi nimeni nu-şi amintea ca el să fi făcut vreo prostie. Era numai t□ziu la minte, at□ de t□ziu, □c□ ar fi stat cu mintea oprită □ loc dacă e bărbat ori femeie. Şi-ar fi dat seama de ce i se face □trebarea, cum trebuie s-o □țeleagă, ce trebuie să răspundă şi, □ cele din urmă, tot ar fi răspuns: <<la stai să mă mai g□desc>>". At□ se temea să nu zică sau să facă vreo prostie, □c□ ținea capra de coarne şi tot nu □drăznea să-i spune că nu e ciută". Şofron e Androginul? Nu: e Bărbatul Primordial, cel irațional-non-noțional, care, cu riscul ridicolului social, ține □ suflet şi-n m□ă Sceptrul □nțelepciunii Falsului Nebun - Misticului Nebun. Excesiv de chibzuit noțional, el se va dovedi cu instinctele nobil-virile intacte. Omul Natural - nefalsificat. El nu poartă □ spinare blestemele Istoriei!...Acțiunea sa este t□zie (aparent □t□ziată, de fapt, □scrisă □ Ritmul Cosmic), dar făcută la/□ timp sacru şi, deci, decisivă/definitivă.
Roțile Morii (locomobila este izotopică semantic cu moara de v□t) aşteaptă cu nesaț Pupăza şi Neamurile Pupezei:
(cf. I, p. 403) „Acum Iorgovan □țelegea, vedea cu ochii; se □toarse iar spre mort ca să-l vadă şi-n aievea. Era Pupăză şi era mort; dar era mort şi nu mai trăia: asta se □t□plă □ toate zilele; asta o pat toți oamenii! El se uită o dată la roate, apoi se depărtă, dus ca să nu le mai vadă, şi tot le vedea mereu st□d tăcute, nemişcate, pline de s ge şi ademenitoare osiile lor de fier (s.n.)". De observat □t□zierile voite, din plan noțional, pentru a am□a revelația, spre timpul ei sacru. Şofron şi Iorgovan, at□ de divergenți, aparent (Şofron - primitiv, Iorgovan – prea subtil-„distilat", aparent degenerat, „istoricizat" - se vor □t□ni, □ Ritmul Sacru din Nevăzutul Divin: am□doi sunt Logodnicii şi Cavalerii Mistici ai Seminei Etherica - ai Iubirii Supraumane!).
Iorgovan, nepotul Pupezei, este blestemat să fie Pupăză, este predestinat să se □t□nească şi să se contopească cu Roata Ucigaşă, cu care s-a contopit Pupăza. □n finalul nuvelei, obsesia Roții □ atrage pe Iorgovan să se arunce □tre Roțile Morii (autosacrificiu manolic) – apoi la □toarcerea spre Roțile Morii, un ciudat accident (scăparea lămpii l□gă st□pul Morii) transformă pe Iorgovan Făclie – dar abia Semina Etherica va certifica dacă e Făclie Vie, sau doar Golem:
(cf. I, p. 455) „Iorgovan cercetă cu de-amănuntul roatei şuruburi şi chingi, ating□du-le mereu cu condeiul (s.n.) pe care-l avea □ m□ă; la roate el lăsă condeiul să cadă fără de veste [n.n.: intenționat: moralul insstase să-l urmeze cu lampa, altfel Iorgovan s-ar fi azv□lit acum □tre roți şi astfel s-ar fi aneantizat; aşa, prin condeiul - aparent semn al hibridizării spiritului, t□goveț-plugar – □ realitate sinecdocă a Copacului de Foc al Logos-ului – Iorgovan am□ă, neştiind că schimbă forma morții, deci şi simbolistica morții], apoi zise că e bine, şi se □toarse iar la condica de pe masă (...) Lu□d □să lampa de la morar, el o apucă aşa, că tinicheaua strălucitoare rămase □toarsă spre fața lui, şi nu numai că nu-i arunca lumina □ cale, dar □ mai lua şi vederile cu strălucirea ei. Deodată scoase un răcnet de se cutremură toată moara, h□burile de sticlă căzură sfăr□ate peste fierăria locomobilei şi moara se umplu de lumină" [n.n.: Iorgovan a transfigurat, prin sinele său subsecvent, Iubitor, săşi Moara Demonică – CASTELUL SEMINEI ETHERICA!]
Grăbind să deie ajutor, oamenii-l găsiră pe Iorgovan sub st□p □văluit □ flăcările care □tr□ clipă cuprinseseră hainele de pe el acum." Ce l-a salvat de Roată? Probabil o a doua obsesie, mai timidă, aparent subsecventă, față de obsesia Roții: Obsesia Iubirii, deci Obsesia Luminii.
Pupăză murise la locomobila-moară cu foc (maşina de treierat) fără luminare, cu toate strigătele fratelui Busuioc:
(cf. I, p. 400) „O luminare! O luminare! strigă el iar (...) O luminare? Puțin lucru! □să tocmai fiindcă e puțin lucru, oamenii nu se g□desc totdeauna la el (...) nu e clipă □ care moartea să nu-l poată ajunge pe om, şi oamenii tot nu-şi poartă lumina la d□şii". Iorgovan se transformă □ Luminare-Făclie combustionată – cu ce? Cu propria lui ființă? Sau cu penele (invizibile, dar arogante) ale Pupezei? Probabil. Căci, deşi greşise față de Iubirea-Semina Etherica – aceasta, după ce-l vede zăc□d pe patul de moarte pe Iorgovan – strigă „tare, dar cu glasul aşezat şi deschis: - O luminare!" (s.n.). Adică, prin suferință, prin arderea penelor aroganței, Iorgovan a ars Pupăza, a ars Golemul (ŞI-A ARS „ISTORIA"-BLESTEM!)– şi s-a re-transformat/transfigurat LUMINARE. Liliacul Alb a triumfat, cele din urmă - la modul mistic!
S-a transformat □ lumină spirituală, care a ars □ sine, slăbiciunea, ticăloşia, trădarea etc. – toate păcatele spurcate ale Pupezei-Iorgovan. Iorgovan, astfel, □u351 si va recăpăta autonomia, □ fine, față de Busuioc-Tatăl (Fratele Pupezei) – şi se va □toarce la Arhetipul Liliacului Alb. Se va □toarce la SINELE SĂU MISTIC.
□n afara oricăror convenințe str□be.
Singurul cu luminare la el (colac şi luminare, viață şi moarte) este Bătr□ul Mocşei şi al Căii – NEACŞU, tatăl Seminei Etherica (cu care va sta Omul □nțelept Şofron, la Socodor):
(cf. I, p. 427 şi cf. I, p. 413) „Puindu-şi apoi luminarea–n s□, bătr□ul se duse cu colacul □ m□ă la fiică-sa (...). El □să se ducea drept calea lui (s.n.) şi s-a dus p□ă ce nu s-a perdut din preajma vederilor ei".
Căci, □ definitiv, care-i povestea Pădurencei, Semina Etherica – şi a cuplului Iorgovan-Şofron?
Iorgovan, feciorul „bogătoiului" Busuioc iubeşte o fată de om sărac, pe mistica Pădureancă: Simina lui Neacşu – cel care este Arheul Stăp□ilor Mocşei:
(cf. I, p. 385) „Dar cum se uita [n.n.: Neacşu] acum la fiică-sa şi cum se g□dea la

d□sa, morţii lui unul c e unul viau (s.n.) (...) Taica, fie iertat, (...). Maica, fie iertată, maica-ntreagă (...). Toți erau, □ sf□şit, rămaşi □tr-□sa, dar nici unul mai mult dec□ el □suşi"
lubirea lui Iorgovan este reală:
(cf. I, p. 366) „Ştiu numai că-mi eşti dragă de mi s-au ur□ zilele".
Dar Iorgovan nu ştie (□că) să se p□joleasc̆ pe sine, nu ştie că este singurul Cuc dintre Pupeze: are focul □ el – dar □ arde pe cei din jur: (cf. I, p. 366) „Dragoste-n sec – zise ea[n.n.: Simina]. Eu dragă, şi tot eu arsă de dor" (s.n.) sau foloseşte autodistructiv, autodemolator, ne-conform Căii Focului, flacăra din sine – aduc□d-o s□par ardă □ bolgiile infernului (□ cr□u351 smele din Arad şi Curtici).
Focul Sinelui este Centrul, dar Iorgovan nu-şi ştie Centrul, pentru că nu-şi ştie Focul, nu-şi ştie rudenia adevărată: el e frate-soț al Cucului-Semina Etherica, iar nu fiu al lui Busuioc-Pupăza (disimulată). Cel ce nu-şi ştie Centrul, orbecăieşte, rătăceşte, oscilează uneori foarte grav, □ lateralele de □tuneric ale drumului – uit□d Evanghelia Sacră, Logos-ul Sacru – deşi s-a □brăcat cu straie sacerdotale (el se simte-crede Impostor-Pupăză cu pene false):
(cf. I, p. 367) „Iorgovan se simțea ca popa ce a ajuns cu chiu cu vai să-şi puie patrafirul, şi, c□d e vorba să □ceapă slujba, nu ştie să citească."
Totuşi Semina Etherica □u351 si urmează fratele-soț, căci urmează, de fapt, „luminarea" (Focul ascuns □ el, de el □suşi ascuns). Şi ajunge □ c□pia Cioc□liei şi Prepeliței (ambele, păsări solare- geri), □preună cu Tatăl Mocşei – NEACŞU (şi el, ghidat at□ de Semina Etherica, c□ şi de □țelegerea Focului.) Dar Neacşu pune preț mai mare pe cel ce-şi ştie Sinele-Centru (pe □țeleptul Şofron), dec□ pe cel care exhibă Focul, fără a-l cunoaşte:
(cf. I, p. 413) „Şi dacă s-ar □t□pla să-ți fie greu de ceva, □ zise Neacşu, să-i spui băietului ăstuia [n.n.: lui Şofron] şi să nu-ți fie greu de d□sul".
Numai că şi capacitatea de rezonanță a Seminei Etherica la luminarea-foc, ascuns □ Iorgovan, este mai puternică dec□ chiar rezonarea la Dao (exprimat □ ființa lui Şofron-□nțeleptul). Semina Etherica simte că Dao cel Ascuns este adevăratul şi eternul Dao (Dao şi Focul au, □ această nuvelă, statute inverse: c□d unul se exhibă, celălalt se interiorizează, şi invers). Celălalt, al □nțelepciunii Păm□tene, este un Dao Exhibat. Credem că e bine să vedem aici conflictul dintre confucianistul Slavici şi taoistul (buddhistul mahayanic) Slavici – □cheiat acest conflict, □ favoarea ultimului.
Pragmatismul ar trebui s-o hotărască să meargă spre evidenţa echilibrului – dar intuiția □ spune că există şi o non-evidență a echilibrului – o transfigurare, o schimbare la față a Cerşetorului Bolnav de Moarte – □ Buddha-Iluminatul. Şi are dreptate, căci Şofron devine (cf. I, p. 452): „Şofron al Pădurencii". Ceea ce □seamnă subordonat Pădurencii, subordonat (□ rang sacru) față de Adevărul şi Misterul Supreme. Sănătatea morală e suficientă pe Păm□t (cf. I, p. 459): „E bine, sănătos" (zice Iorgovan despre Şofron) – dar nu e suficientă şi □ Ceruri: acolo □cotro deschide uşa Semina Etherica - este Cosmosul, este Dharma Cosmică, dar, implicit, este şi Transfigurarea, revelația originii reale a lui Iorgovan: „o luminare" – este nu o cerere, ci o constatare „aşezată şi deschisă". Oric□e □dură Semina Etherica de la Iorgovanul mascat □ Pupăză – le □dură pentru că percepe, intuitiv-mistic, focul Dharmei Iubirii de dincolo de aparențe.
Semina Etherica nu poate trece peste Logos-ul sacru, al Iubirii:
(cf. I, p. 383) „- Ştiu – urmă ea liniştită, o văd, o simt, □ tot ceasul, că ți-e ruşine de dragostea pe care o ai către mine şi te fereşti ca nu cumva lumea să afle despre ea: dacă nu mă pot supăra de asta, Iorgovane, n-o să mă supăr de nimic viaţa mea (s.n.)". Şi răspunsul, de vibrant lirism al Focului-Iorgovan: „Nu-mi mai zice vorba aceasta – □ zise el □ecat, [n.n.: şi ea, şi el se eacă – se transfigurează baptismal prin Logos, □ mod ritmic, periodic] că mă omor. Lasă! haid' să tăcem! Uite, mie mi-e destul să ştiu că-mi eşti □ apropiere, fără ca să te văd, fără ca să-ți aud glasul şi păm□tul pe care l-ai călcat tu □i saltă sub picioare c□d □ ating, şi spicul care a fost □ m□a ta, spicul ăsta mă farmecă. Doamne! C□ de tristă e viața mea, şi tot aşa aş fi gata să sufăr muncile iadului, de dragul unei singure zile din ea"
Semina Etherica ştie că Iorgovan stă sub blestemul aparenței de Pupăză – şi că nimeni, dec□ propria lui jertfă, nu-l va putea scăpa. Ca şi-n Povestea porcului de Ion Creangă (sau altele asemenea), ea ştie că nu poate dec□ să-l susțină prin credința ei esenţa lui – şi de aceea, □u351 si trimite Tatăl-Neacşu (Stăp□ul Mocşei) să se jertfească, pentru a repara măcar o parte a stricăciunii lumii: Holera-ca-Avertisment (adică □u351 si atinge scopul de a-l stimula pe Iorgovan către căutarea Sinelui □ zona ultim-infernală, spre a primi şansa soteriologică) se stinge, odată cu jertfirea mahayanică a lui Neacşu!!! Dar răm□ celelalte zile-păcate ale blestemului Pupezei. □n definitiv, jertfirea emblemei Pupezei (fratele lui Busuioc) are loc tocmai pentru a arde-corecta cea mai josnică dintre „penele" Pupezei-Iorgovan: trădarea.
Ea, Semina Etherica , ştie că Iorgovan nu poate fi vesel, ca Şofron. Şofron e vesel pentru că s-a născut pe Calea Dreaptă – pentru că poate crede □ Prepelița Solară ce zboară pe sub nasul lui. Şofron n-are meritul „muncilor iadului", blestemului Pupezei, din care i s-a spus că se trage. Tainica frăție-hierogamie este probată, față cu Şofron, □ainte de zdrobirea ritualică a emblematicului Pupăză:
(cf. I, pp. 397-398) „- Ce vrei tu cu fata asta? □trebă Şofron liniştit, de tot liniştit. – Ce vrei tu? □ □trebă Iorgovan. – Eu vreau s-o iau de nevastă! răspunse Şofron. – Eu nu vreau s-o iau! grăi Iorgovan deschis [n.n.: □ definitiv, hierogamia Simina-Iorgovan era o predestinare, care nu ținea de voința lui sau a altcuiva]. – Atunci las-o-n pace! – Nu mă

lasă ea pe mine! [n.n.: şi aici Iorgovan nu minte, căci Semina Etherica are rolul mitic al soţiei prinţului prefăcut porc – soție care are misiunea sacră de a „nu-l lăsa”, de a-l salva de Sinele Fals, □jositorul, infernalul Sine falsificat prin blestem] (...) – Minți – strigă Şofron, minți, minți! (...) – Nu minte, Şofroane – grăi d□sa [n.n.: Semina Etherica] ridică m□a. De c d e lumea nu s-a spus adevăr mai mare(s.n.).”
□n discuția cu Neacşu, imediat următoare secvenței de mai sus, avem de a face tot cu un limbaj esoteric, care transmite mesajul blestemului sub care stă Iorgovan: legătura cu falsele rude este blestemul Pupezei False (Adevăratul Foc-Dao, Iorgovan, spune ce ştie despre blestem, căci el nu poate, □că, să rostească vorba transfigurării: „Condeiul! Aşa-i! l-am uitat” – condeiul de Lemn semnific□d Axa Noii Lumi, sau, mai exact, Axa Originară a Paradisului: conținea, □ el, Focul-Logos!):
(cf. I, p. 398) „- De ce nu vrei, că de vrut vrei! □trebă Neacşu stăruitor [n.n.: Neacşu simte că e ceva necurat, dar nu are rezonanța intuitivă a Seminei Etherica – sau, poate, □cearcă să ajute, şi el, la sfăr□area blestemului, prin insistența asupra realizării anamnezei lui Iorgovan]. – Pentru că nevasta mea nu are să-mi fie numai mie nevastă – □ răspunse Iorgovan – ci şi părinților mei noră şi rudelor mele om □ casă, şi ar trebui să fie moarte de om.”
Moarte de om – şi transfigurare □tr-o nouă Pupăză. Căci, de fapt, Iorgovan, şi el intuitiv, prin sforțări morale infernale morale – vrea să o salveze pe Semina Etherica de decădere: venind □ zona lui, ea s-ar □părtăşi din blestemul sub care stă el şi ar deveni Pupăză. Or, Iorgovan vrea să o păstreze pe Semina Etherica drept Cuc-de-Foc, Centru-de-Foc şi C□tec regenerator al Lumii.
Nici un preot păm□tean, iar nu expus □ permanență forțelor cosmice dharmice misterioase - nu poate ajuta la dezlegarea blestemului. Ioan-Popa Furtună, cumnat al Pupezei-Busuioc – răm□e el □suşi un v□tej haotic, deci, cu at□ mai puțin poate să-i ajute pe alții. Doar dacă alții □ folosesc pentru a se ajuta cu el.
□n această frumoasă şi mistică poveste de blestem şi dragoste, Isolda-Simina e □ stare să se coboare p□ă □ infernul Cr□u351 smei, pentru a-l extrage de acolo pe Iorgovan – pentru că „trebuie” (cf. I, p. 409). □nțeleptul nu pricepe ceea ce pricepe Preoteasa Etherică: Iorgovan intrase □ infern pentru a-l lămuri pe „mortul” (□naintemergătorul) Stăp□ al Mocşei, Neacşu, asupra mesajului blestemului său de Pupăză:
(cf. I, p. 408) „Acum ca niciodată” vorba ce i-o zice Iorgovan Siminei Etherica este, de fapt, semnul că Iorgovan nu este spiritual □ Cr□u351 smă, ci □ MIT, □ spațiul-timpul sacral al lui „a fost odată ca niciodată”. Şofron nu ştie să răspundă la □trebarea pusă de Iorgovan: „Ştii cine sunt eu?”, pusă dureros, pentru a căpăta două variante sacrale de răspuns: a – „Ştiu, eşti fiul Pupezei spurcate” sau b – „Ştiu, eşti Focul Ascuns, Luminarea Lumii, Centrul Ascuns, Monarhul Ascuns etc.” – ci Şofron răspunde: „Un ticălos eşti, un om de nimic!” Şi nu spune adevărul – pentru că Iorgovan nici om nu este, şi face eforturi disperate de a scăpa de Neantul-nimic, de ticăloşia blestemului.
Ce-i spune Iorgovan lui Virgiliu Bărgăuț [7] ? □i cere un „r□d de haine” (adică □u351 si cere aparența exterioară, masca de Pupăză), pentru a-şi ascunde Focul de Plugar, Rază de Soare, Suliță a Sf□tului Gheorghe străpung□d tenebrele:
(cf. I, p. 444) „Plugarului nu i se iartă ceea ce voi ăştialalți faceți □ toate zilele”.
Apoi, trece Mureşul-Styx, „unde nu-l ştia nimeni” (cf. I, p. 451), pentru a cunoaşte, □deaproape, necunoscutul: să-şi lămurească blestemul sub care stă. De aceea se dă aşa de greu □tors acasă, care, de fapt, este Casa Pupezei:
(cf. I, p. 453) „Acum, orişiunde ar fi mers mai bucuros dec□ acasă”. Şi miraculos, el nu mai şovăie, nu mai oscilează:
(cf. I, p. 453) „Merg□d, el nu se mai uita nici la dreapta, nici la st□ga, nici □apoi”. Virgiliu „scrietorul” este inutil, căci Iorgovan şi-a priceput blestemul: □ botează cu o sticlă □ cap – de fapt, v ă sticlă, ca pe un duh obosit, inutilizabil, depăşit sacral. Spre Paradis, spre Schimbarea (Violentă) la Față – nu are nevoie de ghid.
Şi-i spune Demonului pe nume:
(cf. I, p. 453) „Eu n-am făcut nimic – tu [n.n.: Busuioc-Pupăza] le-ai făcut pe toate.”
„Scrietorul” Virgiliu i-a spus că Semina Etherica „se ține cu Şofron”, adică e ţeleaptă doar. Şi nu mai e compatibilă cu Iubirea Dharmică. Iorgovan ştie că nu e adevărat: dimpotrivă, Semina Etherica devine spirit mahayanic, Marie alături de Marta (masculinul Martin nu trebuie să inducă □ eroare), cu brațele □tinse peste crucea celor 4 copii ai lui Martin-Marta – aproape de Stăp□ul Mocşei „morm□tul taichii” (cf. I, p. 441)
Semina Etherica este, prin Logos, ipostază cristică: „m-au părăsit toți, toți m-au părăsit; m-a ajuns blestemul tatii!” – seamănă bizar (sau logic) cu „Eli! Eli! lama sabachtani?” (Stăp□e, Stăp□e, de ce m-ai părăsit?). Nici Hristos, nici Semina Etherica n-au fost blestemați, ci binecuv taţi-cu-sacrificiu.
Aceste ultime ipostaze ale Seminei Etherica, respectiv ale lui Iorgovan (cel care, după recunoaşterea Falsului Originar, se □toarce □ Adevărul Originar – Centru de Foc) – rezonează □ hierogamia finală: „uşa deschisă”(„se duse de deschisă uşa” – cf. II, p. 459), de Semina Etherica, pentru ca spiritele contopite cu luminarea să se eliberze cosmicitate-divinitate.
Semina Etherica [8] este nedezlegată de □nțelepciunea-Ordinea-Logos – de aceea □ spune lui Şofron:
(cf. I, p. 459) „Niciodată, tu ştii că niciodată n-o să te părăsesc” – dar □ţelepciunea cosmică nu poate lega av□tul mahayanic al Iubirii-Sacrificiu, Iubire-

M□tuire.
Nuvela Pădureanca este (sau devine, prin lectură repetată) povestea hierogamiei dintre cele Trei Religii: 1 – A Ordinii (cunfucianismul), 2 – A Iubirii (buddhismul-creştinismul) şi 3 – A Căutării Sinelui Adevărat – Centru Adevărat (taoismul).
Femeia, □ consecință este factorul echilibrator □tre bărbații cosmici – aspectele arheice ale ordinii prin căutare. Femeia susține şi stimulează revelația. Aceasta ar trebui să □semne, □ viziunea lui I. Slavici – yin-Principiul Cosmic Feminin.
*
* *

[1] - Lao Tse, op. cit., p. 50:"Nimic pe păm□t nu este mai moale, mai slab dec□ apa; şi cu c□ă uşurință sfarmă tot ce este tare şi dur".
[2] - Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, Dicţionar de simboluri, Artemis, Buc. 1995, vol. III, p. 176: „Trandafirul – corespunde □ linii mari cu lotusul din Asia (...). □n iconografia creştină, este fie potirul □ care a picurat s□gele lui Hristos, fie o transfigurare a picăturilor de s□ge, fie simbolul rănilor lui Hristos. □ntr□n simbol roza-crucian apar cinci trandafiri, unul □ centru, şi c□e unul pe fiecare braț al crucii. Aceste imagini evocă fie Graalul, fie roua cerească a M□tuirii (...) un trandafir aşezat □ centrul crucii, □ dreptul inimii lui Hristos, al Sfintei Inimi (...) trandafirul mistic din litaniile creştine este simbolul Sfintei Fecioare (...) rozasa gotică şi roza v□turilor marchează trecerea de la simbolismul rozei la cel al roții (...) Aspectul cel mai general al acestui simbolism floral e acela de manifestare, ț□u351 snită din apele primordiale, deasupra cărora floarea de trandafir se □alță şi □u351 si deschide petalele. Acest aspect e binecunoscut □ India, unde trandafirul cosmic Tripura-sundari exprimă frumusețea Mamei Divine. El desemnează atingerea perfecțiunii, desăv□şirea fără cusur (...), el simbolizează cupa vieții, sufletul, iubirea. Poate fi contemplat ca o mandala şi poate fi socotit drept un centru mistic (...) t. de aur sfințit odinioară de Papă □ cea de-a patra duminică din Postul Mare, era un simbol de putere şi de □vățătură duhovnicească, dar şi simbol al nemuririi (...) există o □rudire semantică □tre rosa = trandafir şi ros = rouă, ploaie (...). T. pare adeseori a fi simbolul unei renaşteri mistice (...). T. apare ca simbol al iubirii ce se dăruieşte, al iubirii curate (...) alb sau roşu, t. este una dintre florile preferate ale alchimiştilor: tratatele lor purtau numele de Trandafiri ai Filosofilor. Trandafirul alb ca şi crinul, a fost asociat cu faza albedo, țelul operei cele mici, □ vreme ce trandafirul roşu a fost asociat cu faza rubedo scopul Marii Opere (...)".
[3] - Cf. Jean Chevalier/Alain Gheerbrant op. cit., p. 201 Bour-Zimbru – simbol al puterii de muncă şi de sacrificiu (...) spiritul morții are cap de bivol la tibetani (...). Soarele are bourii săi de un alb imaculat, cu coarnele aurite (...) Pseudo Dionisie Areopagitul: figura bourului □seamnă forță şi putere, puterea de a săpa brazde intelectuale pentru a primi fecudele ploi ale cerului, □ vreme ce coarnele simbolizează forța conservatoare şi invincibilă".
[4] - Mocşă (la daci) = tăr□ul sf□t.
[5] - Cf. Mihai Coman, Bestiarul mitologic rom esc, Ed. Fundației Culturale Rom□e, Buc., 1996, pp. 120-128.
[6] - Cf. Mihai Coman, op. cit., pp. 198-202.
[7] - A se vedea Vergilius, ghidul lui Dante, prin Infern şi Pugatoriu – □ Divina Comedie.
[8] - Cf. Ren□ Gu□on, Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Humanitas, Buc., 1997, p. 217:"Există analogie □tre embrionul subtil, al ființei individuale, şi Brahmānda sau Oul Lumii; iar acest pinda, ca germene permanent şi indestructibil al ființei, se identifică pe de altă parte cu S□burele Nemuririi, numit luz, □ tradiția ebraică(...). Luz este □ relație imediată cu cea de-a doua naştere

Paznicul Dharmei.Confucianistul Slavici(nuvelistica)
CAPITOLUL IV: Tetramorful Om Primordial – „Moara cu noroc"
Este aproape incredibil cum, sub masca rigidă a lui I. Slavici, care, aparent □carnează sobrietatea □săşi – colcăie glifele sacre. Cu aşa densitate şi forță de mobilitate – □c□ descurajează efortul hermeneutic de profunzime – lăs□d să l□cezească, la suprafață, discursul de tip social, istoric, economic, etc. – □ aşteptarea cuiva, dintre hermeneuți, care „să ia taurii de coarne" şi să discearnă, să ordoneze (după criterii axiologice) să articuleze simbolurile ambundente ale textelor lui Slavici. Mai este ceva: transilvano-bănățeanul Slavici profită de abordarea hiper-eticistă, ostentativ-eticistă a vieții, de către co-provincialii săi – şi mai toarnă astfel, un strat de hermetism peste discursul său. Spre exemplu, nuvela Moara cu noroc dă impresia că stă sub semnul rigid al unei formule etice inițiale, ultra-banale (pentru cei care se mențin, prin propria rigoare ontologico-istorică - ardelenii - □ aria moralității) „omul să fie mulțumit cu sărăcia sa, căci, dacă e vorba, nu bogăția, ci liniştea colibei tale te face fericit".
Aparent, debutul nuvelei este unul nefericit, promiț□d vaste c□puri de narativitate demonstrativă a liniei etice propuse. Puțini vor fi cei care să se g□dească □ termeni metafizici şi sacrali, la sensul ad□c al noțiunilor de sărăcie, bogăție, colibă liniştită. Puțini vor bănui că sărăcia □seamnă nuditate metafizică originară a Ființei Umane – bogăție □seamnă sustragerea de la nuditatea primordială a Spiritului şi intrarea □ perimetrul fenomenalității-bruiaj, fenomenalității-multiplicare (ca agresare a nucleului sacral al Ființei) – iar liniştea colibei care te face fericit – este retragerea şi abstragerea ființei fenomenale □ coliba-germene originar „regressum in utero". Arca lui Noe, ca germene ontico-spiritual al Omului – are patru fețe + pneuma [1] ; este chipul tetramorf originar al Omului Cosmic:
1 – Păm□tul-Om [Ghiță-Gheorghe = cel care lucrează păm□tul];
2 – Apa-Taur Sacrificial [Pintea, cel cu tăietura marcă a sacrificiului, □ frunte];
3 – Aerul-Vultur cu Gheare [Ana – „uşoară" la minte, „zburatică" la horă – dar cu pecetea ghearelor emergentă asupra Focului Lică];
4 – Focul-Leul de Smarald [Lică, rezultat din xilogeneză şi reintegrat-resorbit □ Stejarul Uscat şi □ Corbul Focului].
Pneuma, etern deasupra frăm□tărilor şi „clocotirilor" elementare – este Bătr a Atemporală, Bătr□a Dharmică, prin care orice nereuşită la nivelul □cercărilor de coerență, de „frazare" a elementelor este corijată la infinit, prin reiterarea ciclică: mereu, Bătr□a va lua „copiii" (elementele tetramorfului Om litotizate) şi va pleca „mai departe", □tru-n nou ciclu-demers de armonizare orfică, de coerență cosmogonică.
Şi care ar fi, □ ordinea Ființei Umane – coerența antropogonică şi cosmogonică?
NVIEREA-PAŞTE a Omului Terestru -Ghiță □ Leu Solar – Lică.
De aceea, dominanta nuvelei nu este, dec□ □ aparență, Omul-Păm t (Ghiță);
□ realitate ea este Leul-Lică. Problema supremă a lui Lică este aceea a S NGELUI.
Şi, prin intermediul problemei S NGELUI N CLOCOT – problema-Dumnezeu şi

problema-Nemurire:
a - (cf. I, p. 318) „Acum s□gele cald e un fel de boală, care mă apucă din c□d □ c□d, pentru că tu [n.n.: Ghiță] nu ştii □că, urmă el mai cu av□t, cum □u355 ti fierbe şi clocoteşte tot s□gele c□d te hotărăşti odată, să pui un lucru la cale, şi ce grozavă e plăcerea de a-l lovi pe omul care te supără, de a-l lovi tare, ca să-l sfăr□i, c□d te-a atins c-o vorbă ori cu o privire, de a răsplăti □sutit şi □miit. Aduni mereu venin şi ură şi m□ie oarbă, şi c□d ai adunat destulă, atunci verşi cu prisos, şi nu prea mult □u355 ti pasă asupra cui, numai om să fie (s.n.). Tu eşti om, Ghiță, om cu multă ură □ sufletul tău, şi eşti om cu minte: dacă te-aş avea tovarăş pe tine aş r□e şi de dracul şi de mumă-sa. Mă simt eu chiar mai vrednic c□d mă ştiu alăturea cu un om ca tine”.
Pintea, c□d e □trebat de Ghiță, dacă Lică are slăbiciune pentru muieri, răspunde ciudat de „□ spiritul” lui Lică:
(cf. I, p. 275) „Pentru muieri? (...) Pentru nimic. Nu-i vorbă, □ apucă din c□d □ c□d, dar slăbiciune nu are. El are o slăbiciune, una singură, să facă, să se laude, să ție lumea de frică, şi cu toate aceste să r□ă şi de dracul şi de mumă-sa”. Şi pintea zice mai departe: „să r□ă de noi, Ghiță, de noi, urmă el mai aprins [s.n. – n.n.: c□ se poate „aprinde” apa, prin reflectarea focului, cu care este complementară]; dar, Ghiță, sunt de 38 de ani: mă sp zur (s.n.) dacă □plinesc 40 fără ca să-i arăt că mai sunt şi alții mai şi mai dec□ d□sul. Mi-a făcut una pe care n-am să i-o uit toată viața”. Nici n-o poate uita cumva Pintea – căci este lovitura-trăsnet frunte, lovitura de consacrare sacrificială, pe care i-a aplicat-o diavolul şchiop-Lică (Făurar al Focului [2]):
(cf. I, p. 269) „Era □să □tre d□şii unul, Pintea căprarul, un om scund şi □desat, cu ochii mari [n.n.: c□ toate apele], cu umerii obrajilor ieşiți şi cu fălcile late, cu mustața tunsă şi cu o tăietură frunte (s.n.), dar mai presus de toate, om aşezat şi tăcut la fire, cu care Ghiță se făcuse prieten bun”.
b - (cf. I, p. 341) „Era □să un g□d care aici [n.n.: □ biserica din Fundureni – biserica total esoterică, din prima zi a □nvierii-Paşte] trebuia să-i vină oricărui om: că este o putere tainică ce lucrează prin oameni şi le luminează mințile, că toate vin de la această putere, pe care nimic nu o cov□şeşte, pentru că ea pune şirul □t□plărilor prin care trece omul. Dumnezeu era acela care-l scăpase [n.n.: pe Lică] de at□ea primejdii, Dumnezeu □ lumina mintea şi □tuneca pe a celorlalți; cu Dumnezeu n-ar fi voit să se strice (...) Afară tuna, şi el se cutremura la fiecare trăsnet; afară fulgera, şi fiecare fulger □ trecea ca un fier prin inmă; icoanele sfinților □ priveau, şi el stătea □pietrit subt ele, căci oriunde s-ar fi dus, el tot acolo răm ea (s.n.): el □u351 si puse m□nile □ cap, □u351 si rupse □ urmă băierile cămăşii; □ venea să-şi scoată inima din piept, □ venea să se răpeadă cu capul □ zid ca să răm□e sfăr□at la treptele altarului.
Dar el nu putea să moară [s.n. – n.n.: mai exact, nu putea să moară □ Piatră, c□d el venea din Lemn]: de nimic nu-i era mai frică dec□ de moarte; ar fi dorit să trăiască mult şi lung, c□ ține lumea, ca să scpe de viața cealaltă şi o hotăr□e aspră □ coprinse mintea.
- Unul c□e unul – strigă el ridic□du-şi m□a □ sus [n.n.: cea pe care i-o va pecetlui cu muşcătura-Eros Ana-lo [3] -Ana] – unul după altul, om cu om, toți trbuie să moară, toți care mă pot vinde, viață cu viață trebuie să se stingă [n.n.: □ această lume], căci dacă nu-i omor eu pe ei, mă duc ei pe mine la moarte! [n.n.: rat□du-se şansa □vierii]”.
Pentru a combustiona moartea fizică a tuturor şi □vierea spirituală (de sub aparențele sabatice ale CR ŞMEI – re□viind MORIŞCA VIEŢII ŞI MORŢII, oculta şi ocultata Moară cu Noroc) – Lică reintră □ copacul care l-a născut, lăs□du-şi afară zgurile-sfăr□ături fizice. Intrarea („regresum in utero”) se face sub semnul dublării ălțimii ființei – ființa fizică eliberează □ emergență, ființa spirituală:
(cf. I, p. 341) „El se □dreptă □c□ părea doit aşa de nalt ca mai nainte (s.n.), privi □prejurul său, □u351 si ținti ochii la un stejar □alt ce stetea la depărtare de vreo 50 de paşi, scr□u351 sni din dinți, apoi □u351 si □cordă toate puterile şi se repezi □ainte”.
50=5+0: 5 este numărul hierogamiei, al armonizării microcosmosului cu macrocosmosului, iar 0 = □plinirea unui ciclu. Căci de unde a □ceput lucrarea lui Lică-Demonul cu Ochii Verzi (vegetali şi smaraldini – Smaraldul Graalului, Smaraldul din fruntea lui Lucifer)?
(cf. I, p. 246) „Tocmai sus la culme, un trunchi □alt, pe jumătate ars, [s.n. – n.n.: uscat □ focul infernal şi celest, totodată] cu crengile uscate, loc de popas pentru corbii ce se lasă croncănind de la deal □spre c□pie”.
Uscăciunea aşteaptă (şi determină apariția pentru) cele două complementarități: Focul şi Apa. □l aşteaptă pe Lică, dar şi pe Ana, cea de care Lică nu se poate şi nu poate fi rupt: pecetea celor 5 gheare, la care se adaugă muşcătura m nii care s-a ridicat spre Dumnezeu, Trăsnetul Justițiar, cobor□d-o spre Eros-Mizericordia. Căci, □că de la □ceputul nuvelei, □ fața OCULTEI MORI stau 5 cruci: 2 de piatră+3 de lemn – dar nu pentru morți ci „acolo unde vezi o cruce de aceasta a aflat un om o bucurie, ori a scăpat altul de o primejdie”.
□ncă de la □ceput, grupajul crucilor anunță hierogamia: Yang-Lică (3) + Yin-Ana (2).
Să ne □toarcem □să pentru a nu lăsa necomentate fragmentele citate.
„S□gele cald e un fel de boală”. A cui boală şi □ ce constă această boală? Nu e vorba, □ primul r□d şi exclusiv, de s□gele victimei – ci de un fel de complicitate victimă-asasin, de infiltrare □ şi de rezonanță a s□gelor celor doi: asasin-victimă: „Pentru că tu nu ştii □că (...) cum □u355 ti fierbe şi clocoteşte tot s□gele” etc. Şi e vorba de

s gele venin (VITRIOL): „aduni mereu venin şi ură şi m□ie oarbă" – iar s gelevenin (compus dintr-o mixtură spirituală de ură şi m ie – „furor sacer") are o direcționare de lovire precisă, definitivă, ca şi Trăsnetul Divin: „şi c□d ai adunat destulă [n.n.: ură şi m□ie oarbă], atunci verşi cu prisos (s.n.), şi nu prea mult □u355 ti pasă asupra cui, numai om să fie" (s.n.).
Generozitate a crimei! Foarte ciudat: verşi cu prisos – iar beneficiarul s□geluivenin este unul ales: omul-om („numai om să fie"). Pe de altă parte (dar, de fapt, pe aceeaşi linie a analizei logice), Lică nu făptuieşte □potriva legii lui Dumnezeu şi □ conformitate cu legile dizidente ale Diavolului – ci se simte permanentul şi excepționalul protejat al lui Dumnezeu, tocmai pentru a-şi r□e sine de Demonul Sine: „Dumnezeu era acela care-l scăpase pe Lică de at□ea primejdii, Dumnezeu □ lumina mintea şi □tuneca pe a celorlalți; cu Dumnezeu n-ar fi voit să se strice". Iar finalitatea acțiunilor lui Lică este ridicularizarea Demonului-Sine: „Aş r□e şi de dracul şi de mumă-sa" – □ spune Lică lui Ghiță. Tot aşa zice Pintea despre Lică: „El are o slăbiciune (...) să r□ă şi de dracul şi de mumă-sa".
Centrul spiritual al lui Lică nu este Infern – ci „subt privirile sfinților, căci oriunde s-ar fi dus, el tot acolo răm ea (s.n.)". Gestul din biserică al lui Lică este de ofrandă a inimii, şi astfel, a tregii sale ființe: „□i venea să-şi scoată inima din piept, □ venea să se repeadă cu capul □ zid ca să răm□e sfăr□at la treptele altarului". Şi-ar depune zgurile trupului pe treptele altarului – iar inima şi-ar oferi-o pe altar. Capul şi l-ar transfigura, superior, □ catapeteasmă de foc. Să nu uităm că Lică este Corbul-Pasărea Focului, născut din Stejarul Zalmoxian şi □tors □ Stejarul Zalmoxian (sfăr area capului, de stejar, este echivalentul răstignirii lui Zalmoxis-Hristos).
Şi ni se spune că el nu putea să moară - menționdu-se, apoi, ceva care ar intra □ conflict, aparent, cu neputința de a muri: „de nimic nu-i era mai frică dec□ de moarte; ar fi voit să trăiască mult şi lung, c ţine lumea (s.n.), ca să scape de viața cealaltă(...)".
Lică este focul acestei lumi. Lui □ era frică nu de moarte, de fapt - ci de translarea energiei lui pe alte coordonate dec□ pe acelea ale lumii pe care o alimenta şi o modela energetic, prin forța sacră de Corb al Focului. Clocotul S gelui lui Lică este, de fapt, intrare rezonanţă cu viaţa ocultă a lumii. El nu ucide - el transfigurează. El confirmă şi consfinţeşte funcția Focului □ lume. S□NGELE BLESTEMAT al lui Lică este izotopic, □ semantica mitologică, cu s□gele blestemat al Muşatinilor: este VITRILOLUL. Dacă el, Lică, nu-i atinge pe toți oamenii cu VITRIOLUL M□NTUITOR al morții fizice - ne□deplinirea, totală şi perfectă, a misiunii lui transfiguratoare ar duce la omorul lui, ca şansă transfiguratoare („cu moarte pre moarte călc□d"). Gestul sacral şi mantra sacrală din biserică sunt edificatoare pentru funcția xilogeneratului Lică: „-Unul c□e unul - strigă el ridic□du-şi m□a dreaptă □ sus [n.n.: m□a pecetluită, prin muşcătură, de ANA="cea dăruită de Dumnezeu cu multe haruri"] – unul după altul, om cu om(s.n.), toți trebuie să moară, toți care mă pot vinde, viață cu viață trebuie să se stingă, căci dacă nu-i omor eu pe ei, mă duc ei pe mine la moarte".
De observat centrarea acțiunii Leului-Lică asupra OMULUI: „numai om să fie", „om cu om", „viață cu viață". De ce oare at□a insistență? Nu cumva e vorba de ritual şi misiune?
Situat □ mijlocul bisericii, □ fața altarului, Lică devine Chakravarti - „acela care □v□te roata [4] ":"Cine a atins acel grad de realizare spirituală, le poate retrăi pe toate (viețile, evenimentele şi epocile) pentru că este □ centrul timpului". Şi, mai departe [5] , citățm iarăşi, dintr-un studiu asupra lui Eminescu-dramaturgul, care se concentrează asupra celor care, cu „s□ge blestemat", conduc soarta □mpărăției Verzi-Moldovei:"Elementul care unifică şirul voievodal prin veacuri, de la miticul Gruie-S□ger, Dragoş-Bogdan, prin Alexandru cel Bun, Ştefan cel Mare, Bogdan Orbul, Ştefăniță, p□ă la Alex. Lăpuşneanul, se spune că ar fi un <<s□ge blestemat>>(...). Cred că e mult mai just(...) să definim acest s□ge după datele tradiționale, ca fiind un venin infinit de prețios, VITRIOLUL, ostil vieții şi morții, aşa cum se □t□plă totdeauna cu s□gele neamurilor alese, adevărate neamuri sacerdotale şi regale, races-fa s. Unei asemenea rase, culeasă din principiul veacurilor, □ este hărăzită dubla putere de contemplare şi de acțiune, pe timpul care □ este dat să conducă destinele unui popor".
Par a fi disproprționate afirmațiile noastre, prin raportare la un oarecare Lică Sămădău. Dar nu este, □ fapt - prin raportare la realitatea mitică. Lică este stăp ul locului – iar locul este ROATA MORII=ROATA LUMII. Este o roată ocultată de aparenţa Cr□u351 smei. Moara nu se mai vede, nu este receptată □ emergență, dec□ prin: a-cele 5 cruci (2 de piatră+3 de lemn);
b-avertismentele asupra necesității percepției oculte (cf. I, p. 246):"Numai c□eodată, c□d □ timp de noapte v□tul zg□ț□a moara părăsită (s.n.), locul □ părea lui Ghiță străin şi pustiicios, şi atunci el pipăia prin tuneric (s.n.), ca să vadă dacă Ana, care dormea ca un copil □băiat l□gă d□sul, nu cumva s-a descoperit prin somn(s.n.), şi s-o acopere iar".
Lui Ghiță □ este frică de descoperirea-vădire a tainei Morii, taină a Lumii, deținută de Ana, □ complicitate ocultă cu Lică. Cuplul mitic nu este cel aparent: Ghiță-Ana - ci acela mistic, vădit prin semnul lui 5(sau 10), scris cu VITRIOLUL S□gelui, pe fața lui Lică, de ghearele Anei-Vultur-Aer - şi prin pecetea-muşcătură [6] - dinții=semn al tenacității şi al fidelității față de cuv□tul dat; incisivii= tinerețe şi jovialitate; renumele şi celebritatea: „Urma lăsată de dinți pe carne este aidoma

amprentei lăsate de un lucru spiritual: intenţie, iubire, pasiune. Este sigiliul, indic□d o voință de posesiune".
ANA este o ființă bivalentă, din punct de vedere mitic:
a-este Ana manolică, □ jurul căreia se ordonează forțele Focului (Lică), ale Păm□tului (GhițĂ), Apei (Pintea, rămas la nivelul de protector al copiilor Anei);
b-este Ana cu gheare: demonism aparent, □ realitate, sulițe-săgeți de reactivare □ Ființa de Foc a Corbului-Lică a Cosmosului [7] „Potrivit sistemului de corespondențe planetare ale microcosmosului, astrologia tradițională face din policar degetul lui Venus, din arătător degetul Jupiter, din degetul mijlociu pe cel al lui Saturn, din inelar – Soarele, iar din degetul mic pe cel al lui Mercur".
Sămădăul este saturnian, prin definiție şi vocație – căci stăp□eşte gregarul infernal al Porcului Plutonian-Saturnian. Dar „Lică, un om de 36 de ani, □alt, uscățiv şi supt la față, cu mustața lungă, cu ochii mici şi cu spr□cenele dese şi □preunate la mijloc, Lică era porcar, □să dintre cei ce poartă cămaşă subțire şi albă ca floricelele, pieptar cu bumbi de argint şi bici de carmajin, cu codoriştea de os □podobit cu flori tăiate şi cu ghintulețe de aur".
36 = numărul solidarității cosmice [8] al □t□nirii elementelor şi evoluțiilor ciclice. Derivatele lui manifestă relațiile din interiorul triadei cer-păm□t-om. Este numit, de către pitagoricieni, MARELE CUATERNAR (deci, integrabil Omului Tetramorf). Este numărul Cerului (36); dublul lui, 72 = numărul păm□tului, iar 108 = numărul omului: omul este punct de □t□nire dintre Cer şi Păm□t – loc unde domneşte Fiul Cerului şi al Păm□tului.
Este clar că locul Fiului Cerului şi Păm□tului este mijlocul triadei: Ghiță (Păm□t), Lică (Foc-Hristos) – Ana (Aer Celest).
Lică poartă □ ochi Smaraldul (pierdut de Lucifer şi recuperat, ca Potir Graal, de Iosif din Arimateea). Este Veşnicul Mire al Lumii – □brăcat, permanent, □ „cămaşă subțire şi albă ca floricelele". Are asupra sa simbolul jupiterian şi iehoviac: „Biciul-Trăznet". Bici cu „ghintulețe de aur", aur solar. Dar □ ființa lui Lică, nuntesc Soarele şi Luna, aurul şi argintul: bumbi de argint şi ghintulețele de aur (ale biciului).
Cuplul mistic (Lică+Ana) sub semnul solidarității cosmice (36), chiamă elementele echilibrului cosmic: Pintea are 38 de ani (3+8: cifra 8=cifra echilibrului cosmic, a direcțiilor cardinale şi intermediare, octogonul mediind □tre pătrat şi cerc, □tre Cer şi Păm□t. Ziua a 8-a marchează viața celor drepți şi condamnarea nelegiuiților - ziua a 8-a= simbolul □nvierii, al transfigurării, al vestirii erei viitoare. Cifra 8 corespunde Noului Testament. Semnul infinitului este ∞).
Dacă Lică e şchiop – este „prețul plătit de el pentru cunoaşterea supraomenească şi pentru puterea pe care i-o dă aceasta [9] ". El poartă, ca Iacov sau Hephaistos – urma luptei cu □gerul lui Dumnezeu sau cu Dumnezeu □suşi pentru a vedea Taina Supremă.
Triunghiul apei, av□d baza sus, iar trunghiul focului av□d baza jos, atunci c□d Lică e fulgerat-□puşcat □ picior, Pintea e fulgerat-tăiat □ frunte.
Lică-□puşcatul (fulgeratul) □ picior – este zeu-magician. El □ vrăjeşte pe cei din preajmă – cum Hephaistos □ stăp□eşte pe zeii Olimpului prin turnarea licorii uitării (lethe). Orice zeu al Focului este şchiop căci Focul este taina supremă a Cerului – este taina eternității: de aceea Dumnezeu □ permite lui Lică să ridice, □ biserică, m a dreaptă – m□a Puterii Sacerdotale, binecuv□t□d cu □nviere pe cei ucişi. Lică stăp□eşte Destinul – trezeşte □ toți cei din jur teama de Destin, ca anamneză a autorității divine.
Pintea „□ apucă pe mort [n.n.: Lică] de un picior şi □ t□□ după sine p□ă la r□leț, apoi □pinse trupul cu piciorul □ valuri."
Totul ține de picior – ca simbol al sufletului şi sinecdocă a Ființei Umane.
Pintea trebuie că se □părtăşeşte din calitatea de şchiop mag vizionar şi autoritate sacerdotală a lui Lică: □ apucă de piciorul (şchiop-fulgerat, prin care Lică a primit revelația divină) – şi □ □pinge cu piciorul (piciorul lui Pintea a devenit şi el, dacă nu era p□ă acum – şchiop, adică □părtăşit din Taina Celestă). Şi unde □ □pinge pe Lică? □n valuri. Păi, valurile sunt □săşi Ființa-Taur a lui Pintea. □n concluzie: prin gestul de pingere cu piciorul a piciorului fulger – Pintea primeşte pe Lică sine – ca pe Hristosul-Foc. „- A scăpat! (...) Dar asta nu are s-o afle nimeni □ lume". Elibaratorul eliberat □ euharistie. Lumea nu va şti – pentru că lumea va conține ŞTIREA □săşi. cel puțin, Pintea □ conține pe Lică, prin crucişarea picioarelor, □tr-o svastikă morişcă a vieții şi morții.
Dar lumea treagă stă sub semnul transfigurării prin Foc: OMUL-PĂM□NT (Ghiță) se □părtăşeşte din Focul-Lică (fiind şi el, Ghiță, □puşcat: □ ceafă, ca substitut al piciorului aflător, piciorului jertfitor).
Ghiță şi Ana sunt legați prin s ge şi cuțit-fulger. şi legați, □ consecință, prin Lică. Lică oferă:
a – hierogamia cu Ana manolică pentru m□tuirea apocaliptică, prin foc, a lumii;
b – oferă liantul mitic (şi mistic) □tre Păm□tul (Ghiță) şi Aerul Celest (Ana).
c - oferă transfigurarea morii demoniace – prin foc □ Golgotă M□tuitoare, apoi □ Paradis-Coliba Liniştii
Pneuma-Bătr□a extrage din Athanorul-Cr□u351 smă (oblăduit de mistica roată a Morii Norocului – Swastika-Lică) rezultatul operației alchimice: copiii (cuplul Soare-Lună, Lică-Ana, sau cvatdruplul-tetramorful purificat: esențele copii, ale tetramorfului). Copiii sunt cele patru fețe ale Ființei Originare, obținută alchimic „□ fundul gropii care fusese

odinioară pivniță nu se mai vedeau dec□ oasele albe ieşind pe ici pe colo din cenuşa groasă"
„Bătr□a şedea cu copiii pe o piatră (s.n.) de l□gă cele 5 cruci şi pl□gea lacrimi alinatoare (s.n.). - Se vede c□u lăsat ferestrele deschise! Simțeam eu că nu are să iasă bine: dar aşa le-a fost dată!..."
Groapa cu cenuşă este Athanorul „cu ferestrele deschise" - eliber□d piatra filosofală – pe care „şedea" (re-născuse) Bătr□a Vremurilor, Stăp□a Kalpelor. Piatra □ renaşte pe cei 5 (3+2 = yang+yin) drept cruci veşnice (tetramorful primordial uman + pneuma divină). De ieşit - a ieşit data, indiferent la bine şi la rău; divinitatea (a cărei expresie metaforică este piatra filosofală) este amorală: liniştea colibei s-a metamorfozat □ lupta din interiorul Athanolului-Cr u351 smă - dezvăluind oasele – scheletul bivalent: a – moara lumii (Norocului) transfigurată prin foc □ Coliba Liniştii, şi b – Ființa Tetramorfului Original. Lacrimile alinătoare nu pot fi dec□ scurgerea s gelui blestemat adus din starea de clocotire (□ainte de a re- □via Omul Tetramorf) □ starea de Amrita – licoarea divină a Paradisului.
Drumul Copiilor Veşnici (Dao) este □său şi Piatra Filosofală, substitut-revelație a Morii Lumii (ocultată de „clocotul" cr□u351 smei Athanor) şi al Bătr□ei Kalpelor.
Ei stau, asfel, sub semnul Providenței [10] .
*

Banul, □ Moara cu noroc este doar banul cu semn – adică banul-semn: semnul trecerii pentru transfigurare. Stăp□ul transfigurării este Lică – iar agenții transfigurării sunt Pintea şi Ghiță:
a – Pintea este gemelar uterul lumii cu Lică (puşcăria □ care ambii au fost □chişi pentru furt de cai psihopompi);
b – Ghiță este Hermes-ul, care face legătura □tre Lică (Centrul Lumii) şi Pintea (marginea oceanică a Lumii). Banul are funcție tranzitorie–transfiguratoare – deci mistică, psihopompă.
*

Ana = Aer =punct, Ghiță =Păm□t=pătrat, iar Lică şi Pintea, gemelari, sunt Steaua lui
Solomon (două triunghiuri echilaterale orientate invers unul față de celălalt şi □lănțuite) [11] :
Ana □ leagă pe toți, la mijloc, iar Ghiță □ □conjoară pe toți, la margini.
*

Tetramorful a fost □ Paradis, dar s-a menținut şi se menține şi pe Păm□t – Adam Tetramorful. Nu-l vedem fizic – dar trebuie să-l intuim spiritual. trebuie să ni-l relevăm transfigur□du-ne. Moara Demonilor (ca disimulare a Tetramorfului) se transfigurează-revelează ca Tetramorf – prin Foc. Prin regăsirea Centrului-Foc care-i chinuie şă-i m□tuie, □ desparte şi-i contopeşte pe Lică-Ghiță-Pintea-Ana. Şi Moara de Foc transfigurată se va numi Coliba Liniştită: Paradisul.
*

* *

[1] - Echivalentul Spiritului creştin, , □ filosofia presocratică şi socratică.
[2] - Stă sub semnul Zeului Focului şi al meşteşugurilor Hephaistos, şchiop, prin aruncarea lui din cer, de către mama lui, Hera, (fiind şchiop, păşeşte cu fiecare din picioare simultan □ ambele lumi: □ cea subpăm□tean-infernală şi □ cea olimpian-celestă).
[3] - Io - fiică a regelui din Argos, pe care, iubind-o şi tem□du-se de gelozia Herei - Zeus a prefăcut-o □ vacă; totuşi, Hera i-a cerut vaca □ dar şi, primind-o, o pune sub paza lui Argus; Hera o supune pe Io la chinuri cumplite, produse de un tăun gigantic, determin□d-o să cutreiere, □ fugă, toată Hellada, p□ă c□d, □ Egipt, naşte pe Epaphos, fiul conceput cu Zeus - şi abia atunci □u351 si redob□deşte vechea □fățişare umană şi devine regina Egiptului, □preună cu fiul ei. Ana lui Ghiță (de fapt, a lui Lică…) suferă de tăunul superbiei - şi-şi va □plini statutul de mamă doar după ce va fi alungată-zburată din viață - prin acțiunea conjugată a Gelosului şi Demascatorului(cuplul Ghiță-Lică). Apoi, după transfigurare, Ana va deveni IO+ANA=IOANA, adică:"cea dăruită de Dumnezeu, devenită proprietate a celui care este izvorul vieții şi al oricărui bine.
[4] - Cf. V.Lovinescu, nsemnări iniţiatice, Rosmarin, Buc., 1996, p. 97.
[5] - Idem, p. 101.
[6] - Jean Chevalier/Alain Gheerbrant, Dicţionar de simboluri, Artemis, , Buc., 1995, vol. I, p. 446 – şi vol. II, p. 326.
[7] - Idem, vol I, p. 439.
[8] - Idem, vol III, p. 373.
[9] - Idem, vol III, p. 315.
[10] - Cf. □liphas L□i, Chei Majore, Antet, Buc., p. 24: Leviah şi Mebahel .
[11] - A. Inoan, Cartea ştiinţelor oculte, Colecția "a 13-a zodie", Buc., 1992-1993.

IOAN SLAVICI

Paznicul Dharmei.Confucianistul Slavici(nuvelistica)
CAPITOLUL V: Nostalgia Paradisului.Din nou despre Natura ca intermediaritate. Războinicul Dharmic şi Cenuşăreasa. Harap-Albul slaviciano-confucianist. Copilul ca sămănță spre Bine – şi copilul ca brazdă a Dracului
Omul, odată născut, are nostalgia Arheului din care a destins şi a spațiului arheic pe care, prin păcatul metafizic originar, nu-l mai percepe dec□ ca desprindere de propria-i □plinire (dintr-o anterioritate paradisiacă). Singurul element al acestei lumi care-i păstrează neştirbită imaginea propriei soteriologii este Natura. Natura – ca Paradis Originar. Problematica, deci, nu se cantonează la nivelul existenței?nonexistenței Paradisului (căci el este prefigurat şi menținut ca nostalgie a originii pure şi a Arheului şi Arheității – prin Natură) – ci a diverselor grade de distanțare (individuală şi colectivă), față de acest obiectiv sacral; a diverselor grade de putere de percepție şi de voință de percepşie a Naturii – ca zonă de promisiune a reintegrării m□tuitoare. A continuității noțiunii de reintegrare umană □ originaritatea sacrală.
Există la I. Slavici şi o semnificație aparte a Naturii: natura, ca fază primă de intermediaritate-vestibul spre o a doua fază-Natură: Natura Originară cu o soteriologie

completă. Nu trebuie luat sensul de Purgatoriu □ accepțiunea lui catolică, pentru că I. Slavici este unul dintre cei mai echilibrați, dar şi mai definitivi creştini ortodocşi din literatura rom□ă. Nu e vorba, deci, de o fază sacrală intermediară, ci, pur şi simplu, de o intermediaritate, ca zonă de meditație umană, asupra propriilor devieri de la Calea Dao. O zonă □ care au loc transfigurări, conştientizări, expieri necesare – care devin factori de permisivitate pentru o ulterioară viziune sintetică, globalizantă revalorificatoare, asupra potențelor sacrale ale ființei umane de a merita (sau de a spera □) reintegrarea sacrală. Evident, printr-o corijare conştientă a factorilor ființiali specifici fiecărei entități umane □ parte –pentru □scrierea spirituală c□ mai exactă □ rigoarea şi armonia (mistice) ale lui Dao.
Baba Dana, din nuvela omonimă, Bătr□a Lumii:
(cf. II, p.559): „Pe baba Dana eu numai babă o ştiam, iar de cum am ajuns flăcău ea mi se părea mai puțin bătr□ă dec□ mi-o aduceam aminte din timpul copilăriei mele" – are nelinişti metafizice □ legătură cu continuitatea actului uman de percepție a Naturii-Paradis. Căci baba Dana are un contact continuu cu esențele sacre ale Naturii, cu forțele sacre terapeutice ale Naturii: buruienile vindecătoare, căci a fi sănătos implică o dublă legătură: cu viața deplină a corpului fizic dar şi cu revelația naturii, ca forță stimulatoare a ființei resurecționale (spiritual) din om:
(cf . I, p. 560) „Orişic□ de lungă ar fi viața şi orişic□ de multe i-ar fi nevoile, c□ă vreme ai sănătate nu te saturi de a-ți □şira zilele (...). Mama, fie iertată, m-a □vățat cum să culeg buruieni de acestea şi cum să mă folosesc de ele pentru vindecarea boalelor. Toată buruiana e bună la ceva. Vorba e numai să ştim la ce e bună şi cum avem să ne folosim de ea. Multe din ele sunt □tr-un fel hrană, □tr-altul leac, şi iar □tr-altul otravă (...). Cum ar fi cu putință să mi se fi ur□ a-mi aştepta sf□şitul c□d mai sunt at□ea şi at□ea asupra cărora nu m-am dumirit □că!? (...) Apoi, mă □treb, □ tot cazul, ce se alege, după ce voi fi murit, de □treaga trudă a vieții mele? O să mai fie cumva de vreun folos ceea ce trăind pe păm□t, am adunat □ sufletul meu ?".
Truda ei a fost să stea, cu suflet şi minte, cu □treaga ființă, la pieptul Naturii, cu potențe soteriologice (□ plan fizico-astral, ba şi al Sinelui Spiritual). Sufletul ei a adunat o ştiință sacră a re-legăturii om-Lumea Paradis. Dar va fi exist□d, oare, o punte de suflet □tre lumi, pentru a transmite pe această punte, c□u351 stigul efortului religios față de fosta stare de unitate paradisiacă (om-lume).
(cf. II, p. 661) „Eu – stărui d□sa, dau cu socoteală că ceea ce □ suflet s-a adunat nu răm□e □ păm□t, ci trece cu sufletul □ lumea cealaltă, unde bobii nu se numără numai, ci se şi c□tăresc, şi săm□ța seacă nu poate să fie deopotrivă cu cea miezoasă (...) Durerea cea mare a bătr□eților mele e că n-am ani să las moştenire cele moştenite de la mama şi sporite prin truda vieții mele". Vor mai accepta inițierea – vor mai sta cu urechea la pieptul Naturii Paradisiace, ucenici-preoți ai Templului Naturii?
Baba Dana constată ruptura, discontinuitatea □ atitudinea religioasă față de Natură – indiferența față de inițierea sacrală, decăderea □ timpul profan, □ atitudinea strict pragmatică non-spirituală:
(cf. II, pp. 561-562) „- E o lume-ntreagă care te-nconjoară, □ zisei. – e, răspunse ea (...) băieții şi nepoții umblă □să fiecare □ cărările sale, iar fetele şi nepoatele se leapădă de cele băbeşti. Lumea de azi e de tot nouă şi nu mai vrea să aibă nici o legătură cu cea veche (...)"
Discontinuitatea activității sacral-religioase, față de Natură, părăsirea ritmurilor panteiste – pragmatismul sec şi imbecilizant – sunt anti-Dao, anti-confucianiste. Lumea aceasta discontinuă spiritual are toate şansele să se prăbuşească, şi □ plan vital, şi □ plan sacral, căci cele două planuri sunt complementare:
(cf. II, p. 562): „Pe c□d mai nainte femeile veneau la mine să le dau buruieni ca să aibă, azi dau năvală, cer□d buruieni ca să nu mai aibă copii. De ce adecă, să-i mai ai, dacă cer at□a bătaie de cap şi at□ea jertfe şi pe urma lor nu te poți aştepta nici măcar la mulțumirea de a şti că au să-ți ducă mai departe g□dul cel bun şi să scoată la capăt cele □cepute de tine?"
Cu totul opus tratează problema Naturii resurecționale spirituale un fost renegat spiritual – Ciulic, din nuvela Vecinii II. El este un fel de Gobseck sau Shylock rom□esc □tr-o primă fază a existenței lui terestre. Un trup şi un suflet, lovite, □ copilărie, de lume – şi dornice, acum, la bătr□ețe (dublată de putere financiară) să-şi răzbune cumplit şi necruțător pe lume, fie şi □ forma ei germinativă: copiii.
(cf. I, p. 500) „Om □alt, spătos şi cu umerii oarecum ridicați, el părea din dos mai mult t□ăr de cum □ adevăr era, fiindcă se ținea drept, călca rar şi apăsat şi nu avea dec□ pe ici pe colo c□e un păr cărunt. Din c□d □ c□d □ c□d el se oprea, □u351 si sucea trupul şi se uita □apoi, ca şi c□d s.ar teme ca nu cumva să fie apucat fără de veste. Atunci, bătr□ețea se vedea din fața lui uscată şi zb□cită (...). Doi dintre dinții de din şos erau ieşiți din linie, şi țineau buza oarecum r□jită (...) era peste putință să nu-ți aduci aminte de c□ele rătăcit, care aleargă de-a lungul uliților, şi, gonit de alți c□i, se opreşte mereu, se □toarce mereu şi-şi arată □d□jit colții.
□nd□jit era şi d-l Ciuric (...). O piatră zburată despre casa de pe maidan sfăr□ase unul dintre cele două geamuri, iar comisarul (...) constata că piatra a fost aruncată de Ermil, băiatul de 7 ani al d-lui Anastase Călin (...). Iar slăbiciunile omeneşti pe care el nu poate să le ierte. Aşa cum s-a ivit □ lume şi cum s-a făcut om, el era nemilos față cu sine şi nu putea fi □găduitor față cu alții (...). E omul care a muncit, a suferit, arăbdat, s-a zbuciumat o via-ă □treagă, iar acum, după ce i s-au □plinit toate dorințele se □treabă mereu: <<Şi-apoi?! At□ e tot? nu mai urmează nimic mai departe?

nimic nu mai poate viața să-mi deie?!>>”
Iată ce-l salvează pe Ciulic de a sf□şi ca un Gopseck: ne-□chistarea, nonretragerea pietrificantă □ cochilia morții de viu, a necuriozității față de viață, față de lume. Ciulic este lovitul de-o viață, darn u este suflet □fr□t: bătr□, el p□deşte □cr□cenat, pe metereze, alți şi alți demoni, cu care să se □frunte (mai onest sau mai puțin onest – dar să se frunte!).
De aceea, nu este de loc artificială transfigurarea lui Ciulic □ fața descoperirii noului şi ad□c-semnificativului, a sacrului (pe care nu i-l relevase, p□ă la bătr□ețe, nimic din modul profan □ care viețuise): sf ta familie (□ familia numeroasă, dar plină de suflet, de o gamă nesf□şită de sentimente dinamice şi cu valențe autosacrificiale, a funcționarului CFR, Anastase Călin); □ chipul soției lui Călin, Agata, „fată de preot din Bucovina”, redescoperă, anamnezic, trăsături ale propriei mame (ori potențiale soții karmice) – mai cur□d ale Mamei şi Soției Arhetipale. Şi, □ fine, ca o consecință a primelor două descoperiri – descoperirea terapiei spirituale prin Natura-Paradis. Pentru Ciulic, expediția cu carul □ care a □cărcat familia suferindului Anastase Călin – la C□ligi – este o expediție inițiatică spre propriile origini fiinţiale. O expediție de redescoperire a propriei ființe, □ autenticitatea ei existențială, sustrasă şi extrasă din orice accident fenomenal. O expediție cu multe cotiri pentru atingerea stării de echilibru, smerit şi senin, al Căii Sufletului-Dao. Regressum at uterum:
(cf. I, p. 558) „cerul e senin, şi o adiere lină, aproape caldă, se simte dinspre şesul nesf□şit. Epăcat de at□a frumusețe! Ciuric se opreşte şi se uită □ainte: intrat aşa deodată □ vale, nu mai ştie la ce să se uite, ce să vadă □ainte de toate. El nu se uită □apoi, şi acum r□e, fiindcă Agata r□e şi ea arăt□d □ainte spre fundul văii” (n.n.: valea anamnezei). Drept răspuns, arată şi el, tot □ainte, spre zidurile albe, care sus pe deal, ies la iveală din desimea nucilor; acolo e hanul, unde au să facă cel din urmă popas (n.n.: hanul Athanor, al fişării mercurului-Cervus Fugitivus)”.
Trece Stix-ul-D□bovița, □ □tuneric mistic, coteşte şi saltă, cu luntrea-arcă, pe drumul reamintirilor unor re-□carnări trecute, ale karmelor uitate:
(cf I, p. 561) „Era o nebunie să călătorească ei acum pe-ntuneric, cu harabaua plină de oameni vii, pe drumuri cotite şi costişe, peste bolovani şi prin valuri de ape curgătoare, tem□du-se la tot pasul că vor da □ gropi, că se vor răsturna, că valurile vor lua hărăbaua. Dar n-aveau □cotro” [n.n.:Dao-Dharma karma sunt sacralități, deci necesități supreme, iar nu fenomenalități accidentale]; trebuiau să urmeze drumul prin acest pustiu □tunecat. El, Ciulic, □ fenomenalitate: c nele, (cf. I, p. 500:) era peste putință să nu-ți aduci aminte de c□ele rătăcit – aici □ sacralitatea drumului inițiatic – este călăuza psihopompă pentru sinele-haraba □ care şi-a □cărcat karma (sub chipurile familiei Anastase Călin – conglomerat de euri spirituale aflate □ diverse stadii evolutive):
(cf. I, p. 562) „Şi mergea, ținid caii de căpăstru □aintea harabalei, pipăia cu piciorul bolovanii [n.n.: ouăle existențiale karmice] trecea prin r□ cum treci vara prin iarba mare, ducea harabaua cum c□maciul duce corabia □ timp de furtună [n.n.: furtunile ciclurilor, Kalpelor] - -Nu te teme! striga şi inima □ r□ea că toate □ merg bine”. Cui □ striga? Ființei lui proprii, pe care o afla şi o conducea □/prin toate ciclurile existențiale. Şi cine-i stimula siguranța □ sine? Forțele spirituale adunate, comprimate □ Natura-Paradis, pe care o redescoperea pas cu pas anamnezic.
După ce a □fruntat, cu □d□jirea exersată o viață, anamneza ciclurilor sale karmice şi ființiale – Ciulic nu mai poate răm□e „Ciulic” (n.n.: probabil că ciulin, adică o plantă pierdută □ imensitatea Bărăganului = infinitul sec) căci este, acum, un Buddha-Iluminatul la umbra smochinului sacru. El □ spune Agatei (agathos = bun), perechea lui karmică, Mamă şi Soție Arhetipală – vorbe esoterice – care transmit mesajul supremei smerenii, al supremei abstragerii nirvanice, din lumea fenomenală a Numa-Rupa (nume şi formă) – lume a Māyei, pe care el a □lăturat-o prin parcurgerea curajoasă, chiar eroică, a drumului inițiatic prin care s-a regăsit uterul divin, ca entitate anonimă, deci autentic sacrală; mesajul este al potolirii vrajbei ciclurilor, stingerii v□tejului Kalpelor – şi retragerii □tr-un Sus Nirvanic, etern non-fenomenal şi sustras fluxurilor de re□carnări □ ouă-bolovani (potențialități) sau nume şi forme □şelătoare: „Poartă grijăde copii tăi şi pzeşte-i să nu intre □ vrajbă cu lumea [n.n.: Lumea-Paradis redescoperit] (...) – Numele meu – grăi – să nu-l puneți acolo sus!”.
Ciulic nu mai are la ce „ciuli” urechea veghetoare, neliniştită. Neliniştitul a devenit Iluminatul.
***
A te □scrie □ Rotunda parcurgere a ciclurilor ființiale, pentru a afla capul (iluminarea)-Capnicul Rotundei – este o intreprindere primejdioasă, la care trebuie să combini starea de eroism interior cu sugestiile anamnezice, trezite □ „monştri” – paznici ai Misterelor Naturii. Aceasta este semnificația povestirii inițiatice O noapte fioroasă. Eroul ucenic □tr-ale inițierii este stimulat □ drumul său (care □ final, ar trebui să se suprapună peste misticul Tao-Dao) de către „spaimele” Naturii stimulatoare de anamneză. Obsesia fundamentală a eroului ca şi □ Povestea lui Harap-Alb – este ursul (arheul războinicilor geto-gotici):
(cf. II; p. 442) „- Sperie [n.n.: focurile păstorilor cristici] urşii (s.n.) – ca să nu se apropie de turme şi porumbişti.
(cf. II; p. 442) „Şi dacă vreun urs (s.n.) urm□du-mi apropierea, se coboară din culme, ori se urcă pe h□toape?”
(cf. II; p. 443) „Cobor□d acum la vale, □i era mereu, parcă aud mai la dreapta,

mai la st□ga, c□d la deal, c□d la vale, acea mormăială somnoroasă a ursului. (...). Nu era urs (s.n.) nicăiri prin apropiere dar eu auzeam c□d mormăială, c□d paşii greoi, vedeam mog□deața."

Eroul este un fals erou, un erou ratat: ursul este sinele său autentic de Războinic Karmic şi Dharmic, Războinic al Kalpelor: el, pentru a-şi regăsi sinele sacru trebuie să se lase □ghiţit de Ursul Arheic – pentru a fi regurgitat ca □thman (spirit universal). Din păcate, Natura nu poate st□ni dec□ spaimă şi stimulează goana retractilă spre comoditatea căpiței, talangei, c□nilor, oamenilor, □ cel care seamănă leit cu feciorii mai mari ai Craiului, cei care prin ratarea expediției de aflare a lui Dao – se şterg din planul divin. „Eroul" se culcuşeşte □ uterul-căpiță de f□ – nu spre a se naşte, ci spre a se feri de naştere, nu spre a-l □t□ni □ st□a şi-n ieslea bethlehemică pe Hrstos-Dao – ci spre a adormi „fericit" – adică ignorant (□ sensul negativ buddhist). El, „eroul" nu poate fi pe Calea Dao, ci: „la marginea şerpuitorului [s.n. – n.n.: nu Dreptului!] drum spre Rotunda [n.n.: el este exclus din Rotunda- circulara expediție anamnezică]."

Natura □ ajută pe cei care se ajută. Fie bărbat, ca personajul Tudor, fie femeie ca personajul Nuța. Yang şi Yin apar, la I. Slavici, □tr-un mit-nuvelă care merge □ paralel cu basmul despre Cenuşăreasa.

***

Oricare Cenuşăreasă vine de dincolo de cenuşa Keliphot-urilor (cojilor fenomenale, accidentelor fenomenalului-istorie): vine dinspre Focul Central, Natura-Paradis. De acolo vine şi Nuța, urgisita, şi totuşi, fericita (prin contactul ne□trerupt cu Natura-Paradis) calma, pururi egala cu sine □săşi, senina protagonistă a nuvelei omonime, deşi persecutată, dorindu-i-se şi plănuindu-i-se mereu moartea:

(cf. II, p. 360) „Nuța era de vreo patru anişori şi mai avea mult p□ă ce se face fată de măritat, iar p□ă atunci se puteau □t□pla multe. Neast□părată cum era, putea, Doamne fereşte să cadă de undeva şi să-şi fr□gă g□ul, să se-nece c□ vine D□bovița mare. C□e nu ise pot □t□pla unui copil rău nărăvit!? Iar după o asemenea nenorocire, toate treceau la Ana şi la copiii ei. Le chivernisea dar Ilie toate, parc-ar fi fost ale lui".

(cf. II; p. 362) „Iar Nuța tot ea. Acum te pomeneai cu ea cățărată ca o pisică pe acoperişul şurii (...) dar nu-şi fr□gea g□ul. Se scălda-n D□bovița (...) dar nu se-neca (...) Decsulță, flăm□dă şi rebegită, m□ca pe apucate, dormea unde o prindea noaptea (...) copilul nimănuia şi a tuturora, ne□grijită de nimeni, dar dragă tuturora, afară de Ilie, care o vedea adeseori prin vis".

Numai omul e păcătos şi merită toate suferințele lumii. Natura □să (...) animalele şi plantele (...) este nevinovată la modul absolut. Ea este trasă cu forţa □ lumea păcatului - sau cel puțin aşa □u351 si □chipuie cea mai rea şi cea mai ticăloşită creație a lui Dumnezeu (nu ticăloasă!) – căci Dumnezeu l-a conceput pe om ca pe capodopera sa – dar omul a ales să „evolueze", adică să treacă prin toate stadiile ticăloşirii, decăderii). Sunt □să oameni neticăloşiți, tocmai pentru că refuză să se instituie □ „stăp□i" ai Naturii - şi, dimpotrivă, ascultă ei, cu o religiozitate vitalistă, plenară, de poruncile şi miracolele necontenite ale Naturii. Aceşti oameni, oric□ vor □cerca semenii lor ticăloşiți să-i corupă, să-i distrugă

(cf.II, p. 366):"De!Ce mai ştii?!Sunt at□ de multe fetele curățele care se pierd fără de urmă □ toiul Bucureştilor. Iată Nuța nu e numai curățică, ci totodată şi zburdalnică să-i fugi din cale" - nu vor putea fi siliți să se autodistrugă total. Esența lor va asculta, totdeauna, de Vocea Arhetipală - de Dumnezeu, cel exprimat □ necurmatul miracol al Naturii Proaspete. Blestemații, ticăloşiții - nu văd Paradisul din Natură - nu simt că Natura e pregătită, oric□d, să le ofere vindecarea de păcat: prin clipa de răgaz, de meditație, prin viziunea miracolelor. Terapia prin miracol, □să - este folosită tot numai de către cei care nu s-au desprins de la s□ul Naturii - nu au trădat Natura, n-au refuzat şansa opririi, cu ochii mari şi cinstiți, □ fața Misterului Viu al Naturii. Cine e născut să distrugă - va distruge şi se va autodistruge. Din fericire, distrugerea, □ cazul lui, se suprapune peste autodistrugere - şi, deci, nu are vreme şi putere să distrugă infinit. Cine e născut să asculte de Natură - va crea şi se va autocrea. Şi, □ cazul lui, autocreația nu se suprapune doar peste ea □săşi, ci lasă loc „prozelitismului" creator: prin iubire şi credinţă, Natura poate oferi un şir/şirag de „mătănii" soteriologice.

Şi nuvela Nuța vorbeşte despre un misteriu dublu transfigurator, după o perioadă (precedată, şi ea, de probe de tip labirintic-infernal - prin concursul dat de „cocoana" Tinca, Spiridon Taiefugă, doamna Olga Florentina - cea care „semăna cu o florentină pentru că-i semăna colonelului Luluță [un „crai bătr□"] cu o florentină cu care petrecuse zile frumoase la Monte Carlo", căpitanul Rancu etc.): Nuța Cea Uitată de Oameni sub cenuşa anonimatului social (după ce trece prin Labirintul Infernal al Bucureştilor) - se regăseşte pe sine cea Originară, Regină a Ciclurilor Naturii - prin re□t□nirea cu Tudor-Theodor („r□nitul de Dumnezeu"...) - şi el ascuns sub cenuşa „vitezei" istorice şi a □ceputului de viciere morală din Labirintul-Bucureşti. Cei doi, NUȚA şi TUDOR - abia atunci c□d refac cuplul adamic şi □temeiază Sf□ta Familie Originară (□ mijlocul Naturii) - permisiunea (socio-divină) de a-şi lepăda „pieile de porci" - şi de a redeveni Regele şi Regina, Inițiații-Stăp□i, Diriguitori Generoşi şi □nțelegători (dar nu □afara Rigorii!!!) ai Lumii Fenomenale. Trec peste intențiile trecute - criminale şi lacome - ale rudelor şi „cunoştințelor" interesate □ POROS-ul material - şi reinstituie o ordine a Prezentului Rigorii Morale. Ei sunt conştienți de fiecare etapă a inițierii lor - de aici aparenta „toleranță", care, de fapt, este anamneza Purgatoriului-Natură (necesar, după □b□sirea cu cenuşile infernale ale Labirintului):

(cf.II, p. 428)"Multe nefăcute vom fi făc□d noi, dar at□ de ticăloşi cum ne socotim nu suntem".
Aceasta nu e o judecată de valoare asupra propriei persoane doar - ci o evaluare a stării lumii post-purgatoriale şi post-infernale: expresia nefăcute făcute se referă la starea de Māya din Labirint. Acolo s-au „petrecut" fapte zadarnice, false fapte, ireale fapte - iluzorii fapte. Dar cel (cei) care are/au găsit forța morală de a depăşi Labirintul nu mai sunt cei de dinainte de Labirint sau din Labirint: nu mai sunt şi nu mai trebuie să fie obsedați de Păcat - pentru că proba trecută a Labirintului tocmai asta urmăreşte: dizolvarea, prin efort spiritual pozitiv(şi mistic) a obsesiei Păcatului - a aşteptării stării de pozitivitate. Cei care se socot, şi după Labirint, ticăloşi - vor răm□e ticăloşi, □ sensul de neputincioşi spiritual. Cei care vor scăpa de obsesia ticăloşiei - prin forța morală şi prin recunoaşterea Căii Morale, oferite de Natura Autentică (iar nu de jungla socială) – aceia vor fi aleşii, inițiații, transfigurații. Durică-Tudor va redeveni THEODOR(Cel Dăruit/dorit de Dumnezeu), iar Nuța va redeveni HELENE (Făclia-Fericita □tru Lumină).
Unde sunt, totuşi, urmele fostelor „deraieri" de la Dao, ale Nuței? Cum de □ □găduie karma să fie fericită, fără să-şi plătească „datoriile"? Căci, „Cine nu urmează Tao, va pieri!" [1] – spunea, teribil avertizator, Lao Tse. Păi, „datoriile" ei le-au plătit/le vor plăti cei care i-au făcut şi pănuit Răul/Moartea (fizică şi spirituală). Totul se echilibrează „p□ă □tr-un fir de păr".
De observat că I.Slavici nu şovăie □ a „construi" o foarte exoterică transfigurare (care o dublează pe cea esoterică, □tr-o complementaritate armonioasă), □ cazul Durică:
a - „Durică" era numele decăzutului bărbat, prăbuşit □ Labirint;
b - TUDOR - este numele bărbatului conştient de purificarea necesară, prin iubirea față de Femeia Arhetipală (Nuța);
c - ceea ce nu se mai numeşte este ipostaza bărbatului terestru mort:
(cf.II, p. 421) "Cu Tudor Săndulescu s-a m□tuit: alt om trăia acum altă viață(s.n.), mai liniştită şi mai frumoasă. Era, cu toate acestea, o legătură □tre cele trecute şi cele viitoare" - şi, renăscut, „nomenul" sacral aduce cu sine funcția Theodor. Arunc□du-şi trupul-iluzie □ v□tejurile apei - Tudor nu mai este Dezertorul din Armata Terestru-Umană - ci Războinicul Nou al Iubirii:
(cf.II, p. 425) "Trebuie neapărat să te iau şi să te duc cu mine (...) trebuie cu orice preț! Nu ştii, precum se vede, că pentru toată lumea eu sunt mort, □ecat, pierit □ apa D□boviței!" [□ spune Nuței, regăsite la Dragoslavele, după fugirea-evadare din Labirintul multiplu: Labirintul-Bucureşti- social, Labirintul-Capu-Coatei – al trădării, al falsei iubiri, din partea demonicului cuplu Ana-Ilie - Ana=nepoata de vară a lui Drăgan, soțul Bunicii-Văduvă, soacră a Tatălui-Ghiță Bucur al Văduvei... – de observat c□ de □c□cită este „rudenia-rubedenia" Diavolului! – Labirintul propriului sine, chinuit de ispite: cf. II, p. 241 - c□d Nuța □u351 si propune transfigurarea interioară radicală:"Tot pe poteci neumblate!" – s.n.].
Cuplul adamic, refăcut pe păm□t, capătă binecuv□tarea carească:
a – prin cununia religioasă-panteistă: (cf I, p. 472) „binecuv□tarea preotului e binecuv□tare şi ce-a legat popa, legat răm□e";
b – prin copilul dob□dit, ca răspuns al lui Dumnezeu cu privire la terminareaneterminarea stagiului cuplului □ Paradisul terstru. Semnul că a fost depăşit Paradisul terestru pentru Paradisul Celest este sentimentul de for-ă morală □ fața ispitei stăp□irii terestre: (cf. I, p. 427) „le auzea pe babe şoptindu-i la ureche: <<toate ale tale sunt!>> <<- Nu, ale mele nu! □u351 si zicea. Eu nu am nevoie de ele. Ale lui □să sunt [n.n.: ale copilului, chezăşie a trecerii prin Paradisul terestru] el trebuie să le aibă>>" - iar Tudor □ dă răspuns □tru acelaşi duh autosacrificial, transfigurator, martiric şi cristic: „şi dacă vom fi şi tu şi eu prigoniți, grăi Tudor, el va sta la adăpost; dacă vom fi batjocoriți, n-are să se reverse batjocura asupra lui; orişice am suferi noi, pentru binele lui ispăşim!"
Copilul lor este sinecdoca omenirii – dacă transformăm povestirea din registrul strict narativ, □ cel mitologico-simbolic.
Din poziția □thman, Tudor poate să instituie, pe verticală □ jos, asupra Păm□tului, regimul de Război Metafizic contra Răului, contra Labirintului infernal, ca stare generală de decădere a lumii umane:
(cf I, p. 427) „Haid' la vale! dă năvală-n mijlocul lumii şi-nfruntă toate, că toate vin şi trec".
Cine ajunge la concluzia Ecclesastului şi a lui Heraclit deopotrivă – şi ajunge □ mod organic, ființial, nu teoretic, ci ca normă spirituală, ca exercițiu spiritual metafizic este un inițiat şi se poate spera, prin cuplul inițiat (Helene Theodor) la m□tuirea lumii, la retranscederea adamică.
***
Pentru că tot am pomenit de copilul cuplului adamic – Helene-Theodor, ca garanție dată de Dumnezeu că stagiul terestru al cuplului era apreciat ca fiind rodnic □ fapte şi atitudini corecte şi bune – să spunem că, de obicei, COPILUL, la I. Slavici, nu este privit sine – ci ca DESTIN. Aşa am văzut că a fost cazul părăsitului orfan Bucur, din nuvela Din valurile vieții, aşa □ cazul exersatului ucenic al vieții, Ciulic, din Vecinii II, aşa Nuța cu privirea senină spre Miracolul Cosmic rezist□d, prin viziunea Paradisului Originar, presiunilor coruptive ale societății umane – Labirint infernal etc. Şi aşa este şi corect – căci copilul nu este un decor al lumii – ci o-ntrebare a lui Dumnezeu care se exprimă □ Lume. Copilul poate fi săm□ță spre Bine (□țeles ca inițiere □ Dharma

Cosmică) – sau, dacă nu se coformează dharmei cosmice – „brazdă a dracului”. Se formează, uneori, cupluri antinomice, □ ceea ce priveşte at□ destinul, c□ şi comportamentul. Am amintit, □ treacăt, despre Gogu şi Goguşor din povestirea omonimă - unul fiu de bogătaş, celălalt fiul spălătoresei rufelor bogătaşilor: Gogu este inadaptat la lume – căci are o mamă denaturată, care-şi caută distracţii şi petreceri □afara casei – „creşterea” copilului şiind lăsată pe seama guvernantei, iar educaţia „pred□du-i-o” fiul spălătoresei. Dar Goguşor al spălătoresei, adaptat la lume, rezistă intemperiilor (□ sens propriu şi figurat) ale lumii – pe c□d sărmana făptură de seră, Gogu, nu ţine pasul – şi-i prilejduieşte mamei sale descoperirea celei mai elegante toalete: cea de doliu.
Dar mai sunt la I. Slavici, astfel de cupluri comportamentale. Doi prieteni (II, p. 434) este o povestire despre doi copii aparent antinomici. □n ceea ce priveşte comportamentul, este (sau pare) clar că P□vu „e băiat aşezat şi silitor”, iar Pintea „sf□leză neast□părată şi pornită pe drăcii”. Vecini, cei doi, aparent nepotriviţi comportamental – □u351 si adaptează comportamentul □ diacronia vieţii. Mai exact, Pintea devine „maestrul” lui P□vu – □ armată. Apoi, c□d Pintea devine logofăt de moşie, □ ia pe l□gă el pe P□vu, şi acesta din urmă □u351 si depăşeşte maestrul □ ticăloşie: fură cu neruşinare mai mare dec□ „profesorul” de descurcăreală, Pintea şi □ sileşte pe Pintea să-i fie complice a unor furturi grosolane, cu martori – din care abia scapă logofătul, iar P□vu aproape că apare ca erou. La nunta lui Pintea, P□vu, arogant, □ ameninţă cu denunţul, iar Pintea plănuieşte asasinarea, la focurile varniţelor □alte, a celui care, din complice se instituise □ stăp□ul potenţial, determinantul potenţial al destinului său. numai că destinul unui om este rezultatul □tregului şir de fapte ale vieţii, iar nu al ultimei fapte din diacronia vieţii. Aşa că, per total, faptele celor doi, care se legaseră prea str□s de tot ceea ce era contrar căii drepte – □ răstoarnă, □preună, ca pe nişte fraţi □tru rău ce fuseseră o viaţă □treagă – □ focul infernal, devastator (şi nicidecum regenerator sau revelator) al varniţelor – braţele celor doi □pletindu-se □ ultima clipă a căderii – □tr-o PUNTE A RĂULUI TRANSMISIBIL (□tru reciprocitate):
(cf I, p. 439) „L-a dus pe P□vu, s-a urcat cu el, i-a dat br□ci, dară P□vu, căut□d □ clipa căderii un razim, şi-a □fipt m□a □ braţul lui şi l-a tras cu sine. Acolo au pierit am□doi, de n-a mai rămas dec□ cenuşe din oasele lor”.
Şi □ nici un caz nu se va ivi, din această cenuşă blestemată o Cenuşăreasă. Răul nu va disimula Resurecţia.
Sunt şi copii-unicat, cum este Huţu al lui Budulea cimpoierul. Huţu se conduce după alte precepte – „Cugetul curat e podoaba creştinului” (cf I, p. 235) şi altul, buddhist, conform căruia, prin silinţa necontenită a spiritului □tru asceză şi respingerea tentaţiilor de tot felul, se alungă cel mai mare izvor de rău al Omului şi Lumii: IGNORANŢA. Şi Huţu parcurge trepte iniţiatice, multe şi □ tăcere, □fr□g□d p□ă şi tentaţia dragostei de femeie, □ primă instanţă, lăs□d, r□d pe r□d, pe fetele lui Clăiţă, din cele 6 – pe Cornelia, Livia, Veturia – să se mărite. Şi Clăiţă, spun□d despre profesia de dascăl, afirmă de fapt despre om, □ general – şi despre Huţu-Harap-Alb, □ special, vorbe □ţelepte şi adevărate:
(cf I, p. 223) „Pentru că vezi tu! nu e lucru mai plăcut şi mai frumos dec□ să vezi cum din copilul prost se face □cetul cu □cetul un băiat deştept, apoi un om cuminte cu purtări bune”.
Huţu, la un moment dat, simte ca şi Hristos □ Templu c□d citea cărţile sfinte de se minunau cărturarii că are o altă familie, cea a Duhului Sf□t al Cunoaşterii Adevărului – şi le spune părinţilor de carne prin intermediul tatălui:
(cf I, p. 228) „Nici nu ştiu de ce-ţi pierzi vremea venind să mă cauţi; parc-aş fi copil, ca să porţi mereu de grijă de mine” – ceea ce sună foarte aproape de spusa Evangheliei lui Luca [2] „La ce era să mă căutaţi? Nu ştiaţi oare, că eu trebuia să fiu □ cele ale Tatălui Meu?”
Şi totuşi, idealul familiei se dovedeşte □vingător □ faţa ascezei – şi Huţu – devenit Domnul Mihai Budulea – se opreşte la treapta de protopop şi la treapta a patra a „fetelor”-ispitelor lui Clăiţă: se □soară (acceptă „ispita” femeii, de fapt binecuv□tarea femeii, de data aceasta) cu Mili născ□d (redeschiz□d) un nou ciclu existenţial şi destinal, □ această lume, printr-un nepot al BĂTR□NULUI ŞCHIOP CU CIMPOAIE ŞI FLUIERE (un hibrid □tre Dionysos şi Hephaistos, c□tăreţ veşnic vesel, dar şi urmăritor al făuriri destinului fiului său preaiubit şi, □ cele din urmă, multstimat: Budulea Taichii transfigurat □ iniţiatul Mihai Budulea:
(cf I, p. 261) „Un nou Budulea, Budulea Bunicului!”
Iniţierea, pentru cei de pe lături, pare un vis – deşi ea este un cumplit Război Metafizic, □ care trebuie să taci, o tăcere teribilă şi disperată (plină de strigăte interioare, absolut mute □ afară): aşa a fost fiinţa □aintătoare, a lui Huţu, care vedea scurg□du-se prin faţa lui, ca prin faţa unui Tantal □setat şi □fometat, una c□e una, fetele lui Clăiţă, spre altar – cu alte perechi-parteneri dec□ el!. Ca şi Stan-Păţitul-Iniţiatul – el, Huţu, a ales Răul Diminuat pentru a se integra totuşi □ acest Paradis Terestru – □ainte de a se preda Paradisului Celest. căci numele de Mili-Emilia vine de la aimylias = bl□d, duios, smerit – deci este potrivită a ocupa, □ cadrul cuplului adamic resurecţional, ultima treaptă □ainte de Cer.
Viziunea iniţierii, pentru cei de pe lături poate fi una de bucurie a izb□zii, dar fără c□tarul jertfelor de sine necesare dob□dirii izb□zii:
(cf. I, p. 241) „şi mai □trebaţi dacă-mi pare bine? [n.n.: □treabă martorul cel mai apropiat al iniţierii lui Huţu]. Ba nu-mi pare bine, dar □i vine să cred că numai visez

bucuria ce simt".
Dar, lu□du-şi seama, acest martor priveşte şi la Magdalena pocăită, mama lui Huţu (care fugise cu „un scriitor al satului" şi se □torsese, pentru a vedea ascensiunea lui Huţu constatativ – totdeauna, „scriitorul" este un virtual ispititor, răpitor de la sursa de energie orală a Duhului Sf□t, iniţator □ seaca deformare, caricaturizant vizuală a Duhului Sf□t) – şi-şi cenzurază entuziasmul, d□du-şi seama că totul, □ orice drum de viaţă, este combinaţie a vrerii lui dumnezeu cu puterile interioare ale omului – şi e frumoasă această □perechere c□d omul □ □ţelege pe Dumnezeu, chiar dacă, uneori, aşa d e t□ziu, □c□ bunătatea lui Dumnezeu pare o pedeapsă, o umilire dreaptă – iar nu o sancţionare pozitivă a revelaţiei divinului □ mijlocul mlaştinii promiscuităţii satanice:
(cf. I, p. 242) „O văd apoi pe maica protopopului st□d □tr-un colţ. cu ochii plini de lacrimi şi zic□d □cet: <<Tu, Doamne, m-ai pedepsit cu bunătăţile Tale şi eu nu sunt vrednică de bucuriile ce mi-ai dăruit!>>"
Aşa că, ultima spusă a nuvelei ţine de ritualul revelării Lumii-Paradis, la modul impersonal-laudativ, generalizant şi globalizant, ca un □ceput de rugăciune cultuală:
(cf. I, p. 242) „Tu, Doamne, cu nemărginită □ţelepciune ai □tocmit lumea şi frumoasă ne-ai lăsat-o nouă locaş de vieţuire!"
Un □ceput de rugăciune – pentru toate viţile destinale pe care le iveşte dintre foile sale greu os□dite la truda corectitudinii Verbului, echivalentă cu corectitudinea morală – Paznicul Dharmei – I. Slavici
Pe care vieţi, □să, nici măcar Slavici nu le poate influenţa fără a cădea □ artificialism, şi, de acest păcat, un iniţiat nu trebuie să sufere niciodată.
Karma este (cel puţin □ mod evident-emergent) individuală. C□ de deosebite de karma lui Huţu sunt cele ale unor germeni-copii anonimi, stinşi □ uitare sau □ moarte fizică – pentru că părinţii lor le-au transmis o □cărcătură karmică rea – sau, pur şi simplu, pentru că „aşa le-a fost scris". Şi ce e scris □ Cartea lui Dumnezeu e bun şi corect. La modul absolut. Şi soarta nefericită, de orfană anonimă, a fiicei Eleneisinucigaşa din nuvela Norocul – poate mai rea dec□ soarta fetiţei Lia din Răul din fire
(cf. II, p. 202), care a fost părăsită de „mamă ticăloşită" – pentru a fi lăsată unui tată patetic, dar la fel de imoral. Şi atunci, biata fată a Cioc□liei (Lia) – s-a ridicat spre ceruri şi nu s-a mai □tors. Spre mulţumirea senină şi inconştientă a tatălui scufundat □ indiferenţa „epicureică" – de fapt, □fundat-rătăcit fără scăpare □ Labirintul iluziei de fericire. Hisrionismul nu-l ajută să scape de condamnarea morală amar-acidă a lui I. Slavici, pe acest individ v□ător de himere şi de perechi fluide, mereu altele şi mereu fără consistenţă, uit□d că singura consistenţă □ lanţul vieţii pe această lume este autosacrificiul pentru Omenirea Copil sau pentru Copilul Tău (ori crescut de tine). Consistenţa Copilului este dată de misiunea preluată de la generaţia trecută □tru □plinirea resurecţiei adamice finale:
(cf. II, p. 216) „- □ţi prezent pe nevastă-mea, grăi d□sul făc□d un pas □apoi, ca s-o pot vedea mai bine.
Nevasta lui? Eram foarte str□torat [n.n.: căci ştia că-l părăsise]. Acea pe care o ştiam eu, ori alta? Aşa ori aşa, mă bucuram din toată inima. – Mă bucur, zisei, mult mă bucur. Dar copila (…) ea ce-ţi face? (...) – Lia nu mai trăieşte, răspunse el scurt. <<A scăpat, sărmana!>> □i zisei eu şi n-am mai turburat fericirea noilor căsătoriţi. Sănătos să fii şi cu inima curată că toate le treci!"
Niciodată nu va putea fi asemănată această blestemată seninătate inconştientă, cu pl□sul smierit al greşitoarei mame a lui Huţu, sau cu seninătatea autentic spirituală a şirului de Bărbaţi-Războinici Metafizici al Buduleştilor. Şi nici măcar cu starea spiritual acrivş a cuplului Bucura-Gheorghe, părinţii adoptivi ai lui Bucur-sinucigaşul: căci Bucura şi Gheorghe □u351 si dădură silinţa, prin autosacrificiu, să intre □ Ritualul Lumii-Paradis. Că rezultatul fusese altul dec□ cel sperat şi cel visat de ei, este altă poveste. Poţi greşi □ această lume – dar să-ţi conştientizezi şi să-ţi asumi şi plăteşti greşeala. Să fii un bun „negustor", onest „negustor", □ relaţiile cu forţele divine. Pe orbii spirituali □să, □ aşteaptă fundul Mlaştinii – unde se şterge p□ă şi amintirea fiinţei. Unde pierzi p□ă şi iluzoriile numa-rupa (nume şi formă) – p□ă şi dreptul de a mai □cerca Ritualul Fiinţării □tr-o altă □şiruire evenimenţială numită re-□carnare. Totul e pierdut pentru inconştienţii-orbii Labirintului – totul este □că posibil pentru cei ce se chinuiesc să răm□ă treji, veghetori, □ această lume.
Uneori, Copilul este cauza □dreptării veghetoare (preat□zie □să) a vreunui suflet blestemat la orbire şi rătăcire (cf. Puişorii, II, p. 266) cum este cel al lui Costică Bălaş care, prin iubirea de proprii săi copii ajunge să realizeze valoarea morală şi sufletească a celei moarte de inimă rea – Zoe: „Tata zice că mama s-a dus drept la Dumnezeu şi e acolo unde vedem pe cer cea mai luminoasă dintre toate stelele" (cf. II, p. 298). Dar copiii nu iartă:
(cf. II, p. 299) „Prea t□ziu! zadarnică □ era prea t□zia căinţă. Umbla cu ochii plecaţi şi trăia numai pentru copiii lui. Lumea le uitase toate şi-l iertase! Nu se putea ierta el □suşi pe sine, şi zadar erau silinţele de a c□u351 stiga iubirea copiilor săi, care se uitau toate serile la cer şi căutau pe el cea mai luminoasă dintre stele zic□du-şi: <<Cum ea ne-a iubit, aşa avem să ne iubim şi noi copiii!>>"
Răul cel mai Rău □ lume, este minciuna – c□d minţi pe alţii şi te minţi şi pe tine □suşi, falsific□du-te – te sinucizi cel mai desăv□şit, dispăr□d □ Neantul Satanic:
(cf. II, p. 459) „Iară minciuna e portiţă spre orişicare răutate" subliniază I. Slavici, □ nuvela O jertfă vieţii. O nuvelă despre Aurel Chinteş, un tartuf, care, c□d □u351 si dă drumul, depăşeşte cu mult □ răutate autentică şi ipocrizie pe Marcela, depravata care sa

salvat moral tocmai prin autosacrificiul devotat față de omul pe care l-a prețuit şi iubit (Aurel Chinteş) pe care l-a crezut „altul”, cel de la □ceputurile ipocrite. I. Slavici marchează, ,clar, aici, adevărul că un compromis aduce pe altul, şi toate la unloc – aduc desfigurarea şi pierzania vieții prin sine □suşi, prin fapta imorală, incorectă. Pentru că e □ acord cu o lume cobor e:
(cf. II, p. 453) „C□d n-ai din ce să trăieşti, nu cercetează nimeni cum ai ajuns să nu ai, ci te disprețuiesc toți, ba se depărtează de tine şi cei mai de aproape ai tăi
aznicul Dharmei.Confucianistul Slavici(nuvelistica)
CAPITOLUL VI: Adevăr şi Māyā, nuvela „Comoara”
Ce-i adevărat şi ce este iluzie pe lumea asta? se □treabă I. Slavici, prin personajul Duțu, din nuvela Comoara.
Duțu □u351 si răspunde (□ felul sentențios al lui Slavici), la □ceputul şi sf□şitul nuvelei:
(cf. II, p. 5) „Sănătatea? Binecuv□tata de sănătate! Sănătos să fii, şi ți-e destul un pumn de mălai ca nici pe un □părat să nu te dai!”;
(cf. II, p. 93) „Adevărat ți-e numai ceea ce crezi”.
Nu sunt răspunsuri prea uşor de dezlegat, dacă nu □deplineşti două condiții:
a – să ai sufletul curat, dob□dind forța de a respinge Răul, sub toate formele sale perverse şi ispititoare;
b – să fi trecut prin probe reale ale ispitirii, pentru a putea ajunge la concluzii nu de suprafață , nu teoretice – ci la un mod de viață.
□n definitiv, ce-nțelege Duțu prin sănătate? Să nu te doară m□a, piciorul, capul, sau ce? Este vorba despre o ciudată sănătate - ca victorie a pumnului de mălai □ fața păratului. lar părat nu e sinonim cu inițiatul – ci antiteza pumnului de mălai.
Cum poate fi, şi prin ce anume, pumnul de mălai mai puternic dec□ părat?
Răspunsul ar fi: un pumn de mălai □seamnă şansa vieții, izvorul vițiu, solaritate a vieții - pe c□d a fi părat e o convenție socială, o iluzie de viață: un □părat, dacă n-are pumnul de mălai, □ Deşertul Lumii – moare. Şi se poate să nu-l aibă, ditamai □părat? Evident că se poate: □părat poate fi plasat □ mijlocul unei p□ze de păianjen, □conjurat de patimi şi de pătimaşi, care-i sug vigoarea şi nu-i dau nimic □ schimb. □l □şeală, apoi □ părăsesc. La ce i-a folosit, atunci, numele de □părat. Numarupa (numele şi forma) sunt □şelătoare . Dacă cel din mijlocul p□zei de păianjen ar fi avut un pumn de mălai care să contracareze furturile energetice ale Răului şi răilor din p□za de păianjen (a convențiilor care l-au fixat □tr-un Centru al Distrucției = Fals Centru al Lumii) – ar fi scăpat cu viață şi fără ruşinea □păunării cu ceea ce nu-i era intrinsec, ci-i era acordat prin convenție, de alții ca el, oameni – iar nu de Centrul Dumnezeu.
Se pare, deci, că răspunsul lui Slavici-Duțu este: să ai sănătate morală – căci esingura viață adevărată, aceea care este viaţa spiritului. Munceşte, cu sudoarea frunții, să convingi stihia Păm□tului şi stihia Soarelui-Foc şi pe acelea ale Apei şi Aerului – să-ți dea pumnul de mălai. Pumnul de Mălai devine simbolul Soarelui-Centru Moral al Lumii şi al Omului. Dacă nu te bizui pe Pumnul de Mălai – restul este iluzie. Şi iluzia, dacă te potriveşti ei, şi te □cr□cenezi s-o crezi şi să pătrunzi □ străfundul străfundului ei – devine nebunie: nu mai ştii, □ Labirintul-Māyā, ce să crezi şi ce nu – dacă nu ți-ai deşertat dinăuntru şi desfăcut de pe tine ispitele. Omul trebuie să vină □ fața lui Dumnezeu aşa cum l-a făcut Dumnezeu, iar nu □popoțonat cu Pene de Pupăză – strălucitoare, pestrițe, dar spurcate şi duhnitoare, de se depărtează toată lumea de el şi lui □ este silă de sine □suşi. Şi mai cur□d ar omor□, ori s-ar omor□, dec□ să mai trăiască normal. Or, după ce te □carci de păcatul omorului (de alții sau de tine), cu at□ mai mult te □funzi □ anormalitate, şi cu at□ te depărtezi de Centrul-Normalitate.
„Adevărat ți-e numai ceea ce crezi”.
Dar crezi? Da, Credința este opusă Minciunii, şi, deci, Răului Suprem – dar trebuie să faci efortul de a te purifica moral la modul absolut – pentru ca a ta Credință să devină forță spirituală supremă, să devină forța de a te contopi cu Hristos-Adevărul – iar nu să devină o „credință” oarecare, una dintre □-crederile □ nimic, □ □şelătoriile lumii şi oamenilor fără credință.
Căci, □ definitiv, nuvela Comoara creează un roi de muşte respingătoare (elemente sociale diverse) – cum li se spune cu o vorbă savantă – care se str□g deasupra lui Duțu. Duțu care a fost, □t□, Omul Primordial – Omul Gol şi Superb, strălucind □ Soarele Centrului Moralității. Apoi, păcatul superbiei l-a dus la păcatul lăcomiei şi putea să-l ducă la păcatul crimei:
(cf. II, p. 10) „Ah! de ce nu erau numai am□doi, căci, chiar general dac-ar fi fost, l-ar fi lăsat mort pe loc” – □u351 si spune Duțu g□dindu-se la căpitanul care □ pune să scoată cazanul cu bani din păm□t; sau
(cf. II, p. 40) „Diavolul i-a scos □ cale femeia asta: nu-i răm□ea dec□ să sară la ea şi s-o g□uie, să-i sucească g□ul ca la un pui de vrabie” – g□deşte Duțu despre „domnişoara” Lina.
Toate aceste g□duri din cauza unei comori dezgropate. El, Duțu, a rămas p□ă □ finalul nuvelei cu credința că comoara era blestemată. Da! era blestemul pe undeva – dar nu □ comoară, ci □ sinele său, care, pe un segment al existenței sale, cobor□e □ bolgiile □tunecate ale infernului – din pricina slăbiciunilor mortale, care i-ar fi putut aneantiza definitiv spiritul. Cum de a scăpat, □să, Duțu - şi s-a purificat iarăşi? Mereu şi mereu, prin aceeaşi calitate: pocăința din străfundul (□spăim□tat de chipul demonului) al sufletului său de țăran curat (antrenat □tru curățenie timp de o viață şi de o luminăsuflet),

care „nu şi-aducea aminte ca să se fi făcut vreodată de ruşine spuind minciuni” (cf. II, p. 10). Căci, aşa cum afirmă Slavici şi-n nuvela O jertfă a vieţii (cf I, p. 459): „iară minciuna e portiță spre orice răutate”.
Ceea ce l-a □spăim□tat de Măyă şi sc□bit pe sine pe Duțu a fost năvala de minciuni asupra sa şi din sine, din momentul □ care nu a mai fost om normal, adică om cu rostul şi ritmul său normal. C□d şi-a ieşit din fire – şi s-a transfigurat negativ, schimb□du-şi pielea strălucitor-umană (a Omului Moral, deci senin, □păcat □ Centrul său interior, care corespundea Centrului lumii – Centrul Dharmic) – pe pielea de reptilă, iute năp□litoare, a straielor „nemțeşti” (adică de orăşean).
Şi reptila □colăceşte pe reptilă, de se face cuib de şerpi □ toată regula, iar Răul dansează. Dansează cu chipuri diverse:
1 – primul chip al răului – a fost răspunsul la visul deşart al lui Duțu de a descoperi o comoară: şi Răul a luat chipul comorii de aur (cf. II, p. 7) „Nu prea punea nici un preț pe averea altuia fiindcă nu se □doia că va fi odată şi el avut. Avea m□a norocoasă, şi pe ce punea el m□a lui nu putea dec□ să-i iasă dec□ bine. Deprins cu g□dul acesta, nu o dată, d□d cu cazmaua □ păm□t el se □treba de ce adecă n-ar fi cu putință să găsească vreo comoară □ calea lui”;
2 – al doilea chip al Răului a fost la fel de stingheritor-chinuitor pentru Duțu: să-şi mintă tovarăşul de muncă cu care răscolea măruntaiele păm□tului la forturile de l□gă Focşani – Dumitru, şi pe căpitan, şi pe (mai ales) nevasta lui, Stanca;
3 – apoi, plecat la drum spre Bucureşti, ca să preschimbe banii, chipurile Răului s-au multiplicat □ mod halucinant: actrița depravată şi lacomă, Lina, evreul Şvarț, escrocul Ahil Panaiot, Tereza Bodoni – Proxeneta, cu fecioraşul ei, Kalman-Costică ... Sărmanul Duțu s-a trezit şi fără identitate (era acum transfigurat □ Diavolul R□nicului Sărat: Gheorghe R□niceanu), şi fără bani. Căci muştele de hoit s-au repezit s□u351 si facă treaba dezintegratoare de cadavru [1] : Trupul-Iluziei-Comoară a fost rupt şi despicat, □ dureros de realul trup al lui Duțu – cu at□a repeziciune, □c□ Duțu s-a trezit (după ce falsul comisar Ahil Panaiot, i-a luat cazanul cu bani, iar „fetele” proxenetei Bodoni i-au suptilizat portofelul) – scăpat aproape total de Coşmarul-Comoară. Mai rămăseseră vreo sută de monede răsfirate prin păm□tul din jurul cazanului – iar Duțu le-a cusut □ fundul căciulii c□d s-a g□dit să facă moliftă cu aghiazmă şi tăm□e. Dar a-nceput să-l doară capul! Şi, datorită Stanchii □ fața pomojnicului a dat şi banii din căciulă. Şi durerea de cap i-a trecut:
(cf. II, p. 81) „Nu-mi trebuie, domnule, nu-mi trebuie; mulțumesc lui Dumnezeu cam scăpat de ispită! Grăi Duțu uşurat. Am fost om sărac, dar mulțumit cu sărăcia mea şi nu mă dădeam pe nici un om bogat, nu r□neam la bogăție; de c□d am găsit comoara aceea, nu mai am linişte, mi-am perdut rostul m-am smintit [s.n. – n.n.: da, şi-a schimbat centrul, s-a des-centrat] parcă”. Iar Stanca, femeie arhetipală, deci curată moral şi ea, confirmă:
(cf. II, p. 81) „Vezi, Duțule, grăi d□sa – a fost destul să dai căciula din m□ă pentru ca să fii om iar toată firea [s.n. – n.n.: adică centrat, con-centrat]”.
S-ar zice de unii că Duțu e un țăran prost care a vrut să scape , nu de comoară, ci de firica şi ruşinea de a fi arestat, legat şi dus □tre „călăraşi”, la ocnă.
Dar pomojnicul care ia banii din căciula lui Duțu (pun□du-l pe Duțu, indirect, să nege existența banilor, deci şi a realității: „la-ți căciula şi spune că ți-a povestit cineva ceea ce ai pățit” cf. I, p. 82) – preia el ştafeta Măyă. Cu banii preschimbați, făc□du-şi rost de certificate medicale, pomojnicul pleacă □ urmărirea bandei de escroci (ahil Panaiotul, Lina, Tereza Bodoni şi Kalman-Costică) □soțindu-se cu samsarul evreu Şvarț. Ahil şi Lina o luaseră spre Viena, Tereza cu „fetele” spre Pesta, Kalman-costică spre Triest. Pomojnicul nu se lasă, şi evreul nici at□ – şi o iau spre Viena, apoi spre Paris ... şi află că Tereza s-a ruinat făc□du-şi un stabiliment la Pesta, că Ahil a deschi la Marsilia un tripou pentru ca să-şi recupereze banii tocați cu Lina şi alte femei şi plăceri – iar Lina s-a □tors la Bucureşti cu vreo 40000 de lei. Şi pomojnicul ia legătura cu doctorul de plasă să-i certifice o boală, pentru a putea continua goana după bani, să-l pună pe Duțu □ față cu Lina ... căci, zice pomojnicul, nu e blestemată nici o comoară:
(cf. II; p. 87) „De orişicare bogăție se foloseşte numai cel ce ştie s-o prețuiască: s-au folosit şi de comoara aceasta mulți, nu s-a folosit țăranul, pentru că bogăția era un fel de năpastă, nici Ahil Panaiot, care nu se simte bine c□ă vreme mai are vreun ban □ pungă; se vor fi folosi □să femeile, care Iau despuiat pe Ahil, şi sța folosit □deosebi domnişoara Lina care s-a □tors la Bucureşti cu mulți bani, cel puțin 400000 lei, precum a aflat şi Şvarț”.
Şi aşa de □verşunat pledează pomojnicul pentru ţelepciunea / tru bogăţie – □c□ nuţşi dă seama cum se afundă □ iluzie-Măyă şi □ nebunie. Căci ce altceva este un osedat de bani, un dominat de bani, dec□ un biet demon aberant truditor? Lina, Şvarț ... Ce putea să facă o comoară de aur, dintr-o prostituată şi un „specialist” al Mamonei? nu putea dec□ să-i □funde şi mai mult □ slăbiciunea lor morală, □ Mlaştina Labirintului.
Iar el, pomojnicul, c□d Duțu refuză să-şi ia cuv□tul □apoi că ar avea ceva □ comun cu vreo comoară, pomojnicul este privit de medic ca nebun:
(cf. II, p. 92) „Lasă-l □ zise prietenul său [n.n.: doctorul □ zise pomojnicului depre Duțu care neagă realitatea Banului Mamonic] – nu te mai irita. Nu vezi că e zmintit? - Ba eu văd că vreți să mă faceți pe mine smintit! strigă domnul pomojnic”.
Şi, c□d lucrurile se mai liniştesc:
(cf. II, pp. 92-93): „- Nici un om □ toată firea n-o să creadă ce spuneți voi,

răspunse medicul str□torat. Şi tu totuşi ai crezut – grăi pomojnicul, căci altfel nu intrai □ dandanaua asta.
Domnul doctor era foarte str□torat, foarte ruşinat, foarte supărat. – N-am crezut – dar nu voiam să te supăr mărturisindu-ți că nu cred. – Şi cu toate aceste toate sunt adevărate - □t□pină d-l pomojnic. – Dacă nu vrea să creadă - adause Duțu – nu poți să-i faci silă".
St□d str□t şi judec□d drept, Duțu are dreptate din ambele puncte de vedere:
a – cine are „credințe" false va fi mereu cu armura spartă □ fața răului şi mereu rob Māyei;
b – cine are o singură credință □ transcendența divină – nu-şi va pune problema Mamonei, ci problema lui Hristos-Adevărul. Aşa că – totul depinde de natura Credinței, de obiectul Credinței.
P□ă una alta, Comoara a devenit nuvela care reia mitul lui Apuleius din Măgarul de Aur. Omul Gol Strălucitor, Omul Moral, (omul con-centrat spiritual) poate cădea temporar sub penele Pupezei-spurcare cu iluzie. Dar □u351 si va reveni. Restul lumii... – nici nu face să mai discuți despre acest rest. E Diavolul, Răul, Māyā. Dumnezeu să ne păstreze Bunătatea Morală – ingenuitatea lui Duțu, puterea lui de lepădare de Māyā cu toată forța credinței sufletului simplu, □delung exersat □tru respingerea Minciunii. Şi să ne ferească Dumnezeu de Boala Năp lirii, de boala □brăcării cu penele Pupezei. Căci chinuiți vom fi – şi zadarnic chinuiți, iar nu mahayanic-cristic chinuiți. Spre pierzare de Sine şi Neant vom fi chinuiți – iar nu spre Golgota M□tuirii Resurecționale.
***
** **
[1] - Ca şi □ nuvela Nuța, unde muştele şi viermii sociali vor să dezintegreze corpul solid etheric şi moral al Frumoasei – "Frumoasă" □ sensul moral grecesc.
Paznicul Dharmei.Confucianistul Slavici(nuvelistica)
CAPITOLUL VII: Moara şi Hanul. Apa – ca personaj central
□ntre lumi sunt multe lucruri caudate, □ veci ne□țelese. Şi influența lor presează asupra acestei lumi. Parcă □tre lumi ar fi o a treia lume, şi aceasta ar fi Dharma: iar presiunea ei are consecințe, riguroase şi categorice, asupra lumii noastre.
Aceste lucruri le-a constatat şi Taşcă orzarul, din nuvela Hanul Ciorilor (I, p. 579) Această nuvelă, singura, dintre scrierile lui Slavici, care construieşte o admosferă tenebroasă, amintind de Edgar Allan Poe sau de romanele gotice ale primei jumătăți a sec. al XIX-lea englez – aduce aminte □să, □ mod izbitor, de nuvela Pe pov niş a aceluiaşi Slavici. Acolo, Radu Miezin zărise mănăstirea Golgota (care avea ca revers semantic, mănăstirea Vifor□a) – dar c□d porneşte spre ea, se pomeneşte că a parcurs distanța sens invers □ raport cu Centrul Golgota.
Aici, □ nuvela Hanul Ciorilor din aceeaşi pricină a des-centrării conştiinței dharmice (sau, cu alte cuvinte, de situare ex-centrică a conştiinței, față de Principiul Dharmic-Centru-Cosmic-Mistic) – orzarul din Obor, Taşcă, venind de la Alexandria, şi dorind să ajungă la C□cei – se pomeneşte cu o inversare, suspect de subită a vremiitimp:
a – □ primă instanță: „soarele strălucea pe cerul senin de-ți era drag să treci călare peste şesul □tins"
b – pentru ca, după pr□z, să se pornească „crivățul, domol la □ceput şi apoi din ce □ ce mai aspru (...) criv□u355 tul □ lovea tocmai □ față şi, parcă era făcătură, nici buiestraşul nu mergea ca alte dăți".
De observat că Slavici anticipează procedeul artistic al nuvelisticii interbelice al nuvelisticii lui Mircea Eliade şi Vasile Voiculescu (şi nu numai), prin care spațiul şi timpul sunt dimensiuni convenționale, iar nu obiective; relative şi relativizante, discontinuie, revel□d, dintre fisurile care se creează □tre segmentele lor dispersate aleatoriu, realități şi esențe arhetipale, nebănuite şi neperceptibile dec□ de oameni de excepție – sau □ □prejurări spirituale de excepție.
Căci, □ finalul nuvelei, nu doar vremea-timp (meteorologic), ci şi timpul durată se dislocă şi se relativizează:
(cf. I, p. 582) „- Bine, zice el [n.n.: Taşcă], aveți de g□d să stați toată noaptea treji?
Hangiul se uită mirat la el, iară neamțul □cepu iar să r□ă
- Bine trebuie să fi dormit ca să zici că e noapte şi acum, grăi hangiul.
- Eu n-am □chis ochii de c□d am plecat de aici, răspunse Taşcă. Afurisită casă!"
Revenind la spațialitate – Taşcă ştia şi voia să facă Drumul Drept p□ă la C□cei, apoi constat□d că nu e posibil, □potmolindu-se □ „mlaştina" temporală a vremii – vrea nedoritul, adică popasul la „Hanul Ciorilor".
Direcția şi sensul, nu le hotărăşte prin mijloace volitiv umane, ci prin jocul sorții, lăs□d astfel să intervină, din acea lume dintre lumi, forțele de avertizare şi corecție:
(cf. I, p. 573) „Ajuns la răsp□tie, el băgă m□a □ buzunar şi scoase toți banii cei mai rămăseseră. Erau trei lei, o băncuță şi patru gologani [n.n.: 3+1+4=8= simbolul echilibrului cosmic].
-Cu pereche, şise el, şi se abătu spre st□ga".
De ce spre st□ga? Fără explicație logică ci doar „nu era □să lucru curat"
„Hanul Ciorilor", ca şi Golgota, este Centrul Principiu al Lumii des-centrarea spirituală a lui Taşcă provoacă imposibilitatea găsirii Centrului Lumii – „Hanul Ciorilor": va face eforturi uriaşe de a ajunge la țintă – şi va ajunge □ locuri opuse țintei: „calul mergea şi mergea, dar Hanul Ciorilor nu stetea parcă nici el □ loc, ci se ducea □c□ lumina din ferestrele lui se vedea tot mai departe, ba deodată se perdu, ca şi c d ar di

stins-o cineva (s.n.) (...) deodată el □u351 si opri din nou calul. Hanul Ciorilor era □ dosul lui, rămas departe □apoi, cu toate ferestrele lui bine luminate".
Aparent, acareturile hanului au astupat lumina. □n realitate, păcatul din conştiinţa lui Taşcă se interpune □tre el şi Centrul Lumii – Hanul Ciorilor.
Care păcat? Unul vechi şi nerecunoscut faţă de fratele său mort:
(cf. I, p. 577) [n.n.: dulgherul Sfredeluş □ sfredelise sufletul făc□du-l conştient, de mult de acest păcat, de acum □vechit şi dospit □ conştiinţa lui Taşcă] „Lasă că răposatul [n.n.: fratele lui] □ fusese şi tovarăţ de neguţătorie, dar mai lăsase şi o fetiţă, pe care Taşcă o ţinea, cum s-ar zice, aşa de pomană, □ casa lui Sfredeluş, care scociorea toate lucrurile de la temelie, ţinea strună că curată pomană nu e şi că Taşcă ar trebui să facă socoteală cinstită şi să despartă ceea ce era al lui de ceea ce i se cuvenea fetei; asta □să nu-l ierta pe Taşcă firea s-o facă, şi de aceea el se simţea str□torat c□d vorba venea de frate-său".
Intr□d, □ cele din urmă, □ han (care fusese casă bisericească! cf. I, p. 574, □ spuse o slugă, □tr-o primă instanţă) Taşcă pătrunde □tr-o zonă obscură, un fel de bucătărie fără bucate, □ al cărui cel mai □tunecat cotlon r□ea h□ şi ad□c sfredelitor, atotcunoscător sarcastic, □suşi Mefisto □ persoana unui „neamţ" (Străinul, Cel Venit din Alte Lumi):
(cf. I, p. 578) „□ntunerec aproape deplin era mai ales □ colţul de unde r□ea neamţul, o st□pitură de om sp□ [n.n.: Sp□u, Maestru Spiritual la Creangă, este neguţător de suflete, prin „perforări" de conştiinţă la Slavici], cu c□eva fire de păr roşu [n.n.: şi Omul Roşu – ciudat! – dar probabil ca şi la Creangă, Diavolul este dublu funcţional: roşeaţa părului este focul de avertisment] drept barbă, cu glasul piţigăiat şi cu ochii mărunţi şi vii, curat cum Taşcă şi l-ar fi □chipuit pe Satana".
Da, □ felul acesta Hanul Ciorilor devine un cuptor alchimic, □ care focul, savant dozat, arde materiile impure, spurcate, produse prin „dospirea metalelor" – şi lămureşte Principiile Fundamental-Spirituale.
Nu doar Neamţul este „Străinul". Şi hangiul este al altor lumi:
(cf. I, p. 575) „hangiul, grec, bulgar ori albanez, ce-o fi fost, □u351 si r□duia dichisurile". Hangiul este ordonatorul pragmatic, pe c□d Neamţul este ordonatorul mitologic al Logos-ului. R□ul său ciudat şi ur□ („H□□□u8221 ◆ face parte din instrumentarul de demolare al Labirintului Orbului-Taşcă. □n □afară de Neamţ şi Hangiu – doi olteni „cu paharele pline □ faţă": deţintorii amritei/ambroziei, băutura sacră a nemuririi – sau băutura anamnezică.
Taşcă recunoaşte că stă □ mijlocul V□tejului Cosmic, (Demonic) al Ciclurilor: „curat că v□tul m-a adus aici!" – şi i se răspunde, ca şi cum toţi ştiau dinainte adevărul rătăcirii lui Taşcă: da, Rătăcitul a nimerit □ Locul Rătăciţilor şi Rătăcirilor:
(cf. I, p. 576) „Eu [n.n.: Neamţul] am plecat de la V□şeţ la Viena ca să caut un frate al tatei, şi am ajuns umbl□d pe urma lui pe aici, unde nu mi-a trecut niciodată prin cap să vin".
Măi să fie! Ciudată rătăcire, □tre V□şeţul bulgăresc şi Viena austriacă! Dar lămurirea se dă degrabă □ limbajul esoteric:
– hanul n-a fost han, dar nici casă bisericească, ci „casă fără stăp□. Stăp□ul lor, unul foarte bogat a murit fără copii şi a lăsat cu limbă de moarte ca averea lui să treacă la doi nepoţi ai săi pe care nu e chip să-i găsească. Se iveşte, cei drept, pe fiecare săptăm□ă c□e unul, dar nu cel adevărat. □i fi dumneata! şice hangiul. – Dac-am fi doi fraţi, răspunse neamţul, dar suntem numai opt. H□□□ (...) – □ fi dumneata □ zise unul dintre olteni. [n.n.: lui Taşcă]. Sunteţi doi fraţi buni şi, dacă nu mă-nşel, numai doi."
Lucurile au devenit clare, dacă le citim □ cheie mitologico-esoterică:
a – hanul este casa demonizată, □vrăjbită cu Centrul Dharmic al Lumii – este sufletul lui Taşcă, descentrat, translat spre □tunericul infernal;
b – Diavolul este Mamona: Diavolul = 8 fraţi = cei 8 bani, sinecdoca averii materiale a lui Taşcă (cei 8 bani □ aduseseră la Hanul Ciorilor – deci Mamona l-a adus la prima şi poate cea din urmă confruntare dharmică);
c – cei doi fraţi care trebuie să se □t□nească pentru moştenirea mamonică – sunt Taşcă şi fratele său, aversul şi reversul monedei demoniace. Figuraţia fraţilor o fac „oltenii" – a căror băutură, ca şi cea oferită zeilor de şchiopul Hephaistos, poate fi Lethe = uitarea demoniacă, sau Amrita – licoarea nemuririi. Depinde de calitatea ultimă a spiritului-Taşcă, dacă băutura va fi otravă veşnică, ori m□tuire veşnică;
d – Stăp□ul Casei-Athanor este Satana (Mamona □ varianta de faţă) – slăbiciunea proprie a omului zg□cit:
(cf. I, p. 577) „Nu-mi aduc aminte să fi avut vreun unchi bogat – zice Taşcă (...) – N-ai nevoie ca să-l ştii pentru ca să-l cruţi. Fiecare om are norocul lui. Zg□citul e om fără noroc, care adună pe norocul altuia şi păstrează pentru acesta fără să voiască".
□ncă o dată I. Slavici dovedeşte că figuraţia de la Hanul Ciorilor e o alegorie. □n realitate, Diavolul, sunt slăbiciunile şi lenile noastre spiritual, ignoranţa noastră revoltătoare, lipsa totală de coerenţă spirituală.
Povestea cu spirite continuă, dar din acest moment, ştiind că e alegorie morală, o vom rezuma: Culc□du-se şi bloc□d uşa camerei cu o masă, Taşcă constată că mai sunt şi alte uşi spre camera sa □cuiate, (sunt fisurile grave din blindajul moral al Spiritului):
(cf. I, p. 579) „Omului primejdia tot numai de la om poate să-i vină □ lumea asta (n.n.: adică, de la Sinele său corupt, orbit de patima Mamonică) şi Dracul, aşa zicea şi Sfredeluş, tot prin oameni □u351 si face răutăţile".

Şi, după ce stinse lum□area şi □ cuprinse g□dul nedreptăţii făcute şi al absurdităţii ei (căci el, Taşcă, n-avea copii - deci Neamțul-Daimonul din conştiință nu greşise: „aduni pe norocul nepoatei tale – parcă-i striga neamțul. (...) şi ai să mori după ce vei fi adunat detul, c□d lumea-ți va fi mai dragă") tresări speriat: uşa se deschisese, răsturn□d masa, iar stafia fratelui stătea □ uşa deschisă.
□n mod coerent, pentru I. Slavici, fratele nu conversează cu fratele, ci cu sinele său nedrept şi aberant:
(cf. I, p. 581) „Am să fac socoteala şi să despart cinstit al ei de-al meu".
Şi, din acest moment al hotăr□ii oneste, totul revine la normal (pe c□ mai era posibil...). Uşa nu era deschisă, masa nu era răsturnată, hangiul era om paşnic, neamțul m□ca slănină (saturnismul spiritului lui taşcă, □gurgitat şi aneantizat de un daimon redevenit veghetor-priveghetor [al Dharmei], iar nu agresiv), iar figuranții „jocului" – misteriu al frăției, oltenii, dispăruseră.
Ajuns acasă, □ spiritul recentrării dharmice, „Taşcă s-a ținut de vorbă: a făcut socoteala şi a despărțit cinstit ceea ce e al fetei de ceea ce e al lui".
***
Hanul □să, la I. Slavici are □ spate, o vizibilă ori ba, Moară. Moara Dracilor, de care pomeneam şi la capitolul Tetramorful Uman (cu referire la nuvela Moara cu noroc). Moara Timpului Falsificat, istoricizat, accidentalizat prin supunerea conştiinței umane la Māyā. Moara care macină forțele spirituale umane, duc□d totul la zădărnicie, sterilitate a acțiunii umane.
Hanul pare o fixare a Roţii Morii – dar, □ realitate, Hanul se □v□te conform rotației palelor morii: se □v□te spre st□ga, mereu spre st□ga, □ folosul-c□u351 stigul Răului.
Dacă □ Hanul Ciorilor – Hanul era Athanor, fixare a conştiinței fugare (Mercur-Cervus fugitivus) – □ Moara cu noroc Hanul trebuie să □v□tă-deplaseze lumea spre unitatea finală cu daimonul xilomorf: Stejarul cu Corbi. Iată, deci, o asemănare □tre Stăp ii Spirituali ai Hanului: Ciorile şi Corbii – semnalizări ale descompunerii spirituale umane, dar, de ce nu, şi simboluri ale transfigurării, prin focul distructiv: □ tradiția irlandeză, Corbul este Pasărea Focului; şi din tradiția celtică, simbolul a migrat □ tradiția getică. □n tardiția rom□ească, Corbul aduce, □ cioc, Apa Vie – reunind contrariile (Foc-Apă) pe linia semantică a Nemuririi. Moara-Han a lui Lică arde – şi, din cenuşă, iese cuplul adamic Ghiță-Ana transfigurat □ cei doi copii ai Trăznetului, conduşi-călăuziți de Bătr□a Ciclurilor, spre Coliba Liniştită – Paradisul Celest.
Şi, cu aceasta, am ajuns la Moara dintr-o nuvelă extrem de ciudată prin construcție: Vatra părăsită, □ care Apa este personajul central (dublată de Focul interior al personajelor).
Ce se-nt□plă aici? Oamenii se luptă, □tre ei, cu patimile lor, cu calculele lor pragmatice, str□te şi str□be – fără să ia seama că stihia APEI nu se supune stihiei Păm□tului, şi nici rațiunii arhitectonice a Omului.
Vatra părăsită este un spațiu ciudat:
a – aparent urgisit şi părăsit:
(cf. II, p. 95) „Era un fel de ceair părăginit, vreo 40 de pogoane, ici mlaştină, colo viroagă, mai departe zăvoi stricat de vite (...) dimpreună cu vatra veche.";
b – dar deşi „vechea vatră a satului a rămas loc părăsit □ mijlocul ogoarelor stăp□ite de săteni" – ea, vatra părăsită de ignoranța sau neputința arogantă a oamenilor, capătă o personalitate a ei. Vatra Părăsită este o zonă a complicităților secrete şi necruțătoare, APA folosindu-se de PĂM□NT, pentru a manevra acțiunile şi destinele oamenilor.
Apa vine, năvalnică, şi
a – pe de o parte, inundă păm□tul originar (vatra părăsită a satului) – transform□d, dintr-o dată, spațiul normal □ spațiu contradictorial:
I – adevăratul sat este cel originar, aflat □ posesia duhurilor versatile ale apei;
II – s-a creat, astfel, falsul sat, falsa existență (sau: existența □ falsitate) a oamenilor;
b – pe de altă parte, APA determină o complicitate cu MOARA, pentru a regla tensiunile dintre oameni, divergențele dintre oameni etc. □ntre Moară şi Casa Anei, spre exemplu, se produce moartea copilului Anei, Silea, căci Safta, fiica lui Bucur,şi periodic, doica lui Silea a fost alungată de Ana. Sau, a se vedea bătălia de iarnă, a □tregului sat, pentru a păstra Moartea Demonică nestricată de sloiuri: Oamenii nu relizează că Moara este o instituție luciferică, prin care duhuri extramundare le intersectează şi influențează, le ritmează ori le opresc viețile:
(cf. II, p. 157) „Acum r□l se umflă (...). Fugi □ sat şi mai chemă oameni pe care-i găsi (...) Apa-şi căuta □şăşi ea drumul ei (...) C□d oamenii au □ceput să vină (...) trebuiau să lucreze cu toții ca să-i dea drumul prin stăvilare".
A se observa că singura entitate care-şi urmează Drumul, pentru că şi-l cunoaşte şi şi l-a □suşit - este APA. Iar oamenii, ignoranții oameni, foşgăiesc neputincioşi nu doar să stăp□ească apa, ci □ primul r□d, să □vețe de la Apă – DRUMUL. Apa urmează Dharma Cosmică, iar furnicile umane urmează iluzii, meschine interese, legate de avuții trecătoare şi de un Păm t cu totul versatil. Acesta este principalul mesaj al lui I. Slavici: Păm□tul nu e valoare sacră (□ condițiile □ care nu e văzut dec□ prin valoarea lui de „fond funciar", pentru fala/m□dria şi concurența cu finalitate strict umană, iar nu mitică!) - şi, de aceea, e sub stăp□ire, de aceea intră, aparent, □ stare de entropie,

sub şuvoaiele Apei - de fapt, □ stare de Reordonare. Apa – provenind din Cer, revărsată-exprimată □ diverse forme de curgere, ca agresiune, ca semnalizare, ca resurecție-re□prospătare, ca reorientare a lumii şi destinelor – căci oamenii-şi urmează viața şi aşa zis „statornicile" sălaşuri □ funcție de „toanele", de poruncile Apei (Apa este Vocea Tunătoare a Sacralității).
Ana, văduva lui Nae – este văduva unui ORDONATOR. A primului care a □țeles mesajul sacral al Apei – şi a intrat □ rezonanță de rigoare şi de rectitudine spiritualmorală cu ea:
(cf. II, p. 95) „Mai □t□ s-a □grădit cu nuiele din zăvoiul lui, apoi şi-a făcut un grajd, ca peste iarnă, vitele să nu-i stea □ c□p. Pogoanele de la moară le semănase cu rapiță. Nouă din pogoanele lui erau semănate cu gr□, şi mai era □voit şi la arendaş cu 6 pogoane. După ce şi-a făcut arătura, şi-a □gropat via, s-a pus apoi să c□peascâ zăgazurile, şi iarna l-a prins făc□d pleter □ spărturile țărmurilor".
Văduva Ordonatorului este Ignoranța Agresivă: □bătr□ită şi murdară, neglijentă, lacomă (rudă spirituală a Marei, din romanul omonim) – ea □u351 si foloseşte farmecele trecute – pentru a atrage un nou Ordonator, pe Zamfir din Balş (sau de peaproape) de peste Olt. dar Zamfir este Stăp□ul Safirului: nevinovat şi bl□d cum e cerul, dar fără forță demiurgică. Binevoitor, el n-o poate refuza pe Ana, c□d aceasta-i cere ajutorul:
(cf. II, p. 162) „Zamfir era biruit, simțea că şițar face viața lui toată mustrări dacă nu ar lua-o [n.n.: sarcina de a o ajuta pe Ana]". Dar el nici nu ştie □ ce conjurație stihialumană intră.
Deocamdată, ca Stăp□ al Morii, se supune ritmurilor Apei. Apoi, □să, prin Bucur al lui Cimbru, tatăl Saftei (servitoare □ casa văduvei) şi, indirect, prin Ghiță, fratele Anei, intră □ posesia secretului stihial al Vetrei Părăsite. De fapt, □ secretul cosmic al Apei Nedespărțite de Păm□t – al Oceanului Originar, abia intrat □ ZIUA A TREIA A CREAȚIEI DIVINE:
„Şi a zis Dumnezeu: <<Să se adune apele cel de sub cer la un loc şi să se arate uscatul!>> şi a fost aşa. Şi s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor şi s-a arătat uscatul".
Deocamdată, cu Vatra Părăsită, suntem, □că, □ Noaptea dintre ziua a doua şi ziua a treia a Genezei veterotestamentare. Căci Apa conține Păm□tul. Apa modelează Păm□tul – şi, odată cu el, pe oamenii păm□tului.
Marele secret al Vetrei părăsite nu poate fi spus dec□ fragmentar, □ funcție de dispoziția şi interesele „maeştrilor" (Bucur-Ghiță) şi □ funcție de evenimentele accidentele fenomenale, legate de acest tăr□ □că neintrat □ ZIUA A TREIA - şi-l deducem din „morga" eroico-zeiască (de zei acvatici/neptunici), pe care o afişează, cu fală, prin discurs, cei doi :
(cf. II, p. 134) „Degeaba te uiți ca Toma la mine, căci aşa e! □ zise iar Bucur. Uite colo, peste g□lă, e moşia mea. Era mai mult dec□ jumătate viroagă şi zăvoi prost, iar acum e cel mai bun păm□t. Am muncit 4 ani de-a r□dul ca să podmolesc viroaga şi să dreg locul, şi l-am dres: uite bine ! Te uiți de aici şi vezi că țărmurele de dincolo e mai sus dec□ cel de dincoace şi orişic□ de mare ar veni apa, ea se revarsă □coace peste vatră , dar □colo nu poate să apuce. Ce folos □să dacă m-am □curcat şi c□u351 stigul nu e al meu, ci al lui Ghiță! El m-a ajutat ca să-mi dreg moşia, apoi, după ce am dres-o, a luat-o de la mine."
(cf. II, p. 135) Bucur zice:„Ba da! tare mă pot aştepta (...). E destul să vadă Ghiță, că se revarsă apa, şi nu mai vrea să ție pogoanele mele. (...). Las' numai să vie apa, că dă pogonul cu 10 lei, ba şi mai jos. Păcat numai că e slab şanțul tău şi-l ia apa. (...)Eu făcusem tot ca tine; am tras un şanț ca apa să nu apuce spre pogoanele mele. Lasă cam rămas □ groapă, dar apa şi-a făcut □ cele din urmă o spărtură şi mi-a măturat şanțul. Am făcut din nou şanțul şi l-am □tărit cu gard: mi-a luat apa şi gardul. Am făcut pleter: mi l-a luat şi pe acela. Aşa m-am frăm□tat 3 ani de-a r□dul; apa e mai rea dec focul(s.n. – n.n.: de fapt, lucrează □ complementaritate cu Focul Patimilor Umano-Istorice ...): eu c□peam mereu şi ea struca mereu.(...) . nu vezi tu că □potriva apei nu te poți pune? Trebuie s-o laşi să-şi urmeze drumul. Am făcut şanțul tocmai dincolo de pogoanele mele, şi c□d a venit apa mare, s-a făcut moşia mea baltă, de puteai să umbli cu luntrea, dar tocmai fiind baltă, nu mai avea destulă putere să rupă, ci se prelingea pe ici, pre colo, peste şanț(...). C□d a scăzut apoi apa, nu mai era groapă: era podmolit ras locul, parcă un inginer □ umpluse după nivel ca şoseaua".
(cf. II, p. 136) „Nu acum ai tu să faci lucrul ăsta, □ dumiri Bucur pe Zamfir. Lasă mai-nainte să vie apa mare şi să apuce peste pogoanele mele, ca să-l moi pe Ghiță. Dacă-ți strică şanțul şi-o ia peste vatră, tu stai şi te uiți ca omul la pagubă, dar nu faci nimic: las' că vine Ana la tine, ca să te roage(...). Mai aşteaptă p□' □ primăvară.
(cf. II, pp. 155-156) „De, eu nu ştiu, zise Zamfir – dar prea tare n-ai să te sperii. O fi pe ici, pe colo mai af□at păm□tul, şi □ este destul apei să găsească o gaură de sobol pentru ca să apuce pe ea şi să-şi facă loc.(...) Bucur aruncă furca din m□ă, făcu un pas spre Ghiță şi se opri st□d drept □ fața lui: - Mă(...) eu şi tu, noi am□doi, suntem de neam din Vadu-Morii şi ner cunoaştem, ne ştim foarte bine unul pe altul. Tare trebuie să te fi prostit tu ca să crezi că eu nu □țeleg ce vrei tu şi că eu, om □ toată firea, Bucur al lui Cimbru, aş fi □ stare să fac mişelia la care te g□deşti(...). Eşti cu mult mai viclean dec□ să zici, dar omul nu numai cu gura vorbeşte. Mie nu-mi pasă dacă vine ori nu vine mare Vedea: ale tale sunt pogoanele! fă tu ce-i fi făc□d(...) şi să mă ferească Sf□tul să nu prind pe vreunul dintre voi pe aici, că e rău de mine - m-ai □țeles? – de

mine-i rău!”
(cf. II, pp. 162-163) „Cum s-a □t□plat lucrul acesta?! cum apa care n-a stricat valul c□d ea era mare, a putut să-l mă ture după ce a scăzut? Trebuie să-i fi făcut cineva drum (...) iar de vină era numai el, care ştia g□dul lui Ghiță şi n-a stat şi noaptea asta de pază.”
(cf. II, p. 166) „□i părea rău lui ghiță că apa şi-a făcut drum peste pogoanele lui Bucur, dar □ părea bine că a spălat valul lui Zamfir şi a apucat-o spre vatră. □i părea şi Anei rău de aceasta, dar se bucura că iar umblă moara şi sța retras apa □ matcă”
(cf. II, p. 167) „Acela care se bucura de toate era Bucur. I se □plinise un g□d: □u351 si făcuse apa drum peste pogoanele lui. □l cunoştea foarte bine pe Ghiță şi ştia că el n-o să facă nimic pentru ca să dreagă iar locul, şi nici n-o să pună nimic pe el dacă trebuia să se teamă că apa se revarsă peste el de c□e ori vine mare.”
(cf. II, p. 170) „Despodmolind matca dinsus de moară, apa a cărat pitriş □ dosul morii, unde s□ făcut un fel de reni care ținea apa v□toare şi o m□a □ țărmri. Vedea Zamfir cum malul se scobeşte şi se surpă □cetul cu □cetul, dar Bucur a găsit şi leacul răului. El a pus caii la căruță şi sța dus la Piteşti ca să se □țeleagă cu antreprenorul şoselei, cum unde, şi cu ce preț să care pietrişul, apoi s-a pus cu băiatul: l-a ciuruit, l-a □cărcat şi l-a cărat”
(cf. II, 172) „Să vezi de ce, răspunse Bucur. Viind apa mare, ea dă mai □t□ de zăgaz, şi se revarsă la st□ga peste el, □ viroagă. dacă răm□e tot mai multă, ea se revarsă peste puțin şi la dreapta şi acoperă pogoanele mele. Nu mai răm□nd prea multă, se revarsă şi peste vatră. Tu ai dar puțină apă pe vatră, şi o să ai din zi □ zi mai puțină, fiindcă peste pogoanele mele, ea □u351 si face drum din ce □ ce mai mare şi mai ad□c. Peste vatră curge apa, numai de c□d am ridicat eu cellalt țărmule, acum, după ce iar curge pe acolo, nu mai ajunge şi aici, şi la toamnă n-o săți mai vie nici o picătură de apă (...) nu vezi că n-ai destulă apă ca s-o poți potmoli? (...) Trebuie să se lucreze deodată şi aici şi acolo. Tu ai să faci valul tău, nu de-a lungul țărmului, ci tocmai dincolo de vatră, pentru ca apa să se reverse peste toată vatra şi să potmolească toate gropile, dar să nu se mai poată revărsa nici □ matcă, nici □ viroagă. Iar ghiță are să facă la loc pleterul pe care l-a luat apa, pentru ca nici pe acolo să nu mai poată curge. Atunci apa se bălteşte peste tor şi se ridică amundoi țărmurii deopotrivă de nu mai poate să curga dec□ pe matcă şi pe viroagă”
□n josul casei, □să, pe dedesuptul tuturor planurilor omeneşti de a se institui ei, cu de la ei putere, □ ZIUA A TREIA A GENEZEI, de a fixa Vatra Părăsită, ca izvor de avuție luciferică, şi □ nici un caz ca recuperare a originarității ființei satului – veghează, măsur□d cu măsura demonică: MOARA. Ea-l ucide pe Silea, sancțion□d goana după averi iluzorii-versatile a Anei:
(cf. II, p. 180) „Prea era dusă cu g□dul pe la holde, pe la vie, pe la moară, mai ales pe la moară, iar femeia trebuie să răm□e cu g□dul la casa ei, aici □u351 si găseşte rostul, aici mulțumirea vieții, aici treaba, pe care poate s-o facă mai bine dec□ orişicine. Depărtată de la casa ei, ea umblă buimacă, şi tot buimacă era şi acum Ana. Tot vraişte □ era curte, tot rău □ cloceau găinile, tot nemăturată □ era casa, tot neaşternut □ răm□ea patul, tot ruginite □ erau lingurile, vroia să nu fie dar erau, şi tot nespălați şi gălbejiți □ erau copiii, mai ales Silea, pe care □ adevăr, n-ar fi trebuit să-l ia de la moară.”
Dincolo de entropia infernală din zona Anei – Moara şi Safta sunt Ritmurile Ordinii Subordonate Ritmului Dharmic al Apei. Pe c□d Ana este Anti-Dharma, entropiz□d şi distrug□d tot ce atinge cu g□dul sau m□a – Safta şi Apa restabilesc Ordinea. De aceea, căsnicia-hierogamia este posibilă doar □tre Safir-Zamfir şi Safta [1]
.
Cum de Moara a fost părăsită de Draci şi s-a supus Ordinii Cosmice? Datorită forței autosacrificiale a Femeii Arhetipale, disimulată □ ființa ur□ă, ciupită de vărsat a Saftei, fiica lui Bucur, cel care este STĂP□NUL MISTERULUI ZILEI A TREIA A GENEZEI, cel care a fixat, □tr-un timp legendar – Păm□tul, depărt□du-l de Apă. Dar ura față de Ghiță, viciul băuturii, intrarea □ complicitate cu viciile societății căzute (a se vedea procesul cu Ghiță) – □ vor condamna, pe acest demn urmaş (re carnare a) al lui Nae Dascălul (Dascălul-Ravvi, Primul Maestru) – prin □seşi faptele lui de complicitate la Rău – să se scufunde, ca formă de lut, □gemănată cu forma de lut a lui Ghiță, sub Apele Justițiare – şi să alimenteze scocul Ritmurilor Morii:
(cf. II, p. 200) „Mai era □că mult p□ă la scocurile morii, şi p□ă acolo □ ajungea, iar am□doi erau □preună, mai tare dec□ fiecare dintre d□şii, numai el singur. Se luă dar □ot după el, şi se apucară de m□ă după ce-l ajunse. (...). Ghiță, care era la loc mai puțin ad□c, □ trase după sine, dar peste puțin pierdu el păm□tul de sub picioare şi ieşi Bucur deasupra. Astfel, ajut□du-se unul pe altul, se apropiară, cu chiu cu vai, de cellalt țărmure, şi Ghiță puse m□a pe rădăcină de salcie şi □cepu să se tragă □ sus (...) şi Bucur nu se mai putea ține pe picioare. Ghiță răsuflă uşurat: N-avea dec□ să-i dea drumul şi toate erau sf□şite, şi nimeni nu ştia nimic despre cele petrecute. Aşa voia să facă dar nuțl ierta firea : el □u351 si rezemă piciorul □ țărmure ca să-l poată trage pe Bucur cu toată puterea după sine, □u351 si □cordă toate puterile şi trase p□ă ce nu rămase cu rădăcina rupt□ □ m□ă. Căz□d şi el acum □apoi, valurile se izbiră odată p□ă □ slaiuri şi p□ă □ stăvilare, apoi iar se liniştiră, parcă n-ar fi fost niciodată nimic. Numai dincolo de scocuri, □ dosul morii, se mai auzi peste puțin o izbitură, căderea □ ad□cime a celor două trupuri □brățişate.”
Jertfa justițiară, care i-a □gemănat pe maeştrii-re□carnări ale Primului Maestru (Nae Dascălul) – devine şi jertfă soteriologică: Vatra Părăsită iese de sub Blestemul

Nopții Tranzitorii, dintre zilele 2-3 ale Genezei – iar Păm□tul se separă iarăşi de Ape, după hotăr□ea lui Dumnezeu (Cel exprimat □ Stihia Apei), iar nu după calculele str□te/str□be ale oamenilor:
(cf. II, p. 201) „Au fost odată acestea şi au trecut cum toate trec □ lume, dar multe trec fără de urmă: Aici, pe vatra părăsită, azi iar e sat, nu mare, dar frumos, un sat de oameni harnici, care nu se mai tem de Vedea [2] şi se uită la Zamfir şi la Safta parcă le-ar fi părinți, şi le poartă copiii □ brațe parcă ar fi a lor, şi o cinstesc pe Ana, parcă le-ar fi tuturora naşă".
Spațiul recuperat (paradisiac-terestru) stă sub ocrotirea hierogamică Safir-Safta (Dumnezeu este 7 - Perfecțiunea). Doar aşa se poate menține ciclul Genezei □treg. observăm şi transfigurarea Anei, prin pocăinţă, □ urma sancțiunii divine (moartea lui Silea).
Iar locul demonilor formei (pretinşi maeştri, dar fără puritatea faptei de Maestru) este „□ dosul morii", (sub veghea dharmică a ritmurilor Roții şi Apei), □frățiți-disimulați ca falşi martiri ai „opririi" (despărțirii de Păm□t) a Apei: Iar din jos de sat, □ dosul Morii, unde viroaga da □ matca Vedei, tocmai deasupra cotiturii, sunt cele două cruci puse pe un singur morm□t şi ştiu toți copiii şi o să ştie şi copiii lor că acolo sunt □gropați Bucur şi Ghiță, care s-au □ecat d□du-şi silința să oprească apa" .
Iată o frumoasă şi teribilă poveste biblică respusă, cu nume şi opinteli istoricofenomenale. Oricum, ceea ce are importanță e că VATRA PĂRĂSITĂ, Originea Lumii – a fost recuperată. Tradiția păstrată, sub veghea hierogamică a cuplului re-sacralizat (şi cu demonii puşi sub straja Morii transfigurată □ slujitoare a ritmului Dharmic-Cosmic) este garanția victoriei Spiritului asupra tribulațiilor materiei.
*
* *

[1] - Elisabeta – se compune din forma prescurtată a numelui lui Dumnezeu şi cuv□tul shoba = şapte. □mpreună s-ar traduce: Dumnezeu este Şapte. Şapte = numărul desăv□şirii.
[2] - Va fi fiind numele Viziunii Magice, de deasupra „punctelor de vedere", satanic-dispersive şi meschine - sau numele Cărții Sfinte a buddhismului hinduist – Veddele?

IOAN SLAVICI

Paznicul Dharmei.Confucianistul Slavici(nuvelistica)
CONCLUZII
Educat de Mamă, stimulat de Eminescu - dar av□d □ structura lui ființială, de profunzime - Rigoarea şi Ordinea, ca dimensiuni fundamental-spirituale - Slavici este un confucianist predestinat - iar creştinismul se grefează şi desăv□şeşte □ el, spre lubire şi Mizericordie - aceste date interioare. Cum nu se poate mai exact definește Mircea Eliade - atitudinea spirituală confucianistă: „Preocuparea principală [a lui Confucius] este de afla Calea (Dao) de mijloc □ societatea umană şi □ acțiunile individuale, Calea care garantează echilibrul □tre viața Păm□tului şi voința Cerului. Acest <<Cer>>, trebuie precizat □că o dată, nu este o divinitate, ci un principiu universal omniprezent, ascuns şi indefinit, ale cărui operații <<nu fac zgomot şi nu au miros>>." Şi putem completa aserțiunea eliadescă despre finalitatea confucianistă, cu remarca lui Martin Palmer: „Adică, ce fel de om ambiționează să formeze morala confucianistă?: Jun-zi, oameni desăv□şiți."
Bănățeanul confucianist are, □să, □ suflet şi □ opera scrisă şi de activist social, prin naționalismul său de o rară nobleţe (echilibrat şi extrem de decis, acelaşi timp!) - şi destul de puternice accente creştine. Dar Slavici selectează, din tot ce oferă creştinismul, ca doctrină, □ primul r□d ceea ce duce la Rigoare-Ordine - la Dao. Sentimentalismul nu are prea mult spațiu (şi nici nu trebuie să aibă), □ sufletul unui Paznic al Dharmei Cosmice.
Lumea terestră este un Labirint. Lumea e plină, deci, de Rătăciți. Reperul Moral este unicul reper real. Cel ce nu are şi nici nu vrea să aibă Reper Moral - dispare □ perfect neutralul, □spăim□tătorul Neant. Nu de Moarte trebuie să se □spăim□te Rătăcitul, ci de Golemii „Vieții", „spurcăciunile" lumii – față de care cei mai răi demoni sunt mult mai buni – pentru că ei, de fapt, nu sunt dec□ ispititorii cu misiune divină de a ispiti: ei caută şi găsesc Răul □ oamenii cu slăbiciuni. Răul nu este, □că o dată, de la Dumnezeu – ci din neputința noastră de a-l conştientiza pe Dumnezeu. Răul este □ aroganța Rătăciților □ Labirint – Rătăciți care, deşi intră □ dezagregare accelerată, □ putrefacția absolută a neantului non-semnificativ – se □d□jesc □tru Neant şi, fie se distrug unii pe alții (cojile-Caini, despre care vorbeşte poezia lui Eminescu), fie se autodistrug. Nu de demonul, caracterizat prin franchețea Răului, să te temi, ci de Omul Rătăcit care vrea/alege să răm□ă Rătăcit – căci acesta maschează, perverteşte p□ă şi esența Răului, masc□d-o sub aparențe suportabile, comode, chiar amiabile, care vor, tentacular să adere la suprafața Luminii Binelui-Lume şi să stingă această lumină. Sub semnele cele mai generale - ale Călugărului, Trandafirului (simbol cristic, Stindard al Războiului Cosmico-Metafizic, dar şi al Şansei-prin-Copilul Cosmic) şi sub semnul Crucii Dublu Direcționate (chtonian şi uranic), se dezvoltă, la Slaviciscriitorul, şi evoluează demonstrația unui univers □ care funcționează, cu o severitate aproape □spăim□tătoare - nu at□ (şi neapărat) Karma (care este, mereu şi ne□cetat, implicită) - c□ Dharma Cosmică. Apa, elementul activ-cosmic - modelează Păm tul cel discret - alături de Focul Desăv□şitor-Pedepsitor-Purificator. Toate nuvelele lui Slavici sunt, de fapt, demonstrații foarte reci, dar impresionante, prin rigoarea neabătută prin care funcționează, □ interiorul materiei epice - ale manifestării □ Lume a Principiul Cosmic - de la care nimeni şi nimic nu are nici dreptul (şi nici

cum!) să se abată - fără a urma, ca o consecință perfect logică şi perfect legică - Sancţiunea Necruţătoare. Cum spune şi □nțeleptul-Sf□t buddhist Lao Tse: "Cine nu urmează Tao/Dao, va pieri!"
Nu există Milă/Mizericordie, dec□ consecutivă ţelegerii Dharmei! Justiție-Corectitudine-Dao - apoi abia Mizericordie! Bărbat şi Femeie, Yin şi Yang - trebuie să dovedească, mereu, că merită să se exprime □ individualitate - altfel, universul retrage indivizii □apoi □ Apa Cosmică a Principiului - pentru a-i re-topi/re-purifica/re-formula umano-legic. Noul Testament nu poate fi scris dec□ drept consecință a Vechiului Testament. Mereu şi fără □cetare, personajele lui Slavici au □ față Originea şi Principiul Cosmic (ca expresie dinamică, □ desfăşurare/extensie, a Originii Divine). Personajele slaviciene - fie că sunt extrase din mediul rural, fie că ființează, tranzitoriu, □ mediul urban (pentru că glasul Pricipiului tot la sat se face mai limpede auzit!) - nu sunt dec□ „cobaii" unui dramatic şi solemn (permanent ritualistic, deci fundamental) experiment, „pentru cei ce au urechi de auzit şi ochi de văzut". Opera sa este, deci, □săşi Legea Cosmică-Dharma, □ Mişcare Expresivă.
Lumea pe care o prefigurează Slavici este şi funcţionează, fără ca, majoritatea dintre noi, să conştientizăm acest lucru/această ființare. Un singur adevăr răm□e: doar prin lumea prefigurată de Slavici - SLAVA PRINCIPIULUI COSMIC - lumea de azi, cu at□ea rezerve, infecții, imperfecțiuni am□ătoare şi umbre - va putea deveni lumea de m ne - cea eliberată de ispita Păcatului, triumfător-evolutivă spre Desăv□şirea Spirituală.
SF RŞIT
SF RŞIT
CONCLUZII FINALE – care, de fapt, lipsesc cu desăv□şire...
Acum, cititorule, cartea - de fapt, cărțile! - s-a/s-au sf□şit. Poate că te-aşteptai la o reluare rezumativă, la tălmăcirea tălmăcirii... Nu, nimic din toate astea nu vom face. Dacă ai citit-o (şi le-ai citit) cartea/cărțile, p□ă aici - aceasta să-ți fie izb□da ori paguba! Noi nu dorim să-ți desc□tăm conştiința, cu insistențe neroade. Dacă am reuşit, prin osteneala, şi căutările, şi silința noastră (nu puține şi □ □prejurări deloc faste) - să te convingem că există Loja Iohanică Rom□ească (şi c□ de mare rost a avut, şi are, şi va avea ea, □ lumea asta, de mare duh, dar de la fel de mare necaz, a Neamului Rom□esc), prin vorbele noastre despre Aminul-Eminescu [1] , şi apoi, pe r□d, despre fiecare dintre cei trei IONI ai literaturii rom□e a secolului al XIX-lea - bine de bine. Dacă ditamai cărțile nu te vor fi convins - apoi ar trebui, ca noi, autorul, să fim tare smintit (dar dintre cei de r□d, din „prostime", iar nu din strălucita ceată lui Apollon Smintheus!) - să mai nădăjduim că, acum, la urma urmelor, printr-o grăbită şi neghioabă bolmojeală, □găimată „iute, iute şi mornăit, cum cer calicii la pod", vom reuşi ce n-am reuşit cu □cetişorul şi cu spusa aşezată pe-ndelete, şi cu mărturia „pe masă". De-aceea, nevr□d să silnicim conştiința nimănui, şi nădăjduind că ne-a dat Dumnezeu □deajunsă putere de convingere □ grai şi, mai cu seamă, □ icoana scrisului, ca să te fi „răznit" din tabieturile domniei tale - şi să te fi pus pe g□duri - ne luăm aici rămas bun. Poate că, de te vei sili singur să recunoşti forțele de duh pe care am □cercat să ți le-arătăm cu degetul - vei urma un drum pe care, c□dva, nu t□zie vreme, dar □tr-un alt soi de lume - ne vom mai □t□ni - chiar dacă nu ne vom (mai) recunoaşte. Pentru că, □ acea ciudată lume viitoare, nu vom mai purta □ spinare □povărătorul lut („boț de humă") al trupului nostru şi al acestui jalnic tăr□, □ care, astăzi, pe c□d domnia ta citeşti ce a scris domnia mea - ne t□□ zilele cu care Dumnezeu ne □cearcă tăria de fire, de duh şi de suflet.
DESĂV RŞITUL SĂV RŞIT-SF RŞIT, AL UNOR CĂRŢI CU ROST NDOIELNIC, N VREMI □NDOIELNICE